

Giới thiệu Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn

Mùa xuân năm ấy thiếp đến Câu Mộc Trấn, khắp nơi lễ hội linh đình nhộn nhịp

Đâu cũng là tiếng cười, tiếng reo vang từ các trò chơi trong cửa hàng, tạp kỹ.

Thiếp dì dưng làm một tiểu ăn mày vô tình gặp chàng, một thiếu niên mười tuổi bị cầm nhưng tốt bụng.

chàng cho thiếp một cái hoa quế nhưng ánh mắt chàng vẫn luôn trong trí thiếp nhiều năm sau đó.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn!

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Khúc Tiểu Bạch

Thanh Nguyên Quốc

Câu Mộc Trấn vào một ngày xuân tươi đẹp.

Trên đoạn đường gần Miếu Sơn Khê, nơi tập trung nhiều người đón xuân, cầu lộc.

Ở một góc nhỏ, một tiểu ăn mày ước chừng mười tuổi với bên ngoài lấm lem dơ bẩn. Ánh mắt rũ xuống không nhìn lên.

Tiểu ăn mày ngồi trên một đồng rom rạ để chờ người qua đường bố thí. Trong khi chờ người tốt bụng bố thí, tiểu ăn mày tay cầm cọng rom vẽ hình ảnh mặt trời trên nền đất.

Bất chợt có tiếng bước chân dừng lại.

Tiểu ăn mày vẫn rũ xuống không nói, tiếng bước chân dừng lại cũng không còn gây tiếng động. Tạo một khoảng lặng.

Vẫn không thấy tiếng bước chân đi qua, tiểu ăn mày ngược nhìn lên. Bất gặp ánh mắt to tròn trong suốt, ánh mắt của sự ngây thơ trong sáng không tí vết. Đó là một cậu bé khoảng chừng mười tuổi, ăn mặc sang trọng. Nhìn sơ là biết từ trong thế gia đi ra.

Cậu bé chìa tay ra, đưa một cái bánh hoa quế to tròn cỡ lòng bàn tay, mỉm cười ngây ngô.

Tiểu ăn mày chần chờ rồi đón lấy chiếc bánh, rồi thử cắn một cái không e ngại.

Cậu bé mỉm cười rồi chợt tiến lại bên cạnh tiểu ăn mày, ngồi xuống không nói gì.

Cậu bé cầm cọng rom rồi viết vài chữ ngoằn ngoèo “Ta mới trốn nhà đi,... ta không nói chuyện được!”

Tiểu ăn mày vén vén sợi tóc rồi liếc nhìn cậu bé một khoảnh khắc, mỉm cười rồi thì thầm “Ta tên Khúc Tiểu Bạch, mới đến đây làm ăn mày!”

Nghĩ ngợi một lúc, tiểu ăn mày nói tiếp “Ta chỉ ở lại đây bảy ngày... sau đó sẽ về nhà!”

Cậu bé chần chờ rồi viết tiếp “Ăn mày cũng... nhà để về sao?” “A! thật ngại quá, không có ý đó! Ý ta là nhà người ở đâu? Ta quyết định rồi, sẽ theo người làm ăn mày!”

Tiểu ăn mày ngây người rồi, cắn nốt phần còn lại của chiếc bánh hoa quế. Cười nói “Hoan nghênh người làm ăn mày với ta... dù chỉ bảy ngày nhưng ta sẽ chiều cố người! Người tên gì?”

“Ta tên Phương Triết!” Phương Triết viết xong tên mình rồi mỉm cười.

Tiểu ăn mày Khúc Tiểu Bạch suy nghĩ một lúc rồi lấy từ trong áo ra một túi đựng hoa văn rất đẹp, có mùi thơm thoảng qua.

Khúc Tiểu Bạch lấy ra một chiếc lá màu xanh nhỏ bằng hai ngón tay.

Khúc Tiểu Bạch đưa cho Phương Triết nói “Người cầm chiếc lá này, cho vào miệng ngậm một canh giờ. Không được nuốt”

Phương Triết cầm chiếc lá và chần chờ một lúc cũng không hỏi lí do liền cho vào miệng ngậm.

Mùi vị the mát khiến Phương Triết thấy sáng khoái vô cùng.

Phương Triết vội vàng viết trên nền đất “... đây là lá gì? thật tốt nha!”

Khúc Tiểu Bạch nhún nhún vai rồi nói “Một lúc người sẽ biết!... giờ chúng ta ra bờ sông chơi đi!”.

Nói rồi, Khúc Tiểu Bạch phui phui quần áo rồi thẳng hướng bờ sông đi.

Phương Triết cũng đứng dậy và chạy theo.

Xung quanh, dòng người vẫn tấp nập đón xuân. Hai bên đường người người rao bán hoa mai, hoa cúc vàng...

....

Đọc theo hướng tây nam, theo con đường mòn ra bờ sông Ngọc Ngà.

Đây là con sông bao quanh lấy Cầu Mộc Trấn, và chỉ có hai chiếc cầu bắc qua bên ngoài trấn. Hai bên cầu có lính canh gác thường xuyên để phòng tránh thú dữ và sói tinh tấn công người trong thị trấn.

Thú dữ là những thú bình thường như hổ, báo, rắn... chúng hay xuất hiện bên ngoài bia rừng. Ít tấn công người nên không đáng nguy hiểm.

Còn sói tinh là thú hung dữ, thân hình cao ba mét, sẵn sàng lao vào tấn công con người vì xem con người là con mồi của chúng. Chúng không biết xuất xứ từ đâu, nhưng ba năm nay, chúng bắt đầu xuất hiện và hay tấn công những người đi vào rừng đốn củi, săn bắn.

Lúc này, Phương Triết theo sau Khúc Tiểu Bạch đến bờ sông.

Nhìn nước xanh biếc và bầu trời xanh ngắt.

Bên sông là những bông hoa đại màu tím đẹp mắt.

Xa xa bong bóng nước bay lên hiện bảy màu sắc cầu vồng đẹp mắt.

Khúc Tiểu Bạch mở to mắt ra và nhìn tràn cảnh mà há mồm không nói được lời nào.

Khúc Tiểu Bạch vội chạy lại bờ sông và lấy tay đón lấy nước trong xanh rồi hớp một cái.

Về mặt không thể nào vui hơn được nữa.

Phương Triết nhìn tiểu ăn mậy mới quen biết Khúc Tiểu Bạch đùa giỡn với nước cũng không nhìn được, liền chạy lại gần dự định đẩy Khúc Tiểu Bạch xuống nước, không ngờ Khúc Tiểu Bạch như có con mắt đằng sau tránh được khiến Phương Triết bỏ nhào về trước.

Phương Triết ngóc đầu dậy và dụi dụi con mắt của mình nhìn phía trước Khúc Tiểu Bạch.

Nét mặt mỉm cười duyên dáng đó, sợi tóc nhẹ tung bay đó, khiến Phương Triết sững sờ “Ngươi là nữ nhỉ?”

Phương Triết vội bịt miệng mình “Ta... ta nói được rồi?”

Phương Triết vội lao về trước vịn lấy vai Khúc Tiểu Bạch mừng rỡ chảy cả nước mắt “Ta... thật sự nói được rồi?”

Khúc Tiểu Bạch gật đầu ra hiệu như là chuyện bình thường. Sau đó Khúc Tiểu Bạch quay lưng lại gần một mô đá gần đó rồi ngồi xuống.

Phương Triết lặng lẽ theo sau nhưng vẫn không giấu được khuôn mặt tươi cười. Hắn thực sự nói được.

Phương Triết ngồi xuống kế bên rồi chậm rãi hỏi “Có phải ngươi cho ta ngâm chiếc lá thần kỳ đó không?”

Khúc Tiểu Bạch gật đầu nói “Đúng mà cũng may mắn cho ngươi, Thanh Diệp Thảo chỉ giải bách độc, không ngờ ngươi ngâm Thanh Diệp Thảo lại có thể nói được. Chúng tôi ngươi trúng độc!”

Phương Triết vội vả lắc đầu nói “Trong nhà, ta hầu như ít đi ra bên ngoài, làm sao trúng độc được?”

Phương Triết không biết là khi còn nhỏ, ước chừng ba tháng tuổi. Mẹ bỗng hắt đến Phù Đà Sơn tìm Ngôn thần y chữa bệnh. Đoạn đường núi lưng chừng cao ngàn mét đó, có vô vàng loài rắn độc ẩn nấp. Vì bất cẩn nên Phương Triết bị một con rắn nhỏ màu xanh lá cắn ngay cổ. Lớn lên, hắn không thể nào nói chuyện được. Sau này Ngôn thần y cũng xem xét qua bệnh hắn, cũng lắc đầu không chữa trị được.

Từ đó, hắn không tài nào nói chuyện được. Thường cầm đi với điếu, nhưng hắn chỉ cầm, nhưng nghe rất rõ ràng.

Và hắn chỉ có thể viết được, nhưng không thể nào nói được.

Phương Triết chợt ngẩn đầu nhìn qua Khúc Tiểu Bạch nói “Ngươi từ đâu đến? Tại sao lại giỏi như vậy mà làm ăn mậy?”

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười “Ta ở một nơi rất xa, quanh năm chỉ có hai mùa xuân và mùa đông. Mùa xuân thì đẹp nhất vì trăm hoa đua nở, có nhiều loại hoa ở đây không tài nào có đâu? Còn mùa đông thì tuyết bao phủ trắng xóa. Nên ta không thích mùa đông cho lắm!”

Khúc Tiểu Bạch chợt hỏi “Ngươi bỏ nhà đi, không ai tìm ngươi à?”

Phương Triết đáp ứng “Đương nhiên tìm ta, ta trốn mà!”

Phương Triết nói tiếp “Ta ở Lăng Ba thành. Cách Cầu Mộc trấn hai trăm dặm. Ta học chữ ở Hoa Niên Viện, bị mấy người Lâm gia, Đồng gia, Ngô gia trêu chọc nói ta cầm như hến, ta ức quá nên bỏ học, trốn nhà theo xe chở hàng khỏi kinh thành”

Phương Triết ngừng một lúc rồi quay sang Khúc Tiểu Bạch, vịn lấy vai Khúc Tiểu Bạch và ra vẻ cam đoan “Sau này chúng ta là bằng hữu!”

Khúc Tiểu Bạch cũng vịn lấy vai Phương Triết và nói “Được, sau này chúng ta là bằng hữu!”

Khúc Tiểu Bạch vừa nói xong, thỉnh lĩnh, phía sau có nhiều tiếng sột soạt lao lại gần.

Sau đó, khung cảnh trong mắt Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết tối sầm lại không biết gì nữa.

Xung quanh bầu không khí bắt đầu yên tĩnh lại.

Một đám người bộ dạng thảo khấu vội vàng rút lui. Trên vai hai người cầm đầu, vác hai bao bố.

Bọn chúng là sơn tặc, thường chỉ hoạt động cướp bóc trên núi và ít xuất hiện khu vực này.

Có thể vì thấy hai đứa trẻ nên định bắt cóc về làm lao dịch, hoặc cũng có thể để gia đình hai đứa nhỏ chuộc người.

Bọn chúng nhận ra trang phục của Phương Triết không giống gia đình bình thường nên không giấu nổi sự tham lam, nên mới bắt cóc người trái với quy tắc của lão đại.

Bọn chúng băng qua hai ngọn núi cũng đến xối chiều.

....

Phương Triết từ từ mở mắt ra, đầu tiên là nhìn thấy ánh mắt Khúc Tiểu Bạch đang nhìn mình.

Phương Triết nhìn xung quanh mới phát hiện hắn đang trong một phòng củi. Nhìn giống như một phòng giam tội phạm.

Phương Triết ngồi dậy rồi đến gần cửa đã bị khóa bằng dây xích “Vậy là ta và người bị bắt cóc rồi!”

Phương Triết vội vã sờ khắp người mình tìm kiếm thứ gì đó. Nhưng tìm không thấy, sau đó ngồi xuống bên giường đá thờ dài “Xem ra pháo sáng bị bọn thảo khấu lấy rồi. Cứ tưởng có pháo sáng báo hiệu sẽ được an toàn”

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười nhìn hắn rồi lại gần vỗ vỗ vai hắn “Không sao, có ta!”

“Người!”

Khúc Tiểu Bạch chắc chắn “Đúng, có ta! Người yên tâm!”

Khúc Tiểu Bạch xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay có một loại bột phát quang, chúng tự động phát tán rồi theo làn gió nhẹ bay ra ngoài cửa thông gió.

Sau một khắc thì có một con bướm màu vàng nhạt, nhỏ nhắn cỡ ngón tay đậu trên bàn tay Khúc Tiểu Bạch.

Phương Triết mở to mắt nhìn ngạc nhiên “Người biết ảo thuật?”

Khúc Tiểu Bạch cười cười, sau đó hướng về phía cửa phòng giam bay đi. Ra hiệu cho nó làm việc gì đó.

Khúc Tiểu Bạch quay lại giải thích “Đây là một trong mười hai cách thoát khỏi của gia đình ta. Tí người sẽ biết!”

Phương Triết chăm chú nhìn về hướng con bướm bay đi. Hắn thắc mắc muốn hỏi tiếp, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi.

Khúc Tiểu Bạch nhìn đáng vẻ vô ưu của Phương Triết bèn lại gần hỏi “Tiểu Phương Triết không sợ gì sao? Gặp người khác chắc đã khóc nhè rồi!”

“Tiểu?”

Hắn nghĩ, hắn đã lớn thế này mà kêu tiểu nên ngạc nhiên. Người cũng có lớn hơn ta bao nhiêu đâu.

Nghĩ ngợi một lúc Phương Triết thở ra “Ta bị bắt cóc nhiều lần, riết rồi quen thuộc!”

Lúc này con bướm bay trở lại. Khúc Tiểu Bạch ra hiệu con bướm bay ra bên ngoài cửa thông gió. Khúc Tiểu Bạch lấy ra một cây kim nhỏ giấu dưới giày vải, sau đó lại gần cửa phòng rồi cho vào ổ khóa.

Không đầy mười hô hấp thì Khúc Tiểu Bạch đã mở xong ổ khóa và ra đầu Phương Triết theo sau.

Trên đoạn đường ra bên ngoài sân.

Hai bên lối đi, bọn thảo khấu đang nằm la liệt dưới đất bất kể vị trí nào.

Chúng đang ngủ say sưa không biết gì.

Phương Triết suy đoán là do con bướm kia có thể đã rải phấn gây thuốc mê bọn chúng.

Hắn trong lòng suy nghĩ “Tiểu Bạch không ngờ nhỏ tuổi như vậy, mà bản lĩnh cao! Người bằng hữu này ta nhớ kỹ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tẩy Lọc Quả

Vừa ra đến cửa trại, Phương Triết dừng lại, suy nghĩ một lúc rồi quay sang hỏi Khúc Tiểu Bạch “Tiểu Bạch? Trong mười hai cách thoát khỏi, có cách nào trói địch nhân không tài nào cạy quây không?”

“Tiểu Bạch? Thân thiết đến như vậy?”

Khúc Tiểu Bạch nhìn cách gọi của Phương Triết muốn cười, nhưng vẫn bình tĩnh “Tiểu Triết hỏi ta như thế nào trói địch nhân không thể nào cạy quây được, đúng không?”

Phương Triết gật đầu nhìn Khúc Tiểu Bạch. Khúc Tiểu Bạch nhìn đảo mắt, sau đó phát hiện bên trong trại có rất nhiều dây bố. Có thể vì là thảo khấu, nên dây bố, dây thừng có rất nhiều.

Khúc Tiểu Bạch cầm một sợi dây ước chừng hai thước. Sau đó ra hiệu Phương Triết theo sau nhìn.

Khúc Tiểu Bạch lấy hai tay của tên thảo khấu vòng ra sau lưng, sau đó buộc dây lại, đầu kia buộc lấy hai chân.

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười nói “Nhìn ta!”

Sau đó cầm một đầu dây trong nút thắt rồi siết chặt lại. Hai tay hay chân tên thảo khấu bị buộc chặt lại với nhau.

Khúc Tiểu Bạch phui tay “Sao? lợi hại không?”

Phương Triết gãi đầu thắc mắc “Tiểu Bạch làm lại một lần nữa xem! Ta chưa nhìn rõ”

Trải qua hơn hai canh giờ, Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết mới trói hết hơn một trăm tên thảo khấu. Bọn chúng vẫn không nhút nhát hay cựa quậy được.

Hai người phui tay rồi nhìn nhau cười thích thú. Sau đó lần theo đường mòn, rời khỏi sơn trại của bọn thảo khấu.

Đoạn đường khá gồ ghề, có thể lúc lên thì được khiến vác nên lúc xuống núi. Phương Triết và Khúc Tiểu Bạch không định hướng được đường về, nên đi xa càng thêm xa hơn.

Lúc này xung quanh đã chuyển sang một màu tối, bầu trời đêm nhìn xanh thâm thẳm.

Phương Triết và Khúc Tiểu Bạch nằm trên một nhánh cây cao. Ngược nhìn sao trên bầu trời. Khúc Tiểu Bạch thì thầm “còn 6 ngày nữa sẽ trở về rồi...!”

Khúc Tiểu Bạch nhìn sang Phương Triết “Tiểu tử nguoi quả nhiên gan dạ, không hề nao núng sợ hãi gì hết. Thậm chí trong rừng có nhiều thú dữ xung quanh!”

Phương Triết cười nói “Quê quán nguoi chắc là mười tuổi thiếu niên bằng hai mươi tuổi thanh niên nơi ta quá! Giọng điệu y chang mẹ ta”

Khúc Tiểu Bạch liếc hần “Nguoi nói ta già trước tuổi à! Ngày mai ta cho nguoi xuống núi”

Phương Triết xua tay giải thích “Không phải, ta chỉ đùa... chỉ đùa thôi. Ta đi theo nguoi học được nhiều điều mới lạ, đặc biệt là trói không thể cựa quậy bí pháp của nguoi!”

Khúc Tiểu Bạch thích thú cho qua chuyện. Phương Triết chợt nhớ ra điều gì đó “Những tên thảo khấu kia, chỉ để vậy thôi hay mai ta báo quan lên tóm bọn chúng!”

Khúc Tiểu Bạch cười ma mĩnh “Trong rừng thú dữ nhiều, bị ta trói vậy. Một bầy sói hoang cũng đủ thịt hết bọn chúng!”

Phương Triết chợt rùng mình một cái “Không ngờ Tiểu Bạch lại hung ác như vậy nha!”

Khúc Tiểu Bạch cười lớn lên “Cho qua, cho qua! Ta chỉ đùa, nếu ta đoán không lầm, ngày mai quan phủ sẽ ập lên núi và tóm gọn bọn chúng!”

Phương Triết ngạc nhiên “Ta và nguoi đều không báo, ai lại biết bọn chúng đã bị trói?”

Khúc Tiểu Bạch bầm bầm ngón tay “Ta diễn toán!”

Sau đó ánh mắt Khúc Tiểu Bạch nhìn về hướng bắc. Nơi đó vừa lóe lên một tia sáng xanh rất đẹp.

Khúc Tiểu Bạch ra hiệu “Theo ta!”

Phương Triết thắc mắc nhưng vẫn chạy theo sát Khúc Tiểu Bạch.

Hai người băng qua một đoạn đường gần một dặm mới tới điểm vừa lóe sáng đó.

Nơi đây có một con suối nhỏ chảy róc rách, hai bên có vài đóa hoa tím đen đẹp mắt trên nền rong rêu. Xung quanh cây cối um tùm, nếu không phát hiện ánh sáng lóe lên từ trước sẽ không phát hiện được nơi này.

Ánh mắt Khúc Tiểu Bạch dò đến một nhánh cây ló ra từ khe suối. Trên nhánh cây có hai trái màu xanh phát ra dạ quang. Khúc Tiểu Bạch sững sờ một lúc rồi mới bình tĩnh lại thì thầm “Nơi này sao lại có Tây Lục Quả?”

Khúc Tiểu Bạch chợt nghĩ ra điều gì vội hét lên “Chạy mau!”

Sau đó Khúc Tiểu Bạch nắm lấy tay Phương Triết rồi hướng phía sau chạy nhanh không một chút do dự.

Phương Triết nhìn thấy Khúc Tiểu Bạch hoảng sợ cũng hốt hoảng rồi chạy nhanh theo sau.

Đi được một đoạn khá xa, hai người dừng lại thở phì phò.

Phương Triết thắc mắc hỏi “Có chuyện gì à? Nhìn đáng về nguoi mắt bình tĩnh hiếm thấy?”

Khúc Tiểu Bạch ngồi xuống một mỏm đá rồi thở ra nói “Ta phát hiện một loại dược liệu quý. Chỗ ta ở, đó là loại quả thuộc hàng cực phẩm. Đối với nguoi bình thường là tủy tủy mang đến tân sinh. Đối với ta...”

Khúc Tiểu Bạch chợt nhớ ra mình nói hồ, nên dừng lại. Phương Triết nhìn Tiểu Bạch ra vẻ thắc mắc “Nguoi bình thường? Nguoi không phải nguoi bình thường?”

“À!” Khúc Tiểu Bạch thốt lên ra vẻ đánh trống lảng. Sau đó nhìn Khúc Tiểu Bạch một hồi lâu mới chậm rãi nói tiếp “Nơi này xuất hiện loại quả trân quý như vậy, chắc chắn có nguy hiểm. Ta và nguoi chậm một chút, có lẽ không đi được!”

Phương Triết nhìn đáng vẻ nghiêm trọng của Khúc Tiểu Bạch, sau đó nhìn mồ hôi chảy ướt mái tóc Khúc Tiểu Bạch, giờ này hần mới nhận ra. Trước đó tiểu ẩn mảy Khúc Tiểu Bạch đội một cái nón vải che đi mái tóc. Có thể vì hoảng hốt trốn chạy, nên cái nón bị rơi đi mất. Lúc này mới hiển hiện ra một khuôn mặt Khúc Tiểu Bạch khá ái. Khuôn mặt tròn tròn dễ thương đó khiến hần vươn tay định véo một cái.

Khúc Tiểu Bạch trùng hần, sau đó sờ đầu mình mới nhận ra cái nón vải đã bị rơi mất. Khúc Tiểu Bạch liền quay sang hướng khác rồi lấy ra từ trong áo một cái nón vải, giống như cái trước đó mang theo.

Phương Triết ngạc nhiên vội chia tay ra nói “Cho ta một cái được không, ta cũng sắp làm ăn mảy giống như nguoi rồi!”

Khúc Tiểu Bạch quay sang hướng khác một lần nữa, rồi lấy ra thêm một cái nón đưa cho Phương Triết.

Phương Triết lấy chiếc nón vải đội lên. Cảm giác rất lạ, mềm mại như mái tóc dài của mẹ mình.

Phương Triết thắc mắc hỏi “Cái này... làm bằng vải gì mà mịn như vậy?”

Khúc Tiểu Bạch tỏ ra ngại ngùng “Được làm từ tóc của ta, ngại tin không?”

“Tóc? Có thể sao?”

Khúc Tiểu Bạch bật cười “Ta đùa đó, ngại cũng tin?”

Nói rồi, Khúc Tiểu Bạch xoay người hướng một cây cỏ thụ gần đó leo lên, hai chân vừa đi vừa đá vào những viên đá nhỏ ra vẻ nghịch ngợm.

Phương Triết theo sau, rồi trèo lên một nhánh cây cùng với Khúc Tiểu Bạch.

Phương Triết đặt lưng nằm xuống, chéo chân ngược nhìn lên bầu trời.

Phương Triết chợt nhớ đến cha mẹ đang ở Lăng Ba Thành.

Gia đình Phương Triết sống bằng nghề kinh doanh dệt vải, nhuộm vải và cung cấp vải gấm cho triều đình. Vì thế địa vị Phương gia rất cao ở kinh thành.

Hắn đi đầu cũng có hộ vệ theo sau, dù có vài lần bị bắt cóc. Nhưng hắn dễ dàng được cứu vì bên người có pháo sáng báo hiệu. Người xung quanh, bạn bè hắn đều trêu chọc sau lưng. Nói hắn là điềm gỡ vì chứng bệnh cảm không nói chuyện được. Nên bản thân hắn sống như bị cô lập và cô đơn dù được nhiều hộ vệ chiếu cố, cha mẹ yêu thương hắn.

Hắn lần này bỏ nhà đi, vì thanh mai trúc mã với hắn là Tiểu Nhiễm Nhiễm. Cô bé xinh đẹp nhà họ Mộ Dung từ chối hắn, bỏ rơi hắn đi theo chơi chung với Lâm Phong, một công tử nhà Lâm gia. Trước khi bỏ rơi hắn, cô nàng Tiểu Nhiễm Nhiễm quay lưng để lại một câu “Ta không chơi chung với một người câm, chỉ mình ta nói chuyện, chán lắm!”

Thế là hắn buồn bã, bỏ nhà đi dạo bên bờ Tây Hồ. Nơi đó hắn lang thang cả buổi chiều và vô tình gặp một lão ăn mày. Ông ta chủ động đến gần vịn lấy vai hắn và thì thầm “Muốn kỳ ngộ, thì dọc theo hướng nam, đến Cầu Mộc Trần...”

Hắn nửa tin nửa ngờ, khi nhìn lại thì không thấy ông lão ăn mày đâu nữa. Hắn mới làm ra quyết định và lên theo một chiếc xe chở hàng hướng phương nam mà đi.

Quả thật, hắn gặp một tiểu ăn mày và gặp kỳ ngộ. Hắn nói chuyện được. Hắn nhũn lòng, sau khi trở về nhà hắn nhất định sẽ báo đáp ông lão ăn mày thật nhiều thật nhiều bánh hoa quế. Với hắn, đó là thứ bánh chỉ có mẹ hắn là làm ngon nhất. Đó là món quý giá nhất đối với hắn.

Bên tai hắn chợt nghe tiếng Khúc Tiểu Bạch hỏi “Ngươi nhớ nhà?”

Phương Triết gạt đầu, lúc này hắn mới nhớ mục đích bỏ nhà đi đã đạt được, hắn thật muốn về nhà, hù mẹ hắn, hù mẹ hắn đến khóc vì vui mừng.

Phương Triết thì thầm “Niềm ao ước duy nhất của ta chính là nói chuyện được như người bình thường. Sau đó, có lẽ vì đã quen thuộc với viết thay vì nói bằng miệng. Nên khi nói chuyện được, ta rất mừng, nhưng cũng không đến nỗi...”

Phương Triết nhìn sang Khúc Tiểu Bạch mỉm cười “Tên của ngươi rất hay! Ngươi ở đâu?”

Khúc Tiểu Bạch không trả lời ngay, mà suy nghĩ một lúc mới nói “Ở một nơi xa lắm, qua hôm nay ta còn ở đây được sáu ngày! Ngươi bồi ta chơi, được chứ?”

Phương Triết nhìn Khúc Tiểu Bạch một lúc rồi thì thầm “Một tiểu ăn mày mà lợi hại như vậy, chắc cũng không phải gia tộc bình thường. Có điều...” Phương Triết nhìn bộ dáng ăn mày của Khúc Tiểu Bạch một lúc rồi lắc đầu như thăm “Mỗi người có một bí mật, tốt nhất là không nên hỏi rõ ràng quá!”

Hắn nhắm mắt lại, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ, trên mặt hắn vẫn không che giấu được nụ cười. Hắn thật sự tưởng rằng đang nằm mơ, thật sự là hắn không phải đang nằm mơ, mà là chuẩn bị đi vào một giấc mơ, giấc mơ đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Bắt gặp Thủy Lăng Kính

Hôm sau, Khúc Tiểu Bạch dẫn Phương Triết đến bìa rừng gần đại thụ để săn bắt gà rừng.

Phương Triết thích thú cùng Khúc Tiểu Bạch nấp sau một bụi cỏ khô. Khúc Tiểu Bạch thiết kế bẫy là một sợi dây dài chừng mười thước, một đầu được thắt dạng thông lòng, và câu qua một nhánh cây cao chừng hai thước, đầu còn lại trong tay Khúc Tiểu Bạch. Chỉ cần gà rừng vào đúng vị trí, Khúc Tiểu Bạch giật mạnh là bắt lấy được con gà.

Hai người ánh mắt chăm chú nhìn về hướng thông lòng một khoảng thời gian. Lúc này có một con gà rừng theo mùi con trùng được đặt giữa thông lòng đi tới. Vừa bước vào thì bị Khúc Tiểu Bạch giật lấy và bắt dính chân nó rồi treo lơ lửng.

Khúc Tiểu Bạch phui tay chạy ra chụp lấy con gà với vẻ mặt thích thú rồi nhìn Phương Triết cười nói “Ngươi có tin, đây là lần đầu tiên ta bắt con gà rừng không?”

Phương Triết cầm lấy con gà thay Khúc Tiểu Bạch rồi nhìn Khúc Tiểu Bạch ra vẻ không tin lắm “Ngươi giống như thợ săn giàu kinh nghiệm, ở đâu ra lần đầu! Ta cầm con gà còn đang rung rẩy đây!”

Phương Triết nhìn con gà suy nghĩ một lúc rồi quyết định “Phần còn lại giao cho ta!”

Khúc Tiểu Bạch ngạc nhiên “Ngươi được không?”

Phương Triết nháy nháy mắt “Tin tưởng ta!”

Nói rồi Phương Triết cầm con gà ra sông gần đó sơ chế. Khúc Tiểu Bạch nhìn bóng lưng hắn nghiêm túc làm thịt con gà mà phì cười.

Không ngờ một thiếu gia gia đình thế gia lại có khả năng này. Có khi nào hẳn thực sự là đứa nhóc mười tuổi không.

Phương Triết dùng lá cây bao quanh lấy con gà rồi lấy dây rừng buộc chặt lại. Sau đó lấy bùn nhão đắp lên con gà, vo thành một cục to tròn.

Hắn lấy lá khô, nhành cây khô gom lại rồi đốt lửa đun lấy khói bùn nhão vừa bao lấy con gà. Hắn định làm nướng bùn mà nhóm ăn mày trong thành hay làm cho hắn ăn.

Nhìn hẳn như vậy, nhưng sự tích ở kinh thành hẳn khá tốt, đặc biệt là thiếu niên quyền quý không ai chơi chung với hắn, cho nên hẳn hay lui tới nhóm ăn mày chơi và học hỏi được nhiều cách sinh tồn để tự lo cho bản thân mình khi không có ai bên cạnh, chăm sóc hắn.

Khúc Tiểu Bạch lại gần khều vai hắn “Chùng nào ăn được?”

Phương Triết nhìn lửa đã tắt, còn lại than hồng đang đun nấu. Hắn nói “Đội lóp bùn bên ngoài khô, nứt ra là chín. Người yên tâm, ta có kinh nghiệm!”

Một lúc sau, Phương Triết dùng cây gấp khối bùn đã khô nứt ra. Hắn dùng một nhánh cây gỗ gõ, lóp bùn bên ngoài nứt ra và lộ ra bên trong con gà tủa ra mùi thơm béo ngậy.

Khúc Tiểu Bạch vỗ ý nhưng cũng nuốt một ngụm nước miếng. Đưa ngón tay lên “Thơm, nhìn có vẻ ăn được!”

Phương Triết dùng lá cây lấy ra một cái đùi gà vừa đưa cho Tiểu Bạch “Mời tiểu bằng hữu ném thử gà ăn mày do bốn thiếu gia tự tay nướng!”

Khúc Tiểu Bạch cười thích thú rồi lấy đùi ra lên ngồi ngồi sau đó ăn thử một miếng “Rất ngon! Người làm ăn mày coi chừng hợp hơn ta!”

Khúc Tiểu Bạch cắn xong một miếng nữa rồi, rồi lại một miếng nữa đến khi gần hết nửa con gà mới dừng lại. Khúc Tiểu Bạch vỗ vỗ bụng “Ăn ngon, rất no! Trước giờ ta chưa từng ném thử qua món này”

Sau đó Khúc Tiểu Bạch ngấm nhìn Phương Triết ăn hết phần còn lại rồi nhìn về hướng con suối “Ăn xong, ta và người quay lại con suối. Ta nghĩ ban ngày sẽ rất an toàn!”

Phương Triết gật đầu rồi cầm cùi ăn tiếp phần của mình. Hắn liếc nhìn Khúc Tiểu Bạch đang xao lãng nhìn về một hướng. Hắn nhìn thấy một vài sợi tóc mai thoáng bay trong gió, tâm hồn thiếu niên mộng mơ của hắn xao động. Hắn chưa từng nghĩ, hắn sẽ trải qua những ngày trốn nhà lưu lạc nơi rừng núi hoang vu như thế này. Hắn có cảm giác an toàn, có thể là vì Khúc Tiểu Bạch đang bên cạnh bảo vệ hắn.

...

Mặt trời đứng bóng, Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết trở lại con suối. Theo lời Khúc Tiểu Bạch, nơi con suối này có Tây Lục Quả trên quý sắp chín. Luồng ánh sáng phát ra tới hôm qua không phải từ Tây Lục Quả, có thể từ một vật nào đó.

Khúc Tiểu Bạch nhìn kỹ Tây Lục Quả một lần nữa rồi nói “Nhìn quả to tròn như vậy, có lóp tròn bóng. Ước chừng hai ngày nữa thì quả chín, lúc đó ta và người hái”

Phương Triết gật đầu rồi lại gần con suối. Ánh sáng phản chiếu lên vách đá tạo thành gợn sóng nhìn rất đẹp mắt.

Bất chợt có ánh sáng le lói ở một trũng nước gần đó phản xạ lên vách đá khiến hắn chú ý.

Phương Triết tiến lại gần trũng nước thì phát hiện một vật gì đó lấp lánh. Phương Triết dè dặt dùng tay lấy vật phát sáng đó lên khỏi mặt nước. Hình dạng vật đó như tấm gương soi có tay cầm mà mẹ hắn hay sử dụng lúc ở nhà.

Khúc Tiểu Bạch thấy vậy cũng lại gần nhìn đồ vật trong tay Phương Triết, hai mắt tỏ sáng “Cái này là Thủy Lăng Kính! Hèn gì tối qua phát sáng được lên bầu trời”

Phương Triết ngạc nhiên hỏi “Thủy Lăng Kính là gì? dùng để soi sao?”

Khúc Tiểu Bạch gật đầu cười nói “Đúng là dùng để soi! Nhưng còn một tác dụng khác nữa!”

Khúc Tiểu Bạch nhìn đảo lộn xung quanh, sau đó dừng lại ở Tây Lục quả liền nói “Người thử đưa mặt kính về hướng hai trái Tây Lục quả xem”

Phương Triết vội làm theo. Dùng Thủy Lăng kính chiếu vào Tây Lục quả, chuyện phát sinh tiếp theo chính là xung quanh Tây Lục Quả tỏa ra những vầng dạ quang mà mắt thường hẳn không thấy nào nhìn thấy được.

Phương Triết mở to hai mắt ngạc nhiên “Thật kỳ lạ, thần kỳ như vậy!”

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười “Còn nhiều chuyện trên đời này, người không hiểu thấu được!”

Phương Triết nhìn Thủy Lăng Kính, sau đó nhìn Khúc Tiểu Bạch, nghĩ ngợi một lúc rồi chia ra đưa cho Khúc Tiểu Bạch “Cho người!”

Khúc Tiểu Bạch ngạc nhiên nói “Cho ta?”

Phương Triết gật đầu ra vẻ mong muốn đối phương nhận lấy, nhưng Khúc Tiểu Bạch lắc đầu nói “Thủy Lăng Kính, với ta không hứng thú!”

Phương Triết bị từ chối, không cam tâm lắm. Sau đó hắn nhìn vòng đeo tay có một viên đá tròn khắc chữ “Vạn” mà mẹ hắn cầu tự Vạn Phật Tự. Sợi dây đeo tay này được làm từ cương mộc, chỉ cương nên mang đến nhiều may mắn cho hắn. Đây là vật bất li thân, hay còn là quý giá nhất đối với hắn.

Hắn chần chờ sau đó mới đưa ra quyết định.

Hắn tháo sợi dây đeo tay ra, rồi chủ động đeo lên tay phải của Khúc Tiểu Bạch, hắn mỉm cười “Người không được từ chối!”

Hắn bắt đầu giải thích tiếp “Đây là vòng đeo tay may mắn với lại quý giá của ta. Tặng người ơn chữa lạnh bệnh cảm của ta!”

Khúc Tiểu Bạch ngăn người một lúc, sau đó mở to tròn hai mắt ra nói “Nhân gian gọi đây là... vật định tình sao?”

“À!” Phương Triết đỏ mặt. Sau đó mới ấp úng nói “Không, may mắn! Là vật may mắn tặng người! Ta sẽ bồi người chơi ở đây cho đến khi người trở về nhà”

Hắn nhìn sang chỗ khác ngại ngùng nói “Chỉ sợ sau này không gặp lại, coi như là kỷ vật đi!”

Khúc Tiểu Bạch nghe hắn nói như vậy mới thở ra một hơi. Đứng là nhân gian hữu duyên, nhưng duyên này chưa chắc sẽ kéo dài được lâu. Hơn nữa, Khúc Tiểu Bạch sẽ rời đi nơi này không lâu sau đó.

Khúc Tiểu Bạch lại thở ra, rồi nhìn sang dòng suối nhỏ đang chảy róc rách. Khúc Tiểu Bạch lại gần bờ suối rồi ngồi xuống một mô đá, chân để dưới nước đóng băng.

Nhìn dáng vẻ suy tư của Khúc Tiểu Bạch, Phương Triết vô vàng khó hiểu. Hắn không hiểu Khúc Tiểu Bạch là người phương nào nhưng tuổi nhỏ như hắn, lại có nhiều bản lĩnh và kiến thức hơn hắn. Rồi Khúc Tiểu Bạch sẽ về nhà trong vòng vài ngày tới. Hắn muốn hỏi, nhưng lại thôi. Có thể là Khúc Tiểu Bạch có khó khăn riêng của mình.

Phương Triết lại gần Khúc Tiểu Bạch đang đùa giỡn với dòng nước. Hắn cũng đặt chân xuống, thả lỏng người ra phía sau hướng thụ.

Phương Triết bỗng nhớ đến chuyện nguy hiểm tối hôm qua, mới ngồi thẳng người lại quay sang hỏi “Tiểu Bạch nói chỗ này nguy hiểm? Có phải liên quan đến trời tối hay không?”

Khúc Tiểu Bạch nhìn sang Phương Triết tán thưởng “Người thông minh nha! Có một số thứ, ban ngày không xuất hiện được!”

Phương Triết ngăn người “Ma quỷ sao?”

Khúc Tiểu Bạch gật đầu “Cũng gần như vậy!”

Sau đó ánh mắt Khúc Tiểu Bạch dời qua hai quả Tây Lục Quả. Gần vách đá có thêm vài vết cào mới xuất hiện. Những cây cỏ, nhánh cây có một mớ xáo trộn như có cuộc hỗn chiến trước đó.

Khúc Tiểu Bạch nhắm nghiền mắt rồi lấy từ trong túi vải ra một cuộn chỉ màu đen, kèm theo là một mùi hương nhẹ nhàng. Đây là mùi hương tối hôm trước, Phương Triết đã ngửi qua từ phần của con bướm.

Không gian đang yên lặng một lúc, thì có một con bướm chậm chậm bay lượn lại gần Khúc Tiểu Bạch. Nó ngửi ngửi rồi cắn lấy một đầu sợi chỉ màu đen. Sau đó hướng hai quả Tây Lục Quả bay đến, rồi nó lượn một vòng quanh hai quả.

Phương Triết tò mò hỏi “Nó nghe theo lời người?”

Khúc Tiểu Bạch cho là dĩ nhiên nói “Như tối hôm trước vậy thôi! Đây chỉ là thủ đoạn nhỏ thôi.”

Sau đó ánh mắt Khúc Tiểu Bạch thoáng nhìn Lăng Thủy Kính trong tay Phương Triết. Nàng suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu. Sau đó lại thở ra, cuối cùng mới vịn lấy vai Phương Triết khẽ nói “Mỗi lần ta nhấn một cái, người thở ra, thở ra thật dễ. Ta thả lỏng thì người hít sâu vào... cứ như vậy!”

Phương Triết ngờ ngẩn không hiểu ý đồ của Khúc Tiểu Bạch, nhưng vẫn làm theo. Sau đó Phương Triết bắt đầu cảm nhận có một luồng gió mát chạy ở sống lưng hắn, rồi từ từ xâm nhập vào bên trong cơ thể. Hắn có cảm giác ớn lạnh một khắc sau đó thì bắt đầu cảm giác sáng khoái lạ thường.

Xung quanh tiếng côn trùng kêu rồ rồ hơn, tiếng sột soạt cách hắn chừng mười trượng hắn vẫn nghe thấy được. Thậm chí con gió vừa thổi qua làng tóc Khúc Tiểu Bạch, hắn vẫn cảm nhận được. Hắn không hiểu điều gì đang xảy ra, nhưng hắn thấy rất thoải mái, cảm giác như được khai khiếu.

Khúc Tiểu Bạch buông tay ra khỏi vai hắn. Hắn lúc này cảm giác thoải mái chậm chậm tan biến. Hắn thở ra nhẹ nhàng rồi nhìn Khúc Tiểu Bạch bằng ánh mắt cực kỳ tò mò.

Khúc Tiểu Bạch không giải thích gì, bèn lấy ra từ trong túi áo một cái túi vải, túi vải kích thước to gấp hai lần bàn tay hắn. Khúc Tiểu Bạch mới nói “Lăng Thủy Kính kích cỡ lớn, mang theo bất tiện. Ta vừa rồi dạy người một thủ đoạn nhỏ để chứa Lăng Thủy Kính, có gì người tùy thời có thể đem theo bên mình”

Phương Triết một tay cầm Lăng Thủy Kính, một tay cầm túi vải. Sau đó nhìn nhìn một lúc, rồi lại nhìn sang Tiểu Bạch. Cuối cùng hắn gật đầu chẳng biết thế nào.

Hắn thử mở ra nút thắt túi vải, rồi đầu tiên bỏ cái tay cầm Lăng Thủy Kính vào trước, ý đồ cho Khúc Tiểu Bạch nhìn thấy là không thể bỏ một vật kích thước lớn gấp hai ba lần vào một vật nhỏ hơn nó. Bất ngờ xảy ra là, vừa để tay cầm vào miệng túi vải, thì Lăng Thủy Kính tự động bị hút vào bên trong.

Hắn mở to mắt ra đến nỗi muốn rớt ra bên ngoài. Hắn lắp bắp “Chuyện này... có thể sao!”

Khúc Tiểu Bạch ra về đứng đưng, rồi hai tay chấp sau đầu ngao ngễ quay đầu đi. Đi được một đoạn, nàng quay đầu nói nhỏ “Cái này là... thủ đoạn nhỏ, người nhớ kỹ!”

Phương Triết vẫn ngẩn ngơ, sau đó vẫn lắp bắp “Ta... thực sự chẳng có làm gì hết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 4: Đoạt lấy Tây Lục Quả

Hai ngày kế tiếp sau đó, Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết vẫn trải qua cuộc sống trong rừng núi, vẫn săn bắt gà rừng, hái trái cây dại rồi đưa nghịch bên con suối, chủ yếu chờ ngày quả chín rồi trộm hái chúng.

Hai ngày này, Khúc Tiểu Bạch còn hướng dẫn Phương Triết hít thở không khí trong lành. Khúc Tiểu Bạch gọi đó là thủ đoạn nhỏ để sử dụng túi vải. Thủ đoạn đó gọi là “Luyện Khí Quyết”. Khúc Tiểu Bạch còn bắt Phương Triết học thuộc lòng vài câu “Hướng dẫn hít thở không khí trong lành”.

Mặc dù khó học thuộc lòng, vì nội dung Phương Triết đọc thì dễ mà hiểu thì không biết ý nghĩa. Nhưng dù sao, đó là lời của Khúc Tiểu Bạch, hắn không muốn cũng phải cố gắng thuộc lòng chúng.

Điều kỳ lạ là nhờ cách hít thở không khí trong lành mà Khúc Tiểu Bạch hướng dẫn. Phương Triết thấy cơ thể mình cải biến rất lớn, ví như bước đi của hắn nhẹ nhõm hơn, hắn đi những đoạn đường xa thoải mái hơn. Đặc biệt là lúc săn bắt gà rừng, hắn thấy dễ dàng tóm gọn gà rừng hơn trước.

Phương Triết có nghĩ đến những thủ đoạn mà Khúc Tiểu Bạch hướng dẫn, có liên quan đến “đường sinh” mà Thái Y Viện đưa ra trong kinh thành. Phương pháp “đường sinh” cũng dạy hít thở và vài động tác nhỏ dành cho gia đình quyền quý và thế gia.

Vì thế Phương Triết hiểu sơ về “đường sinh”, nhưng so với “Luyện Khí Quyết” mà Khúc Tiểu Bạch chỉ dạy hần, đúng là một trời một vực.

....

Lúc này, bầu trời đêm sáng lạn, ánh trăng chiếu rọi khắp ngõ ngách trong khu rừng.

Tiếng côn trùng kêu riu rít khiến không gian càng trở nên vắng vẻ, lạnh lẽo.

Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết lẳng lặng nấp vào một bụi cây khô, nguy trang bởi nhiều nhánh cây nên nhìn từ xa sẽ không phát hiện ra hai người.

Thêm vào đó, Khúc Tiểu Bạch còn phủ lên một lớp bột có màu phát sáng. Theo lời Khúc Tiểu Bạch thì đó là một loại bột có thể át đi hơi thở con người, và triệt tiêu mùi cơ thể con người, vì thế ẩn nấp sẽ không thể nào phát hiện được.

Ánh mắt hai người nhìn đắm đắm về cây Tỳ Lục, không khí xung quanh như lắng đọng lại không một tiếng động, dù chỉ là tiếng nước suối chảy.

Ánh trăng sáng, thẩm thấu vào quang cảnh, rồi chiếu rọi vào Tỳ Lục Quả, phát ra quang mang nhẹ nhàng.

Lớp vỏ bên ngoài Tỳ Lục Quả chậm chậm chuyển từ màu xanh như màu lá cây, sang màu tím. Luồn dạ quang vẫn không ngừng tỏa ra.

Đến khi Tỳ Lục Quả hoàn toàn chín, thì phát sinh một tiếng va chạm, tiếng va chạm như tiếng hai cục đá ném vào nhau.

Lúc này, từ trong khe suối, một chiếc bóng màu đen tuyền chậm rãi bò ra. Đó là một con rắn dài chừng hai thước, ngóc đầu hướng về Tỳ Lục Quả.

Phía dưới con suối cũng rung động gọn sóng, rồi bắn lên trên bờ một con cóc có hai đường vân màu đỏ máu dọc trên lưng nó.

Lúc này bỗng có một tiếng sột soạt, từ trong bụi cây phóng ra bóng dáng một con sói cao chừng ba thước. Con sói này có đôi mắt đỏ ngầu và nhe răng nanh ra gầm gừ.

Cả ba con vật đều nhâm nhi nhìn về hướng Tỳ Lục Quả.

Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết ẩn nấp không tiếng động và không ngừng quan sát tràn diện.

Cả ba con vật nhìn như bất động, nhưng tư thế thì chậm chậm tiến về Tỳ Lục Quả.

Thình lình có một cục đá từ bên trên rơi xuống, gây ra tiếng động nhỏ. Nhưng vẫn xem như báo hiệu cho bọn chúng lao vào tranh giành.

Con cóc phóng nhanh về hướng Tỳ Lục Quả thì bị con rắn dùng đuôi quất thẳng vào bụng nó, khiến nó quăng mạnh vào vách đá.

Đuôi con rắn đánh độc con cóc, bỗng nhiên bốc lên khói màu đen, rồi cháy lên. Con rắn hoảng sợ, liền lao vào con suối, muốn dập tắt ngọn lửa màu tím.

Khúc Tiểu Bạch nhìn độc từ bụng con cóc mà chảy mồ hôi ướt trán. Loại độc này, nếu mà du nhập vào nhân gian, một con cóc đó có thể giết chết cả một tòa thành.

Con rắn nhìn đuôi nó bị độc con cóc đốt cháy đen kịt. Nó bắt đầu nhìn về hướng con sói không dám động dấy.

Con sói vẫn nhìn chậm chậm vào Tỳ Lục Quả, sau đó nhìn về hướng con cóc bị ghim vào vách đá. Nó chưa chết, nhưng có thể bụng nó chứa kỳ độc, cũng là điểm yếu. Nên nó không ngóc đầu dậy được nữa.

Con sói có cảm giác an toàn, liền hướng Tỳ Lục Quả lại gần. Nó há miệng ra định nuốt trọn hai quả cùng một lúc.

Bỗng trực giác sợ hãi nó phát tác, nó giật mình định quay đầu bỏ chạy, thì phía vách đá bắt ngờ sinh biến.

Một tiếng “ầm” nổ ra, một cái bóng khổng lồ từ trong vách đá lao ra với tốc độ cực nhanh.

Nó há miệng cực lớn táp ngang mình con sói, khiến con sói không thể nào thoát thân. Sau đó cái bóng ném con sói vào vách đá gây ra tiếng động cực lớn. Con sói bị nện xuống mặt đất gần đó rồi lăn ra chết tươi.

Phương Triết nhìn tràn cảnh như vậy, hai chân run rẩy như muốn khụy xuống. Khúc Tiểu Bạch vịn lấy vai hần rồi đẩy xuống ra hiệu hít thở thủ đoạn.

Phương Triết hít thở hai hơi, mới bình tĩnh lại.

Lúc này thình lình xuất hiện là một con đại mãng xà, hai bên mang nó có màu đỏ với hoa văn dữ tợn. Nhìn thấy con đại mãng như vậy, Phương Triết lại hít thở liền hai hơi. Sau đó mới tiếp tục quang sát.

Khúc Tiểu Bạch nắm lấy tay hần rồi thì thầm “Một lúc nữa con bướm xuất hiện, sẽ khiến con mãng xà thất thần một hô hấp. Ta và ngươi chạy nhanh. Nếu không chạy không được!”

Phương Triết gật đầu, rồi tiếp tục quan sát tràn cảnh.

Lúc này con rắn bị đốt đuôi đã lặng lẽ biến mất, chỉ còn lại duy nhất con đại mãng còn đứng sừng sững. Nó ngửi ngửi xung quanh đánh hơi tình huống. Nó thấy an toàn, mới bắt đầu tiến lại gần Tỳ Lục Quả.

Bỗng nó dừng lại, ngửi ngửi thì phát hiện một con bướm đang vờn vờ trước mắt nó. Con bướm vỗ cánh một cái rất nhanh khiến nó không kịp phòng bị, nó bị phấn con bướm bay vào mũi. Nó cảm giác vừa rồi nó đã thất thần. Nhưng sau đó, nó không quan tâm con bướm, mà quay đầu nhìn về phía Tỳ Lục Quả. Nhưng lúc này, không còn quả nào, chỉ còn tro trọi nhánh cây đang đong đưa, chứng tỏ có kẻ nào đó đã đi trước nó một bước.

Nó nhìn đảo dất thì mới phát hiện hai cái bóng đang lao nhanh chạy ra xa khỏi con suối. Nó gầm lên giận dữ, rồi phóng nhanh đuổi theo. Nó thề nó sẽ cắn nát kẻ nào phóng tay trên của nó.

Lúc này, khung cảnh yên tĩnh khu rừng bắt đầu vang lên những tiếng sột soạt càng lúc càng lớn. Khung cảnh rượt đuổi càng lúc càng nhanh hơn.

Khúc Tiểu Bạch nắm lấy tay Phương Triết lao rất nhanh về hướng sơn trại. Có thể do cách hít thở không khí trong lành mà Khúc Tiểu Bạch chỉ Phương Triết, nên hần chạy theo bên cạnh nhưng không mệt mỏi.

Hắn cảm giác bản năng chạy trốn của hắn, nhanh và không mệt mỏi. Có khi, hắn nhìn xuống dưới chân, phát hiện mỗi bước chân của hắn phóng đi có khi xa hơn mười thước.

...

Một lúc sau, Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết về đến sơn trại. Hai người thờ đốc một hồi rồi ngồi xuống một băng ghế đá trong sân diễn tập, đây là sân huấn luyện của đám thảo khấu lúc trước. Giờ bọn chúng đã bị nhốt vào nhà lao, nên sơn trại giờ này không một bóng người.

Khúc Tiểu Bạch nhìn về hướng vũ khí, nhìn về hướng bụi tro đã được đốt mấy ngày trước sau đó lắc đầu.

Phương Triết hai chân vẫn còn run rẩy nói “Con đại mãng đó còn rượt theo chúng ta không?”

Khúc Tiểu Bạch nhìn hắn nói “Nó rượt theo chúng ta cho đến chết!”

Nghe vậy, Phương Triết lẩm bẩm “Trước giờ ta chưa từng thấy con rắn nào to như vậy. Nó kích thước to chừng mười con trâu hợp lại, thật đáng sợ!”

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười sau đó vịn lấy vai hắn trấn an “Người bình tĩnh, bất kỳ thứ gì trên đời, có ưu điểm thì sẽ có khuyết điểm. Nó có ưu điểm về kích thước to lớn hung dữ, nhưng chắc chắn sẽ có điểm yếu chí mạng”

Phương Triết mở to mắt nhìn nàng “Ngươi, muốn đánh nhau với nó!”

Phương Triết không dám dùng từ “giết” vì từ đó ngoài khả năng tưởng tượng của hắn.

Khúc Tiểu Bạch nhìn lên bầu trời đêm, ánh sao đã không còn, trăng sáng đã lập lờ như sắp bị che khuất.

Khúc Tiểu Bạch nhìn những cây đại thụ xung quanh, nhìn những con gió thổi qua làm đông đưa cành lá, trong đó mang một hơi se lạnh.

Khúc Tiểu Bạch nói “Khoảng một nén nhang nữa, trời sẽ đổ mưa. Đây là một cơ hội tốt để giết con đại mãng đó. Ta sẽ dạy ngươi một thủ đoạn... lớn để đối phó với nó”

Nói rồi, Khúc Tiểu Bạch lấy từ trong túi vải ra một mảnh ngọc màu xanh bích lớn bằng hai ngón tay. Sau đó nàng cúi người xuống rồi giúp Phương Triết đeo vào bên hông.

Không đợi Phương Triết hỏi, Khúc Tiểu Bạch nhìn hắn ra hiệu im lặng rồi nghiêm túc nói “Thủ đoạn lớn này tên là Lôi... Tạc! Mảnh ngọc ngươi mang chi đơn thuần là giúp ngươi xác định là người niệm khẩu quyết. Sau đó kết hợp với một tấm phù lục Lôi Tạc sẽ tạo ra một kích tất sát. Uy lực có thể sang bằng một ngọn núi”

Khúc Tiểu Bạch giải thích xong, liền lấy ra một tấm phù lục màu xanh lá cây, bên trên có vẽ những hình ảnh kỳ lạ mà trước giờ Phương Triết chưa từng thấy. Tấm phù lục đó nhìn như một mảnh giấy hoa văn, bề mặt trơn láng như một chiếc lá.

Sau đó, Khúc Tiểu Bạch tạo dáng niệm khẩu quyết và bắt Phương Triết làm theo. Hắn nhìn đáng đứng và hai ngón tay kẹp vào nhau của Khúc Tiểu Bạch, hơi ngần người một lúc mới thốt mắc hỏi “Bắt buộc phải dáng vậy sao?”

Khúc Tiểu Bạch nghe nói vậy, chợt lúng túng đứng thẳng người lại, nàng cười nói “Không, chỉ là quen thôi! Để ý hai ngón tay. Khi người ném phù lục đến vị trí con mãng xà, đến gần vị trí có thể bạo tạc được. Người niệm Lôi Tạc hai chữ là xong! Chỉ đơn giản như vậy”

Phương Triết lập đi lập lại hai chữ “Lôi Tạc” một lúc rồi gật đầu xem như đã lĩnh ngộ xong.

Hắn cảm giác, lâm trận mới học nghệ có hơi thái quá. Nhưng hắn tin tưởng Khúc Tiểu Bạch. Một tiểu ẩn mỵ, không là một tiểu cô nương mười tuổi. Nhưng có bản lĩnh hơn người.

Lúc này, bầu trời đã tối đen như mực. Trái ngược hoàn toàn với một canh giờ trước.

Một đoàn bóng đen dài ngoằn đang trườn nhẹ nhàng vào sơn trại. Hình thể nó lớn gần bằng cửa sơn trại. Nó muốn bò vào phải đập nát cánh cửa mới dễ dàng tiến vào.

Nó trườn quanh một vòng sơn trại, từ phòng cho đến bên ngoài để tìm đồ vật bị đánh cắp của nó. Nhưng nó không tìm thấy. Nó bò trở lại sân huấn luyện rồi ngẩn người nhìn lên trời. Một vài giọt nước rơi trên thân mình nó khiến nó trở nên khẩn trương. Nó không phải loại mãng xà thông thường không linh trí, nó hiểu được nếu trời mưa lớn. Nó sẽ mất dấu tên trộm đồ của nó, nó sẽ không tìm lại đồ dễ dàng.

Nó gầm lên giận dữ, rồi bắt đầu dùng đuôi phá nát những đồ vật xung quanh.

Lúc này, Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết đang nấp trên mái nhà quan sát, và sử dụng thủ đoạn ẩn nấp nên con đại mãng không đánh hơi được.

Thình lình, cái đuôi con đại mãng không lồ đập xuống mái nhà, và cắt đôi mái nhà ra làm hai. Hai người không kịp đề phòng nên bị ngã nhào xuống đất và bị những mảng rom rạ đè lên.

Khi Khúc Tiểu Bạch và Phương Triết thoát khỏi đống đổ nát thì bất gặp ánh mắt sát khí nhìn chằm chằm vào hai người.

Đôi mắt đỏ ngầu đang nhìn chằm chằm vào từng cử động nhỏ của hai người. Nó đang áp dụng dịch bất động ta bất động, nó dường như rất cẩn thận. Có thể nó không dám đánh giá thấp hai con mồi bé nhỏ.

Bỗng có một mùi hương nhẹ nhàng bay ra, nó lại theo bản năng ngửi ngửi. Nó thần thờ một lúc rồi nhìn lại vị trí cũ đã mất đi bóng dáng hai con mồi.

Nó nhìn cách xa hai mươi trượng, hai con mồi đang lao nhanh về phía cánh rừng.

Nó giận dữ đuổi theo, lần này nó chủ động tấn công. Nó sẵn sàng cắn nát bất kể đồ vật đang cản trở nó.

Khúc Tiểu Bạch cùng Phương Triết chạy rất nhanh và cũng né tránh những màn cản xé loạn xạ của con đại mãng.

Phía sau, Khúc Tiểu Bạch vẫn dùng những con bướm “thần thờ” đối phó với con đại mãng. Nó bị dính thủ đoạn hai lần, sau đó cảnh giác và không còn bị “thần thờ” nữa.

Nên khoảng cách giữa nó và hai con mồi của nó càng lúc càng gần hơn.

Hai người chạy được một đoạn thì dừng lại trước một vách đá. Xem như đã thực sự đi vào ngõ cụt.

Con đại mãng trườn tới nhìn hai con mồi dừng lại trước ngõ cụt. Nó lúc này mới có cảm giác an tâm là hai con mồi bé nhỏ khó thoát được răng nanh nó.

Lúc này mưa đã bắt đầu trút xuống nặng nề. Nước mưa chảy xuống ướt hết khuôn mặt của hai người, nhưng ánh mắt vẫn nhìn đắm đắm vào con đại mãng không dám chớp mắt.

Con đại mãng không còn do dự nữa, liền phóng nhanh về phía Khúc Tiểu Bạch, Khúc Tiểu Bạch vội vàng lấy ra phù lục chuẩn bị ứng phó. Thành linh từ trong vách đá nổ ầm lên, và bên trong phóng ra thêm một con mãng xà lao về phía Phương Triết. Vì khoảng cách gần và từ phía sau tấn công, nên Phương Triết không kịp phòng bị. Lúc này thời gian như dừng lại, Khúc Tiểu Bạch hướng phù lục về phía con mãng xà tấn công Phương Triết và ném đi. Phù lục như mũi tên bắn nhanh về phía bụng con mãng xà và đánh bật nó văng vào cây đại thụ.

Khúc Tiểu Bạch liền hô lớn “Lôi Tặc!”

Vừa dứt lời thì cái đuôi của con đại mãng đã đâm vào phần ngực của Khúc Tiểu Bạch và đánh bật nàng văng vào vách đá. Ánh mắt Phương Triết ngưng động, nhìn bóng dáng Khúc Tiểu Bạch bị đánh văng vào vách đá liền không sợ sống chết chạy nhanh lại và đỡ lấy nàng.

Nơi xa, một tiếng nổ cực lớn đánh nát thân thể con mãng xà bị dính lời phù. Thân thể nó văng khắp nơi, chỉ còn sót lại một viên to tròn như viên ngọc.

Con đại mãng nhìn đã chết đi đồng loại nó, nó gầm thét lên phần nộ. Nó muốn cắn xé nát hai con mồi cho thành muôn mảnh. Nó muốn trả thù cho đồng loại của nó. Nó không chần chờ liền phóng về hướng Phương Triết.

Nó nhìn trong tay Phương Triết một vật màu xanh thì hốt hoảng dừng lại. Nó nhìn sang xác đồng loại đang vương vãi khắp nơi. Nó không dám mạo hiểm.

Lúc này Phương Triết thủ thế và ném phù lục về hướng con đại mãng rồi thét lên “Ngươi đi chết đi!”

Tắm phù lục vừa ra khỏi tay Phương Triết một khoảng ngắn, thì bị nước mưa lớn chìm xuống. Phương Triết hoảng hồn, liền nhặt lên tiếp tục ném phù lục về hướng đại mãng xà. Nhưng phù lục không động đậy, vừa ra khỏi tay liền rơi xuống.

Phương Triết liếc nhìn Khúc Tiểu Bạch đang nằm bất động, đôi mắt nhắm chặt trong lòng hấn chợt dâng lên một loại khát vọng muốn sống. Khúc Tiểu Bạch vừa cứu hấn, hấn không muốn lại phải chết vô nghĩa nơi này.

Phương Triết nhìn trong tay tám phù lục, ánh mắt càng trở nên kiên quyết hơn. Hấn dứt khoát chạy nhanh về hướng cánh rừng, con đại mãng xà thấy vậy liền phóng nhanh theo sau.

Phương Triết chạy nhanh, càng lúc càng nhanh. Cuối cùng dừng lại ở một cây đại thụ. Trong tay hấn có thêm một vật đó là Lăng Thủy Kính, tay còn lại cầm một khúc cây thẳng, trên đầu khúc cây được xuyên một lá phù lục màu xanh.

Con đại mãng vừa xuất hiện, nhìn thấy Phương Triết thì mừng rỡ lao nhanh về phía hấn, muốn kết thúc nhanh nhất có thể.

Nó chợt nhìn trong tay con mồi bé nhỏ có một đồ vật, chưa kịp nghĩ ngợi gì thì một luồng sáng bắn vào mắt nó. Khiến nó hoa mắt, theo bản năng liền nhắm lại. Khi nó mở mắt ra, thì nhìn thấy một khúc cây lao về phía nó, nó cho là một khúc cây nhỏ đó không đủ giải ngứa nó, nó cho là một cây trường thương sắc bén cũng chưa chắc tổn thương được nó, huống hồ là một nhánh cây khô.

“Lôi Tặc!”

Nó nghe được đối phương hô lên hai chữ, liền để ý bụng nó đã bị dính chặt lấy một vật màu xanh. Nó gầm thét và hung hãn lao nhanh về hướng Phương Triết dự định đồng quy vu tán.

Trong thoáng chốc, một luồng tia sét từ trên trời giáng xuống thân thể nó, nó gào lên tuyệt vọng, kế tiếp là một tiếng nổ vang lên. Cơ thể nó bị đánh văng khắp nơi. Một viên châu to tròn bằng nắm đấm của hấn rơi xuống ngay vị trí con mãng xà.

Phương Triết lại gần nhặt nó lên, ngắm nghĩ một lúc rồi bỏ vào túi vải.

Khi trở lại vách đá, nhìn thấy Khúc Tiểu Bạch đang nằm bất động mình đầy thương tích. Hấn cảm giác được cơ thể hấn nóng lên, đôi mắt hấn nóng lên như lửa đốt.

Hấn vội vàng lấy từ trong túi vải ra một Tùy Lục Quả, vừa đưa vào miệng nàng. Nhưng nàng dường như bất tỉnh, vô ý thức nên không thể nào nuốt được. Hơn nữa, hấn cũng không biết Tùy Lục Quả có tác dụng đối với nàng hay không.

Hấn đánh liều, nhìn thật kỹ Tùy Lục Quả rồi cho vào miệng mình nhai. Một luồng nước nóng như tràn vào cuống họng hấn, hấn hoảng hồn nhai thật kỹ, rồi mớm nhanh cho Khúc Tiểu Bạch. Hấn sợ luồng nước nóng đó sẽ bị hấn lãng phí.

Cơ thể Khúc Tiểu Bạch cũng cảm nhận được hơi nóng từ Tùy Lục Quả, nên khuôn mặt nàng nhăn một tí rồi từ từ trở lại bình thường.

Hấn cảm tay nàng, cảm nhận mạch đập của nàng ổn định, hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hấn ngồi xuống, bên cạnh nàng, rồi nhìn lên bầu trời. Hấn không thể nào tin được bản thân vừa trải qua sinh tử. Đây là lần đầu tiên hấn sợ, hấn sợ bản thân sẽ chết. Hấn sợ sẽ không thể nào lo lắng, chăm sóc cho Khúc Tiểu Bạch được.

Hấn chợt nhớ đến mẹ hấn từng nhắc đến Ngôn thần y ở Phù Đà Sơn, cách Câu Mộc Trán một trăm dặm về hướng tây. Ngôn thần y được người đời tụng hô là thần y có thể trị được bách bệnh.

Hấn ngắm nghĩ “Nếu ngày mai Khúc Tiểu Bạch vẫn chưa tỉnh, ta sẽ đưa ngươi đến Phù Đà Sơn! Ngươi nhất định sẽ khỏe!”

Màn đêm thâm thẳm, ánh mắt hấn trĩu nặng rồi từ từ khép lại.

Hấn vừa trải qua sinh tử, hấn dường như không còn sợ thú dữ bên dưới mặt đất nữa. Hấn buông lỏng người, rồi chìm vào giấc ngủ. Mặc cho tiếng kêu của thú dữ, tiếng ríu rít của côn trùng vang lên khắp nơi trong rừng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tìm đến Phù Đà Sơn

Sáng sớm ngày hôm sau, bên vách đá đã hiện rõ vết tích của trận chiến giành lấy Tây Lục Quả tối qua. Trên mặt đất vẫn còn vương vãi xác của con mãng xà, nơi đó đất bằng đã bị khoét một lỗ khá sâu và đọng lại thành vũng nước mưa.

Người của quan phủ và thợ săn đã đến hiện trường trận chiến và bất ngờ khi thấy những mảng vụn từ con đại mãng. Sau đó họ lần theo dấu vết đến con suối thì tiếp tục phát hiện xác một con rắn có lớp da đen huyền. Nhưng xác vẫn còn nguyên vẹn. Từ vết tích, họ có thể suy đoán đó là một trận chiến tranh giành lãnh địa. Nhưng họ không thể tin được, là nhân gian thật sự có loài rắn, có kích thước to lớn phi thường như vậy.

Hiện trường còn lưu lại vết máu và mảnh vụn của chiếc áo giống như những người ăn mây.

Họ suy đoán, có thể có người chứng kiến và đã bị mất mạng. Nhưng không tìm được thi thể của con người.

Sau một ngày khám xét và tìm hiểu hiện trường, ngoài xác của những con thú đã chết và hiện trường hỗn loạn thì không tìm được bất kỳ manh mối nào khác. Vụ việc cuối cùng khép lại, và nơi này bị người của quan phủ phong tỏa, nghiêm cấm bất cứ người nào xuất hiện gần khu vực.

Lúc này, trời đã xối chiều.

Trên một chiếc cầu bắc qua hai ngọn núi.

Đây là con đường duy nhất thông qua những ngọn núi cao vút.

Chiếc cầu cũng được làm đơn sơ, chỉ là những dây thừng to bằng bắp tay, phía dưới được lót những tấm ván gỗ. Nhìn có vẻ chắc chắn, nhưng nó vẫn đung đưa dù bước chân Phương Triết đã dừng lại.

Hắn đã công Khúc Tiểu Bạch di chuyển một ngày trời, và đã băng qua hai ngọn núi. Đến khi hắn thấm mệt, mới dừng lại nghỉ ngơi.

Khúc Tiểu Bạch vẫn chưa tỉnh lại, hơi thở của nàng ta hơi yếu, nét mặt vẫn còn xanh xao, đôi khi chân mày nhíu lại, nhưng ánh mắt vẫn khép hờ.

Phương Triết nhìn Khúc Tiểu Bạch một hồi lâu rồi ngẫm nghĩ “Nếu giờ ta xuất phát suốt đêm, vậy thì sáng sớm hôm sau, chắc chắn sẽ tới được chân núi Phù Đà Sơn. Nếu ta nghỉ ngơi một đêm, rồi tiếp tục đi, vậy thì phải đến buổi chiều hôm sau mới đến được”

Làm ra quyết định, Phương Triết đứng dậy, công lấy Khúc Tiểu Bạch rồi tiếp tục lên đường. Hắn nhìn lên những đám mây đen kéo chẳng chặt trên bầu trời, báo hiệu một cơn mưa lớn sẽ đổ xuống không lâu sau đó.

Hắn vội tìm một chiếc lá rừng thật to, đủ để che mưa hai người rồi buộc vào lưng Khúc Tiểu Bạch như tạo thành một cây dù che mưa gió.

Hắn tiếp tục bước đi, bỏ qua con đoi cồn cào, lấy giọt mưa làm nước uống. Con đường đi có trĩu nặng, có thâm thẳm, nhưng hắn không bỏ cuộc. Hắn kiên trì dù bước chân nặng nề, thẳng hướng tây mà đi.

...

Bình minh ngày hôm sau, Phương Triết đặt chân đến một cánh cổng bằng đá, có ghi ba chữ “Phù Đà Sơn”. Hai bên cột có treo hai cái liễn trình tự là “Cứu bá tánh” “Trừ bách bệnh”.

Sau cánh cổng bằng đá đó là một trăm bậc thềm để tiến vào y quán của Ngôn thần y. Hắn nâng Khúc Tiểu Bạch lên một cái rồi hướng một trăm bậc thềm cất bước.

Sau một lúc, thì hắn đã lên được một trăm bậc thềm, rồi theo một con đường được trải đá gọn gàng, hai bên có trồng nhiều loại thảo dược trân quý.

Lúc này, có hai gã mặc y phục xanh, nón xanh tiến lại gần chặn lại. Một trong hai gã hỏi “Tiểu bằng hữu có hẹn từ trước không?”

Phương Triết nhận ra một trong hai tên được đồng này. Sau đó từ tốn trả lời “Ta từ Phương thị ở kinh thành đến, nhờ Ngôn thần y giúp bạn ta! Ta đã gặp qua người một lần hai năm trước”

Một trong hai tên được đồng nghe vậy, liếc nhìn kỹ Phương Triết, nét mặt mới giãn ra.

Hắn liền chạy lại gần đỡ lấy tiểu ăn mây trên lưng Phương Triết. Tên còn lại chạy vào bên trong báo lên Ngôn thần y.

Một lúc sau, có thêm hai được đồng chạy ra ngoài tiếp đón rất nhiệt tình.

Một tên bế lấy Khúc Tiểu Bạch rồi đi vào bên trong. Hắn đặt Khúc Tiểu Bạch lên giường, rồi thăm dò mạch đập của nàng. Sau khi kiểm tra sơ bộ một lúc, hắn mới đi vào bên trong gian phòng khác báo lên Ngôn thần y.

Một lúc sau, một người đàn ông trung niên lưng còng đi vào. Ông ta chỉ cao chừng ba thước, dáng người nhỏ bé. Trên nét mặt tươi cười chào đón “Hoan nghênh Phương Thiệt gia đến y quán!”

Phương Triết mày nhẩn lại, nhìn sang Khúc Tiểu Bạch một lúc rồi hướng Ngôn thần y khom người thủ lễ nói “Mong Ngôn thần y cứu giúp bạn ta!”

Phương Triết liền thuật lại chuyện hai người bị một đại mãng tấn công, Khúc Tiểu Bạch vì hắn bị thương.

Ngôn thần y nghe xong, liền lại gần bắt mạch cho Khúc Tiểu Bạch. Ông ta suy nghĩ, rồi căn nhắc một lúc mới nghi ngờ nói “Tiểu thiếu gia nói, là bị tấn công!”

Phương Triết gật đầu chân thành. Ngôn thần y đánh giá Phương Triết một lần nữa rồi mới hỏi lại “Tiểu thiếu gia xác nhận là bị đuôi con rắn đâm trúng? Trên đời vẫn còn tồn tại loài vật đáng sợ như vậy?”

Phương Triết gật đầu một lần nữa. Hắn ngấm nhìn Ngôn thần y, chần chờ một lúc rồi nói tiếp “Thực ra, ta có cho bằng hữu ta ăn một loại quả. Đó là một loại quả màu tím, chính là bọn thú tranh giành nhau lấy quả đó?”

Ngôn thần y sững sờ khi nghe được tin này từ Phương Triết, ông ta lấy lại bình tĩnh hỏi “Tiểu thiếu gia nói quả đó màu tím, quái thú tranh giành? Và được mấy quả? Có thể cho ta xem xét đánh giá không?”

Phương Triết lắc đầu trả lời “Chỉ có một quả, ta đã mớm cho nàng hết rồi!”

Ngôn thần y tỏ ra tiếc nuối hiện ra trên khuôn mặt. Phương Triết vẫn ngây ngô im lặng không nói gì.

Người xưa có câu “Thất phu hữu trách, người mang ngọc có tội”. Vật quý trong người vốn là mầm tai họa, không nên khoe khoang với mọi người. Lòng tham con người vô đáy, dễ phồng vắn hơn.

Ngôn thần y nhìn Khúc Tiểu Bạch một hồi rồi kê biên ra một toa thuốc đưa cho được đồng. Sau đó nhìn Phương Triết an ủi “Tiểu thiếu gia không cần lo lắng, nàng ta chỉ kiệt sức thôi, không đáng ngại!”

Nói rồi, Ngôn thần y lui về phía sau. Nét mặt ông ta thoáng hiện lên một tia mỉm cười.

Phương Triết nhìn bóng dáng Ngôn thần y khuất sau cánh cửa rồi mới nhẹ nhàng thở ra. Hắn lại gần bên Khúc Tiểu Bạch nhìn lấy nàng, vén lấy từng sợi tóc nhìn nàng đang say sưa ngủ.

Phương Triết thì thầm “Người yên tâm, ta sẽ bảo vệ người!”

...

Ánh chiều tà chiếu rọi son phong.

Bên trong thư phòng của Ngôn thần y, ông ta đang cầm cuộn lật y thư tra xét. Xung quanh ngổn ngang chất đầy y thư, chứng tỏ ông ta đã lục lọi tìm tòi một khoảng thời gian dài, nhưng chưa tìm được đáp án.

Ngôn thần y dừng lại ở một trang y thư. Đây là quyển “Y Thư Tập Lục”, của một kỳ nhân dị sĩ sưu tầm trong một thời gian dài, có thể nói là cả đời. Ông ta nghe ngóng, du ngoạn và tìm hiểu những loại được liệu trân quý kéo dài sinh mạng. Vì ông ta mắc chứng nan y, nên hi vọng dể vào một nơi không tồn tại.

Lúc ông ta đến Ngôn thần y chữa trị bệnh tình của mình, thì không kịp đã qua đời. Ngôn thần y tìm được quyển y thư này trên người ông ta.

Vì những câu chuyện, những tên được liệu toàn là nhân gian đồn thổi, chưa từng xuất hiện thực tế nên Ngôn thần y vớt sang một bên.

Hôm nay, dựa vào lời miêu tả của Phương Triết là “quái thú tranh giành lấy quả”, ông ta mới tìm lại quyển y thư này. Trong quyển y thư miêu tả, đây là Tẩy Lục Quả, có thể kéo dài sinh mạng người bình thường, cải tạo thể chất con người. Loại quả này thậm chí có thể đem ngu si đần độn thành minh mẫn. Có điều, trong quyển y thư còn đề cập vì là trân quý nên khi quả chín, sẽ có nhiều quái thú có linh trí tìm đến canh giữ. Khi quả chín, chúng sẽ dùng Tẩy Lục Quả lột xác thành loài có linh trí cao hơn. Đùng như những loài Phương Triết miêu tả.

Ngôn thần y gấp quyển y thư lại rồi nhếch miệng cười. Ông ta đứng dậy, đặt tay lên một cục gạch trên vách tường. Thành linh có một cánh cửa mật thất mở ra.

Ngôn thần y chậm chậm đi vào cánh cửa, trước mặt là một gian phòng to lớn như một cái sảnh dưới lòng đất. Xung quanh bố trí rất nhiều lồng sắt, giam cầm rất nhiều loại thú kỳ lạ. Đây là những quái thú, sinh vật theo nhân gian gọi là “không bình thường” “nguy hại nhân gian” mà Ngôn thần y đem về nghiên cứu. Ông ta cũng mắc một chức bệnh teo cơ kỳ dị. Hậu quả của một lần hái thuốc, bị dính độc của một con cóc không biết lai lịch. Ông ta muốn tự cứu lấy mình, nên đã nghiên cứu nhiều năm trời, nhưng chưa tìm được đáp án nào có thể trị hết bệnh của mình.

Ngôn thần y lầm nhảm “Ta sẽ sớm phóng thích các người thôi, sẽ sớm thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Bức màn đen

Ánh chiều tà, trên đỉnh núi Phù Đồ Sơn.

Phương Triết ngồi tựa lưng vào một mỏm đá cao. Hắn nhìn ngắm phong cảnh khắp nơi đều phủ một màu vàng hoàng hôn. Những cây đại thụ nằm lưng chừng núi, những bông hoa đủ sắc màu tạo nên một khung cảnh tuyệt đẹp.

Phương Triết lấy ra một cây pháo sáng, suy nghĩ một hồi rồi mới bắn lên bầu trời, trong lòng suy nghĩ “Khoảng cách xa như vậy, không biết hộ vệ có đến được nơi đây không?”

Phương Triết làm ra quyết định thông báo gia đình đến Phù Đồ Sơn rước hắn, hắn muốn đưa Khúc Tiểu Bạch đến kinh thành, nơi đó hắn có thể chiếu cố nàng nhiều hơn.

Trà qua sinh tử kỳ như vậy, trong đời hắn lần đầu tiên cảm giác được một thứ cảm giác mơ hồ nhưng rất tốt đẹp.

Hắn chợt nghĩ đến lão ăn mày đã chỉ đường hắn đến phương nam, đến Câu Mộc Trấn và gặp gỡ được Khúc Tiểu Bạch. Cơ duyên đó, khiến hắn cảm kích lão ăn mày, ngoài lời hứa bánh hoa quế, hắn gặp lại lão ăn mày, hắn sẽ tặng lão ăn mày một căn nhà để lão an hưởng tuổi già.

Phương Triết nhìn ngắm phong cảnh một lần nữa, rồi nhanh chóng trở về phòng tiếp tục chăm sóc Khúc Tiểu Bạch.

Khi trở về phòng, quan cảnh đập vào mắt Phương Triết là lộn xộn, bàn ghế vật dụng đều ngổn ngang. Trên mặt đất, có hai gã thư đồng đang nằm bất động, hơi thở thoi thóp. Phương Triết hoảng hốt chạy ra khỏi phòng nhìn mọi hướng tìm Khúc Tiểu Bạch, nhưng chẳng thấy động tĩnh gì.

Lúc này Ngôn thần y cũng hốt hoảng chạy đến, và nhìn hiện trường ngổn ngang mà tỏ ra đau lòng. Ông ta nhìn thẳng vào một gã được đồng “Tiểu cô nương kia đâu?”

Tên được đồng quý xuồng lấp bắp nói “Con không biết, con vừa ra ngoài bốc thuốc quay lại thì đã thấy như vậy rồi!”

Ngôn thần y liếc hắn, rồi đảo mắt qua những tên được đồng còn lại. Sau đó quát “Mau tìm tiểu cô nương cho ta! Không tìm được, ta cho các người xuồng núi hết!”

Nói xong, ông ta quay sang nhìn Phương Triết với một bộ mặt tiếu ngạo “Tiểu thiếu gia người đừng lo lắng, ta sẽ sai người tìm khắp ngõ ngách trên núi. Chuyện hôm nay, có thể là do một tên cường đạo bắt mất ta, nên mới làm ra chuyện như vậy!”

Phương Triết không nói gì, ngồi xuồng giường nơi Khúc Tiểu Bạch mới vừa rồi còn nằm đó. Hắn phát hiện túi vải của Khúc Tiểu Bạch đang nằm ở một góc phòng. Đây là vật bất ly thân của nàng ta, chứng tỏ đây là cô tình dể lại.

Với người mình thường không có học qua “thủ đoạn nhỏ” của Khúc Tiểu Bạch, túi vải chỉ là một túi vải bình thường. Riêng đối với hần và Khúc Tiểu Bạch, túi vải này là một vật quý giá. Nó có thể chứa đựng rất nhiều đồ vật.

Phương Triết chần chờ nhìn túi vải trong tay, sau đó mở ra nút thắt và nhìn vào bên trong. Bên trong chứa rất nhiều trang phụ nữ nhí, có cả đồ ăn mỳ mà Khúc Tiểu Bạch hay mặc, nắm lá phù màu xanh quen thuộc, ba quyển sách, một lệnh bài có ghi chữ “Môn” màu vàng và một vài vật dụng khác, Phương triết không nhận ra chúng.

Ngôn thần y tò ra ngạc nhiên nhìn biểu hiện trên mặt của Phương Triết khi mở ra túi vải. Ông ta nhíu mày lại và không giấu được tò mò, ông ta hỏi “Tiểu thiếu gia có thể mở được túi vải đó sao?”

Phương Triết chợt nhận ra điều gì đó, liền khép túi vải lại. Sau đó nhìn Ngôn thần y trả lời “Túi vải bình thường, mở ra nút thắt bên trong không có gì. Đây là vật của bằng hữu ta!”

Ngôn thần y dường như chưa nhận được câu trả lời thích đáng nên vẫn còn chần chờ. Phương Triết nói tiếp “Ta đã thông báo cho hộ vệ, ước chừng ba ngày nữa sẽ đến rước ta, ta hi vọng, trong ba ngày, Ngôn thần y nhanh chóng tìm ra bằng hữu giúp ta!”

Ngôn thần y nghe Phương Triết thông báo người nhà, ngón tay chợt giật một cái rất nhẹ, nhưng không qua được mắt Phương Triết. Hần nhận ra được điều gì đó khác thường từ biểu hiện của những người ở nơi này khi vừa đặt chân lên Phù Đồ Sơn. Hần tin tưởng phía sau có bức màn đen đang che giấu hần, hần không thể làm gì khác ngoài chờ đợi, hần chỉ là một thiếu niên mười tuổi, tay không tác sát, hần lẽ loi một mình dù muốn làm gì đó cũng vô dụng mà thôi.

...

Phương Triết tìm một nơi vắng vẻ bên ngoài y quán của Ngôn thần y. Hần sợ rằng, trong phòng hần đang ở có tai mắt của Ngôn thần y. Khúc Tiểu Bạch mười tuổi có thủ đoạn như vậy, chưa biết chừng người lớn như Ngôn thần y lại thua kém

Phương Triết ngẫm nghĩ “Hộ vệ đoán chừng hai ngày nữa mới đến kịp Phù Đồ Sơn, không biết chừng Khúc Tiểu Bạch sẽ gặp hoàn cảnh như thế nào. Nếu ta cứ dựa vào hộ vệ, thì sợ rằng không kịp.”

Phương Triết cầm túi vải của Khúc Tiểu Bạch suy đoán “Có thể người của Ngôn thần y hoặc ông ta đã lục lọi túi vải nhưng không mở được, y sợ bên trong có cạm bẫy gì đó nên mới vứt bỏ đi. Không dám giữ lại bên mình”

Phương Triết mở túi vải của Khúc Tiểu Bạch ra một lần nữa. Lần này hần an tâm xem xét kỹ bên trong, hần muốn tìm một thứ hữu ích để thoát khỏi lần này.

Bên trong ngoài ba quyển sách, vật dụng thông thường, hần còn phát hiện một vài tấm giấy màu vàng nhạt, có ghi vài dòng chữ ngoằn ngoèo đỏ thắm. Hần suy đoán, đây cũng là một loại phù lục, cũng là một loại thủ đoạn lớn mà Khúc Tiểu Bạch chỉ dạy hần. Rất tiếc, hần không biết đây là gì.

Phương Triết cầm lá phù màu vàng ném đi về hướng cây đại thụ gần đó kiểm chứng kết quả. Lá phù bay ra khỏi tay hần, bị một cơn gió thổi bay đi ra xa. Lá phù xoắn bay một lúc thì rơi xuống lưng một con cóc cách hần mười trượng. Con cóc đột nhiên biến mất không thấy gì nữa.

Hần ngạc nhiên, vội chạy nhanh lại gần vị trí con cóc và sờ lấy trong hư không. Hần cảm nhận được một vật gì đó liền tháo gỡ ra. Trong tay lá phù màu vàng xuất hiện, con cóc lại xuất hiện, nhưng dòng chữ màu đỏ trên lá phù đã biến mất không thấy, nó trở thành một tờ giấy bình thường.

Phương Triết nhìn kết quả như vậy, vội vàng lấy ra Lăng Thủy Kính cầm trong tay. Sau đó lấy một tờ phù khác đặt lên áo mình. Hần nhìn vào gương, phát hiện bản thân không có trong kính. Hần biến thành trong suốt không thấy.

Phương Triết mừng rỡ vội vàng trở về y quán tìm đáp án.

Với hiện trạng ẩn thân của hần hiện tại, hần tin tưởng sẽ tìm được câu trả lời vì sao Khúc Tiểu Bạch biến mất.

Khoảng cách chỗ Phương Triết và y quán cũng tương đối gần, nên chỉ mấy chốc, hần đã trở về y quán.

Ánh mắt hần nhìn những được đồng đang quét rác, một số khác thì đang phơi thuốc, có được đồng thì cán nhuyễn thuốc thành bột mịn... nhìn như mọi người ở nơi này không có gì là khẩn trương, hay tìm kiếm tung tích của Khúc Tiểu Bạch.

Phương Triết mỉm cười, hần mỉm cười vì Ngôn thần y không biết rằng hần có thể ngửi được mùi hương từ người Khúc Tiểu Bạch. Ngay từ đầu, hần đã biết phương hướng của Khúc Tiểu Bạch, nhưng không dám vọng động. Giờ hần ẩn thân, hần tùy tiện có thể theo phương hướng mùi hương mà tìm kiếm.

Phương Triết lần mò qua nhiều gian phòng, cuối cùng dừng lại thư phòng của Ngôn thần y. Ánh mắt hần nhìn qua một khe cửa, bên trong phòng yên tĩnh, không một tiếng động. Thành lĩnh, có một tiếng cửa mở, từ một vách tường trong phòng, mở ra một cánh cửa. Ngôn thần y đi ra cùng với hai được đồng.

Phương Triết khẽ nín thở, rồi lặng lẽ quan sát một hồi lâu, sau đó mới từ từ đi vào trong thư phòng. Hần trạng thái nặc dù ẩn thân, nhưng vẫn nép vào một tấm màn bên cạnh, chờ thời cơ đi vào.

Khoảng một canh giờ sau, Ngôn thần y trở về, theo sau là một tên được đồng đang tay cầm một con thỏ còn sống.

Ngôn thần y ấn vào một viên gạch trên bức tường thì cửa mở ra. Phương Triết lặng lẽ theo sau, cố gắng không gây ra bất kỳ tiếng động nào. Hần vừa bước xuống hầm, thì phát hiện Khúc Tiểu Bạch đang nằm trên bàn, hai tay hai chân đều bị trói chặt, miệng nàng cũng bị buộc một mảnh vải ngăn không cho nàng nói chuyện.

Phương Triết siết chặt nắm tay lại khi thấy trần cảnh như vậy. Hần cố gắng kiềm chế hết mức có thể và lặng lẽ nép vào một góc phòng.

Lúc này, Ngôn thần y cầm một cây dao ngắn, hướng con thỏ trong tay tên được đồng đâm một nhát ngay bụng, máu tươi liền phun ra. Sau đó ông ta lấy một cây kim đâm vào ngón tay Khúc Tiểu Bạch lấy ra một ít máu rồi nhét vào miệng con thỏ chờ phản ứng.

Một lúc sau, vị trí ngay bụng con thỏ ngừng chảy máu. Ngôn thần y liền lấy một ngón tay ấn vào ngay vị trí tim con thỏ để cảm nhận nhịp đập sau đó mỉm cười.

Ông ta mừng rỡ lớn tiếng nói “Ta được cứu rồi! haha... ta được cứu rồi!”

Tên được đồng bên cạnh nghe thấy vậy cũng chạy lại gần chúc mừng sư phụ mình cuối cùng tìm được cách trị căn bệnh quái ác. Sư phụ hần, Ngôn thần y vốn sở hữu chiều cao bình thường, nhưng vì chứng bệnh mà teo lại chỉ còn ba thước, nói nôm na là chiều cao chỉ bằng một thiếu niên mười hai tuổi.

Ngôn thần y dừng lại, rồi nhìn ánh mắt Khúc Tiểu Bạch đang chăm chú nhìn ông ta. Ông ta thở dài than thở “Hi sinh người, có thể cứu được hàng ngàn bách tánh. Ta khỏe mạnh, sống lâu thì có thể cứu giúp rất rất nhiều người, tiểu cô nương à!”

Ngôn thần y nhếch miệng cười khê rồi cùng tên được đồng ra khỏi căn phòng. Ánh mắt ông ta, chứa đầy sự thỏa mãn và sung sướng.

Đội hai thầy trò Ngôn thần y đi ra khỏi phòng, cách một khoảng khá xa. Phương Triết mới gỡ xuống phù lục và vội vàng chạy lại gần Khúc Tiểu Bạch, hần vội vàng gỡ mảnh vải trên miệng nàng, sau đó cúi trời cho nàng.

Hần rung rung khóc “Ta rất lo lắng cho ngươi!”

Khúc Tiểu Bạch mỉm cười “Ta cảm nhận được hơi của người từ trước rồi, chỉ là im lặng quan sát!”

Khúc Tiểu Bạch ngắm nghĩ một lúc mới thở ra “Thực ra là ngươi vừa cứu Ngôn thần y khỏi họa diệt gia!”

Phương Triết gạt mình khi nghe được những lời này. Những lời này ngữ điệu có phần nặng nề, chứng tỏ, nàng ta đang rất tức giận.

Phương Triết nhìn Khúc Tiểu Bạch thật lâu, rồi mới quay sang nhìn toàn cảnh xung quanh.

Từ khi bước vào căn phòng này, hắn chưa kịp quan sát xung quanh nên không để ý. Xung quanh có rất nhiều lồng sắt, giam cầm rất nhiều con vật có bộ dáng kỳ lạ, có rắn rết, cóc các loại cực độc...

Ánh mắt Phương Triết rơi vào một cái lồng, bên trong có một con mèo đen với đôi mắt đỏ ngầu nhìn rất hoang dã, như không có vẻ hung dữ đáng sợ.

Phương Triết lấy ra một cây kim rồi mở khóa cho nó, nó chần chờ không dám di chuyển, cuối cùng mới chầm chậm đi ra khỏi lồng giam. Bộ dáng ốm yếu của nó, chứng tỏ đã bị bỏ đói một thời gian dài.

Phương Triết định đem cất cây kim thì nhìn sang Khúc Tiểu Bạch, hắn mỉm cười “Ta có một ý tưởng...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Lời ước hẹn năm năm

Sau khi rời khỏi Phù Đồ Sơn hai dặm đường.

Phương Triết và Khúc Tiểu Bạch ngồi trên một con thuyền độc mộc, theo dòng sông trở về kinh thành. Ánh mắt Phương Triết nhìn về hướng Phù Đồ Sơn cười ha ha nói “Ngươi đoán được tình huống ở Phù Đồ Sơn thế nào chứ?”

Khúc Tiểu Bạch dừng dừng trả lời “Ngươi làm loạn cả ngọn núi như vậy, tên thần y đó không tức đến học máu mới là lạ!”

Phương Triết cho là dĩ nhiên nói “Ai biểu hắn dám bắt nạt ngươi! Ta cứ nghĩ là ông ta thanh danh cao, một thần y cứu giúp bách tánh lại là một lão khốn kiếp. Vì lợi ích bản thân mà hãm hại ngươi!”

Phương Triết thích thú nhớ lại trước khi đi khỏi Phù Đồ Sơn, hắn mở tất cả các lồng giam ra, cửa phòng mật thất hắn cũng mở ra để cho bọn côn trùng, thú dữ thoát ra bên ngoài. Điều chắc chắn xảy ra là bọn chúng sẽ náo động cả ngọn núi, bọn chúng không để gì bỏ qua những kẻ nhốt bọn chúng và hành hạ bọn chúng một khoảng thời gian dài.

Phương Triết còn sẵn tiện bê luôn một gương đồ vật của Ngôn thần y. Đó là một gương đồ có vài quyển y thư với lấp đầy ngân phiếu. Hắn là con nhà thế gia không tham lam tiền tài gì, chỉ là khoản sạch tài sản của lão thần y như vậy, đến khi lão mở rương ra, bên trong trống rỗng, không biết cảm nghĩ của lão sẽ như thế nào.

Khúc Tiểu Bạch nhìn khuôn mặt đắc ý của Phương Triết mà không nhịn được cười, nàng không ngờ, một tiểu thiếu gia với cơ thể nhỏ nhắn lại có thể thay đổi, biến hóa như vậy. Hắn đã công năng một mạch từ Cầu Mộc Trần đến Phù Đà Sơn, người bình thường trưởng thành chưa chắc đủ kiên trì.

Khúc Tiểu Bạch nói “Ngươi sau này nên làm đạo chích, cướp giàu giúp nghèo được à!”

Phương Triết thích thú cười “Ha ha ... ngươi nói rất đúng! Ta về Lăng Ba Thành sẽ đổi nghề! Từ ở không thiếu gia thành tiểu bạch khấu!”

Phương Triết tiếp tục cười, nhưng ánh mắt hắn vẫn âm thầm liếc nhìn Khúc Tiểu Bạch. Hắn để ý Khúc Tiểu Bạch không còn bộ dáng của một tiểu ăn mày nữa, mà thay vào đó là một tiểu cô nương với khuôn mặt dễ thương. Tóc nàng buộc lên cao, đuôi dài đến lưng, mái tóc đen đưa trong gió, hắn tâm lại động.

Hắn nhìn sang hướng khác rồi thì thầm “Ngươi ... sắp về nhà rồi đúng không? Nếu không, đến nhà ta đi, ta kêu mẹ ta cho ngươi một cái khuôn viên ở!”

Khúc Tiểu Bạch nhìn hắn, khuôn mặt lộ nét ngây thơ trong sáng. Khuôn mặt chờ mong một điều gì đó. Nàng lấy túi vải bên hông ra, sau đó lấy ra một lệnh bài màu vàng có chữ “Môn” ra, rồi đưa túi vải cho Phương Triết.

Khúc Tiểu Bạch dặn dò “Bên trong, có ba quyển sách, Luyện Khí Quyết, Ngự Kiếm Quyết và Khổng Hóa Thuật. Đó là thủ đoạn lớn mà ta đã hướng dẫn ngươi biết sơ sài. Sau này có dịp ngươi nghiên cứu học hỏi. Nhưng tuyệt đối chỉ một mình ngươi biết, bất kỳ ai cũng không nói ngay cả mẹ ngươi. Nếu không ta sẽ bị trừng phạt rất nặng!”

Nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Chuyến đi này của ta, coi như không tệ, coi như đã vượt qua khảo hạch trưởng thành... nên đến lúc cũng phải từ biệt rồi!”

Phương Triết thắc mắc hỏi “Khảo hạch trưởng thành?”

Khúc Tiểu Bạch ngắm nghĩ tìm một cách nói dễ hiểu “Ở chỗ ta ở, đến mười tuổi sẽ phải ra ngoài lịch luyện trong vòng bảy ngày. Bất kỳ ai chỗ ta ở cũng trải qua điều tương tự... ngươi cứ hiểu như vậy là được!”

Phương Triết gật đầu, chợt nhớ ra điều gì đó, liền từ trong túi vải của mình lấy ra hai viên châu và quả Tây Lục Quả còn lại. Hắn nói “Đây là hai viên châu, lúc con măng xà chết rơi ra, ta không biết chúng là gì, nhìn đẹp mắt nên giữ lại. Còn quả này đưa ngươi, ta không cần thiết!”

Khúc Tiểu Bạch nhìn hai viên châu to tròn sáng bóng, liền mở to hai mắt ra nhìn. Cô nàng biết đây là thứ gì, nó cũng không trân quý như Tây Lục Quả, nhưng có thể đây là một thứ chứng nhận, nói lên nàng đã lịch luyện qua những gian khổ gì.

Đây là hai viên yêu đan, chỉ có yêu thú trên năm trăm năm tuổi mới tích lũy ra được. Nàng cứ nghĩ, con đại mãng chi là quái thú bình thường, không ngờ lại là hai con yêu thú trăm năm tuổi.

Khúc Tiểu Bạch vội tay lấy một viên, còn một viên đưa lại cho Phương Triết. Nàng căn dặn “Viên châu này cũng không trân quý, nhưng có lúc có thể sẽ giúp ích được rất nhiều, người nên đem theo bên mình, khi cơ duyên đến tự sẽ có tác dụng”

Sau đó, nàng nhìn sang Tây Lục Quả, chỉ còn một quả thì thắc mắc hỏi “.... Còn một quả nữa, không lẽ người đã sử dụng?”

Khúc Tiểu Bạch chỉ hỏi qua loa, vì nàng biết, không biết cách sử dụng Tây Lục Quả, đối với người bình thường đã xuất khiếu chảy máu chết rồi. Nhìn Phương Triết có vẻ rất khỏe mạnh nha.

Phương Triết đỏ mặt, cúi người xuống đáp ứng “Quả kia... trong lúc hôn mê, người ăn rồi!”

Khúc Tiểu Bạch chợt ngẩn người, chợt nhớ lại buổi tối hôm đó, nàng mơ khi còn nhỏ, nàng được mẹ nàng bế lên mớm sữa. Nàng còn cảm giác nóng ở cổ và chảy vào ruột gan nàng. Không ngờ đó là Tây Lục Quả.

Nàng “a” lên một tiếng rồi cúi người nhìn xuống đất, hai người im lặng không nói.

Bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Khúc Tiểu Bạch đáp ứng nói “Ta... như vậy sử dụng sao?”

Phương Triết ngược nhìn Khúc Tiểu Bạch, đỏ mặt gật đầu. Hắn không hiểu, tại sao khi đó, hắn lại to gan đến như vậy.

Khúc Tiểu Bạch chợt mỉm cười, nhìn hắn nói “Cảm ơn người đã cứu mạng ta. Giờ mới nghĩ lại, tại sao khí huyết trong người ta lại lưu thông thuận tiện, cơ thể lại nhẹ nhàng hơn như vậy”

Lúc này nàng mới nhớ lại, Phương Triết cũng dùng qua một phần Tây Lục quả nhưng không có phát sinh gì. Nàng căn nhắc một lúc mới nói tiếp “Quả kia, người giữ lại. Người về cho nó vào một hồ lô rượu. Cách một tuần, uống một hớp, kết hợp với thủ... à luyện khí quyết ta đã hướng dẫn người. Không lâu sau, ta nghĩ người sẽ trở thành kinh sư đệ nhất nhân!”

Phương Triết sững sờ “Cái gì là kinh sư đệ nhất nhân? Ta chỉ mong muốn có một ngày nói chuyện được, giờ đã nói chuyện được đã cảm tạ mẹ ta ngày đêm khấn ông bà tổ tiên! Cái gì đệ nhất, ta không hề hứng thú!”

Khúc Tiểu Bạch phì cười.

Sau đó nàng nghiêm túc vịn lấy vai Phương Triết nói “Sau này, người không được kể chuyện ta và người cho bất kỳ ai, đây là lời hứa, người làm được không?”

Phương Trình suy nghĩ một hồi lâu mới gật đầu, hắn định kể chuyện của nàng cho mẹ hắn nghe. Không nghĩ tới Khúc Tiểu Bạch lại dặn dò hắn giữ bí mật hai người.

Khúc Tiểu Bạch đứng dậy, ra hiệu cho người lái đồ tấp vào bên bên đồ. Nàng nhìn Phương Triết sau đó cười nói “Có thể năm năm sau ta lại tìm người! À, Khúc Tiểu Bạch chỉ là tên lịch luyện của ta, lần sau gặp lại, ta sẽ cho người biết tên thật của ta!”

Khúc Tiểu Bạch bước xuống bến đò, ánh mắt nhìn về Phương Triết, nhìn chiếc thuyền đi xa dần, cho đến khi sương mù che khuất tầm mắt, Khúc Tiểu Bạch mới thờ phào nhẹ nhõm. Nàng lấy ra lệnh bài có khắc chữ “Môn”, sau đó nhìn về một nơi xa xăm, thân ảnh nàng biến mất tại chỗ không để lại bất kỳ dấu vết nào.

...

Hai ngày sau đó, Phương Triết đặt chân đến cổng Lăng Ba Thành. Hắn nhìn khung cảnh quen thuộc, nơi hắn sinh ra và lớn lên, hắn nhìn dòng người tấp nập qua lại, âm thanh ồn ào náo nhiệt trước kia thiếu đi tiếng nói hắn, giờ đây, hắn sẵn sàng hét lên “Ta đã nói chuyện được rồi”.

Hắn mỉm cười nhìn một tên lính gác, người đó nhận ra hắn vội thông báo cho một đồng đội khác đưa tin về Phương gia. Họ Phương có quan hệ với triều đình, nên có tiếng ở Lăng Ba Thành, vì thế lính gác quen thuộc hắn, báo tin cho gia đình hắn, là chuyện bình thường.

Phương Triết tiến nhập vào thành rồi đi một mạch đến một quầy bán bánh bao gần đó, đây là quầy bán bánh bao gia truyền có tiếng ở kinh thành. Dù chỉ là một quầy tương đối nhỏ, nhưng mỗi ngày chỗ này bán không dưới hai ngàn cái. Phương Triết đưa một ngón tay ra định nói “Ta muốn mua một cái” thì dừng lại, không nói. Hắn muốn người đầu tiên hắn gọi khi về nhà là mẹ hắn.

Lúc này, sau lưng truyền đến một tiếng xe ngựa. Một vị phu nhân tuổi chừng hai mươi lăm bước xuống xe ngựa, vừa thấy bóng dáng hắn liền khóc nức nở kêu lên “Triết nhi!”

Phương Triết quay đầu nhìn thấy mẹ mình, nàng mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, mái tóc búi lên nhìn thật xinh đẹp.

Hắn tiến lại gần mẹ mình, nhìn hai hàng nước mắt lấm lem liền không nhịn được lao vào.

Hắn ôm lấy mẹ mình, dùng tay lau hai hàng nước mắt, sau đó mỉm cười nói “Mẹ!”

Mẹ hắn gạt mình sững sờ, sau đó khóc rống lên, ôm hắn chặt hơn. Nàng hận bản thân vì sơ suất mà con trai mình không nói chuyện được gần mười năm trời. Hôm nay nghe con kêu “mẹ”, nàng không sao vui mừng hơn được nữa.

Phía sau lưng mẹ hắn, cha hắn cũng tiến lại gần vịn lấy vai vợ mình. Sau đó nhìn lấy Phương Triết, rồi co ngón tay lại, hướng đầu hắn đánh một cái.

Phương Triết gạt mình, ôm lấy đầu mình. Hắn không cần nhìn, cũng biết đây là cha hắn thường ngày hay đánh hắn như vậy. Hắn ngược nhìn cha nói “Cha!”

Cha Phương Triết gật đầu rồi xoa đầu hắn, trên nét mặt không biểu lộ được tình cảm sâu nặng, nhưng hai mắt vẫn có dấu hiệu ẩm ướt. Cha là một nam nhân, nên cảm xúc đôi khi khó biểu đạt thành dạng ướt át, ủy mị.

Sau đó, Phương Triết theo cha mẹ lên xe ngựa về phủ. Từ cổng thành, đến Phương phủ chỉ tốn một ít thời gian là tới nơi.

Vừa về đến nhà thì cha mẹ hắn, kéo hắn vào hoa viên trong phủ, vì nơi đây hoa cỏ nhiều, không khí mát mẻ trong lành, có thể nói đây là một nơi lý tưởng để gia đình đoàn tụ.

Nơi đây, Phương Triết bắt đầu kể lại từ chuyện bị Mộ Dung Nhiễm Nhiễm trêu chọc, bỏ nhà đi gặp ông lão ăn mày. Lão hướng dẫn Phương Triết về phương nam và gặp kỳ ngộ. Hắn còn kể kết bạn với một tiểu ăn mày trên đường đi. Tiểu ăn mày kia bị rắn cắn nên hắn dẫn tiểu ăn mày lên Phù Đồ Sơn tìm Ngôn thần y chữa trị. Sau đó Ngôn thần y sử dụng thủ đoạn

muốn hãm hại tiểu ăn mày, may mắn hai người thoát thân.

Khi nghe đến đoạn Ngón thần y hãm hại con trai mình, cha hấn Phuong Trung Kiên đập cái bàn một cái thật mạnh, cái bàn bị gãy làm đôi.

Mẹ hấn cũng không kìm được xúc động.

Nàng nói “Phu quân, ngày mai thiếp và phu quân đến Phù Đồ Sơn đi đòi lại công đạo!”

Phuong Trung Kiên gật đầu dứt khoát, ánh mắt sắc bén như muốn giết người. Phuong Trung Kiên là thương nhân, nhưng cũng không phải dạng yếu đuối dễ kẻ khác bắt nạt con trai mình, đặc biệt là con trai duy nhất mà hấn yêu quý. Còn mẹ là đại tiểu thư nhà họ Tiêu, Tiểu Kim Lan cũng không phải dạng vừa, dòng họ Tiêu nhiều đời làm quan thanh liêm trong triều đình.

Tiểu Kim Lan chợt nhớ ra điều gì đó, liền nói “Ba hôm trước, nhận được pháo báo hiệu của con, cha con đã sai hộ vệ đến Phù Đà Sơn mang con về. Không nghĩ tới, con lại tự mình về nhà, chờ hộ vệ về báo cáo lại, rồi tính tiếp”

Tiểu Kim Lan là người thấu tình đạt lý, nên chợt nhớ đến lão ăn mày, sau đó hướng phu quân mình nói “Lão khát cái đó giúp con trai có cơ duyên, thiếp nghĩ nên cho người tìm lão, báo đáp ân tình nhà phu quân!”

Phuong Trung Kiên gật đầu, vuốt lấy vai nàng âu yếm

Nhìn nét mặt của cha, Phuong Triết có thể đoán được trong lòng cha đang nghĩ “chỉ có phu nhân của ta là chu đáo nhất”

Nhìn cha mẹ cử chi âu yếm Phuong Triết mỉm cười, rồi xin phép hai người trở về phòng. Hấn để cho cha mẹ hấn có không gian hạnh phúc riêng, chỉ cần nghe tiếng mẹ hấn cười, niềm hạnh phúc đã lấy sang hấn. Hơn nữa, hấn muốn trở về phòng nghỉ ngơi, rồi suy nghĩ về những chuyện đã qua, sắp xếp lại chuyến hành trình cùng Khúc Tiểu Bạch một cách trình tự...

Vài ngày sau đó đội hộ vệ trở về kinh thành báo cáo một tin, đó là Phù Đồ Sơn đã tan hoang, mọi thứ đều ngổn ngang. Ngón thần y và những người sống trong y quán đã biến mất không thấy.

Lại qua tiếp vài ngày, người của quan phủ đến Phù Đà Sơn tiếp nhận y quán để điều tra về sự mất tích của Ngón thần y. Có thể trong mắt người từng trải là Phuong Triết, lão là một người ích kỷ, có thể là ngoan độc, nhưng với bách tính, lão vẫn là một thần y chân chính. Nên điều tra về tung tích của Ngón thần y, vẫn là điều triều đình ưu tiên.

Kết quả điều tra sau đó phát sinh một chuyện bất ngờ, khi nha sai phát hiện mật thất trong thư phòng của Ngón thần y.

Bên trong phát hiện nhiều lồng giam đã được mở khóa, vết tích để lại là những loài côn trùng, thú dữ đã từng có mặt tại trong mật thất. Quan phủ tiếp tục điều tra sâu hơn, thì phát hiện sự việc động trời của Ngón thần y. Do uy danh của lão rất cao trong lòng bách tính, nên cuối cùng vụ việc liệt vào danh mục “mật” và dừng việc điều tra lại. Họ chỉ cung cấp thông tin Ngón thần y đã xuất sơn du ngoạn, về sau Phù Đồ Sơn đóng cửa vĩnh viễn.

Trong Lăng Ba Thành, lúc này truyền tai nhau sự tích cơ duyên của Phuong Triết, hấn - một tên tiểu thiếu gia bị câm, đã nói chuyện được. Sau đó có lời đồn về việc Ngón thần y đã trị hết bệnh cho tiểu tử Phuong gia, rồi ẩn cư nơi sơn lâm cùng cốc.

Nghe được những thông tin như vậy, Phuong Triết nhếch miệng lên cười “Đúng là chuyện nực cười của nhân gian!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Con mèo đen mắt đỏ, tại sao lại đi theo ta?

Hơn mười ngày sau, từ khi Phuong Triết trở về nhà.

Sự tích hấn đi Câu Mộc Trấn tìm cơ duyên được truyền đi khắp mọi nơi. Điều này làm Câu Mộc Trấn thu hút nhiều người đến du ngoạn hơn. Thậm chí Hoa Niên Viện, nơi hấn theo học lâu lâu xuất hiện một nhóm người chào hỏi hấn, và gặp hấn để xác nhận sự việc.

Vì thế khi có người lạ đến gần chào hỏi hấn, hấn đều lập đi lập lại câu trả lời “Không phải sự thật”, cứ thế mà tạo thành một thói quen không biết từ khi nào...

Điều Phuong Triết cảm thấy quái lạ, đó là bản thân hấn. Từ khi hấn trở về nhà cho đến giờ, hấn phát hiện, hấn có một cảm giác rất mạnh, luôn có một cái bóng màu đen theo hấn, âm thầm quan sát hấn.

Cho đến một ngày, hấn vẫn theo thói quen hàng ngày đi đến Hoa Niên Viện, sau đó đi đường khác trở về nhà. Hấn đi thẳng đến hoa viên nhà mình, rồi nấp vào một bụi cây cảnh. Ánh mắt hấn không rời khỏi hồ cá. Hấn muốn tìm hiểu, lý do tại sao cá cảnh trong hồ, đã voi đi dần. Số lượng cá càng ngày càng ít đi, nhưng không thấy xác con nào nổi trên mặt nước.

Lúc này, một bóng đen từ trong hòn non bộ phóng ra, rồi đứng trên thành bờ hồ. Nó nhìn đăm đăm xuống mặt nước, rồi đột nhiên lấy một chân trước gạt ngang, một con cá chép phóng lên bờ.

Con vật nhỏ màu đen từ từ tiến lại gần con cá chép, Phuong Triết thấy vậy liền nhảy ra ngoài đứng đối diện nó.

Cái đuôi nó dựng thẳng lên, người co rụt lại. Nó nhận ra Phuong Triết nên cái đuôi rũ xuống trở lại.

Phuong Triết nhìn con vật màu đen như con mèo, trong khá quen thuộc. Đường như hấn đã gặp nó một lần, nhưng nhất thời không nhớ ra được.

Sau đó, Phuong Triết quan sát nó kỹ hơn, nó cũng chú ý đến cử động của Phuong Triết, sau đó kêu lên một tiếng “meo”, đôi mắt màu đen của nó dần chuyển sang màu đỏ máu.

Phuong Triết nhìn đôi mắt màu đỏ máu của nó, chợt nhớ ra nó đã từng trong mật thất của Ngón thần y. Phuong Triết thốt lên “Người theo ta đến tận Phuong phủ?”

Con mèo đen như nghe hiểu Phuong Triết liền lại gần nó, lấy đầu cọ lấy chân hấn như làm nũng.

Phuong Triết phì cười “Người da mặt mèo cũng dày thật chứ, chúng ta quen nhau sao?”

Phương Triết nhìn nó nún nịu, bắt đầu sinh hứng thú với con mèo đen này. Đôi mắt nó cũng đã chuyển trở lại màu đen như những con mèo bình thường.

Phương Triết vuốt ve đầu nó rồi bế nó lên nói “Ngươi theo ta từ Phù Đồ Sơn đến kinh thành, coi như thành ý. Ta sao này sẽ chiều cổ ngươi!”

Phương Triết ngẫm nghĩ một lúc, sau đó nói tiếp “Ngươi có lớp lông đen như vậy, sao này ta gọi ngươi là Tiểu Hắc, được không?”

Con mèo như nghe hiểu, nó kêu “meo” biểu thị đồng ý tên mới của nó.

Phương Triết đặt tên xong, sau đó nhìn con cá trên mặt đất rồi nhìn tiểu Hắc căn dặn “Sau này ngươi không được bắt cá trong hồ nữa! Ngươi cứ ở phòng ta, ta cho gia nhân chuẩn bị thức ăn cho ngươi!”

Tiểu Hắc “meo” lên một tiếng biểu thị đồng ý. Sau đó, nó phóng xuống, chớp lấy con cá chép rồi trốn vào hòn non bộ.

Phương Triết nhìn Tiểu Hắc phảng nhanh như sợ hấn làm phiền, liền phì cười.

Hắn nhủ thầm “Hôm đó, ta vô tình cứu ngươi, chẳng lẽ vì cảm kích mà ngươi theo ta đến đây”

Phương Triết xoay người, chấp tay phía sau, ra về người lớn, lùi thui bước đi. Những ngày này, xảy ra quá nhiều chuyện, hắn có cảm giác đến tận hôm nay vẫn chưa tỉnh mộng.

Hắn chậm rãi bước lên xe ngựa, thẳng hướng Hoa Niên Viện. Hắn nhìn hai bên đường, thoáng nhìn thấy một vài gã ăn mày. Từ sau vụ việc đó, ánh mắt hắn đối với ăn mày như có một thứ tình cảm đặc biệt. Hắn chợt nhớ đến Khúc Tiểu Bạch, có thể đến thời điểm hiện tại, hắn đã nghĩ đến Khúc Tiểu Bạch hơn vạn lần.

Phương Triết bước xuống xe ngựa, nhìn một vài bạn học tụ tập nhóm, liếc nhìn hắn bằng một ánh mắt khác so với trước kia.

Hắn nhìn thấy Mộ Dung Nhiễm Nhiễm và Lâm Phong đang nhìn hắn thì thầm to nhỏ.

Sau đó, Nhiễm Nhiễm tiến lại gần hắn và mỉm cười nói “Sau giờ học, ta đến Tây Hồ ngắm Hồng Hạc nha!”

Phương Triết dừng dung bộ qua nàng, rồi tiếp tục đi vào viện. Cô nàng nhìn dáng vẻ thờ ơ của Phương Triết khác xa lúc trước. Nàng thần thờ sau đó biểu lộ giận dữ nhưng không làm được gì, Nhìn những người bạn đàm tiếu xung quanh, nàng ta chỉ dậm chân rồi bỏ đi.

Phương Triết mỉm cười, ánh mắt hắn nhìn quan cảnh xung quanh.

Hoa Niên Viện là nơi dạy học của thiếu niên dưới mười hai tuổi trong kinh thành, nơi đây dành cho thế gia học là nhiều, thường dân rất ít, trừ khi là có lo lót rất nhiều tiền mới được vào học.

Sau khi học xong Hoa Niên Viện, lúc này thiếu niên đã bước qua tuổi mười hai. Họ sẽ được thi khảo hạch để vào Thái Học Viện ở Thăng Long Thành. Nơi đây chính là nơi tập trung học sĩ nhiều nhất. Một nơi sản sinh ra nhân tài cho triều đình, có người làm quan, có người kinh doanh thành đạt, nhưng ít nhất là danh vọng cực kỳ cao sau khi học xong Thái Học Viện.

Đó là vì sao, bất kể gia đình thế gia vọng tộc hay thường dân đều mong muốn con cháu học ở Thái Học Viện, nhưng khởi đầu là Hoa Niên Viện nổi tiếng ở Lăng Ba Thành.

Hoa Niên Viện tổng cộng có hơn một ngàn học sinh, và hai mươi lão sư phụ trách hai môn học cơ bản đó là toán học, văn chương gồm ca từ, thi phú và văn luận. Hai môn học cơ bản này sẽ được học nâng cao hơn khi vào Thái Học Viện.

Phương Triết đi đến lớp học mình, thì bất gặp Trịnh lão sư dạy môn văn chương đang đứng gần cửa phòng. Vừa thấy Phương Triết, Trịnh lão sư tiến lại gần, cầm lấy tay hắn rồi dẫn hắn đi gặp viện trưởng. Tính tình lão luôn hấp tấp và nhiệt huyết như vậy, nên môn học của lão sư luôn vui nhộn và học sinh lúc nào cũng yêu mến.

Khi vừa đến thư phòng của viện trưởng, Trịnh lão sư ra hiệu cho hắn tiến vào, còn lão thì đứng bên ngoài chờ.

Phương Triết chậm rãi đi vào thư phòng, nhìn thấy viện trưởng Bạch đang đứng khoanh tay nhìn ra cửa sổ, bên cạnh có một vị tiểu cô nương đang ngồi trên ghế nét mặt không biểu tình, hắn hướng viện trưởng khom người thi lễ.

Phương Triết thắc mắc hỏi “Viện trưởng đại nhân cho mời học sinh có việc gì không?”

Viện trưởng Bạch gật đầu nhìn hắn, đánh giá một lúc mới phát ra tiếng cười “Ngươi đã bỏ học một thời gian, có khó khăn gì không?”

Phương Triết lắc đầu trả lời “Bẩm viện trưởng, học sinh không gặp vấn đề gì!”

Viện trưởng Bạch cho hắn ngồi xuống, rồi liếc nhìn tiểu cô nương bên cạnh, sau đó thờ dãi lộ ra nét mặt buồn bã.

Sau đó lão nhìn Phương Triết với ánh mắt một mối “Cháu gái ta, bị mù bẩm sinh, nhìn thấy ngươi gặp gỡ cơ duyên từ bệnh câm lại có thể khỏi hẳn. Nàng rất ngưỡng mộ!”

Phương Triết hiểu ra vấn đề, lúng túng nói “Viện trưởng đại nhân, chuyện này ta không giúp được!”

Hắn quả thực không tài nào giúp được, ngay cả chuyện hắn có thể khỏi hẳn, hắn còn mơ hồ. Khúc Tiểu Bạch cho hắn ngâm một chiếc lá the mát, thế là một khoảnh khắc sau hắn nói chuyện được. Giờ hắn thuật lại việc một tiểu ăn mày mười tuổi, đưa hắn một chiếc lá, thế là hắn lành bệnh. Hắn nói ra, chưa chắc gì mọi người tin tưởng, thậm chí còn cho là hắn trêu đùa.

Phương Triết liếc nhìn vị tiểu cô nương đang ngồi gần đó, hai mắt đóng chặt, vẻ mặt tròn trĩnh lương thiện.

Viện trưởng Bạch không có gì bất ngờ, vì lão không dám chắc sẽ có câu trả lời thích đáng. Lão thở dài nói “Bạch Thị Lan, đứa nhỏ bị mù bẩm sinh từ nhỏ. Từ khi sinh ra hai mắt đã đóng chặt, không có biện pháp mở mắt ra nhìn được, rất đáng thương. Nó nghe được ngươi gặp gỡ cơ duyên, nên mới nhờ ta hỏi ngươi!”

Lúc này, Bạch Thị Lan đang im lặng, bỗng nhiên cất tiếng nói “Ông ra ngoài một lúc, cháu muốn nói chuyện riêng với vị bạn học này!”

Nghe cháu gái nói vậy, viện trưởng Bạch gật đầu rồi đi ra ngoài, khép chặt cửa lại.

Bạch Thị Lan im lặng, như người gì đó. Sau đó nàng mới cất tiếng nói “Ngươi rất đặc biệt, ta có thể ngửi được một mùi hương dễ chịu từ trên người ngươi!”

Phương Triết “a” lên một tiếng. Hắn lúng túng nói “Thật sao? Ta hoàn toàn không hay biết”

Nàng nói tiếp “Có thể một mình lặn lội đến Cầu Mộc Trấn, rồi lên Phù Đồ Sơn, người bình thường không thể nào làm được, huống chi ngươi là một tiểu tử bằng tuổi ta a!”

Phương Triết nghe nàng nói chuyện, hai tay âm thành quơ quơ trước mặt nàng thử xem phản ứng.

Bạch Thi Lan mỉm cười trách móc “Ngươi vừa rồi vô lễ với ta!”

Phương Triết lại “a” lên một tiếng. Hắn cần xác định “Ngươi nói không nhìn được? sao biết ta vô lễ ngươi!”

Bạch Thi Lan chậm rãi nói “Dù không thấy được, nhưng ta cảm nhận được động tác của ngươi!”

Phương Triết đưa ngón tay cái lên khâm phục vị tiểu cô nương này. Hắn bắt đầu nghiêm túc lại, hắn nói “Ta đã trải qua rất nhiều gian khổ, mới trở về được đến nhà...”

Hắn dừng lại, cân nhắc một lúc, hắn nói tiếp “Nhưng ta và ngươi không thân thiết, đôi khi nào thân thiết, ta sẽ nói cho ngươi biết trải nghiệm của ta!”

Bạch Thi Lan ngăn người “thân thiết”, nàng thắc vấn “Ý tứ ngươi là sao?”

Phương Triết đứng dậy rồi hướng cửa phòng đi ra, hắn nói khẽ “Cảm nhận! Chẳng nào ta cảm thấy tin tưởng ngươi, ta sẽ nói!”

Hắn mở cửa ra, liền thấy viện trưởng đại nhân đang nghe ngóng hai người nói chuyện. Lão đỏ mặt sau đó cười trừ rồi đi vào thư phòng. Phương Triết nhìn viện trưởng đại nhân thất thố, khẽ lắc đầu rồi cùng Trình lão sư đi về lớp học của mình.

Viện trưởng Bạch nhìn cháu gái mình hỏi “Thế nào? Tiểu tử kia có nói gì không?”

Nét mặt Bạch Thi Lan vẫn biểu hiện không cảm xúc lắc đầu, nàng nói “Hắn rất cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Bạn học mới

Vào một buổi tối trăng sáng tại Hoa viên Phương Phù.

Phương Triết ngồi xếp bằng trên băng ghế đá, hắn định thần, để tâm vô tạp niệm, luyện tập hít thở, theo quyển sách ghi chép thì đây gọi là luyện khí, cách hấp thu linh khí tinh thuần vào những ngày có ánh trăng sáng, gọi là bí quyết luyện khí. Đây là lần đầu tiên hắn căn cứ quyển sách ghi chép mà làm theo.

Lúc đầu, Khúc Tiểu Bạch dạy hắn hít thở, gọi là “thủ đoạn nhỏ”, “thủ đoạn nhỏ” đó khiến cơ thể hắn khỏe khoắn hơn, mạnh khỏe hơn, nên hắn băng rừng, vượt suối dễ dàng mà không mệt mỏi. Sức khỏe hắn đã được nâng lên đáng kể, hơn cả một người trưởng thành. Mỗi bước chân của hắn, khi dùng sức, có thể vượt qua khoảng cách năm trượng. Hắn còn thử sức bật bằng cách nhảy lên bức tường hoa viên cao mười thước dễ dàng.

Lúc trước cách nghĩ của hắn là như vậy, vì Khúc Tiểu Bạch không nói nhiều chỉ gọi là thủ đoạn, giờ thì hắn đã hiểu được phần nào. Cái hắn đã học qua căn bản là một phần của luyện khí quyết.

Khi đã đến một trình độ tinh thông, hắn có thể luyện khí thành tợ, có thể khống chế đồ vật. Như vậy mà nói, nếu hắn không tinh thông luyện khí quyết, thì ngự kiếm quyết sẽ không bao giờ thi triển được.

Hắn gấp quyển sách lại, cảm bầu hồ lô đã ngâm Tây Lục Quả một thời gian. Hắn hộp một ngụm, rồi bình tĩnh điều hòa khí huyết. Một luồng hơi nóng tràn vào cuống họng hắn rồi chậm rãi lan tỏa ra toàn thân. Cảm giác hắn như đang ngâm mình trong suối nước nóng, thật dễ chịu. Hắn cảm nhận được những tia linh khí nhân nhạ rất nhỏ xâm nhập vào bên trong cơ thể, có một chút se lạnh, khiến hắn run mình một hồi.

Khi cảm giác hơi nóng không còn nữa, hắn chậm chậm mở mắt ra. Hắn phát hiện cơ thể đầy mồ hôi, nhưng cảm giác lại vô cùng thoải mái.

Bên cạnh hắn, Tiểu Hắc không biết xuất hiện từ khi nào “meo” lên một tiếng.

Nó nhìn Phương Triết một hồi lâu rồi vờn quanh hồ lô. Nó liếm liếm một mảng rượu bên mép hồ lô rồi kêu “meo”, Phương Triết thấy vậy, ngẫm nghĩ một lúc rồi đổ một ít rượu lên lòng bàn tay. Tiểu Hắc vội vàng liếm sạch không chừa một giọt nào, sau đó còn tiếp tục kêu “meo”, nhưng Phương Triết không cho nó uống nữa, mà nói “Ngươi ngoan, mỗi lần ta luyện tập, sẽ chừa cho ngươi một ít”

Tiểu Hắc như nghe hiểu Phương Triết, liền nép vào bên người hắn, biểu lộ rất là ngoan ngoãn.

...

Hôm sau, trong giờ học, Hoa Niên Viện.

Tiểu Hắc theo Phương Triết đi học làm náo loạn một phen.

Số là khi Tiểu Hắc xuất hiện bất ngờ ở Hoa Niên Viện, vì đáng yêu đáng yêu của nó, các nữ hài nào nhìn thấy cũng giành nhau ôm lấy nó, tranh đoạt nó nên tạo ra tràng cảnh hỗn loạn.

Phương Triết lắc đầu không có ý kiến nào, còn Tiểu Hắc dường như vênh vào lên, nó cảm giác được, nó được hoan nghênh hơn cả chủ nó.

Lúc này, vị nữ tử Hà lão sư bước vào phòng học, nàng mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, mái tóc cài hoa rất đẹp mắt.

Theo sau nàng là một tiểu cô nương, mặc một bộ đầm xanh nhìn rất dễ thương. Tất cả ánh mắt đều tập trung vào vị tiểu cô nương đứng nép sau lưng Hà lão sư.

Hà lão sư giới thiệu “Đây là Bạch Thi Lan, bạn học mới của các em, nàng mù bẩm sinh nên không được trêu chọc mà thay vào đó là giúp đỡ nàng. Nếu ta nghe được tiếng nói xấu nào đó sẽ bị trừng phạt, tất cả nghe rõ chứ!”

Cả lớp đồng thanh hô lớn “Rõ!”

Sau đó lão sư Hà dẫn Bạch Thi Lan, đi về phía Phương Triết rồi để nàng ngồi kế bên.

Hà lão sư nháy mắt “Tiểu tử nguoi, nhớ chiều cổ nàng!”

Phương Triết gật đầu, rồi nhìn sang Bạch Thi lan. Bạch Thi Lan như cảm nhận được đôi phương nhìn mình, nàng mỉm cười thỏ thẻ “Mong Phương Triết bạn học chiều cổ ta nhiều hơn!”

Phương Triết theo thói quen của mình, vịnh lấy vai nàng nói “Nguoi yên tâm, nếu có cơ hội, ta sẽ chiều cổ nguoi!”

Bạch Thi Lan chợt rút lại về sau, Phương Triết chợt ngăn nguoi vì hấn lại vừa thất thố.

Hấn quá quen thuộc, vịnh lấy vai Khúc Tiểu Bạch, Khúc Tiểu Bạch vịnh lấy vai hấn, cả hai thường dùng phương thức như vậy an ủi nhau.

Tiểu Hắc đang ngồi bên cạnh, rón rén qua nằm trên chân Bạch Thi Lan. Lốp lông màu đen huyền mềm mại của nó khiến nàng dễ chịu. Nàng vuốt vuốt lốp lông nó, nét mặt tươi cười rạng rỡ.

Trên bục giảng, Hà lão sư tiếp tục bài giảng của mình về toán học. Không khí lớp học bắt đầu nghiêm túc và không còn tiếng nói chuyện riêng, lời giảng của lão sư Hà vàng dội khắp Hoa Niên Viện, ở khoảng cách xa vẫn nghe được tiếng giảng dạy của nàng. Đây là đặc điểm của Hà lão sư mà bất kỳ vị lão sư nào cũng muốn có được, vì mỗi lần nàng cất tiếng giảng dạy, hầu như những lớp học khác đều bị ảnh hưởng. Lúc đầu còn có lão sư khác phản nản, riết rồi quen thuộc, họ cũng chấp nhận và tập quen với điều đó.

...

Sau một ngày học tập ở Hoa Niên Viện, Phương Triết lui thủi đi về nhà mình. Tiểu Hắc cũng nhàm chán đi bên cạnh.

Hôm nay hấn muốn đến bờ tây hóng mát, thuận tiện nghe nóng tin tức lão ăn mày lúc trước.

Cha mẹ hấn đã nhờ rất nhiều nguoi tìm kiếm, nhưng hầu như không ai biết ở bờ tây có lão ăn mày, bờ tây chỉ có đại gia, gia đình quyền quý, không có lão ăn mày.

Phương Triết đi đến một con đường nhỏ, giao với con đường chính hướng ra bờ tây, hấn đi vào đó rồi dừng lại.

Hấn quay đầu về sau nhếch miệng cười, rồi lớn tiếng nói “Các nguoi theo ta có mệt không? Ta thì rất nhàm chán!”

Phương Triết vừa nói xong, trong một con hẻm xuất hiện một nhóm ba thiếu niên trẻ, đó là Lâm Phong, Mộ Dung Nhiễm Nhiễm, một vị bạn học nào đó và hai người mặc đồ gia nhân trung niên, trên áo có ghi chữ “Lâm”.

Lâm Phong tiến lại gần Phương Triết rồi nhìn sang Tiểu Hắc đang lơ đãng bên cạnh nói “Tiểu Nhiễm thích con mèo đen của nguoi, nên muốn trở về nhà thì giao nó cho ta!”

Phương Triết nhìn Tiểu Hắc lơ đãng gật đầu nói “Nó ăn nhiều, tốn kém cá chép lắm, nếu nguoi thích liền biểu nguoi, với điều kiện là bắt được nó!”

“Tiểu Hắc thích ăn cá chép” sẽ là tên của nó sau này. Nó biểu lộ phản đối vì sao tên nó lại dài như vậy. Nó không muốn nói chuyện với tiểu chủ nhân nữa, nó phóng nhanh lên vách tường rồi biến mất. Chuyện này phát sinh trong chớp mắt, bọn nguoi Lâm Phong không kịp nhìn thấy gì.

Lâm Phong ra lệnh cho hai tên gia nhân đuổi theo. Hai gã gia nhân nhìn vách tường khá cao, không thể nhảy lên đánh đi đường vòng ra sau vách tường tìm kiếm

Phương Triết cười khê, tiến lại gần một bụi cỏ hái một nhánh cỏ ra về xia răng. Hấn dựa vào vách tường, ánh mắt khê liếc về bọn nguoi Lâm Phong chờ đợi.

Một lúc sau, hai gã gia nhân trở về, trên mặt đầy vết mèo cào. Về mặt thống khổ báo cáo tình hình cho Lâm Phong biết.

Lâm Phong nhìn hai gã gia nhân vô dụng liền tức giận, đá vào chân hai gã khiến hai gã té ngang. Sau đó nhìn Mộ Dung Nhiễm Nhiễm bối rối nói “Nguoi đợi tí, ta xử lý tên Phương Triết đáng ghét đó!”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm về mặt cao ngạo, trề môi “hừ” một tiếng rồi quay nguoi nhìn sang nơi khác.

Lâm Phong cảm giác tức giận nhiều hơn, hấn nhìn Phương Triết hậm hực, muốn xả giận vào nguoi Phương Triết. Hấn liếc hai gã gia nhân một cái, như một thói quen cũ, hai gã tức thì lao nhanh về trước, mỗi nguoi giữ chặt một tay Phương Triết. Phương Triết không hề phản kháng mà vẫn đứng im không cử động gì.

Lâm Phong thấy an toàn, cười lớn tiếng tiến lại gần Phương Triết, hấn vừa cười lớn vừa nói “Để xem Phương thiếu gia còn vênh váo được không?”

Hấn đang nói chuyện hà hi thì gạt mình nhìn lên vách tường, nhìn thấy Tiểu Hắc đang đứng trên mái ngói nhìn hấn.

Nếu Tiểu Hắc biết nói chuyện, nó sẽ nói “ta chỉ đứng nhìn tiểu chủ nhân ăn hành thôi, các nguoi tiếp tục đi”.

Phương Triết nhìn Lâm Phong chê trách nói “Nguoi Lâm Phong đúng là cận bã, để hai vị đại ca ức hiếp một mình ta như vậy, đúng là bán linh thật”

Thực ra Phương Triết đã ra ám hiệu, ra lệnh cho hai vị hộ vệ hấn không tự ý hành động. Từ sau sự việc bỏ nhà đi lần trước, cha hấn sai nguoi bảo vệ hấn ngày đêm. Nên chỉ cần một cử động nhỏ của một trong hai vị hộ vệ, hai gã gia nhân Lâm Phong đã mất mạng từ sớm rồi.

Sau lời khiêu khích của Phương Triết, Lâm Phong như được châm thêm lửa. Hấn tức giận nhào tới định đánh vào khuôn mặt hồng hách của Phương Triết. Năm tay chưa kịp chạm vào mặt Phương Triết thì hạ bộ hấn đã bị đá một cước. Hấn đau đớn như lời con mắt ra bên ngoài.

Hấn nhăn nhó, miệng lắp bắp “Nhanh...nhanh đỡ ta!”

Một tên hộ vệ buông tay Phương Triết ra rồi đỡ lấy Lâm Phong, tên còn lại vẫn không có buông ra, mà dự định vòng ra phía sau khóa chặt hai tay Phương Triết.

Gã gia nhân này có ý xấu, nên Phương Triết không nhân nhượng, một nắm tay đánh vào hạ bộ gã. Đối với Phương Triết chỉ là một cử chỉ nhỏ, nhưng với gã gia nhân, nắm đấm đó rất nặng, rất có cân lượng. Tinh ra so với một nguoi trưởng thành càng nặng hơn.

Gã ôm hạ bộ ngã xuống, nước mắt nước mũi đều chảy ra ngoài, trông cực kỳ thảm.

Một trong hai hộ vệ Phương Triết đồ mồ hôi hột thì thầm “Tiểu chủ nhân ra tay rất quyết đoán nha!”

Tên hộ vệ còn lại không nói, nhưng đưa ra cách nói khác “Người không thấy tiểu chủ nhân, có biến hóa sao? Nếu là người, có thể chịu nổi nắm đấm đó không?”

Tên hộ vệ kia cảm giác lạnh ở hạ bộ, nuốt một ngụm nước miếng, rồi tiếp tục quan sát.

Lúc này, Phương Triết không dây dưa với Lâm Phong nữa. Hắn nhìn hướng Tiểu Hắc rồi nói “Tiểu Hắc, đi!”

Tiểu Hắc phóng xuống bên cạnh hắn, rồi cùng nhau hướng ra con đường lớn đi ra bờ tây.

Hắn nhìn Mộ Dung Nhiễm Nhiễm mỉm cười “Mộ Dung tiểu thư, tạm biệt!”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm vẫn cao ngạo không thèm trả lời. Trong lòng nàng dâng lên một sự mãnh liệt tò mò. Mặc dù không nhìn Phương Triết, nhưng nàng cảm giác Phương Triết rất soái, rất đàn ông. Nàng suy nghĩ từng cử chỉ vờ rời của Phương Triết mà tim không ngừng đập mạnh hơn.

Sau đó, Phương Triết ra bờ tây đi dạo nhiều vòng quanh hồ, cho đến khi hắn bỏ cuộc, hắn mới ngồi xuống một băng ghế đá, dưới những nhánh liễu. Hắn ngồi ngây ngốc cho đến chiều tà rồi mới trở về nhà.

Hai hộ vệ hắn trở về, báo cáo lại vụ việc cho cha mẹ hắn.

Phương Trung Kiên ngạc nhiên cầm lấy tay phu nhân xinh đẹp của mình.

Hắn cười ha ha, rồi nói “Phu nhân xem, giống ta hồi nhỏ không?”

Tiểu Kim Lan nhẹ nhàng xoa bàn tay phu quân mình, mỉm cười dịu dàng “Chuyện của Triết nhi, phu quân lại làm ta hạnh phúc. Phu quân đúng là không đứng đắn!”

Phương Trung Kiên “à” lên một tiếng rồi ra hiệu cho hộ vệ ra bên ngoài. Hắn nhìn phu nhân mình dịu dàng, không kiềm được lòng mình liền nói “Ta và phu nhân tiếp tục bàn về chuyện Triết nhi đi!”

Tiểu Kim Lan xinh đẹp then thùng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10: Hai năm sau

Những ngày sau đó, Phương Triết tiếp tục cuộc sống ban ngày đi đến Hoa Niên Viện học, ban đêm về nhà chuyên tâm học tập luyện khí. Đôi khi lại đến tây hồ tìm kiếm lão ăn mày. Hắn mang ơn một lần nhớ suốt đời, nên chưa bao giờ bỏ qua ý định trả ơn.

Cha mẹ hắn cũng vì chuyện này, mà mua một tòa trang viên ngoại ô kinh thành để làm một ngôi nhà chung của người tha phurong, hay nói đúng hơn là ăn mày tứ xứ. Trang viên đó được mọi người đặt tên là “Thiện Nhân Gia Trang”.

Nhờ chuyện làm vô ý vì con trai mình, mà Phương phủ được dân phụ cận Lăng Ba Thành tung hô thêm một danh tự là “thiện nhân”. Vì “thiện nhân” nên người trong Phương phủ mỗi tháng một lần tiến hành phát lương thực ở “Thiện Nhân Sơn Trang” cho người nghèo, danh khí Phương phủ lại được mọi người tung hô khắp nơi. Từ đó, thói quen com từ thiện, cháo từ thiện cũng được nhiều gia đình thế gia làm theo. Cuộc sống của người nghèo, lại thêm một phần ý nghĩa, náo nhiệt...

Thấm thoát, thời gian hai năm trôi qua.

Vào một ngày trăng sáng ngoài Hoa viên Phương Phủ.

Phương Triết mở mắt ra, từ từ thở một hơi dài. Qua hai năm, hắn đã luyện tập luyện khí quyết đến trình độ tiếp cận tinh thông. Hắn đã cảm nhận được từng tia linh khí yếu ớt xung quanh hắn, và đậm đặc hơn khi vào những ngày trăng tròn. Cuối cùng hắn cũng đã hiểu rõ bản chất của thể gian.

Xung quanh hắn, ngoài không khí tự nhiên ra, vẫn còn len lỏi những tia linh khí yếu ớt. Linh khí là một dạng tồn tại, người bình thường không thể nào tiếp cận được. Hắn dành thời gian hai năm để luyện tập luyện khí quyết cùng với sử dụng Tây Lục Quả, cơ thể hắn đã tiếp nhận triệt để linh khí.

Trong cơ thể hắn, linh khí len lỏi vào từng góc ngách kinh mạch, bao quát toàn thân hắn, rồi kết thành dạng tơ sợi. Hắn đã đạt đến trình độ luyện khí thành tơ mà luyện khí bí quyết đề cập đến.

Đến giai đoạn này, hắn có khả năng khống chế đồ vật, và có thể bắt đầu tu luyện Ngự Kiếm Quyết.

Thêm vào đó, hắn có thể tùy ý phóng thích linh khí bao quanh toàn thân hắn, hoặc chỉ bao quanh một cánh tay, để rồi khi hắn ra một quyền, có thể đánh nát một khối đá cao hai trượng. Cơ thể hắn giờ đây nhẹ như tơ, hắn chỉ cần phóng một bước chân, có thể nhảy lên mái nhà dễ dàng...

Bên cạnh Phương Triết, mèo lười Tiểu Hắc, đang nằm trên nền đất uể oải. Nó giờ đây hình thể như một con lợn, khá mập mạp. Nguyên do là nó uống rượu có ngâm Tây Lục Quả cùng Phương Triết một thời gian dài, lại ăn thêm cá chép hàng ngày, nó không mập mới là chuyện lạ.

Phương Triết lắc đầu, suy nghĩ không biết tại sao lại thu nhận một con mèo chỉ biết ăn rồi ngủ như vậy.

Phương Triết suy nghĩ đến gốc gác của nó, lại nhớ tới Khúc Tiểu Bạch. Hắn mỗi ngày đều nhớ đến quãng thời gian cùng Khúc Tiểu Bạch lưu lạc trong rừng, và cùng vượt qua sinh tử khi tranh giành Tây Lục Quả. Thời gian hai năm không làm hắn quên đi, lại càng khắc sâu lời hứa năm năm sau gặp lại. Không biết khi đó, nàng tiểu ăn mày Khúc Tiểu Bạch sẽ có bộ dáng như thế nào. Còn hắn, đã thay đổi cũng khá nhiều. Thân đã cao gần bằng cha hắn, vẻ ngoài khỏe khoắn và đầy khí chất so với thời gian hắn hai năm trước. Cũng một phần lớn nhờ hiệu quả hắn mỗi ngày luyện tập bí quyết luyện khí.

Nếu không có sự hướng dẫn từ đầu của Khúc Tiểu Bạch, một người bình thường sẽ không thể nào tiếp cận được luyện khí như hắn bây giờ. Khi đó, người bình thường không biết gì, sẽ cho là một quyền sách vở vắn gặt người.

Hắn nhìn lên ánh trăng sáng trên cao, hắn tự nhủ lòng mình “Khi đó, ta sẽ tìm người nơi đâu?”

...

Ngày hôm sau, Hoa Niên Viện.

Hơn một ngàn học sinh tụ tập bên ngoài quảng trường. Đây là ngày lễ chuyển cấp hai năm một lần ở Hoa Niên Viện.

Những học sinh nào sau khi trải qua hai năm học tập tại đây, và đủ mười hai tuổi, sẽ được đưa đi Thái Học Viện khảo thí nhập học. Đối với những học sinh mười hai tuổi, đây như là ngày cuối cùng ở Hoa Niên Viện.

Bạch viện trưởng đứng trên đài cao đồng đặc nói “Đây là ngày lễ chuyển cấp hai năm một lần, đối với Hoa Niên Viện là một việc vui vì cây đã trưởng thành, sinh ra quả xanh. Tiếp đến, quả chín như thế nào, tùy vào khả năng của các người khi tiến vào Thái Học Viện. Nơi đó sẽ khiến các người tiếp cận hoài bão dễ dàng hơn. Lão sư ở Hoa Niên Viện chỉ là một người trồng cây, các người sau này thành tài. Nên vì triều đình mà ra sức, nếu không làm quan thì cũng phải sống tốt để làm rạng danh Hoa Niên Viện ta.”

Tiếp đó, các lão sư khác cũng thay nhau truyền đạt lý tưởng cho các học trò mình.

Bên cạnh Phương Triết, Bạch Thi Lan nín thở lắng tai nghe. Nàng nói “Triết ca, đã thấy ta đủ thân thiết chưa?”

Phương Triết nhìn sang Bạch Thi Lan, nàng giờ này chỉ đứng tới vai hắn. Chứng kiến hắn cao ráo đẹp mắt, lại học giỏi nên nàng đã đổi cách xưng hô “bạn học” thành “Triết ca” từ một năm trước đó.

Phương Triết mỉm cười “Người thật sự kiên trì nha!”

Bạch Thi Lan không nói, chỉ e thẹn cười khẽ. Nàng biết là từ hai năm trước, lần đầu gặp Phương Triết, nàng đã ngửi được một mùi đặc biệt từ trên người hắn nên nàng chưa bao giờ từ bỏ hi vọng. Nàng tin tưởng, Phương Triết có thể giúp nàng sáng mắt mà bất kỳ người nào cũng không giúp được.

Phương Triết mỉm cười, hắn từ trong túi vải bên hông lấy ra một quả khô. Sau đó đưa cho Bạch Thi Lan nói “Người... thử cắn một cái xem!”

Bạch Thi Lan cầm lên quả khô, có mùi rượu thoang thoảng. Nàng không do dự, cắn một miếng, quả khô có vị mặn ngọt như mút hoa quả, nhưng có mùi rượu thoang thoảng, khi cho vào miệng lại tỏa ra nồng nặc. Nàng bị say, khuôn mặt ửng hồng lên, thân người nghiêng nghiêng đứng không vững. Phương Triết thấy vậy vội vàng đỡ lấy nàng.

Những bạn học xung quanh nhìn cứ chỉ thân thiết của hai người, bọn họ cũng không lấy làm tò mò. Vì hai người họ thường xuyên ngồi chung với nhau, quan tâm lẫn nhau trong hai năm như vậy, không ngại sinh tình cảm mới là lạ.

Phương Triết đỡ lấy Bạch Thi Lan rồi chậm rãi nói “Ta vô tình đọc được một y thư... bên trong có miêu tả bệnh trạng của người. Quyền y thư đó miêu tả bệnh người thuộc dạng thiên sinh khiếm khuyết. Lúc sinh ra đã thiếu đi một chức năng, đó là khả năng nhìn thấy, thực ra chức năng đó vẫn có nhưng vô cùng yếu ớt. Cần một loại phương thuốc cực mạnh, hoặc một loại kỳ trân dị thảo có thể phục hồi năng lực đó. Ta may mắn có một loại quả như vậy!”

Bạch Thi Lan sững sờ, sau đó ra vẻ do dự “Nếu trân quý như vậy... ta có thể sao?”

Phương Triết gõ đầu nàng một cái nhẹ trách móc “Người không phải nói thân thiết sao, đã đủ rồi!”

Có thể Bạch Thi Lan không biết, đó chỉ là một quả khô, chỉ là phần bỏ đi của Tây Lục Quả. Phương Triết dùng nó ngâm rượu qua nhiều lần và cùng Tiểu Hắc sử dụng, cho đến khi không còn hiệu quả, hắn đem phơi khô giữ lại làm kỷ vật.

Hắn vô tình tìm được nguyên nhân bệnh mù của Bạch Thi Lan trong quyển y thư của Ngôn thần y. Hắn cho là cơ duyên xảo hợp, nên quyết định đưa quả khô Tây Lục cho nàng. Dù là không còn tác dụng với hắn, nhưng với người bình thường mà nói, nó còn hơn cả báu vật, lợi ích hơn vạn lần nhân sâm.

Phương Triết hướng nàng nói tiếp “Người mỗi ngày ăn một miếng. Ta nghĩ khoảng chừng mười ngày, mắt người sẽ hồi phục!”

Nghe Phương Triết nói từ “hồi phục” Bạch Thi Lan chợt rung lên. Nàng ban đầu tiếp cận Phương Triết vì cảm thấy hắn có hi vọng mang đến cho nàng sáng mắt. Trải qua hai năm làm bạn học, nàng phát hiện Phương Triết phương diện nào cũng nổi bật. Mặc dù hắn ít nói và ít giao lưu với những bạn học khác, nhưng sự tốt bụng của Phương Triết thể hiện đằng sau những lần cùng cha mẹ làm từ thiện. Dần dần, nàng quên đi mục đích ban đầu và chữa trị bệnh mắt, nàng xem Phương Triết như một vị đồng học thân thiết, không còn mục đích nào khác. Nếu không, nàng đã bỏ cuộc, và đã không còn ngày ngày đi học.

Giờ đây, nàng như gạt hái được quả ngọt, nước mắt nàng chảy ra. Nàng sờ lên dòng nước mắt của mình bên dưới đôi mắt khép hờ. Nàng sững sờ “Ta... nước mắt sao? Đây là nước mắt của ta sao?”

Đây chính là dấu hiệu, đôi mắt nàng đã thật sự dần hồi phục. Vì từ khi sinh ra đến giờ, mặc dù nàng có khóc, nhưng nước mắt không hề chảy ra. Giờ sờ lấy giọt nước mắt, nàng cảm giác được mọi thứ tốt đẹp nhất đang xảy ra với mình.

Lúc này, Bạch viện trưởng chú ý vị trí cháu gái mình đang khóc lóc. Lão bỏ rơi vị trí liền phóng nhanh đến bên cạnh đưa cháu gái đáng thương của mình. Động tĩnh khá lớn, khiến cả sân viện nhốn nháo lên, và đưa mắt về phía Bạch Thi Lan.

Lão viện trưởng lo lắng hỏi “Tiểu Lan, người... sao vậy? Người... chảy nước mắt sao?”

Bạch Thi Lan gạt đầu, nàng mừng rỡ nói “Phương Triết cho ta một quả khô, ta vừa ăn xong thì liền ra như vậy! Hắn nói ta sẽ nhìn thấy được...”

Viện trưởng Bạch nhìn sang Phương Triết, thấy hắn gạt đầu xác nhận. Lão mừng rỡ ôm đứa cháu gái mình, sau đó hướng Phương Triết thi lễ tạ ơn, lão bỏ qua tuổi tác, lễ giáo mà tỏ lộ sự biết ơn sâu sắc của mình.

Lão vội vàng dẫn Bạch Thi Lan trở về Bạch gia, để báo tin vui cho cả gia tộc. Cháu gái hắn, là cháu gái độc nhất vô nhị của dòng họ, nên ai cũng cưng chiều, ai cũng yêu quý, lại bị bệnh mù bẩm sinh nên càng thêm được quan tâm chăm sóc.

Sau khi viện trưởng rời khỏi Hoa Niên Viện, buổi lễ chuyển cấp cũng dần khép lại. Tất cả học sinh có mặt khi đó, bắt đầu truyền tai nhau câu chuyện Phương Triết trị lành bệnh cho vị tiểu thư nhà họ Bạch mà Ngôn thần y cũng không chữa trị được.

Lời đồn thổi có khoa trương, nên danh tiếng thần y của Phương Triết lại một lần nữa vang dội khắp kinh thành. Người người kéo đến Phương phủ với mong muốn Phương thần y trị bệnh nan y cho con cái, người thân mình, dù không biết thực hư ra sao.

Bên ngoài Phương phủ phải treo một tấm liễn lớn ghi dòng chữ “Phương thiếu gia là một tiểu hài mười hai tuổi, không học y, mong các vị đừng tin vào lời đồn”. Nhờ đó khi người có bệnh đến Phương phủ cầu cứu, thấy tấm liễn họ tự động quay về.

Vài ngày sau đó, Bạch viện trưởng cùng vài người của Bạch gia đến Phương phủ thăm hỏi, và tặng lễ. Cha mẹ Phương Triết cùng hai vị trưởng bối đều có mặt nghênh tiếp. Đây là Bạch gia a, đại gia tộc gốc rễ cực kỳ lớn ở Thanh Nguyên Quốc, thậm chí là quốc gia anh em Thanh Lương Quốc a.

Bạch viện trưởng thi lễ với hai vị trưởng bối Phương phủ nói “Tôn nhi nhà ta nhờ quý công tử quý phủ chiếu cố, đã nhìn thấy được. Hôm nay Bạch gia đến tạ lễ, rất mong hai vị đại nhân tiếp nhận!”

Nói rồi, Bạch viện trưởng đưa ra một hộp gỗ nhìn rất trân quý, lão mở hộp ra, bên trong có một tờ khế đất.

Lão nói tiếp “Phương Triết công tử thiên phú y đạo kinh diễm, Bạch gia sau một lần thương thảo. Tặng quý phủ khu đất phía bắc tỉnh Nam Xương, dù là một nơi xa xôi, nhưng nơi đây có một được điền lớn. Hi vọng sau này sẽ giúp ít được gì đó cho tiểu công tử!”

Một vị trưởng bối Phương Triết hai tay tiếp nhận lễ vật, sau đó nhìn vào khuôn viên và vị trí thì kinh ngạc.

Lão là trưởng bối Phương phủ, bình thường du ngoạn khắp nơi, nên biết vị trí khu được điền này. Đây là Nam Xương kỳ danh được điền a. Đây là trân quý hơn cả khối vàng ròng a.

Sau một hồi chán kinh, vì lễ vật quá lớn. Lão cúi người thi lễ nói “Tiểu bối nhà ta có thể giúp ích cho Bạch gia, quả thực là chuyện may mắn có được. Lão thay hân thu nhận!”

Sau đó, hai vị trưởng bối và cha mẹ Phương Triết dẫn người Bạch gia ra sau hoa viên trò chuyện, rồi dùng một bữa tiệc gia đình. Chỉ là một buổi tiệc nhỏ, nhưng tất cả những món trân quý nhất đều được đem ra tiếp đãi. Đại lễ quá lớn, Phương phủ chán kinh vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 11: Phương gia Được Điền

Vài ngày sau sự việc tiếp nhận khế đất được điền ở tỉnh Nam Xương. Các trưởng bối Phương gia quyết định giao toàn quyền việc tiếp nhận được điền cho Phương Trung Kiên, cha Phương Triết. Quyết định này một phần do Phương Trung Kiên là gia chủ, vinh dự cũng do con trai hân mang lại.

Lần này đi, Phương Triết dự định sẽ ở lại được điền Nam Xương một năm. Đối với cha mẹ hân bề ngoài thì nói nghiên cứu, học tập y đạo, hân còn chứng minh bằng cách lấy ra những quyền y thư của Ngôn thần y. Vì điều này, cha mẹ cân nhắc và hội ý với mấy vị trưởng bối, mới được chấp thuận, và đương nhiên với một điều kiện năm sau hân phải trở về tiếp tục học ở Thái Học Viện. Còn đối với bản thân Phương Triết, hân muốn tìm một nơi yên tĩnh, hoang sơ để học Ngự Kiểm Quyết.

Từ sau khi lĩnh hội được Luyện Khí Quyết, thế giới quan của hân đã mở ra, nên cách nhìn nhận cũng thay đổi. Những Thứ mà Khúc Tiểu Bạch chỉ dạy hân, hân tin rằng một ngày nào đó sẽ có đất dụng võ.

Hôm sau, Phương Triết cùng cha hân bắt đầu khởi hành. Theo sau là một đoàn xe ngựa chứa rất nhiều lương thực và vật dụng trong chuyến đi tiếp nhận được điền.

Vì đây là một việc hệ trọng, nên Phương gia các đại trưởng bối cử hai mươi hộ vệ đi theo bảo vệ, ngoài dự tính ban đầu của Phương Trung Kiên.

Khoảng cách từ Lăng Ba thành đến được điền ở tỉnh Nam Xương, rất xa, ước chừng hai ngàn dặm. Nên không phải đi một hai ngày là tới được. Chuyến đi này họ phải đi qua ba tỉnh Lai Châu, Quảng Yên và Đôn Lộc.

Lai Châu là một tỉnh giáp Lăng Ba Thành, nơi đây là một vùng đồng bằng rộng lớn, nơi trồng rất nhiều lương thực. Tiếp nối là Quảng Yên, một nửa là đồng bằng, một nửa là cao nguyên, nên nơi đây danh lam thắng cảnh rất nhiều, nổi tiếng nhất là Thác Sơn Khuê, có dòng chảy xanh biếc, và một tòa Tiên Cư bên cạnh. Tương truyền, Tiên Cư là nơi có hai vị tiên nhân ngồi đàm trà đạo và đánh cờ. Tiếp đến băng qua một ngọn núi đến tỉnh Đôn Lộc, vùng ven sông Lương. Địa thế nối dài theo dòng sông lương cuộn cuộn chảy siết. Cuối cùng băng qua một cây cầu Nam Xương dài hai trăm trượng bắt qua sông Lương là tỉnh Nam Xương, một vùng đất chuyển trồng thảo dược.

Được điền mà Phương gia chuẩn bị tiếp nhận, vị trí nằm hướng đông cây cầu. Cách vị trí cây cầu ước chừng hai mươi dặm với khuôn viên năm trăm mẫu, gồm một ngọn núi cao xung quanh bao phủ bởi một mảng rừng rậm, bên ngoài bia rừng, ước chừng năm mươi hộ dân thuộc dòng họ xa Bạch gia sinh sống, và dựng nên Điền Hoa Thôn...

Trải qua mười ngày đường, cuối cùng Phương Triết và đoàn xe ngựa Phương gia cũng đến được được điền. Nhưng trước mắt là Điền Hoa Thôn, một ngôi làng nhỏ khoảng hơn năm mươi hộ dân trên ba trăm đầu người.

Vừa đặt chân ra khỏi ngựa, thì từ xa có vài người trong thôn chạy ra tiếp đón, đứng đầu là một vị phu nhân lớn tuổi.

Vị phu nhân mỉm cười tiếp đón niềm nở nói “Ngôi thôn nhỏ này là dòng họ xa của Bạch gia. Phía mấy vị đại nhân Bạch gia đã thông báo cho người ở đây chào đón, và giúp Phương gia dễ dàng tiếp nhận khuôn viên được điền.”

Cha Phương Triết khom người chào vị phu nhân, liền hỏi “Không biết, vị phu nhân đây xưng hô như thế nào?”

Vị phu nhân trả lời “Lão nhân là trưởng thôn Điền Hoa Thôn, cứ gọi lão Bạch Thái là được, những người ở đây chỉ giữ gìn đất đai và thảo dược cho Bạch gia. Sau này sẽ dưới quyền Phương gia quản lý, công việc chăm sóc thảo dược, vẫn do họ đảm nhiệm. Nếu đại nhân cảm thấy phiền phức, cả thôn chúng tôi sẽ dời sang chỗ khác sinh sống!”

Cha Phương Triết do dự, suy nghĩ một lúc mới nói “Bạch Thái phu nhân và người trong thôn cứ ở lại không thành vấn đề. Hơn nữa có người quen thuộc nơi này đứng ra coi sóc, cũng là một chuyện tốt!”

Cha Phương Triết ngừng một lúc, nói tiếp “Hơn nữa, đây là đại lễ Bạch gia đưa tặng, nên Phương gia ta vô cùng cảm kích không dám yêu cầu gì quá đáng!”

Bạch phu nhân mỉm cười, sau đó nhìn sang Phương Triết đang đỏ mặt nhìn xung quanh. Bạch phu nhân cười híp mắt hỏi “Cho hỏi vị thiếu gia này có phải là Phương Triết, nổi tiếng trong Lăng Ba Thành?”

Phương Triết khom lưng thi lễ trả lời “Đúng vậy, tiểu bối là Phương Triết, còn nổi tiếng thì chỉ là lời đồn thổi, có gì sau này rất mong Bạch lão thái thái chiếu cố”

Bạch phu nhân nghe Phương Triết nói như vậy ra về thối nấc. Cha Phương Triết xen vào trả lời thay “Phương Triết nhà ta, sẽ ở lại đây một thời gian làm quen với thảo dược, không có ta ở đây, hi vọng Bạch phu nhân đề ý Triết nhi. Phương gia ta vô cùng cảm kích!”

Bạch phu nhân mỉm cười gật đầu. Sau đó ra hiệu cho một vài thanh niên trong làng giúp đoàn xe ngựa Phương gia vào thôn.

Cả đoàn xe theo Bạch phu nhân đi chừng hai dặm, mới đến được một toàn sơn trang, khuôn viên khá rộng, dư sức chứa cả đoàn người Phương gia.

Sau khi đã sắp xếp lương thực và vật dụng trong sơn trang ổn thỏa. Phương Trung Kiên phân công hai mươi hộ vệ đi thăm dò toàn bộ khu vực được điền để ghi chép tư liệu về báo lại cho các vị trưởng bối. Còn Phương Triết cùng Tiểu Hắc tìm một gian phòng, có cửa thông với một cái hồ trồng đầy hoa sen làm chỗ ở. Nơi đây sẽ là ngôi nhà thứ hai của hắn, trong vòng một năm tới.

...

Hai ngày sau, việc tiếp nhận được điền từ Bạch gia hoàn tất. Phương Trung Kiên bắt đầu lên đường trở về Lăng Ba Thành. Hắn chỉ mang đi mười hộ vệ, còn lại gia nhân và mười hộ vệ ở lại được điền chăm sóc và bảo vệ Phương Triết. Mặc dù hắn biết nơi đây là khu vực Bạch gia trước kia, hoàn toàn không vấn đề, nhưng hắn vẫn không an tâm, khi để con trai độc nhất của hắn ở một nơi hẻo lánh, xung quanh chỉ toàn rừng núi.

Phương Triết nhìn đoàn xe ngựa của cha rời đi, hắn bắt đầu có cảm giác lạnh lẽo cô độc. Trước kia bỏ nhà đi vì chán ghét cuộc sống, nên hắn không có cảm giác lẻ loi như hiện tại.

Tiểu Hắc nhìn tâm trạng Phương Triết thất lạc, nó cọ cọ chân Phương Triết ra đáng an ủi.

Thực ra nó muốn nói là “nó thêm cả chép lăm rồi, muốn ăn”.

Có thể do hoàn cảnh, mà Phương Triết nghĩ rằng nó đang an ủi mình, hắn cúi người vò đầu Tiểu Hắc nói “Ngoan!”

Phương Triết trở về phòng mình, ngắm nghĩ rồi lấy quyển Ngự Kiếm Quyết ra đọc.

Đến thời điểm hiện tại, Phương Triết đã tinh thông Luyện Khí Quyết. Hắn có thể luyện khí thành tơ, và có thể từ khoảng cách hai trượng điều khiển một tách trà dễ dàng.

Quyển Ngự Kiếm Quyết bên trong chỉ ra phương pháp điều khiển không chỉ một kiếm, mà là nhiều kiếm. Trong quyển sách còn ghi chép người tinh thông Ngự Kiếm Quyết có thể điều khiển được một lần “Bách Kiếm Tề Phát” cùng một lúc.

Những ghi chép đó, khiến Phương Triết vô cùng hứng thú. Mấy ngày nay, về phương diện lý luận, hắn đã nắm bắt được sơ bộ, chỉ là chưa có cơ hội luyện tập đó là thiếu phi kiếm.

...

Buổi sáng hôm sau, Phương Triết mang theo Tiểu Hắc, và hai vị hộ vệ. Một người là Phương Long, một người là Phương Hồ cùng đi vào rừng tìm trúc. Phương Triết căn cứ trên quyển Ngự Kiếm quyết có ghi chép “Kiếm được làm bằng trúc vừa nhẹ, lại vừa sắc bén thích hợp với người mới bắt đầu tu luyện”.

Căn cứ theo Bạch lão phu nhân chỉ dẫn, ba người đi vào rừng được hơn một dặm thì phát hiện một rừng trúc.

Đây là một khu rừng trúc xanh, thân cao và to tròn. Mỗi một mớ trúc cao chừng một thước, rất thích hợp tạo thành những thanh phi kiếm dùng để tu luyện.

Phương Triết theo sự chỉ dẫn của hai người hộ vệ, tìm được cây trúc có thân cao, chắc khỏe có chuyển sang màu vàng nhạt. Những cây trúc như vậy, mới đủ chắc chắn làm giường và đồ chơi. Đồ chơi ở đây là kiếm trúc. Phương Triết không thể nói cho hai hộ vệ là hắn tu luyện Ngự Kiếm Quyết, điều khiển phi kiếm bay vèo vèo. Mà hắn cải biên lại là, nhàm chán, tìm một cái gì đó tiêu khiển.

Sau khi tìm được hơn hai mươi cây trúc rắn chắc, và đánh ký hiệu để làm dấu. Phương Triết hướng hai vị hộ vệ nói “Hai vị đại ca, phiền chặt hết những cây đánh dấu, đem về trang viên. Ta sẽ hướng hai vị đại ca chuyện tiếp theo. Giờ ta cùng Tiểu Hắc đi vòng quanh tìm hiểu được thảo, không cần theo sau!”

Nói rồi, Phương Triết thong thả quay đầu đi, thân ảnh hắn và Tiểu Hắc từ từ khuất sau con đường mòn thẳng hướng lên trên đỉnh núi. Hai vị hộ vệ nhìn phương hướng Phương Triết rồi lắc đầu phì cười.

Phương Long nhìn sang Phương Hồ nói “thiếu gia còn nhỏ, nên còn ham chơi, ngại sai năm hộ vệ đi theo sau bảo vệ đi. Ta cùng những người khác làm theo thiếu gia, đồn hai mươi cây trúc này”

Phương Hồ gật đầu, rồi phóng nhanh trở về nhà...

...

Điền Hoa Thôn, tại một ngôi nhà gỗ, trôi nổi trên một hồ nước đầy hoa sen. Bạch phu nhân đang ngồi uống trà, thì một gia nhân chạy vào bẩm báo “Bẩm Bạch tiểu thư, người Phương gia lên rừng, đồn trúc làm đồ chơi cho Phương tiểu thiếu gia. Họ chỉ có động tĩnh như vậy!”

Bạch Thái phu nhân gật đầu, rồi ra hiệu cho gia nhân lui xuống. Nàng ở lại Điền Gia Thôn, nhiệm vụ là quan sát người Phương gia. Khi cần thiết có thể trợ giúp hết mình. Nên dù là động tĩnh nhỏ, cũng phải bẩm báo lại cho cao tăng.

Nàng mỉm cười, sau đó gỡ ra một lớp trang điểm, một lớp mặt nạ mỏng. Nếp nhăn trên khuôn mặt không còn, mà hiện ra là một vị cô nương chừng hai mươi tuổi, trông rất xinh đẹp, sắc sảo.

Nàng thì thầm “Đúng là không có trang điểm, thật thoải mái! ... còn tiểu tử kia cũng thật đáng yêu, làm đồ chơi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Tiểu Hắc tham ăn

Những ngày sau đó, Phương Triết và Tiểu Hắc nhàn nhả ngồi lì trong nhà. Hắn dành thời gian nghiên cứu ba quyển y thư của Ngọn thần y, mà hắn vốn “mượn không bao giờ trả” trong gương đồ. Những gì ghi trong ba quyển y thư, hắn giờ chỉ cần đọc sơ qua một lần, thì những hình ảnh đó khắc sâu trong tâm trí hắn, khiến hắn rất rõ ràng từng tên từng loại thảo dược và công dụng.

Phương Triết rất bất ngờ khi nhận ra được sự thay đổi lớn đến như vậy, mà bản thân hắn mới vừa nhận ra. Hắn suy đoán, khả năng đầu óc mình mẫn như vậy, phần lớn là do hắn tính thông Luyện Khí. Vì trước kia, trước khi chưa thành thạo bí quyết luyện khí, hắn vốn không có trí nhớ tốt như vậy.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một tiếng hô vệ “Bẩm thiếu gia, đồ chơi của thiếu gia đã làm xong. Người trong Điền Hoa Thôn đã cho người mang đến!”

Nghe hô vệ báo tin, Phương Triết mừng rỡ chạy ra bên ngoài cổng sơn trang, thì thấy một xe ngựa đang chờ sẵn. Phương Triết vén lớp rèm cửa xe ngựa, bên trong có năm bó kiếm tre chất đống.

Phương Triết lấy ra một cây, ngắm nhìn độ tinh xảo mà thợ thủ công Điền Hoa Thôn làm ra, vẻ mặt hắn sáng lên không tin vào mắt mình.

Hắn trầm trồ khen ngợi “Được làm từ tre mà độ tinh xảo, độ sắc bén đạt được như vậy, đúng là không thể tin tưởng được!”

Sau đó hắn, hướng người Điền Hoa Thôn một thỏi bạc, chấp tay nói “Người giúp ta hướng Bạch lão thái đa tạ chuyện này!”

Nói rồi hướng vị đại ca Phương Hồ đứng phía sau nói “Phương Hồ đại ca, nhờ người cho người đem vào phòng ta, đồ vật này ta vô cùng thích thú!”

Phương Hồ cười cười, sau đó lau mồ hôi hột của mình, lẩm bầm “Thiếu gia thực sự là chơi, chứ không phải làm chuyện gì khác sao?”

Phương Triết cười thích thú trở về phòng. Hắn nhìn Tiểu Hắc lười nhát nằm lăn trên sàn gỗ. Hắn đá Tiểu Hắc một cái, khiến Tiểu Hắc luống cuống bò dậy.

Phương Triết trách móc nó “Người, Miêu bàn từ người chỉ biết ăn ngủ, không làm được chuyện gì sao!”

Tiểu Hắc nghe thấy Phương Triết trách móc nó, nó cảm giác oan uổng lại gần cọ cọ chân hắn, ý đồ nói “Chủ nhân có chuyện gì cần ta giúp đâu, ta thiên tính là ăn và ngủ kia mà!”

Phương Triết lắc đầu, sau đó thờ ra “Thôi thôi được rồi, không liên quan người, bốn thiếu gia hôm nay vui vẻ. Ngày mai vào rừng giúp ta một việc, ta cho người một quả châu chơi!”

Phương Triết nói xong, lấy ra một viên châu sáng bóng như như nó. Đôi mắt tiểu hắc chợt lóe lên tinh mang, nước miếng chảy đầy sàn nhà.

Bản năng nó cho nó biết, viên châu đó, là một vật ăn rất ngon miệng. Ngon hơn cá chép vạn lần, cái đuôi nó vểnh lên, bắt đầu cử chỉ nũng nịu, bám lấy chân Phương Triết.

Phương Triết nhìn cử chỉ nó, đắc ý cười. Sau đó hắn đem toàn bộ kiếm trúc cho vào túi vải của hắn, còn túi vải của Khúc Tiểu Bạch, hắn vẫn giữ bên cạnh, nhưng chỉ chứa những thứ yêu thích nhất của hắn.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, sương mù vừa tan hẳn.

Phương Triết và Tiểu Hắc đã lên đến đỉnh núi, đây là nơi hắn và Tiểu Hắc đã thăm dò lần trước. Xung quanh có nhiều cây rừng bao phủ, chính giữa là một bãi đất trống khá rộng như một sân diễn tập riêng biệt.

Phương Triết nhìn Tiểu Hắc nói “Người đi một vòng khuôn viên hai dặm trở lại, đảm bảo không có người nào. Trở về thưởng người!”

Tiểu Hắc vừa nghe mệnh lệnh xong, biến mất không thấy. Ước chừng một khắc sau, nó trở về đúng vị trí vừa rồi đang đứng. Đây chính là năng lực của nó từ khi cùng tiểu chủ nhân uống rượu Tây Lục Quả. Nó có khả năng đánh hơi cực kỳ nhạy bén, và tốc độ di chuyển rất nhanh. Nhanh hơn một mũi tên bắn. Chỉ là bình thường, nó chỉ ăn rồi ngủ, nên riết rồi Phương Triết lười biếng quan tâm nó.

Phương Triết xoa xoa đầu nó vừa ý, sau đó lấy ra viên châu đưa cho nó. Nó không nói tiếng nào, há to miệng ra nuốt lấy, hành động đột xuất của nó khiến Phương Triết bất ngờ. Hắn không ngờ, Tiểu Hắc lại nuốt một viên châu cực kỳ rắn chắc như vậy. Trước kia hắn từng thử dũa vỡ viên châu một lần, nhưng viên châu không hề bị tổn hại gì.

Phương Triết vội vã sách Tiểu Hắc lên cho nó nôn ra, nhưng nó cương quyết không chịu nhả ra.

Sau một hồi chống cự quyết liệt, Phương Triết đành bỏ cuộc, để mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Nó nhìn tiểu chủ nhân buông tha, không quấy nó nữa, nó mới lúi thúi hướng một góc cây đại thụ gần đó, rồi chui vào bên trong. Nó nằm xuống cuộn tròn thân thể rồi lăn ra ngủ, hơi thở gấp gáp vô cùng.

Phương Triết không để ý tới nó nữa, liền bắt đầu lấy ra một cây kiếm trúc để trên một tảng đá.

Phương Triết tập trung phóng thích ra một tia linh khí mỏng manh như một sợi tơ vô hình. Tia linh khí này tiếp xúc với thanh kiếm trúc liền lan tỏa, bao phủ hoàn toàn cây kiếm. Sau đó, Phương Triết dùng ý niệm điều khiển kiếm trúc lơ lửng trên không trung hơn mười hơi thở, thanh kiếm liền rơi xuống đất.

Phương Triết thờ phào ra một hơi, nét mặt mừng rỡ như điên. Hắn thực sự kiểm soát được thanh kiếm trúc dù chỉ là lần đầu tiên luyện tập. Hắn lấy ra thêm bốn thanh kiếm trúc và tiếp tục thi triển Ngự Kiếm Quyết, lần này, hắn điều khiển được năm thanh phi kiếm lơ lửng trên không trung, kéo dài được ba hơi thở thì toàn bộ thanh kiếm trúc rơi xuống.

Hắn ngã nghiêng sang một bên, rồi bất tỉnh không hay biết gì...

Khi hắn tỉnh lại, ánh mắt nhìn lên trần nhà thì nhận ra hắn đã trở về gian phòng của mình. Bên cạnh là Phương Long và Phương Hồ đang quan sát hắn.

Phương Long nhìn hắn tỉnh lại, liền sai một gia nhân đưa cho hắn một chén canh, hắn nói “Thiếu gia uống chén canh để lấy lại sức, đại phu nói thiếu gia chỉ là mệt mỏi quá sức, không có vấn đề gì!”

Phương Hồ xen vào nói “Thiếu gia về sau chơi đùa, có chừng mực lại, nếu không ảnh hưởng đến sức khỏe!”

Phương Triết nhìn đảo dất, không thấy Tiểu Hắc liền hỏi “Tên mèo mập kia đâu?”

Phương Long bầm bầm “Tiểu Hắc, không vấn đề gì, nó chỉ đang trốn trong một góc cây nằm ngủ, thiếu gia an tâm!”

Phương Triết thở ra nhẹ nhõm, sau đó nhớ lại lần cuối hần thi triển ngự năm thanh kiếm trúc. Sau đó thì không nhớ gì nữa.

Hần trầm nghĩ “Thi ra luyện Ngự Kiếm Quyết cũng có giai đoạn, không ngờ nó tiêu hao tinh thần lực lớn đến như vậy. Việc trước mắt, ta cần làm là từ từ nâng cao lên lực khống chế, tích tiểu thành đại, nếu cổ quá, ta sợ kiên trì không nổi.”

Hần thần thờ, suy diễn lại việc luyện tập Ngự Kiếm Quyết vào buổi sáng. Hắn cho rằng đơn thuần chỉ là việc luyện tập sức khống chế bình thường, không ngờ lại có nguy hiểm đến như vậy.

Nếu hắn cố gắng thêm chút nữa, sức lực hắn vượt quá giới hạn, không chừng hắn sẽ không tỉnh dậy được vì kiệt sức.

...

Hơn mười ngày sau, Phương Triết đã thành thạo khống chế được hai thanh phi kiếm bay xung quanh mình. Chúng tùy ý bay lơ lửng xung quanh, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Phương Triết nhìn một thân cây đại thụ cách xa trăm trượng. Hắn hướng về trước quát lên “Đi!”

Hai thanh phi kiếm theo hướng hai ngón tay Phương Triết, bay “vèo vèo” về trước, cuối cùng ghim chặt vào thân cổ thụ.

Tốc độ và sức bắn rất mạnh, khiến cho thân cổ thụ lung lay một lúc, lá cây khô rơi xuống không ngừng.

Phương Triết lại gần cổ thụ và nhỏ hai thanh phi kiếm ra bằng hai tay. Hắn mỉm cười gật đầu “Không ngờ uy lực lại mạnh như vậy, nếu không phải hai cây, mà là trăm thanh phi kiếm, thì sẽ như thế nào, thật là đáng mong đợi!”

Sau đó Phương Triết lại gần gốc đại thụ, nơi Tiểu Hắc nằm bất động. Nó đã nằm ngủ hơn mười ngày nhưng chưa có phản ứng nào. Phương Triết suy đoán, có thể Tiểu Hắc cũng đang gặp cơ duyên, viên châu từ con đại mãng rơi ra, phù hợp với thể chất nó. Nên nó có thể là đang hấp thụ để biến hóa. Vì vậy, hắn không có làm phiền Tiểu Hắc mà chuyên tâm tu luyện Ngự Kiếm Quyết...

Lúc này, dưới núi chạy lên một vài bóng người, với tiếng nói gấp rút “Thiếu gia, việc lớn không tốt! Có sơn tặc!”

Phương Triết vội vàng chạy lại, nhận ra gia nhân trong sơn trang mình.

Hắn mở hôi nhiều nhãi, hốt hoảng nói “có một đám sơn tặc hơn hai trăm người đang tấn công Điền Hoa Thôn, hai mươi hộ vệ đang ở nơi đó ứng phó”

Phương Triết nghe vậy, vẻ mặt lo lắng nói “Dẫn ta đi xem!”

Tên gia nhân hốt hoảng xua tay lia lịa “Không, mấy vị hộ vệ bảo ta báo tin cho thiếu gia, bảo thiếu gia trước tránh mặt, không được kinh xuất”

Phương Triết trầm nghĩ trong lòng “Khu vực điền này, phía Bạch gia ghi chép là yên bình không tranh chấp với bất kỳ thế lực nào. Hơn nữa khu vực vùng núi này trước giờ không có sơn tặc tác quái. Hôm nay xuất hiện, chắc chắn là có gì đó mờ ám!”

Nói rồi, Phương Triết lao nhanh về hướng Điền Hoa Thôn, theo đường sườn núi. Hắn phóng lên nhánh cây rồi chui từ nhánh cây này sang nhánh cây khác với tốc độ cực kỳ nhanh. Trong chớp mắt đã biết mất dạng.

Tên gia nhân mờ to mắt nhìn, như gặp quỷ. Hắn lắp bắp “Thiếu gia bị khi nhập sao?”

Hắn cũng nhanh chóng trở về Điền Hoa Thôn xem tình hình. Mệnh lệnh ban đầu là giữ chân thiếu gia và đưa thiếu gia tìm một nơi an toàn ẩn nấp. Giờ phát sinh như vậy, hắn rất hoảng loạn, sợ sự việc xấu xảy ra, mười mạng hắn cũng không đền nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hốt hoảng Nhiều Phong Trại mã tặc

Lúc này, bên ngoài Điền Hoa Thôn, hơn hai trăm tên mã tặc vây quanh. Trên tay bọn chúng cầm đại đao, nét mặt dữ tợn, sát khí đằng đằng. Đối diện bọn chúng là Bạch phu nhân cùng hai mươi hộ vệ Phương phủ và Bạch gia. Cục diện nghiêng hẳn về phía bọn mã tặc.

Tên thủ lĩnh là một đại hán, thân cao vạm vỡ, áo trần khoe trọn bộ ngực lực lưỡng. Hắn cười trên một con ngựa cười hắc hắc nói “Bạch gia tự ý tặng được điền cho người ngoài mà không thương lượng với trại chủ bọn ta. Nên bọn ta đến đây tự tay lấy về. Biết điều thì kêu người Phương gia ra đây gặp mặt, không thì tất cả theo ta về sơn trại một chuyến”

Bạch phu nhân thân nhiên đáp lại bọn chúng “Chuyện cao tăng ta không biết nhưng đám chuột nhắt các ngươi dám đến đây gây rối, không biết đã chuẩn bị kỹ hậu quả hay chưa?”

Tên thủ lĩnh nhìn Bạch lão phu nhân, sau đó lấy ra một mảnh giấy ném về phía nàng. Hắn nói “Trước đây, Nhiều Phong Trại cùng với Bạch gia có thương lượng qua. Bạch gia có quyền tiếp nhận, quản lý nơi này, nhưng không được tự tiện mua bán cho người khác. Lần này, Bạch gia các người ngang nhiên vi phạm thỏa thuận, nên bọn ta đến lấy lại công đạo!”

Bạch phu nhân nhìn tờ giấy ghi lại thỏa thuận giữa hai bên Nhiều Phong Trại và Bạch gia. Nàng nhìn kỹ một lúc rồi mỉm cười “Bạch gia không có làm sai thỏa thuận. Bọn ta không có bán cho Phương gia mảnh đất này, mà là tặng Phương gia để trả ơn nghĩa. Các ngươi tai mắt khắp nơi, không lẽ không biết được điều này”

Tên thủ lĩnh dừng lại, hắn không biết nói như thế nào. Đây quả thực là người Bạch gia cho tặng, không hề vi phạm thỏa thuận. Chỉ bất quá, mấy vị trưởng lão Nhiều Phong Trại sai bảo hắn đến đây sinh sự. Hắn chẳng qua chỉ là một con chó sai đầu cắn đó. Hắn chỉ dùng cơ bắp giải quyết vấn đề, còn đầu võ mồm, hắn làm sao là đối thủ của người có học vấn.

Hắn lấy lại bình tĩnh, rồi cười lớn quát “Ta không cần lý lẽ với các ngươi. Ta không cần biết cho tặng hay gì cả, chỉ biết là đòi họ Bạch thành họ Phương thì trại chủ bọn ta không chấp nhận được”

Hắn quay sang gần hai trăm đàn em của hắn rồi nói “Ta đếm đến ba, các ngươi lên đốt sạch Điền Hoa Thôn cho ta!”

Bạch phu nhân đôi chân mày nhíu lại, hai mươi hộ vệ Phương gia cũng sẵn sàng tư thế đối địch.

Thình lình một bóng người từ trên cao nhảy xuống. Hắn ung dung đứng trước mặt Bạch phu nhân và hai mươi hộ vệ. Đám hộ vệ và Bạch phu nhân tròn xoe đôi mắt sững sờ. Nếu không lầm, Phương Triết từ khoảng cách hơn hai mươi trượng phóng xuống. Dáng đứng dường như tiêu sái, không hề có hơi thở một mồi.

Phương Triết ngao ngễ đối diện tên thủ lĩnh mã tặc nói “Ta chính là người quyết định mọi việc nơi đây! Có gì nói chuyện với ta, người trong thôn không liên quan!”

Tên thủ lĩnh mã tặc nhìn vị thiếu niên đối diện không hề e ngại. Không hề có cử chỉ run sợ trước mặt hắn. Hắn nghiêm túc nói “Ta không đánh giết trẻ con, Coi như ta không thấy ngươi, ngươi có thể đi!”

Dường như hắn đã bỏ qua chuyện gì đó, hắn hỏi lại “Ngươi nói, ngươi là người có quyền quyết định ở nơi đây!”

Phương Triết gật đầu nhưng không nói gì.

Phương Triết đánh giá toàn diện, có khoảng hai trăm tên mã tặc phía đối diện, hắn thăm nghĩ trong lòng “Nếu ta dùng tất cả thủ đoạn, chưa đầy mười hơi thở. Bọn chúng không còn một mạng rời khỏi đây. Bất quá, bản thân ta cũng không hề muốn đánh nhau”

Phương Triết thờ dài, hắn nhìn tên thủ lĩnh vạm vỡ, to con liền đưa ra một đề nghị, hắn nói “Ngươi nói qua không đánh giết trẻ con chứng tỏ cũng không phải dạng ác độc gì! Ta và ngươi đánh cược một trận đi, nếu ta thua, ta giao toàn bộ khu vực này. Khế ước đất cho ngươi về phục lệnh, còn ta thắng thì ngươi và các thủ hạ lập tức rời khỏi nơi này”

Phương Triết vừa nói xong, Phương Long và Phương Hồ giật mình. Vị thiếu gia này đang nói đùa hay sao. Bản lĩnh ngài, bọn ta không biết hay sao. Chẳng lẽ ngài định dùng “hầu từ trộm đảo” lên tên thủ lĩnh to con này. Bọn hắn nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng vẫn im lặng quan sát. Nói đùa gì chứ, mảnh đất này là Bạch gia đáp lễ Phương Triết cứu tiểu thư Bạch gia. Nên có xảy ra sơ suất, thì cũng không đến nỗi gây hậu quả to lớn...

Tên thủ lĩnh nghe Phương Triết nói xong, liền cười lớn thích thú. Sau đó hắn im lặng cân nhắc, sợ dính bẫy đối phương. Cuối cùng hắn vẫn tò mò hỏi “Ngươi định cùng ta đánh cược gì!”

Phương Triết mỉm cười, sau đó cầm một nhánh cây vẽ một vòng tròn khuôn viên ước chừng mười thước.

Sau đó hướng tên thủ lĩnh nói “Ta đứng trong vòng tròn này, nếu ngươi có khả năng khó dễ được ta, khiến ta đi ra khỏi vòng này. Ta thua, ngược lại ngươi thua. Thế nào, điều kiện đơn giản quá, đúng không?”

Tên thủ lĩnh thắc mắc hỏi “Ngươi ý tứ, khó dễ ngươi là sao, ta vẫn chưa hiểu”

Phương Triết phui phui vạc áo mình nói “Rất đơn giản, ngươi có thể dùng cơ bắp, dùng sức đánh ta văng ra khỏi vòng tròn là ngươi thắng!”

Tên thủ lĩnh cảm thấy quá dễ dàng, mà cái gì quá dễ dàng thường có bẫy. Hắn nhìn Phương Triết từ trên xuống dưới, không hề có bất cứ gì gọi là khác thường.

Hắn nghiêm túc nhìn Phương Triết xác nhận lại “Ngươi chắc chứ”

Phương Triết đứng ngay ngắn trong vòng tròn gật đầu “Tất nhiên, mời!”

Hắn vẫn chưa tin tưởng lời Phương Triết, lại hỏi một lần nữa “Lỡ ngươi nuốt lời thì sao?”

Phương Triết nhìn sang Bạch phu nhân nói “Nếu Phương Triết ta rơi ra khỏi vòng, thì vùng đất này bàn giao cho hắn, được không Bạch thái thái!”

Bạch lão phu nhân do dự, sau đó mới quyết định gật đầu. Nàng hướng tên thủ lĩnh nói “Như lời Phương thiếu gia nói, nếu hắn thua, ta hướng Bạch gia giao khu vực này cho Nhiều Phong Trại quản lý”

Nàng nói là “quản lý” chứ không phải là “sở hữu”. Đây là cách nói đánh lạc hướng của nàng. Trường hợp xấu nhất Phương tiểu tử thua, nàng vẫn có cách sửa đổi.

Lúc này, tên thủ lĩnh đã hoàn toàn tin tưởng vào Phương Triết. Hắn xuống ngựa, tiến lại gần Phương Triết rồi đi vào vòng tròn.

Đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào Phương Triết không rời, hắn muốn nhìn xem bên trong chứa mưu đồ gì. Một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, lại thách đấu với hắn.

Hắn nhìn Phương Triết ra vẻ nhân nghĩa, lại nói “Vậy thế này, ta đứng yên, nếu ngươi có thể đẩy ra ra khỏi vòng, xem như ngươi thắng?”

Phương Triết nhìn dáng vẻ khinh thường đối thủ, hắn mỉm cười, sau đó liền gật đầu.

Phương Triết tiến lại gần hắn, không dùng sức lực gì. Chỉ để một bàn tay lên cơ bụng sáu múi của hắn. Sau đó, liền không có sau đó, cơ thể một trăm năm mươi cân của hắn bị bắn ra ngược ra phía sau hai mươi trượng. Hắn lăn lộn vài vòng rồi mới dừng lại.

Tất cả mọi người có mặt đều há to miệng ra không khép lại được, đôi mắt muốn rớt ra bên ngoài.

Tình huống gì? ai cũng không hiểu chuyện một khắc trước như thế nào xảy ra. Chỉ nghe “bành” một tiếng, tên thủ lĩnh đã văng ra phía sau. Hắn phun ra một ngụm máu rồi ngồi trên mặt đất thờ phỉ phò, bộ dáng vô cùng chật vật.

Thấy tình huống bất lợi, một gã mã tặc, vốn là một mật thám của trại chủ đi theo, hắn hét lên kích động thuộc hạ “Hắn đánh lên thủ lĩnh, giết hắn cho ta!”

Hắn vừa dứt lời, hai trăm tên mã tặc lập tức kích động, lao về phía dân làng. Hắn nhìn trần cảnh lộn xộn như vậy, âm thầm xách tay áo lên lộ ra một cái ám khí bắn về hướng Phương Triết. Phương Triết nhanh chóng nhảy sang một bên, lộn một vòng trên không. Ngón tay điểm về hướng tên mã tặc vừa đánh lên một phát, một phi kiếm lấy tốc độ cực nhanh bắn xuyên qua ngực hắn. Thời gian chưa đến một hô hấp.

Tên mã tặc không cảm nhận được gì, chỉ thấy cơ thể bị bắn ngược ra sau mười trượng. Trước ngực hắn thủng một lỗ, khuôn mặt hắn ngo ngác rồi ngã nghiêng ra chết, chết không nhắm mắt.

Khi mọi người kịp bình tĩnh nhận ra, thì đã thấy tên mã tặc phóng ám khí đã nằm trên mặt đất chết rồi.

Cả đám mã tặc hoảng hồn, miệng lắp bắp nói “Chuyện gì vừa xảy ra, bọn ta gặp quỷ rồi, rút lui nhanh, rút lui!”

Nói rồi, Bọn chúng khiến thủ lĩnh lên ngựa, ôm lấy tên mã tặc đã chết tháo chạy. Chỉ chốc lát đã không còn bóng dáng tên nào lưu lại.

Về phía hộ vệ Phương gia và Bạch phu nhân. Lúc này mới bình tĩnh tiến lại gần Phương Triết. Nhìn thấy hắn nét mặt bình tĩnh, nhưng bàn tay có phần run rẩy.

Phuong Long thối mũi nhìn tiểu thiếu gia hỏi “Vừa rồi... tình huống như thế nào! Thiếu gia có thể cho tiểu nhân biết được không?”

Phuong Triết lúc này vẫn chưa hết sợ hãi. Hắn không nghĩ tới, trong chiến đấu vẫn là không từ thủ đoạn nào. Hắn vừa rồi trong sát na, nhìn thấy ám tiễn. Nếu hắn không phản ứng kịp, có thể hắn đã bị trọng thương hoặc cũng có thể bỏ mạng rồi.

Phuong Triết nhìn nét mặt lo lắng của hộ vệ Phuong Long, hắn khẽ cười lấy lại bình tĩnh, sau đó mới giải thích “Chỉ là thủ đoạn nhỏ, vô tình học được! Chuyện hôm nay thay ta giấu kín, không được tiết lộ ra ngoài.”

Phuong Long gật đầu, sau đó dìu Phuong Triết trở về sơn trang.

Bạch phu nhân vẫn đứng im không nói chuyện, một lúc sau một gia nhân từ xa cầm một thanh kiếm tre còn lưu lại vết máu đưa cho nàng.

Nàng cầm thanh kiếm tre lên, ngắm nhìn thật kỹ sau đó cảm thán nói “Đây chẳng phải là đồ chơi của Phuong thiếu gia sao? Lại có thể xuất ra lợi hại như vậy!”

Tên gia nhân xác nhận đúng là thanh kiếm trúc của Phuong Triết. Bạch phu nhân im lặng, sau đó trả thanh kiếm lại rồi căn dặn tên gia nhân vừa rồi “Người đem rửa sạch sẽ, rồi trao trả lại cho Phuong thiếu gia giúp ta”

Tên gia nhân nhận lấy, sau đó nhanh chóng rút lui.

Bạch phu nhân chấp tay ra sau, nét mặt có phần băng lãnh “Nhiều Phong Trại thật sự không sợ gây ra tai họa sao? Dám đến được điền của Phuong gia làm loạn...”

Nếu sự việc hôm nay, Phuong Triết không thể hiện bản lĩnh, không biết hậu quả sẽ như thế nào. Chắc chắn sẽ không tránh khỏi một trận chiến, mà người trong thôn tay không tác sát khó lòng chống đỡ.

Nàng nhanh chóng trở về nhà, báo cáo lại toàn bộ sự việc cho cao tăng Bạch gia. Nàng cũng không quên kể lại chi tiết Phuong Triết đơn đã độc đấu với một tên thủ lĩnh và thành lĩnh miếu sát một tên mật thám. Nếu không tận mắt chứng kiến, có lẽ nàng sẽ không tin, nhưng những gì xảy ra không chỉ nàng, đám hộ vệ và một vài người trong Điền Hoa Thôn đều chứng kiến. Một thiếu niên tay trái gã không chặt, lại có thể từ một khoảng cách xa giết người. Đây là thủ đoạn của người bình thường sao...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Tiểu Hắc, không còn là miêu bàn tử!

Lại hơn mười ngày nữa trôi qua, trên đỉnh Dược Điền Sơn.

Đây là tên gọi mới của ngọn núi mà Phuong Triết tự mình đặt tên, cũng là nơi Phuong Triết ngày ngày luyện tập Ngự Kiếm Quyết.

Trước kia, Bạch gia không để ý đến ngọn núi này, nên không quan trọng có hay không có tên gọi. Nhưng sau khi Phuong gia tiếp nhận, việc quan sát, tìm kiếm thảo dược rất cần thiết, không thể gọi tên một ngọn núi vô danh được. Chính vì thế mà tên gọi Dược Điền Đôn ra đời.

Lúc này, Phuong Triết ngồi xếp bằng trên một mỏ đất cao. Đôi mắt hắn nhắm chặt, tinh thần không tạp niệm. Ngón tay hắn khẽ động, hướng lên phía trên bầu trời. Mười thanh phi kiếm lung lay, rồi lơ lửng trước mặt hắn. Hai ngón tay hắn chỉ thiên, tức thì mười thanh phi kiếm bay vút lên bầu trời, lấy tốc độ nhanh nhất hướng lên cao cho đến khi không kiểm soát được nữa, bắt đầu rơi xuống. Khi mười thanh phi kiếm rơi vào một độ cao nhất định, rơi vào tầm kiểm soát của Phuong Triết. Mười thanh kiếm bắt đầu ngay ngắn trở lại, và hướng mặt đất, cách vị trí hắn mười trượng bỏ xuống. Một tiếng nổ “ầm” rất lớn vang lên khắp nơi trên ngọn núi. Khói bay mù mịt, che tầm mắt. Tại vị trí mười thanh phi kiếm bay xuống, một hố to xuất hiện. Mười thanh phi kiếm ở chính giữa, dựng đứng nhìn trông rất hoành tráng.

Phuong Triết ngồi dậy nhìn phía trước rồi mỉm cười. Hắn thử nghiệm, đã thành công, hắn gọi chiêu này là “Trúc Kiếm Phi Thiên”. Dù chỉ mới điều khiển được mười thanh kiếm, nhưng uy lực của nó đã mạnh như vậy rồi, nếu mà nhiều hơn phi kiếm nữa, không biết chừng hắn có thể sang bằng ngọn Dược Điền Sơn chỉ trong phút chốc.

Phuong Triết gây ra động tĩnh khá lớn.

Lúc này, trong hốc cây, nơi Tiểu Hắc say ngủ hơn hai mươi ngày phát ra một tiếng gầm thét vang dội. Tiếng gầm thét mang đầy vẻ uy nghiêm, mãnh liệt.

Một bóng đen khổng lồ từ bên trong đi ra. Đôi mắt nó đỏ ngầu, nhìn như muốn nuốt chửng tất cả.

Vừa nhìn thấy bóng dáng Phuong Triết, đôi mắt đỏ ngầu liền đổi sang một màu đen huyền, lấp lánh, như mùn rở. Nó vội chạy lại, ừ ừ người Phuong Triết. Nó nhận ra khác biệt, dường như tiểu chủ nhân đã thu nhỏ lại.

Đến khi nhìn kỹ lại, nó phát hiện hình thể nó phát sinh đột biến. Nó đã đứng tới phần hông Phuong Triết. Thân thể nó to lớn gấp năm lần chủ nhân mình. Nhìn như một con hắc báo, hoang dã trong rừng.

Nó liếm liếm mặt Phuong Triết, cái đuôi thì ngoe nguẩy.

Phuong Triết cũng đơ người, sững sờ, há to miệng cuối cùng mới xác nhận là Tiểu Hắc đã thay đổi. Nó đã từ một Tiểu Hắc, ăn nhiều thành Miêu Bàn Tử, giờ lại thành một con Hắc Báo to lớn.

Phuong Triết nhìn nó một hồi lâu mới ra lệnh “Người kêu meo một tiếng cho ta xem!”

Tiểu Hắc “meo” một tiếng. Phuong Triết nhìn hình thể to lớn, kêu tiếng meo, hắn không thể nào kìm nén được cảm xúc mình, liền ôm bụng cười.

Tiểu Hắc thấy vậy, liền nhào tới để Phuong Triết xuống đất dầy vò một phen, giờ nó có thể đè xuống tiểu chủ nhân và dầy vò, nó rất vui vẻ.

Tâm tình Phuong Triết cũng vui vẻ vô cùng. Hắn thú sủng đột biến thành bộ dáng oai phong như vậy, hắn cứ để Tiểu Hắc đùa nghịch một phen mà không hề hoàn thù.

Chơi đùa một lúc Tiểu Hắc mệt mỏi, nó buông Phuong Triết ra, tiếp tục liếm liếm khuôn mặt Phuong Triết. Phuong Triết nhìn nó một hồi, sau đó dùng tay sờ lên lớp lông màu đen

huyền miềm mãi. Hắn không kịp chờ đợi liền phóng lên lưng Tiểu Hắc, sau đó ra lệnh “Đi một vòng nào!”

Tiểu Hắc thích thú, gài lên một tiếng rồi phóng “vèo” một hồi, nháy mắt Tiểu Hắc đã phóng tới chân núi. Trên lưng nó không có Phương Triết. Nó hốt hoảng, lại “vèo” một cái đã đến đỉnh núi. Nó nhìn thấy Phương Triết đang nằm sải cánh dưới đất hoa mắt. Tiểu Hắc chạy tung tung lại rồi cắn lấy cổ áo Phương Triết, phóng xuống chân núi.

Phương Triết hoảng sợ chỉ chỉ Tiểu Hắc “Ngươi... ngươi không phải con mèo, ngươi là yêu quái!”

Tiểu Hắc dừng dung như muốn nói “Chủ nhân mới là yêu quái!”

Phương Triết bình tĩnh lại ngẫm nghĩ, sao đó mới hỏi nó “Viên châu kia giúp ngươi tiến hóa?”

Tiểu Hắc bần năng tính kêu “meo” một tiếng, sau đó nó dừng lại. Ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu. Thà nó gật đầu, chứ không kêu “meo” nữa, rất là quái dị.

Phương Triết giờ đã hiểu sơ vì sao nó có bộ dáng như thế này. Hắn thầm nghĩ “Rất có thể, viên châu từ trên người con đại mãng, là một viên đan... yêu đan. Nó tích lũy trăm năm, ngàn năm mới tạo thành viên yêu đan. Tiểu Hắc may mắn hấp thu những tinh túy trăm năm đó, mới tiến hóa thành dạng như hiện tại.”

Phương Triết nhìn nó đặc ý một hồi, mới nói “Giờ lên núi canh chừng cho ta tiếp tục tu luyện, trời tối mới về. Bộ dáng ngươi mà trở về nhà, không hù dọa gia nhân trong sơn trang mới là chuyện lạ!”

Nói rồi, hắn cười lên lưng Tiểu Hắc trở lại đỉnh núi tiếp tục tu luyện. Ngày hôm đó, hắn luyện Ngự Kiếm Quyết cho đến khi trăng sáng lên cao.

...

Ở một sơn động nào đó tại Thanh Sơn.

Nơi đây chính là sào huyệt của Nhiều Phong Trại. Địa thế vô cùng hiểm trở, khắp nơi đều là đầm lầy, cây gai. Tất cả hợp lại thành một lớp nguy trang vô cùng bí mật.

Nhiều Phong Trại có hơn ba ngàn nhân mã, một ngàn nhân mã túc trực ở Nhiều Phong Trại sào huyệt, số còn lại nằm rải rác ở tỉnh Nam Xương, và các tỉnh lân cận như Đôn Lộc, Quảng Yên để thu thập tình báo. Chúng nhờ thông tin thu thập được, lập ra kế hoạch đánh cướp các đoàn thương nhân đi qua bản địa, hoặc chúng bán thông tin cho các thế lực cần thiết.

Lúc này, trong đại sảnh Nhiều Phong Trại, một vị chủ tọa ngồi giữa oai phong lẫm liệt và sáu vị trưởng lão ngồi hai bên. Vị chủ tọa ngồi giữa chính là Phong trại chủ của Nhiều Phong Trại. Thân hình hắn cao to vạm vỡ, trên ngực hắn có nhiều vết sẹo từ những cuộc chém giết lưu lại.

Hắn nhìn một trong sáu vị trưởng lão nói “Bạch gia ra thông điệp kêu Nhiều Phong Trại ta không được nhúng tay vào Nam Xương Dược Điền, các vị thấy thế nào?”

Một trong sáu vị trưởng lão ngồi uy nghiêm trên ghế, hướng hắn nói “Bạch gia là một thế lực lớn, không dễ đắc tội. Nam Xương Dược Điền vốn là vùng đất vô chủ, không biết bằng cách nào lại có kẻ đất khu vực đó. Đây chính là thế lực không tầm thường, ta nghĩ nên thôi đi!”

Một vị trưởng lão khác xen vào nói “Chúng ta trong tối, bọn hắn ngoài sáng thì sợ gì!”

Một vị khác tiếp tục phụ họa “Ta thấy là bỏ qua đi, Nam Xương Dược Điền cách chúng ta cũng khá xa. Thỏa thuận giữa Nhiều Phong Trại và Bạch gia chỉ là thỏa thuận của tiền nhiệm trại chủ. Ta mong các vị không nên tìm đến rắc rối!”

Khuôn mặt Phong trại chủ lúc này âm lãnh và chưa đầy sát khí, hắn lẩm bầm “Thế còn cái chết của con ta thì như thế nào? Tiểu nhi ham chơi, đi theo chi là góp vui, không ngờ lại gặp họa sát thân, ai cho ta công đạo?”

Hắn nhắc tới chính là tên mật thám theo đoàn mã tặc đến Điền Hoa Thôn gây sự. Nhiều phi vụ trước đó, hắn đi theo làm mật thám cho cha hắn đều vớ cùng thuận lợi, chỉ rất tiếc lần này gặp phải Bạch gia, có đi không có về.

Phong trại chủ lại khẳng định lời nói hắn một lần nữa “Trước kia thì có thể bỏ quá, giờ thì không được. Ta phải lấy lại công đại cho con trai ta”

Hắn nhìn ra ngoài cửa sảnh, lớn tiếng quát “Ám vệ đâu!”

Một tên mật thám với trang phục toàn màu đen, không nhìn rõ khuôn mặt chạy vào bẩm báo.

Phong trại chủ nhìn hắn ra lệnh “Ngươi đi thám thính động tĩnh ở Điền Hoa Thôn, đặc biệt là tin tức liên quan đến tên tiểu tử đáng chết vạn lần kia cho ta”

Tên mật thám gật đầu lớn tiếng nói “Vâng, trại chủ!”

Hắn xoay người định rồi đi làm nhiệm vụ, thì Phong trại chủ lại kèm theo một nhiệm vụ khác “Ngươi dẫn theo một đồng bạn, sau khi thám thính xong, độc chết tất cả người Điền Hoa Thôn cho ta! Còn tên tiểu tử kia, ta phải tự tay giết chết hắn”

Tên mật thám lại “vâng” thêm một tiếng, rồi biến mất không thấy.

Sáu vị trưởng lão nhìn nhau lắc đầu, bọn họ chỉ muốn kiếm com, không muốn đụng phải Bạch gia. Nếu mà lấy cứng chọi cứng với người Bạch gia, bọn họ chỉ có con đường diệt vong.

...

Lúc này, tại ngôi nhà gỗ của Bạch phu nhân. Nàng lúc này đã không còn nguy trang thành một lão bà nữa, mà trở về đúng độ tuổi của mình là một thiếu nữ xinh đẹp ước chừng hai mươi. Về mặt nàng thanh tú, mái tóc dài xõa xuống ngang lưng trong một màu áo trắng. Thêm vào đó là khung cảnh bên hồ sen, nhìn đẹp tựa một bức tranh.

Nàng nhìn về phía bên ngoài sảnh, một cái bóng màu đen to lớn, bên cạnh là một thiếu niên. Cả hai như chăm chú nhìn lấy nàng.

Nàng mỉm cười, sau đó mời vào bên trong trò chuyện.

Phương Triết lúng túng, nhìn vị tỷ tỷ xinh đẹp đối diện, hắn nói “Không biết vị tỷ tỷ xưng hô thế nào?”

Nàng như nhớ ra điều gì đó, liền trả lời “Tỷ là Bạch Nhiên Nhiên, tỷ tỷ của Bạch Thi Lan mà tiểu đệ giúp nàng nhìn thấy!”

Phương Triết sững sờ, sau đó nhìn kỹ lại, đúng là hai người có một ít nét tương đồng. Nhưng nàng là thiếu nữ, nên nhiều đường nét xinh đẹp và thanh tao hơn Bạch Thi Lan nhiều.

Phương Triết khẽ nói “Tiểu đệ đến đây chủ yếu là đa tạ Bạch lão thái thái gửi trà lại thanh kiếm trúc!”

Hắn ngập ngừng nói tiếp “... không biết Bạch lão thái thái có nhà không?”

Bạch Nhiên Nhiên lắc đầu mỉm cười, nàng nói “Bạch phu nhân đi ra ngoài trấn làm công việc rồi, tiểu đệ cứ tự nhiên!”

Phương Triết lấy ra một hộp trà đưa cho Bạch Nhiên Nhiên nói “Nghe nói, Bạch lão thái thích thưởng thức trà, còn đây là trà được làm từ tim của hạt sen, hương vị không tệ! Phiên tỷ tỷ thay ta chuyển đến Bạch lão thái thái, tiểu đệ rất cảm kích!”

Bạch Nhiên Nhiên tiếp nhận hộp trà, sau đó đem lên ngửi ngửi, nàng trầm trồ khen ngợi “Đúng là hương vị không tệ! Tỷ thay Bạch phu nhân tiếp nhân, đa tạ tiểu đệ!”

Phương Triết tặng trà xong, chuẩn bị cáo từ, thì Bạch Nhiên Nhiên gọi hắn lại dặn dò “Tiểu đệ vô tình giết chết tên mật thám, nếu là một tên mã tặc bình thường thì không có gì đáng lo ngại. Nhưng hắn là thiếu chủ của Nhiều Phong Trại, tức con của Phong trại chủ. Hắn lòng dạ rắn độc, không từ thủ đoạn nào! Tiểu đệ nhớ cẩn trọng!”

Phương Triết nghe những lời cảnh báo của Bạch Nhiên Nhiên, bước chân hắn dừng lại. Hắn mỉm cười “Đa tạ Bạch tỷ nhắc nhở, tiểu đệ ghi nhớ!”

Nói rồi, hắn phóng lên Tiểu Hắc nhanh chóng biến mất. Tốc độ di chuyển của Tiểu Hắc khi còn là một mèo nhỏ, đã vô cùng nhanh, khi biến hóa ra hình dáng như một con hắc báo, nó lại càng nhanh hơn.

Bạch Nhiên Nhiên nhìn theo bóng lưng Phương Triết thì thầm “Thiếu niên kỳ lạ, thêm một sủng vật càng kỳ lạ hơn! Điều này càng chứng minh, Bạch lão cha đã không sai khi cất nhắc hắn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phương pháp luyện tập Ngự Kiếm Quyết mới!

Hai mươi ngày trôi qua, thoáng chốc Phương Triết đã ở Nam Xương Dược Điền hai tháng rồi.

Phương Triết ngày ngày luyện tập Ngự Kiếm Quyết, và nghiên cứu thảo dược trên đỉnh núi. Về phương diện thảo dược, tên gọi, đặc tính đều được miêu tả rõ ràng trong y thư Ngôn thần y, nên hắn không quá khó để lĩnh ngộ được. Còn Ngự Kiếm Quyết, đòi hỏi sự kiên trì, nhẫn nại đặc biệt là tinh thần lực phải mạnh mẽ mới có thể kiểm soát được cùng lúc nhiều thanh kiếm trúc.

Hắn rơi vào giai đoạn bình cảnh, nói rõ ràng hơn là hắn dừng lại ở việc điều khiển giới hạn chỉ hai mươi thanh kiếm.

Phương Triết chán nản nằm trên một mỏ đá nhìn lên bầu trời, bên cạnh là Tiểu Hắc đang ngáy ngủ.

Thình lình nó ngóc đầu dậy, phóng nhanh về một hướng trong khu rừng. Một lúc sau, nó quay lại, mang theo một tên hắc y. Trên người hắn quần áo rách rưới, có nhiều vết cào xước trên mặt và trên thân hắn, chứng tỏ đã bị Tiểu Hắc dày vò một phen rồi mới cắn cổ áo hắn mang đến đây.

Phương Triết nhìn tên hắc y nhân, vẻ mặt nghiêm túc hỏi “Ngươi là ai?”

Hắn vẫn im lặng không nói, Tiểu Hắc lấy một móng vuốt ghim lên bắp đùi hắn, hắn la hét kêu thảm. Hắn vẫn lắc đầu không nói, sau đó hắn nhìn thẳng Phương Triết, đắc ý cười rồi ngã nghiêng ra chết.

Phương Triết nhìn thi thể tên hắc y, sau đó tiến lại gần khám xét thi thể. Hắn tìm được một ít độc dược và một cái lệnh bài, có chữ “Phong”. Hắn đoán được đây ắt hẳn là lệnh bài của Nhiều Phong Trại, điều này Bạch Nhiên Nhiên đã cảnh báo hắn từ trước.

Phương Triết bình tĩnh lại suy nghĩ, sau đó lấy ra một pháo hiệu bắn lên bầu trời, chưa đầy mười hơi thở, hộ vệ Phương Long và Phương Hồ đã đứng trước mặt hắn. Bọn họ nhìn thấy thi thể hắc y nhân liền sững sờ, rồi tiến lại gần khám xét thi thể.

Phương Triết ném ra một lệnh bài, nói “Đây là Nhiều Phong Trại mật thám! Hai vị đại ca giúp ta xử lý đi!”

Nói rồi, hắn nhảy lên lưng Tiểu Hắc ra lệnh “Ngươi đánh hơi tên này, xem có tìm được những tên khác không?”

Tiểu Hắc ngửi ngửi, sau đó dáo dác nhìn xung quanh, nó đánh hơi được một điểm khả nghi, thể là lao nhanh về hướng đó.

Một khắc sau, Tiểu Hắc đã đứng trên bờ một con suối. Con suối này có nước từ độ cao khoảng mười trượng đổ xuống, đây là dòng suối thượng nguồn, dòng nước chảy qua những thôn dân lân cận.

Vì đây không phải phạm vi được diễn, không thuộc quản lý của nhà họ Phương, nên Phương Triết chưa từng đến đây.

Tiểu Hắc ngửi ngửi, sau đó nhìn thẳng vào dòng thác nước. Nó đột nhiên phóng thẳng về hướng con suối, sau đó băng qua dòng thác biến mất không thấy. Một lúc sau, nó lại cắn cổ áo một tên hắc y mang ra. Phương Triết bắt ngờ, thì ra tên hắc y nhân này đang ẩn nấp bên trong con suối. Hắn liếc nhìn Tiểu Hắc với ý nói “Ngươi làm tốt lắm!”, về mặt Tiểu Hắc lại được một phen đắc ý.

Quả thật, nếu không nhờ có Tiểu Hắc, làm sao có người có thể phát hiện được vị trí ẩn nấp kinh đáo đến như vậy.

Phương Triết nhìn tên hắc y nhân, với bộ dáng y như tên trước đã bị Tiểu Hắc dày vò qua. Hắn tra hỏi “Ngươi là ai?”

Tên hắc y nhân kính miệng không phản ứng. Tiểu Hắc theo thói quen, dùng một móng vuốt ghim lên bắp đùi tên hắc y nhân, tên hắc y nhân gào thét lên đau đớn, xin tha mạng.

Cùng là đồng bọn, nhưng biểu hiện lại khác nhau một trời một vực.

Phương Triết lại hỏi “Ngươi là ai?”

Tên hắc y nhân cắn răng nói “Công tử tha mạng, ta mới nói!”

Phương Triết gật đầu, hắc mới chịu khai, hắc nói “Ta chỉ là mật thám Nhiều Phong Trại”

Phương Triết gật đầu lại hỏi tiếp “Người có mấy đồng bạn”

Tên hắc y nhân nhanh đáp “Hai người!”

Phương Triết ngẫm nghĩ, vậy tên này là tên thứ hai. Sau đó Phương Triết ra hiệu Tiểu Hắc hành động. Tiểu Hắc thích thú lại ghim một móng vuốt lên bắp đùi của tên hắc y nhân, hắc lại gào thét xin tha mạng một lần nữa.

Phương Triết nghiêm túc nhìn hắc nói “Câu hỏi cuối cùng, nếu người không thành thật, hậu quả không có cơ hội thứ hai!”

Tên hắc y nhân rung người hoảng sợ, hắc không ngờ tên thiếu niên trẻ tuổi lại đáng sợ đến như vậy. Hắc gật đầu lia lịa.

Phương Triết mới hỏi “Mục đích người đến đây là gì?”

Tên hắc y nhân cứng người, không dám mở miệng ngay. Hắc bắt đầu căn nhắc, nếu trả lời không đúng sự thật, nhìn biểu hiện tên hung ác này, hắc chết chắc. Còn nếu hắc trả lời đúng sự thật, có thể hắc sẽ chết, nhưng tỉ lệ thấp hơn. Hắc mới quyết định trả lời “Nhiệm vụ ta là sau khi tên đồng bạn tra xét thông tin hoàn tất, ta sẽ đầu độc Điền Hoa Thôn!”

Phương Triết lạnh người “Tất cả?”

Tên hắc y nhân ấp úng, lắp bắp trả lời “... tất cả!”

Phương Triết nghe hắc trả lời như vậy, siết chặt tay lại. Hắc bắt đầu suy nghĩ, hắc suy nghĩ nhân sinh của hắc trước kia thật mờ, hắc lặng lẽ sống, lặng lẽ nhìn người khác nói chuyện. Hắc chỉ là một tiểu thiếu gia bệnh cảm vô dụng, thường bị người khác trêu chọc. Chỉ hơn hai năm, hắc thay đổi rất nhiều. Hắc lại nhớ tới Khúc Tiểu Bạch...

Lúc này, hai vị hộ vệ Phương Long và Phương Hồ cũng đến kịp. Hộ vệ Phương Long nhìn tên hắc y nhân, sau đó hướng Phương Triết hỏi “Tên này là...?”

Phương Triết gật đầu trả lời “Đồng bạn tên kia, cũng là người Nhiều Phong Trại”

Phương Triết nhìn quan cảnh xung quanh, nổi lên một tia hứng thú. Sau đó hướng hai vị hộ vệ nói “Hai vị đại ca tạm thời đem hắc về giám sát, sau đó báo cho Bạch lão thái thái tình hình cụ thể, và nhắc nhở chú ý nguồn nước!”

Hai vị hộ vệ tuân lệnh, rồi đem tên hắc y nhân vác trên lưng, phóng nhanh vào cánh rừng, thân ảnh từ từ biến mất dạng.

Phương Triết nhìn theo hướng biến mất của hai vị hộ vệ, trong lòng than thở, hắc thì thầm “Cũng may có hai vị đại ca âm thành bảo vệ, nếu không ta sẽ cô đơn chết mất!”

Tiểu Hắc thấy vị tiểu chủ nhân có tâm tư liên liêm liêm mặt hắc phản đối. Phương Triết mỉm cười “Không, còn có người nữa!”

...

Hai ngày sau, Phương Triết cùng Tiểu Hắc trở lại thác nước.

Hai ngày trước, hắc nhìn dòng thác chảy siết, dòng chảy mạnh khiến hắc nảy ra một ý tưởng. Đó là dùng dòng thác tôi luyện tinh thần lực của hắc. Hắc đã đứng ở bình cảnh một đoạn thời gian, không có tiến triển. Hắc hi vọng dòng thác chảy mạnh, sẽ khiến sức chịu đựng hắc tăng lên.

Đối diện hắc là mười chum nước, mà người trong Điền Hoa Thôn vắt và mang đến. Hắc muốn thi triển bí quyết Ngự Kiếm trên mỗi cái chum, và khống chế nó lơ lửng bên dưới con thác. Dòng thác đổ xuống, sẽ lấp đầy chum nước và đẩy chum nước hướng xuống. Nhiệm vụ Phương Triết là khống chế, giữ chum nước thăng bằng và không cho chạm mặt nước.

Phương Triết sau khi đã thôi diễn tình huống khống chế một cái chum, hắc bắt đầu thi triển, và dễ dàng khống chế một cái chum hướng về con thác. Cái chum vừa xâm nhập vào dòng chảy, chân mày Phương Triết nhăn nhu lại, sức nặng của cái chum thay đổi, khiến lực khống chế của hắc bắt buộc tăng lên. Cái chum lung lay một lúc rồi ngã nghiêng, rồi vào hồ nước bên dưới thác.

Phương Triết thờ hồng học, hắc không ngờ, suy đoán của hắc lại chính xác đến như vậy.

Trước kia, hắc điều khiển kiếm trúc, kiếm trúc nhẹ và cân nặng hầu như không thay đổi, có thay đổi chỉ là thay đổi số lượng kiếm tăng lên.

Giờ đây, cái chum nước đã có cân nặng gấp trăm lần cây kiếm trúc, mà khi tiếp xúc với dòng thác, cân nặng lại tăng lên. Điều này khiến hắc vô cùng mừng rỡ. Cuối cùng, hắc đã tìm ra phương pháp luyện tập mà theo hắc nếu kiên trì như thế, một ngày nào đó, hắc sẽ có thể khống chế một trăm thanh kiếm trúc, có khi một ngàn thanh kiếm cũng không chừng...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bạch gia

Từ khi sự việc hai tên mật thám Nhiều Phong Trại, một tên tự sát, một tên bị bắt giữ. Phía Bạch gia đưa ra tin tức bên ngoài là bọn chúng đều đã tự sát vì lòng trung thành.

Nhiều Phong Trại cũng nhận được lời cảnh cáo từ Bạch gia, nếu còn lần sau, Nhiều Phong Trại sẽ bị diệt môn. Lời cảnh cáo này khiến Nhiều Phong Trại đứng ngồi không yên, và bọn chúng cũng thu hẹp cánh tay lại, không dám lỗ mãng xuất hiện gần khu vực Điền Hoa Thôn nữa.

Lúc này, tại sào huyệt Nhiều Phong Trại.

Phong trại chủ dùng sức đập cái bàn một cái thật mạnh, khiến cái bàn bị bể nát. Hắc nghiêng răng tức giận, quát “Thật là quá đáng, thật không coi Nhiều Phong Trại ta ra gì!”

Hắn nhìn vào một tên trưởng lão, có vết sẹo lớn trên mặt, hắn nói “Lão Tiêu, người nói ta làm sao nuốt được cục tức này, sau này ta còn mặt mũi nào trong chốn giang hồ nữa!”

Tiêu trưởng lão cũng gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi nhìn sang Điền trưởng lão có bộ râu dài bên cạnh. Hắn nói “Điền huynh còn nhớ một vị tiên nhân ở Đông Hải không?”

Điền trưởng lão vuốt râu suy nghĩ, hắn nói “Vị tiên nhân ở đông hải, giang hồ đồn là có thần hồ kỳ kỳ, không chế được hóa diễm. Lão ta có khả năng phóng hỏa giết người từ xa, đúng không?”

Nghe Điền trưởng lão hỏi ngược lại, Phong trại chủ sinh ra hứng thú, nhắc lại “Lão Điền người nói vị tiên nhân kia có khả năng giết người từ xa?”

Điền trưởng lão gật đầu, hắn đã từng qua Đông Hải một lần, cũng chứng kiến vị tiên nhân kia thi triển kỳ kỹ.

Lần đó, hắn nhìn thấy vị tiên nhân trong tay phát hỏa, xuất hiện một quả cầu lửa to bằng cái đầu người. Ngọn lửa đó theo sự sai khiến của hắn ta, phóng về phía hai mươi dặm nhân. Chỉ mười hơi thở, cả đám địch nhân chết không còn sót một tên, cả người bị cháy đen.

Qua lần đó, hắn chấn kinh nên mới tìm cơ hội tiếp xúc.

Người ta gọi hắn là Hạc tiên sinh, bên ngoài nho nhã như yếu đuối, nhưng chỉ là giả trụ ăn thịt hổ mà thôi.

Hạc tiên sinh sẵn sàng nhận các vụ ám sát, giết người, với điều kiện là thù lao phải lớn, phải xứng đáng với công sức hắn bỏ ra.

Phong trại chủ nhớ tới con trai mình chết oan, lại nhìn Bạch gia đang ép hắn đến bước đường cùng.

Hắn làm ra quyết định, hắn nói “Vậy lão Điền người lên đường mời vị tiên nhân đó xuất sơn, giết chết tên tiểu tử kia. Còn những người trong thôn Điền Hoa, ta tự tay xuất thủ”

Điền trưởng lão đứng dậy, chấp tay nói “Trại chủ giao cho ta! Đoạn đường đi Đông Hải chuyển đi chuyển về cũng mất một tháng. Coi như cho tiểu tử đó sống hưởng thụ thêm một tháng cuối đời đi!”

Phong trại chủ nghe Điền trưởng lão nói vậy, vỗ đùi thích thú, sau đó hắn cười lớn lên, tiếng hắn vang dội khắp nơi trong sảnh.

Những tên trưởng lão khác cũng âm thầm mài dao trong lòng, bọn hắn lúc đầu tính phản đối, nhưng bản tính mã tặc trong chúng bùng cháy, không nhận được chuyện người Bạch gia chèn ép. Hơn nữa bọn chúng cũng đang thiếu thốn, thiếu thốn rất nhiều của cải...

...

Bên bờ thác nước ngoài Dục Điền.

Phương Triết vắt vẻo không chế một chum nước được hơn mười hơi thở. Sau đó hắn đổ chum nước sang một bên, rồi ngồi xuống thở dốc, sau đó mỉm cười.

Từ khi hắn ở con thác chuyên tâm tu luyện đã qua mười ngày. Hắn đã tiến bộ rất nhiều, giờ hắn ngự kiếm có thể nói là tùy tâm sở dụng. Tốc độ nhanh hơn trước một khoảng rất lớn. Số lượng kiếm thức hắn kiểm soát được đã được ba mươi thanh. Nếu hắn kiên trì trong vòng một năm, hắn tin chắc, một trăm phi kiếm có thể phi thiên là chuyện chắc chắn xảy ra.

Phương Triết nhìn sang Tiểu Hắc đang nằm ngủ gần một gốc cổ thụ, hắn hô to “Hắc tử, hôm nay đi săn!”

Tiểu Hắc nghe Phương Triết nói đi săn, nó thích thú phóng nhanh lại kề bên, hất Phương Triết một cái liềm leo lên lưng nó.

Phương Triết búng ngón tay một cái, một thanh phi kiếm bay lượn vòng quanh hắn, như đang đùa nghịch. Hắn sờ sờ đầu Tiểu Hắc nói “Hôm nay, lợn rừng đi!”

Tiểu Hắc hiểu ý, lèn lấy tốc độ bằng tốc độ con ngựa, thẳng hướng khu rừng, nơi có nhiều lợn rừng tụ tập.

Tốc độ tuy chậm, nhưng hai chủ súng tha hồ đùa giỡn với mấy con lợn rừng, vì bọn chúng có chạy như thế nào cũng không thoát được Tiểu Hắc.

Sau một canh giờ chơi đùa, cuối cùng hai chủ súng cũng đã đùa nghịch xong. Trên lưng Tiểu Hắc đã có thêm một con lợn rừng, kích thước bằng nửa thân nó.

Phương Triết và Tiểu Hắc dừng lại bên bờ con suối, bên cạnh dòng thác rồi nhóm lửa. Sau đó đem nướng con lợn rừng, khung cảnh thơ mộng, đẹp như một bức tranh.

Phương Triết thì thầm “Khúc Tiểu Bạch, ta lại nhớ ngươi!”

Sau một lúc, lợn rừng đã được nướng chín, Phương Triết cầm một cái đùi ngấu nghiến, còn Tiểu Hắc thì ngậm hết sạch phần còn lại. Cái mồm nó cũng không lớn lắm, mà sức ăn đúng là kinh khủng. Thường ngày nó chỉ ăn cá chép, hôm nay tạm thời phá lệ vậy.

Phương Triết nhìn nó phì cười, nói “Cái bộ mặt người ham ăn nhìn ngố, nhìn rất ngu ngốc!”

Phương Triết nhìn nó trước sau, sau đó chợt thắc mắc hỏi “Người là mèo hay báo vậy?”

Tiểu Hắc ngẩn người, nó muốn gật đầu cũng không sao gật đầu được, cái câu hỏi này không thể gật đầu là trả lời được. Nó thậm chí oán trách chủ nhân “chủ nhân có thể không đùa nghịch tiểu hắc hắc được không, tiểu hắc hắc không có nói chuyện được sao trả lời câu hỏi học bữa đó được”.

Phương Triết “à” lên một tiếng, như đoán được suy nghĩ của nó. Thế là hắn vẽ lên mặt đất hai hình ảnh con vật, một là mèo, hai là báo. Hắn hỏi “Người là giống nào?”

Tiểu Hắc nhìn suy nghĩ, sau đó nó lắc đầu.

Phương Triết lại vẽ thêm hình ảnh dấu “?” bên vị trí thứ ba, sau đó hắn hỏi “Vậy người không phải mèo cũng không phải báo?”

Nó mới gật đầu, dùng móng vuốt chỉ vào hình thứ ba.

Phương Triết gật đầu, như nhớ lại nguồn gốc của nó trước kia. Ngọn thần y sưu tầm nhiều loài thú quái dị, còn trùng biến dị trong dân gian để nghiên cứu cách trị bệnh teo cơ của hắn, và Tiểu Hắc cũng từ đó mà ra, có thể Tiểu Hắc đúng là một loại súng thú không tầm thường...

Sau khi ăn xong, Phương Triết tiếp tục luyện tập. Lần này hắn quyết định nâng lên thêm một chum nước, vì đã khống chế được hoàn toàn một chum nước trong vòng mười hơi thở.

Lúc đầu, hai chum nước còn khó khăn khống chế, rung lắc dữ dội, cho đến khi chiều tà, hai chum đã yên ổn trong dòng thác. Hắn thích thú hét lên, tâm tình vô cùng sáng khoái, sau đó

ngã ra phía sau bất tỉnh.

Tiểu Hắc thấy vậy, vội vàng chạy lại gần hắn, liếc liếc mắt hắn. Thấy chủ nhân không có động tĩnh, nhưng hơi thở vẫn đều đặn, nó mới yên tâm rồi nằm xuống kế bên, bảo vệ chủ nhân mình.

...

Cùng lúc đó, tại Bạch gia trang, Thiên Phong Thành, Thanh Lương Quốc.

Nơi đây chính là tọa lạc của Bạch đại gia tộc, thế lực vô cùng mạnh, có thể được cho là ngang hàng với một tiểu quốc. Nhưng người Bạch gia ít khi nhúng tay vào chuyện giao tranh trong giang hồ, chỉ khi nào phát sinh tai họa ảnh hưởng to lớn đến bách tánh, Bạch gia mới ra tay tương trợ. Vì thế danh khí người Bạch gia mặc dù không cần khoa trương, nhưng vẫn không hề giảm sức ảnh hưởng. Hơn nữa, Bạch đại gia chủ Bạch Kinh Thiên lại là huynh đệ kết nghĩa với Thanh Lương Quốc hoàng đế, danh khí cũng tự động được nâng cao.

Nói về Bạch đại gia chủ Bạch Kinh Thiên, Bạch Kinh Thiên là một vị trung niên, mặc dù đã ngũ tuần, nhưng khí chất và ngoại hình vô cùng tuấn mỹ. Bên cạnh Bạch gia chủ là mười vị trưởng lão oai chấn tứ phương.

Thập vị trưởng lão, mỗi một vị từng vào nam ra bắc, từ Nam Hải đến Đông Hải, từ sa mạc đến trung nguyên, họ đều từng trải qua sinh tử. Từng cứu giúp qua rất nhiều bộ tộc, thôn làng và giải quyết nhiều họa diệt môn.

Lúc này, trong đại sảnh. Bạch Kinh Thiên cầm trong tay một mật thư từ Thanh Nguyên Quốc mật thám gửi đến.

Bạch gia chủ nhíu mày sao đó hướng về phía các vị trưởng lão nói “Các người còn nhớ Nhiều Phong Trại, và thỏa thuận của trưởng bối với bọn chúng về một mảnh đất ở Nam Xương chứ?”

Một vị Bạch trưởng lão tên Bạch Vi Nhất nhắc nhở, nói “Chẳng phải, gia chủ đã làm quà tặng cho một thiếu niên Thanh Nguyên Quốc, tên Phương Triết?”

Bạch Kinh Thiên gật đầu “Từ hơn mười năm trước, ta đã bỏ cáo người trong thiên hạ, bắt kẻ thiện ác, chỉ cần trợ giúp con gái Bạch Thi Lan sáng mắt. Ta sẽ cho hắn một đại ân tình. Không ngờ, một tiểu gia hỏa, lại có bản lĩnh đó. Mảnh được điển đó chỉ là một phần nhỏ lẽ vật thôi”

Bạch Kinh Thiên mỉm cười, một vị Bạch trưởng lão khác lại nói “Bạch gia chủ không sợ, ám tử Nhiều Phong Trại trả thù Phương gia sao?”

Một vị khác lại chen vào “Phương gia có Bạch gia cứ điểm ở Lăng Ba Thanh bảo vệ, hơn nữa Phương Gia cũng không phải dạng vừa...”

Lúc này một vị hộ vệ bên ngoài chạy vào, hối hả bẩm báo “Bẩm báo gia chủ, một tên trưởng lão Nhiều Phong trại đi Đông Hải!”

Bạch Kinh Thiên nhíu mày, hần lảo lảo “Đông Hải? Lúc này đi Đông Hải, phải mất chuyến đi chuyến về một tháng thời gian? Chắc chắn là có mưu đồ”

Bạch Tam Lang, một trong thập vị trưởng lão chợt nhớ đến một đại ác ma “Ta nhớ không lầm, Đông Hải có một kỳ nhân dị sĩ, có thể khống chế hỏa, giết người từ xa! Tên gì là Tiên Sinh gì đó...”

Bạch Vi Nhất nói “Hạ Tiên Sinh! Giang hồ đồn thổi, hắn có thể một ngọn lửa, giết chết trăm người một lúc!”

Bạch gia chủ mỉm cười nói “Nếu hắn có bản lĩnh như vậy, chắc hẳn đã là một thế lực lớn. Ất hẳn đây chỉ là một tên lừa đảo!”

Bạch gia chủ ngẫm nghĩ một lúc lại nói tiếp “Hơn nữa, Phương Triết hẳn cần trải qua một vài thử thách, mới đảm đương được nhiệm vụ sống còn của gia tộc ta, chỉ là chuyện nhỏ này không qua được thì làm sao xứng đáng sự kỳ vọng của ta!”

Một vị trưởng lão già nua, Bạch Hữu Đạo, từ lúc bắt đầu luôn giữ im lặng. Lão chợt tái mặt chất vấn “Gia chủ, người nói..., ý tứ là...”

Bạch Kinh Thiên xác nhận “Không sai, hắn là người ngoài gia tộc, không phải họ Bạch. Nhưng nhiệm vụ sống còn của gia tộc, chỉ thành công, không được thất bại. Gia tộc ta cần một người bản lĩnh phi thường, chỉ cần là người đáng tin cậy, giao nhiệm vụ cho hắn cũng không thành vấn đề...”

Các vị trưởng lão nghe Bạch Kinh Thiên nói như vậy, im lặng không nói.

Bọn hắn biết, chuyện trọng yếu của đại gia tộc, cần phải có một người bản lĩnh cực kỳ phi thường, mới đảm đương nổi. Nếu thất bại, xem như Bạch gia xong.

Mười vị trưởng lão sau đó đứng dậy, chấp tay hướng Bạch gia chủ đồng thanh nói “Chỉ cần hắn vượt qua khảo nghiệm, mọi việc đều do Bạch gia chủ làm chủ!”

Bạch Kinh Thiên cũng đứng dậy, chấp tay cung kính đáp lễ các vị trưởng lão, vì trong đó có một vài trưởng bối của hắn...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Bạch Nhiên Nhiên từ biệt

Trong khoảng thời gian này, Phương Triết vẫn miệt mài luyện tập khống chế chum nước. Hần tiến bộ hơn trước rất nhiều, hắn đã có thể khống chế được ba chum bước cùng một lúc, nhưng chưa kiểm soát được triệt để.

Đối với ngự kiếm, số lượng ngự kiếm đã tăng lên năm mươi thanh phi kiếm.

Lúc này, năm mươi thanh phi kiếm đang bay lượn trên bầu trời. Ngón tay Phương Triết khẽ điểm xuống mặt đất, năm mươi thanh đồng loạt phóng xuống mặt đất, gây ra một tiếng vang dội cực lớn tạo thành một cái hố bên bờ suối. Nước từ bờ suối tràn qua, sau đó lấp thành một cái ao lớn.

Phương Triết sững sờ một hồi, hắn cảm giác được, con đường trở thành kinh thành đệ nhất nhân không còn xa nữa.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc lại thờ dài “Những thủ đoạn này, đối với người bình thường không thể nào thi triển được. Nếu ta đối với người bình thường thi triển, một thanh phi kiếm có thể

giết chết trăm người là bình thường. Tốt nhất là không bao giờ sử dụng, chỉ dùng để phòng thân, khi không còn lựa chọn nào khác, ta mới sử dụng...”

Lúc này một chiếc xe ngựa từ xa chạy đến, Phương Triết có thể nhận ra đó là xe ngựa của Bạch gia, Bạch Nhiên Nhiên.

Nếu là người lạ, Tiểu Hắc đã cản cỗ áo, mang đến trước mặt hắn rồi. Tiểu Hắc lơ đãng nói như vậy.

Bạch Nhiên Nhiên bước xuống xe, đầu tiên là nhìn quan cảnh xung quanh. Nàng nhìn con suối, sau đó nhìn những cái chum bưng, ba cái bên dưới con thác, còn bảy cái đang ở trên bờ.

Nàng tiến lại gần Phương Triết rồi mỉm cười nói “Tiểu đệ ở đây du ngoạn, ngắm phong cảnh, thấy thế nào?”

Phương Triết nhìn cử chỉ Bạch Nhiên Nhiên như vô ý cười hân.

Hắn trả lời “Đọc y thư xong, không có gì làm, Tiểu đệ ra đây đùa nghịch nước cho khuấy khuấy thôi!”

Bạch Nhiên Nhiên phì cười “Tiểu đệ có muốn cùng tỷ tỷ đùa nghịch với nước không?”

Nàng nói xong, vén chiếc đầm dài lên, sau đó đi xuống con suối.

Đôi chân trần của nàng trắng nõn, khiến Phương Triết đỏ mặt. Hắn trước giờ chưa từng thấy một đôi chân nào trắng và đẹp như vậy.

Hắn ngại ngùng, ấp úng nói “Tỷ tỷ ... đừng có bốn cợt ta... ta ngại!”

Bạch Nhiên Nhiên ha ha cười, sau đó nàng lại gần, nắm lấy tay hắn rồi kéo xuống dòng suối.

Hắn hoảng hốt, phản đối nhưng vô dụng, cuối cùng cũng chịu ý vị Bạch tỷ tỷ xuống suối. Tiểu Hắc thích thú cũng phóng xuống, hình thể to lớn của nó làm nước bắn tung tóe. Cả hai không kịp phản ứng, nên bị ngã về sau, khắp người ướt sũng.

Phương Triết nhìn Bạch Nhiên Nhiên y phục bị nước thấm vào, bó sát người. Khuôn mặt hắn đỏ lên, hắn quay sang chỗ khác. Bạch Nhiên Nhiên nhìn tiểu đệ mặt đỏ, ngượng ngùng, tay che miệng cười nói “Tiểu đệ này ngây thơ trong sáng quá, tỷ thích!”

Nàng nghĩ nghĩ, chợt nói sang chuyện khác “Những cái chum này, tiểu đệ dùng làm gì? Tỷ hơi hiếu kỳ!”

Phương Triết nghe hỏi như vậy, tâm lý chợt không còn ngại ngùng nữa, hắn quay lại trả lời “Ta luyện tập thể lực, ngoài đọc y thư ra, tiểu đệ còn rèn luyện thể lực để học võ công!”

Bạch Nhiên Nhiên gật đầu, nhưng chỉ gật đầu cho qua chuyện. Bởi vì gia nhân, mặt thẩm Bạch gia không thể nào tiếp cận được Phương Triết trong phạm vi hai mươi dặm. Mỗi lần tiếp cận, thì bọn họ như bị một bóng đen khổng lồ hù dọa cho sợ hãi và phải rút lui.

Nhắc đến bóng đen khổng lồ, Bạch Nhiên Nhiên liếc nhìn sang Tiểu Hắc. Nàng “à” lên một tiếng, khiến Phương Triết chú ý, hắn hỏi “Tỷ có tâm sự à?”

Bạch Nhiên Nhiên gật đầu, sau đó nàng tiến sát lại Phương Triết, gần như tiếp xúc khuôn mặt hắn, nàng hỏi “Lần trước tên mặt thẩm bị tiểu đệ một phi kiếm miểu sát, đệ có thể thi triển lại một lần nữa được không?”

Phương Triết trầm tư, sau đó mỉm cười, nhìn xung quanh, hắn nhặt lên một khúc cây nhỏ, đã được chuốt nhọn sẵn. Hắn nhìn về phía một cây đại thụ cách xa hai mươi trượng. Sau đó, “vèo” một tiếng, nhánh cây đã ghim chặt lên cây đại thụ, không hề rơi xuống.

Bạch Nhiên Nhiên ngẩn người, động tác quá nhanh nàng không kịp nhìn thấy. Sau đó nàng tiến lại gần cây đại thụ, phát hiện nhánh cây khô đã ghim chặt vào cây đại thụ, nàng rất khó khăn mới nhổ ra được.

Nàng mới hiểu rõ vấn đề “Như vậy, tên kia thoát được mới là chuyện lạ!”

Nàng phì cười, vì đã hiểu được vấn đề.

Phương Triết nhìn vị tỷ tỷ, trên khuôn mặt nàng đã rạng rỡ và mãn nguyện, vì khúc mắc đã được gỡ.

Nàng lại gần vịn lấy vai Phương Triết, với một nét mặt đầy ngưỡng mộ “Tiểu đệ thật lợi hại! Nói cho đệ một tin tức tốt, đó là ... khi vào Thái Học Viện, đệ sẽ vinh hạnh gặp lại tỷ!”

Phương Triết nhìn độ tự luyện của Bạch Nhiên Nhiên, hắn không có làm nàng mất hứng mà gật đầu một cái thật dứt khoát.

Sau đó nàng từ ghế Phương Triết, lên xe ngựa về nhà, vì nàng hôm nay đã chơi đủ rồi. Không ngờ, nàng gặp gỡ một tiểu đệ thú vị đến như vậy.

Phương Triết nhìn theo chiếc xe ngựa từ từ khuất xa sau cánh rừng. Hắn thở phào một hơi, hắn cảm thấy nhẹ nhõm, cuối cùng đã đối phó được vị tỷ tỷ con nhà người ta rồi.

Nàng tự nhiên, tự luyện đến lạ lùng. Cứ xem Phương Triết như tiểu đệ nên hành động và lời nói hầu như không hề có tiết chế.

Hắn đang cân nhắc tiếp tục tu luyện, thì hộ vệ Phương Long từ xa phóng tới. Hắn chấp tay nói “Thiếu gia, cha mẹ thiếu gia đến thăm, đang ở sơn trang!”

Phương Triết nghe xong, vội phóng lên lưng Tiểu Hắc trở về nhà. Về mặt hắn vô cùng vui vẻ, đã lâu rồi không gặp cha mẹ, hắn cũng rất nhớ bọn họ.

Khoảng một khắc sau, Tiểu Hắc đã đứng trước sân sơn trang. Phương Triết vội phóng nhanh về phòng khách, nơi cha mẹ hắn đang chờ.

Hắn chạy lại ôm chầm lấy mẹ hắn, khuôn mặt vô cùng hạnh phúc. Hắn nũng nịu không muốn buông ra.

Tiêu Kim Lan cũng cười tươi hạnh phúc, tiểu Triết thật sự đã trưởng thành rồi.

Phương Triết nhìn sang cha sau đó nói “Cha!”

Phương Trung Kiên gật đầu, mỉm cười rồi xoa đầu con trai mình.

Tiểu Triết đã xa nhà một thời gian dài, coi như đã tự lập, làm cha, hắn cảm thấy con mình thật sự trưởng thành nhiều.

Bởi vì trong thư tín, cha mẹ Phương Triết biết được Nhiều Phong Trại đang gây khó dễ cho được điền. Phía Bạch gia cũng đã trấn an Phương gia, nhưng làm cha mẹ, bọn hắn không

yên tâm. Nên lặn lội ngàn dặm đến thăm con trai mình.

Phương Triết nhìn cha mẹ, sau đó trấn an nói “Cha mẹ, hài nhi không sao! Cha mẹ nhìn, đó là ai?”

Cha mẹ Phương Triết nhìn ngoài sân, một bóng dáng to lớn, như một con báo đang đứng nhìn hai người bọn họ. Bọn họ vô cùng ngạc nhiên, nhưng có cảm giác quen thuộc.

Phương Triết thấy vậy nhắc nhở “Tiểu Hắc!”

Cha mẹ Phương Triết cũng sờ “Nó lớn như vậy sao? Mới có bao lâu đâu?”

Tiểu Hắc thấy hai người bọn họ nhớ ra mình, mới tiến vào, liếm liếm khuôn mặt hai người. Thói quen này, chỉ có Tiểu Hắc mới dám thôi.

Cha mẹ Phương Triết mừng rỡ, ôm lấy thân thể to lớn của nó. Nói gì thì nói, nó ở Phương phủ một thời gian cũng hơn hai năm. Nên cha mẹ Phương Triết cũng xem nó như một tiểu hài tử, như con của mình.

Sau một lúc đoàn tỳ, Phương Trung Kiên về mặt nghiêm túc lại, hần nhìn con trai mình nói “Khoảng năm tháng nữa, Thái Học Viện sẽ chiêu sinh. Sớm hơn mấy năm trước ba tháng. Triết nhi tranh thủ về Lăng Ba Thành rồi lên đường đến Thái Học Viện khảo thí. Hôn nữa cho mẫu thân con yên tâm. Nàng lo lắng cho con mà đã nhiều ngày không ngủ được ngon giấc...”

Phương Triết nhìn cha, sau đó lại quay sang mẹ, dường như họ đã bàn tính từ trước. Phương Triết lắc đầu từ chối nói “Năm tháng nữa, hài nhi sẽ về học ở Thái Học Viện, hiện tại thì chưa về được, vì còn vài chuyện chưa giải quyết xong. Cha mẹ cứ yên tâm, có Tiểu Hắc và mấy vị đại ca bảo vệ, hài nhi rất an toàn”

Hần nhìn sang Tiểu Hắc, Tiểu Hắc liền gật đầu đồng tình.

Phương Trung Kiên vẫn không bỏ cuộc, nói tiếp “Thế người Nhiều Phong Trại, bọn chúng dù sao cũng là sơn tặc, bọn chúng có rất nhiều thủ đoạn, mẹ con vẫn không an tâm đâu!”

Nghe nói đến đây, mẹ Phương Triết khuôn mặt ỉu xiu, như muốn khóc. Phương Triết vội ôm lấy mẹ, tỏ ra an ủi “Mục đích chưa đạt được, hài nhi chưa về được, còn hơn một nửa tên được thảo, hài nhi chưa thạo hết. Nếu bây giờ về, sẽ uống phí chuyến đi này. Mẹ, tin tưởng ta!”

Nghe con trai nói như vậy, cha mẹ im lặng không nói.

Không gian trở nên tĩnh lặng, ba người chỉ nhìn nhau. Hầu như là đấu tranh tư tưởng với nhau.

Tiêu Kim Lan thờ ra, nàng nói sang chuyện khác “Người Mộ Dung nhiều lần đến nhà ta, nhắc đến Mộ Dung Nhiễm Nhiễm...”

Nghe đến tên “Mộ Dung Nhiễm Nhiễm” Phương Triết vẫn không thể nào quên được quá khứ những lần nàng trêu chọc, đùa cợt hần. Tâm lý hần cương quyết “Mộ Dung gia thì quên đi, nhi tử không quen nàng!”

Cha mẹ nhìn gương mặt gợn dử khi nhắc đến Mộ Dung Nhiễm Nhiễm, bọn hần thờ dài “Ai biểu, lúc trước khi để con trai ta, giờ con trai ta xuất sắc, lại muốn nhận biết. Đâu có dễ dàng như vậy”

Sau khi không thể nào thuyết phục được con trai mình trở về kinh thành. Cha mẹ Phương Triết chỉ đành ở lại cùng con trai một ngày. Dùng một ngày ngắn ngủi này theo chân con trai tìm hiểu thảo được, rồi ăn thịt lợn rừng nướng. Họ cảm nhận được con trai đã thực sự trưởng thành, đã quen thuộc được chốn. Nên không muốn quấy rầy nữa, cuối cùng mới quyết định trở về Lăng Ba Thành cùng với mười hộ vệ...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Cha mẹ gặp nạn

Hai ngày sau, đoàn xe ngựa Phương gia đặt chân đến chân núi Ông Đội, đây cũng là ranh giới giữa Đôn Lộc và Quảng Yên. Vùng núi này ít người qua lại, nên mã tặc thường xuất hiện khu vực này. Chúng thường tấn công các đoàn thương nhân đi qua, một là lấy phí bảo kê, hai là cướp hết tài sản.

Chính vì đặc điểm khu vực này, nên các thương nhân khi qua ngọn núi này, thường bỏ qua một ít tiền tài mời các thế lực lân cận bảo vệ.

Đoàn xe ngựa Phương gia thuộc thế gia, nên không cần thuê mướn vệ sĩ. Hơn nữa, bọn mã tặc muốn cướp bóc một đoàn thương nhân, hay người đi qua ngọn núi. Bọn chúng thường chú ý đến lá cờ treo trên mái xe ngựa. Nếu không có lá cờ chứng tỏ không thuộc thế lực nào, thì bọn chúng không cần suy nghĩ liền cướp. Còn nếu nhìn thấy lá cờ, bọn chúng sẽ tìm hiểu thân phận của đối phương kỹ càng rồi mới dám hành động. Đây là quy tắc ngầm của đám mã tặc trên các đỉnh núi, sườn núi...

Trong xe ngựa, Tiêu Kim Lan tâm trạng bồn chồn lo lắng, nàng lúc nào cũng thấp thỏm. Nàng linh cảm được sắp có chuyện không hay xảy ra.

Thông thường gác quan nữ nhân lúc nào cũng đứng. Phương Trung Kiên không có cách, chỉ nắm chặt tay phu nhân mình an ủi. Nam nhân, muốn thể hiện tình cảm, quá khó khăn.

Lúc này đoàn xe ngựa bỗng dừng lại, tiếng chim cũng không còn kêu nữa, khung cảnh yên lặng trở nên đáng sợ.

Thình lình, một mũi tên bắn vào xe ngựa, khiến con ngựa hoảng sợ hí lên. Sau đó liên tiếp một loạt mũi tên hướng đoàn xe ngựa bắn tới.

Mười hộ vệ hốt hoảng, lao nhanh lên trước đoàn xe ngựa chặn lại. Tay kiếm của mười hộ vệ linh hoạt, đẩy lùi hầu hết những mũi tên bay tới.

Một hộ vệ nhanh chóng dùng kiếm chặt đứt các sợi dây cương, thả cho năm con ngựa thoát thân. Nếu không, chúng chạy hoảng loạn sẽ kéo rê các buồng xe ngựa, làm người bên trong bị nạn.

Lúc này, bên bia rừng hơn trăm tên mã tặc hò hét, trong tay cầm vũ khí lao nhanh đến. Bọn chúng hung hãn, đánh chém các hộ vệ. Người đông thế mạnh, sức chống cự càng lúc càng yếu đi.

Hai trong mười hộ vệ, bảo vệ chủ nhân mình, không kịp phòng bị nên bị bắn hai mũi tên, ngã xuống bất tỉnh không biết sống chết.

Những hộ vệ còn lại, tình cảnh cũng vô cùng khó khăn. Hơn một trăm tên mã tặc, bọn hắc chỉ còn tám người, dù võ công cao cường, lại bảo vệ cha mẹ Phương Triết nên không biết sẽ cầm cự được bao lâu.

Lúc này, từ đằng xe, một đoàn ngựa lao nhanh đến.

Dẫn đầu đoàn ngựa gồm mười lăm người là một vị trung niên. Hắn oai phong凛冽, tay cầm trường đao chạy đến giải vây.

Một trong ba tên cầm đầu mã tặc nhận ra hắn, quát lên “Hóa ra là Bạch Cự Nhân, các người lại nhúng tay vào chuyện Nhiều Phong Trại bọn ta?”

Vị trung niên tên Bạch Cự Nhân cười lớn tiếng, mỉa mai “Ra là trưởng lão Nhiều Phong Trại, tại hạ thất kính!”

Sau đó hắn ngo sang hai tên cầm đầu khác nói tiếp “Đó chẳng phải là Tam trưởng lão, cùng Ngũ trưởng lão của Nhiều Phong Trại sao? Chẳng lẽ đôi phu phụ này đáng được chiếu cố đến như vậy?”

Nghe đoạn đối thoại giữa hai bên, cha mẹ Phương Triết hiểu được tình huống. Một bên là Nhiều Phong Trại muốn đối phó Phương gia, một bên là Bạch gia bảo vệ họ.

Phương Trung Kiên nhận cơ hội bọn mã tặc bất động, hắn thì thầm với một hộ vệ “Người một chút nữa nhận cơ hội hỗn loạn, về được điện báo tin cho con trai ta cẩn thận, sau đó nhờ một huynh đệ về kinh thành báo cho trưởng bối Phương gia đem quân đến cứu viện”

Nói xong, ánh mắt Phương Trung Kiên nhìn về phía Bạch Cự Nhân đang đấu võ mồm với ba tên trưởng lão.

Bạch Cự Nhân đồng thời nhìn về phía Phương Trung Kiên, sau đó ám hiệu chào hỏi.

Hoạn nạn gặp nhau chính là tri kỷ, dù không cần nói ra, nhưng ánh mắt đã thể hiện đầy đủ.

Bạch Cự Nhân hướng ba tên trưởng lão Nhiều Phong Trại xác nhận lại một lần nữa, hắn nói “Phương gia là bằng hữu của Bạch gia ta, người Nhiều Phong Trại, muốn an nhàn tồn tại thì nên thu hẹp cánh tay lại, nếu không hậu quả sẽ rất đáng tiếc”

Bạch Cự Nhân nhìn bọn chúng có vẻ bất động, như đang cân nhắc, hắn nói tiếp “Hơn nữa, ba người các người không phải đối thủ của ta!”

Lúc này, phía sau truyền đến một tiếng nói “Nếu thêm ta nữa thì như thế nào?”

Một bóng người cao to, cười trên một hắc mã từ từ tiến đến gần ba tên trưởng lão Nhiều Phong Trại.

Hắn cao cao tại thượng, ngược nhìn Bạch Cự Nhân, hắn lạnh lùng nói “Thêm Phong Liệt ta, thì như thế nào?”

Bạch Cự Nhân, nhủ đôi mày nghĩ thầm “Đây chẳng phải là trại chủ Nhiều Phong Trại sao. Lần này bọn chúng ra thủ bút lớn như vậy. Đại nhân vật xuất hiện, chủ yếu là muốn bắt giữ phu phụ Phương gia?”

Con ngựa của Bạch Cự Nhân, như ngửi được mùi nguy hiểm, lùi lại sau hai bước.

Bạch Cự Nhân âm thầm truyền đạt cho cha mẹ Phương Triết “Một lúc nữa, hộ vệ ta sẽ cầm chân bọn chúng... phu phụ các người theo ta rút lui. Tình thế có biến, ta không khả năng bảo vệ được hết!”

Nói rồi, không đợi Nhiều Phong Trại mã tặc động thủ, hộ vệ Bạch và cả Phương gia cùng nhau phối hợp mở vòng vây, tìm đường rút lui.

Nhiều Phong Trại mã tặc tuy đông, nhưng võ công chỉ tầm thường, nên các hộ vệ dù ít người, vẫn có thể đối kháng và kéo dài một đoạn thời gian.

Các hộ vệ phối hợp với Bạch Cự Nhân dọn đường, sau đó hắn dẫn phu phụ hai người men theo sườn núi cheo leo trốn thoát được. Nơi ngọn núi Ông Đồi này, vốn là địa bàn quen thuộc của Bạch Cự Nhân khi còn trẻ hành hiệp giang hồ, nên hắn biết rõ từng góc ngách.

Hướng đi của Bạch Cự Nhân luồn lách qua các cánh rừng trúc, những con đường mòn hẹp, rồi qua khe núi để hướng đến Mô Sơn Cốc. Nơi đây là một nơi vô cùng bí mật, ít người biết được, lại vô cùng an toàn.

Đề vào được Mô Sơn Cốc, chỉ có một cây cầu dài ba mươi trượng, phía dưới cầu là dốc đá cheo leo. Nên muốn tiến nhập cốc, phải bắt buộc qua bên kia cầu.

Nói về các hộ vệ ra sức ngăn cản, sau khi đã mở đường thành công cho Bạch Cự Nhân rút lui an toàn, bọn họ cũng bắt đầu tản ra. Tuy thương tích đầy mình, nhưng bọn họ vẫn có thể giữ lấy mạng và thoát thân.

Phong Trại Chủ nhìn về hướng trốn chạy của Bạch Cự Nhân, rồi nhếch miệng cười. Hắn nhìn lên bầu trời, một con đại bàng đang bay lượn vòng quanh, như đang chờ mệnh lệnh.

Hắn nhìn sang ba tên trưởng lão nói “Theo hướng đại bàng, truy tung bọn người Bạch Cự Nhân, nếu ta đoán không sai, bọn chúng theo hướng Mô Sơn Cốc ẩn nấp. Nơi đó địa thế hiểm trở, bọn chúng tính dựa vào đó cho là an toàn. Nhưng thực ra là tự đào mồ chôn mình.”

Hắn cười lớn lên, sau đó cười hắc mã rồi đi. Ba tên trưởng lão nhìn theo Phong chủ rồi đi, mới bắt đầu truy tung tích bọn người Bạch Cự Nhân.

Lúc này, trong Mô Sơn Cốc.

Phương Trung Kiên hướng Bạch Cự Nhân khom người thì lễ, hắn cảm kích nói “Đa tạ Bạch huynh ra tay tương trợ, tiểu đệ khắc cốt ghi tâm!”

Bạch Cự Nhân khoác tay nói “Phương huynh không cần khách khí, chuyện này ta chỉ nghe theo chỉ thị Bạch gia chủ hành sự, vừa thấy động tĩnh bọn Nhiều Phong Trại, bọn ta liền đến!”

Phương Trung Kiên nghe nói vậy, lại khom người một lần nữa nói “Vậy Bạch huynh thay tiểu đệ đa tạ Bạch gia chủ, nếu không nhờ Bạch gia tương trợ, tiểu đệ và người nhà lành ít dữ nhiều!”

Bạch Cự Nhân lại khoác tay nói “Không cần như vậy, hơn nữa, sau này Bạch gia và Phương gia như người một nhà, Phương huynh không cần cảm tạ!”

Nghe ẩn ý trong lời nói Bạch Cự Nhân, Tiêu Kim Lan khều khều phu quân mình, nàng thầm nói “Tiểu Triết chẳng lẽ lại quen biết một vị tiểu thư Bạch gia? Tiểu Triết lợi hại như vậy?”

Như đoán được sự hiểu lầm của hai phu phụ, Bạch Cự Nhân cười lớn lên, đính chính lại “Không như hai người nghĩ, sau này Bạch gia chủ tự truyền đạt cho hai vị, giờ cứ yên ổn ở nơi đây. Qua chừng năm ngày, sẽ có người đến cứu viện”

Phương Trung Kiên gật đầu, trong lòng hắn cũng nhủ thầm “Nếu hộ vệ thoát được, về Lăng Ba Thành báo tin, ước chừng năm sáu ngày, viện quân cũng sẽ tới”

Hắn nhìn về phu nhân mình, nét mặt rũ xuống, nàng đang lo lắng cho Triết nhi của nàng. Chỉ sợ bọn Nhiều Phong Trại tấn công được liền, nhân mã ít chi sợ không cầm cự nổi.

Bạch Cự Nhân nhìn hai phu phụ chột dạ, ngẫm nghĩ một lúc mới trấn an hai người, hắn nói “Được liền không phải muốn chiếm đoạt là được, nếu dễ dàng như vậy, bọn Nhiều Phong Trại đã đánh chiếm từ lâu. Nhị vị yên tâm, không cần lo lắng!”

...

Ba ngày sau, bên dòng thác.

Phượng Triết vẫn miệt mài luyện tập, giờ này hắn đã không chế được chum nước thứ tư. Mỗi một chum nước khi được lấp đầy, có sức nặng gần năm mươi cân. Nếu dùng lực bình thường, nhắc một chum nước cũng không vấn đề, nhưng khi dùng tinh thần lực, khổng chế thông qua luyện khí thành to, sức nặng mỗi một chum nước như tăng lên gấp mười lần. Nên cần độ nhẫn nại, kiên trì cực kỳ cao.

Phượng Triết thở dốc một hơi, hắn nhìn bốn chum nước dưới thác nước. Về mặt mệt mỏi kèm theo là nụ cười mãn nguyện. Hắn đã đi gần một phần hai chặng đường thử thách, thử thách này hắn bản thân tự mình đặt ra, và tự mình giải quyết.

“Hon một tháng đạt đến trình độ như vậy, đúng là không tệ” hắn ngẫm nghĩ.

Lúc này Tiểu Hắc ngóc đầu dậy, theo bản tính nhìn về phương hướng có tiếng động.

Một bóng người phóng ra từ trong rừng, Phượng Triết nhận ra đó là một trong mười hộ vệ cha hắn. Hắn chạy nhanh lại đỡ lấy vị hộ vệ, vội thương tích đầy mình, khuôn mặt hầu như tái nhợt.

Phượng Triết cảm giác bất an càng lúc càng nhiều, vị hộ vệ lấy hết sức lực nói “Gia chủ và phu nhân bị địch tập kích, đang bị vây ở Núi Ông Đội, chúng là người Nhiều Phong Trại...”

Hộ vệ nói xong, liền bất tỉnh. Lúc này Phương Long và Phương Hồ cũng chạy tới, nhìn thấy vị hộ vệ đang tựa vào người Phượng Triết, bọn hắn liền đỡ lấy.

Khuôn mặt Phượng Triết trở nên nghiêm trọng, hắn hướng về Phương Long nói “Phương Long đại ca chăm sóc vị hộ vệ này, ta cùng Tiểu Hắc đi cứu viện!”

Phương Long, Phương Hồ nghe vậy, liền chạy đến ngăn cản, bọn hắn không cho Phượng Triết đi, nếu có chuyện gì, bọn hắn làm sao mà giao phó được.

Phượng Triết khuôn mặt âm lãnh, không nói, một tiểu phi kiếm lơ lửng trước mặt hắn, ngón tay hắn khẽ điểm. Phi kiếm biến mất không thấy, cây đại thụ trước mắt bỗng nhiên ngã “ầm” xuống, cây đại thụ bị phi kiếm cắt ngang với tốc độ bọn họ không kịp nhìn thấy.

Phượng Triết mới khẽ nói “Như vậy, hai vị đại ca yên tâm chưa?”

Phương Long và Phương hồ giật mình, mới tỉnh táo lại. Bọn hắn nhìn thủ đoạn của thiếu gia, bọn hắn luyện tập hai mươi năm cũng không đạt làm được như vậy. Bọn hắn vội tránh đường, để Phượng Triết và Tiểu Hắc phóng đi.

Bóng dáng Tiểu Hắc trong nháy mắt, vô ảnh vô tung

Phương Long, Phương Hồ nhìn theo mà cảm thán “Thời gian thay đổi thật nhanh, chớp mắt chỉ hơn một năm trước, tiểu thiếu gia rụt rè, luôn bị người khác trêu chọc lại thay đổi lớn đến như vậy”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Phương Triết tức giận, phi kiếm loạn vũ

Một ngày sau, khi Phương Triết và Tiểu Hắc đến được chân núi Ông Đội, đã là chiều tà.

Quan cảnh trước mắt Phượng Triết, vẫn còn ngồn ngộn dấu vết giao chiến. Những mảnh gỗ, lá cờ trên xe ngựa Phượng gia nằm khắp nơi trên mặt đất, những mũi tên vẫn còn ghim trên vài chiếc xe ngựa đã bị phá nát.

Tất cả hình ảnh đập vào mắt hắn, khiến hắn rơi nước mắt, trong lòng cồn cào bất an.

Tiểu Hắc ngửi ngửi, đánh hơi được dấu vết cha mẹ, liền hát Phượng Triết lên lưng, phóng nhanh về hướng sườn núi. Hướng đến chính là Mô sơn Cốc.

Lúc này, tại Mô Sơn Cốc, hơn ba trăm tên mã tặc dưới quyền ba tên trưởng lão Nhiều Phong Trại đứng một bên đầu cầu.

Bọn chúng có tổng cộng hơn một trăm tên cung thủ đang hướng mũi tên về phía sơn cốc, trên mỗi đầu mũi tên có bụi nhũ. Bọn chúng định phóng hỏa đốt sơn cốc, không cho một người nào thoát thân.

Bọn chúng không dám tiến vào vì cây cầu cheo leo, chỉ cần bước lên, đối phương có khả năng sẽ chặt dây thừng, khiến cây cầu đổ sập.

Một trong ba tên trưởng lão Nhiều Phong Trại, ngồi trên lưng ngựa đồng dặc quát “Cho các ngươi một khắc quyết định đầu hàng hoặc là chết!”

Bên trong cốc, lúc này hơn hai mươi người, phu phụ Phương gia, Bạch Cự Nhân và những hộ vệ còn sống. Trên nét mặt từng người ngưng trọng, không giấu được vẻ mệt mỏi.

Bạch Cự Nhân nhìn phu phụ Phương gia, cảm giác tiếc nuối “Ta làm liên lụy đệ muội rồi!”

Phương Trung Kiên chấp tay, cương quyết nói “Là tiểu đệ, Phương gia làm liên lụy Bạch huynh. Nếu không vì bảo vệ người Phương gia, Bạch huynh sẽ không rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm trùng trùng này!”

Bạch Cự Nhân vẫn lắc đầu “Ta chỉ làm nhiệm vụ, nhưng nhiệm vụ này, có lẽ thất bại rồi. Nên mới làm liên lụy đệ muội!”

Tiêu Kim Lam đứng bên cạnh, ôm lấy cánh tay phu quân mình an ủi, nàng cũng không sợ chết. Nét mặt nàng chứa đầy quyết tâm cùng phu quân sống chết có nhau.

Lúc này, bên ngoài sơn cốc, một tên trưởng lão đã không đủ kiên nhẫn, lớn tiếng nói “Các người đã muốn chết, ta cho các người toại nguyện!”

Nói rồi, hắn phất tay, một trăm mũi tên đã bất lưả bắn về hướng sơn cốc. Những mũi tên, bắn ngay đầu cầu bên kia, bắt đầu bốc cháy dữ dội, mục đích bọn chúng là cản đường tiếp cận cây cầu của Bạch gia và Phương gia.

Nhân cơ hội đó, hơn trăm tên mã tặc cầm đao khí thế ồ ạt xông lên, băng qua cây cầu. Nhóm cung thủ phía sau, vẫn liên tục bắn về trước để yểm trợ.

Bạch Cự Nhân lớn tiếng quát “Giết!”

Nói rồi, hai mươi hộ vệ cùng hắn lao vào giữa trận chiến, bắt đầu chém giết. Trường đao Bạch Cự Nhân quét đến đâu, mã tặc lâu la ngã đến đó, khí thế hùng hục như sát thần. Một mình hắn có thể đối đầu với ba tên trưởng lão không hề yếu thế.

Đám cung thủ phía sau, lúc nào cũng nhắm nhẹ, âm thầm ám sát Bạch Cự Nhân, và đám hộ vệ, nhưng kết quả hầu như chỉ bắn trúng đồng bọn mình.

Bọn chúng bắt đầu chú ý đến người Bạch gia, vị nam tử đang che chở phu nhân hắn.

Thế là hơn mười tên cung thủ, phát ra mười mũi tên bắn về phía phu phụ Phương Trung Kiên. Đám hộ vệ thấy vậy, liền rút lui trở về che chở chủ nhân mình. Ba hộ vệ không kịp phòng bị, bị mũi tên ghim vào người, máu tươi bắn ra. Bọn họ ngã xuống, không còn sức chiến đấu.

Bạch Cự Nhân thấy vậy, liền từ bỏ giao tranh với ba tên trưởng lão, quay về bảo vệ phu phụ Phương gia.

Bạch Cự Nhân vì bảo vệ đôi phu phụ, liều mạng dùng tay đỡ lấy một mũi tên, mũi tên xuyên qua lòng bàn tay hắn, khiến hắn ngã nhào về phía sau.

Một trong ba tên trưởng lão thấy vậy, hắn cầm trường đao, thẳng hướng Bạch Cự Nhân chém xuống, muốn kết thúc trận chiến.

Một tiếng “xoẹt” vô tình ngang qua, hắn nhìn cánh tay bỗng nhiên rời khỏi hắn, văng ra xa năm trượng.

Hắn gào thét, ôm cánh tay vừa bị cắt xuống loạng choạng lùi về sau, về mặt vô cùng thống khổ.

Một bóng đen to lớn, ở độ cao mười trượng phóng xuống mặt đất, đứng bên cạnh Bạch Cự Nhân.

Bạch Cự Nhân sững sờ, nhìn thấy một con hắc báo, trên lưng là một thiếu niên trẻ tuổi. Ánh mắt nhìn hắn một cách chăm chú.

Phương Triết vội vàng phóng xuống đất rồi lao nhanh về phía cha mẹ mình. Sau đó hắn dò xét xem cha mẹ có bị thương gì hay không. Hắn lại nhìn xung quanh, một vài hộ vệ thân đầy vết thương nằm trên mặt đất. Nắm tay hắn siết lại.

Phương Triết cảm kích nhìn vị đại hán trước mặt vì bảo vệ cha mẹ hắn mà bị thương nặng. Hắn đỡ Bạch Cự Nhân đứng dậy, sau đó chấp tay thi lễ “Đa tạ đại nhân bảo vệ cha mẹ ta, ân này ta không bao giờ quên!”

Bạch Cự Nhân nhìn thiếu niên, phong thái thản nhiên trong tình trạng đầu sôi lửa bỏng, vẫn điềm tĩnh như vậy. Hắn cảm thấy hồ thẹn, sau đó mới nói “Ta chỉ phụng lệnh hành sự, tiểu đệ không cần khách khí!”

Lúc này, tên trưởng lão bị cắt đứt cánh tay nhân cơ hội Phương Triết nói chuyện, hắn dùng cánh tay còn lại, một trảo hướng cổ Phương Triết chụp tới.

Phương Triết thản nhiên, điểm nhẹ ngón tay, một phi kiếm xuất hiện trước mặt hắn, rồi “vèo” một phát, mũi kiếm xuyên qua ngực hắn, đẩy lùi và hất tung hắn lên mười trượng về sau, hắn rơi xuống đất chết tươi.

Hai tên trưởng lão nhìn huynh đệ mình chết không nhắm mắt, bọn hắn nghiêng răng gào thét “Tiểu tử, ngươi chết chắc!”

Bọn chúng phất tay một cái, trăm tên cung thủ vào vị trí, chuẩn bị bắn trăm mũi tên về phía Phương Triết.

Phương Triết không nói gì, hai ngón tay điểm nhẹ. Sáu mươi thanh kiếm trúc từ trong túi vải bay ra ngoài, sau đó lượn một vòng trên không trung.

Khung cảnh thình lình xuất hiện sáu mươi thanh phi kiếm, khiến Bạch Cự Nhân mờ to mắt ra kinh ngạc, những hộ vệ cũng không tin vào mắt mình. Cha mẹ hắn cũng dụi dụi mắt nhìn về con trai mình, giờ này, hắn khí thế không hề phát uy ra, nhưng bọn hắn cảm nhận được một sự an toàn tuyệt đối.

Hai tên trưởng lão Nhiều Phong Trại thấy vậy, không chút do dự, ra lệnh phóng tên. Tức thì, trăm mũi tên thẳng hướng Phương Triết lao tới, Phương Triết điểm nhẹ ngón tay về trước, sáu mươi thanh phi kiếm lao về hướng mũi tên và nhẹ nhàng cắt đứt không sót mũi tên nào, trăm mũi tên bị cắt vụn rơi xuống đầy mặt đất.

Sau mười thanh phi kiếm lượn trên không trung một vòng, sau đó trở về bên cạnh Phương Triết.

Bọn mã tặc nhìn thấy thủ đoạn thần hồ kỳ kỳ quỷ dị như thế, bắt đầu hoảng sợ, bọn chúng bắt đầu nhốn nháo lên.

Phương Triết âm lãnh, nhìn hai tên thủ lĩnh “Các người có gan, tiến lên một bước!”

Hai tên trưởng lão nhìn thiếu niên quý dị trước mắt, bắt đầu lúng túng. Từ khi bọn chúng hành tẩu giang hồ, chưa từng gặp phải thủ đoạn lợi hại như vậy. Có thể điều khiển phi kiếm tấn công định nhân.

Bọn hắn ngẫm nghĩ, suy tính một lúc rồi nhếch miệng lên cười hiểm, một trong hai tên nĩa mai “Thủ đoạn của người, chắc chắn không thể kéo dài được lâu, ta nói đúng chứ?”

Nhìn động thái thăm dò của bọn chúng, Phương Triết không biểu hiện gì, hắn cũng nhếch miệng cười “Người... thử xem!”

Tên trưởng lão nhìn biểu hiện đối phương bình tĩnh, cũng không dám mạo hiểm, thế là ra hiệu một nhóm khoảng mười tên lâu la lao về trước thăm dò. Bọn chúng mười tên vừa cách Phương Triết một trượng, thì bị đánh bật trở về sau, sau đó liền ngoẹo đầu.

Bọn mã tặc lâu la lúc này đã thực sự kinh sợ, hai chân bọn chúng miềm miềm không tự kiểm soát được quỳ xuống.

Hai tên trưởng lão thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng rút lui.

Đứng trước một địch nhân có thủ đoạn miềm sát trong chớp mắt như vậy, bọn chúng không thể nào đối chọi được, toàn bộ quyết định rút lui.

Sau một khắc, toàn bộ mã tặc Nhiều Phong Trại đều rút lui không còn một tên, những tên bị giết, cũng bị thu nhặt trở về.

Tất cả người có mặt chứng kiến Phương Triết một mình nghiền ép hơn ba trăm tên mã tặc không khỏi kinh sợ. Thủ đoạn đó có thể nói là hô phong hoán vũ, thủ đoạn miềm sát địch nhân chỉ trong chớp mắt như vậy, người bình thường, không thể nào làm được.

Bạch Cự Nhân là người từng trải, hần ngang dọc trong giang hồ trên ba mươi năm. Đây là lần đầu tiên hần chứng kiến phi kiếm lơ lửng trên không trung, và miềm sát địch nhân chỉ bằng một ý niệm.

“Đây chẳng phải là người, Bạch gia chủ vô cùng để ý tới sao?” Bạch Cự Nhân nhủ thầm, sao đó hướng Phương Triết ngay ngừng nói “Không nghĩ tới, lần này đến cứu viện, lại không hoàn thành nhiệm vụ, Bạch mỗ ta thật sự hổ thẹn!”

Phương Triết nhìn vị trung niên nhân trước mặt, thắc mắc hỏi “Cho hỏi, thúc là?”

Bạch Cự Nhân lúc này mới nhớ ra, hần vẫn chưa giới thiệu cho Phương Triết “Ta là một trong mười trưởng lão Bạch gia, Bạch Cự Nhân! Lần này Bạch gia chủ sai ta trước đến cứu viện, sau đó viện quân đến sau. Không nghĩ tới, bọn chúng lại sớm hơn dự kiến, nên ta trở tay không kịp”

Phương Triết nghe nói vậy, liền khom người thi lễ. Hần không nghĩ tới Bạch gia lại âm thầm bảo vệ Phương gia hần.

Hần thầm nghĩ “Chẳng lẽ chỉ vì giúp Bạch Thị Lan nhìn thấy, mà Bạch gia đối với hần tốt đến như vậy!”

Bạch Cự Nhân nhớ tới thủ đoạn vừa rồi của Phương Triết, chợt cảm thấy tò mò, hần không kìm chế được liền hỏi “Vô công mà Phương công tử sử dụng là gì, có thể ta giải khai khúc mắc được không?”

Phương Triết ngẫm nghĩ một lúc, hần mới trả lời “Đây là Phi Kiếm Thuật, một lần đi Câu Mộc Trần gặp một vị lão nhân gia, lão ta truyền thụ cho ta. Rất tiếc là ta không thể tiết lộ thêm được!”

Bạch Cự Nhân gật đầu, nhủ thầm “Phi Kiếm Thuật, đúng là thủ đoạn nghịch thiên. Nếu có thủ đoạn này, cho dù ta học võ công ba mươi năm hay trăm năm cũng chẳng bằng hần một ý niệm...”

Bạch Cự Nhân thở dài “Nhân sinh, người có cơ duyên vẫn là một thiên tài!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bạch gia chủ rung động

Ba ngày sau đó, viện quân Phương gia cuối cùng cũng đến được Mô Sơn Cốc, nhưng lúc này thì mọi việc đã được giải quyết ổn thỏa. Nên thay vì cứu viện, bọn họ hộ tống gia chủ trở về kinh thành.

Bạch Cự Nhân và đám hộ vệ Bạch gia cũng trở về gia tộc, báo cáo lại sự việc đã diễn ra ở Mô Sơn Cốc. Đương nhiên, sau khi nghe Bạch Cự Nhân trưởng lão tường thuật lại vụ việc, cao tăng Bạch gia ai cũng sững sờ không tin vào những điều nghe thấy. Đặc biệt là “Phi Kiếm Thuật”...

Bạch Kinh Thiên như thường lệ ngồi chễm chệ trên ghế gia chủ. Hần nghi hoặc nói “Miềm sát địch nhân chỉ trong ý niệm, thủ đoạn này ai dạy cho hần, hơn nữa với độ tuổi hần có thể sao?”

Sau đó, Bạch Kinh Thiên nhìn về phía Bạch Cự Nhân đang ngồi bên dưới, hần hỏi “Chuyện này người thật sự là tận mắt nhìn thấy sao?”

Bạch Cự Nhân không giấu được rung động “Ta cùng hơn mười hộ vệ đều tận mắt nhìn thấy, quý dị vô cùng. Phi kiếm bằng trúc, mà sát thương không ngờ lại cao đến như vậy. Nếu không phải bằng trúc, mà là một loại sắt thép kiên cố, không biết chừng uy lực sẽ như thế nào!”

Hần dừng một chút, nói tiếp “Hần nói, một vị lão nhân gia nào đó ở Câu Mộc Trần truyền dạy hần Phi Kiếm Thuật, chuyện này ta không biết thật giả nhưng cũng có khả năng!”

Bạch Kinh Thiên phì cười “Hần nói đều đúng đấy, nhưng quả thật, trước kia sự tích hần bị bệnh câm, người Lăng Ba Thành nhà nhà đều biết, thậm chí hần không hề có bằng hữu vì thường hay bị trêu chọc. Hần đến Câu Mộc Trần gặp cơ duyên, đó là sự thật!”

Bạch Kinh Thiên chợt nhớ đến một việc, hần nhìn về hướng một vị trưởng lão, chừng ba mươi tuổi, dáng người tuấn mỹ.

Hần nói “Bạch Nhất Đàm huynh, còn nhớ đến ủy khuất củ chứ?”

Bạch Nhất Đàm trưởng lão lãnh đạm “Chuyện củ, ta không muốn nhắc lại!”

Bạch Kinh Thiên nhìn hần thờ ơ, mới dùng chiêu khiêu khích “Trước kia, vì thời cuộc, nên để người chịu ủy khuất, giờ Nhiều Phong Trại bắt đầu không coi ai ra gì, giữa ban ngày truy sát Phương gia, đây là một cơ hội tốt cho người!”

Bạch Vi Nhất nhớ đến chuyện cũ của cháu trai mình, lão khẽ thở dài “Lúc trước, Nhiều Phong Trại tác oai tác quái, ngang nhiên tàn sát một cái thôn trang. Trong đó có một vị nữ tử là trí kỷ của tiểu Đàm. Đáng tiếc, vì một giao dịch, nên để tiểu Đàm chịu ủy khuất”

Bạch Kinh Thiên tiếp lời “Cho nên, lần này ta định phái người đến được đền, làm hộ vệ Phương Triết một đoạn thời gian, ta tin tưởng, người sẽ có cơ hội đòi lại được công đạo!”

Bạch Kinh Thiên lấy từ trong người ra một tiểu kiếm, dài bằng một gang tay, mảy trắng sữa tuyệt mỹ. Hắn nói “Người đưa lễ vật này cho Phương Triết, nói Bạch gia cho hắn mượn dao!”

Bạch Nhất Đâm bước ra tiếp nhận tiểu kiếm.

Hắn sững sờ một lúc nhủ thầm “Đây chẳng phải là Bạch Nhật Phi Kiếm, phi kiếm được rèn từ Tinh Vãn Thạch, chém sắt như chém bùn sao? Lễ vật này... thật kinh người!”

Nhìn biểu hiện đặc sắc của Bạch Nhất Đâm, Bạch gia chủ mỉm cười “Hảo kiếm tặng tri kỷ, huống hồ Phương Triết có tuyệt kỹ tương ứng”

Bạch Vi Nhất thấy vậy, đứng ra chấp tay nói “Nếu vậy, ta cũng sẽ đến được điền làm hộ vệ hắn một đoạn thời gian. Ta cũng muốn nhìn xem, Phương Triết là người như thế nào lại được gia chủ coi trọng đến như vậy!”

Bạch Kinh Thiên cười lớn, vỗ tay nói “Nếu được như vậy, Phương Triết chắc là tu chín kiếp mới được cao thủ Bạch gia làm hộ vệ, coi như là chuyện tốt đi!”

Bạch gia chủ vừa dứt lời, những trưởng lão khác có động tác ngồi nhòm dậy, như có điều muốn nói. Bạch gia chủ ngăn lại “Không nên, các người là trưởng bối, lớn rồi, không nên ham chơi! Có dịp, ta sẽ bảo Phương Triết diện kiến các người!”

Bạch Kinh Thiên cảm giác, các vị trưởng lão Bạch gia quá hư rồi. Nếu hắn không ngăn lại, cả đám lại ủa theo đi làm hộ vệ cho một tiểu bối, thật là quá mất mặt.

...

Trong khi đó, tại sào huyệt Nhiều Phong Trại.

Hai tên trưởng lão thất bại trở về, quỳ gối trước Phong Trại chủ báo cáo lại toàn bộ sự việc diễn ra ở Mộ Sơn cổ. Bọn họ hy vọng tìm được khoan hồng.

Phong trại chủ lãnh đạm “Trước khi ta trở về, khí thế hùng hục hầu như là nghiền ép. Lúc không có ta, các người lại thất bại thảm hại đến như vậy!”

Hắn nghiền răng, nói tiếp “Ba tên các người đồng loạt xuất thủ lại thua thảm bại trước một tên tiểu tử miệng còn hôi sữa. Một tên bỏ mạng, hai người các người còn dám vác mặt trở về?”

Một tên trưởng lão, không nhìn được bắt mẫn nói “Phong trại chủ không biết là, tên tiểu tử đó quái dị như thế nào đâu. Hắn chỉ một ý niệm, liền giết chết tên Thiết Đầu! Chuyện này, hơn hai trăm tên thuộc hạ tận mắt nhìn thấy”

Phong trại chủ chất vấn “Hai người các người nói là tận mắt nhìn thấy?”

Cả hai trưởng lão đều gật đầu, tên kia bổ sung “Tiểu tử đó điều khiển mấy chục phi kiếm bay lượn lơ trên bầu trời. Hầu như các thuộc hạ chân tay đều rụng rời, không còn khả năng chiến đấu. Nên thuộc hạ mới rút lui!”

Hắn bổ xung thêm “Đặc biệt là kiếm hình như được làm từ trúc!”

Ba tên trưởng lão khác, đang ngồi trên ghế, nhìn hai vị bằng hữu đang gặp khốn cảnh. Không nhìn được bên góp ý vào “Ta nghĩ, tên tiểu tử đó có vấn đề, hơn nữa, hắn rất nổi tiếng trong ở Lăng Ba Thành. Nhiều lời đồn thổi hắn gặp kỳ ngộ, gặp tiên nhân cho thuốc thần kỳ chữa bệnh câm của hắn. Nên hắn có thủ đoạn, không phải là chuyện không có khả năng xảy ra”

Phong trại chủ nghe ba vị trưởng lão nói giúp. Hắn suy nghĩ lại tất cả khả năng có thể xảy ra. Hắn lẩm bầm “Đông Hải có Hạc tiên sinh, nếu vậy trung nguyên cũng có thể có kỳ nhân dị sĩ”

Hắn nhìn hai tên trưởng lão đang quỳ gối, vói về mặt oan uổng. Cuối cùng hắn cũng thờ dài. Hắn nói “Coi như tạm thời ta không xử phạt nhưng tội thì không thể tha. Các người lên đường đến trấn Liêm Khâu đón lấy Hạc tiên sinh coi như lấy công chuộc tội đi!”

Hai tên trưởng lão nghe vậy, liền mừng rỡ, vội vàng đứng dậy chấp tay nói “Bọn ta sẽ không để trại chủ thất vọng!”

Nói rồi liền lui ra bên ngoài, trực tiếp lên đường.

Phong Trại chủ nhìn sang ba tên trưởng lão hội ý “Các người nói ta nên làm gì bây giờ?”

Một tên nhìn nét mặt Phong trại chủ, sao đó đứng dậy nói “Thuộc hạ cảm thấy, nên đợi Hạc tiên sinh đến, sau đó tìm đối sách. Ta cũng không muốn để một vài huynh đệ chết vô ích!”

Hai trưởng lão còn lại cũng đứng dậy, chấp tay phụ họa “Bọn thuộc hạ cũng cảm thấy lời Vương huynh nói không sai, hơn nữa lần này chúng ta gây động tĩnh lớn như vậy. Bọn người Bạch gia không nhúng tay vào mới là chuyện lạ”

Phong trại chủ nghe vậy, chậm chậm gật đầu. Hắn thờ dài “Vậy thì ta cho bọn chúng thêm vài ngày hưởng thụ cuộc sống yên ổn vậy. Nhắc tới tên Hạc tiên sinh kia, không biết có bản lĩnh thực hay không, hay chỉ là một tên lừa đảo...”

Điền trưởng lão là người giỏi thiệu, khi thấy trại chủ ngờ vực năng lực Hạc Tiên Sinh. Hắn trong lòng lúng túng, nói là tận mắt nhìn thấy, chẳng qua là hắn cũng nghe lời đồn nên kết giao mà thôi.

Những trưởng lão khác cũng im lặng, không nói. Bọn họ rơi vào trầm mặc.

...

Hai vị trưởng lão Bạch gia trải qua năm ngày đường, cuối cùng cũng đến được Nam Xương Dược Điền. Bọn họ đến nơi trong lúc Phương Triết không có mặt ở trang viên. Nên tiếp đãi hai vị trưởng lão, đương nhiên là Phương Long và Phương Hồ, ngoài Phương Triết ra, ở được điền, hai vị chính là người có danh khí lớn nhất.

Lúc này, ngoài sân sơn trang Tiểu Hắc đã về đến. Phương Triết trên lưng nó phóng xuống, rồi đi thẳng vào phòng khách.

Phương Triết nhìn hai vị đại nhân vật đối diện, khá lạ lẫm nhưng trên mặt họ có nét tươi cười thân thiện. Hắn có hảo cảm, liền tiến lại gần thì lễ “Tiểu bối là Phương Triết, gặp hai vị đại nhân thật sự vô cùng vinh hạnh!”

Bạch Vi Nhất nhìn Phương Triết đánh giá, sau đó vuốt râu cười híp mắt, còn Bạch Nhất Đâm tiến lại như quen thuộc từ lâu. Cầm lấy tay hắn nói “Ta đã nghe thanh danh của Phương Triết tiểu đệ từ lâu, gặp mặt đúng là lời đồn sai hết rồi. Tiểu đệ thật sự anh tuấn, bước chân vô cùng tiêu sái. Chứng tỏ kinh công của đệ đã xuất thần nhập hóa!”

Phương Triết sững sờ, hần đở mồ hôi nghĩ thầm “Ta thực sự không có biết kinh công là gì, ta chưa từng học qua nha!” Nhưng hần vẫn giải thích “Tiểu đệ chưa từng học qua kinh công! Cho hỏi vị đại ca là...?”

Bạch Nhất Đàm vỗ lấy vai hần nói “Ta là Bạch Nhất Đàm, còn vị kia là thúc phụ ta, Bạch Vi Nhất trưởng lão Bạch gia”

Phương Triết sững sờ, hần lùi ra sau thì lễ một lần nữa, hần nói “Tiểu Bối lỗ mãn, vừa rồi không hay hai vị trưởng lão đến. Đây là vinh hạnh to lớn với Phương gia ta!”

Bạch Vi Nhất tiếp tục nhìn Phương Triết, trên nét mặt vẫn tươi cười. Sau đó hần lấy ra một thanh tiểu kiếm đưa cho Bạch Nhất Đàm. Bạch Nhất Đàm tiếp nhận, rồi truyền cho Phương Triết, hần nói “Đây là lễ vật của Bạch gia chủ bọn ta, ngài ấy nói muốn cho Phương Triết hiền đệ mượn một cây đao”

Phương Triết sững sờ “a” lên một tiếng. Hần nghe từ “mượn đao” rồi nhìn hai vị trưởng lão, như hiểu được ý tứ. Hần trầm tư suy nghĩ một lúc.

Hần sau đó tiếp nhận tiểu kiếm, hần rút kiếm ra khỏi vỏ. Thanh tiểu kiếm này dài chừng ba gang tay màu trắng sữa, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Bạch Nhất Đàm giải thích lai lịch tiểu kiếm này “Đây là thanh Bạch Nhật Phi Kiếm, được làm từ Tinh Vãn Thạch vô cùng kiên cố...”

Phương Triết cảm giác vô cùng hứng thú, dường như cảm giác phi kiếm rất chân thật, rất thân thiết. Hần diễm nhẹ ngón tay, phi kiếm lập tức bay lượn ra bên ngoài, bắn về phía vách tường, sau đó nhẹ nhàng xuyên qua như một tờ giấy. Nó lại hướng lên bầu trời bay một vòng rồi mới trở về vây lấy Phương Triết.

Hai trưởng lão Bạch gia kinh ngạc, Bạch Cự Nhân đã không khoa trương khi miêu tả thủ đoạn của Phương Triết.

“Phi Kiếm Thuật” đúng là danh bất hư truyền.

Phương Triết thu kiếm vào vỏ, hần hướng hai vị trưởng lão chấp tay, bộ dáng vô cùng nghiêm túc “Đa tạ hai vị đại nhân, lễ vật này tiểu bối sẽ vô cùng trân quý!”

Bạch Vi Nhất mỉm cười, bộ dáng của Phương Triết không sai, rất đẹp mắt hần.

Tiếp đó, Bạch Nhất Đàm nói “Lần này ta cùng thúc phụ đến đây, sẽ ở lại một thời gian, chờ giải quyết xong rắc rối của Nhiều Phong Trại mới về Bạch gia, có gì phiền tiểu đệ chiêu cố những ngày này!”

Nghe Bạch Nhất Đàm ngỏ ý ở lại sơn trang, Phương Triết cũng ngầm hiểu dụng ý của người Bạch gia, bọn họ là muốn bảo vệ hần nên mới ở lại.

Phương Triết khom người thi lễ “Đa tạ hảo ý của hai vị đại nhân, tiểu bối vô cùng vinh hạnh!”

Hai vị trưởng lão gật đầu mỉm cười hài lòng. Sau đó theo sau Phương Long, Phương Hồ tìm một gian phòng ở lại.

Phương Triết tay cầm tiểu kiếm, trong lòng cảm giác ấm áp. Hắc không thể nào hiểu được, Bạch gia tại sao lại đối xử tốt với Phương gia đến như vậy.

Hần chỉ tiện tay giúp Bạch Thị Lan, chứ không hề nghĩ sẽ được Bạch báo đáp. Không ngờ, chỉ là tiện tay, Bạch gia hết lần này đến lần khác tặng lễ. Tấm lòng này, hần đời này ghi nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bình minh trước đông tro tàn

“Cha mẹ... “

Phương Triết hét lên, hai tay vói vào khoảng không. Hần vừa mơ thấy cha mẹ mình bị mã tặc sát hại, nguyên do là hần mãi mê luyện tập Ngự Kiếm Thuận, không có bên cạnh cha mẹ bảo vệ nên mới bị ám toán.

Phương Triết nắm chặt tay, mồ hôi nhiều nhãi. Hần bắt đầu hoang mang, lo lắng. Hần vẫn còn dư âm trong giấc mơ, nên hơi thở vẫn chưa đều đặn. Hần quyết định, sáng ngày hôm sau sẽ trở về Lăng Ba Thành. Hần không muốn dây dưa ở nơi được diễn thêm ngày nào nữa. Hần lo lắng cho cha mẹ, nếu giấc mơ là sự thật, hần sẽ ân hận suốt đời.

Hần giờ đã có một tay bán lĩnh, không bảo vệ được cha mẹ thì luyện kiếm còn ý nghĩa gì nữa.

Phương Triết trần trọc không ngủ được, hần ra bờ hồ nhìn lên ánh trăng sáng. Khung cảnh lung linh, huyền ảo, xa xa dưới gốc cây, Tiểu Hắc nằm ngủ vô cùng thoải mái.

Hần dường như, đã lâu rồi không có thức giấc vào giờ này. Tâm trạng lo lắng khiến hần suy nghĩ nhiều chuyện không hay.

Từ sau khi cuộc gặp gỡ Khúc Tiểu Bạch, hần đã thành một con người khác. Có năng lực hơn, vì thế trách nhiệm bảo vệ người thân càng nhiều hơn. Nếu hần là một tiểu hài tử vô tri, liệu hần có thể ở được diễn, trải nghiệm cuộc sống đơn sơ, giản dị nơi hoang dã này hay không.

Hần tựa lưng vào vách tường, sau đó ánh mắt một môi từ từ khép lại, cho đến khi chìm vào giấc ngủ mơ hồ.

...

Phương Triết mở mắt ra, Tiểu Hắc đang nhìn hần không chớp mắt. Nó nhìn Phương Triết như có điều suy nghĩ “Chủ nhân, ngươi có phải muốn ngủ bụi giống ta không”.

Phương Triết dụi mắt, nhận ra trời đã sáng. Hần cảm giác nhẹ nhõm. Trời sáng, hần phải lên đường trở về kinh thành, nếu rảnh rỗi, hần tìm một nơi vắng vẻ luyện tập Ngự Kiếm Quyết cũng được.

Còn về thảo dược, hần đã ghi nhớ rõ ràng, chỉ là lấy lý do để ở lại luyện tập phi kiếm mà thôi.

Lúc này, Phương Long hối hả chạy vào lớn tiếng báo “Thiếu gia, ngoài cổng có người bất tỉnh...”

Phuong Triết đang ngồi bên ngoài hành lang phòng, nghe được hộ vệ báo cáo. Hắn vội vã chạy ra ngoài cổng xem xét tình hình, lúc này động tĩnh khá lớn, hầu như người trong sơn trang đều tụ tập.

Phuong Triết nhìn một gã đang nằm bất tỉnh, quần áo bị đốt, da dẻ hắn bị cháy đen trong thật thê thảm.

Hộ vệ Bạch gia, Bạch Vi Nhất và Bạch Nhất Đàm cũng có mặt, bọn hắn nhận ra hình xăm Bạch gia trên cánh tay.

Bọn hắn mới tiến lại gần, nhét một viên đan dược vào miệng, vị hộ vệ đó liền mở mắt ra, ho sặc một hơi rồi mới nhìn đáo đát xung quanh.

Hắn nhận ra hai vị trưởng lão Bạch gia, liền vội vàng thi lễ, nhưng hắn không đủ sức, chỉ luống cuống rồi vẫn phải dựa vào Phuong Long.

Bạch Nhất Đàm hỏi “Người là hộ vệ phân bộ nào?”

Hắn nhìn vị Bạch trưởng lão Bạch gia, liền bẩm báo “Thuộc hạ, hộ vệ Bạch phu nhân trong Điền Hoa Thôn... thuộc là là Bạch Nghĩa, đã từng gặp qua Bạch Nhất Đàm trưởng lão ở Bạch gia tộc hội”

Bạch Nhất Đàm gật đầu, sau đó mới hỏi tiếp “Người tại sao lại thê thảm như vậy?”

Bạch Nghĩa chợt nhớ lại, liền khóc lóc “Bẩm báo Bạch trưởng lão, đêm qua, Điền Hoa Thôn xuất hiện một vị khách nhân. Hắn dáng người thon dài, có chòm râu khá dài, muốn tìm Phuong Triết thiếu gia”

Bạch phu nhân biết hắn đến sinh sự, liền cho trực khách. Không ngờ, hắn không nói gì, liền phóng hỏa đốt trụ đình viện của Bạch phu nhân...”

Hắn thờ dốc một hơi, rồi kể tiếp “Chúng thuộc hạ kịp thời xuất hiện phản kháng, và cứu được Bạch phu nhân. Nhưng tên đó rất quý dị, hắn phóng ra những quả cầu lửa về chúng thuộc hạ, thuộc hạ không dám chống cự, né tránh nên thoát nạn. Những hộ vệ khác, trực tiếp dùng đao kiếm chống cự những quả cầu lửa, đều bị đốt cháy thành tro cốt...”

Bạch Vi Nhất sững sờ, khi nghe thủ đoạn phóng hỏa. Hắn hỏi “Có phải, tay trái hắn lúc nào cũng cầm một cái tẩu thuốc, về mặt lúc nào cũng cười hiểm?”

Bạch Nghĩa liền gật đầu, về mặt âm hiểm đó, khắc sâu trong lòng hắn, vì những bằng hữu đã bị chết dưới tay lão ác ma đó.

“Hắn thực sự đến!” Bạch Vi Nhất lẩm bẩm. Sau đó hướng Bạch Nhất Đàm nói “Người về Bạch gia, điều động một trăm cao thủ đến đây, nói Bạch gia chủ Hạc tiên sinh đã xuất thủ”

Bạch Nhất Đàm nhìn nét mặt nghiêm trọng của thúc phụ, hắn cũng không do dự gật đầu, trực tiếp đi ngay.

Bạch Vi Nhất nhìn Bạch Nghĩa hỏi tiếp “Những người khác? Có ai còn sống không?”

Bạch Nghĩa gật đầu trả lời “Tên đó phóng hỏa đốt sạch Điền Hoa Thôn, những hộ vệ chống cự đều chết, chỉ có dân trong thôn là bị bọn mã tặc bắt đi. Bạch phu nhân cũng bị chúng bắt đi. Bọn hắn nói hai ngày sau đến Yên Phong Linh ở Thanh Sơn giao ra khế đất và Phuong Triết, Nếu không bọn chúng sẽ giết hết người trong thôn”

Bạch Vi Nhất không nói gì, sau đó hắn liền vội vàng đi về Điền Hoa Thôn xem tình hình.

Phuong Triết giao việc chăm sóc Bạch Nghĩa cho gia nhân, sau đó hắn cùng hai vị hộ vệ thân thiết theo sau Bạch trưởng lão.

Một khắc sau, mọi người có mặt ở bên ngoài Điền Hoa Thôn.

Khung cảnh trước mắt chính là đồ nát, toàn bộ nhà trong thôn đều bị thiêu rụi sạch sẽ, khói vẫn còn nghi ngút.

Bạch Vi Nhất nhìn thủ đoạn phóng hỏa, âm thầm lắc đầu. Bọn chúng ra tay hầu như rất nhanh, và dứt khoát.

Hắn lẩm bẩm “Thủ đoạn khủng hỏa này, đúng là hắn!”

Sau một hồi khám xét, mọi người tìm được hơn hai mươi thi thể hộ vệ và mười trai tráng trong làng. Những người này chắc hắn đã chống cự quyết liệt, nên mới gặp khốn cảnh. Bọn hắn nếu biết, người phạm tội đầu một vị tiên nhân, gặp cảnh tượng gì, bọn hắn nhất định sẽ thúc thủ chịu tội.

Bạch Vi Nhất cảm thán “Không nghĩ tới, Nhiều Phong Trại lại dám liều lĩnh ra tay ngoan độc như vậy! Nếu ta không đòi lại công đạo, những người này chết sẽ vô ích!”

Bạch Vi Nhất nhìn sang Phuong Triết dặn dò “Người bản lĩnh, nhưng chuyện này đã đụng chạm đến Bạch gia ta, nên tiểu tử người ngoan ngoãn ở nhà xem kịch là được!”

Phuong Triết không phản ứng, hắn cảm giác mọi chuyện xoay chuyển cực nhanh. Nếu không xảy ra chuyện này, hắn đã lên đường về kinh thành rồi.

Hắn nhủ thầm “Nếu ta về kinh thành, Nhiều Phong Trại cũng chưa chắc buông tha Điền Hoa Thôn, và buông tha ta, ta đã vô tình giết chết con trai tên trại chủ, sớm hay muộn cũng sẽ bị trả thù.”

Phuong Triết trầm tư suy nghĩ một lúc, hắn muốn triệt để giải quyết Nhiều Phong Trại. Hắn không muốn tai họa ngầm sẽ khiến hắn luôn mang cảm giác bất an. Hắn chợt nhớ ra một chuyện, liền hướng Bạch Vi Nhất nói “Tiểu bối có một kế. Trước mắt trở về sơn trang, ta muốn tra khảo một người!”

Trong tay Phuong Triết còn nắm một tên mật thám Nhiều Phong Trại. Tên này đối ngoại nhân, hắn đã chết. Nhưng thực chất, hắn đang bị nhốt trong mật thất sơn trang Phuong gia.

Một khắc sau, Bạch Vi Nhất theo sau Phuong Triết tiến vào mật thất sơn trang. Nơi này trước kia là của Bạch gia quản lý, nên Bạch Vi Nhất không lạ gì với kết cấu chặt chẽ phòng giam.

Cánh cửa vừa mở ra, tên mật thám đã đứng chờ sẵn. Hắn được gia nhân Phuong gia chiếu cố ăn ở, nên về ngoài cửa hắn không hề tiểu tiện, hay có dấu vết bị ngược đãi.

Phuong Triết đi vào, nhìn hắn nói “Lần này là cơ hội của ngươi! Trước kia ta không thả ngươi đi, một là vì ngươi là người Nhiều Phong Trại, hai là thả ngươi đi rồi, ngươi cũng chắc chắn bị người Nhiều Phong Trại diệt khẩu!”

Tên mật thám không nói, vì những lời Phuong Triết nói đều đúng. Hơn nữa, hắn sợ chết nên mới đầu hàng Phuong Triết. Nếu ngoan cố, có thể đã chết lâu rồi.

Hắn gật đầu ra vẻ không có ý kiến. Phuong Triết nói tiếp “Giờ Nhiều Phong Trại chủ động làm ác, nên bọn ta không thể ngồi im được. Ngươi vẽ ra sơ đồ sào huyệt Nhiều Phong Trại, sau khi xong việc, ta sẽ thả ngươi đi, thậm chí còn trả công cho ngươi!”

Tên mặt thám im lặng lắng nghe, sau đó lấy trong người ra một tấm bản đồ. Hắn đưa cho Phương Triết. Phương Triết nhận lấy rồi đưa cho Bạch Vi Nhật trưởng lão.

Hắn nói “Tiểu bối cần nhắc, lần này chủ lực Nhiều Phong Trại chắc chắn sẽ tụ họp ở Yên Phong Lĩnh. Tiểu bối sẽ cùng hộ vệ đến Yên Phong Lĩnh ứng phó, sào huyệt Nhiều Phong Trại phiên Bạch trưởng lão xử lý...”

Bạch Vi Nhật nhìn vào bản đồ. Bên trong có đường đi nước bước đến sào huyệt của Nhiều Phong Trại. Bạch Vi Nhật mỉm cười “Người nhìn xem, sào huyệt bọn chúng cũng ở Thanh Sơn. Chúng ẩn náu trong động Phong Nha, cách Yên Phong Lĩnh chỉ hai trăm dặm...”

Phương Triết bất ngờ, nhìn vào bản đồ, vị trí Yên Phong Lĩnh như lòng chảo. Nếu không có đề phòng, bọn họ lúc nào cũng có thể bị đánh úp. Một cái bẫy hầu như không có đường thoát.

Bạch Vi Nhật về mặt nghiêm túc nói “Sáng mai, chúng ta sẽ chia nhau hành động. Ta sẽ gửi vị trí cho Bạch gia, hai ngày sau sẽ tụ họp ở Thanh Sơn. Lần này Bạch gia sẽ không đứng ngoài cuộc để bọn chúng muốn làm gì thì làm nữa!”

Tên mặt thám đứng kế bên nhìn nét mặt Bạch gia trưởng lão, hắn âm thầm may mắn, vì sớm đã rút khỏi Nhiều Phong Trại. Chính vì lý do đó, mà hắn rất thành thật và sẵn sàng phối hợp cùng Bạch trưởng lão tìm con đường an toàn để xâm nhập vào Thanh Sơn. Dù sao, hắn cũng là một mặt thám, đường đi nước bước ở Yên Phong Lĩnh hay Phong Nha Động ở Thanh Sơn đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tiến lên Thanh Sơn

Yên Phong Lĩnh, là một ngọn núi nhỏ, được bao phủ bởi một rừng cây thông, trải dài từ nam đến bắc Thanh Sơn thuộc Thanh Nguyên Quốc. Vùng này hầu như không có người qua lại, vì là vùng giao tranh giữa hai nước Thanh Nguyên Quốc và Xiêm La nên Nhiều Phong Trại mới chọn nơi này làm sào huyệt. Chính vì địa thế hiểm trở, để phòng khó công nên Thanh Sơn được xem là nơi an toàn tuyệt đối và bất khả xâm phạm đối với mã tặc.

Thêm vào đó, địa thế Yên Phong Lĩnh giống như một lòng chảo giữa dãy núi Thanh Sơn, một bên là vực sâu không nhìn thấy đáy, một bên là dốc đá cheo leo. Chỉ có một con đường lớn, thẳng hướng đến Phong Nha động, tổng đà của Nhiều Phong Trại...

Lúc này đứng trên một mỏm đá cao, có hai thân ảnh, một là trung niên nhân dáng người cao gầy, vôi đôi mắt hẹp dài vô cùng âm hiểm, trên tay luôn cầm một cái tẩu thuốc người này chính là đỉnh đỉnh đại danh ở Đông Hải Hạc Tiên Sinh, thân ảnh còn lại là Phong Trại Chủ dáng người cao to, phong thái tiêu sái.

Lần này Nhiều Phong Trại trại chủ, đã bỏ ra một khoản tiền lớn mới mời được Hạc Tiên Sinh từ Đông Hải vào trung nguyên xuất thủ. Vị Hạc Tiên Sinh này về ngoài nhìn như hèn mọn, âm hiểm nhưng hành động thì lại vô cùng dứt khoát ngoạn độc.

Cách đây một ngày, hắn chỉ để Hạc Tiên Sinh ra tay cảnh cáo người Điền Hoa Thộn, kết quả hắn đã dùng thủ đoạn tiên nhân thiêu hủy sạch sẽ ngôi làng. Thậm chí bắt hơn ba trăm con tin đem về Yên Phong Lĩnh chờ bọn người Phương gia đến giao khế đất và tên tiểu tử Phương Triết. Động thái này quá lớn, khiến hắn hầu như mộng, điều mà trước giờ hắn không dám động thủ vì e ngại Bạch gia.

Phong trại chủ im lặng một đoạn thời gian, không nói gì. Hắn đang ráng tiếp nhận việc đổi đầu trực tiếp với Bạch gia.

Cuối cùng vẫn lên tiếng nói “Lần này đối phó là cả một thế lực lớn, Hạc tiên sinh nắm được bao nhiêu thành?”

Hạc tiên sinh đứng bên cạnh, không biểu tình gì, tùy ý nói “Phong trại chủ vẫn là chưa tin tưởng thủ đoạn của ta. Đối với ta mà nói, thế lực nào đứng trước ta đều chỉ là tôm tép!”

Hạc Tiên Sinh dừng lại ngẫm nghĩ một lúc, rồi nói tiếp “Sau khi người lấy được khế đất, giải quyết kẻ thù người, ta muốn bỏ sung thêm điều kiện...”

Nhìn biểu tình Phong trại chủ, hắn tiếp tục nói “Ta muốn chiếm dụng Dược Điền Sơn, ta dạo qua nơi đó, nhìn thấy phong cảnh không tệ. Ta muốn ở đó một thời gian dài!”

Nghe ý tứ Hạc Tiên Sinh, Phong trại chủ trong lòng nở hoa, hắn không chút do dự, dứt khoát trả lời “Hạc tiên sinh đi giá đến dược điền, vụ làm ăn này không tệ!”

Phong trại chủ ngẫm nghĩ lại, chợt hiện lên một nét phân vân trên khuôn mặt, hắn khẽ nói “Dù sao cũng là một thế lực tồn tại trăm năm Thanh Lương Quốc, ta vẫn cảm giác không an tâm!”

Hạc tiên sinh nhếch miệng cười “Giữa tiên nhân và phàm nhân, có thể đối kháng sao?”

Hạc tiên sinh nói xong, hắn giơ bàn tay ra một bên, thỉnh thoảng xuất hiện một quả cầu lửa to lớn. Hơi nóng lan tỏa xung quanh, khiến Phong trại chủ như bị thiêu đốt. Hắn chỉ về phía một cụm cây thông bên dưới chân hắn, khoảng cách gần trăm trượng. Quả cầu lao nhanh, sau đó phát ra một tiếng “ầm” cực lớn, quả cầu lửa thiêu rụi đám cây thông, để lại một hố to là một vùng cháy đen như mực.

Hạc tiên sinh nhàn nhạt xác nhận một lần nữa, hắn tùy ý nói “Người cảm thấy, con người có khả năng đối kháng năng lực của tiên nhân sao?”

Phong trại chủ tận mắt nhìn thấy thủ đoạn Hạc Tiên Sinh, hắn hai mắt mở to ra kinh ngạc. Sau đó trong lòng dâng lên một nỗi rạo rực. Nếu biết sớm đối phương thật sự có thủ đoạn ghê tởm như vậy. Hai mươi năm trước, đã ra tay cướp đoạt Nam Xương Dược Điền rồi.

Hắn thở ra tiếng nuốt “Đã hai mươi năm a, thật sự một thời gian nhịn nhục quá dài...”

Ánh mắt hắn chờ mong, nhìn về một nơi xa...

...

Bạch Gia Trang, Thiên Phong Thành, Thanh Lương Quốc.

Bạch Kinh Thiên ngồi giữa phòng nghị sự, xung quanh là tám vị trưởng lão.

Bạch Kinh Thiên cầm trong tay bức mật thư từ Bạch Nhất Đàm. Hắn yêu cầu gia tộc tập hợp một trăm cao thủ Bạch gia đến Thanh Sơn chi viện. Trong mật thư kể lại toàn bộ sự việc Nhiều Phong Trại sát hại Điền Hoa Thôn con dân, và hộ vệ. Bọn chúng còn bắt hơn ba trăm người giam ở Thanh Sơn yêu cầu khế đất Nam Xương Dược Điền và mạng của Phương Triết.

Bạch Kinh Thiên khuôn mặt băng lãnh, hắn đập nát cái bàn bên cạnh, phẫn nộ quát “Đứng là coi trời bằng vung, bọn chúng tưởng Bạch gia là quả hồng mềm hay sao?”

Bạch gia chủ nhìn xuống Bạch Hữu Đạo nói “Thúc phụ có muốn thư giãn gân cốt không?”

Vị trưởng lão này là trưởng bối của hắn, đã ngoài bảy mươi nhưng dáng người tiên phong đạo cốt, với nét mặt nhân từ. Lão cười ha ha nói “Xương cốt không còn hoạt động như trước, giờ chỉ ngồi nghe ngóng thế sự thôi!”

Lão nhìn sang vị trung niên thư sinh bên cạnh “Bạch Hàn, người thay thế lão gánh vác trọng trách này đi!”

Vị Bạch Hàn trưởng lão đứng dậy chấp tay nói “Ta cũng rất tò mò vị Hạc tiên sinh oanh động một phương đó, lần này ta xuất thủ”

Bạch Kinh Thiên gật đầu, sau đó bổ sung nói “Người tập hợp một trăm cao thủ đang làm nhiệm vụ phụ cận, sau đó triệu tập năm trăm tên lính ở Thanh Sơn chờ lệnh. Để ta xem Nhiều Phong Trại cũng được bao nhiêu. Hơn nữa, nhớ mang theo khiên kháng hòa! Ta cho rằng, Hạc tiên sinh đó không phải dạng tầm thường gì, đề phòng vẫn hơn!”

Bạch Hàn trưởng lão chấp tay vâng lệnh, rồi rút lui ra bên ngoài. Trực tiếp đi làm nhiệm vụ.

Bạch Kinh Thiên ngẫm nghĩ một lúc, khẽ mỉm cười, sau đó hướng Bạch Hữu Đạo nói “Hai ngày tới ta cùng Lan nhi đến Lang Nha Trấn thăm Thiên Nhai Hải Các, giang hồ đồn thổi ở đó cơ duyên rất nhiều, phong cảnh lại hữu tình. Mấy năm công việc nhiều không có hít thở không khí trong lành, có gì thúc phụ giúp ta chiếu cố vài ngày...”

Bạch Hữu Đạo liếc hắn “Chẳng phải nơi đó cách Thanh Sơn ba trăm dặm sao?”

Bạch Kinh Thiên ha ha cười, sao đó chấp tay phía sau rồi khỏi nghị sự phòng. Trên nét mặt hắn, vẫn không giấu được vẻ chờ mong.

...

Lúc này trên đỉnh Dược Điền Sơn, Phương Triết nằm trên lưng Tiểu Hắc ngược nhìn lên bầu trời. Tám mươi thanh phi kiếm đang bay lượn trên đầu hắn. Hắn tùy ý điều khiển phi kiếm nhuần nhuyễn và đạt đến trình độ tùy tâm sở dục. Ngón tay hắn khẽ điểm xuống mặt đất, tám mươi thanh phi kiếm nhẹ nhàng tiếp đất rồi lặng lẽ nằm im ngay ngắn.

Hắn thì thầm “Có thể kiên trì được hơn một khắc, xem ra đã không sai biệt lắm!”

Vì chuẩn bị cho trận chiến hai ngày sau đó, Phương Triết đã dành một ngày trên Dược Điền Sơn mài dũa lại Ngự Kiếm Quyết. Hắn đã thành công đạt đến trình độ tùy tâm sở dục như trong quyển sách miêu tả. Chỉ là tinh thần lực chưa đủ mạnh, để có thể kiên trì lâu. Số lượng phi kiếm sẽ tăng lên, khi hắn mạnh lên.

Phương Triết chợt nghĩ đến phi kiếm màu trắng trong túi vải. Hắn búng nhẹ ngón tay, phi kiếm bay ra. Nó nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung, vòn quanh lấy hắn.

Mặc dù là Ngự Kiếm Quyết không chế, nhưng phi kiếm giống như có linh tính. Phương Triết cảm nhận được một sự thân thiết, cũng có thể là vì yêu thích nên mới có cảm giác như vậy. Hắn điểm ngón tay hướng về một cây đại thụ, tiêu phi kiếm vụt mất, rồi xuất hiện ngay cây đại thụ, vẽ quanh thân cây đại thụ một vòng. Sau đó nó trở về trong tay Phương Triết, lúc này cây đại thụ bị cắt làm đôi, vết cắt trên đại thụ sáng bóng không hề sần sùi.

Đây chính là Bạch Nhật Phi Kiếm, chém sắt như chém bùn, đại lễ Bạch gia cho hắn, coi như đây là một tất sát kỹ của hắn.

Phương Triết hài lòng gật đầu.

Hắn nghĩ thầm “Lúc này có lẽ Bạch Vi Nhất trưởng lão và các hộ vệ đã lên đường đến Thanh Sơn. Ta có Tiểu Hắc nên thời gian đến điểm hẹn vẫn còn một khoảng”

Hắn thu hồi phi kiếm vào túi vải, vô tình chạm vào túi vải của Khúc Tiểu Bạch.

Hắn khẽ thờ dài, rồi buồn bã thì thầm “Không biết giờ này người đang làm gì? Chỗ người sống có vui không? Ta thực sự rất muốn biết một tiểu cô nương bán linh như người, rốt cuộc lại lịch như thế nào?”

Hắn vuốt vuốt bộ lông của Tiểu Hắc, sau đó hỏi nó “Nếu là người, người có nhớ đến nàng ấy không?”

Nó thờ ơ, biểu lộ phản đối “Chủ nhân, người đang làm phiền ta. Ta đang ngủ à!”

Phương Triết nhìn bộ dáng chỉ cần có ngủ của Tiểu Hắc, không nhận được gõ đầu nó một cái. Hai mắt nó mở tròn ra.

Phương Triết nhìn nó mĩa mai nói “Người giỏi ngủ nữa cho ta!”

Phương Triết ha ha cười, sau đó phóng xuống khỏi lưng nó.

“Đi, trở về nhà!”

Nói rồi, Phương Triết lao nhanh vào sườn núi. Bỏ lại Tiểu Hắc ở phía sau. Đây là lần thứ chín mươi chín, chủ nhân muốn đùa với nó, và chẳng bao giờ thắng.

Nó lười biếng đứng dậy, sau đó nhếch miệng lên tự luyến “Nô gia chấp chủ nhân phân nửa đoạn đường...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Khắp nơi đều là bão, khai chiến!

Trên Yên Phong Linh lúc này, khắp nơi đều tỏa ra mùi nguy hiểm. Ngay cả trong không khí, cũng bao hàm lấy sát khí.

Bên dưới chân vách đá thẳng đứng là hơn mười cái lồng được làm bằng gỗ, dùng để nhốt người dân Điền Hoa Thôn, phía đối diện là hai mươi cột trụ thẳng đứng đang trói các hộ vệ Bạch gia. Bởi vì họ là cao thủ, nên phải dùng biện pháp này đối phó.

Bọn họ đã bị bỏ đói từ hơn ngày trước, nên lúc này, bộ dáng bọn họ vô cùng thê thảm.

Xung quanh, trên mặt đất có nhiều cỏ khô, củi mục, chỉ cần nhìn sơ. Bọn người Nhiều Phong Trại định dùng hỏa thiêu đốt tất cả con tin.

Bọn chúng còn để hơn năm mươi cung thủ, ẩn nấp trên những nhánh cây đại thụ gần đó. Hầu như là mọi thứ đều dồn con tin đi vào chỗ chết, không một lối thoát.

...

Cách chỗ bọn người bị nhốt chừng hai trăm trượng, trong một bụi cây, được nguy trang vô cùng cẩn thận. Hai vị Bạch trưởng lão, Phương Triết và những hộ vệ đang ẩn nấp và quan sát mọi thứ trước mắt để tìm giải pháp. Bọn họ không ngờ, những cái bẫy rập có thể nhìn ra được, nhìn đơn giản, nhưng hầu như không thể nào phá giải.

Mọi thứ diễn ra trước mắt, đó là bọn người Nhiều Phong Trại nhốt con tin trong một lòng chảo, chỉ cần đổ dầu vào, cho dù bọn họ có cánh cũng khó lòng thoát thân.

Cả nhóm trầm mặt một thời gian.

Phương Triết nhìn vào bản đồ, và tình huống hiện ra trước mắt. Hắn rốt cuộc nói “Bạch Vi Nhất trưởng lão cùng Bạch Hàn trưởng lão họp mặt, tấn công sào huyệt Nhiều Phong Trại ở Phong Nha động, nơi này giao cho tiểu bối cùng Bạch Nhất Đám trưởng lão giải quyết”

Bạch Vi Nhất đã chứng kiến được năng lực của Phương Triết, nên lão cũng có một niềm tin có thể chống chọi được. Lão gật đầu nói “Vậy ta cùng Bạch Hàn đem theo năm trăm tên lính tấn công Phong Nha động. Nơi này một trăm cao thủ giao cho ngươi cùng Bạch Nhất Đám chỉ huy. Giờ tự chúng ta đồng loạt tiến hành kế hoạch!”

Bạch Nhất Đám chăm chú nhìn Phương Triết đánh giá một lúc, mới lên tiếng “Ta cũng có kế hoạch giải thoát dân làng với đám hộ vệ kia. Một lúc sau, chúng ta sẽ cùng nhau hành động. Kế hoạch này chỉ được thành công, nếu không, mạng của hơn ba trăm người sẽ bị liên lụy!”

Phương Triết nghiêm túc gật đầu, hắn ra vẻ chắc chắn nói “Đám cung thủ giao cho ta!”

Sau khi bàn bạc xong, hai nhóm tản ra bắt đầu chia ra hành động. Trận chiến này, Phương Triết nhất quyết không nhân từ, hắn biết rằng nhân từ với kẻ thù chính là tàn nhẫn với bản thân. Quan trọng hơn, mạng sống của hơn ba trăm người, đang nằm trong tay hắn. Hắn nhất định không thể thất bại.

Hơn hai canh giờ sau, ánh mặt trời bắt đầu lên cao, và gần đứng bóng.

Hiện trường lúc này, có gần một ngàn tên mã tặc đang tụ tập. Bọn chúng vây lấy con tin và không để lọt một khe hở nào, không để bọn người Bạch gia tiếp cận.

Đứng trên một đài cao, được làm bằng gỗ là một vị trung niên nhân, thân người cao ráo, nét mặt âm hiểm. Trên tay cầm một tẩu thuốc quen thuộc, người này chính là Hạc Tiên Sinh, ác danh vang dội.

Hắn đánh hơi được có người Bạch gia tiếp cận, nên khẽ giơ bàn tay ra một bên. Một quả cầu lửa to lớn gấp hai lần hắn xuất hiện, quả cầu lao nhanh về hướng đồng cỏ khô và củi mục đang chất thành đống.

Hắn quát lên “Nếu đã đến thì nên xuất hiện đi, quả thứ hai sẽ thiêu rụi bọn chúng!”

Hắn nói, chính là chỉ về hướng những cái lồng đang giam người.

Lúc này, Phương Triết, cùng Bạch Nhất Đám và hơn năm mươi cao thủ bước ra, trên tay đều có một cái khiên kháng hỏa.

Hạc Tiên Sinh nhìn trên tay khiên kháng hỏa của bọn người Bạch gia, hắn cười hắc hắc nói “Dùng nó đối phó với ta. Có chuẩn bị tốt a!”

Nói xong, một ngọn lửa nhỏ như ngọn đuốc, xuất hiện trên lòng bàn tay hắn. Hắn tùy hứng phóng ngọn lửa về hướng một tên hộ vệ, một tên hộ vệ thấy vậy, dùng tấm khiên đỡ. Chỉ nghe một tiếng “đùng” vang dội, tên hộ vệ cao thủ bay ngược ra xa mười trượng, hắn ngời dậy học máu.

Bạch Nhất Đám nhìn trần cảnh đánh giá trong lòng “Thủ đoạn này thật sự quý dị. Một ngọn lửa lại gây ra lực sát thương đáng sợ như vậy. Nếu không có khiên kháng hỏa, xem như tên cao thủ đó đã chết tươi rồi!”

Hạc Tiên Sinh thân nhiên nói “Các ngươi cảm thấy có thể cản phá được Truy Phong Hóa của ta sao?”

Vừa nghe danh tự này, Phương Triết giật mình, sau đó sững sờ.

Hắn đã nghe danh tự này một lần rồi... “Đây chẳng phải là Khổng Hòa Thuật, một trong ba quyền sách Khúc Tiểu Bạch đưa cho ta sao?”

Căn cứ quyền sách ghi chép, chỉ người sinh ra Hỏa Chủng mới sử dụng được Khổng Hòa Thuật. Chẳng lẽ hắn quen biết Khúc Tiểu Bạch. Trong lòng Phương Triết khẽ động, quát lên hỏi “Ngươi là gì của Khúc Tiểu Bạch?”

Hạc Tiên Sinh nghe Phương Triết hỏi một câu ngớ ngẩn, biểu hiện chẳng hiểu tên tiểu tử nói gì, hắn cười vang lên “Tiểu tử ngươi, sợ quá hóa ngu rồi à? Đây là lần đầu tiên ta đặt chân vào trung nguyên!”

Phương Triết bắt quả chỉ là suy đoán, hắn cũng hiểu rằng, Khúc Tiểu Bạch chỉ là hư danh, một tên gọi hành tẩu nhân gian của nàng.

Phương Triết chậm rãi bình tĩnh lại, thì thầm bên tai Bạch Nhất Đám, hắn nói “Một lúc sau, lúc hỗn loạn. Hắn sẽ tung ra một trận hỏa cầu từ trên trời rơi xuống. Cảnh báo những cao thủ Bạch gia chuẩn bị ứng phó, bảo vệ người trong thôn!”

Bạch Nhất Đám giật mình, trong lòng ngờ vực, hắn thắc mắc hỏi “Ngươi làm sao biết?”

Phương Triết cắt ngang nói “Tiểu bối tình cờ biết được thủ đoạn này!”

Hạc Tiên Sinh thờ ơ nhìn bọn người Bạch gia, vẻ mặt hắn âm hiểm nói “Ta cho các ngươi mười hơi thở giao ra khế ước đất. Còn tên tiểu tử gọi Phương Triết, khoanh tay chịu trói. Ta sẽ phóng thích bọn dân làng, với mấy tên dờ sống dờ chết kia. Nếu không, đều ở lại hết!”

Phương Triết cười lớn mĩa mai hẳn “Ta chỉ đem kiếm đến, để lấy mạng người thôi!”

Đôi mày Hạc Tiên Sinh nhíu lại, hẳn có phản ứng với câu kiêu khích vừa rồi của Phương Triết. Sau một lúc về mặt điềm tĩnh, hẳn thay đổi trở nên đáng sợ hơn.

Bàn tay hắn phát một cái ra hiệu, từ bên sườn núi xuất hiện hơn trăm khối đá to lớn. Những khối đá to lớn được thả ra, chúng nhanh chóng lăn xuống lòng chảo, phía bên dưới là dân làng.

Lúc này trên đỉnh vách đá thẳng đứng, hơn năm mươi cao thủ Bạch gia phi thân xuống. Bọn họ nhanh chóng dùng khiên và kiếm cản trở những khối đá khổng lồ, nhưng không cản phá được bao nhiêu.

Phương Triết thấy vậy, liền leo lên lưng Tiểu Hắc phóng nhanh đến. Nắm tay hắn đâm trực tiếp tấn đá, tảng đá trong chớp mắt vỡ nát. Bọn người cao thủ Bạch ra sững sờ, há to mồm, một lúc sau mới khép lại được. Chưa kịp bình tĩnh lại, thì nhìn Tiểu Hắc dùng một cái chân nhẹ nhàng quơ ngang. Tảng đá bị đánh bay về sau, đâm vào những khối đá khác vỡ nát bầy.

Bọn cao thủ tặc lưỡi “Khí lực này... Chủ súng bọn họ là quái vật sao!”

Phương Triết nhìn bọn người đơ ra, hẳn quát lên “Cái vị nhanh chóng phóng thích người trong thôn, nơi này giao cho ta với Tiểu Hắc!”

Bọn họ gật đầu, nhanh chóng lui về sau, giải thoát hơn ba trăm người trong lồng giam.

Hạc Tiên Sinh thấy tình huống phi thường khó tin trước mắt. Hắn không nghĩ tới, tiểu tử kia lại có bản lĩnh như vậy. Hắn nhếch miệng cười “Người có bản lĩnh thì sao, cũng phải kết thúc ở đây thôi!”

Hắn phẩy tay một cái, những cung thủ đang ẩn nấp trên nhánh cây đồng loạt bắn tên về phía dân làng và đám hộ vệ.

Bọn hộ vệ nhanh chóng lấy khiên ra chống đỡ. Do hàng loạt tên bắn liên tục, một vài vị bị trúng tên trọng thương.

Phương Triết thấy tình huống khẩn cấp, liền ra hiệu Tiểu Hắc hành động.

Tiểu Hắc hiểu ý, liền nhanh chóng biến mất tại chỗ, nơi này giao cho chủ nhân. Khoảng chừng mười hơi thở sau, cả đám năm mươi tên cung thủ bị đánh bay xuống đất, không sót một tên nào.

Những cao thủ Bạch gia thấy vậy, liền trực tiếp lao đến miếu sát bọn chúng. Còn Tiểu Hắc đang ở trên nhánh cây nhún nhảy đắc ý “Thấy ta lợi hại không?”

Hạc Tiên Sinh lúc này mới bắt đầu nghiêm túc lại. Hắn cứ nghĩ, chỉ cần hai cái bấy rập coi như là Bạch gia toàn quân bị diệt. Không ngờ, không làm tổn hại được bọn chúng.

Hạc Tiên Sinh nét mặt âm lãnh, nhìn chằm chằm vào Phương Triết. Bàn tay hắn hướng lên trời, bắt đầu xoay tròn...

...

Cùng lúc đó, tại sào huyệt Nhiều Phong Trại.

Bọn người Bạch Vi Nhất, Bạch Hàn cũng đã hành động. Bọn họ dựa vào bản đồ mật thám nên dễ dàng xâm nhập vào Phong Nha Động.

Những tên lính tinh nhuệ Bạch gia dễ dàng miếu sát những tên mã tặc canh gác, và lặng lẽ tiến vào sâu bên trong sào huyệt mà không hề gây ra động tĩnh gì.

Bọn họ giải quyết ba lớp lính canh, miếu sát hơn trăm tên lính vòng ngoài. Cuối cùng đi vào một cái đại sảnh rộng lớn trong động.

Đây mới chính là Phong Nha Động, không gian vô cùng rộng lớn, với mái vòm cao vút thông hướng bầu trời.

Phía trên mái vòm, có hai dãy hành lang khá rộng, như là tầng hai của sơn động.

Bạch Vi Nhật giặt mình, cảm nhận được nguy hiểm trùng trùng.

Lúc này, một bóng người cao to từ bên trong đi ra, sau lưng hẳn là hai trăm tên mã tặc, hẳn chính là Phong Trại chủ oai phong lẫm lẫm.

Khi hẳn vừa xuất hiện, phía trên lầu hai sơn động cũng xuất hiện gần năm trăm tên cung thủ hướng xuống bọn người Bạch gia.

Phong trại chủ cười ha ha thích thú. Hắn thiết lập bấy rập vô cùng chu đáo. Hắn nói “Đây chẳng phải vị đại trưởng lão Bạch gia, Bạch Vi Nhất sao?”

Bạch Vi Nhất đã gặp qua hẳn, hai mươi năm trước đã cùng hắn giao thủ qua một lần. Chỉ cần một cái phát tay, Phong trại chủ thiếu niên vắng xa mười trượng.

Bạch Vi Nhất vừa nói, vừa nhìn xung quanh “Phong trại chủ tiếp đãi bọn ta vô cùng chu đáo a!”

Bạch Vi Nhất vừa nói xong, lão đã ra ám hiệu sau lưng. Bọn lính phía sau liền tán ra áp sát vào tường. Sau đó bắt đầu tiến sát về phía Phong trại chủ tấn công.

Phong trại chủ cũng không nhiều lời, ra lệnh phóng tên. Năm trăm tên cung thủ đồng loạt bắn tên, mưa tên lao xuống như vũ bão.

Kế hoạch Bạch Vi Nhất là nhanh chóng tiếp cận bọn Phong trại chủ để làm loạn nhịp tên của bọn cung thủ. Bọn chúng bắn tên loạn xạ, không dễ dàng gì né tránh đồng bọn. Kết quả, bị thương là lính Bạch gia, và bị giết chết là đám mã tặc. Vì lính Bạch gia có trang bị khiên có thể chống đỡ được một thời gian.

Bạch Vi Nhất nhân cơ hội hỗn loạn, nhanh chóng phi thân về phía Phong trại chủ dùng Cầm Nã Thủ định đoạt mạng hẳn.

Bất ngờ một quả cầu lửa phía bên hông lão bắn tới, lão bất ngờ không trở tay kịp, chỉ chờ chết. Cũng may một tên lính Bạch gia phát hiện lao tới chống đỡ. Cả hai đều bị đánh văng đi một khoảng cách xa.

Một thanh niên ước chừng hai mươi tuổi bất ngờ xuất hiện, hẳn nở một nụ cười âm lãnh.

Hắn ra vẻ doan trang giới thiệu “Tại hạ đệ tử Hạc Tiên Sinh, Hạc Âm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 24: Tên nó là Bạch Nhật Phi Kiếm!

Yên Phong Linh.

Trận chiến vẫn đang diễn ra, lợi thế hầu như nghiêng về phía Bạch gia. Một trăm cao thủ Bạch gia võ công cao cường, nghiền ép hoàn toàn đám mã tặc lâu la của Nhiều Phong Trại.

Hạc Tiên sinh về mặt khó coi, hắn không ngờ bấy rập thiết kế được xem là diệt sát hoàn toàn con tin và người Bạch gia. Không ngờ, chỉ một khắc không kém, tình thế đảo ngược hoàn toàn.

Nét mặt Hạc Tiên Sinh lúc trắng lúc xanh, bắt đầu giận dữ nhìn chăm chăm vào Phương Triết và con sùng thú bên cạnh.

Lúc này hắn thực sự nghiêm túc. Hắn giơ tay hướng lên trời, sau đó khẽ xoay tròn.

Phương Triết nhìn động tác của Hạc Tiên Sinh biến hóa, hắn liền ra hiệu Bạch Nhật Đám trưởng lão chuẩn bị ứng phó. Một trăm cao thủ Bạch gia bắt đầu tản ra, và dùng khiên chống lên bầu trời.

Thình lình, một loại tiếng nổ “ầm ầm” vang lên, những quả cầu lửa to bằng đầu người trên trời bỏ xuống, như những con mưa. Chúng liên tục bỏ xuống chừng mười hô hấp mới dừng lại.

Vì có phòng bị, một loạt quả cầu lửa bị chia nhỏ lực lượng, nên các cao thủ Bạch gia không hề khó khăn để chống đỡ. Hơn nữa, khiên kháng hỏa cũng được thiết kế chịu được sức nóng, nên hầu như không ai bị thương.

Trường hợp không phòng bị, có lẽ, toàn quân bị diệt là một chuyện chắc chắn xảy ra.

Sau đợt tấn công dồn dập, khói mù tan ra. Hiện ra trần cảnh không người bị thương. Về mặt Hạc Tiên Sinh vô cùng kinh ngạc. Hắn không ngờ “Lạc Nhật Chi Địa”, chiêu thứ hai trong Không Hóa Thuật lại vô tác dụng với bọn người phạm.

Chiêu này, đã từng diệt sát hơn trăm người, hơn một ngàn người, thậm chí là đồ sát cả một thôn làng. Hắn bắt đầu đổ mồ hôi, vì chiêu vừa rồi đã tổn hao rất nhiều tinh khí thần của hắn.

Hắn thở dốc một hồi, chưa kịp định thần thì một loại phi kiếm lao về phía hắn. Tốc độ vô cùng nhanh, nhanh hơn những mũi tên phát ra.

Hạc Tiên Sinh dễ dàng né được vài phi kiếm, sau đó dùng hòa thuật cản trở các phi kiếm tiếp cận mình. Do nhiều phi kiếm tấn công liên tục, Hạc Tiên Sinh bị một phi kiếm xé một đường trên khuôn mặt, cắt đứt một miếng da mặt, máu tươi tràn ra.

Hắn hốt hoảng, nhìn về kẻ đang điều khiển phi kiếm là tên tiểu tử Phương Triết, sau đó sững sờ lắp bắp “Người là người Đạo Viện?”

Phương Triết không nghe rõ lời Hạc Tiên Sinh nói, nên cũng không dừng lại tấn công.

Tám mươi phi kiếm đột nhiên hướng lên bầu trời, bay vút lên càng lúc càng cao sau đó rơi xuống, đến một độ cao nhất định. Chúng lập tức hướng Hạc Tiên Sinh phóng tới. Đây là chiêu “Kiếm Trúc Phi Thiên” mà Phương Triết tự lĩnh hội trong quá trình luyện tập.

Hạc Tiên Sinh cảm giác không ổn, liền nhanh chóng phi thân sang vị trí khác cách trăm trượng. Hắn vừa né được, phía sau nổ ra một tiếng kinh thiên động địa, tám mươi phi kiếm bổ xuống như một đoàn thiên lôi giáng xuống, chúng bỏ ra một cái hô thật to, uy lực vô cùng khủng khiếp.

Hạc Tiên Sinh kinh hoàng nhìn lại, hắn nếu không tránh kịp chiêu vừa rồi, hắn chết định.

Hạc Tiên Sinh không nhẫn nhịn nữa, hắn bắt đầu cười lớn lên, hắn gầm thét “Là các ngươi ép ta đồng quy vu tận!”

Hắn nói xong, liền gầm thét dữ dội. Hắn đang vận dụng tất cả tinh khí thần của hắn, sử dụng chiêu thứ ba “Tam Hóa Phong Sát”. Chiêu thức này, hầu như sẽ rút cạn sinh khí hắn và tạo ra ba quả cầu lửa tuyệt sát.

Đó là lý do hắn nói đồng quy vu tận là không sai.

Phương Triết nhìn ba quả cầu lửa to chừng ba xích đỏ rực. Sức nóng hầu như áp đảo toàn trường. Nét mặt Hạc Tiên Sinh vô cùng thống khổ, dường như để sử dụng chiêu này, đã vượt quá sức chịu đựng của lão.

Lão cảm hận nhìn Phương Triết, đây chính là kẻ đã phá hỏng toàn bộ kế hoạch của lão. Nếu không có thủ đoạn của kẻ này, lão làm sao mà thua được.

Lão quát lên một tiếng, sau đó phóng hai quả cầu về hai hướng khác nhau. Một hướng về đám thôn dân, một hướng về Phương Triết. Khí thế áp súc vô cùng khủng khiếp.

Phương Triết nhìn tình huống ngàn cân treo sợi tóc đó, hắn nhanh chóng phóng thích toàn bộ khí lực khổng chế mười tám khiên kháng hỏa trong tay các hộ vệ. Mười tám khiên nhanh chóng xếp lại tạo thành một tấm chắn khổng lồ che chở lấy thôn dân, đối kháng trực tiếp với quả cầu lửa.

Một tiếng nổ “ầm” vang lên, nổ tung mười tám khiên và bị đánh bay tán loạn. Quả cầu lửa cũng bị làm yếu đi, lúc này đám cao thủ Bạch gia mới chống đỡ được.

Phương Triết cảm giác an tâm, sau đó phun một ngụm máu, lúc này trước mặt hắn, quả cầu lửa thứ hai hầu như chỉ cách hắn một gang tay. Sức nóng hầu như đã đốt cháy làn da hắn. Thình lình, hắn cảm giác cơ thể mất đi sức không chế, bị một lực đẩy to lớn đánh hắn văng ra một khoảng cách năm mươi trượng.

Hắn chật vật đứng dậy, phát hiện sau lưng hắn. Vách đá bị móc ra một lỗ khổng lồ, với một mảng tối đen do bị đốt cháy.

Phương Triết nhìn xung quanh, hắn không biết ai vừa rồi đã cứu hắn. Nếu không có lực đẩy, đánh hắn văng ra khỏi quả cầu lửa, hắn đã bị quả cầu lửa đốt cháy thành tro bụi.

Hạc Tiên sinh đứng nhìn hai quả cầu lửa tiêu thất, trong lòng lão nổi lên một tia hốt hoảng. Hắn trong tay chỉ còn một lần tấn công duy nhất, nếu lại thất bại, hắn liền mất đi sức chiến đấu. Còn tên đệ tử hắn, đã đi bảo vệ Phong trại chủ, đề phòng trường hợp đột biến xảy ra.

Lão cảm giác bắt đầu hối hận, hối hận vì đã nhận nhiệm vụ này. Nếu lão không rời đi Đồng Hải, lão vẫn là bá chủ một phương.

Lão cười thầm một hồi, sau đó cắn chặt răng hét lên “Tiểu tử, nếu có gan thì đỡ chiêu cuối cùng cả ta!”

Lão nói xong, không chút do dự phóng quả cầu cuối cùng về hướng Phương Triết. Quả cầu lửa đi được nửa đoạn đường thì đổi hướng sang đám người dân làng. Lão không muốn giết Phương Triết, mà chủ yếu tấn công dân làng để tìm cơ hội thoát thân.

Phương Triết thấy vậy, liền phóng tám mươi thanh phi kiếm lên trời, lấy tốc độ cực nhanh đánh thẳng vào quả cầu lửa. Tám mươi thanh phi kiếm tạo thành một phản lực cực lớn, đâm vào quả cầu, tạo thành một lực chấn động làm quả cầu lệch hướng. Quả cầu đâm sầm vào khu rừng, đốt cháy một cả một bia rừng.

Nhân cơ hội đó, tay khác Phương Triết điều khiển Bạch Nhật Phi Kiếm trong sát na, cắt qua cổ lão Hạc Tiên Sinh. Lão thần thờ không hay biết bản thân đã dính chiêu, chỉ sau hai hô hấp. Lão ngã nghiêng sang một bên, rơi xuống đất.

Toàn trường yên lặng trong phút chốc, sau đó mọi người bắt đầu ngồi xuống thờ ra một hơi nhẹ nhõm.

Cách một khoảng cách xa chừng một trăm trượng. Có hai bóng người âm thầm quan sát, một vị tiểu cô nương và một vị đại hán tử. Nét mặt tiểu cô nương thì vô cùng thích thú, không giấu được vẻ vui mừng. Còn vị hán tử kia khẽ cười, phong thái cực kỳ ung dung, tự tại. Hắn chính là Bạch Kinh Thiên, Bạch gia chủ.

Bạch gia chủ đã âm thầm quan sát từ đầu đến cuối trận chiến. Người ra tay cứu Phương Triết vừa rồi, cũng là hắn.

Hắn mỉm cười thì thầm “Tiểu tử này đúng là phi phàm!”

Cùng lúc đó, Phong Nha Động.

Tình huống đột biến khi có sự xuất hiện của đệ tử Hạc Tiên Sinh, Hạc Âm. Bạch Vi Nhất vì không có phòng bị nên bị ám toán, may mắn có hộ vệ chống đỡ nên không bị thương nghiêm trọng.

Hạc Âm tiêu sái đứng bên cạnh Phong trại chủ, hần phe phẩy quạt. Điều bộ như thế, có hần rồi thì mọi thứ sẽ ổn không cần lo lắng.

Bạch Vi Nhất nhìn về hướng Phong trại chủ, sau đó chậm rãi nói “Bạch gia vốn không muốn gây khó dễ người trong thiên hạ. Bạch gia ta là gia tộc tránh đời, ít khi nhúng tay vào giao tranh trong giang hồ. Vì vậy người trong thiên hạ cho rằng Bạch gia đã không còn chỗ đứng trong Văn Lang Châu!”

Phong trại chủ nghe Bạch Vi Nhất nói nhiều thứ lạ lẫm, không hiểu được nội dung nên hần phì cười mỉa mai “Người đang nói hươu nói vượn gì thế? Cái gì là Văn Lang Châu?”

Bạch Vi Nhất cười hiểm, sau đó tại vị trí lão đang đứng chỉ còn là khoảng không. Phong trại chủ giật mình, cảm giác sống lưng lạnh lẽo. Từ khi nào, một thanh đoàn kiếm đã đâm xuyên qua ngực hần.

Bạch Vi Nhất trưởng lão đứng bên cạnh, rút nhẹ đoản kiếm ra. Sau đó liếc nhìn sang Hạc Âm, nhẹ giọng nói “Tiểu tử, người có mười hô hấp cơ hội!”

Hạc Âm bên cạnh, không suy nghĩ nhiều. Nét mặt cao ngạo của hần đã không còn, mà là một vẻ hoảng sợ vô cùng. Hần giờ chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó chính là cầu sinh.

Hần không nhiều lời, lặng lẽ dùng thủ đoạn biến mất không thấy dấu vết.

Bạch Vi Nhất trưởng lão thở ra một hơi trọc khí, tự mình than hờ “Chỉ mới vận dụng Văn Trung Bộ một hô hấp, đã mệt mỏi như vậy. Đúng là già thật sự rồi!”

Phía trên lầu hai Phong Nha Động, Bạch Hần trưởng lão lúc này cũng đã khống chế toàn cục. Hơn năm trăm tên cung thủ đã bị cầm xuống.

Bạch Vi Nhất nhìn thì thấy Phong trại chủ đang nằm bất động. Hần không ngờ hần, một đại trại chủ Nhiều Phong Trại hoành hành mấy chục năm, lại bị miểu sát nhanh gọn như vậy, hần chết không cam tâm.

Bọn mã tặc lâu la nhìn trại chủ chết không kịp phản kháng cũng buông vũ khí xuống, quỳ xuống đầu hàng. Bọn chúng chỉ là lâu la, lính đánh thuê. Sống mới là vương đạo.

Bọn Nhiều Phong Trại lâu la đầu hàng, sau đó phối hợp với hơn năm trăm lính Bạch gia bắt đầu thu dọn tàn cuộc. Trận chiến này, Bạch gia chiến thắng hoàn toàn áp đảo.

Thực lực Bạch gia trong lòng bọn mã tặc vô cùng đáng sợ, đặc biệt là Bạch Vi Nhất trưởng lão. Lão nhìn như vô hại, hiền lành, nhưng khi xuất thủ thì Phong trại chủ - một mãnh nhân chân chính, khí thế vô cùng lại dễ dàng bị lão miểu sát một cách không phản kháng.

Bên ngoài Phong Nha Động, ánh mặt trời đã lên cao. Bạch Vi Nhất trưởng lão giao cho Bạch Hần thu dọn tàn cuộc, một mình lão hướng Yên Phong Linh tụ họp cùng Bạch Nhất Đàm và Phương Triết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Bạch Kinh Thiên vui vẻ

Lúc Bạch Vi Nhất trưởng lão đến Yên Phong Linh đã là tàn cuộc. Khung cảnh đập vào mắt lão chính là vết tích hoang phế của một trận chiến khốc liệt.

Xung quanh hầu như bị tàn phá khá là nghiêm trọng. Mọi người từ dân trong thôn đến các hộ vệ Bạch gia đều bắt tay vào dọn dẹp. Trong đó Bạch Nhất Đàm trưởng lão cũng không ngoại lệ.

Lão thờ phào nhẹ nhõm vì thương vong hầu như không đáng kể. Lão tiến lại gần tôn nhi mình là Bạch Nhất Đàm. Sau đó nghe hần kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra. Lão hầu như không tin vào lỗ tai mình, nếu quả thật lão có mặt ở trận chiến, lão cũng trở thành vật cản vướng tay vướng chân mà thôi.

Lão thăm thò dài, ánh mắt nhìn xung quanh. Lúc này lão mới nhìn rõ toàn cảnh. Nhờ Bạch Nhất Đàm kể lại, lão mới hiểu vì sao vách đá thẳng đứng bị đổ sập, bia rừng vì sao lại cháy đen một khoảng trống và còn nhiều hồ to loang lỗ khắp nơi.

Lúc này, Bạch Vi Nhất trưởng lão ánh mắt không rời khỏi Phương Triết, lão mỉm cười gật đầu “Đúng là nhân tài hiếm hoi, Bạch gia đúng là nhặt được của quý. Bạch tiểu tử đúng là

không sai khi đem hấn bồi dường...”

Lão nói xong, cười ha ha, rồi cùng đoàn người Phương Triết thu dọn tàn cuộc. Đã rất lâu, lão không có vui như ngày hôm nay. Và cũng rất lâu rồi, lão mới lao động chân tay vui vẻ như vậy.

...

Nửa tháng sau tại Bạch gia trang.

Trong phòng nghị sự lúc này tập trung đông đủ các thành viên chủ chốt của gia tộc gồm Bạch gia chủ và mười vị trưởng lão.

Sau khi thu dọn tàn cuộc trận chiến ở Yên Phong Lĩnh và sào huyệt Nhiều Phong Trại trong Phong Nha Động. Các trưởng lão đã thống kê được một danh sách các chiến lợi phẩm và nhân lực Nhiều Phong Trại.

Bạch Kinh Thiên cầm danh sách trong tay, liếc nhìn xem một loạt tiền tài, và binh lính đầu hàng. Hấn vô cùng phấn khích vỗ đùi mình.

“Hai trăm ức vàng ròng, ba trăm vạn ngân phiếu và hơn tám trăm mã tặc đầu hàng, quy thuận Bạch gia, cái tà quy chánh...”

Bạch Kinh Thiên lắc đầu tẩm tắc khen ngợi nói “Ta cứ nghĩ là một cái Nhiều Phong Trại nhỏ nhoi, lại lắm tiền tài đến như vậy. Đúng là gom góp không phải một hai năm nha!”

Sau đó Bạch Kinh Thiên hướng Bạch Vi Nhất, Bạch Nhất Đàm và Bạch Hàn nói “Các vị thấy, số chiến lợi phẩm này, ta nên xử lý như thế nào?”

Bạch Vi Nhất không suy nghĩ liền nói “Ta nghĩ nên tiếp tế một phần cho các vùng bị thiên tai đi!”

Các vị trưởng lão khác nghe vậy cũng gật đầu. Bạch gia không thiếu tiền. Chiến lợi phẩm lần này là do bọn chúng tự chuốc lấy họa. Bạch gia không hề khiêu khích hay chủ động dồn ép bọn chúng.

Bạch Vi Nhất nói tiếp “Còn địa phận Yên Phong Lĩnh, Phong Nha Động ở Thanh Sơn, ta cho rằng để thôn dân Điền Hoa Thôn ở đó sinh sống. Có gì quản chế bọn người Nhiều Phong Trại lâu la. Ta thấy chỗ đó sinh sống cũng không tệ, hơn nữa được điền đã tặng cho Phương gia, để Bạch gia ta ở đó cũng không tiện...”

Bạch Kinh Thiên gật đầu đồng ý. Bạch Hữu Đạo im lặng từ đầu đến giờ, mới tiếp lời, lão nói “Lần này Bạch Vi Nhất trưởng lão có công, chiếu cố được một mầm mống tốt cho Bạch gia sau này, nên thưởng hấn!”

Bạch Vi Nhất lắc đầu xua tay, lão nói “Chuyện này mọi người đều có công, ta chỉ là mượn gió bẻ măng mà thôi!”

Bạch Kinh Thiên xen vào “Chuyện gia tộc, các vị nên góp công sức vào là điều hợp tình hợp lý, nhưng công sức thì không thể chối bỏ, việc này ta cứ giao cho các vị toàn quyền cân nhắc. Riêng tiểu tử Phương Triết, các vị thấy thế nào?”

Bạch Nhất Đàm không giấu được xúc động nói “Phương Triết đúng là thiên tài tuyệt thế, ta lần đầu nhìn thấy một người có thể khống chế phi kiếm nhuần nhuyễn đến như vậy. Cũng nhờ hấn mà chúng ta mới dễ dàng xóa bỏ Nhiều Phong Trại, cứu được bao nhiêu là bách tánh!”

Bạch Kinh Thiên mỉm cười, gật đầu nói “Hấn chỉ là một tiểu tử, lại có cơ duyên tiếp cận thủ đoạn như vậy. Xem như là tỏ tiên phù hộ Bạch gia ta. Có thể là thiên ý...”

Bạch Kinh Thiên dừng lại, nhìn Bạch Hữu Đạo một lúc, mới từ tốn nói tiếp “Chỉ cần hấn vượt qua thêm một thử thách nữa, có thể oanh động một phương. Xem như là vượt qua khảo nghiệm của những người kia. Nếu hấn là người Bạch gia thì chỉ cần các vị gật đầu, ta gật đầu xem như là thông qua, rất tiếc là hấn họ Phương a...”

Các vị trưởng lão cũng gật đầu cảm thán. Bọn họ Bạch gia con cháu, trong vòng trăm năm nay không có người tài giỏi kiệt xuất. Nên luôn tìm kiếm ngoại nhân, có bản lĩnh hơn người để thay thế con cháu họ khảo nghiệm và cứu lấy tương lai gia tộc.

Phương Triết trước kia chỉ là một tiểu tử bình thường, chỉ có xuất thân thế gia. Từ khi giúp Bạch Thi Lan sáng mắt, Phương Triết được cao tăng Bạch gia chiếu cố và liệt vào danh sách bồi dưỡng, cũng coi như là một nửa con cháu Bạch gia.

Bạch Vi Nhất đứng dậy, ra khỏi ghế rồi chấp tay nói “Ta lần này muốn đến Lăng Ba Thành gặp gỡ Phương tiểu tử, hy vọng Bạch gia chủ chấp thuận!”

Bạch Vi Nhất và Bạch Hàn trưởng lão cũng ra khỏi ghế xin đi theo. Ba người bọn họ từ sau sự việc ở Thanh Sơn, đã ăn ý với nhau hơn trước.

Bọn Hấn cảm giác được, ở bên cạnh tiểu tử kia rất thú vị.

Bạch Kinh Thiên gật đầu đồng ý, sẵn tiện nói “Ta nhớ gần Thái Học Viện có một trang viên nhỏ, tiểu Triết sắp gia nhập Thái Học Viện, các vị đưa tặng hấn trang viên đó đi!”

Ba vị trưởng lão “a” lên một tiếng, rồi ngẩng đầu nhìn Bạch gia chủ “trang viên nhỏ a, rất nhỏ a... là Yên Vân gia trang a!”

Bạch gia chủ ít khi xuất thủ, mà mỗi lần xuất thủ đều là đại thủ bút. Các vị trưởng lão tặc lưỡi, không dám nói nữa. Nói nữa, hấn lại bảo “nhỏ thì tìm một cái lớn đi, nếu vậy thì Bạch gia tích lũy bị đại tổn thương a”.

...

Lăng Ba Thành.

Phương Triết sau mấy tháng xa nhà cuối cùng cũng trở về. Cha mẹ hấn đã đứng chờ sẵn trước cửa phủ, về mặt vô cùng lo lắng.

Trên đường phố, Tiểu Hắc hiện ngang đi bên cạnh xe ngựa Phương Triết, oai phong hần như bị nó chiếm hết. Người dân xung quanh lúc đầu còn tỏ ra sợ hãi nó. Sau một lúc quen thuộc, họ không còn e dè nữa mà tiến lại gần làm quen nó. Hơn nữa, đây là đoàn xe ngựa của đại thiện nhân Phương gia. Họ đương nhiên có cảm giác an toàn.

Đến cổng phủ, Phương Triết bước xuống, sau đó nhào lại ôm lấy mẹ hấn. Mẹ vẫn xinh đẹp như thiếu nữ mười tám, hai mươi tuổi. Còn cha hấn thì lúc nào cũng oai phong, tuấn mỹ.

Phương Triết đi vào nhà, và bắt đầu kể lại toàn bộ sự việc cho cha mẹ hấn nghe. Cha mẹ hấn hầu như suốt ngất xỉu khi nghe thuật lại trận chiến trên đỉnh Yên Phong Lĩnh. Tất nhiên là hấn đã giảm nhẹ tính nguy hiểm cho cha mẹ bớt an tâm, nhưng sự thật thì muôn vàng nguy hiểm.

Còn về được điền, tạm thời được giao cho Phương Long và Phương Hồ tiếp quản, sau khi sắp xếp thỏa đáng, sẽ gọi họ trở về. Và cho người khác lên quản lý, nói chung được điền cũng là một phần sản nghiệp, một lĩnh vực mới của Phương gia. Họ cũng cần một đoạn thời gian mới thích nghi được.

Sau đó năm ngày sau, người Bạch gia rút cuộc đến Phương Phủ.

Bạch Vi Nhất đi vào, bên cạnh là hai vị trưởng lão Bạch Nhất Đầm và Bạch Hàn với phong thái vô cùng ung dung.

Bạch Vi Nhất ngẩng nhìn phu phụ hai người, mỉm cười nói “Lần này đến quý phủ làm phiền, hi vọng Phương gia chủ và phu nhân lượng thứ!”

Phương Trung Kiên vội vã xua tay, chân thành nói “Được nghe danh Bạch trưởng lão đã lâu, lần này hạnh ngộ, cảm giác không uống phí nhân sinh!”

Bạch Vi Nhất mỉm cười ngẩng nhìn phong thái Phương gia chủ, âm thầm đánh giá hảo cảm. Đúng là phu phụ hai người may mắn có được một hài tử ưu tú như vậy.

Lão không vòng vo, trực tiếp đi vào vấn đề “Lần này theo lịch gia chủ, đến tặng lễ cho Phương gia chủ”

Vừa nói, lão cầm một hộp gỗ tương đối hoa mỹ cho Phương Trung Kiên. Phương Trung Kiên tiếp nhận hộp gỗ, ngờ vực nói “Đây là...?”

Bạch Vi Nhất trả lời “Chỉ là một món quà nhỏ, đó là Yến Vân gia trang, ở kinh thành Thăng Long!”

Phương Trung Kiên như muốn rút quai hàm, khi nghe đến danh tự “Yến Vân gia trang”. Đây chẳng phải là trang viên lớn thứ hai ở kinh thành sao. Hắn cố giữ bình tĩnh, xác nhận lại “Bạch trưởng lão là nói Yến Vân gia trang, gần Thái Học Viện?”

Bạch Vi Nhất gật đầu mỉm cười. Ngay cả lão còn sững sốt, nói gì người.

Nhìn biểu lộ đặc sắc của Phương gia chủ. Bạch Vi Nhất trưởng lão mỉm cười. Sau đó lão hướng sang Phương Triết. Phương Triết nhận ra, chỉ vào người mình như xác nhận Bạch lão gọi hắn, hắn mới tiến lại gần.

Bạch Vi Nhất lấy ra một quyển sách khá cũ, nhưng vẫn còn nguyên vẹn, lão nói “Đây là quà ta tặng riêng cho ngươi!”

Phương Triết nhận lấy, nhìn bìa sách có ghi “Vân Trung Bộ”. Hắn lật ra xem thử một trang, phát hiện đây là một quyển bộ pháp. Có liên quan đến vận dụng linh khí trong cơ thể.

Hắn lập tức mừng rỡ, cúi đầu sau đó mới nói “Đa tạ Bạch trưởng lão tặng sách! Tiểu bối không hiểu vì sao lại được Bạch gia hậu ái đến như vậy?”

Bạch Vi Nhất cười ha ha nói “Cái này sau này ngươi tự nhiên rõ ràng, hơn nữa Bạch gia bọn ta cũng không có thua thiệt!”

Lão nói không sai, quả thực Bạch gia không hề thua thiệt. Chỉ nói đến chuyện Bạch gia vì dân trừ hại, diệt trừ Nhiều Phong Trại, đã là thiên kinh địa nghĩa. Danh khí đã vang dội khắp nơi, hơn nữa, chiến lợi phẩm Bạch gia có được cũng không phải là con số nhỏ. Điều này, một phần từ Phương Triết mà ra.

Bạch Vi Nhất nói tiếp “Hơn nữa, Vân Trung Bộ này không phải ai cũng có thể luyện được. Nhìn ngươi khổng chế phi kiếm đến trình độ tùy tâm sở dục, có thể nói ngươi đã học qua Luyện Khí Quyết mà không chỉ đạt được một hay hai thành, mà là đại viên mãn. Xem như có sư thầy dạy dỗ, phải mất ba đến năm năm mới lĩnh ngộ được. Ngươi có bí mật, ta không tiện hỏi, nhưng xem như vận khí của ngươi không hề tệ!”

Nghe những lời Bạch Vi Nhất trưởng lão nói, Phương Triết cảm nhận được Bạch gia không phải là một gia tộc bình thường. Hắn không phải không có sư thầy, mà là có nhưng nói ra mọi người sẽ không tin. Chẳng lẽ mọi người sẽ tin tưởng một tiểu cô nương mười tuổi dạy hắn, còn gạt hắn nói là “thủ đoạn nhỏ”. Còn mục đích học “thủ đoạn nhỏ” nói ra, mọi người cười xui, mục đích là ... mở túi vải mà Khúc Tiểu Bạch đưa cho. Bên trong túi vải chỉ tầm gang tay là một khoảng không gian rộng hơn mười thước vuông, chứa được vô số đồ vật.

Phương Trung Kiên nhìn Phương Triết đứng bất động, ho nhẹ một tiếng sau đó hướng ba vị trưởng cung kính nói “Lần này được sự chiếu cố của Bạch trưởng lão, làm phụ thân cảm thấy được thơm lây. Sau đó, mời ba vị ở lại dùng tiệc gia đình đã được chuẩn bị sẵn ở hoa viên. Ba vị có gì dặn dò, xin tự nhiên nói!”

Bạch Vi Nhất mỉm cười, tỏ ra e ngại nói “Bọn ta muốn mượn vài gian phòng ở quý phủ tá túc một thời gian, không biết có tiện hay không?”

Phương Trung Kiên về mặt chợt nở hoa, hắn xua tay lia lịa nói “Nếu được vậy thì quá tốt!”

Nói xong, Phương Trung Kiên liền dẫn ba vị trưởng lão hướng ra hoa viên dùng tiệc. Khi đi ngang qua Phương Triết, Bạch Vi Nhất trưởng lão liếc hắn mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Bạch Vi Nhất chỉ dạy

Bên một bờ hồ nào đó, cách Lăng Ba Thành mười dặm.

Khu vực này là một mảng rừng rộng lớn nhưng cảnh quan như một ngự hoa viên. Xung quanh có nhiều cây xanh, nhưng thưa thớt. Mặt đất được phủ một lớp cỏ chẳng chặt xanh ngắt. Có nhiều tảng đá to nhỏ từ một thước đến hai trượng xung quanh bờ hồ và bìa rừng.

Bạch Vi Nhất cùng Phương Triết đứng gần đó, ngẩng nhìn phong cảnh xung quanh, hắn cảm khái nói “Nơi này, mười năm trước ta đến một lần. Khi đó cây xanh, mòm đá và bờ hồ không được như thế này. Ta nghĩ có người như ta, từng đến đây và trồng tu lại mảng rừng này, nên nhìn đẹp mắt như vậy!”

Phương Triết đứng bên cạnh cũng cảm giác tiếc nuối. Hắn nói “Tiểu bối từ nhỏ ở Lăng Ba Thành, không ngờ chỉ cách một đoạn đường lại có khu rừng đẹp như vậy. Đúng là biết đến quá muộn!”

Bạch Vi Nhất mỉm cười “Không muộn đâu, lần này lão lưu lại cũng không phí công sức!”

Lão trầm ngâm một chút, nói tiếp “Ngươi đã xem qua Vân Trung Bộ?”

Phương Triết gật đầu, Bạch Vi Nhất Trưởng lão nói tiếp “Ngươi thử vận dụng bộ pháp cho ta xem thử”

Phương Triết không do dự, liền sải bước chân về trước. Bộ pháp khá thuần phục, nhưng tốc độ thì so với chạy bộ bình thường chậm hơn một chút.

Bạch Vi Nhất trưởng lão mỉm cười gật đầu “Người đúng là nhanh nhạy, đi được bộ pháp khó khăn như vậy mà vẫn giữ được thăng bằng, xem ra so với thiên tài, người không sai biệt lắm!”

Lão dừng lại, sau đó sải một bước chân về trước. Thoáng chốc đã xuất hiện hai trăm trượng phía trước. Phương Triết giật mình, hẳn không nghĩ Vân Trung Bộ tốc độ lại nhanh như vậy.

Bạch Vi Nhất trưởng lão, một mồi chậm chậm đi lại. Trên mặt có vài giọt mồ hôi, lão nói “Vừa rồi ta chỉ thi triển có ba thành.…”

Phương Triết “à” lên một tiếng, hẳn kinh hãi hỏi “Thế mười thành thì như thế nào?”

Bạch Vi Nhất trả lời hẳn “Ta chưa từng gặp ai thi triển được mười thành, đạt tới Bách Biến Thập Ảnh. … cảnh giới tạo ra mười thân ảnh phân thân vô cùng lợi hại!”

Phương Triết nhìn Bạch trưởng lão có vẻ mệt mỏi, liền hỏi “Thi triển Vân Trung Bộ rất tốn sức sao tiền bối?”

Bạch trưởng lão thở dài nói “Không tốn, chỉ là ta một lần bị tổn thương, nên sử dụng linh lực không thông. Dẫn đến thi triển Vân Trung Bộ khó khăn thôi!”

Phương Triết gật đầu hiểu ra nguyên nhân, sau đó Bạch trưởng lão nói tiếp “Lần này ta ở lại Phương phủ mười ngày, chủ yếu chỉ dạy người sơ nhập Vân Trung Bộ, sau đó phải về gia tộc. Người cố gắng tiếp thu cho tốt!”

Phương Triết gật đầu tuân lệnh.

Sau đó, Bạch trưởng lão khẽ bước chân về trước rất chậm, vừa ra động tác vừa giảng giải “Vân Trung Bộ, là bước chân, nhưng thực ra là điều động toàn thân. Người võ sĩ bình thường nếu học tập Vân Trung Bộ chỉ có thể là những bước chạy bình thường, thay vào đó họ luyện tập khinh công đó là dùng ngoại lực và độ dẻo dai để gia trì tốc độ và bước nhảy, nhưng để đạt được khinh công tuyệt xuất thì cũng phải luyện tập năm đến mười năm. Còn Vân Trung Bộ vận dụng linh khí trong cơ thể tạo thành linh lực khu động toàn bộ cơ thể. Sau đó tạo thành một lực đẩy, để bước chân vận chuyển nhanh hơn. Càng thông thạo, càng thuần phục thì người sử dụng có thể xuất thân nhập hóa, biến ảo khó lường”

Phương Triết nghe Bạch trưởng lão giảng giải, trong lòng vô cùng phấn khích. Hắn đột nhiên hỏi “Thế tiền bối, Vân Trung Bộ xuất phát từ đâu?”

Bạch trưởng lão trầm ngâm một lúc, im lặng không trả lời. Lão nhìn sang Phương Triết “Sau này người sẽ biết, chuyện này trước mắt vẫn là điều cấm kỵ của Bạch gia!”

Phương Triết nghe Bạch Trưởng lão nói vậy, hẳn cũng không tiện hỏi nhiều. Bắt đầu luyện tập thử vài bước, nhưng sau đó ngã nghiêng.

Hắn bình thường bước chân không vận dụng linh lực, thì không vấn đề, nhưng có linh lực thì hẳn kiểm soát không được.

Hắn đứng dậy, chuẩn bị tập tiếp, lúc này bên kia bờ hồ có tiếng kêu cứu, giọng nói có vẻ quen thuộc.

Phương Triết nhìn biểu hiện Bạch trưởng lão rồi phóng nhanh dọc theo bờ hồ.

Tiểu Hắc đang ngủ ở một gốc cây, nghe thấy động tĩnh, nó cũng chạy theo Phương Triết. Nó hát Phương Triết lên lưng rồi phóng nhanh đến vị trí tiếng kêu cứu.

Mười hô hấp sau, Tiểu Hắc từ trên cao phóng xuống, chặn trước năm tên nam tử, trong đó có Lâm Phong.

Phương Triết nhảy xuống lưng Tiểu Hắc nhìn lại, đó là Mộ Dung Nhiễm Nhiễm. Cô tiểu thư Mộ Dung từng khinh thường hắn và bỏ rơi hắn.

Nhưng thực ra, Phương Triết không biết, từ sau sự việc hắn đối phó Lâm Phong ở gần bờ Tây Hồ, cách nhìn của nàng về Phương Triết đã thay đổi, từ chán ghét trở thành ngưỡng mộ. Thậm chí người Mộ Dung gia cũng đã đến tìm kiếm giao tình.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm nhìn Phương Triết xuất hiện cùng một con hắc báo to lớn, có hoảng sợ, nhưng vẫn có cảm giác an toàn.

Nàng gấp rút nói “Giúp ta, bọn hắn ý đồ xấu ta!”

Bọn người Lâm Phong thấy Phương Triết xuất hiện, cảm giác không ổn. Trước kia đã từng đối phó qua, nhưng hẳn lúc đó chỉ có hai hộ vệ. Giờ có bốn người, hẳn cảm giác vẫn không ổn vì thấy một con hắc báo khổng lồ bên cạnh.

Lâm Phong buồm lông, sau đó chấp tay nói “Ta chẳng qua là muốn mời Mộ Dung tiểu thư đến Vi Hương Lầu dùng bữa, chẳng qua có một chút gượng ép. Mong Phương thiếu gia bỏ qua!”

Hắn vừa nói vừa rút lui về sau, sau đó thăm dò nhìn Phương Triết không phản ứng, hẳn mới thực sự rút lui.

Phương Triết không muốn gây khó dễ bọn hắn, nếu thực sự có ý định, bọn chúng sẽ rất thê thảm. Tiểu Hắc có sở thích cắn cổ áo người khác nha.

Quả nhiên, Tiểu Hắc bên cạnh khiêu vai hắn, sở thích đúng là khó từ bỏ. Phương Triết phi cười nói “Được rồi, tha cho bọn chúng một lần!”

Tiểu Hắc không cam tâm, nó bèn lên rút lui.

Phương Triết đỡ Mộ Dung Nhiễm Nhiễm đứng dậy, mới hỏi nàng “Người tại sao lại ở khu vực vắng vẻ này?”

Nhiễm Nhiễm nhìn đáng vẻ tuần mỹ trước mặt e thẹn nói “Đây là chỗ gia tộc tiểu muội quản hạt, khu rừng này thúc phụ ta đã bỏ ra công sức trùng tu lại, mới được đẹp mắt như vậy đó nha!”

Sau đó nàng chỉ về hướng một vách đá ở đằng xa, có khắc bốn chữ to lớn “Mộ Dung Lâm Viên”.

Nhìn thấy dòng chữ đó, Phương Triết mới hiểu là bản thân cùng Bạch trưởng lão đang trong Mộ Dung Lâm Viên, đang ở trong mảnh đất của người ta trái phép.

Phương Triết biểu lộ ái ngại, bình tĩnh lại hẳn chợt nghĩ đến cách xưng hô khá thân thiết của Mộ Dung Nhiễm Nhiễm. Không phải trước kia người đối với ta toàn là mĩa mai a, giờ thay đổi nhanh vậy, ta thực sự tiếp thu chưa kịp.

Phương Triết thắc mắc hỏi nàng “Vì sao bọn người Lâm Phong lại phi lễ với người? Không phải rất thân thiết sao?”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm cúi người xuống “Lâm Phong, hẳn muốn sàm sỡ ta. Bọn ta lúc đầu đi chung đến đây du ngoạn, sau đó hắn đột nhiên lại có hành động như vậy!”

Nàng vừa nói vừa cúi đầu không dám ngẩng lên.

Đây chính là đám bạn chung lứa trước giờ của nàng. Trước kia nàng thường xuyên mĩa mai Phuong Triết khi biết được Phuong gia có ý định cầu thân. Vì nàng và Phuong Triết cùng lớn lên, cũng xem như thanh mai trúc mã nhưng điều đáng tiếc là Phuong Triết có tật, không nói chuyện được.

Chính vì lẽ đó mà nàng cũng bị một số bạn bè cùng lứa trêu chọc, nên nàng phản kháng và không muốn có quan hệ với Phuong Triết.

Sau này hần đột nhiên khỏi bệnh, lại trở nên ưu tú hơn, lại được Bạch đại gia tộc chiêu cố. Vì thế các trưởng bối Mộ Dung gia quyết định kết nối giao hảo lại với Phuong gia, rất tiếc người Phuong gia từ chối.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm nhìn Phuong Triết khẽ hỏi “Thế sao Triết ca lại ở đây?”

Phuong Triết vẫn chưa quen với cách xưng hô này. Hần thờ ơ nói “Ta cùng một vị trưởng bối du ngoạn nơi này. Lão đang chờ ta bên kia hồ, có gì gặp lại”

Phuong Triết nói xong, liền xoay người rời đi.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm phía sau ngẩn ngơ nhìn theo. Nàng nhìn phong cách soái ca lạnh lùng của Phuong Triết, bỗng nhiên tim đập nhanh hơn.

...

Lúc này Lâm Phong đã về đến Lâm Phủ, cả hần và mấy tên hộ vệ khắp người đều bị ướt mềm. Bọn họ lúc về được một đoạn, thì bị một bóng đen to lớn cản cổ sau đó thả từng người xuống hồ nước bên cạnh. Tốc độ cực nhanh, bọn họ chỉ biết la hét mà không thể làm gì được, tình huống lúc đó vô cùng chật vật.

Lâm Phong đi vào thư phòng của phụ thân hần. Vừa bước vào đã gặp lão cha hần cùng một nha hoàn đang ve vãn. Phụ thân hần vẫn thản nhiên phóng đặng mà không nghe ái ngại khi Lâm Phong xuất hiện. Tình huống này như đã quá quen thuộc.

Lâm Phong khóc lóc chạy lại nói “Phụ thân phải làm chủ thay ta, bắt tên Phuong Triết kia, dầy vò hần cho ta!”

Phụ thân Lâm Phong, Lâm Tùng Mặc là nhị đệ của gia chủ Lâm Gia, Lâm Tùng Nhân, về ngoài hần mập mạp nhưng tính cách vô cùng cẩn thận, nhắm nhe vị trí gia chủ từ lâu rồi.

Lâm Tùng Mặc nhìn con trai mình vói vẻ mặt vô cùng mất hứng, hần gắng hỏi “Hần khi dễ người? Chẳng phải trước giờ người luôn khi dễ người ta sao?”

Hần chợt nhớ ra điều gì đó, liền cãi chính “À, ta có nghe nói hần giờ vô cùng lợi hại. Trở thành một thiếu niên nổi tiếng khắp kinh thành. Người không phải đối thủ hần là điều tất nhiên thôi!”

Lâm Phong cảm giác không cam tâm, hần vội nói “Cha sau lưng ra tay giúp ta?”

Lâm Tùng Mặc nhìn con trai, tính cách sao mà giống hần như vậy, có thù tất báo. Nhưng hần suy tính lại, căn dặn “Chuyện này, ta có chủ kiến. Người đừng có hồ nháo là được!”

Lâm Phong nhìn bộ dáng không quan tâm của phụ thân, khuôn mặt xám xịt nhưng không dám phản kháng. Hần đi ra khỏi phòng lẩm bẩm “Phuong Triết người đợi đó, nếu có cơ hội ta sẽ trút con giận này!”

Hần vừa đi ra ngoài thư phòng, một gia nhân vội vã chạy vào, báo tin cho phụ thân hần. Hần dừng lại thoáng nghe được “Người đó hẹn lão gia ở miếu Ngũ Hành, ngoài thành sau hai canh giờ. Nói là có việc khẩn cấp!”

Lâm Tùng Mặc buông nha hoàn ra, sửa soạn lại quần áo chỉnh tề rồi hướng ra ngoài cửa phủ, lên xe ngựa lên đường.

Lâm Phong thấy phụ nhân vội vã, liền theo một xe ngựa khác của Lâm phủ vội vã đuổi theo. Hần cảm giác phụ nhân hần, có hành động khác thường ngày nên vô cùng tò mò.

Hai canh giờ sau, xe ngựa Lâm Tùng Mặc dừng trước cổng miếu Ngũ Hành. Hần vội vã đi vào bên trong. Lâm Phong cũng xuống ngựa, sau đó nép vào một bên cửa âm thầm quan sát.

Lúc này, có một thân ảnh quen thuộc đang đứng bên dưới một tượng thần hoàng to lớn. Lão nhìn Lâm Tùng Mặc, nở một nụ cười “Người đến rồi!”

Lâm Tùng Mặc khom người bái chào “Ngôn thần y vật vãi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Mộ Dung gia nhờ vả

Bên ngoài Lăng Ba Thành, Mộ Dung Lâm Viên.

Phuong Triết theo Bạch Vi Nhất trưởng lão học Văn Trung Bộ trọn vẹn chín ngày. Trong những ngày này, hầu như khu vực xung quanh đều vô cùng yên tĩnh, không hề có bất cứ người nào quấy rầy. Hần suy đoán có thể Mộ Dung Nhiễm Nhiễm đã cho người phong bế khu vực, không cho ngoại nhân xâm nhập.

Lúc này Bạch trưởng lão trầm tư suy nghĩ. Lão cho rằng chỉ cần dạy Phuong Triết lĩnh ngộ da lông Văn Trung Bộ, không ngờ, chỉ chín ngày ngắn ngủi hần lại lĩnh ngộ được tiểu thành, tương đương được hai thành. Đây chính là ý gì. Đây chính là thiên tài trong thiên tài a. Trước kia lão từng chứng kiến rất nhiều thiên tài, không riêng gì lão. Lúc lão tu luyện Văn Trung Bộ, lĩnh hội tiểu thành không phải là ba tháng sao, hần chỉ mất có chín ngày.

Bạch Trưởng lão lại lắc đầu, sau đó nhìn Phuong Triết tiếc nuối nói “Phải chi người sinh ra trăm năm trước thì quá tốt rồi. Năng lực lĩnh hội của người cực kỳ cao, thật sự rất đáng khen ngợi!”

Phuong Triết bất đắc dĩ gãi đầu, không dám cho ý kiến.

Lão nói tiếp “Sau buổi tập, ta cùng hai tên kia trở về gia tộc. Người cố gắng tự mình chiêu cố đi!”

Phương Triết nghe Bạch trưởng lão căn dặn, gật đầu. Hắn khom người sâu bái tạ “Đa tạ Bạch trưởng lão ân giúp đỡ, tiểu bối suốt đời ghi nhớ. Sau này Bạch gia có chuyện cần dùng đến tiểu bối, tiểu bối sẽ không khước từ!”

Bạch Vi Nhất cười ha ha gật đầu đánh giá Phương Triết, thầm nghĩ “Tiểu tử này rất thực tế, nhận biết được một thời gian, con người tiểu tử này không tệ. Bạch tiểu tử đúng là có quyết định sáng suốt...”

Bạch trưởng lão nhìn về hướng Tiểu Hắc đang lười biếng, ngủ dưới gốc cây. Nó hiền lành như một chú mèo thực sự.

Lão nói “Nếu ta không lầm, Tiểu Hắc nhà ngươi là Huyền Dạ Linh Miêu. Huyền Dạ Linh Miêu trưởng thành chỉ tầm một phần năm Tiểu Hắc thôi, nên ta chỉ suy đoán. Trong nhân gian, không có sủng thú nào như nó cả!”

Phương Triết lần đầu tiên nghe đến danh tự này, hắn lập tức hỏi “Bạch trưởng lão đã từng thấy Huyền Dạ Linh Miêu sao?”

Bạch trưởng lão gật đầu, sau đó hồi tưởng lại lúc còn trẻ. Lão nói “Khi còn ở tuổi như ngươi, theo học một nơi rất xa. Nơi đó có nhiều kỳ trân dị thú, còn có linh thú. Có thể Tiểu Hắc là một loại linh thú tên là Huyền Dạ Linh Miêu. Đặc tính của nó là khi cuồng hóa, đôi mắt nó sẽ đổi sang màu đỏ như máu, rất đáng sợ!”

Phương Triết “à” lên một tiếng, hắn từng thấy Tiểu Hắc hai lần đôi mắt chuyển sang màu đỏ.

Nếu vậy, lai lịch Tiểu Hắc đúng là không thể xem thường rồi.

Bạch trưởng lão nói tiếp “Còn thanh phi kiếm tên là Bạch Nhật Phi Kiếm, cũng không phải là phàm vật. Bạch Kinh Thiên, gia chủ Bạch gia cùng thời với ta, tham gia một cuộc đấu giá, và mua trúng nó. Tới thời điểm hiện tại đã gần tám mươi năm rồi, hắn chưa từng dùng qua đã tặng cho ngươi!”

Lão dừng lại một lúc, nói tiếp “Ngươi thử sau này, vào những đêm trăng tròn, lúc đó linh khí tích tụ nhiều nhất, thử nhỏ một giọt máu lên xem. Ta nghĩ, nó có thể sinh biến. Trước kia đồng bạn ta có cơ duyên đạt được binh khí như vậy, tích huyết nhận chủ, uy lực mới phát huy hết được. Vì không phải phàm vật thường có linh tính!”

Nghe những lời Bạch trưởng lão nói vậy, tâm Phương Triết khẽ động. Hôm nay hắn tiếp nhận hai tin tức cực lớn về thân thể Tiểu Hắc, đây là dấu chấm hỏi của hắn từ lâu rồi, giờ đã nập mờ lí giải. Còn tiểu phi kiếm kia, hắn cảm nhận đúng là khác thường, nhưng chưa từng nghĩ phi kiếm lại có danh khí lớn như vậy. Đồ của gia chủ Bạch gia, hắn đang sử dụng, đây đúng là thứ, hắn không bao giờ nghĩ tới.

Bạch trưởng lão nói xong, nhìn về đằng xa. Một cỗ xe ngựa đang chạy đến, đó là xe ngựa Bạch gia, Bạch Nhất Đam và Bạch Hàn trưởng lão. Bạch Vi Nhất trưởng lão khẽ cười, quay đầu nhìn hắn một lần rồi bước lên xe ngựa.

Ba người bọn họ đã rời Bạch gia hơn mười ngày, chuyến đi này chủ yếu dành riêng cho Bạch Vi Nhất, còn hai vị trưởng lão Bạch Nhất Đam và Bạch Hàn cũng trải qua những ngày du ngoạn thật vui vẻ ở Lăng Ba Thành như ẩm thực, dạo phố và cùng chơi cờ ở Nhật Nguyệt Các. Đây chính là nơi thích hợp bọn họ nhất, một nơi tụ họp hầu hết những đồng đạo có niềm đam mê cờ vây như họ.

Nhìn chiếc xe ngựa đi khuất sau những bóng cây. Phương Triết thở ra cảm khái. Hắn có cảm giác được nhiều người ưu ái thật sự sáng khoái.

Hắn nhìn Tiểu Hắc đang đứng bên cạnh lơ đãng, nó cũng vừa đưa tiễn ba vị xong, nó nhìn Phương Triết chờ hành động tiếp theo.

Phương Triết suy nghĩ, nhìn nó nói “Được rồi, giờ ta với ngươi đua, ai về nhà trước thắng!”

Tiểu Hắc thích thú, nhảy tung tung sau đó liếm mặt hắn. Ta rất thích bộ dáng thua cuộc của chủ nhân, nhìn bộ dạng thất bại của chủ nhân, ta rất vui vẻ.

Phương Triết nhếch miệng cười hắc hắc “Ngươi cho rằng ta thua ngươi?”

Phương Triết dứt lời không đợi Tiểu Hắc chuẩn bị, đã bước về trước một bước. Mỗi một bước chân, là đi được một khoảng. Hắn đi từ hòn đá này sang hòn đá khác, chỉ một chốc đã cách Tiểu Hắc hai trăm trượng.

Tiểu Hắc không quan tâm, nó cũng biến mất tại chỗ.

Cả hai chủ sủng, lại một phen chạy đua với thời gian, trên đường chạy, những nơi Tiểu Hắc và Phương Triết đi qua đều gà bay chó chạy, cảm giác này, đúng là Tiểu Hắc thích nhất.

...

Vừa đặt chân đến Phương phủ, Phương Triết đã thấy Tiểu Hắc trước mặt đi qua đi lại, như muốn nói “Ta đang rất nhón nhơ, vẫn thắng được chủ nhân”. Lần này người thua cuộc vẫn là hắn, mặc dù đã vận dụng Văn Trung Bộ được hai thành, nhưng vẫn chưa là đối thủ của Tiểu Hắc.

Lúc này, bên trong phòng khách có gia nhân chạy ra đón tiếp Phương Triết “Thiếu gia đã về, bên trong phòng khách, người Mộ Dung đang chờ!”

Nghe vậy, Phương Triết liền đi về phòng khách, bên trong đã chờ sẵn cha mẹ hắn, hai trưởng bối Mộ Dung và Mộ Dung Nhiệm Nhiệm.

Nàng vừa nhìn thấy Phương Triết liền cười như hoa, khiến Phương Triết lúng túng. Hắn vẫn còn thiếu niên a, chưa tiếp nhận được ánh mắt hàm mộ như vậy.

Nói về Mộ Dung gia, từ sau lần Phương Triết giải vây cho Mộ Dung Nhiệm Nhiệm, đây được xem như một chiếc cầu nối để hàn gắn quan hệ giữa Phương gia và Mộ Dung gia. Người Mộ Dung đã không khách khí, tặng Phương gia rất nhiều lễ vật. Hơn nữa, về thương nghiệp, Mộ Dung gia đã cung cấp trợ lực, thiết yếu phẩm với giá thành hầu như chỉ bằng một nửa thị trường cho Phương gia. Đây được xem như thành ý của nhà Mộ Dung, nhờ thế quan hệ hai nhà mới tốt đẹp trở lại.

Phương Triết vẫn an cha mẹ mình xong, mới quay sang chấp tay thi lễ hai vị trưởng bối Mộ Dung gia “Tiểu Triết ra mắt hai vị thúc thúc!”

Hắn nhìn sang Mộ Dung Nhiệm Nhiệm cười nói:

“Mộ Dung tiểu thư vẫn khỏe chứ?”

Mộ Dung Nhiệm Nhiệm gật đầu, nàng không quan tâm nhiều, chỉ cần Phương Triết nói chuyện với nàng, nàng đều thích.

Phương Trung Kiên nhìn con trai đáng vẻ lơ đãng, không quan tâm lắm, hắn khẽ thờ dài, sau đó nhìn về hai vị Mộ Dung gia giới thiệu “Đây là hai vị trưởng bối của Mộ Dung gia Mộ Dung Bạch, Mộ Dung Khang. Lần này hai vị đến là muốn nhờ Triết nhi giúp một việc!”

Phương Triết nghe xong, liền tò mò hỏi “Không biết nhị vị có gì chỉ giáo?”

Mộ Dung Bạch không giấu giếm, trực tiếp đi vào vấn đề “Chuyện là tiểu muội của Nhiễm Nhiễm là Mộ Dung Thi Thi cùng phụ mẫu nàng hai ngày trước đi viếng tượng Thánh Mẫu ở Liên Hoa Tự. Trên đường về thì bị địch tập kích. Một nhóm khoảng mười người bị mất chặn đường. Rồi bắt ba người bọn họ, không để lại dấu vết gì. Mộ Dung gia cũng sai người tìm kiếm, quan phủ cũng tìm kiếm nhưng không tìm được hành tung.”

Phương Triết thắc mắc vội hỏi “Thế không mang theo hộ vệ sao?”

Mộ Dung Bạch trả lời “Có mang theo một đội hộ vệ gồm mười lăm người. Nhưng bọn bị mất võ công rất cao, toàn bộ mười lăm hộ vệ đều bị đánh ngất đi!”

Phương Triết trầm ngâm “Ban ngày mà dám lộ hành như vậy, đúng là không phải thế lực tầm thường”

Hắn không muốn dính dáng nhiều đến Mộ Dung gia, nhưng nghĩ lại người ta đã bày tỏ thành ý. Hơn nữa, chín ngày qua, hắn cùng Bạch Vi Nhất trưởng lão trên đất người ta tập luyện cũng xem như là thiếu nợ ân tình.

Phương Triết suy nghĩ một lúc, mới gật đầu nói “Chuyện tìm người, ta nghĩ có thể giúp được!”

Nghe Phương Triết nói chuyện dứt khoát. Hai vị trưởng bối Mộ Dung gia vô cùng vui vẻ.

Phương Triết nói tiếp “Dẫn ta đến chỗ bọn họ bị bắt cóc, sau đó tìm vật dụng thường ngày như quần áo, khăn mang theo. Ta có biện pháp!”

Hai vị Mộ Dung Trưởng bối trong lòng mang đầy thắc mắc. Tìm người lại mang theo vật dụng thường ngày của bọn họ làm gì. Thắc mắc là thắc mắc, nhưng Mộ Dung Bạch vẫn sai gia nhân trở về nhà tìm vật dụng. Mộ Dung Nhiễm Nhiễm ánh mắt vẫn không rời khỏi Phương Triết. Nàng trong lòng có nhiều lo lắng, buồn bã nhưng không hiểu sao gặp Triết ca của nàng, nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, cảm thấy hắn là một người vô cùng đáng tin cậy.

Phương Triết cười Tiểu Hắc theo chân Mộ Dung Bạch đi đến địa điểm gần Liên Hoa Tự. Nơi đây cách Phương phủ ước chừng mười dặm đường.

Đoạn đường này khi Phương Triết có mặt, hầu như không có người qua lại. Nếu không quen thuộc, chắc hẳn ít người sẽ lựa chọn con đường này. Có thể vì phụ mẫu tiểu Nhiễm có mang hộ vệ, nên lo là cảnh giác.

Phương Triết quan sát xung quanh một lúc, mới hướng Mộ Dung Bạch hỏi “Mộ Dung thúc, cho hỏi bá phụ bá mẫu có thù oán với ai không?”

Mộ Dung Bạch gật đầu nói “Có, là Lâm gia! Trước kia là quan hệ thân thiết, từ lúc tiểu tử thối Lâm Phong phi lễ tiểu Nhiễm. Hầu như là quan hệ rạn nứt, thương nghiệp hầu như chấm dứt”

Phương Triết gật đầu, lúc này đoàn người Mộ Dung Khang cùng hơn hai mươi hộ vệ cũng vừa cười ngựa chạy đến. Khí thế cũng vô cùng lớn.

Mộ Dung Khang xuống ngựa, liền vội vã đưa vật dụng của phụ mẫu tiểu Nhiễm cho Phương Triết. Phương Triết nhận lấy, sau đó nhìn sang Tiểu Hắc. Tiểu Hắc ngừ ngừ một lúc, sau đó hai mắt sáng lên gật đầu.

Phương Triết mỉm cười, nhìn sang hai người Mộ Dung Bạch và Mộ Dung Khang, hắn nói “Có thể tìm được một ít manh mối, có gì hai vị theo ta cùng Tiểu Hắc”

Nói rồi, Phương Triết phóng lên lưng Tiểu Hắc lấy tốc độ của ngựa mà đi. Theo sau là đoàn người Mộ Dung gia với khí thế vô cùng bức bách như sắp ra chiến trường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bản lĩnh Tiểu Hắc

Khứu giác của Tiểu Hắc vô cùng nhạy bén, chỉ cần là một tia khí tức vô cùng yếu ớt lưu lại, nó đều có thể cảm nhận ra được.

Năng lực này, khi còn ở Dược Điện Sơn, nó vận dụng xuyên suốt để ngăn không cho người lạ xâm nhập. Tránh người khác làm phiền chủ nhân mình luyện tập.

Tiểu Hắc theo dấu vết lưu lại, một mạch chạy về hướng nam Lăng Ba Thành. Đoàn người theo sau nó đi từ đường lớn cho đến đường nhỏ, ước chừng ba mươi dặm đường, Tiểu Hắc dừng lại trước một cây cầu dài trăm trượng bắc qua con sông.

Một vị hộ vệ Mộ Dung gia biết được khu vực này, đứng ra giới thiệu “Thuộc hạ từng đi qua khu vực này, qua cầu là Điện gia trang. Hơn mười năm trước toàn gia bị diệt, nên sơn trang đó giờ đã bỏ hoang”

Mộ Dung Bạch bên cạnh gật đầu lắng nghe “Như vậy có khả năng là bọn người bắt cóc đang giấu người bên trong, chúng ta xuống ngựa dẫn bộ, tranh gây ra tiếng động”

Thế là hơn hai mươi người xuống ngựa, lặng lẽ đi qua cây cầu. Cây cầu này khá dài, độ rộng chừng hơn một trượng, xe ngựa có thể chạy qua được. Điều này nói lên một phần, Điện gia trang trước kia cũng khá giàu có, nên mới bị mã tặc đề ý dẫn đến bị diệt gia.

Đoàn người sau khi băng qua cầu, lặng lẽ đi vào một con đường mòn ẩn nấp. Trước mắt bọn họ là Điện gia trang, hoàn toàn là một trang viên đổ nát, ngay cả bảng tên cũng nằm trên mặt đất không nguyên vẹn.

Trước cổng có bốn tên canh gác, trang phục giống như sơn tặc, cửa sơn trang đã bị đổ nát nên có thể nhìn thấu được bên trong.

Trong con gió thổi qua, có thể nghe tiếng khóc khúc khích của tiểu cô nương.

Mộ Dung Bạch gật đầu cho biết đã nhận ra được tiếng khóc của Mộ Dung Thi Thi. Trong lòng rất nóng nhưng vì không muốn gây ra bất kỳ động tĩnh nào, hắn chia ra hai nhóm trước và sau để bọc hậu.

Phương Triết bên cạnh quan sát không nói gì. Hắn điểm nhẹ một ngón tay, một thanh tiểu kiếm sắc bén bắn ra, thoáng chốc biến mất.

Trước mắt bọn họ, bốn tên canh gác không kịp kêu lên tiếng nào đã ngã xuống.

Bọn người Mộ Dung gia mở to mắt nhìn, họ lần đầu thấy thủ đoạn phi thường đến như vậy. Phương Triết cười nói “Vô tình học được phóng ám khí độc môn, các vị giữ kính giúp ta!”

Không hề gây ra bất kỳ tiếng động nào đã miễu sát địch nhân, đây đúng là thần nhân. Bọn họ cảm thán, sau một lúc bình tĩnh bọn họ theo kế hoạch tiến vào bên trong.

Phương Triết cười Tiểu Hắc đi phía sau, phòng trường hợp bất chắc xảy ra hẳn có thể yểm trợ.

Khi vừa bước qua cánh cửa, chuông báo bắt đầu vang lên. Bọn chúng phát hiện có người xâm nhập, hơn mười tên bị mặt xuất hiện hung hãn lao ra tấn công.

Bọn bất cóc là cao thủ, người Mộ Dung gia cũng là cao thủ, nên hai bên dấy dưa được một khác thì dựa vào số lượng áp đảo. Bọn bất cóc bắt đầu sợ hãi và tìm cơ hội rút lui.

Khi bọn chúng hầu như toàn quân bị diệt, còn hai tên sống sót. Hai tên này liều mạng bỏ trốn, nhưng không trốn được Tiểu Hắc. Nó âm thầm xem xét, có ai bỏ trốn, nó cần cò đem về.

Hai tên bất cóc bị bắt quỳ xuống, bọn chúng im lặng không nói gì.

Mộ Dung Bạch tra hỏi “Ai phái người bất cóc người Mộ Dung?”

Một tên cười hắc hắc “Bọn ta là mã tặc, người nghĩ bất cóc người làm gì?”

Mộ Dung Bạch cũng cười ha ha trêu chọc “Nếu người bất cóc, vậy hai ngày qua không đến Mộ Dung gia đòi tiền chuộc, vậy thì là ý gì?”

Hắn tiến lại một bước, đưa kiếm qua cổ một trong hai tên, hỏi “Ba người bọn họ đâu?”

Tên đối diện bị tra hỏi, không hề sợ hãi đưa người về trước tự sát. Tên còn lại lúng túng một phen, nhưng hắn lấy lại bình tĩnh cũng cắn lưỡi.

Tất cả mọi người có mặt đều bất ngờ, không nghĩ đến bọn chúng lại trung thành đến như vậy. Mà nếu là trung thành tuyệt đối, thế lực phía sau đâu phải bình thường.

Tiểu Hắc đứng bên cạnh Phương Triết ngẩng đầu, sau đó nó lao nhanh về phía một căn phòng. Sau mười hô hấp, nó cắn cổ một tên ăn mặc sạch sẽ, trang phục giống như một tên quân gia.

Mộ Dung Bạch nhận ra trang phục này, có bất ngờ nhưng không nghĩ tới bọn chúng dám làm như vậy. Hắn nắm lấy cổ áo tên đó dọa hỏi “Lâm gia sai người tới?”

Nghe được người của Lâm gia, Phương Triết vô cùng bất ngờ. Hắn không nghĩ tới, người Lâm gia lại đứng sau chuyện này.

Tên kia lắc đầu liên tục chối bỏ, Mộ Dung Bạch lại nói “Nếu ta nhớ không lầm, người là Lâm Hải, quân gia của Lâm gia Lâm Tùng Mặc, ta một lần gặp qua. Chuyện này người trực tiếp ra mặt, chứng tỏ người Lâm gia rất để ý chuyện này, đúng không?”

Hắn nghe đúng đích danh mình, hắn bối rối, sau đó vùng vẫy lùi ra sau. Hắn bất ngờ ngã nghiêng sang một bên, da mặt tím tái, miệng sùi bọt mép rồi lăn ra chết.

Lâm Hải hầu như đã bị ai đó dùng độc diệt khẩu. Mọi người có mặt không tìm được bất kỳ manh mối nào đành gác sang một bên. Bọn họ bắt đầu lục tung Điện gia trang, tìm kiếm phu phụ Mộ Dung gia và Mộ Dung Thi Thi.

Phương Triết không muốn mất thời gian, liền nói “Cho người theo sau Tiểu Hắc là được. Nó có thể đánh hơi rất tốt!”

Nói là đánh hơi, nhưng năng lực của Tiểu Hắc không phải là đánh hơi. Đó là do nó dùng một loại thiên phú. Người đời gọi là trực giác thì đúng chỉ năm thành, còn nó dùng thần thức quét được một khu vực chừng hai dặm. Nếu nó chỉ cần cảm nhận được mục tiêu thì dễ dàng tìm ra. Tiểu Hắc âm thầm oán trách “Chủ nhân chỉ là dùng mắt thường đánh giá, chưa hiểu Hắc Hắc cho lắm”.

Chỉ một lúc sau, bọn họ đã tìm ra ba người được giấu trong một mặt thất. Nếu không có Tiểu Hắc, bọn họ sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới tìm ra được.

Bọn người phu phụ Mộ Dung Thi Thi được giải thoát. Sau khi nắm bắt được sự việc. Mộ Dung Trai, cha tiểu Nhiễm hướng Phương Triết khom người tạ lễ, hắn nói “Cũng may nhờ Phương công tử ra tay nghĩa hiệp, nếu không bọn ta bị chôn sống ở nơi này rồi. Ân này Mộ Dung gia ghi nhớ!”

Phương Triết vội vã khom người không dám nhận tạ lễ của bậc trượng bối mình, hắn nói “Chỉ là chuyện vặt, không đáng nhắc tới. Cho hỏi bá phụ vì sao lại bị chúng bắt đến đây?”

Mộ Dung Trai lắc đầu, trả lời “Bọn ta không biết, hơn nữa trước giờ không gây thù oán với ai? Chỉ là chuyện của Nhiễm nhi, ta nghĩ không đáng nhắc tới, ai ngờ thật đúng là Lâm gia làm... Chuyện này bọn ta không dễ dàng bỏ qua được”

Hắn nói với một vẻ mặt đầy giận dữ. Hắn chỉ là một thương nhân bình thường, không gây thù chuốc oán với bất kỳ ai. Nếu có thì trên thương trường có cách giải quyết của thương trường, chẳng ai làm vậy.

Mộ Dung Trai cười tươi nhìn Phương Triết nói “Hôm sau ta sẽ đến Phương phủ bái phỏng, giờ bọn ta về trước. Lần này quả thật là đa tạ Phương công tử!”

Nói rồi, đoàn người Mộ Dung gia nhanh chóng rút lui, hiện trường này người Mộ Dung gia sẽ thu dọn, rồi đến Lâm gia đòi lại công đạo. Chuyện lớn như vậy không thể nào bỏ qua cho được.

Phương Triết cùng Tiểu Hắc đứng yên một chỗ, nhìn đoàn người Mộ Dung gia rời đi. Sau đó nhảy lên lưng Tiểu Hắc hớn hờ nói “Trên đường đến đây, ta phát hiện một con suối. Ta với người đến đó đùa nghịch một phen, rồi về phủ báo cáo sự việc cho cha mẹ cũng không muộn. Nguyên ý không?”

Tiểu Hắc thích thú nhảy nhót, đúng là chủ nhân lợi hại, có thể hiểu được trong lòng nó gia đang suy nghĩ. Nó gia đang buồn chết đi được.

Phương Triết phì cười, nhìn dáng vẻ thích thú của nó còn hơn cả nhìn thấy cá chép. Nó rất thích ăn cá chép, nhưng đùa nghịch, nó còn thích thú hơn nhiều.

...

Ngoại thành, Ngũ Hành Miếu.

Một tên bị mặt quỳ xuống báo cáo toàn bộ sự việc cho Ngôn thần y, bên cạnh là Lâm Tùng Mặc, cha Lâm Phong. Nhìn bộ dáng hai người như hai cha con. Ngôn thần y lúc này đã bị teo nhỏ lại chỉ đứng bằng vai của Lâm Tùng Mặc.

Hắn nghe tên mật thám báo cáo lại tình hình, rồi nhủ thầm trong lòng “Con thú kia, không ngờ khừu giác lại nhạy bén như vậy. Chúng tỏ thủ đoạn loại bỏ hành tung của ta không có tác dụng với nó. Sau này làm việc phải cẩn trọng hơn mới được.”

Lâm Tùng Mạc bên cạnh dò hỏi “Chuyện như vậy, tên quân gia Lâm Hải đã chết, chết không đối chứng. Nhưng vẫn ảnh hưởng đến uy tín lâu năm của ta!”

Ngôn thần y cười hiểm “Người cũng có uy tín? Mà không sao, tên Lâm Hải chẳng phải người đã đuổi khỏi Lâm gia rồi sao? Làn này là hắn tự tung tự tác, không liên quan người”

Lâm Tùng Mạc trước đã sắp đặt, chỉ là kiếm một cái cớ để kiếm lợi từ Ngôn thần y. Người này hiện tại thủ đoạn đúng là kinh người. Có thể độc chết tên Lâm Hải mà không hề để lại dấu vết gì.

Lâm Tùng Mạc thắc mắc hỏi “Ngài không phải thần y cứu người sao? Giờ sử dụng độc lại thần kỳ như vậy?”

Ngôn thần y liếc mắt nhìn Lâm Tùng Mạc, người này trước kia có giao tình với hắn, hơn nữa ở Lăng Ba Thành muốn tồn tại mà không người để ý tới. Cần phải có một thế lực chống lưng, Lâm Tùng Mạc chính là người này.

Lâm Tùng Mạc người này cũng đã dòm ngó vị trí gia chủ Lâm gia từ lâu, nhưng không dám hành động lỗ mãng. Giờ Ngôn thần y một tay giúp sức, hắn tin sẽ nhanh chóng tìm được uy phong đời hắn, chính là trở thành gia chủ Lâm gia.

Ngôn thần y hồi tưởng lại hơn hai năm trước để tên Phương Triết kia trốn thoát. Hắn rơi vào thảm cảnh, hầu như khắp nơi đều hỗn loạn. Hắn hầu như tuyệt vọng, vì căn bệnh hắn tìm được thuốc giải, nhưng lại để thuốc giải trốn thoát. Hắn vô tình tiếp xúc với một sinh vật kỳ dị, sinh vật đó không hiểu vì lý do gì sau khi hắn tiếp xúc qua, những chứng dị thú liền nghe lời hắn, không bạo phát nữa. Hắn liền phong bế Phù Đà Sơn rồi mai danh ẩn tích.

Hắn không ngừng nghiên cứu, tìm tòi và phát hiện được một sự thật của thế gian. Có một số thứ, một số năng lực mà mắt thường không thể nào nhìn thấy được, hoặc đánh giá được. Như con hắc báo đi theo Phương Triết.

Thế là hắn tin tưởng vào “Y Thư Tập Lục” và quyển “Thú Điền”, bắt đầu hành trình tìm kiếm, và học hỏi. Hắn thành công trong việc sử dụng độc được, nuôi dưỡng các chủng kỳ trân dị thú mà hắn sưu tập được.

Lần này bắt cóc người Mộ Dung gia, chỉ là một kế hoạch nhỏ dùng để thăm dò năng lực của Tiểu Hắc. Hắn không muốn rơi vào lịch sử trước đó không hiểu lý do gì lại để một người trốn thoát, xung quanh có mấy chục người canh giữ. Hắn không muốn lặp lại chuyện cũ, nên lần này hành động quyết không để lọt qua khe hở.

Ngôn thần y dừng lại cảm khái, hắn nhìn sang Lâm Tùng Mạc cười âm hiểm “Sau này ta không còn là Ngôn thần y người đời kính ngưỡng nữa, hắn đã chết mà chỉ còn Ngôn Từ một người vì mục đích, chuyện gì cũng có thể làm”

Lâm Tùng Mạc thắc mắc “Vậy Ngôn thần ... Ngôn Từ đại nhân, sắp tới ta sẽ làm gì?”

Ngôn Từ trầm mặc tính toán, sau đó mới nói “Người chuẩn bị đến kinh thành Thăng Long, nơi đó làm nội ứng cho ta. Kế hoạch của ta còn hơn hai năm nữa mới xong, trong thời gian này, người phối hợp với ta oanh động một phương. Đến khi ta xong việc, chỉ cần ta nhắc tay thì gia chủ Lâm gia sẽ là của người”

Lâm Tùng Mạc nghe vậy, liếc khom người báii tạ, hắn tin tưởng Ngôn thần y, vì Ngôn thần y từng cứu mạng hắn mười lăm năm trước. Đó là giao tình không thể nào cắt đứt được, hơn nữa lần hợp tác này đôi bên cùng có lợi. Nếu hắn không nắm bắt cơ hội này, không biết chừng nào hắn mới ngóc đầu dậy nổi. Địa vị trong gia tộc vĩnh viễn sẽ dưới tay đại ca hắn.

Báii tạ xong, Lâm Tùng Mạc rời đi, còn lại Ngôn thần y Ngôn Từ một mình. Hắn âm thầm cười hiểm “Không ngờ, con mèo chết tiết đó, đã trưởng thành đến mức khó tin như vậy. Thật sự là bất ngờ a!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Hoa đăng

Sông Hoài tọa lạc ở đông bắc Lăng Ba Thành vào một ngày trăng tròn.

Cứ vào dịp tháng bảy, tháng tám hàng năm, lễ hội Hoa Đăng được diễn ra khắp nơi. Dọc theo con sông Hoài, có rất nhiều hoa đăng được thả trôi nổi. Mỗi chiếc đèn hoa mang theo một lời cầu nguyện của một cặp tình nhân, hoặc lời chúc phúc của một gia đình.

Ngày lễ hội này không chỉ tập trung ở sông Hoài gần Lăng Ba Thành, mà còn tập trung ở con sông khác như sông Lương ở Đôn Lộc nổi dài cho đến kinh thành Thăng Long.

Lúc này tại Hoa Viên Phương phi.

Tiểu Hắc ngồi kế bên chủ nhân, đang ngắm nhìn chủ nhân rụt rè không dám trích máu.

Phương Triết vô cùng can đảm, can đảm không có nghĩa là không sợ tự mình trích máu. Hắn đã chờ hai canh giờ, nhưng vẫn chưa động thủ được.

Hắn cầm một cây kim, cây kim tiêu khấu của Khúc Tiểu Bạch, ý định trích máu rồi tướt lên cây phi kiếm. Hắn vẫn nhớ lời Bạch Vi Nhất trưởng lão trích máu cho thanh Lạc Nhật Phi Kiếm, thử xem có phản ứng gì hay không, vì vào đêm trăng tròn, linh khí tụ hợp nhiều hơn thường ngày.

Tiểu Hắc nhìn chủ nhân gan thò, buồn chán quá nên ngủ lúc nào cũng không hay biết. Phương Triết nhìn nó thờ dãi, cuối cùng cũng đâm cây kim vào ngón tay. Một giọt máu chảy ra, sau đó chảy lên thanh phi kiếm đang nằm trên bàn đá.

Phương Triết nhìn đăm đăm phi kiếm không rời mắt. Qua mười hô hấp, phi kiếm vẫn không hề có động tĩnh gì. Hắn suy nghĩ rồi lại thêm một giọt máu nữa, vẫn không có động tĩnh.

Phương Triết tự nhủ “Có thể cần thời gian dài mới có tác dụng cũng nên, dù sao cũng không phải là một thanh phi kiếm bình thường”

Hắn đang cân nhắc tiếp tục, thì bên ngoài lối vào hoa viên, mẹ hắn, Tiêu Kim Lan cùng phu quân đi vào. Trên tay Tiêu Kim Lan cầm một khay đựng bánh hoa quế.

Phương Triết chờ mong, cảm giác quen thuộc lại trở về. Hàng năm, vào ngày này cả gia đình tụ họp ăn bánh hoa quế mẹ làm, uống trà xanh Thanh Hoa ngọt đắng. Cảm giác thật sự

không có gì so sánh được.

Tiểu Kim Lan nhìn trên tay con trai mình có vết máu, liền tỏ ra lo lắng. Nàng đặt khay bánh trên bàn rồi cầm lấy tay con trai hỏi “Con trai sao sợ ý vậy?”

Phương Triết từ tốn trả lời “Chỉ là vết cắt nhỏ, hài nhi không sao?”

Phương Trung Kiên vội lấy vai phụ nhân mình, dịu dàng nói “Triết nhi lớn rồi, bản lĩnh hơn người, vết thương nhỏ chắc không ảnh hưởng gì đâu, phu nhân đừng quá lo lắng?”

Phương Triết lại nhìn cử chi ân ái của cha mẹ, hần lại cảm giác bị cho ra rìa. Hần tăng hần một cái rồi nói “Cha lúc nào cũng nhân cơ hội!”

Phương Trung Kiên cười ha ha, sau đó gõ đầu hần “Sau này người gặp ý trung nhân rồi sẽ hiểu. Không phải tiểu Nhiễm đang hâm mộ người sao? Nếu người có ý với nàng, học xong Thái Học Viện phụ thân làm chủ cho người!”

Phương Triết xua tay lia lịa dứt khoát nói “Mộ Dung Nhiễm Nhiễm không phải đối tượng của hài nhi, hơn nữa tuổi hài nhi còn quá nhỏ”

Phương Trung Kiên trêu chọc hần “Không phải mẫu thân người mười bốn tuổi đã vào Phương gia sao? Ta khi đó cũng mới mười lăm tuổi!”

Tiểu Kim Lan chợt vào hồng phu quân mình, vì vừa rồi hần mới nói xấu nàng.

Nàng vội cái chính lại “Phụ thân người không chờ cho ta lớn hơn đó chứ?”

Phương Triết nhìn cha mẹ như đang hồi tưởng lại tình trường của hai người. Hần lắc đầu, cầm một cái bánh hoa quế lên cắn một cái. Hần chợt nhớ đến Khúc Tiểu Bạch. Hần thì thầm “Thời gian hẹn ước của người đã hơn phân nửa đoạn đường... nhưng sau đó, nếu người không tìm ta, ta làm sao biết được nơi nào sẽ tìm được người?”

...

Sau khi dùng bánh hoa quế cùng cha mẹ, Phương Triết cười Tiểu Hắc chạy ra bờ sông Hoài. Lúc này dòng người tham gia lễ hội Hoa Đăng vô cùng tấp nập.

Hai bên bờ sông Hoài, là con đường sạch sẽ, được lát đá hoa. Dọc theo hai bên đường là những tòa lầu đông khách, những quầy bán lễ đường liên tục mời chào, có đa dạng ẩm thực cùng đồ chơi.

Tiểu Hắc chậm rãi đi trên con đường, nó vô cùng thích thú, lạ lắm khi nhìn thấy đông người đến như vậy.

Người qua đường nhìn thấy Tiểu Hắc, có quen thì nhận ra Phương thiếu gia có sủng thú vô cùng to lớn, thân thiện. Không quen biết thì lúc đầu e sợ, sau đó lại thích thú vây lấy. Tiểu Hắc vốn đã quen thuộc nhiều người hâm mộ, nên nó cũng không có hành động phản kháng nào.

Phương Triết nhảy xuống lưng Tiểu Hắc, đi lên cây cầu bắt qua một con kênh nhỏ, phía dưới là nhiều con thuyền hoa thay phiên nhau qua lại, dòng người cũng không kém phần vội vã.

Tiểu Hắc khiêu vác áo Phương Triết, ra hiệu dừng lại. Phương Triết quay đầu nhìn lại thì phát hiện Bạch Thi Lan đang nhìn hần. Nàng mặc một bộ y phục trắng có vài đường nét màu xanh da trời, trong thật đẹp mắt.

Bạch Thi Lan từ tốn chào hỏi “Gặp Triết ca ở đây, đúng là duyên phận!”

Phương Triết nghe nàng nói vậy, cũng từ tốn đáp lễ “Ta sợ làm phiền người khác, nên chỉ đi một mình. Nếu không chúng ta cùng đi chung đi!”

Bạch Thi Lan từ tốn gật đầu. Từ sau khi rời khỏi Hoa Niên Viện, nàng liền trở về gia tộc, chưa có dịp gặp lại Phương Triết, nàng cũng có phần mong mỏi. Vị đồng học này, cùng nàng ngồi chung một thời gian dài, cũng xem như là tri kỷ. Hơn nữa đại ân, giúp nàng nhìn thấy được coi như khắc cốt ghi tâm.

Bạch Thi Lan đang cảm khái thì đằng xa có tiếng kêu gọi “Triết ca cũng tham quan lễ Hoa Đăng à? Đúng là chúng ta cũng có duyên quá!”

Phương Triết cùng Bạch Thi Lan nhìn lại, nhận ra Mộ Dung Nhiễm Nhiễm cùng với Mộ Dung Thi Thi.

Vừa nói xong, Mộ Dung Nhiễm Nhiễm như thân thiết tự bao giờ, chạy đến bên cạnh Phương Triết ôm cánh tay hần.

Phương Triết nhẹ nhàng đẩy nàng ra, mới nói “Vậy chúng ta cùng đi chung, đồng người lại vui hơn!”

Hần biết Mộ Dung Nhiễm Nhiễm thực ra là luôn bám sát lấy hần. Do đây chỉ là một sự ái mộ, không có ác ý. Hần cũng không quan tâm nhiều cho lắm, cứ thuận theo tự nhiên hành sự.

Bọn họ tiếp tục men theo con đường hai bên bờ sông Hoài tản bộ, ngắm nhìn đèn hoa trôi nổi, toàn cảnh lấp lánh ánh đèn vô cùng đẹp mắt. Đoàn người liên tục bàn tán, trò chuyện không ngừng nghỉ. Tạo thành những tiếng ồn ào, bản sắc không thể thiếu của một ngày hội.

Phương Triết liếc nhìn Bạch Thi Lan ít nói, thủy mị quen thuộc. Còn vị tiểu thư Mộ Dung ngày trước còn chán ghét hần, luôn trêu chọc hần giờ thay đổi một cách chóng mặt. Nàng nhí nhảnh, hoạt bát và hay làm nũng khiến Phương Triết đỏ mặt, hần muốn giữ khoảng cách vô cùng khó khăn. Giống như càng đẩy nàng ra, nàng càng xích lại gần, đại loại như vậy. Còn vị tiểu muội Mộ Dung Thi Thi không nói, chỉ rụt rè nắm lấy tay mình không rời nửa bước.

Bốn người dừng lại trên bến cho thuê du thuyền. Đây là địa điểm hầu như chỉ dành cho gia đình thế gia, vì giá cho thuê một chiếc du thuyền du ngoạn dọc theo kênh Nhiều Lộc vô cùng đắt đỏ. Hơn nữa số lượng thuyền hoa cho thuê lại còn hạn chế. Nếu không nhờ danh khí Phương gia, để thuê một chiếc thuyền dành cho bốn người và một thú sủng thời điểm lễ hội, hầu như là không có khả năng.

Sau khi thuê xong, chiếc du thuyền khởi hành từ bờ sông Hoài bắt đầu rẽ vào kênh Nhiều Lộc.

Kênh Nhiều Lộc đoạn đầu nguồn là bờ sông Hoài, đoạn cuối nối liền với Lộc Nhân thôn. Từ Lộc Nhân thôn đến cổng Lăng Ba thành ước chừng hai dặm đường. Nên bọn họ vừa du ngoạn, vừa trên đường trở về nhà.

Lúc này, hai bên bờ kênh Nhiều Lộc dòng người vẫn tấp nập. Đi chừng hai ba trăm trượng lại có một cây cầu bán nguyệt bắt qua hai bên bờ, đôi khi lại thấy vài thi nhân, văn sĩ đứng dưới tán cây liễu tìm cảm hứng, hình ảnh đó làm khung cảnh nhộn nhịp thêm hữu tình.

Phương Triết đứng ở đầu thuyền ngắm nhìn phong cảnh hai bên. Phía trên mặt nước dập dờn những hoa đăng trôi nổi, tâm trạng đầy cảm khái. Bạch Thi Lan thấy hần đứng ở đầu thuyền không nói gì, trong tay sẵn cầm một hoa đăng hình dạng hoa sen, nàng đưa cho hần rồi nói “Triết ca cùng bọn muội tham gia cho vui!”

Phương Triết cầm lấy hoa đăng, mỉm cười gật đầu. Hần cùng Bạch Thi Lan, Mộ Dung Nhiễm Nhiễm đứng ở mạn thuyền cúi người thả đèn xuống con kênh, con sóng nhanh chóng đẩy

hoa đăng đi xa.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm bên cạnh xúi giục “Triết ca mau ước nguyện đi, điều ước sẽ thành sự thật!”

Phương Triết ngai ngừng gãi đầu, hần chột nghĩ đến Khúc Tiểu Bạch rồi cười một mình. Hần không tin cho lắm, nhưng dù sao thử cũng không có hại gì.

Phương Triết lẩm nhẩm “Nguyện vọng lớn nhất của ta, chính là gặp lại người!”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm bên cạnh, liếc hần một lần rồi chấp tay lại ước nguyện. Sau đó nằng nhìn bộ dáng Phương Triết đầy suy tư, người ngoài nhìn vào tưởng rằng hần đang rất thành khẩn. Nàng tò mò hỏi ““Triết ca suy nghĩ gì sao?”

Phương Triết khẽ gạt mình, sau đó mới trả lời “Ta chột nhớ đến một bằng hữu ở phương xa, ta không biết hần giờ ở đâu, ta chỉ mong muốn gặp lại một lần, đơn giản như vậy”

Vừa nói xong, Phương Triết xoay người lên đầu thuyền. Hần không dám do dự ở lại, nếu không Mộ Dung Nhiễm Nhiễm lại hỏi “Thế Triết ca có biết ta cầu nguyện gì không?”

Phương Triết biết, không cần trả lời, hần cũng biết vị tiểu thư này đang suy nghĩ chuyện gì. Lời ước nguyện của nàng đều hiện rõ trên khuôn mặt nàng.

Lúc này, Tiểu Hắc đang ngủ trong khoang thuyền hai mắt mờ ra. Nó đi về phía Phương Triết. Nó ngáp một cái thật dài, rồi nghiêm túc ngồi xuống bên cạnh Phương Triết. Nó nhìn xuống mặt nước con kênh, có một hồi gọn sóng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Thuồng Luồng xuất hiện

Du thuyền chở bọn người Phương Triết chậm chậm tiến vào Lộc Nhân Thôn. Hai bên bờ vẫn còn đông đảo đoàn người du ngoạn, tham gia lễ hội. Khung cảnh nhiều gia đình, nhiều cặp tình nhân ở hai bên bờ kênh thả hoa đăng trôi theo dòng sông vẫn liên tục không ngừng.

Lúc này Tiểu Hắc cùng Phương Triết ở đầu thuyền. Tiểu Hắc đang nằm uể oải bồng ngực đầu dậy, đôi tai nó vênh lên, nó phát giác được có gì đó không ổn. Phương Triết cũng cảm giác được một mối nguy cơ đang rình rập cách hần không xa, nhưng hần không có cách gì truy ra được.

Phương Triết nhắm mắt một hồi lâu, chiếc thuyền vẫn chậm chậm di chuyển. Hần chột nhớ đến Thủy Lăng Kính trong túi vải, hần đã từng dùng Thủy Lăng Kính soi rọi được một số thứ mà mắt thường không nhìn thấy được. Hần vội vàng điểm nhẹ ngón tay, Thủy Lăng Kính bay ra khỏi túi và rơi vào tay hần.

Hần cầm Thủy Lăng Kính hướng về hai bên con kênh, sau đó di chuyển về phía trước mặt. Bất ngờ phát sinh, một dòng khí nóng màu xanh nhạt từ dưới mặt nước tỏa lên khỏi mặt nước. Vị trí ngay cây cầu bán nguyệt cách một đoạn chừng hai ba trăm trượng.

Trên cây cầu lúc này có vài người, Phương Triết chú ý đến đôi nam nữ và một tiểu hài tử đang dắt tay nhau nhìn phong cảnh. Vì cầu bán nguyệt khá hẹp, lại người qua đường tấp nập nên vô tình tách đôi nam nữ và tiểu hài tử rời nhau.

Phương Triết nhìn trần cảnh trước mắt đoán được điều không ổn, phía dưới mặt nước bắt đầu sôi lên bọt khí, từ những bọt khí, bắt đầu tạo thành đợt gọn sóng, gọn sóng bắt đầu lớn dần tạo thành vòng xoáy.

Lúc này động tĩnh đã bắt đầu chuyển biến lớn, nên mọi người xung quanh bắt đầu lo sợ và chạy tán loạn.

Phương Triết vẫn chưa buông Thủy Lăng Kính ra, mà tiếp tục dùng Thủy Lăng Kính soi rọi trần cảnh trước mắt, mà mắt thường không nhìn thấy được.

Vòng xoáy trên mặt nước càng lúc càng lớn, cho đến khi dao động ảnh hưởng một vùng nước sâu xung quanh. Chiếc du thuyền Phương Triết đang đứng cũng dừng lại, bị sóng nước đập làm rung chuyển.

Từ dưới mặt nước bắn lên một cái bóng màu đen khổng lồ, hình dáng như một con rắn cao chừng hai mươi trượng.

Một vài người cao tuổi nhìn thấy xuất hiện con rắn khổng lồ từ dưới mặt nước trời lên. Bọn họ hoảng sợ, lắp bắp sau đó hét lên “Thuồng luồng ngàn năm, chạy mau!”

Tiếng hét mang theo tên gọi con rắn khổng lồ vang dội khắp nơi, mọi người trong Lộc Nhân Thôn ai cũng bỏ chạy.

Người ngoài thôn thì không biết gốc gác con rắn này, nhưng dân bản địa Nhiều Lộc Thôn đều biết. Đây đích xác là thuồng luồng, bộ dáng cao hai mươi trượng của nó chứng tỏ đã trên một ngàn năm tuổi.

Tương truyền loài vật này từng hoành hành bá đạo, sở thích ăn thịt hải đồng. Nên người xưa từng dùng trẻ nhỏ làm vật tế để nó không xâm hại người trong thôn.

Nhưng sau đó, nó đã bị một vị tiên nhân vạn kiếm xuyên tim, đã không còn sống. Nhờ thế mà dân trong Lộc Nhân Thôn yên ổn đến ngày nay.

Tương truyền, sách vở ghi chép là vậy, nhưng không hiểu sao. Hôm nay lại đột nhiên xuất hiện. Hằng năm, lễ hội hoa đăng đều diễn ra bình thường. Hầu như chưa từng nghe nói loài vật này xuất hiện trong mấy trăm năm nay.

Lúc này con Thuồng Luồng khổng lồ nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ và tiểu hài tử trên cầu. Họ hoảng sợ đến nỗi đôi chân nhùng lại, không di chuyển được, hầu như là đứng yên không dám nhúc nhích.

Trên du thuyền, mọi động tĩnh trước mắt đều không qua khỏi ánh mắt Phương Triết. Bọn người Bạch Thi Lan đang trong khoang thuyền, họ nghe động tĩnh lớn cũng đã ra đầu thuyền đứng gần Phương triết. Hơn nữa, người chèo thuyền sợ hãi, đã trốn biệt tăm.

Hai bên bờ gần cầu Bán Nguyệt, lúc này đã có sự hiện diện của đội cung thủ Lộc Nhân Thôn. Bọn họ nhanh chóng có mặt, chuẩn bị tấn công nó. Chỉ vì khoảng cách con Thuồng Luồng và gia đình tiểu hài tử khá gần, nên bọn họ không dám hành động khinh suất.

Phương Triết thấy tình huống khẩn cấp, liền ra hiệu Tiểu Hắc ra tay.

Tiểu Hắc nghe lệnh chủ nhân xong, liền phóng lên bờ, nhanh chóng chạy lại hướng cây cầu.

Con Thường Luồng thấy tình huống xuất hiện một con vật đen to lớn, đã gây sự chú ý nó. Nó liền há to mồm lao về phía Tiểu Hắc muốn nuốt chửng Tiểu Hắc ngay lập tức.

Nhân cơ hội đó, Phương Triết nhanh chóng bế ba tiểu cô nương lên bờ tìm chỗ ẩn nấp. Con sóng do hình thể to lớn của con Thường Luồng tạo ra như muốn lật nhào chiếc thuyền. Rất may mắn là bọn họ đã thoát khỏi tử trường.

Phương Triết nhìn Bạch Thi Lan dặn dò “Người nhanh chóng rút lui, chỗ này có ta cùng Tiểu Hắc xử lý được rồi!”

Bạch Thi Lan tin tưởng vào bản lĩnh Phương Triết, nhưng đối với một con thủy quái khổng lồ hung bạo. Niềm tin hầu như không còn, nên nàng chần chờ. Nàng nhìn ánh mắt cương quyết của Phương Triết cuối cùng cũng chịu rời khỏi hiện trường, nép vào một vách tường ở xa quan sát.

Lúc này, Tiểu Hắc đang giao tranh với con Thường Luồng khốc liệt, mỗi một lần cắn xé của con Thường Luồng, là mặt đất, bức tường đều bị đổ nát. Sức mạnh của nó vô cùng bá đạo.

Đội cung tên cũng tranh thủ bắn hơn trăm tên yểm trợ, nhưng không hề có tác dụng. Chỉ cần một cái đuôi con Thường Luồng quơ ngang, hầu như toàn quân bị lật tung. Bọn cung thủ hết hoảng, phải nấp vào một nơi an toàn.

Tiểu Hắc cuối cùng tiếp cận được đôi phu phụ đang chết đứng trên cầu. Nó nhanh chóng để ba người lên lưng, rồi phóng nhanh về hướng Phương Triết.

Con Thường Luồng thất bại trong việc ngăn cản con vật màu đen đến gần cây cầu, nó rít lên một tiếng chói tai. Bắt đầu đuổi theo Tiểu Hắc.

Phương Triết thấy vậy, khẽ điểm ngón tay, trăm thanh phi kiếm bằng trúc lao nhanh về phía con Thường Luồng, lấy tốc độ cực nhanh cản trở nó, yểm trợ Tiểu Hắc trở về.

Trăm thanh phi kiếm như trăm mũi tên bắn đi, nhưng hầu như không hề có tác dụng. Lớp da con Thường Luồng rất dày, không thể nào tổn hại được nó. Ảnh hưởng duy nhất chính là đẩy lùi con Thường Luồng được vài hô hấp.

Trần cảnh trăm thanh phi kiếm lượn lơ trên bầu trời, rồi tấn công con Thường Luồng đều rơi vào ánh mắt những cung thủ, và một số người không sợ hãi, đang nấp vào một nơi kín đáo quan sát.

Bọn họ nhìn thủ đoạn khốc chế phi kiếm của thiếu niên trẻ như một vị tiên nhân. Mặc dù không hề gây tổn hại đến nó, nhưng thủ đoạn như vậy thật sự là kinh điển tuyệt luân.

Phương Triết thu hồi lại kiếm trúc, rồi điểm nhẹ ngón tay, Bạch Nhật Phi kiếm xuất hiện, lấy tốc độ cực kỳ nhanh lao về phía vị trí bụng con Thường Luồng, sau đó vang lên một tiếng cực kỳ lớn, âm thanh như hai thanh kiếm va vào nhau.

Đòn vừa rồi rất mạnh, khiến con Thường Luồng phải dừng lại, nó cảm giác vừa rồi như có một cây kim đâm vào da thịt nó, nó có cảm giác khá đau đớn.

Mọi người xung quanh chứng kiến, không khỏi bàng hoàng. Họ phải bật lỗ tại lại vì âm thanh vang dội quá lớn.

Con Thường Luồng không dám tấn công nữa, nó dừng lại và bắt đầu quan sát kỹ Phương Triết. Ánh mắt nó dò về phía tiểu hải tử, con mồi thơm ngon béo bở của nó đã được con vật đen kia cứu thoát.

Ánh mắt nó lại dò qua thanh phi kiếm màu trắng, đang vờn quanh lấy nó, chỉ cần nó nhích một bước, thanh phi kiếm lập tức tấn công.

Nó không sợ, nhưng nó không cam tâm chỉ vì một miếng mồi bé nhỏ, lại đây đưa với một con kiến hôi, gây ra cảm giác khó chịu.

Nó chần chờ, rồi cuối cùng lặn xuống mặt nước. Phương Triết vội vàng lấy Thủy Lăng Kính qua quan sát, lần này đã triệt để yên tĩnh, không hề có bất gì dấu vết gì lưu lại.

Mọi thứ bắt đầu yên tĩnh trở lại. Ánh trăng sáng trên bầu trời làm buổi tối không đen có thể nhìn rõ hậu quả sau trận chiến. Sức phá hoại của con Thường Luồng đúng là không thể nào hình dung, chỉ là rượt đuổi Tiểu Hắc, mà những nơi nó qua, toàn bộ bị đổ nát hết. Từ bức tường, cây cối, cho đến cây cầu Bán Nguyệt cũng có dấu hiệu sụp đổ.

Phương Triết nhìn đôi vợ chồng và tiểu hải tử bên cạnh Tiểu Hắc, hần tiện lại gần khẽ trấn an “Con thủy quái đã rút lui rồi, hai vị đã an toàn!”

Phương Triết chưa kịp nói xong, hai vợ chồng đã quỳ gối xuống bái lạy. Bọn họ tận mắt chứng kiến vị thiếu niên trước mặt cứu mạng, nên không kìm nén cảm xúc, vị nam tử nói “Tiểu nhân thay mặt gia đình nhỏ, đa tạ ơn cứu mạng của Phương thiếu gia. Nếu không có Phương thiếu gia, gia đình nhỏ của tiểu nhân đã chết hết rồi.”

Phương Triết đỡ hai người bọn họ đứng dậy, mới hỏi “Nhị vị có biết vì sao con thủy quái Thường Luồng đó xuất hiện ngay ngày lễ không?”

Vị nam tử dứt khoát trả lời “Hai vợ chồng tiểu nhân lần đầu thấy con thủy quái lớn như vậy, không hiểu vì sao lại xuất hiện. Xin đa tạ ân cứu mạng Phương thiếu gia, tiểu nhân ghi tạc trong lòng!”

Vị nam tử nói xong, liền khom người bái tạ một lần nữa, rồi cùng vợ mình rút lui.

Lúc này, Bạch Thi Lan, tỷ muội Mộ Dung Nhiễm Nhiễm từ xa tiến lại. Nét mặt bọn họ vẫn còn chấn kinh vì hoảng sợ.

Bọn họ nghe nhiều câu chuyện, nhưng chưa từng thấy con thủy quái nào lớn như vậy, bằng xương bằng thịt đầy hung hãn. Điều khiến họ không thể tin vào mắt mình là bản lĩnh Phương Triết, hẳn thực sự có thủ đoạn của tiên nhân. Có thể điều khiển phi kiếm bay lượn.

Bạch Thi Lan im lặng, lên nhìn Phương Triết rồi âm thầm đánh giá. Nàng ở gia tộc nghe nhiều về Phương Triết, nhưng lần này tận mắt nhìn thấy. Nàng không hiểu Phương Triết có bản lĩnh như vậy từ khi nào, vì nàng và hắn cùng học chung hai năm, nhưng chưa từng thấy hắn thi triển thủ đoạn như vậy.

Lúc này, ở đằng xa nhóm cung thủ Lộc Nhân Thôn tiến lại gần Phương Triết. Một vị đội trưởng đứng ra cảm kích nói “Lần này cũng may nhờ có Phương công tử giúp một tay, nếu không sự việc không biết giải quyết thế nào.”

Phương Triết nhìn vị trung niên nhân trước mắt, thắc mắc hỏi “Cho hỏi vị đại ca là...”

Vị đội trưởng chấp tay lại trả lời “Tiểu nhân là đội trưởng cung thủ Lộc Nhân Thôn”

Phương Triết nhìn vị đội trưởng không báo danh tính, như không muốn giới thiệu nhiều về mình. Phương Triết hỏi tiếp “Con thủy quái này, người trong thôn gọi là Thường Luồng, cho hỏi đại ca có biết lai lịch của nó như thế nào không?”

Vị đội trưởng cung thủ nghe hỏi lại lịch Thuồng Luồng, hần suy nghĩ một lúc mới trả lời “Con thủy quái này tên là Thuồng Luồng, trong sách cổ có ghi chép chuyện ăn thịt trẻ con. Ngày trước tể thủy thần chính tể cho nó, để cầu mong đường thủy bình yên. Lần này thỉnh linh xuất hiện, đúng là mầm họa của Lộc Nhân Thôn”

Phương Triết dự định hỏi tiếp, thì người của các gia tộc xuất hiện. Trong đó có Bạch gia, Mộ Dung gia, Lâm gia, Cao gia... Bọn họ xuất hiện để tìm hiểu sự việc, rồi bảo hộ người gia tộc an toàn trở về nhà.

Bạch Thi Lan, tỷ muội Mộ Dung Nhiễm Nhiễm cũng theo mấy vị hộ vệ trở về gia tộc mình. Chỉ còn lại Phương Triết và Tiểu Hắc.

Một lúc sau, xe ngựa Phương gia cũng đến hiện trường. Tiêu Kim Lan vừa xuống xe ngựa liền lao vào ôm lấy Phương Triết. Đối với nàng, Phương Triết vẫn còn là một hài tử không hơn không kém. Khi nhận được tin thủy quái làm loạn ở kênh Nhiều Lộc. Đồng thời Phương Triết cũng đang du ngoạn trên du thuyền, nên nàng vô cùng lo lắng.

Tiêu Kim Lan nhìn thấy Phương Triết bình an vô sự, nàng buông con trai ra, sau đó dặn dò “Sau này con trai không được hành động lỗ mãng như vậy nữa. Mẫu thân chỉ có mình hài nhi thôi!”

Phương Trung Kiên đứng bên cạnh, gõ đầu Phương Triết một cái. Sau đó hần mới nói “Bản lĩnh con trai, phụ thân hiểu qua loa, nhưng con trai sau này không nên hành động lỗ mãng như vậy, mẫu thân con sẽ không an tâm”

Phương Triết gật đầu, đáp lại “Hài nhi hiểu, cha mẹ yên tâm. Hơn nữa có Tiểu Hắc, hài nhi sẽ rất an toàn!”

Tiêu Kim Lan vuốt mái tóc con trai mình, vẻ mặt dịu dàng. Sau đó mới nói “Giờ cũng trễ, Triết nhi với Tiểu Hắc trở về nhà đi. Cha mẹ đi xe ngựa về sau!”

Phương Triết gật đầu sau đó phóng lên lưng Tiểu Hắc trở về nhà. Tiêu Kim Lan nhìn theo bóng dáng con trai trên lưng Tiểu Hắc, nàng mỉm cười thì thầm bên tai phu quân mình “Hai đứa nó, không biết sau này sẽ quậy phá đến mức nào. Dù sao có Tiểu Hắc bên cạnh, thiếp cảm thấy an tâm hơn một chút”

Phương Trung Kiên gật đầu bổ sung “Tiểu Hắc đúng là không tầm thường, có nó bên cạnh, ta thấy Triết nhi cười nhiều hơn trước rất nhiều...”

Hai phu phụ trò chuyện một lúc, rồi cũng lên xe ngựa trở về Phương phủ. Sự việc diễn ra ở Lộc Nhân Thôn khép lại, những người chứng kiến truyền tai nhau nghe về việc Phương Triết, thiếu gia Phương gia đơn đã độc đấu với thủy quái. Nhờ hần mà Lộc Nhân Thôn mới không bị thủy quái tàn phá nghiêm trọng. Danh khí Phương gia lại được lan truyền xa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 31: Tiến về Thăng Long thành

Sau sự kiện thủy quái xuất hiện ở Lộc Nhân Thôn, danh khí của Phương Triết, tiểu thiếu gia nhà họ Phương lan tỏa khắp Lăng Ba Thành.

Khuôn viên hai trăm dặm, hầu như ai cũng biết đến Phương Triết. Thiếu niên trẻ tuổi can đảm, một mình chống chọi lại thủy quái cứu được ba mạng người.

Sau khi người của quan phủ tiến hành điều tra quanh kênh Nhiều Lộc, bọn họ phát hiện một con đường hầm dưới kênh thông ra sông Hoài. Đường hầm này lớn, vừa đúng kích thước của con Thuồng Luồng. Bọn họ nhìn dấu vết lưu lại, kết luận con thủy quái từ sông Hoài theo đường ngầm đi vào làm hại dân trong thôn, và cũng đã thoát ra bằng chính con đường đó. Vì thế đường hầm đã bị người quan phủ phong bế lại để ngăn ngừa hậu họa.

Sau khi mối nguy hại về con thủy quái có tên Thuồng Luồng đã được bài trừ, từ đó hai bên đường kênh Nhiều Lộc, mới được khai thông, cho người dân lưu hành bình thường.

...

Ba tháng sau, tại Mộ Dung Lâm Viên.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm trong đình, nhìn ra bên ngoài Phương Triết đang luyện tập Văn Trung Bộ. Từ sau sự việc tận mắt nhìn thấy bản lĩnh phi thường của Phương Triết, nàng quyết định đi theo tìm hiểu.

Phương Triết không giấu giếm được nàng, nên cuối cùng đành phải chịu theo ý Mộ Dung Nhiễm Nhiễm, với một điều kiện là kết nghĩa huynh muội.

Điều này khiến Mộ Dung Nhiễm Nhiễm suy nghĩ nhiều ngày mới đưa ra quyết định, và đồng ý kết nghĩa huynh muội với Phương Triết. Nàng nhận ra, bản thân thích Phương Triết vì bản lĩnh, hơn nữa Phương Triết lại là một thiếu niên tốt bụng, chính quân tử. Tình cảm nam nữ hầu như không nhiều bằng sự hâm mộ. Nếu đã là hâm mộ, chỉ cần bên cạnh hần đây đưa, cũng xem như là một hạnh phúc.

Quyết định của Mộ Dung Nhiễm Nhiễm hầu như làm trưởng bối gia tộc bất ngờ, nhưng ai cũng tán thành. Vì chỉ cần bọn tiểu bối có quan hệ huynh muội, quan hệ lớn của hai gia tộc sẽ khăng khít hơn rất nhiều.

Lúc này, Phương Triết đang mài mê luyện tập Văn Trung Bộ. Bước đi của hần đã thuần phục và hầu như đạt được năm thành. Hần cảm giác được bản thân đã có một tí ảo giác xuất hiện. Những ảo giác này, hay còn gọi là tàn ảnh lưu lại trong sát na, nhưng chưa rõ ràng lắm. Hần còn luyện rất nhiều mới đạt được “Bách Biến Thập Ảnh” mà Bạch Vi Nhất trưởng lão đề cập.

Nhắc đến Bạch Vi Nhất trưởng lão, hần khẽ cười. Nếu lão có mặt lúc này, chắc sẽ há to miệng ra không khép lại được. Người bình thường tu luyện Văn Trung Bộ đạt được năm thành, chuyện thật như đùa. Lão đã từng đạt được tám thành, nhưng trước đó năm thành, lão phải dành thời gian vốn vẹn mười năm, mười năm trời mới có thể tạo ra một phần tàn ảnh. Còn Phương Triết thì mới bao lâu chứ.

Phương Triết trở lại tiểu viện, nhìn thấy Mộ Dung Nhiễm Nhiễm và Tiểu Hắc đang đùa cợt. Dường như Tiểu Hắc làm quen với Tiểu Nhiễm khá nhanh. Có thể nó cũng hiểu được giữa chủ nhân nó và Tiểu Nhiễm có mối quan hệ huynh muội kết nghĩa.

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm đưa cho Phương Triết một chiếc bánh hoa quế. Nàng nói “Nghĩa mẫu, nghĩa phụ vừa rồi có đến, Triết ca say mê luyện tập không để ý. Nghĩa mẫu để Triết ca tập trung tập luyện nên không có quấy rầy”

Phương Triết nghe Tiểu Nhiễm báo lại, hần mới nhớ vừa rồi hần thất thần. Hần tập Văn Trung Bộ, nhưng trong lòng lại suy diễn trăm lần Ngự Kiếm Quyết. Hần thật không cam tâm, khi đã cố dùng hết tinh thần lực của mình, nhưng không hề làm tổn thương con thủy quái.

Nếu gặp lại, hẳn vẫn không thể nào đối kháng được nó. Đây là nguyên nhân khiến hắn thất thần, không tập trung quan sát hiện trường.

Phương Triết nói “Cha mẹ huynh có dặn dò gì thêm không?”

Tiểu Nhiễm gật đầu nói “Nghĩa mẫu nói, ngày mai bắt đầu đi Thái Học Viện. Mười ngày sau khảo thí, nên nghĩa mẫu bảo Triết ca tranh thủ về sớm chuẩn bị”

Phương Triết gật đầu, sau đó ngấm vị tiểu muội kết nghĩa với mình. Hắn đề nghị “Lúc trước có nghe nói, muội cũng muốn đi Thái Học Viện học, vậy huynh muội ta cùng đi, thế nào?”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm nét mặt trở nên u buồn, nàng thở dài nói “Lúc trước là có ý định như vậy, giờ thì không được rồi...”

Nàng dừng lại một lúc, nói tiếp “Nhờ quan hệ Phương gia và Mộ Dung gia. Bạch gia bàn giao một sản nghiệp ở Vĩnh Niên Thành cho Mộ Dung gia. Phụ thân bắt muội làm đại đương gia ở đó. Nên không thể theo học ở Thái Học Viện được”

Phương Triết cảm khái, vị tiểu muội kết nghĩa vẫn còn là một tiểu cô nương. Phải đi ngàn dặm xa xôi gánh vác việc gia tộc. Điều này khiến hắn cảm giác tiểu Nhiễm thực sự cực khổ.

Phương Triết nhìn tiểu Nhiễm rồi véo má nàng. Hắn an ủi “Tiểu Nhiễm đừng lo, có thời gian rảnh, huynh sẽ ghé thăm muội!”

Hắn nhắm mắt một lúc, liền nhảy lên lưng Tiểu Hắc, sau đó đưa tay đón lấy tiểu Nhiễm nói “lên đây, hôm nay huynh và Tiểu Hắc sẽ chiều cổ muội một nghỉ. Chúng ta sẽ đi dạo một vòng Lăng Ba Thành, được chứ!”

Mộ Dung Nhiễm Nhiễm gật đầu. Nét mặt nàng vui tươi lên. Trước giờ Tiểu Hắc chưa cho người ngoài cưỡi lên lưng nó, trừ trường hợp khẩn cấp cứu người. Nàng cảm thấy được an ủi, nhanh chóng leo lên cùng Phương Triết cưỡi Tiểu Hắc dạo phố trước khi xa nhau mỗi người một nơi.

...

Hôm sau, Phương Triết từ biệt cha mẹ, cùng đoàn xe ngựa gồm ba xe lên đường đến Thăng Long Thành, chuẩn bị khảo thí tiến nhập Thái Học Viện.

Thăng Long Thành là kinh thành, là trung tâm của Thanh Nguyên Quốc. Nơi tập trung hầu hết các đại gia tộc lớn. Đối với Phương gia ở Lăng Ba Thành là số một số hai, nhưng ở Thăng Long Thành, địa vị Phương gia vô cùng bé nhỏ, giống như nông thôn so với thành thị.

Đoạn đường từ Lăng Ba Thành đến Thăng Long Thành ước chừng một ngàn dặm đường, nếu đi xuyên suốt phải mất năm ngày thời gian. Trong chuyến đi này, Phương Triết phải ở lại kinh thành một thời gian dài, nên đồ dùng vật dụng chất đầy xe ngựa. Xe ngựa Phương Triết được làm lớn hơn, để hắn cùng Tiểu Hắc ngồi chung được. Xe khác là Phương Hồ cùng một vị quân sự Phương gia tên là Phương Mộc. Nhiệm vụ của Phương Mộc chính là quản gia của Yến Vân gia trang...

Đoàn người Phương Triết đi được quãng đường chừng ba trăm dặm, đến đèo Vọng Nhai, tỉnh Thái Nguyên.

Đoạn đường vượt đèo địa hình vô cùng trắc trở, một bên là vách đá cheo leo, một bên là vực thẳm sâu trăm trượng. Chỉ cần sơ ý, có thể dễ dàng mất mạng.

Nơi đây mặc dù vắng vẻ, nhưng hầu như chưa từng xuất hiện sơn tặc. Một phần do quan phủ quản lý tốt, thường xuyên có nha sai đi tuần, nên sơn tặc không có cơ hội hoạt động.

Từ chân đèo đi lên dốc ước chừng hai dặm đường, lúc này xuất hiện một hàng rào chắn ngang đường, không cho khách qua đường thông hành. Phía sau hàng rào có chừng hai mươi người với gia phục màu nâu. Đây thường là gia phục của một gia tộc nào đó, phía sau lưng có thêu chữ “Mộc” to lớn.

Một tên ra về thủ lĩnh, đứng ra chặn đường nói “Đoạn đường qua đèo Vọng Nhai do Mộc phủ quản lý. Muốn qua đèo, mỗi người bỏ ra hai mươi lượng bạc mới được thông hành”

Phương Triết vén tấm rèm, nhìn xung quanh xem xét. Bên cạnh có một tấm bảng bằng gỗ, có ghi mỗi người một trăm quan tiền. Số tiền này chủ yếu dùng để chi trả cho nha sai đi tuần và bảo dưỡng con đường. Phương Triết thậm chí còn thấy quan ấn trên tấm bảng bằng gỗ. Chứng tỏ chi phí bắt buộc phải bỏ ra, nhưng người này lại hét lên đến hai mươi lượng bạc.

Phương Triết xuống ngựa, ra bên ngoài. Hắn chỉ vào tấm bảng của quan phủ nói “Tấm bảng vẫn còn đó, người định trấn lột sao?”

Bọn người Mộc phủ đứng chặn đường, vốn tiếp thu tiền phí cho quan phủ. Nhưng vì bọn chúng nhìn thấy đoàn xe ngựa chỉ có ba người, nên nổi lên lòng tham.

Tên thủ lĩnh Mộc phủ cười hắc hắc nói “Một trăm quan tiền là nhiều người, ba người các ngươi thì mỗi người phải hai mươi lượng. Nếu không bỏ ra, thì đừng hòng qua ngọn đèo này”

Phương Triết nhìn bọn người Mộc phủ hung hãn, hắn lười nói chuyện, trực tiếp ném ba trăm quan tiền cho tên thủ lĩnh rồi lên xe ngựa tiếp tục đi.

Tên thủ lĩnh nhìn động thái của Phương Triết hắn nổi giận, hai mươi tên Mộc phủ lao vào chặn đường xe ngựa Phương Triết.

Thình lình một bóng người từ trong xe ngựa lao ra đá bay năm tên Mộc phủ. Thân ảnh đó chính là Phương Hồ, hộ vệ có võ công lợi hại không kém gì Phương Long.

Năm tên bị đá bay ra sau, vất vả ngồi dậy không dám phản kháng, liền rút lui ra sau.

Phương Hồ quát “Tên nào sinh sự, bước lên!”

Tên thủ lĩnh Mộc phủ tức giận, quát lên một tiếng. Hắn cùng những tên còn lại lao vào định quần áo Phương Hồ. Phương Hồ nhẹ nhàng né tránh, rồi tùy hứng tung liên hoàn cước, khiến hơn mười tên bay về phía sau. Phương Hồ là cao thủ, còn bọn chúng chỉ là Mộc phủ lâu la. Nên giống như lấy trứng chọi đá.

Phương Hồ phì cười vác áo, liếc nhìn bọn chúng kinh thường rồi lên xe ngựa rời đi. Bỏ lại phía sau hai chục tên bò lăn trên mặt đất. Bọn chúng hôm nay, chộc phải cao thủ, hậu quả chỉ có một là toàn quân bị diệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 32: Ở trấn Ông Thôn có tục bán thân

Sau khi qua được trạm gác của bọn người Mộc gia, đoàn xe ngựa Phương gia đi thêm hai mươi dặm đường, mới qua được đèo Vọng Nhai. Từ chân đèo Vọng Nhai đi thêm một quãng đường hai dặm, bắt gặp một ngã ba. Một lối đi thẳng đến Thăng Long Thành, một lối rẽ vào trấn Ông Thôn.

Sau khi cân nhắc, Phương Triết quyết định dừng chân lại trấn này, sáng sớm hôm sau mới tiếp tục lên đường.

Khung cảnh bên trong trấn vô cùng nhộn nhịp, hai bên đường đông người qua lại, tụ tập buôn bán như một khu chợ ở Lãng Ba Thành. Điều này nói lên đời sống người dân nơi đây vô cùng tốt. Thêm một bằng chứng nữa là nhà cửa hai bên đường khang trang, đường xá được lát đá vô cùng sạch sẽ.

Trải qua một đoạn đường, bên cạnh xe ngựa có một trung niên nhân lại gần, bộ dáng như một gia nhân. Hắn ta gõ cửa xe ngựa Phương Triết, Phương Triết lộ đầu ra hỏi “Vị đại ca này, có chuyện gì?”

Hắn ta giới thiệu “Tiểu nhân là Lý Sứ, là người giới thiệu khách nhân ghé thăm trấn Ông Thôn!”

Phương Triết ngạc nhiên, đánh giá Lý Sứ một phen. Hắn nhìn Lý Sứ này cũng không phải là người xấu nên hướng hắn nhờ vả “Vậy người tìm cho bọn ta một chỗ nghỉ ngơi tốt một tí, vậy thì đa tạ!”

Phương Triết nói xong liền ném cho hắn một thỏi bạc vụn. Hắn gật đầu tạ ơn, sau đó mới đề nghị “Quý vị ở xa mới đến, hay là đến phố Chiêu Nhân xem thử cho biết. Đó là nơi bán thân của nhiều gia đình nghèo, họ không có miếng ăn nên tìm chỗ nương thân!”

Nghe được điều này, Phương Triết vô cùng bất ngờ. Trên đời lại có chuyện như vậy. Buôn bán nhân khẩu là chuyện bình thường, nhiều gia đình thế gia đều mua nha hoàn, gia đình về giúp việc nhà. Nhưng mà phố biến thành phố Chiêu Nhân, đây là lần đầu tiên hắn mới nghe nói.

Phương Triết tò mò, liền đi theo Lý Sứ. Hắn đi đầu, dẫn đoàn xe ngựa theo sau một đoạn đường chừng hai dặm liền tới phố Chiêu Nhân. Phương Triết rõ ràng nhìn thấy phố Chiêu Nhân. Có nhiều người rao bán nhân khẩu. Ánh mắt Phương Triết liếc qua, có thể nhìn thấy nhiều nam nữ ở nhiều độ tuổi khác nhau. Họ được rao bán công khai trên đường, thậm chí có cả băng giá.

Phương Triết nhìn sang Lý Sứ hỏi “Trấn này buôn bán nhân khẩu, không phải là phạm pháp sao?”

Lý Sứ vội vã trả lời “Ở đây không phải buôn bán nhân khẩu, buôn bán nô lệ. Mà là tập tục từ xưa đến nay như vậy. Những người nghèo khó họ tự nguyện bán thân vào các gia đình giàu có để có miếng ăn. Với lại nhiều người nghèo các nơi khác đến đây cũng tự nguyện bán, quan phủ cũng quản không được!”

Phương Triết gật đầu ra vẻ hiểu chuyện. Hắn tiếp tục theo chân Lý Sứ dạo một vòng phố Chiêu Nhân. Số người tự nguyện bán rất nhiều, ước chừng năm trăm người với bộ dáng bên ngoài vô cùng khác khổ. Người mua cũng khá đông, có thể nhận ra người mua cũng từ nơi khác đến.

Phương Triết có thể đoán được, chính vì giao thương như vậy, nên trấn Ông Thôn mới nhộn nhịp và sầm uất như vậy.

Phương Triết đi hết con đường, lúc này hắn bắt gặp hai thân ảnh đang ngồi bên ngoài một căn nhà khá khang trang. Trước mặt bọn họ có tấm bảng. Hắn tò mò, cho xe ngựa tiến lại gần nhìn kỹ hơn, trên bảng có ghi “Bán thân chôn thân gia”.

Phương Triết nhìn kỹ hai người đang quỳ trên mặt đất, một người là tiểu nữ từ chừng mười hai tuổi, bên cạnh là tiểu đệ của nàng chừng sáu tuổi.

Lý Sứ thấy vậy liền chạy tới giới thiệu, hắn nói “Hai đứa trẻ này rất đáng thương. Cách đây hai ngày, cả gia đình đều bị hắc bang diệt gia. Giờ chỉ còn lại tỷ đệ hai người bọn họ. Hai đứa trẻ không còn thân thích nên tự bán thân để chôn cả gia đình”

Phương Triết nghe chuyện bọn họ, cảm giác chột đau lòng. Hắn thắc mắc hỏi “Quan phủ không có tra xét việc cả gia đình họ bị hại sao?”

Lý Sứ im lặng một lúc, hắn nhìn dáo dạt rồi mới kể tai Phương Triết nói khẽ “Hắc bang là tay sai của huyện lệnh... cầu cứu ai bây giờ?”

Phương Triết nhíu mày lại, nhưng hắn nhìn Lý Sứ ra vẻ cười hiểm “Người không sợ ta là người huyện lệnh sao?”

Lý Sứ chậm lại, sau đó cười ha ha nói “Tiểu nhân bốn ba khắp nơi, nhìn cờ hiệu Phương gia. Có thể suy đoán vị thiếu gia này là người Phương gia, Lãng Ba Thành đây. Hơn nữa thiếu gia chắc hẳn là Phương Triết, Phương thiếu gia đúng không?”

Phương Triết gạt mình, hắn đi xa như vậy, vẫn có người nhận ra. Hắn kinh ngạc hỏi “Người biết ta?”

Lý Sứ liền giải thích “Mấy ngày trước, tiểu nhân có đi qua Lãng Ba Thành, có nghe sự tích của Phương thiếu gia. Còn nhận ra, có lẽ do vừa rồi tiểu nhân nhìn thấy thú sùng của ngài!”

Phương Triết gật đầu, hắn để Tiểu Hắc trong xe ngựa, không cho ra bên ngoài sợ làm người khác hoảng sợ. Có thể do vừa rồi, hắn vén rèm ra, Lý Sứ vô tình nhìn thấy.

Phương Triết nhìn kỹ lại hai tỷ đệ đang quỳ trước mặt. Hắn ngẫm nghĩ rồi hướng Lý Sứ nói “Ta sẽ thu nhận hai tỷ đệ này, người cũng có thể theo ta đi kinh thành!”

Lý Sứ “à” lên một tiếng. Nghe nói theo Phương thiếu gia, hắn cảm giác như nằm mơ. Có thể theo giúp việc cho Phương gia xem như nhân sinh đối với hắn không tệ. Hắn cúi người bái Phương Triết một cái, sau đó nói “Tiểu nhân bốn ba khắp nơi, vô tình nghe danh Phương công tử ở Lãng Ba Thành. Đã từng ao ước gặp mặt, không ngờ ông trời đối với ta thật sự quá tốt.”

Lý Sứ sau đó nói tiếp “Hai tỷ đệ này, nguyện ý cảm hai vạn lượng bạc để làm hậu sự cho gia đình, sau đó sẽ theo hầu hạ Phương thiếu gia”

Phương Triết nghe nói đến hai vạn lượng bạc, hắn gạt mình. Hắn không nghĩ phải bỏ ra số tiền lớn như vậy. Hắn tiến lại gần vị tiểu cô nương đang quỳ đối diện, hắn hỏi “Người tên gì?”

Vị tiểu cô nương ngẩng đầu, đối diện là một thiếu niên lang trạc tuổi nàng. Nàng trả lời “Tiểu nữ là Ngô Như Ngọc, còn tiểu đệ là Ngô Phong bái kiến thiếu gia”

Nàng vừa nói xong, cùng tiểu đệ quỳ bái Phương Triết một cái. Phương Triết không nghĩ tới, vị tiểu cô nương này lại chân thành đến như vậy. Chỉ cần nhìn cử chỉ, điệu bộ và giọng nói nhà nhận. Phương Triết có thể đoán được nữ tử họ Ngô này thuộc gia đình có lễ giáo. Chỉ là gặp cảnh tại ương, cả gia đình đều bị sát hại.

Phương Triết thờ dài, ra hiệu cho Phương Mộc xuất hiện. Phương Mộc cầm trong tay hai sấp ngân phiếu, mỗi sấp là một vạn lượng sau đó đưa cho Phương Triết. Phương Triết giao cho Lý Sứ rồi nói “Người cầm hai sấp ngân phiếu này, sắp xếp ổn thỏa cho tỷ đệ này giúp ta. Giờ thì tìm cho bọn ta một khách điểm, bọn ta trước nghỉ ngơi”

Lý Sứ cầm hai sấp ngân phiếu trong tay. Hắn vô cùng cảm kích và bất ngờ, như không tin tưởng chính mình. Một thiếu niên xa lạ, mới gặp hắn lần đầu đã tin tưởng giao cho hắn hai vạn lượng. Không sợ hắn ôm tiền chạy sao. Lý Sứ cảm giác, nhân sinh của hắn, thật sự thay đổi rồi...

Phương Triết quay đầu chuẩn bị đi, hắn chợt dừng lại, hướng Ngô Như Ngọc nói “Nếu đã là người của bản thiếu gia ta, ta sẽ đòi lại công đạo cho người!”

Ngô Như Ngọc sững sờ, sau đó ôm mặt khóc nức nở. Vị thiếu gia trước mặt, người đã mua lấy hai tỷ đệ nàng, đã nói đòi lại công đạo cho gia đình nàng. Điều này có thể sao, nàng đã đi khắp nơi cầu cứu nhưng không ai đáp lại, bởi vì phía sau huyện lệnh không phải là có tri phủ sao. Mà không phải phía sau tri phủ, còn có người Mộc phủ quyền cao chức trọng trong kinh thành sao.

Ngô Như Ngọc nhìn theo bóng lưng xa dần của Phương Triết, trong lòng như được trút gánh nặng. Việc hậu sự gia đình cuối cùng cũng có người thay nàng sắp xếp ổn thỏa. Nàng ôm lấy tiểu đệ, sau đó trong lòng nhủ thầm “Cha, mẹ! Cuối cùng đã có ân nhân cứu lấy gia đình mình rồi. Cha mẹ hãy yên nghỉ!”

Cùng lúc đó, cách một đoạn đường chừng hai trăm trượng. Có một nam tử âm thầm theo dõi từng động tĩnh của Phương Triết và hai tỷ đệ họ Ngô. Sau khi Phương Triết rời đi, hiện trường chỉ còn lại ba người.

Hắn mới lặng lẽ rút lui. Hắn hòa nhập vào đoàn người đi đường trên con phố tấp nập, hắn đi một vòng đường lớn, rẽ nhánh sang những con hẻm, cuối cùng dừng lại trước cửa một gia trang bỏ hoang. Hắn gõ cửa nhẹ nhàng theo một quy luật, nhằm báo danh đồng bọn.

Sau khi cánh cửa mở ra, hắn mới lên vào bên trong.

Bên trong lúc này, có khoảng ba mươi người nét mặt dữ tợn. Bọn chúng tên nào cũng có trang bị vũ khí.

Tên đầu lĩnh dê ngực trần, đầu trọc có hàm râu rậm rạp hỏi “Thế nào?”

Tên nam tử mặt thám chấp tay báo cáo “Kế hoạch tiến hành thuận lợi!”

Hắn suy nghĩ một lúc, sau đó nói tiếp “Tuy nhiên xuất hiện một tên tiểu tử, có vẻ rất lợi hại!”

Tên đầu lĩnh lo lắng nói “Người phương nào?”

Tên mặt thám trả lời “Thiếu gia của Phương gia, Phương Triết!”

Tên đầu lĩnh cười ha ha như nhặt được vàng, hắn nói “Cái này không phải là thêm một khối vàng ròng sao? Ngươi theo sát hành tung tên tiểu tử đó cho ta, có gì mới lập tức báo cáo!”

Tên mặt thám vâng dạ lập tức rời đi, tên thủ lĩnh nhìn qua đám thuộc hạ, sau đó ra lệnh “Các ngươi lập tức làm theo kế hoạch, Thiếu Soái sắp đến vì hành. Coi như làm một phần lễ vật đi!”

Những tên thuộc hạ được thủ lĩnh nhìn trúng, nét mặt vui mừng đứng dậy, lập tức lên đường hành động. Tên thủ lĩnh cười hắc hắc nói “Để xem tiểu tử ngươi bàn lĩnh thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Thiếu gia ta, sẽ bảo vệ ngươi

Hừng đông ngày hôm sau, tại Vân Lai Khách Điểm.

Phương Triết bước ra khỏi cửa khách điểm, lúc này bên ngoài đường đã có nhiều người qua lại. Người buôn bán hai bên đường đã bắt đầu bày hàng. Xa xa có nhiều đoàn xe ngựa thương nhân đi qua.

Trần Ông Thôn này tuy nhỏ, nhưng bối cảnh nhìn không thua kém gì một khuôn viên chợ ở Lăng Ba Thành. Phương Triết đánh giá cực kỳ cao khu vực này, nhưng từ hôm trước đến thời điểm hiện tại, hắn vẫn chưa hiểu được bản chất vì sao thôn Ông Thôn trong vòng ngắn ngủi năm năm, lại phát triển đến mức độ này.

Phương Triết nghĩ thì nghĩ, nhưng đây vốn cũng không phải là việc của hắn. Nên hắn quyết định sau khi Lý Sứ sắp xếp xong hậu sự cho tỷ đệ họ Ngô, đầu giờ chiều sẽ tiếp tục lên đường đến Thăng Long Thành.

Phương Triết chuẩn bị đi vòng ra phía sau hậu viện khách điểm tìm Tiểu Hắc, Lý Sứ từ xa hốt hẩ chạy đến. Phương Triết nhìn Lý Sứ từ xa, trên mặt có vài vết thương, máu vẫn chưa kịp lau khô, tay và chân đều có dấu hiệu bị trời đánh đập. Hắn nghi hoặc, nhưng vẫn thân nhiên giả bộ không hay biết.

Lý Sứ tiến lại gần Phương Triết, hắn vô tình bị vấp ngã. Phương Triết nhanh chân đỡ lấy hắn. Bộ dạng Lý Sứ rất muốn nói chuyện nhưng hơi thở gấp ráp không nói được.

Lý Sứ thở ra một hơi dài, cuối cùng mới nói “Hai tỷ đệ họ Ngô... đêm qua đã bị bọn người lạ mặt bắt đi. Tiểu nhân may mắn trốn thoát được báo tin cho thiếu gia!”

Phương Triết điềm tĩnh không nói gì. Hắn bắt ngờ ở điểm, Lý Sứ làm bộ vấp ngã, chủ yếu là âm thầm đưa cho hắn một mảnh giấy. Nội dung mảnh giấy là bảo hắn nhanh chóng trốn đi, bọn người hắc bang đã bố trí cạm bẫy, chỉ chờ hắn đến để hốt gọn một mẻ.

Trong lòng Phương Triết vui vẻ, tên Lý Sứ này mới gặp đã có độ trung thành như vậy. Sau này đáng để hắn bồi dưỡng.

Phương Triết nói “Ngươi trước kể lại toàn bộ sự việc cho ta”

Lý Sứ liền thuật lại toàn bộ sự việc vào tối hôm qua.

Số là sau khi hắn giữ trong tay số tiền hai vạn lượng. Hắn lo toan, thuê người lo hậu sự cho gia đình họ Ngô. Vì toàn bộ gia đình hai tỷ đệ có tất cả hơn hai mươi người, đều bị sát hại. Đây chính là điều khiến Lý Sứ cảm động và thương hại hai tỷ đệ bọn họ. Nên ra sức hết mình.

Lúc này có một bọn người bị mặt xâm nhập vào nhà, không nói gì liền đánh hắn đến bất tỉnh. Khi hắn tỉnh lại thì phát hiện mình đã bị trói ở một nơi lạ lẫm trong khu rừng. Hắn có phần hoảng sợ, hắn nhìn quanh thì chỉ thấy có mỗi Ngô Phong đang bị trói nằm trên mặt đất. Còn tỷ hắn thì không thấy. Lý Sứ rất lo lắng. Cuối cùng tên đầu lĩnh xuất hiện, trên tay cầm hai sắp ngắn phiêu.

Hắn cười hắc hắc nói “Ngươi dám phản bội ta, đã thu được tiền còn không báo cáo, tính ôm một mình?”

Lý Sứu đứng đưng không quan tâm, tên thủ lĩnh lại nói tiếp “Ta cho ngươi một cơ hội, về báo cho tên Phương tiểu tử kia đến ao Bà Om chuộc người. Nếu không, thì hãy nhặt xác tên nhóc bên cạnh ngươi đi!”

Lý Sứu không phải tay sai bọn chúng, chỉ là vô tình nhận việc làm môi giới bán thân cho phổ Chiêu Nhân. Không ngờ, bọn người đứng phía sau lại là hắc bang tay sai của Mộc gia.

Phương Triết nghe Lý Sứu thuật lại chuyện tối hôm qua ở nhà họ Ngô. Hắn vịnh lấy vai Lý Sứu nói “Ngươi làm người không tệ, rất có nghĩa khí, thiếu gia ta sẽ bảo vệ ngươi. Giờ ngươi tạm thời tránh mặt, chuyện còn lại giao cho ta”

Phương Triết nhìn sang Phương Hồ đứng ở phía sau, hắn nói “Phương Hồ đại ca ở đây xem chừng hắn, ta đi thám thính tình hình xung quanh!”

Lý Sứu chợt xua tay lia lịa ngăn lại “Thiếu gia không nên, chuyện này để tiểu nhân đứng ra nhận trách nhiệm. Có nguy hiểm, tiểu nhân tự gánh”

Phương Hồ nhìn bộ dáng Lý Sứu, hắn mỉm cười ngăn Lý Sứu lại. Thiếu gia hắn bản lĩnh thế nào, chẳng lẽ hắn không rõ ràng sao.

Lý Sứu nhìn bộ dáng tin tưởng vô đối thiếu gia mình, hắn mới chịu theo Phương Hồ vào trong khách điểm nghỉ ngơi.

Phương Triết nhìn khung cảnh trước mắt, hắn cảm khái “Vốn là muốn bỏ qua, bọn chúng lại tự tìm đến cửa. Nếu có trách, không nên trách ta”

...

Bên bờ ao Bà Om

Đây là một cái ao hình vuông khá rộng, bên trong ao được trồng nhiều hoa sen đẹp mắt. Xung quanh được trồng nhiều cây cỏ thụ cao lớn. Quan cảnh vô cùng phóng khoáng, mệnh mệnh. Liền kề là đèo Vọng Nhai tạo nên cảnh quan vô cùng đẹp mắt, có non xanh có hữu tình.

Bọn người hắc bang lúc này đã bố trí vây ráp khắp ao Bà Om. Xung quanh có hơn ba mươi tên lâu la ẩn nấp trong bụi cây và mười tên cung thủ. Bọn chúng điều tra ra được, người đi theo Phương Triết là Phương Hồ, là một cao thủ trong võ lâm, nên bọn chúng mới bố trí nhiều thuộc hạ như vậy.

Quan sát toàn cảnh lúc này, là một trung niên nhân trong một tiểu viện bên cạnh ao. Gã này bên ngoài mặc một bộ trang phục quân gia trong một gia đình quyền quý. Đứng sau lưng gã là tên đầu trục, thân hình vạm vỡ. Tên này chính là cầm đầu lũ hắc bang, âm thầm dòm ngó động thái của Phương Triết.

Tên đầu trục nhìn vị trung niên nhân, thường thức xong một ngụm trà, mới nói “Bẩm báo Mộc chấp sự, tên Lý Sứu kia đã báo tin cho tiểu tử Phương Triết, rất nhanh hắn sẽ tới đây!”

Mộc chấp sự không nói, hắn nhìn về phương hướng một tiểu hài tử bị trói nằm trên mặt đất. Tiểu hài tử này chính là Ngô Phong, tiểu đệ của Ngô Như Ngọc. Từ lúc hắn có mặt cho đến lúc này, hắn không hề nghe thấy tên tiểu tử đó khóc lóc, sợ hãi.

Hắn mỉm cười thích thú “Ồ chỗ này, vẫn còn những tiểu tử gan dạ. Mà trước giờ, những tiểu tử gan dạ, lại sống không được bao lâu”

Tên đầu trục lúc này nhận được tin báo mới, hắn liền tiến lại gần Mộc chấp sự nói khẽ “Thiếu Soái vừa đến Mộc phủ, ngài về trước nghênh tiếp, chỗ này cứ giao cho thuộc hạ xử lý là được!”

Mộc chấp sự cân nhắc một lúc, rồi gật đầu. Chuyện nhỏ này, hắn không trực tiếp xử lý vẫn được. Đón tiếp Thiếu Soái mới là vương đạo.

Nói về Thiếu Soái, hắn chính là quý tử của tri phủ tỉnh Thái Nguyên. Tính tình hung tàn, xem mạng người như cỏ rác. Thêm vào đó, bản tính dâm loạn vô độ, tiếng xấu truyền xa nhưng vì địa vị cao, có phụ thân và người Mộc gia chống lưng, nên hắn hầu như coi trời bằng vung.

Lần này hắn đến, vì nghe nói trong đám người Ngô gia, có một tiểu mỹ nhân, nên hắn trực tiếp đến trấn Ông Thôn để hành sự.

Sau khi Mộc chấp sự rời khỏi, lúc này còn lại năm người trong tiểu viện, tên đầu trục là người có quyền lớn nhất ở đây. Hắn tỏ ra đắc ý, hắn ngồi xuống ghế đá, hai chân chéo ngang vô cùng ngạo nghễ. Hắn ngược nhìn bầu trời, bắt đầu đếm thời gian.

Ước chừng một khắc sau, Tên đầu trục vẫn không thấy động tĩnh gì. Hắn có thể suy đoán đối phương đang ở xung quanh âm thầm quan sát. Hắn nhếch miệng lên cười hiểm, rồi ra hiệu cho một trong bốn tên thuộc hạ phía sau ném Ngô Phong xuống ao. Gã thuộc hạ vác Ngô Phong lên vai đi về phía bờ ao. Hắn dùng sức ném Ngô Phong ra giữa ao. Nét mặt Ngô Phong có phần hoảng sợ nhưng hắn cắn răng không đầu hàng.

Lúc này Phương Triết mới xuất hiện, hắn cười trên lưng Tiểu Hắc, phóng ra giữa ao, rồi đón lấy Ngô Phong ném lên lưng Tiểu Hắc. Việc này xảy ra chỉ trong hai hô hấp, nên bọn lâu la không kịp phản ứng. Bọn cung thủ không kịp phóng ra ám tiễn, hầu như toàn trường ai cũng sửng sốt, thời gian như đứng im không có cử động.

Trước đó, Phương Triết trên đường đến ao Bà Om. Hắn phát hiện một sự kiện. Hắn phát hiện một nhóm người từ trong bia rừng đi ra ngoài khu vực chợ. Nhóm người này là những người dân bình thường trong trấn, ăn mặc vô cùng rách rưới, trên người bọn họ có nặng mùi kim loại nặng. Phương Triết suy đoán ra vấn đề, liền âm thầm theo dõi.

Nhóm người này từ khu vực chợ một lúc, tiếp xúc với một số người ăn mặc sang trọng, liền quay trở về đường cũ. Bọn họ một mạch theo lối đường mòn về lại khu rừng.

Phương Triết âm thầm theo sát phía sau. Bọn họ băng qua khu rừng, tiếp đến là một hang động phía dưới chân núi. Bên trong có rất nhiều người, ước chừng năm mươi người đang đẩy các xe thồ ra bên ngoài. Trong xe chứa đầy sắt thỏi hay thiết gì đó, Phương Triết không nhìn rõ.

Trần cảnh hiện ra trước mắt khiến Phương Triết hiểu ra vấn đề, vì sao trấn Ông Thôn lại phát triển nhanh như vậy. Rõ ràng là có mỏ khoáng. Người đứng sau khai khoáng mỏ này, chắc hẳn có thể lực vô cùng lớn. Phương Triết ngẫm nghĩ một lúc, rồi âm thầm rút lui. Hắn còn có việc, nên tạm thời bỏ qua chuyện này...

Lúc này, Phương Triết thỉnh linh xuất hiện cùng Tiểu Hắc, khiến toàn bộ người có mặt ở ao Bà Om đều sửng sốt. Bọn người hắc bang, như gặp quỷ, trước mặt bọn họ chính là một con thú hình dáng hắc báo khổng lồ. Về mặt vô cùng hung dữ, đôi chân bọn chúng như bị nhũn ra, không đứng vững được.

(P/S: Ao Bà Om là một địa danh nổi tiếng ở tỉnh Trà Vinh, quê của Tác)

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bí mật trần Ông Thòn

Khi thể của Phương Triết và Tiểu Hắc hoàn toàn áp đảo toàn trường. Tên đầu trọc nhìn con quái thú như hắc báo, nuốt một ngụm nước bọt, sau đó hần bình tĩnh lại quát lớn “Phóng tiến!”

Mười tên cung thủ nghe chỉ lệnh, liền giương cung bắn liên tục nhiều đợt, tên bay liên tục về hướng Tiểu Hắc. Nhưng Tiểu Hắc rất nhanh đã biến mất tại vị trí cũ. Khi Tiểu Hắc xuất hiện, là đứng phía sau tên thủ lĩnh đầu trọc. Hần hoảng sợ ngay người, ngược nhìn Tiểu Hắc. Tiểu Hắc không cho hần nói nhiều, trực tiếp căn cổ áo hần, sau đó ném thẳng ra giữa ao.

Lúc này hơn ba mươi tên lâu la đang ẩn nấp trong bụi cây, đồng thời lao ra. Tiếng hò hét vang dội khắp ngõ ngách lân cận, phía sau yểm trợ là mười tên cung thủ liên tục phóng tên.

Ngô Phong lúc này ở phía sau lưng Phương Triết có phản ứng. Hần nhìn những tên hắc bang, sau đó nhìn tên thủ lĩnh đầu trọc đang kêu cứu giữa ao. Khuôn mặt hung ác đó, hần không bao giờ quên được. Hần khòe lớn lên, nắm chặt vạt áo Phương Triết “Đại ca, chính hần sát hại gia đình tiểu đệ!”

Phương Triết định bỏ đi, không muốn dây dưa với đám người này, vì người đã được cứu. Khi Ngô Phong chỉ ra người sát hại gia đình hần, Phương Triết chợt dừng lại. Hần đã hứa với Ngô Như Ngọc, đòi lại công đạo cho gia đình nàng. Hần biết, bọn người này chỉ là tay sai, kẻ đứng đằng sau mới thật sự là hung thủ, và có thể lực không hề nhỏ.

Phương Triết thở dài, hần điểm nhẹ ngón tay. Một thanh phi kiếm màu trắng sữa bay ra vòn quanh lấy hần.

Phương Triết ngồi trên lưng Tiểu Hắc đồng đặc nói “Ta cho các ngươi một cơ hội, tự đoạn một ngón tay cái từ đây không làm việc ác, nếu ta ra tay sẽ là cánh tay các ngươi!”

Tên thủ lĩnh đầu trọc, lúc này đã bỏ được vào bờ. Hần đứng dậy giận dữ quát “Oát con miệng còn hôi sữa, ngươi dám khi dễ bọn ta!”

Hần vừa dứt lời, liền cầm một thanh đại đao chém về phía Phương Triết. Bọn thuộc hạ cũng lao về phía Phương Triết trợ uy, phía sau mười tên cung thủ giương cung yểm trợ. Khi thể bọn chúng, nếu là một người bình thường, dù có võ công phi phàm cũng khó lòng chống đỡ.

Phương Triết và Tiểu Hắc chia ra hai đường, mỗi người một hướng tấn công. Phương Triết sử dụng Văn Trung Bộ bước đi nhẹ nhàng di chuyển qua từng tên lâu la, sau đó bàn tay nhẹ nhàng vỗ, tên lâu la liền thuận chiều văng ra xa mười trượng. Còn Tiểu Hắc vòng ra phía sau dễ dàng giải quyết mười tên cung thủ bằng chiêu căn cổ áo. Chiêu này nó đã quá quen thuộc, nên động tác rất là thuần phục.

Chưa đầy mười hô hấp, cả đám lâu la đã nằm sãi trên mặt đất, không một tên ngóc đầu dậy được. Phương Triết nhẹ nhàng điều khiển phi kiếm vòn quanh người tên đầu trọc, sau đó nói “Ngươi cảm thấy, ta có thể nghiền ép ngươi không?”

Tên đầu trọc rợn tóc gáy, hần nhìn tiểu phi kiếm đang đùa giỡn hần, hần không dám nói nữa lời. Hần vội quỳ xuống xin tha mạng. Phương Triết nhìn hần tra hỏi “Tiểu cô nương kia đâu?”

Hần áp ứng, đôi mắt hần liếc nhìn phi kiếm đang vòn ngay cổ hần. Hần sợ hãi, đôi chân hần như bị nhũn ra. Hần nói “Tiểu cô nương đang ở phân nhánh Mộc phủ, Công tử tha mạng!”

Phương Triết hỏi tiếp “Tại sao lại sát hại gia đình họ Ngô? Ai đứng đằng sau?”

Vừa nghe câu hỏi này, tên đầu trọc như nghe thấy điều kinh khủng, quỳ sát xuống mặt đất không dám ngóc đầu dậy.

Phương Triết nhìn Tiểu Hắc, Tiểu Hắc lại gần tên đầu trọc, dùng móng vuốt đâm vào chân hần. Hần đau nhức hết lên, nhưng vẫn ngậm miệng không nói. Phương Triết thấy hần ngoan cố, nhìn hần đang quỳ xuống đất giả vờ nằm chết.

Phương Triết gắt giọng lại nói “Ngươi nói ra là sợ bị người đứng đằng sau diệt khẩu, ngươi không nói hiện tại liền chết. Ngươi chọn đi!”

Tên đầu trọc nằm rạp trên mặt đất một hồi lâu, mới ngẩng đầu nhìn Phương Triết. Hần lúc này đang đấu tranh tâm lý, cuối cùng hần quyết định nói cho Phương Triết toàn bộ sự việc.

Câu chuyện bắt đầu từ một tháng trước, gia chủ Ngô gia là Ngô Kỳ vô tình phát hiện ra mỏ khoáng ở dưới chân núi Ông Thòn. Hần là một nhân sĩ trung quân ái quốc, khi phát hiện mỏ khoáng, mà người khai khoáng không phải triều đình. Hần điều tra phát hiện toàn là người Mộc phủ. Thế là hần viết đơn tố cáo Mộc gia cho huyện lệnh Thái An, nhưng không ngờ đến huyện lệnh Thái An cũng là họ Mộc, Mộc Hoàng Thái. Thậm chí tri phủ Thái Nguyên cũng thuộc gia tộc họ Mộc.

Người Mộc phủ vì che đậy chuyện này, nên đã thủ tiêu toàn bộ gia đình họ Ngô. Hai tỷ đệ Ngô Như Ngọc và Ngô Phong không có ở nhà, nên tránh được tai họa. Vì không có ai lo chuyện hậu sự, hai tỷ đệ mới quyết tâm bán thân để lo hậu sự cho toàn bộ gia đình.

Tên đầu trọc nói đến đây, liền móc từ trong túi áo ra hai sấp ngân phiếu. Đó là hai vạn lượng bán thân của tỷ đệ Ngô Như Ngọc. Đây chính là số tiền để họ lo hậu sự.

Phương Triết nắm chặt bàn tay lại, hần vô cùng tức giận khi biết được người đứng sau là mệnh quan triều đình. Máu chóe chính là những người gia tộc họ Mộc.

Phương Triết nhìn toàn bộ đám lâu la đang quỳ trên mặt đất. Sau đó hướng tên đầu trọc nói “Tội ác của các ngươi quá nhiều, ta không dễ dàng buông tha các ngươi. Các ngươi tự đoạn một ngón tay, rồi lập lời thề từ nay về sau không làm chuyện ác, lập tức rời khỏi trần Ông Thòn này!”

Nghe Phương Triết nói vậy, tên đầu trọc và hơn ba mươi tên lâu la lập tức đoạn một ngón tay, sau đó phát thề từ nay không làm việc ác.

Nhìn bọn chúng có vẻ hối cải, đương nhiên là vì bị đe dọa. Hơn nữa, sau việc này, bọn chúng chắc chắn phải rời khỏi đây, nếu không người Mộc gia cũng sẽ không buông tha cho bọn chúng.

Phương Triết lấy ra năm ngàn lượng ngân phiếu đưa cho tên đầu trọc rồi nói “Số tiền này, các ngươi cầm lấy mà làm người tốt. Bản lĩnh của ta, các ngươi đã thấy. Sau này gặp lại, chỉ cần nghe danh các ngươi làm chuyện ác. Chân trời góc biển ta cũng sẽ tìm được các ngươi. Các ngươi chắc có nghe qua Bạch gia ở Thanh Lương Quốc mà đúng không?”

Tên đầu trọc nghe Bạch gia ở Thanh Lương Quốc nhất thời nổi da gà. Đó là danh chấn tứ phương, Bạch gia đại gia tộc tại mắt khắp nơi.

Nếu muốn tìm kiếm bọn hần, dù bọn hần có lên trời, người Bạch gia cũng có biện pháp tìm ra.

Tên đầu trọc sợ rồi, hần cúi đầu bái Phương Triết một cái thật sâu rồi rút lui. Những tên thuộc hạ đang quỳ trên mặt đất, cũng đứng dậy theo sau.

Phương Triết đi lại gần Ngô Phong đang ngồi trên lưng Tiểu Hắc, hần nói “Tiểu đệ, ta xử lý vậy ngươi cảm thấy được không?”

Ngô Phong tuổi còn nhỏ, không hiểu nhiều chuyện, nhưng vẫn gật đầu. Phương Triết mỉm cười xoa đầu Ngô Phong, cười híp mắt nói “Bọn này ta tha, nhưng chủ mưu thì không dễ dàng như vậy!”

...

Lúc này, Trong phòng khách phân nhánh Mộc phủ, trấn Ông Thôn.

Mộc chấp sự đứng bên cạnh Thiếu Soái làm một một gã sai vặt. Thiếu Soái là một thanh niên chừng hai mươi, dáng người tao nhã, chân mày kiếm sắc bén. Nhìn bề ngoài, không ai nghĩ bên trong là một con người hung ác.

Thiếu Soái tay cầm tách trà, nhấp một ngụm, sau đó nhìn gã chấp sự nói “Lần này ta đến là vì chuyện Ngô gia, phụ thân ta hỏi người bên phân nhánh đã giải quyết ổn thỏa chưa?”

Mộc chấp sự liền trả lời “Thuộc hạ đã giải quyết rất sạch sẽ, thậm chí còn có một món quà như trong thư đề cập đến!”

Thiếu Soái “à” lên một tiếng, nét mặt trở nên hứng thú. Mặc dù chân mày kiếm sắc bén, khuôn mặt không biểu lộ cảm xúc nhiều, nhưng ngón tay hần rất không đứng đắn.

Mộc chấp sự tiếp tục bẩm báo “Lần này có phát sinh ngoài ý muốn là người Phương gia nhún tay vào. Thuộc hạ đang xử lý, chắc đã gần xong!”

Thiếu Soái thắc mắc “Phương gia là người phương nào?”

Hần trả lời “Phương gia ở Lăng Ba Thành!”

Thiếu Soái ngẫm nghĩ một lúc, vẫn không hình dung ra Phương gia nào. Cuối cùng mới gạt tay nói “Chỉ là thứ què mùa mà thôi, không đáng nhắc tới. Giờ ta rất nôn nao, món quà của ta như thế nào?”

Mộc chấp sự mỉm cười ra vẻ hiểu ý, sau đó đứng dậy chấp tay nói “Vâng mời Thiếu Soái theo ta!”

Nói rồi, hần chậm rãi dẫn Thiếu Soái đến một gian phòng. Gian phòng này khá rộng rãi, đã được trang trí một màu đỏ thẫm như phòng tân hôn.

Hần nói “Thuộc hạ thiết kế như thế này, Thiếu Soái thích chứ?”

Thiếu Soái nhìn trên giường, một vị tiểu cô nương đang bị trói, miệng bị buộc một miếng vải ngang không nói được. Hần nhất thời không kiểm soát định nhào tới. Hần nhìn thấy Mộc chấp sự vẫn còn, khẽ tăng hăng “Ta rất vừa ý, người trước lui ra đi!”

Mộc chấp sự vội vã rút lui, Thiếu Soái vẫn ra vẻ cao ngạo cho đến khi không còn nghe thấy người bên ngoài. Hần mới buông lỏng ra, mỉm cười thích thú. Nét mặt thêm khát lúc này mới bộc lộ ra.

Trên giường, Ngô Như Ngọc muốn hét lên cứu mạng, nhưng vô dụng, nàng biết đây là địa bàn của Mộc gia. Ai sẽ đến cứu nàng. Nước mắt nàng tràn ra hai bên không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Oanh động trấn Ông Thôn

Thiếu Soái nhìn nước mắt của tiểu cô nương, không những không thương cảm, còn cảm giác thích thú. Hần tiến lại gần cạnh giường thì thăm bên tai “Tiểu cô nương ngoan, sau việc này ta sẽ để người làm nha hoàn cho ta. Về sau cuộc sống người sẽ tốt hơn rất nhiều!”

Hai hàng nước mắt Ngô Như Ngọc tràn ra, nàng khóc không ra tiếng.

Thiếu Soái không chờ đợi được nữa, liền tiến tới động thủ. Hần chợt thất thần, đôi mắt hần không tự chủ nhìn lên trần nhà, sau đó xoay tròn một vòng rồi nhìn ra ngoài cửa. Một bóng dáng thiếu niên đang đứng đông dạc, bên cạnh là một con quái thú màu đen. Hần còn nhận ra gần cạnh giường, thân thể hần đang đứng bất động...

Phương Triết đến kịp lúc, không kịp do dự liền ra tay xử lý tên nam tử đó. Hần chạy vội lại giường mở trói cho Ngô Như Ngọc, nàng lúc này đang bên bờ tuyệt vọng, đôi mắt nhắm chặt.

Khi nhìn thấy người mở trói là thiếu gia Phương Triết, nàng nước mắt chảy nhiều hơn. Nàng cảm động không thể nào tả được.

Phương Triết vội bế Ngô Như Ngọc lên lưng Tiểu Hắc, nhanh chóng biến mất khỏi hiện trường.

Khoảng một canh giờ sau, Mộc chấp sự quay lại phòng Thiếu Soái, nét mặt hần vẫn còn rất vui vẻ. Khi hần vừa đặt chân vào phòng, nhìn thấy hiện trường thì thiếu Soái. Hần chết đứng một lúc, hần không thể nào hình dung được kết quả của hần sau đó. Hần liền chạy ra ngoài sân hét toáng lên “Người đâu, có thích khách!”

Một đám hộ vệ chạy đến phòng nhìn hiện trường, ai cũng hốt hoảng không nói ra lời. Sau đó bắt đầu lùng sục khắp Mộc phủ để tìm hung thủ. Bọn họ không biết rằng hung thủ đã chạy đi xa rồi...

Phương Triết sau khi giải thoát Ngô Như Ngọc, liền đem hai tỷ đệ trở về Vân Lai khách điểm. Còn Tiểu Hắc trở về xe ngựa tạm thời ẩn nấp.

Trong phòng, lúc này có Phương Hồ, Phương Mộc, Lý Sứ và hai tỷ đệ Ngô Như Ngọc. Phương Triết đem tình hình vừa xảy ra ở Mộc phủ cho mọi người nghe. Trong đó Lý Sứ hầu như không can thiệp ngã ra sau bất tỉnh. Hần không nghĩ tới thiếu gia nhà mình, đã ra tay là sát phạt dứt khoát như vậy, nhưng người thiếu gia đối đầu là ai chứ, chính là Mộc gia a. Một bàn tay của họ, có thể đập chết hần như đập một con kiến.

Ngô Như Ngọc và Ngô Phong nhìn biểu hiện của Lý Sứ mà không nhận được cười. Đặc biệt là Ngô Phong, tính tình trẻ con không kiểm soát được nên cứ ôm bụng cười. Tỷ hần thì bên lên hơn, chỉ khẽ cười nhưng tâm trạng đã đỡ hơn rất nhiều.

Phương Triết nhìn hai tỷ đệ tâm trạng ổn hơn, mới nghiêm túc lại hướng mọi người nói “Lần này, chúng ta gây phiền phức lớn. Có thể Ngô gia không thể về thêm một lần nữa được. Chuyện hậu sự, ta đành nhờ người Bạch gia ra tay trợ giúp. Hai tỷ đệ các người cứ yên tâm theo ta lên kinh thành!”

Sau đó hần cầm bút viết vài dòng chữ, đưa cho Phương Hồ. Hần dặn dò “Thư này đại ca nhanh chóng đưa về Phương gia, bên trong có sự việc vô cùng trọng đại. Không để người

ngoài biết!”

Phương Hồ nhận lá thư, sau đó nhanh chóng rời đi. Chỉ còn lại Phương Triết đối diện Phương Mộc và Lý Sứ. Hắn nói tiếp “Hai người các ngươi thu xếp đồ đạc, một khắc sau sẽ lên đường. Nếu không, ta sợ bọn người huyện lệnh sẽ phong tỏa đường đi, lúc đó sẽ khó khăn hơn”

Phương Triết nhìn sang hai tỷ đệ đang ngồi im lặng. Hắn buồn lòng tâm trạng, ngồi xuống đối diện hai người, hắn nói “Chuyện ta hứa đòi lại công đạo cho hai tỷ đệ ngươi, ta sẽ thực hiện. Trước mắt theo ta lên kinh thành tìm chỗ an toàn tránh mặt đã rồi tính tiếp”

Ngô Như Ngọc cảm kích nói “Nô tỳ hiểu, mọi chuyện theo thiếu gia an bài!”

Phương Triết nghe nàng xưng hô như vậy, liền cải chính “Ta không dự định để ngươi làm tỷ nữ, hay tiểu đệ ngươi làm gia nhân Phương phủ. Ngươi cứ gọi ta là đại ca là được!”

Ngô Như Ngọc ngẩn người, nàng im lặng cân nhắc một lúc rồi gật đầu nói “Vâng, đại ca!”

Phương Triết gật đầu mỉm cười, rồi rời khỏi phòng để cho hai tỷ đệ nghỉ ngơi. Bọn họ đã trải qua những ngày vô cùng khó khăn, mà độ tuổi này đáng lẽ cùng quây quần bên gia đình. Phương Triết dừng lại cảm khái “Lòng tham con người tạo ra bao nhiêu là tội ác...”

...

Phân nhánh Mộc phủ.

Sau khi Phương Triết rời đi chừng hai canh giờ. Tri phủ Thái Nguyên, Mộc Nguyên Thành đến kịp hiện trường. Mộc Nguyên Thành là phụ thân của Mộc Nguyên Soái, hay gọi là Thiếu Soái. Dù biết là có một đứa nhi tử không ra gì, nhưng hắn là tri phủ, nên thường xuyên bao che khuyết điểm. Hơn nữa dù thế nào, hắn vẫn vô cùng yêu thương nhi tử mình.

Đi cùng Mộc Nguyên Thành là hai mươi ám vệ. Ám vệ là một tiểu đội chuyên hành sự trong bóng tối, thường xuyên thay hắn chấp hành những việc ám sát hoặc điều tra những việc hắn không tiện ra tay.

Lần này, hay tin con trai độc nhất, Mộc Nguyên Soái bị sát hại. Hắn lập tức đến hiện trường, dù rằng hắn đang ở một tỉnh lân cận cách xa trăm dặm. Hắn muốn nhanh chóng tìm ra hung thủ, trả thù cho nhi tử mình.

Mộc Nguyên Thành nhìn Mộc chấp sự đang quỳ trước hắn, hắn chậm rãi hỏi “Thế nào?”

Mộc chấp sự run rẩy, không dám ngóc đầu dậy trả lời “Thuộc hạ không nhìn thấy hung thủ, nhưng...”

Hắn không dám nói tiếp, nói tiếp sợ lộ ra chuyện hắn dàn xếp tiểu nhị nhân hầu hạ Thiếu Soái. Vì chuyện này mà Thiếu Soái gặp họa sát thân. Bản thân hắn sẽ không thoát tội.

Mộc Nguyên Thành trừng mắt nói “Ngươi vì mưu cầu lợi ích, lấy lòng nhi tử ta. Dàn xếp một tiểu cô nương cho nhi tử ta, khiến nhi tử ta gặp họa. Ngươi cảm thấy, ngươi nên chết như thế nào?”

Mộc Dương chết lặng, hắn không ngờ tri phủ lại điều tra nhanh đến như vậy. Ngay cả chuyện này lão cũng biết. Hắn càng run rẩy hơn. Hắn thất thần suy nghĩ thì cảm giác mát lạnh ở cổ, sau đó liền ngã xuống.

Phía sau lưng hắn, một tên ám vệ thu hồi tiểu kiếm. Hắn bán chất sát thủ, nên ra tay dứt khoát, không hề cho nạn nhân một chút phản kháng.

Mộc Nguyên Thành khuôn mặt băng lãnh nhìn thi thể Mộc chấp sự, hắn hừ một tiếng “Xem như cho ngươi một cái chết sáng khoái đi!”

Hắn nhìn sang hai mươi tên ám vệ, lệnh “Truy!”

Hai mươi tên hộ vệ “Vâng” một tiếng liền lập tức phóng đi. Chỉ còn lại một mình Mộc Nguyên Thành hai mắt ẩm ướt nhìn thi thể con trai mình. Hắn cắn răng sau đó gầm thét. Hắn thề “Dù ngươi có chạy lên trời, ta cũng sẽ tìm cho bằng được ngươi!”

Tiếng gầm thét của hắn vang dội khắp ngõ ngách phân nhánh Mộc phủ, thậm chí truyền ra tới bên ngoài đường.

Lúc này, nội bộ trong Mộc phủ đã truyền tin tức ra bên ngoài. Nói là Thiếu Soái, nhi tử tri phủ Thái Nguyên đã bị sát hại, nguyên do bắt cóc con gái nhà lành, nên gấp báo ứng.

Chuyện này hầu như làm oanh động cả trấn Ông Thôn. Người dân trong trấn ai cũng mừng rỡ, bên ngoài không biểu hiện gì, nhưng trong lòng hầu như phấn khích. Vì gã ác bá, tên hỗn đản đã gặp quả báo. Không biết đã có bao nhiêu con gái nhà lành đã bị hắn khi dễ qua. Thật sự hắn chết vẫn chưa hết tội.

Mặc khác, đoàn xe ngựa Phương gia đã rời khỏi trấn được hai mươi dặm đường. Phương Triết không biết rằng hắn đã gây ra động tĩnh lớn cỡ nào. Thậm chí hắn hiện tại đã là người hùng trong mắt những người dân Thái Nguyên, mặc dù danh tính hung thủ không ai biết. Nhưng chỉ cần thay trời hành đạo, đã là một anh hùng.

Lúc này Phương Triết ngồi chung xe ngựa với tỷ đệ Ngô Như Ngọc, còn Tiểu Hắc đã cho ra riêng một xe khác.

Ngô Như ngọc cầm lấy tay tiểu đệ mình đang run rẩy. Nàng có cảm giác như đang nằm mơ, vẫn chưa tỉnh táo lại. Phương Thiếu gia cứu nàng từ tay Thiếu Soái, mà Thiếu Soái lại là nhi tử tri phủ. Chuyện này chắc chắn chưa thể dừng lại được.

Phương Triết thấy vậy, vội trấn an “Hai tỷ đệ các ngươi cứ yên tâm, theo ta đến Yên Vân gia trang. Nơi đó xem như ngôi nhà thứ hai của các ngươi. Chuyện khác, ta xử lý được”

Ngô Như Ngọc gật đầu, sau đó nhìn ra bên ngoài thì thấy Tiểu Hắc đang chạy bên cạnh xe ngựa. Phương Triết thấy vậy liền hướng Ngô Như Ngọc căn dặn “Tỷ đệ ngươi tiếp tục lên đường, ta cùng Tiểu Hắc đi xử lý cái đuôi!”

Nói xong, Phương Triết phóng ra ngoài xe ngựa, rồi leo lên lưng Tiểu Hắc. Tiểu Hắc nhanh chóng quay đầu lại, chạy thẳng vào rừng.

Nó phát hiện có một nhóm người đang đuổi theo phía sau cách chừng năm dặm. Bọn chúng đi đường mòn, song song với đường chính mà xe ngựa Phương Triết đang đi. Tiểu Hắc phóng vào cánh rừng, chủ yếu là chặn đầu nhóm người phía sau.

Ước chừng nửa khắc sau, một nhóm người gồm hai mươi hắc y nhân cười ngửa chạy tới.

Bọn chúng dừng lại, nhìn thấy trước mặt là một con hắc báo khổng lồ, trên lưng là một thiếu niên chừng mười ba mười bốn tuổi.

Tên đầu lĩnh nhìn phong thái bình tĩnh của thiếu niên. Ánh mắt hắn dò sang con hắc báo to lớn có phần rung động, nhưng bản chất ám vệ khiến hắn bình tĩnh lại.

Hắn hiểu được vấn đề, liền gạ hỏi “Chính người sát hại Thiếu Soái?”

Phượng Triết không trả lời mà hỏi ngược lại “Các người là ai?”

Tên đầu lĩnh nhìn thái độ Phượng Triết, xem ra đã đoán đúng. Hắn cười hắc hắc nói “Bọn ta phụng lệnh đại nhân đến dẫn bộ người và đồng bọn trở về!”

Hắn nói xong, liền ra hiệu đám thuộc hạ lao đến, bao quanh lấy Phượng Triết. Bọn chúng dùng xây xích, phóng về phía đồng bọn đối diện, hai người hai đầu, tạo thành lưới sắt quấn lấy Phượng Triết.

Phượng Triết nhìn cử động điều luyện của bọn chúng, hắn không hề nao núng, ngón tay khẽ điểm nhẹ. Một thanh phi kiếm bay ra lượn một vòng rồi hướng những tên ám vệ lướt qua. Phi kiếm nhẹ nhàng lướt qua cổ bọn chúng, khiến bọn chúng không kịp trở tay.

Tên thủ lĩnh lúc này, nhìn mười tên thuộc hạ ngã xuống không kịp trở tay. Hắn đổ giọt mồ hôi lạnh, hắn không chút do dự rút lui, nhưng phi kiếm Phượng Triết nhanh hơn, đảo qua một vòng những tên còn lại, sau đó dừng lại trước mặt thủ lĩnh. Phượng Triết lãnh đạm nhìn hắn, hỏi “Ai sai người đến?”

Tên này ngoan cố không nói, còn dùng một ám tiễn phóng về Phượng Triết, Phượng Triết nhẹ nhàng né tránh sau đó khẽ điểm ngón tay. Tên thủ lĩnh lập tức ngã ngửa, chết không thể chết lại.

Phượng Triết khám xét người tên thủ lĩnh, phát hiện lệnh bài có chữ “Mộc”. Chứng tỏ là người của Mộc phủ, trên cổ bọn chúng có đóng dấu “Tử”, điều này nói lên, bọn người này là tử sĩ đã được huấn luyện. Chỉ nhận nhiệm vụ, thất bại liền chết. Phượng Triết lắc đầu đứng dậy, sau đó lên lưng Tiểu Hắc tiếp tục lên đường tiến tới Thăng Long Thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Sơ nhập Thăng Long Thành

Kinh thành Thăng Long là trung tâm của Thanh Nguyên Quốc. Phía bắc là hoàng thành của hoàng đế Thanh Nguyên Quốc, ba hướng còn lại chia đều cho ba thế lực lớn lần lượt là Tổng gia, Kim gia và Mộc gia.

Trong đó Mộc gia là thế lực lớn nhất, vì một vài vị trưởng bối trong gia tộc từng giữ các chức vụ quan trọng trong triều đình. Nên thanh thế và danh vọng đứng hàng đầu. Chính điều này, ở Thanh Nguyên Quốc, Mộc gia hầu như coi trời bằng vung, chuyện xấu gì cũng làm. Chỉ là không có ai dám đứng ra tố giác.

Tổng gia là đại gia tộc thiên về tàu thuyền bến bãi. Tổng gia lựa chọn con đường trung lập, không thích đụng chạm các thế lực khác. Ngoài mặt là như vậy, nhưng sau lưng đang âm thầm cấu kết với Mộc gia.

Cuối cùng là Kim gia, gia tộc kinh doanh nhỏ lẻ, mặc dù không có thế lực gì lớn, nhưng vị trí vẫn chưa bao giờ bị lung lay trong số ba đại gia tộc lớn ở kinh thành...

Lúc này, đoàn xe ngựa Phượng gia trải qua hai ngày đường, đến sáng ngày thứ ba mới đặt chân đến cổng thành Thăng Long.

Vừa xuyên qua cổng thành, không khí nhộn nhịp, sôi nổi bao trùm khắp mọi nơi. Đường sá lớn, nhà cửa khang trang, và nhiều tửu điểm có từ hai đến bốn tầng, trông cực kỳ sang trọng.

Nhìn xuyên qua tấm rèm cửa, ánh mắt tỷ lệ Ngô Như Ngọc không rời khỏi những tòa lầu khang trang, hai bên đường bán bán nhiều thứ lạ lẫm, nét mặt vô cùng thích thú. Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ đặt chân đến nơi sầm uất như vậy.

Đoàn xe Phượng gia đi qua cổng thành một đoạn, thì có một vị trung niên nhân, dáng người to béo, ăn mặc cực kỳ sang trọng chờ đấy. Hắn ta nhận ra xe ngựa Phượng gia liền đứng ra đón tiếp.

Phượng Triết thấy vậy, liền xuống xe và chào hỏi.

Vị trung niên liền bẩm báo “Tiểu nhân đã đợi Phượng thiếu gia từ lâu, lần đầu gặp có gì thất lễ, hy vọng thiếu gia bỏ qua cho!”

Phượng Triết ngấm nhìn vị trung niên đối diện một hồi, vẫn không nhận ra là ai, liền nói “Cho hỏi, vị đại thúc là...?”

Trung niên nhân to béo chấp tay giới thiệu “Tiểu nhân là chấp sự của Kim gia, Kim Nhượng Khê, được gia chủ sai đến đón tiếp Phượng thiếu gia”

Ngô Phong nghe vị thúc mập giới thiệu, muốn cười nhưng bị tỷ hắn bịt miệng lại. Phượng Triết có thể nhận được, nét mặt không hề thay đổi.

Hắn thắc mắc hơn “Kim gia? Ta chưa từng nghe nói đến!”

Kim Nhượng Khê liền giải thích “Cao tăng Kim gia, có giao thiệp với Bạch gia. Nên Kim gia xem Phượng thiếu gia như là quý nhân. Phượng thiếu gia mới đến không biết là đương nhiên!”

Hắn ngừng một lúc lấy hơi, sau đó nói tiếp “Tiểu nhân ở đây được lệnh đón Phượng thiếu gia đến Yên Vân gia trang. Gia viên đó trước giờ không có người ở, nên Kim gia đứng ra quản lý thay Bạch gia. Giờ nó có chủ nhân mới, nên tiểu nhân được lệnh bàn giao lại cho Phượng thiếu gia”

Phượng Triết nghe Kim Nhượng Khê giải thích cặn kẽ, hắn mới hiểu rõ vấn đề. Thì ra là Kim gia và Bạch gia có giao thiệp. Lúc này hắn mới ngạc nhiên hơn, vì hắn không nghĩ tới Bạch gia lại vì hắn chuẩn bị kỹ càng đến như vậy.

Sau đó, Phượng Triết theo sau Kim Nhượng Khê đi về hướng nam kinh thành. Phía nam kinh thành có một dải Hàn Vân lĩnh, cao ngàn trượng trải dài từ nam đến phía đông, gần Đồng Hải. Nơi đây quanh năm vân vụ lượn lờ trên đỉnh núi. Yên Vân gia trang tọa lạc dưới chân Hàn Vân Lĩnh, nên cảnh vật xung quanh như một bức tranh sơn thủy tuyệt đẹp.

Nơi đây mặc dù vắng vẻ không người sinh sống nhưng độ nổi tiếng trước giờ vẫn không thay đổi. Ngày trước vì có thi nhân, văn sĩ thường đến Yên Vân gia trang ngâm thơ đối ẩm. Thậm chí vài vị đại nhân trong hoàng thất đến đây đối tuyệt. Nên đến giờ, vẫn còn lưu lại nhiều bút tích trên các bia đá ở hoa viên. Chính điều đó đã kéo dài danh tiếng Yên Vân gia trang, dù nó đã bị đóng cửa nhiều năm nay.

Phương Triết cảm khái trong lòng. Bọn người Bạch gia đúng là hiểu rõ hần. Nếu hần sống một mình thì không có vấn đề gì, nhưng bên cạnh còn có Tiểu Hắc. Người Lăng Ba Thành vốn quen thuộc Phương gia, lại thường xuyên tiếp xúc Tiểu Hắc, nên bọn họ xem Tiểu Hắc như một chú mèo con trước giờ. Còn người ở kinh thành, bọn họ sợ rằng sẽ cho Tiểu Hắc là một hung thú gây hại nhân gian, nên tốt nhất chỗ ở càng vắng vẻ càng tốt.

...

Cùng lúc đó, trong phòng nghị sự Mộc gia ở Thăng Long Thành.

Một tên mật thám, đang quỳ trước một lão nhân chừng bảy mươi tuổi râu tóc bạc phơ. Thân hình lão gầy gò, nhưng vẫn có vài phần tiên phong đạo cốt. Lão chính là gia chủ của Mộc gia, Mộc Trường Sinh. Lão mặc dù tuổi tác đã cao, nhưng vẫn chưa buông bỏ chức vị gia chủ, vì lão cảm thấy đám hậu bối không có người nào đủ tư chất thay thế lão.

Ngồi hai bên là bốn vị chấp sự, tổng quản của Mộc gia. Bọn họ chức vị như trưởng lão của đại gia tộc lớn. Nhưng vì đây là một gia tộc nhất lưu trong kinh thành Thăng Long. Nên chấp sự, giữ vai trò vô cùng trọng yếu. Bọn họ hầu như quản lý tất cả các phân bộ Mộc gia khắp Thanh Nguyên Quốc. Có thể nói bọn họ quản nhiều hơn một trưởng lão thông thường.

Tên mật thám vẫn quỳ đó, chờ lệnh Mộc gia chủ.

Lúc này, lão đã xem xong phần báo cáo của phân bộ Mộc gia trấn Ông Thôn. Lão chậm rãi để mật thư xuống bàn, rồi vuốt chòm râu dài suy ngẫm.

Lão suy nghĩ rất lâu, mới lên tiếng nói “Chuyện này, chắc có uẩn khúc. Nhi tử Mộc Nguyên Thành bị sát hại, hai mươi tên tử sĩ, chết không để lại dấu vết gì. không phải vô duyên vô cớ mà chắc chắn bọn họ chọn phải một thế lực nào đó.”

Lão cảm một bức mật thư khác ra đọc, phần mật thư này là do ám vệ Mộc gia ở kinh thành tự tay tra xét. Đáng tin hơn phân bộ rất nhiều.

Lão sau khi xem xong, mới nhú đôi mày lại.

Lão nói tiếp “Chuyện này bắt nguồn từ mộ thiết ở đèo Vọng Nhai. Do bọn người trấn Ông Thôn hành sự lộ liễu, mới chọn phải một thế lực lớn. Tên tiểu tử Phương gia đó có quan hệ mật thiết với người Bạch gia ở Thanh Lương Quốc. Mà thế lực Bạch gia, hoàng đế Thanh Nguyên Quốc còn e ngại một phần, nói gì Mộc gia ta”

Một tên chấp sự ngồi bên phải lão, gọi là Mộc Nham nói “Thế còn mộ thiết, gia chủ xử lý thế nào?”

Mộc Trường Sinh thờ dài “Chuyện này tạm thời không nhắc tới. Trước mắt ta thu hẹp phạm vi lại, nếu không triều đình phát hiện sự việc ở trấn Ông Thôn, xem như gặp rắc rối lớn.”

Lúc này, Mộc Văn Nhân thúc phụ của Thiếu Soái, nhi tử tri phủ Thái Nguyên lên tiếng “Ta hy vọng gia chủ đòi lại công đạo cho tôn nhi ta Thiếu Soái. Thân là thúc phụ hần, ta muốn băm tên tiểu tử kia thành muôn mảnh mới hả lòng hả dạ!”

Mộc Trường Sinh nhìn hần khẽ cười, lão vuốt chòm râu nói “Chuyện này ta đã có đối sách, người không cần nói ta cũng đã chuẩn bị một kế hoạch đối phó hần. Người đừng quên, hiện tiểu tử đó đang ở địa bàn của chúng ta...”

Mộc Trường Sinh trấn an Mộc Văn Nhân xong, dự định kết thúc nghị sự. Bên ngoài có một gia nhân chạy vào bẩm báo, trên tay hần cầm một bức thư “Bẩm gia chủ, bên ngoài phủ có một người ẩn danh gửi một bức thư. Nhờ tiểu nhân đưa cho gia chủ!”

Mộc Trường Sinh nghi hoặc, sau đó ra hiệu chấp sự Mộc Nham tiếp nhận. Hần thay Mộc gia chủ xem trước nội dung.

Mộc Nham xem qua nội dung bên trong, liền nói “Người trong thư ẩn danh, không báo danh tính. Nhưng có bày cho ta một kế, mời gia chủ xem qua!”

Sau khi thấy lá thư ẩn danh không có vấn đề, Mộc Trường Sinh mới cảm lấy lá thư đọc qua một lần. Lão xem xong nội dung trong bức thư, về mặt có phần vui vẻ. Người trong thư ẩn danh, nhưng gợi ý cho bọn hần một tin tức liên quan Phương Triết. Tin tức này, có thể gián tiếp chặt đứt một cánh tay đắc lực của tiểu tử Phương Triết. Người này còn cảnh báo không nên kinh thường Phương Triết, và đừng nhìn bề ngoài thiếu niên vô hại hần mà bị đánh lừa. Muốn đối phó hần, chỉ có thể sử dụng kế. Nếu không hậu quả cũng tương tự hai mươi tên tử sĩ.

Mộc gia chủ gấp lá thư lại, sau đó hướng bốn tên chấp sự bên dưới hỏi “Các vị thấy thế nào? Những lời này có đáng tin không?”

Mộc Văn Nhân thấy có cơ hội, trực tiếp nói “Ta thấy hoàn toàn không gây hại đến Mộc gia, người đó chỉ nói là phối hợp mà không có nói chúng ta ra tay. Nên dù xảy ra hậu quả gì, chúng ta hầu như chỉ đứng trong tối. Không ảnh hưởng danh tiếng Mộc gia”

Ba vị chấp sự còn lại cũng gật đầu tán thành. Mộc Trường Sinh cũng hài lòng gật đầu. Lão chợt nhớ, còn hai ngày nữa khảo thí Thái Học Viện. Lão liền hướng Mộc Nham nói “Tôn nhi ta Mộc Thiên Hải khảo thí, người an bày thế nào rồi?”

Mộc Nham liền trả lời “Hầu như sẽ đứng nhất viện, gia chủ an tâm. Chủ sự khảo thí nợ ta một cái ân tình. Hần sẽ giúp một tay!”

Mộc gia chủ gật đầu, mặc dù chỉ là việc học, nhưng lão không muốn tôn nhi của lão lại không có uy danh. Hơn nữa, Mộc Thiên Hải có thể sẽ là gia chủ tương lai. Nên chỉ cần uy danh hiển hách, lão sẽ vô cùng hài lòng. Người trong gia tộc, sẽ dễ dàng chấp nhận hần. Tương lai khi tiếp nhận vị trí gia chủ, sẽ không gặp nhiều phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 37: Bắt đầu khảo thí

Hai ngày sau, chính là ngày khảo thí nhập học ở Thái Học Viện. Hầu như con cháu các thế gia khắp Thanh Nguyên Quốc đều tập trung về Thăng Long Thành.

Thái Học Viện với khuôn viên vô cùng rộng lớn, có thể chứa hơn một vạn thư sinh và võ sinh. Những con cháu thế gia theo con đường thư sinh tương lai trở thành văn nhân hoặc làm quan trong triều đình, cũng có thể kế nghiệp gia tộc theo nghiệp kinh thương. Còn theo võ sinh, đa phần làm võ quan hoặc mở võ quán đào tạo võ sĩ. Cũng có thể chọn con đường nhập ngũ, tương lai nếu tòa sáng, có thể trở thành tướng quân cũng không chừng.

Nói về Phương Triết sau khi tiếp nhận Yến Văn gia trang, được người Kim gia hỗ trợ thu xếp ổn thỏa. Hần cũng có mặt tại Thái Học Viện bởi Ngô Như Ngọc tham gia khảo thí. Bản thân hần thuộc nhân vật kiệt xuất ở Lăng Ba Thành nên được đặt cách không cần tham gia khảo thí. Điều này do Kim Nhục Khê báo lại hần mới biết.

Còn về Ngô Như Ngọc, Phương Triết không xem nàng như nha hoàn, nên cho phép nàng cùng theo học ở Thái Học Viện. Mọi thủ tục nhập học đều đã có người Kim gia lo liệu, nên hầu như bọn họ có một chủ yếu là điểm danh là chính.

Lúc này, phía sau có tiếng gọi “Cho hỏi có phải Phương huynh không?”

Phương Triết quay đầu, bắt gặp một tiểu bàn tử, thân cao như lùn, nhưng dáng người mập mạp, có nét tương đồng với Kim chấp sự đón tiếp hắn mấy ngày trước.

Phương Triều thắc mắc hỏi “Người là nhi tử của chấp sự Kim Nhục Khê?”

Tiểu bàn tử “à” lên một tiếng. Hắn đỏ mặt ấp úng trả lời “Không ... tiểu đệ là Kim Mộc Thông. Chỉ là một thành viên Kim gia thôi, nghe danh Phương đại ca đã lâu nên tiểu đệ đã ở đây chờ đại ca đã lâu!”

Nghe vậy, Phương Triết liền hỏi “Vậy Kim Mộc Thông đệ là nhi tử của vị nào họ Kim?”

Kim Mộc Thông xua tay nói “Tiểu đệ chỉ là một tiểu kê không đáng nhắc tới. Có gì mong Phương đại ca chiếu cố!”

Phương Triết nhìn dáng vẻ mập mạp của Kim Mộc Thông, sau đó mới hỏi “Vậy Kim Mộc Thông đệ chọn văn hay võ?”

Kim Mộc Thông nghe chọn môn học, hắn tỏ ra khá ngượng. Hắn lấy can đảm nói “Tiểu đệ đam mê võ công, nên sẽ theo võ. Đại ca bản lĩnh phi thường, chắc cũng chọn võ phải không?”

Phương Triết lắc đầu, hắn quyết định chọn văn. Vì hắn muốn sau khi học xong ở Thái Học Viện, hắn phải về Phương gia phụ giúp cha mẹ. Hắn không có hi vọng gì nhiều, chỉ mong muốn cha mẹ vui vẻ hạnh phúc, xem như nhân sinh không uổng phí.

Kim Mộc Thông nhìn sang nữ tử bên cạnh Phương Triết, sau đó mới hỏi “Thế còn vị tỷ tỷ bên cạnh, cũng theo Phương đại ca sao?”

Phương Triết nhìn sang Ngô Như Ngọc, hắn đương nhiên nghĩ là nàng sẽ theo học văn. Tiểu nữ tử đương nhiên là học văn mới là vương đạo.

Ngô Như Ngọc chột lên tiếng “Muội chọn võ, muốn trở thành một nữ tướng quân!”

Phương Triết và Kim Mộc Thông “à” lên một tiếng. Phương Triết không quan trọng chọn lựa của nàng nên chưa từng hỏi qua, không ngờ nàng lại theo con đường võ đạo.

Phương Triết mỉm cười nói “Chỉ cần tiểu muội thích, cứ học võ không sao?”

Lúc này có tiếng chuông lớn vang lên, tiếng chuông báo hiệu tập trung ở khuôn viên sân Thái Học Viện. Đây giống như một sân diễn võ trường, nên khuôn viên vô cùng rộng lớn, mặt sân được đổ đầy đá bi, vô cùng sạch sẽ.

Sau khi mọi người tập trung đầy đủ, một vị chủ tọa đứng ở đài cao đồng đặc giới thiệu “Hoan nghênh các tân sinh đến Thái Học Viện tham gia khảo thí nhập học. Như các học sinh biết, đây chính là nơi đào tạo nhân tài lớn nhất Thanh Nguyên Quốc. Có tổng cộng một vạn học sinh khắp nơi tụ tập về đây khảo thí. Trong đó Thái Học Viện chỉ chọn ra năm ngàn trong số một vạn học sinh đó. Số còn lại sẽ để dự bị cho hai năm sau.”

Vị chủ sự dừng lại, lấy hơi nói tiếp “Việc khảo thí gồm ba vòng, thứ nhất là thể lực, thứ hai là bắn cung cuối cùng là thư pháp. Dựa vào số điểm của ba vòng mà được xếp vào lớp tinh anh, và lớp bình phẩm. Trong đó lớp tinh anh chỉ dừng lại ở hai trăm người có số điểm cao nhất. Ngoài ra có vài trường hợp đặc cách vào lớp tinh anh không cần khảo thí đã được thông báo ở chính viện của Thái Học Viện”

Vị chủ sự nói xong, sau đó nhường vị trí cho một vị trung niên nhân thân hình vạm vỡ và một tiểu cô nương váy hồng xinh đẹp. Vị trung niên nhân giới thiệu “Ta là Vũ Khởi, lão sư lớp tinh hoa võ học, chủ khảo vòng thể lực và bắn cung. Vị tiểu thư bên cạnh là lão sư môn nghệ thuật Bạch Nhiên Nhiên, chủ khảo vòng thư pháp. Hai canh giờ sau sẽ bắt đầu khảo thí vòng một và vòng hai. Giờ tất cả tân sinh giải tán đi vào chuẩn bị...”

lão sư Vũ Khởi nói xong liền đi, chỉ còn lại Bạch Nhiên Nhiên ánh mắt nhìn khắp khuôn viên Thái Học Viện, để tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Phương Triết bên dưới nhận ra Bạch Nhiên Nhiên đảo qua mình, hắn khẽ gật đầu đáp lễ. Sau đó Bạch Nhiên Nhiên mới rời đi, trên mặt hiển hiện một nụ cười.

...

Hai canh giờ sau, trên sân diễn tập tụ họp đông đủ thí sinh đến khảo thí vòng một và vòng hai.

Trên sân, lúc này có tổng cộng năm khối tạ theo thứ tự từ hai mươi cân đến một trăm cân. Thí sinh chọn lựa khối tạ phù hợp với thể lực mình rồi di chuyển một quãng đường chừng hai mươi trượng. Sau đó đến vị trí đặt sân cung tên, bắn vào bia được bố trí cách điểm bắn chừng năm mươi trượng. Hai vòng khảo thí liên tiếp này, chủ yếu là tìm ra những thí sinh có năng khiếu võ học. Rồi sau đó bố trí bọn họ vào lớp võ. Đây là một phần không thể thiếu ở Thái Học Viện. Vì triều đình vẫn cần nhân tài luyện võ, gia nhập quân ngũ.

Trải qua bốn canh giờ liên tiếp khảo thí, số lượng thí sinh chỉ còn lại vài người. Trong đó có Kim Mộc Thông, hắn thuộc dạng đại gia tộc trong kinh thành, nhưng bản lĩnh bình thường. Hắn theo con đường võ hầu như là cố chấp, hắn chủ yếu vì theo đuổi thanh mai trúc mã của mình là Lâm Mộ Tuyết, mà gia nhập Thái Học Viện. Nếu không hắn sẽ du sơn ngoạn thủy, hoặc là trợ giúp thương nghiệp gia tộc. Chứ làm gì có thời gian đi học, huống chi hắn lại là một tiểu bàn tử lười vận động.

Phương Triết từ xa quan sát Kim Mộc Thông. Hắn rất là vất vả nâng được khối tạ sáu mươi cân. Hắn không có chọn mức thấp hơn, bởi vì đây chính là mức tối thiểu để đạt yêu cầu gia nhập võ sinh.

Có thể Kim Mộc Thông có ý chí riêng của mình, nên dù rất nặng nề, vượt sức của hắn, nhưng hắn vẫn gắng gượng đi được một phần hai chặng đường thì ngất xỉu. Thư đồng hắn phải chạy lại xoa thuốc, bấm huyệt, hắn mới tỉnh dậy trong đau đớn. Hắn phát hiện mình ngất xỉu, sau đó đứng dậy, tiếp tục nâng khối tạ lên hướng đoạn đường còn lại đi. Đến khi vượt qua đoạn đường khảo thí, hắn lại té xỉu một lần nữa. Lần này hắn tự ngồi dậy được, nhưng đầu hắn hoang mang như một tên ngốc.

Phương Triết nhìn biểu hiện tên tiểu bàn tử mà lắc đầu cảm thán. Một người không có tư chất võ đạo, hình thể như một lão trư mà lựa chọn con đường võ sinh. Hắn không hiểu nguyên nhân, nói thì nói vậy, nhưng trong lòng hắn độ thiện cảm được tăng lên rất nhiều. Vì đây mới đích thực là một đẳng nam nhi, đầu đội trời chân đạp đất. Thất bại chỉ là bước đệm để thành công mà thôi.

Kim Mộc Thông tiếp tục vòng thứ hai. Hắn nhìn trường cung một hồi lâu, hầu như là không nhúc nhích. Những người xung quanh đều đánh giá hắn là một tên vô dụng. Phần khảo thí của hắn, chiếm hầu hết thời gian của một trăm người. Hắn không động dây, đơn giản là hắn đã không còn tí sức lực để giương cây cung ra, hơn nữa trước giờ hắn chưa từng bắn cung. Nên dù thể nào thất bại cũng là sự thật.

Kim Một Thông đang do dự, thì bên tai truyền đến một tiếng khinh bỉ “Đại thiếu gia Kim gia, lại không giương nổi một cây cung sao?”

Toàn trường nhìn về phía giọng nói mĩa mai. Bọn người kinh thành đều nhận ra hần, hần là Mộc Thiên Hải đích tôn của Mộc gia. Một thiên tài cũng là một tên thiếu gia hư hỏng. Sở thích hần là treu hoa ghẹo nguyệt. Tiếng xấu hầu như truyền khắp kinh thành. Mặc dù vậy, người hâm mộ hần đếm không xuể. Nguyên nhân chủ yếu hần là người thừa kế duy nhất của Mộc gia.

Lúc này tiếng nói hần đã gây chú ý rất nhiều người. Đây cũng là một trong muôn vàn sở thích hần.

Kim Một Thông đôi mắt mệt mỏi, nhận ra Mộc Thiên Hải, bên cạnh còn có một bóng dáng một tiểu cô nương. Đó là Lâm Mộ Tuyết, người mà hần đeo đuổi, vì nàng mà hần tham gia khảo thí.

Kim Một Thông giữ bình tĩnh, lấp bắp hỏi “Mộ Tuyết muội cũng xem ta khảo thí sao?”

Lâm Mộ Tuyết nhìn hần không nói gì, Mộc Thiên Hải nhìn tên ngốc Kim Một Thông cười ha ha. Sau đó mới nói “Tên mập như con lợn nhà ngươi, cũng dám mơ tưởng đến Mộ Tuyết nhà ta sao?”

Lâm Mộ Tuyết nghe Mộc Thiên Hải nói vậy, khẽ nhủu mày nhưng vẫn không có phản ứng gì. Còn về phía Kim Một Thông, hần càng sững sờ hơn. Hần hai chân đứng không vững, hầu như sụp đổ. Cũng may Phương Triết ở phía sau đỡ lấy hần. Phương Triết thấy được tên tiểu bản tử này, tâm trạng đang rối loạn, đôi tay không ngừng run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Ta cùng ngươi tỷ thí

Lúc này, mục đích của Mộc Thiên Hải hầu như đã đạt được. Hần đã làm nhục tên tiểu bản tử kim gia trước mặt Lâm Mộ Tuyết thành công. Đây chính là nguyên nhân, hần tạo ra tràn cảnh như hiện tại.

Nét mặt Kim Một Thông vô cùng khó khăn, hần không biết xử lý thế nào thì Mộc Thiên Hải gợi ý.

Hần nói “Ta cho ngươi một cơ hội, ngoài trường hợp đặc cách vào Thái Học Viện là nhân tài ra. Còn một cách ngoại lệ khác đó là so tài với thiên tài”

Kim Một Thông biểu hiện không hiểu ý hần, hần liền giải thích “Ta vốn được đặc cách vào Thái Học Viện, chủ yếu đi xem Mộ Tuyết nàng khảo thí mà thôi. Ta cùng ngươi so tài bắn cung, nếu ngươi thắng, ngươi sẽ được đặt cách đi vào Thái Học Viện. Nếu ngươi thua lập tức cắt khỏi đây ngay lập tức, thế sau này không xuất hiện trước mặt Mộ Tuyết dù chỉ là bên ngoài đường, thế nào?”

Kim Một Thông nghe nói vậy, nét mặt có một tia hớn hở, sau đó liền vụt tắt. Hần có thể bắn cung sao. Hần chưa từng thử qua bắn cung, dù biết rằng đây là một cơ hội tên Mộc Thiên Hải tạo ra chủ yếu để treu đùa hần. Hần là nam nhi, sẽ từ chối sao.

Kim Một Thông liếc nhìn nét thờ ơ của Lâm Mộ Tuyết. Hần quyết định gật đầu, hần nói “Làm sao chứng minh lời ngươi nói là sự thật?”

Lúc này lão sư Vũ Khôi xuất hiện nói “Tiểu tử Mộc Thiên Hải nói đúng, có thể so tài để lấy một phiếu đề cử miễn khảo thí”

Kim Một Thông nghe nói vậy, hần lúng túng vì biết là đồng ý so tài chẳng khác nào chấp nhận từ bỏ đeo đuổi Lâm Mộ Tuyết. Còn không đồng ý, hần trở thành một tên hèn nhát, dù sau này có cơ hội đeo đuổi nàng, hần cũng không có mặt mũi nào nhìn nàng.

Hần cắn răng, chuẩn bị đưa ra quyết định. Phương Triết phía sau vịn lấy vai hần, Phương Triết nói “Lão sư, ta có thể thay tiểu bản tử này đứng ra tỉ thí không?”

Vũ Khôi lão sư phân vân, chuyện này sao có thể được. Nhưng hần vẫn hỏi “Tiểu tử ngươi tên là...”

Phương Triết chấp tay thi lễ “Học trò Phương Triết, người Lăng Ba Thành. Cũng như Mộc Thiên Hải, được đặc cách!”

Phương Triết vừa giới thiệu xong, toàn trường “ồ” lên một tiếng. Vũ Khôi lão sư cũng bất ngờ. Hần suy nghĩ một lúc mới nói “Chuyện này ta có thể đồng ý trước mắt làm chứng cho hai người bọn ngươi, sau đó ta sẽ báo cáo lại tình hình cho viện trưởng. Có được chấp thuận hay không, ta hiện tại không quyết định được”

Vũ Khôi lão sư trong lòng nhủ thầm “Chuyện này chẳng qua là đáp ứng người Mộc gia chiếu cố tôn nhi bọn họ. Nếu không thì đáp ứng lại gây ra hỗn loạn. Ai cũng muốn so tài, chẳng phải khảo thí thành trò cười sao!”

Mộc Thiên Hải thoáng nhìn Phương Triết, vẻ mặt có phần mĩa mai. Một tên vô danh ở vùng ngoài, dám đối đầu với hần. Nhưng lúc này, hần chợt nhớ đến Phương Triết, cái tên này hần có nghe qua một lần, nhưng nhất thời không nhớ ra được. Hần bản tính cao ngạo, nên những kẻ tỉ tiện khác, hần ít khi quan tâm.

Hần nhìn Phương Triết mĩa mai nói “Ngươi biết bắn cung?”

Phương Triết điềm tĩnh trả lời “Ta từ nhỏ đến lớn chưa thử qua bắn cung lần nào!”

Hần lại nói “Ngươi biết hậu quả của kẻ thua cuộc?”

Phương Triết lắc đầu, hần đứng ra đại diện Kim Một Thông so tài, chẳng qua là vì chướng mắt. Hần thực chưa nghĩ hậu quả thua sẽ như thế nào.

Mộc Thiên Hải nói “Ngươi muốn thay thế hần so tài với ta, đương nhiên cái giá phải trả là từ nay về sau, cắt khỏi Thái Học Viện. Ta không muốn thấy mặt kẻ thua cuộc!”

Phương Triết mỉm cười “Như ngươi mong muốn!”

Mộc Thiên Hải nhìn sang Lâm Mộ Tuyết khẽ cười, sau đó phát tay áo, tiến lại gần cầm cây cung lên. Hần cười hắc hắc nói “Để ta cho ngươi xem, thế nào là bách phát bách trúng!”

Mộc Thiên Hải nói xong, liền giương cung ra bắn liên tục ba phát. Cả ba phát tên, đều cắm chặt ngay tâm bia. Những người xung quanh quan sát không lạ gì với khả năng bắn cung của Mộc Thiên Hải. Hần bản tính cao ngạo, bại gia tử, nhưng năng lực thì vẫn có.

Hắn nhìn sang Phương Triết khiêu khích “Người có thể quý xin ta bỏ qua, ta sẽ không tính với người, riêng tên Kim Mộc Thông là cú!”

Phương Triết không nói gì, tiến lại nhắc lên cây cung. Hắn giương thủ vài lần nhưng vẫn không có cảm giác gì. Hắn thực sự chưa từng bắn qua dù chỉ một mũi tên.

Phương Triết bất đắc dĩ nhìn Mộc Thiên Hải nói “Ta có thể bắn thử ba phát chứ?”

Mộc Thiên Hải không do dự đồng ý. Đùa à, người chưa từng bắn cung, dù thử ngàn mũi cũng một kết quả. Khuôn mặt hắn đắc ý hơn.

Phương Triết cho tên vào giá cung, tập trung bắn thử phát đầu tiên. Mũi tên trượt qua cái bia, ghim vào thân cây gần đó mười trượng. Phương Triết lắc đầu, tiếp tục bắn thêm hai phát tên, hai phát tên tiếp theo vẫn trượt khỏi tấm bia.

Những người quan sát xung quanh nhìn Phương Triết cười mỉa mai không ngừng.

Phương Triết nhìn xung quanh, mỉm cười. Sau đó hắn hướng Ngô Như Ngọc nói “Cho huynh mượn khăn tay của muội!”

Ngô Như Ngọc tò mò, nhưng vẫn đưa khăn tay cho Phương Triết. Phương Triết cầm khăn tay, rồi bịt kín mắt mình. Hắn chậm rãi cảm ba mũi tên cho vào giá cung, hướng về trước nhắm bắn.

Toàn trường im lặng, không nói chuyện, sau đó bật cười lớn lên. Bọn họ nhìn một tên chưa từng bắn cung mà lại bịt mắt bắn. Đây chẳng phải là điên khùng thì là gì.

Sau một lúc nhắm mục tiêu, Phương Triết buông tay, ba mũi tên “vèo” một phát sau đó ghim chặt vào tâm tấm bia. Cả ba mũi tên đều chen vào vị trí trung tâm tấm bia mà cắm vào.

Toàn trường lúc này mới thật sự rung động. Bọn họ không tin tưởng vào mắt mình, tên này thực sự là lần đầu bắn cung. Đây thực sự quá khoa trương a.

Phương Triết mở khăn ra, nhìn Mộc Thiên Hải chấp tay nói “Thất kính, ta thắng!”

Mộc Thiên Hải muốn phản bác, nhưng hắn không thể bắn một lúc ba mũi tên, lại còn bịt mắt. Hắn không thể. Hắn quát lên tức giận “Người gian lận!”

Phương Triết dừng dung nói “Ai cũng nhìn thấy, ta gian lận bằng cách nào?”

Kim Mộc Thông nhìn biểu hiện của Phương Triết mà không thể nào chớp mắt được. Hắn sợ chớp mắt sẽ tỉnh mộng. Vị đại ca này, không những soái lại còn tài ba đến như vậy. Hắn âm thầm ngưỡng mộ. Hắn không ngờ, phụ thân hắn báo hắn kết giao với Phương Triết sẽ có nhiều chỗ tốt, không ngờ lại tốt đến như vậy. Hôm nay Phương Triết đã cứu hắn một bàn thua thê thảm trông thấy.

Phương Triết hướng Vũ Khôi lão sư chấp tay thi lễ “Mọi chuyện nhờ lão sư sắp xếp, học trò về trước!”

Vũ Khôi lão sư gật đầu, hắn trong lòng hầu như là nở hoa. Chẳng qua hắn là lão sư, thể diện trước mắt không tiện bộc phát. Hắn không ngờ, trong lứa học sinh lại có một thiên tài trên thiên tài như thế. Hắn chắc sẽ vì học trò này, không màn đắc tội các thế lực lớn trong kinh thành. Học trò này, đáng để hắn bồi dưỡng.

Lúc này một tên thí sinh vô tình nhìn về hướng phía sau tấm bia. Nơi có một thân cây sừng sững. Hắn nhìn về mũi tên Phương Triết bắn thử ba phát đầu tiên. Hắn tiến lại gần thì phát hiện, cả ba mũi tên bắn trượt tấm bia, thực ra là ghim vào thân cây, nhưng ghim vào đúng một điểm trên thân cây. Hắn hoảng sợ, chạy lại gần Vũ Khôi lão sư báo cáo. Vũ Khôi lão sư cũng tiến lại gần cây đại thụ, hắn phát hiện cả ba mũi tên đều bắn trúng một điểm trên thân cây.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, thốt ra “Hắn không phải bắn trượt tấm bia, mà là điểm bắn là trên thân cây!”

Vũ Khôi thờ dài cảm khái “Như vậy, Mộc Thiên Hải nếu phát hiện từ trước, chắc hắn hẳn sẽ bỏ cuộc ngay từ đầu. Để không chịu mất mặt như vậy?”

Tiếp sau đợt Phương Triết so tài, còn thêm mười đợt khảo thí là kết thúc ngày đầu tiên của vòng một và vòng hai.

Sau ngày đầu tiên, danh khí Phương Triết không ngừng được thổi phồng lên. Những người chứng kiến đều kể lại chuyện bịt mắt bắn ba mũi tên đều trúng tâm bia. Sau đó đánh bại Mộc Thiên Hải, thiên tài Mộc gia, hồng giành lấy một vé đặt cách vào Thái Học Viện.

Kim Mộc Thông sau đó trở về gia tộc, thuật lại chuyện Phương Triết thay hắn so tài. Khiến các trưởng bối Kim gia lấy làm tự hào, Kim gia được một nhân vật thân cận Bạch gia bảo vệ. Đây hiển nhiên là một chuyện không có gì phải tốt hơn nữa.

Nói về Phương Triết, thủ đoạn bịt mắt bắn ba mũi tên đều trúng. Chẳng qua là ba phát đầu tiên, hắn sử dụng linh khí phóng thích vào mũi tên để xác định vị trí chính xác tâm bia. Nên cho dù hắn nhắm mắt, hắn vẫn dễ dàng bắn trúng. Hơn nữa khả năng nhạy bén của hắn, không phải một người bình thường có thể so sánh được.

Sau khi kết thúc ngày đầu tiên khảo thí. Vũ Khôi lão sư đi đến thư phòng viện trưởng Thái Học Viện để báo cáo lại tình hình.

Viện trưởng Thái Học Viện là người hoàng thất, là hoàng thúc của hoàng đế Thanh Nguyên Quốc, Hoàng Nhạc Công. Lão đã ngoài sáu mươi nhưng phong thái vô cùng đạo mạo, đôi mắt khép hờ không nhìn nhưng tự uy. Lão đang vẽ một bức tranh thư pháp thì Vũ Khôi lão sư đến, lão viện trưởng dừng bút lại, ngẩng đầu hỏi “Kết thúc rồi à?”

Vũ Khôi lão sư chấp tay nói “Phần khảo thí hôm nay đã hoàn thành tốt, nhưng có phát sinh ngoài ý muốn!”

Vũ Khôi lão sư lập tức thuật lại toàn bộ sự việc so tài giữa Phương Triết và Mộc Thiên Hải để giành một vé đặt cách. Sau khi nghe xong, viện trưởng ngẫm nghĩ một lúc mới nói “Việc này không phải đảm hậu bối quyết định là được. Quan trọng là mấy lão gia hóa trong gia tộc. Ta cũng vừa nhận được một tin cấp báo của lão cáo già Mộc Trường Sinh. Lão ta nói sẽ công khai xin lỗi và dùng phương thức khác bồi thường cho Kim gia và Phương tiểu tử. Chứ không có chuyện rút lui khỏi Thái Học Viện”

Lão viện trưởng suy nghĩ một lúc, nói tiếp “Cho phép tiểu thiếu gia Kim gia một vé đặt cách, việc này coi như xong. Không nên làm to chuyện!”

Vũ Khôi lão sư gật đầu, chấp tay thi lễ một lần rồi rút lui.

Hoàng viện trưởng chậm rãi cầm bút lên tiếp tục viết chữ thư pháp. Nét mặt lão có phần vui vẻ, có phần đắc ý. Nhân sinh lão dường như có thêm một cái gì đó mới mẻ, đầy thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Âm Kim

Hôm sau, Phương Triết được Kim Mộc Thông mời đến Vọng Nguyệt Lâu bên hồ Thanh Thủy phía bắc kinh thành. Đây là tiệc chiêu đãi ăn mừng Kim Mộc Thông được đặc cách vào Thái Học Viện. Điều mà cả Kim gia ai cũng không ngờ tới.

Trong gia tộc, ai cũng biết Kim Mộc Thông là một tiểu bản tử ham chơi, hầu như là ngu ngốc. Chuyện đi khảo thí Thái Học Viện chỉ là hành động bộc phát, hầu như kết quả chỉ có một. Không ngờ, lại được đặc cách, đây chính là bất ngờ lớn cũng là vinh dự Kim gia.

Vì thể diện uy danh, nên Kim gia tổ chức một tiệc mừng, có mời vài gia tộc trong kinh thành đến tham dự. Trong đó có Tổng gia, Mộc gia hai đại gia tộc nổi tiếng khác trong kinh thành.

Phương Triết dừng xe ngựa trước Vọng Nguyệt Lâu, đây là một tòa lầu có bốn tầng vô cùng khang trang. Quang cảnh xung quanh vô cùng thanh tĩnh với nhiều cây tùng, cây liễu được trồng xung quanh, tạo nên một khung cảnh vô cùng mỹ lệ, hoành tráng.

Phương Triết vừa bước vào cửa thì có hai hộ vệ chặn cửa, một trong hai tên gần đỡ nói “Tiểu tử ngươi không được vào, hôm nay Kim gia đã bao trọn Vọng Nguyệt Lâu. Không có thiệp mời không được vào!”

Phương Triết lúng túng, hắn được Kim bản tử mời đến, làm gì có thiệp mời. Hắn liền nói “Kim thiếu gia mời ta đến, nên ta không có thiệp. Phiền nhị vị báo lại!”

Một trong hai tên chặn chờ, sau đó đi vào bên trong báo lại chấp sự. Hắn cũng không dám liều lĩnh trực khách, mà bản thân hắn không nắm chắc. Một lúc sau hắn đi ra, đi kèm theo là một trung niên, thân hình béo phệ. Người này thấy Phương Triết lạ mắt, đánh giá một phen liền cho trực khách. Ánh mắt hắn vô cùng nhạy bén, chỉ cần liếc sơ là biết được ai là quyền quý, ai là dân đen. Tên tiểu tử trước mắt mặc dù da dẻ trắng trẻo, nhưng phong thái quê mùa. Nhìn là biết chỉ là một tiểu thư sinh muốn tìm danh vọng ở nơi này.

Phương Triết thấy bọn người này ngăn cản, cảm giác khá thất vọng nên quay người rời đi. Hắn đi một đoạn thì có người đuổi theo, lớn tiếng nói “Phương thiếu gia, dừng bước!”

Phương Triết nhận ra Kim Nhược Khê lão chấp sự Kim gia. Hắn ta chạy theo mà mồ hôi nhiều nhai cả khuôn mặt. Lão tỏ ra hối hận nói “Vừa rồi tiểu nhân bận bịu, không chiếu cố tốt Phương công tử. Xin Phương công tử bỏ qua!”

Phương Triết thấy vậy, liền chấp tay nói “Không có gì lớn lao, chẳng qua, ta đến muộn, lại không có thiệp mời. Gia nhân không nhận ra là chuyện bình thường!”

Nói rồi, Phương Triết theo lão chấp sự quay lại Vọng Nguyệt Lâu. Hai tên gác canh thấy vậy, cảm thấy áy náy liền chấp tay cáo lỗi. Phương Triết không nói gì, hắn chỉ khẽ cười rồi lướt qua.

Khi vào bên trong đại sảnh, lúc này có rất nhiều người đang trò chuyện. Toàn bộ đều là những gia đình quyền quý trong kinh thành, trang phục bọn họ trên người toàn là những thứ hàng xa xỉ.

Kim Mộc Thông nhìn thấy Phương Triết liền chạy lại chào hỏi, hắn nói “Vừa rồi có nghe hạ nhân nhắc đến Phương đại ca gặp rắc rối. Do tiểu đệ lỗ mãng không chuẩn bị chu đáo. Đại ca bỏ qua cho tiểu đệ!”

Phương Triết khoác tay nói “Không sao, chuyện nhỏ thôi”

Kim Mộc Thông bắt đầu giới thiệu một vài người có danh vọng ở buổi tiệc. Hắn chỉ về phía một trung niên nhân mặc trang phục màu xám tro, có chòm râu dài vô cùng cốt cách. Hắn giới thiệu “Đó là Tổng Nhân Trai, gia chủ Tổng gia. Bên cạnh lão là Tổng Nghĩa, chấp sự Tổng gia...”

Hắn tiếp tục chỉ về phía một lão già mặc trang phục xanh rêu, thân hình gầy gò thiếu sinh khí “Đó là Mộc Giang, tổng chấp sự Mộc gia ở kinh thành. Đại ca cũng biết thế lực Mộc gia lớn cỡ nào. Lão ta nhìn ốm yếu vậy, nhưng võ công cực kỳ lợi hại!”

Hắn nói tiếp “Những người còn lại là các gia tộc khác trong kinh thành, bọn họ không có thế lực gì, chỉ là quan hệ làm ăn”

Phương Triết gật đầu. Hắn đánh giá lão tổng chấp sự Mộc gia. Trên người hắn tỏa ra một loại mùi vị rất quen thuộc. Đây chính là mùi thói của sát khí. Phương Triết kể sát tại Kim Mộc Thông nói “Lão đệ dung thời, ta đoán chừng tuổi tác già chỉ chừng ba mươi là cùng”

Đây chính là nhìn vô hại, già heo ăn thịt hổ thông dụng.

Lúc này gia chủ Kim gia đứng giữa chủ vị. Lão đồng dạng nói “Nhờ tổ tiên phù hộ, lần này nhi tử ta được đặc cách vào Thái Học Viện. Đây chính là vinh dự to lớn từ trước đến giờ của Kim gia ta. Nên vì thế tổ chức buổi tiệc mừng, xem như cho quý bằng hữu, quý ân nhân chia sẻ niềm vui. Nếu tiếp đón không chu đáo, mong quý vị bỏ qua cho”

Hắn nói xong, Kim Mộc Thông từ chỗ Phương Triết đi lên vị trí phụ thân hắn, mục đích để mọi người có mặt diện kiến. Bộ dáng hắn lúc này vô cùng nghiêm túc, uy phong rở rệt.

Tất cả mọi người xung quanh đều nhìn về phía Kim Mộc Thông âm thầm đánh giá. Đó là một tiểu bản tử, có khuôn mặt mũm mĩm. Đây đúng thật là khí chất của bậc thượng nhân, vóc dáng không cần đẹp, chỉ cần có đầu óc kinh thương xem như không tệ.

Trong lòng Kim Mộc Thông rộn ràng, hắn đây chính là lần đầu tiên được nhiều ánh mắt nhìn hắn đánh giá. Trong đó có phần hâm mộ, chứ không phải khinh thường như trước kia. Hắn nhìn về phía Phương Triết như muốn khóc “Đại ca, đây chính là thứ đại ca cho tiểu đệ. Cảm giác thật sự rất không tệ”

Phương Triết gật đầu mỉm cười. Thành thật, hắn có trực giác không ổn. Trực giác này, hắn đã trải qua nhiều, nên hắn rất nhạy cảm với mùi vị này. Hắn bắt đầu tập trung đề phòng.

Buổi tiệc tiếp tục được diễn ra, mọi người lúc này dời vị trí ra bên bờ hồ Thanh Thủy. Lúc này đã được dọn sẵn nhiều sơn hào hải vị của vọng Nguyệt Lâu. Tất cả đều là đặc sản của lầu lâu, đều là thứ trân quý để đãi các quý nhân. Hơn nữa vị trí khách nhân ngồi bên bờ hồ vừa thưởng thức món ngon, vừa ngắm phong cảnh thì còn gì bằng. Đối với khách nhân Kim gia quả thật là có lòng.

Mọi người đều yên vị, bắt đầu thưởng thức những món ăn mỹ vị của Vọng Nguyệt Lâu. Mặc dù là quyền quý, nhưng hiếm khi bọn họ được tụ họp lại cùng các thế gia khác dùng tiệc. Đây chính là cơ hội không phải một năm có một lần, nên hầu như ai cũng niềm nở đàm luận về món ăn, về quan hệ họ tộc, không khí buổi tiệc vô cùng sinh động.

Kim Đại Phát nhìn nhi tử mình, sau đó gật đầu hài lòng. Hắn lâu rồi mới có được cảm giác cao ngạo như vậy.

Lúc này, phía dưới bờ hồ chợt gợn sóng.

Thành thật, từ dưới mặt nước phóng lên hai mươi gã hắc y nhân bị mặt. Toàn trường rung động, tất cả mọi người đều hoảng sợ, xô đẩy nhau chạy khỏi bàn tiệc.

Hai mươi tên hắc y nhân gặp ai chém người đó, vô cùng tàn bạo. Rất may có nhiều hộ vệ ngăn cản, nên thương vong hầu như không nhiều.

Sau đó, phía sau lưng Kim Đại Phát, hơn mười tên hắc y nhân khác từ phía dưới bờ hồ phóng lên tấn công hắn. Hắn luống cuống bỏ chạy, các hộ vệ cũng nhanh chóng lao vào bảo vệ.

Xung quanh hai phụ tử Kim Đại Phát lúc này vây lấy hơn mười hộ vệ, có thân thủ cao cường, nên bọn hắc y không dễ dàng gì tiếp cận.

Bất ngờ, Kim Đại Phát phát hiện cổ mình mát lạnh, trên cổ hắn không biết từ lúc nào đã có một thanh chủy thủ kề sát, tên hộ vệ sau lưng hắn nhếch miệng cười. Hắn chuẩn bị động thủ thì đột nhiên dừng lại, hắn ngã sang một bên, đầu mình rời nhau vô cùng thê thảm.

Phương Triết đứng cách đó không xa, quan sát toàn cảnh. Hắn không muốn ra tay vì hắn cảm giác còn những kẻ khác đang âm thầm gò vò.

Khi phát hiện tên sát thủ ẩn thân thành hộ vệ, hắn chuẩn bị động thủ thì đã bị Phương Triết ra tay trước.

Phương Triết nhìn trần cảnh đang hỗn loạn, hắn điểm nhẹ ngón tay. Phi kiếm lao nhanh về phía những tên hắc y nhân. Bọn chúng không kịp trở tay đã ngã xuống mặt đất. Hiện trường lúc này mới yên tĩnh lại.

Ba mươi tên hắc y nhân toàn bộ ngã xuống không biết sống chết.

Phương Triết vẫn còn cảm giác bất ổn, liền chớp lấy cái khay đựng thức ăn, che trước ngực Kim Đại Phát. Lúc này một mũi tên đã ghim chặt trên cái khay, mũi tên xuyên qua cái khay đựng và đâm vào vai Kim Đại Phát, chỉ cần trễ một hô hấp, Kim Đại Phát đã bị ám tiễn hạ sát.

Phương Triết nhìn về hướng mũi tên chừng năm mươi trượng. Một gã hắc y nhân đang đứng trên mái nhà, trên tay cầm trường cung vô cùng hung mãnh. Phương Triết không nói gì, nhẹ nhàng phóng lên đình tiêu viện. Trong tay phóng ra Bạch Nhật Phi Kiếm, biến mất tại chỗ. Khi xuất hiện, nó đã tiếp cận được tên hắc y nhân đó và nhẹ nhàng xuyên qua lớp phòng ngự của hắn. Hắn tự tin vào lớp giáp y phòng thủ vô đối của mình, nhưng hắn không biết Bạch Nhật Phi Kiếm không phải phạm vật.

Hắn ngã xuống, nét mặt vô cùng bị phần không tin vào mắt mình.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Tổng gia giở trò

Tất cả khách nhân có mặt tại hiện trường bàng hoàng không tin vào mắt mình. Một thiếu niên ra tay cứu mạng Kim gia chủ, cầm hạ ba mươi tên hắc y nhân võ công cao cường. Trong phút chốc phi thân lên đình tiêu viện cao chừng ba trượng. Sau đó phóng ám khí tiêu diệt hắc y nhân cầm cung ở khoảng cách xa. Đây chính là thủ đoạn của một tiêu tử, tuổi bằng nhĩ tử bọn họ sao.

Kim Đại Phát lúc này đã tím tái khuôn mặt, hắn hầu như đứng không vững. Hắn khom người bái tạ Phương Triết ơn cứu mạng. Chuyện vừa rồi hắn hiểu rõ hơn ai hết. Chỉ cần một hô hấp, hắn lập tức bị sát hại.

Kim Đại Phát không hiểu hắn đắc tội người nào, chuyện này hầu như là nhằm vào hắn mà động thủ. Những người tham dự chỉ là bình phong mà thôi.

Sau khi kiểm tra tất cả thi thể bọn hắc y nhân. Một tên thủ lĩnh hộ vệ, quý trước gia chủ báo cáo, hắn nói “Trên người bọn họ đều có lệnh bài Âm Sát. Đây chính là một tổ chức ám sát trong kinh thành, hành tung bí ẩn và rất lợi hại. Tất cả bọn chúng đều không có tên nào sống sót”

Cùng lúc đó, hai tên hộ vệ khác mang thi thể tên cầm trường cung đến hiện trường. Kim Đại Phát là người tháo gỡ tấm khăn bị mặt. Khi lộ diện khuôn mặt, ai cũng bất ngờ. Người này chính là thiếu gia của Tổng gia, Tổng Thân Dương được mệnh danh là thần tiễn khi tròn hai mươi tuổi. Hai năm trước đã mất tích. Hầu như người trong kinh thành cho rằng hắn đi săn bắn và đã bị dã thú sát hại.

Tổng gia chủ sắc mặt có phần thất lạc, đôi tay âm thầm vấu chặt. Hầu như không người để ý. Lão đứng ra chấp tay hướng Kim Đại Phát tạ lỗi. Lão nói “Khuyển tử hai năm trước bị tội thông gian với tiểu thiếp ta. Vì tiếng xấu nên gia tộc trục xuất hắn khỏi Tổng gia. Không ngờ, hắn lại gia nhập vào tổ chức Âm Sát gây họa kinh thành. Lão mỗ thật hổ thẹn nguyện bồi thường khu phố Dạ Lan Phường cho Kim gia”

Dạ Lan Phường chính là hai dãy từ lâu trên con đường lớn ở khu vực đông thành. Đó là khu vực ăn chơi khét tiếng, vốn là sản nghiệp của Tổng gia. Giờ bọn họ thành ý bồi tội như vậy, hầu như tất cả mọi người có mặt đều chấn kinh. Động tác này quả thật là ngoài ý muốn.

Kim Đại Phát mỉm cười, chấp tay nói “Từ chối quá là bất kính, tiểu đệ vô tri không có lỗi. Hi vọng việc này không ảnh hưởng đến quan hệ hai nhà”

Tổng gia chủ khoác tay nói “Không dám!”

Nói rồi, lão cùng Tổng Nghĩa chấp sự rời đi. Trên khuôn mặt mang đầy âm trầm, không còn một miếng máu nào.

Đây chính là si nhục lớn nhất đối với Tổng gia. Lão không còn biện pháp nào hơn. Bởi vì ở hiện trường toàn bộ thế lực đều có mặt đông đủ, nếu không xử lý thỏa đáng, Tổng gia coi như xong.

Kim Đại Phát thờ dài, hắn vừa thoát khỏi tử môn quan. Hắn sợ rằng mình thật sự không chống chọi nổi tình huống vừa rồi.

Chuyện này không phải vô duyên vô cớ mà phát sinh. Hắn trầm mặc, sau đó liếc nhìn Phương Triết hồi lâu.

Hắn nhủ thầm “Bạch gia nhờ ta chiếu cố tiểu tử Phương Triết, không ngờ hôm nay hắn lại cứu mạng ta. Việc này không thể xem thường được.”

Hắn ngẫm nghĩ một hồi mới đưa ra quyết định. Hắn trước mặt nhiều người tuyên bố “Việc hôm nay nhờ Phương hiền đệ cứu mạng, không chỉ ta mà còn những lão bằng hữu ta. Nên khu phố Dạ Lan Phường, sau khi ta tiếp nhận sẽ chuyển giao cho Phương gia, coi như trả nợ ân tình”

Kim Đại Phát vừa nói xong, xung quanh liền xôn xao bàn tán. Bọn họ bất ngờ khi nghe Kim gia chủ nguyện ý dâng tặng khu phố đông thành cho Phương gia. Chuyện thật như đùa nhưng rồi, bọn họ im lặng cân nhắc. Hôm nay Phương Triết công tử rõ ràng đã cứu mạng rất nhiều người. Trần cảnh hỗn loạn như vậy, nếu không có hắn, một trong những thi thể đang

nằm dưới đất, chính là bọn hán.

Tất cả khách nhân thoát nạn đều đến gần Phương Triết chúc mừng, và tạ ơn vì đã cứu mạng bọn họ. Trong lúc nhất thời, Phương Triết hầu như không biết cư xử thế nào. Hán chỉ đành nở nụ cười niềm nở.

Chuyện phát sinh hôm nay, ngoài dự liệu của hán.

...

Phương Triết trở về Yên Văn gia trang cũng là lúc Ngô Như Ngọc trở về từ Thái Học Viện.

Nàng hôm nay một mình đến Thái Học Viện khảo thí vòng ba, vòng thư pháp. Nàng vốn là tiểu thư thuộc tầng lớp nhị lưu. Việc học văn võ cũng nổi bật chỉ là gia cảnh gặp tai ương, toàn gia bị diệt. Nếu không, danh khí nàng không chừng sẽ còn vuren xa ở Thái Nguyên.

Phương Triết nhìn phong thái ung dung của Ngô Như Ngọc, hán đoán được nàng đã dễ dàng qua được khảo thí. Nhưng vẫn giả vờ hỏi “Tiểu muội khảo thí thuận lợi chứ?”

Ngô Như Ngọc gật đầu, nàng nói “Bạch Nhiên Nhiên lão sư ra đề về mùa thu. Viết một chữ thư pháp bao hàm ý, một bài thơ và giảng nghĩa chữ thư pháp đó. Việc này khá đơn giản, tiểu muội dễ dàng qua được”

Phương Triết mỉm cười gật đầu, lúc này Ngô Phong từ bên trong chạy ra ôm lấy tỷ mình. Bộ dáng tỷ đệ bọn họ vô cùng thân thiết.

Tiểu Hắc cũng từ bên trong chạy ra liếm liếm khuôn mặt Phương Triết. Nó muốn đi chơi, mà chưa được Phương Triết cho phép. Nó chỉ lúi thủi dạo quanh trong hoa viên, thật sự rất chán.

Phương Triết đẩy nó ra nói “Người cứ ngoan, có dịp ta sẽ dẫn người đi, ta cũng chán ngồi xe ngựa lắm rồi.”

Phương Triết nhớ lại chuyện phát sinh ở Vọng Nguyệt Lâu. Hán vô cùng cảm khái, chuyện giúp người chỉ là tiện tay, lại được Kim gia trả ơn với lễ vật quý trọng như vậy. Hán không muốn nhận, nhưng nghĩ lại cha mẹ hán ở Lăng Ba thành xa xôi, nên nhận lấy để cha mẹ tiếp quản. Như vậy cả gia đình sẽ đoàn tụ ở kinh thành, như vậy thì còn gì bằng.

Hán thì thầm “Tính toán thời gian, Phương Hồ đại ca cũng sắp đến kinh thành. Nếu vậy thì phải phiền đại ca về lại một chuyến Lăng Ba Thành thông báo cha mẹ biết, dù sao ở kinh thành kinh doanh vẫn tốt hơn so với quê nhà”

...

Trước đó vài ngày, Bạch Kinh Thiên cùng mấy vị trưởng lão Bạch gia trong phòng nghị sự.

Bạch Kinh Thiên cầm mật thư từ Phương gia gửi đến, nói về việc mở thiết ở đền Vọng Nhai. Hán vỗ đùi thích thú nói “Tên tiểu tử đó đúng là có lòng, đúng là người xứng đáng để Bạch gia bồi dưỡng!”

Bạch Hữu Đạo vuốt chòm râu tán thưởng “Việc này mật thám đã điều tra, nhưng không tìm ra manh mối, không nghĩ tới tình cờ tiểu tử đó lại đưa đến một tin tức quan trọng như vậy”

Bạch Vi Nhất xen vào nói “Tiểu Triết là thiên tài mà, Văn Trung Bộ ta dạy hán có chín ngày, thành tựu hơn mấy năm người bình thường. Các vị nghị, đáng khen không?”

Nói về tên học trò bất đắc dĩ, lão vẫn không ngừng tán dương. Đây chính là người đầu tiên lão truyền dạy Văn Trung Bộ, cũng coi như là thiếu niên xuất sắc nhất mà lão từng gặp qua.

Bạch Kinh Thiên sau đó mới nghiêm túc lại nói “Việc này liên quan đến Mộc gia, ta nghĩ phía sau còn một thế lực lớn giở trò. Nếu không, một gia tộc nhất lưu bình thường. Trong vòng năm năm trở lại đây bùng phát lên, hầu như áp đảo hai gia tộc khác ở Thăng Long Thành”

Bạch Hữu Đạo vuốt chòm râu nói “Theo ta suy đoán, chỉ có hai khả năng, một là Trình gia, hai là Hoàng thất!”

Bạch Kinh Thiên thắc mắc “Trình gia? Trình gia ở Nam Sơn Nhiều Khê?”

Bạch Hữu Đạo xác nhận “Chính là Trình gia ở Nam Sơn Nhiều Khê. Gần một trăm năm trước cạnh tranh với Bạch gia vào Đạo Viện. Rất tiếc thất bại, trở thành gia tộc lãnh đời bại vong”

Bạch Kinh Thiên lại hỏi “Còn Hoàng thất thì sao?”

Bạch Hữu Đạo nói “Theo tìm hiểu, Trình gia đang âm thành liên kết với hoàng đế Thanh Nguyên Quốc, tiến cử thái tử khảo thí Đạo Viện. Nghe nói thái tử là nhân sinh chi long, vô cùng bá đạo, thiên tài trăm năm của hoàng tộc”

Bạch Vi Nhất lúc này mới chen vào nói “Ta chợt nhớ lúc ở Phong Nha Động, trong lúc cảm khái buông tha một mầm họa”

Cả bọn nghe Bạch Vi Nhất nói đến đây, đầy vẻ tiếc nuối. Lão nói tiếp “Hán là đệ tử của Hạc Tiên Sinh, Hạc Âm. Sau vụ việc đó, ta cho người điều tra tung tích. Hầu như không tra ra được gì”

Bạch Kinh Thiên chợt hỏi “Ý của thúc là...”

Bạch Vi Nhất xác nhận “Đúng, nếu tìm ra tung tích thì là bình thường. Nhưng không tra ra được mới là vấn đề. Tung tích một người đối Bạch gia không khó tìm. Có thể lẫn trốn tai mắt Bạch gia người, mà hán vốn ở Đông Hải. Chuyện này vô cùng kỳ quái!”

Bạch Kinh Thiên ngẫm nghĩ những lời Bạch Vi Nhất trưởng lão nói. Hán trầm mặc, sau đó hướng Bạch Vi Nhất nói “Chuyện này trước không vội, ta nghĩ nên cho người bảo hộ Phương gia nhiều hơn. Ta thấy có nhiều người để ý Phương gia rồi. Phòng bệnh hơn trị bệnh, phòng bệnh là vương đạo a!”

Bạch Hữu Đạo đứng dậy ưỡn lưng, vun vai lấy cảm xúc. Lão nói “Tôn nữ ở Thái Học Viện làm lão sư ta chợt nhớ nó. Vậy ta đành chấp nhận nhiệm vụ bảo hộ Phương gia lần này vậy!”

Bạch Kinh Thiên ra về trêu chọc “Không phải thúc phụ nói tuổi già sức yếu, muốn an nhàn sao!”

Lão “a” lên một tiếng, mỉm cười “Ta sinh ra hứng thú với tiểu tử đó!”

Nghe vậy, Bạch Kinh Thiên mới gật đầu nói “Vậy thúc phụ đi Thăng Long thành chơi vui vẻ. Sẵn dịp chiếu cố nữ nhi ta!”

Bạch Hữu Đạo nghe vậy, cười ha ha rồi đi. Lão già rồi, nên nói là làm nhiệm vụ, chẳng qua là vui vẻ du ngoạn sơn thủy mà thôi.

Nhìn thức phụ rồi đi, Bạch Kinh Thiên thở dài, hần than thở “Ta cảm giác con đường phía trước của Phương tiểu tử vô cùng khó đi a!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tổ chức Âm Sát

Ở một mật thất nào đó.

Đây là tổng đà của tổ chức Âm Sát. Toàn bộ thành viên trong tổ chức đều bịt kín người, thân khoác một áo choàng đen rộng, hầu như là không nhìn rõ diện mục. Quy định tổ chức là giữ kín thân phận, thậm chí các thành viên trong tổ chức chưa hẳn đã biết mặt nhau.

Trong phòng nghị sự lúc này có sáu vị chấp sự và một chủ tọa ngồi ở vị trí trung tâm.

Lúc này vị chủ tọa đang nghe tên mật thám ở Vọng Nguyệt Lâu báo lại chi tiết sự việc đã xảy ra. Hần ngữ khí nặng nề nói “Toàn quân bị diệt sao?”

Tên mật thám chấp tay trả lời “Toàn quân bị diệt, hầu như không một tên sống sót”

Lục chấp sự là nhân vật có quan hệ với Tổng gia, vội chen vào “Thậm chí đại công tử Tổng gia là Tổng Thần Dương, thân tiễn của Âm Sát cũng không thoát được!”

Chủ tọa nghiêng răng quờ trách “Kế hoạch vô cùng tỉ mỉ, vậy mà lại thất bại. Lần này sao mà ăn nói với Tổng gia? Phải bồi thường bao nhiêu đây?”

Nhất chấp sự nói “Chuyện bồi thường khoan hãy nói, miễn chúng ta không bỏ cuộc là được!”

Lúc này Nhị chấp sự chen vào “Mấu chốt chính là tên tiểu tử họ Phương, không có hắn kế hoạch hầu như không thể thất bại”

Chủ tọa nghe vậy, liền gọi ý “Người là nói, muốn hoàn thành nhiệm vụ này. Trước đối phó tên tiểu tử họ Phương? Hắn là người phương nào?”

Sáu vị chấp sự đang phân vân, thì bên ngoài có một tên mật thám đi vào, khom người cung kính đưa một mật thư cho Nhất chấp sự.

Nhất chấp sự mở ra xem nội dung bên trong, nét mặt hắn có phần khó coi, hần chậm rãi nói “Ta cho người điều tra, tên tiểu tử đó rất lợi hại. Hắn được Bạch gia chống lưng!”

Chủ tọa nghe nói đến Bạch gia, chợt dừng lại. Tổ chức hần trong bóng tối, nhưng Bạch gia thanh danh lại như ánh mặt trời. Đây là đại thế lực của Thanh Lương Quốc và Thanh Nguyên Quốc. Muốn đối đầu với Bạch gia, hầu như không có phần thắng.

Chủ tọa trầm ngâm một lúc, mới lên tiếng “Việc này có thay đổi, trước chờ cử động của Mộc gia, thế lực Mộc gia ở kinh thành rất lớn. Chừng nào bọn họ lên tiếng, Âm Sát sẵn sàng phối hợp. Tạm thời quan sát, án binh bất động!”

Sáu vị chấp sự gật đầu tán thành. Bọn họ sau đó rời khỏi mật thất. Chỉ còn lại chủ tọa tựa lưng vào ghế. Hần ta một mình lăm bằm “Thủ đoạn tên tiểu tử đó sao lại giống với Hạc Tiên Sinh ở Đông Hải, chẳng lẽ bọn họ có quan hệ thân thiết?”

...

Sau cái chết của Tổng Thần Dương, đại công tử Tổng gia. Hầu như cả kinh thành đều dậy sóng, vì Tổng Thần Dương cách đây hai năm danh khí vô cùng lớn. Hần chính là đỉnh đỉnh thiên tài bản cung của kinh thành, được vô số tiểu cô nương hâm mộ.

Rất tiếc, lần này xuất hiện, thân phận lại là thành viên của tổ chức Âm Sát. Điều này khiến Tổng gia xấu hổ, người trong kinh thành đều nghi kỵ.

Vì thế, Tổng gia hầu như không hề có cử động nào khác. Bởi vì người nào dính dáng đến tổ chức Âm Sát, hầu như bị triều đình gán tội phản nghịch. Vì tránh ảnh hưởng đến gia tộc, Tổng gia chủ đành đem Tổng Thần Dương liệt vào ngoại tộc, không hề được cử hành tang lễ. Có điều thi thể hần hầu như biến mất, không ai tìm thấy.

Nổi bật lúc này, chính là thiếu niên anh dũng của Phương gia, Phương Triết cứu rất nhiều mạng người.

Lời đồn thổi nói hần phi thân như tiên nhân, có thủ đoạn nghịch thiên. Một cái lật tay, có thể giải vây các đại gia tộc trong kinh thành. Vì lẽ đó mà Kim gia đã tặng lễ vật vô cùng lớn cho Phương gia. Lời đồn là như vậy, nhưng thật hư thế nào, chỉ có người trong cuộc rõ.

Phòng nghị sự Tổng gia, lúc này có hai nhân vật ngoại nhân là Mộc gia Mộc Nguyên Thành - tri phủ tỉnh Thái Nguyên có nhi tử Thiếu Soái bị sát hại, còn Kim gia là Kim Hối - nhị đệ của Kim Đại Phát.

Mộc Nguyên Thành nhìn nét mặt Tổng gia chủ, hần tỏ ra an ủi “Chuyện đại công tử Tổng Thần Dương, Mộc mỗ vô cùng đáng tiếc. Bất quá nén đau thương a!”

Tổng gia chủ nét mặt vẫn không thay đổi. Hần hiểu rõ con người này, tri phủ Mộc Nguyên Thành cũng có một nhi tử, bị Phương Triết hại chết. Đây chính là lý do bọn hần ngồi chung thuyền, cùng nhau thương thảo tìm đối sách đối phó Phương Triết.

Kim Hối lúc này mới nói “Trước đó Kim mỗ cũng có mặt ở Vọng Nguyệt Lâu, chứng kiến thủ đoạn của tiểu tử đó. Đùng là không phải người bình thường làm được. Nên muốn đối phó hần, không nên dùng cách thông thường”

Kim Hối nhìn hai nhà Mộc gia và Tổng gia im lặng, hần nói tiếp “Mục đích Kim mỗ đến lần này là xác nhận một lần nữa, chuyện hợp tác của ba người chúng ta. Sau này Kim mỗ lên làm gia chủ Kim gia. Mỏ vàng ở Liên Sơn Kim mỗ lấy năm thành, còn lại đều giao cho hai người các người”

Nghe Kim Hối nhắc đến mỏ vàng ở Liên Sơn, ánh mắt Tổng gia chủ xao động. Đây chính là gốc rễ Kim gia, một khi bị lộ ra, xem như gia tộc bại vong không sớm thì muộn.

Kim Hối, người này hành sự, vì muốn làm gia chủ không từ thủ đoạn nào. Đây chính là nhân vật hợp tác thích hợp nhất để đối phó tiểu tử Phương Triết.

Mộc Nguyên Thành nghe nhắc đến mỏ vàng, hần lãnh đạm nói “Chuyện mỏ vàng, các ngươi cứ bàn với cao tăng Mộc gia là được, mục đích của Mộc mẫu chỉ có một là bảo thủ”

Lúc này, Tổng gia chủ mới mở miệng “Mộc Nguyên Thành ngươi về gia tộc báo lại cao tăng Mộc gia. Nói là Âm Sát muốn xem thái độ Mộc gia thế nào mới hành động tiếp theo. Lần này thất bại, nhưng bọn họ vẫn chưa từ bỏ nhiệm vụ”

Mộc Nguyên Thành gật đầu. Hần đứng dậy cáo lui, kế hoạch ám sát Kim gia chủ có phần hần. Hần cứ tưởng thành công mượn đao được tiểu tử Phương gia. Không ngờ, kẻ này lại vô cùng lợi hại. Bọn hần hoàn toàn thất bại, thậm chí không hề đụng được cọng lông của hần, mà danh khí hần lại càng được khuếch trương.

Mộc Nguyên thành rút lui, sau đó Kim Hối cũng đứng dậy từ biệt. Phòng nghị sự chỉ còn lại một mình Tổng gia chủ. Hần nghiêng người suy ngẫm. Bàn tay hần đột ngột phát một cái, một bóng đen từ phía sau phóng ra, quỳ trước mặt hần.

Tổng gia chủ lệnh “Ngươi đến Lăng Ba Thành theo dõi động tĩnh của Phương gia cho ta”

Tên hắc y nhân chấp tay nhận lệnh, rồi nhanh chóng rút lui. Tổng gia chủ khước miệng nhếch lên, hần cười âm hiểm “Không đối phó được ngươi, thì lấy người nhà ngươi thế thân vậy!”

...

Lúc này bên bờ hồ trong hoa viên, Yến Vân gia trang.

Phương Triết cùng Tiểu Hắc chơi trò rượt đuổi đã hơn hai canh giờ. Hai chủ sủng cứ chạy dọc theo con đường xung quanh hồ, phóng lên những hòn non bộ cao mười trượng, rồi lướt trên mặt nước. Hầu như khắp hoa viên đều để lại dấu chân bọn hần.

Phương Triết giờ đây sử dụng Vân Trung Bộ đã tiến bộ rất nhiều, hần hầu như có thể di chuyển tốc độ ngang với Tiểu Hắc. Điều này khiến Tiểu Hắc vô cùng thất lạc. Nó không còn khi dễ được chủ nhân, nên tâm tình không được vui cho lắm.

Trong tiểu viện gần đó, hai tỷ đệ Ngô Như Ngọc và Ngô Phong không ngừng quan sát. Trong nhận thức bọn họ hiện tại, Phương thiếu gia không còn là một người bình thường. Phương thiếu gia giờ đây như một cao thủ võ công tuyệt đỉnh, địa vị vô cùng to lớn trong lòng họ.

Lúc này Phương Triết cùng Tiểu Hắc đi vào. Trên bàn đá để sẵn một khay bánh hoa quế, đây chính là Ngô Như Ngọc tự tay làm lấy.

Phương Triết tự nhiên lấy một cái cho vào miệng. Sau đó cảm nhận, nét mặt hần vui vẻ nói “Tiểu muội làm bánh ngon, hương vị không tệ nha!”

Ngô Phong bên cạnh nhìn lấy Phương Triết với ánh mắt vô cùng hâm mộ nói “Đại ca có thể dạy tiểu đệ chạy nhanh giống đại ca được không?”

Phương Triết nhìn Ngô Phong đôi mắt tròn xoe. Hần mỉm cười, rồi xoa đầu Ngô Phong nói “Vân Trung Bộ đệ không học được. Khi hộ vệ Phương Long đến, ta sẽ để hần truyền dạy đệ kình công. Cũng lợi hại không kém!”

Ngô Phong vỗ tay thích thú nói “Hay quá, đa tạ đại ca!”

Ngô Như Ngọc cười híp mắt ngắm nhìn tiểu đệ mình vui vẻ. Nàng chợt nghĩ đến một chuyện “Thái Học Viện đầu tháng sau sẽ bắt đầu nhập học, Phương ca có dự tính gì không?”

Phương Triết ngẫm nghĩ nói “Ta cũng chưa có dự định gì. Nhưng ta có thể sẽ chọn con đường thư sinh. Động tay động chân, ta không hứng thú lắm!”

Ngô Như Ngọc nghe Phương Triết nói vậy, nàng muốn cười, nhưng vẫn gắng gượng nói “Đại ca bản cung điều luyện, bản lĩnh đầy mình. Một người có thể đối kháng mấy chục địch nhân. Không theo đường võ sinh, có tiếc quá không!”

Phương Triết nghe Ngô Như Ngọc nói vậy, hần muốn giải thích. Đối với võ học bình sinh hần không nhất thiết phải học nữa. Thứ hần học, hầu như giang hồ không tồn tại. Có thể những thứ hần học hiện tại, trên mức võ học thông thường, hần không cách nào lý giải được. Hần chỉ cắm đầu vào học và nghiên cứu, đến một lúc nào đó, tự nhiên sẽ lý giải được.

Phương Triết hít một hơi thật sâu, sau đó hướng Ngô Như Ngọc nói “Sắp tới, cha mẹ ta sẽ đến kinh thành. Hai tỷ đệ các ngươi, gặp cha mẹ ta cứ gọi nghĩa phụ, nghĩa mẫu là được. Việc này ta có nhắc qua, cha mẹ ta vô cùng thích thú”

Hần nói xong, ánh mắt hướng ra bên ngoài quan cảnh bờ hồ. Hần cảm khái nói “Ta sợ, đến một lúc nào đó ta sẽ rời xa nơi này. Cha mẹ chỉ có mình ta, ta hy vọng tỷ đệ các ngươi xem cha mẹ ta như thân nhân, hiếu kính với họ!”

Nghe Phương Triết nói vậy, Ngô Như Ngọc đột nhiên rung rung nước mắt. Giọng nàng rung rung nói “Phương đại ca đối xử với tỷ đệ muội vô cùng tốt, ân tình này đời này tiểu muội sẽ không bao giờ quên”

Ngô Phong nhìn tỷ mình khóc, hần cũng ôm lấy nàng khóc theo. Tỷ đệ bọn họ vừa trải qua thảm cảnh nên dễ dàng xúc động. Phương Triết nhẹ nhàng xoa đầu Ngô Phong, rồi mỉm cười hạnh phúc.

Tiểu Hắc bên cạnh thấy tình cảnh vậy, nó cũng tiến lại gần, liếm liếm mặt Phương Triết.

Nó muốn nói “Nô gia cũng bên cạnh chủ nhân không rời!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Ngự Kiếm Quyết quyển 2

Lan Lăng Tự, là một ngôi chùa lớn phía tây bắc kinh thành.

Đây là ngôi chùa trứ danh nhất kinh thành vì khuôn viên rộng lớn. Trong đó truyền rằng, có đại thiền sư Phổ Quang đắc đạo thành Phật, phổ độ chúng sinh khắp mọi nơi. Nên Lan Lăng Tự, luôn tập nập người đến cúng bái. Xung quanh tự, cũng vì thế mọc lên các nghề phụ đi kèm như buôn bán nhang đèn, xem bói quẻ...

Ngô Như Ngọc, vì muốn siêu độ vong linh cha mẹ mình. Nên cùng tiểu đệ Ngô Phong, Phương Triết đến Lan Lăng Tự. Hơn nửa người dân trong kinh thành bàn tán với nhau, hôm nay vị đại thiên sư Phổ Quang xuất hiện giảng pháp ở chính điện. Nên con đường đến Lan Lăng Tự đông hơn thường ngày mấy lần. Thậm chí các vị cao tăng ở các thế lực trong kinh thành cũng âm thầm cải trang đến nghe ngài giảng pháp.

Phương Triết đứng chân bên ngoài cổng Lan Lăng tự. Hai bên đường lúc này tấp nập buôn bán nhang đèn, và có nhiều quầy xem bói quẻ, quầy nào cũng đều kính chỗ. Phương Triết ánh mắt bị thu hút bởi một thân ảnh cao cao tại thượng, đáng người tiên phong đạo cốt của một lão già.

Lão đang xem bói cho một vị tiểu cô nương. Nhìn cử chỉ, năng ta như muốn tìm ý trung nhân.

Phương Triết tiến lại gần vị lão già, âm thầm quan sát. Lão già liếc sơ vị cô nương sau đó nói “Ấn đường rất u tối, tốt nhất là trời tối không ra ngoài. Nếu mệnh tốt, sang năm chắc chắn có hi sự!”

Vị tiểu cô nương nghe vậy, phẩy tay một cái chửi rủa “Đồ điên!”

Phương Triết nhìn vị tiểu cô nương giận dữ bỏ đi, hần lắc đầu. Sau đó hần xoay người định rời đi, lão già chợt lên tiếng “Vị tiểu hữu đừng bước!”

Phương Triết nhìn xung quanh, đoán ra lão già gọi mình. Hần tiến lại gần lão hỏi “Vị lão nhân gia gọi ta sao? Ta không xem bói!”

Phương Triết có thể nhìn ra dáng vẻ tiên phong đạo cốt của lão già không tầm thường. Nên vô cùng kính cẩn trả lời.

Lão vuốt râu mỉm cười “Bói toán chỉ là tiêu khiển, tiểu hữu không nên để ý. Lão cùng tiểu hữu có duyên phận. Lão miễn phí tặng tiểu hữu một quẻ!”

Phương Triết ngẫm nghĩ, sau đó gật đầu. Hần không tin tưởng lắm. Nhưng vẫn tò thái độ tôn trọng. Lão ngắm Phương Triết từ trên xuống dưới rồi hỏi “Tiểu hữu quan tâm nhất là điều gì?”

Phương Triết không do dự trả lời “Phụ mẫu bình an!”

Lão già nhìn thái độ, đáp án vô cùng nhanh nhẹn, không do dự. Lão gật đầu xem trọng Phương Triết, sau đó lão nói “Người nên trân trọng khoảng thời gian bên phụ mẫu người!”

Phương Triết nghe lão già nói vậy, trong lòng rung động như muốn chửi lão. Nhưng hần suy nghĩ một lúc, hần cảm giác lão già nói không sai. Bản thân hần mặc dù ngoài ý muốn, nhưng đã gây thù chuốc oán rất nhiều. Hần cũng có linh cảm một ngày nào đó, hần sẽ rời xa gia đình.

Phương Triết thờ dài, hướng lão già khom người thi lễ. Lão già gật đầu mỉm cười. Sau đó từ trong người lấy ra một hộp gỗ cũ kỹ. Lão chia ra đưa cho Phương Triết, sau đó ra hiệu Phương Triết nhận lấy. Hần đưa hai tay nhận lấy hộp gỗ, trong lòng vô cùng nghi hoặc.

Lão mỉm cười, chậm rãi nói “Khi xưa, một vị bằng hữu quá cố của lão nhờ lão cất kỹ. Sau này gặp người có duyên, đưa vật này cho hần. Người cùng vật này hữu duyên. Nên tặng người!”

Phương Triết không biết bên trong có gì, lại nói hần và lão già vô tình gặp nhau. Sao biết là có duyên hay không có duyên. Hần không nhìn được liền hỏi “Cho hỏi, lão nhân gia quý danh thế nào. Để văn bói tiện xưng hô?”

Lão vuốt râu trắng bạc, từ tốn nói “Bạch Hữu Đạo!”

Phương Triết “a” lên một tiếng. Sau đó giật mình vì nhận ra danh tự này. Bạch Vi Nhất trưởng lão có nhắc qua Bạch gia có mười vị trưởng lão. Người có địa vị cao nhất chính là Bạch Hữu Đạo. Trưởng bối lớn nhất của Bạch gia. Nói thẳng ra lão gần như là lão tổ tông của Bạch gia, nên địa vị vô cùng cao quý.

Giờ hần mới hiểu vì sao lão nhân gia nói lão và hần có duyên. Hần không những có duyên với lão, mà toàn bộ Bạch gia, ai hần cũng có duyên. Vì hần được cao tăng Bạch gia bồi dưỡng chiều cổ. Ân tình chưa trả hết, lại nhận thêm một món quà mới.

Khi hần nhìn lại, đã không còn thấy bóng dáng Bạch Hữu Đạo trưởng lão. Thân ảnh lão, hầu như không để lại bất kỳ dấu vết nào. Đây mới chính là cao nhân của Bạch gia. Hần cảm giác, đối với Bạch Hữu Đạo trưởng lão, hần chỉ là hạt cát trong sa mạc mênh mông.

Hần nhìn trong tay hộp gỗ, tò mò mở ra, bên trong có một bìa sách màu xanh rêu, đề chữ “Ngự Kiếm Quyết 2”. Phương Triết giật mình, hai mắt tròn xoe. Hần nhanh chóng thu hồi vào túi vải, xem như chưa từng thấy qua. Đối với hần, đây chính là cơn mưa giữa mùa hạ. Đang lạc đường thì có bản tay chỉ hần làm sao đi tiếp.

Bởi vì hần hầu như rơi vào bình cảnh trong một thời gian khá dài. Ngự Kiếm quyết hần học tập hầu như tùy tâm sở dục, nhưng hần vẫn cảm giác còn thiếu nhiều thứ. Nên hần chưa bao giờ cảm nhận đạt được viên mãn.

“Thì ra, vẫn còn có Ngự Kiếm Quyết quyển 2”

Phương Triết lẩm nhẩm, sau đó nhìn về phía tỷ đệ Ngô Như Ngọc đang ở một đoạn khá xa, không dám đến gần. Bọn họ sợ làm phiền Phương Triết đàm đạo với lão già, nên cố tình giữ một khoảng cách.

Phương Triết ngoác tay, sau đó tiếp tục dẫn tỷ đệ bọn họ đi vào bên trong Lan Lăng Tự.

Lúc này, bầu không khí vô cùng trang nghiêm, không một tiếng nói chuyện. Chỉ có tiếng chuông cùng tiếng gõ mõ nhịp nhàng. Tiếng giảng pháp của đại thiên sư Phổ Quang vang dội khắp mọi ngõ ngách trong chính điện.

Phương Triết khi bước vào, bị một loại dao động đánh thẳng vào tâm trí, khiến hần không thể nào từ chối tiếp nhận. Một loại cảm giác dễ chịu, nhẹ nhõm khiến hần sững sờ. Hần liền ngồi xuống, xếp bằng bắt đầu vận chuyển luyện khí quyết. Hần không sai, linh khí dày đặc khiến hần không ngừng hấp thu. Cảm giác này vô cùng tốt.

Ngồi phía chủ tọa, đại thiên sư Phổ Quang khẽ nhướng hàng chân mày. Ánh mắt lão đảo một vòng bên dưới người dự thỉnh, phát hiện Phương Triết đang thọ nạp linh khí.

Lão khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục giảng pháp. Phương Triết bên dưới vẫn tiếp tục thọ nạp linh khí càng lúc càng nhiều hơn. Hần cảm giác cơ thể hần, có một chút thay đổi.

Hơn một canh giờ sau, bài giảng kết thúc, Phương Triết mở mắt ra, phát hiện xung quanh không còn ai. Chỉ có một vị đại sư đang nhìn hần không rời mắt.

Phương Triết vội vàng đứng dậy chấp tay nói “Văn bói thất lễ!”

Vị đại sư mỉm cười, sau đó nói “Đại thiên sư mời thí chủ ra hậu hoa viên phía sau Lan Lăng Tự gặp mặt!”

Phương Triết nghe vậy, trong lòng vô cùng bất ngờ. Một người có thể dùng bài giảng pháp, làm linh khí xung quanh dày đặc. Đây không phải một vị đại sư bình thường có thể làm được.

Phương Triết theo đại sư ra hậu hoa viên, lúc này đã thấy đại thiên sư Phổ Quang đứng gần một dòng thác. Ánh mắt vô định.

Phương Triết tiến lại gần chấp tay nói “Vân bối ra mắt đại thiên sư!”

Đại thiên sư xoay người lại mỉm cười nói “Không ngờ dưới hạ giới, lại có tiểu tử thô nạp được linh khí. Xem ra tiểu thí chủ vận khí không tệ!”

Phương Triết thắc mắc nói “Hạ thế?”

Đại thiên sư ngắm Phương Triết một hồi, không có trả lời thắc mắc của Phương Triết. Lão cân nhắc một lúc, từ trong áo cà sa lấy ra một quyển sách. Lão nói “Bản đạo cùng tiểu thí chủ có duyên, đây xem như lễ vậy lần đầu gặp mặt”

Lão nhìn Phương Triết biểu tình, lão cười nói tiếp “Đây là một quyển Thanh Tâm Chú, có thể giúp tiểu thí chủ ổn định được tâm tính, giúp tính khí thần năng cao một bước”

Phương Triết cảm giác hần hôm nay vận khí nghịch thiên. Trước đó là Bạch Hữu Đạo, giờ lại là một cao tăng ở Lan Lăng Tự. Phương Triết vội vàng tiếp lấy, sau đó hần cảm kích nói “Đa tạ đại thiên sư lễ vật. Vân bối đứng thật đang cân thứ này!”

Đại Thiên Sư cười ha ha nói “Tiểu tử ngươi, có thể tại hạ giới tu luyện được như vậy. Đúng là một nhân tài khó gặp được. Sau này có duyên, sẽ tương ngộ!”

Lão vừa nói xong, thân ảnh từ từ biến mất không để lại một chút dấu vết nào. Lão cùng Bạch Hữu Đạo trường lão hạ tràng, giống như nhau. Phương Triết trong lòng cảm khái.

Phía sau lưng, hơn trăm vị tăng nhân đột nhiên quỳ xuống bái lạy. Phương Triết không nghĩ tới, địa vị đại thiên sư lại cao vời đối với đại sư trong Lan Lăng Tự đến như vậy.

Phương Triết cầm trong tay Thanh Tâm Chú, trong lòng cảm giác rộn ràng. Hần chấp tay về hướng biến mất của đại thiên sư khom người thật sâu để cảm kích. Hần không hiểu đã làm được chuyện gì tốt, lại được nhiều đại nhân vật chiếu cố đến như vậy.

Cách Phương Triết chừng trăm dặm trên một đỉnh núi. Hai thân ảnh một tiên phong đạo cốt, một tăng nhân nhìn nhau mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Hắc Độc Y Nhân

Phía tây cách Thăng Long thành chừng hai trăm dặm. Có một khu rừng rộng lớn quanh năm toàn cảnh âm u hoang vắng. Trước kia bên ngoài bìa rừng còn có một ngôi làng nhỏ là Dã Lang Thôn. Nhưng giờ đã hoàn toàn hoang phế, xương cốt người nằm rải rác khắp nơi. Xung quanh chỉ toàn những côn trùng, độc vật bò vương vãi khắp nơi.

Khu vực này trở thành một cấm địa, hầu như không người dám bén mảng tới.

Sâu trong khu rừng có một kỳ đàm, gọi là Hắc Bộc Đàm. Nơi đây mặc dù thiếu ánh sáng, nhưng quan cảnh vô cùng đẹp mắt. Có dòng thác trải dài, xung quanh mọc nhiều kỳ trân dị thảo, với màu sắc vô cùng rực rỡ.

Cạnh dòng thác có một ngôi nhà bằng gỗ, được bố trí vô cùng đơn giản. Trước sân nhà gỗ được trồng nhiều loại thảo dược, và độc thảo vô cùng bắt mắt.

Bên trong nhà, lúc này, đi ra một thân ảnh gầy gò, dáng người thấp bé. Bên cạnh là một thiếu niên anh tuấn họ tổng.

Đây chính là Ngôn thần y Ngôn Tử và Hạc Âm. Vùng Hắc Bộc Đàm này là nơi trú ẩn lâu năm của Ngôn Tử, còn Hạc Âm mới gia nhập gần đây. Hần vì muốn báo thù cho sư phụ là Hạc Tiên Sinh. Nên gia nhập cùng lão, chuẩn bị một kế hoạch lớn, hồng tiền Phương tiểu ác tặc vào con đường tuyệt mệnh.

Ngôn Tử và Hạc Âm ra bên ngoài tiếp đón một vài khách nhân viếng thăm. Trước đó hơn một khách, bọn họ nhận được báo động có kẻ xâm nhập từ bên ngoài bìa rừng truyền đến.

Những người tìm đến lão hiện tại, không có ai tốt đẹp vì biệt danh của lão ở vùng này là Hắc Độc Y Nhân. Có thể giết người từ khoảng cách xa trăm dặm. Ác danh của lão đã vang dội khắp mọi nơi trong giới hắc đạo.

Lúc này có bốn thân ảnh tiến vào sân nhà gỗ. Bọn họ toàn bộ đều mặc hắc y, thân khoác áo choàng đen vô cùng bí ẩn.

Ngôn Tử nhìn bộ dáng bốn người, lão chậm rãi nói “Các ngươi là người Âm Sát?”

Bốn người bọn họ bị nói trúng tên thế lực. Nên sững sờ, không nói được lời nào. Ngôn Tử nói tiếp “Thủ lĩnh Âm Sát các ngươi từng đến tìm ta. Nên nhìn sợ, ta có thể đoán ra lai lịch các ngươi!”

Bốn tên hắc y nhân nghe Hắc Độc Y Nhân, lão nhân nói vậy. Cả bốn tên mới tháo mũ trùm đầu ra. Bọn họ chấp tay thi lễ “Lần này phụng sự chủ tọa đến nhờ Hắc Độc Y Nhân lão nhân gia hỗ trợ giết một người!”

Cả bốn tên hắc y nhân, hầu như khuôn mặt biến dạng. Ngôn Tử có thể nhận ra bọn họ bị hủy dung để tiện bề hành sự. Lão chậm rãi tiến lại gần một gã hắc y. Sau đó lấy ra một lọ thuốc, thoa lên tay, rồi hướng về phía khuôn mặt hắc y nhân đó. Lúc đầu tên hắc y nhân tỏ ra sợ, nhưng vẫn điềm tĩnh không nhúc nhích.

Lão thoa lớp thuốc lên khuôn mặt tên hắc y nhân đó, khoảng mười hô hấp sau. Lớp da sần sùi tan chảy ra, tên hắc y nhân ôm mặt gào thét thảm thiết.

Ba tên còn lại thấy vậy lùi ra phía sau cảnh giác. Lúc này tên hắc y nhân đó không còn là hét, hần điềm tĩnh sờ lên khuôn mặt mình. Khuôn mặt đã trơn bóng. Ba tên còn lại sững sờ, nhìn khuôn mặt bị hủy dung đã hoàn toàn bình phục. Thủ đoạn này, đúng thật là nghịch thiên.

Lúc này, danh khí Hắc Độc Y Nhân trong lòng bọn chúng nâng lên một bậc. Ngôn Tử vuốt chòm râu, ra vẻ đắc ý.

Sau khi đã biểu diễn xong, lão nói “Các ngươi muốn ta giết ai?”

Tên vừa hồi phục khuôn mặt, quỳ xuống tạ ơn Hắc Độc Y Nhân, sẵn tiện trả lời “Chủ tọa bọn ta mời Hắc Độc Y Nhân giết một tiểu tử họ Phương!”

“Phương Triết!” Lão như bị thói quen thốt ra danh tự đó.

Bốn tên hắc y kinh ngạc. Hạc Âm phía sau Ngôn Từ cũng bị kích động, nắm chặt tay lại đợi biểu hiện của lão Ngôn Từ.

Hắc Độc Y Nhân cân nhắc một lúc, mới nói “Chuyện này, không phải một sớm một chiều có thể giải quyết được. Ta đã nhờ thuộc hạ, cung cấp tin tức quan trọng cho Mộc gia. Bọn họ sẽ sớm phối hợp với ta diễn một màn kịch. Chuyện về Phương tiểu tử các người về báo lại không cần ra tay”

Lão nhìn biểu hiện lúng túng của bốn tên hắc y nhân, lão cười ha ha nói “Nếu muốn nhanh chóng thì các người nên tìm thế lực khác, ta không giúp được. Mà có thế lực có thể giết được tiểu tử đó, thay ta cảm tạ hân!”

Đến lúc này, lão vẫn chưa buông bỏ được Phương Triết. Mặc dù thời gian khá lâu, lão mất đi cơ hội hồi phục như ban đầu. Máu tên tiểu tử đó cũng không còn tác dụng, nhưng lão vẫn không ngừng tìm cách tự cứu lấy mình.

Lão nhìn bốn tên hắc y nhân rời đi. Sau đó cùng Hạc Âm rời khỏi nhà gỗ, đi vào một hang động gần đó.

Đây là một hang động rất lớn, xung quanh mờ tối, không có ánh sáng mặt trời, chỉ có ánh sáng từ ngọn đuốc. Hạc Âm phía sau dè dặt, đi sau lưng không dám đi ngang hàng.

Ngôn Từ dừng lại trước một cái ao, có dòng nước màu đen đặc sệt. Hầu như không hề có một tí gợn sóng.

Lão dùng dao, trích một giọt máu vào cái ao màu đen. Lúc này, có một hồi gợn sóng với một tiếng rít dài.

Hạc Âm tâm thần bị rút lại, hân hoảng sợ, hai chân hầu như run rẩy đứng không vững.

Ngôn Từ trấn an hân “Không sao, con ta không làm hại người. Người trước vào kinh thành phối hợp Lâm Tùng Mạc tiến hành kế hoạch, tốt nhất là trên phạm vi cả Thương Nguyên Quốc”

Hạc Âm chấp tay vâng lệnh, nhanh chóng rời đi.

Chỉ còn lại Ngôn Từ mỉm cười, ánh mắt nhìn xuống ao nước màu đen lẩm nhẩm “Con ngoan, mau chóng lớn lên giúp phụ thân trả thù tên tiểu tặc tử đó. Vì phụ đã chờ đợi quá lâu rồi!”

...

Sau khi Hắc Độc Y Nhân từ chối nhiệm vụ, bốn tên Âm Sát trở về tổng đà trong một căn mật thất.

Bọn chúng báo cáo lại từng câu từng chữ mà Hắc Độc Y Nhân đã truyền đạt. Ngồi ở vị trí chủ tọa rơi vào trầm tư. Bốn tên Âm Sát vẫn quỳ đối diện chờ mệnh lệnh.

Chủ tọa cuối cùng lên tiếng “Hắc Độc Y Nhân như vậy cũng có tư thù với tên tiểu tử họ Phương. Rất tiếc là thời gian gấp rút, không thể chiếu theo cách làm của lão được”

Nhất chấp sự là người nể nang nhất, hân liền góp ý “Theo thuộc hạ, đã Hắc Độc Y Nhân không ra tay, ta đánh mượn nhờ thế lực khác thay thế vậy!”

Nhị chấp sự bên cạnh, cân nhắc một lúc mới cho ra ý kiến “Theo thuộc hạ tính toán, đã đối phó tiểu tử kia khó khăn. Ta nên tìm dịp trực tiếp đối phó Kim gia mới là vương đạo!”

Chủ sự ngồi trên gập đầu, hân cân nhắc đến một thế lực là Ngọa Môn, ở Đồng Hải. Đây là thế lực chuyên về sử dụng ám khí độc môn, thủ đoạn hủy thiên diệt địa. Hầu như là trong hắc đạo, ác danh không thể nào thua kém Âm Sát, có khi là cao hơn mấy cấp. Một phần phía sau chống lưng chính là một thế lực vô cùng lớn. Bọn họ chỉ ra tay trong phạm vi thành viên của tông môn gặp rắc rối.

Chủ tọa ngẫm nghĩ, liền hướng nhị chấp sự nói “Bọn người Mộc gia có quan hệ rộng khắp, có thể sẽ kêu gọi được người của Ngọa Môn. Nếu bọn họ nôn nóng, chắc chắn sẽ hỗ trợ một phần. Coi như chúng ta giảm bớt thủ lao vậy!”

Lúc này, một tên mật thám từ bên ngoài vội vàng chạy vào báo cáo. Hân quỳ xuống chấp tay nói “Thuộc hạ vừa nhận được tin tức từ Kim gia, hai ngày sau, Kim Đại Phát đến đèo Vọng Nhai bàn chuyện làm ăn”

Chủ tọa bên trên suy nghĩ, hân lẩm nhẩm “Đèo Vọng Nhai, đó không phải là có mỏ thiết của bọn người Mộc gia sao?”

Tam chấp sự có tin tình báo riêng, hân thêm vào “Thuộc hạ nắm được thông tin, Mộc gia đã bỏ rơi mỏ thiết ở đó, vì sợ triều đình tra xét. Có thể Kim gia đến đó tiếp quản mỏ khoáng!”

Nghe Tam chấp sự nói vậy, chủ tọa bên trên đứng dậy, hân hầu như đứng ngồi không yên. Hân hướng Nhị chấp sự căn dặn “Người lập tức đến Mộc gia bàn đối sách. Đây chính là cơ hội tốt, Mộc gia cũng sẽ không bỏ ra cơ hội này đâu!”

Nhị chấp sự nhận lệnh, nhanh chóng rút lui ra bên ngoài.

Chủ sự nhìn sang bốn tên hắc y đang đứng bên dưới chờ lệnh. Hân suy tính một hồi, sau đó nói “Bốn người các người quay lại gặp Hắc Độc Y Nhân, nhờ lão giúp một tay. Có thêm lão, cơ hội thành công sẽ cao hơn”

Bốn tên hắc y vâng lệnh, sau đó nhanh chóng lên đường. Ba tên chấp sự thấy không còn chuyện gì bàn bạc, cũng cáo từ.

Lúc này chỉ còn lại một mình chủ tọa. Hân tháo mũ trùm đầu ra, rồi cởi luôn áo khoác, lộ ra chân dung một gã thư sinh tuấn mỹ. Hân lấy từ trong túi áo ra một cây quạt, phe phẩy một hồi rồi tự mình nhủ thầm “Nếu lần này thất bại, coi như Âm Sát ta từ đây về sau biệt tích giang hồ”

Hân nói xong, nhanh chóng bước ra khỏi mật thất, rồi hòa quyện vào đám đông người trong thành. Dáng vẻ tuấn mỹ thư sinh, hòa nhập vào đám đông như một người bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44: Cảnh giới nâng cao một bước

Yến Vân gia trang, vào buổi tối trăng sáng trong một tiểu viện cạnh bờ hồ.

Đã qua năm ngày từ lần gặp gỡ đại thiên sư Phổ Quang, Phương Triết hàng ngày ngồi thiền trấn định tâm thần niệm Thanh Tâm Chú.

Thanh Tâm Chú như cái tên, giúp người niệm chú giữ vững tinh thần vô tạp niệm. Nhờ đó, việc hấp thu linh khí và ổn định trong trong từng kẽ mạch được nâng lên đáng kể. Từ đó, tinh khí thần không ngừng tăng lên.

Ví như trước kia, hần không chế chừng năm chum nước cố định bên dưới dòng thác, giờ hần có thể nâng số lượng không chế lên năm thành, tương đương bảy chum nước. Hầu như rút ngắn được một thời gian luyện tập khác khổ.

Phương Triết thả lỏng người, nhìn sang Tiểu Hắc đang nằm bên cạnh không rời nửa bước. Nó hầu như không việc gì làm, chỉ ăn rồi ngủ. Nhưng có nó bên cạnh, Phương Triết cảm giác an toàn hơn rất nhiều.

Hần lẩm nhẩm “Ngày mai bắt đầu nhập học Thái Học Viện, vậy là còn hai năm nữa sẽ giúp Bạch gia làm một nhiệm vụ. Không biết đến khi nào mới gặp lại Khúc Tiểu Bạch. Không biết năng ta giờ có cao lớn như ta không? Nghĩ tới gặp lại năng thật sự chờ mong”

Ngẫm nghĩ, Phương Triết điểm nhẹ ngón tay, Bạch Nhật Phi Kiếm bay ra, lơ lửng xung quanh.

Tối nay Phương Triết tiếp tục trích máu để uẩn dục Phi Kiếm. Hần tin tưởng lời Bạch Vi Nhất Trưởng lão sẽ không sai, lão sẽ không vô cớ gạt hần.

Mặc dù đây đã là lần thứ tư, hần uẩn dục phi kiếm. Hần vẫn chưa cảm giác có hiệu quả, nhưng hần tin tưởng, một ngày nào đó sẽ thành công. Sẽ khiến phi kiếm nhận chủ.

Sau khi đã lĩnh ngộ được Thanh Tâm Chú, Phương Triết bắt đầu nghĩ đến Ngự Kiếm Quyết 2 mà Bạch Hữu Đạo trưởng lão đưa hần. Lần đó, hần muốn hỏi rõ nguồn gốc quyền sách. Hần cũng muốn tìm hiểu gốc gác Luyện Khí Quyết, và danh tự “Đạo Viện” là gì. Nhưng hần chưa kịp hỏi, lão đã biến mất. Bạch Vi Nhất trưởng lão thì hầu như không tiết lộ, đó dường như là một điều cấm k của Bạch gia.

Phương Triết mở hộp gỗ ra, bên trong có quyển sách, nó chỉ là một bìa sách, bên trong có ba thẻ bài cỡ bàn tay màu bạch kim bóng loáng.

Trên mỗi thẻ bài, có ghi tên theo trình tự là “Nhất Kiếm Xuyên Tâm”, “Liên Hoa Kiếm” và “Vô Hình Kiếm”. Hần cầm thẻ bài “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” lên ngẫm nghĩa một hồi, không thấy động tĩnh gì.

Hần chợt nghĩ đến có thể thẻ bài như túi vải của Khúc Tiểu Bạch, cần dùng linh khí truyền vào mới có thể khai thông.

Hần nói liền lăm, tức gì một tia sáng nhỏ bắn vào mi tâm hần, khiến hần thất thần.

Lúc này, một loạt hình ảnh chuyển động và ký tự xuất hiện trong đầu hần, khiến đầu hần muốn nổ tung. Hần lặn lội, ôm đầu trong đau đớn.

Khoảng mười hô hấp sau hần mới bình thường trở lại. Hần thở ra một hơi trọc khí.

Nét mặt hần bình tĩnh lại, trên mặt có một nét tươi cười. Giờ hần mới hiểu, đây là một loại thủ đoạn truyền dạy bí pháp.

Từ tin tức hần nhận được, Ngự Kiếm Quyết 2 chia làm ba chiêu thức: Nhất kiếm xuyên tâm, Liên Hoa Kiếm và Vô Hình Kiếm. Người sáng tạo ra tên là Thiên Sơn Tấn Nhân. Lão cả đời không học gì ngoài Ngự Kiếm Quyết và nâng Ngự Kiếm Quyết lên một tầng cao mới. Người có thể học được phải đạt Ngự Kiếm Quyết tới viên mãn. Đúng lúc Phương Triết đã đạt tới viên mãn, hầu như là không thể nào tấn cấp được nữa.

Phương Triết đứng dậy, từ tin tức nhận được, hần bắt đầu thi triển chiêu đầu tiên “Nhất Kiếm Xuyên Tâm”. Bạch Nhật Phi Kiếm lơ lửng, rồi dừng trước ngực hần, mũi kiếm hướng về trước, xung quanh có một luồng không khí dao động.

Phương Triết nhắm phi kiếm về phía một tảng đá cao năm trượng. Hần truyền linh khí vào phi kiếm đến một cấp độ nhất định. Thời gian kéo dài chừng năm hô hấp. Hần hét lên “Phá!”

Phi kiếm lập tức phi với tốc độ cực nhanh, tạo thành một lưu quang hướng tảng đá xoẹt qua, rồi va chạm vào tảng đá tạo thành một âm thanh cực kỳ lớn.

Tiếng oanh động lớn đến nỗi rung chuyển cả tòa trang viên. Người trong gia trang lúc này chạy ra nhìn khung cảnh. Trước mắt, tảng đá to lớn bị khoét một lỗ cực lớn ở vị trí trung tâm. Điều đáng nói là tảng đá hầu như không hề bị bể nát. Điều này nói lên, uy lực “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” rất khủng khiếp mới làm được như vậy.

Hai tỷ đệ Ngô Như Ngọc tiến lại gần nhìn tảng đá mà không giấu được rung động, nàng tò mò hỏi “Đại ca học chiêu mới sao?”

Phương Triết cười ha ha nói “Chiêu mới, uy lực hơi mạnh khiến mọi người thức giấc. Tiểu muội trước ngủ, mai lại đi học!”

Ngô Như Ngọc gật đầu, sau đó cùng mọi người về phòng.

Phương Triết trong lòng nở hoa, hần không nghĩ tới, chỉ mới lần đầu thi triển đã mạnh như vậy, nếu tinh thông thì sẽ như thế nào.

Phương thức truyền thụ của Thiên Sơn Tấn Nhân quả là tuyệt diệu, không cần máy mò nhiều, kinh nghiệm trực tiếp đi vào trí nhớ.

Nhưng hần vẫn nhăn mặt than thở “Mặc dù dễ dàng, nhưng phương thức tiếp nhận khiến đầu óc muốn nổ tung a!”

...

Hôm sau, trên diễn tràng rộng lớn Thái Học Viện.

Toàn bộ năm ngàn tân sinh trong bộ trang bộ trắng của Thái Học Viện học sĩ vô cùng đẹp mắt. Phía trên đài cao là ba mươi vị lão sư vô cùng uy nghiêm. Vị trí chủ tọa là viện trưởng Hoàng Nhạc Công, đã ngoài sáu mươi nhưng phong thái vô cùng thông dong tự tại. Lão hầu như râu tóc bạc phơ như một vị tiên nhân giáng phàm.

Lão đứng trước toàn thể tân sinh gần năm ngàn người, chậm rãi nói “Đây là khóa học thứ mười lăm, lão sư làm viện trưởng Thái Học Viện. Cũng như mọi năm, lão sư chúc toàn thể tân sinh hoàn thành tốt khóa học, sau khi học xong hai năm. Trở thành những trụ cột của Thanh Nguyên Quốc. Mỗi người có con đường riêng, chỉ cần mình thích, thì cứ theo đuổi nó.”

Lão dừng lại, ngo quanh một hồi, sau đó nói tiếp “Khóa này đặc biệt đến kỳ năm năm một lần Tuyển Thiên Tài Chiến của hai nước Thanh Nguyên Quốc và Thanh Lương quốc. Để tìm

kiếm Kinh Sư Đệ Nhất nhân. Người đạt danh hiệu này sẽ là Tướng Quân danh dự của liên quân hai nước. Đối với Thanh Nguyên Quốc, người có thành tích tốt nhất trong cuộc Tuyển Thiên Tài Chiến, sẽ được đến Trung Châu tham dự Thiên Tài Chi Chiến”

Phương Triết nghe đến danh tự “Kinh Sư Đệ Nhất Nhân” chột sững sờ. Hắn đã từng nghe nói đến một lần, đó là Khúc Tiểu Bạch đã nhắc qua.

Lão viện trưởng nói tiếp “Việc tham gia nhân tài thách đấu, sẽ diễn vào đầu năm sau. Chi tiết từ từ sẽ được thông báo ở hội trường”

Lão viện trưởng nói xong, liền rút lui nhường vị trí cho những vị lão sư khác.

Khoảng hơn hai canh giờ sau, lễ nhập học mới thật sự kết thúc.

Phương Triết nhanh chóng ra ngoài cổng Thái Học Viện hội ngộ với Ngô Như Ngọc cùng Kim Mộc Thông. Khi Phương Triết đến nơi, thì bất gặp Kim Mộc Thông đang bị hai gã tân sinh uy dũng khống chế. Còn Ngô Như Ngọc đang bị ép sát vào vách tường. Bộ dáng nàng vô cùng khó chịu vì một gã tân sinh cao lớn, với nét mặt thanh tú gây khó dễ.

Vừa thấy Phương Triết, nét mặt nàng đã hòa hoãn hơn. Phương Triết không nói gì, nhẹ nhàng tiến lại gần, nắm lấy tay nàng giải vây.

Phía sau tên tân sinh đang gây khó dễ Ngô Như Ngọc, có bốn tên khác ngăn cản.

Một trong bốn tên hậm hực nói “Ngươi biết đang cản trở ai không? Đây là Dịch công tử, tôn từ Dịch quốc công. Ngươi cũng dám chọc giận!”

Phương Triết ra vẻ ngạc nhiên, hấn chấp tay nói “Thì ra là Dịch công tử, tiểu đệ thất kính. Tiểu muội không hiểu chuyện nên chọc giận Dịch công tử, Dịch công tử đại nhân đại lượng bỏ qua cho tiểu đệ!”

Tên Dịch công tử ngao nghể không phản ứng gì, thấy vậy Phương Triết liền nhanh chóng rút lui.

Bốn tên tay sai can lại, bọn chúng chụp lấy tay Phương Triết, nhưng chỉ chụp vào khoảng không. Phương Triết nhẹ nhàng lướt về hướng Kim Mộc Thông. Sau đó cho hai tên khống chế hắn hai bạt tay, bọn chúng văng ra hai bên.

Kim Mộc Thông khó khăn, gãi đầu áy náy nói “Tiểu đệ không bảo vệ được tiểu muội, Triết ca thông cảm!”

Phương Triết mỉm cười nói “Không phải ngươi theo võ đạo sao? Từ từ sẽ mạnh lên, ngươi yên tâm!”

Hầu như ba người không hề để ý những tân sinh đang vây xung quanh, thân nhiên nói chuyện.

Tên Dịch công tử lúc này mày nhăn lại, hấn cảm giác bị khinh thường. Hắn liền ra hiệu cho bốn tên tay sai tiến lên khống chế Phương Triết.

Phương Triết chỉ liếc nhẹ một cái, bốn tên tay sai lập tức đôi chân nhũn lại, hầu như đứng không vững.

Cái gọi là khí thế, chính là chân chính nghiền ép. Không cần ra tay.

Phương Triết không nói gì, chấp tay chào Dịch công tử một cái, rồi rời đi. Bỏ lại sau lưng toàn bộ ngẩn ngơ, bối rối.

Dịch công tử chưa nguôi cơn giận, đá một tên tay sai, quát lên “Vừa rồi các ngươi sợ cái gì?”

Bốn tên tay sai, không hiểu bản thân sợ cái gì. Bọn hắn chỉ cảm giác, cơ thể không khống chế được. Tự động gục ngã mà không hiểu vì sao.

Tên Dịch công tử phất tay tức giận, rồi nhanh chóng rời đi. Hắn dự định tạo khí thế áp bách đối với đám tân sinh, không ngờ thất bại hoàn toàn. Hắn nghĩ rằng kéo kệt “Lần sau gặp lại, để xem ta chơi chết ngươi như thế nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 45: Rắc rối ở Dạ Lan Phường

Từ sau khi Phương Triết báo tin về mô thiết cho Bạch gia, vùng đèo Vọng Nhai trở thành một khu vực cấm. Ngoại trừ con đường lên kinh thành vẫn khai thông bình thường, những khu vực khác hầu như đều có người Bạch gia âm thầm giám sát.

Trong đó Mộc gia vẫn chưa buông tha mô thiết, nhưng lại không dám hành động lỗ mãng. Lí do là bọn họ trước đó đã âm thầm khai khoáng, mà không bẩm báo triều đình, nếu chuyện này lộ ra ngoài, xem như bị tội khi quân. Cho dù hoàng hậu là người Mộc gia cũng khó tránh liên lụy.

Kim gia lần này được Bạch gia nhờ cậy, một phần vì quan hệ lâu năm, mặc khác Kim gia rất giỏi trong việc khai khoáng. Thế lực Kim gia nằm trong tam đại gia tộc lớn, không phải vì kinh doanh nhỏ lẻ, mà Kim gia có một mỏ vàng tổ truyền. Vị trí hầu như là bí mật tuyệt đối, không ai biết được. Chỉ có các đời gia chủ mới biết được vị trí chính xác của mỏ vàng mà thôi.

Thông tin Kim gia hợp tác Bạch gia tiếp quản mô thiết ở đèo Vọng Nhai, hầu như khiến các thế lực ở kinh thành đứng ngồi không yên.

...

Đồng thành, nơi có dãy phố gọi là Dạ Lan Phường. Sản nghiệp của Tống gia bồi thường cho Kim gia, vì trả ân cứu mạng. Kim gia chủ tặng cho Phương gia làm sản nghiệp.

Khu phố Dạ Lan Phường này trước kia là một khu vực sầm uất, nhưng vài năm trở lại đây, hầu như danh tiếng đã không còn như trước. Số người vui chơi, ăn uống vào ban đêm không còn tấp nập như trước. Một phần Tống gia bỏ bê không chăm sóc, nên thế lực Hắc Bang ở nơi khác đến quấy nhiễu. Khiến việc buôn bán ảnh hưởng, an ninh lại không được an toàn. Đến cuối cùng, những khu chợ đêm, những túp lều sầm uất từ từ đóng cửa. Chỉ còn lại một số túp quán có thâm niên, gấn bó mới kéo dài đến hiện tại.

Xe ngựa Kim gia dừng chân lại trước một túp quán lâu năm. Có tên là Thực Vi Tiên, đây là túp lâu có danh tiếng nhất trong khu vực Dạ Lan Phường. Nhưng giờ đây đã rất vắng vẻ, số khách ghé quán hầu như rải rác. Tiền kinh doanh buôn bán chỉ duy trì đếm từng ngày.

Lần này Kim Mộc Thông, dẫn Phương Triết đến Dạ Lan Phường theo chủ ý phụ thân hắn. Kim Đại Phát lão gia chủ trước khi đi gặp Bạch gia bàn chuyện làm ăn ở đèo Vọng Nhai. Hắn có nhờ Kim Mộc Thông dẫn Phương Triết đến tiếp quản Dạ Lan Phường.

Điều quan trọng nhất đối với Kim Mộc Thông, trợ giúp Phương Triết tiếp quản Dạ Lan Phường, nguyên nhân chính là Thực Vi Tiên từ lâu do gia đình Lâm Mộ Tuyết quản lý, kinh doanh nhiều đời. Mục đích Kim Mộc Thông chính là muốn gặp mặt Lâm Mộ Tuyết, vì hắn rất quan tâm nàng. Nàng đã hai ngày không có đến Thái Học viện học tập. Hắn trước là thăm hỏi, sau là tìm hiểu nguyên nhân.

Kim Mộc Thông bước xuống xe ngựa liền trực tiếp đi vào tửu quán. Phương Triết âm thầm theo sau, hắn biết Kim Mộc Thông rất nôn nóng trong lòng.

Lúc này bên trong quán có hơn mười tên ăn mặc bừa bộn. Phía sau lưng áo có thêu dòng chữ “Hắc Bang”. Bọn chúng có trang bị đao kiếm vô cùng hung hãn. Đối diện là nhóm sáu người đang co rút sợ hãi. Kim Mộc Thông nhận ra Lâm Mộ Tuyết đang ở bên cạnh cha mẹ nàng.

Trong lòng hắn rạo rực, trực tiếp chạy đến trước mặt Lâm Mộ Tuyết. Nét mặt nàng vô cùng bất ngờ, khi nhìn thấy gã tiểu bản tử Kim Mộc Thông.

Lâm Mộ Tuyết thoáng liếc ra ngoài cửa nhận ra Phương Triết cũng có mặt, nét mặt nàng hòa hoãn hơn nhiều. Sau đó hướng Kim Mộc Thông xua đuổi “Chuyện này không liên quan đến Kim công tử, xin Kim công tử về cho!”

Kim Mộc Thông không nói, xoay người đối diện đám Hắc Bang. Hắn hùng hổ nói “Các ngươi ban ngày ban mặt dám đến làm loạn, không sợ quan phủ đến tổng giam sao?”

Một tên đầu lĩnh trong đám Hắc Bang cười hắc hắc nói “Chuyện này tiểu bản tử ngươi mau rút sang một bên, nếu không hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Kim Mộc Thông nghiêm túc lại “Các ngươi biết ta là ai không? Kim gia chủ là phụ thân ta. Nếu không nể mặt, các ngươi tự gánh hậu quả!”

Phương Triết từ xa quan sát Kim Mộc Thông, nhìn đôi tay hắn run rẩy mà phì cười. Tiểu bản tử này cũng khá can đảm, hắn dũng khí có được, một phần là vì muốn bảo vệ người mình yêu quý. Điềm này Phương Triết gật đầu tăng thưởng hắn.

Lúc này tên đầu lĩnh cười hắc hắc nói “Kim gia thì thế nào? Đây là địa bàn của Hắc Bang. Các ngươi cũng không có quyền can thiệp!”

Sau đó hắn hướng sang vị trung niên nhân, phụ thân Lâm Mộ Tuyết nói “Lâm chương quỹ, thủ lĩnh bọn ta đã muốn mua lại tửu lâu này. Hôm nay là hạn chót, các ngươi phải có câu trả lời thích đáng. Nếu không hậu quả vô cùng nghiêm trọng!”

Hắn vừa nói, xung quanh những tên lâu la mãi đao kiếm xềnh xệch, vô cùng nhói tai. Lâm chương quỹ về mặt cảm hận nói “Tửu quán ta kinh doanh lâu đời, đâu phải muốn bán là bán? Các ngươi đừng hiếp người quá đáng!”

Tên đầu lĩnh gắt giọng lại “Vậy là các ngươi muốn tìm đường chết!”

Hắn nói xong, liền ra tay ám hiệu bọn lâu la tiến lên đập phá quán. Kim Mộc Thông không sợ, vội vàng ngăn cản, nhưng chỉ cần một cái hất tay của tên lâu la. Hắn đã bị xô ngã về sau.

Phương Triết lắc đầu cảm thán “Vô sinh Thái Học Viện a!”

Nói rồi, hắn liền lao nhanh về trước. Bước chân Văn Trung Bộ nhẹ nhàng lướt qua từng tên lâu la. Phương Triết cử động như một cơn gió mát lạnh xuyên qua từng tên, chỉ sau mười hô hấp. Trong tay hắn nắm giữ toàn bộ đao kiếm của những tên Hắc Bang.

Bọn chúng phát hiện tay trống không, nhìn thấy Phương Triết cầm đao kiếm, bọn hắn vô cùng sợ hãi, vì nghĩ rằng Phương Triết là ma quỷ. Bọn chúng nhanh chóng thoái lui về phía sau tên đầu lĩnh, không dám vọng động.

Phụ phụ Lâm chương quỹ và Lâm Mộ Tuyết đứng sờ tại chỗ, bên cạnh là những tên tiểu nhị cũng dụi mắt mình, vì tưởng rằng đang bị hoa mắt.

Về phía tên đầu lĩnh, hắn lắp bắp nói “Ngươi là người phương nào? Dám nhúng tay vào chuyện Hắc Bang?”

Phương Triết im lặng không nói, Kim Mộc Thông ở phía sau lao lên giới thiệu “Đây là chủ nhân mới của Dạ Lan Phường. Hắc Bang các ngươi lo mà chuẩn bị rút xéo khỏi đây!”

Tên đầu lĩnh có nghe thông tin, một thiếu niên Phương gia được Kim gia tặng khu phố Dạ Lan Phường. Không ngờ là một thiếu niên trẻ tuổi, lại có thủ đoạn ma quỷ như vậy.

Hắn nhìn Phương Triết rồi nhìn đao kiếm nằm trên mặt đất. Hắn nhớ một giọt mồ hôi, lúng túng không biết làm sao. Cuối cùng thu người lại chấp tay nói “Việc này bọn ta mạo phạm, có gì thủ lĩnh bọn ta sẽ cho Phương công tử một câu trả lời!”

Phương Triết lắc đầu nói “Các ngươi về báo lại thủ lĩnh các ngươi. Từ nơi nào đến thì trở về đi. Nếu không thì đừng trách ta nặng tay với các ngươi!”

Bọn chúng nhìn phong thái ung dung tự tại của thiếu niên trước mặt mà sợ hãi. Hầu như đối phương không hề để ý đến bọn chúng.

Bọn chúng nhanh chóng nhặt lấy vũ khí, rồi rút khỏi tửu quán.

Lúc này, Lâm chương quỹ mới tiến đến chấp tay tạ ơn Phương Triết, lão nói “Lần này cũng may có Phương công tử đến cứu giúp, nếu không quán sẽ không còn. Nhưng mà bọn người Hắc Bang làm việc vô đạo, sợ rằng sẽ làm hại Phương công tử!”

Phương Triết đỡ lấy lão, chậm rãi an ủi “Chuyện này ta sẽ giải quyết. Lần này đến chủ yếu là xem xét tình hình. Việc làm ăn ở Dạ Lan Phường, ta sẽ tìm cách hồi phục lại như trước. Lâm bá phụ an tâm!”

Nghe các xung hô của Phương Triết, lão nhìn sang Lâm Mộ Tuyết. Lúc này lão mới hiểu rõ quan hệ bọn trẻ.

Lâm Mộ Tuyết cũng tiến lại gần Kim Mộc Thông, nét mặt nàng vô cùng nhu mì nói “Lần trước ở Thái Học Viện vì tình thế ép buộc. Hy vọng Kim thiếu gia đừng để bụng”

Nghe lời nàng nói như vậy, trong lòng Kim Mộc Thông nở hoa. Hắn không bao giờ nghĩ tới, được Lâm Mộ Tuyết xin lỗi mình. Hắn nằm mơ cũng không nghĩ được như vậy.

Hắn muốn khóc, nhưng trước mặt có nhiều người, hắn cắn răng đáp lại “Chuyện này chỉ là việc đồng học nên làm. Chuyện trước kia ta không để bụng. Lâm cô nương không cần áy náy trong lòng!”

Hắn nói tiếp “Từ sau khi Kim gia nhận tiếp quản khu vực này, ta mới biết được hoàn cảnh ở đây vô cùng khó khăn. Đó là lý do ta dẫn Phương đại ca đến đây tiếp quản. Với bản lĩnh của đại ca, ta nghĩ không sớm thì muộn, Dạ Lan Phường sẽ trở lại như lúc trước!”

Phương Triết ở xa nghe tiểu bản từ khen ngợi mình. Hắn muốn nổi da gà, trong lòng oán trách “Ta không cần người khen ngợi ta, người khen ngợi ta, tức là đem trách nhiệm lên đầu ta. Ta rất mệt mỏi a!”

Suy nghĩ là như vậy, nhưng Phương Triết vẫn tiến đến hướng Lâm chương quý chấp tay nói “Việc này đã là chuyện của Phương gia, ta sẽ có trách nhiệm xử lý. Bá phụ an tâm”

Suy nghĩ một lúc, hắn nói tiếp “Có gì bá phụ chuyển lời giúp ta thông báo cho các ông chủ ở Dạ Lan Phường hai ngày sau tụ họp tại đây. Ta có lời muốn nói”

Lâm chương quý gật đầu, trong lòng lão nổi lên một tia chờ mong. Lão quả thật đã quá mệt mỏi vì kế sinh nhai. Nếu không vì sản nghiệp lâu năm ở Dạ Lan Phường, Lão đã bỏ đi từ lâu rồi.

Phương Triết nhìn mọi người một hồi mới rời khỏi từ lâu. Kim Mộc thông không nở, nhưng hắn vẫn theo sau Phương Triết lên xe ngựa trở về. Hắn tâm tình hôm nay vô cùng thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Gặp phải hắc bang, hỏi người có sợ hay không?

Hai ngày là quãng thời gian đủ dài để Lâm chương quý tập hợp được các ông chủ ở Dạ Lan Phường. Bởi vì số người bỏ bê kinh doanh khá nhiều, số ít còn ở lại buồn bán sống qua ngày.

Đúng hẹn, Phương Triết cùng Kim Mộc Thông có mặt ở Thực Vi Tiên từ lâu. Lúc này bên trong đã có hai mươi vị lão bản đang ngồi ngay ngắn chờ đợi. Trên bàn đã bày sẵn tiệc rượu.

Khi Phương Triết bước vào, ánh mắt bọn họ đều rơi vào người Phương Triết và âm thầm đánh giá. Bọn họ có nghe nói đến Phương công tử. Một thiếu niên có danh khí lớn lại vô cùng lợi hại. Lại là tân sinh của Thái Học Viện, nên niềm tin vào vị thiếu niên này vô cùng lớn.

Phương Triết chọn một vị trí dễ nhìn, đứng giữa đám người. Hắn bắt đầu nói “Văn bối lần đầu đến đây đã nhìn ra khu vực này là địa linh sinh tài vận. Đây vốn là một khu trù phú, sầm uất!”

Phương Triết vừa nói, vừa xem xét biểu hiện từng người. Bọn họ trong lòng vẫn luôn tin tưởng đông thành Dạ Lan Phường sẽ có ngày hồi phục như lúc trước. Phương Triết có thể nhận ra được trong nét mặt từng người.

Phương Triết nói tiếp “Rất tiếc, an ninh lỏng lẻo, không có người bảo vệ dẫn đến có thể lực xấu âm thầm phá hoại. Lần này văn bối đến đây, sẽ dùng sức lực bản thân, hỗ trợ tối đa Dạ Lan Phường. Giúp Dạ lan Phường trở về vị trí vốn có của nó”

Một ông chủ lên tiếng chất vấn “Hiện tại khó khăn chính là không có khách, không người lai vãng, mà tiền thuê từ lâu lại không ít. Cho hỏi, Phương thiếu gia làm sao giải quyết?”

Phương Triết mỉm cười “Văn bối cho rằng để hồi phục, thu hút người bản xứ đến đây, cần có biện pháp. Văn bối trước mắt đã có, khoảng chừng không đến nửa năm, các vị sẽ nhìn thấy Dạ Lan Phường khởi sắc. Cho nên, năm đầu tiên Phương gia tiếp quản, sẽ miễn phí tiền thuê từ lâu”

Nghe Phương Triết nói vậy, cả bọn hầu như mặt mày hớn hờ, không thể nói ra lời vì xúc động.

Những năm tháng này, bọn họ vô cùng khó khăn, hết tiền thuê từ lâu, lại tiền bảo kê của Hắc bang. Hầu như bọn họ đã vượt sức chịu đựng. Chỉ vì niềm tin mãnh liệt vào cơ nghiệp tổ tiên, mà không dám buông bỏ.

Hai mươi vị lão bản đứng dậy, khom người cúi đầu sâu để tạ ơn Phương Triết.

Phương Triết nhìn những vị lão già xúc động, hắn càng thêm ý thức được tầm quan trọng của Dạ Lan Phường đối với bọn họ. Đó chính là mưu sinh của rất nhiều gia đình, chứ không phải chỉ hai mươi người bọn họ. Đằng sau họ, còn biết bao nhiêu miệng ăn đang chờ bọn họ.

Bầu không khí lúc này tĩnh lặng, thì bên ngoài một tiếng “ầm” vang lên, khiến cả mọi người giật mình. Cánh cửa từ quán bị một tên lùn mã tử đá nát vụn. Hắn bước vào, trên vai hắn vác một thanh đại đao nhìn vô cùng oai vệ. Phía sau hắn, có chừng một trăm tên lâu la trợ uy.

Hắn bước vào, cười ha ha nói “Gặp phải Hắc Bang, hỏi người có sợ hay không?”

Hai mươi vị lão bản nhận ra tên lùn này. Hắn chính là thủ lĩnh của Hắc Bang tên Đại Ngưu, võ công không biết thế nào. Nhưng nhìn dáng vẻ vô cùng lợi hại.

Tên đầu lĩnh lần trước đụng mặt Phương Triết bên tai to nhỏ nói “Hắn chính là tiểu tử họ Phương, hắn nói hắn là chủ nhân mới Dạ Lan Phường!”

Đầu Lĩnh Hắc Bang Đại Ngưu liếc nhìn Phương Triết đánh giá. Hắn đánh giá Phương Triết ngoài đáng vẻ tuổi trẻ, toàn thân hầu như không có nhiều khí lực. Đáng vẻ đúng chất một công tử bột không hơn kém.

Hắn nhìn Phương Triết, lớn tiếng nói “Hắc Bang bọn ta, người nói quản là quản, ai cho phép như vậy?”

Kim Mộc Thông rất muốn nói “Ta cho phép” nhưng khi nhìn thanh đại đao mà tên lùn đang vác trên vai. Hắn nuốt một ngụm nước bọt. Hắn không thể a, tên lùn quát một cái, hắn xương cốt khả năng vỡ vụn a.

Phương Triết từ đầu đến cuối hoàn toàn im lặng. Hắn không vội đầu khầu, mà hắn âm thầm đánh giá những tên đang xâm nhập vào từ lâu. Bọn chúng chỉ có bề ngoài hung hãn, nhưng khí thế hầu như chẳng làm Phương Triết xao động.

Phương Triết mỉm cười, bước xuống bậc thềm đi ra ngoài sân Thực Vi Tiên. Khi đi ngang qua bọn chúng, hắn ra hiệu cho Đại Ngưu và những tên lâu la theo sau.

Bọn chúng không do dự, liền theo Phương Triết ra bên ngoài. Bọn chúng cũng biết, nếu gây sự đánh nhau trong từ lâu sẽ làm hư hại đồ đạc trong quán, hắn sẽ không bàn giao được cho người đó.

Phương Triết đứng đối diện Đại Ngu cùng một trăm tên lâu la phía sau. Hắn âm thầm đánh giá, tầm bao nhiêu người, muốn xử lý gọn ước chừng một chung trà a.

Phương Triết đồng dạng nói “Ta sẽ đứng yên chỗ này, các ngươi cùng lên. Chỉ cần có thể chạm vào người ta. Dạ lan Phưởng cho các ngươi toàn quyền xử lý”

Tên Đại Ngu giật mình “Thật?”

Phương Triết lo lắng khẳng định “Đương nhiên!”

Tên Đại Ngu lúc này không nói nhiều, ra hiệu bọn lâu la nhào lên tấn công. Mỗi một lượt tấn công Phương Triết chừng mười tên. Bọn chúng muốn dứt điểm nhanh chóng, không cho Phương Triết cơ hội hồi hận.

Phương Triết nhẹ nhàng lướt qua từng tên, và cho mỗi tên hai bạt tay trái phải, khí lực vừa đủ để mỗi tên gãy vài chiếc răng và bị đánh văng ra hai bên đường.

Chưa đầy hai mươi hô hấp, hai lượt đầu chừng hai mươi tên đã bò lăn trên mặt đất. Tên Đại Ngu lúc này mới cẩn thận lại, hắn ra hiệu năm mươi tên bao quanh lấy Phương Triết, áp dụng đội hình vòng tròn bao vây áp đảo.

Mỗi lần bọn chúng thu hẹp vòng tròn lại, thì bắt đầu tách ra làm hai lớp vòng tròn nhỏ và vòng tròn lớn bên ngoài. Phương Triết nhìn bọn chúng áp dụng trận thế có bầy đàn như vậy, sinh ra hứng thú.

Đáng tiếc, khi bọn chúng vừa cách Phương Triết một gang tay, thì bị một bàn tay đánh bật ra phía sau hai trượng, ngã lăn ra bất tỉnh. Bọn chúng hầu như không có một cơ hội chạm vào sợi tóc Phương Triết.

Tên Đại Ngu ở phía sau quan sát, nuốt một ngụm nước bọt. Hắn không dám tin vào mắt mình, thủ đoạn như vậy, có phải là người không.

Lúc này, năm mươi tên lâu la nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự, trên khuôn mặt sưng phồng.

Phương Triết nhìn về phía Đại Ngu nói “Những người còn lại đều lên đi!”

Tên Đại Ngu chần chờ, những tên lâu la còn lại thì không dám tiến lên. Hắn suy nghĩ, nếu hắn không lên sau này hắn không thể nào quản lý nổi những tên thuộc hạ. Hắn nhìn thanh đại đao trên vai, liền lấy hết can đảm cầm thanh đại đao chém về phía Phương Triết.

Phương Triết mỉm cười, điểm nhẹ ngón tay. Một tên phi kiếm màu trắng sữa lao ra, xoẹt qua thanh đại đao, khí lực rất mạnh khiến đôi tay tên Đại Ngu run bần bật.

Tên Đại Ngu nhìn lại thì phát hiện trên thanh đại đao đã bị khắc một lỗ thủng. Hắn hai chân nhũn ra, quỳ trên mặt đất.

Hắn biết, nếu đối phương muốn giết hắn, hắn chết lâu rồi.

Hắn miệng lắp bắp nói “Mong Phưởng công tử tha mạng!”

Những tên lâu la phía sau cũng quỳ xuống ngay ngắn. Không dám nói một lời.

Phương Triết phi cười bắt chước điệu bộ của Đại Ngu lúc mới xuất hiện “Gặp phải Hắc Bang, hỏi ngươi có sợ hay không?”

Tên Đại Ngu đỏ mặt tía tai xua tay lia lịa nói “Nói đùa, Phưởng công tử đừng để trong lòng!”

Lúc này, những lão bản trong Thực Vi Tiên quan sát từ đầu, đã không còn nghi ngờ gì về năng lực của Phương Triết. Hắn hầu như áp đảo toàn trường, không mấy may chùn bước. Thủ đoạn nghịch thiên này, nói thật là cao thủ võ lâm cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới không chế hết bọn chúng, mà Phương Triết dùng bao lâu thời gian chứ.

Phương Triết tiến lại gần Đại Ngu, tra hỏi “Ai đứng phía sau các ngươi!”

Phương Triết vừa nói, Bạch Nhật Phi Kiếm trong tay hắn quơ qua quơ lại khiến Đại Ngu hầu như sợ ướt cả quần. Hắn lắp bắp nói “Tổng gia, bọn ta chỉ làm việc cho Tổng gia. Phưởng công tử tha mạng cho bọn ta!”

Phương Triết gắng hỏi “Trước giờ phí bảo kê toàn bộ đều là Tổng gia giữ lấy?”

Tên Đại Ngu gật đầu lia lịa khẳng định “Tiểu nhân không dám nói dối nửa lời!”

Phương Triết gật đầu, nhưng lời khai của Đại Ngu hầu như vào tai của mấy vị lão bản trong Thực Vi Tiên. Bọn họ lúc này rất tức giận. Tiền thuê bọn họ cũng lấy, tiền bảo kê cũng lấy, cuối cùng bọn họ ăn gì để sống đây. Nghĩ đến đây, bọn họ lại tủi thân, con mắt ẩm ướt.

Phương Triết nhìn Đại Ngu một hồi, mới hỏi hắn “Ngươi sợ ta không?”

Đại Ngu gật đầu, Phương Triết hỏi tiếp “Ngươi tin ta có thể giết ngươi lúc này không?”

Đại Ngu giật mình, thân người run rẩy, hắn gật đầu.

Phương Triết lúc này đã thả lỏng người, hắn trầm ngâm suy nghĩ một lúc, mới nói “Các ngươi từ nay về sau, vẫn ở nơi này làm việc, phụ trách giữ an ninh khu này, ta sẽ trả công cho các ngươi, nhưng phải nghe lệnh ta. Nếu ta phát hiện các ngươi giở trò, thì sẽ không có cơ hội thứ hai đâu”

Bọn người Đại Ngu thở phào ra, đối phương nói vậy là muốn tha cho bọn chúng. Nhưng còn Tổng gia, bọn chúng người dân bình thường sao chống nổi. Phương Triết hiểu ý bọn chúng, liền nói tiếp “Còn Tổng gia, ta sẽ đích thân đến thăm viếng. Các ngươi chỉ cần cải tà quy chính, ta sẽ cho các ngươi một cơ hội”

Bọn người Đại Ngu nghe Phương Triết xác nhận vậy, bọn chúng mừng rỡ liền đồng thanh nói “Chúng tiểu nhân sẽ cải tà quy chính. Phưởng công tử yên tâm!”

Bọn chúng thề thốt xong, liền thu dọn tàn cuộc rút lui.

Trong lòng mọi người trong Thực Vi Tiên hầu như rung động triệt để. Một thiếu niên đầy lùi hơn trăm tên Hắc Bang, lại còn khiến bọn chúng quay đầu cải tà quy chính. Đây thực sự là con người làm sao.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Kim gia chủ gặp nạn

Phượng Triết trở vào trong Thực Vi Tiên. Lúc này ánh mắt của các lão bản đã thay đổi rõ rệt, người nào cũng mang đầy sự kính trọng đối với Phượng Triết, bọn họ hy vọng vào sự thay đổi ở Dạ lan Phường.

Phượng Triết không nói gì, tiếp tục lên bậc thêm cao, đứng giữa mọi người nói “Tình cảnh vừa rồi các vị đã thấy, Hắc Bang về sau sẽ không tiếp tục làm chuyện xấu. Bọn chúng sẽ đứng ra giữ gìn an ninh Dạ Lan Phường.”

Một vài vị lão bản gật đầu tán thành. Chuyện vừa rồi bọn Hắc Bang không sợ, lão cũng sợ. Thách bọn chúng, cũng không dám trở về con đường cũ.

Phượng Triết tiếp tục nói “Phiền các vị lão bản tiếp tục trở về kinh doanh, mời chào người quen ủng hộ. Sắp tới phụ mẫu ta sẽ đến tiếp quản, bản lĩnh bọn họ kinh doanh vô cùng tốt. Họ sẽ giúp Dạ Lan phường hưng thịnh hơn!”

Hai mươi vị lão bản nghe Phượng Triết nói vậy, trong lòng vô cùng chờ mong. Hắn đã bản lĩnh như vậy, phụ mẫu hắn cũng không phải dạng vừa.

Sau khi bàn bạc xong chính sự, mọi người bắt đầu tiệc rượu ăn mừng. Chuyện đi này của Phượng Triết gần như thành công tốt đẹp, một bên Kim Mộc Thông giờ ngón cái lên với nét mặt vô cùng hâm mộ. Hắn cũng được thơm lây, nhờ Phượng Triết mà khoảng cách hắn với Lâm Mộ tuyết rút ngắn được rút ngắn lại.

Lúc này, bên ngoài một tên gia nhân cười một con ngựa dừng lại bên ngoài. Hắn gấp rút phóng xuống ngựa, vừa gặp Phượng Triết liền chấp tay nói “Bẩm Phượng thiếu gia, Bạch Lược chấp sự cho mời đến phân bộ Bạch gia. Có việc quan trọng cần hỗ trợ!”

Phượng Triết có nghe mấy vị trưởng lão Bạch gia nhắc đến phân bộ Bạch gia ở Thăng Long thành. Hắn chưa có dịp ghé quá, giờ tên gia nhân cho mời. Hắn tỏ ra vô cùng tò mò, hắn lập tức hỏi “Vị tiểu ca, huynh biết chuyện gì không?”

Hắn dừng lại một lúc cân nhắc, liền trả lời “Việc liên quan đến Kim gia ở đèo Vọng Nhai!”

Kim Mộc Thông đứng gần đó nghe được, liền chạy lại nắm lấy tay gã gia nhân. Hắn nôn nóng hỏi “Chuyện gì xảy ra người mau nói!”

Tên sai dịch đẩy Kim Mộc Thông ra nghi hoặc. Sau đó mới hướng Phwogn Triết nói “Phượng thiếu gia đến phân bộ sẽ nắm rõ tình hình”

Phượng Triết cân nhắc, sau đó từ biệt các vị lão bản rồi phóng lên xe ngựa. Chuyện liên quan đến Kim gia, Kim Mộc Thông cũng nhanh chóng đi theo.

Nửa canh giờ sau, đoàn xe ngựa Kim gia dừng lại trước một gia viên, có treo một tấm bảng “Bạch gia” to lớn. Phân bộ này nằm ở phía bắc từ đông thành đi thẳng lên. Nếu từ Yên Vân gia trang đi, Phượng Triết cần quãng đường xa hơn nhiều.

Phượng Triết cùng Kim Mộc Thông đi vào phân bộ, hai tên hộ vệ ngăn cản Kim Mộc Thông lại. Tên gia nhân cầm lệnh bài đưa ra, hai hộ vệ mới cho phép đi vào.

Bên trong phòng nghị sự lúc này, có tổng cộng sáu người. Trong đó có Kim Nhược Khê cùng với năm vị quân sự Bạch gia. Kim Mộc Thông nhận ra chấp sự Kim gia liền tiến lại gần hỏi thăm tình hình.

Vị trí chủ tọa trong phòng nghị sự lúc này là một trung niên, có dáng người mạnh mẽ cương trực. Hắn ta nhìn thấy Phượng Triết đến, liền đứng dậy chào hỏi.

Phượng Triết chấp tay nói “Cho hỏi vị tiên sinh có phải Bạch Lược chấp sự?”

Vị trung niên cười lớn, ngăn cản Phượng Triết đã lễ. Hắn liền giới thiệu “Ta là chấp sự ở phân bộ Thăng Long thành. Việc này gấp rút, nên mới cho mời Phượng thiếu gia trợ giúp!”

Phượng Triết liền hỏi “Có chuyện gì mời Bạch chấp sự nói!”

Bạch Lược cho mời Phượng Triết an tọa, nét mặt lúc này đã nghiêm túc lại. Hắn lấy ra một tờ phi cấp truyền thư đưa cho Phượng Triết. Phượng Triết tiếp nhận sau đó mở ra xem nội dung bên trong. Nét mặt hắn khẽ biến.

Hai ngày trước, Kim gia cùng hai vị trưởng bối và đoàn tùy tùng gồm hai mươi người đến đèo Vọng Nhai gặp đại diện Bạch gia thương thảo việc khai khoáng mỏ thiết. Mọi việc đều tiến hành vô cùng thuận lợi.

Kim gia có trách nhiệm khai khoáng và cung cấp thiết thô cho Bạch gia. Kim gia được nhận ba phần, nộp thuế triều đình hai phần. Còn lại là của Bạch gia, với điều kiện nhân lực và bảo hộ đều là người Bạch gia đứng ra chịu trách nhiệm

Sau khi hoàn thành việc ký kết thỏa thuận, người Kim gia lên đường trở về kinh thành. Giữa đường bị địch tập kích, rất may có người Bạch gia bảo hộ đoạn đường về nên không có thương vong xảy ra.

Những kẻ tập kích, vô cùng lợi hại. Trên bầu trời có rất nhiều ngọn lửa như mưa sao băng rơi xuống. Những ngọn lửa vô cùng hung mãnh, chúng rơi đến đâu đốt cháy đến đó. Mà ngọn lửa, không giống bình thường, có cân trọng, nên khi tiếp đất tạo ra những hố to lớn. Bên cạnh đó còn có nhiều ám khí hình hoa liên từ trên trời rơi xuống, vừa tiếp đất thì phóng ra vô số ngân châm

Bọn người tập kích hầu như dồn tổng lực, dự tính đánh úp bọn người Kim gia không kịp trở tay. Nếu không có cao thủ Bạch gia yểm trợ, thì toàn bộ người Kim gia đã bị diệt.

Trong thư, quân sự Bạch gia ở đèo Vọng Nhai là Bạch Kim Thành báo lại tình hình cho phân bộ Bạch gia gần nhất là ở kinh thành. Người đứng đầu là Bạch Lược gửi người đến tiếp viện. Bọn họ hiện tại hầu như bị ép vào khu vực mỏ thiết, địch nhân muốn một nê hốt gọn.

Phượng Triết để lá mật thư xuống, trong lòng hắn liên tưởng đến Hạc Âm, đệ tử của Hạc Tiên Sinh. Chỉ có gã này mới có khả năng sử dụng Không Hóa Thuật. Còn về ám khí liên hoa, đây là lần đầu tiên hắn nghe nhắc đến.

Phượng Triết nhìn về hướng chấp sự Bạch Lược đề hỏi ý kiến. Bạch Lược bắt đầu đi nói “Với năng lực bọn ta từ kinh thành đến đèo Vọng Nhai phải mất hơn hai ngày đường, sợ rằng không kịp cứu viện”

Hắn nhìn sang Phương Triết sau đó nói tiếp “Chỉ là ta biết Phương thiếu gia có thú súng, tốc độ di chuyển rất nhanh. Có thể rút ngắn được hơn một phần ba chặn đường. Trong chi thị của Bạch gia chủ, khi có việc cấp bách không giải quyết được, thì nhờ Phương thiếu gia ra tay giúp đỡ!”

Lúc này Phương Triết mới hiểu vì sao Bạch Lượng chấp sự lại cho mời hắn. Thì ra là Bạch gia chủ đã có an bài từ trước. Chi có bọn người Bạch Vi Nhất trưởng lão mới hiểu rõ hắn mà thôi.

Chấp sự Bạch Lượng nói tiếp “Việc này, nhìn ám khí ta suy đoán người của Ngọa Môn đã nhúng tay vào!”

Phương Triết thắc mắc “Ngọa Môn?”

Bạch Lượng gật đầu, giải thích “Ngọa Môn là một thế lực khá bí ẩn. Hành tung vô định, lần này nhúng tay vào, có thể liên quan đến Mộc gia”

Không đợi Phương Triết hỏi, Bạch Lượng nói tiếp “Theo phân bộ Bạch gia điều tra, Ngọa Môn không phải tổ chức ám sát, mà là một thế lực làm tình báo. Chi là Ngọa Môn tình thông hỏa thuật, ám khí nên bị hiểu lầm là tổ chức ám sát. Lần này hành động, ta đoán chắc là trong Ngọa Môn có người Mộc gia. Chi có như vậy, bọn họ mới có lý do để ra tay!”

Phương Triết hiểu sơ bộ vấn đề, những điều Bạch Lượng nói vô cùng hữu ích. Có câu biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Hiểu rõ địch nhân, khiến hắn an tâm hơn rất nhiều.

Phương Triết đứng dậy, hướng Bạch Lượng chấp sự chấp tay nói “Vậy ta từ chối là bất kính. Việc này giao cho ta!”

Kim Mộc Thông bên cạnh ánh mắt không rời khỏi Phương Triết, hắn muốn cùng Phương Triết lên đường. Phương Triết khoác tay nói “Có người chi thêm vướng tay chân, người trước ở kinh thành chờ tin vui của ta. Trong những ngày ta không có ở Thái Học Viện, nhớ chiêu cố nghĩa muội giúp ta!”

Kim Mộc Thông thất vọng, hắn cố nén lại bình tĩnh. Sau đó hướng Phương Triết nói “Vậy tiểu đệ trước tiễn Triết ca trở về nhà!”

Phương Triết gật đầu, rồi cùng Kim Mộc Thông lên xe ngựa trở về.

Ước chừng nửa canh giờ sau, xe ngựa đã dừng trước cổng Yến Vân gia trang. Kim Mộc Thông chấp tay nói “Hy vọng Triết ca đến sớm cứu viện phụ thân tiểu đệ. Tiểu đệ sẽ theo đoàn xe Kim gia đến sau”

Phương Triết nhìn hắn, khuôn mặt có vẻ mệt mỏi vì phụ thân gặp nạn. Phương Triết cũng không biết làm sao an ủi hắn, chỉ tiến lại gần vỗ nhẹ vai hắn trấn an “Người yên tâm, có Bạch gia trợ giúp, phụ thân ngươi sẽ không có vấn đề!”

Nói rồi, Phương Triết liền đi vào nhà, hắn một mạch ra sau hoa viên. Nơi đây chính là non xanh hữu tình, cảnh đẹp nhất Yến vân gia trang, cũng là nơi Tiểu Hắc nằm ngủ.

Lúc này Phương Mộc, Lý Sứ cùng Ngô Như Ngọc đứng chờ hắn ở bên trong tiểu viện. Bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng do động thái của Phương Triết không giống thường ngày. Nên họ tỏ ra vô cùng lo lắng.

Phương Mộc chấp tay nói “Thiếu gia có gì phân phó?”

Phương Triết khoác tay nói “Ta có việc đi vài ngày, người cùng Lý Sứ trông coi gia viên cho tốt. Các người trước lui, ta có chuyện riêng nói tiểu muội!”

Phương Mộc cùng Lý Sứ chấp tay rời đi, còn lại Phương Triết cùng Ngô Như Ngọc. Phương Triết mới nói “Huynh chuẩn bị về gia hương của muội, muội có cần gì cứ nói, huynh sẽ giúp!”

Ngô Như Ngọc tò mò hỏi “Triết ca có việc gì gấp sao, tại sao về gia hương muội?”

Phương Triết suy nghĩ, trước sau gì tiểu bàn tử cũng nói lại cho nàng. Hắn liền nói sự thật “Ta về gia hương muội trợ giúp Kim gia chủ. Bọn họ đang bị ám toán, và đang bị vây ở đèo Vọng Nhai. Thời gian không nhiều, muội có việc gì cần dặn, huynh giúp muội!”

Ngô Như Ngọc bàng hoàng, sau đó trầm mặc suy nghĩ. Nàng hít một hơi dài nói “Vậy huynh giúp ta thấp vài nén nhang cho gia phụ, như vậy là được rồi. Huynh đi đường nhớ cẩn thận!”

Phương Triết gật đầu, lúc này Tiểu Hắc đã đứng bên cạnh hắn. Nó như muốn nói “Nô gia đã xong, giờ lên đường thôi!”

Phương Triết thoáng nhìn Ngô Như Ngọc, sau đó phóng lên lưng Tiểu Hắc lên đường. Trong chớp mắt, thân ảnh Tiểu Hắc biến mất tại chỗ.

Ngô Như Ngọc nhìn theo, ánh mắt vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cứu viện

Lúc này dưới chân đèo Vong Nhai, một nơi nào đó gần mỏ thiết.

Xung quanh khu vực bia rừng gần mỏ thiết được cao thủ Bạch gia bố trí đầy cạm bẫy, nên bọn người tập kích không dám vọng động. Bọn chúng cách phạm vi nhóm người Kim gia và Bạch gia chừng mười dặm.

Quản sự khu vực đèo Vọng Nhai, Bạch Kim Thành cùng người Kim gia là Kim Đạt Phát và hai vị trưởng bối Kim gia cùng một chỗ bàn đối sách đối phó đám người hắc y nhân.

Bạch Kim Thành sau khi đã cho thuộc hạ bố trí cạm bẫy, hắn gật đầu nói “Với tình cảnh hiện tại, bọn người hắc y không dám tiếp cận, những bẫy rập này có thể kéo dài tối đa được năm ngày, chờ mấy vị trưởng lão Bạch gia đến cứu viện. Nếu không chỉ sợ, không chống cự nổi!”

Kim Đạt Phát thờ dài nói “Bọn ta không thể giúp gì Bạch quản sự, Kim mỗ cảm thấy thật hổ thẹn!”

Bạch Kim Thành khoát tay nói “Mỗi người có năng lực riêng, Kim gia chủ gọi văn thì bọn ta thiên về võ, không có gì đáng tiếc cả. Chỉ là ta không nghĩ đến, đám người Mộc gia lại dám

động tay động chân”

Kim Đại Phát cảm hận nói “Trước giờ Kim mỗ không hề gây khó dễ cho Mộc gia, không nghĩ đến bọn họ lại chủ động gây sự!”

Bạch Kim Thành không dấu giếm nói “Chuyện này cũng không phải hoàn toàn do Kim gia, nguyên nhân chủ yếu là Bạch gia bọn ta nhúng tay vào việc làm ăn của bọn Mộc gia mà thôi. Mỏ thiết này do Phương Triệt tiêu từ kia bảo lại Bạch gia chủ. Thế là Bạch gia chủ sai bọn ta đến tiếp quản...”

Nói xong, Bạch Kim Thành cười hắc hắc, hắc bất đắc dĩ thừa nhận lỗi là do Bạch gia bọn họ. Vì mỏ thiết này cũng khá quan trọng đối với gia tộc, mà bọn Mộc gia trước chiếm được nhưng làm của riêng. Nếu ngay từ đầu bọn họ trình báo triều đình, thì sẽ không có việc Bạch gia nhúng tay vào.

Thế lực Bạch gia hầu như hoàng đế Thanh Nguyên Quốc và Thanh Lương Quốc đều kính nể một phần. Nên khi Bạch gia nhúng tay vào, lại đóng thuế cho triều đình, việc gì triều đình can thiệp. Chỉ có điều, Bạch gia không đem việc Mộc gia chiếm dụng nhiều năm cho hoàng đế Thanh Nguyên Quốc biết, nếu không Mộc gia đại họa lâm đầu. Mà như vậy, Bạch gia không có cơ hội khai khoáng mỏ thiết này. Đó là vì sao, Mộc gia chỉ có thể âm thầm giờ trò, mà không làm được gì.

Kim Đại Phát nhìn Bạch Kim Thành nhận lỗi về mình, nhưng lão vẫn còn nghi vấn chưa được giải đáp, lão nói “Ta luôn cảm thấy, bọn hắc y nhân luôn nhắm vào Kim mỗ mà hạ độc thủ”

Lão nhớ lại trận cảnh xảy ra trước đó. Trên bầu trời xuất hiện vô số hỏa diễm, kèm theo là ám khí hình hoa liên rơi xuống, sau khi tiếp đất liền phóng ra vô số ngân châm. Thủ đoạn ác liệt như vậy, không phải một thế lực bình thường có thể làm được. Nếu không phải Bạch gia, mà là một gia tộc nào khác trong kinh thành bảo hộ, sợ rằng lão không còn cơ hội đứng đây nói chuyện.

Bạch Kim Thành quản sự rơi vào trầm mặc. Theo như cách nói của Kim gia chủ, thì mục tiêu đúng thật là nhắm vào lão.

Bạch Kim Thành hướng Kim gia chủ hỏi “Kim huynh có nghe nói đến Ngọa Môn lần nào chưa?”

Kim gia chủ lắc đầu, Bạch Kim Thành nói tiếp “Nếu Kim huynh chưa nghe nói đến Ngọa Môn, chúng tở có người nhờ đến Ngọa Môn xử lý huynh. Như vậy trong Kim gia có nội ứng...”

Chuyện này Bạch Kim Thành đưa ra kết luận, một phần Mộc gia muốn đối phó là Bạch gia liên quan đến mỏ thiết. Trong Ngọa Môn có người Mộc Gia, chuyện này tình báo trong gia tộc đều rõ ràng. Có điều, đối phương lại đối phó với Kim gia chủ phải có lợi ích gì đó. Mới bỏ ra một cái giá cực đắt mới được người Ngọa Môn ra tay.

Bạch Kim Thành chậm rãi hỏi Kim gia chủ “Nếu người chết, ai là người được lợi ích lớn nhất!”

Kim gia chủ ngẩn người, hắc chết rồi thì đương nhiên con trai hắc, Kim Mộc Thông kế vị chức vị là điều hiển nhiên. Chẳng lẽ con trai hắc, hại hắc.

Kim gia chủ suy nghĩ cặn kẽ một lần nữa. Lần này phạm vi hắc liên tưởng rộng ra, lão không còn loại trừ khả năng nào nữa. Những hình ảnh gần đây của những người thân tín của lão hiện ra. Toàn bộ cứ chi đều trong đầu lão. Bình thường không để ý, hành động của một người xem là bình thường, đến khi gặp sự cố, suy nghĩ cặn kẽ, mới phát hiện, kẻ đó hầu như là có vấn đề.

Bất chợt, lão biến sắc mặt, lão thất thần một đoạn thời gian.

Bạch Kim Thành vịn lấy vai lão, cười ha ha rồi đi. Hắc đoán là, lão Kim gia chủ đã biết được ai là nội ứng.

...

Ở một nơi khác, cách mỏ thiết ước chừng mười dặm đường.

Bên trong một hang động. Đây là cứ điểm tạm thời của đám hắc y nhân Ngọa Môn. Xung quanh được bố trí vô cùng thô sơ, chỉ gồm những cây đuốc được treo trên vách hang đá thấp sáng với một vài bầy rập ngăn ngoại nhân đi vào.

Vị trí trung tâm là một nam nhân, thân cao chừng năm thước như một vị tướng vô cùng uy phong. Hắc là thống lĩnh trong đợt phục kích lần này. Bên cạnh là hai thuộc hạ thân tín, mặc từ y. Tất cả đều che mặt, để giấu thân phận.

Đối với Ngọa Môn, những nhân vật mặc từ y là những người có sở trường riêng. Thường có vị trí cao trong tổ chức. Trong trận chiến, họ hầu như quyết định thắng bại. Như trong trận phục kích bọn người Bạch gia và Kim gia. Hai gã này sử dụng Khổng Hóa Thuật và phóng ám khí hình hoa liên. Mỗi khi bọn họ ra tay, hầu như địch nhân rơi vào hoảng loạn.

Đứng hai bên gần vách hang đá là ba mươi tên hắc y ám tử. Ngọa Môn ám tử chính là mỗi khi nhiệm vụ thất bại, họ chỉ có con đường chết.

Lúc này, một tên hắc y nhân mặt thám gấp rút đi vào, hắc quỷ trước tên đầu lĩnh nói “Bẩm Trình thống lĩnh, Bạch gia đã bị dồn vào khu vực mỏ thiết, sau đó bọn chúng bố trí bầy rập khắp nơi, nên chúng thuộc hạ không thể tiếp cận xa hơn được”

Trình thống lĩnh phát tay cho tên mặt thám đứng dậy. Hắc nói “Việc này ta đã biết, người trước lui ra tiếp tục theo dõi động tĩnh, có gì mới lập tức báo cáo!”

Tên mặt thám vâng lệnh, lập tức đi ra ngoài.

Bên ngoài đồng thời có một thân ảnh đi vào. Đó chính là nhị đương gia của Kim gia, Kim Hối, hắc là nhị đệ của gia chủ Kim gia Kim Đại Phát.

Hắc vừa vào bên trong đã chấp tay chào hỏi “Kim mỗ vừa nghe được tin tức mới, đường đột đến tìm hiểu. Hy vọng Trình thống lĩnh chớ chê trách!”

Trình thống lĩnh khoát tay nói “Chỉ là bọn chúng bị chôn chân ở gần mỏ thiết. Bọn ta chưa thể tiến vào sâu hơn được thôi”

Kim Hối nhanh chóng chất vấn “Trình thống lĩnh vì sao không cho thuộc hạ truy sát vào, kéo dài thời gian, tiểu nhân cảm giác đêm dài lắm mộng”

Trình thống lĩnh liếc hắc, sắc mặt có phần trầm xuống. Nếu là thuộc hạ hắc, tên này đã bị cắt lưỡi rồi.

Hắc gắt giọng nói “Người tưởng Bạch gia là quá hồng mềm? Tùy tiện muốn bóp nát là bóp nát”

Kim Hối nhận ra Trình thống lĩnh ngữ điệu nóng giận, liền khom người nép vào một bên.

Lúc này bên ngoài truyền vào một tiếng cấp báo. Một gã mặt thám chạy vào dâng lên một phi cấp truyền thư. Đây là chỉ thị cấp trên đưa cho Trình thống lĩnh.

Hắn cầm lá thư lên xem qua nội dung, nét mặt hắn giãn ra, có phần vui vẻ.

Trình thống lĩnh cười hắc hắc, sau đó nhìn sang Kim Hối cho hắn một tin vui “Người xem, cấp trên đã phê duyệt, gửi đến năm Mộc Nhân Sư. Coi như bọn chúng có thiết lập bầy rập thế nào cũng vô dụng!”

Kim Hối là ngoại nhân, không hiểu Mộc Nhân Sư là gì, liền thắc mắc hỏi. Trình thống lĩnh lập tức giải thích “Đây là độc môn bí pháp của Ngọa Môn ta, một Mộc Nhân Sư có thể đối kháng trăm cao thủ. Chỉ là lần này đối chọi với Bạch gia. Các cao tăng Ngọa Môn mới cung cấp đến năm Mộc Nhân Sư. Việc này nói lên, cao tăng Ngọa Môn rất xem trọng việc tập kích lần này. Chứng tỏ bọn họ cho phép đối kháng trực diện với người Bạch gia.

Trình thống lĩnh nét mặt hầu như không còn khó chịu đối với Kim Hối. Hắn cười hắc hắc nói “Người chuẩn bị kỹ thỏa thuận chu cấp một phần ba mỏ vàng cho Ngọa Môn là được rồi!”

Kim Hối không giấu nổi xúc động, hắn vội cái chính “Chuyện này, trước Kim mỗ lên chức gia chủ đã. Chuyện đã hứa với Ngọa Môn là việc thiên kinh địa nghĩa, Kim mỗ không hề cảm thấy tiếc nuối!”

Trình thống lĩnh đánh giá cao lời nói a dua của Kim Hối. Hắn gật đầu đánh giá “Đúng là Ngọa Môn không nhìn lầm người, người rất có tiền đồ!”

Trình thống lĩnh nói xong, cả hai cùng cười. Nét mặt Kim Hối vô cùng đắc ý, ánh mắt hắn chờ mong, cơ hội chuyển mình của hắn không còn xa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Phương Triết đến rồi

Hoàng hôn ngày hôm sau.

Bạch Kim Thành đứng trên một ngọn đồi gần mỏ thiết, hắn nhìn về ánh mặt trời đang lặn xuống. Tâm trạng hắn có phần lo lắng, vì hơn một ngày trời, bọn Ngọa Môn không hề có động tĩnh.

Đây chính là điều hắn lo sợ, bọn Ngọa Môn có thể đang âm thầm mưu tính chuyện gì đó, hắn không biết được đường đi của đối phương nên trong lòng có phần sốt ruột. Bọn người mặt thám Bạch gia vẫn không thám thính được gì. Đây chính là địch trong tối, hắn ngoài sáng. Điều này nói lên bọn hắn vô cùng bất lợi.

Lúc này một tên hộ vệ chạy lên cấp báo “Bẩm Bạch quân sự, địch nhân có động tĩnh!”

Bạch Kim Thành nghe xong báo cáo, lập tức xuống đồi xem xét tình hình.

Khoảng một khắc sau, hắn đứng trước mỏ thiết, xung quanh hơn mười hộ vệ Bạch gia và người Kim gia.

Bạch Kim Thành nhìn khói bay nghi ngút từ xa. Lúc này hắn đã đoán được ý định của bọn người Ngọa Môn. Bọn chúng muốn đốt rừng. Đầu tiên là ép bọn người Bạch gia và Kim gia, hai là muốn phá hủy thiết kế bầy rập bên ngoài bia rừng, đây chính là địch nhân muốn tấn công vào.

Bọn chúng muốn nhất tiễn song điêu, muốn một mẻ hốt gọn cả bọn.

Bạch Kim Thành suy nghĩ “Tình thế này, nếu cứ đối cứng, chắc chắn thương vong sẽ xảy ra, mà thương vong chính là điều không đáng!”

Hắn hướng sang một tên hộ vệ bên cạnh ra lệnh “Người cùng huynh đệ nhanh chóng dọn đường rút lui hướng lên kinh thành. Như vậy, chúng ta sẽ càng tiếp cận gần hơn quân tiếp viện Bạch gia”

Tên hộ vệ đó nhận được lệnh, lập tức ra bên ngoài bia rừng thông báo cho toàn đội rút lui.

Không đến nửa khắc sau, toàn đội đã có mặt ở mỏ thiết. Lúc này có tất cả hơn năm mươi người, bao gồm người Kim gia. Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của Bạch Kim Thành.

Hắn nhìn mọi người đã sẵn sàng, sau đó phát tay nói “Rút lui!”

Cả đoàn người dẫn đầu là Bạch gia nhanh chóng rút khỏi mỏ thiết. Sau đó ra bên ngoài chỗ xe ngựa, cùng lên đường đến kinh thành. Chỉ có cách này mới bảo toàn được lực lượng.

Phía sau, ngọn lửa bên ngoài bia rừng đã bốc lên, khói bay nghi ngút. Ánh lửa càng lúc càng lớn, khiến cánh rừng chìm trong biển lửa. Cùng may Bạch quân sự đối phó nhanh chóng, nếu không bọn họ thực sự bị ngọn lửa nuốt trọn.

Khi bọn người Ngọa Môn chạy đến hiện trường mỏ thiết, cả đoàn người Bạch gia đã đi được một quãng khá xa.

Tên Trình thống lĩnh nhìn theo dấu vết lưu lại nhếch miệng cười “Đây chính là bút cô động rừng, dụ răn ra khỏi hang. Người chẳng lẽ không nhận ra sao, Bạch lão đệ?”

Cùng lúc đó, đoàn người Bạch gia và Kim gia đã rời trấn Ông Thôn được năm mươi dặm đường. Bọn họ không theo con đường chính, mà theo lối đường mòn trong rừng thẳng đến kinh thành.

Bọn họ dừng chân trước thôn Đại Nghĩa, đây là thôn cuối cùng của tỉnh Thái Nguyên, giáp với tỉnh Bình Xuyên khắp nơi đều là rừng rậm.

Trời lúc này đã tối, nhưng nhờ có ánh sáng trăng họ vẫn có thể thấy được đường đi, chỉ là không được rõ ràng.

Bạch Kim Thành trên lưng ngựa, nhìn qua hộ vệ thân cận nói “Người trước dẫn một đoàn ngựa Bạch gia rẽ sang hướng khác. Ta hộ tống Kim gia chủ lên kinh thành, mọi việc đều nhờ người!”

Tên hộ vệ gật đầu, sau đó tách một đoàn ngựa ra, giả vờ làm người Kim gia rồi rời đi. Bọn họ rẽ hướng ra đường chính tiếp tục lên đường.

Còn lại đoàn người Bạch Kim Thành, hắn ra hiệu cho mọi người xuống ngựa. Sau đó hắn hướng Kim gia chủ nói “Trước mắt, chúng ta để xe ngựa trong thôn Đại Nghĩa. Ta biết ở đây

có một miếng hoang ít người qua lại, vô cùng kín đáo. Tạm thời nghỉ ngơi, sáng sớm mai lên đường!”

Bọn người Kim gia gắt đầu, vô cùng tín nhiệm Bạch quán sự. Hắn là người có tầm nhìn rộng, nếu không phải hắn dẫn đoàn, có lẽ bọn họ khó lòng vượt qua đợt phục kích vừa rồi.

Bọn họ gửi đoàn xe ngựa vào một hộ dân trong thôn Đại Nghĩa, nơi đó khá an toàn. Sau đó theo Bạch Kim Thành men theo con đường mòn phía sau thôn. Bọn họ tiếp tục băng qua một con suối, phía sau hộ vệ Bạch gia thay phiên nhau xóa bỏ dấu vết lưu lại. Bọn họ hành sự vô cùng cẩn thận.

Ước chừng một khắc sau, Bạch Kim Thành dừng lại trước một cái miếu có ghi dòng chữ “Miếu Từ Mẫu”. Miếu này mang tiếng là bỏ hoang, nhưng lâu lâu vẫn có vài thôn dân đến dọn dẹp, nên bên trong vẫn còn khá sạch sẽ, không đến nỗi mục nát.

Bạch Kim Thành ra lệnh hộ vệ dọn dẹp chỗ ở cho người Kim gia. Mặc dù Kim gia có chừng hai mươi người hộ tống, nhưng bọn họ đã chia ra hành sự hơn phân nửa, nên hiện tại chỉ còn vài người bên cạnh. Kim gia chủ nhìn bọn người Bạch gia cẩn mẫn, lại nhiệt tình. Hắn sinh lòng cảm khái, hắn hướng Bạch Kim Thành chấp tay nói “Lần này, thật sự Kim mỗ đa tạ Bạch huynh ra tay giúp đỡ, nếu không mạng già này đã không còn!”

Bạch Kim Thành vội vàng khoát tay nói “Kim gia chủ không cần khách khí, đây là chuyện Bạch mỗ nên làm!”

Đột nhiên, hắn khẽ biến sắc. Hắn phát hiện vừa rồi có gì đó không đúng. Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo qua từng hộ vệ Bạch gia và Kim gia. Hắn nhanh chóng phát hiện một kẻ đang mặc trang phục hộ vệ Kim gia. Hắn nhẹ phất tay, một ám khí kim châm nhanh chóng xuyên qua mí mắt tên nội gián đó, động tác quá nhanh khiến tên nội gián hầu như không có cơ hội phản kháng.

Bạch Kim Thành lại gần tháo một lớp dị dung ra, hiện ra một khuôn mặt khác. Lúc này Kim gia chủ mới bàng hoàng, hắn không ngờ, một vị hộ vệ Kim gia đã bị hạ sát thủ, theo sau đoàn người là một tên nội ứng.

Bạch Kim Thanh khám xét thi thể, phát hiện một lệnh bài có ghi chữ “Huyền”. Hắn suy tư, đây là Ngọa Môn, tại sao lệnh bài lại là “Huyền”, nó có ý nghĩa gì.

Khuôn mặt hắn đại biến, hắn vội hét lên “Nhanh, tất cả rút lui!”

Tên nội ứng vừa rồi chắc chắn đã thả ra ám hiệu cho đồng bọn. Miếu này không thể ở lâu được nữa.

Cả bọn nhanh chóng rời khỏi miếu, vừa bước ra bên ngoài. Trên bầu trời ngoài ánh trăng khuyết, lúc này xuất hiện vô số đốm lửa nhỏ nhoi đang rơi xuống. Hắn vội hét lên “Tất cả nhanh chóng phòng bị!”

Tất cả hộ vệ Bạch gia, Kim gia lập tức vũ trang chưa đầy hai hô hấp. Những đốm lửa nhanh chóng rơi xuống mặt đất, lập tức thiêu rụi tất cả những vật cản mà chúng đi qua.

Đoàn người Bạch gia, Bạch Kim Thành không có mang khiên kháng hóa của gia tộc theo, nên hầu như vô cùng khó khăn để đối kháng. Bọn họ chỉ có thể dùng khinh công né tránh, mà không thể làm được gì hơn.

Khắp nơi lúc này hầu như tràn ngập trong biển lửa. Thêm vào đó những ám khí hình hoa liên không ngừng rơi xuống, phóng ra ngân châm liên lục. Tình thế hầu như ngàn cân treo sợi tóc.

Hơn mười cao thủ Bạch gia đã ngã xuống, không biết sống chết. Nguyên do là họ vừa chống đỡ, vừa bảo vệ Kim gia chủ, nên không bảo vệ được bản thân mình mới dính ám khí.

Lúc này hỏa điểm và ám khí ngừng lại, một nhóm người từ phía sau cây đại thụ bước ra.

Có tiếng nói cất lên “Bạch huynh đạo này khỏe chứ?”

Bạch Kim Thành như nghe thấy được giọng nói quen thuộc. Hắn gắng hỏi “Người là Trình Mặc?”

Giọng nói đó đặc ý trả lời “Vây là Bạch huynh vẫn nhớ đến tiểu đệ, xem như danh khí tiểu đệ không tệ!”

Lúc này đám người hắc y nhân đã tiếp cận bọn người Bạch gia chừng mười trượng. Số lượng ước chừng hơn ba mươi người.

Kim gia chủ nhướng mắt lên, lão tiến lên lớn giọng nói “Cho hỏi, lão đệ ta có đến hay không?”

Bọn người Ngọa Môn không trả lời, trong bọn chúng một thân ảnh quen thuộc đối với Kim gia chủ bước ra.

Hắn chấp tay, cười mỉa mai nói “Đã làm đại ca thất vọng rồi!”

Hắn nói tiếp “Giờ đại ca chỉ có hai lựa chọn, một là cho tiểu đệ biết vị trí mỏ vàng gia tộc, bọn ta sẽ cho mọi người con đường sống, ngược lại đại ca tự hiểu...”

Kim gia chủ nhướng mày phân vân. Bạch Kim Thành đứng ra đánh giá Kim Hối một hồi, hắn cười mỉa mai “Người nghĩ, Ngọa Môn xuất đại thủ bút như vậy, sẽ có lựa chọn thứ hai sao?”

Hắn vừa nói vừa cười ha ha. Trình Mặc tiếp lời “Đúng là hiểu ta chỉ có Bạch huynh, nhưng tiểu đệ có thể cho mọi người ra đi thống khoái!”

Bạch Kim Thành nhíu mày, hắn tính toán vô cùng cẩn thận, cuối cùng vẫn thua bọn người Trình Mặc. Hắn nhìn các huynh đệ hộ vệ Bạch gia thương tích nghiêm trọng. Hắn không khỏi thở dài, hắn đã chuẩn bị tinh thần hy sinh, mở đường thoát cho mọi người.

Trong lúc Bạch Kim Thành không biết làm thế nào ứng phó, phía sau miếu phóng lên một thân ảnh to lớn. Thân ảnh màu đen đứng chễm chệ trên đỉnh miếu, dáng vẻ vô cùng uy phong.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Mộc Nhân Sư

Phượng Triết cuối cùng đến kịp, hắn trước đó cùng Tiểu Hắc đến mỏ thiết, nhưng không tìm được bọn người Bạch gia, Kim gia. Hắn chỉ thấy xung quanh bia rừng hầu như bị thiêu rụi,

cây rừng bị đốt cháy thành than, nằm rải rác khắp nơi. Thế là hần lần theo dấu vết chạy đến tận nơi này.

Tiểu Hắc chậm rãi phóng xuống bên cạnh Kim gia chủ. Dáng người cao lớn, không lồ của nó khiến bọn người Kim gia hầu như sợ hãi. Đây là lần đầu tiên Tiểu Hắc xuất hiện trước mặt bọn hần.

Phương Triết nhảy xuống khỏi Tiểu Hắc, chấp tay hướng Kim gia chủ chào hỏi “Tiểu bối đến cứu viện trễ, mong Kim gia chủ thông cảm!”

Bạch Kim Thành đứng gần không ngừng đánh giá Phương Triết. Tiểu tử này trong gia tộc Bạch gia vô cùng có uy danh. Hôm nay gặp mặt, đúng thật là thiếu niên anh tài.

Phương Triết nhận ra vị trung niên nhân bên cạnh không ngừng quan sát hần, hần liền hỏi “Vị đại ca này là...”

Hần liền giới thiệu “Ta là Bạch Kim Thành, quản sự khu vực mò thiết!”

Phương Triết vội chấp tay nói “Gặp qua quản sự Bạch, vừa rồi ta thất lễ!”

Bọn người Ngọa Môn nhìn thiếu niên trước mắt hầu như không quan tâm đến bọn hần. Một trong hai tên tử y, phóng một ám khí hoa liên về phía Phương Triết. Phương Triết không cần nhìn, nhẹ nhàng điểm nhẹ ngón tay, một tiểu phi kiếm bằng trúc bắn ra ngoài, chặn đứng hoa liên lại. Ám khí rơi xuống mặt đất, liền bắn kim châm về phía bọn hần y nhân. Khiến bọn chúng một phen hoảng sợ.

Phương Triết xoay người về hướng bọn người Ngọa Môn, sau đó lớn tiếng nói “Các người cùng lên đi!”

Trình thủ lĩnh nhìn bộ dáng phách lối của tiểu tử mới xuất hiện, nét mặt hần trầm lại. Hần phát tay, mười tên hắc y lao về phía Phương Triết. Hần muốn thăm dò tiểu tử trước mặt, vì lý do gì lại phách lối như vậy.

Khi mười tên hắc y cách Phương Triết chừng hai trượng. Bọn chúng bị năm thanh phi kiếm đánh văng về phía sau năm trượng. Bọn chúng nằm trên mặt đất bất động, sau một lúc vẫn không hề gậy ra bất cứ động tĩnh nào. Một tên hắc y lại gần xem xét, phát hiện trước ngực năm tên đồng bọn, thủng một lỗ. Bọn chúng chết không kịp trở tay.

Tên hắc y nhân trở về bên cạnh Trình thống lĩnh báo lại, sắc mặt hần có phần biến sắc “Thủ đoạn này, hần sử dụng ám khí gì lại lợi hại như vậy?”

Bọn người Ngọa Môn lúc này cảm giác không ổn. Từ khi tên tiểu tử cùng con hắc báo xuất hiện, chưa đầy mười hô hấp thì đã có mười tên đồng bọn nằm xuống. Gã Kim Hối bên cạnh, cũng bắt đầu chột dạ.

Phía Bạch Kim Thành cũng bất ngờ, hần không nghĩ đến một tiểu tử chừng mười ba mười bốn tuổi, lại có thủ đoạn phóng ám khí lợi hại như vậy. Đây là ai dạy hần, chẳng lẽ là các vị tiền bối Bạch gia. Điều này cũng có khả năng, vì hần nghe nói có vài vị trưởng lão Bạch gia thủ đoạn đời sống lấp biển vô cùng lợi hại. Chỉ có điều hần chưa từng chứng kiến mà thôi.

Trình thống lĩnh về mặt lúc này nghiêm túc lại. Hần giờ phút này không thể khinh thường đối thủ nữa. Sự xuất hiện của thiếu niên trước mặt, khiến hần cảm giác bất ổn. Hần liếc mắt ám hiệu hai tên tử y xuất chiến, lúc này chỉ có hai gã này có thể nhờ cậy được thôi.

Hai tên tử y bước về trước, cước bộ hầu như nhẹ nhàng không hề thấy nặng nề. Bạch Kim Thành có thể phán đoán hai kẻ mới xuất hiện này, mới là cao thủ.

Hai gã tử y, tách ra làm hai hướng bắt đầu phóng xuất ra tuyệt kỹ của mình. Tên bên trái hai tay đối nhau niệm khẩu quyết, trên bầu trời liền xuất hiện hơn năm mươi quả cầu lửa, những quả cầu lửa lơ lửng như những con ma trôi vô cùng quỷ dị. Tên còn lại, hai bàn tay phóng ám khí hoa liên về phía Phương Triết.

Phương Triết thấy vậy, liền thoáng chốc di chuyển ra sau lưng tên điều khiển hỏa cầu. Tay Phương Triết nhẹ nhàng chưởng vào lưng hần, nhưng chỉ là tàn ảnh. Hần cước bộ nhanh chóng né tránh được. Tên phóng ám khí vẫn liên tục ném hoa liên về phía Phương Triết yểm trợ đồng bọn không hóa.

Đám hộ vệ Bạch gia lúc này đã hộ tống mọi người vào trong miếu để tránh ám khí của tên tử y, bên ngoài ám khí bay tán loạn, vô cùng hung hiểm.

Trình thống lĩnh lúc này thỉnh linh xuất hiện bên cạnh Phương Triết, một nhát kiếm chém ngang. Hần âm thầm quan sát tìm khe hở Phương Triết để ám toán. Lúc này Bạch Kim Thành chặn ngang lưỡi kiếm, kiếm đụng kiếm tạo ra tiếng vang vô cùng lớn.

Bạch Kim Thành cười mỉa mai “Trường bối lại ra tay đâm lén, đúng là bản tính lão Trình không thay đổi nha!”

Trình thống lĩnh không biết xấu hổ, cười ha ha đáp “Vô độc bất trượng phu, tiểu đệ cũng chỉ trông cậy vào kết quả, còn phương thức miễn sao giành thắng lợi là được!”

Bạch Kim thành cười hắc hắc nói “Vậy thì để xem Bạch gia Truy Tinh Kiếm cùng với Hần Kiếm của lão đệ, ai hơn ai vậy?”

Nói rồi, Bạch Kim Thành biến mất tại chỗ, hần xuất hiện là đối diện Trình thống lĩnh. Tay kiếm hần quét một đường chỉ thiên tạo một nhát kiếm hư ảo về phía Trình thống lĩnh. Trình thống lĩnh phóng ra phía sau né tránh. Nét mặt có phần khó coi, đối thủ rõ ràng trên cơ hần.

Về phía Phương Triết, những quả cầu lửa trên bầu trời luân phiên rơi xuống ngay đúng vị trí hần đang đứng. Còn tên phóng ám khí, cũng không ngừng tấn công, kim châm bay tán loạn. Cước bộ Phương Triết hầu như di chuyển liên tục, hần chủ yếu đang đùa giỡn hai tên tử y này. Hần chẳng qua là muốn mượn nhờ tốc độ tấn công của hai gã, để luyện tập Văn Trung Bộ mà thôi. Lâu lâu có cơ hội, tại sao lại không tận dụng.

Hai tên tử y, lúc này đã phát hiện đối phương đang đùa cợt mình, bọn hần liền thay đổi mục tiêu, đó là tấn công vào miếu, nơi bọn người Kim gia và Bạch gia đang ẩn náo.

Nét mặt Phương Triết nghiêm lại, hần điểm nhẹ ngón tay, trăm thanh phi kiếm bằng gỗ phóng ra, chặn đứng lại những quả cầu lửa và ám khí. Trăm thanh phi kiếm bằng trúc, như tạo thành một lớp phòng ngự tuyệt đối, đối phương không thể nào tiến qua được.

Tay còn lại Phương Triết xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm, chớp mắt đã xuyên qua hai người tên tử y. Tốc độ nhanh đến nỗi, ánh mắt bọn chúng chưa kịp nhìn về hướng phi kiếm, ngực bọn chúng đã thủng một lỗ. Bọn chúng ngã xuống, ánh mắt vẫn mờ trao trao, không cam tâm.

Tình huống phát sinh nhanh đến mức, ở đằng xa Trình thống lĩnh đang giao tranh với Bạch Kim thành. Hần nhanh chóng lui về phía sau hai mươi trượng. Ánh mắt hần nhìn lên phi kiếm đang vờn quanh trên bầu trời đêm, khung cảnh mờ ảo của màn đêm khiến thân ảnh Phương Triết như một sát thần.

Hần lấp bắp “Ngươi... ngươi là người Đạo Viện?”

Phương Triết thối mái, không nghe rõ hần nói gì. Trình thống lĩnh nuốt một ngụm nước bọt, ráng lấy lại tinh thần. Hần lớn tiếng hơn nói “Có phải ngươi là đệ tử Đạo Viện?”

Phương Triết ngạc nhiên “Đạo Viện?”

Hắn chưa từng nghe nói đến danh tự này. Hắn chỉ nghe nói đến Thái Học Viện, Hoa Niên Viện mà thôi.

Phương Triết tỏ ra ngạc nhiên nói “Đạo Viện là gì? Ta lần đầu nghe nói đến!”

Bạch Kim Thành ở gần đó cũng thắc mắc, hắn cũng chưa từng nghe nói đến danh tự này. Lời nói của Trình thống lĩnh, chắc hẳn có lý do nào đó.

Trình thống lĩnh như muốn xác nhận lại, hắn lại nói “Ngự Kiếm Quyết của ngươi, nếu không phải từ Đạo Viện, vậy từ đâu mà học được?”

Phương Triết giật mình, không phải ta học từ Khúc Tiểu Bạch sao. Hắn “à” lên một tiếng, động thái khiến Trình thống lĩnh mỉm cười, cũng âm thầm xác định suy đoán của hắn là đúng.

Trong lòng Phương Triết lúc này mới rộn ràng lên, hắn tìm được thông tin hiếm hoi của Khúc Tiểu Bạch. Nếu quả thật, đây là tuyệt kỹ của Đạo Viện, vậy thì năng lực của hắn cũng từ Đạo Viện mà ra.

Phương Triết thất thần, nhân cơ hội đó Trình thống lĩnh thoáng chốc xuất hiện cách hắn ba trượng, khoảng cách này lưỡi kiếm không thể nào chạm được vào người hắn. Bạch Kim Thành trước đó đã đoán được ý đồ của đối phương, đây chính là “Hư Ảnh Tuyệt Sát Kiếm”, có thể giết người bằng kiếm khí, vô cùng lợi hại. Khoảng cách ba trượng, dư sức xuyên qua người Phương Triết. Không còn cách nào khác, Bạch Kim Thành liền lấy thân ra đỡ, chỉ ít hắn có mặc giáp y ngăn cản được phần nào.

Khí kình rất mạnh, khiến Bạch Kim Thành cùng Phương Triết văng ra xa mười trượng.

Phương Triết sững sờ, hắn đứng dậy nhìn Bạch Kim Thành quân sự hai tay ôm ngực. Vết thương khá nặng, khiến khuôn mặt hắn nhợt nhạt nhanh chóng.

Bạch Kim Thành mặt mày tái nhợt, gắng gượng nói “Trong trận chiến... không được ờ là!”

Hắn nói rồi, liền ngất đi. Hai hộ vệ Bạch gia thấy vậy, nhanh chóng tiến lại gần lấy kim sang được đồ lên vết thương cấp cứu. Phương Triết thấy tình huống chuyển biến cực kỳ nhanh, hắn không khỏi hận bản thân. Đúng thật là hắn đã thất thần khi nghĩ đến Khúc Tiểu Bạch. Chuyện này, hắn nhất quyết sẽ không lặp lại.

Phương Triết đứng dậy, ánh mắt đầy sát khí nói “Ngươi muốn chết như thế nào?”

Trình thống lĩnh không tỏ ra hoảng sợ trước khí thế của Phương Triết, hắn nhìn lên bầu trời, khóe miệng nhếch lên. Hắn chậm rãi thì thầm “Cuối cùng đến rồi...”

Từ trên không, thỉnh thoảng nhảy xuống năm thân ảnh, mỗi thân ảnh như một cây đại thụ khổng lồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lần đầu hội ngộ, năm tên luyện khí

Năm thân ảnh khổng lồ xuất hiện thân to như một cây đại thụ khiến tất cả mọi người có mặt đều sững sờ. Về mặt sững sờ không riêng gì bọn người Bạch gia và Kim gia, mà ngay cả đám hắc y nhân của Ngọa Môn cũng thật sự biến sắc. Bọn chúng là thành viên Ngọa Môn nhưng cũng chưa từng gặp qua một nhân nào lớn đến như vậy.

Trình thống lĩnh nhìn năm thân ảnh một nhân hải lòng gật đầu. Đây chính là Mộc Nhân Sư từ tổng bộ gửi đến yểm trợ. Hắn có thân tín ở tổng bộ Ngọa Môn, nên nhận được tin tức liên quan đến việc tổng bộ đang nghiên cứu ra một đội quân gọi là Mộc Nhân Sư. Đội quân Mộc Nhân Sư này chưa từng xuất hiện thực hiện nhiệm vụ, vì là muốn thử nghiệm hiệu quả, nên tổng bộ chỉ giao một vài phân bộ một vài con Mộc Nhân Sư để xem hiệu quả mang lại như thế nào. Điều này như cơn mưa giữa mùa hạ, Trình thống lĩnh lập tức đề xuất xin cấp năm con để tiến hành khảo sát. Nếu hiệu quả mang lại tốt, hắn không những hoàn thành tốt nhiệm vụ ở chỗ thiết, còn được trọng thưởng thêm nhiều bạch ngân.

Lúc này Phương Triết nhìn năm thân ảnh cao chừng năm trượng, năm thân ảnh hầu như đứng ngang với một cây đại thụ gần đó.

Đám mộc nhân này được làm từ một loại gỗ trân quý nào đó, khiến thân hình nặng nề, bóng loáng. Giữa ngực có gắn một viên đá sa thạch to bằng quả đầu người.

Trên những cánh tay được hàn thiết nhìn vô cùng mạnh mẽ. Chỉ cần một nắm đấm, nó như có thể đập nát một ngọn núi.

Tình huống phát sinh ngoài dự đoán khiến bọn hộ vệ Bạch gia trong lòng bất an, sắc mặt có phần nghiêm trọng. Trong khi quân sự Bạch vẫn đang bất tỉnh, không có người chỉ thị bọn họ cũng không biết làm như thế nào.

Trong Lòng Kim Hối lúc này đã ổn định trở lại. Hắn cứ tưởng sẽ phải thua ngược, nào ngờ cục diện thay đổi chóng mặt. Thì ra Trình thống lĩnh đã suy tính từ trước, nên bộ dáng hắn ta từ đầu không hề có vẻ gì là hoảng sợ. Bởi vì hắn biết, kết quả chỉ có một, đó là thắng lợi áp đảo.

Lúc này một con Mộc Nhân Sư nhào người về trước, tung một nắm đấm vào miếu, cú đấm quá mạnh khiến cả toà miếu đổ sập xuống. Tất cả mọi người Bạch gia và Kim gia đều nhanh chóng chạy ra ngoài.

Một con Mộc Nhân Sư khác chộp lấy một cây đại thụ, nhổ cả gốc lên, làm thành binh khí đập xuống mặt đất, những đòn tấn công của Mộc Nhân Sư đều rất bạo liệt, khiến mặt đất hầu như nứt nẻ.

Rất may mắn là hộ vệ Bạch gia toàn là cao thủ, thân thủ bọn họ cũng nhanh không kém so với hành động chậm chạp của bọn Mộc Nhân Sư. Bọn chúng chẳng qua là mộc nhân, thân hình quá khổ, khuyết điểm lớn nhất vẫn là hành động vô cùng chậm chạp.

Phương Triết hướng các vị hộ vệ Bạch gia hét lớn lên “Các vị đại ca mau chóng giữ khoảng cách càng xa càng tốt, nơi này giao cho ta!”

Mấy vị hộ vệ Bạch gia, Kim gia còn tỉnh táo, nhanh chóng mang những hộ vệ bị trọng thương lên vai, sau đó rút lui. Hơn ba mươi người đã bị trọng thương hết phần nửa, nên bọn họ chật vật mới cách xa được một khoảng cách.

Lúc này Phương Triết đã nhận ra điểm yếu lớn nhất của Mộc Nhân Sư là hành động chậm chạp, bọn chúng di chuyển nặng nề và không nhất quán.

Phát hiện khác của hắn chính là trong mỗi hành động của Mộc Nhân Sư, đều có ba động của linh khí, linh khí tinh thuần.

Phương Triết xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm, lượn quanh một vòng trên bầu trời, sau đó đâm thẳng vào cánh tay của mộc nhân. Phi kiếm xuyên qua cánh tay, mang theo một tia linh khí yếu ớt trên thân con Mộc Nhân Sư.

Hắn lại để ý viên sa thạch trước ngực của mộc nhân lóe lên một màu xanh nhạt trong chớp mắt. Lúc này hắn đã có một đáp án, chính là sa thạch là một trung tâm phát ra linh khí toàn thân mộc nhân. Nếu như vậy, bên trong nhất định có một người thành thạo thuật luyện khí.

Nhưng mà nắm tên Mộc Nhân Sư không hề Phương Triết suy nghĩ quá lâu. Bọn chúng luân phiên tấn công Phương Triết, khiến cước bộ Phương Triết không có cơ hội dừng lại. Mặc dù chậm chạp, nhưng bọn chúng có nắm tên luân phiên tấn công khiến Phương Triết không kịp trở tay.

Hắn quyết định sử dụng Xuyên Tâm Kiếm, khuyết điểm của Xuyên Tâm Kiếm chính là tiêu hao quá lớn tinh khí thần, hắn dưới thể chất hiện tại nhiều nhất chỉ thi triển được ba đến bốn lần, nên hắn không có quá nhiều cơ hội.

Lúc này một con Mộc Nhân Sư thỉnh linh phóng lên cao, sau đó chặn đường đi của bọn người Bạch gia và Kim gia. Trong tay nó đang cầm một cây đại thụ lớn. Khung cảnh như bọn người Bạch gia, Kim gia như những con kiến, có thể bị đè bẹp bất cứ lúc nào.

Phương Triết đang dây dưa với bốn con Mộc Nhân Sư ở phía sau, tràn cảnh cấp bách phía trước khiến hắn không còn thời gian suy nghĩ nữa. Hắn sử dụng Vân Trung Bộ lướt về phía trước mặt mọi người, xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm lơ lửng trước ngực. Hắn vận dụng linh lực vào một điểm trước ngực sau đó hét lên “Phá!”

Phi kiếm như một lưu quang, bắn về phía Mộc Nhân Sư đối diện. “Xuyên Tâm Kiếm” tạo ra một uy áp, bắn xuyên qua ngực Mộc Nhân Sư khiến nó không ngừng lắc lư, sau đó ngã về phía sau tạo ra dư chấn khổng lồ. Cây cối xung quanh đều bị thân thể khổng lồ nó đè bẹp.

Chiêu kiếm này uy lực quá lớn, khiến y phục mọi người có mặt tại hiện trường đều bay phất phới.

Trình thống lĩnh hai mắt như muốn rớt ra ngoài, đây chính là chiêu thức gì, sát thương lại to lớn như vậy. Hắn không thể nào tưởng tượng được sức phá hủy của một chiêu kiếm, chỉ chưa đầy mười hô hấp. Một con Mộc Nhân Sư ngã xuống, đây chính là bạch ngân a. Để tạo ra một con, bọn họ phải tốn kém bao nhiêu là bạch ngân a.

Lúc này, từ bên hông con Mộc Nhân Sư, phóng ra một thân ảnh. Đây chính là nhân vật điều khiển con Mộc Nhân Sư, đúng như Phương Triết dự đoán. Phải có người điều khiển, mới sinh ra linh khí tinh thuần như vậy.

Thân ảnh này mặc một bộ thanh y, nét mặt thanh tú, vô cùng đạo mạo. Hắn phui phui vạt áo. Sau đó nhìn Phương Triết nói “Người làm ta rất ngạc nhiên!

Hắn hướng về những thân ảnh Mộc Nhân Sư phía sau, búng ngón tay một cái. Bốn thân ảnh mặc thanh y giống như hắn từ bên trong Mộc Nhân Sư phóng ra bên ngoài, rồi xuất hiện bên cạnh hắn.

Hắn mỉm cười giới thiệu “Ta là Thiết Nhĩ Y, đệ tử Huyền Môn. Những vị kia là sư đệ ta!”

Hắn, Thiết Nhĩ Y không muốn lộ diện, chẳng qua là trong chốn phàm nhân lại có nhân vật trẻ tuổi hơn hắn. Có bản lĩnh nghịch thiên như vậy. Ngay cả bản thân hắn từ trong thế gia đi ra, cũng không thể nào so sánh được với vị thiếu niên trước mặt. Đây là lý do khiến hắn sinh lòng hâm mộ, quyết định lộ diện chào hỏi đối phương.

Về phần Phương Triết nhìn dáng vẻ, cử chỉ ăn nói vô cùng nho nhã của đối phương. Nét mặt hắn cũng giãn ra, hắn cũng chấp tay giới thiệu “Tại hạ Phương Triết, vị huynh đài này vô duyên vô cớ hành thích bọn ta, cho hỏi là ý tứ gì?”

Thiết Nhĩ Y nhìn ngưu điệu đối phương cứng rắn, trong lòng ắt hẳn đã chịu ủy khuất. Hắn vội nói “Chuyện này coi như xong, bọn ta chỉ chấp hành nhiệm vụ. Sau này có duyên gặp lại tiểu huynh đệ sẽ hiểu!”

Nét mặt hắn đột nhiên nở một nụ cười bối rối, hắn không giấu giếm nói “Chuyện là tiểu huynh đệ năng lực, năm người bọn ta khả năng đánh không lại. Tiểu huynh đệ vừa phá hủy một con mộc nhân, coi như là một tổn thất cực lớn ở tổng bộ, nên xem như hòa nhau!”

Phương Triết nghe đối phương nói vậy, hắn mới vỡ lẽ ra, thì ra đối phương sợ hắn tiếp tục ra tay sẽ hủy tiếp bốn con Mộc Nhân Sư còn lại. Đây chính là lý do chính, bọn hắn xuất đầu lộ diện.

Phương Triết mỉm cười, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm “Ta có năng lực đó, bọn người... có khả năng nói chuyện với ta sao?”

Trong lòng là nghĩ vậy, bên ngoài hắn hòa nhã nói “Không đánh, không quen biết. Như các vị nói, xem như hòa đi!”

Bốn tên còn lại nét mặt cũng giãn ra khi nghe thiếu niên đối diện nói vậy. Thiết Nhĩ Y thoáng nhìn bên hông Phương Triết đeo hai chiếc túi đựng hoa, hắn sững sờ trong lòng. Tiểu huynh đệ này gia thế như thế nào, lại có đến hai cái túi đựng khôn, bản thân hắn còn không có đây.

Hắn ái ngại nói “Phượng huynh đệ là người thế gia nào? Có phải gia tộc tránh đời không?

Phượng Triết “a” lên một tiếng, cái gì mà tránh đời với ả ần dật. Hắn họ Phượng a. Hắn thắc mắc hỏi “Ý huynh đài là...?”

Thiết Nhĩ Y xoa tay lia lịa nói “Không có ý gì khác, chỉ là thấy tiểu huynh đệ tuổi trẻ tài cao, nên sinh lòng hâm mộ”

Hắn liếc nhìn bốn vị huynh đệ bên cạnh gật đầu, sau đó chấp tay nói “Vậy vị huynh trước tiên cáo lui, hữu duyên gặp lại!”

Phượng Triết cũng chấp tay từ biệt năm người bọn họ.

Chỉ trong chớp lát, chưa đầy mười hô hấp. Bọn họ đã biến mất cùng với bốn con Mộc Nhân Sư đang đứng, chỉ còn lại con bị hư hỏng nằm trên mặt đất, bọn họ để lại không thu hồi. Bọn họ ý tứ là, vật đó đã tổn hại, bọn ta không cần, tiểu đệ cứ tự nhiên.

Lúc này Trình thống lĩnh ở đằng xa quan sát, thấy tình huống xảy ra ngoài dự đoán. Hắn không nghĩ tới bọn Mộc Nhân Sư lại chủ động hòa giải.

Phượng Triết thoáng nhìn thấy hắn ta do dự muốn bỏ chạy. Phượng Triết cước bộ nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn, từ tốn nói “Giờ tới lượt ngươi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Hiệu quả sa thạch

Lúc này Bạch Kim Thành đã tỉnh lại, vết thương đã hồi phục được vài phần, xem như không lấy mạng hẳn được. Ánh mắt hắn lúc này vô cùng ngạc nhiên. Toàn cảnh xung quanh hầu như bị tàn phá khá nghiêm trọng, cây rừng bị đốn ngã ngổn ngang khắp nơi, mặt đất thì bị xói tung lên.

Đây là trận chiến ác liệt như thế nào mới tạo ra được như vậy. Hắn càng ngạc nhiên hơn, khi nhìn thấy Trình thống lĩnh bị trời nằm trên mặt đất. Theo hắn biết, Trình thống lĩnh là một kẻ kiêu ngạo, bị trời với tư thế mặt mặt như vậy, sau này gặp hẳn khả năng sẽ lạng lè bỏ đi. Vì quá xấu hổ đây.

Hắn đi khắp khiêng tiến lại gần Phương Triết đang hỗ trợ bọn hộ vệ Bạch gia trị thương. Hắn chấp tay nói “Đa tạ Phương thiếu gia giúp đỡ, ân tình này Bạch mỗ không quên!”

Phương Triết đứng dậy, đỡ lấy hắn sau đó nói “Chuyện Bạch gia, như là chuyện của ta. Bạch quân sự không cần ghi nhớ!”

Phương Triết nhìn sang Trình thống lĩnh nói “Hắn giao cho Bạch quân sự!”

Bạch Kim Thành nhìn Trình thống lĩnh bị Phương Triết trời với tư thế vô cùng xấu hổ. Hắn cảm khái “Cả đời người kiêu ngạo a, sau trận này, để coi người còn hống hách như thế nào!”

Phương Triết phì cười, bởi vì hắn trời Trình thống lĩnh là thủ đoạn Khúc Tiểu Bạch dạy hắn. “Trời không thể động đây” thủ đoạn này rất nghịch thiên, cao thủ bị trời cũng chỉ có bó tay, không thể nào có ý định thoát thân được.

Lúc này, bọn người Kim gia đang xử lý tên nội ứng Kim Hối. Hắn giờ cũng không khác Trình thống lĩnh là bao nhiêu, đều bị Phương Triết “trời không thể động đây”. Trước đó một khác, tên Kim Hối nhân lúc tình thế đột biến âm thầm biến mất, nhưng hắn không qua khỏi cặp mắt của Tiểu Hắc. Hắn đi một đoạn thì bị Tiểu Hắc cản cổ đem trở về.

Phương Triết nhìn về phía mộ nhân không lồ đang nằm trên mặt đất, hắn phóng lên trên ngực con mộ nhân sau đó quan sát khối sa thạch một hồi. Hắn xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm nạy khối sa thạch ra khỏi ngực con mộ nhân. Khối đá này vô cùng cứng, hình tròn, độ bóng trơn mịn vô cùng.

Phương Triết sờ lên viên sa thạch, cảm giác mát lạnh cả da tay. Trên đó còn lưu lại vài tia linh khí yếu ớt nhưng vô cùng tinh thuần. Loại linh khí này tinh thuần đến mức, độ mỏng manh của nó nhỏ hơn rất nhiều so với luyện khí như tư trước đó Phương Triết hấp thụ. Nếu hắn về sau thổ nạp loại linh khí này, hẳn tin chắc Luyện Khí Quyết của hắn tăng lên một cảnh giới mới, mạnh hơn.

Về phần mộ nhân không lồ, kích thước quá lớn không thể để vừa túi vải. Nếu không hẳn cũng chẳng buông tha khối không lồ này. Nhiều khi hắn tự nghĩ, hắn cũng có một loại sở thích, đó là nhặt đồ người khác.

...

Hai ngày sau, công việc dọn dẹp sau trận chiến vẫn đang diễn ra. Đúng lúc bọn người cứu viện Bạch gia đến. Lần này là hai vị trưởng lão Bạch Vô Lượng và Bạch Thiết Hãn. Hai vị này độ tuổi ngoài ba mươi ngang hàng với Bạch Nhất Đam, đáng người nhỏ nhả cũng không kém.

Bọn họ mang theo tổng cộng năm mươi cao thủ Bạch gia. Lúc nhận được tin cứu viện, bọn họ không quản ngày đêm lần theo dấu vết đến được nơi này. Bằng chứng là khoảng cách họ khá xa, mà bọn họ có thể đến trước cả người Kim gia. Điều nói lên người Bạch gia luôn rất đáng tin cậy.

Phương Triết gặp mặt hai vị trưởng lão Bạch gia, nhanh chóng đến chào hỏi. Hắn chấp tay nói “Văn bối gặp qua hai vị trưởng lão!”

Bạch Vô lượng là người tính tình hòa đồng, nên thấy Phương Triết hành lễ, hắn vội vàng đỡ lấy nói “Người không cần làm như vậy. Việc của người bọn ta đều rõ ràng. Lần này cứu viện Bạch gia ở chỗ thiết, người lại lập đại công cho Bạch gia bọn ta. Lần này không biết Bạch gia chủ lại thưởng cho người cái gì”

Hắn vừa nói vừa nhướn lông mày, ra hiệu người ráng chờ. Ta nghĩ là sẽ vô cùng hậu hĩnh.

Bạch Thiết Hãn lãnh đạm hơn, chỉ nhẹ gật đầu cho qua chuyện. Hắn không cần nói gì, vì lão đệ hắn đã thay hắn nói hết những gì hắn muốn nói. Mà dù sao, nói nhiều mất đi sức hút.

Phương Triết chợt nhớ đến bọn người Mộc Nhân Sư, hắn hướng Bạch Vô Lượng thỉnh giáo “Bạch trưởng lão có nghe nói đến Huyền Môn không?”

Bạch Vô Lượng nghe nhắc đến Huyền Môn, sắc mặt có phần thay đổi. Danh tự này cũng thuộc về từ cấm ở Bạch gia. Không tùy tiện nhắc đến đối với ngoại nhân.

Hắn ngắt nghỉ một lúc, liền nói “Chuyện này sau này có dịp, gặp Bạch gia chủ hỏi xem. Ta không tiện giải thích!”

Phương Triết suy nghĩ một hồi, lại hỏi “Thế còn Đạo Viện, trưởng lão có nghe nói qua không?”

Khỏe miệng Bạch Vô Lượng lại rung động. Tiểu tử này không hỏi, hỏi thì toàn chuyện không nói được. Hắn thở dài “Chuyện này, có khả năng sau này người sẽ biết. Nếu nôn nóng muốn biết sớm, lần tới đến Bạch gia trực tiếp hỏi lão gia chủ. Ta không giúp được”

Phương Triết gật đầu, sau đó ngạc nhiên nói “Lần tới?”

Bạch Vô Lượng đính chính lại “Ý ta là nếu có dịp!”

Hắn cảm giác nói chuyện với tiểu tử này quá khó khăn.

Phương Triết gật đầu ăy náy, định hỏi thêm vài chuyện thì hai vị trưởng lão đã biến mất dạng từ khi nào. Hắn thở dài, chẳng lẽ con người hắn khó nói chuyện đến như vậy.

Công việc dọn dẹp kéo dài cho đến trời tối, mới hoàn tất. Lúc này tất cả mọi người tụ họp lại để từ biệt.

Kim gia chủ chấp tay hướng các vị trưởng lão và hộ vệ Bạch gia nói “Đa tạ nhị vị trưởng lão đến vùng xa xôi này cứu viện, nếu không có các hộ vệ Bạch gia. Kim gia đã gặp đại họa. Lần sinh tử chi chiến này, nói lên tầm lòng các vị Bạch gia đối Kim gia vô cùng to lớn. Ân tình này Kim mỗ sẽ không bao giờ quên!”

Bạch Vô Lượng mỉm cười đáp lại “Chuyện này nên làm, hơn nữa chúng ta chỉ bảo hộ các vị, công lao Phương Triết mới lớn. Không có hắn, khó lòng đẩy lui được địch nhân!”

Kim gia chủ gật đầu thừa nhận, hắn nói “Chuyện này Kim mỗ đều chứng kiến, hồi kinh sẽ tìm dịp báo đáp Phương công tử!”

Kim Vô Lượng, Kim Thiết Hãn sau đó đứng ra chấp tay từ biệt, cùng năm mươi cao thủ lên ngựa trở về Bạch gia. Còn lại Bạch Kim Thành quản sự, vết thương hắn đã tạm thời ổn định. Hắn cũng chấp tay nói “Bạch mỗ cũng trước cáo từ về chỗ bồi bổ trí lại mọi việc. Hẹn Kim gia chủ lần sau gặp mặt cùng làm vài chén!”

Kim gia chủ cười ha ha đồng ý, sau đó Bạch quân sự cùng hơn hai mươi vị rút lui. Còn lại Kim gia chủ, lão nhìn bóng dáng đoàn người Bạch quân sự đi xa. Lão mới quay sang Phương Triết khom người sâu, sau đó lão mới nói “Đa tạ Phương công tử lần thứ hai trợ giúp Kim gia. Về sau, Phương công tử chính là ân nhân của Kim gia ta”

Phương Triết nhìn Kim gia chủ khách sáo, hần khoát tay nói “Chuyện này vẫn bối dễ dàng xử lý. Kim gia chủ không cần để trong lòng!”

Kim gia chủ phì cười “Phương công tử chắc không biết, tại sao Bạch gia lại giao việc làm ăn ở mô thiết cho Kim gia rồi!”

Hần hiểu sơ bộ, cũng không rõ ràng lắm. Nhiều khi ưu tú quá cũng là một cái tội.

Kim gia chủ giải thích “Việc này do tiếng thơm Phương công tử mang lại! Hơn nữa...”

Vừa nói ánh mắt lão nhìn về phía Kim Hối đang bị trời nằm trên mặt đất. Lão nói tiếp “Phương công tử đã giúp Kim gia ngăn ngừa hậu họa gia tộc”

Kim Hối đang nằm trên mặt đất muốn nói, lại thôi. Hần hai ngày nay không چرا quấy được, nên trong lòng vô cùng khó chịu. Hần không thể nào tin được, trời người cũng có thủ đoạn nghịch thiên. Hần vùng quấy không được, nhưng khí huyết lại lưu chuyển tron tru. Hầu như không hề làm tổn thương hần. Nhưng trong lòng hần lúc đã hối hận. Nếu từ sau vụ việc thất bại ở Vọng Nguyệt Lâu, hần từ bỏ ý định. Có thể hần sẽ còn cơ hội công hiến cho gia tộc. Giờ mọi việc đã bị phơi bày, mạng hần sống hay chết dựa vào độ thiện lương của đại ca hần Kim Đạt Phát mà thôi.

Kim gia chủ sau đó cáo từ trước, trở về thôn Đại Nghĩa nghỉ ngơi. Còn lại Phương Triết cùng Tiểu Hắc dưới ánh trăng mờ ảo. Tiểu Hắc chậm rãi tiến lại bên cạnh hần, nó kêu kêu vạc áo Phương Triết âm chỉ “Nô gia rất đói bụng, cá chép, cá chép”

Phương Triết phì cười, vuốt vuốt đầu nó, sau đó nói “Đi, chúng ta vào thôn tìm thức ăn, sáng mai lên đường trở về...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bạch Nhiên Nhiên nhờ vả

Hai ngày sau, tại phòng nghị sự Mộc gia, Thăng Long Thành.

Tin tức Ngọa Môn thất bại trước người Bạch gia truyền đến tai Mộc Trường Sinh, nét mặt lão lúc này vô cùng khó coi.

Xung quanh lão, bốn tên chấp sự cũng không dám nói chuyện. Không khí hầu như tĩnh lặng đến đáng sợ.

Mộc Trường Sinh đặt phi cấp truyền thư xuống bàn, hướng Mộc Nham nói “Phía Âm Sát thế nào, lần này không thấy bọn chúng ra tay yểm trợ?”

Mộc Nham vội trả lời “Ngọa Môn không cần yểm trợ, nên Âm Sát không tiện ra tay, còn Hắc Độc Y Nhân không động tĩnh. Bọn họ có kế hoạch riêng, cũng không tiện ra mặt”

Mộc Văn Nhân là người trực tiếp làm việc với Âm Sát, lúc này hần nói “Phía Âm Sát truyền đến tin tức, bọn họ sẽ không nhúng tay vào việc giảng hồ nữa. Cũng từ chối nhận nhiệm vụ ám sát”

Mộc Trường Sinh nghe vậy, liền nói “Nói như vậy, Âm Sát chính thức rút lui!”

Mộc Văn Nhân gật đầu xác nhận, chân mày Mộc Trường Sinh nhíu lại. Lão không nghĩ tới, chỉ vì một việc thất bại ở mô thiết, mà Âm Sát từ bỏ tổ chức.

Lão ngẫm nghĩ “Cũng đúng, ngay cả Ngọa Môn còn thất bại, Âm Sát xuất hiện cũng chỉ làm trò cười!”

Mộc Trường Sinh lúc này trong lòng vô cùng phức tạp. Việc ở mô thiết, đáng lý ra đã thành công tốt đẹp. Đột nhiên xuất hiện một tên tiểu tử họ Phương, làm xáo trộn toàn bộ kế hoạch.

Chấp sự Mộc Nham nói tiếp “Phía Kim gia, nội ứng Kim Hối đã bị trục xuất khỏi gia tộc, trở thành một người bình thường. Hần hiện tại không khác gì một tên ăn mày...”

Mộc Trường Sinh lãnh đạm “Tên vô dụng đó chẳng có ý nghĩa gì, coi như ít đi một con tôm tép”

Lão chợt nghĩ đến Tổng gia. Mộc Nham bên dưới nhìn nét mặt, hần đoán được ý nghĩ của Mộc gia chủ, liền nói “Phía Tổng gia không có tin tức gì, thuộc hạ cho rằng bọn họ cũng đang nom nớp lo sợ!”

Mộc Trường Sinh lúc này tâm trạng vô cùng mệt mỏi. Lão không còn cách nào khác, đành tạm thời từ bỏ ý định. Lão đứng dậy, rời khỏi phòng nghị sự, lão quăng lại một câu “Tạm thời án binh bất động”

....

Về phần Phương Triết, sau khi hần về kinh thành. Nơi đầu tiên hần nghĩ đến chính là thư viện của Thái Học Viện.

Đây chính là nơi lưu trữ văn thư, võ học trong thiên hạ. Được ví như một bảo điển các. Người vào đó nghiên cứu học hỏi, điều đạt được không ít chỗ tốt.

Phương Triết đến thư viện, mục tiêu chủ yếu là tìm tât cả văn thư liên quan đến Đạo Viện. Đây chính là thứ hần không sao ngủ được trong hai ngày qua. Hần muốn tìm hiểu về Đạo Viện, tìm thông tin về nơi ở của Khúc Tiểu Bạch. Bởi vì ấn tượng về năng đến giờ vẫn chưa mờ nhạt.

Phương Triết dành một ngày trời tìm kiếm các loại văn thư về địa lý, thiên văn, kỳ quan thiên hạ đồ, hay những bản ghi chép của các nhân vật thường du sơn ngoạn thủy lưu lại, vẫn không có thông tin nào ghi chép lại.

Hần chán nản rời khỏi thư viện, bắt gặp Bạch Nhiên Nhiên đang chờ bên ngoài. Hần tiến lại gần chào hỏi “Bạch tỷ đợi tiểu đệ sao?”

Bạch Nhiên Nhiên tiến lại gần, cử chỉ nhõng nhẽo nói “Từ lúc ty đến kinh thành đến giờ, tiểu đệ luôn lơ là ty đây. Muốn phạt như thế nào?”

Phương Triết “à” lên một tiếng, hần vẫn chưa quen với hành động thân mật này. Hần cố sức đẩy Bạch Nhiên Nhiên ra, nhưng càng đẩy, nàng càng gắn chặt hơn. Hần đành đầu hàng, chấp nhận để tiểu tỷ Bạch Nhiên Nhiên cột nhà hần.

Bạch Nhiên Nhiên cười híp đôi mắt, khi thấy Phương Triết đã ngừng chống cự. Lúc này nàng ra vẻ cầu cứu nói “Ngày mai, có một tên Hàn Thiếu Bảo tìm ta, có gì tiểu đệ đứng ra nói ta là hôn thê của tiểu đệ nha”

Phương Triết nghe nàng nói “hôn thê”, hần đứng hình không nói được lời nào. Phương Triết lắc đầu lia lịa “Chuyện này không được, tiểu đệ còn quá trẻ!”

Bạch Nhiên Nhiên vỗ trán hần một cái, nói “Vậy là tiểu đệ có ý với tỷ đúng không?”

Phương Triết lại lắc đầu liên tục, trả lời dứt khoát “Không phải, chỉ là chuyện giả làm hôn phu của tỷ, đệ không làm được!”

Hần nói tiếp “Hơn nữa học trò và lão sư không có khả năng”

Bạch Nhiên Nhiên nét mặt vô tội nói “Tỷ chỉ làm lão sư thời vụ thôi, lúc nào đi cũng được, nên đệ cứ yên tâm!”

Phương Triết nghe nàng biện đủ mọi lý do, cuối cùng hần hơi do dự. Bạch Nhiên Nhiên che miệng cười nói “Vậy là tiểu đệ đồng ý giúp tỷ rồi đó nha, mai gặp!”

Bạch Nhiên Nhiên không dám ở lại lâu, sợ hần đổi ý. Phương Triết ngăn nàng lại hỏi “Đệ phải làm gì?”

Bạch Nhiên Nhiên thờ ra, nàng tưởng Phương Triết đổi ý. Nàng nói “Đơn giản, chỉ cần đệ gạt đầu là được, không cần nói gì cả!”

Bạch Nhiên Nhiên nháy mắt, bảo hần an tâm. Hần mới để nàng đi, trong lòng hần dâng lên một cảm giác không ổn. Nhưng đáng tiếc Bạch Nhiên Nhiên đã biến mất.

Phương Triết lắc đầu, hần mỉm cười tự nhủ “Lần này bị nàng hố rồi!”

...

Hôm sau chính là ngày thứ hai Phương Triết đi học ở Thái Học Viện.

Hần vừa đến cổng Thái Học Viện, đã bắt gặp Kim Mộc Thông đang chờ ở đây với Lâm Mộ Tuyết, nhìn dáng vẻ hai người bọn họ, quan hệ có vẻ đã thân thiết một chút.

Kim Mộc Thông tiến lại gần, đưa cho Phương Triết một khay đựng bánh, hần nói “Nghe nói Phương đại ca thích bánh hoa quế. Đây là Lâm tiểu thư tự mình làm, nhờ ta đưa đại ca!”

Phương Triết ngăn người, lại có chuyện mượn tay tặng quà. Nàng đứng kế bên, sao không trực tiếp, phải thông qua tiểu bản tử. Hần mỉm cười tiếp nhận, hướng Lâm Mộ Tuyết nói “Đa tạ Lâm tiểu thư, thứ này ta rất thích!”

Nét mặt Lâm Mộ Tuyết có một tia mỉm cười, không rõ ràng, nhưng Phương Triết vẫn nhận ra được. Hần suy đoán, có thể nàng vì mối quan hệ với Kim Mộc Thông, nên sợ ảnh hưởng đến tâm trạng Kim Mộc Thông. Phương Triết hiểu được như vậy, hần chỉ gạt đầu tán thưởng. Xem ra đây là một tiểu cô nương không tệ.

Phương Triết cùng Kim Mộc Thông sau đó chia ra hai hướng, bọn người Kim Mộc Thông thì về khu vực võ sinh, hần chọn con đường thư sinh nên ở một khu vực khác.

Lúc này Bạch Nhiên Nhiên mặc một chiếc đầm dài màu hồng xuất hiện, dáng vẻ vô cùng dụ hoặc. Nàng ngoác lấy Phương Triết, Phương Triết giả vờ lơ đãng không phát hiện nàng. Thế là nàng phải chạy đến gần Phương Triết, ôm lấy cánh tay hần. Theo quán tính Phương Triết muốn đẩy nàng ra, nhưng lại nghĩ đến tình huống đụng chạm như hôm trước, hần đành cam chịu. Khuôn mặt hần càng lúc càng nóng lên.

Hầu như các học sinh xung quanh đều nhìn Phương Triết với vẻ mặt ái mộ. Hần không biết Bạch Nhiên Nhiên có sức hút cỡ nào, nàng chỉ cần xuất hiện, xung quanh toàn bộ ánh mắt đều dồn vào nàng. Phương Triết đi theo, nên cũng bị soi mói từng chi tiết, tính ra, tiểu thư sinh đó cũng khá tuần mỹ.

Y phục Phương Triết là thư sinh, nên toàn thân trắng buồm như vị tài tử. Danh tiếng hần ở Thái Học Viện cũng đã nổi lên từ ngày đầu khảo thí. Nên cũng có nhiều vị tiểu mỹ nhân để ý và âm thầm ái mộ. Chỉ là hần ít khi xuất hiện, nên các tiểu mỹ nhân chưa có dịp động thủ mà thôi.

Phương Triết cùng Bạch Nhiên Nhiên kể vai đi được một đoạn, thì lúc này xuất hiện một nhóm người, bọn họ có tổng cộng mười người.

Bạch Nhiên Nhiên kề tai nói nhỏ “Tên công tử đẹp trai chính giữa chính là Hàn Thiếu Bảo, còn lại là hộ vệ của hần”

Phương Triết gạt đầu, chột kéo nàng sát vào người mình hơn. Bạch Nhiên Nhiên bất ngờ, nhưng cũng chiều theo, khuôn mặt nàng thoáng hiện nét hồng hào.

Phương Triết không để ý xung quanh, hần cứ lặng lẽ bước qua nhóm người đó. Hần vừa đi ngang tên Hàn Thiếu Bảo. Hàn Thiếu Bảo tay cầm quạt ngăn lại, nói “Người là ai?”

Tên Hàn Thiếu Bảo này, đã điều tra qua Phương Triết, nhưng chẳng qua hần tỏ ra cao ngạo không muốn biết đến danh tính Phương Triết để thể hiện uy phong của mình mà thôi.

Phương Triết thờ ơ bước qua. Hần để lại một câu “Nếu đã không quen, không cần giới thiệu!”

Hàn Thiếu Bảo nhìn thái độ thờ ơ của Phương Triết, hần động tâm. Hần chính là đại công tử của Hàn phủ, phụ thân hần là Hàn Hách tể tướng đương nhiệm của Thanh Lương Quốc. Khi Bạch Nhiên Nhiên còn nhỏ, hai nhà Bạch gia và Hàn phủ có ước định chung thân cho nàng và Hàn Thiếu Bảo, chỉ là khi trưởng thành Bạch Nhiên Nhiên từ chối, không tiếp nhận hôn sự. Nên nàng thường xuyên ra bên ngoài chấp hành nhiệm vụ gia tộc. Nên mối hôn sự kéo dài hơn năm năm vẫn chưa có kết quả.

Về phần Hàn phủ, dù Bạch Nhiên Nhiên không đồng ý, bọn họ vẫn không bỏ cuộc. Bằng chứng là Bạch Nhiên Nhiên chấp hành nhiệm vụ ở đâu, Hàn Thiếu Bảo đều chạy sát theo sau, để tạo ấn tượng với nàng. Đáng tiếc, Bạch Nhiên Nhiên trước giờ chưa từng dao động. Nếu có động tâm, chắc hần, nàng đã động tâm với “tiểu bạch kiếm” bên cạnh.

Hàn Thiếu Bảo nhìn Phương Triết thờ ơ đi qua, hần không nhịn được âm lãnh nói “Người nên dừng lại!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Ta không biết dùng kiếm, ta chỉ biết... phóng phi kiếm!

Hàn Thiếu Bảo không thể nhìn được vị hôn thê mình đi bên cạnh một tiểu tử lạ lẫm, lại vô cùng thân mật. Đây là quá sức chịu đựng của hắn, hắn âm thầm nói “Người nên dừng lại!”

Phương Triết thoáng nghe tên Hàn Thiếu Bảo giọng điệu, hắn muốn dừng lại, nhưng hắn vẫn bước thêm năm bước nữa. Hắn mới dừng lại, quay lại nhìn Hàn Thiếu Bảo, nét mặt vô tội nói “Vị huynh đài này, có chuyện gì cần giúp đỡ?”

Phương Triết vừa nói, tay hắn càng siết chặt Bạch Nhiên Nhiên hơn. Cô nàng bên cạnh một phen lúng túng. Tiểu tử này, đang chiếm tiện nghi nàng, nhưng nàng vẫn vui vẻ phối hợp, nét mặt nàng rạng rỡ như hoa. Trong lòng lúc này đang nghĩ “Ta chỉ đề tiểu đệ chiếm tiện nghi lần này thôi nha”.

Hàn Thiếu Bảo nét mặt đã căng cứng, đôi chân mày nhíu lại. Hắn gất giọng nói “Người biết, người đang đối đầu với ai không?”

Phương Triết tỏ ra chán ghét nói “Ta rất không thích lời đe dọa!”

Bạch Nhiên Nhiên lúc này mới lên tiếng “Hàn công tử trước về đi, nơi đây là Thái Học Viện, không phải Hàn phủ!”

Hàn Thiếu Bảo nhìn cử chỉ nhẹ nhàng của nàng ta đối với Phương Triết, trong lòng vô cùng không cam tâm. Hắn nói “Ta có gì không tốt?”

Bạch Nhiên Nhiên thờ ơ nói “Chỉ là ta không thích người!”

Nàng nhìn sang Phương Triết nói tiếp “Đây là hôn phu ta, Phương Triết! Người không tin, có thể về Bạch gia hỏi phụ thân ta”

Phương Triết trong lòng cảm khái, nàng thật sự nói dối đạt tới trình độ này sao. Phương Triết bên ngoài vẫn phối hợp với Bạch Nhiên Nhiên, hắn nhìn Hàn Thiếu Bảo xác định “Ta cùng nàng lần đầu gặp như đã quen từ trước, trường bối bọn ta cũng đã đồng ý hôn sự. Người và nàng có duyên không phận, thật có lỗi!”

Bạch Nhiên Nhiên trở mặt ra nhìn Phương Triết, tiểu tử này thật sự phối hợp ăn ý như vậy.

Hàn Thiếu Bảo cắn chặt răng, hắn quả thật không thể nào nuốt trôi cục tức này. Hắn theo đuổi nàng bao năm chứ, cuối cùng bị dội một bát nước lạnh. Hắn thật sự không cam tâm.

Hắn nhìn Phương Triết như muốn giết người, nhưng sau đó, hắn hít thở một hơi, lấy lại bình tĩnh nói “Ta đã thua, nhưng tâm chưa phục!”

Phương Triết ngạc nhiên, đối phương trở mặt thật nhanh a. Hắn gắng hỏi “Làm sao để người phục?”

Hàn Thiếu Bảo dứt khoát trả lời “Chỉ cần người bán linh hồn ta, ta thua tâm phục khẩu phục, về sau sẽ không dây dưa với Bạch tiểu thư nữa!”

Phương Triết nghe Hàn Thiếu Bảo muốn so bán linh, nét mặt hắn già vờ sợ hãi, hắn nói “Người cũng biết ta là thư sinh chân yếu tay mềm, không biết võ công. Nếu muốn so bán linh, ta đề nghị so văn chương!”

Hình dáng Phương Triết bên ngoài mười phần như một tiểu thư sinh chân yếu tay mềm, da trắng, mặt búng ra sữa. Đây chính là tạo hình của một tiểu bạch kiếm không sai biệt lắm.

Hàn Thiếu Bảo trong lòng nở hoa. Hắn cảm thấy tên thư sinh Phương Triết đúng là ngoài tài năng văn chương ra, hắn chắc hẳn không biết võ công. Loại người này, hắn muốn bóp chết lúc nào cũng được.

Khóe miệng Hàn Thiếu Bảo nhếch lên, hắn nói “Ta lại đốt nát thơ văn, vậy phải làm sao... hay so kiếm đi!”

Phương Triết “a” lên một tiếng, về dùng kiếm hắn chưa cảm qua một lần. Hắn chỉ thấy mấy vị đại ca Phương Long, Phương Hồ múa kiếm điều luyện âm thầm ngưỡng mộ. Nhưng hắn quả thật chưa thử qua. Hắn đối Hàn Thiếu Bảo áp ứng “Ta chưa cầm kiếm một lần, làm sao mà so... hay là phóng phi kiếm đi. Ta biết chút ít!”

Hàn Thiếu Bảo nhìn nét mặt Phương Triết mỉm cười, trên nét mặt có một vẻ ngây thơ trong sáng, đây chính là đối tượng thường ngày bị hắn dày vò. Mùi vị này thật sự không sai, hắn quyết định gặt đầu.

Bên cạnh, Bạch Nhiên Nhiên âm thầm đánh giá Phương Triết. Hắn phương diện giả heo ăn thịt hổ quả thật có năng khiếu thiên bẩm. Hắn không cần giả vờ, nét mặt hắn chính là biểu hiện ngây thơ vô số tội không sai biệt lắm.

Hàn Thiếu Bảo theo sau Phương Triết đến diễn võ trảng. Lúc này trên sân, có mấy trăm võ sinh đang tụ tập báo danh với Vũ Khôi lão sư. Bọn họ nhìn về phía Phương Triết đi cùng Bạch Nhiên Nhiên, bên cạnh là một đám người lạ mặt. Chỉ có Vũ Khôi lão sư là nhận ra Hàn Thiếu Bảo, hắn chính là lão sư mới nhậm chức môn Tinh Hoa Võ Học, đồng môn học với hắn.

Vũ Khôi lão sư tiến lại, chấp tay chào hỏi Hàn Thiếu Bảo, hắn nói “Hàn lão sư đến thăm dò tiết học của Vũ tử sao?”

Hàn Thiếu Bảo lắc đầu nói “Bọn ta đến chỉ mượn nhờ địa điểm tỷ thí một lúc, sẽ đi ngay!”

Vũ Khôi lão sư nhìn sang Phương Triết cùng Bạch Nhiên Nhiên, hắn sơ bộ đoán ra nội dung câu chuyện. Lập tức tránh sang một bên quan sát. Chuyện yêu đương bọn trẻ, để bọn chúng tự giải quyết. Trong lòng Vũ Khôi lão sư suy nghĩ như vậy.

Hàn Thiếu Bảo cân nhắc một lúc, hắn bắt đầu đưa ra quy tắc “Đề không nói là hiệp đấu người, nên theo người phóng phi kiếm. Khoảng cách từ đây đến tâm bia là hai mươi trượng, mỗi người phóng mười phi kiếm. Ai trúng tâm nhiều nhất sẽ thắng. Người thấy thế nào?”

Phương Triết nghe Hàn Thiếu Bảo đưa ra quy tắc, hắn gật đầu nói “Vậy thì đơn giản, mời Hàn... lão sư ra tay trước!”

Hàn Thiếu Bảo không do dự, tiến về vị trí phóng phi kiếm. Xung quanh có hơn trăm học sinh đang quan sát. Bọn họ vô cùng thích thú, vì màn so tài giữa Phương Triết và Hàn lão sư. Trong đám bọn họ, có người nhận ra Phương Triết mấy ngày trước so tài bắn cung với Mộc Thiên Hải, hầu như là nghiền ép đối phương. Không biết đối với Hàn lão sư, kết quả sẽ như thế nào, bọn họ vô cùng chờ mong.

Hàn Thiếu Bảo giờ tay ra, óng tay áo mở ra, bên trong có hơn hai mươi phi tiêu. Hắn là lão sư Tinh Hoa Võ Học gồm quyền pháp, bắn cung, ám khí và kình công nên trong người lúc nào cũng có ám khí, là chuyện bình thường.

Hàn Thiếu Bảo cầm trong tay ba phi tiêu, sau đó phóng thẳng về phía tâm bia, tốc độ rất nhanh, cả ba phi tiêu đều ghim chặt vào tâm bia. Bọn học sinh xung quanh ò lên kinh ngạc. Bọn hắn chỉ có thể mỗi lần phóng một phi tiêu đã là cực hạn, chưa chắc đã trúng mục tiêu. Đáng này Hàn lão sư cả ba phi tiêu đều trúng, đây mới là cao thủ a.

Hàn Thiếu Bảo nhếch khóe miệng cười. Sau đó hắn tiếp tục cầm lên năm phi tiêu phóng liên tục về tâm bia, cuối cùng xuất thêm hai phi tiêu đuổi theo sau. Cả năm phi tiêu đều đồng thời ghim vào trung tâm tâm bia. Điều đáng lưu ý ở đây chính là tốc độ, phi tiêu trước tốc độ chậm hơn phi tiêu sau chỉ một nhịp rất nhỏ, vì thế cả năm đều đồng thời ghim vào cùng một vị trí. Đây chính là khả năng khống chế tốc độ cực hạn của một bậc cao thủ.

Cả trường đều “ồ” lớn lên, không khí sôi động hơn với những tiếng thán phục, không tin vào mắt mình. Thậm chí Vũ Khởi bên cạnh quan sát cũng cảm khái, hắn chưa đạt đến trình độ như vậy.

Màn biểu diễn của Hàn Thiếu Bảo vô cùng đặc sắc, khiến toàn trường rung động. Bọn họ lúc này đánh giá Phương Triết khó có khả năng chiến thắng. Chẳng lẽ lần này hắn lại bị mất, như vậy cũng quá khoa trương a. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng bọn họ vẫn là chờ mong màn trình diễn tiếp theo.

Hàn Thiếu Bảo mỉm cười mĩa may, hắn nói “Nếu ngươi bỏ cuộc bây giờ, sẽ đỡ mất mặt hơn!”

Phương Triết bước ra vị trí chuẩn bị, nét mặt thờ ơ nhìn Hàn Thiếu Bảo nói “Ta không sao đâu... lão sư!”

Có một vài đồng học hiểu được ý châm chọc của Phương Triết, bọn họ cười, nhưng vô cùng nhỏ. Vị đồng học này thật sự có ý tứ.

Phương Triết bước vào vị trí, hắn búng nhẹ ngón tay vô cùng điêu luyện, thanh linh xuất hiện mười thanh phi kiếm bằng trúc trước mặt hắn. Trần cảnh này vô cùng bất ngờ, khiến các vị đồng học hoa mắt, lại ngạc nhiên. Vì màn trình diễn này giống mấy vị giang hồ dị sĩ, biểu diễn thần hồ kỹ kỳ bán thuốc gia truyền ngoài đường. Bọn họ bắt đầu rộn ràng lên, mở to mắt ra quan sát.

Phương Triết cầm trong tay một thanh phi kiếm, sau đó ném về phía tâm bia cách xa hai mươi trượng. Phi kiếm lao nhanh, xoay một vòng quanh tâm bia, sau đó quét sạch phi tiêu của Hàn Thiếu Bảo rơi xuống, phi kiếm như mất đi điều khiển cũng tự rơi xuống. Tâm bia hiện trạng vô cùng sạch sẽ. Không có một vật gì ghim chặt vào.

Màn trình diễn đầy tính tạp kỹ của Phương Triết lại làm toàn trường “ồ” lên một tiếng. Đây chính là thần hồ kỹ kỳ thật sự a. Điều này thật sự quá đẹp mắt, bọn họ cảm thán liên tục.

Phương Triết liếc nhìn bộ dạng khoa trương của mấy vị đồng học, khuôn mặt hắn có phần vui vẻ. Được đồng bạn cổ vũ, cảm giác cũng rất không tệ.

Phương Triết sau đó tiếp tục ném chín phi kiếm còn lại về phía tâm bia, cả chín phi kiếm đều chen nhau ghim vào đúng vị trí trung tâm, không trật phát nào.

Nét mặt Hàn Thiếu Bảo lúc này lúc trắng lúc đen vô cùng khó chịu. Hắn không nghĩ tới Phương Triết lại có bản lĩnh biểu diễn đặc sắc như vậy. Hắn cũng chưa chắc làm được. Lúc này toàn trường đã rung động, hầu như đều xem Phương Triết là thần tượng.

Hàn Thiếu Bảo cười ha ha đi ra nói “Ván này không tính rồi, Phương học trò đã sai quy tắc!”

Phương Triết nét mặt nghiêm lại, nhìn hắn biểu lộ không hiểu. Hàn Thiếu Bảo giải thích “Quy tắc chính là mười thanh phi kiếm, ai ghim nhiều nhất người đó thắng. Ta đều phóng trúng mười phi tiêu, còn học trò chỉ ghim có chín phi kiếm. Ván này đáng lẽ học trò thua. Nhưng làm một lão sư, ta cho học trò một cơ hội khác!”

Toàn trường xì xào bàn tán, ván này đáng lẽ Phương Triết thắng, nhưng do quy tắc là do Hàn lão sư đặt ra. Nếu suy nghĩ kỹ đúng là Phương Triết thua, nên bọn họ cũng không có ý kiến gì. Chỉ là đáng tiếc, màn trình diễn đặc sắc lại bị phán thua cuộc.

Hàn Thiếu Bảo nói “Vì ván này học trò thua nên chịu thiệt thòi, ván sau so kiếm như thế nào?”

Nét mặt Phương Triết sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vậ thì so kiếm!

Tất cả những người có mặt đều biết Hàn Thiếu Bảo đang làm khó dễ Phương Triết. Nhưng vì Hàn Thiếu Bảo là lão sư, nên bọn họ không dám có ý kiến.

Khuôn mặt Phương Triết lúc này vô cùng khó coi, hắn không nghĩ tên Hàn Thiếu Bảo lại vô si đến như vậy. Hắn trước đã nói, bản thân hắn chưa từng dùng qua kiếm, giờ Hàn Thiếu Bảo lại muốn so kiếm, đây chẳng phải là trắng trợn làm khó dễ sao.

Phương Triết gượng cười nói “Vậ thì so kiếm đi!”

Nói đến đây, hắn dừng lại một lúc rồi nói tiếp “... nhưng quy tắc lúc này do ta đặt ra!”

Hắn nói xong, liền cầm một khúc côn gần đó, vẽ một vòng tròn có khuôn viên ước chừng năm trượng. Sau khi vẽ xong, hắn hướng Hàn Thiếu Bảo nói “Không cần dùng đến võ đài, ta và ngươi đứng trong vòng tròn, ai ra khỏi vòng liền thua!”

Hàn Thiếu Bảo nhìn nét mặt Phương Triết vô cùng tự tin, hắn cảm giác có một tí gì đó không ổn. Nhưng hắn chính là lão sư Tinh Hoa Võ Học, quyền pháp, kiếm pháp đều là bậc thầy. Làm sao để một tiểu tử qua mặt được.

Hắn gật đầu đồng ý, một tên hộ vệ liền đem đến cho hắn một thanh kiếm dài ba thước với lớp vỏ mạ vàng vô cùng đẹp mắt. Hắn cầm lấy thanh kiếm sau đó tiến đi vào vòng tròn, ánh mắt hướng về Phương Triết chờ đợi.

Phương Triết không nói gì, hắn nhìn xung quanh diễn võ trường để tìm một thanh kiếm phù hợp. Hắn nhìn thấy một thanh trọng kiếm rất to, độ dài chừng bốn thước, nhìn bề ngoài nó vô cùng nặng nề. Người không có khí lực, sẽ không thể nhấc nổi nó.

Vũ Khởi lão sư bên cạnh quan sát, nhìn Phương Triết lựa chọn trọng kiếm, hắn cũng bất đắc dĩ thở dài. Một thiếu niên chưa luyện qua kiếm lại chọn trọng kiếm chẳng khác nào tự nguyện thua cuộc. Tình huống lúc này, Phương Triết nhận được hầu như là sự đồng cảm của đồng học.

Phương Triết nhẹ nhàng cầm thanh trọng kiếm đi vào vòng tròn. Vũ Khởi lão sư bên ngoài nhìn thấy phong thái điềm tĩnh, hầu như không hề cảm giác hắn đang cầm một thanh trọng kiếm. Căn nặng thanh trọng kiếm không phải là năm mươi cân sao, bộ dáng hắn như đang cầm một thanh kiếm gỗ vậy. Mọi người suy đoán đó chắc chắn là một thanh trọng kiếm giả, được làm từ gỗ.

Hàn Thiếu Bảo nhìn thanh trọng kiếm trong tay Phương Triết mỉm cười, hắn cũng cho rằng đối phương đang chơi trò tâm lý. Hắn mĩa mai “Chọn một thanh kiếm gỗ để tạo uy phong sao? Trước ngươi cần thận!”

Hắn nói xong, liền tiến về Phương Triết chém hai nhát, hắn chỉ sử dụng kiếm chiêu bình thường, vì cho rằng Phương Triết không xứng đáng để hắn nghiêm túc.

Phương Triết bình thân, thay vì đỡ kiếm, hắn quét một đường kiếm từ dưới lên, kiếm chiêu bình thường, nhưng sức nặng hầu như là tuyệt đối, khiến Hàn Thiếu Bảo bị đẩy lùi về sau năm bước. Hắn bất ngờ, lúc này mới phát hiện tay phải đang cầm kiếm run rẩy. Sức nặng của đòn vừa rồi, hầu như trên năm trăm cân. Hắn nhìn chăm chăm vào Phương Triết, đổ một giọt mồ hôi.

Nét mặt Hàn Thiếu Bảo lúc này mới nghiêm túc lại, hắn không dám khinh thường đối thủ nữa. Đồng học xung quanh quan sát, cũng im lặng theo dõi, không một tiếng động.

Hàn Thiếu Bảo nghiêm túc lại nói “Vừa rồi khinh suất, lần này ta sử dụng Hàn gia kiếm, ngươi phải cẩn thận!”

Phương Triết vừa rồi sử dụng kiếm chiêu bình thường, hắn cảm ngộ ra được một chiêu kiếm đơn giản. Hắn mỉm cười nhìn Hàn Thiếu Bảo nói “Ta vừa rồi nghĩ ra một chiêu kiếm gọi là chém hoa quả, ta dùng nó đối kháng ngươi”

Hàn Thiếu Bảo khinh thường, trong trận chiến cảm ngộ kiếm chiêu, người nghĩ người là thiên tài sao. Hắn vào tư thế kiếm chiêu Hàn Gia Kiếm, sau đó “vèo” một phát đâm xuyên qua Phương Triết. Hắn cảm giác đã đâm xuyên qua Phương Triết, nhưng rút cuộc nghĩ lại đó chỉ là ảo giác. Hắn không biết, hắn đã đâm xuyên qua Phương Triết nhưng đó chỉ là tàn ảnh lưu lại, với năng lực hắn hiện tại, chưa thể nào hiểu được tàn ảnh là gì.

Phương Triết lúc này thờ ra, hắn không nghĩ kiếm chiêu lại lợi hại như vậy. Sử dụng kiếm chiêu có thể tăng tốc độ di chuyển, tăng sát thương lên địch nhân. Hắn nếu không có cước bộ nhanh, đã bị trọng thương rồi.

Nghĩ đến đây, nét mặt Phương Triết trở nên cương quyết. Về phần Hàn Thiếu Bảo hắn không để Phương Triết nghỉ ngơi, trực tiếp hướng kiếm chiêu về phía Phương Triết. Phương Triết nhìn hành động chậm rãi của hắn đang lao tới, hắn lại sử dụng một chiêu quét từ dưới lên, Hàn Thiếu Bảo vắng vẻ sau chưa kịp phòng bị, lại bị một kiếm chiêu quét từ phải sang trái, hắn nhanh chóng dùng kiếm chống đỡ. Sức nặng của trọng kiếm quá mạnh, hắn bị đánh bay ra bên ngoài vòng, lăn lộn thêm năm trượng, rồi sùi bọt mép bất tỉnh.

Các vị đồng học xung quanh quan sát ngờ ngẩn “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?”

Bọn họ chỉ nhìn thấy Phương Triết chém lên một nhát, sau đó liền không có sau đó, Hàn Thiếu Bảo đã bất tỉnh. Trước đó một hô hấp, bọn họ không kịp nhìn thấy gì.

Bọn họ lúc này mới kịp phản ứng “Phương Triết thắng rồi!”

Vũ Khôi lão sư có thể nhìn rõ ràng hành động vừa rồi Phương Triết. Hắn đánh giá Phương Triết có tốc độ cực kỳ nhanh, và cực kỳ khỏe. Nếu không thì một chiêu kiếm không thể đẩy lùi đối thủ, lại còn đánh bật đối thủ ra xa như vậy. Rất may mắn là Hàn Thiếu Bảo cũng là cao thủ dùng kiếm, nếu là một người bình thường chắc đã mất mạng.

Phương Triết ném cây trọng kiếm về vị trí cũ, sau đó phui vạc áo mình. Hắn nhìn sang Bạch Nhiên Nhiên vẫn đang chấn kinh, chưa hồi phục. Hắn nói “Chúng ta đi thôi, tên kia chắc không dám quấy rầy tỷ nữa!”

Hắn vừa nói, vừa lôi kéo Bạch Nhiên Nhiên rời khỏi diễn võ trảng. Để lại bọn người ánh mắt đầy kinh ngạc. Trận so tài đơn giản, rõ cuộc lại là một cuộc đọ kiếm đỉnh cao như vậy. Bọn học sinh người nào người ấy ánh mắt sáng lên như đuối. Bọn họ quyết định sẽ cố gắng học kiếm, sau đó hướng Phương Triết truyền thụ Chém Hoa Quả Kiếm thức. Nếu Phương Triết biết bọn đồng học có ý nghĩ như vậy, hắn không biết sẽ biểu hiện đặc sắc như thế nào.

Vũ Khôi lão sư thì đứng im, âm thầm cảm thán “Nhân tài luyện võ, lại chọn làm văn nhân, đúng là kỳ quái!”

...

Phương Triết cùng Bạch Nhiên Nhiên rời khỏi diễn võ trảng được một đoạn thì dừng lại.

Hắn nhìn Bạch Nhiên Nhiên đang ghi chặt lấy hắn, không chịu buông. Hắn mới nói “Buông ra!”

Bạch Nhiên Nhiên nhõng nhẽo “Không buông!”

Phương Triết bắt đắ dĩ hù dọa nàng “Không buông, đệ không giúp tỷ nữa!”

Nghe Phương Triết hù dọa như vậy, nàng cân nhắc một lúc mới chịu buông ra. Phương Triết ra về người lớn, sờ lấy đầu nàng nói “Vây mới ngoan!”

Lúc này tâm trạng Bạch Nhiên Nhiên như một chú mèo lười, nũng nịu bên cạnh Phương Triết. Nàng không nghĩ tới, đứng gần tiểu đệ Phương Triết tâm trạng lại thoải mái đến như vậy.

Phương Triết đẩy nàng ra xa một tí rồi nói “Giờ tiểu đệ về lớp, có gì gặp lại tỷ sau!”

Phương Triết vừa nói vừa đi, nên chưa dứt câu đã cách Bạch Nhiên Nhiên một khoảng cách xa. Nàng một mình ở lại thất lạc. Nhìn tiểu đệ đang sợ hãi mình, nàng phì cười “Tiểu đệ đệ thật dễ mắc cỡ nha!”

Lúc này cách xa Bạch Nhiên Nhiên cùng Phương Triết hơn trăm trượng. Có một thân ảnh đang âm thầm quan sát hành động của Phương Triết trên tầng hai của một tòa cao lầu trong Thái Học Viện. Thân ảnh này nhìn Phương Triết rời khỏi Bạch Nhiên Nhiên trở về lớp học, mới chậm rãi đi vào bên trong thư phòng.

Thân ảnh này chính là phó viện trưởng Thái Học Viện, Lê Thu Hoa ngoài ba mươi tuổi, nhưng dáng dấp như một mỹ nữ tuổi trăng tròn, vô cùng xinh đẹp.

Nàng đi vào thư phòng, báo cáo lại tình hình cho viện trưởng Hoàng Nhạc Công. Lão phong thái ung dung điềm tĩnh, vẫn cặm cụi vẽ tranh như thường lệ. Đây chính là thú vui tiêu khiển của lão.

Phó viện trưởng Lê Thu Hoa hướng lão iện trưởng nói “Động tĩnh vừa rồi là do Hàn Thiếu Bảo so tài với học trò Phương Triết!”

Lão viện trưởng vẫn không ngẩng đầu lên, lão hỏi “Nguyên nhân?”

Phó viện trưởng Lê Thu Hoa trả lời “Việc này, nữ nhi không rõ ràng nhưng có lẽ là vì tranh giành tình cảm của Bạch Nhiên Nhiên!”

Lão đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Lê Thu hoa nói “Ai thắng?”

Lệ Thu Hoa trả lời ngay “Phương Triết thắng!”

Lão “a” lên một tiếng, sau đó mỉm cười “Một lão sư Tinh Hoa Võ Học lại thua với chuyên môn của mình, khóa lão sư mới này đúng là có bản lĩnh!”

Lệ Thu Hoa vội cái chính “Không phải Hàn lão sư bắt tài, mà do Phương học trò lợi hại!

Lão viện trưởng mỉm cười, với lấy một tờ mật thư trên bàn. Lão đưa cho Lệ Thu Hoa, lão nói “Người xem đi!”

Lệ Thu Hoa cầm tờ mật thư lên xem, bên trong báo cáo lại lai lịch Phương Triết vô cùng chi tiết.

Phương Triết trước mười tuổi là tiểu thiếu gia bị bệnh câm người Lăng Ba Thành, sau đó gặp cơ duyên nói chuyện được. Nhờ chữa trị bệnh mù bẩm sinh cho con cháu Bạch gia nhận được ân tình. Nghe nói hẳn một người diệt một sơn trại ở Thanh Sơn.

Phương Triết là nhân vật rất nổi tiếng ở Lăng Ba Thành, từng đẩy lùi một con thủy quái ở Lộc Nhân Thôn, dịp lễ Hội Hoa Đăng. Kề vai hẳn là một con thú sùng đáng người to lớn...

Lão viện trưởng nhìn Lệ Thu Hoa bỏ bức mật thư xuống, lão hỏi “Thế nào?”

Lệ Thu Hoa không giấu được rung động, nhất là việc làm của hắn ở Vọng Nguyệt Lâu. Một mình tiêu diệt hết hơn ba mươi tên Âm Sát. Mà người đứng đầu Âm Sát chính là tôn tử lão viện trưởng, hoàng tử Thanh Nguyên Quốc Hoàng Ngân Phong. Chuyện Hoàng Thất, lão viện trưởng không tiện nhúng tay vào, hơn nữa Âm Sát chưa có hành động nào quá mức tàn bạo. Nếu không lão viện trưởng cũng đã thanh lý môn hộ.

Lệ Thu Hoa lúng túng nói “Không phải hẳn là thư sinh sao? Quá khoa trương đi!”

Lão viện trưởng mỉm cười “Bời vậy, hẳn có rất nhiều bí mật. Cho nên Lệ phó viện trưởng nhớ chiều cố hắn, đừng để hắn chịu ủy khuất. Tương lai Thiên Tài Chiến, chắc chắn là dựa vào hắn mới đem về vinh quang cho Thanh Nguyên Quốc!”

Lệ Thu Hoa gạt mình, nằng nề nghĩ một lúc mới gạt đầu, nằng khom người nhận nhiệm vụ. Nàng nghĩ đến Thiên Tài Chiến, trong lòng cảm thấy chua xót. Đã nhiều năm rồi, Thanh Nguyên Quốc chưa một lần đạt tới vinh quang cao nhất. Mà Thái Học Viện là nơi đào tạo ra những nhân tài, nhưng bọn họ chưa một lần được tỏa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Những vụ mất tích

Trong khoảng thời gian này, kinh thành thường xuyên xuất hiện những vụ mất tích của những tiểu hài tử trên dưới hai tuổi. Cho dù các gia đình có đề phòng như thế nào, cũng không thoát khỏi ma chướng của bọn thủ ác. Hầu như, toàn kinh thành có hài tử độ tuổi như vậy, lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

Triều đình bắt đầu vào cuộc điều tra, số binh lính tuần tra trên các con đường nhiều hơn thường ngày ba bốn lần. Giới nghiêm cũng được lập ra để phòng ngừa người dân đi vào buổi tối. An ninh được nâng cao, nhưng số vụ mất tích vẫn không hề suy giảm.

Thái Học Viện võ sinh cũng góp một phần sức lực vào việc tuần tra vào ban đêm. Chuyện này xuất phát từ Vũ Khôi lão sư và Hàn Thiếu Bảo lão sư. Vũ Khôi lão sư gợi ý thành lập một vài tổ đội tuần tra ban đêm. Hàn Thiếu Bảo lão sư mặc dù có thành kiến với Phương Triết, nhưng hắn vẫn là một thanh niên nhiệt huyết, hắn cũng tham gia vào. Cuối cùng tập hợp lại thành mười đội, mỗi đội gồm mười thành viên. Bọn họ chia ra nhiều khu vực trọng điểm đã xảy ra nhiều vụ mất tích trong kinh thành tiến hành tuần tra.

Trải qua năm đêm tuần tra khắp kinh thành, số vụ mất tích đã giảm đi rõ rệt. Nhờ đó mà danh tiếng Thái Học Viện võ sinh được người dân trong kinh thành nhắc tới và được mọi người tung hô, sùng bái.

Đến sáng ngày thứ sáu, khi tất cả các học sinh vào đến Thái Học Viện. Bọn họ nhận được hung tin, đó là một tổ đội tuần tra ở khu vực Mai Hoa Đình mất tích. Chính tổ đội còn lại nhanh chóng đến hiện trường tra xét, nhưng không hề phát hiện có dấu vết giao tranh để lại. Chỉ duy nhất một vài vết xước nhỏ trên những thân cây, và nhiều dấu chân lộn xộn chồng lên nhau. Bọn họ sau đó tiếp tục rà soát quanh khu vực Mai Hoa Đình suốt một ngày. Thông tin bọn họ vẫn không tìm thấy. Tất cả võ sinh Thái Học Viện bắt đầu lo lắng.

Lúc này Phương Triết như thường lệ vừa đến Thái Học Viện liền đến chính điện xem thông báo. Tin tức tổ đội bị mất tích ở Mai Hoa Đình được dán trên bảng thông báo, trên đó có ghi đầy đủ thông tin mười thành viên mất tích, vị trí và địa điểm. Phương Triết thấy vậy liền ghi nhớ, hắn cân nhắc vào buổi tối sẽ cùng Tiểu Hắc đến hiện trường tra xét. Dù sao, bọn họ vẫn là đồng học, dù không quen ít ra vẫn cùng học ở Thái Học Viện.

Phương Triết rời khỏi chính điện chuẩn bị về lớp thì Bạch Nhiên Nhiên xuất hiện. Nàng nhìn Phương Triết mỉm cười, rồi nói “Phó viện trưởng có chuyện muốn bàn với tiểu đệ đó!”

Nhìn cử chỉ, thái độ Bạch Nhiên Nhiên nghiêm túc, Phương Triết cảm giác không quen, nhưng như vậy vẫn tốt hơn là nàng cứ bám sát lấy. Phương Triết âm thầm đánh giá cao nàng, nàng có tiền bộ, ra dáng một tỷ ty rồi. Hắn chưa kịp suy nghĩ gì, Bạch Nhiên Nhiên đã chạy đến gần, ôm cánh tay hắn lôi kéo đi.

Khóe miệng Phương Triết giật liên tục, hắn chưa kịp khen ngợi nàng đã chứng chạc thì nàng đã trở lại thành Bạch Nhiên Nhiên thường ngày. Phương Triết lắc đầu.

Khi Phương Triết đi vào thư phòng phó viện trưởng, bắt gặp một mỹ nữ lão sư đang ngồi nghiêm nghị. Hắn liền chấp tay nói “Học sinh Phương Triết, gặp qua phó viện trưởng!”

Phó viện trưởng Lệ Thu Hoa đánh giá Phương Triết một lúc mới nói “Nghe nói người rất giỏi trong việc truy tìm dấu vết?”

Phương Triết “a” một tiếng, hắn ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên hắn gặp phó viện trưởng. Ngày đầu tiên nhập học, vị phó viện trưởng này cũng chưa xuất hiện. Sao nàng ta lại biết mình có thể truy tìm dấu vết.

Lệ Thu Hoa cười nói “Người không cần ngạc nhiên, toàn bộ tin tức của người, đều trong tay ta!”

Nàng vừa nói vừa cầm ra một xấp thư tín, trong đó toàn bộ tin tức liên quan Phương Triết nàng đều thu thập qua.

Lệ Thu Hoa cầm một tờ thư tín, giả vờ đọc lớn để hắn nghe thấy “Người đã từng ở Lăng Ba Thành, giúp Mộ Dung gia tìm tung tích phụ phụ Mộ Dung gia, ta nói đúng chứ?”

Phương Triết lại “a” lên một tiếng. Hắn không nghĩ tới chuyện như vậy, phó viện trưởng cũng có thể thu nhập được. Đây là cũng thật là quá quan tâm hắn rồi.

Phương Triết gật đầu nói “Chỉ là chuyện nhỏ, không nghĩ tới lại được phó viện trưởng quan tâm, học trò thật sự cao hứng!”

Phương Triết không giả ngu nữa, hần trực tiếp nói “Học trò có dự tính tối đêm nay sẽ tìm tung tích bọn họ!”

Lệ Thu Hoa vỗ tay khen hần “Người đúng là nhạy bén, rất soái nha!”

Phương Triết cười ha ha chấp nhận sự khen ngợi đó. Lệ Thu Hoa nhìn hần biểu hiện, điệu bộ nhìn là biết hần đang giả vờ ngu ngốc rồi. Nàng mới nói “Việc tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến, người không có ý định gì sao?”

Phương Triết vội xua tay nói “Học trò không có học võ, sao lại thi thố với các thiên tài được. Tham gia chủ yếu làm mất mặt Thái Học Viện thôi”

Phương Triết nói xong, liền chấp tay cáo lui. Trước khi đi ra khỏi phòng, hần xác định lại “Chuyện tìm kiếm tung tích, học trò sẽ cố hết sức!”

Nói rồi, hần trực tiếp rời khỏi phòng phó viện trưởng.

Phương Triết vừa ra khỏi phòng một lúc, một lão già từ bên ngoài đi vào. Lão chính là Hoàng Nhạc Công, viện trưởng Thái Học Viện, nét mặt lão có một nét thất vọng “Hần không đồng ý sao?”

Lệ Thu Hoa gật đầu, nàng nói “Đột nhiên hần giả ngu. Chắc là hần không muốn phiền phức, nữ nhi cảm thấy con người hần rất không muốn lãnh trách nhiệm”

Lão viện trưởng cười híp mắt nói “Tuổi trẻ sẽ có khao khát, người thử tìm hiểu xem hần mong mỏi nhất là điều gì. Đáp ứng hần, hần tự nhiên chủ động tìm đến!”

Lệ Thu Hoa gật đầu, lão viện trưởng chợt nhớ ra điều gì đó, gợi ý “Nghe nói hần hay ghé thư viện tìm gì đó, người thử tra xem!”

Lệ Thu Hoa sững sờ, nàng không hiểu vì sao lão viện trưởng lại biết nhiều thông tin như vậy. Nếu đã biết hết rồi, còn cần nữ điều tra nữa sao...

...

Tối đến, Phương Triết cùng Tiểu Hắc chạy đến Mai Hoa Đình ở tây nam kinh thành. Khu vực này ban ngày chính là son thanh thủy tú, ban đêm cảnh vật trở thành dạ nguyệt phong sương. Nét đẹp trong đêm tối đầy ma mị.

Phương Triết phóng xuống khỏi lưng Tiểu Hắc, sau đó hần lấy ra Thủy Lăng Kính tra xét hiện trường. Những thứ mắt thường không nhìn thấy được, đều bị Thủy Lăng Kính soi rọi ra được.

Phương Triết rà soát đến những vị trí có nhiều vết xước, những bước chân chồng chất lên nhau lộn xộn. Hần phát hiện có một lớp dạ quang màu xanh lam đậm, lớp dạ quang này dấu vết chỉ ra phía bờ hồ cạnh Mai Hoa Đình, hướng còn lại chỉ về phía một ngọn núi.

Phương Triết tính ra gần bờ hồ tra xét, thì có nhiều ngọn đuốc sáng lên. Tiếp đó là một loạt dây thừng phóng về phía Tiểu Hắc.

Lúc này có một giọng nói quen thuộc lên tiếng “Phương đại ca?”

Đó là tiểu bản tử Kim Mộc Thông, hần cũng là một thành viên trong một tổ đội tuần tra ban đêm. Ngoài ra còn có Ngô Như Ngọc.

Khi ngọn đuốc soi qua thân ảnh bên cạnh, bọn họ nhìn thấy một con quái thú khổng lồ. Nét mặt cả tổ đội ai cũng hoảng sợ và tránh xa Phương Triết, vì kế bên Phương Triết có một con quái thú to lớn màu đen như một con hắc báo. Điều này khiến bọn họ liên tưởng đến quái thú ăn thịt người, bọn họ lập tức liên tưởng đến trường hợp mất tích.

Thế là cả tổ đội phòng bị chỉ mũi kiếm về phía Phương Triết, khiến Phương Triết lúng túng.

Ngô Như Ngọc biết mọi người hiểu lầm, lập tức đứng ra giải thích “Đây là Tiểu Hắc, thú sủng của Phương đại ca, không phải quái thú. Các đồng học đừng sợ!”

Bọn họ vẫn chưa tin tưởng lắm, trên đời làm gì có thú sủng nào như một con hắc báo, mà thân hình lại to lớn gấp bốn năm lần con báo bình thường. Đây chẳng phải là gat người.

Phương Triết thấy vậy, liền ngoắc Tiểu Hắc lại, hần nói “Tiểu Hắc, ra chào hỏi các đồng học ta đi!”

Tiểu Hắc lập tức đi ra giữa mọi người, nó ngoan ngoãn rồi xuống nhìn mọi người. Hành động ra mắt của nó đơn điệu, không hề có một tí gì hung hãn, khiến bọn đồng học có cảm giác an toàn một chút. Nhưng bọn họ vẫn chưa dám tiến lại gần Phương Triết.

Ngô Như Ngọc kéo tay Kim Mộc Thông lại sờ lớp lông mềm mại của Tiểu Hắc, Kim Mộc Thông vô cùng thích thú. Lớp lông mềm mại còn hơn cả áo lông vũ trong nhà hần.

Các đồng học khác thấy vậy, cũng chậm chậm tiến lại gần làm quen. cuối cùng mới dám sờ lên lớp lông của Tiểu Hắc. Lúc đầu còn e ngại, sau khi quen thuộc thì bọn họ cảm thấy thích thú. Lí do có thể làm quen một con hung thú, cảm giác rất tuyệt.

Thấy mọi người đã an tâm, Phương Triết hướng Kim Mộc Thông nói “Kim đệ cùng các đồng học đến đây lâu chưa?”

Kim Mộc Thông lập tức trả lời “Bọn đệ âm thầm theo dõi ở đây hơn một canh giờ rồi, nhưng vẫn không phát hiện được chuyện gì đáng ngờ. Cho đến khi Phương đại ca cùng Tiểu Hắc xuất hiện”

Phương Triết gật đầu hiểu vấn đề, hần phát hiện trong đám người còn có Ngô Như Ngọc. Nàng không phải đang ở gia trang sao, vì sao lại cùng tham gia vào đội tuần tra. Hần liền hỏi “Muội không ở nhà, đến nơi này làm gì?”

Ngô Như Ngọc đáp ứng trả lời “Muội cùng lớp học với Kim Mộc Thông, nên tham gia tổ đội tuần tra, muốn giúp cho người dân trong kinh thành thôi. Có nguy hiểm mới theo võ sinh được, nếu sợ hãi thì thả không học còn hơn!”

Phương Triết nghe nàng nói vậy, hần cảm thấy có đạo lý. Hần lấy Thủy Lăng Kính bày ra, đám người Kim Mộc Thông tò mò không hiểu vật gì.

Phương Triết ngoắc cả đám lại, tò về bí mật nói “Các người lại đây xem, đây là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Niềm vui bất ngờ

Cả tổ đội tiến lại gần Phuong Triết, nhìn vật trong tay giống như một chiếc kính mà nữ nhân hay dùng, bọn họ nghi hoặc. Nhưng vẫn theo lời Phuong Triết nhìn thấu qua tấm kính.

Chuyện phát sinh tiếp theo cũng giống như lần đầu tiên Phuong Triết nhìn thấy hình ảnh khác biệt so với bên ngoài. Bọn họ phát giác có nhiều dấu vết lưu lại. Có nhiều dạ quang phát sáng lấp lóe trong bóng tối, chuyện này mắt thường không thể nào nhìn thấy được. Dựa theo dấu vết phân ra hai hướng, một là ra bờ hồ, hai là dấu vết chỉ hướng vào rừng núi.

Cả bọn, đầu tiên theo dấu vết ra bờ hồ, nhưng đáng tiếc là dấu vết tới cạnh bờ hồ thì không còn. Thế là cả bọn lại lần theo dấu vết đi thẳng vào khu rừng.

Khu rừng ở Mai Hoa Đình là khu rừng được nhà sai trồng, nên không hề u ám rậm rạp, mà lối đi vô cùng thoáng, cây cối được bố trí chỉnh tề.

Dấu vết dừng lại ở một hang động, từ bên ngoài nhìn vào chỉ là một màu đen tối tăm. Không phân biệt được gì.

Phuong Triết đánh giá xung quanh, sau đó nói “Bên trong có thể nguy hiểm!”

Hắn vừa nói vừa chop một cây đuốc và một cây pháo sáng của Kim Mộc Thông. Sau đó hắn phóng lên Tiểu Hắc chuẩn bị đi vào hang động. Hắn quay lại hướng đám người căn dặn “Ta trước vào xem xét, nếu không có gì nguy hiểm, ta sẽ báo hiệu mọi người đi vào. Mọi người không được hành động thiếu suy nghĩ!”

Ngô Như Ngọc muốn cùng Phuong Triết đi vào, nàng chặn đầu Tiểu Hắc lại. Phuong Triết thấy vậy liền nói “Ngoan, ở bên ngoài chờ!”

Ngô Như Ngọc nhìn thái độ cương quyết của Phuong Triết mới tránh ra. Tiểu Hắc mới phóng thẳng vào bên trong hang động.

Khung cảnh bên trong hang động vô cùng tối, ánh đèn đuốc không đủ sáng để nhìn thấy tất cả mọi thứ. Âm thanh chỉ là tiếng bước chân vang lại của Tiểu Hắc, cùng tiếng nước chảy róc rách bên vách đá, cảm giác vô cùng ẩm ướt.

Phuong Triết đi vào sâu khoảng chừng một trăm trượng, lúc này mới phát hiện một cái ao lớn. Mùi hôi thối lúc này đã nồng đặc, y phục nằm vương vãi khắp nơi, chứng tỏ tổ đội mất tích từng ở nơi này. Hắn quan sát một lần nữa, thấy không có gì nguy hiểm, mới thả pháo sáng, báo hiệu mọi người có thể đi vào.

Bọn người Kim Mộc Thông bên ngoài thấy được pháo sáng liền nhanh chân tiến vào bên trong.

Bọn họ lần đầu tiên vào hang động, đã ngửi được mùi hôi thối nhưng bọn họ ráng bịt mũi lại. Càng vào sâu bên trong, mùi hôi thối càng nồng hơn. Đến khi nhìn thấy bóng dáng Phuong Triết đứng gần bờ ao bên trong, thì bọn họ không nhịn được nữa. Tất cả đều nôn ra, âm thanh đồng loạt vang dội khắp hang động.

Sau một lúc trấn tĩnh lại, cả bọn mới phát hiện không gian rộng lớn xung quanh. Chính giữa là một cái ao lớn, xung quanh có nhiều y phục nằm rải rác khắp nơi. Bọn họ phát hiện có cả lệnh bài thân phận thành viên tổ đội tuần tra. Đây chính là do Vũ Khôi lão sư cấp cho từng người.

Toàn đội chia nhau thu nhặt y phục và lệnh bài đang nằm vương vãi, số lượng vừa đủ mười cái. Điều này nói lên, khả năng sống sót của tổ đội mất tích hầu như bằng không.

Bọn họ nhận thấy có điều chẳng lành đã xảy ra với tổ đội mất tích, tất cả đều im lặng như tờ. Trong đoàn chỉ có Ngô Như Ngọc là nữ nhi, nàng dễ xúc động, đôi mắt nàng hầu như ẩm ướt. Một vài thành viên khác run rẩy, có sợ hãi. Bọn họ theo học võ sinh, nhưng dù sao vẫn là con cháu thế gia, chuyện này lần đầu bọn họ gặp phải, không tiếp nhận nổi là điều hiển nhiên.

Phuong Triết nhìn cả tổ đội thất lạc, hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi vỗ tay thật mạnh, tạo ra âm thanh lớn để cảnh tỉnh mọi người “Chuyện này cũng chưa tra xét, nên chưa vội kết luận. Có gì để nhà sai làm việc, giờ tốt nhất chúng ta nên rút khỏi đây, có gì hôm sau quay lại, được không?”

Cả đoàn người nghe Phuong Triết nói hợp lý, liền tranh thủ gom lại đồ đạc, trở ra bên ngoài hang động. Bọn họ sau đó chia nhau về nhà. Tâm trạng người nào người nấy vẫn còn chưa hết bàng hoàng.

Kim Mộc Thông cũng lên xe ngựa Kim gia trở về gia tộc. Hắn mặc dù đi theo tổ đội đối diện nguy cơ trùng trùng, nhưng vẫn có nhiều hộ vệ âm thầm bảo vệ hắn. Điều này Phuong Triết đã sớm phát hiện.

Phuong Triết phóng lên lưng Tiểu Hắc, sau đó đưa tay về hướng Ngô Như Ngọc, hắn mỉm cười nói “Đi, chúng ta về nhà!”

Ngô Như Ngọc gật đầu, nàng đưa tay với lấy Phuong Triết rồi cùng cười Tiểu Hắc trở về gia trang. Thân ảnh Tiểu Hắc nhanh chóng biến mất khỏi Mai Hoa Đình, để lại phía sau nhiều ánh mắt đang âm thầm theo dõi.

...

Hôm sau, khu vực bờ hồ Mai Hoa Đình và hang động trong khu rừng gần đó tập hợp đông đảo quân lính đến điều tra. Ước chừng có hơn hai trăm nhà sai thăm dò.

Vì đây là kinh thành, nên việc phát sinh án mất tích, và tổ đội võ sinh Thái Học Viện rất được triều đình quan tâm. Nên việc điều tra của quan sai được hầu hết người dân trong kinh thành quan tâm.

Lúc này tại Yến Vân gia trang.

Phuong Triết cùng tỷ đệ Ngô Như Ngọc tụ họp trong tiểu viện ở Hoa Viên thì Có gia nhân đi vào thông báo phụ mẫu hắn đã đến bên ngoài gia trang. Việc này hầu như vô cùng bất ngờ, Phuong Triết nhanh chóng phóng ra bên ngoài, Tiểu Hắc cũng mừng rỡ chạy theo bên cạnh. Nó gia cũng rất nhớ đến cha mẹ chủ nhân nhà.

Bên ngoài Yến Vân gia trang, vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc của cha mẹ, Phuong Triết không giấu được xúc động nhào đến ôm lấy mẫu thân hắn. Nét mặt hắn vô cùng hạnh phúc không gì sánh được.

Tiểu Kim Lan cũng nước mắt ẩm ướt khi gặp lại con trai yêu của nàng. Nàng liên tục sờ lấy tóc Phuong Triết, đã lâu rồi nàng không có âu yếm con trai mình.

Phuong Trung Kiên như thường lệ vẫn giữ nét nghiêm nghị, đứng ngắm nghía con trai từ xa. Hắn cũng rất nhớ con trai mình, nhưng cứ chỉ âu yếm chỉ dành cho phụ nhân, tình cảm, hắn để trong lòng được rồi. Chỉ có Tiểu Hắc là không giấu được hưng phấn, liên tục liếm khuôn mặt hắn.

Phương Triết quay sang phụ thân nói “Cha!”

Phương Trung Kiên gật đầu mỉm cười, rồi vỗ đầu con trai mình không ngừng nói “Mới ra ngoài có mấy tháng, mà đáng vẻ phong sương vậy rồi. Tranh thủ tìm một ý trung nhân cho phụ thân uống rượu mừng đi!”

Phương Triết nghe vậy, khuôn mặt hần đỏ hoe, hần chưa nghĩ tới chuyện yêu đương nam nữ. Hần ý trung nhân đã có, nhưng không biết bao giờ mới gặp lại nàng thôi.

Phía sau phụ mẫu Phương Triết là hơn ba mươi hộ vệ Bạch gia và Phương gia. Có cả Phương Long và Phương Hồ theo sau. Lần này bọn họ lên kinh thành dự định lâu dài, vì gia chủ đều chuyển lên kinh thành sinh sống, bọn họ cũng phải đi theo tháp tùng.

Phương Triết chợt hỏi “Vi sao cha mẹ lên kinh thành không báo trước cho hài nhi nghênh đón!”

Phương Trung Kiên nói “Chuyện này Bạch gia sắp xếp, vì bọn họ nói có nhiều thế lực đang dòm ngó Phương gia, nên không thể hành động theo thông thường. Lần này có nhiều cao thủ Bạch gia theo sau hộ vệ, bọn họ cũng sẽ ở đây một thời gian!”

Phương Triết nghe vậy liền gật đầu. Bạch gia đúng là chu đáo.

Lúc này tỷ đệ Ngô Như Phong bên trong gia viên đi ra, vừa nhìn thấy phụ phụ hai người, Ngô Như Ngọc liền quỳ xuống ra mắt. Đây là lần đầu tiên hai tỷ đệ bọn họ gặp mặt nghĩa phụ, nghĩa mẫu. Nên lễ phải thật sự nghiêm trang.

Tiểu Kim Lan vội nâng nàng đứng dậy, sau đó ngắm nghía nàng một lúc mới âm thầm tiếc nuối “Tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, lại là nghĩa nữ, tại sao không phải là con dâu chứ?”

Bên ngoài nàng vẫn khen ngợi “Đúng là một tiểu cô nương xinh đẹp!”

Sau đó nàng nói tiếp “Về sau, cứ gọi mẫu thân, phụ thân đừng e ngại, chúng ta sau này là người một nhà!”

Ngô Như Ngọc khép nép trả lời “Vâng, đa tạ mẫu thân thương yêu!”

Phương Trung Kiên đứng bên cạnh phụ nhân mình, ánh mắt có đánh giá sơ qua Ngô Như Ngọc, sau đó hần nhìn sang Phương Triết âm thầm thất vọng “Nhi tử, bản lĩnh này đúng là thua ta nha”

Sau đó Phương Triết vội vàng dẫn phụ thân mẫu thân vào bên trong, trước tham quan một vòng Yển Vân gia trang.

Khuôn viên rộng lớn, bọn họ hầu như không đi hết tất cả các nơi, chỉ ghé hoa viên trong gia trang, nhìn xem phong cảnh xung quanh. Cảnh sắc đẹp tự nhiên không giống như nghệ nhân tạo ra. Chỉ cần nhìn ngọn núi, hồ nước là biết được không nghệ nhân nào có thể tạo ra được như vậy. Nếu có, bọn họ chỉ trang hoàng thêm mỹ lệ mà thôi.

Phương Trung Kiên vô cùng bất ngờ với vẻ đẹp trước mắt, hần cảm thán “Nơi này, nếu so với Phương phủ đúng là hùng vĩ hơn rất nhiều. Đáng tiếc công việc bề bộn không đến đây sớm hơn!”

Phương Triết vô cùng hài lòng khi cha mẹ hần đều tỏ ra thích nơi này. Hần nói “Cha mẹ sớm nghỉ ngơi, buổi chiều nhi tử sẽ dẫn cha mẹ đến Dạ Lan Phụng!”

Phương Trung Kiên gật đầu, sau đó rời đi cùng với mấy gia nhân Phương gia.

Những hộ vệ Bạch gia và Phương gia cũng được gia nhân dẫn đi tham quan các dải phòng. Cũng theo như thông lệ ở Phương phủ, nơi ở của Phương Long và Phương hồ liền kề với gian phòng Phương Triết. Đề khi có chuyện gì phát sinh, bọn họ kịp thời ứng phó. Chuyện đó là trước kia như vậy, giờ bọn họ cũng hiểu, ai bảo vệ ai cũng còn chưa biết. Chỉ bất quá... đó là thông lệ, là thông lệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Tiểu Hắc gặp nạn

Hôm sau, khi trời vừa hừng đông, cảnh vật xung quanh Yển Vân gia trang vô cùng yên tĩnh. Trong không khí se lạnh của lập đông thoang thoảng xuất hiện những chiếc lá khô rơi xuống, cảnh tượng vô cùng thơ mộng, đẹp nhất.

Bên ngoài Yển Vân gia trang lúc này xuất hiện một đoàn người ngựa vô cùng ồn ào kéo đến gần gia trang. Mặc dù ở khoảng cách chừng hơn một dặm đường, nhưng khí thế khiến hai bên đường dòng người vô cùng áp súc.

Các hộ vệ phương gia nhanh chóng thông báo cho Phương gia chủ, phu nhân cùng Phương Triết. Bọn họ nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cổng gia trang, đoàn người ngựa xuất hiện vô cùng đông đảo.

Phương Triết vô tình ngửi được mùi máu tanh xung quanh, hần phát giác có nhiều dấu vết máu đã khô xuất hiện trên lối đi vào Yển Vân gia trang. Trực giác mách bảo, có điều gì đó không ổn sắp xảy ra.

Đoàn người ngựa, dẫn đầu là một thanh niên ngoài hai mươi, đáng vẻ bên ngoài như một thư sinh nhưng ánh mắt sắc bén không phải là một người tầm thường có được khí thế này. Phía sau hần có hơn trăm tên nhân mã và hơn một ngàn người dân trong kinh thành hộ tống. Chuyện này rốt cuộc là chuyện gì.

Gã thanh niên lên tiếng “Ta là người đứng đầu phủ Đông Hoàng, Hoàng Ngân Phong!”

Phủ Đông Hoàng chính là phủ doãn phía đông kinh thành, quản lý toàn bộ khu đông. Đối phương báo danh hầu như muốn nói là hần đến là muốn gây khó dễ. Vì đây là phía nam, có chuyện gì phải là Nam Hoàng Phủ mới đúng trình tự, cái này đối phương thực sự quá phận rồi.

Biết bọn họ đến đây gây khó dễ, nên người Phương phủ không cần thi lễ. Chờ phản ứng đối phương như thế nào.

Hoàng Ngân Phong khoe miệng nhếch lên nói “Có người nhìn thấy một con quái thú to lớn chạy vào gia viên của ngươi, bằng chứng là dấu vết vẫn còn trên mặt đất!”

Đám dân làng trong kinh thành lúc này mới nhìn xung quanh, có nhiều vết máu khô lưu lại trên mặt đất. Bọn họ còn tìm thấy vài bộ y phục trong bụi cây. Trước đó, Tây Hoàng Phủ xác nhận thông tin có quái thú xuất hiện gần Mai Hoa Đình. Quái thú có thân hình khổng lồ màu đen, thích ăn thịt người. Nên tổ đội bị mất tích đã bị sát hại. Lần này, dấu vết lưu lại giống y hệt bên Mai Hoa Đình, nói lên quái thú là người Phương gia, đang ở trong Yên Văn gia trang.

Phương Trung Kiên đứng gia nói “Bọn ta là thương nhân bình thường, nào liên quan đến việc làm hại người hại dân. Bất quá, Phương gia ta có một sủng thú, vô cùng ngoan hiền chưa từng hại đến ai...”

Hoàng Ngân Phong nghe Phương Trung Kiên nhắc đến sủng thú, ánh mắt hân hỉ lên như muốn nói, vờ kịch đúng là phải như thế này.

Hắn cười ha ha nói “Vậy xin mời Phương gia chủ đem con sủng thú đó ra, cho mọi người nhìn, thế nào!”

Phương Trung Kiên lúng túng, hân cảm giác không ổn. Người thân nhìn thấy Tiểu Hắc cho là bình thường, nhưng ngoại nhân lần đầu gặp, không kinh hoàng mới là chuyện lạ. Hắn áp úng do dự một lúc, hân nghiêm túc lại hỏi “Vì sao quan nhân biết ta là gia chủ, ta chỉ vừa đến đây vào hôm trước thôi!”

Nét mặt Hoàng Ngân Phong lóe lên một tia bất ngờ, chuyện như vậy mà còn hỏi ngược lại hắn. Dù biết là hắn cố tình đến gây sự, thái độ vẫn không hề sợ hãi. Nhân vật này chỉ là người thường, phong thái có phải tốt đến như vậy không. Hắn lơ đãng nói “Nhìn phong thái, cử chỉ của ngươi, nhìn sơ đã biết là người đứng đầu Phương gia rồi”

Hắn chợt nghiêm nét mặt lại “Thế nào? có phải không dám đem con sủng thú đó ra?”

Phương Trung Kiên thấy đối phương dồn ép, hân cắn răng gọi “Tiểu Hắc, ra đây!”

Bất ngờ, một bóng đen to lớn xuất hiện bên cạnh hắn. Thân ảnh màu đen, khổng lồ vô cùng hung hãn. Đây chính là quái thú chứ không phải sủng thú bình thường. Người dân trong kinh thành ai cũng hoảng sợ, lùi về sau một bước. Thấy trần cảnh vậy, nét mặt Hoàng Ngân Phong vô cùng đặc ý.

Lúc này có một nội ứng trong đám thường dân kích động “Giết nó đi, giết nó đi!”

Người dân vốn vô tri, nghe thấy vậy liền bị kích động, đồng loạt tiến về phía Tiểu Hắc muốn làm ra lẽ. Bọn họ muốn giết Tiểu Hắc. Tiểu Hắc theo phản ứng gầm lên, khiến hơn ngàn tên dân thường hoảng sợ, té về phía sau. Đây chính là âm thanh gì, rất là điếc tai, rất đáng sợ a.

Lúc này trong đám dân thường, bất ngờ xuất hiện hơn hai trăm tên cung thủ. Bọn họ cời lớp áo dân thường ra thành hai trăm quân nhân, trang bị liên hoàn cung. Liên Hoàn cung là loại cung bắn tên liên tục, sức sát thương cực kỳ lớn. Dùng để đối phó với quái thú có hình thể to lớn. Đội liên hoàn cung này xuất hiện tại bên ngoài Yên Văn gia trang nói lên, đối phương đã có chuẩn bị từ trước.

Hoàng Ngân Phong bước lên một bước, nét mặt âm lãnh nói “Người Phương gia không rút lui, bọn ta xem như che chở quái thú ăn thịt người. Có quyền giết chết bất luận tội!”

Phương Trung Kiên bước lên trước mặt Tiểu Hắc chắn ngang nói “Tiểu Hắc nhà ta là một đứa trẻ ngoan, sẽ không làm ra những hành động như vậy”

Tiêu Kim Lan cũng bước đến bên cạnh phu quân mình, nàng cũng muốn che chở cho Tiểu Hắc. Về phần Phương Triết, khuôn mặt hân đã âm lãnh đến cực hạn, chỉ cần một ý niệm tên Hoàng Ngân Phong này chắc chắn chết.

Tình hình đang cân bằng, thì từ xa có một xe ngựa chạy đến. Ánh mắt toàn trường nhìn về hướng xe ngựa.

Xe ngựa dừng lại, bước xuống là một nữ nhân, là phó viện trưởng Thái Học Viện Lệ Thu hoa. Nàng nhẹ nhàng đi lại gần Phương Triết, sau đó hướng Hoàng Ngân Phong nói “Chỉ dựa vào bấy nhiêu bằng chứng đã ra tay hạ sát, cách làm việc này của hoàng tử điện hạ rất có phong thái nha!”

Lời nói của Lệ Thu hoa vừa nói xong, toàn trường xôn xao cả lên. Cái gì là hoàng tử điện hạ. Tại sao hoàng tử lại xuất hiện ở đây. Chuyện này có liên quan gì đến hoàng tử, không phải là phủ doãn đồng thành sao.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt, bắt đầu dè chừng lại. Trong này, chắc chắn có mưu đồ, nếu không một vị hoàng tử sẽ không hành động đại dột ở một nơi như thế này.

Hoàng Ngân Phong lạnh nhạt nói “Chuyện này không liên quan đến tiểu cô. Hơn nữa chuyện quái thú đang làm loạn ở kinh thành không phải là chuyện đùa giỡn. Không diệt trừ hậu họa, dân chúng khó lòng sống yên ổn”

Tên nội ứng trong đám thường dân thấy cử động của Hoàng Ngân Phong liền kích động nói “Đúng vậy, không diệt trừ hậu họa người dân khó yên lòng”

Lệ Thu Hoa mỉm cười không nói gì, nàng tiến lại gần Hoàng Ngân Phong sau đó thì thầm bên tai hân “Dường như ở tổ chức Âm Sát, có một vị chủ tọa họ Hoàng...”

Vừa nhắc đến họ Hoàng, nàng dừng lại, khoe miệng nàng nhếch lên một cái. Hoàng Ngân Phong cảm giác không ổn, hân cảm thấy mình ở ần rất kín, lại bị nàng phát hiện.

Hân lấy lại bình tĩnh, chuyện ở Âm Sát hân hầu như cắt đứt hết mọi liên lạc, dây nợ hầu như không còn. Chẳng qua đối phương chỉ suy đoán mà thôi, không hề có chứng cứ. Hân nhìn tiểu cô mình mỉm cười “Không phải ta không muốn buông tha con quái thú đó, mà là dân chúng cần sự an toàn. Việc này tiểu cô không nên nhúng tay vào!”

Tên nội ứng thấy vậy liền kích động nói “Đúng vậy, ai sẽ đảm bảo sự an toàn cho chúng ta!”

Lúc này, trong xe ngựa đi xuống một bóng dáng lão già. Đó là một vị đáng đáp tiên phong đạo cốt, lão chính là viện trưởng Thái Học Viện. Lão đi cùng với Lệ Thu Hoa, chỉ là từ đầu lão chỉ nghe, nhưng chưa có xuất hiện. Lão nói “Nếu nhốt Tiểu Hắc lại, mà bên ngoài vẫn còn xuất hiện vụ mất tích thì người sẽ bị xử lý như thế nào. Người dám cự không?”

Tên nội ứng ập ứng, không biết phải nói gì liền lắp bắp hỏi “Lão là ai mà dám ở đây lớn lối!”

Tên Hoàng Ngân Phong đôi vai run lên, tên khốn kiếp nhà người, ngu ngốc, đại ngu ngốc.

Lão viện trưởng vuốt chòm râu mỉm cười “Ta là viện trưởng Thái Học Viện, cho hỏi vị huynh đệ, lời ta nói có đáng tin không?”

Hoàng Ngân Phong sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng hân vẫn tiến lại gần lão viện trưởng khom người hành lễ, hân cúi người nói “Tham kiến hoàng thúc!”

Lời Hoàng Ngân Phong vừa thốt ra, khiến toàn trường xôn xao. Lão viện trưởng lai lịch bí ẩn, lại là hoàng thúc của tam hoàng tử Hoàng Ngân Phong. Đây chính là tin tức mà không ai có thể tưởng tượng được. Vị viện trưởng Thái Học Viện người người kính nể, lại là người hoàng tộc.

Lão sống ẩn nhiều năm trong Thái Học Viện, chưa từng lộ ra thân phận hoàng tộc của mình. Chỉ vì lão không muốn dính dáng đến quyền lực trong triều đình, lại muốn đào tạo lớp trẻ tuổi vì Thanh Nguyên Quốc. Lão đã làm viện trưởng Thái Học Viện gần bốn mươi năm, hôm nay lão phá lệ xuất hiện vì Phương Triết, lão tin rằng Phương Triết sẽ giúp danh tiếng Thái Học Viện, cùng Thanh Nguyên Quốc lên một tầm cao mới, để không phải lúc nào cũng là người thua cuộc ở Thiên Tài Chiến.

Nét mặt lão nhìn về Phương Triết, có một phần tiếu dung.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Truy tung

Hoàng Ngân Phong thực sự bối rối. Hắn không ngờ, chỉ một tên Phương Triết lại làm kinh động đến lão viện trưởng Thái Học Viện. Chuyện này nói lên, lão coi trọng Phương Triết đến mức nào. Hoàng Ngân Phong vẫn không bỏ cuộc, hắn liền nói “Chuyện này không phải ta nói buông tha là được, phải do người trong kinh thành quyết định”

Hắn nói xong, liền hướng về người trong kinh thành hòa ái nói “Các người nói, có nên buông tha cho con nghiệt súc đó không?”

Toàn bộ dân trong kinh thành đều đồng loạt lên tiếng “Không!”

Hắn nói tiếp “Có nên giết nó không?”

Mọi người đồng thanh nói tiếp “Nên giết, phòng ngừa hậu họa!”

Lúc này, lão viện trưởng nhìn sang Phương Triết đang âm thầm mài dao, hắn trong lòng rất khó chịu. Hắn không hiểu đã gây thù chuốc oán với tên Hoàng Ngân Phong này từ khi nào. Mà hắn hầu như muốn dồn Tiểu Hắc vào con đường chết.

Lão nói “Người ý tứ thế nào?”

Phương Triết nghe lão viện trưởng hỏi như vậy. Hắn bước ra, chấp tay nói “Bẩm lão viện trưởng, chuyện này cho ta ba ngày thời gian, ta sẽ tra ra sự việc cho mọi người!”

Lão viện trưởng gật đầu, sau đó hướng Hoàng Ngân Phong nói “Thế nào, vừa ý người?”

Hoàng Ngân Phong liền nói “Trước mắt phải bắt nhốt con nghiệt súc đó, lòng người mới an tâm!”

Phương Trung Kiên đứng ra nói “Nếu nhốt nó, thì nhốt luôn ta. Nó như một thành viên trong gia đình ta. Không biết chừng người lại giờ thủ đoạn nào hại đến nó. Nó chỉ là một tiểu hài tử vô tri, không có nhiều suy nghĩ giống con người!”

Tiểu Hắc bên cạnh như hiểu được lời Phương Trung Kiên nói, nó liếm liếm khuôn mặt Phương Trung Kiên. Nó muốn tỏ lộ rằng nó rất cảm động a. Lão gia đối xử với ta thật tốt.

Hoàng Ngân Phong nghe vậy, nhếch miệng lên cười nói “Vậy thì theo ý nguyện của người!”

Lão viện trưởng ngẫm nghĩ lại nói “Nếu trong ba ngày, bên ngoài vẫn xảy ra việc mất tích. Coi như việc này không liên quan đến Tiểu Hắc đúng chứ?”

Trong lòng Hoàng Ngân Phong cười thầm, hắn đương nhiên biết không liên quan đến Tiểu Hắc. Chỉ là nó có cơ hội sống sót qua ba ngày hay không mà thôi.

Lão viện trưởng nhìn nét mặt Phương Triết không an tâm, lão nói tiếp “Việc này lão đã cho người thu xếp, người an tâm tra xét vụ án này đi!”

Lão nói xong, xuất ra một kim bài. Kim bài này của hoàng tộc, có thể ra vào cung, cũng có thể tùy thời điều khiển nha sai trong các phủ doãn. Đây chính là cực kỳ coi trọng Phương Triết mới đưa kim bài cho hắn.

Phương Triết hai tay nhận lấy, sau đó hướng phụ thân nói “Phụ thân chịu khổ cực vài ngày, hài nhi sẽ sớm tra rõ chân tướng”

Phương Trung Kiên vịnh lấy vai Phương Triết trấn an, hắn nói “Phụ thân vô dụng không bảo vệ được Tiểu Hắc. Phụ thân luôn ủng hộ người!”

Lão viện trưởng không giấu được cảm khái, Phương gia chủ đúng là một đấng nam nhi trọng tình nghĩa, ngay cả một sùng thú cũng đối đãi như vậy. Phương gia chủ quả thật là người thiện lương a.

Lão nhìn sang Lê Thu Hoa, sau đó nói “Hoa nhi ba ngày này, hỗ trợ Phương Triết điều tra chân tướng, việc ở Thái Học Viện sẽ có người thay người!”

Lê Thu Hoa sùng sốt, lần đầu tiên nàng nghe được những lời nói dễ nghe đến như vậy. Nàng vội cúi đầu, chấp tay nhận mệnh lệnh. Lần đầu tiên nàng nghe nghĩa phụ nói “Hoa nhi” a. Đây chính là cảm xúc thật ấm áp a.

Ước chừng nửa canh giờ sau, một đoàn quan sai đến Yến Vân gia trang. Một vị mặc quan phục thấy lão viện trưởng liền tiến lại gần chấp tay chào hỏi “Gặp qua lão sư!”

Người này chính là thái thú Nam Hoàng Phủ, Lý Thái, quản lý toàn bộ khu nam kinh thành, cũng là học trò cũ của lão viện trưởng.

Hắn nhận được tin tức của lão viện trưởng tranh thủ đến hiện trường để nhận giao phó. Hắn nhìn thấy Tiểu Hắc, cũng nghe gia nhân trước báo lại, cũng hiểu sơ lược. Sau đó hắn lệnh “Cho người áp giải sùng thú cùng Phương gia chủ về phủ. Chuyện này tạm dừng lại ở đây!”

Lý Thái hướng sang Hoàng Ngân Phong nói “Việc này để ta xử lý, được không tam hoàng tử?”

Hắn nghe Lý Thái nói với giọng khiêu khích, nhưng cũng không dám làm gì. Vì khu vực này không phải nơi hắn có thể nhúng tay vào. Trước đó dựa vào dân trong kinh thành làm khi thế, giờ không còn nữa, hắn gạt tay một cái rồi rút lui.

Đám dân kinh thành thấy Lý Thái đại nhân xuất hiện cũng yên tâm, sau đó bọn họ cũng vội đi. Hiện trường hầu như yên tĩnh trở lại.

Phương Triết thấy mọi việc đã ổn thỏa lại, đứng ra chấp tay nói “Học trò đa tạ đại nhân hỗ trợ gia phụ, ân này học trò nhớ kỹ!”

Lý Thái gật đầu mỉm cười, sau đó hướng lão viện trưởng nói “Việc này học trò sẽ làm đúng bản phận, lão sư an tâm!”

Lão viện trưởng gật đầu, sau đó lên xe ngựa trở về Thái Học Viện. Lý Thái đại nhân cũng rút quân, chỉ còn lại người Phương phủ và Lê Thu hoa.

Lê Thu Hoa nhìn Phương Triết một hồi, sau đó nàng lấy ra một cây pháo sáng đưa cho hắn, nàng nói “Khi nào có tin tức gì mới, người cứ báo hiệu. Người của ta sẽ lập tức có mặt ở hiện trường xử lý”

Nàng nói xong liền rút lui. Trước khi đi, nàng đưa ánh mắt nhìn về phía Tiêu Kim Lan, một vị thiếu phụ xinh đẹp như hoa, với nét mặt u buồn làm người khác buồn theo.

Phương Triết lặng im nhìn theo bóng dáng Lê Thu Hoa rồi đi, rồi nhanh chóng đi vào nhà, bên ngoài giờ này vẫn còn lạnh. Hắn trong lòng cực kỳ khó chịu, hắn đè nén cảm xúc hầu như triệt để. Người dân trong kinh thành không hiểu chuyện, hắn không chấm dứt, nhưng còn tên Hoàng Ngân Phong kia, hắn vốn không thù không oán lại tự đến gây sự. Việc này hắn ghi nhớ trong lòng, chỉ là ủy khuất cho Tiểu Hắc và phụ thân hắn mà thôi.

...

Màn đêm buông xuống, Phương Triết khoác lên mình một bộ hắc y nhân. Đây là lần đầu tiên hắn chính thức đi điều tra vụ án mất tích của những đứa trẻ trong kinh thành và tổ đội mười người. Kẻ nào đến gây sự, nơi kẻ đó chắc chắn giấu bí mật. Thế là hắn hướng đến Đông Hoàng Phủ, nơi đó chắc chắn có thứ hắn muốn tìm hiểu.

Hắn nép vào một góc đường bên ngoài Đông Hoàng Phủ hơn hai canh giờ, vẫn không phát hiện động tĩnh gì cho đến khi gần canh hai, một thân ảnh mặc hắc y xâm nhập vào Đông Hoàng Phủ theo con đường phi thân qua vách tường.

Phương Triết nhanh chóng đuổi theo, hắn sử dụng Vân Trung Bộ cước bộ nhẹ nhàng hầu như là không thấy hô hấp đã theo kịp đối phương. Hắn nấp trên mái nhà âm thầm quan sát.

Bên trong gian phòng, tên hắc y nhân cời lớp hắc y bên ngoài ra, hắn chính là Mộc Giang, tổng chấp sự Mộc gia. Người này trước kia dĩ dụng làm lão nhân gia chừng năm mươi tuổi. Giờ xuất hiện với một bộ mặt ba mươi. Phương Triết nhận ra là do khí tức cùng thân thủ của người này, hắn có thể nhận ra được dễ dàng.

Hoàng Ngân Phong biểu lộ thái độ luyến tiếc, hắn nói “Lần này nằm ngoài dự đoán, lão già kia đột nhiên xuất hiện làm vỡ kế hoạch, xem ra là mệnh con tiểu nghiệp súc đó còn lớn!”

Mộc Giang nói “Lần này ta đến là do người đó nói kế hoạch thay đổi. Tạm thời án binh bất động chờ ba ngày sau. Chỉ cần qua ba ngày sau, kinh thành yên tĩnh. Xem ra con súc sinh đó chết chắc!”

Phương Triết nghe đến đoạn này, nắm tay hắn siết chặt nghe rắc rắc. Âm thanh khá nhỏ vẫn gây ra động tĩnh khiến tên Mộc Giang phát hiện, hắn quát lớn “Ai?”

Phương Triết mỉm cười, sau đó phóng đi ra ngoài Đông Hoàng Phủ, cước bộ hắn nhẹ nhàng chậm rãi, đủ để đối phương đuổi theo sau.

Phương Triết hầu như không tốn quá nhiều công sức, dẫn dụ được Mộc Giang theo sau khoảng chừng mười dặm. Khoảng cách này, còn lâu lắm nha sai mới tới kịp.

Phương Triết dừng lại, cũng là lúc Mộc Giang đuổi theo tới nơi. Hắn mặt hắc y nhân, hầu như đối phương không nhận ra hắn là ai.

Phương Triết mỉm cười “Mộc lão chấp sự, người khỏe chứ?”

Mộc Giang nhận ra giọng nói này, hắn hốt hoảng nói “Người là Phương Triết!”

Hắn chợt nhớ đến trần cảnh của Tổng Thần Dương, và hơn ba mươi tên Âm Sát chết như thế nào, lưng sống hắn chợt phát lạnh. Hắn vội rút lui về sau định bỏ chạy. Nhưng rất tiếc, hắn khuy xuống, lúc này hắn mới phát hiện từ khi nào đã có một thanh tiểu kiếm vờn quanh lấy hắn. Vừa rồi đã cắt đứt gân chân hắn, khiến hắn không còn khả năng chạy được nữa.

Phương Triết tiến lại gần, chậm rãi hỏi “Vì sao hãm hại Tiểu Hắc nhà ta?”

Hắn run rẩy, không dám nói chuyện.

Phương Triết bước thêm một bước, sau đó hỏi một lần nữa “Người có mười hô hấp nói sự thật?”

Hắn luống cuống, run rẩy, sau đó gật đầu nói “Ta nói, đừng giết ta!”

Hắn nói đến đây, bàn tay hắn cầm một loại ám khí như là bao vũ lễ hoa châm, một loại ám khí kịch độc phóng về Phương Triết, hắn tưởng rằng đã bắn trúng được Phương Triết, nét mặt hắn mừng rỡ la lên “Xuống suối vàng mà hỏi đi nhé!”

Hắn cười đắc ý, sau đó nhìn lại chỉ là một loại ảo giác. Thân ảnh Phương Triết vẫn đứng sừng sững gần đó vài thước. Hắn hoảng sợ, nét mặt ngưng trọng, sau đó liền ngoẹo đầu, hắn không biết từ lúc nào đã trúng ám chiêu của đối phương.

Phương Triết nhanh chóng rút lui. Ước chừng mười hô hấp sau, bọn nha sai đến hiện trường, phát hiện Mộc Giang nằm bất động, không còn khí tức. Bọn chúng nhanh chóng tìm kiếm tung tích hung thủ xung quanh, rất tiếc là Phương Triết đã rời khỏi hiện trường rất xa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Gặp lại lão ăn mày

Phương Triết sau khi rời khỏi hiện trường, hắn một mạch phi thân đến Mai Hoa Đình để thám thính tình hình. Nơi đó có dấu vết lưu lại, nhưng thông tin việc mất tích của những hài tử hầu như vẫn chưa được làm sáng tỏ.

Việc tìm thấy di vật của thành viên tổ đội mất tích trong hang động vẫn đang được nha sai điều tra. Bản thân hắn, nếu không làm sáng tỏ mọi việc, Tiểu Hắc chắc chắn sẽ gặp nạn. Phương gia cũng sẽ bị liên lụy vì bao che cho quái thủ ăn thịt người. Đây chính là kết quả hắn không hề mong muốn.

Trước đó, tên tổng chấp sự Mộc gia có đề cập đến việc dừng kế hoạch. Hắn dự đoán bọn người bắt cóc hài nhi đã không còn hoạt động. Điều này càng gây khó khăn cho hắn rất nhiều.

Phương Triết tiến lại gần bờ hồ cạnh Mai Hoa Đình. Hắn nhìn xuống dòng nước đang gợn sóng, hình ảnh phản chiếu của ánh trăng khuyết trên bầu trời rơi xuống mặt nước, làm khung

cảnh xung quanh có phần cô độc.

Hắn quyết định nhảy xuống hồ nước, truy tung tích. Hắn muốn xem bên dưới hồ có thật sự có hang động, hoặc đường hầm thông với một nơi khác, như đã từng xảy ra ở Lộc Nhân Thôn hay không.

Trước kia, con thủy quái Thuồng Luồng cũng đã từng xuất hiện như vậy. Đáng tiếc, hồ nước cạn, mực nước chỉ cao chừng năm thước, không hề có bất kỳ dấu hiệu nào quanh hồ.

Hắn thân người ướt sũng, ngồi bên bờ. Ánh mắt thần thờ vô định. Hắn thờ dài “Không có Tiểu Hắc, hành sự thật sự cô độc, lại không có năng lực cảm giác xung quanh nên khó khăn vô cùng”

Trong Mai Hoa Đình lúc này phát ra một tiếng nói “Tiểu tử ngươi cảm thấy dưới hồ nước có vấn đề sao?”

Tiếng nói khá quen thuộc, giọng khàn khàn nhất thời Phương Triết không nhận ra. Hắn đưa ánh mắt vào trong đình. Lúc này xuất hiện một thân ảnh rách rưới, tay cầm một bầu rượu. Lão ngồi trên lang can, phong thái vô cùng thông thả.

Phương Triết tiến lại gần, nét mặt hắn chợt hớn hờ, khi nhận ra lão ăn mày từng xuất hiện ở Tây Hồ Lăng Ba Thành ba năm trước.

Phương Triết hít sâu một hơi, khom người thi lễ một cái, rồi nói “Đại ân của tiền bối, văn bối vô cùng khắc sâu trong lòng”

Lão ăn mày nhìn Phương Triết, lão đánh giá một phen. Nét mặt lão chợt lóe lên một tia hiếu kỳ, lão phát hiện xung quanh Phương Triết có linh khí ba động, đặc biệt là vô cùng tinh thuần. Đây chính là một thiếu niên bình thường, sao lại có thiên phú đến như vậy. Lão khẽ hỏi “Ngươi có học qua Luyện Khí Quyết?”

Phương Triết chấp tay nói “Bẩm tiền bối, đã từng học qua Luyện Khí Quyết cùng với Thanh Tâm Chú!”

Lão ăn mày “a” lên một tiếng. Lão kinh ngạc, tại sao trong hạ giới, một phạm nhân lại có thể học được những bí quyết này. Nếu không có người chỉ dạy, không có tâm pháp thì làm sao học được. Đây chính là nghịch thiên nha.

Lão lại hỏi “Trước ngươi đã từng bái sư qua?”

Phương Triết ngẩn người, hắn không biết trả lời như thế nào. Hắn suy nghĩ một lúc mới nói “Bẩm tiền bối, trước nhờ cơ duyên do tiền bối chỉ dẫn. Văn bối gặp được một tiểu ăn mày, năng ta có dạy qua văn bối sơ bộ thổ nạp linh khí. Nhờ đó văn bối mới tiếp cận được...”

Lão trước kia, nhìn thấy ấn đường tiểu tử Phương Triết sáng lạng, cốt cách hơn người. Nên bói cho hắn một que là đi về phương Nam, đến Câu Mộc Trán. Không ngờ, từ một tiểu tử không nói chuyện, phát triển đến trình độ này. Đây chính là cơ duyên nghịch thiên a, mà cơ duyên nghịch thiên lại đi đôi với thiên kiếp...

Lão thờ dài, lão mới nói “Nhìn vào mắt lão phu!”

Phương Triết liền nhìn thẳng vào mắt lão. Hắn liền có một loại cảm giác bao la vô tận khoáng không. Hắn mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh vĩ đại, khổng lồ như một thế giới. Hắn giật mình, sau đó nhìn về phía lão ăn mày. Lão hớp một ngụm rượu, lão nói “Có thể luyện khí đại viên mãn, Ngự Kiếm Quyết viên mãn, Văn Trung Bộ đại thành. Xem ra, những năm này tiểu tử ngươi rất siêng năng nha!”

Lão thoáng thấy một túi vải bên hông Phương Triết, lão giật mình sau đó chỉ về túi vải, lão nói “Túi càn khôn, ngươi từ đâu mà có?”

Phương Triết “a” lên một tiếng. Lúc này hắn mới nhìn túi vải bên hông mình. Hắn luôn nghĩ nó là túi vải, lão ăn mày lại nói là túi càn khôn. Tên gọi có phần rõ ràng và đúng với đặc tính của nó. Có thể chứa vạn vật.

Phương Triết vội chấp tay nói “Bẩm tiền bối, vật này do một tiểu bằng hữu tặng cho văn bối!”

Lão lúc này cười ha ha, tâm trạng thật sự vô cùng sáng khoái. Lão cười một hồi, mới chậm rãi nói tiếp “Khí vận ngươi quả thật là nghịch thiên a!”

Lão nói tiếp “Chuyện hôm nay khiến tâm tình lão vô cùng vui, lão sẽ giúp ngươi một việc. Nói đi!”

Nét mặt Phương Triết chợt vui lên, hắn không nghĩ đến lão ăn mày chịu ra tay giúp. Hắn biết lão không phải nhân vật tầm thường, việc lão nói hoàn toàn đúng sự thật. Tất cả những gì lão nói với Phương Triết hầu như không sai, hắn liền chấp tay lại khấn cầu “Số là văn bối đang gặp rắc rối. Nơi này, cách đây một đêm, một tổ đội tuần tra của Thái Học Viện mất tích. Văn bối không tìm ra được bất kỳ thông tin gì khác, đang tuyệt vọng. Mong tiền bối giúp đỡ!”

Lão ngẫm nghĩ một lúc, nét mặt có phần nghiêm túc lại. Sau đó suy tính một hồi, lão mới nói “Việc này lão sẽ giúp ngươi, trước ngươi đứng sau lưng lão phụ quan sát!”

Lão nói xong, Phương Triết liền nghe theo, chạy ra phía sau lưng lão. Trong tay lão xuất hiện một tấm kính, kính này hình tròn có nhiều hoa văn bên trên khung kính. Lão một tay cầm kính, một tay niệm gì đó. Phương Triết không nghe rõ, sau đó mặt kính sáng lên. Lão liền hướng hình chiếu trong kính ra bên ngoài khoảng không trước mặt. Một số hình ảnh xảy ra trong quá khứ ở nơi này xuất hiện trước mắt.

Khung cảnh xuất hiện như hình chiếu, không rõ nhưng vẫn có thể nhận ra nhóm tổ đội Thái Học Viện. Bọn họ tuần tra đến Mai Hoa Đình, sau đó nấp vào một nơi kín đáo ẩn thân. Bọn họ chờ một lúc, thì trong khung ảnh xuất hiện một bóng đen khổng lồ, thân cao chừng năm thước hình dáng như một con sói có hai đầu. Một đầu màu đen, một đầu màu đỏ.

Nhóm tổ đội hoảng sợ, sau đó dùng dây thừng phóng ra định bắt sống con quái vật đó, rất tiếc nó nhanh chóng tha một đồng bạn đi về hướng hang động. Cả bọn còn lại chín người, liền đuổi theo đến hang động. Khung cảnh sau đó chính là nghiền ép tất cả. Con quái thú đó tốc độ vô cùng nhanh, bọn tổ đội giống như gặp quỷ, không có cơ hội phản kháng, nên toàn quân bị diệt.

Lão ăn mày nhướng lông mày, lão lẩm nhẩm “Song Đầu Yêu Lang, sống ở Hắc Phong Lĩnh, Quý Vực. Làm sao lại xuất hiện ở nơi này?”

Lão ăn mày hướng Phương Triết nói “Ngươi biết trũng chọi đá không? Bọn đồng học ngươi là trũng, con Lang yêu đó là đá, bọn họ vô tri nên không biết được khả năng con Lang Yêu đó, nên mới gặp thảm cảnh. Chuyện này nếu không có sự xuất hiện con Lang yêu này, lão chỉ mang nghĩa là giúp ngươi. Nhưng giờ con Lang Yêu đó xuất hiện, nó nằm trong trọng trách của lão phu!”

Nói rồi, lão xuất ra một thanh cự kiếm màu bạch ngân sáng bóng, thanh kiếm lơ lửng trước mặt lão. Phương Triết nhìn thao tác giống như Ngự Kiếm Quyết hắn luyện, nhưng có vẻ gì đó không giống lắm. Lão chợt nắm lấy tay Phương Triết, rồi phóng lên thanh phi kiếm. Bàn chân hắn chạm lên thanh phi kiếm, cảm giác nhẹ nhõm như không hề có một tí nào cân trọng. Hắn hoảng hốt, nắm chặt lấy vạc áo lão ăn mày.

Lão quay đầu nhìn Phương Triết, mỉm cười nói “Giữ cho chặt!!”

Lão vừa dứt lời, thanh phi kiếm “vèo” một tiếng bắn lên trời cao. Hắn chính là đang Ngự Kiếm Phi Hành, đây chính là thủ đoạn hắn đã từng nghĩ đến, nhưng không có dịp thử qua. Vì Ngự Kiếm Quyết không có thể đạp không mà đi được.

Hắn nhìn cảnh quan dưới chân lướt qua, hầu như hoa mắt. Cảm giác này thật sự tuyệt vô cùng. Hắn cố gắng bình tĩnh nói “Cái này là thủ đoạn gì, lão tiền bối chỉ dạy cho văn bối được không?”

Lão ăn mày cười ha ha nói “Dạy ngươi, ngươi cũng không học được. Giống như Ngự Kiếm Thuật, ngươi có thể truyền thụ cho huynh đệ của ngươi được không?”

Lão cười ha ha, cho Phương Triết tự suy nghĩ, hắn nghĩ ra liền nói “Ý tiền bối, văn bối năng lực chưa đủ để học?”

Lão ăn mày gật đầu cười, lão nói “Ngươi rất thông minh!”

Phương Triết nghe lão trả lời, có phần thất vọng dù biết rằng lão sẽ trả lời như vậy. Hắn nhìn xuống dưới chân, cũng may tốc độ này hắn thường xuyên di chuyển nên đã quen thuộc. Nếu không hắn giờ đã chân tay bủn rủn rồi. Hắn nhìn hướng đi của lão ăn mày vô định, hắn liền nói “Tiền bối định đi đâu?”

Lão nét mặt nghiêm túc nói “Diệt trừ hậu họa!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Song Đầu Yêu Lang

Từ khi thế giới quan của Phương Triết mở ra, đây là lần đầu tiên hắn biết thế nào là Ngự Kiếm Phi Hành. Hắn biết đây chính là thủ đoạn của tiên nhân mới có thể làm được.

Trước kia, trong nhân gian truyền miệng nhau về tiên nhân có thể phi thân lên trời, cười hạc chu du, và lơ lửng trên không trung. Hắn giờ tự mình trải nghiệm, cảm giác hầu như chỉ có nhẹ nhõm, di chuyển cực kỳ nhanh, nhanh hơn cả Văn Trung Bộ mấy lần.

Bầu trời lúc này mờ ảo, phi kiếm lướt nhanh như một lưu quang xẹt qua từng khu rừng.

Những nơi Phương Triết đi qua, hầu như trước giờ hắn chưa từng đặt chân tới, phía tay cứ đi thẳng, vậy thì điểm dừng sẽ là nơi nào. Hắn chưa từng nghĩ đến.

Cho đến khi không khí xung quanh bắt đầu nóng dần lên, phía dưới chân hắn lúc này xuất hiện nhiều nham tương. Hắn phát hiện, hắn đang ở trong một miệng núi lửa, phía dưới vô cùng nóng bỏng, khói bay nghi ngút.

Lão ăn mày dừng lại, lão đánh giá xung quanh, sau đó nói “Nơi này không sai!”

Phương Triết tò mò hỏi “Nơi đây là nơi nào vậy tiền bối?”

Lão ăn mày lắc đầu nói “Ta cũng không rõ, chỉ biết nơi đây chính là chí cương chí dương địa phương, rất thích hợp cho song đầu yên lang sinh sống. Theo bản năng nó, chắc hắn sẽ sinh sống khu vực này!”

Xung quanh bên dưới toàn một mảng đen của đá nham thạch, xung quanh có nhiều nhánh nham tương chảy chậm rãi như dòng sông, màu sắc như huyết tương chảy ra cực kỳ đáng sợ.

Hơi nóng làm cả người hắn ướt đầm mồ hôi. Chỉ có lão ăn mày phong thái vẫn điềm đạm, hầu như không hề ảnh hưởng đến lão.

Lão ăn mày lướt trên phi kiếm đi vòng quanh xem xét, vì khu vực này khá rộng, nên hai người đi một hồi vẫn không phát giác được gì.

Lúc này có một tiếng sói tru vang lên, tiếng kêu rất lớn với giọng điệu vô cùng đau đớn.

Lão ăn mày sắc mặt ngạc nhiên, lão mỉm cười “Nó đang sinh, vậy chứng tỏ không phải có một con Song Đầu Yêu Lang, mà có một cặp ở khu vực này!”

Lão ăn mày lần theo tiếng sói tru, đi đến một hang động. Hang động này hai bên có dòng dung nham không ngừng chảy ra. Bọn họ phát hiện xác một con Song Đầu Yêu Lang, hình thể của nó to lớn gần một trượng, một đầu màu đen một đầu màu đỏ.

Lão ăn mày đánh giá “Có thể dương khí nơi đây không đủ để cung cấp cho hai con, nên một con đã chết”

Phương Triết thắc mắc hỏi “Tại sao phải là nơi chí cương chí dương vậy tiền bối?”

Lão ăn mày chỉ vào cái phần đầu màu đỏ của con yêu lang, mới nói “Cái đầu màu đỏ chính là khuyết điểm của nó. Loài vật này vốn bình thường chỉ có một đầu, chỉ có con biến dị mới sinh ra thêm một đầu màu đỏ nên gọi là Song Đầu Yêu Lang. Mà đầu màu đỏ, lại cần tâm bổ bởi chí cương chí dương khí...”

Phương Triết lúc này mới gật đầu hiểu vấn đề. Những việc lão ăn mày nói hoàn toàn không có trong sách vở hắn từng đọc qua. Hầu như kiến thức ngoài lẽ thông thường. Ví như ngự kiếm phi hành, thủ đoạn này chỉ có tiên nhân mới làm được. Hắn tin chắc, lão ăn mày vốn là một vị tiên nhân, đang giúp đỡ hắn.

Phương Triết tiếp tục theo sát phía sau lão ăn mày. Bọn họ đi vào sâu bên trong thì phát hiện giữa dòng sông dung nham, có một mô đất. Nơi đó có một con Song Đầu Yêu Lang đang ở trạng thái vô cùng yếu ớt.

Lão ăn mày không nói gì, liền phi thân lại giữa mô đá. Phương Triết cũng theo sau, ánh mắt vô cùng cẩn trọng.

Bên cạnh con Song Đầu Yêu Lang có một con sói con màu trắng, chỉ có một đầu bình thường, đôi mắt hầu như khép lại không nhìn thấy.

Con Song Đầu Yêu Lang ngẩng đầu, nhìn về hướng lão ăn mày gặm gù, sau đó gục ngã xuống, khí tức biến mất.

Lão ăn mày đánh giá “Con này cũng đã không chịu nổi, chết rồi! Ngươi xem, con sói màu trắng chính là biến dị của biến dị. Sau này chắc chắn không phải sinh vật bình thường. Ngươi có thể dưỡng dục nó con đường lương thiện”

Phương Triết cảm giác lo lắng, hần nói “Sau này nó có hại người không, tiền bối?”

Lão ăn mày cười híp mắt “Người nói, Tiểu Hắc có hại người không?”

Lão ngẫm nghĩ một lúc, nói tiếp “Tiểu Hắc thực ra cũng là họ hàng con Yêu Lang này, nhưng huyết thống cao hơn nhiều lần. Nó là Huyền Dạ yêu Lang, ngay cả lão phu cũng khó lòng đối phó được nó...”

Phương Triết “à” lên một tiếng. Lão ăn mày lợi hại như vậy, Tiểu Hắc lại còn lợi hại hơn, việc này sao hần không nhận ra.

Lão cười ha ha không nói nữa. Lão tiến lại gần xác con yêu lang, sau đó dùng tay lấy ra một viên châu màu xanh lục, lão nói “Đây là yêu đan, chiến lợi phẩm của lão. Còn sói con, người về nuôi nấng. Giết nó cũng đáng tiếc! Còn xác con quái thú này đem về làm bằng chứng cứu Tiểu Hắc ra đi!”

Phương Triết gật đầu, sau đó cúi người thật sâu nói “Đa tạ tiền bối hai lần đại ân, tiền bối cho biết quý danh để văn bối sau này còn báo đáp ân tình”

Lão ăn mày cân nhắc, sau đó mới nói “Lão vân du tứ phương, chưa chắc sau này còn gặp lại. Nếu lần sau có duyên gặp lại, lão sẽ cho người biết!”

Phương Triết nghe vậy, hần cũng không tiện hỏi thêm, hần tiến lại gần ôm sói con lên, về mặt hần vui thích nói “Sau này người chính là Tiểu Bạch!”

Lão ăn mày gật đầu đánh giá “Tên đơn giản rất hay, coi như là Hắc Bạch Hữu Đạo!”

Nói xong, lão phát tay áo một cái, xác con yêu lang biến mất, thủ đoạn này khiến Phương Triết tròn xoe đôi mắt. Lão điểm nhẹ ngón tay, phi kiếm lượn lơ, sau đó lướt qua dưới bàn chân hai người. Đưa hai người lơ lửng lên trên không.

Lão cười “Người giữ chặt!”

Vừa dứt lời, phi kiếm “vèo” một tiếng như ngôi sao sáng biến mất không thấy nữa.

Tốc độ này gấp mười lần tốc độ ban đầu, khuôn mặt Phương Triết lúc này hầu như méo mó, không thể nào bình tĩnh được. Hần muốn hét lên, nhưng sợ mất mặt, nên cố nhịn.

Ước chừng nửa canh giờ sau, bọn họ về đến Nam Hoàng Phủ. Hai người đứng lơ lửng trên phi kiếm, trên bầu trời Nam Hoàng Phủ. Lão nói “Sau này có duyên gặp lại, người ráng giữ bản ngã của mình!”

Lão phát tay một cái, xác con yêu lang rơi xuống trên sân Nam Hoàng Phủ, động tĩnh rất lớn khiến mọi người trong phủ hầu như đều giật mình, chạy ra bên ngoài. Phương Triết bị lão ăn mày đẩy ra khỏi phi kiếm, hần rơi từ độ cao ba mươi trượng xuống, cảm giác như sắp chết rồi. Cũng may hần rơi trên xác con yêu lang nên không có tổn thương gì. Hần không biết, thể chất hần mạnh, dù rơi độ cao hơn nữa cũng không tổn thương nặng đến lục phủ ngũ tạng, chỉ là hần không biết mà thôi.

Bọn người Lý Thái cùng đám nha sai chạy ra bên ngoài, phát hiện Phương Triết cùng xác một con quái thú to lớn có hai đầu. Phương Triết đứng dậy, trong tay vẫn ôm sói con, hần hướng Lý Thái chấp tay nói “Đây chính là thủ phạm gây ra vụ sát hại tổ đội Thái Học Viện, mời Lý đại nhân xem xét!”

Lý Thái nhìn xác con yêu lang có hai đầu, cảm giác có phần sợ hãi, nhưng hần vẫn giữ điềm tĩnh. Hần ra hiệu cho hai cao thủ về trước kiểm tra xác con yêu lang. Hai cao thủ không nói nhiều, trực tiếp lại gần, xem xét móng vuốt sau đó nhìn Lý Thái đại nhân gật đầu.

Bọn họ nhìn sơ đã có thể thấy sự tương đồng của dấu vết lưu lại ở Mai Hoa Đình, chứng tỏ đây chính là do con quái thú này gây ra. Còn về phần Tiểu Hắc, họ sớm điều tra, hầu như không giống nhau. Đây là lí do hần tin tưởng Tiểu Hắc vô tội.

Nhưng vì bốn phận làm quan, muốn yên lòng dân chúng nên tạm thời giam Tiểu Hắc lại. Nghĩ đến đây, sắc mặt Lý Thái đột biến, hần vội vã hướng hai hộ vệ lệnh “Nhanh, đuổi theo bọn Hoàng Ngân Phong ngăn lại!”

Phương Triết nghe vậy, trong lòng có cảm giác vô cùng bất an, hần liền nói “Lý đại nhân, ý đại nhân là sao?”

Lý Thái lúng túng nói “Tên Hoàng Ngân Phong cầm theo thánh chỉ, nói Nam Hoàng Phủ làm việc chậm trễ, bao che nên đã dẫn bộ Tiểu Hắc cùng Phương gia chủ đến Đông Hoàng Phủ rồi. Ta bắt đắc dĩ không thể kháng chỉ, nên đã để bọn họ đưa Tiểu Hắc đi rồi!”

Phương Triết vội hỏi “Thế còn phụ thân ta, phụ thân ta đâu có liên quan”

Lý Thái liền nói “Phương gia chủ không chịu bỏ cuộc, cố chấp theo Tiểu Hắc. Ta cũng cố can ngăn, nhưng không được!”

Phương Triết hiểu rõ phụ thân, luôn cố chấp và kiên quyết. Một khi đã quyết định rồi thì không ai can thiệp được.

Phương Triết sắc mặt vô cùng khó coi, hần nét mặt âm lãnh, nói “Bọn hần đi lâu chưa?”

Lý Thái liền nói “Khoảng một khắc trước, cũng chưa xa lắm!”

Lý Thái vừa nói xong, trong lòng hần vô cùng áy náy, hần chưa kịp an ủi thì đã không thấy bóng dáng Phương Triết đâu nữa. Hần nhìn cái xác yêu lang hai đầu trước mặt, hần lắc đầu cảm khái “Đó là do các người không muốn sống yên ổn...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 62: Người... muốn chết như thế nào?

Lúc này xe ngựa chờ lỏng giam Tiểu Hắc và Phương Trung Kiên đi về hướng Đông Thành được mười dặm.

Bọn người áp giải Tiểu Hắc gồm Hoàng Ngân Phong, hai gã hắc y và một đoàn quân lính chừng hai trăm người hùng lực khí thế.

Bọn họ không đi theo đường chính, mà đi đường vòng qua Cát Lâm. Cát Lâm chính là tên gọi một vùng đồi núi, một bên là cồn cát, một bên rừng rậm chằng chịt. Người ta đồn khu

vực này thường xuất hiện sói tinh, vô cùng hung hãn. Ý đồ bọn chúng rõ ràng là muốn tiền sát hậu tẩu. Muốn giết người trước, chuyện còn lại tính sau. Đây đích xác là thủ đoạn vô cùng độc ác, Chỉ có kẻ tiểu nhân bỉ ổi mới làm như vậy.

Phương Trung Kiên vượt lấy bộ lông Tiểu Hắc, hắn nói “Lần này ủy khuất cho Tiểu Hắc nhà ta!”

Tiểu Hắc bản tính lương thiện, nó cũng không mấy lo lắng, cứ liếm liếm khuôn mặt Phương Trung Kiên. Nó biết được chủ nhân nó lợi hại cỡ nào, nên nó không cần phải động thủ. Một khi nó động thủ, rất đáng sợ nha.

Đoàn người ngửa đột nhiên dừng lại, hai tên mặc hắc y xuống ngựa. Sau đó đi về phía lồng giam Tiểu Hắc cùng Phương Trung Kiên. Hắn tháo lớp hắc y bên ngoài, lộ ra thân ảnh là gia chủ Tổng gia Tổng Nhân Trai, còn tên bên cạnh là chấp sự Tổng Nghĩa.

Phương Trung Kiên không nhận ra hai người này, nhưng thoáng biết ý đồ đối phương. Hắn nói “Ta đắc tội qua hai vị?”

Tổng Nhân Trai nét mặt âm lãnh, cuối cùng vẫn lên tiếng “Con trai ngươi giết chết con trai ta. Đây chính là nợ máu trả máu!”

Phương Trung Kiên vẫn không thay đổi nét mặt, hắn vẫn bình tĩnh đáp trả “Nếu vậy làm phụ thân, ta cũng có trách nhiệm thay thế con trai ta trả nợ ngươi, nhưng Tiểu Hắc không có tội, có thể buông tha nó được không!”

Hoàng Ngân Phong ở xa cười hắc hắc nói “Tiểu Hắc chính là giao dịch của ta, nó đáng giá hơn mạng của ngươi vạn lần!”

Phương Trung Kiên sắc mặt âm trầm, hắn cảm giác đối với bọn người này không thể nói lý được. Hắn thì thầm bên tai Tiểu Hắc “Nếu có gì nguy hiểm, ngươi trước thoát thân không cần lo cho ta!”

Tiểu Hắc chăm chú nhìn Phương Trung Kiên, sau đó nó nhìn về một hướng nào đó. Nó ngẫm nghĩ, rồi lại tiếp tục liếm liếm. Phương Trung Kiên bắt đầu đi thờ dài, trong hiểm cảnh mà tính trẻ con vẫn không thay đổi.

Lúc này, bọn người Tổng Nhân Trai đã bắt đầu hành động. Xung quanh hắn thỉnh thoảng xuất hiện hơn hai mươi tên cung thủ, bọn chúng giương cung lên chờ hiệu lệnh của Tổng Nhân Trai.

Tổng Nhân Trai cười hắc hắc nói “Ngươi có di ngôn gì cho tiểu tử thối kia không?”

Tiểu Hắc lúc này đã xê dịch thân thể to lớn nó, che chắn cho Phương Trung Kiên. Nó vẫn điềm tĩnh không hề có bất kỳ phản kháng nào.

Tổng Nhân Trai không nhẫn nhịn được nữa, hắn phát tay. Hai mươi tên cung thủ phóng tên, những mũi tên phóng đi với tốc độ cực nhanh về phía Tiểu Hắc, nhưng hầu như không có bất kỳ tổn thương nào. Bọn chúng mở to mắt ra nhìn, lại tiếp tục bắn liên tiếp hai phát tên, những mũi tên giống như bắn vào một tấm lá chắn, không làm rụng một sợi lông của Tiểu Hắc.

Bọn chúng lúc này hoảng sợ cực độ, Phương Trung Kiên ở phía sau cũng không tin tưởng vào mắt mình. Tiểu Hắc thật sự lợi hại như vậy.

Bọn cung thủ lúng túng nhìn nhau, không biết phải làm gì tiếp theo. Vì cung tên vô dụng với con quái thú trước mắt.

Lúc này, từ trên mái nhà một thân ảnh phi thân xuống. Hắn là một thanh niên trẻ, vẻ ngoài thư sinh tuấn mĩ. Hắn chính là Hạc Âm, đệ tử của Hạc Tiên Sinh. Hắn không định xuất hiện, chỉ thị của Ngón Tựa bảo hắn âm thầm quan sát, nhìn tận mắt Tiểu Hắc bị giết. Không ngờ tình huống phát sinh ngoài dự liệu, đó là Tiểu Hắc vô cùng lợi hại, hầu như cung tên không làm tổn hại được nó. Hắn mới xuất hiện, chỉ có hắn mới giải quyết được, dù sai chỉ thị thì như thế nào, chỉ cần kết quả như mong muốn là được.

Lúc này Tổng gia chủ ra mặt khom người bái chào hắn. Hạc Âm danh tiếng một phần nhờ vào người của Hắc Độc Y Nhân, nên lão cũng kính nể vài phần.

Hạc Âm cười hắc hắc, hắn giơ bàn tay ra, một quả cầu lửa xuất hiện rồi phóng về phía cái lồng. Lớp sắt bên ngoài lập tức cháy ra, sức phá hoại của đóm lửa rất mạnh, mạnh hơn một ngọn lửa thông thường rất nhiều.

Tiểu Hắc lúc này cảnh giác hơn, ngọn lửa này khả năng nó chống cự không nổi. Nó bắt đầu gầm gừ, nghiêm túc lại. Bọn người Hoàng Ngân Phong, Tổng gia thấy phản ứng của Tiểu Hắc, lúc này mới cảm giác an tâm. Chúng tỏ ngọn lửa của Hạc Âm tiên sinh có khả năng đối phó được nó.

Hạc Âm lúc này hai bàn tay giơ lên trời. Hắn dự định sử dụng Tam Hóa Phong Sát, tất sát kỳ, dự định dùng ba quả cầu lửa không cho Tiểu Hắc cơ hội thoát thân.

Ước chừng mười hô hấp sau, trên đỉnh đầu Hạc Âm xuất hiện ba quả cầu lửa to lớn. Hơi nóng hầu như áp chế không khí xung quanh. Hạc Âm không do dự, phóng liên tiếp ba quả cầu về phía lồng giam. Ba quả cầu lửa nhanh chóng tiếp cận lồng giam, tạo ra âm thanh cực kỳ lớn, đỉnh tai nhức óc, tiếp đó là ngọn lửa cháy hùng hục, thiêu rụi lồng giam thành một đồng tro tàn.

Nét mặt Hoàng Ngân Phong, Tổng gia giãn ra, bọn họ thích thú với tràng cảnh trước mắt, trong miệng lầm bầm “Đây chính là thần tiên a!”

Sau khi ngọn lửa tắt hẳn, phía sau đồng tro tàn xuất hiện ba thân ảnh. Phương Trung Kiên ngồi trên lưng Tiểu Hắc, còn Phương Triết đứng bên cạnh khoanh tay nhìn bọn người Tổng gia đang đắc ý.

Nét mặt Phương Triết vô cùng nghiêm trọng, bọn người trước mắt đang cố gắng giết chết Tiểu Hắc và phụ thân hắn. Trong lòng hắn nổi lên một tia căm hận. Hắn không đụng chạm người khác, người khác cũng vô có kiểm chuyện hắn. Đây là ý gì, nếu hắn không có bản lĩnh, có phải người nằm xuống là hắn hay không.

Hắn siết chặt ngón tay lại, nhìn chăm chăm vào Hạc Âm. Đây chính là đệ tử Hạc Tiên Sinh, đây chính là lần đầu tiên hắn nhìn thấy gã này. Diện mạo không tồi, nhưng tâm tính thật sự chó tha a.

Hắn chậm rãi nói “Ngươi... muốn chết như thế nào?”

Hạc Âm trong lòng đồ mồ hôi hột, chiêu vừa rồi đã lấy đi hắn hơn phân nửa hóa khí. Hắn giờ nếu trực diện chống trả, chắc chắn không phải là đối thủ Phương Triết. Hắn lui về sau mười bước, sau đó phóng về phía Phương Triết liên tiếp hơn mười quả cầu lửa để tìm cơ hội rút lui.

Phương Triết không do dự điểm nhẹ ngón tay, Bạch Nhật Phi Kiếm bay ra, sau đó lao về những quả cầu, hình ảnh giống như là đám bong bóng nước. Ngọn lửa không hề duy trì được lâu. Phi kiếm nhẹ nhàng xuyên qua người Hạc Âm, tốc độ nhanh chỉ có trong một hô hấp. Tốc độ này, Hạc Âm chưa có khả năng đối kháng được. Kiểu như Phương Triết có thể nghiền ép hoàn toàn Hạc Âm.

Thi thể Hạc Âm không còn khí tức ngã xuống, khiến bọn người Tổng gia đôi chân run rẩy. Tổng Nhân Trai không kiểm soát được khụy xuống. Hắn là gia chủ, chỉ là một phạm nhân bình thường không có khả năng chống cự được thủ đoạn của tiên nhân này. Hắn sợ hãi, quỳ sát xuống mặt đất nói “Lần này Tổng mô vì thương nhi tử, hành động khi phạm Phương gia, Tổng mô từ nay về sau sẽ không xuất hiện trong kinh thành nữa bước”

Phương Triết nghiêm túc nói “Ngươi nói xem, giờ ta đốt nhà ngươi, ta xin lỗi ngươi chịu không?”

Tổng Nhân Trai run rẩy, hắn nói tiếp “Tổng mỗ không có gì ngoài bạch ngân và nhà cửa. Tổng mỗ nguyện trích ra một trăm vạn bạch ngân cứu phát dân nghèo, thề rằng từ nay sẽ không làm bất cứ điều gì xúc phạm đến Phương gia, nếu không thiên lôi oanh sát cả gia tộc!”

Nghe hắn thề độc như vậy, tâm tình Phương Triết buông lỏng. Phương Trung Kiên cũng nhảy xuống khỏi Tiểu Hắc, hắn mới nói “Phương mỗ cũng không phải là người hiếu sát, chỉ hi vọng Tổng gia chủ giữ lấy lời mình!”

Nói rồi, Phương Trung Kiên vịnh lấy vai Phương Triết, ra hiệu buông tha hắn. Phương Triết gật đầu, đối phương đã lùi bước đến như vậy, hắn không buông tha thì hắn chẳng khác gì ác nhân.

Phương Triết nhìn Tổng gia chủ, hắn không nói gì. Nhưng ánh mắt hắn liếc về phía Hoàng Ngân Phong. Bạch Nhật Phi Kiếm nhanh chóng vờn quanh lấy cổ Hoàng Ngân Phong, khiến hắn không dám hô hấp. Hắn sợ hô hấp sẽ bị đối phương hạ sát.

Phương Triết chậm rãi nói “Ngươi có tin, tại chỗ này ta dám giết ngươi không?”

Hoàng Ngân Phong sắc mặt tái nhợt, hắn không dám gật đầu, chỉ cần gật đầu hắn chết chắc. Nhưng hắn vẫn cố gắng gật đầu. Phương Triết thấy vậy, mới thu hồi phi kiếm, sau đó mới gắng hỏi “Ta và ngươi có thù?”

Hắn lắc đầu, sau đó nhìn biểu hiện Phương Triết đang chờ câu trả lời của hắn. Hắn không dám giấu liền nói “Mộc gia bỏ ra một phần ba mỏ vàng ở Liên Sơn trao đổi với ta”

Phương Triết ngạc nhiên hơn, nếu hắn không nhớ nhầm, mỏ vàng ở Liên Sơn của Kim gia a. Hắn liền nói “Đó không phải của Kim gia sao, từ khi nào lại thành của Mộc gia rồi?”

Hắn nghe Phương Triết nói vậy, định trả lời tiếp thì ở phương xa có một đoàn ngựa chạy đến. Đó chính là đoàn quân của Lý Thái cùng phó viện trưởng Lê Thu Hoa. Lý Thái phải nhờ đến người của Thái Học Viện, mới đối phó được người của hoàng tử.

Lý Thái cùng Lê Thu Hoa xuống ngựa, nhìn trần cảnh đã kết thúc. Bọn người Phương Triết không có bất kỳ tổn thương nào khiến bọn hắn âm thầm thở ra. Nếu không, không biết làm sao ăn nói với lão viện trưởng.

Lê Thu Hoa đứng ra hướng Hoàng Ngân Phong quát lên “Lần này ngươi thật sự quá phận rồi!”

Hoàng Ngân Phong không nói chỉ cúi đầu. Sau đó hắn âm thầm cho binh lính rút lui. Bọn người Lê Thu Hoa cũng không tiếp tục truy cứu.

Nàng tiến lại gần Phương Triết, biểu lộ ra một nét mặt tiếc nuối “Lần này ta không bảo vệ chu đáo người Phương gia, hy vọng ngươi đừng ghi hận!”

Phương Triết khoát tay nói “Chuyện này không trách được lão sư, do bọn chúng bố trí lên người Phương gia, có lão sư cũng chưa hẳn đã giải quyết được”

Lê Thu Hoa nghe Phương Triết nói vậy, nhẹ nhàng thở ra, sau đó nàng nói “À! Lão viện trưởng muốn gặp ngươi, sáng mai đến phòng lão nghị sự!”

Phương Triết “a” lên một tiếng, hắn lẩm nhẩm. Ta không truy cứu, ngươi lại tùy tiện hướng ta nhờ vả. Đùng thật là có liêm sỉ a.

Bên ngoài hắn vẫn chấp tay nói “Vâng, lão sư! Mai chắc chắn ta sẽ tới!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Làm một cái giao dịch

Hắc Bộc Đàm, trong căn nhà gỗ của Hắc Độc Y Nhân.

Lúc này lão vô mặt vô cùng nghiêm trọng, bởi vì vừa rồi Thú linh Liên trong tay lão giật một cái. Đây chính là dấu hiệu, Song Đầu Yêu Lan đã chết.

Thú Linh Liên là chiếc vòng đeo tay, được xâu thành từ những viên đá hình tròn. Lão vô tình nhặt được vài năm trước sau khi rời khỏi Phù Đà Sơn. Nó có tác dụng điều khiển tâm trí sinh vật, đặc biệt là yêu thú. Nhờ thế mà những yêu thú lão sưu tập được, hoàn toàn nghe theo lời lão.

Lúc này, một con bò câu bay tới trong tay lão. Lão lấy mặt thư ra, bên trong báo cáo lại vụ việc xảy ra trong kinh thành. Nét mặt lão lúc này càng khó coi hơn, lão tức giận lẩm nhẩm “Ta đã bảo tránh xa tên tiểu tử đó ra, ngươi lại không nghe. Giờ lại mất cả mạng...”

Nét mặt lão càng lúc càng khó coi, vẻ lo lắng thể hiện qua việc lão đi tới đi lui nhiều lần. Lão suy tính một lúc rồi rời khỏi nhà gỗ, đi vào hang động.

Lúc này ao nước màu đen đục ngầu, có nước đặc sệt nổi lên vài tia bọt khí. Lão lẩm nhẩm “Nếu đã như vậy, chỉ có cách là đến Quý Vực một chuyến, tìm Xích Linh Huyết Quả cho ngươi, khí huyết hài đồng không thể uần dục ngươi lớn nhanh hơn được. Mà thời gian của ta lại gấp rút...”

Nghe nhắc đến Xích Linh Huyết Quả, trong ao nước gợn sóng liên tục, biểu hiện vô cùng thích thú.

...

Hôm sau, Thái Học Viện.

Phương Triết đứng hện đến gặp lão viện trưởng.

Hắn vừa bước vào thư phòng, đã thấy lão chờ sẵn, bên cạnh còn có phó viện trưởng Lê Thu Hoa đứng bên cạnh phụ tá.

Lão viện trưởng mỉm cười thân thiện nói “Trải qua khó khăn đêm trước, tâm trạng như thế nào?”

Phương Triết chấp tay lại nói “Bẩm viện trưởng, sự việc vẫn chưa quá mức nghiêm trọng, nên học trò vẫn kiểm soát được tâm trạng!”

Lão vuốt râu nói “Hôm qua người hù dọa tên Hoàng Ngân Phong suýt tè ra quần, người thấy thế nào?”

Chân mày Phương Triết nhũn lại, hần nói “Nếu hần thật sự phản kháng, học trò chắc chắn sẽ không miềm lòng”

Lão nhìn giọng điệu cứng rắn của Phương Triết, liền biết hần đang chịu ủy khuất như thế nào. Lão vuốt râu suy nghĩ một lúc rồi nói “Chuyện Mộc gia âm thầm đối phó Phương gia, lão đây đã cho người để mắt tới. Về sau bọn chúng sẽ không dám làm càn nữa. Còn tên oắt con Hoàng Ngân Phong, cũng đã bị phụ hoàng hần cầm tù ba tháng rồi. Dù không cảm tức, trải qua chuyện đêm trước hần cũng không dám đối đầu với người nữa đâu!”

Lão nhìn khoảng không bên ngoài cánh cửa một lúc để thay đổi tâm trạng lại. Sau đó lão chậm rãi nói “Nghe nói người đang tìm hiểu tin tức liên quan đến Đạo Viện?”

Phương Triết gạt mình, sau đó liếc sang Lê Thu Hoa đang đứng bên cạnh. Có thể nàng đã có điều tra hần ở thư viện. Vì hần đã tìm hết các thư tịch liên quan đến Đạo Viện hầu như không có ghi chép gì.

Phương Triết vẫn lặng im không nói. Lão viện trưởng thấy mình đã đoán đúng tâm tư của đối phương, nên tiếp tục nói “Đáp ứng ta tham gia Thiên Tài Chiến, sau khi trở về ta sẽ cho người biết Đạo Viện là ở nơi nào?”

Phương Triết vội chấp tay nói “Học trò chỉ là thư sinh, sao có thể đánh đấm được. Lão viện trưởng có phải chọn sai người không?”

Lão viện trưởng nghe hần nói vậy, không khỏi bật cười. Lão rất muốn cười nữa, nhưng lão ráng nhẫn nhịn lại. Lão nói “Một mình người có thể miểu sát hơn ba mươi địch nhân. Người nói người là thư sinh tay trái gà không chặt, ai tin đây?”

Phương Triết “á” lên một tiếng. Hần thực sự không muốn đánh nhau, toàn bộ đều do người khác ép hần ra tay. Chứ hần thực sự không muốn a, vui về sống mới là vương đạo a.

Lão viện trưởng lại nói “Vậy là người không quan tâm đến Đạo Viện sao, nói thật cho người ngoài lão cùng mấy lão tổ tông hoàng tộc ra, không ai biết đến Đạo Viện là nơi nào đâu?”

Phương Triết nghe vậy, trong lòng khê động. Hần suy nghĩ một lúc mới gạt đầu nói “Vậy học trò từ chối là bất kính!”

Lão viện trưởng âm thầm thở ra, cuối cùng tên tiểu tử này cũng đồng ý tham gia Thiên Tài Chiến. Xem như cơ hội thay đổi khí vận Thanh Nguyên Quốc đến rồi. Lão nói “Người xác định?”

Phương Triết gạt đầu xác định một lần nữa “Học trò đồng ý tham gia, với điều kiện sau khi trở về viện trưởng đem thông tin Đạo Viện nói ra!”

Lão viện trưởng gạt đầu, trong lòng nhủ thầm “Quả nhiên đối với một kẻ không thích đánh nhau, đáp ứng hần điều kiện, hần sẽ chủ động ra tay!”

Lão viện trưởng nhìn Phương Triết, sau đó nét mặt mới hoà hoãn lại. Lão chấp tay sau lưng chậm rãi nói “Thanh Nguyên Quốc văn thịnh, võ suy chắc người cũng biết. Những lần Thiên Tài Chiến trước đó đều thua vô cùng mất mặt. Các võ sinh Thanh Nguyên Quốc hầu như chưa kịp nhìn thấy đối thủ của mình, đã thua sấp mặt. Với tài nghệ của người, ta hi vọng người sẽ đem một lần vinh quang trở về...”

Phương Triết nhìn thấy tâm trạng của lão thay đổi, hần cũng cảm giác không thoải mái. Hần cũng xuất thân từ Thanh Nguyên Quốc con dân, làm một con dân vì nước phục vụ vẫn là điều hần nên làm. Hần nghiêm túc chấp tay nói “Học trò sẽ cố gắng, nhưng còn về quy tắc, học trò chưa rõ!”

Lê Thu Hoa lúc này mới đứng ra giải thích, nhiệm vụ lão viện trưởng đã xong. Màn thể hiện của lão vô cùng đặc sắc, khiến nàng bên cạnh không ngừng cảm khái.

Nàng nói “Về năng lực của người, bốn viện đã biết rõ tường tận nên người được đặc cách vào nhóm thách đấu. Toàn bộ Thanh Nguyên Quốc có tổng cộng mười thành viên thách đấu. Mười thành viên thách đấu này cùng mười thành viên thách đấu của Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi tranh tài. Cuối cùng tuyển ra năm người đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến”

Lê thu Hoa nhìn Phương Triết vô cùng nghiêm túc lắng nghe, nàng khẽ cười, sau đó nói tiếp “Từ đây đến đầu năm sau sẽ có nhiều người lần lượt thách đấu người để thế chỗ người, người ráng không để thất bại là được”

Phương Triết gạt đầu, cảm giác hần sẽ còn phải đánh nhau liên tục với nhiều người đến thách đấu hần.

Lê Thu Hoa nói tiếp “Sau đó giữa năm sau, sẽ là Tuyển Thiên Tài Chiến gồm ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi. Người đứng đầu Tuyển Thiên Tài Chiến được chọn là thống soái tương lai của liên quân Nam Hạ gồm ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi. Năm người đứng đầu sau đó sẽ đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến”

Phương Triết nghe vậy, liền thắc mắc “Thế phần thưởng thì như thế nào?”

Lê Thu Hoa gạt mình, nàng chưa từng nghĩ đến giải thưởng. Đã nhiều năm rồi, giải thưởng thế nào nàng cũng không còn nhớ nữa. Lão viện trưởng cầm một lá thư đưa cho Lê Thu Hoa. Nàng xem xong một lần, đôi mắt sáng rực lên nói “Người nào giành lấy thắng lợi sẽ được tặng một trang viên ở Trung Châu, năm bộ bí kỹ võ công, bạch ngân một triệu lượng. Còn Thương Nguyên Quốc sẽ được khai thông giao thương đến Trung Châu, được khai khoáng hai mỏ khoáng ở Đông Hải...”

Phương Triết nghe nói đến phần thưởng, hần sững sốt. Hần không nghĩ đến Trung Châu thực sự giàu có đến như vậy. Chỉ là một cuộc thi đấu lại có phần thưởng giá trị đến vậy.

Lão viện trưởng hai mắt có phần tỏa sáng, lão nhìn Phương Triết đã động tâm. Nên lão tin chắc, khả năng lần này sẽ không đến nỗi mất mặt như những lần trước.

Lão viện trưởng lúc này mới đứng ra nói “Việc học của người trước mắt không cần lo lắng, hơn nữa các lão sư các bộ môn trong Thái Học Viện như nghệ thuật, văn chương, toán học, cơ học và lịch sử đều đánh giá cao người. Bọn họ đều khen người nhìn một lần là nhớ không sai biệt một chữ, hơn nữa lần này người đồng ý tham gia thi đấu, lão sẽ phong người chức vụ giáo sinh. Tùy thời có thể ở Thái Học Viện học tập và tự do làm việc người mong muốn, thậm chí có thể trợ giảng cho các lão sư khác”

Phương Triết “á” lên một tiếng, trong lòng thầm oán trách, ta không muốn có quá nhiều trách nhiệm. Chỉ cần học đơn điệu là được, cái gì giáo sinh a, ta thực sự không quan tâm. Bên ngoài, hần vẫn chấp tay kính cẩn trả lời “Học trò xin đa tạ lão viện trưởng nâng đỡ!”

Phương Triết cảm tạ xong, hần liền rời đi. Lão viện trưởng và Lê Thu Hoa ở lại, nét mặt bọn họ vô cùng rạng rỡ. Lão viện trưởng mỉm cười, tiếp tục lấy một tờ giấy ra chuẩn bị viết thư pháp. Lê Thu hoa bên cạnh mỉm cười.

Phương Triết rời khỏi phòng viện trưởng thì bắt gặp Bạch Nhiên Nhiên đang đứng ở một góc hành lang đợi hần. Vừa thấy, nàng nhanh chóng chạy lại hỏi thăm. Nàng ôm lấy cánh tay Phương Triết, nàng nói “Nghe nói đệ tham gia Thiên Tài Chiến!”

Phương Triết gạt đầu, sau đó hỏi “Bạch tỷ biết những người khác cùng tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến là ai không?”

Bạch Nhiên Nhiên lấy ra một mảnh giấy nhỏ, bên trong có ghi chẳng chữ viết ngoằn ngoèo. Nàng nói “Tuyển Thiên Tài Chiến ở Thanh Nguyên Quốc mười người trong đó có bốn nhân vật thuộc gia tộc lãnh đời, tài năng không biết. Còn lại là Mộc gia Mộc Thiên Hải, Lý gia Lý Phong, Ngô gia Ngô Tiên Nhi, La gia La Bất Hảo và Đàm gia Đàm Nguyệt”

Bạch Nhiên Nhiên nói tiếp “Đệ có thể sẽ gặp người Bạch gia nha!”

Phương Triết gật mình “Bạch gia sao?”

Bạch Nhiên Nhiên nói “Đúng, Bạch gia tỷ ở Thanh Lương Quốc cũng tham gia. Nhi từ lúc thức ta là Bạch Văn Sơn sẽ tranh tài. Nếu gặp phải hần, đệ cứ thoải mái ra tay, không cần khách khí!”

Phương Triết thắc mắc “Tỷ cùng hần có thù sao?”

Bạch Nhiên Nhiên khoát tay nói “Không phải, phụ thân ta sợ đệ sẽ nương tay, nên nói là nếu gặp phải hần, đệ không cần nhân nhượng”

Phương Triết gật đầu, hần không nghĩ đến Bạch gia chủ lại chu đáo đến như vậy. Hần có giác rất muốn gặp Bạch gia chủ một lần để cảm tạ ân tình Bạch gia đối với hần.

Bạch Nhiên Nhiên thấy hần thất thần, nàng đoán được suy nghĩ của hần liền nói “Đệ không cần lo lắng, có dịp đệ và phụ thân ta sẽ gặp mặt. Trước mắt trong lần Thiên Tài Chiến đệ biểu hiện tốt là được”

Nàng buông tay Phương Triết ra, sau đó chuẩn bị rời đi, trước khi đi nàng căn dặn “Đệ có gì khó khăn, nhớ nói tỷ. Dù không giúp được tỷ cũng sẽ cố gắng!”

Phương Triết gật đầu, sau đó xua tay đuổi nàng đi nhanh, khiến chân mày nàng nhíu lại rồi hậm hực rời đi.

Lúc này người hần nghĩ đến chính là đại ca hần, Phương Long.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Phương đại ca, chỉ ta vài chiêu!

Trở về Yên Vân gia trang, Phương Triết một mạch chạy đến hoa viên.

Lúc này cha mẹ hần đang ngồi trong tiểu viện nhân nhĩ ăn bánh hoa quế cùng thưởng thức trà đạo, không khí xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Nói về phụ thân Phương Triết, từ khi đến kinh thành Thăng Long đến biến cố của Tiểu Hắc. Công việc quản lý kinh doanh ở Dạ Lan Phương đã đi vào nề nếp, có dấu hiệu khôi phục. Khách nhân đến Dạ Lan Phương đã không ngừng tăng lên, số lượng buôn bán cũng tăng lên, nên Dạ Lan Phương thật sự khởi sắc. Các ông chủ trước kia đặt niềm tin vào Phương Triết cũng đã an tâm phối hợp, khiến khu vực Đồng Thành nhộn nhịp hẳn lên. Đây chính là bản lĩnh của phụ thân hần, một nam nhân kinh doanh vô cùng ưu tú.

Phương Triết nhìn thấy cha mẹ, lập tức tiến lại gần thỉnh an, sau đó thuật lại sự việc tham gia Thiên Tài Chiến, điều này khiến phụ phụ hai người vô cùng phấn khích và bất ngờ, muốn roi cả tách trà. Con trai họ ưu tú, không ngờ lại ưu tú đến mức được chọn tham gia Thiên Tài Chiến. Họ không biết Thiên Tài Chiến là gì, nhưng chỉ cần cuộc chiến của những thiên tài thì đã vô cùng bản lĩnh rồi.

Phương Trung Kiên cười híp mắt, còn mẫu thân hần ôm chặt con trai trong lòng không muốn buông ra.

Phương Triết nói “Việc này cũng còn lâu, cho đến sang năm. Trước mắt hài nhi còn phải thử thách với nhiều người đến khiêu chiến. Hài nhi lại không biết võ công, nên định nhờ Phương Long đại ca dạy võ!”

Phương Long và Phương Hồ ở phía sau giật giật chân mày. Thiếu gia mà không biết võ công, vậy thì võ công bọn ta là đồ chơi rồi. Thiếu gia miếu sát mấy chục địch nhân chỉ trong nháy mắt, bản lĩnh này ta phải bài thiếu gia làm sư phụ mới đúng nha.

Phương Triết hướng Phương Long chấp tay nói “Phương đại ca, có gì chỉ dạy ta vài chiêu!”

Phương Long lúng túng không biết trả lời như thế nào, Phương Triết nói tiếp “Ta chưa từng sử dụng kiếm, đao, trọng binh và cung tên nên vẫn còn nhiều khuyết điểm. Mong đại ca giúp ta hiểu về võ đạo!”

Phương Long nghe Phương Triết nói vậy, hần mới hiểu ý thiếu gia mình. Phương thiếu gia đúng là chỉ dùng một chiêu hạ địch nhân, hầu như là thần hồ kỳ kỳ vô cùng lợi hại. Nhưng không phải lúc nào cũng sử dụng phi kiếm.

Phương Long gật đầu nói “Thiếu gia muốn học, tiểu nhân sẽ giúp một tay!”

Phương Triết mỉm cười, sau đó nắm lấy tay hần ra bên ngoài sân cỏ, khoảng trống trong hoa viên, hần nói “Không sớm thì muộn sẽ có người đến khiêu chiến. Nên tranh thủ thời gian, đại ca cứ giúp ta!”

Phương Long nhìn sang Phương gia chủ, hần nhìn gia chủ gật cho phép, mới đồng ý dạy Phương Triết.

Phương Long rút kiếm ra, sau đó nhìn Phương Triết nói “Tiểu nhân sẽ dạy thiếu gia cơ sở kiếm pháp gồm chém, gạt, đâm. Thiếu gia để ý cô tay...”

Phương Hồ từ xa ném một thanh kiếm cho Phương Triết, Phương Triết sau đó múa ba tư thế kiếm tương tự Phương Long. Lúc đầu còn lóng cọng chậm chạp, chỉ sau một khắc. Phương Triết đã thuần phục được ba tư thế cơ sở kiếm pháp. Điều này khiến Phương Long ngẩn ngơ. Hần cảm giác, năng lực cảm thụ võ học của Phương thiếu gia quả kinh điển. Nhất thời hần không tiếp thu nổi.

Phương Long nhìn Phương Triết cơ bản đã nắm được cơ sở kiếm pháp, hần vận dụng cước bộ di chuyển về phía đối diện mười trượng. Sau đó nói “Thiếu gia có thể làm được, tiểu nhân sẽ truyền thụ thiếu gia hai bộ kiếm pháp!”

Phương Triết nhìn cước bộ của Phương Long, hần liền nhanh chóng bước đến, cước bộ hầu như y chang Phương Long không khác một chút nào. Lúc này hần mới nhớ thiếu gia đã

từng học qua bộ pháp còn lại hơn cước bộ này rất nhiều. Hắn thờ dài, sau đó mới nói “Vậy thì thiếu gia coi như thông qua cơ bản đi. Giờ tiểu nhân sẽ truyền thụ thiếu gia hai bộ kiếm pháp độc môn của Vân Du Nam Tiên Cư. Kiếm pháp này chỉ truyền cho đệ tử trong môn phái. Thiếu gia chính là trường hợp ngoại lệ. Vân Du Nam Tiên Cư có hai lại bí kỹ đó là khoải kiếm có tên gọi là Phong Mạn Kiếm, bí kỹ tuyệt sát kỹ có tên gọi là Vân Du Tiên Kiếm Quyết”

Phương Long nói xong, liền tránh xa Phương Triết, sau đó hắn múa một lần hai bộ kiếm pháp cho Phương Triết. Những đường kiếm Phương Long múa qua vô cùng điêu luyện, có nhu có cương, có nhanh có chậm chiêu thức phối hợp vô cùng nhịp nhàng. Những nhát chém tạo ra một loại dư chấn, như khi kinh làm chấn động một khoảng không phía trước.

Phương Triết ánh mắt không rời, âm thầm cảm ngộ Phong Mạn Kiếm cùng Vân Du Tiên Kiếm Quyết. Ánh mắt hắn đột nhiên sáng lên, hắn có một loại ý nghĩ. Thế là hắn tiến về trước, vận dụng Phong Mạn Kiếm kết hợp với cước bộ Vân Trung Bộ. Đường kiếm như hư như thật, như một cơn gió xoáy cực kỳ nhanh. Tiếp đó hắn thử sử dụng linh khí vào trong Vân Du Tiên Kiếm Quyết, chuyển phát sinh chính là nhát chém của hắn, tạo ra một loại kiếm khí như một phong nhận cắt phẳng một toà non bộ.

Phương Long nhìn thấy cảnh này, ánh mắt hắn muốn rớt ra ngoài, Phương Hồ cũng không kìm lòng được chạy lại đánh giá nhát chém vừa rồi của Phương Triết. Nó sát bén đến độ, nhát cắt vô cùng nhanh, vô cùng dứt khoát.

Phương Long lắp bắp nói “Thiếu gia mới vừa rồi đã làm gì?”

Phương Triết vô tư đáp “Ta có thêm một tí tiểu xảo vào Vân Du Tiên Kiếm Quyết, không ngờ uy lực kinh khủng như vậy. Đến đây, ta thực hứng thú với kiếm pháp. Đại ca còn bộ kiếm pháp nào, cứ truyền thụ hết cho ta!”

Phương Long hầu như á khẩu, không nói được lời nào, thiếu gia nghĩ, muốn học một bộ kiếm pháp rất dễ dàng sao. Tiểu nhân tinh thông bộ Phong Mạn Kiếm là ba năm, Vân Du Tiên Kiếm Quyết là mười năm. Mà thiếu gia chỉ biểu diễn sơ sài, uy lực đã hơn tiểu nhân rồi. Đây chính là tạo hóa trời người mà.

Phương Long ngẫm nghĩ một lúc, mới lấy trong người ra hai quyển sách. Đó chính là Phong Mạn Kiếm cùng Vân Du Tiên Kiếm Quyết. Hai bộ kiếm pháp này từ một môn phái ẩn danh trong giang hồ là Vân Du Nam Tiên Cư. Lai lịch tiên cư này hầu như ít người biết đến, chỉ là cơ duyên xảo hợp, Phương Long được truyền thụ kiếm pháp. Lão sư phụ hắn có giáo huấn rằng, ai có duyên, có kỹ ngộ, có tài năng kiệt xuất đều có thể học kiếm pháp của tiên cư. Đây chính là nguyên nhân, Phương Long có thể truyền kiếm pháp cho Phương Triết, mà không cần hỏi ý trước của sư môn.

Phương Triết cầm hai quyển kiếm pháp lên xem qua một hồi. Nội dung chiêu thức bên trong cùng kiếm pháp Phương Long múa qua, chỉ tương đồng một phần. Bên trong mặc dù không nói đến luyện khí, hoặc sử dụng linh khí. Nhưng theo bản năng Phương Triết suy đoán, hai quyển kiếm pháp này không phải là võ học thông thường của nhân sĩ võ lâm. Mà cũng là một loại “tiền pháp” hắn đang theo đuổi.

Phương Triết trong lòng suy đoán, người không có Luyện Khí Quyết thì sử dụng nội kinh trong cơ thể. Nhân sĩ võ lâm ai cũng luyện qua nội kinh, thậm chí Phương Long đại ca cũng là cao thủ nội kinh. Nếu hắn vận dụng vào kiếm pháp, có phải là tăng lên lực sát thương hay không.

Hắn nói liền làm, vừa múa Vân Du Tiên Kiếm Quyết đến một đoạn cần bạo phát khí kinh liền hướng Phương Long nói “Phương đại ca múa đến đoạn này, thử bạo phát khí kinh xem!”

Phương Long thắc mắc, chưa hiểu ý của Phương Triết, nhưng hắn vẫn cố gắng thử. Hắn lập tức múa Vân Du Tiên Kiếm Quyết đến thao tác như Phương Triết, sau đó bạo phát khí kinh. Chuyển kinh khủng phát sinh đó là kiếm khí cực kỳ lớn mạnh bạo phát đi ra, cũng may hắn chỉ sử dụng có ba thành, nên sức phá hoại không lớn. Kiếm khí cực mạnh, cắt đứt mặt hồ ra làm hai, nước bị cắt làm hai vệt quá đột ngột vẫn chưa hợp lại.

Phương Long sững sờ nói không ra lời, hắn lắp bắp “Việc này...?????”

Hắn không nghĩ đến, bộ kiếm quyết hắn luyện mười năm. Uy lực trước kia chỉ là tiểu thành chỉ bằng một phần ngàn nhát kiếm vừa rồi. Hắn kinh ngạc nhìn sang Phương Triết, ánh mắt vô cùng bá phước.

Phương Triết lúc này mới nói “Thử đoạn này ta cũng mới vừa nghĩ ra. Trong người ta có linh khí thổ nạp thiên địa mà ra khác hẳn với khí kinh Phương đại ca khác khổ luyện tập. Mặc dù khí kinh của nội kinh so với linh lực không đáng nhắc tới, nhưng Phương đại ca luyện tập lâu năm cũng là một cao thủ. Nên khí kinh, nếu mà bộc phát đi ra, uy lực chắc chắn sẽ kinh thiên động địa!”

Phương Long lúc này so với cảnh giới trong giang hồ đã là nhất phẩm tông sư. Nhưng với chiêu kiếm vừa rồi tạo ra, một bước nhảy vọt lên đến cửu phẩm là chuyện bình thường.

Phương Hồ lúc này cũng nhìn không được, hắn liền cầm một quyển kiếm pháp của hắn đưa cho Phương Triết. Phương Triết tiếp lấy, sau đó xem xét qua một lần. Đây chỉ là một quyển kiếm pháp thông thường. Không có gì đặc biệt.

Hắn nói “Chuyện này không gấp, nếu Phương Hồ đại ca muốn học, bá Phương Long làm sư đi, như vậy mới đúng!”

Phương Long khoát tay nói “Tiểu nhân và hắn huynh đệ còn được, muốn bá sư. Tiểu nhân không dám, bất quá có thể giới thiệu hắn đến Vân Du Nam Tiên Cư nhập môn!”

Phương Hồ nghe vậy liền thất vọng, hắn cũng lắc đầu “Xem ra tiểu nhân không có duyên, bá sư thời điểm hiện tại là không thể rồi. Xem ra chỉ có thể làm hộ vệ là được rồi...”

Phương Triết nhìn điệu bộ thất lạc của Phương Hồ, hắn liền an ủi “Phương Hồ đại ca như huynh đệ thân thích ta, bất quá đại ca yên tâm, nếu thắng ở Thiên Tài Chiến phần thưởng là năm bộ bí kỹ võ học. Lúc đó sẽ dễ hai vị đại ca học tập”

Nghe Phương Triết nói vậy, Phương Hồ lập tức chấp tay cung kính nói “Vậy trước đa tạ thiếu gia, tiểu nhân chúc thiếu gia đoạt vị trí đầu bảng!”

Phương Triết thích thú, cười ha ha trở lại gần cha mẹ. Bọn họ từ đầu đến cuối đều ở sau quan sát nhất cử nhất động của nhi tử. Bọn họ không nghĩ tới Phương hộ vệ truyền thụ kiếm pháp, nhi tử lại chỉ dạy lại Phương hộ vệ. Đây nói lên nhi tử bọn họ đúng là nhân trung chi long không sai biệt lắm.

Nhìn nét mặt cha mẹ hạnh phúc, Phương Triết trong lòng cũng cảm giác ngọt ngào. Hắn tiến lại gần cha mẹ, sau đó ngồi xuống cùng ăn bánh, thưởng thức trà ngon. Nhân sinh, như vậy đã là mãn nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Danh tiếng Vân Du Nam Tiên Cư bùng phát

Từ khi lao viện trưởng phong Phương Triết làm giáo sinh đã qua nhiều ngày. Hần ít xuất hiện ở Thái Học Viện hơn, thường ở hoa viên gia trang lĩnh hội kiếm pháp của Vân Du Nam Tiên Cư.

Hai bộ kiếm pháp hần lĩnh hội vô cùng đơn giản. Nhưng đến một giai đoạn nào đó, hần mới nhận ra càng đi sâu vào học hỏi, những chiêu thức trong kiếm pháp phát sinh biến hóa. Tỳ như Phong Mạn Kiếm biến hóa ra hai thức là Phong Nhặt Trảm và Phong Ba Trảm. Còn Vân Du Tiên Kiếm Quyết biến hóa ra năm thức theo trình tự đó là Vô Ảnh Kiếm, Vân Hoa Kiếm, Du Thiên Kiếm, Đột thiên kiếm, Vân Du Tiên Thiên Kiếm. Mỗi một kiếm thức hần như tạo ra một loại khí thể đột thiên đột địa vô cùng bá đạo.

Trước đây Phương Triết chỉ tập trung lĩnh hội Ngự Kiếm Quyết, xem đó là tất sát kỹ và mỗi lần xuất kiếm hần khó lòng kiềm chế được. Vì cảm giác càng mạnh thì phi kiếm càng bạo liệt hầu như là không thể kiểm soát được. Nhưng đến khi hần lĩnh hội hai bộ kiếm quyết của Vân Du Nam Tiên Cư, hần hầu như cảm kiếm có thể khống chế được từng ly từng tí khoảng cách. Thậm chí khoảng cách chỉ một sợi tóc, hần vẫn kiểm soát được. Đó chính là ưu thế của kiếm pháp.

Lúc này Lý Sứ từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt hần vô cùng gấp gáp.

Đạo gần đây, Phương gia liên tục bị người khác làm khó dễ, nên khi có người lạ xuất hiện hần liền liên tưởng đến người xấu đến gây sự.

Vừa gặp Phương Triết, hần liền bẩm báo “Thiếu gia, bên ngoài lại có người đến gây sự?”

Phương Triết nghi hoặc, hần không do dự liền đi thẳng ra bên ngoài cổng gia trang thì bắt gặp một vị thiếu niên lớn hơn hần chừng vài tuổi, trên lưng có đeo một thanh trường thương, dáng vẻ vô cùng hiên ngang, bất phàm.

Vừa nhìn thấy Phương Triết, vị thiếu niên này nét mặt có phần kinh ngạc. Có thể hần không ngờ Phương Triết lại là một vị thiếu niên như hần.

Hần không nói nhiều, trực tiếp chấp tay giới thiệu “Ta là Dương Nhất Lang, theo nhiệm vụ đến khiêu chiến ngươi!”

Phương Triết cũng chào hỏi “Ta là Phương Triết, cho hỏi huynh là người phương nào?”

Dương Nhất Lang không giấu giếm trực tiếp nói “Dương gia ở Vĩnh Niên Thành!”

Phương Triết nghe nhắc đến Vĩnh Niên Thành, chợt nhớ đến Mộ Dung Nhiễm Nhiễm từng đề cập một lần. Nàng đến đó làm đại đương gia kinh doanh ở Vĩnh Niên Thành. Cho đến lúc này, vẫn chưa có dịp ghé thăm nàng.

Phương Triết thấy đối Phương điềm tĩnh có phần nham nhả. Hần đối với thiếu niên trước mặt có phần thiện cảm. Hần nói “Vậy Dương huynh muốn trực tiếp so tài hay trước dùng trà?”

Dương Nhất Lang xua tay nói “Quân tử không cần câu nệ, trực tiếp so tài!”

Phương Triết thấy vậy, liền mời hần vào sân rộng bên trong hoa viên. Dương Nhất Lang không hề e dè, trực tiếp theo sau Phương Triết tiến vào hoa viên. Chỉ có điều, nét mặt nghiêm túc của Dương Nhất Lang giãn ra khi nhìn thấy phong cảnh bên trong. Ánh mắt hần có phần kinh ngạc.

Bên trong hoa viên lúc này có mẫu thân Phương Triết, hai vị hộ vệ cùng Lý Sứ. Những người còn lại, như cha hần thì ở Dạ Lan Phường kinh doanh, Ngô Như NGọc thì ở Thái Học Viện, còn Ngô Phong đã chuyển về Lăng Ba Thành sinh sống. Nơi đó cũng có sản nghiệp Phương gia, nên để Ngô Phong ở đó làm nơi trưởng thành, sau này còn giúp đỡ Phương gia chèo chống.

Lúc này Dương Nhất Lang tháo trường thương trên lưng ra, tay cầm trường thương chia xuống mặt đất vô cùng tuấn mỹ, bộ dáng như một chiến thần.

Phương Long ném một thanh kiếm về phía Phương Triết, hần chụp lấy vô cùng nhẹ nhàng.

Phương Triết nói “Đây là lần đầu tiên ta sử dụng kiếm so đấu với người khác, Dương huynh chớ chê cười!”

Nghe Phương Triết nói vậy, Dương Nhất Lang nhất thời phân vân, nhưng hần vẫn không tiện hỏi, cũng có thể đối phương đang khiêm tốn để hần ra tay nhân nhượng. Dương Nhất Lang chia thương về Phương Triết nói “Dương gia thương xin chỉ giáo!”

Nói rồi, hần trực tiếp phóng về phía Phương Triết sử dụng Nhất Kích, Tam Liên Sát hai tuyệt chiêu đầu tiên của Dương gia thương tấn công Phương Triết. Phương Triết nhìn động tác nhanh chóng, dứt khoát, mũi thương hầu như liên tục đâm vào những điểm sơ hở trên người hần, hần sử dụng cước bộ nhẹ nhàng né tránh khỏi những đòn công kích. Phương Triết nhất thời dùng kiếm chém ngang, tạo ra một đường kiếm khí chém về phía Dương Nhất Lang. Hần nhìn kiếm khí đơn giản, nhưng sắc bén tấn công, hần dùng Tam Liên Sát ra chống đỡ, sau đó lui về phía sau. Trên mu bàn tay hần còn vương lại một vết cắt nhỏ.

Dương Nhất Lang sờ lấy vết cắt sau đó nét mặt trở nên hưng phấn. Đây là lần đầu tiên Dương gia thương vừa ra tay đã bị đối phương đẩy lùi. Cơ hội này hầu như khó có được.

Dương Nhất Lan chỉ mũi thương lên trời, sau đó hét to “Phá thiên!”

Phương Triết nhìn một loại khí kinh đột nhiên bộc phát ra từ mũi thương, tạo ra một dư chấn, tiếp đó, một hư ảnh ngân long xuất hiện lao về phía Phương Triết. Đây chính là khí kinh tạo ra hư ảnh, nhìn khí thể có thể vô cùng mạnh, có thể đâm nát một ngọn núi. Phương Triết xuất kiếm, hần cũng hét lên “Phong nhận!”

Từ trong nhát chém của Phương Triết, xuất hiện hai hư ảnh lưỡi liềm, chúng tạo ra từ tinh khí thần của Phương Triết, nên so về uy lực, khí kinh dưới mấy bậc, nên Phong nhận dễ dàng cắt nát tàn ảnh ngân long, điều này khiến Dương Nhất Lang lui về sau ba bước, miệng hần học máu.

Phương Triết vẫn không mấy may ra toàn lực, chỉ là nhẹ nhàng đối phó. Đối phong hầu như triệt để dưới tay hần.

Dương Nhất Lang tâm thần bán loạn, hần không nghĩ tới đối phương lại dễ dàng đánh bại hần chiêu thức vừa rồi.

Hần đứng ngay ngắn lại, sau đó hướng Phương Triết nói “Ta sẽ ra chiêu cuối cùng, một chiêu phân thắng bại!”

Dương Nhất Lang nói xong, hần liền tập trung lực lượng vào chiêu thức cuối cùng, hần hét lên “Địa chấn!”

Dương Nhất Lang quơ trường thương vệt lên trời, tức thì một vết nứt bộc phát rồi lao về phía Phương Triết với tốc độ cực kỳ nhanh. Chiêu địa chấn này hầu như là tách rời mặt đất ra làm hai, uy lực có thể gọi là hủy thiên diệt địa. Đây chính là chiêu cuối cùng của Dương gia thương.

Phương Triết nhìn thấy chiêu thức áp sát mình, hần liền sử dụng Du Thiên Kiếm tức thì quét mũi thương sang một bên, sau đó cước bộ nhanh chóng tránh sang một bên đưa lưỡi kiếm lên cổ Dương Nhất Lang, động tác cực kỳ nhanh, không đến một hô hấp.

Dương Nhất Lang cảm thương cứng đờ, hần không động đậy được, lưỡi kiếm Phương Triết chỉ cần khẽ động, hần đầu lia khỏi cổ.

Dương Nhất Lang thu thương lại, sau đó chấp tay bái phục. Hắn liền hỏi “Chiều vừa rồi biến ảo khó lường, tên của nó là gì?”

Phương Triết nói “Du Thiên Kiếm, thức thứ ba của Vân Du Tiên Kiếm Quyết. Đây là tuyệt kỹ của Vân Du Nam Tiên Cư!”

Dương Nhất Lang tâm tình chộp động chứng tỏ hắn đã từng nghe nói đến danh tự này. Chỉ là hắn chưa có dịp chứng kiến. Hắn không nghĩ tới, thiếu niên trước mắt lại có thể sử dụng kiếm pháp điêu luyện đến như vậy. Hắn tò mò nói “Phương đệ luyện kiếm được mấy năm rồi?”

Phương Triết nghe nói vậy, hần lúng túng không biết trả lời như thế nào để đối phương hiểu được. Hắn thở ra, trả lời “Ta năm tuổi đã bắt đầu luyện kiếm!”

Dương Nhất Lang gật đầu, đáp án này hắn tin tưởng được. Chỉ có người học kiếm từ nhỏ mới có thể tạo ra biến hóa xuất quỷ nhập thần như vậy. Hắn chấp tay hướng Phương Triết cáo từ.

Phương Triết ngẫm nghĩ, sau đó nói “Dương huynh có thể dừng bước?”

Dương Nhất Lang thắc mắc, cước bộ dừng lại. Phương Triết nói tiếp “Thực ra nếu vừa rồi Dương huynh sử dụng Địa Chấn, rồi cước bộ nhảy về trước sử dụng Nhất Kích cùng Tam Liên Sát, có thể sẽ gây khó dễ được ta!”

Dương Nhất Lang ngẫm nghĩ, sau đó “à” lên một tiếng. Hắn tại sao lại không nghĩ ra. Có phải vì sợ đối phương chống cự không nổi, hay là vì tin với chiêu thức Địa Chấn. Hắn nhất thời hai mắt sáng ra, nhìn về Phương Triết, sau đó chấp tay bái phục. Đây là đối phương đang chỉ điểm hắn a.

Lúc này, bên ngoài lại có một bóng dáng đi vào, trên vai vác một thanh đại đao chừng bảy thước. Hắn nói “Ta bên ngoài gọi không ai nghe thấy, nên đường đột đi vào, không nghĩ tới Dương huynh đã đến trước một bước!”

Dương Nhất Lang nhất thời nhận ra được người mới đi vào. Đó là Bá Đao Liên Chân thuộc Đao Môn. Hắn thành tựu lớn nhất là một đao hủy diệt liên tiếp hai hang ổ sơn tặc. Hắn được người dân tung hô là một vị thiếu niên anh hùng.

Liên Chân thuộc về đao môn, có tuyệt chiêu vang danh đó là Bách Hợp Nhất Đao, trong vòng hai hô hấp có thể xuất ra hai trăm nhát đao khiến đối phương không thể nào né tránh. Người nào rơi vào Bách Hợp Nhất Đao đều khó lòng thoát khỏi thiên la địa võng của đao pháp.

Phương Triết nhìn đối phương khí thế cũng không kém Dương Nhất Lang, hắn chấp tay khom người nói “Xin chỉ giáo!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Kiếm Pháp Phương thiếu gia, danh chấn tứ phương

Liên Chân nhìn đối Phương trực tiếp, trong lòng hắn nổi lên cơn rạo rực. Hắn cũng mỉm cười, sau đó phóng lên cao hai trượng, một đao bổ xuống.

Phương Triết linh hoạt né sang một bên, lưỡi đao nặng nề oanh tạc vị trí Phương Triết trước đó một lỗ to lớn, kèm theo khí kinh lan tỏa ra xung quanh.

Bên cạnh quan chiến, Dương Nhất Lang đánh giá chiêu thức vừa rồi gọi là “Cuồng Đao”. Nhất bổ xuống đó có cân lượng ước chừng một ngàn cân. Có thể chém nát một tảng đá dễ dàng. Đối với người dùng kiếm, không thể nào trực tiếp đỡ chiêu vừa rồi được, chỉ có cách né tránh mà thôi.

Phương Triết nhìn lực phá hoại của chiêu vừa rồi khá khủng bố. Hắn đoán được, người sử dụng trọng binh thể lực chắc hẳn hơn người mới có thể bỏ ra một đao ác liệt như vậy.

Phương Triết mỉm cười, sau đó hắn hướng Liên Chân nói “Ta sẽ ra hai chiêu kiếm, Liên Chân huynh có thể đối kháng được xem như ta thua, thế nào?”

Liên Chân vô cùng kinh ngạc, không nghĩ đến đối phương chưa giao tranh, đã có phán đoán nực cười như vậy. Hắn liền khoát tay nói “Không cần nhận thua, chỉ cần ngươi ra chiêu thức, ta không đối kháng được, đương nhiên nhận thua. Còn không thì ta xem lời ngươi vừa nói chỉ là đùa cợt!”

Phương Triết thấy Liên Chân khẳng khái, phong thái chính trực. Hắn đánh giá cao, liền không khách khí xuất kiếm. Hắn đầu tiên là sử dụng Phong Ba Trảm thức thứ nhất của Phong Mạn Kiếm đánh về phía Liên Chân. Liên Chân nhìn thấy nhất kiếm khí có từng tia gợn sóng, đôi khi bùng phát tạo ra một cơn gió lốc tiến về phía hắn. Hắn nhanh chóng sử dụng Liên Đao phá toái những nhất kiếm đó. Liên Đao quơ rất nhanh tạo ra lực phản chấn, đẩy lui được những phong ba đó.

Khi hắn bình thân, nhìn về bóng dáng Phương Triết đang đứng sau lưng hắn. Hắn cảm giác không ổn, hắn lúc này mới nhìn thấy một vết cắt, cắt một đường trên y phục hắn. Đây chính là đối phương cố tình cắt bên ngoài y phục, chỉ cần cố ý thêm vài phân, vết cắt chắn chắn sẽ đi qua da thịt hắn, tạo ra sát thương.

Liên Chân thu đao, khí thế giảm dần, sau đó nhìn về Phương Triết nói “Chiều vừa rồi là gì? Ta hầu như không nhìn thấy kiếm chiêu?”

Phương Triết cũng thu kiếm, đứng dậy, chấp tay sau lưng nói “Chiều vừa rồi là Vô Ảnh Kiếm thức đầu của Vân Du Tiên Kiếm Quyết, kiếm khí vô hình không nhìn thấy được”

Hắn nghe Phương Triết nói tên chiêu kiếm, nhất thời không có ấn tượng. Nhưng nhắc đến Vân Du Tiên Kiếm Quyết, hắn mới thần người ra. Đó là bộ kiếm pháp của Vân Du Nam Tiên Cư khá nổi tiếng. Nhưng ít khi xuất hiện trong chốn giang hồ. Lần này trực tiếp cảm thụ, kiếm quyết quả thực vô cùng đặc sắc, nhanh đến mức vô định.

Dương Nhất Lang bên ngoài quan sát, có thể nhìn rõ từng động tác của Phương Triết. Hắn sử dụng kiếm chiêu đầu chủ yếu đánh lừa thị giác đối thủ, sau đó sử dụng tổng cộng ba mươi bước di chuyển, áp sát đối thủ rồi dứt điểm. Chiêu Vô Ảnh Kiếm này chủ yếu dựa vào cước bộ là chủ yếu, đây chính là đánh giá của Dương Nhất Lang.

Dương Nhất Lang sau đó cũng tiến lại gần Phương Triết chấp tay nói “Lần đầu nhìn thấy chiêu kiếm ảo diệu như vậy, vì huynh thật sự khâm phục. Hẹn Phương đệ ở Tuyền Thiên Tài Chiến!”

Hắn nói xong, lập tức rời đi. Phương Triết nhìn theo hướng đi của Dương Nhất Lang, trong lòng hiểu ra vấn đề. Hắn chính là một trong tứ đại gia tộc lãnh đời, Dương gia. Có thể hắn đã nghe danh Phương Triết ở một nơi nào đó, nên đến tìm hiểu thực hư. Vì hắn không cần khiêu chiến vẫn nằm trong mười người tham gia Tuyền Thiên Tài Chiến. Có điều, hắn có thể đối kháng những người đến khiêu chiến hắn mới là vấn đề.

Liên Chân sau đó cũng rời đi, hắn đầu không lại đối phương nên dù có ở lại cũng chẳng làm được gì.

Lúc này, Phương Triết mới nhận ra hoa viên đã bị tổn hại nghiêm trọng. Hắn nhìn về phía mẫu thân với nét mặt vô tội. Hắn đi vào trong tiểu viện, ngồi xuống rồi cầm một tách trà thưởng thức.

Tiêu Kim Lan bên cạnh không ngừng nhìn nhĩ tử mình chăm chú. Nàng quan sát toàn cảnh, nhìn thấy nhĩ tử trưởng thành đến mức độ này. Nàng làm mẫu thân, cảm giác vô cùng hạnh phúc cùng kiêu hãnh. Nhĩ tử nàng hiện tại đã thành một thiếu niên thiên tài, ít người sánh được. Nét mặt nàng mỉm cười nhu mì, nàng nói “Nhĩ tử chừng nào mới chịu tìm ý trung nhân đây?”

Phương Triết đỏ mặt, hấn gãi đầu sau đó cười ha ha nói “Mẫu thân nói đùa, nhĩ tử còn nhỏ!”

Tiêu Kim Lang ngẫm nghĩ, sau đó nói “Vị Bạch Nhiên Nhiên tiểu thư cũng được, con trai thử xem!”

Phương Triết phun ra một ngụm trà, hấn hốt hoảng phản bua “Đó là tỷ ty nhĩ tử nha, không phải mối qua hệ mập mờ!”

Tiêu Kim Lan không bỏ cuộc nói “Nhưng người ta thích con trai nha!”

Phương Triết chợt nghĩ đến những hành động thân cận của nàng, hấn chợt rùng mình một cái “Làm tỷ đệ còn được, chứ ý trung nhân thì chịu. Hôn nữa, ý trung nhân mình đã có, chỉ là chưa có dịp gặp lại. Có thể sau khi kết thúc Thiên Tài Chiến, mình sẽ lên đường tìm Đạo Viện”.

....

Hai trận thách đấu của Dương Nhất Lang và Liên Chân ở hoa viên Yến Vân gia trang đều được đại diện tổng bộ Tuyền Thiên Tài Chiến âm thầm chứng kiến và ghi chép kết quả.

Đối với Thăng Long thành, đại diện tổng bộ Thiên Tài Chiến là Thái Học Viện chủ trương quan sát và ghi chép lại kết quả. Còn những tỉnh thành khác, thường do quan phủ đứng ra làm đại diện.

Về phần tổng bộ của Tuyền Thiên Tài Chiến khu vực Nam Hạ gồm ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh lương Quốc và Xiêm Lợi được đặt ở Lâu Lan Thành, phía bắc Thanh Nguyên Quốc, chính là ranh giới giữa Thanh Nguyên Quốc và Thanh Lương Quốc.

Chính vì điều đó, mà kết quả các trận so đấu được ghi chép tỉ mỉ và chi tiết trong những báo cáo của phân bộ. Nên kết quả thường không chỉ ở một nước biết được mà cả ba nước đều có thể xem được.

Đây chính là kết quả tốt đẹp, mà ba nước liên minh với nhau có được. Sau khi kết thúc Tuyền Thiên Tài Chiến, trong số ba mươi người được chọn, chỉ lấy ra người ưu tú nhất đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến. Trong đó kết quả Thiên Tài Chiến gần một trăm năm này, khu vực Nam Hạ chưa một lần tìm được vinh quang, dù là nằm trong mười vị trí đầu thiên tài. Nguyên nhân sâu xa chính là Nam Hạ, văn thịnh võ suy, trước giờ vẫn vậy không thay đổi.

Tin tức Phương Triết đánh bại cao thủ Dương gia thương pháp và Đạo Môn sau đó bùng phát dữ dội. Đối với Phương Triết, hoặc khu vực Thăng Long Thành chưa biết gì lai lịch Dương Nhất Lang thì cho là bình thường. Nhưng người bản địa xem Dương Nhất Lan chính là thiên tài thương Pháp, mới mười tám tuổi đã luyện ra khí kinh mà chỉ có cao thủ nội gia mới có thể bộc phát ra được. Nên khi tin tức hấn bại dưới tay Phương Triết, danh tính hấn mới gây ra tò mò.

Còn về Vân Du Nam Tiên Cư cũng đã được ghi chép cẩn thận, lý do công phu sử dụng phải thuộc chính phái, không sử dụng ám khí, độc công, hay những môn tà đạo. Đây chính là quy định bất di bất dịch của Tuyền Thiên Tài Chiến. Rất may mắn là trước khi thi đấu, Phương Triết thỉnh giáo qua Phương Long, nếu không người ghi chép sẽ cho hấn là sử dụng ám khí bản môn tà đạo, lúc đó hấn tư cách chắc chắn sẽ bị loại bỏ.

Nhiều người sau đó tìm hiểu về Vân Du Nam Tiên Cư, phát hiện ra đây là môn phái tránh đời, ít tiếp xúc ngoại nhân. Độc môn bí pháp của Vân Du Nam Tiên Cư đó là hai bộ kiếm pháp Phong Mạn Kiếm và Vân Du Tiên Kiếm Quyết. Hai bộ môn tuyệt học này, tương truyền tổ sư bọn họ nhân văn đã lạc nhật được trong một hang động. Từ đó khai tông lập phái, mở ra Vân Du Nam Tiên Cư lánh đời, nhưng vẫn hành hiệp trượng nghĩa bằng cách thay trời hành đạo, âm thầm diệt trừ tà đạo trong chốn giang hồ.

Chính nhờ Phương Triết mà những lần trừ hại giang hồ trước kia không đáng nhắc tới, được khơi lại.

Đầu tiên là hai mươi năm trước, Vân Du Tiên Cư ngăn chặn một trận diệt gia ở Quảng Yên, toàn gia tộc có hai trăm người, bọn họ ngăn chặn kịp thời, nếu không toàn gia đã không còn một mống người.

Sau đó là ba đám sơn tặc cầu kết nhau, chuẩn bị tấn công một ngôi làng ở Nam Nhon, Vĩnh Niên Thành bọn họ cũng kịp thời ra tay diệt trừ hậu họa.

Tiếp đó là những lần hành hiệp giang hồ của đệ tử Vân Du Nam Tiên Cư, bọn họ thường không để lại tên tuổi, nhưng y phục bọn họ vẫn được người người ghi nhớ và truyền lại. Đó là lý do, khi đi vào sâu tìm hiểu, lai lịch Vân Du Nam Tiên Cư mới bùng phát như vậy.

Nói về Vân Du Nam Tiên Cư, ở một nơi thâm sơn cùng cốc.

Lúc này trưởng giáo là Nhạn Tam Thiên, một lão già đầu tóc bạc phơ cũng vô cùng bất ngờ khi khắp mọi nơi đều vô duyên vô cớ tung hô tên môn phái bọn họ. Bọn họ sống nhàn văn đã lạc ít tiếp xúc ngoại nhân, không ngờ bùng phát một cái, chỉ trong vòng hai ba ngày ngấn gối, danh tiếng môn phái được đề thăng nhất phẩm. Số đệ tử tìm đến hầu như tăng gấp trăm lần. Đây chính là vô tình nhật được chỗ tốt là như vậy.

Trưởng giáo lúc này mặc dù rất thoải mái, vì môn phái đột nhiên lại được đề thăng hàng nhất phẩm. Nhưng lão vẫn chưa hiểu được nguyên do. Lúc này, một tên đệ tử chạy vào nói “Đệ tử đã điều tra qua, do một thiếu niên sử dụng hai bộ kiếm pháp môn phái chiến thắng hai thiên tài dùng thương và dùng đao”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67: Trước tuyển thiên tài chiến

Những ngày sau đó, tiếp nối trận so tài của Phương Triết cùng hai vị thách đấu đến từ Dương gia và Đạo Môn. Tất cả võ sinh, kiếm khách, đao khách khắp ba nước sôi trào lên. Bọn họ dự tính qua năm sau mới bắt đầu thách đấu, nhưng tình thế danh tiếng Phương Triết bạo phát, khiến bọn họ không thể ngồi yên.

Bọn họ nhanh chóng đăng ký thách đấu với các thiên tài khắp nơi.

Phía Thanh Lương Quốc cũng sôi sục không khí thách đấu. Trong đó nổi bật nhất là Bạch gia có Bạch Văn Sơn chỉ sử dụng một chiêu có thể bại địch nhân đến khiêu chiến. Trần gia có Trần Nhất Phẩm danh tiếng cũng không kém phần Bạch Văn Sơn, hẳn sử dụng quyền sảo ra tay vô cùng độc đoán, võ kỹ vô cùng bạo liệt, lợi hại. Cuối cùng là Liễu gia, Liễu Ngọc Nga sử dụng Âm Sát Công, điệp khúc có thể vô tung vô ảnh gây sát thương cực kỳ lớn. Vị tiểu thư Liễu gia cũng chưa từng đề địch nhân sử dụng đến chiêu thứ hai.

Thời gian Tuyển Thiên Tài Chiến còn lâu nên ngoài ba vị trí đầu, những vị trí còn lại trong mười người bị thách đấu không ngừng thay đổi cho các vị thiên tài nổi bật hơn. Vì thế việc chuẩn bị cho Tuyển Thiên Tài Chiến ở Thanh Lương Quốc diễn ra vô cùng náo nhiệt.

Về phía Xiêm La hay còn gọi là Xiêm Lợi, một quốc gia nhỏ, cần cỗi, nên nhân tài không nhiều. Bọn họ không có nhiều nhân tài, không có nghĩa là không có người tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến. Bọn họ vẫn phải mười người tham gia. Trong đó nổi bật nhất cũng chỉ có hai nhà có võ kỹ tổ truyền là Kim gia và Thạch gia. Kim gia có Kim Vô Lại được mệnh danh là quyền vương trăm năm trở lại, quyền kỹ cực kỳ lợi hại. Một quyền có thể đập nát một ngọn núi. Còn Thạch gia có Thạch Trung được mệnh danh là Dao Vương, thân vác đại đao hai trăm cân vô cùng bá đạo.

Đối với Xiêm Lợi, quyền cước vô cùng nổi tiếng, nhưng giờ đây đao pháp cũng đã vượt lên ngang bằng. Số người thách đấu ở Xiêm Lợi không nhiều, một phần vì Xiêm Lợi vẫn còn ảnh hưởng bộ lạc. Nên chỉ cần người có danh tiếng vững mạnh, là đứng đầu thì được người người ngưỡng mộ. Bọn họ liền được đề cử. Mười thành viên tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến của bọn họ, thường được định sẵn và ít theo thông lệ thách đấu.

...

Lúc này, Phương Triết nhàn nhã ở hoa viên Yến Vân gia trang.

Trước đó một canh giờ, hẳn cũng vừa tiếp một gã say rượu, hẳn giới thiệu là Túy Quyền Vương Đại Ngưu. Hẳn xuất hiện với bộ dạng say mềm, ra tay loạn choạng chưa kịp đánh đấm gì đã ngã lăn ra ngủ. Có thể vì không tìm ra điểm yếu của Phương Triết, nên gã giả vô ngữ để người Phương gia đưa ra bên ngoài cho khỏi mất mặt.

Trong cuộc sống, vẫn luôn có một vài người thú vị như vậy.

Bên cạnh Phương Triết Lúc này có đầy đủ cha mẹ, Ngô Như Ngọc và Tiểu Hắc. Cả gia đình ngồi ăn bánh, thưởng thức trà đạo vô cùng ẩm cúng. Bọn họ lâu lâu có một ngày như vậy, bởi vì Ngô Như Ngọc hôm nay không có đến Thái Học Viện đi học.

Lúc này, Phương Long bên ngoài đi vào, dẫn thêm một vị lão nhân râu tóc bạc phơ, dáng người chỉ đứng ngang vai hẳn.

Phương Triết nhìn bên ngoài lão nhân gia không tầm thường, nên nhanh chóng đứng dậy thi lễ. Cha mẹ hẳn cũng đứng dậy chào hỏi đối với khách nhân lạ mặt này.

Lão giả mỉm cười, vô cùng nhã nhặn.

Phương Long vội giới thiệu “Đây là sư phụ tiểu nhân Nhạn Tam Thiên, trưởng giáo Du Văn Nam Tiên Cư!”

Phương Trung Kiên nghe đến danh tự trưởng giáo, liền khom người chấp tay nói “Lần đầu gặp trưởng môn nhân của Văn Du Nam Tiên Cư, Phương mỗ vô cùng vinh hạnh!”

Lão cũng niềm nở chấp tay lại nói “Không dám, chỉ là một môn phái nhỏ, không đáng nhắc tới!”

Lão nhìn sang Phương Triết sau đó nói “Cho hỏi, thiếu niên này là Phương Triết?”

Phương Triết đứng ra chấp tay nói “Đệ tử Phương Triết, kính lão trưởng môn đã lâu!”

Phương Triết xưng hô là đệ tử, vì cũng đã lĩnh hội qua hai bộ kiếm pháp của Văn Du Nam Tiên Cư. Hẳn cũng xem như chưa bái sư vẫn là một nửa đệ tử Văn Du Nam Tiên Cư. Hẳn xưng hô đệ tử vẫn xem là bình thường.

Lão cười thích thú khi Phương Triết tự nhận mình là đệ tử bản giáo. Lão ngồi xuống, sau đó mới nói “Lần này lão đến viếng thăm, là vì ngưỡng mộ danh tiếng của Phương công tử đã lâu. Cũng nhờ Phương công tử mà danh tiếng Văn Du Nam Tiên Cư được mọi người biết đến. Môn phái cũng có thêm nhiều đệ tử đến nhập môn!”

Phương Trung Kiên nghe lão nói vậy, liền tiếp lời lão “Chuyện này tiểu nhi chưa được phép của trưởng giáo đã học kiếm pháp bốn môn, đã là chuyện vô cùng sai, trưởng giáo không cần phải khách khí!”

Lão trưởng môn cười nói “Vi tổ sư đã truyền đạt lại, kiếm pháp dành cho người hữu duyên, dù không thuộc môn phái vẫn có thể học được. Xem như là di nguyện của tổ sư không sai biệt lắm. Lần này cũng may có Phương Long nhận ra bản lĩnh của Phương công tử, nếu không kiếm pháp của bốn môn không được vang danh như hiện tại rồi”

Lão nói xong, liền lấy ra hai quyển kiếm pháp. Lão nói “Đây chính là hạ quyền của Phong Mạn Kiếm và Văn Du Tiên Kiếm Quyết. Hai quyển trước là thượng quyền, cần kết hợp với hạ quyền mới có thể đạt được viên mãn!”

Phương Triết đứng dậy, hai tay nhận lấy. Hẳn nhanh tay lật ra vài trang của Phong Mạn Kiếm, hai mắt sáng lên. Hẳn lại tiếp tục lật tiếp Văn Du Tiên Kiếm Quyết liếc sơ, quả thật như hẳn suy đoán. Hai quyển hạ này, hẳn ... đã học qua, mà là tự suy luận ra để tạo ra hai thức mới của Phong Mạn Kiếm, và năm thức của Văn Du Tiên Kiếm Quyết.

Hắn mỉm cười, hướng lão trưởng môn nói “Trước đệ tử múa vài đường kiếm cho trưởng giáo xem thử!”

Phương Triết nói xong, Phương Long hiểu ý, ném cho hắn thanh kiếm. Phương Triết nhận lấy, đi thẳng ra ngoài sân rộng bắt đầu thi triển hai thức của Phong Mạn Kiếm, sau đó là năm thức của Văn Du Tiên Kiếm Quyết.

Lão trưởng giáo lúc này hai mắt mở to ra, không rời mắt quan sát. Đây chính là tuyệt kỹ của bốn môn. Trong thư tịch để lại miêu tả sư tổ đã từng luyện đến xuất quỷ nhập thần, thần quỷ khó dò. Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy tận mắt, lão hầu như thấy sư tổ đang múa kiếm. Đây chính là cơ duyên to lớn đối với lão.

Lão run rẩy nói “Thiên tài, đúng là thiên tài a. Văn Du Nam Tiên Cư tích bao nhiêu công đức, mới gặp được một thiếu niên ngộ tính cao đến như vậy?”

Phương Triết thu kiếm đi vào tiểu viện. Hướng lão trưởng môn nói “Đệ tử múa có đúng như trong hạ quyền đề cập không?”

Lão lắc đầu cảm thán “Hoàn toàn không sai biệt lắm! Cho hỏi Phương công tử bắt đầu luyện kiếm từ khi nào?”

Câu hỏi này làm khó hẳn, hẳn không dám nói dối trước mặt trưởng bối. Nên hẳn im lặng, liếc sang Phương Long đề hẳn giải thích.

Phương Long chấp tay nói “Bẩm sư phụ, Phương thiếu gia chỉ mới luyện kiếm được vài ngày. Thiếu gia còn dạy đệ tử phóng xuất khí kinh, tăng lên uy lực của kiếm chiêu!”

Lão nghe nhắc đến “khí kinh” lão nhắm mắt lại mình tưởng. Lão dù sao cũng là cao nhân, chỉ cần một gợi ý nhỏ cũng khiến lão trầm tư. Sau khi mình tưởng xong, lão hai mắt tỏa sáng quang mang. Đây chính là ngộ ra được sự kì diệu của kiếm chiêu. Lão cả đời luyện kiếm, nhưng chưa từng nghĩ đến phóng xuất khí kinh trong kiếm chiêu.

Lão lập tức hướng Phương Triết chấp tay nói “Cũng may có Phương công tử gợi ý, kiếm đạo của lão đã tăng lên được năm thành. Đã vượt qua cửu phẩm cấp tông sư rồi!”

Phương Triết không hiểu ý tứ lão chương giáo, lão thấy vậy chậm rãi giải thích “Lão đạo đứng ở bình cảnh trên dưới bốn mươi năm. Kiếm chiêu hầu như xuất thần nhập hóa, có thể nói là đỉnh phong cửu phẩm tông sư trong giang hồ. Cảm giác như là không thể nào khiến uy lực mạnh hơn được nữa, nhưng nhờ gợi ý của Phương công tử, lão đạo phóng xuất khí kinh trong kiếm chiêu tạo ra một loại kiếm khí uy lực cực kỳ mạnh, có thể nói gấp mười lần trước kia. Cảnh giới tự động tăng lên ngoài cửu phẩm...”

Phương Trung Kiên bên cạnh nghe lão chương môn khen ngợi con trai, trong lòng âm thầm nở hoa. Hắn không ngờ, nhi tử hắn lại lợi hại đến mức này. Có thể giúp một cao nhân lĩnh ngộ và tăng cấp bậc, đây chính là vinh dự to lớn như thế nào. Càng nói, hắn càng thấy con trai hắn, bản lĩnh thật phi phàm.

Phương Triết tò mò nói “Vậy trên hàng cửu phẩm, là cấp bậc gì?”

Lão ngẫm nghĩ một hồi, không trả lời được câu hỏi này, nhưng lão vẫn nói “Cảnh giới đó lão đạo chưa nghe nhắc đến, nhưng lão cảm nhận, tăng phúc được hơn năm mươi năm tuổi thọ!”

Phương Triết “à” lên một tiếng, nói như vậy hắn mới vừa giúp lão chương môn một đại ân tình nha.

Hắn đứng dậy, chấp tay nói “Hai quyền hạ này, đệ tử có thể để Phương Long cùng Phương Hồ đại ca học tập được không?”

Lão lập tức nói “Đương nhiên, ân tình Phương công tử quá lớn. Chuyện gì cũng có thể ngoại lệ!”

Phương Hồ đứng sau lưng Phương Trung Kiên nghe vậy, liền bước lên trước khom người thi lễ một lần. Hắn nói “Đa tạ chương môn nhân cho đệ tử học hỏi!”

Lão gật đầu hài lòng, người lễ nghĩa đi đầu như vậy, nói lên là một người không tệ. Sau đó, lão từ biệt về Vân Du Nam Tiên Cư, chuyến đi này của lão hoàn toàn xứng đáng. Lúc đầu là muốn cho đối phương một món quà, không ngờ lão lại nhận thêm một món quà còn to lớn hơn. Về sau Vân Du Nam Tiên Cư, danh tiếng hưng thịnh đã định.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Đến Lâu Lan Thành

Bốn tháng sau, khắp nơi đều đổ dồn về Lâu Lan Thanh tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến.

Dẫn đoàn thí sinh Thanh Nguyên Quốc tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến lần này là viện trưởng Thái Học Viện, Hoàng Nhạc Công. Lão lần này lấy thân phận là hoàng thất, hoàng huynh của hoàng đế Thanh Nguyên Quốc lên đường.

Những lần Tuyển Thiên Tài Chiến trước đó, người dẫn đoàn thường là các vị võ quan trong triều đình. Bởi vì lợi ích Tuyển Thiên Tài Chiến đối với triều đình rất lớn nên bắt buộc phải có hoàng thân quốc thích đi theo giám sát và bảo hộ.

Hoàng Nhạc Công tự mình dẫn đoàn khiến quan lại trong triều vô cùng bất ngờ. Bởi vì trước giờ lão luôn né tránh, không muốn tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến. Lão biết có đi cũng vô vọng, nên thả lão ở nhà viết thư pháp, còn hơn đi theo để nhìn những người khác cười vào mặt. Phó đoàn của lão không ai khác là nghĩa nữ, Lệ Thu Hoa, cũng là phó viện trưởng Thái Học Viện. Đây hầu như là phụ tá đắc lực nhất của lão, cũng là người lão tin tưởng nhất...

Sau bốn tháng thách đấu, vị trí mười người tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến đã thay đổi. Dẫn đầu là Phương Triết, kế đến là Hoa Thiên Nhai, Trầm Phi, Ngô Tiên Nhi, Trịnh Phi Tuyết, Dương Nhất Lang, La Bất Hảo, Liên Chân, Trình Niệm Băng và cuối cùng là Đoàn lâm.

Mỗi thiên tài đều có sở trường riêng, trong đó nổi bật và bí ẩn nhất trong số mười thành viên là Trịnh gia Trịnh Phi Tuyết. Nàng thuộc gia tộc tránh đời, ít đối ngoại, thậm chí nàng thân thủ thế nào cũng ít người truyền ra ngoài. Bởi vì hầu như người nào thách đấu với nàng đều thua chỉ sau một hai hô hấp. Đó là lý do trong bảng ghi chép, thân thủ nàng đều là bí mật, không ai biết đến.

Còn Phương gia Phương Triết người nào cũng biết, kiếm pháp Vân Du Nam Tiên Cư hầu như là nghiền ép đối phương. Không hề để đối thủ bất kỳ cơ hội nào phản kháng. Nên được xếp vào đầu nhóm người, không ai phản đối.

Đoàn xe ngựa Thái Học Viện trải qua hai mươi ngày đường mới đặt chân đến được Lâu Lan Thành.

Lâu Lan Thành là một cổ thành vị trí gần ranh giới giữa hai nước Thanh Lương Quốc và Thanh Nguyên Quốc. Toàn bộ kiến trúc trong cổ thành đều được làm từ một loại đất sét nằm sâu trong lòng đất, và được nung ở một nhiệt độ bí truyền khiến tường thành nhìn như đổ vỡ lại vô cùng kiên cố.

Nơi đây chính là địa điểm tổ chức Tuyển Thiên Tài Chiến năm năm một lần của ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi. Người đứng đầu Tuyển Thiên Tài Chiến sau đó sẽ có một địa vị vô cùng trọng yếu trong liên quân ba nước. Đó là thiếu soái tương lai của liên quân ba nước khu vực Nam Hạ. Người có thể điều khiển đại quân chinh nam phạt bắc khi có chiến sự xảy ra. Hơn nữa quyền lực của một nước sẽ được nâng cao đáng kể. Đó là lý do hầu như nước nào cũng muốn thiên tài của họ đoạt được vị trí cao nhất đó là quán quân của Tuyển Thiên Tài Chiến...

Đoàn thí sinh Thanh Nguyên Quốc vừa đi vào thành đã có đại diện Tuyển Thiên Tài chiến ra đón tiếp, và dẫn bọn họ đến khách điểm gần với quảng trường lớn ở Lâu Lan Thành. Đây chính là nơi tổ chức thi đấu giữa các thí sinh tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến. Nơi đây được bố trí tổng cộng năm lối đi, một lối đi lớn ở vị trí trung tâm và bốn lối đi nhỏ xung quanh.

Sau khi đã ổn định chỗ ở, phó viện trưởng Lệ Thu Hoa cùng mười thành viên đến quảng trường để báo danh. Từ khách điểm đến nơi báo danh không xa, nên chỉ cần đi một lúc là đến nơi.

Toàn cảnh lúc này, chính là có rất nhiều người với nhiều trang phục khác nhau. Bọn họ cũng là thí sinh đến báo danh, bên cạnh họ cũng có người tháp tùng theo sau, nên nhìn chỉ có ba mươi thí sinh của ba nước. Nhưng số người đến cổ vũ, quan chiến khá đông, hơn nữa còn nhiều người dân bản địa cũng đến xem khiến không khí vô cùng nhộn nhịp, đầy màu sắc.

Phương Triết dừng bước chân lại, hắn tiến lại gần Trịnh Phi Tuyết. Hắn ngẫm nghĩ nàng một lúc mới nói “Người hâm mộ ta sao?”

Trịnh Phi Tuyết vô cùng bất ngờ khi nghe đối phương trực tiếp như vậy. Nàng vẫn lãnh đạm nói “Lời này của ngươi là có ý gì?”

Phương Triết thấy nàng đang già vờ, liền nói “Trên đoạn đường đi từ khách điểm đến đây, ngươi âm thầm quan sát ta tổng cộng hai mươi lần. Điều này không rõ ràng là ngươi đang hâm mộ ta sao?”

Trịnh Phi Tuyết nghe Phương Triết nói vậy, nàng ta cười ha ha, nét mặt không còn băng lãnh nữa. Nàng nói “Chỉ là ta muốn nhìn xem, vị đứng đầu mười người bọn ta vóc dáng thế nào. Cuối cùng ngoài dễ nhìn ra, ta thấy ngươi chỉ là một tên thư sinh tầm thường...”

Cái vấn đề này, Phương Triết tự hỏi bản thân. Hắn có làm gì sai, mà người khác lần đầu nhìn thấy hắn cũng đều đánh giá thấp. Chẳng lẽ chỉ có vẻ ngoài soái vẫn chưa đủ. Hắn chậm rãi thở ra. Hắn chấp tay nói “Xem ra ta thất lễ, có gì Trịnh tiểu thư bỏ qua cho!”

Khóe miệng Trịnh Phi Tuyết nhếch lên, cười khinh thường rồi bỏ đi. Phương Triết nhìn theo cước bộ, dáng đi của đối phương, hắn âm thầm đánh giá “Vẻ ngoài thanh tú, nhưng thái độ kém quá... chỉ có điều, cô nương này thuộc gia tộc tránh đời, thân thủ vô cùng tốt. Nàng ta đi chuyển vô cùng nhẹ nhàng. Điều này nói lên, nàng ta là một cao thủ!”

Dương Nhất Lang đứng gần đó, thấy Phương Triết về vẫn Trịnh Phi Tuyết. Trong lòng hắn cũng hiếu kỳ, liền kéo tay Hoa Thiên Nhai lại gần Phương Triết. Hắn chấp tay nói “Gặp qua Phương đệ!”

Phượng Triết cũng chấp tay lại chào hỏi “Gặp qua Dương huynh!”

Ánh mắt Phượng Triết nhìn sang vị thiếu niên lang bên cạnh, vẻ mặt vô cùng lãnh đạm. Dương Nhất Lang liền giới thiệu “Đây là Hoa Thiên Nhai, bằng hữu thân thiết của vi huynh, vị trí thứ hai trong danh sách...”

Phượng Triết “à” lên một tiếng. Hắn cảm giác mình thất thố rồi, vì hắn có thể nhận ra Trịnh Phi Tuyết, còn nam nhân hắn lại lỡ đi. Đây chính là một loại bệnh. Cũng có thể do nàng ta âm thầm quan sát hắn nhiều lần, mới khiến hắn dễ ý tới.

Phượng Triết chấp tay một lần nữa chào hỏi “Gặp qua Hoa huynh!”

Hoa Thiên Nhai gật đầu không nói gì. Trong lòng hắn cũng âm thầm quan sát Phượng Triết. Đây chính là thiếu niên giữ vị trí đầu của mười người sao. Nhìn khá là vô dụng nha.

Dương Nhất Lang nhìn Hoa Thiên Nhai hờ hững, đây chẳng qua là tính cách hắn như vậy. Hắn sợ Phượng Triết hiểu lầm nên đứng ra nói “Hoa huynh đệ ta tính cách vốn lãnh đạm như vậy, Phượng đệ không cần dễ ý tới hắn!”

Hắn nói tiếp “Trong mười người, có bốn gia tộc lánh đời. Phượng đệ nhớ lưu ý đến Trịnh Phi Tuyết, nàng ta lai lịch bất phàm. Vi huynh âm thầm điều tra nhưng không tìm được thông tin gì của nàng”

Phượng Triết nghe vậy gật đầu. Hắn cũng có cảm giác Trịnh Phi Tuyết, nàng ta có vẻ khác thường, nếu không thì tại sao lại âm thầm quan sát hắn kỹ như vậy.

Ánh mắt ba người lúc này nhìn về phía có âm thanh ồn ào. Đó là Đạo Môn Liên Chân đang về văn một tiểu cô nương cầm đàn tranh. Tiểu cô nương hắn đang về văn chính là Ngô Tiên Nhi tinh thông Âm Sát Lục. Mặc dù dáng người nhỏ bé nhưng bản lĩnh thì khỏi bàn cãi, đó là lý do vì sao nàng chiếm vị trí thứ tư trong mười người.

Ba người tiến lại gần Liên Chân chào hỏi hắn, dù sao cũng đã giao đầu qua một lần cũng xem như là bằng hữu.

Liên Chân lúc này thấy ba người lại gần, dừng trên chóc Ngô Tiên Nhi lại. Ánh mắt Ngô Tiên Nhi liếc qua Phượng Triết rất nhanh, nhưng không qua mắt được hắn. Hắn cũng nháy mắt ra hiệu chào hỏi, Ngô Tiên Nhi thấy đối phương nháy mắt với mình, nàng co rụt người lại thẹn thùng.

Liên Chân gãi đầu xấu hổ giải thích “Vừa rồi chỉ muốn làm quen tiểu cô nương, không ngờ gây động tĩnh đến mấy vị huynh đệ, thất lễ quá!”

Dương Nhất Lang cũng hiểu bản tính Liên Chân không xấu, không phải hạng người lỗ mãng. Hắn liền tiến đến giải vây, hắn nói “Vừa rồi chắc có hiểu lầm, vị tiểu cô nương đừng sợ!”

Ngô Tiên Nhi vẫn khép nép lại, không lên tiếng. Lúc này ở đằng xa, một nam tử ngoài hai mươi tiến lại gần Ngô Tiên Nhi nắm lấy tay nàng, khẽ xoa tay nàng an ủi. Sau đó mới hướng Dương Nhất Lang nói “Ngu muội có bệnh trong người, rất ngại tiếp xúc ngoại nhân, mấy vị huynh đệ đừng chăm chút”

Hắn giải thích xong, liền cáo lui về phía đoàn người Thanh Nguyên Quốc. Trong đó còn có các thành viên khác như Trầm Phi, La Bất Hảo, Trình Niệm Băng và Đoàn Lâm. Bọn họ ít quan tâm chuyện bên ngoài, nên vẫn không rời khỏi đoàn người tìm hiểu tình huống xung quanh.

Phượng Triết ánh mắt nhìn về phía nhóm thí sinh Thanh Lương Quốc, nơi đó có một thiếu niên anh tuấn, trên vai mang kiếm vô cùng khí thế. Hắn cũng nhận ra Phượng Triết đang quan sát nên hắn cũng khẽ gật đầu chào hỏi. Nhìn phong độ và khí chất, Phượng Triết có thể đoán được vị thiếu niên đó chính là Bạch Văn Sơn mà Bạch Nhiên Nhiên đã từng đề cập.

Dương Nhất Lang cũng nhìn theo hướng Phượng Triết, hắn nhận ra những người đó, liền giới thiệu “Tên đeo kiếm là thiên tài của Bạch gia, Bạch Văn Sơn, tên bên cạnh sử dụng quyền sáo là Trần Nhất Phàm, vị cô nương trên lưng có một cây đàn tranh là Liễu Ngọc Nga. Ba người đó chính là thí sinh được đánh giá cao nhất trong lần Tuyển Thiên Tài Chiến lần này. Ta cùng Liên Chân liên thủ, chưa hẳn đã thắng đối phương”

Dương Nhất Lang vừa nói, vừa cảm thấy tiếc nuối. Thiên tài, sao lại sinh cùng thời, để rồi hắn không có cơ hội tỏa sáng.

Phượng Triết bên cạnh quan sát, trong lòng vô cùng chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Khai mạc

Hai ngày sau, trên quảng trường rộng lớn Lâu Lan Thành.

Không khí lúc này vô cùng nhộn nhịp, trên khán đài có hơn ngàn người đến xem khai mạc. Bọn họ đến từ ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc cùng Xiêm Lợi, nhiều nhất vẫn là người bản địa đến xem náo nhiệt. Số người quan chiến sẽ tăng lên rất nhiều khi chính thức đi vào thí đấu, bởi vì năm năm mới có một lần như thế.

Trên lời dài trung tâm là ba mươi thí sinh đứng ở ba khu vực khác nhau theo thứ tự Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi. Đối diện bọn họ trên hàng ghế cao là một vị tổng chấp sự Tuyền Thiên Tài Chiến và mười vị chấp sự, trong đó năm vị đội mũ trùm là giám sát sứ đến từ Trung Châu, còn năm vị bên trái là chấp sự khu vực Nam Hạ.

Vị tổng chấp sự nhìn bên dưới đã ổn định, hần đứng lên giới thiệu “Bổn tọa là Tổng Thiên Khanh, tổng chấp sự Tuyền Thiên Tài Chiến lần này”

Hắn nhìn sang bên phải, hướng về năm người đội mũ trùm nói “Đây là năm vị giám sát sứ ở Trung Châu, đến giám sát toàn bộ quá trình Tuyền Thiên Tài Chiến”

Hắn đưa tay về bên trái tiếp tục giới thiệu “Bên trái là năm vị chấp sự Tuyền Thiên Tài Chiến khu vực Nam Hạ. Lần Thiên Tài Chiến lần này được tổ chức sớm hơn lý do một lúc nữa vị tổng giám sát sứ Trung Châu sẽ giải thích. Trước mắt vị chấp sự Lý Mục sẽ thay bổn tọa nói sơ về Tuyền Thiên Tài Chiến lần này”

Vị chấp sự Lý Mục đang ngồi bên cạnh hắn, đứng lên giới thiệu “Ta là Lý Mục, một trong năm vị chấp sự Tuyền Thiên Tài Chiến. Lần này, quá trình bốc thăm số thứ tự sẽ được thay đổi theo phương cách mới. Đó là vị chấp sự Lâm Ngạn bên cạnh ta ném ba mươi thẻ bài lên trên cao, các thí sinh dùng cung bắn lấy số thứ tự thuộc về mình. Đây chính là công bằng tuyệt đối, sau đó dựa vào đó bắt đầu bốc thăm quyết định cặp đối thủ đấu”

Hắn dừng một lúc rồi nói tiếp “Đương nhiên, thí sinh nào không bắn được thẻ bài nào, thí sinh đó không đủ tư cách tham gia Tuyền Thiên Tài Chiến”

Lời này vừa nói ra, tất cả thí sinh đều nhón nhào cá lên. Bắn cung là kỹ năng cơ bản của một người luyện võ. Người luyện võ nào cũng đều tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, nhưng bọn nghe họ nói đến việc không đoạt được thẻ bài số thứ tự sẽ bị loại, nên sinh ra bất ngờ.

Bên phía thí sinh Xiêm Lợi thì nhếch miệng lên cười khê, lý do là vì bắn cung là năng lực thiên bẩm của người Xiêm Lợi, bọn họ dựa vào bắn cung để làm kế sinh nhai, sẵn bắn thú rừng chính là nét đặc trưng của bọn họ.

Vị chấp sự Lý Mục nói tiếp “Việc thi đấu sẽ kéo dài bốn ngày, mỗi một ngày phân nửa số thí sinh sẽ bị loại cho đến khi tìm được vị trí người đứng đầu. Người đứng nhất bảng chính là thiếu soái tương lai của liên quân ba nước. Nếu đồng ý làm thiếu soái khu vực Nam Hạ, người này sẽ được đưa đến Trung Châu học hỏi, nếu không muốn làm thiếu soái, bỏ quyền thì sẽ được một phần thưởng tương xứng. Bốn người ở vị trí tiếp theo cũng sẽ được tuyển tham gia Thiên Tài Chiến ở Trung Châu”

Sau khi chấp sự Lý Mục nói xong phần của mình, hắn nhìn sang vị tổng chấp sự Tuyền Thiên Tài Chiến. Hắn đứng dậy, hướng sang một vị đội mũ trùm bên cạnh nói “Xin mời tổng giám sát sứ!”

Vị tổng giám sát sứ lúc này đứng dậy, tháo mũ trùm ra, diện mục là một trung niên nhân tuấn tú có chòm râu màu đen sẫm vô cùng khí thế. Nhìn hắn như một mãnh tướng đầy nét phong trần. Hắn nhìn xung quanh một hồi mới nói “Bổn tọa, Cốc Nam Hải tổng giám sát sứ lần này. Về việc quy tắc Tuyền Thiên Tài Chiến hai vị chấp sự đã nói xong. Bổn tọa chỉ thêm vào đó là sau khi Tuyền Thiên Tài Chiến kết thúc, năm người đứng đầu lập tức cùng bổn tọa lên đường đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến...”

Lời tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải vừa nói ra, khiến toàn trường rung động. Người rung động nhiều nhất chính là vị tổng chấp sự và năm vị chấp sự Nam Hạ, kể đến là người dẫn đoàn các thí sinh.

Theo thông lệ những lần Thiên Tài Chiến trước đó, sau khi Tuyền Thiên Tài Chiến kết thúc, thường phải chờ từ hai đến sáu tháng chuẩn bị. Sau đó mới đến Trung Châu, giờ vị tổng giám sát sứ nói lập tức lên đường. Đây chính là rung động thật sự. Không phải mừng rỡ, mà là lo lắng, vì thí sinh mới tham gia Tuyền Thiên Tài Chiến liền lên đường. Tâm lý bọn họ chưa chuẩn bị, như vậy tham gia thi đấu ở Trung Châu vô cùng bất lợi.

Tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải thờ ra, hần đáng tiếc nói “Lý do cũng là bất đắc dĩ. Quốc vương bọn ra đang vô cùng suy yếu, sợ rằng không cầm cự nổi. Tâm nguyện trước khi băng hà là chứng kiến lần Thiên Tài Chiến cuối cùng, đây chính là nguyên nhân chính dẫn đến thay đổi thời gian...”

Sau khi đã hiểu được nguyên nhân thay đổi thời gian thi đấu Thiên Tài Chiến, tinh thần của mấy vị chấp sự cũng buông lỏng. Bọn họ cũng hiểu, bản thân làm khách nhân đương nhiên phải nghe theo sự sắp xếp của bọn họ. Hơn nữa Thiên Tài Chiến đem lại lợi ích không nhỏ cho khu vực Nam Hạ, nên bọn họ phải đi theo đến cùng.

Tổng giám sát sứ nói xong, liền an tọa nhường lại cho vị tổng chấp sự. Hắn đứng lên thoáng nhìn về hướng những người dẫn đoàn, trong đó có lão viện trưởng Hoàng Nhạc Công, một bằng hữu lâu năm của hắn ở Thanh Nguyên Quốc.

Hắn nói “Giờ đến lúc chọn số thứ tự!”

Vị chấp sự Lâm Ngạn đứng dậy, hắn nhìn về phía ba mươi thí sinh nói “Các ngươi đã hiểu vấn đề rồi, giờ chọn một cây cung rồi theo ta đến diễn võ tràng”

Phương Triết lúc này cũng theo đoàn người tiến về diễn võ tràng, lựa chọn một cây cung hợp ý mình. Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai cũng theo sát bên cạnh.

Ánh mắt Phương Triết thoáng nhìn về hướng Trịnh Phi Tuyết, nàng ta cũng vô tình nhìn về hướng hắn khiến hắn bối rối.

Còn vị tiểu cô nương nhỏ nhắn, Ngô Tiên Nhi đeo đàn lên lưng, cũng lựa chọn riêng cho mình một cây cung vừa sức mình. Nàng ta vẫn cứ bèn bèn, ít nói, nhưng đôi khi vẫn hướng về phía Phương Triết lên nhìn. Có thể nàng cảm giác được một loại hương vị lương thiện từ Phương Triết, nên nàng đối với hắn không có tính cảnh giác.

Sau khi đã chọn cung tên xong, Phương Triết cũng theo chỉ dẫn của chấp sự Lâm Ngạn, đứng vào vị trí chuẩn bị phát tên. Những người khác cũng đứng thành một hàng dài hướng về phía đối diện.

Vị chấp sự Lâm Ngạn nhìn ba mươi thí sinh đã sẵn sàng, hần liền dùng kinh lực ném ba mươi thẻ bài lên bầu trời, độ cao ước chừng hai mươi trượng. Sau đó ba mươi thẻ bài bắt đầu rơi xuống.

Phương Triết cùng các thí sinh khác dễ dàng bắn trúng thẻ bài, rồi ghim vào một bức tường cách điểm bắn trăm trượng.

Sau khi hoàn tất bắn tên chọn số, tất cả thí sinh trở về vị trí của mình ở lời dài. Đội chờ chấp sự Lâm Ngạn công bố kết quả số thứ tự của mình.

Khoảng chừng một khắc sau, chấp sự Lâm Ngạn cầm trong tay một tờ giấy ghi chép, hần nhìn vào trong danh sách, bắt đầu tuyên bố “Bạch Văn Sơn số một, Trần Nhất Phàm số hai, Liễu Ngọc Nga số ba,... Hoa Thiên Nhai số mười sáu, Dương Nhất Lang số mười bảy, Phương Triết số mười tám...”

Dương Nhất Lang bên cạnh nghe được số thứ tự của mình. Hắn trong lòng thờ ra, vì hần cùng Phương Triết, Hoa Thiên Nhai ba số liền kề. Khả năng gặp nhau ở vòng đầu là khó nhất. Hắn cảm giác, gặp ai cũng được, nếu gặp Phương Triết, hần hoàn toàn bị đối phương nghiền ép, mặc dù phong thái của đối phương không hề nổi bật hay áp đảo. Cảm giác hần giống như gặp một con gió vô cùng nhẹ nhàng, yếu ớt nhưng vẫn khiến hần nổi gai ốc.

Phương Triết bên cạnh quay sang Dương Nhất Lang cười nói “Đương huynh làm gì nhìn ta không rời mắt vậy, ta để coi đến mức đó sao?”

Hắn ha ha cười. Dương Nhất Lang cũng cười theo, hần trong lòng âm thầm oán trách “Ta chính là sợ ngươi đó, được không?”

Sau khi chấp sự Lâm Ngạn công bố số thứ tự xong, hắn bắt đầu thông báo “Ngày mai trước quảng trường sẽ có bảng thông báo mười lăm cặp thi đấu ở lối dài trung tâm. Trước mắt các thí sinh về dưỡng sức, chuẩn bị cho trận so tài hôm sau...”

Hắn nói xong, liền nhìn về hướng tổng chấp sự Tống Thiên Khanh, hắn chậm rãi đứng dậy, sau đó mười vị chấp sự cũng đứng dậy tuyên bố “Khai mạc đến đây kết thúc, hy vọng các thí sinh sẽ trở hết tài nghệ, thi đấu thật tốt!”

Nói rồi, mười một vị nhanh chóng rời đi. Phương Triết cùng Dương Nhất Lang cũng trở về vị trí Thanh Nguyên Quốc họp mặt.

Lão viện trưởng đứng dậy tiếp đón, nét mặt lão vô cùng quan tâm nói “Đi, trở về khách điểm. Ngày mai ráng thể hiện cho tốt!”

Lão vừa nói, ánh mắt lão nhìn về hướng bọn người giám sát sứ. Bên ngoài lão không quan tâm, nhưng trong lòng lão vẫn còn nghi hoặc. Chuyện phát sinh tham gia Thiên Tài Chiến sớm hơn dự định, khiến lão nghĩ đến những lần Thiên Tài Chiến trước đó. Khu vực Nam Hạ chưa lần nào đoạt được vị trí thứ hai mươi trong bảng, bởi vì trong kỳ Tuyển Thiên Tài chiến, những thí sinh ưu tú nhất một là mất tích, hay là tàn phế nên thí sinh đến Trung Châu tham gia đa phần chỉ là thí sinh nằm ở ngoài mười thứ hạng đầu...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Trịnh Phi Tuyết mờ ám

Tối đến, bầu trời Lâu Lan Thành là một mảng xanh trong với vài vì sao lóe sáng.

Phương Triết nằm trên mái khách đêm cùng với Dương Nhất Lang. Hoa Thiên Nhai ngược nhìn lên bầu trời. Đây chính là thú vui tao nhã của Dương Nhất Lang khi hắn còn ở gia tộc, chính vì thế mà hắn lôi kéo cho bằng đường Phương Triết cùng Hoa Thiên Nhai tận hưởng cảm giác bao la vô tận bầu trời đêm cùng hắn.

Chuyện này lúc đầu Phương Triết còn chưa nguyện ý, đến khi thật sự nằm ngửa ngược nhìn lên cao, một mảng đêm tối, bao la rộng lớn đập vào mắt hắn, khiến hắn bất ngờ. Cảm giác này, hắn đã từng trải qua trong khu rừng Câu Mộc Trấn. Khi ấy, hắn trải qua cùng Khúc Tiểu Bạch. Nàng ta bước vào thế giới quan hắn, thay đổi triệt để, biến hắn thành một con người khác, đến bản thân hắn khi đó cũng không ngờ tới.

Dương Nhất Lang nhìn Phương Triết có tâm trạng, hắn thì thầm “Phương đệ có tâm sự gì sao, chia sẻ cho huynh đệ bọn ta nghe với!”

Phương Triết ngẫm nghĩ một lúc mới nói “Trước kia, ta cũng từng trải qua cảm giác này với một tiểu bằng hữu, nàng ta thân thế bí ẩn, đến giờ ta vẫn không biết nàng ta đang ở đâu?”

Dương Nhất Lang nghe vậy, vỗ vai hắn “Thì ra Triết đệ đã có ý trung nhân. Chẳng bù với vi huynh, huynh có một vị hôn thê họ La, mặt mũi nàng thế nào ta cũng không biết”

Hoa Thiên Nhai lúc này lên tiếng, hắn lần đầu tiên nói chuyện, hắn nói “Ta trước kia có một biểu muội, nàng ta vô cùng xinh đẹp. Rất tiếc, sau khi ra xuất sơn thì nàng ta đã bị sát hại!”

Phương Triết ngắt đầu nói “Thế Hoa huynh có báo thù cho nàng ta không?”

Dương Nhất Lang bên cạnh chen vào nói “Việc này, cũng nhờ việc này ta cùng Hoa Thiên Nhai thành tri kỷ, bọn ta khi đó náo động mười hai sơn trại ở Vĩnh Niên Thành, Hoa Thiên Nhai mới người con giận!”

Nghe chiến tích hai người bọn họ, trong lòng Phương Triết cảm thán. Hắn chợt nhớ đến Mộ Dung Nhiễm Nhiễm liền nói “Nếu trở về Vĩnh Niên thành, có dịp gặp một tiểu cô nương họ Mộ Dung. Dương huynh giúp ta chiêu cố nàng. Nàng ta là nghĩa muội ta!”

Vĩnh Niên thành khá lớn, hắn nhất thời không biết Mộ Dung là người nào. Phương Triết nói tiếp “Mộ Dung gia là người tiếp quản một sản nghiệp của Bạch gia ở Vĩnh Niên Thành, Dương huynh biết không?”

Vừa nghe nhắc đến Bạch gia, Dương Nhất Lang liền nghĩ ngay đến phường vải Miên Y Các. Hắn có biết một gia tộc nhị lưu đến quản lý phường vải, một vài thế lực cũng muốn nhúng tay vào, nhưng danh khí Bạch gia quá lớn, nên hầu như bọn họ nghĩ có nghĩ, nhưng không dám hành động.

Dương Nhất Lang vịnh lấy vai hắn nói “Chuyện này, vi huynh sẽ chiêu cố Mộ Dung gia, Phương đệ yên tâm!”

Lúc này, thỉnh linh phía sau ba người bọn họ có một hắc y nhân lướt qua. Tốc độ khá nhanh, Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai không nhận ra nhưng Phương Triết dễ dàng phát hiện ra được. Hắn ngắt đầu nhìn về phương hướng hắc y nhân lướt qua, khẽ nói “Đi theo ta!”

Hai người Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng phóng theo sau lưng Phương Triết.

Bọn họ băng qua hai dãy phố, sau đó hướng đến một tiểu viện cách khách điểm chừng năm dặm.

Tiểu viện này nằm bên ngoài khu vực đông đúc, lối đi là những bậc thềm quanh co, nếu theo sau bọn họ dễ dàng bị đối phương phát hiện.

Phương Triết giác quan cực kỳ tốt, nên hắn không nhất thiết phải theo sát. Hắn có thể dễ dàng dựa vào khí tức đối phương mà đuổi đến nơi.

Ba người bọn họ nép vào một bức tường, âm thầm quan sát đối phương. Lúc này Phương Triết mới biết, hắc y nhân hắn đang theo dõi là một nữ nhân có mái tóc dài ngang lưng. Đối diện lúc này là một tên hắc y nhân khác, đưa lưng về phía nàng ta.

Phương Triết khẽ đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng, để hắn tập trung lắng nghe cuộc nói chuyện.

Lúc này tên nam hắc y nhân lên tiếng “Bởi vì kế hoạch lấy số thứ tự thay đổi. Lúc đầu theo kế hoạch lên Thiên Phong Sơn, người của ta cấp cò thông quan có gắn số thứ tự. Như vậy trên đường thí sinh đến Thiên Phong đình, người âm thầm ra tay. Giờ kế hoạch thay đổi do bọn người chấp sự Nam Hạ cùng tên Cốc Nam Hải đổi thành dùng cung tên bắn”

Nữ hắc y nhân lên tiếng “Thuộc hạ trước đã bố trí hết cạm bẫy, đáng tiếc là đã uống công sức một chuyến!”

Tên nam hắc y nhân nói “Vì thế, trong trận so tài, ngươi cứ thả tay làm tàn phế đối thủ cho ta, không cần nhân nhượng. Chuyện này ta sẽ bẩm báo đại nhân!”

Phương Triết lúc này đã nghe hết cuộc nói chuyện giữa hai người, hai tên hắc y nhân mặc dù nói chuyện không lớn, lại ở khoảng cách xa, nhưng thích lực của Phương Triết vô cùng tốt.

Hắn cơ bản nắm được toàn bộ câu chuyện, hắn bắt đầu thuật lại cho bọn người Dương Nhất Lang nghe, hai người vô cùng sùng sờ. Bọn họ không nghĩ tới, trong lần Tuyển Thiên Tài Chiến lại có bức màn đen. Nếu vậy trước giờ khu vực Nam Hạ không ngóc đầu dậy được, một phần là do thù đoạn dơ bẩn của một số người ở Trung Châu rồi.

Phương Triết nhìn bóng dáng nữ hắc y nhân rời đi, hắn hướng Dương Nhất Lang nói “Hai huynh về trước, ta có chuyện cần làm”

Dương Nhất Lang hiểu ý Phương Triết, nên hai người bọn họ âm thầm rút lui. Còn lại Phương Triết, hắn mỉm cười, lập tức mặc lên một thân hắc y nhân rồi đuổi theo nàng ta.

Nữ hắc y nhân phóng đi rất nhanh, nàng ta nhận ra có người theo dõi liền đổi hướng phi thân ra bên ngoài thành. Nét mặt nàng có một tia cười mỉa mai.

Phương Triết nhìn theo nàng ta, hắn cũng đóng vai một tên hắc y nhân vụng về theo dõi phía sau. Cả hai như mèo vờ chuột, rượt đuổi nhau một đoạn đường khá xa. Nữ hắc y nhân cứ phi thân về hướng bên ngoài Lâu Lan Thành, dẫn dụ Phương Triết đến một khu vực hoang vắng, đó là một tòa miếu đã bỏ hoang thì dừng lại.

Khi Phương Triết lần theo dấu vết đến được miếu hoang, thì thân ảnh nữ hắc y nhân phóng ra. Trong tay cầm thanh kiếm sắc bén chỉ về hắn.

Phương Triết không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nữ hắc y nhân. Nữ hắc y nhân cũng không động tĩnh, lúc này Phương Triết mới lên tiếng “Ngươi là... Trịnh Phi Tuyết?”

Động tác nàng ta khựng lại, không biết đối phương là ai lại nhận ra lai lịch của nàng. Phương Triết thấy vậy, tháo lớp khăn che mặt xuống, lộ ra chân dung mình. Lúc này Trịnh Phi Tuyết mới biết người theo dõi nàng là Phương Triết, người đứng đầu trong danh sách mười người.

Trịnh Phi Tuyết cũng không giấu thân phận nữa, cởi bỏ lớp khăn che mặt ra. Nàng ta mỉm cười mỉa mai “Ngươi theo dõi ta như vậy, không sợ đang rơi vào bẫy ta sao?”

Trịnh Phi Tuyết vừa nói xong, từ trên trần nhà, bên ngoài thành tường phóng xuất ra hơn ba mươi thân ảnh hắc y. Bọn họ đều khăn đen che mặt, không thấy được mặt mũi.

Phương Triết nhìn xung quanh mình, lúc này đã bị bao vây triệt để hầu như không có đường thoát thân. Hắn chán nản nói “Tại sao ngươi lại câu kết với bọn người Trung Châu làm hại thí sinh Tuyển Thiên Tài Chiến?”

Trịnh Phi Tuyết bất ngờ, nàng ta không nghĩ Phương Triết sẽ hỏi vấn đề này. Nàng ta lúc này ở thế thượng phong, nên trước khi tiến đối phương lên đường, cũng nên bỏ thí một chút xiu tin tức. Nàng nói “Ngươi nghĩ có thể thắng ở Thiên Tài Chiến được sao?”

Phương Triết chỉ nghe, nhưng không lên tiếng. Trịnh Phi Tuyết nói tiếp “Những thiên tài ở Trung Châu toàn bộ đều là những kẻ phi thường, muốn đấu với họ hầu như không có khả năng thắng. Trước sau gì cũng không đầu lại, nên gia tộc bọn ta chọn con đường làm nội ứng cho một đại nhân ở Trung Châu, đạt được lợi ích không nhỏ. Ta chỉ là hậu bối phụng sự làm việc”

Phương Triết lúc này đã hiểu ra rồi, thì ra gia tộc tránh đời Trịnh gia là nội ứng cho Trung Châu. Chuyên đi ám hại các thiên tài của Tuyển Thiên Tài Chiến. Chính vì thế mà khi đến Trung Châu thi đấu, toàn bộ đều là thí sinh tâm thường không phải dạng ưu tú, nên thường không đạt được kết quả tốt. Đây cũng là một con đường chính trị giữa các nước. Hắn lúc này cảm giác vô cùng thất vọng.

Dáng vẻ Phương Triết lúc này vô cùng uể oải, đúng điệu bộ của một kẻ sắp chết, khiến Trịnh Phi Tuyết nhếch miệng cười.

Phương Triết hướng Trịnh Phi Tuyết nói “Chẳng lẽ gia tộc khác không theo chân gia tộc ngươi sao?”

Trịnh Phi Tuyết cười ha ha nói “Nói ngươi một tin tức, không phải Trịnh gia ta hèn nhất, mà cả Trầm gia cũng theo con đường gia tộc ta từ lâu rồi...”

Phương Triết trong lòng âm thầm tán thưởng bản thân. Hắn không nghĩ tới bản thân diễn xuất lại đặc sắc đến như vậy. Thực tế là lúc này, nét mặt hắn bên ngoài vô cùng khó coi, người không biết hắn có thể nhận ra hắn đang hoảng sợ, chỉ chờ con đường chết.

Trịnh Phi Tuyết không đùa giỡn Phương Triết nữa, nàng ta ra ám hiệu cho những tên hắc y nhân hành động. Dù sao Phương Triết cũng là người đứng đầu mười người, võ nghệ cũng thuộc hàng cao thủ. Nhưng ba mươi cao thủ Trịnh gia, không phải cao thủ là có thể đối kháng được.

Phương Triết nhìn ba mươi tên đang lao vào, ngón tay hắn khẽ điểm nhẹ, một thanh tiểu phi kiếm bay ra, khoé miệng hắn nhếch lên, ánh mắt sắc bén nhìn về Trịnh Phi Tuyết khiến nàng ta nhất thời hoảng sợ.

Phương Triết chậm rãi nói “Màn đóng kịch đến đây kết thúc!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Tuyển Thiên Tài Chiến ngày đầu tiên!

Hôm sau, lão viện trưởng dẫn đoàn thí sinh Thanh Nguyên Quốc đến quảng trường thi đấu.

Lúc này không khí trên quảng trường đã vô cùng náo nhiệt và sôi động. Hai bên khán đài đã tập hợp hơn một vạn người đến quan chiến, bọn họ từ ba nước đến cổ vũ thành viên trong gia tộc, có người đi theo chủ yếu quan chiến, số đông còn lại là người bản địa, với trang phục vô cùng màu sắc.

Bên cạnh lối dài lúc này đã có một tấm bảng thông báo, có sơ đồ ghi lại các cặp thi đấu trong ngày đầu tiên. Trong ngày đầu tiên sẽ có mười lăm cặp so tài, và sẽ trực tiếp đào thải những thí sinh thi đấu thất bại.

Trên lối dài, người chủ trì các trận thi đấu là chấp sự Lâm Ngạn, là người đã phóng ba mươi thẻ bài cho các thí sinh bốc tên chọn số.

Hắn lúc này đứng giữa lối dài, hướng về vị trí chủ tọa giới thiệu “Phía trên hàng ghế chủ tọa là tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh. Bên phải là năm vị giám sát sứ đến từ Trung Châu, năm vị bên trái là chấp sự khu vực Nam Hạ. Mười vị chấp sự sẽ giám sát toàn bộ trận thi đấu giữa các thí sinh trong bốn ngày”

Sau màn giới thiệu, chấp sự Lâm Ngạn nói tiếp “Quy tắc thi đấu tuân theo quy tắc chung của Thiên Tài Chiến. Trong thi đấu, không được sử dụng sát chiêu, không được sử dụng âm khí, độc công ám hại đối phương, thủ pháp sử dụng phải quan minh chính đại. Trong giao tranh, tôn trọng là chuyện khó có thể tránh, nhưng cấm tuyệt không được dùng mục đích so tài để hạ sát địch nhân. Nếu bị phát hiện, không riêng thí sinh, mà cả gia tộc cũng sẽ bị chế tài!”

Chấp sự Lâm Ngạn nói xong, ánh mắt liếc về phía một tên sai dịch thử chuông. Tiếng chuông báo hiệu trận đấu bắt đầu, kết thúc, hoặc trường hợp đầu hàng.

Sau khi đã hoàn tất cả việc chuẩn bị. Chấp sự Lâm Ngạn bắt đầu tuyên bố “Trận đầu tiên Bạch Văn Sơn đến Thanh Lương Quốc đấu với Đoàn Lãm đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh lên lời đài!”

Bạch Văn Sơn phi thân lên võ đài chỉ vài hô hấp, Đoàn lãm cũng không kém, hai người đứng đối đầu nhau khoảng cách hai mươi bước chân. Sau khi hai thí sinh đã yên vị, tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Bên dưới mọi người quan sát, Bạch Văn Sơn phong thái thần nhiên hầu như không quá chú ý đến đối phương. Trong tay hắn vẫn chưa xuất kiếm, còn Đoàn Lãm thuộc môn phái Kim Sơn có độc môn võ công là Kim Cang Bát Hoại Công, mỗi một nắm đấm, chưởng pháp đều có cân lượng ngàn cân. Chỉ cần đối phương trúng chiêu, xương cốt hầu như nát vụn.

Bạch Văn Sơn lãnh đạm nói “Nghe nói ngươi rất giỏi quyền pháp?”

Đoàn Lãm khẳng khái nói “Đúng vậy?”

Bạch Văn Sơn lùi một bước chân ra phía sau, vào tư thế quyền thế, hắn nói “Đến, ta cùng ngươi so quyền!”

Đoàn Lãm không do dự, hắn vận công lực, khí kinh bộc phát khiến cơ thể hắn trong chốc lát cơ bắp cuộn cuộn nổi lên. Hắn phóng về trước tung một cú đấm rất mạnh, Bạch Văn Sơn dùng tay theo quyền thế gạt chiêu thức của Đoàn Lãm sang một bên, sẵn tiện thêm một chưởng về hướng ngực Đoàn Lãm. Đoàn Lãm đứng im không cử động cho quyền thế trực tiếp oanh lên người.

Hắn phui phui bụi nói “Chưởng pháp khá mạnh, vừa đủ giải ngứa ta!”

Bạch Văn Sơn thoáng cười, cước bộ tiến về trước, hắn lại thêm một chưởng, chưởng pháp vô cùng đơn giản, nhẹ nhàng nhưng khiến Đoàn Lãm nhũn mảy. Hắn lấy hai tay ra đỡ thì bị đẩy lùi về sau mười bước chân. Tạo ra một dư chấn ra hai bên.

Đoàn Lãm thờ ra một hơi dài, hắn ngạc nhiên nói “Đó không phải là Thiên Tàng Chưởng pháp sao?”

Bạch Văn Sơn nét mặt vẫn ung dung, hắn tiếp tục phi thân tiếp cận Đoàn Lãm tiếp tục ra chưởng pháp. Mỗi một chưởng pháp là một huyết vị, một điểm yếu khiến Đoàn Lãm có Kim Cương Thân vẫn khó lòng chống đỡ. Chỉ sau mười hô hấp, thân thể hắn bị đẩy lùi về sau hai mươi bước chân. Đoàn Lãm lúc này rống giận lên, vận dụng kinh lực phát công, cơ thể hắn chuyển sang kim thân. Đây là thức cuối cùng của Kim Cang Bát Hoại Công, ngoại công đối với hắn vô dụng.

Đoàn Lãm giờ ngón tay lên nói “Lục Vân Chưởng của ngươi lợi hại, nhưng vẫn chưa đủ cân lượng!”

Bạch Văn Sơn buông lỏng, hắn không muốn đùa giỡn với Đoàn Lãm nữa. Hắn đứng thẳng người, một ngón tay giờ về trước mặt. Hắn khẽ niệm “Nhất sát!”

Đoàn Lãm nhất thời cảm giác áp bức, hắn cảm nhận có một loại khí kinh vô hình đang áp sát hắn với tốc độ rất nhanh. Hắn lấy hai tay chống đỡ, chỉ nghe một tiếng “ầm” vang dội, hắn bị đẩy lùi ra khỏi võ đài, trực tiếp bắn vào vách tường phía sau.

Hắn đứng dậy, hai mắt sững sờ không tin vào mắt mình. Chiêu vừa rồi, hắn không biết tên gì, nhưng chắc chắn là một loại chỉ pháp vô cùng lợi hại.

Hắn khụy xuống, ho ra máu, tinh thần hoàn toàn thất lạc.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn hướng về Bạch Văn Sơn nói “Bạch Văn Sơn thắng!”

Phương Triết nhìn về phía Bạch Văn Sơn vừa đi xuống lời đài, hắn nhận ra đối phương nháy mắt với mình. Hắn cũng mỉm cười, chiêu vừa rồi Bạch Văn Sơn sử dụng là một loại chỉ pháp, kinh lực cực kỳ mạnh. Chứng tỏ nội công của Bạch Văn Sơn thuộc hàng thượng thừa chứ không phải tầm thường. Phương Triết âm thầm đánh giá cao hắn.

Chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục nói “Trận tiếp theo giữa Trần Nhất Phàm đến từ Thanh Lương Quốc đấu với La Bất Hảo đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh vào chỗ chuẩn bị!”

Trần Nhất Phàm cùng La Bất Hảo nhìn nhau, sau đó cả hai chậm rãi tiến lên võ đài, tiếng chuông cũng reo lên bắt đầu.

Bọn họ đứng cách nhau chừng mười trượng hơn. Bởi vì bọn họ một người là Dao Kiếm Song Tuyệt La Bất Hảo, người còn lại là Quyền Vương Trần Nhất Phàm. Danh tiếng cả hai ở gia tộc cực kỳ lớn, vì đều là thiên tài khó có được.

La Bất Hảo trên lưng đeo hai loại binh khí, đao và kiếm. Hai loại binh khí này hắn đều tinh thông. Về phía Trần Nhất Phàm sử dụng quyền sáo có độ dài chừng hai gang tay, bộ dáng hẳn cũng không kém phần yếu thế.

La Bất Hảo xuất ra kiếm, nhẹ nhàng quét một đường về phía Trần Nhất Phàm, kiếm khí tạo ra một nhát kiếm chạm nhẹ vào quyền sáo của Trần Nhất Phàm liền tiêu thất.

La Bất Hảo mỉm cười “Chúng ta ba chiêu thắng thua thế nào?”

Trần Nhất Phàm thấy đối phương quyết đoán, lại không dây dưa liền gật đầu. Hắn nói “Trước đỡ Xuyên Không Quyền của ta rồi tính tiếp!”

Hắn vừa dứt lời liền lao về hướng La Bất Hảo, sử dụng quyền sáo quét một đường từ trên xuống dưới như một lưu quang xẹt qua, sau đó xoay người đâm một kích ngay ngực La Bất Hảo. Về phần La Bất Hảo, hắn điềm tĩnh dùng kiếm gạt đi nhẹ nhàng hai chiêu tấn công vừa rồi mà không hề nháy mắt.

La Bất Hảo nói “Động tác ngươi còn quá chậm!”

Trần Nhất Phàm cũng mỉm cười mỉa mai “Thật không?”

La Bất Hảo nhìn lại, vạc ào của hắn đã bị cắt làm hai từ lúc nào. Hắn mới nhớ, vừa rồi sơ ý đã không phòng bị. Xuyên Không Quyền vừa rồi không phải trực tiếp đâm ngay ngực hắn, mà là quét một đường từ dưới lên. Hắn đã sai khi đánh giá thấp đối phương.

La Bất Hảo nghiêm túc lại, hắn rút thanh đao trên lưng xuống vào thế. Sau đó thoáng chốc đã xuất hiện bên hông Trần Nhất Phàm, hắn chém ngang một đao bất ngờ, cứ tưởng đã trúng đối phương, nhưng Trần Nhất Phàm dùng quyền sáo đỡ nhát chém dễ dàng, hắn còn bồi thêm một kích lướt qua khuôn mặt La Bất Hảo khiến trên mặt La Bất Hảo có một vết xước dài.

Lúc này La Bất Hảo đã cực kỳ nghiêm túc lại, hắn không ngờ đối phương sử dụng quyền sáo lại linh hoạt, tinh thông đến như vậy. Hắn không đùa cợt nữa, hắn quyết sử dụng tuyệt chiêu.

La Bất Hảo nhìn về hướng Trần Nhất Phàm cách mười bước chân, hần rút thêm thanh kiếm sau lưng ra. Một tay cầm đao, một tay cầm kiếm, hần hét lên “Đao kiếm tề phát!”

Hần quơ đao kiếm về phía trước, liền xuất hiện hai loại khí kinh, một kiếm khí, một đao khí xen kẽ nhau tạo thành một loại nhận hình chữ thập cực kỳ lớn lao về phía Trần Nhất Phàm. Về phần Trần Nhất Phàm, hần nằm trong phạm vi kiếm khí nên không né được. Hần khom người xuống, thân người hướng về phía trước, hần cũng hét lên “Lư Quang Liệt Đao Trảm!”

Khí thế Trần Nhất Phàm bùng phát, hần phóng về trước như một lưu quang, quyền sáo nhanh chóng quét hai đường tạo thành chữ thập tương tự đầy lùi chiêu thức của đối phương, cước bộ hần nhanh hơn nữa, lao về trước quét một đường từ dưới lên, tốc độ chiêu thức “Lư Quang Liệt Đao Trảm” cực kỳ nhanh va chạm vào thanh đao trên tay La Bất Hảo khiến hần dội ngược ra phía sau, thanh đao rời khỏi tay hần, văng ra một khoảng cách xa.

Bàn tay La Bất Hảo rung lên bần bật, uy lực đòn đánh vừa rồi không dưới ngàn cân, mặc dù đó chỉ là một quyền sáo nhỏ nhắn. Hần không tin vào mắt mình, chiêu thức vừa rồi cực kỳ đáng sợ.

Toàn trường lúc này đã vô cùng kinh ngạc, hầu như ai cũng nghĩ khí thế áp đảo của La Bất Hảo sẽ thắng. Không ngờ Trần Nhất Phàm sử dụng quyền sáo tinh thông đến độ xuất thần nhập hóa, khiến La Bất Hảo hầu như yếu thế.

La Bất Hảo đứng thẳng người lại, chấp tay nói “Ngươi thắng!”

Tiếng chuông lúc này vang lên, chấp sự Lâm Ngạn cũng đứng ra tuyên bố “Trần thứ hai Trần Nhất Phàm thắng!”

Chấp sự Lâm Ngạn nói tiếp “Trận tiếp theo Liễu Ngọc Nga đến từ Thanh Lương Quốc đấu với Trịnh Phi Tuyết đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Liễu Ngọc Nga trên lưng đeo một cây đàn tranh bước lên võ đài chờ đợi. Dưới khán đài nhiều người áo trắng tìm kiếm Trịnh Phi Tuyết, nhưng vẫn không thấy bóng dáng thí sinh bên Thanh Nguyên Quốc.

Lúc này một vị hộ vệ phía Thái Học Viện chạy lên kể tai nói nhỏ với chấp sự Lâm Ngạn, chấp sự sững sờ, sau đó hần tuyên bố “Thí sinh Trịnh Phi Tuyết mất tích, không tham gia, nên Liễu Ngọc Nga thắng!”

Toàn trường lúc này xì xào bàn tán rất nhiều, hầu hết đồn đoán Trịnh Phi Tuyết sợ thua nên tránh mặt. Còn trên hàng ghế chấp sự, một vị giám sát sử đôi tay khẽ giật. Ánh mắt hần âm thầm nhìn về hướng đoàn thí sinh Thanh Nguyên Quốc, nhưng thực sự không thấy Trịnh Phi Tuyết. Cuối cùng hần siết chặt tay lại, vô cùng tức tối.

Chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục tuyên bố “Trận thứ tư, Kim Thế Giai đến từ Xiêm Lợi đấu với Phương Triết đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh lên vị trí!”

Phương Triết nghe đến tên mình, hần cước bộ chậm rãi tiến lên võ đài. Đối diện là một thanh niên trên đầu thắt bím gọn gàng, nét mặt có phần ngạo nghễ. Hần nhếch miệng cười, nhìn Phương Triết.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Phương Triết khom người, chấp tay về phía Kim Thế Giai nói “Ta là Phương Triết, xin chỉ giáo!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Ngạo nghễ chính là như thế này!

Lúc này, trên lôi đài mọi ánh mắt đều đổ dồn về một thiếu niên tuổi mới, có vóc dáng như một thư sinh yếu đuối.

Hần, Phương Triết luôn để người khác nhìn và đánh giá thấp như vậy mỗi khi xuất hiện trước đám đông trong lần đầu tiên.

Kim Thế Giai cũng không phải ngoại lệ, hần không để ý đến thứ hạng hoặc tìm hiểu về Phương Triết trước đó, mà nhìn Phương Triết bằng một ánh mắt vô cùng kinh thường. Hần cho là Phương Triết là một thư sinh tay trái gà không chặt, chỉ cần hần búng một ngón tay, Phương Triết lập tức rút đài.

Một vài đồng bạn Xiêm Lợi của Kim Thế Giai bên dưới võ đài cũng réo lên “Tên thư sinh yếu đuối xuống đi, coi chừng bị đánh phụ mẫu nhận không ra đó, cút xuống đi!”

Phương Triết nhìn thái độ kinh thường đối thủ của đối phương, hần cũng cứ để hần diễn. Thời gian không hạn chế cơ mà.

Kim Thế Giai giơ cánh tay về phía Phương Triết, sau đó hần xòe ra, một cái lợi nhận màu bạch kim sắc bén lộ ra. Đây chính là vũ khí vô cùng lợi hại của hần, hần nhìn Phương Triết mĩa mai “Vũ khí của ngươi đâu?”

Phương Triết không đeo kiếm, không có nghĩa là hần không có kiếm. Trước khi đi, Phương Long đã đưa thanh kiếm của hần cho Phương Triết dùng tạm, chẳng qua là hần để thanh kiếm trong túi càn khôn bên thắt lưng, chẳng ai nhận ra mà thôi.

Phương Triết nhìn đối phương chờ đợi, hần giơ ngón trỏ lên nói “Đây chính là vũ khí của ta!”

Kim Thế Giai thấy hành động ngây ngô của đối phương, hần ôm bụng cười. Hần vừa cười vừa nhìn về phía đồng bạn hần bên dưới “Hần... sợ quạ đến mất trí rồi!”

Hần không giỡn nữa, dáng người nghiêng về trước, sau đó phóng về phía Phương Triết với tốc độ cực nhanh, lợi nhận trong tay hần quét một đường từ trên xuống dưới, rồi nện vào nền trên lôi đài, nhưng không hề đánh trúng Phương Triết. Lúc này Phương Triết đã vận chuyển Văn Trung Bộ lướt về sau lưng hần, nhẹ nhàng dùng một chỉ ngay sống lưng hần, khiến hần hét thảm lên, hần bị đẩy về trước năm bước chân. Hần té sấp mặt, mà không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Các đồng bạn của hần bên dưới cũng không nhìn ra động tác vừa rồi của Phương Triết.

Phương Triết nhìn Kim Thế Giai, nét mặt nghiêm túc nói “Để ta cho ngươi biết ngạo nghễ không phải hướng kẻ yếu đùa giỡn, mà ngạo nghễ chính là có bản lĩnh nghiền ép đối phương không thể phản kháng, đó mới là ngạo nghễ!”

Nói rồi, Phương Triết bước một chân về trước lấy đà, thoáng chốc đã xuất hiện bên cạnh Kim Thế Giai, tung một cước ngay bụng hần, khiến hần lăn lộn vài vòng rồi rơi khỏi võ đài.

Hắn không kịp trở tay, không kịp phóng sang nơi khác đã thấy mình rơi khỏi võ đài mà không cách nào phản kháng. Hắn hét lên “Ta không phục, ta chưa có dùng đến tuyệt chiêu, ta không phục!”

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn tuyên bố “Trận thứ tư, Phương Triết thắng!”

Phương Triết liếc nhìn về phía Bạch Văn Sơn, hắn cũng phải có một chút khí thế để chào đón nhân tài Bạch gia. Đối với hắn, thiện cảm đối với Bạch gia của hắn vô cùng tốt. Bạch gia không cần giúp hắn nhiều, chỉ cần bảo hộ gia tộc hắn, xem như là một ân tình khác cốt ghi tâm.

Kim Thế Giai vô cùng thất lạc, hắn trở về phía đồng bạn với tâm trạng không cam tâm. Chỉ trong vài hô hấp ngắn ngủi, hắn bị loại khỏi Tuyển Thiên Tài Chiến chỉ vì kinh thường đối thủ.

Lúc này một tên đồng bạn hắn cầm một danh sách các thí sinh cho hắn xem. Trong đó có ghi chép đánh giá đầy đủ của ba mươi thí sinh ba nước. Kim Thế Giai lúc này mới sững sờ, hắn càng thất lạc hơn. Đối thủ hắn, không phải tầm thường mà là nhân vật mới nổi mấy tháng gần đây, có hai bộ tuyệt kỹ của môn phái Văn Du Nam Tiên Cư.

Hắn thật sự thất vọng hơn, khi vừa rồi gặp một đối thủ mạnh mà chưa toàn lực đánh hết sức mình. Hắn nắm chặt bàn tay, nhủ thầm “Sau Tuyển Thiên Tài Chiến, ta sẽ khiêu chiến lại người, Phương Triết!”

Về phần trên võ đài lúc này, vị chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục tuyên bố “Trận tiếp theo Sơn Kiệt Doanh đến từ Xiêm Lợi đấu với Dương Nhất Lang đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Dương Nhất Lang tháo trường thương ra khỏi lưng, hắn đưa ngón cái về hướng Phương Triết âm thầm nói “Tôi phiên vì huynh biểu diễn rồi, chăm chú xem nhé!”

Phương Triết gật đầu, ánh mắt hắn nhìn theo Dương Nhất Lang cảm thương khí thế lên lời đài. Đối thủ hắn là Sơn Kiệt Doanh cũng là một người dùng thương. Nhưng thương của Sơn Kiệt Doanh có cán thương to gấp hai lần cán thương của Dương Nhất Lang, bên ngoài đánh giá, thương của Sơn Kiệt Doanh thiên về trọng binh, nên uy lực chắc chắn sẽ cao hơn nhiều so với Dương Nhất Lang.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Cả Dương Nhất Lang và Sơn Kiệt Doanh đã nghe thấy tiếng chuông, nhưng vẫn không động đậy. Bọn họ đều là người dùng thương, có khí chất của trượng phu đỉnh thiên lập địa. Nên không hề xem nhẹ đối thủ. Dương Nhất Lang hướng đối phương nói “Mời Sơn huynh ra chiêu!”

Sơn Kiệt Doanh không khách khí, hắn ba bước tiến về trước, một thương đâm thẳng về hướng Dương Nhất Lang, mũi thương tạo ra một khí kinh như một mũi tên lao về trước. Dương Nhất Lang cũng cùng thương gạt sang một bên, bước chân hắn né sang một bên rồi xoay người một vòng, tung ra chiêu Nhất Kích đánh về hướng Sơn Kiệt Doanh. Mũi thương Dương Nhất Lang quơ một đường chéo, nên tạo ra một nhát chém như phong nhận lao về trước.

Sơn Kiệt Doanh cũng không kinh suất, hắn dựng trọng thương đứng thẳng, dễ dàng phá vỡ đòn tấn công vừa rồi.

Cả hai hầu như thương pháp điều luyện thuần phục, không hề có một chút nào qua loa, chiêu thức vô cùng đẹp mắt.

Bên dưới, khán đài quan chiến cũng không ngừng nuốt xoa hai thí sinh ngang ngửa nhau, phong thái đối kháng cũng vô cùng tôn trọng lẫn nhau.

Dương Nhất Lang cước bộ lao về trước năm bước chân sử dụng Tam Liên Sát, mũi thương tạo ra ba đường khí kinh hầu như che chắn tất cả hướng nhìn của đối phương. Sơn Kiệt Doanh lui về sau hai bước hắn bạo phát ra khí thế, rồi hét lên “Nhất Trọng Oanh Không!”

Một loại khí thế lan tỏa ra xung quanh, như một cơn gió lửa ra hai bên lời đài. Bọn người quan chiến hầu như nổi da gà.

Chiêu thức vừa rồi bạo phát của Sơn Kiệt Doanh không những đẩy lui được Tam Liên Sát, còn tạo ra một loại phản chấn, khiến Dương Nhất Lang lui về phía sau.

Dương Nhất Lang thở dồn dập, hắn không ngờ đối thủ hắn có kinh lực mạnh như vậy.

Sơn Kiệt Doanh nhìn Dương Nhất Lang thở dồn dập, nét mặt hắn khẽ cười. Sau đó hắn phi thân về trước nói “Đờ chiêu Cuồng Long Oanh Sát của ta!”

Dương Nhất Lang không rời mắt trước bóng dáng đang lao về phía mình. Đối phương lúc này như một cuồng long khí thế hùng hục, thương trong tay hắn xoay vòng, sau đó nện xuống mặt đất tạo ra một địa chấn hất tung Dương Nhất Lang lên. Nhân cơ hội đó, Sơn Kiệt Doanh dùng trọng thương quơ ngang người Dương Nhất Lang, Dương Nhất Lang dùng thương chắn ngang ngực đỡ được, nhưng uy lực khá mạnh, hắn một lần nữa bị đẩy lùi về sau.

Lúc này Dương Nhất Lang sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng, mặc dù vậy hắn vô cùng mãn ý vì gặp được đối thủ cân sức.

Sơn Kiệt Doanh nhìn đối thủ mình đang bị dồn về phía sau, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu thua cuộc. Hắn tiếp tục tiến về trước, sử dụng chiêu thức Tam Liên Kích, gần giống với Dương Nhất Lang để phong tỏa đường đi đối phương.

Dương Nhất Lang nhìn Tam Liên Kích tiến tới, hắn đứng thẳng người giờ thương lên cao, rồi hét lớn “Phá Thiên!”

Một hư ảnh ngân long thoát ra từ mũi thương, lập tức đánh về phía Sơn Kiệt Doanh, sắc mặt hắn lập tức biến sắc. Hắn biết chiêu này rất mạnh, không thể xem thường, nhưng đang ở thế công rút lui không kịp. Hắn liền dùng trọng thương che chắn trước ngực, ngân long bạo phát đánh bật hắn văng về phía sau năm trượng, lần đầu tiên hắn bị đối phương áp đảo.

Dương Nhất Lang không đợi đối phương bình tĩnh, hắn tiếp tục quét một đường thương từ dưới lên trời, hét lên “Địa Chấn!”

Một vết nứt từ đường thương lao về phía Sơn Kiệt Doanh khiến hắn hoảng sợ né sang một bên nhưng không kịp, lúc này Dương Nhất Lang đã tiếp cận hắn ra liền tiếp Nhất Kích, Tam Liên Sát, Sơn Kiệt Doanh hoàn toàn lãnh trọn một tuyệt chiêu cùng hai chiêu áp sát khiến hắn bị đánh bay ra khỏi võ đài.

Toàn trường lúc này “ồ” lên kinh ngạc, liền tiếp xuất ba chiêu thức vô cùng đẹp mắt, đánh bay đối phương văng ra khỏi võ đài. Đây chính là cảnh đẹp mắt nhất từ đầu trận đến giờ.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn vào võ đài tuyên bố Dương Nhất Lang thắng.

Dương Nhất Lang thở ra, hắn đã cố gắng hết sức mới đẩy lui được một đối thủ mạnh dùng thương. Ánh mắt hắn nhìn về hướng Phương Triết, vừa rồi hắn sử dụng địa chấn hầu như đã chiến thắng, nhưng nhớ đến lời dặn của Phương Triết. Hắn tiếp tục sử dụng hai chiêu thức áp sát để chắc chắn hạ địch nhân. Quả thực, hiệu quả vô cùng hoàn mỹ.

Phương Triết bên dưới nhìn về hướng Dương Nhất Lang giơ ngón cái lên tán thưởng. Cả hai cùng nhìn nhau phá lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Đào xoắn phong bạo, hoa thiên nhai

Cho đến thời điểm hiện tại, phía thí sinh Thanh Lương Quốc vẫn chưa có người nào bị loại. Đây chính là điều ai cũng có thể lường trước, vì Thanh Lương Quốc nhân tài luyện võ rất nhiều.

Nhưng may mắn không kéo dài được bao lâu trong hai trận tiếp theo sau đó.

Trận thứ sáu giữa Sơn Ngón đến từ Xiêm Lợi và Đái Ôn đến từ Thanh Lương Quốc diễn ra vô cùng nhanh chóng. Khi hai thí sinh lên võ đài, Sơn Ngón vốn xuất phát từ Xiêm Lợi, gọi quyền cước lại được mệnh danh là Khoái Quyền nên khi tiếng chuông vừa báo hiệu bắt đầu, Sơn Ngón đã phóng tới tiếp cận Đái Ôn, xuất ra Vô Liệp Thủ cùng Liên Hoàn Cước đá bay Đái Ôn khỏi võ đài trong sợ ngớ ngàng của tất cả mọi người. Trận thi đấu chỉ diễn ra trong vòng mười hô hấp.

Đến trận thứ bảy, Thạch Trung đến từ Xiêm Lợi vác trên vai một thanh đại đao nặng chừng hai trăm cân lên võ đài khiến đối phương hai chân bủn rủn. Hắn cũng dùng thời gian mười hô hấp đánh bay Vương Đại của Thanh Lương Quốc sử dụng quyền pháp ra khỏi võ đài. Thế là trong hai trận liên tiếp, phía Thanh Lương Quốc bị loại hai thí sinh vô cùng chống vánh.

Nói về đặc ý, đương nhiên là thí sinh Xiêm Lợi. Hai người đó một là Khoái Quyền, hai là Đao Vương hầu như đại diện Xiêm Lợi mang đến kiêu ngạo. Chưa nhắc đến một nhân vật lợi hại khác là Kim Vô Lại, mới chân chính là cao thủ vẫn chưa đến lượt xuất thủ.

Lúc này, chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục lên võ đài tuyên bố “Trận cuối cùng của buổi sáng là đại diện Thanh Nguyên Quốc Hoa Thiên Nhai đấu với Chúc Ngọc Sương của Thanh Lương Quốc. Mời hai thí sinh vào vị trí!”

Hoa Thiên Nhai nhìn về phía Dương Nhất Lang, rồi lên lôi đài. Hắn chờ đợi khoảnh khắc này khá lâu, chờ đợi ngày tỏa sáng của Đào Xoắn Hoa gia rất lâu rồi. Ánh mắt hắn nhìn về phía vị cô nương đang chậm rãi bước lên lôi đài.

Bên phía Chúc Ngọc Sương cũng đưa ánh mắt về phía Hoa Thiên Nhai. Trên thắt lưng nàng có một chuỗi kiếm quấn quanh thắt lưng, đó là Vô Miên Kiếm một trong những bảo kiếm gia truyền gia tộc nàng. Chúc gia cô tuyệt học là Tuyết Hoa Kiếm và Mai Hoa Kiếm và chỉ sử dụng với binh khí là kiếm dẻo, độ linh hoạt hầu như không có binh khí nào so sánh được.

Tiếng chuông vang lên, trận đấu có thể bắt đầu.

Ánh mắt Hoa Thiên Nhai nhìn về hướng Chúc Ngọc Sương chậm rãi nói “Gặp gỡ Chúc cô nương là vinh hạnh của Hoa Thiên Nhai ta!”

Bên dưới quan chiến, Dương Nhất Lang cùng Phương Triết khòe miệng giật giật. Bọn hắn lần đầu tiên thấy Hoa Thiên Nhai chủ động nói chuyện, điều này chứng tỏ Hoa Thiên Nhai đối với Chúc Ngọc Sương đã động lòng.

Về phía Chúc Ngọc Sương thấy chỉ đối phương khách sáo, nàng ta cũng chào hỏi “Không dám!”

Nét mặt Chúc Ngọc Sương nghiêm túc lại. Nàng rút ra kiếm dẻo bước về phía Hoa Thiên Nhai xuất kiếm, đường kiếm mềm mại uyển chuyển như một con bạch xà tấn công Hoa Thiên Nhai. Hắn ta tư thế vẫn vô cùng ung dung, cước bộ vô cùng nhẹ nhàng, không chú ý nhiều đến động tác của nàng ta.

Hoa Thiên Nhai không để đối phương mất hứng, hắn xuất một thanh bán nguyệt đao bên hông ra, đỡ đường kiếm, sau đó quét một đao về phía nàng để nàng lui về phía sau. Chúc Ngọc Sương khòe miệng mỉm cười đối với hắn, sau đó nàng phóng lên không trung, mũi kiếm từ trên chia xuống như những hoa mai rơi xuống, đó là tuyệt học Mai Hoa Kiếm của Chúc gia.

Hoa Thiên Nhai không mai sợ hãi. Hắn lại rút thêm một cây bán nguyệt đao còn lại, hai chui đao ghép lại thành một cây loan đao vô cùng đẹp mắt. Hắn hướng lên trên xoay đao đối kháng với chiêu kiếm của Chúc Ngọc Sương. Nàng ta lúc này ánh mắt vô cùng bất ngờ, không có cách nào khác liền rút lui về sau năm bước.

Chúc Ngọc Sương dừng lại, hai tay chấp lại hướng hắn nói “Đa tạ Hoa huynh đã nhường, tiểu nữ không phải đối thủ của Hoa huynh, bất quá, Hoa huynh có thể biểu diễn chiêu thức Đào Xoắn Phong Bạo vang danh của Hoa gia được không? Tiểu nữ sẽ vô cùng cảm kích!”

Hoa Thiên Nhai bất ngờ, hắn không nghĩ tới nàng ta có tìm hiểu về hắn. Trong giao đấu rõ ràng nàng ta không hề sử dụng quá nhiều sát chiêu, chỉ là thăm dò không hề có ác ý. Hắn mỉm cười, thu đao lại nói “Chúc cô nương đã nói như vậy, từ chối là bất kính!”

Hoa Thiên Nhai nét mặt nghiêm lại, không còn vẻ hòa nhã như ban đầu. Hắn phóng một thanh bán nguyệt đao về phía Chúc Ngọc Sương, bán nguyệt đao xoay một vòng quanh nàng ta, thân ảnh hắn lúc này xuất hiện ở ba hướng của Chúc Ngọc Sương đồng thời vung đao, mỗi một nhát đao hầu như là nhanh không kịp nhìn thấy, đến khi thanh bán nguyệt đao xuất hiện sau lưng Chúc Ngọc Sương, hắn lấy thanh còn lại ghép thành loan đao, sau đó phóng vút lên cao, chém xuống một nhát cực kỳ khủng bố cách Chúc Ngọc Sương một bước chân, uy lực khủng khiếp gây ra tiếng vang cực kỳ lớn, đồng thời làm lung một lỗ trên lôi đài.

Hắn đáp xuống đất nhẹ nhàng, với tay lấy ba sợi tóc đang rơi xuống của nàng. Tốc độ nhanh đến mức toàn bộ quá trình ra chiêu chỉ trong mười hô hấp.

Chúc Ngọc Sương trong lòng đổ một giọt mồ hôi, sắc mặt nàng tái nhợt. Mặc dù chỉ là biểu diễn, nhưng uy lực kinh khủng đó, bản thân nàng không thể nào đối kháng nổi.

Chúc Ngọc Sương không nói gì, chậm rãi lướt qua người Hoa Thiên Nhai đồng thời cho hắn một cái nháy mắt. Nàng không nói chuyện, một phần nàng không dám nói, nói ra đối phương sẽ biết nàng run rẩy, sợ làm mất hình tượng đối với hắn.

Bên dưới khán đài, phải công nhận một điều là hoàn toàn tĩnh lặng. Bọn họ vừa nhìn thấy chính là một màn biểu diễn cực kỳ đặc sắc, cực kỳ ấn tượng. Uy lực đó không hổ danh là Đào Xoắn Phong Bạo của Hoa gia. Ngay cả Dương Nhất Lang cũng bất ngờ, hắn không nghĩ tới Hoa Thiên Nhai giấu tài hay đến như vậy. Huynh đệ từng trải qua chinh chiến, nhưng hắn chưa lần nào xuất chiêu mạnh đến như vậy. Hắn lúc này trong lòng âm thầm oán trách “Huynh đệ không bằng mấy nhân a!”

Lâm Ngạn chấp sự lúc này đã bình tĩnh lại, thực sự màn trình diễn vừa rồi cũng làm hắn kinh ngạc, hắn bước ra tuyên bố “Trận cuối cùng buổi sáng khép lại, phần thắng thuộc về Hoa Thiên Nhai. Đầu buổi chiều sẽ tiếp tục các trận còn lại, thí sinh nào vắng mặt sẽ bị loại khỏi danh sách Tuyển Thiên Tài Chiến”.

Chấp sự Lâm Ngạn tuyên bố xong, liền cùng những vị chấp sự ở đài cao rút lui. Bên dưới khán đài, người đến quan chiến cũng lần lượt ra về. Không khí xung quanh cũng không kém phần náo nhiệt.

Phương Triết, Dương Nhất Lang lúc này vẫn còn trong nhóm thí sinh cùng lão viện trưởng đợi mọi người tập hợp đông đủ, rồi cùng về khách điểm. Lão viện trưởng ánh mắt nhìn qua

một lần bọn người Phương Triết, trong lòng âm thầm đánh giá cao.

Lúc này Trầm Phi vốn im lặng, ít giao tiếp với các thí sinh khác lên tiếng “Việc mất tích của Trịnh Phi Tuyết lão viện trưởng đã cho người điều tra chưa?”

Lão nhìn Trầm Phi một lúc, hồ hững nói “Việc đó lão đã báo lên các chấp sự, vì vắng mặt nên tư cách đã bị loại khỏi danh sách. Việc này lão sẽ gửi mật thư báo cáo về gia tộc nàng ta!”

Lão nói xong, liền lướt qua hắn không muốn nói chuyện tiếp. Trầm Phi ở lại, cảm thấy vẫn chưa hài lòng với cách trả lời của lão viện trưởng. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi rời khỏi đoàn. Lão viện đi một đoạn, sau đó nhìn theo hướng Trầm Phi rời khỏi, lão nhếch miệng cười.

Tối hôm trước, Phương Triết vác Trịnh Phi Tuyết trên lưng âm thầm đến gặp lão và thuật lại toàn bộ sự việc cho lão hay. Lão lúc đó vô cùng bất ngờ, lại vô cùng tức giận nhưng lão không thể nào trực tiếp đến đối chất với bọn người giám sát sử được. Lão không thể đem lời Trịnh Phi Tuyết ra làm chứng cứ, nếu đối phương phản đòn, số phận Trịnh gia xem như xong, hơn nữa nghiêm trọng hơn là ảnh hưởng đến quan hệ giữa Thanh Nguyên Quốc và Thiên Minh Quốc, như vậy sự việc sẽ rắc rối hơn.

Thế là lão âm thầm giam giữ Trịnh Phi Tuyết, lão cứ để mọi việc diễn ra như không có việc gì.

Theo lời Phương Triết, Trầm gia cũng là một nội ứng của một nhân vật ở Trung Châu. Lão âm thầm cảnh giác với các thí sinh khác, cần dặn mọi người tuyệt đối giữ kín. Tất cả đều biết, chỉ một mình Trầm Phi là ngờ ngác không biết gì.

Phương Triết phía sau nhìn theo bóng dáng lão viện trưởng. Trong lòng hắn âm thầm đánh giá diễn xuất của lão viện trưởng. Hắn không nghĩ tới, sự việc vô cùng nghiêm trọng lão lại giải quyết gọn gàng đến như vậy.

Lúc này, Dương Nhất Lang ở phía sau đi tới, vỗ vai Phương Triết, hắn nói “Chúng ta tìm một tửu lâu nào đó dùng com đi, sẵn chúng ta bàn đến chuyện hi sự của Hoa huynh luôn!”

Hắn vừa nói vừa khiêu vai Hoa Thiên Nhai. Biểu hiệu hôm nay của hắn mọi người đều nhìn thấy, hắn không thể nào phản bác được, nên hắn giữ im lặng, mặc cho bọn người Dương Nhất Lang đùa cợt.

Dương Nhất Lang quan sát Phương Triết một hồi lâu, hắn mới nghĩ ra vấn đề, hắn nói “Cuối cùng vi huynh cũng nghĩ thông. Phương đệ thiếu thiếu gì đó, thì ra là thiếu một thanh hạo kiếm!”

Phương Triết ngẩn người, muốn phản bác nhưng hắn nghĩ lại. Thanh kiếm trong túi càn khôn vẫn là của Phương Long, không phải của hắn. Hắn gật đầu nói “Đúng là thiếu một thanh kiếm, Dương huynh biết chỗ tìm một thanh hạo kiếm sao?”

Dương Nhất Lang đưa ngón cái lên nói “Yên tâm, vi huynh đã điều tra một chỗ bán binh khí tốt nhất Lâu Lan Thành, dùng com xong, chúng ta cùng đi!”

Phương Triết gật đầu, rồi cùng Dương Nhất Lang, Hoa Thiên Nhai rời khỏi quảng trường. Lúc này xung quanh đã không còn nhiều người lưu lại.

Trầm Phi trước đó rời đi, chẳng qua hắn nấp vào một vách tường âm thầm quan sát Phương Triết. Lý do là vì hắn ngửi được mùi hương của Trịnh Phi Tuyết trên người hắn, đó là vì hắn và Trịnh Phi Tuyết có quan hệ mập mờ. Mùi hương quen thuộc, hắn dễ dàng đánh hơi ra được.

Hắn nhìn theo bóng lưng Phương Triết thì thầm “Người đóng kịch, ta cũng chỉ là phối hợp với người mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đến tiệm bảo khí

Sau khi ba người Phương Triết, Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai dùng com xong. Bọn họ từ tửu quán bước ra bên ngoài đường phố, lúc này người người qua lại vô cùng đông đúc, nhộn nhịp. Trong đó có nhiều người từ nơi khác đến quan chiến.

Điểm đến kế tiếp của bọn họ là trung tâm Lâu Lan thành, tìm Đông Phương Bảo Điểm. Đó là tên một cửa tiệm bán binh khí cổ xưa, và có tiếng tăm ở Lâu Lan Thành.

Bọn họ đi được một đoạn đường thì bất gặp Kim Thế Giai đang đứng chờ sẵn. Xung quanh hắn có thêm ba đồng bạn tham gia Tuyền Thiên Tài Chiến. Bọn họ nhận ra ba người đi theo là Kim Vô Lại, Kim Thánh và Kim Luân.

Kim Thế Giai vừa thấy Phương Triết liền tiến lại gần, hắn chấp tay nói “Ta đợi Phương huynh đệ ở đây đã lâu, chỉ muốn tái chiến một trận sáng khoái. Hy vọng phương huynh đệ giúp ta toại nguyện!”

Phương Triết nhìn Kim Thế Giai chưa từ bỏ ý định khiêu chiến. Hắn nhìn xung quanh người đi đường tấp nập, nơi này bất tiện. Hắn nói “Buổi chiều gặp nhau ở quảng trường, tìm một võ đài trống. Ta đợi người ở đó!”

Kim Thế Giai thấy đối phương khảng khái như vậy, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Hắn thua đối phương trong thi đấu chính thức, nhưng tâm lý chưa chuẩn bị kỹ càng đã thua cuộc khiến hắn chưa phục. Mà khí phách người Xiêm Lợi lại không dễ dàng từ bỏ chảy trong máu hắn, khiến hắn không cam tâm.

Hắn lùi ra sau một bước, chấp tay nói “Phương huynh đệ đáp ứng, xem như giúp ta một ân tình, Kim Thế Giai ta vô cùng cảm kích!”

Hắn nói xong, liền cùng ba đồng bạn rút lui theo con đường khác. Trước khi đi, Kim Vô Lại đưa ánh mắt về phía Hoa Thiên Nhai bên cạnh. Hắn chứng kiến Đào Xoán Phong Bạo của Hoa Thiên Nhai, trong lòng vô cùng chờ mong, nếu có dịp khiêu chiến, xem như gặp một đối thủ tầm cỡ trong nhân sinh của hắn.

Phương Triết nhìn bọn họ rời đi, trong lòng thay đổi cảm nhận về con người Kim Thế Giai. Lúc tỷ thí, hắn nghĩ đối phương cao ngạo, bản tính chán hắn rất xấu, không nghĩ tới cách nhìn về con người Xiêm Lợi của hắn đã sai lầm.

Dương Nhất Lang tiếp tục dẫn hai người bạn về phía trung tâm Lâu Lan Thành. Vị trí trung tâm, cách chỗ bọn họ một khoảng cách cũng không xa lắm, ước chừng một canh giờ cưỡi bộ đã tới. Xung quanh quan cảnh vô cùng đông đúc, người người qua lại đông hơn khu vực quảng trường rất nhiều. Chính giữa có một bảo điểm cực kỳ lớn, có tên là “Bách Bảo Hoa Lâm”. Vị trí vô cùng nổi bật, người người ra vào vô cùng tấp nập. Đây là nơi buôn bán binh khí, bảo thạch lớn nhất khu vực trung tâm Lâu Lan Thành.

Dương Nhất Lang không ghé vào Bách Bảo Hoa Lâm mà hắn đi thêm một đoạn đường nữa. Lúc này hắn rẽ vào một con đường nhỏ, đi hết cuối con đường nhỏ mới bắt gặp một cửa tiệm có đề bảng “Đông Phương Bảo Điểm”, đây là một cửa tiệm không lớn lắm, người qua lại cũng không nhiều.

Dương Nhất Lang không nói gì, mà tiến vào bên trong. Lúc này có một chàng quỳ ra tiếp đón, hắn niềm nở nói “Hoan nghênh Dương công tử ghé thăm bốn điểm!”

Phượng Triết không nói gì, hắn chỉ chú ý quan sát bối cảnh xung quanh. Mặc dù cửa tiệm không lớn, nhưng có trang trí nhiều loại binh khí nhìn vô cùng đẹp mắt. Có loại chỉ cần nhìn thấy, độ bóng loáng đã chiếu vào mắt hắn.

Dương Nhất Lang nói “Bằng hữu ta muốn tìm một thanh bảo kiếm!”

Lão chàng quỳ gật đầu, sau đó dẫn ba người đi vào sâu bên trong. Bên trong bày nhiều loại hình kiếm hơn, màu sắc cũng đa dạng. Hình thể, kích thước, cân trọng cũng đa dạng.

Phượng Triết chậm rãi nhìn qua từng thanh bảo kiếm, hắn chỉ quan tâm những loại kiếm có bề ngoài mỏng manh, độ dài chừng ba thước trở lại.

Dương Nhất Lang chỉ về một thanh kiếm màu vàng óng nói “Đó là Ngân Hoàng Kiếm, vô cùng sắc bén. Phượng đệ thử xem!”

Phượng Triết với lấy, cầm trong tay thanh kiếm rung lên một hồi, âm thanh vô cùng êm tai, đây chắc hẳn là một thanh kiếm tốt. Nhưng hắn vẫn chưa thích lắm, nó quá nổi bật.

Phượng Triết nhìn về một thanh kiếm cũ kỹ, có bề ngoài sần sùi không trơn bóng, màu sắc đen huyền. Hắn vô cùng ấn tượng những vật có màu đen huyền, nên với lấy, cầm lên quơ một đường kiếm. Đường kiếm vô cùng mượt, trơn tru, chính là cảm giác này.

Hắn hướng lão chàng quỳ nói “Lấy thanh này đi!”

Lão chàng quỳ nhìn thanh kiếm trong tay, đây là một thanh kiếm không phải để bán. Lão không phải giao dịch có được nó, mà là nhặt được trên đường đi. Đối với lão, nó chỉ là một món quà kỷ niệm trong chuyến hành trình sưu tầm bảo kiếm của lão mà thôi. Lão không nhận ra nó là một thanh kiếm tốt, nó giống như một loại bị bỏ đi mà thôi.

Lão nói “Nó đáng giá một trăm lượng mà thôi!”

Phượng Triết “à” lên một tiếng. Hắn chọn kiếm, lại là đồ bỏ đi sao. Giá cả như cho không như vậy.

Dương Nhất Lang cũng cảm thấy Phượng Triết lựa chọn sai, hắn kè tai nói “Phượng đệ thiếu ngân lượng, cứ nói vì huynh, vì huynh cho đệ mượn dùng!”

Phượng Triết mỉm cười, hắn gật đầu nói “Thực tế, kiếm đối với ta giống như vật trang trí, thích mới là lựa chọn đầu tiên của ta. Với lại bản tính ta không thích đồ vật quá nổi bật!”

Dương Nhất Lang thấy hắn nói vậy, trong lòng nghĩ là Phượng Triết không mang theo ngân lượng nên mới khước từ thanh bảo kiếm. Hắn liền hướng chàng quỳ nói “Vay lão lấy thanh kiếm này, với Ngân Hoàng Kiếm cho ta, ta lấy cả hai!”

Nét mặt lão chàng quỳ lúc này mới khôi phục. Lão cứ tưởng lâu lâu có một khách nhân ghé bốn tiệm, lại không bán được một thanh bảo kiếm nào. Lão cười hóm hờ nói “Ngân Hoàng Kiếm chín ngàn lượng, còn thanh kiếm kia xem như lòng thành của lão đi!”

Phượng Triết lúc này sắc mặt vô cùng khó xử, hắn không nghĩ tới kiếm hắn chọn lại là tặng phẩm. Hắn rất muốn khước, nhưng thôi, hắn vốn khiêm tốn, nhã nhặn và không thích nổi bật. Tặng phẩm thì tặng phẩm vậy.

Dương Nhất Lang chớp lấy thanh Ngân Hoàng Kiếm ném cho Phượng Triết nói “Kiếm này tặng cho Phượng đệ, xem như quà tặng của bằng hữu đi!”

Phượng Triết xua tay lia lịa nói “Ta không phải không có ngân lượng... mà là...”

Dương Nhất Lang khoát tay nói “Phượng đệ không cần khách khí, xem như sau này có dịp cần giúp đỡ, Phượng đệ chiếu cố vì huynh là được!”

Phượng Triết nhìn Dương Nhất Lang vô cùng thúc ép, hắn cuối cùng cũng nhận lấy. Sau đó cầm hai thanh kiếm trong tay rời khỏi tiệm bảo khí. Lão chàng quỳ ở lại, nét mặt vô cùng tươi tắn vì bán được một thứ tốt, xem như lão không cần phải dẹp cửa tiệm rồi.

Ba người Phượng Triết rời khỏi tiệm bảo khí, trở về quảng trường tiếp tục tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến. Cả ba đều đã trải qua vòng đầu loại, nên buổi chiều họ đến chủ yếu là quan chiến cô vũ đồng đội, riêng Phượng Triết là đáp ứng Kim Thế Giới nhận lời khiêu chiến của hắn.

Khu vực võ đài trung tâm lúc này đã yên ổn, tất cả thí sinh tham gia đều có mặt đông đủ. Tiếng chuông vang lên kéo dài một hồi, chấp sự Lâm Ngạn mới bước lên võ đài tuyên bố “Buổi thi đấu tiếp tục. Trận thứ chín giữa Trầm Phi đến từ Thanh Nguyên Quốc với Cao Lương đến từ Thanh Lương Quốc, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Trầm Phi lúc này liền ngang bước lên võ đài, ánh mắt hắn nhìn đăm đăm về hướng đối thủ. Trong tay đối phương cầm trường thương cũng không kém phần yếu khí thế.

Cả hai đứng đối diện nhau, nét mặt Trầm Phi có một phần ngạo nghễ. Tiếng chuông vang lên, trận đấu báo hiệu bắt đầu.

Trầm Phi rút kiếm ra, khẽch miệng cười nói “Ngươi xui xẻo!”

Vừa dứt lời, thân ảnh của Trầm Phi biến mất tại vị trí đang đứng. Lúc hắn xuất hiện đã là phía sau của Cao Lương. Cao Lương phản ứng cực kỳ nhanh sử dụng Tam Liên Kích đẩy lùi đối phương, nhưng thân ảnh Trầm Phi không phải thật, đó chỉ là một loại ảo giác khiến trong lòng Cao Lương âm thầm than không ổn.

Cánh tay Cao Lương đang cảm thương đầy khí thế bất ngờ xụi xuống, không còn một tí sức lực, kế tiếp là chân hắn đứng không vững phải khụy xuống.

Chỉ trong vòng không tới mười hô hấp, Cao Lương đã vô cùng thê thảm ngồi trên võ đài, không thể nào đứng dậy được.

Bọn người quan chiến bên dưới không biết chuyện gì đang xảy ra, thì lúc này từ cổ tay, cổ chân của Cao Lương đã xuất hiện những vết cắt. Hắn hoàn toàn bị Trầm Phi phế đi.

Chấp sự Lâm Ngạn nhượng chân mày lại. Hắn liếc về phía tổng chấp sự xin ý kiến, đổi lại là một sự bình thản chấp nhận kết quả.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn bước ra tuyên bố “Trầm Phi thắng!”

Bên dưới, Phượng Triết chân mày nhíu lại. Hắn có thể nhìn rõ ràng, Trầm Phi sử dụng một loại thân pháp vô cùng linh hoạt, nhanh đến độ có thể tạo ra một tàn ảnh như hắn. Nhưng hắn không nhìn thấy dấu hiệu của linh khí dao động, đây có thể là một loại bí kỹ bộ pháp kết hợp với kinh lực tạo ra. Nhưng mà hắn ra tay quá ngoan độc.

Trầm Phi bước xuống võ đài, trong sự la hét phản đối của phía thí sinh Thanh Lương Quốc, vì hắn ra tay quá ngoan độc. Đã phế đi một trong những thiên tài của họ.

Hắn lướt qua Phương Triết, để lại một nụ cười âm hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Toàn trường đổ dồn về lôi đài phụ

Trận tỷ thí thứ chín khép lại bằng sự ra tay ngoạn độc của Trầm Phi, điều này gây ra một sự dao động không nhỏ đến tâm lý bọn người Thanh Lương Quốc. Lý do là trong so đấu không ra sát chiêu, Trầm Phi không ra sát chiêu, nhưng lại phế đi đối thủ. Điều này không cấm, nhưng vì ra tay quá ngoạn độc, khiến trong lòng nhiều người quan chiến vô cùng oán giận.

Lão viện trưởng nhìn tràng cảnh như vậy, ảnh hưởng đến uy tín của Thanh Nguyên Quốc, nhưng lão vẫn không biểu lộ phản đối ra bên ngoài. Lão chỉ thoảng nhiu đôi chân mây bạc trắng lại rồi tiếp tục quan chiến.

Lúc này chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục tuyên bố “Trận tiếp theo Liên Chân của Thanh Nguyên Quốc đấu với Kim Thánh của Xiêm Lợi. Mời hai thí sinh vào vị trí!”

Liên Chân cùng Kim Thánh bước lên võ đài, hai người nhìn nhau chấp tay chào hỏi. Liên Chân sử dụng trường đao, còn Kim Thánh sử dụng kiếm. Hắn là thành viên hiếm hoi của Xiêm Lợi sử dụng kiếm. Nên được một số người quan chiến bên dưới chờ mong.

Tiếng chuông vang lên, Kim Thánh trực tiếp lao tới sử dụng một loại kiếm pháp điêu luyện như một cơn gió đâm về phía Liên Chân. Liên Chân ánh mắt tập trung quan sát biến hóa của chiêu kiếm đối thủ, hắn liền dùng Liên Đao ra đối kháng. Do trường đao uy lực mạnh hơn, Kim Thánh tạm thời lùi về sau năm bước chân.

Trong lòng Liên Chân đánh giá Kim Thánh kiếm thế khá yếu không nhu cũng không cương, nghĩ là như vậy, nhưng hắn vẫn không kinh thường đối thủ. Ánh mắt hắn vẫn tập trung quan sát.

Kim Thánh nhìn đối phương tôn trọng hắn, hắn cũng không quá vội vàng. Hắn đứng ngay ngắn lại, một tay cầm kiếm, một tay chỉ về đối phương tạo ra một thế kiếm, thế kiếm này vô cùng đẹp mắt. Liên Chân không hề phân tâm, ánh mắt hắn tập trung vào đối phương không mai mai khinh suất.

Nhất thời, ánh mắt Kim Thánh lóe lên, một đường phi kiếm lao về phía Liên Chân, khiến hắn sùng sốt, tiếp theo đó, có ba thân ảnh từ ba hướng tập trung vào vị trí hắn tấn công.

Chiêu kiểu này tập trung sát khí thâm hậu, như là Tam Ảnh Liên Sát, hầu diệt sát đối thủ. Liên Chân không chút do dự, hắn phóng trường đao lên không trung, thân ảnh phóng theo sau rồi hét lên “Bách Hợp Nhất Đao”. Ở giữa không trung, hắn chớp lấy chui đao, sau đó chém hai nhát hình chữ thập, hắn tiếp tục quơ những đường đao qua lại tạo một loại áp súc cực kỳ lớn, giống như giam cầm đối phương vào một mạng lưới, khiến đối phương không thể nào thoát ra được.

Kim Thánh lúc này đang ở vào thế chủ động, nên không thể thu hồi chiêu kiếm kịp thời. Hắn bị một đao chém ngang ngực, rất may mắn là có thanh kiếm gánh chịu, nếu không hắn chắc chắn sẽ bị trọng thương. Kim Thánh bị đánh văng ra phía sau, hắn chật vật đứng dậy chấp nhận thua cuộc.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn đi ra tuyên bố phần thắng thuộc về Liên Chân.

Bên dưới, Phương Triết cũng mở to mắt ra quan sát. Chiêu thức này lần khiêu chiêu ở gia viên, hắn chưa dùng qua. Nếu không với sức phá hoại như vậy, hoa viên nhà hắn chắc chắn tan thành bình địa. Hắn thở phào ra một hơi may mắn.

Lúc này Kim Thế Giai bên phía Xiêm Lợi ra hiệu hắn đến một vị trí lùi đài bên cạnh, cách lùi đài trung tâm chừng hai mươi trượng.

Phương Triết gật đầu, sau đó tiến về phía lùi đài phụ. Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai cũng đi theo sau. Động tĩnh không lớn, nhưng vẫn rơi vào một vài ánh mắt trên khán đài. Có người nhận ra hai người bọn họ liền thắc mắc nói “Đó không phải Phương Triết cùng Kim Thế Giai đã có kết quả sao, vì sao họ lại lên lùi đài phụ?”

Một người khác ra vẻ hiểu chuyện nói “Có thể Kim Thế Giai thua không phục, nên muốn khiêu chiến. Đi, chúng ta qua đó xem thử?”

Lúc này, Kim Thế Giai đã không còn vẻ ngao ngễ nữa. Hắn biết đối phương đồng ý tái đấu đã là chuyện cho hắn một ân huệ. Nên hắn không biểu lộ bất kỳ tư thế nào làm đối phương phật ý.

Hắn hướng Phương Triết chấp tay nói “Lần trước mạo phạm Phương huynh đệ, lần này chân chính tái đấu, hy vọng Phương huynh đệ không nhân nhượng!”

Phương Triết gật đầu mỉm cười, hắn lấy ra Hoàng Ngân Kiếm trong túi cần khôn ra. Thanh kiếm sáng bóng, mang một màu vàng vô cùng đẹp mắt. Chỉ cần nhìn sơ có thể nhận ra đây đích xác là một thanh hảo kiếm.

Trong lòng Kim Thế Giai lúc này vô cùng chờ mong, hắn tìm hiểu kỹ lại đối phương. Đối phương là cao thủ dùng kiếm, có hai bộ kiếm pháp vô cùng điêu luyện là Phong Mạn Kiếm và Văn Du Tiên Kiếm Quyết. Giờ hắn rất nôn nao trong lòng.

Hắn chấp tay nói “Xin mời!”

Phương Triết nhìn đối phương nôn nóng, hắn vào tư thế Phong Mạn Kiếm, phóng ra liên tiếp ba nhát Phong Nhận Trảm về phía Kim Thế Giai. Kim Thế Giai nhìn kiếm khí lao về phía mình, hắn xuất ra lợi nhận quét qua ba đường cản trở ba hư ảnh lướt liềm. Kiếm khí không tán đi, mà đập vào mặt lùi đài gây ra ba tiếng vang thật lớn.

Tiếng vang khá lớn, khiến ánh mắt những người quan chiến đổ dồn về phía lùi đài phụ. Bọn họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ có vài người trước đó đến xem trong lòng kinh ngạc, bọn họ nhất thời cảm thán.

Phương Triết nhìn Kim Thế Giai dùng lợi nhận dễ dàng đẩy lùi ba đòn liên tiếp Phong Nhận Trảm, hắn lúc này sinh ra hứng thú. Đối phương thực sự có bản lĩnh.

Đến phiên Kim Thế Giai lao về trước, hắn hét lên “Phong Nhận!”

Thân ảnh hắn lập tức đột biến, tạo ra liên tiếp bốn phân thân cùng với bốn cơn lốc cuốn về phía Phương Triết. Phương Triết cước bộ di chuyển cực kỳ nhanh né được liên tiếp hai đòn Phong Nhận. Hắn bật phát hét lên “Phong Ba Trảm!”

Từ trong kiếm khí, phóng xuất ra liên tiếp những cơn gió xoáy chặn đứng những hư ảnh Phong Nhận của Kim Thế Giai, đẩy lùi hắn về sau ba bước chân. Một cơn gió xoáy vô tình quét qua hắn, tạo một vết cắt trên ngực cực kỳ nhỏ, rỉ máu.

Bên dưới lời đài, lúc này đã bao quanh hơn ngàn người vây xem hai đối thủ trước đó đã đấu qua vô cùng nhợt nhạt, giờ đây bọn họ hầu như thay đổi da thịt. Phong cách chiến đấu cũng khác nhau hoàn toàn. Đôi mắt người nào người nấy mở to ra không dám chớp động.

Kim Thế Giai sờ lên vết cắt vô cùng nhỏ đó, hắn cảm nhận chiêu thức vừa rồi đơn giản, nhưng bá đạo vô cùng. Đối phương vừa đẩy lùi, đồng thời công kích tạo ra một dư chấn khiến hắn dính chiêu.

Kim Thế Giai nét mặt lúc này vô cùng phấn khởi, đối thủ như vậy mới xứng đáng hắn giờ hết thù đoạn ra.

Hắn xé toang áo ra, lộ bộ ngực trần đầy lực lượng. Hắn hét lên “Hòa Nhân Bạo!”

Một vài đồng đội Xiêm Lợi của hắn bên dưới lúc này đã không nhịn được, muốn ngăn cản. Nhưng Kim Thế Giai đã bộc phát ra khí thế bí kỹ Hóa Nhân Công, một bí kỹ nội công vô cùng thâm hậu, trong vòng mười hô hấp bộc phát khí lực lên một trăm lần, mình mình cũng lên trăm lần.

Ánh mắt Kim Thế Giai lúc này đổi sang một màu vàng kim, thân người xích hồng vô cùng bá đạo. Hắn lợi nhận xô ra, miệng lầm bầm “Liên Sát Thập Tam Biến!”

Thân ảnh hắn lập tức biến hóa ra mười ba phân thân nhìn vô cùng rõ ràng, trong tay lợi nhận bạo phát, liên tục công kích Phương Triết. Khí thế này cực kỳ khủng bố, áp đảo toàn trường. Người quan chiến bên dưới cảm nhận tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Phương Triết thấy động tác đối phương không còn dễ dàng đối phó, lúc này chỉ còn cách sử dụng Vân Trung Bộ, thân ảnh hắn đồng thời biến mất. Hắn xuất hiện là bên ngoài vòng áp sát của Kim Thế Giai, tay hắn nhanh nhẹn quơ liên tục mười ba nhát chém của Phong Mạn Kiếm, tạo thành hai thức chồng chất lên nhau là Phong Nhận Trảm cùng Phong Ba Trảm, gió xoáy kết hợp với kiếm khí hình lưỡi liềm đan xen nhau, tạo ra một loại công kích không thể nào chống cự được. Mười ba gió xoáy, có cạnh hình lưỡi liềm càng quét sạch sẽ mười ba thân ảnh của Liên Sát Thập Tam Biến.

Kim Thế Giai không chịu nổi uy lực, bị đánh văng ra bên ngoài lời đài mất đi ý thức. Bởi vì hắn chịu phản phệ của Hóa Nhân Công, cùng dư chấn chiêu thức của Phương Triết. Hắn thật sự dậy không nổi.

Bên dưới người quan chiến thật sự không thể nào tin được hình ảnh vừa nhìn thấy. Đó là hai cao thủ nội kinh thực lực đỉnh phong mới có thể tạo ra trận chiến vừa rồi. Khí kinh áp súc khiến họ hầu như nín thở quan sát. Bọn họ đôi chân cho đến giờ vẫn còn cảm giác những lại, đứng không vững.

Lúc này bên dưới người quan chiến tỉnh táo lại, bọn họ đồng loạt vỗ tay liên tục, cả ngàn cánh tay va vào nhau tạo ra một âm thanh khủng khiếp như thế nào, toàn trường như muốn vỡ tung. Bọn họ phấn khởi đến mức muốn lên lời đài nhìn cho kỹ chân dung của Phương Triết. Đây chính xác là một thiếu niên thiên tài của lần Tuyển Thiên Tài Chiến lần này.

Bọn người Dương Nhất Lang, Hoa Thiên Nhai lúc này cũng không ngừng rung động. Đây chính là chân chính trận đấu đẹp mắt nhất mà họ từng chứng kiến.

Phương Triết đi xuống gần bọn họ, bọn họ vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Đến khi hắn vỗ tay một cái, Dương Nhất Lang mới chớp mắt tỉnh táo lại. Hắn lập tức lao về Phương Triết vỗ vai hắn liên tục nói “Lợi hại, vô cùng lợi hại, vi huynh phục. Phương đệ giấu nghề giỏi thật!”

Phương Triết cười ha ha, sau đó nhìn về hướng lời đài trung tâm nói “Đi, qua đó xem Ngô Tiên Nhi thi đấu!”

Hắn nói xong, liền nhanh chóng rời đi. Dương Nhất Lang vẫn không bỏ cuộc, chạy theo sau lưng tiếp tục tán thưởng. Hắn thực sự quá phấn khích.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Âm sát lục, ngô tiên nhi

Sau trận tái đấu giữa Phương Triết và Kim Thế Giai kết thúc, cảm nhận của người quan chiến vô cùng đặc sắc. Bọn họ không nghĩ trận thi đấu chính thức trước đó của họ quá nhợt nhạt. Đến khi thể hiện bản lĩnh thật sự, toàn trường rung động.

Lúc này bên lời đài trung tâm, vị chấp sự Lâm Ngạn đã kịp bình tĩnh lại. Hắn vừa rồi cho dừng tỷ thí, để quan chiến. Trận tỷ đấu đó khiến lão là một cao thủ cũng phải giật mình trước phong cách đánh đấm của hai người bọn họ.

Hắn đứng ngay ngắn lại, hướng toàn trường tuyên bố “Trận tiếp theo Ngô Tiên Nhi của Thanh Nguyên Quốc đấu với Phan Khởi của Thanh Lương Quốc. Mời hai thí sinh vào vị trí!”

Ngô Tiên Nhi nghe gọi tên mình, nàng ta khẽ giật mình. Ánh mắt nhìn về phía Phương Triết để lấy sự tự tin. Dáng vẻ nàng rụt rè ôm theo cây đàn tranh bước lên lời đài khiến Phan Khởi trong lòng vui mừng.

Hắn sử dụng trọng phủ, một thanh trường phủ có cán dài năm xích với cự phủ cực kỳ sắc bén, bóng loáng. Chỉ cần nhìn vào khí thế, hai chân đã run rẩy. Tiếng chuông bắt đầu trận đấu vang lên.

Phan Khởi vác cự phủ trên vai, lớn tiếng nói “Tiểu cô nương, đầu hàng đi, nếu không có thể chết người đó. Ta không có nương tay với nữ nhân đâu!”

Ngô Tiên Nhi nhìn đối phương, nàng hít một hơi thật sâu. Một tay ôm đàn, tay còn lại gảy một âm khúc, âm thanh trong trẻo vang lên rồi dừng lại. Khi tiếng đàn tranh vừa kết thúc, khí thế của Ngô Tiên Nhi hoàn toàn thay đổi. Ánh mắt nàng vô cùng sắc bén chứa đầy sát khí, hoàn toàn biến thành một con người khác.

Phương Triết bên dưới kinh ngạc, vừa rồi tiếng đàn đó như đánh thức một con người khác tiềm ẩn trong con người nàng ta, khiến nàng ta bỗng chốc thay đổi.

Phan Khởi lúc này nhìn khí thế đối phương bộc phát, hắn không nói nhiều trực tiếp phóng về phía Ngô Tiên Nhi chém một nhát cực kỳ khủng bố. Cự phủ mạnh mẽ tạo ra một loại kinh lực như muốn xé rách không khí xung quanh.

Ngô Tiên Nhi nhanh chóng phóng sang một nơi khác, bàn tay gảy thêm một nhịp đàn, một hư ảnh phong nhận xuất hiện lao về phía Phan Khởi, đánh tan dư chấn của hắn mới vừa tạo ra. Hắn lùi về sau hai bước chân, trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Ngô Tiên Nhi không nói nhiều, trực tiếp gây thêm mười nhịp, tạo ra mười phong nhận chém về phía hắn, khiến hắn phải sử dụng trọng phủ xoay một vòng, tạo thành một con lốc mới đối kháng được đợt phong nhận đó.

Phan Khởi lúc này không dám khinh thường Ngô Tiên Nhi, bởi vì đáng về nhỏ nhắn bên ngoài nữa. Hắn bắt đầu nghiêm túc lại.

Phan Khởi lúc này đứng thẳng người, cự phủ giờ lên trên đầu, hắn dự định sử dụng sát chiêu mạnh nhất là “Thiên Phật”, một chiêu thức mạnh nhất của cự phủ nhân Phan gia. Chiêu thức này chỉ trong vòng mười hô hấp có thể đập tan một ngọn núi dễ dàng, người sử dụng nó kinh lực phải thật sự khủng bố mới không chế nổi.

Uy áp cực lớn khiến Ngô Tiên Nhi không dám khinh suất, nàng ngồi nhóm xuống, để đàn tranh lên chân mình, hai tay đặt lên đàn tranh. Bên dưới người quan chiến cũng đoán được nàng ta sắp sử dụng tuyệt chiêu. Còn riêng Liễu Ngọc Nga, nàng ta cũng là người sử dụng đàn tranh, nét mặt nàng có một phần kinh biến. Nàng nhận ra, Ngô Tiên Nhi chuẩn bị sử dụng “m Sát Lục”, một tuyệt kỹ với sức sát thương cực kỳ khủng bố của Khúc Linh Các.

Lúc này, cự phủ của Phan Khởi phóng xuất ra một loại hư hành cự phủ cực kỳ lớn chém xuống Ngô Tiên Nhi, nàng ta không mãi mai sợ hãi. Hai tay nhẹ ấn xuống dây đàn, sau đó buông ra. Tức thì, một lớp phòng ngự xuất hiện. Cự phủ va chạm vào lớp phòng ngự tạo ra một dư chấn lan tỏa ra xung quanh, phong thái Ngô Tiên Nhi lúc này vô cùng lãnh đạm, quyết đoán.

Tiếp đó, hai tay nàng bắt đầu linh hoạt gây một điệp khúc, điệp khúc âm điệu vô cùng vội vã, rồi tạo ra vô số hư ảnh đao nhận, phong nhận lao về phía Phan Khởi. Từng lưỡi đao nhận, phong nhận áp đảo hoàn toàn Phan Khởi, đánh tan hư ảnh cự phủ thành nhiều mảnh trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người. Phan Khởi chưa kịp hoàn hồn đã bị một đao nhận đánh văng ra phía sau mười trượng, rồi khỏi lối đài rồi tiếp tục đâm vào vách tường phía sau.

Hắn ngồi dậy, phun ra một ngụm máu, sau đó bất tỉnh.

Toàn trường tĩnh lặng, nhìn về bóng dáng nhỏ bé Ngô Tiên Nhi.

Phương Triết cũng bàng hoàng, hắn không nghĩ tới Ngô Tiên Nhi lại mạnh đến như vậy. Hắn đang mình tưởng lại những chiêu thức vừa rồi, nếu là hắn, hắn có khả năng chống cự được hay không. Hắn âm thầm lắc đầu, với hắn có thể đối kháng được với điều kiện là hắn phải sử dụng toàn lực.

Ngô Tiên Nhi đứng dậy, ôm đàn rời khỏi lối đài. Tiếng chuông vang lên, chấp sự đứng ra tuyên bố “Ngô Tiên Nhi của Thanh Nguyên Quốc thắng, trận tiếp theo mời Trình Niệm Băng của Thanh Nguyên Quốc và Nhậm Công Lược của Thanh Lương Quốc lên lối đài!”

Ánh mắt Phương Triết lúc này nhìn về hướng Trình Niệm Băng bước lên lối đài. Nàng ta rất ít khi xuất hiện trong đoàn, lúc nào cũng đội một chiếc nón có khăn voan bao phủ. Lúc này lên lối đài, nàng ta cởi chiếc nón xuống, tà áo màu trắng tung bay trong gió vô cùng đẹp mắt. Nàng ta nhìn như một vị tiên nữ hạ phàm, ánh mắt nào đã nhìn vào thì khó lòng thoát ra được.

Đối thủ của nàng là Nhậm Công Lược chuyên dùng trường đao, còn nàng lại sử dụng trường kiếm mỏng manh. Mọi người bên dưới quan chiến âm thầm lo lắng thay cho cô nàng, lý do là vì mỹ nhân luôn được mọi người chiều chuộng.

Dương Nhất Lang khiêu vai Phương Triết nói “Phương đệ đoán xem, Trình Niệm Băng có khả năng thắng không?”

Hoa Thiên Nhai bên cạnh không đợi Phương Triết trả lời, hắn nói “Trình cô nương rất mạnh!”

Phương Triết bên cạnh gật đầu, hắn không chú ý về mỹ lệ bên ngoài của Trình Niệm Băng, mà chú ý đến bộ pháp nàng ta sử dụng vô cùng thuần phục, điêu luyện. Nàng ta di chuyển nhìn như bình thường, nhưng đối với người am hiểu bộ pháp như hắn. Bộ pháp của Trình Niệm Băng rất nhanh.

Tiếng chuông vang lên, trên lối đài lúc này Nhậm Công Lược đã chủ động tấn công. Đao pháp hắn cũng thuộc loại cương mãnh nên mỗi một đường, lực sát thương vô cùng mạnh mẽ. Về phía Trình Niệm Băng, nàng ta bộ pháp đúng như Phương Triết suy đoán, vô cùng nhanh. Nhanh đến mức những đường đao của Nhậm Công Lược chủ yếu trầm vào khoảng không. Điều này làm hắn không tài nào tiếp cận được đối thủ.

Phương Triết bên dưới ánh mắt không ngừng quan sát động tác của Trình Niệm Băng, nàng ta xuất kiếm có một vài đường quen thuộc. Hắn suy nghĩ cặn kẽ, cuối cùng mới nhớ ra nàng họ Trình. Nếu như vậy Trình thống lĩnh của Ngọa Môn chắc chắn có quan hệ với nàng.

Phương Triết lắc đầu cảm thán “Nhậm Công Lược thua rồi!”

Dương Nhất Lang bên cạnh chưa hiểu gì thì trên lối đài, Nhậm Công Lược hét thảm lên một tiếng. Hắn bị kiếm của Trình Niệm Băng xuyên ngang hông, hắn thất bại ngã xuống không cách nào phản kháng.

Phương Triết chậm rãi giải thích “Nàng ta vừa sử dụng Hư Ảnh Tuyệt Sát Kiếm, chiêu này rất lợi hại. Chỉ một hô hấp cực kỳ ngắn, mũi kiếm đã áp sát vị trí yếu điểm của đối phương. Đối phương trúng chiêu chỉ có con đường chết. Do đây là thi đấu, nên nàng ta đã chủ động ngưng tay!”

Tiếng chuông vang lên, Trình Niệm Băng đi xuống. Nàng ta lúc này phát hiện Phương Triết đã nhận ra nàng, nét mặt có phần ngưng trọng. Nàng ta tiến lại gần Phương Triết, chậm rãi nói “Gia phụ ta là Trình Nam Phong, người đã gặp qua một lần!”

Lần đó nàng còn nhỏ, gia phụ bị người Bạch gia áp giải trở về Trình gia. Gia phụ nàng cũng bị người Ngọa Môn trục xuất khỏi tổ chức, bây giờ đã an dưỡng trong gia tộc. Đây chính là một phần lễ vật mà Phương Triết mang lại cho nàng và mẫu thân nàng.

Phương Triết già vờ không biết, thắc mắc nói “Ý người là Trình thống lĩnh, Trình Mặc đó sao?”

Trình Niệm Băng gật đầu, nàng đối với thiếu niên trước mặt khó nói chuyện. Nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh nói “Nhờ người bạn tặng, gia đình bọn ta đoàn tụ, sống rất vui vẻ!”

Phương Triết “à” lên một tiếng, hắn gật đầu nói “Vậy có gì đó báo đáp ân tình ta không?”

Nàng thực sự, đối với nam nhân trước mặt vô cùng khó nói chuyện. Hắn da mặt quá dày. Lần đó không phải gia tộc Trình gia trả một cái giá đắt mới chuộc người được hay sao. Nàng thờ ơ, sau đó quay đi, đi càng nhanh càng tốt. Tiểu tử này thật quá phẫn.

Dương Nhất Lang bên cạnh khiêu vai Phương Triết nói “Ý trung nhân của Phương đệ sao? Đáng người thanh tú, kiếm pháp bất phàm, quả thật là một nữ nhân hiếm có!”

Phương Triết liếc hắn “Vậy là Dương huynh đã động lòng sao, nếu vậy để ta mai mối cho Dương huynh một phen!”

Dương Nhất Lang cười ha ha, hắn xua tay liên tục nói “Phương đệ cũng biết ta đã có hôn thê rồi. Không chừng sau khi Thiên Tài Chiến kết thúc, vì huynh mời người đến Dương gia uống rượu mừng cũng nên nha!”

Phương Triết nhìn đôi phương đang tìm cách trốn tránh, hần cũng thuận theo, ra về mong mỗi nói “Vây từ chối là bất kính, hy vọng đến ngày vui, Dương huynh nhớ đến tiểu đệ ta là được!”

Tiếp sau đó ba trận cuối của ngày đầu tiên tiếp tục được diễn ra. Kim Vô Lại của Xiêm Lợi thắng áp đảo Văn Trung Sơn của Thanh Lương Quốc. Bốn thí sinh cuối cùng đến từ Xiêm Lợi tự loại lẫn nhau. Trong đó Thạch Công và Sơn Thạch tiếp tục đi tiếp, còn Sơn Đại Nghĩa, Kim Lương bị loại.

Tổng kết lại vòng thi đấu ngày đầu tiên, Thanh Nguyên Quốc còn duy trì được bảy thí sinh là Phương Triết, Hoa Thiên Nhai, Trầm Phi, Ngô Tiên Nhi, Dương Nhất Lang, Liên Chân và Trình Niệm Băng. Còn Thanh Lương Quốc, được mong chờ nhất với cao thủ như mây, chỉ còn giữ lại được ba thí sinh là Bạch Văn Sơn, Trần Nhất Phẩm và Liễu Ngọc Nga. Xiêm Lợi gây bất ngờ nhất khi ngay từ đầu không được đánh giá cao, lại giữ được năm thành viên đó là Kim Vô Lại, Thạch Trung, Sơn Ngôn, Thạch Công và cuối cùng là Sơn Thạch.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 77: Xích linh huyết quả

Ở một nơi khác.

Trong khu rừng đại ngàn, trải dài bao la vô tận không hề có ánh sáng mặt trời. Nơi đây là một phần của Quỷ Vực gọi là U Linh Sâm Lâm. Khắp nơi bao trùm là một màn đen tối, có vài ánh sáng le lói từ dị thảo, dị thú và những mỏm đá phát quang. Tất cả tạo thành một bức tranh lung linh, huyền ảo.

Có hai thân ảnh hắc y nhân, một tên dáng người thấp bé gầy gò còn một tên có dáng người mập mạp, trên người cả hai khoác một cái áo choàng có mũ trùm đầu, dáng vẻ vô cùng khảm trương.

Bọn họ ẩn nấp sau một mỏm đá, âm thầm quan sát động tĩnh một cây dị thảo. Đó là một cây dị thảo có lá và thân cây màu xanh lục, trên cây có ba quả chín mọng màu xích hồng, phát ra quang mang. Bọn họ đã âm thầm quan sát cây dị thảo đó đã nhiều ngày, nhưng vẫn không dám manh động. Cho đến khi không chờ đợi thêm được nữa, tên gầy gò khẽ nói “Người lên trước xem có vấn đề gì không?”

Tên hắc y nhân có thân hình mập mạp, ngập ngừng không dám hành động. Sau một lúc chần chờ hần mới chậm rãi tiến về phía cây dị thảo, rồi nhanh tay chớp lấy. Hần vừa chạm vào cây dị thảo, chưa kịp nhổ thì có một con vật thân hình dài, màu đỏ rực cắt đứt tay hần. Hần hốt hoảng la hét dữ dội, cố gắng chạy vội về sau rút lui. Nhưng sau đó, một nhóm con vật khác phóng ra, vây lấy hần cản xé, mặc cho hần phản kháng như thế nào cũng vô dụng. Chỉ sau vài hô hấp, trước mặt chỉ còn lại một bộ xương khô.

Lúc này tên hắc y nhân còn lại hoảng sợ, hần vội vàng rút lui. Những con vật thân hình dài ngoằn ngoèo như xích xà nhón nháo đuổi theo. Hần vừa chạy, vừa rải một loại bột phấn phía sau để cản trở bọn chúng. Loại bột phấn được rải đến đâu, cỏ dại bị thiêu rụi đến đó. Những con vật thân dài bò qua đều bị đốt cháy đen. Bọn chúng nhìn đồng bọn bị giết, bọn chúng càng hăng máu hơn, tiếp tục truy tung.

Tên hắc y nhân này không ngừng chạy, hần chạy một đoạn khá xa thì vấp vào một khúc gỗ băng ngang, hần bỏ nhào về trước rồi lao vào một con dốc. Hần lăn lộn một đoạn chừng năm mươi trượng mới dừng lại. Khi hần ngẩng đầu lên thì phát hiện trước mặt hần có một hang động. Bên trong có ánh sáng màu xanh lá phản chiếu ra bên ngoài, nhìn vô cùng bắt mắt. Hần lau một giọt mồ hôi, lấy hết can đảm đi vào bên trong, ánh mắt hần không ngừng cảnh giác.

Hần vào bên trong hang động một đoạn thì phát hiện một cái ao với nước màu xanh lục, bên dưới có ánh sáng xanh tỏa ra, khiến khung cảnh xung quanh có thể nhìn rõ ràng. Hần nhìn một mỏm đất đằng sau cái ao, có một cây thảo được, cao chừng hai xích có thân và lá màu xanh lục, có năm quả chín mọng nước màu xích hồng. Hần thờ hồn hể, hần tháo mũ trùm đầu ra, lộ ra chân dung quen thuộc. Hần chính là Ngôn Tử, hay còn gọi là Hắc Độc Y Nhân...

Trước đó, hần cùng Lâm Tùng Mạc thân khoác hắc y trở về hang động, nơi hần từng gặp kỳ ngộ ở một nơi vực sâu vạn trượng.

Nơi hần đã từng phát hiện ra một xác khô. Trong đó vật tùy thân của xác khô có vài thứ mà trước nay hần chưa từng gặp qua. Trong đó có Thú Linh Liên điều khiển tâm trí yêu thú, và những mảnh giấy có nét vẽ ngoằn ngoèo như một lá bùa của các giang hồ thuật sĩ.

Hần không biết là gì, nhưng thu hết tất cả vào hành trang. Hần tiếp tục rà soát xung quanh hang động thì phát hiện phía sau có một vòng xoáy, có hắc vụ xung quanh. Vòng xoáy như một tấm gương, không hề gây ra bất kỳ động tĩnh lớn nào. Hần tò mò chạm vào thì bị hút vào một không gian khác, đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Hần hốt hoảng nhận ra mọi thứ xung quanh hần là một mảnh rừng đại ngàn, âm u, có nhiều kỳ trân dị thảo, có nhiều hung thú xung quanh.

Hần vất vả lắm mới làm quen được sự thật trước mắt nhưng hần không thể quay về hang động được, nên đành chấp nhận ở lại. Hần mày mò, nghiên cứu những điều mới mẻ nơi này trong nửa năm.

Cho đến một ngày hần vô tình khám phá ra mảnh giấy màu đen, có nét chữ trắng ngoằn ngoèo là một loại phù lục có khả năng đưa hần trở về hang động trước khi hần du nhập vào không gian này. Hần gọi phù lục đó là Hồi Thành Phù.

Sau đó hần quay trở lại khu rừng đó một lần nữa, dần dần hần khám phá ra, nơi bên kia không gian đó gọi là Quỷ Vực, nơi hần được truyền tống tới gọi là U Linh Sâm Lâm, một nơi không hề tồn tại trong nhân gian, không ai biết đến. Hần từ đó dành nhiều thời gian nghiên cứu hung thú, độc dược, cuối cùng mang một thân độc đạo vô cùng lợi hại.

Hần trong quá trình tìm hiểu độc thảo, cùng các loài kỳ thú ở Quỷ Vực. Hần vô tình nhặt được một quả trứng, trứng của một loài yêu thú thân hình như một con mãng xà, phía sau có nhiều xúc tu vô cùng quái dị.

Lúc nở ra, thân nó chỉ cao chừng ba thước nhưng vô cùng háo ăn, thức ăn nó thích nhất chính là máu huyết của bất kỳ sinh vật nào. Nhưng điên cuồng nhất chính là của hài đồng, đây chính là nguyên nhân chính có nhiều vụ mất tích tiêu hài đồng xảy ra khắp Thanh Nguyên Quốc. Người đứng sau là hần, tay sai là Lâm Tùng Mạc cùng Hạc m.

Từ sau khi Hạc m chết, hần không còn cánh tay đắc lực, nên ngừng kế hoạch. Hần căn cứ theo y thư tìm kiếm Xích Linh Huyết Quả. Một loại kỳ quả có thể uẩn dục con yêu thú trưởng thành hoàn toàn trong thời gian ngắn.

Nhưng để tìm được Xích Linh Huyết Quả, hần cùng Lâm Tùng Mạc tìm khắp mọi nơi trong U Linh Sâm Lâm hơn bốn tháng trời vẫn không tìm được tung tích của Xích Linh Huyết Quả.

Cho đến khi hần bắt gặp một loài rắn có tên là Xích Linh Huyết Xà, hần cùng Lâm Tùng Mạc mới đến được nơi này. m thăm thẳm dò động tĩnh vài ngày mới hành động. Lâm Tùng Mạc không may mắn đã gặp thảm cảnh. Đây chính là nguyên nhân hần để Lâm Tùng Mạc đi vào, chủ yếu là làm một con tốt thí mà thôi.

Lúc này, ánh mắt hắn nhìn vào cây Xích Linh Huyết Quả trước mặt. Hắn rất muốn nhào tới hái, nhưng hắn cảnh giác, hắn không muốn trở thành Lâm Tùng Mặc thứ hai. Thế là hắn nép vào một bên, rải một lớp bột phấn xung quanh lối đi của hắn để xóa bỏ khí tức bản thân. Hắn nấp vào một nơi kín đáo trong hang động. Hắn nhặt một cục đá, ném về phía cây Xích Linh Huyết Quả, động tĩnh không lớn nhưng phía dưới hồ nước phóng lên một con Xích Linh Huyết Xà Vương dài chừng ba trượng, cực kỳ khủng bố. Trên đầu nó có đường vây, như một vương miện màu đỏ. Nó không tìm thấy vật gì đáng ngờ, khịt mũi một hồi vẫn không thấy khác thường. Mới chậm rãi lặn xuống ao nước.

Hắn hít sâu một hơi, hắn đoán đúng. Nơi đây có một cây Xích Linh Huyết Quả trưởng thành, độ tuổi không dưới năm trăm năm. Trên cây có nhiều trái chín mọng, chứng tỏ cây này trân quý hơn cây hắn gặp bên ngoài nhiều lần. Hơn nữa, con hung thú canh giữ, cũng không phải loại hình trước đó, thân hình lớn và hung hãn. Hắn rơi vào trầm tư.

Hắn nhìn vào hành trang, chỉ còn duy nhất một tấm Hối Thành Phù. Nếu bắt cần, hắn sẽ không còn cơ hội quay trở lại, kế hoạch sẽ hoàn toàn thất bại. Hắn lại phải đợi thêm một thời gian dài, hắn không cam tâm. Thế là hắn quyết định, ẩn nấp vào sâu bên trong chờ thời cơ, có cơ hội sẽ hái chúng.

...

Lúc này trong một khách điểm, Lâu Lan Thành. Đây là nơi giam giữ tạm thời Trịnh Phi Tuyết.

Nàng ta lúc này trong lòng vô cùng buồn bực, vì tư thế “Trời không thể động đây” của Phương Triết. Cách trời này lợi hại đến mức, nàng là cao thủ, có nội công thâm hậu nhưng vẫn không thể động đây được, mặc dù kinh mạch của nàng ta không hề bị phong bế.

Nàng ta không nghĩ tới, bản lĩnh của Phương Triết lại ảo diệu đến như vậy. Lúc ba mươi tên cao thủ áp sát hắn, cứ tưởng đã hạ sát dễ dàng. Không ngờ bọn họ chỉ tấn công vào một khoảng không. Phương Triết đã né tránh và đứng sau lưng nàng từ khi nào rồi.

Khi nàng nhìn về tràng diện trước mặt, ba mươi tên thuộc hạ đã nằm trên mặt đất không biết sống chết. Nàng ta lúc này cũng không dám động đây, một thanh đoàn kiếm đang áp sát cổ nàng. Chỉ cần một cử động nhỏ, nàng chắc chắn sẽ chết.

Khi nàng ta tỉnh lại thì đã phát hiện trong một phòng trọ, tư thế thì bị trời như hiện tại, không thể nào cựa quậy được.

Bên ngoài, lúc này có một tiếng nói cất lên “Ăn ngủ thoải mái không, Trịnh tiểu thư?”

Nàng ta nhìn về hướng cánh cửa, cánh cửa mở ra. Phương Triết cùng lão viện trưởng đi vào. Nét mặt hắn ta vẫn vô cùng đáng ghét. Lại nghe đối phương đang trêu chọc, nhất thời tức giận phun ra một ngụm máu.

Lão viện trưởng nhìn Trịnh Phi Tuyết bị Phương Triết trêu chọc, lão bắt đầu dĩ thờ dài. Lão nói “Trước ngươi chịu khổ cực ở đây vài ngày, sau Tuyền Thiên Tài Chiến kết thúc, ta sẽ áp giải ngươi về kinh thành!”

Lão viện trưởng nhìn nàng ta không có phản ứng. Nét mặt lão nhất thời nghiêm trọng lại nói “Tội của gia tộc ngươi gần như là phản quốc rồi, ngươi biết chứ?”

Lão viện trưởng nói xong, sắc mặt Trịnh Phi Tuyết hầu như trắng bệch, không còn một miếng máu. Nàng ta không nghĩ đến sự việc lại nghiêm trọng đến như vậy, tất cả chủ ý đều do tưởng bởi nàng sắp đặt, nàng chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi.

Phương Triết nhất thời sắc mặt đại biến, lúc này đối diện khách điểm có một hắc y nhân bắn một mũi tên về phía Trịnh Phi Tuyết. Phương Triết nhanh chóng tiến về trước một tay chụp lấy mũi tên, hắn xoay một vòng, sau đó phóng xuất một thanh phi kiếm trực về phía tên hắc y nhân. Hắn không kịp bỏ trốn đã bị phi kiếm xuyên qua ngực, ngã xuống dưới đường. Nhất thời gây ra náo loạn.

Phương Triết cùng lão viện trưởng nhanh chóng phóng xuống đường. Lúc này tên hắc y nhân đã nằm bất động trên mặt đất. Lão tiến lại khám xét người hắn, lấy ra một lệnh bài màu bạch kim, ký hiệu không phải thuộc thế lực Thanh Nguyên Quốc. Đây chắc chắn là người của Trung Châu.

Sắc mặt lão khẽ biến, lúc này lão đã nhận ra bản thân đã trúng kế diệu hồ ly son của địch nhân.

Lão lắc đầu thờ dài nói “Nếu lão đoán không nhầm, Trịnh Phi Tuyết đã bị người mang đi rồi!”

Phương Triết lúc này siết chặt tay lại, trong lòng vô cùng tức giận. Hắn lần đầu tiên vì quá tức giận, đã trúng chiêu của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 78: Phương Triết, hắn luân không

Ngày thứ hai Tuyền Thiên Tài Chiến.

Quảng trường lúc này vô cùng đông người đến quan chiến, không khí trước khi bắt đầu vô cùng náo nhiệt. Người người bàn tán về những trận đấu đặc sắc ngày hôm trước không ngừng nghỉ. Có nhiều người còn lôi kéo đồng bạn đến xem, khiến khán đài của ngày thi đấu thứ hai tăng đột biến, vượt lên hai vạn người.

Điều này vô cùng bất ngờ đối với thí sinh cũng như các vị chấp sự đang quan sát trên hàng ghế chủ tọa. Ngay cả chấp sự Lâm Ngạn cũng cảm thấy hứng thú khi đứng giữa vạn người chủ trì các trận thi đấu.

Sau khi mười lăm thí sinh có mặt đông đủ, khán đài lúc này cũng đã ổn định.

Tiếng chuông lập tức vang lên một tiếng dài, báo hiệu Tuyền Thiên Tài Chiến ngày thứ hai bắt đầu.

Chấp sự Lâm Ngạn nhìn về bảng thông báo bên cạnh nói “Qua bốc thăm, ngày thứ hai có tổng cộng bảy cặp thi đấu, một thí sinh luân không, trực tiếp được xếp vào trận đầu tiên của ngày thứ ba”

Lúc này mười lăm thí sinh mới chú ý đến bảng thông báo, vị trí luân không chính là Phương Triết đến từ Thanh Nguyên Quốc. Điều này khiến nhiều người không cam tâm, vì bọn họ biết thực lực Phương Triết không cao. Được luân không, xem như là vận khí nghịch thiên của hắn, nhưng bọn họ không thể làm gì khác ngoài đưa ánh mắt ghen tức về phía Phương Triết. Riêng hắn, trong lòng hắn nở hoa, vui vẻ vô cùng.

Chấp sự Lâm Ngạn nhìn bên dưới các thí sinh, bắt đầu tuyên bố “Trận đầu tiên hôm nay giữa Trần Nhất Phàm đến từ Thanh Lương Quốc đấu với Sơn Thạch đến từ Xiêm Lợi, mời hai thí sinh lên lời đài!”

Cả hai cùng bước lên lời đài. Trần Nhất Phàm sử dụng quyền sáo, vũ khí cận chiến. Còn Sơn Thạch sử dụng đại đao, cũng là vũ khí cận chiến nhưng uy lực mạnh hơn. Hơn nữa đao cũng là binh khí được nhiều người ưa thích bởi khí chất bá đạo của nó. Bên dưới khán đài, số người ủng hộ Sơn Thạch nhiều hơn so với Trần Nhất Phàm.

Tiếng chuông vang lên, trận đấu đầu tiên bắt đầu.

Chuyện không ai ngờ tiếp tục xảy ra. Tiếng chuông vừa chấm dứt, Trần Nhất Phàm lao về trước vận dụng Xuyên Không Quyền đánh Sơn Thạch không kịp trở tay, hắn bị đẩy lùi về sau năm bước. Tiếp đó, Trần Nhất Phàm phóng lên cao, quyền sáo nên xuống lời đài tạo thành một chấn động hất tung Sơn Thạch lên. Thanh đao trong tay Sơn Thạch hoảng loạn, quơ loạn xạ vì không thấy thân ảnh của Trần Nhất Phàm. Lúc này Trần Nhất Phàm thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng, oanh một quyền Băng Liệt Trảo khiến Sơn Thạch không cầm cự nổi, thổ huyết rồi ngã xuống bất tỉnh.

Bên dưới khán đài quan chiến, mọi người vẫn chưa khép miệng lại được vì á khẩu. Chỉ chưa đầy mười lăm hô hấp trước, bọn họ còn đánh giá thấp Trần Nhất Phàm, kết quả Sơn Thạch bị ngược thảm hại đến như vậy.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn đứng lên tuyên bố “Trần Nhất Phàm thắng!”

Trần Nhất Phàm hồ hững nhìn sang vị trí Sơn Thạch đang nằm bất tỉnh, lúc này đã có đồng bạn đưa xuống. Sau đó hắn nhìn về phía Phương Triết đang quan sát hắn, hắn nhếch miệng lên cười. Lý do hắn có hành động như vậy, vì trước đó, đồng bạn hắn Bạch Văn Sơn không ngừng nhắc đến hắn, khen ngợi hắn. Điều này khiến hắn vô cùng khó chịu. Hôm nay gỡ đó lại luân không, càng khiến hắn thêm oán khí. Hắn muốn so tài với Phương Triết.

Chấp sự Lâm Ngạn nhìn lời đài đã dọn dẹp xong, hắn tiếp tục tuyên bố “Trận tiếp theo mời Bạch Văn Sơn đến từ Thanh Lương Quốc và Dương Nhất Lang đến từ Thanh Nguyên Quốc lên lời đài!”

Bạch Văn Sơn cùng Dương Nhất Lang nghe gọi tên, đồng thời phi thân lên lời đài. Cả hai chấp tay chào hỏi “Xin chi giáo!”

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Dương Nhất Lang tháo trường thương xuống, cầm trường thương chỉ về một bên, còn Bạch Văn Sơn xuất ra một thanh trường kiếm chỉ lệch xuống lời đài. Hắn lần đầu dùng kiếm đối với đối thủ, nói lên hắn tôn trọng Dương Nhất Lang.

Cả hai xuất hiện trên lời đài, một người là chiến thần bất bại, còn người kia như một kiếm khách phong trần trong giang hồ. Hình ảnh đối xứng nhau vô cùng đẹp mắt.

Bên dưới người quan chiến tranh luận ồn ào, bọn họ khó lòng đánh giá được ai hơn ai. Bởi vì khí thế hai người phát ra đều ngang nhau.

Lúc này, Bạch Văn Sơn khẽ nhếch miệng cười, hắn lao về phía Dương Nhất Lang sử dụng Bạch Gia Truy Tinh Kiếm đâm một đường thẳng hướng về phía trước, đồng thời hắn lách sang một bên, xoay một vòng đâm ra một chỉ Nhất Sát về phía Dương Nhất Lang. Dương Nhất Lang lúc này tâm tình không đối, hắn sử dụng Tam Liên Sát đỡ được chiêu đầu, còn chỉ pháp, hắn lùi về sau dùng cán thương đỡ.

Nhất kích có kinh lực mạnh, như vô hình đẩy lùi Dương Nhất Lang về sau năm bước, nét mặt lúc này biến khó coi. Trước đó từng thấy chỉ pháp của đối phương, hắn muốn trải nghiệm thử, không ngờ uy lực đáng kinh ngạc như vậy.

Dương Nhất Lang thờ dốc, hắn nhìn đối thủ phong thái ung dung tự tại. Hắn chậm rãi đứng thẳng người, hít sâu một hơi. Sau đó hắn vận dụng kinh lực, quét một đường lên trời rồi hét lên “Địa chấn!”

Một vết nứt xuất hiện lập tức lao về phía Bạch Văn Sơn, hắn biết chiêu thức này không tầm thường nên hắn thu kiếm lại. Hắn một nắm đâm nên xuống lời đài, kinh lực bạo phát tạo ra một vòng tròn bao bọc lấy hắn, khiến đòn tấn công của Dương Nhất Lang vô dụng.

Lúc này Dương Nhất Lang đã áp sát Bạch Văn Sơn. Hắn chia mũi thương về trước, vận dụng một bộ thương pháp căn bản đâm, quét, và quơ ngang kết hợp bộ pháp vô cùng điêu luyện. Đây chính là Dương Gia Thương Pháp danh chấn tứ phương thứ nhất “Hàng long”. Nét mặt Dương Nhất Lang lúc này vô cùng nghiêm trọng, hắn lúc này người thương hợp nhất.

Bạch Văn Sơn dùng kiếm chống đỡ, nhưng vô dụng vì không tìm ra bất kỳ khe hở nào. Hắn lùi về sau năm bước, Dương Nhất Lang không buông tha, mũi thương hướng về trước khẽ quét “Truy Long”. Trường thương hắn như được kéo dài ra đâm về hướng Bạch Văn Sơn. Bạch Văn Sơn hắn tâm động, vội dùng kiếm chống đỡ nhưng bị đánh văng ra khỏi lời đài. Hắn hoảng hốt xoay người, vận dụng tuyệt kỹ Bạch Ngọc Kinh tuyệt học của Bạch gia, lơ lửng trên không được mười hô hấp. Hắn nhanh chóng phóng vào trung tâm lời đài.

Mọi người bên dưới khán đài đều tỏ ra tiếc cho Dương Nhất Lang, nếu đối phương không có tuyệt kỹ, hắn đã thắng rồi.

Bạch Văn Sơn lúc này đã rung động, hắn vừa đánh giá thấp Dương Gia Thương, hậu quả suýt thua cuộc. Hắn nhìn về hướng Dương Nhất Lang, sau đó thu kiếm lại. Hắn trong người lúc này bùng phát ra một loại kinh lực, loại kinh lực này gây một loại áp súc cho người bình thường, bên dưới quan chiến cảm giác tim đập liên hồi.

Bạch Văn Sơn một ngón tay chỉ về trước hô “Nhất Sát!”

Một vết sáng phóng về hướng Dương Nhất Lang rất nhanh, hắn liền dùng cán thương ra đỡ, nhưng không ngờ cán thương không chịu nổi áp lực, bị ép cong vào trong, áp sát ngực hắn. Hắn hoảng, xoay thương tạo ra một vòng xoay rồi nhảy sang một bên. Hắn chưa hết sửng sốt thì đối phương giờ hai ngón tay về phía hắn, niệm “Song Long Chì!”

Hai vết sáng như hai hư ảnh song long, to bằng hai cánh tay lao về phía Dương Nhất Lang, hắn lúc này không dám khinh suất, mũi thương chỉ lên trời, hắn gồng người hét lớn “Phá Thiên!”.

Từ mũi thương phóng xuất một hư ảnh ngắn long to lớn, phóng về trước ngăn chặn, nhưng bị hai hư ảnh song long triệt phá. Hắn dùng cán thương đỡ một lần nữa, lần này cán thương triệt để bị gãy làm hai, hắn bị đánh bay ra khỏi lời đài. Dáng vẻ vô cùng chật vật.

Hắn đứng dậy, phun một ngụm máu, sau đó hướng Bạch Văn Sơn chấp tay nói “Chỉ pháp quá mạnh, tiểu đệ bội phục!”

Hắn ngừng nghỉ một lúc liền hỏi “Chỉ pháp này có thể cho tiểu đệ biết có mấy thức không?”

Bạch Văn Sơn nhìn đối phương, sau đó liếc sang Phương Triết. Hắn nói “Bốn thức!”

Tuyệt kỹ của một người được xem là bí mật, chưa giao đấu đã nói là điều tối kỵ. Có thể Bạch Văn Sơn vì Phương Triết mà cho hắn một ân huệ để tâm phục khẩu phục.

Lúc này Dương Nhất Lang đã biết hẳn thực sự không phải là đối thủ của Bạch Văn Sơn, ánh mắt hẳn nhìn trường thương bị gãy làm đôi. Hắn thở dài, trở về đoàn đội mình.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn lên lời đài nhìn Bạch Văn Sơn, đưa cho hắn một ánh mắt thần phục, hẳn tuyên bố “Trận thứ hai Bạch Văn Sơn thắng!”

Hắn tiếp tục tuyên bố “Trận tiếp theo Trầm Phi từ Thanh Nguyên Quốc đấu với Thạch Trung đến từ Xiêm Lợi, mời hai thí sinh lên lời đài!”

Phương Triết nhìn về phía Trầm Phi đang đứng lẻ loi ngoài đoàn. Hắn cũng nhìn Phương Triết nhếch miệng cười, rồi tiến lên lời đài.

Lúc này Trầm Phi cùng Thạch Trung đã ổn định vị trí, tiếng chuông vang lên báo hiệu bắt đầu.

Thạch Trung là một mảnh nhân, vác đao hai trăm cân khí thế hùng hực. Còn đối phương ác danh ở ngày đầu tiên, phé đi đối thủ. Điều này khiến một người cương trực như hắn vô cùng bất mãn. Hắn phóng về trước, một đao bổ xuống ngay vị trí Trầm Phi, nhưng khi nhìn lại chỉ là một khoảng không người.

Trầm Phi lúc này xuất ra trường kiếm, cắt một đường kiếm trên lưng Thạch Trung khiến hắn mất thăng bằng ngã về trước.

Trầm Phi như một bóng ma, tiếp cận hắn mà không hề tạo ra ba động nào. Mũi kiếm hẳn chìa vào cánh tay cầm đao của Thạch Trung khiến Thạch Trung hét lên kêu thảm. Hắn gồng người, cuồng hóa, tay kia cầm đao quơ loạn choạng về phía Trầm Phi tìm cách thoát khỏi. Khi hẳn nhìn lại, tay còn lại cũng đã bị đối phương phé đi dễ dàng. Hắn đứng thất thần không hiểu đối phương sử dụng chiêu thức gì. Hắn hoàn toàn không nhìn thấy động tác của đối phương, như vậy làm sao mà đánh, hẳn tuyệt vọng.

Trầm Phi nhếch lên cười hiểm, thân ảnh lại biến mất.

Lúc này một âm thanh “keng” vang lên khiến mọi người vô cùng bất ngờ. Một thanh chùy thủ bị đánh văng ra một khoảng cách xa mười trường. Canh tay Trầm Phi khẽ rung nhẹ, hẳn vừa rồi bị một vật gì đó, tốc độ vô cùng nhanh cản trở chiêu thức vừa rồi, nếu không hẳn đã phé đi hai chân của Thạch Trung rồi.

Ánh mắt hẳn nhìn về phía Phương Triết.

Phương Triết bình thân nói “Đối phương đã không còn sức phản kháng, cần gì phải phé đi đối phương!”

Lúc này mọi người nhìn thanh chùy thủ của Trầm Phi, mới biết được những chiêu thức này đều là của một sát thủ cận chiến, chiêu thức vô cùng ngoan độc. Hầu như ra tay là kẻ địch bị phé đi hoặc mất mạng.

Chấp sự Lâm Ngạn đứng gần đó quan sát, âm thầm ra hiệu cho người đánh chuông hành động. Tiếng chuông vang lên, trận đấu xem như kết thúc. Dù Thạch Trung không rơi xuống võ đài, chưa nói đầu hàng, nhưng tình trạng vậy, hẳn làm gì có khả năng thi đấu tiếp.

Các đồng bạn Xiêm Lợi chạy lên lời đài, dìu hẳn xuống. Ánh mắt Thạch Trung nhìn về hướng Phương Triết đầy lòng căm kích. Đối phương vừa rồi mới cứu hắn. Hắn có thắc mắc, bản thân hẳn không nhìn thấy chiêu thức, làm cách nào Phương Triết lại có thể nhìn thấy, từ một khoảng cách xa vài chục trường có thể cản trở được, thậm chí đánh văng vũ khí của Trầm Phi. Có phải mọi người đã đánh giá thấp hẳn không.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Âm Sát Lục đối kháng Âm Sát Lục

Trận thứ tư tiếp tục diễn ra giữa Trình Niệm Băng đến từ Thanh Nguyên Quốc và Thạch Công đến từ Xiêm Lợi. Cả hai hầu như là nhân vật không mấy nổi bật, nhưng bóng dáng xuất hiện như một tiên nữ của Trình Niệm Băng khiến mọi người chú ý.

Đa phần người quan chiến là nam nhân. Bọn họ âm thầm cảm thán. Bọn họ không cần xem năng ta đấu, chỉ cần năng ta đứng đó, không làm gì hết vẫn có một sự cuốn hút đặc biệt.

Thạch Công đến từ Xiêm Lợi, tính cách khá thô lỗ, sử dụng cước pháp. Hắn không quá để tâm đến ngoại hình đối phương. Tiếng chuông vừa vang lên, hẳn phi thân lên cao chừng mười thước, cước pháp nện xuống lời đài, tạo thành một con địa chấn thẳng hướng Trình Niệm Băng. Nàng ta sử dụng Hàn gia kiếm pháp che chắn, nhưng vẫn bị dư chấn đẩy lùi về sau. Nhân cơ hội đó, Thạch Công bất ngờ xuất hiện bên cạnh nàng, tung một cước, quét ngang thắt lưng nàng, mặc dù nàng dùng kiếm đỡ được, nhưng vẫn bị thổi bay xuống lời đài. Thế công Thạch Công hoàn toàn áp đảo nàng.

Trình Niệm Băng nhìn đối phương thô lỗ, nhưng cước pháp đối với nàng đều nhân nhượng, không dùng sát chiêu âm thầm căm kích. Nàng đứng dậy chấp tay sau đó rời đi. Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn đứng ra tuyên bố “Trận thứ tư, Thạch Công thắng! Trận thứ năm Kim Vô Lại đến từ Xiêm Lợi đấu với Liên Chân đến từ Thanh Nguyên Quốc!”

Chấp sự chưa tuyên bố xong, đã thấy Liên Chân phóng lên lời đài, khí thế vô cùng bức bách. Trên vai hẳn vác một thanh trường đao, vô cùng oai phong凛凛.

Dưới đài, Kim Vô Lại chậm rãi bước lên. Hai cánh tay hẳn mang hộ oản màu vàng chưa bộc phát khí thế nhưng chẳng ai dám nhìn thẳng vào ánh mắt hẳn. Ánh mắt hẳn vô cùng sâu, chân mày kiếm như thể một người bí ẩn, sẵn sàng mang đến bất ngờ cho mọi người.

Tiếng chuông vang lên, Liên Chân phóng tới sử dụng Cuồng Đao chém nhiều nhất liên tục về hướng Kim Vô Lại. Hắn không hề né tránh, dùng tay không đỡ dễ dàng, tràng cảnh giống như Liên Chân đang chém vào một thân trụ cột không hề xê dịch được đối phương.

Liên Chân thấy vậy, phóng lên cao bổ xuống một đao với khí lực vô cùng mạnh mẽ, bạo phát ra một đao khí rất bá đạo. Kim Vô Lại không chút do dự, hai tay chéo lại ngăn cản nhất đao, khiến Liên Chân bị dội ngược về sau. Kim Vô Lại bước về trước một bước, hẳn tung một cú đâm thẳng. Một loại khí kinh bộc phát, gợn sóng đâm thẳng vào người Liên Chân khiến hắn bị đánh bay về sau năm trường.

Liên Chân lập tức ngồi dậy, vô cùng bất ngờ. Hắn lúc này nhận ra, đối thủ hẳn vô cùng lợi hại.

Liên Chân không còn cách nào khác, hẳn chỉ có tuyệt chiêu duy nhất là Bách Hợp Đao Pháp hy vọng tìm ra khe hở của đối phương. Hắn nhanh chóng ném thanh trường đao về hướng Kim Vô Lại, thân thể hẳn phóng theo sau chuẩn bị ra ma trận đao hồng khóa chặt đối phương. Bất ngờ là khi thanh đao vừa rời khỏi hẳn, thân ảnh Kim Vô Lại thỉnh thoảng xuất hiện trước mặt hẳn, tung một cú đâm ước chừng năm trăm cân ngay ngực hẳn, bắn ngược Liên Chân về sau hai mươi trường trực tiếp rời khỏi lời đài. Miệng hẳn xi bọt mép bất tỉnh.

Kim Vô Lại thu quyền, khẽ nhếch miệng cười khi dễ hẳn. Tiếng chuông vang lên trong sự ngỡ ngàng của nhiều người. Trong lòng một vài người quan chiến lúc này rút ra được một kinh nghiệm đó là khí thế là một chuyện, bản lĩnh là một chuyện khác. Người bản lĩnh thực sự thường ít khi phô trương ra bên ngoài. Ví dụ như... một vài người đưa ánh mắt về hướng

Phương Triết. Hân lúc này tâm trạng vô cùng thoải mái quan chiến, vì hân may mắn được luân không.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục tuyên bố “Trận thứ sáu giữa Liễu Ngọc Nga đến từ Thanh Lương Quốc đấu với Ngô Tiên Nhi đến từ Thanh Nguyên Quốc, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Lúc này bên dưới người đến quan chiến bắt đầu ồn ào. Hai thí sinh đều rất đặc biệt, vì họ sử dụng đàn tranh để giao đấu. Đây chính là thi đấu bằng âm hưởng, mà mắt thường họ không nhìn thấy.

Trên lời đài lúc này bắt đầu xuất hiện hai thân ảnh, một là Liễu Ngọc Nga thân cao mảnh mai, dáng người tuyệt đẹp thân mặc một bộ xiêm y vô cùng thướt ta. Còn đối diện là một tiểu cô nương nhỏ nhắn, lúc nào cũng ôm một cây đàn. Khí thế cả hai không có, nhưng nói về ngoại hình Liễu Ngọc Nga hơn hân.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu.

Ánh mắt Ngô Tiên Nhi liếc nhìn về hướng Phương Triết, khiến hân lúng túng. Hân trong lòng không hiểu, vì lý do gì nàng ta cứ nhìn về phía hân mỗi khi xuất hiện.

Ngón giữa tay phải Ngô Tiên Nhi nhẹ nhàng gảy một âm, một âm thanh mềm mại cất lên, ánh mắt nàng nhất thời sắc bén trở lại, khí thế đột nhiên bùng phát, y phục nàng tự tung bay theo gió. Bên dưới quan chiến nhất thời cảm giác nổi da gà, chân lông như muốn dựng đứng lên.

Một vài người nhận ra chuyện gì vừa xảy ra, họ thốt lên “Âm Sát Lục, đây mới thực sự là Âm Sát Lục!”

Liễu Ngọc Nga nhướng mày, nàng ta cảm nhận được một sự nguy hiểm. Nàng ta dùng bàn tay chạm nhẹ vào dây đàn, tạo ra một âm hưởng lẫn át khí thế của Ngô Tiên Nhi, xung quanh bắt đầu yên tĩnh trở lại.

Sắc mặt Ngô Tiên Nhi lúc này sắc lạnh, không cảm xúc, ánh mắt nàng ta sắc bén như một âm khúc vừa mới cất lên, nàng như biến thành một con người hoàn toàn khác lúc trước.

Ngô Tiên Nhi đột nhiên cất tiếng nói “Ty Phong Cầm?”

Liễu Ngọc Nga giật mình, mặc dù tiếng nói của Ngô Tiên Nhi vô cùng nhỏ, chỉ như một mình nàng nói, tự mình nghe không quan tâm xung quanh. Liễu Ngọc Nga ngỡ ngàng nói “Người là người của Khúc Linh Các?”

Dưới khán đài có người thoáng nghe được danh tự “Ty Phong Cầm”, bọn họ liền nghĩ ngay đến Ty Ông cùng Phong Nương của Khúc Linh Các. “Ty Phong Cầm” chính là bảo vật trấn phái của Khúc Linh Các. Hai người bọn họ kết hợp lại hầu như thiên hạ không địch thủ. m Sát Lục thời bấy giờ vang danh tứ phương, nó có thể khiến tâm trí mê muội, cũng có thể là một vũ khí cực kỳ sắc bén không người nào đối kháng được. Tiếc rằng, vì biến cố nào đó, Ty Ông biệt tích giang hồ, chỉ còn lại một mình Phong Nương tâm trí thất lạc, không còn dính dáng đến chuyện giang hồ. Từ đó Khúc Linh Các thoái lui, danh tiếng cũng từ đó đi xuống, rồi dần biến mất khỏi giang hồ.

Ngô Tiên Nhi lúc này chỉ đích danh “Ty Phong Cầm” chứng tỏ bên trong có nội tình. Bên dưới nhiều người quan tâm, chăm chú lắng nghe.

Liễu Ngọc Nga phủ nhận nói “Ta không biết Ty Phong Cầm là gì, đây là Liễu Vi Cầm của Liễu gia ta!”

Ngô Tiên Nhi không nói, nàng lại gảy một âm khúc, tạo ra một làn sóng hướng về phía Liễu Ngọc Nga. Nàng ta lấy tay nhẹ nhàng chạm vào dây đàn, lập tức giải trừ âm hưởng Ngô Tiên Nhi gây ra. Ngô Tiên Nhi lại nói “Đó là bằng chứng, trên tay ngươi là Ty Phong Cầm!”

Ngô Tiên Nhi không nói nữa, nàng ngồi nhòm xuống, một đầu cây đàn đặt dưới đất, một đầu để lên chân nàng. Bàn tay bắt đầu lướt lên, lướt xuống tạo ra một điệp khúc du dương, uyển chuyển khiến khách nhân quan chiến trong người ớn lạnh. Người không có nội công hầu như phải bịt lỗ tai lại để tránh ảnh hưởng.

Phía Liễu Ngọc Nga cũng không kém, nàng ta cũng ngồi nhòm xuống, tư thế hầu như không sai biệt với Ngô Tiên Nhi. Hai tay nàng lướt về trước phóng xuất một con sóng âm về phía Ngô Tiên Nhi, sóng âm như vạn cây ngàn đâm vào huyết vị của Ngô Tiên Nhi.

Ngô Tiên Nhi không hoảng, đầu ngón tay chạm một vòng trên bề mặt dây đàn, nhanh chóng phóng ra một lớp màn bảo vệ, đồng thời ngón trỏ tay còn lại lướt về trước một đường tạo thành một hư ảnh phong nhận, nàng tiếp tục dùng ngón cái và ngón trỏ căng một sợi dây đàn tạo thành một con lốc hướng về phía Liễu Ngọc Nga. Liễu Ngọc Nga cũng vô cùng chăm chú dùng tay chạm nhẹ vào bề mặt đàn tạo thành một tấm màn bao phủ xung quanh. Đây là một lớp bảo vệ vô hình, những m Sát Lục của Ngô Tiên Nhi chỉ dừng lại bên ngoài, không xâm nhập được.

Liễu Ngọc Nga nhìn về trước, gảy một khúc đàn, âm thanh da diết sau đó nàng ta vỗ lên cây đàn một cái, vô số hư ảnh phi kiếm xuất hiện rồi phóng nhanh về phía Ngô Tiên Nhi, khi thế rất hùng hồn. Những người am hiểu m Sát Lục suy đoán, đợt tấn công này, lớp màn bảo vệ của Ngô Tiên Nhi vô dụng.

Ngô Tiên Nhi bình tĩnh không vội, nàng chậm rãi nhấc một sợi dây đàn lên cao, căng cứng rồi buông ra, dây đàn đập vào cây đàn gây ra một dư chấn, khí thế tỏa ra xung quanh. Nàng ta tiếp tục dùng ngón tay nhấc thêm một sợi dây đàn, lại buông ra tạo thêm một dư chấn, lúc này hai tay nàng lướt về trước, gây ra một tạp âm khiến toàn bộ hư ảnh phi kiếm dừng lại. Ngô Tiên Nhi tiếp tục gảy nhanh một loạt điệp khúc, hướng toàn bộ phi kiếm lên cao, sau đó toàn bộ phi kiếm quay đầu lại về hướng Liễu Ngọc Nga rồi bắt ngờ tấn công.

Sắc mặt Liễu Ngọc Nga đại biến, vội vàng né sang một bên, một tiếng nổ cực lớn vang lên, tại vị trí nàng vừa ngồi bị khoét một hố lớn, khiến nàng chân tay bủn rủn.

Ngô Tiên Nhi chậm rãi nói “Âm Sát Lục của ngươi, học chưa tới!”

Tay phải Ngô Tiên Nhi ấn xuống dây đàn, rồi theo đàn hồi bắn ngược lại, một hư ảnh đại đao thỉnh linh xuất hiện, bao trùm toàn bộ lối đài, lơ lửng trước Liễu Ngọc Nga khiến nàng ta hầu như thất lạc, khụy xuống đất.

Ngô Tiên Nhi chậm rãi tiến lại gần, cầm cây đàn của Liễu Ngọc Nga lên. Nàng ta ngắm nghía cây đàn một hồi, sau đó chạm vào một vị trí mặt dưới cây đàn. Bất ngờ phát sinh, cây đàn màu nâu sẫm của gỗ quý, chuyển sang một màu bạch ngọc vô cùng đẹp mắt.

Tình huống phát sinh đột biến như vậy, khiến một số người quan chiến bất ngờ, bọn họ nhận ra đó đích thị là “Ty Phong Cầm” bảo vật trấn phái của Khúc Linh Các.

Sắc mặt của Liễu Ngọc Nga lúc này vô cùng thất lạc, nàng ta muốn phản bác lại nhưng không thể nói ra lời. Đây là cây đàn trường bối giao cho nàng tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến, nàng không nghĩ tới phía sau lại có một bí mật như vậy. Điều này nói lên, Liễu gia nàng đã trộm đồ của Khúc Linh Các.

Tiếng chuông lúc này vang lên, Liễu Ngọc Nga chấp nhận thua cuộc. Nàng đi về vị trí đồng đội nàng, ánh mắt nàng khẽ liếc về phía khán đài, có một vài vị trưởng bối Liễu gia đang âm thầm nhìn nàng.

Về phía Ngô Tiên Nhi, nàng ta lúc này khí thế biến mất, trở lại thành một tiểu cô nương ít nói, bẽn lẽn rồi nhìn về phía Phương Triết. Nàng ta đeo Ty Phong Cầm lên lưng, trong tay vẫn ôm cây đàn quen thuộc của mình đi xuống lối đài.

Chấp sự Lâm Ngạn người chứng kiến tất cả, đứng lên tuyên bố “Trận thứ sáu, Ngô Tiên Nhi của Thanh Nguyên Quốc thắng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Ngô Tiên Nhi cố sự

Ngày thứ hai kết thúc bằng trận thi đấu giữa Hoa Thiên Nhai đến từ Thanh Nguyên Quốc và Sơn Ngọn đến từ Xiêm Lợi.

Trận đấu không kéo dài quá lâu vì trình độ giữa Hoa Thiên Nhai và Sơn Ngọn cách biệt quá lớn. Quyền pháp của Sơn Ngọn không có gì đặc biệt ngoài nhanh, dễ dàng bị Hoa Thiên Nhai có đao nhanh với uy lực cực lớn chiếm ưu thế, hầu như là áp đảo hẳn, nên chỉ sau vài chiêu Sơn Ngọn nhận thua.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn đứng ra tuyên bố “Trận cuối cùng ngày thứ hai Hoa Thiên Nhai thắng. Một canh giờ sau mười vị chấp sự sẽ công bố danh sách thi đấu vào ngày thứ ba cũng như kết quả bốc thăm thi đấu của các thí sinh!”

Bên dưới khán đài, số người quan chiến đã về hơn phân nửa, số người còn lại vẫn còn bàn luận sôi nổi về những trận đấu trước đó, đặc biệt là tin tức mới về Khúc Linh Các. Một môn phái đã thối lui khỏi giang hồ mười năm trước.

Lúc này, Phương Triết cùng Hoa Thiên Nhai mỗi người một bên Dương Nhất Lang, vịnh lấy vai hắn an ủi. Trong ba người, hắn sớm rời khỏi Tuyền Thiên Tài Chiến vì gặp phải đối thủ quá mạnh. Hắn tâm trạng lúc này có phần thất lạc. Hoa Thiên Nhai vỗ vai hắn nói “Ta cùng Phương huynh đệ sẽ thay Dương huynh đệ lấy về vinh quang, ngươi an tâm về gia tộc chuẩn bị hôn sự, chuẩn bị rượu mừng cho bọn ta là được rồi!”

Dương Nhất Lang khoát tay nói “Thất bại còn tâm trạng đầu nghĩ đến hôn sự, hai người đừng trêu chọc ta!”

Lúc này Ngô Tiên Nhi ôm đàn từ xa đi lại gần Phương Triết. Nàng ta chia cây đàn đang ôm trong lòng ra, đưa cho hắn khiến hắn nghi hoặc. Hắn thắc mắc nói “Ngô cô nương tặng ta sao?”

Ngô Tiên Nhi gật đầu, tiếp tục hướng cây đàn về phía Phương Triết. Hắn do dự một lúc rồi nói “Ta không biết dùng đàn, nhưng đa tạ hảo ý của Ngô cô nương!”

Hắn cảm lấy, sau đó thắc mắc nói “Ta cùng Ngô cô nương trước kia đã từng gặp qua sao?”

Ngô Tiên Nhi lắc đầu, nàng vẫn chưa nói chuyện. Một vị sư huynh bên cạnh nàng là Lý Lương, thay nàng trả lời “Chuyện này không trách được Phương tiểu huynh đệ. Tiểu muội ta có một chứng bệnh sợ người lạ, bù lại nàng ta có năng lực có thể nhận ra ai là người tốt, ai là người xấu. Vì lý do đó, nàng ta biết Phương đệ là người tốt. Đó là lý do nàng ta tặng đàn cho Phương đệ!”

Ngô Tiên Nhi nghe sư huynh mình nói vậy, nàng lắc đầu. Nàng vẫn im lặng một hồi lâu, mới cất tiếng nói “Trần Ông Thòn, huynh... giúp hai tỷ đệ... giết kẻ xấu!”

Phương Triết giật mình, hai người Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai cũng giật mình. Chuyện này vì sao nàng biết được. Chuyện này hắn hành sự vô cùng kín đáo kia mà.

Hắn không giấu được tò mò, liền nói “Tiểu muội thấy ta... hành... hiệp sao?”

Từ “hành hiệp” hắn chưa quen dùng, nên có phần khó nói.

Ngô Tiên Nhi lúc này mới gật đầu. Lý Lương sư huynh bên cạnh mới nhớ lại, sau đó hắn nhìn vóc dáng Phương Triết từ trên xuống dưới. Lúc này hắn mới mừng rỡ nói “Trước đó ta nhìn Phương đệ quen mắt, ra là ở Trần Ông Thòn từng gặp qua”

Phương Triết đưa ánh mắt nhìn hắn chăm chăm, vẫn chưa hiểu. Hắn giải thích “Lần đó ta cùng tiểu muội Ngô Tiên Nhi ra giang hồ hành hiệp trượng nghĩa. Bọn ta lần theo dấu vết của tên Thiêu Soái, hắn vì một nữ nhi mà đốt sạch một thôn trang. Bọn ta đến Trần Ông Thòn tìm hắn đòi lại công đạo thì bắt gặp Phương đệ đang giúp hai tỷ đệ họ Ngô, vì cùng họ với tiểu muội ta. Nên nàng ta quyết định ra tay giúp đỡ. Lúc đến Mộc phủ, bọn ta tận mắt nhìn thấy Phương đệ... xử lý tên Thiêu Soái. Vì thế ấn tượng của tiểu muội khác sâu, nhớ mặt Phương đệ đến giờ!”

Lúc này Phương Triết cùng bọn người Dương Nhất Lang đã hiểu được vấn đề, Dương Nhất Lang nhất thời nhìn về phía Phương Triết. Hắn thầm nghĩ “Thì ra Phương đệ cũng đã từng hành hiệp giang hồ, cứu giúp nhiều người!”

Ngô Tiên Nhi lúc này lấy ra một quyển sách, nàng đưa cho Phương Triết. Phương Triết nhìn vào quyển sách, sau đó lướt qua nội dung. Bên trong tất cả những sự kiện của hắn ở Lăng Ba Thành và kinh thành gần đây đều được ghi chép tỉ mỉ. Đặc biệt là được in thành sách. Hắn lúc này tâm tình vô cùng bối rối. Được một tiểu cô nương mến mộ, cũng không tệ nha.

Dương Nhất Lang cũng chớp lấy quyển sách rồi lướt qua xem bên trong, hai mắt hắn lập tức tỏa sáng. Lúc này trong lòng hắn dâng lên một sự hâm mộ cuồng nhiệt. Hắn lắp bắp nói “Bên trong... có khoa trương không, Phương đệ?”

Phương Triết gật đầu, hắn bối rối. Bên trong, nhiều người không biết hắn, có thể sẽ nghĩ là khoa trương, đồn thổi. Nhưng từng chi tiết được ghi chép hoàn toàn chính xác. Thậm chí vô cùng chi tiết. Hắn không hiểu Ngô Tiên Nhi làm sao lại điều tra được nhiều thông tin đến như vậy.

Ngô Tiên Nhi đưa hắn một cây bút, hắn “à” lên một tiếng. Hắn không nghĩ đến Ngô Tiên Nhi có chuẩn bị sẵn cây bút. Hắn gãi vò hỏi “Tiểu muội muốn ta làm gì?”

Ngô Tiên Nhi áp ứng nói “Ký!”

Phương Triết nhìn cây đàn tranh nàng vừa tặng, hắn thờ dãi “Vậy thì chiều lòng tiểu muội muội vậy!”

Hắn cầm bút, sau đó “xoạt xoạt” tên hắn, rồi đưa quyển sách lại cho nàng. Lúc đầu hắn cứ nghĩ đó là một quyển cảm phổ, vì nàng mới tặng hắn cây đàn. Không ngờ là quyển sách viết về hắn. Hắn lẩm bầm “Nhân sinh, ưu tú cảm giác đúng là không tệ!”

Dương Nhất Lang đứng bên cạnh, hướng Ngô Tiên Nhi nói “Tiểu muội có thể cho vi huynh một bản được không?”

Tâm tình của Dương Nhất Lang lúc này đã không còn thất lạc nữa, thay vào đó là chấp nhận sự thật. Hắn nhủ thầm “Nhân sinh hắn, không nhất thiết phải dựa vào Thiên Tài Chiến, hắn có thể nhân văn đa lạc, có thể hành hiệp giang hồ, rồi làm riêng cho bản thân một quyển tự truyện. Xem như vi gia tộc làm chuyện tốt!”

Lúc này, một tiếng chuông dài vang lên. Chấp sự Lâm Ngạn bước lên lôi đài, hần cầm một tờ giấy đồng đặc tuyên bố “Trải qua tổng kết và bốc thăm. Số thí sinh sẽ tham gia thi đấu ngày hôm sau là Phương Triết, Bạch Văn Sơn, Kim vô Lại, Hoa Thiên Nhai, Ngô Tiên Nhi, Trần Nhất Phàm, Trầm Phi cuối cùng là Thạch Công!”

Hần đưa tay về hướng bảng thông báo nói “Sơ đồ thi đấu ngày hôm sau được bố trí trên bảng thông báo, thí sinh tự mình nhìn xem!”

Tất cả ánh mắt lúc này đều nhìn về bảng thông báo. Lúc này tấm rèm đã được kéo xuống, hiện lên sơ đồ của bốn cặp thi đấu của ngày hôm sau.

Phương Triết nhìn về phía trận đấu đầu tiên của mình, đối thủ hần là Trầm Phi, cùng đoàn nhưng thủ đoạn ra tay ngoan độc, hơn hết gia tộc hần là nội ứng của một đại nhân vật ở Trung Châu. Trận chiến này, hần vô cùng chờ mong.

Phía xa, tách biệt khỏi đoàn đội Trầm Phi nhìn hần nhếch miệng cười. Hần đưa ngón cái lên, sau đó chỉ xuống đất ý đồ nói hạ tràng hần vô cùng thâm hiểm.

Hoa Thiên Nhai lúc này nhìn về hướng Trần Nhất Phàm, đối phương có sở trường quyền sao vô cùng nhanh và lợi hại. Những trận đấu của hần hầu như vô cùng dễ dàng. Trần Nhất Phàm phát hiện đối phương nhìn mình, hần chấp tay chào hỏi. Đây chính là phong thái của chính nhân quân tử, nghĩa khí lâm liệt hành xử như vậy.

Phần Ngô Tiên Nhi, nàng ta sẽ đối đầu với một đối thủ số một của Xiêm Lợi, Kim Vô Lại. Người này từ đầu trận đến bây giờ hầu như không quá nổi bật. Nhưng vị trí hần, nói lên hần không phải dạng vừa.

Trận cuối cùng của buổi sáng Bạch Văn Sơn đấu với Thạch Công, phần thắng hầu như tuyệt đối nghiêng về phía Bạch Văn Sơn. Điều này ai cũng có thể suy đoán ra được.

Đến ngày thi đấu cuối cùng, hai thí sinh giành thắng lợi của ngày thứ ba sẽ tranh vị trí nhất bảng, và nhì bảng. Hai thí sinh thua trận ngày thứ ba sẽ tranh vị trí thứ ba và thứ tư.

Sau khi kết quả đã được thông báo chi tiết, chấp sự Lâm Ngạn cùng tổng chấp sự và mười vị chấp sự rút lui. Khán đài, số khách quan chiến cùng lần lượt ra về.

Phương Triết lúc này ánh mắt nhìn về vị trí một vị giám sát sứ vừa rời khỏi. Hần ta không có động tĩnh gì, nhưng Phương Triết cảm giác tên đó vừa rồi mới nhìn về phía hần.

Lúc này, từ vị trí khán đài, có năm vị trung niên nhân thân mặc trường bào tiến lại gần bọn người Phương Triết. Một trong năm tên tiến lại gần Ngô Tiên Nhi chấp tay nói “Ta là Liễu Nham, thân phụ của Liễu Ngọc Nga, vừa rồi trường nữ nhà ta lỗ mất, bắt quá Liễu Vi Cầm là bảo vật Liễu gia, mong Ngô cô nương hoàn trả cho Liễu gia bọn ta!”

Lý Lương sư huynh của Ngô Tiên Nhi bên cạnh phản bác “Nếu của Liễu gia, vì sao lại từ màu nâu sẫm lại thành màu bạch ngọc?”

Liễu Nham nói tiếp “Có câu người mang ngọc có tội, bởi vì quá trân quý, bọn ta phải nguy trang cho cây đàn tằm thường, để tránh tai mắt kẻ khác...”

Ngô Tiên Nhi nhìn bọn người Liễu gia thêm khát Ty Phong Cầm, nàng tháo cây đàn trên lưng xuống. Nàng hai tay ôm đàn, đàn màu bạch ngọc, sáng bóng, vô cùng đẹp mắt. Người không biết dùng đàn, chỉ cần nhìn thôi cũng muốn sở hữu nó.

Ngô Tiên Nhi chỉ vào ba chữ ở mặt cạnh Ty Phong Cầm, nàng chậm rãi nói “Đây là chữ gì...?”

Phương Triết không cần liếc nhìn vẫn có thể biết được ba chữ đó là gì. Dương Nhất Lang thấy vậy đọc lớn lên “Là Ty Phong Cầm, không phải Liễu Vi Cầm!”

Ánh mắt hần chợt lạnh nhạt nói “Các vị có ý kiến gì nữa không?”

Hần phát ra sát khí, bọn người Liễu gia nhất thời lúng túng không biết làm sao liền rút lui. Bọn hần ở lại chỉ có mắt mặt.

Nhưng đi được một đoạn, bọn chúng vẫn chưa từ bỏ ý định. Ánh mắt tên Liễu Nham lộ ra vẻ hung hiểm, lăm lăm “Là ngươi tự tìm đường chết!”

Mười năm trước đã từng đoạt lấy được, thì bây giờ kết quả vẫn vậy mà thôi. Nét mặt năm tên nhếch lên mỉm cười, trong lòng đã có sẵn kế hoạch, chỉ là tiếp xúc lần đầu để thăm dò động thái của đối phương mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Ngày thi đấu thứ ba

Trên khán đài của ngày thi đấu thứ ba, số người đến quan chiến không có dấu hiệu giảm xuống mà còn tăng lên.

Trên lôi đài lúc này có hai thân ảnh đang đứng đối diện nhau, một người mang nét thư sinh có phần không quá nổi bật, một người mặc sam y đeo kiếm vô cùng khí thế, có phần ngạo nghễ. Trên nét mặt có một phần khinh thường đối thủ.

Đây chính là trận đấu đầu tiên của ngày thứ ba, giữa hai thí sinh đến từ Thanh Nguyên Quốc Phương Triết và Trầm Phi. Đây là một trận chiến, đối với Phương Triết có phần mong đợi, hần muốn xem gã này có thực lực như thế nào. Còn đối với người đến quan chiến, bọn họ không đánh giá cao trận chiến này, vì Trầm Phi có thân thủ bí ẩn, ra tay sát phạt ngoan độc, kết quả hầu như là chắc chắn nghiêng ép đối phương.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu. Bên dưới đáng về Ngô Tiên Nhi nàng ta có phần sốt ruột, cả Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai cũng đều thể hiện qua nét mặt. Lão viện trường thì mặc dù đánh giá cao Phương Triết, nhưng không có nghĩa là lão an tâm tuyệt đối.

Trầm Phi ngạo nghễ nhìn Phương Triết nói “Ngươi xui xẻo!”

Nói rồi, hần rút kiếm ra bước chân hần khê động. Phương Triết thấy vậy liền nhắc nhở “Ngươi không cần dùng kiếm đánh lạc hướng ta!”

Bước chân Trầm Phi dừng lại, hần đưa ánh mắt về phía Phương Triết, nhếch miệng cười. Tức thì, thân ảnh hần biến mất, sau một hô hấp thân ảnh hần đã áp sát Phương Triết, dùng một chùy thủ hướng cổ tay Phương Triết cắt đi. Phương Triết xuất Ngân Hoàng Kiếm ra, mũi kiếm đâm thẳng cổ tay hần với tốc độ nhanh không kém, chỉ nghe một tiếng “keng” vang lên. Thanh chùy thủ văng ra khỏi tay hần một đoạn trước sự ngỡ ngàng của vô số người quan chiến. Tốc độ nhanh như vậy, bọn họ hoàn toàn không biết chuyện gì vừa xảy ra.

Trầm Phi lùi về sau năm bước, ánh mắt nhìn về Phương Triết trong sợ ngỡ ngàng. Hần thất thủ, lần đầu tiên thất thủ từ sau khi luyện thành công Liệp Sát Ảnh, bí kỹ bộ pháp của Liệp

Sát Từ đạo nhân. Chuyện này hầu như là không thể.

Phương Triết nghiêm túc nhìn hắn nói “Ta đã nhắc nhở, không cần đánh lạc hướng ta!”

Đây là lần thứ hai, Trầm Phi thất thủ, chùi thủ rời khỏi tay hắn xuất hiện trên lời đài. Lúc này có một vị khách quan chiến hô lên “Liệp Sát Ảnh của Liệp Sát Từ Đạo Nhân!”

Vị tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải đang quan sát hai thí sinh thi đấu. Hắn lúc này cũng đã nhận ra Liệp Sát Ảnh, một bí kỹ của Liệp Sát Từ Đạo Nhân ở Trung Châu. Lão ta không môn, không phải là một tán nhân. Cả đời chuyên tâm tu luyện bí kỹ ám sát địch nhân. Lão có thể chỉ trong vòng hai hô hấp hạ sát một cao thủ cấp bậc ngoài cửu phẩm tông sư danh tiếng vang dội. Chỉ sau một trận ám sát, danh tiếng lão hầu như nổi danh khắp Trung Châu.

Lần này không ngờ, bí kỹ của lão lại xuất hiện ở Lão Lan Thành trong Tuyền Thiên Tài Chiến. Điều này khiến giám sát sứ Cốc Nam Hải vô cùng bất ngờ. Hắn lúc này chợt thất thần, như vậy thí sinh này bên trong chắc chắn có vấn đề.

Trên lời đài lúc này Trầm Phi đã không tin vào mắt mình. Lần đầu hắn ngăn cản xem là may mắn, lần thứ hai hắn lại cản đòn ám sát của hắn, chẳng lẽ vận khí hắn nghịch thiên như vậy sao. Bởi vì hắn không tin tuyệt kỹ Liệp Sát Ảnh có thể bị cản phá được. Hắn không suy nghĩ nữa, tay cầm trường kiếm, đứng thẳng người xuất kiếm chiêu “Nhất Kiếm Phá Không”, một nhát kiếm khi bắn về phía Phương Triết.

Phương Triết lập tức dùng Ngân Hoàng Kiếm, chém về trước một kiếm hình phong nhận, “Phong Ba Trảm” dễ dàng cản phá được chiêu thức của Trầm Phi. Trầm Phi lúc này đã thăm dò thành công đối phương, đối phương, quả thật không dễ dàng đối phó như hắn tưởng.

Hắn sắc mặt nghiêm túc lại, hiện lên một tia lãnh đạm, khí thế bộc phát. Thân ảnh hắn lại biến mất trước mặt nhiều người, lúc xuất hiện thanh kiếm đã đâm xuyên qua người Phương Triết, toàn trường rung động. Đồi chân của Dương Nhất Lang, Hoa Thiên Nhai bên dưới nhòem dậy muốn phóng lên lời đài.

Đây chính là Thập Nhị Bộ Đoạt Mệnh Kiếm, cũng là một chiêu sát kỹ của Liệp Ảnh Từ Đạo Nhân, chiêu thức giết người chỉ trong mười hai bước chân cực kỳ bá đạo. Tổng giám sát sứ bên trên hàng ghế cao nhìn thấy tràng cảnh, hắn khẽ nhíu mày. Sau đó lộ ra một tia tiêu dung.

Lúc này, thanh kiếm vẫn còn đâm thẳng, xuyên qua người Phương Triết. Chỉ sau hai hô hấp, thân ảnh Phương Triết biến mất, lúc này mọi người mới nhận ra đó chỉ là một tàn ảnh, nhưng độ chân thật đến mức kinh người. Đây chính là cảnh giới thứ sáu của Văn Trung Bộ. Hắn đã có thể bảo lưu được tàn ảnh trong vòng hai hô hấp. Đây được xem như một bí kỹ, không phải người nào cũng có thể luyện được.

Phương Triết thỉnh linh xuất hiện phía sau lưng hắn, đưa lưỡi kiếm đặt ngay cổ hắn. Động tác của Phương Triết, người bên ngoài nhìn vào vô cùng chậm rãi, thực tế vô cùng nhanh, nhanh đến độ Trầm Phi vận dụng Liệp Ảnh Sát vẫn không thoát khỏi được. Bằng chứng là có một vết cắt nhỏ trên cổ hắn, vì hắn cố gắng vùng vẫy.

Phương Triết chậm rãi nói “Người thua!”

Hắn không cam tâm nói “Người vừa rồi dùng chiêu thức gì?”

Phương Triết không giấu diếm nói “Du Long Kiếm, thức thứ ba của Văn Du Tiên Kiếm Quyết. Nếu ta dùng Đoạt Thiên Kiếm, người đã chết”

Tiếng chuông lúc này vang lên, chấp sự Lâm Ngan bước lên lời đài nhìn Phương Triết gật đầu đánh giá cao. Hắn không thích tên Trầm Phi, làm người điều khiển trận đấu, nhưng hắn vẫn không ngại đưa ra một hành động tán thưởng. Hắn tuyên bố “Phương Triết thắng, trận tiếp theo Bạch Văn Sơn đấu với Thạch Công, mời cả hai vào vị trí!”

Cả hai bước lên võ đài, phong thái Bạch Văn Sơn vô cùng điềm đạm, tà áo bay trong gió. Dáng dấp vô cùng đẹp mắt. Còn Thạch Công, cương mãnh thân hình cường tráng, nổi tiếng ở Xiêm Lợi là Cước Pháp tinh thông, có thể giẫm nát một tảng đá ngàn cân dễ dàng.

Bạch Văn Sơn hướng Thạch Công nói “Người giỏi nhất là gì?”

Bạch Văn Sơn ngẫm nghĩ, hắn mới nói “Ta không biết cước pháp, vậy ta sử dụng chương pháp đấu với người đi!”

Tiếng chuông vang lên vừa dứt, Bạch Văn Sơn lập tức phóng tới sử dụng “Toái Thạch Chương của Bạch gia áp sát tới. Chương pháp vô cùng cường bạo, khiến áp lực đối Thạch Trung vô cùng lớn. Hắn không nói, chân phải hắn đá một đường từ dưới lên, quét một đường như lợi nhận đẩy lùi Bạch Văn Sơn về sau. Uy lực cước pháp, đúng là rất mạnh.

Bạch Văn Sơn không bỏ cuộc, hắn tiếp tục lao tới, dùng “Toái Sơn Xuyên Tâm Chương” của Bạch gia tiếp tục tấn công. Lần này chương pháp không phải chỉ đơn thuần là trực tiếp đánh tới, mà quyền trái, quyền phải rồi trung lộ trực tiếp bộc phát đánh về Thạch Công. Chưa dừng lại ở đó, Bạch Văn Sơn phóng lên cao áp lòng bàn tay xuống đỉnh đầu của Thạch Công, tạo thế một chương pháp vô cùng hung mãnh, triệt để áp chế.

Thạch Công cước pháp lưu chuyển trái phải. Hắn đá trái, đá phải rồi đá thẳng lên trời, tạo ra một lưu quang phản đòn Bạch Văn Sơn. Cước pháp của Thạch Công vô cùng đơn điệu, nhưng uy lực vô cùng khủng bố. Chỉ cần một sơ ý nhỏ, Bạch Văn Sơn có thể bị đá bay ra khỏi lời đài dễ dàng.

Bạch Văn Sơn lùi về sau năm bước, hắn chậm mỉm cười nói “Thạch huynh cước pháp vô cùng mạnh, Bạch Văn Sơn ta vô cùng kính ngưỡng!”

Hắn nói xong, bàn tay xòe ra xoay một vòng, sau đó một chương nhẹ nhàng xuất ra, tạo ra một hư ảnh bàn tay nắm ngón như bao trùm lấy Thạch Công. Chiêu này là “Thiên Tàng Chương” uy lực nhìn thôi cũng biết bá đạo cỡ nào.

Thạch Công vận dụng khí lực toàn thân, hắn khom người về trước hai tay tiếp đất, sau đó phóng vút về hướng hư ảnh ngũ trảo tung một cước cực kỳ quyết đoán đánh tan hư ảnh đó, hắn lộn một vòng trên không trung rồi nện một cước lên đỉnh đầu Bạch Văn Sơn.

Bạch Văn Sơn thoái lui về sau năm bước hai bàn tay giờ ra hai bên, sau đó chấp lại, hai tay đồng loạt chương về trước tạo ra một loại uy áp ra hai bên khán đài. Chiêu này tên gọi là “Bái Nhật Chương” pháp, uy lực cũng không kém so với “Thiên Tàng Chương” pháp.

Thạch Công bị đẩy lùi về sau, hắn suýt rớt ra khỏi lời đài. Đối phương chiêu thức đa dạng, đủ loại chương pháp khiến hắn đối phó vô cùng khó khăn.

Bạch Văn Sơn thoái lui về sau mười bước chân, để cho Thạch Công đi vào giữa lời đài. Lúc này hắn mới nói “Thạch huynh cước pháp uy lực Bạch Văn Sơn ta đã phục, vậy tiếp đến, nếu Thạch huynh đỡ được một chỉ pháp của Bạch Văn Sơn ta, xem như Bạch Văn Sơn ta thua!”

Hắn vừa nói xong, Thạch Công trong lòng vô cùng kính ngưỡng Bạch Văn Sơn. Hắn cứ chỉ hòa nhã, nghĩa khí lắm lắm, hầu như là một đối thủ đáng để hắn ghi nhớ trong lòng. Lúc này hắn mới lên tiếng nói “Không cần thiết như vậy, chỉ cần uy lực đủ khiến Thạch Công ta khâm phục, xem như Bạch huynh thắng, vậy đi!”

Bạch Văn Sơn mỉm cười, hắn lúc này không vận nội công, nhưng khí thế đột nhiên bùng phát. Tà áo hắn lúc này tung bay phát phơ khiến toàn trường tập trung quan sát. Khí thế này, chứng tỏ Bạch Văn Sơn chuẩn bị ra tuyệt chiêu.

Hắn đưa ba ngón tay về phía Thạch Công, khẽ niệm “Tam Hoa chữ”

Thạch Công đột nhiên mờ to mắt ra, hắn chưa kịp tìm cách né tránh hay phòng thủ, đã bị dính vào một loại áp lực. Loại áp lực này như một mạng nhện khiến hắn bất động, không cử động được. Hắn bị đánh bật về sau năm mươi trượng, rồi khôi vô đài, chưa dừng lại hắn còn bị ghim vào vách tường phía sau lôi đài.

Toàn trường im lặng như tờ, chiều thứ này, quá lợi hại. Một vài vị giám sát sứ đứng dậy không tin vào mắt mình. Đây là tuyệt học trấn phái của Niêm Hoa Môn ở Trung Châu, nói về chế pháp, môn phái này là thiên hạ không địch thủ. Bọn họ không hiểu gì sao, Bạch Văn Sơn lại có thể học được tuyệt kỹ của môn phái cao thâm như vậy được.

Một vị giám sát sứ như hiểu ra vấn đề, hắn thốt lên “Hắn họ Bạch?”

Vị tổng giám sát sứ, Cốc Nam Hải gật đầu, lúc này bọn họ mới hiểu được. Chỉ có Bạch gia, họ còn có thể tin tưởng được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Tiểu cô nương, xin thất lễ!

Sau màn chiêm ngưỡng chế pháp “Tam Hoa Chữ” của Bạch Văn Sơn, dưới khán đài đã không còn ồn ào bàn tán nữa.

Chấp sự Lâm Ngạn bước lên, tiếp tục tuyên bố “Trận tiếp theo Hoa Thiên Nhai đấu với Trần Nhất Phàm, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Dưới khán đài đang chờ mong màn trình diễn tiếp theo của Đào Xoắn Phong Bạo. Trận trước hắn trình diễn đặc sắc, dư âm đối với người quan chiến vẫn còn lưu lại. Uy lực hầu như có thể nói là kinh điển. Bọn họ có thể xếp Hoa Thiên Nhai vào vị trí nhất nhì của bảng Tuyển Thiên Tài Chiến.

Lúc này hai thí sinh yên ổn vị trí, tiếng chuông bắt đầu vang lên.

Trần Nhất Phàm hiểu được, Hoa Thiên Nhai là cao thủ dùng đao, có tuyệt học Đào Xoắn cực kỳ khủng bố. Hắn cảm giác đấu với tên này không thích hợp dây dưa, hắn chấp tay nói “Trần Nhất Phàm ta không muốn vòng vo, chỉ cần Hoa Thiên Nhai huynh có thể thoát khỏi tuyệt kỹ của ta là Lưu Quang Diệt Đao Trảm, Trần Nhất Phàm ta sẽ rút khỏi trận này!”

Hắn nói xong, liền trực tiếp động thủ. Hắn phóng về trước sử dụng “Xuyên Không Quyền”, quyền sáo như một lưu quang bắn về phía Hoa Thiên Nhai. Hoa Thiên Nhai rút một thanh bán nguyệt đao ra, xoay người né lưu quang đó đồng thời bổ một nhát đao về thân ảnh của Trần Nhất Phàm. Trần Nhất Phàm nhanh nhẹn dùng quyền sáo gạt đòn tấn công sang một bên, hắn lùi về sau một bước, khom người về trước, sắc mặt vô cùng lạnh. Hắn hét lên “Lưu Quang Diệt Đao Trảm”

Chiêu thức không hề vòng vo, trực tiếp áp sát Hoa Thiên Nhai.

Hoa Thiên Nhai lúc này nhướng chân mày, chiêu thức này đối với đao pháp chính là khắc tinh, nên mới được gọi là diệt đao pháp. Hắn nói hai chui đao lại với nhau, sau đó phóng về phía Trần Nhất Phàm, thanh loan đao xoắn đều, xoay xung quanh Trần Nhất Phàm, bao bọc lấy Trần Nhất Phàm, khiến Trần Nhất Phàm không thể nào tiếp cận được nữa.

Lúc này, Hoa Thiên Nhai áp sát, cầm lấy chui đao, chém một nhát về hướng Trần Nhất Phàm, một đường khí kinh kinh khủng bộc phát, chấn động toàn trường. Trần Nhất Phàm dùng quyền sáo chống đỡ, nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau hai mươi trượng. Lúc này hắn nhận ra, quyền sáo đã bị hư hỏng nặng, không thể nào tiếp tục sử dụng được. Đao khí đó rất bạo liệt, hắn lắc đầu chấp nhận thua cuộc.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn bước lên lôi đài tuyên bố “Hoa Thiên Nhai thắng. Trận cuối cùng Kim Vô Lại đấu với Ngô Tiên Nhi, mời hai thí sinh lên lôi đài!”

Kim Vô Lại khi thể bước lên lôi đài, thân thể hắn cường tráng, cao ráo, hai tay mang hộ oản nhìn như một chiến thần. Về phía Ngô Tiên Nhi, nàng ôm cây đàn màu bạch ngọc, rụt rè bước lên lôi đài. Ánh mắt nàng ta lại đổ dồn về phía Phương Triết, như thể muốn lấy can đảm đi tiếp.

Kim Vô Lại nhìn đáng ghét đối thủ nhỏ bé, hắn mở miệng nói “Tiểu muội tử, ta không thích nhường người khác, nên tiểu muội tử phải cẩn thận!”

Ngô Tiên Nhi không nói gì, ngón trỏ nàng khẽ gõ một âm. Âm thanh mềm mại vang lên rồi vụt tắt cũng là lúc khi thể Ngô Tiên Nhi bạo phát. Nàng hóa thành một tiểu cô nương có một sắc mặt vô cùng lạnh. Điều này khiến Kim Vô Lại nhướng mày.

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu bắt đầu. Ngô Tiên Nhi liền ngồi nhóm xuống, đặt đàn lên chân mình. Ánh mắt nàng sắc bén, nhìn về đối thủ gây một khúc đàn, sau đó bàn tay nàng khẽ hướng về trước đánh một cái. Một hư ảnh đại đao bao trùm cả lôi đài, lơ lửng trên không trung. Bàn tay Ngô Tiên Nhi nhẹ nhàng chạm xuống dây đàn, thanh đại đao lập tức chém xuống ngay đỉnh đầu Kim Vô Lại.

Kim Vô Lại thấy vậy, hai hộ oản đập vào nhau vang lên một tiếng “keng” sau đó hắn dùng đôi tay đầy cơ bắp, chop lấy hư ảnh lưỡi đao, sau đó bóp nát, hư ảnh tiêu thất.

Mọi người quan chiến bên dưới bàn hoàng. Hư ảnh Âm Sát Lục tạo ra, không phải thực chất, hắn vẫn có thể chop được nó rồi bóp nát, có quá khoa trương hay không.

Ngô Tiên Nhi nàng ta lúc này nhất thời kích động, bị phản chấn phun ra một ngụm máu. Ánh mắt nhìn về phía Kim Vô Lại không thể tin được.

Kim Vô Lại nhìn tiểu cô nương đối diện đang thất thần, hắn trấn an nói “Tiểu muội tử tập trung vào, cứ đánh hết mình!”

Bên dưới lôi đài, Dương Nhất Lang cùng Phương Triết nhất thời nhìn sang Hoa Thiên Nhai. Bọn hắn cảm giác được, Kim Vô Lại cùng Hoa Thiên Nhai là một loại người, thấy mỹ nhân là không thể nào ra tay được.

Hoa Thiên Nhai nhìn về hai tên đang đưa ánh mắt trên chộc âm thầm oán trách “Hai người các ngươi đưa ánh mắt như thể nhìn ta là có ý gì?”

Trên lôi đài, Ngô Tiên Nhi thở một hơi dài, nàng ta không nghĩ đến sử dụng bảo vật Ty Phong Cầm, uy lực được phát huy Âm Sát Lục chín thành vẫn không làm đối phương yếu thế. Nàng ta nét mặt bắt đầu chăm chú lại. Hai tay đặt lên dây đàn, gảy một khúc nhạc vô cùng du dương, uyển chuyển, đến hô hấp thứ mười thì bắt đầu chuyển sang bi tráng. Sau đó nàng dừng lại, tay phải nàng quơ về trước, năm ngón tay khẽ chạm vào dây đàn gảy ra một tiếng động nhỏ. Thành lĩnh trên bầu trời, bao trùm lôi đài là một vạn phi kiếm, mũi kiếm chĩa xuống lôi đài. Khung cảnh hầu như là bao trùm tất cả khoảng trống trên lôi đài, Kim Vô Lại cũng không ngoại lệ.

Bên dưới lôi đài, toàn trường nín thở, bọn họ không thể nào tin được một vạn phi kiếm đang chĩa mũi sao xuống lôi đài, khung cảnh cực kỳ kinh thế. Đây chính là tuyệt kỹ gì mới có thể tạo ra được như vậy.

Ngô Tiên Nhi bàn tay khẽ vỗ nhẹ xuống cây đàn, chậm rãi hô “Vạn Kiếm Đăng Phong!”

mSát Lọc, thức cuối Vạn Kiếm Đăng Phong, bạo phát!

Kim Vô Lại ánh mắt nhìn lên vạn kiếm trên không, hẳn cảm giác không thể coi thường chiêu này. Hẳn hai chân giang rộng ra, toàn thân bạo phát ra kinh lực. Sau đó hai hộ oản trên tay hẳn đánh vào nhau tạo ra một tiếng “keng” vang dội, đỉnh tai nhức óc. m thanh đó hầu như là khiến toàn trường phải bật lõ tai lại vì quá khủng bố.

Chuyện phát sinh tiếp theo đó là vạn kiếm lao về phía hắn, hẳn đơn giản dùng nắm đấm đánh bay từng phi kiếm rơi về phía hắn. Khung cảnh giống như hắn, đương đầu với cả một thế giới phi kiếm, cơ thể hẳn hùng tráng ngạo nghễ, đôi mắt tất cả.

Ngô Tiên Nhi ở xa quan sát, ánh mắt nàng hầu như không chớp mắt được. Đây chính là chiêu thức uy chấn giang hồ của Khúc Linh Các, không người có thể đối kháng được, đây là chiêu sẽ hút cạn tất cả sinh lực năng, khiến năng phút chốc sẽ trở thành một tiêu cở nương yếu đuối bình thường.

Lúc này Kim Vô Lại đã phá giải toàn bộ phi kiếm trên lôi đài, ánh mắt hắn đưa về phía Ngô Tiên Nhi. Trong con mắt đó chứa đựng một sự cuồng nhiệt, hẳn đánh thật sáng khoái.

Hắn liền vận dụng kinh lực, nắm đấm nện xuống lôi đài, tức thời lôi đài nát vụn tạo ra một vết nứt lao về phía Ngô Tiên Nhi. Nàng ta lúc này vô cùng suy nhược, không thể nào đối kháng được, bị hất tung lên không trung, nét mặt vô cùng hoảng hốt, cây đàn cũng rời khỏi tay nàng.

Kim Vô Lại không nghĩ đến đối phương đã không còn sức chiến đấu, hẳn thấy hồi hận liền phóng nhanh về trước chộp lấy cây đàn màu bạch ngọc, hẳn nhìn bóng dáng Ngô Tiên Nhi đang rơi xuống, hẳn ngại ngưng nói “Tiểu cô nương, xin thất lễ!”

Hắn nhanh chóng phóng lên, bế lấy nàng. Cơ thể nhỏ nhắn hầu như nằm trọn trong lòng ngực hắn. Nhất thời, khung cảnh chiến đấu oanh oanh liệt liệt hóa thành một màn đậm chất ngôn tình.

Toàn trường nhìn khung cảnh đó đều “ồ” lên. Dương Nhất Lang cùng Phương Triết lại đưa ánh mắt về phía Hoa Thiên Nhai, lần này là ánh mắt khi dễ. Ý nói “Về bản sự, Hoa huynh đệ kém hơn hẳn nhiều!”

Khóe miệng Hoa Thiên Nhai giật giật, lại âm thầm oán trách “Hai tên này, không phải cứ thấy trăng cảnh nam nữ tình trường lại nghĩ đến ta, có oan uổng ta không?”

Kim Vô Lại bỏ Ngô Tiên Nhi ra, nét mặt hắn chuyển sang màu đỏ, thậm chí nàng ta cũng vô cùng lúng túng, không biết phải cư xử như thế nào. Bên dưới khán đài nhất thời vang lên một tràng vỗ tay cho hai người bọn họ. Hai người lúc này càng lúng túng hơn.

Lúc này tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu kết thúc.

Cả hai bước xuống lôi đài trước sự cổ vũ của người quan chiến. Chấp sự Lâm Ngạn bước lên tuyên bố “Trận cuối cùng của ngày thứ ba, Kim Vô Lại thắng!”

Hắn nói xong, đưa mắt nhìn về hướng tổng chấp sự Tống Thiên Khanh chờ ý kiến. Tổng chấp sự Tống Thiên Khanh không phản ứng, hẳn thấy vậy liền tuyên bố “Hôm nay kết thúc, tất cả thí sinh trở về. Ngày mai sẽ là ngày cuối cùng chọn ra nhất bảng, cùng tứ cường đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến”

Lão viện trưởng lúc này tiến lại gần bốn người Phương triết cùng Hoa Thiên Nhai tập hợp. Trong lòng lão đang nở hoa, nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh. Trong lần Tuyển Thiên Tài Chiến lần này Thanh Nguyên Quốc trước mắt đã chiếm được hai vị trí đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến. Trong đó người lão đánh giá cao nhất là Phương Triết hoàn toàn không hề lão thất vọng.

Lão nói “Lần Tuyển Thiên Tài Chiến lần này trước mắt đã có một thắng lợi không nhỏ. Sau khi kết thúc Tuyển Thiên Tài Chiến, gia tộc các người sẽ chiếm lợi ích không nhỏ. Thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến ở Trung Châu, triều đình sẽ trọng thưởng một triệu lượng bạch kim cho gia tộc hắn, miễn thuế mười năm. Đây chính là phần thưởng trước khi đi bọn ta đã thông qua. Nên các người trước vui vẻ đi!”

Phương Triết nghe nói đến một triệu lượng bạch kim, đôi mắt hắn nháy mấy lần. Hẳn cảm giác, một triệu lượng bạch kim là con số không nhỏ a. Đặc biệt là hắn nhìn sang Hoa Thiên Nhai, biểu hiện của hắn vô cùng đặc sắc. Hoa Thiên Nhai, hẳn rất muốn cười nhưng đang cố nhịn, hẳn vẫn ráng giữ nét lãnh đạm trước mặt mọi người.

Phương Triết vịn lấy vai hắn, vỗ một cái, hẳn tươi cười nói “Muốn hét lên thì cứ tự nhiên, đừng cố nhịn, Hoa huynh!”

Hoa Thiên Nhai như bị trúng huyết cười, hẳn ngoác miệng cười thật lớn trước mặt mọi người. Những đồng bạn nhìn thấy biểu hiện của hắn lần đầu tiên thất thố, cũng không nhịn được liền cười theo, không khí nhất thời tràn ngập tiếng cười ở đoàn Thanh Nguyên Quốc.

Trong lòng Hoa Thiên Nhai, hẳn rất muốn khóc, hình tượng băng lãnh từ đầu đến cuối đã mất hết. Nhưng hắn vẫn cố gắng tự an ủi, tự an ủi bản thân “Một triệu lượng bạch kim a, cho dù mất mặt thêm một lần nữa vẫn không sao!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 83: Ngư Long Bảo Lâu

Sau khi kết quả Tuyển Thiên Tài Chiến thành công vượt mong đợi. Lão viện trưởng khen thưởng cho đoàn thí sinh một chuyến đến Ngư Long Bảo Lâu, bên cạnh Lâu Lan Hồ.

Lâu Lan Thành là một thành thị sầm uất, nhưng bối cảnh vô cùng căn cổ. Bởi vì không có tiếp giáp dòng sông nào, nên tiền nhân đào một cái hồ khuôn viên hai trăm mẫu nối dài với một con kênh nhỏ cũng được người dân Lâu Lan Thành đào, giao với con sông Lương.

Vì thế nơi này cảnh vật có phần xanh tươi hơn, có nhiều khu vực ẩm thực, mỹ quan hơn. Trong đó có Ngư Long Bảo Lâu, nổi tiếng khắp Lâu Lan Thành. Một phần là vì mỹ vị phong phú, một phần là có một loại đặc sản, những nơi khác không có được. Đó là Long Ngư, một loài cá sống trong một khe suối được Bảo Lâu thu về chế biến ra nhiều món vô cùng đặc sắc. Vấn đề ở chỗ thịt loài cá Long Ngư này, khách nhân ăn vào có thể cảm giác được như tăng phúc, như được sống thêm vài năm tuổi. Điều này nói lên giá trị loài Long Ngư này đặc như thế nào, số lượng cũng là một vấn đề, không phải ai cũng có dịp thưởng thức.

Lão viện trưởng dẫn đoàn thí sinh Thanh Nguyên Quốc gồm mười hai người, trong đó chỉ có tám thí sinh vì vắng mặt Trầm Phi cùng Trịnh Phi Tuyết cộng thêm lão cùng ba người theo đoàn, trải qua ba canh giờ đi xe ngựa mới đến được Ngư Long Bảo Lâu.

Trước mắt bọn họ là một lầu lâu danh tiếng, giống như một Thái Học Viện thu nhỏ, khuôn viên cực kỳ rộng. Bọn họ có thể nhìn thấy xung quanh là một hồ nước trong xanh, được trồng nhiều loại sen tím, sen hồng nhìn như một tiên cảnh. Chính giữa Lầu Lan Hồ là một tòa lầu bốn tầng vô cùng khang trang, người ra vào đông đúc.

Khi lão viện trưởng bước vào đến cửa thì bên trong, một vị trung niên dáng người mập mập nằm nờ ra tiếp đón. Hắn nhận ra đoàn người Thanh Nguyên Quốc khí thế vô song trên lối dài, nên hắn xem lão viện trưởng như một quý nhân, bố trí một vị trí cực kỳ bắt mắt trong lầu lâu.

Lão chương quỹ thấp người giới thiệu “Các vị quý nhân có muốn thưởng thức Long Ngư Quá Giang, Long Ngư Thái Tuế đặc sản của bốn quán không ạ?”

Lão viện trưởng nhìn chương quỹ vô cùng khách sáo, cử chỉ tiếp khách vô cùng nhiệt tình. Lão nói “Cứ đem những món ngon nhất ra cho các học trò lão thưởng thức. Hơn nữa lão nghe nói Bảo Lâu có một loại rượu cực kỳ tốt cho thể chất có thật không?”

Chương quỹ gật đầu khép nép nói “Đúng là có, còn hai vô rượu duy nhất, tên nó là Nhưỡng Tùy Lương vô cùng trân quý. Có bạch kim chưa hẳn đã mua nổi nó!”

Chương quỹ giới thiệu xong, liền rút lui vào trong cho người chuẩn bị. Bọn người Phương Triết ánh mắt nhìn xung quanh vô cùng lạ lẫm. Không khí không ồn ào, nhưng có một loại hương vị trang trọng bao phủ khắp ngõ ngách Bảo Báu. Hầu như những người đến đây, không thuộc quyền quý cũng là quan lại trong triều đình.

Lúc này lão viện trưởng nhìn một lượt từng thí sinh, sau đó lão nói “Chuyện thi đấu lần này, các người làm vô cùng tốt khiến Thanh Nguyên Quốc kiêu ngạo. Sau khi kết thúc, những người không được chọn, theo lão về Thăng Long thành nhận khen thưởng”

Liên Chân ngẫm nghĩ một lúc, không nhận được liền nói “Việc Trầm Phi cùng Trịnh Phi Tuyết, lão sư đã có kế sách đối phó chưa. Tên Trầm Phi đó không bị trừng trị, không biết hắn sẽ gây họa đến chừng nào nữa”

Lão đánh giá cao Liên Chân, sau đó hướng các thí sinh nói “Việc này, các người an tâm, gia tộc bọn hắn chắc chắn sẽ bị chế tài, việc này lão đã gửi mật thư về kinh thành rồi. Không sớm thì muộn các người liền biết!”

Lúc này, bốn tiểu nhị cùng một vị cô nương ăn mặc xinh đẹp đem thức ăn lên. Bọn họ bày trí vô cùng đẹp mắt. Trong đó có hai khay thức ăn, bên trong có một con cá dài chừng hai xích, vì đã được rán sơ qua một lần nên không nhận ra được màu sắc bên ngoài của chúng, thịt của chúng màu hồng nhạt lạ lẫm, xung quanh được bố trí nhiều loại hương liệu có xanh có đỏ vô cùng bắt mắt.

Vị cô nương giới thiệu “Hai khay thức ăn này là Ngư Long Quá Giang, đặc sản của bốn lầu. Giúp tăng cường sinh khí, cường thân, hạ hỏa vô cùng trân quý. Gia phụ đặc biệt tiếp đãi quý khách nhân!”

Nàng ta chỉ về hai đĩa thức ăn khác, cũng là Ngư Long, nhưng được cắt lát bày trí hình cánh hoa, chưa được nấu qua. Nàng giới thiệu “Đó là món Ngư Long Thái Tuế, cũng là đặc sản bốn lầu, món này dùng để ăn tươi chấm thêm gia vị...”

Nàng ta lại cầm một vô rượu lên, hướng lão viện trưởng rót phần nửa chén, sau đó giới thiệu “Đây là Nhưỡng Tùy Lương, có màu thạch lưu được một vị đại sư ủ theo phương pháp bí mật. Có thể giúp ích cho các vị luyện võ”

Nàng nói đến đây, phía sau có một đám người ăn mặc sang trọng, người nào người nấy đều mang một nét mặt giận dữ đi lại. Một tên nam tử ngoài hai mươi sắc mặt khó coi quát lớn “Các người nói Long Ngư đã hết, tại sao bọn họ đến sau lại có được. Các người làm ăn như thế đó hả?”

Chương quỹ lúc này bên trong chạy ra vội vã can ngăn nói “Vị bọn họ đã đặt từ trước, nên lúc đó vẫn còn. Quý khách thông cảm!”

Tên nam tử nhìn thức ăn mới dọn lên, hắn phách lối nói “Ta ra giá gấp đôi, các người nhanh chóng đem qua bàn bọn ta đi!”

Chương quỹ nhìn bọn người này lắc đầu. Ở Lầu Lan Thành, ai không biết thiếu gia quyền thế này. Người nào người nấy có thân phụ toàn là quan lại có chức vị cao trong triều đình. Người bình thường thấy mặt đều né tránh, nhưng Bảo Lâu cũng không phải quả hồng mềm, nếu là quả hồng mềm làm sao danh tiếng có thể kéo dài đến hiện tại. Lão dự định phát tay cho người đuổi ra khỏi quán, thì Liên Chân vác thanh trường đao lên vai. Hắn tiến lại gần tên nam tử đó, khẽchếch miệng cười nói “Các người muốn đơn đả độc đấu, hay quần ẩu?”

Hắn nghe không hiểu Liên Chân nói gì. Liên Chân ngoáy ngoáy lỗ tai sau đó hướng hắn cùng đồng bọn hắn hơn mười người nói “Các người ra ngoài với ta, ta giải thích cho hiểu!”

Cả bọn hơn mười người đã hiểu ý hắn, ánh mắt hắn nhìn về đồng bọn. Bọn chúng có đồng người, nên không lo lắng. Hắn nở một nụ cười khinh thường, sau đó theo sau Liên Chân ra bên ngoài. Bọn họ đi ra bên ngoài ước chừng mười hô hấp, thì có nhiều tiếng kêu thảm thiết vang lên, lúc đầu còn lớn, sau đó nhỏ dần rồi tắt hẳn. Liên Chân sau đó một mình đi vào. Hắn trở về vị trí của mình, ngồi xuống ăn uống như không có chuyện gì xảy ra.

Chương quỹ đổ một giọt mồ hôi lạnh nhảm “Người luyện võ có cách quyết rất bá đạo nha!”

Hắn thích thú, sau đó đi vào trong để nữ nhi hắn đi ra tiếp đãi. Hắn cũng là người Thanh Nguyên Quốc, nên bọn họ được đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến, hắn cũng được thơm lây. Nên chiêu cổ bọn họ cũng là một niềm vinh dự đối với hắn.

Sau khi dùng xong tiệc rượu, lão viện trưởng dẫn đoàn thí sinh trở về khách điểm. Chuyến đi này tốn kém không ít, nhưng có thể nhìn khí sắc các thí sinh tăng mạnh, lão hài lòng gật đầu, xem như một chuyến đi không tệ chút nào.

Qua ba canh giờ sau, đoàn xe ngựa chờ các thí sinh Thanh Nguyên Quốc về đến khách điểm.

Phương Triết vừa bước xuống xe thì người qua đường và những người xung quanh nhận ra hắn cùng đồng bạn là thí sinh Thanh Nguyên Quốc, thế là bọn họ tiếp cận rồi chào hỏi niềm nở. Danh khí của Phương Triết và các đồng bạn giờ vô cùng cao, vì đại diện khu vực Nam Hạ đến tham gia Thiên Tài Chiến.

Sau một hồi giao lưu, chào hỏi, bọn người hăm mộ cũng từ từ rời đi. Không khí xung quanh mới yên tĩnh trở lại.

Bọn họ chuẩn bị vào trong khách điểm thì từ xa có một xe ngựa chậm chậm tiến lại. Trên xe là một xa phu ăn mặc giản dị, đội một chiếc nón quai đeo từ lá. Hắn ta dừng xe lại, vén rèm rộng ra cho mọi người xem bên trong.

Lão viện trưởng nghi hoặc, tiến lại gần thì phát hiện một thân ảnh quen thuộc, bộ dáng vô cùng thê thảm. Hắn là Trầm Phi thường xuyên rời đoàn độc hành. Lão viện trưởng sờ lên cổ tay, lúc này mới biết hắn đã hoàn toàn bị phế. Toàn bộ kinh mạch đã bị đứt gãy, không còn một chút khí lực, hắn giờ đây yếu hơn cả một người bình thường.

Gã xa phu nhìn đối phương nhận ra người bên trong, sau đó lấy ra một tờ giấy đưa cho lão. Lão xem qua nội dung, ánh mắt nhất thời sáng lên. Người truyền tin cho lão, không báo danh nhưng đã giúp lão giải trừ nguy cơ trước mắt. Hắn biết Trầm Phi là nội ứng của Trung Châu, cố tình phá hoại Tuyền Thiên Tài Chiến, sắp tới là Thiên Tài Chiến.

Lão xem đến đây, đã không còn nghi ngờ đối phương có ý đồ xấu nữa. Bên trong, nhân vật bí ẩn còn cho lão biết địa điểm Trịnh Phi Tuyết đang bị giam giữ.

Lão gấp tờ mật thư lại, hướng các học trò nói “Đến lúc cho các ngươi thư giãn gân cốt rồi. Theo lão lên đường giải cứu Trịnh Phi Tuyết nào!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 84: Phương Triết gặp Kim Vô Lại

Khung cảnh ngày thi đấu cuối cùng đã không giống với ngày thứ hai và ngày thứ ba. Lúc này không khí mới đúng thật là sôi động, số người đến quan chiến đã chiếm hết chỗ trống ở quảng trường. Số người quan chiến lúc này đã vượt con số mười vạn người. Nói đúng hơn, toàn bộ dân ở Lâu Lan Thành như thế đã có mặt đông đủ.

Vị tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh nhìn toàn trường, hẳn lúc này tuyên bố “Bốn trận thi đấu hôm nay, sẽ quyết định vị trí quán quân và tam cường. Lần này bốn thí sinh sẽ tự mình bốc thăm, để tìm đối thủ của riêng mình. Bên cạnh bảng thông báo, có bốn thẻ bài bên trong bốn túi thơm đang được treo nơi đó. Chấp sự Lâm Ngạn sẽ bên cạnh giám sát việc bốc thăm của các thí sinh”

Nói đến đây, mọi ánh mắt đều đổ dồn về vị trí chấp sự Lâm Ngạn. Hẳn lúc này đang đứng giám sát bốn túi thơm, chờ các thí sinh đến chọn số.

Tổng chấp sự nói tiếp “Trong bốn túi thơm chỉ có hai cặp số một và số hai, tương ứng với số thứ tự trận đấu. Bốn thí sinh bị loại của ngày thứ ba sẽ tranh giành vị trí thứ năm, và được bổ sung vào buổi chiều. Giờ thì bốn thí sinh tiến đến bảng thông báo bốc thăm, để tiến hành chọn đối thủ”

Cả bốn thí sinh đều bước về vị trí của chấp sự Lâm Ngạn, sau đó chọn một túi vải trước sự giám sát của hắn. Sau khi mỗi người xem xong số trận của mình, liền đưa cho chấp sự Lâm Ngạn. Chấp sự Lâm Ngạn thu lấy, rồi treo số trận lên bảng thông báo. Kết quả, Phương Triết đấu với Kim Vô Lại, Bạch Văn Sơn đấu với Hoa Thiên Nhai.

Tiếng chuông lúc này vang lên một hồi dài, báo hiệu trận đấu tranh nhất bảng bắt đầu.

Chấp sự Lâm Ngạn lúc này mới lên lời dài, đứng giữa tuyên bố “Trận đầu tiên Phương Triết và Kim Vô Lại, mời hai thí sinh vào vị trí!”

Cả hai cùng bước lên lời dài, hai ánh mắt nhìn nhau. Kim Vô Lại khí thế toát ra bên ngoài vẫn là một mãnh nhân, còn Phương Triết phong thái ung dung, điềm tĩnh từ đầu trận không thay đổi.

Tiếng chuông vang lên, Phương Triết xuất ra Ngân Hoàng Kiếm mũi kiếm hướng ra một bên. Bên phía dưới khán đài, người quan chiến rất thích tràng cảnh này, mỗi lần thí sinh Phương Triết xuất kiếm, như một kỳ kỳ, tay không có gì thỉnh linh xuất hiện một thanh bảo kiếm. Giống như họ vừa xem thi đấu, vừa xem biểu diễn, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Kim Vô Lại lúc này lên tiếng “Từ đầu trận ta đã chú ý đến tiểu huynh đệ. Nếu chỉ dùng kiếm, chắc chắn sẽ không thắng được ta!”

Phương Triết nghe đối phương nói như vậy, hẳn thở dài một hơi rồi thu kiếm vào túi càn khôn. Hắn chậm rãi nói “Thế Kim huynh muốn như thế nào?”

Kim Vô Lại nghiêm túc nói “Chỉ cần tiểu huynh đệ có thể đối kháng tuyệt kỹ của ta, xem như tiểu huynh đệ thắng, thế nào?”

Phương Triết nhìn biểu hiện hắn vô cùng nghiêm túc, hẳn là một mãnh nhân, có phong phạm của một chính nhân quân tử. Phương Triết gật đầu, chấp tay nói “Vậy từ chối là bất kính, mời Kim huynh!”

Phương Triết trong lòng có dự đoán, Kim Vô Lại tuyệt chiêu tất cả nằm ở hai cái hộ oản trên cánh tay. Hẳn để ý từ đầu trận, Kim Vô Lại hầu như ít dùng quyền cước, hẳn chỉ sử dụng thế lực phi thường áp đảo đối thủ. Còn về hộ oản hẳn đang đeo trên hai cánh tay, không phải vật thường. Nó có khả năng hiện thật hư ảnh rồi dùng thế thuật đối kháng. Nên những người sử dụng kinh lực, phóng xuất ra khí kinh đều không phải đối thủ hắn.

Lúc này Kim Vô Lại, hai chân giang rộng, hai hộ oản đập vào nhau tạo ra một âm thanh vang dội cực kỳ mãnh liệt, có thể là băng thiên diệt địa, khí thế hầu như áo đảo toàn trường. Người quan chiến có chuẩn bị từ trước đều bị lỗ tai lại.

Kim Vô Lại thấp người, nên một đám xuống lời dài, tạo thành một địa chấn như thế lời dài bị nổ tung. Hẳn lập tức phóng lên cao, lúc này trong mắt Phương Triết xuất hiện mười thân ảnh Kim Vô Lại lao vào. Đây chính là Thập Ảnh Bạo Liệt Quyền đang tiến tới áp sát Phương Triết.

Phương Triết suy đoán thập ảnh được tạo ra có thể do hai cái hộ oản va vào nhau, làm hắn hoa mắt. Hẳn lúc này vẫn chưa bộc lộ ra bất kỳ khí thế nào. Hẳn không có nội kinh mạnh mẽ, cũng không có nội lực... hẳn chỉ có linh lực. Hẳn tập trung linh lực vào một bàn tay, phong thái vẫn ung dung không thay đổi. Một tay giơ ra đón lấy Thập Ảnh Bạo Liệt Quyền của Kim Vô Lại.

Một tiếng oanh động cực kỳ lớn vang lên, trong chớp mắt như phóng xuất ra một loại dư chấn của va chạm vừa rồi. Trong một hô hấp, người có đôi mắt cực kỳ nhanh có thể nhìn thấy trên không trung Kim Vô Lại một đám oanh thăng người Phương Triết, Phương Triết dùng tay đón lấy, chặn lại khiến hắn như bị treo đối diện. Qua hô hấp thứ hai, Kim Vô Lại bị phản đòn, đối ngược trở về sau mười trượng.

Toàn trường im lặng, bọn họ đang nhìn chăm chú vào vóc dáng của một thí sinh, như một thư sinh nhỏ bé, có phần yếu đuối. Đây là một mãnh nhân có cơ thể to lớn, khí thế bất phàm. Điều này làm bọn họ nhất thời không khép miệng lại được.

Kim Vô Lại không hề tổn thương nghiêm trọng gì, hẳn đứng dậy hướng Phương Triết chấp tay nói “Phương huynh đệ thắng, tại hạ thua!”

Tiếng chuông vang lên, thêm một lần nữa là một tiếng hoan hô cực kỳ lớn vang lên. Hôm nay là ngày cuối cùng quan chiến, bọn họ cũng muốn tạo một khí thế thật sự mạnh mẽ để cổ vũ.

Bên dưới lúc này, Dương Nhất Lang cùng Hoa Thiên Nhai mừng rồi. Trước giờ bọn họ cứ nghĩ Phương Triết tinh thông kiếm thuật, không ngờ dùng một phát, khí lực của hắn không phải người bình thường có thể làm được.

Chấp sự Lâm Ngạn lên lời dài tuyên bố “Phương Triết thắng! Tiếp theo mời Bạch Văn Sơn và Hoa Thiên Nhai lên lời dài!”

Bạch Văn Sơn cùng Hoa Thiên Nhai lên lời dài, cả hai đều là thiên tài trẻ tuổi của gia tộc. Khí thế tỏa ra chỉ là chính khí lầm lẫm, khiến bên dưới người quan sát vô cùng chờ mong. Bởi vì một người có chỉ pháp hầu như là vô địch toàn trường, còn người kia có đao xoắn vang danh. Cả hai hầu như là ngang tài, muốn đánh giá ai hơn ai là một điều vô cùng khó khăn.

Bạch Văn Sơn chấp tay nói “Xin chỉ giáo!”

Hoa Thiên Nhai cũng không làm đối phương thất vọng, hắn cũng chấp tay đáp lại “Xin Bạch huynh chỉ giáo!”

Bạch Văn Sơn khẽ cười, sau đó hắn trực tiếp điểm một chỉ về phía Hoa Thiên Nhai. Hoa Thiên Nhai rút một bán nguyệt đao ra, chém ngang một đường chặn đứt chỉ pháp vừa rồi. Sau đó hắn chém hai nhát hình chữ thập về phía Bạch Văn Sơn. Bạch Văn Sơn tránh sang một bên, hai ngón tay điểm về trước phóng xuất Song Long Chi phản đòn.

Cả hai dây dưa với nhau chừng mười hô hấp. Bạch Văn Sơn bất ngờ thân ảnh biến mất, hắn xuất hiện là phía sau Hoa Thiên Nhai, Hoa Thiên Nhai không hốt hoảng, tay còn lại rút thêm Bán Nguyệt Đao thứ hai nổi lại thành Loan Nguyệt Đao lùi về sau năm bước. Lúc này Bạch Văn Sơn phóng xuất Tam Hoa Chi tiếp tục đẩy lùi Hoa Thiên Nhai về sau.

Hoa Thiên Nhai nét mặt hiện lên một vẻ đắc ý, hắn phóng Loan Đao về phía Bạch Văn Sơn, thân ảnh hắn cũng bắt đầu xuất hiện ba nơi của Bạch Văn Sơn liên tục múa đao, khóa chặt hắn không để hắn thoát thân. Lúc này, từ trên cao Hoa Thiên Nhai lao xuống, chém một nhát vô cùng bạo liệt, gây ra một tiếng nổ cực kỳ lớn khiến Bạch Văn Sơn văng ra đằng sau.

Hoa Thiên Nhai tiếp đất, tiếp tục chém một đường đao thẳng tạo thành một loại áp lực, bắn Bạch Văn Sơn văng ra khỏi lối đi.

Thân ảnh Bạch Văn Sơn lúc này lơ lửng trên bên ngoài lối đi, chưa tiếp đất. Hắn xoay một vòng, rồi phi thân trở lại lối đi trước sự bất ngờ của nhiều người. Đây là lần thứ hai hắn sử dụng “Bạch Ngọc Kinh” của Bạch gia. Mọi người suy đoán, nếu hắn cứ vận dụng tuyệt kỹ như vậy, hắn như thế nào mới thua cuộc được.

Về ngoài của Bạch Văn Sơn lúc này đã không còn khí chất tao nhã nữa, hắn bị Đao Xoắn Phong Bạo, cắt nát y phục, hắn lúc này khá khó coi.

Bạch Văn Sơn lao một vết máu trên miệng, tỏ vẻ vô cùng ngạc nhiên. Hắn rõ ràng bị đối phương áp đảo, và hắn bị ngược thế thảm. Nét mặt hắn lúc này vô cùng nghiêm trọng.

Hắn nhìn Hoa Thiên Nhai, chậm rãi nói “Hoa huynh đao đạo cương mãnh, Bạch Văn Sơn ta khâm phục!”

Hắn vừa nói, vừa vận dụng nội kinh, không khí xung quanh lúc này vô cùng bức bách. Mọi người bên dưới khán đài có thể cảm nhận nhịp tim đang đập mạnh. Bạch Văn Sơn hai tay đan xen vào nhau, hai chân dang rộng, xung quanh hắn bộc phát ra một loại quang mang màu vàng nhạt, ánh mắt như một ngọn lửa bùng phát.

Hắn hai tay gơ về trước, bốn ngón tay điểm thẳng, niệm “Tứ Luân Chi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Nhất bảng

Trong ánh mắt Hoa Thiên Nhai Lúc này, trước mắt như có một hư ảnh một người khổng lồ thân cao trăm trượng điểm chỉ về phía hắn, sắc mặt hắn lúc này vô cùng khó coi. Hắn xoay Loan Đao liên tục chống đỡ, nhưng hầu như chỉ là động tác dư thừa. Khi ngón tay người khổng lồ chạm vào Loan Đao, Loan Đao bị tách ra làm hai. Hoa Thiên Nhai lúc này như một lưu quang, bị bắn ra khỏi lối đi, sau đó ghim vào vách tường phía sau. Do nội lực hắn thâm hậu, vách tường phía sau hắn bị vỡ vụn ra.

Toàn trường đứng dậy, không thể nào ngồi yên trước màn vừa rồi. Đây chân chính là cuộc chiến của những thiên tài. Bọn họ âm thầm cảm thán, vì nhân sinh bọn họ có cơ hội xem một trận đấu đẹp mắt như vậy.

Trên vị trí chủ tọa, nét mặt của tổng giám sát sư Cốc Nam Hải lộ ra một tia ngạc nhiên. Hắn lúc này đã chắc chắn Bạch Văn Sơn sử dụng tuyệt kỹ của Niêm Hoa Môn. Chi là hắn không nghĩ đến, thiên tài ở khu vực Nam Hạ lại luyện thành công Tứ Luân Chi, dù tuổi tác không cao. Đúng là không thể đánh giá năng lực của một con người.

Bạch Văn Sơn trên lối đi sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm máu rồi khụy xuống. Chiêu thức vừa rồi vô cùng cương mãnh, bá đạo hầu như là ngón sạch hết toàn bộ khí lực hắn. Hắn đứng hầu như không vững.

Hắn cũng âm thầm kêu may mắn, vì nếu không có tuyệt kỹ “Bạch Ngọc Kinh” của gia tộc, hắn đã sớm thua dưới tay Hoa Thiên Nhai.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn lên lối đi tuyên bố “Bạch Văn Sơn thắng!”

Hắn sau đó lên hàng ghế chủ tọa, trao đổi với tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh một lúc, rồi mới trở về lối đi. Hắn tiếp tục tuyên bố “Sau khi hội ý, các vị chấp sự cho thí sinh nghỉ ngơi, hai canh giờ sau sẽ tiếp tục tranh nhất bảng và tam bảng”.

Chấp sự Lâm Ngạn tuyên bố xong, hắn liền rút lui về vị trí chủ tọa. Bên dưới khán đài, số người ra về không nhiều, chỉ hai canh giờ bọn họ có thể chờ được.

Hoa Thiên Nhai lúc này chật vật đi lại gần tụ họp với các đồng bạn mình. Hắn trận vừa rồi suýt giành chiến thắng, chẳng qua là đối phương có tuyệt kỹ cứu thua trong phút cuối. Ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Văn Sơn đang chật vật không kém, trận này hắn cũng đã dùng toàn lực, hầu như là vận cạm kiệt sinh lực trong người.

Giờ Bạch Văn Sơn hắn toàn thân suy nhược, một thí sinh yếu nhất cũng có thể hạ hắn. Chứng tỏ, chiêu thức bá đạo đó là lá bài cuối cùng của hắn. Bất đắc dĩ mới sử dụng, nói vậy, trận này hắn thua cũng xứng đáng.

Hai canh giờ sau.

Tiếng chuông vang lên một hồi dài, báo hiệu ngày thi đấu cuối cùng tiếp tục.

Chấp sự Lâm Ngạn tiến lên lối đi, tư thế giờ này của lão cũng khác hẳn. Lão cũng giống như một người quan chiến, nóng lòng chờ đón, ai sẽ là người chiếm được vị trí nhất bảng.

Hắn đứng giữa lối đi tuyên bố “Trận tranh vị trí tam bảng giữa Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai bắt đầu. Mời hai thí sinh lên lối đi!”

Hoa Thiên Nhai sau hai canh giờ nghỉ ngơi, đã hồi phục được tám chín thành. Hắn bước lên lối đi, lúc này bắt gặp Kim Vô Lại thân hình to lớn cường tráng, khí thế hầu như áp đảo hắn hoàn toàn. Đây một phần do hắn đã khá mệt mỏi, còn đối phương thì hoàn toàn thực lực ở trạng thái đỉnh phong.

Kim Vô Lại cũng nhận ra đối phương vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Nhưng do thời gian thi đấu bọn hắn không có quyền chọn lựa. Hắn hướng Hoa Thiên Nhai đề nghị “Vị trí thứ ba và thứ tư đối với ta không quan trọng chỉ cần tham gia Thiên Tài Chiến là đủ rồi. Nên ta đề nghị cùng người rút thăm, người nào may mắn sẽ chiếm vị trí thứ ba, thế nào?”

Chấp sự Lâm Ngạn bên dưới quan sát được, hắn cảm giác bất lực rồi. Hai đối thủ thỏa thuận rút thăm quyết định thắng thua. Chuyện này cũng được sao, ánh mắt hắn nhìn về phía tổng

chấp sự xin ý kiến. Tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh không có ý kiến. Hắn liền thở ra một hơi dài. Sau đó bước lên lời đài, đứng giữa Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai. Hắn nói “Chuyện này hai người quyết định, vậy ta đứng giữa chủ trì cuộc rút thăm này”

Hắn lấy trong người ra hai thẻ bài, số một và số hai. Sau đó nói “Ai chọn số lớn hơn, người đó thắng!”

Hắn nói xong, giờ hai thẻ bài ra cho Kim Vô Lại cùng Hoa Thiên Nhai thay phiên nhau rút. Bọn họ nhìn thẻ bài trong tay, rồi đưa thẻ bài cho chấp sự Lâm Ngạn. Chấp sự Lâm Ngạn nhìn thẻ bài hai người, rồi tuyên bố “Trận tranh vị trí tam bảng, Kim Vô Lại thắng!”

Bên dưới khách nhân đến quan chiến vô cùng thất vọng. Bọn họ tưởng sẽ chứng kiến trận đấu long trời lở đất của hai cao thủ. Một người là đạo xoắn phong bạo, còn người kia là quyền vương vô địch. Không ngờ bọn họ không muốn đánh nhau, lại giờ trò rút thăm. Điều này làm bọn họ vô cùng thất vọng.

Chấp sự Lâm Ngạn cũng không muốn tiếp tục chờ đợi, hắn tuyên bố “Trận cuối cùng, tranh vị trí nhất bảng giữa Bạch Văn Sơn và Phương Triết, mời hai thí sinh lên lời đài!”

Phương Triết cùng Bạch Văn Sơn lên lời đài, cả hai nhìn đối diện nhau. Hai người đều không hề bộc lộ ra bất kỳ khí thế áp bách nào. Tâm lý cũng vô cùng thoải mái, điều này khiến những người quan chiến bên dưới vô cùng lo lắng.

Có người đang tự hỏi “Chẳng lẽ hai người bọn họ lại muốn rút thăm thắng thua. Tình tiết cầu huyết gì đây!”

Phương Triết nhìn Bạch Văn Sơn, tâm tình hắn vô cùng thoải mái. Đây chính là một nhân vật trong Bạch gia, khí thế, phong độ đều hơn người. Cách hành xử cũng quan mình chính đại khiến hắn nể phục. Hắn hướng Bạch Văn Sơn chấp tay nói “Vị trí nhất bảng và nhì bảng đối với ta không quan trọng... hay là để Bạch Văn Sơn huynh đi. Tiêu đệ chân chính nhận thua!”

Bên dưới người quan chiến khoe miệng giết giết, đứng là như bọn họ suy đoán. Không có trận chiến diễn ra, đến phút cuối cùng là nhường nhau.

Bạch Văn Sơn khoát tay nói “Phương Triết tiêu đệ không cần nóng vội. Người đối với Bạch gia ta có ân tất báo, điều này ta hiểu được. Các vị trưởng bối Bạch gia cũng đối với người đánh giá cực kỳ cao, nhưng chuyện nào ra chuyện đó!”

Hắn suy nghĩ một lúc, nói tiếp “Bản lĩnh của tiêu đệ, Bạch Văn Sơn ta rất rõ ràng, cũng không dám miễn cưỡng. Như thế này, chúng ta một chiêu thắng thua, thế nào?”

Phương Triết không ngờ đối phương từ chối lời đề nghị của mình. Hắn ngẫm nghĩ một lúc, liền gật đầu đồng ý.

Lúc này, tiếng chuông mới vang lên một hồi, báo hiệu trận đấu bắt đầu. Điều này khiến người quan chiến bên dưới vô cùng phấn khích.

Bạch Văn Sơn sắc mặt nghiêm túc lại, hắn bắt đầu vận dụng toàn lực. Hai tay hắn đan xen vào nhau, hai chân dang rộng ra, xung quanh hắn bộc phát ra một loại quang mang màu vàng nhạt, ánh mắt hắn nhìn về phía Phương Triết. Hai tay hướng về trước, bốn ngón xòe ra điểm thẳng, niệm “Tứ Luân Chi!”

Tức thì, toàn trường bộc phát lên một loại khí kinh áp đảo qua hai bên. Một hư ảnh không lồ xuất hiện, từ trên không điểm xuống ngay vị trí Phương Triết đang đứng một chi. Chi này như một ngọn núi, đè xuống Phương Triết.

Phương Triết tư thế cũng nghiêm túc lại, hắn dồn toàn bộ linh lực vào cánh tay phải, hai chân đứng vững, bàn tay xòe ra đỡ lấy Tứ Luân Chi. Hắn biết, Tứ Luân Chi lần này Bạch Văn Sơn bộc phát đi ra, mạnh hơn trước đó đối phó với Hoa Thiên Nhai rất nhiều.

Thời gian lúc này như chậm lại, Tứ Luân chi vừa va chạm vào bàn tay Phương Triết thì vang lên một âm thanh cực kỳ lớn, oanh động toàn trường, bạo phát ra kinh lực lan tỏa xung quanh. Phương Triết bị một sức nặng ước chừng hai ngàn cân đè xuống, hai chân hắn hầu như lún xuống lời đài. Đất đá hầu như là bùng tróc khỏi mặt đất.

Sau chừng mười hô hấp, hư ảnh không lồ tan biến, Bạch Văn Sơn cũng khụy gối xuống thờ hồn hèn. Chiêu này, hắn vận dụng là mười thành. Cũng may hắn đã hồi phục thực lực đỉnh phong, nên có thể chống chịu được chiêu vừa rồi, nếu không bị phản phế, hắn chắc chắn trọng thương.

Phương Triết thả lỏng người, bước lên lời đài. Nơi hắn vừa đứng hầu như bị tổn hại nặng nề, đất đá ngổn ngang khắp nơi trên lời đài.

Mười vị chấp sự ở đài cao quan sát, bọn họ trong lòng dao động. Chỉ pháp vừa rồi khí lực không dưới ngàn cân, mà tên tiêu tử đáng người thư sinh lại có thể chống chọi dễ dàng. Điều này nói lên khí lực của hắn không tầm thường. Đây đích xác là một vị thiên tài, xứng đáng nhất bảng.

Bên dưới khán đài, người quan chiến cảm thấy tiếc nuối. Bọn họ xem vẫn chưa đã ghiền. Chỉ một chiêu đó hầu như là áp đảo tất cả, nhưng bọn họ vẫn muốn tiếp tục xem. Rất tiếc, đối phương giống như đèn cạn dầu, không còn khả năng tiếp tục thi triển.

Bạch Văn Sơn đứng dậy, hắn cười ha ha nói “Phương đệ quả là thực lực kinh người, Bạch Văn Sơn thua tâm phục!”

Tiếng chuông vang lên, báo hiệu trận đấu hai người kết thúc. Chấp sự Lâm Ngạn mới bước lên lời đài tuyên bố “Trận chiến nhất bảng, Phương Triết thắng!”

Phía đoàn người Thanh Nguyên Quốc như vỡ òa vui sướng. Bọn họ chiếm được nhất bảng nói lên thành tích vô tiền khoáng hậu. Trước giờ Thanh Nguyên Quốc chưa từng với tới. Điều này nói lên địa vị Thanh Nguyên Quốc thực sự nhất bảng. Nét mặt lão viện trưởng không giấu được vẻ rung động, trong lòng nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Kết quả Tuyển Thiên Tài Chiến

Sau trận so tài giữa Phương Triết và Bạch Văn Sơn kết thúc. Lời đài trung tâm đã bị hủy hoại nghiêm trọng, kinh lực do Tứ Luân Chi của Niêm Hoa Môn bá đạo đến mức làm bùng nổ một vùng lời đài.

Cho đến thời điểm này, thứ tự trên bảng Tuyển Thiên Tài Chiến đã được công bố người đứng đầu là Phương Triết đến từ Thanh Nguyên Quốc, kế đến là Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại và thứ tư là Hoa Thiên Nhai.

Còn vị trí thứ năm, vào đầu giờ chiều sẽ diễn ra ba trận thi đấu của bốn thí sinh thua trận của ngày thứ ba. Người nào thắng liên tiếp hai trận sẽ được bổ sung vào vị trí thứ năm của bảng.

Lúc này tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh đứng dậy, hần quan sát toàn trường vẫn còn tập hợp đông đảo người quan chiến. Hần tuyên bố “Thứ tự của bảng Tuyển Thiên Tài Chiến đã được công bố, vào buổi chiều sẽ tiếp tục diễn ra ba trận thi đấu của bốn thí sinh thất bại của ngày thứ ba. Ba trận đấu sẽ được diễn ra nội bộ. Hôm sau sẽ tổng kết lại kỳ Tuyển Thiên Tài Chiến lần này, cũng như công bố khen thưởng từng người”

Lúc này vị tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải cũng đứng dậy tuyên bố “Lần này những thiên tài ở khu vực Nam Hạ thể hiện bản lĩnh vô cùng đặc sắc, khiến bản tọa mở rộng tầm mắt. Trong kỳ tuyển thiên tài chiến lần này, diễn ra vô cùng thành công, tuy nhiên vẫn có người âm thầm giờ trò hòng phá hoại Tuyển Thiên Tài Chiến. Bọn họ đã bị bản tọa xử lý ôn hòa, còn gia tộc bọn họ, bản tọa sẽ áp dụng chế tài để làm gương cho các kỳ thi đấu sau. Thể hiện ý chí vì công bằng mà đấu tranh của quốc vương Thiên Minh Quốc luôn theo đuổi...”

Những tin tức Cốc Nam Hải vừa công bố công khai, khiến người quan chiến bên dưới không ngừng bàn tán, không ngừng nêu lên ý kiến của bọn họ. Bọn họ là người quan chiến, không có trách nhiệm gì nhiều, nhưng những lời của tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải công khai nói ra, khiến độ thiện cảm đối với quốc vương Thiên Minh Quốc tăng cao.

Lão viện trưởng lúc này đã biết ai là người giải quyết Trầm Phi cũng như chi địa điểm giải cứu Trịnh Phi Tuyết.

Nói về Trịnh Phi Tuyết, hôm trước khi bọn họ đến nơi thì mọi thứ đã được giải quyết gọn gàng. Chỉ có một mình Trịnh Phi Tuyết bị trôi trong trạng thái “Trôi không thể động đậy”, ngoài ra có hơn ba mươi thí hắc y nhân đã bị giải quyết từ trước khi bọn họ đến. Giờ tổng giám sát sứ bỏ cáo như vậy, chứng tỏ những việc đó đều là hần ở sau lưng xử lý. Ánh mắt lão hiện lên một nét tán thưởng.

Sau màn bỏ cáo của tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải, ngày thi đấu cuối cùng tranh nhất bảng, tam bảng kết thúc. Số người quan chiến lần lượt ra về, trong kỳ Tuyển Thiên Tài Chiến lần này, bọn họ được mở rộng tầm mắt, khi chứng kiến nhiều trận cực kỳ oanh động. Trong lòng bọn họ cũng có phần ngao ngễ khi thể khi trước mắt có đến hai thí sinh Thanh Nguyên Quốc tham gia Thiên Tài Chiến. Đây là một thành tích tiền vô khoáng hậu.

...

Ở một nơi khác.

Trong hang động, U Linh Sâm Lâm, Quý Vực nơi Ngôn Từ âm thầm ẩn nấp quan sát Xích Linh Huyết Quả. Hần đã chờ cơ hội nhiều ngày qua, cuối cùng đã có dấu hiệu xuất hiện.

Từ bên ngoài hang động lúc này, có hàng nghìn sinh vật thân màu xích hồng, phát ra quang mang. Bọn chúng lít nhít bò vào hang động kèm theo tiếng kêu rít gió vô cùng gọn óc. Bọn chúng tiến vào bên trong hang động, sau đó vây xung quanh lấy ao nước màu xanh rồi chờ đợi.

Lúc này bên dưới ao nước, con Xích Linh Huyết Xà Vương nổi lên mặt nước, thân hình dài hai trượng phùng mang rộng ra hai bên, hiển lộ uy nghiêm của một con xà vương. Sau đó nó bò ra khỏi ao, từ bên dưới hạ thân phóng xuất ra một lớp chất nhầy có một màu hồng nhạt. Những con tiểu xà nhanh chóng tụ lại, sau mười hô hấp đều bị bọn chúng dọn dẹp sạch sẽ. Bọn chúng vẫn chưa vờ ả, tiếp tục rú rít âm ỉ, con xà vương bắt mắt. Thế là nó bò ra khỏi hang động, trước khi ra bên ngoài, nó nhìn cây Xích Linh Huyết Quả một lần mới rời hẳn.

Những con tiểu xà thấy vậy, liền theo đuổi phía sau. Bọn chúng đang lo sợ xà vương đi mách với mẫu xà của bọn chúng. Bọn chúng tiếp tục rú rít liên tục, tiếng kêu không ngừng vang dội khắp nơi.

Từ phía sâu trong hang động, Ngôn Từ lúc này mới dám bước ra bên ngoài. Hần nhìn cây Xích Linh Huyết Quả một lần, nét mặt nở một nụ cười mãn nguyện, mặc dù thân thể hần gầy gò, vô cùng khắc khổ, một phần vì đã không ăn uống một thời gian dài.

Hần cẩn thận rải một lớp bột phấn ngoài cửa động, rồi dè dặt tiến lại gần cây Xích Linh Huyết Quả. Khi hần chạm vào thân cây, lúc này trong lòng hần còn cao một niềm vui sướng chưa từng có. Đó là một cảm giác thoát khỏi, cảm giác thấy ánh bình minh trong vô vàng đêm tối. Hần nhổ cây Xích Linh Huyết Quả rồi lấy ra tám Hôi Thành Phù, dán lên thân người. Lập tức, thân ảnh hần tiêu thất, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Sau mười hô hấp, hần lại trở về hang động trước đó. Lúc này hần mới có cảm giác thật sự an toàn, hần hét một hơi thật dài, rồi cười thật lớn. Tiếng cười hần vang dội khắp vực sâu vạn trượng.

Trong đầu một con người khi sắp tiếp cận thành công, liền nghĩ ngay đến một vài thân ảnh. Một là báo ân hai là báo thù. Trong đầu hần lúc này chỉ có một thân ảnh, một thân ảnh của một tiểu tử, tên hần là Phương Triết.

...

Trở lại quảng trường Lâu Lan Thành lúc này đang diễn ra ba trận còn lại để giành vị trí thứ năm tham gia Thiên Tài Chiến.

Trên khán đài có hơn một vạn người đến quan chiến, mặc dù trước đó tổng chấp sự Tổng Thiên Khanh thông báo chỉ tổ chức nội bộ. Nhưng kết quả người đến quan chiến quá đông, bọn họ đành chấp nhận tổ chức ba trận còn lại hoàn toàn công khai như những trận chính thức trước.

Lúc này tiếng chuông vang lên một hồi dài, báo hiệu ba trận còn lại bắt đầu. Chấp sự Lâm Ngạn, vẫn là thân ảnh quen thuộc chủ trì ba trận còn lại.

Hần đứng giữa lôi đài tuyên bố “Trận đầu tiên giữa hai thí sinh Thanh Nguyên Quốc, Ngô Tiên Nhi và Trầm Phi. Mời hai thí sinh lên lôi đài!”

Bên dưới, lão viện trưởng nhếch miệng lên cười. Trên vị trí chủ tọa, tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải cũng nhếch miệng cười “Tên này bị ta xử lý rồi, còn cơ hội ra sân sao?”

Sau một lúc không thấy bóng dáng Trầm Phi ra sân, một trong bốn tên giám sát sứ bên cạnh Cốc Nam Hải khẽ động. Động tĩnh cực kỳ nhỏ, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt đã đề phòng từ trước của hần. Tên này, ta nhớ kỹ.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn tuyên bố “Trầm Phi vắng mặt, Ngô Tiên Nhi thắng!”

Dừng một lúc, chấp sự Lâm Ngạn tiếp tục tuyên bố “Trận thứ hai, Trần Nhất Phàm đấu với Thạch Công. Mời hai thí sinh vào vị trí!”

Trần Nhất Phàm cùng Thạch Công bước lên lôi đài, nét mặt hai người có một phần khản trương. Vì đây là cơ hội cuối cùng của bọn họ. Nếu họ thất bại, họ không có cơ hội tái thi đấu Tuyển Thiên Tài Chiến được nữa.

Tiếng chuông vang lên, trận đấu bắt đầu.

Thạch Công trực tiếp lao vào phi Liên Hoàn Cước tranh thủ dồn ép đối thủ ra sát mép lôi đài. Trần Nhất Phàm nét mặt bình tĩnh dùng quyền sáo ra đỡ đòn. Hần rơi vào yếu thế chủ yếu muốn quan sát rõ động tác của đối phương để sẵn phản công.

Ánh mắt hần chợt lóe lên, một chân lui về sau, một đấm “Xuân Không Quyền” về trước, dư chấn bộc phát đẩy lùi Thạch Công năm bước chân, hần tiếp tục truy theo bằng Xích Liên Thủ khiến đối phương bắt đầu hoa mắt, choáng váng. Hần nhếch miệng cười, một chân lui về sau, vào thế “Lư Quang Diệt Quyền Cước” khóa chặt đối phương rồi thành linh xuất hiện

bên hông Thạch Công tung một đám. Thạch Công dùng tay đỡ, nhưng chỉ nghe thấy tiếng xương gãy “lốp cốp”, rồi bị bắn bay ra khỏi lôi đài. Hắn bất tỉnh.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự Lâm Ngạn tiến lên lôi đài tuyên bố “Trận thứ hai, Trần Nhất Phàm thắng. Một khắc sau, tiếp tục trận cuối cùng giữa Ngô Tiên Nhi và Trần Nhất Phàm!”

Bên dưới khán đài lúc này bắt đầu bàn tán. Bọn họ đã kịp nhận ra, nếu Ngô Tiên Nhi lại thắng. Có phải hay không là Thanh Nguyên Quốc có đến ba thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến. Đây chính là chuyện không thể nào ngờ tới từ trước đến nay.

Lão viện trưởng trong lòng lúc này rộn ràng không thể nào tả được. Lão một đời làm lão sư, viện trưởng Thái Học Viện. Đây chính là niềm tự hào nhất trong nhân sinh của lão. Lão lúc này cười, hầu như là híp cả hai con mắt.

Tiếng chuông trên lôi đài vang lên, chấp sự Lâm Ngạn bước ra tuyên bố “Trận cuối cùng bắt đầu!”

Ngô Tiên Nhi đeo Ty Phong Cẩm trên lưng lên lôi đài cùng Trần Nhất Phàm, cả hai đối xứng nhau chừng mười trượng. Khoảng cách này, khiến trong lòng Trần Nhất Phàm nở hoa. Hơi nữa, đối phương lại là một tiểu mỹ nhân nhìn không lợi hại lắm.

Tiếng chuông vang lên, Trần Nhất Phàm không chút do dự, sử dụng chiêu “Lư Quang” hòng tiếp cận đối phương nhanh nhất có thể để giành chiến thắng nhanh chóng.

Lúc này bên tai hắn chỉ nghe một âm thanh “tăng” vô cùng nhỏ. m thanh này khiến cước bộ hắn dừng lại, hắn nhận ra xung quanh hắn bị bao phủ bởi một hư ảnh vòng gai đầy kiếm đan xen. Đây chính là “m Sát Vong”, một trong những bí kỹ khổng lồ của m Sát Lục. Hắn không thể nào cực quậy dù chỉ là một động tác nhỏ, hắn động đậy, cơ thể hắn vô cùng đau nhói.

Ngô Tiên Nhi lại gây thêm một điệp khúc vội vàng, âm hưởng mạnh mẽ bắn về phía trước. Một cái phong nhận xuất hiện, cuốn bay Trần Nhất Phàm rơi ra khỏi lôi đài trong ánh mắt. Trần Nhất Phàm thua chóng vánh như vậy, dù sao cũng là thiên tài đứng hàng thứ hai của Thanh Lương Quốc. Hắn chỉ có khinh thường đối thủ, chỉ khinh thường đối thủ chưa được mười hô hấp thôi, tại sao lại rơi ra khỏi lôi đài rồi. Hắn nét mặt vô cùng thống khổ, về sau hắn khó lòng sống vui về vì sự tiếc nuối này.

Tiếng chuông vang lên, chấp sự bước lên tuyên bố “Ngô Tiên Nhi thắng!”

Lúc này, phía đoàn người Thanh Nguyên Quốc hoàn toàn vỡ òa sung sướng. Bọn họ có ba thành viên đến Trung Châu dự Thiên Tài Chiến. Đây là kỳ tích chưa từng có của Thanh Nguyên Quốc, đây là một sự kiêu hãnh không thể nào đè nén được. Ngay cả lão viện trưởng cũng không giấu được xúc động mà cười lớn lên.

Nhưng sau đó mọi người mới bắt đầu để ý, thực lực của Ngô Tiên Nhi có thay đổi. Nếu so với lúc ban đầu, dường như tăng lên không dưới năm thành. Đây chắc hẳn là do bảo vật trấn phái Ty Phong Cẩm mang lại hiệu quả. Vì m Sát Lục kết hợp với Ty Phong Cẩm mới phát ra uy lực mạnh nhất.

Chấp sự Lâm Ngạn lúc này đứng trên lôi đài tuyên bố “Trận hôm nay đã quyết định được năm vị trí tham gia Thiên Tài Chiến ở Trung Châu. Hôm sau là ngày bế mạc Tuyển Thiên Tài Chiến cùng khen thưởng thành tích của các thí sinh. Hy vọng các thí sinh tham dự đồng đủ”

Hắn tuyên bố xong liền cùng mấy vị chấp sự khác rời đi. Phía khán đài cũng thưa dần cho đến khi chỉ còn một vài người lưu luyến ở lại.

Trận so tài của thí sinh ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi đã thực sự khép lại, chỉ chờ ngày hôm sau bế mạc là kết thúc viên mãn.

Điều bất ngờ của kỳ này, phía Thanh Nguyên Quốc có ba thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến. Đây là điều trước giờ chưa từng có. Hầu như bốn trong số năm vị trí đều là thí sinh Thanh Lương Quốc nắm giữ rồi đến Trung Châu tham dự Thiên Tài Chiến. Có điều đến Trung Châu, khu vực Nam Hạ chưa lần nào chiếm được vị trí trước hai mươi trong bản Thiên Tài Chiến. Lần này lịch sử thay đổi ở Tuyển Thiên Tài Chiến, vậy thì khi đến Trung Châu lần này, không biết ba thí sinh Thanh Nguyên Quốc sẽ mang đến bất ngờ gì. Đây là điều mọi người chờ mong.

Lão viện trưởng lúc này đã không giấu được xúc động được nữa, lão gom mọi người lại, đề nghị “Đi, chúng ta lại đến Ngư Long Bảo Lâu. Lần này là lão cho các ngươi không say không về!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hòa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Bế mạc Tuyển Thiên Tài Chiến

Hôm sau, trên quảng trường Lâu lan Thành.

Toàn bộ thí sinh của ba nước đều tập trung đông đủ để dự lễ bế mạc Tuyển Thiên Tài Chiến.

Trên khán đài, lúc này số người tham gia bế mạc chiếm gần năm nghìn người, không bằng số người trước đó đến quan chiến. Nhưng bọn họ mang theo sự khao khát chiến tích sắp tới của các thí sinh khu vực Nam Hạ. Bởi vì lâu lắm rồi, trong bọn họ mới có một sự rạo rực mong mỏi chiến thắng, giành lấy vinh quang.

Trên lôi đài trung tâm lúc này được bố trí gồm hai cái bàn dài. Một cái bàn nghị sự gồm mười một ghế của chấp sự, còn bàn nhỏ hơn bên cạnh chất đầy bảo khí, nhưng đã được phủ kín một tấm vải để chờ công bố kết quả mới cấp ra xem.

Vị trí chủ tọa hôm nay là tổng giám sát sư Cốc Nam Hải, hẳn ta sẽ chủ trì ngày công bố khen thưởng cho từng thí sinh. Bởi vì đây chính là ngày bế mạc, tổng kết lại kết quả của thí sinh ba nước. Đây chính là vinh dự, chỉ có hắn mới đảm đương tốt.

Cốc Nam Hải đứng lên, giữa hàng nghìn ánh mắt đang nhìn lấy hắn. Hắn nói “Buổi bế mạc hôm nay, bốn tọa sẽ chủ trì công bố khen thưởng cho toàn bộ thí sinh trong năm vị trí đầu bảng, cũng như những thí sinh không may bị loại khỏi Thiên Tài Chiến”

Hắn dừng lại, nhìn xung quanh một lúc, quan sát mọi người bàn tán. Hắn nói tiếp “Vị trí đầu bảng Phương Triết, mời bước lên lôi đài!”

Phương Triết bên dưới, hắn nghe gọi tên mình cũng theo đó đi lên, đứng ở vị trí trung tâm chờ mệnh lệnh tiếp theo.

Cốc Nam Hải cầm một danh sách, sau đó nói “Vị trí đầu bảng, đạt danh hiệu Kinh Sư Độ Nhất Nhân, khen thưởng hai triệu lượng bạch kim, một thẻ bài đặc cách đến Trung Châu Độ Nhất Học Viện học tập. Sau hai năm trở về đảm đương chức vụ thiếu soái của liên quân ba nước. Đương nhiên, ngươi có quyền nhường đặc cách này cho một người có bản lĩnh không

kém để thay thế. Ngoài ra, còn thường thêm một món bảo khí, tùy người chọn lựa!”

Cốc Nam Hải nói xong, vị chấp sự Lý Mục cầm một khay có chứa một tấm thẻ bài bạch ngọc khắc tượng mãnh long, và một xấp ngân phiếu đưa cho Phương Triết. Hắn hai tay thu lấy, rồi khom người hướng tổng giám sát sút tạ lễ.

Món quà này vô cùng ý nghĩa và đặc biệt có giá trị đối với gia tộc và Thanh Nguyên Quốc. Hắn phải dùng đại lễ để tiếp nhận.

Cốc Nam Hải gật đầu, sau đó phất tay một cái, tấm vải bao phủ những món bảo khí về trong tay hắn, lộ ra trên bàn trên trăm loại binh khí. Hắn ra hiệu cho Phương Triết đến chọn một món.

Phương Triết tiến về trước, cân nhắc một lúc, ánh mắt hắn phát hiện có ba thanh kiếm màu đen huyền. Cả ba thanh đều giống như thanh hắn được tặng ở Đông Phương Bảo Điểm. Hắn khá tò mò, sau đó hướng về trước thu lấy ba thanh hắc kiếm.

Hắn khom người hướng Cốc Nam Hải nói “Vẫn bối không thích hợp sử dụng những món bảo khí, có thể vẫn bối chọn ba thanh hắc kiếm này thay thế được không?”

Cốc Nam Hải nhìn ba thanh hắc kiếm tầm thường. Hắc căn nhắc một lúc rồi gật đầu đồng ý. Phương Triết mỉm cười, hai mắt sáng lên rồi khom người sâu một cái, hướng hắn bái tạ. Hắn sau đó rút lui xuống lùi dài.

Cốc Nam Hải nhìn vào danh sách, tiếp tục tuyên bố “Mời bốn thí sinh còn lại lên lùi dài!”

Bốn người Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại, Hoa Thiên Nhai và Ngô Tiên Nhi cùng lên lùi dài, đứng theo thứ tự từ vị trí thứ hai đến vị trí thứ năm trên bảng Tuyển Thiên Tài Chiến.

Cốc Nam Hải tuyên bố “Bốn thí sinh đoạt vị trí tứ cường, mỗi người được khen tặng một triệu lượng bạch kim và một món bảo khí!”

Ánh mắt Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai sáng lên, gia tộc bọn họ đang thiếu tiền. Số tiền này nằm mơ, gia tộc bọn họ cũng không nghĩ đến sẽ đoạt được chỉ trong vài ngày. Đây là một phần thưởng vô cùng có giá trị đối với họ.

Bốn người bọn họ đến gần nhóm bảo khí đang được bày trên bàn. Bọn họ có kiến thức nên nhìn sơ là có thể phân biệt được đâu là bảo khí, đâu là binh khí tầm thường.

Bạch Văn Sơn lựa chọn một thanh bảo kiếm có màu vàng nhạt, ánh lên một quang mạng xanh nhẹ nhàng. Tên nó là Thanh Ngân Kiếm, vô cùng sắc bén.

Kim Vô Lại lựa chọn cho mình một thanh bảo đao tên là Long Ngâm Đao, đao quang dao động, rung chuyển tạo ra một tiếng long ngâm, vô cùng bá đạo.

Hoa Thiên Nhai đã có bảo đao của gia tộc, hắn chọn một chùy thủ vô cùng sắc bén, chém sắt như chém bùn có tên là Sát Lục. Cái tên đã nói lên, binh khí này có tính cận chiến vô cùng bá đạo.

Ngô Tiên Nhi nàng ta sử dụng đàn tranh, không có binh khí nào phù hợp. Nên nàng ta chọn một thanh kiếm màu hồng nhạt, tên là Hồng Sinh Kiếm. Cái tên nhẹ nhàng, thích hợp với một tiểu nữ từ sử dụng.

Sau khi đã chọn xong phần bảo khí của mình, chấp sự Lý Mục đem ra một khay đựng bốn xấp ngân phiếu đưa cho từng người. Bốn người bọn họ thu lấy, sau đó khom người sâu bái tạ tổng giám sát sút Cốc Nam Hải một lần nữa. Rồi rút lui xuống lùi dài.

Cốc Nam Hải đợi bốn người bọn họ xuống lùi dài, hắn tiếp tục tuyên bố “Những thí sinh khác, sẽ được thưởng một món bảo khí. Các người lên lùi dài chọn một món!”

Lời Cốc Nam Hải vừa thốt ra, toàn trường rung động. Trung Châu ra tay, là hậu bao lớn như vậy. Bốn thí sinh bên dưới không kìm được, liền nhanh chóng lên lùi dài theo trình tự. Bọn họ người nào người nấy đều vô cùng hân hỷ, vui vẻ. Cốc Nam Hải nhìn bốn thí sinh bái tạ hắn, hắn trong lòng vô cùng thỏa mãn. Bọn họ đều là vô phụ, nhưng trí lễ rất đáng khen ngợi.

Sau khi toàn bộ thí sinh, người nào cũng đều thu được chỗ tốt. Cốc Nam Hải chậm rãi nhìn toàn trường một hồi. Hắn gật đầu tán thưởng, hắn nói “Buổi bế mạc vô cùng thuận lợi. Hai ngày sau, năm thí sinh đầu bảng cùng bốn tọa lên đường đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến. Các người có hai ngày chuẩn bị!”

Hắn tuyên bố xong, liền kết thúc bế mạc. Bọn họ cũng tranh thủ rút lui khỏi lùi dài. Phía khán đài nhiều người đến xem cũng ra về, trên nét mặt bọn họ vô cùng ngao ngán. Bởi vì phần thưởng triệu lượng bạch kim, là con số mà cả đời bọn họ cũng không nghĩ đến. Bọn họ cũng biết, chỉ có ở Trung Châu, ở Thiên Minh Quốc mới giàu có đến như vậy. Ra tay hào phóng đến như vậy.

Phương Triết nhìn đoàn người lần lượt rời khỏi quảng trường. Hắn nhìn trong tay ba thanh hắc kiếm. Hắn chọn ba thanh kiếm vì có sự tương đồng với thanh hắc kiếm được chương quý tặng kèm với Ngân Hoàng Kiếm, hơn nữa hắn lại không thích đồ vật quá nổi bật. Đây là nguyên nhân hắn chọn ba thanh kiếm này, mặc cho bọn người Dương Nhất Lang phản nân, bọn người Hoa Thiên Nhai chê trách.

Phương Triết nhìn về phía lão viện trưởng đang giải thích lai lịch từng món bảo khí cho các thí sinh. Hắn tiến lại gần lão, lấy ra thẻ bài đặc cách vào Trung Châu Đệ Nhất Học Viện đưa cho lão.

Hắn nói “Vật này trước mắt học trò không có hứng thú, lại vô cùng trọng yếu đối với Thanh Nguyên Quốc, lão viện trưởng thay học trò cất lấy”

Lão viện trưởng nhìn hành động của Phương Triết, lão đoán được là chức vị thiếu soái hắn không hứng thú, muốn nhường cho người khác. Hắn đưa thẻ bài cho lão là muốn lão tìm một người khác thích hợp hơn để đến Trung Châu thay hắn.

Lão thu lấy rồi gật đầu tán thưởng. Đây là một học trò tốt, biết suy nghĩ cho Thanh Nguyên Quốc.

Lão tập trung ba người Phương Triết, Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi lại rồi nói “Ba người các người đạt được vinh dự như vậy đã làm rạng danh gia tộc, cũng như Thanh Nguyên Quốc. Triều đình có chỉ thị ta công bố tặng thưởng cho thí sinh đạt được thành tích đến Trung Châu, người nào đạt được thành tích đó sẽ được tặng một triệu lượng bạch kim về gia tộc. Miễn thuế mười năm cho gia tộc đó!”

Lão nói tiếp “Ba người các người ở lại theo tổng giám sát sút Cốc Nam Hải đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến, lão sớm mai sẽ cùng đoàn người Thanh Nguyên Quốc trở về kinh thành báo tin vui. Các người cố gắng chiếm thành tích tốt, sau khi trở về lão sẽ bẩm báo triều đình tiếp tục khen thưởng...”

Cả ba người đều khom người bái tạ lão viện trưởng, rồi đồng thanh nói “Vâng!”

Điều này khiến lão viện trưởng vô cùng hài lòng, lão gật đầu tán thưởng “Đúng là trẻ nhỏ dễ dạy, cố lên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Xích Vồng

Lâu Lan Thành, đêm trước khi lên đường đến Trung Châu.

Lễ hội Lâm Hóa Đầu được diễn ra vô cùng long trọng ở Lâu Lan Hồ hàng năm. Mục đích nhằm đề tri ân công lao của Lâm Hóa Nhân hay còn gọi là Lâm Hóa Đầu, người đã khởi xướng đào hồ Lâu Lan cách đây năm mươi năm.

Nhờ kỳ công mà khi đó người người phê phán, người người phản đối mà giờ đây Lâu Lan Hồ trở thành biểu tượng không thể thiếu khi đến Lâu Lan Thành. Nơi mang sinh khí lan tỏa ra xung quanh thành.

Lễ hội tập trung múa truyền thống gồm cả nam và nữ với nét mặt vô cùng vui vẻ, theo tiếng trống đi theo đoàn kiệu hoa quanh hồ. Ánh ngọn đuổi kéo dài, tạo ra một khung cảnh hùng vĩ, rất khó thấy được ở nơi khác.

Ba người Phương Triết, Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi tranh thủ tham gia lễ hội trước khi lên đường đến Trung Châu. Bởi vì cơ hội này một năm chỉ có một lần diễn ra ở Lâu Lan Thành, bọn họ lại không phải người bản địa. Muốn có một dịp như vậy, càng khó xảy ra hơn.

Ba người theo đoàn người đi kiệu quanh hồ, không khí vô cùng trang nghiêm hầu như không có nhiều tiếng ồn ào. Đến khi kiệu được đặt bên trong một cái miếu nhỏ cuối con đường. Mọi người mới bắt đầu ồn ào, rồi kèn trống bắt đầu tỏ vang lên, không khí lúc này nhộn nhịp trở lại.

Phương Triết nhìn quanh lúc này đã không còn thấy bóng dáng Ngô Tiên Nhi, nàng ta đã bị lạc mất giữa dòng người đông đúc, chen lấn.

Phương Triết cùng Hoa Thiên Nhai hốt hoảng tìm kiếm dọc theo bờ hồ, cuối cùng tìm thấy nàng đang ngồi một chỗ bán hoa. Nàng ta bị cuốn hút bởi những bông hoa màu tím lung linh nên quên mất hai người.

Phương Triết ra vẻ giận dữ, lại gần dùng ngón tay gõ đầu nàng một cái, trách mắng “Tiểu muội sao vô cớ bỏ nhóm, làm hai người bọn ta lo lắng, biết không?”

Ngô Tiên Nhi không nói gì, nàng ta nghĩ ngợi một lúc. Cảm lấy bó hoa đưa cho Phương Triết. Nàng ngập ngừng nói “Không... có lần sao!”

Phương Triết nhìn điệu bộ biết lỗi của Ngô Tiên Nhi liền mỉm cười, hẳn không tài nào giận được cô nàng này. Dáng người nhỏ bé, ít nói lại có phần ngây thơ, ai có thể ghét bỏ được một cô bé như thế kia chứ.

Lúc này, từ xa thân ảnh Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại phát hiện bọn người Phương Triết liền nhanh chóng lại gần.

Bạch Văn Sơn chấp tay chào hỏi “Gặp qua Phương đệ!”

Phương Triết nhìn Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại, hai người này cũng không thân thích, lại đi chung với nhau. Hắn cũng khom người hướng hai người chào hỏi “Gặp qua Bạch huynh, Kim huynh!”

Hoa Thiên Nhai tiến lại trước thắc mắc nói “Hai người các người theo bọn ta sao?”

Kim Vô Lại liếc nhìn Ngô Tiên Nhi ra vẻ như đứng rồi, ta theo sau Ngô cô nương. Còn Bạch Văn Sơn thì chỉ khẽ cười. Hắn bản thân cũng ham vui, đến lễ hội Lâm Hóa Đầu cho biết. Không ngờ hữu duyên gặp Kim Vô Lại nên cùng đồng hành.

Phương Triết nhìn biểu hiện hai người này như muốn gia nhập vào đội ngũ cùng hắn đồng hành.

Hắn ngừng nghĩ một lúc rồi chấp tay nói “Bọn ta vì có việc riêng, nên không thể đồng hành cùng Bạch huynh và Kim huynh được, hôm sau gặp lại!”

Nói rồi, hắn cùng Hoa Thiên Nhai, Ngô Tiên Nhi nhanh chóng rút lui. Bọn họ còn có việc, nên không thể dây dưa hoặc để hai người bọn họ dính dáng vào được.

Bạch Văn Sơn nhìn cử chỉ gấp gáp của Phương Triết, hẳn có phần thất vọng. Hắn không hiểu vì sao đối phương lại tránh mặt hắn. Trước đó bọn họ có quan hệ cũng tương đối tốt, cho dù có đấu đá với nhau trên lời đài vẫn luôn khách khí, như vậy chứng tỏ. Hắn có nỗi khổ riêng.

Bạch Văn Sơn mỉm cười “Đi, ta cùng người đuổi theo!”

...

Hơn canh giờ sau, trên đường trở về khách điểm.

Ba người ngồi trong xe ngựa, không gian lúc này vô cùng tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng xa phu đánh ngựa, cùng tiếng ngựa chạy.

Hoa Thiên Nhai vẫn không hiểu vì sao Phương Triết lại tránh mặt bọn người Bạch Văn Sơn.

Hắn không nhịn được, thắc mắc nói “Ngươi và Bạch Văn Sơn có hiềm khích sao, ta thấy hai người bọn ngươi quan hệ tốt kia mà!”

Phương Triết không nói gì, nhìn sang Ngô Tiên Nhi nở một nụ cười. Nàng ta lúc này như một đứa trẻ, ham mê đùa nghịch bó hoa trong tay. Hắn nói “Một chút nữa ngươi sẽ biết!”

Ánh mắt hắn sau đó nhìn qua rèm xe ngựa, trong bóng tối có phần yên tĩnh đó, bắt đầu xuất hiện một số động tĩnh khác thường. Khóe miệng hắn nhếch lên nói “Đến rồi!”

Lúc này, tiếng ngựa hí vang lên một hồi, xe ngựa bắt ngờ dừng lại. Hắn vén tấm rèm phía trước ra, bắt gặp một nhóm năm tên hắc y nhân. Gã xa phu thì nằm một bên không biết sống chết.

Phương Triết bước xuống xe ngựa, nét mặt hắn thể hiện ra bên ngoài là một nét lo lắng, có phần hoảng sợ. Hoa Thiên Nhai thì tay đã sờ lên chui Bán Nguyệt Dao, có thể xuất đao bất kỳ lúc nào. Ngô Tiên Nhi thì rụt rè nhưng đã cời Ty Phong Cầm trên lưng xuống.

Phương Triết bước về trước, hướng năm tên hắc y chào hỏi “Vãn bối đội các vị đã lâu!”

Phương Triết có thể nhận ra vừa rồi đối phương đã có phản ứng, chứng tỏ hần suy đoán đều đúng.

Năm người này chính là bọn người Liễu gia, vẫn chưa chịu từ bỏ Ty Phong Cầm, nên âm thầm theo dõi bọn họ hai ngày nay. Hần phát hiện, vì muốn giải quyết ổn thỏa cho Ngô Tiên Nhi, hần có tình tạo cơ hội thuận lợi cho bọn họ ra tay. Ít nhất vẫn là quang minh chính đại đối diện nhau giải quyết.

Một trong năm tên hắc y nhân cười hắc hắc nói “Ngươi dựa vào năm vị trí đầu bảng mà nghĩ là có thể đối kháng được bọn ta sao?”

Lúc này phía sau có hai thân ảnh phi thân đến. Bọn họ là Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại.

Phương Triết nhìn Bạch Văn Sơn, oán trách nói “Bạch huynh thật sự là theo đuôi bọn ta sao?”

Bạch Văn Sơn cười ha ha khoát tay nói “Phương đệ không cần tự trách. Bọn ta tự nguyện trợ giúp!”

Hần bước về trước một bước, đồng dạng nói “Bọn ta có năm người, đủ để nói chuyện với các ngươi chứ?”

Năm tên hắc y nhân nghe Bạch Văn Sơn nói vậy, cả năm tên cười vang lên. Một tên tháo khăn bịt mặt ra, lộ ra chân dung Liễu Nham, gia chủ của Liễu gia. Hần không nói nhiều, lấy ra một ống sáo. Sau đó khi thể thành lĩnh bộc phát ra một loại kinh lực. Loại kinh lực này vô cùng cao thâm, có thể đạt mức thất phẩm hoặc bát phẩm tông sư cảnh giới trong giang hồ.

Bọn người Hoa Thiên Nhai, Bạch Văn Sơn nhìn khí thế đối phương tạo ra một loại uy áp, khiến xung quanh gợn từng cơn gió đập vào người bọn họ. Khiến tóc gáy như muốn dựng đứng lên.

Lúc này, Liễu Nham đưa ống sáo lên miệng, hần thổi một âm khúc vô cùng da diết, âm khúc có một sự thể lương đến nao lòng, gây ra một sự xúc động.

Phương Triết thấy không ổn, hần lén mắt nhìn đồng bọn hần lúc này như bị điểm huyết không động đậy được, nước mắt chảy ra liên tục, rồi ngã lăn ra bất tỉnh. Bốn người bọn họ đều là cao thủ, có nội kinh lợi hại vẫn không cảm cự được qua mười hô hấp. Tên Liễu Nham này cực kỳ lợi hại.

Phương Triết thấy vậy, cũng giả vờ ngã lăn ra bất tỉnh. Hần âm thầm quan sát xem đối phương sẽ làm gì tiếp theo.

Liễu Nham thu ống sáo lại, nhếch miệng cười hắc hắc nói “Các ngươi có thể thoát khỏi Xích Vồng của ta sao?”

Bốn người khác đồng loạt cười lớn lên, một trong bốn tên đề nghị “Chúng ta nên diệt cô tận gốc đi, không để hậu họa về sao?”

Liễu Nham khoát tay nói “Bọn chúng dù gì cũng là Thiên Tài Chiến thí sinh, gây ra động tĩnh lớn. Không chừng gây họa diệt môn, hơn nữa bọn chúng cũng không có bằng chứng gì. Hôm sau tỉnh dậy, sẽ biết bản thân nằm mơ mà thôi!”

Hần nói xong, liền tiến lại gần Ngô Tiên Nhi, đoạt lấy cây Ty Phong Cầm, rồi nhanh chóng rút lui. Lúc này xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng.

Phương Triết ngồi dậy, nhìn bốn người đồng bạn đang nằm bất động, không có một chút xú cảm giác nào.

Hần âm thầm khen ngợi “Thật sự là lợi hại, vô ảnh vô tung có thể phong bế kinh mạch đối phương, tấn công tinh thần của đối phương. Đây đúng là lợi hại, ống sáo đó chắc chắn không phải phẩm vật”

Hần nhanh chóng bế bốn người vào xe ngựa. Sau đó sờ vào cổ tay của gã xa phu. Kinh mạch gã xa phu ổn định không vấn đề gì, hần liền dùng ngón cái ấn mạnh vào huyết nhân trung, tên xa phu lập tức ngồi bật dậy, nước mắt nước mũi đều chảy ra ngoài.

Hần không biết chuyện gì xảy ra, Phương Triết ném cho hần một nén bạc sau đó căn dặn “Ngươi chờ bốn bằng hữu ta về khách điểm nghỉ ngơi. Hôm sau quay lại đó, ta tiếp tục khen thưởng!”

Tên xa phu gật đầu lia lịa, lập tức cưỡi xe ngựa rời đi. Phương Triết nhìn chiếc xe ngựa rời khỏi hần, hần mới nhìn theo hướng năm tên Liễu gia bỏ đi trước đó. Thân ảnh cũng lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Ta nhạt được!

Bọn người Liễu gia sau khi đoạt được Ty Phong Cầm, trấn bảo của Khúc Linh Các liền rời khỏi Lâu Lan Thành. Bọn chúng sử dụng Xích Thố Mã lấy tốc độ nhanh nhất rời đi. Chủ yếu là phòng ngừa rủi ro phía sau. Đơn giản là vì lần này bọn chúng hành sự công khai, lại bị bọn người Phương Triết thấy mặt gia chủ Liễu Nham, nên không thể nào ở lại lâu được.

Phương Triết vận dụng Vân Trung Bộ truy đuổi phía sau, cách đuôi bọn chúng ước chừng mười dặm.

Trải qua một đoạn đường dài, cuối cùng Phương Triết phải ghé một cửa tiệm buôn ngựa sắm một con, rồi tiếp tục đuổi theo hướng của bọn người Liễu gia. Hướng bọn chúng đến chính là Sa Địa, một địa điểm lân cận Lâu Lan Thành với nhiều vết tích cổ xưa của cổ thành lưu lại.

Dọc đường đi, xa xa sẽ xuất hiện một vài đống đồ nát, đó chính là tàn tích của một vài thành trì cổ còn lưu lại. Bề mặt còn cát lâu lâu xuất hiện vài con gió cát, khiến tốc độ của ngựa chậm lại, vô cùng khó di chuyển.

Lúc này đã là giữa đêm, trên bầu trời ánh trăng tròn bao trùm một vùng cồn cát rộng lớn. Thân ảnh Phương Triết đuổi theo trong bóng tối mờ ảo, tạo nên một khung cảnh đẹp mắt.

Bọn chúng dừng lại ở một ốc đảo, với một ao nước nhỏ ở giữa, xung quanh mọc vài cây xương rồng thân cao chừng vài chục thước.

Liễu Nham ngồi xuống một mô đá bên cạnh ao nước, hần tháo cây Ty Phong Cầm trên lưng xuống rồi vuốt ve âu yếm. Nét mặt hần vô cùng đắc ý.

Một trong bốn tên hắc y còn lại, tâm đắc nói “Cũng nhờ tiểu nha đầu đó, mới khám phá ra bí mật Ty Phong Cầm. Nếu không, chúng ta sẽ không thể nào biết được Ty Phong Cầm lại đẹp hoàn mỹ đến như vậy!”

Bọn chúng ý nói là lớp bạch ngọc bao phủ xung quanh Ty Phong Cầm. Đây chính là một loại bạch ngọc cổ xưa, được tìm thấy trong một hang động, trải qua một quá trình chế tác bền bỉ hàng năm trời, mới tạo ra một màu trắng nhẵn nhụi, sáng bóng và tinh xảo đến như vậy. Cho nên đây là một bảo vật vô giá.

Cách đây mười năm, bọn chúng cũng dùng ống sáo Xích Vồng để đoạt cây Ty Phong Cầm từ người Ty Ông, chương môn nhân Khúc Linh Các. Nhưng không hiểu vì sao, Ty Phong Cầm lại có màu nâu sẫm, chứ không phải màu bạch ngọc như lời đồn. Hôm nay tận mắt nhìn thấy, nguyên do là bọn chúng không biết cách mở ra cơ quan trên đó.

Lúc này, Liễu Nham thu Ty Phong Cầm lại, sắc mặt có phần âm lãnh. Hắn nhìn về một mô đá cách xa hai mươi trượng nói “Đuổi theo bọn ta một quãng đường dài như vậy, không mệt sao?”

Phía mô đá hầu như không có một chút động tĩnh nào. Sau một lúc, Phương Triết bước ra, hắn ra và không lên quan nói “Ta chủ yếu đi lạc đường, chứ vị cho ta tá túc một đêm. Nơi đây đêm về se lạnh, không chừng có bão cát, rất dễ mất mạng!”

Bởi vì đêm tối, hình ảnh xuất hiện không rõ ràng, nên bọn người Liễu gia không nhận ra hắn ở một khoảng cách từ xa.

Phương Triết chậm rãi tiến lại gần, lúc này Liễu Nham sắc mặt có phần kinh ngạc, hắn thắc mắc nói “Không phải người trúng Xích Vồng của ta sao, tại sao đuổi kịp được tới đây?”

Phương Triết cười mỉm, từ tốn trả lời “Cái thứ đó, với ta không có tác dụng!”

Bọn họ nghe nói “không có tác dụng”, sắc mặt nhất thời ngưng trọng. Đây là điều có thể sao, đã từng cứu phẩm tông sư cấp còn không ngóc đầu dậy được, một tiểu tử tham gia Tuyển Thiên Tài Chiến nói là “không có tác dụng”, nghe vô cùng phi lý.

Hắn bình tĩnh lại nói “Người theo bọn ta đến tận đây mục đích là gì?”

Phương Triết “à” lên một tiếng khá nhỏ, hắn không nghĩ tới mức độ da mặt của bọn người này lại dày đến như vậy. Cướp dân của bằng hữu hắn, hắn theo tới đây, còn hỏi mục đích.

Phương Triết khẳng khái nói “Số là Ty Phong Cầm là bảo vật trấn phái của môn phái bằng hữu ta. Năm vị đồng ý trao trả, vân bố xem như không có gì xảy ra, được chứ?”

Lời Phương Triết vừa nói ra, cả năm người đều cười muốn ngoác của mồm ra ngoài. Bọn chúng rất tò mò, hắn vì lý do gì lại tự tin đến như vậy. Một trong năm tên trong lúc cười, âm thầm phóng năm ám khí Mai Hoa Châm về phía Phương Triết.

Năm cái ám khí tốc độ rất nhanh nhưng vẫn chỉ phóng vào một khoảng không, Phương Triết đã lách sang một bên như một cơn gió, né tránh dễ dàng.

Bốn tên Liễu gia thấy vậy, rút kiếm ra bao vây lấy Phương Triết. Bọn chúng vận dụng trận thế vây công lấy số đông áp sát địch nhân. Đường kiếm bọn chúng xuất ra hầu như đưa vào tử huyết, muốn đối phương chắc chắn phải chết.

Đối với Phương Triết, dù trận pháp có linh hoạt cỡ nào, với hắn mà nói vẫn còn rất chậm. Cước bộ hắn dễ dàng né tránh từng đòn công kích, sẵn tiện tung bốn cước đá bay bốn tên văng ra bốn nơi.

Bốn tên này vẫn còn ngoan cố, tung ám khí Mai Hoa Châm liên tiếp về phía Phương Triết, hắn thấy bọn người này không cứu được. Tay xuất Ngân Hoàng Kiếm, cước bộ lách sang một bên né những ám khí, rồi tiến về trước sử dụng “Đoạt Thiên Kiếm” thức thứ tư của Vân Du Tiên Kiếm Quyết xuyên qua bốn người bọn họ. Chiêu kiếm này là một sát chiêu, chiêu ra người chết nên hắn sử dụng vô cùng cẩn thận.

Liễu Nham nhìn bốn thân ảnh ngã xuống, tâm thần rung động. Bốn tên cao thủ Liễu gia trình độ cũng ngoài bát phẩm tông sư lại bị miểu sát dễ dàng như vậy.

Hắn tâm động, nhanh chóng xuất ra sáo Xích Vồng đưa lên miệng thổi. Hắn chưa kịp xuất ra bất kỳ âm tiết nào, tay phải Phương Triết nhanh hơn hướng về trước chụp lấy, trong hư không như có một bàn tay vô hình chụp lấy ống sáo Xích Vồng trước sự ngỡ ngàng của hắn. Hắn vô cùng sửng sốt, thủ đoạn này vô cùng đáng sợ.

Tiếp đó càng đáng sợ hơn, ống sáo đột nhiên biến mất không để lại bất kỳ dấu vết nào. Hai chân hắn nhất thời khụy xuống, không còn sức chiến đấu.

Phương Triết điềm tĩnh tiến lại gần hắn, sau đó đưa tay ra, ám hiệu đòi lại cây Ty Phong Cầm. Hắn run rẩy, nhanh chóng lấy Ty Phong Cầm ra rồi đưa cho Phương Triết, hắn cúi người xuống vô cùng kính cẩn. Khóe miệng hắn, nhếch lên cười âm hiểm.

Phương Triết hai tay ôm lấy Ty Phong Cầm, một cây chùy thủ được giấu phía mặt dưới cây đàn đâm về hắn không kịp trở tay. Liễu Nham sắc mặt hớn hở khi nhìn thấy chính mình đã đâm xuyên qua tiểu tử trước mặt. Hắc cười hắc hắc định thu lại Ty Phong Cầm, hắn vói tới lấy nhưng chỉ là tàn ảnh.

Lúc này hắn phát hiện, trên cổ hắn đã áp sẵn lưỡi kiếm của Ngân Hoàng Kiếm. Hắn hoảng sợ, lắp bắp nói “Tha... mạng!”

Sắc mặt Phương Triết âm lãnh “Ta đã cho ngươi nhiều cơ hội!”

Hắn càng hoảng hốt hơn, đối phương thật sự đã động sát tâm, hắn khẩn trương nói “Ta cho ngươi biết một bí mật, tha... tha cho ta!”

Phương Triết nhướng hàng chân mày lên phân vân, hắn nói tiếp “Là... là Ty Ông, hắn còn sống, hắn đang bị giam lỏng ở mặt thất Liễu gia ta!”

Phương Triết ngẫm nghĩ một hồi, mới hỏi “Làm sao ta tin lời ngươi nói!”

Hắn lúc này đã an tâm, trên người đối phương đã không còn sát khí. Hắn chậm rãi nói tiếp “Giết hắn không có ích lợi gì, giam giữ hắn, bọn ta mới học được Âm Sát Lục. Nếu ngươi buông tha ta, coi như đã cho Khúc Linh Các một ân huệ lớn!”

Phương Triết không nói gì, hắn thu kiếm vào túi cần khôn, trước sự mừng rỡ của Liễu Nham. Hắn trong lòng thề, chỉ cần hắn thoát khỏi nơi này, gia tộc của tên tiểu tử thói nhà người sẽ không có ngày yên ổn. Hắn nghĩ ngợi không được bao lâu, một phi kiếm đã xuyên qua người hắn. Hắn hai mắt mở ra, không hiểu vì sao lại trúng ám khí của đối phương từ lúc nào. Hắn không cam tâm.

Phương Triết nhìn hắn ngã xuống, sắc mặt âm lãnh “Ta có thể đọc được trong lòng ngươi đang nghĩ gì, rất tiếc cho ngươi!”

Hắn trước đó đã buông tha, chỉ vì sắc mặt đối phương không hề có một chút thay đổi. Sắc mặt thù hận vẫn còn trên khuôn mặt, đối với địch nhân hắn không thể nương tay được. Nếu không sẽ mang họa sát thân, lại liên lụy đến gia đình hắn.

Hắn định trở về, chợt nhớ còn một việc quan trọng. Hắn soát người Liễu Nham để mong tìm được thứ mong muốn. Sau một lúc, hắn phát hiện một tấm da dê, như một bản cảm phổ. Hắn mừng rỡ thu lấy, rồi nhanh chóng phóng lên ngựa trở về.

Trải qua ba canh giờ, đi một quãng đường hơn một trăm dặm mới tới được khách điểm. Lúc này bốn người Hoa Thiên Nhai, Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lai và Ngô Tiên Nhi đều đã tỉnh.

Bọn họ ở sảnh khách điểm chờ Phương Triết hơn ba canh giờ. Khi thấy hân bình an trở về, bốn người bọn họ trong lòng mới nhẹ nhõm. Bọn họ sợ đối phương quá mạnh, quá xảo quyệt. Một người chính trực như Phương Triết không phải đối thủ.

Phương Triết xuất ra Ty Phong Cẩm đưa cho Ngô Tiên Nhi, nàng ta nhận lấy sau đó từ tốn nói “Cám ơn... Phương đại ca!”

Phương Triết “à” lên một tiếng, tiếng “Phương đại ca” hân nghe vô cùng thoải mái. Hân lại xuất ra một ống sáo, và một mảnh da dê đưa cho nàng, hân nói “Vật này tặng tiểu muội, hy vọng giúp ích cho muội ở Thiên Tài Chiến!”

Bốn người bọn họ nhận ra ống sáo này, đây là thứ khiến cả bốn người nằm bất động, không dậy nổi.

Bạch Văn Sơn không giấu được rung động nói “Phương đệ ở đâu lấy được nó?”

Phương Triết gãi đầu nói “Ta nhặt được!”

Bạch Văn Sơn biết hân đang nói dối, nhưng cũng không tiện hỏi thêm. Phương Triết chợt nhớ đến một chuyện, hướng Ngô Tiên Nhi nói “Ta nghĩ phụ thân tiểu muội vẫn còn sống?”

Sắc mặt Ngô Tiên Nhi nhất thời đại biến, nàng vội cầm lấy tay Phương Triết chờ mong câu trả lời tiếp theo. Hân nói tiếp “Ta tra ra được, Ty Ông đang được giam giữ ở mật thất Liễu gia!”

Vừa nghe được câu nói này, nàng không tự chủ được bật khóc, rồi dựa vào Phương Triết khóc không ngừng. Nàng như chợt nhớ điều gì, liền phóng đi. Phương Triết chớp tay nàng lại nói “Chuyện này tính sau đi, tiểu muội phải lên đường đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến, không thể bỏ ngang được!”

Ngô Tiên Nhi vẫn không từ bỏ, nàng vừa khóc vừa ảm ức nói “Phụ thân muội bị giam giữ lâu như vậy, chắc sẽ vô cùng khổ sở!”

Phương Triết trấn an nàng, hân nói “Bọn người Liễu gia chỉ giam lỏng, để phụ thân muội dạy bọn họ m Sát Lục, nên không bạc đãi đâu!”

Lúc này, Bạch Văn Sơn bên cạnh lên tiếng “Việc này để vi huynh xử lý, một lúc nữa vi huynh sẽ gửi mật thư về gia tộc, nhờ mấy vị trưởng bối ra tay can thiệp. Đến Liễu gia đòi lại công đạo cho Khúc Linh Các muội!”

Phương Triết nghe Bạch Văn Sơn nói vậy, hân an tâm. Hân tiếp tục trấn an “Tiểu muội cũng biết Bạch gia cánh tay rộng cỡ nào mà, nếu Bạch gia ra mặt, chắc chắn Khúc Linh Các của muội sẽ không thiệt thòi!”

Ngô Tiên Nhi đưa ánh mắt về Bạch Văn Sơn, hân nhìn nàng gật đầu xác nhận, nhờ vậy mà nàng mới không khóc nữa, tâm trạng mới bình tĩnh lại.

Lúc này Ngô Tiên Nhi mới nhớ ra là vừa rồi đã thất thố, nàng lùi ra sau bên lên nói “Vừa rồi, Phương đại ca đừng chấp dứt tiểu muội!”

Phương Triết mỉm cười nói “Không sao, chuyện như vậy ta quen rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Con đường đến Trung Châu, âm mưu khởi động!

Hôm sau, tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải tập hợp mọi người bên ngoài cổng Bắc, Lâu Lan Thành. Đây là nơi tập kết, chuẩn bị lên đường đến Trung Châu.

Tất cả những người liên quan đều đã có mặt đông đủ.

Cốc Nam Hải quan sát năm thí sinh một hồi sau đó gật đầu. Hân từ trong hành trang của một tên tùy tùng lấy ra một xấp địa đồ. Hân đưa cho từng thí sinh, rồi nói “Căn cứ theo địa đồ, từ đây đến Trung Châu mất mười ngày đường. Nhưng chúng ta không đi theo đường thẳng, mà phải đi theo đường vòng, ghé qua Đào Nguyên Trấn rồi đến Vân Vụ Lĩnh tiến vào Mê Tunnel làm một nhiệm vụ rồi mới tiếp tục lên đường”

Lời Cốc Nam Hải vừa nói ra, một trong bốn tên giám sát sứ cũng là sư đệ hân tên là Cốc Nam Khôi lên tiếng “Chuyện này tại sao ta không nghe Quốc Vương nhắc tới? Có phải đại ca đang tự tung tự tác?”

Lời Cốc Nam Khôi vừa thốt ra, khiến ánh mắt Cốc Nam Hải hiện lên một tia sát khí. Hân lãnh đạm nói “Việc bốn tọa hành sự, cần phải thông qua người sao?”

Màn đối thoại của hai vị giám sát sứ vô cùng gay gắt, khiến không khí xung quanh có phần nặng nề. Bọn người Phương Triết trong lòng cũng cảm giác khó thở. Bọn họ nói chuyện vô cùng áp lực, đứng bên cạnh nghe mà trong lòng như có một gánh nặng.

Cốc Nam Hải không đề ý đến tên sư đệ hân, mà chỉ vào tờ địa đồ, hân nói tiếp “Trước tiên, chúng ta sẽ ghé Đào Nguyên Trấn. Từ đây đến đó ước chừng năm ngày đi đường. Đến nơi đó, bốn tọa sẽ thông báo nhiệm vụ cho các người, trước mắt các người cứ nghe theo lời bốn tọa là được!”

Năm bọn người Phương Triết đều chấp tay nói “Hiểu rõ, đại nhân!”

Cốc Nam Hải gật đầu, đánh giá cao độ phối hợp của năm thí sinh này. Bọn họ vô cùng lễ độ, rất đáng để tin tưởng. Hân lại đưa ánh mắt sang sư đệ hân, trong lòng khẽ thờ dài. Tên này đã quá sa đà rồi, không cứu nổi.

Hân phát tay áo, rồi bước lên Kim Xa dành riêng cho tổng giám sát sứ. Những người còn lại chia đều ra ba xe ngựa còn lại, còn một xe ngựa dùng để chở vật dụng tùy thân. Một tên tùy tùng của đoàn lớn tiếng hô “Xuất Phát!”

Trong xe ngựa, Phương Triết nhìn cử chỉ bốn người còn lại, người nào người nấy đều rộn ràng, không giấu được hào hứng.

Bạch Văn Sơn nói “Ta thấy chuyến đi này, sợ rằng không được yên ổn, trực giác của ta luôn luôn đúng!”

Phương Triết gật đầu, hắn cũng nhận ra có một sự xung đột nội bộ của bốn người giám sát sứ, bằng chứng là vừa rồi, một tên giám sát sứ muốn vượt quyền. Tên đó chắc chắn có vấn đề, nếu không sẽ không có những hành động thất lễ với cấp trên như vậy.

Ngô Tiên Nhi nhìn mọi người nói chuyện, nàng cũng muốn nói, nhưng không mở miệng được. Nàng lấy ra ống sáo đề nghị “Đề... tiểu muội... thổi một khúc... khúc sáo mới vừa... học được cho các huynh nghe... nha!”

Bốn người mở to mắt ra nhìn ống sáo, bọn họ làm sao không biết tác dụng của ống sáo này, nó bá đạo cỡ nào. Người nghe đều bị phong bế kinh mạch, không sức phản kháng. Đây là nghịch thiên, vô cùng tà đạo.

Ngay cả Hoa Thiên Nhai vốn ít nói, hắn cũng xua tay lia lịa ngăn cản “Không được, Ngô Tiên Nhi tiểu muội không nên, bọn huynh không muốn!!”

Hắn chưa dứt lời, Ngô Tiên Nhi đã đưa lên miệng thổi, một âm khúc nhẹ nhàng cất vang lên. Hắn cắn chặt răng chờ đợi phản tiếp theo “Đến, đến ngược ta!”

Tư thái hắn khổ cực chờ mong tiếng sáo sẽ làm hắn mất tri giác, tê liệt. Nhưng lúc này khác, âm thanh nhẹ nhàng, du dương khiến hắn cảm giác vô cùng dễ chịu. Cảm giác như từng cơn gió nhẹ nhàng chậm rãi vuốt ve hắn. Hắn trong lòng cực kỳ dễ chịu.

Âm khúc Ngô Tiên Nhi thổi lúc này, không phải Xích Vồng, mà là “Thanh Tâm Phổ” từ trong Âm Sát Lục của Ty Phong Cẩm, nàng dùng sáo phổ nhạc, không ngờ nó lại mang lại hiệu quả bất ngờ, điều này đang được các đồng bạn này kiểm chứng.

Trong lòng Phương Triết dâng lên một cảm giác mát lạnh. Hắn lại cảm nhận được linh khí tinh thuần, hắn ngồi xếp bằng thọ nạp linh khí vào người. Chỉ sau năm hô hấp, Ngô Tiên Nhi sắc mặt trắng bệch, nàng không thể tiếp tục thổi tiếp. Nguyên nhân nào thì nàng không biết, còn Phương Triết, hắn gãi đầu, cảm giác vừa rồi hắn vội vã. Một người bình thường dùng ống sáo khu động được linh khí, làm sao duy trì được lâu, trong khi đó hắn lại hấp thu hết. Bản chất giống như, Phương Triết vừa rồi đã hấp thu sạch sẽ sinh khí của nàng.

Bạch Văn Sơn phát hiện vấn đề, liền nói “Có phải Phương đệ vừa rồi làm gì Ngô Tiên Nhi tiểu muội phải không?”

Hắc lặc đầu lia lịa nói “Không, có thể nàng ta chưa quen với ống sáo, không chịu nổi nên phát sinh chuyện như vậy. Ta không liên quan!”

Ngô Tiên Nhi nhìn Phương Triết, nàng mỉm cười. Sau đó nàng hít một hơi dài, tiếp tục thổi tiếp “Thanh Tâm Phổ”, âm khúc này dường như, nên chỉ sau chừng hai mươi hô hấp, ánh mắt của bốn người trở nên nặng nề, rồi chìm vào giấc ngủ.

Ngô Tiên Nhi buông ống sáo ra, nàng nhìn sắc mặt Phương Triết đang say ngủ. Nàng suy nghĩ một lúc, tiến lại gần hắn rồi nhẹ nhàng hôn lên trán hắn. Nàng đỏ mặt, thì thầm “Đây là trừng phạt, cho ngươi vừa rồi hấp thu linh khí của ta!”

...

Ở một nơi khác, cách bọn người Phương Triết hàng ngàn dặm, trên một đỉnh núi gọi là Cửu Quỷ Sơn thuộc Thiên Minh Quốc.

Có mười thân ảnh đang đứng bên một mỏm đá cao nhô ra bên ngoài đỉnh núi, bên dưới chân bọn họ là một khoảng không gian bao la của rừng rậm, xa xa là áng mây mờ khiến khung cảnh trở nên vô cùng hùng vĩ.

Tên đầu lĩnh là một mảnh nhân, thân cao vạm vỡ, khí thế bá phàm. Hắn không cần nói gì vẫn tỏa ra vô cùng uy nghiêm. Phía sau là chín tên, trong đó có tám tên có vải đen che mặt, còn một tên cầm quạt dáng người nho nhã yếu đuối. Chín người bọn họ là Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn, ác danh vô cùng lớn ở Thiên Minh Quốc. Trong giới hắc đạo, Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn đứng nhì thì không có thể lực nào dám đứng nhất.

Lúc này một tên mặt thâm phi thân tới, quỳ xuống trước đầu lĩnh bẩm báo, hắn nói “Báo cáo tướng quân, thân cận quốc vương đưa tin đến thống lĩnh nội vệ Cốc Nam Hải đang tìm thảo được ở Nam Hạ...”

Tên được gọi là tướng quân trầm tư suy nghĩ “Tìm thuốc sao, chẳng lẽ bọn chúng đã tìm được phương thuốc giải cho tên kia rồi?”

Hắn quay sang chín tên cửu quỷ bên cạnh nói “Cửu Quỷ các ngươi lập tức lên đường ngăn cản lão hồ ly Cốc Nam Hải cho bản tướng quân. Có thể dùng bất cứ thủ đoạn nào?”

Tên nam tử cầm quạt, khoác trên người bộ dáng nho nhã khom người, chấp tay nói “Bẩm tướng quân, việc ngăn cản này, không cần đến cửu quỷ ra tay. Thuộc hạ đưa lão tam cùng lão tứ đã đủ dùng!”

Tên tướng quân nhìn tên đầu lĩnh của cửu quỷ, biểu lộ ra một sự chắc chắn. Hắn vẫn không an tâm, liền nói “Nếu là Quỷ Nhất người ra tay, ta còn an tâm. Những người khác làm việc khiến ta lo lắng. Tốt nhất là sai ba tên đi. Nhiệm vụ này chỉ được thành công, không được thất bại!”

Đầu lĩnh cửu quỷ, Quỷ Nhất nhìn sang một tên mập mạp, mình trần trên mũi có xỏ nhiều khoen sắt nhìn vô cùng quái dị, hung bạo. Hắn là Quỷ Tam chuyên dùng xích sắt một đầu có gắn trọng chùy. Tên đứng bên cạnh là Quỷ Tứ thân hình gầy gò, nhỏ nhắn hắn chuyên dùng độc, hắn mang một thân độc công cực kỳ lợi hại. Đây chính là hai người, hắn đề xuất trước đó.

Hắn lại nhìn sang một nữ nhân có một tấm vải đen che mặt, sử dụng lợi nhận. Nàng ta là Quỷ Thất, có thân thủ cực kỳ kinh người. Nàng ta cũng là đệ tử của Liệp Sát Từ Đạo Nhân, nhưng là thân truyền nên bản lĩnh của nàng so với Trầm Phi ở Thanh Nguyên Quốc cao hơn mấy bậc.

Hắn nói “Ba người các ngươi thay tướng quân làm việc, chỉ được thành công, không được thất bại!”

Ba người bọn họ khom người, chấp tay lại đồng thanh nói “Vâng, lão đại!”

Quỷ Nhất hài lòng gật đầu, hắn hướng sang tướng quân chấp tay nói “Thuộc hạ an bày như vậy, tướng quân đã hài lòng chưa?”

Tướng quân nhìn ba tên cửu quỷ chấp hành nhiệm vụ, hắn đánh giá một hồi rồi gật đầu.

Hắn biết bốn người ở Nam Hạ chẳng qua là những tên tạp nham, trước giờ không hề nổi bật ở Thiên Tài Chiến.

Ba tên này, hắn cũng biết một hai, đều là sát thủ tinh anh của Cửu Quỷ. Sai ba tên này đi ám sát tên hoàng đế Thanh Nguyên Quốc chỉ như một cái lật tay, nói chỉ là bọn thanh niên ham vui của Thiên Tài Chiến. Ánh mắt hắn nhìn về một khoảng không bao la phía cánh rừng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười. Hắn lầm lẫm “Thời thế sắp phải thay đổi rồi, phải không lão đệ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 91: Tử Lam Thảo

Năm ngày sau.

Dưới sự dẫn dắt của tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải, đoàn người đến Đào Nguyên Trấn vô cùng thuận lợi. Hầu như không có bất kỳ trở ngại nào, Phương Triết có cảm giác, những sơn tặc, thế lực hắc đạo ven đường đi thấy cờ hiệu Thiên Minh Quốc đều tránh xa ra, không một ai dám tới gần.

Bọn họ dừng lại trước cổng Đào Nguyên Trấn, đây là một cánh cổng được dựng từ đá, có phủ lên một lớp vôi trắng, trông vô cùng sạch sẽ. Bên trong trấn nhà nhà mọc nối tiếp nhau khang trang, không một căn nhà nào được lợp từ lá. Điều này nói lên Đào Nguyên Trấn không phải là một trấn nhỏ lẻ, nghèo nàn.

Xung quanh trấn vô số cây hoa đào, màu hồng nhạt được trồng khắp nơi, có nhiều con kênh nhỏ len lỏi như những mạch máu của trấn. Trong đó những cây cầu bán nguyệt bắt ngang, tạo nên bức tranh vô cùng sinh động.

Cốc Nam Hải bước xuống xe ngựa, một tên tùy tùng theo sau bên cạnh. Hắn ta lấy ra một xấp giấy đưa cho Cốc Nam Hải. Cốc Nam Hải nhận lấy, rồi tập hợp bọn người Phương Triết lại.

Hắn căn dặn “Chúng ta sẽ ở đây hai ngày. Trong hai ngày này, các người phải tìm cho được loại thảo dược được miêu tả trong tờ giấy này...”

Hắn vừa nói, vừa đưa cho từng người. Phương Triết nhìn vào bên trong, ghi lại một hình vẽ về một cây thảo dược có hình dạng như một chồi non, có thân cây mỏng manh và ba lá hình tròn tên là “Tử Lam Thảo”. Đặc điểm nhận dạng của Tử Lam Thảo là xung quanh cây dược thảo quý hiếm này, có một bầy hồ điệp màu lam sặc, với vài đường nét từ sắc trên cánh. Kích cỡ loài hồ điệp này chỉ bằng phân nửa bàn tay.

Cốc Nam Hải hướng bọn người Phương Triết nói tiếp “Khi nào tìm được Tử Lam Thảo, tiếp tục đến Mê Tùng Lâm ở Vân Vụ Lĩnh. Giờ các người có thể bắt đầu. Nhớ kỹ đây là một loại khảo hạch của Thiên Tài Chiến!”

Hắn nói xong, liền lên xe ngựa hướng vào trong trấn. Phương Triết cùng bốn đồng bạn cảm tờ giấy trong tay. Trước mắt chưa biết phải làm như thế nào.

Bạch Văn Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi đề nghị “Chúng ta chia ra làm hai nhóm đi. Ta cùng Kim Vô Lại một nhóm, Phương đệ, Hoa Thiên Nhai, Ngô Tiên Nhi một nhóm. Tranh thủ tìm được Tử Lam Thảo rồi tập hợp về khách điểm, được không?”

Lời đề nghị của Bạch Văn Sơn không tồi, bọn họ nhanh chóng chia ra hai hướng bắt đầu tìm kiếm Tử Lam Thảo.

Đào Hoa Trấn là một trấn nhỏ, khuôn viên ước chừng hai ngàn mẫu. Xung quanh trấn được bao phủ bởi nhiều ngọn đồi nhỏ nhấp nhô, với những con kênh dài, đầu nguồn được nối với con sông Lương.

Điểm nổi bật của Đào Nguyên Trấn là đi đâu cũng thấy hoa đào nở rộ, đây chính là điều những nơi khác không có được. Điểm đặc biệt này không phải nằm ở loại giống cây đào, mà là thổ nhưỡng nơi đây đặc biệt. Nhiều người đã thử đem giống đào sang nơi khác trồng, nhưng cuối cùng vẫn chỉ nở được một lần trong năm.

Nhóm Phương Triết đi quanh một vòng trấn, mất bốn canh giờ vẫn không tìm được tung tích của cây Tử Lam Thảo. Bọn họ thất vọng đến gần một bờ sông, nhìn thấy nhiều thiếu phụ ngoài hai mươi đang tụ tập lại giặt y phục. Đáng vẻ người nào người nấy đều chuyên tâm làm việc, không hề để ý đến sự có mặt của bọn họ.

Lúc này, một tiểu hài từ năm sáu tuổi chạy lại, ôm lấy cổ mẹ nó rồi nũng nịu khóc lóc “Nương, bên kia có quý!”

Vị thiếu phụ ôm lấy hài tử mình dỗ dành “Ngoan, làm gì có quý ban ngày ban mặt!”

Tiểu hài tử vẫn ngoan cố nói “Không, nương! Có một đàn hồ điệp mặt quý, nhìn đáng sợ lắm. Bọn chúng đang bu lấy xác một con thỏ con!”

Phương Triết nhướng chân mày lên, hắn vội vàng lấy bản vẽ miêu tả Tử Lam Thảo. Hắn chợt vui sướng chạy lại gần tiểu hài tử. Vị thiếu phụ thấy Phương Triết, Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi lạ mặt, có phần dè chừng.

Phương Triết biết bản thân đang làm vị thiếu phụ đối diện hoảng sợ. Hắn hướng tiểu hài tử nói “Người xem!”

Hắn xòe bàn tay ra, tức thì một thanh phi kiếm bằng trúc xuất hiện trong tay hắn khiến tiểu hài tử hai mắt sáng lên. Nó rụt rè chạy lại gần cầm lấy thanh kiếm trúc.

Phương Triết vịnh lấy vai nó nói “Tiểu tử ngoan, người nói thấy đàn bướm ở nơi nào, dẫn bọn ta đến đó, thanh kiếm trúc đó là của người!”

Tiểu hài tử cầm lấy thanh kiếm, rồi nắm lấy tay nương nó. Nó dẫn mọi người men theo bờ sông, cách vị trí trước đó chừng hai trăm trượng.

Phương Triết tiến lại gần quan sát thì phát hiện đúng là Lam Diệp. Trên lưng loài Lam Diệp này có hoa văn từ sắc, nếu nhìn bên ngoài sẽ nghĩ là mặt quý. Tiểu hài tử không biết nên hoảng sợ là điều hiển nhiên.

Ánh mắt hắn nhìn đảo đác xung quanh, cách vị trí bầy Lam Hồ Diệp một khoảng có một mô đất nhỏ, trên mô đất có một cây thảo dược có ba nhánh mỏng manh. Đây đích thị là Tử Lam Thảo. Phương Triết vội vã chạy lại gần, định chụp lấy. Hắn đột nhiên dừng lại, giữ khoảng cách chừng hai trượng.

Bọn người Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi thắc mắc, nhưng vẫn không hỏi gì thêm. Phương Triết lúc này nhặt lên một cục đá, Ngân Hoàng Kiếm đã sẵn sàng trong tay.

Hắn ném cục đá về phía bên cạnh mô đất, xem xét động tĩnh. Cục đá vừa chạm vào mặt đất, gây ra một tiếng động nhỏ. Thành lĩnh phía sau, một con rắn thân hình vằn vện xuất hiện. Nó phóng về phía tảng đá tấn công, nhưng chỉ là một tảng đá bình thường.

Lúc này Phương Triết xuất hiện, Ngân Hoàng Kiếm chém bay đầu nó, hắn mới thờ phào nhẹ nhõm.

Mọi người có mặt theo dõi động tĩnh đều hoảng sợ. Bọn họ không nghĩ tới, phía sau mô đất lại có một con rắn, nhìn cái mang của nó, bọn họ đoán chắc đây là loài rắn độc, không phải rắn hiền.

Phương Triết lúc này mới tiến lại, nhặt Tử Lam Thảo lên rồi bỏ vào túi đựng dược thảo.

Hoa Thiên Nhai lúc này mới bình tĩnh, không nhin được liền hỏi “Phương huynh đệ có thể đoán trước có một con rắn phía sau sao?”

Phương Triết hướng Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi nói “Hai người nhớ kỹ, bất kỳ vật gì quý giá, có giá trị tuyệt đối. Thường sẽ có hung thú canh giữ. Ta đoán Từ Lam Thảo không phải thảo dược bình thường, nên chắc chắn sẽ có hung thú bên cạnh. Cuối cùng ta đoán đúng!”

Hắn giải thích xong, hướng thiếu phụ chấp tay nói “Đa tạ vị tỷ tỷ đã đi theo hỗ trợ!”

Hắn nói xong, xuất ra một thỏi bạc đưa cho nàng ta, về mặt nàng ta bối rối cực kỳ. Cuối cùng cũng nhận lấy, nét mặt vô cùng rạng rỡ. Nàng ngồi xuống xoa đầu nhi tử mình mỉm cười hài lòng.

Phương Triết quan sát cảnh vật xung quanh một hồi, hẳn nhất thời không nở rời đi. Cảnh vật nơi đây hữu tình, có non xanh, có đào hoa nguyên. Hiếm có một nơi nào có nhiều sắc hồng, đẹp mắt như vậy...

Ở một nơi khác, cũng quanh quẩn trong Đào Nguyên Trấn. Bọn người Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại cũng ráo riết tìm kiếm, nhưng không hề tìm thấy dấu vết gì. Cuối cùng quyết định trở về khách điểm, bọn họ dự định hôm sau tiếp tục đi xa hơn tìm kiếm.

Khi hai người bọn họ về đến khách điểm đã thấy Phương Triết, Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi đang ở đại sảnh. Trong tay Phương Triết cầm một túi vải đựng thảo dược. Hắn nhìn nét mặt Phương Triết, hẳn đoán nhóm Phương Triết đã tìm được Từ Lam Thảo, suy đoán này khiến hắn nhẹ nhàng thở ra.

Hắn tiến lại gần Phương Triết, tò mò nói “Phương đệ đã tìm được Từ Lam Thảo rồi sao?”

Phương Triết gật đầu, mở miệng túi vải ra cho hai người bọn họ xem hình dáng cây Từ Lam Thảo. Đây là một cây còn sống, có ba nhánh mỏng manh và ba lá tro tròn. Màu sắc y như trong tờ giấy miêu tả.

Lúc này tổng giám sát sứ Cốc Nam Hải đã nhận được thông báo. Hắn vội vàng đi xuống đại sảnh. Lúc này thấy cả năm thí sinh đều có mặt, hắn tiến lại gần xem xét. Phương Triết vội vàng đưa cho hắn túi vải chứa Từ Lam Thảo.

Hắn hớn hờ mở ra xem, bên trong đích xác là Từ lam Thảo. Nét mặt hắn biểu lộ một sự sững sờ tốt độ. Điều này hẳn không tin tưởng là sự thật, Từ lam Thảo thật sự tồn tại.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhìn năm người bọn họ một lần. Hắn gật đầu khen ngợi “Các người tìm được nhanh hơn bốn tọa nghĩ. Điều này bốn tọa ghi nhớ, trọng thưởng sau. Năm người các người trước nghỉ ngơi, hôm sau lên đường”

Hắn nói xong, liền trở về phòng mình. Bọn người Phương Triết nhìn nhau, sau đó mỉm cười đắc ý. Bọn họ tìm được Từ Lam Thảo sớm hơn dự định, đây đích xác là một chuyện tốt.

Bạch Văn Sơn ngẫm nghĩ một lúc, rồi đề nghị “Phương đệ hoàn thành nhiệm vụ sớm hơn dự định, chúng ta mua một ít rượu thịt, đến bên một cái đình cạnh con suối gần đây ăn mừng đi!”

Không đợi Phương Triết thắc mắc, hắn liền giải thích “Chuyện là bọn ta đi khắp nơi tìm Từ Lam Thảo, phát hiện một nơi có khung cảnh tuyệt đẹp. Nên cũng muốn chia sẻ cho Phương đệ cùng hai vị đồng bạn chiêm ngưỡng!”

Phương Triết cùng Hoa Thiên Nhai nghe vậy liền gật đầu, bọn hắn cũng muốn nhìn ngắm phong cảnh xung quanh. Xem như trước khi đi, phải tham quan hết cảnh đẹp trong trấn.

Thế là cả bọn nhanh chóng chuẩn bị rượu thịt, theo Bạch Văn Sơn rời khỏi khách điểm. Phía sau lưng bọn họ, giám sát sứ Cốc Nam Khôi âm thầm quan sát động tĩnh bọn họ. Hắn ngẫm nghĩ một lúc cũng rời khỏi khách điểm, nhưng đi về một hướng khác.

Mọi hành động của Cốc Nam Khôi, đều không qua được mắt Cốc Nam Hải, hắn đứng nép vào sau cánh cửa trên lầu một thấy hết tất cả. Nét mặt hắn có một chút thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Đến Mê Tùng Lâm

Sau khi tìm được Từ Lam Thảo sớm hơn dự định. Sáng sớm ngày hôm sau, Cốc Nam Hải tiếp tục dẫn đoàn hướng đến Mê Tùng Lâm ở Vân Vụ Linh.

Mê Tùng Lâm là khu rừng rộng lớn, khắp nơi đều mọc đầy cây tùng có độ tuổi từ vài chục năm đến vài trăm năm. Khí hậu vùng núi Vân Vụ Linh ôn hòa, đêm về se lạnh, đây là môi trường vô cùng thích hợp để được thảo phát triển tốt. Căn cứ theo y thư ghi chép, đây là thiên đường của thảo dược, một nơi có rất nhiều dược liệu quý mọc tự nhiên.

Khi lần đầu tiên Phương Triết nghe Cốc Nam Hải dẫn đoàn đến Vân Vụ Linh. Hắn sớm đoán được Cốc Nam Hải sẽ đến Vân Vụ Linh tìm thảo dược. Căn cứ ghi chép, Từ Lam Thảo kết hợp một vài loại thảo dược khác, giả sử kết hợp với Ô Linh Chi, Xuyên Bối Mẫu lại với nhau sẽ tạo ra một phương thuốc giải bách độc.

Đó là một phương thuốc vô cùng quý hiếm mà Ngôn Thần Y trước kia thu thập được, ghi chép là như vậy nhưng để tìm được Từ Lam Thảo và Ô Linh Chi mới là vấn đề. Bởi vì Xuyên Bối Mẫu dễ dàng tìm thấy, nhưng hai vị dược thảo còn lại chỉ là trong dân gian truyền lại, ít khi nào thấy được tận mắt.

Ở Đào Nguyên Trấn, khi tìm được Từ Lam Thảo, nét mặt của Cốc Nam Hải vô cùng sững sờ, vì hắn biết loài thảo dược này chỉ là truyền miệng, không hề có thật. Khi Phương Triết mang về, hắn có một hy vọng, đó là có thể bào chế ra giải dược, trị bách độc. Vậy thì người kia, có khả năng chữa trị được.

Trải qua hai ngày đường, cuối cùng cũng đến được Vân Vụ Linh. Nơi đây giống như miêu tả trong địa đồ, không khí ôn hòa, đúng thật là thiên đường của thảo dược.

Cốc Nam Hải sau đó đưa cho mỗi người một tờ giấy, hắn nói “Dựa theo chỉ dẫn, trong vòng ba ngày, phải tìm được hai loại dược thảo dược ghi bên trong. Tìm không được vẫn không có trách phạt, bởi vì bốn tọa biết độ khó khăn của nó”

Phương Triết nhận lấy mảnh giấy, hắn liếc sơ nội dung bên trong. Đúng như hắn đoán, nhiệm vụ Cốc Nam Hải đưa ra là tìm Ô Linh Chi và Xuyên Bối Mẫu. Nếu như vậy, Cốc Nam Hải thực sự là tìm thảo dược để bào chế giải dược. Người trùng độc lai lịch không nhỏ mới sai bọn hắn đi tìm. Hai loại dược thảo này ghi chép thì dễ, mà đi vào săn lùng thì khó vô cùng.

Tại sao Mê Tùng Lâm trên Vân Vụ Linh là thiên đường của thảo dược, dược liệu quý mà ít người lên đây hái. Đơn giản là nơi nào càng có dược liệu trân quý, nơi đó luôn nguy hiểm.

Vân Vụ Linh nổi tiếng về thảo dược, cũng nổi tiếng về mức độ nguy hiểm vì hung thủ khắp mọi nơi, thậm chí rắn rết độc vật đều ở xung quanh. Nếu không cẩn thận dễ dàng mất mạng.

Phương Triết cùng Bạch Văn Sơn tiếp tục chia làm hai nhóm, rồi theo hai hướng khác nhau lên đường tìm Ô Linh Chi, Xuyên Bối Mẫu.

Cốc Nam Hải nhìn theo hai hướng bọn họ vừa đi, rồi thì thầm vào tai một tên giám sát sứ thân cận “Người cùng một người khác, theo sau bảo vệ bọn họ, có chuyện gì phát sinh ngoài ý muốn báo lên pháo hiệu, bọn họ lập tức đến!”

Hắn chấp tay nhận mệnh lệnh, rồi cùng một đồng bạn chia ra mỗi người một hướng đuổi theo.

Lúc này chỉ còn lại Cốc Nam Hải, hai giám sát sứ còn lại và năm gã tùy tùng. Khung cảnh trong một lúc trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, xung quanh là khoảng trống bao la của cánh rừng.

Cốc Nam Hải thờ dài, ánh mắt liếc sang Cốc Nam Khôi chậm rãi nói “Người theo ta được bao lâu rồi?”

Cốc Nam Khôi không hiểu ý tứ của sư huynh mình. Sư huynh đột nhiên hỏi chuyện lạ, dù hắn không hiểu nhưng trong lòng có một loại cảm giác bất an.

Cốc Nam Hải nói tiếp “Từ lúc rời khỏi gia tộc là hai mươi năm, sau đó cùng báii nhập sư môn thêm mười năm, cùng phò tá Quốc Vương mười năm. Người cảm thấy vẫn chưa đủ, hay có điều gì khiến người chưa thỏa mãn?”

Cốc Nam Khôi lúc này thật sự đã chột dạ, hắn lúc này mới phát hiện trên người hắn đã bị một thanh trường kiếm sắc bén xuyên qua. Có thể hắn đã bị ám toán mười hô hấp trước, chỉ vì thanh kiếm quá sắc bén, hắn không phát hiện được, cho đến khi hơi thở hắn bắt đầu gấp rút. Hắn sờ lên vết máu đang chảy ra, nét mặt vẫn thản nhiên nói “Ta không muốn mãi mãi là cái bóng của người!”

Hắn dứt lời thì ngã nghiêng ra chết, hắn chết rất nhanh, thậm chí đến chết hắn vẫn không có một cơ hội phản kháng hay cơ hội hối lỗi.

Cốc Nam Hải nhìn thì thê tên sư đệ gần bó hai mươi năm trời, sắc mặt có phần đau khổ, nhưng hắn thể hiện không quá rõ ràng. Hắn chậm rãi nói “Làm bề tôi cho quốc vương thì không có lòng riêng, điều này ta đã nhắc nhở sư đệ nhiều lần rồi!”

Hắn lại thờ dài một lần nữa, hắn nhìn về hướng bọn người Phương Triết vừa rời đi. Trong tay hắn đang cầm một một xấp mật báo, đây chính là mật báo truyền tin cho một đại nhân vật ở Trung Châu mà tên sư đệ quá cố của hắn trực tiếp liên lạc. Đây chính là tội chứng, không cách nào sửa sai làm được, hắn ném xấp mật thư đi, không muốn lưu lại bất kỳ chứng cứ nào. Những tờ mật thư rời khỏi tay hắn một đoạn, chúng tự động bốc cháy, trở thành những mảnh tro tàn tiêu thất nhanh chóng.

...

Trong khu rừng tùng mênh mông rộng lớn, Phương Triết cùng Hoa Thiên Nhai và Ngô Tiên Nhi tìm kiếm thảo dược như tìm kim trong đáy bể. Bởi vì không có dấu hiệu nào để nhận biết sự hiện diện của Ô Linh Chi, bọn họ chỉ biết đó là một loại linh chi có hình nấm màu đen, vị trí Ô Linh Chi sinh trưởng không có ghi chép, chỉ đề cập đến một nơi có điều kiện cực kỳ tốt thì Ô Linh Chi mới có thể sinh sôi trưởng thành được.

Bọn họ tìm kiếm cho đến khi trời tối, xung quanh lúc này sương mù đã dày đặc. Con đường hầu như đã không còn nhìn thấy được rõ ràng.

Bọn họ dừng lại ở một di tích, xung quanh là những khối đá hình đầu người vô cùng kỳ quái. Những khối đá có cái nguyên vẹn, có cái đã bị thời gian bào mòn, có cái khối bị chôn hơn phân nửa đầu xuống mặt đất. Khung cảnh đó, người yếu tim đi vào buổi tối dễ dàng bị dọa sợ.

Hoa Thiên Nhai thu nhặt củi khô lại, nhóm một đống lửa, lúc này không khí xung quanh mới ấm áp trở lại.

Ngô Tiên Nhi tay sờ bụng mình. Phương Triết thấy vậy, liền đứng dậy nói “Các người đợi ta một lúc, ta ra ngoài tìm chút thức ăn!”

Ngô Tiên Nhi muốn đi theo, nhưng bị Phương Triết ngăn lại. Hắn nhanh chóng biến mất sau một cây đại thụ.

Lúc này hắn mới thì triển bản lĩnh thực sự của mình. Hắn vận dụng Văn Trung Bộ, chỉ mấy chốc đã cách chỗ Hoa Thiên Nhai gần năm dặm đường. Hắn tìm đến một con suối nhỏ, có nước chảy róc rách. Đây là nơi buổi sáng bọn họ đã đi qua một lần, cũng đã tìm kiếm rất kỹ nhưng không phát hiện ra Ô Linh Chi. Nhưng hắn phát hiện nơi này có nhiều cá, đây là lý do hắn quay trở lại nơi này.

Mặt nước lúc này phản chiếu ánh trăng lung linh nhìn vô cùng huyền ảo. Có nhiều con cá bên dưới bơi lội, lớp vảy bên ngoài sáng bóng, tỏa ra ánh kim vô cùng đẹp mắt.

Hắn xuất phi kiểm trúc ra, nhẹ nhàng bắt lấy năm con cá rồi cho vào túi cần khôn. Hắn lúc này ngồi xuống một mỏm đá nghỉ ngơi. Hắn nhìn lên ánh trăng tròn, sau đó xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm lơ lửng trước mặt hắn. Hắn trích một giọt máu, tiếp tục uẩn dục theo một lễ thông thường vào ngày trăng tròn. Đây là thói quen của hắn từ lúc trưởng lão Bạch Vi Nhất chỉ dạy.

Đây cũng là lần thứ hai mươi hắn trích máu nhận chủ, vẫn chưa có một chút nào phản ứng, hắn vẫn chưa bỏ cuộc. Hắn vẫn kiên trì dù biết rằng ngày giờ thành công chỉ là một loại giả định.

Hắn thờ ra một hơi, sau đó hắn có một cảm giác vật gì đó di động. Hắn nhanh chóng thoái lui về sau, nép vào một tảng đá gần đó để quan sát động tĩnh.

Lúc này, từ phía dưới mặt nước thỉnh thoảng trồi lên một con đại mãng xà, cao chừng mười xích. Trong miệng nó vẫn đang ngậm một con cá có lớp vảy màu bạch kim. Nó nhìn đảo dác một phen, rồi nuốt con cá vào bụng. Lưỡi dài của nó không ngừng thò ra thụt vào để đánh hơi xung quanh.

Sau một lúc không thấy có bất kỳ động tĩnh, nó chậm rãi lặn xuống hồ như không có chuyện gì xảy ra.

Phương Triết vẫn im lặng quan sát, không có bất kỳ động tĩnh nào. Con mãng xà lại thỉnh thoảng trồi lên mặt nước đánh giá một phen rồi lại lặn xuống.

Phương Triết mỉm cười “Không ngờ nó có linh trí!”

Phương Triết đợi thêm một khắc, khi đã cảm giác an toàn rồi, hắn mới tiến lại gần bờ hồ quan sát. Hắn nhìn xuống dưới mặt nước xem bên dưới có gì, vì sao lại có một con đại mãng xà lớn ở nơi này canh giữ. Ánh mắt hắn chợt bừng sáng, nói vậy chắc chắn xung quanh có thảo dược trân quý. Chỉ có lý do này, mới giải thích được lý do con đại mãng xà tồn tại ở cái hồ này.

Hắn đang suy nghĩ tìm đáp án, thì dưới mặt hồ trồi lên một thân hình to lớn, lưỡi nó đưa ra đưa vào, bốn ánh mắt nhìn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Kỳ ngộ dưới đáy hồ

Đối diện Phương Triết là một con đại mãng to lớn cao mười xích. Phương Triết chỉ đứng bằng một phần hai nó, thậm chí đây chỉ là phần thân trên của con đại mãng. Nếu tính hết chiều dài, chắc chắn không dưới hai trượng.

Phương Triết nhìn cứ chỉ con đại mãng. Con đại mãng thể hiện ra một sự hiếu kỳ vì sinh vật trước mắt không sợ nó. Đối với Phương Triết, hắn cũng không nhận ra sát khí từ con vật đối diện.

Hắn không cử động, con đại mãng trôi lên mặt nước, bò xung quanh hắn một lần đánh giá. Nó cảm giác nhân loại đối diện nó không giống bình thường, những nhân loại từng nhìn thấy nó một lần, một là hoảng sợ bỏ chạy, hai là dùng vũ khí chống trả, muốn giết nó. Nó bất đắc dĩ phản kháng, nên không người nào gặp được nó mà có thể thoát được.

Nó chậm rãi rút về hồ nước, làm ra một loại cử động. Phương Triết vốn quen với cách truyền đạt của Tiểu Hắc, nên hắn hiểu con đại mãng muốn gì, ý nó muốn nói “Theo ta!”

Phương Triết liền vội vàng theo sau con đại mãng lặn xuống hồ nước. Bên dưới nước trong xanh, có thể mờ mờ ảo ảo nhận ra bóng dáng con đại mãng phía trước. Đúng như Phương Triết dự đoán, thân thể nó dài không dưới hai trượng. Người bình thường thấy nó, không bị hù dọa cũng sợ vỡ tim gan mà chết.

Hắn bơi theo một đoạn chừng năm mươi trượng, lúc này xuất hiện một ánh sáng phía trước. Phương Triết tăng tốc, theo sát bên cạnh con đại mãng, rồi từ nơi phát sáng trôi lên mặt nước.

Khung cảnh đập vào mắt Phương Triết là một hang động, có không gian rộng lớn, ánh sáng không rõ ràng nhưng không đến nỗi không thấy đường. Phía trên đầu hắn, nhiều mòm thạch nhũ ló ra bên ngoài, kèm theo là những giọt nước đọng lại, nhỏ giọt xuống.

Trong hang động này, còn có một ao nước cạn, bên kia ao là một bộ xương khô, với trang phục đã cũ kỹ nhìn vô cùng lạ mắt.

Con đại mãng âm thầm xem cứ chỉ của Phương Triết, không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Phương Triết nhìn sang một hướng khác, ở một vách đá kế bên bộ xương khô khoảng hai trượng có một lớp màn mỏng, nhìn như một vòng xoáy với vân vụ lượn lờ như sắp tắt.

Phương Triết tiến lại gần đó, dự định dùng tay sờ vào vòng xoáy thì con đại mãng dùng cái đuôi dài của nó ngăn lại. Phương Triết dừng sờ lùi sang một bên. Con đại mãng tiến lại gần bộ xương khô, ra ám hiệu cho Phương Triết chú ý đến bộ xương khô.

Hắn lấy lại bình tĩnh, tiến lại gần bộ xương, chậm rãi quan sát. Hắn phát hiện trong tay của xương khô có một gói chỉ, phía trên cổ tay có một cái vòng tay. Vòng tay này có tổng cộng mười hai hạt châu nhỏ được xâu lại với nhau. Có thể vì thời gian quá lâu, bề mặt hạt châu đã cũ kỹ không còn sáng.

Phương Triết hướng xác khô chấp hai tay lại, xá một cái rồi lấy chiếc nhẫn cùng vòng tay ra khỏi bộ xương khô. Hắn không hiểu lắm, sau đó nhìn con đại mãng ra hiệu hành động tiếp theo.

Con đại mãng ra hiệu hắn đeo chiếc nhẫn cùng vòng tay vào. Hắn lúc này vẫn không thấy bất kỳ phản ứng nào. Hắn chưa kịp nghĩ ngợi gì thêm, cái đuôi của con đại mãng chậm rãi điểm vào mi tâm của hắn. Từ cái đuôi, truyền vào một loại tin tức. Hắn hai mắt sáng ra.

Lúc này hắn mới biết được, cái vòng đeo này không phải thuộc về thế giới này. Tên của nó là Thú Linh Liên, một bảo vật của Vạn Thú Tông ở Quỷ Vực. Thú Linh Liên là một loại pháp khí có thể chứa sủng thú và tạo ra khế ước giữa chủ nhân và sủng thú. Vì thế cho dù chủ nhân chết, Thú Linh Liên còn tồn tại thì sủng thú vẫn bị mắc kẹt với khế ước từ trong Thú Linh Liên.

Phương Triết lúc này đã hiểu vì sao con đại mãng dẫn dắt hắn vào đây. Nó chỉ muốn Phương Triết thay chủ nhân nó, giải trừ khế ước để nó trở về Quỷ Vực, nếu không nó sẽ chết.

Phương Triết lúc này mới hít một hơi sâu, nếu vừa rồi con đại mãng không ngăn cản hắn. Hắn có thể đã bị truyền tống đến Quỷ Vực rồi. Trong lòng hắn lúc này âm thầm cảm kích con đại mãng.

Nhờ Thú Linh Liên, hắn cũng biết lai lịch con đại mãng, nó lai lịch bất phàm. Thân là sủng thú của một đại nhân vật ở Vạn Thú Tông, nhưng nó bản thân là Linh Xà Vương, vì thế nó có linh trí vô cùng cao. Nếu không có con Linh Xà Vương, hắn sẽ không đến được hang động này, bất gặp một chuyện mà hắn trước giờ chưa từng nghe người nào nhắc đến.

Dựa theo tin tức Linh Xà Xương chi điểm. Hắn đeo Thú Linh Liên trong tay, rồi niệm một đoạn pháp quyết giải trừ khế ước. Hắn điểm hai ngón tay về phía Linh Xà Vương, tức thì một luồng ánh sáng xanh nhạt từ một viên châu trên Thú Linh Liên bắn về phía Linh Xà Vương. Tia sáng xanh nhạt này chạm vào thân con Linh Xà Vương, thỉnh linh trên thân nó xuất hiện một ấn ký màu đỏ, lúc này ấn ký từ từ biến mất, luồng quang mang cũng biến mất.

Con Linh Xà Vương nhìn ấn ký đã biến mất. Nó tiến lại gần Phương Triết, dùng cái lưỡi dài liếm lên má hắn một cái. Hành động này, Phương Triết lại liên tưởng đến tên Tiểu Hắc suốt ngày cứ liếm mặt hắn. Thì ra đây là hành động thân thiện của linh thú, ngoài ra còn một ý nghĩa khác là biết ơn.

Nó liếm mặt Phương Triết xong, ngăn người trong giây lát rồi há miệng nó ra, phun ra một giọt máu hình tròn. Giọt máu to tròn như một quả châu lơ lửng trước mặt hắn.

Lúc này, trong túi càn khôn, Bạch Nhật Phi Kiếm động đậy, tự chủ phóng ra khỏi túi càn khôn. Phi kiếm lập tức hấp thụ giọt máu của Linh Xà Vương trước sự ngỡ ngàng của hắn cùng Linh Xà Vương.

Đây là điều hắn không nghĩ tới, hắn không nghĩ đến Bạch Nhật Phi Kiếm lại có thể tự chủ khi phát hiện một vật, một giọt máu của Linh Xà Vương. Điều này nói lên, phi kiếm đang thiếu một loại xúc tác để nó hồi phục.

Không ngoài dự đoán, Bạch Nhật Phi Kiếm biến hóa, màu sắc trắng sữa của nó từ từ biến mất, thay vào đó là một màu bạch kim sáng bóng, có đường vân đỏ rực thoát ẩn thoát hiện.

Phương Triết âm thầm cảm thán “Chẳng lẽ đây chính là hình dạng thực sự của phi kiếm!”

Linh Xà Vương cảm nhận, nhân loại trước mắt quả thật là không tầm thường. Nó ngắm Phương Triết một lần nữa, rồi xoay ngoài lao vào vòng xoáy có vân vụ. Khi con Linh Xà hoàn toàn biến mất sau vòng xoáy đó, vòng xoáy cũng lập tức biến mất. Bộ xương khô bên cạnh cũng tan rã ra thành bụi phấn. Chỉ lưu lại một vết hằn của bóng lưng người tựa vào vách đá.

Hắn suy đoán, bộ xương khô đã dùng bản thân duy trì vòng xoáy đó một thời gian quá lâu. Đến lúc này đã là quá giới hạn, điều này nói lên, nếu hắn đến trễ một hai ngày, con Linh Xà Vương chắc chắn sẽ lưu lại nơi đây vĩnh viễn và theo chủ nhân chết đi.

Bạch Nhật Phi Kiểm cũng tự chủ trở vào túi càn khôn. Hấn lúc này thờ dài, lẩm nhẩm “Mất đi màu trắng, vậy tên gọi Bạch Nhật Phi Kiểm có quá kỳ cục hay không?”

Hấn dời bước chân chuẩn bị rời đi, hấn lại bị thu hút bởi một vài cục đá kích thước cỡ nắm tay. Hấn tiến lại gần quan sát, thì phát hiện có mười cây nấm màu đen. Hai mắt hấn sáng lên “Ồ Linh Chi?”

Hấn muốn ngắt, hết chuyện tốt này đến chuyện tốt khác đều vào tay hấn sao. Trước đó là Thú Linh Liên, giờ vô tình lại phát hiện đến mười cây nấm Ô Linh Chi. Bất ngờ là xung quanh cây nấm không hề có nguy hiểm, hấn nhớ đến Linh Xà Vương, hấn đoán chừng ngại vật sớm đã bị Linh Xà Vương xử lý.

Hấn định nhổ hết mười cây Ô Linh Chi, nhưng hấn nghĩ lại “Cơ duyên nên chừa cho người đến sau, tốt nhất ta không nên tham lam!”

Hấn ngấm ngấm liền nhổ nấm cây Ô Linh Chi, cho vào túi chứa được liệu. Lúc này hấn mới thực sự rời đi.

Hấn theo đường cũ rời khỏi hồ nước. Bên ngoài lúc này sương mù đã dày đặc, ánh trăng trên bầu trời đã bị che khuất, khung cảnh không còn sáng như trước đó nữa.

Hấn rung người một cái vì lạnh. Hấn lúc này cả người đều ướt sũng như chuột lột. Hấn vội vàng vụng mình một cái, linh khí bộc phát, chỉ trong chốc lát cả người mới thoải mái trở lại. Quần áo ướt cũng khô ráo được một phần.

Hấn lúc này mới nhớ tới Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi, bọn họ đang chờ đợi hấn đem thức ăn về. Lúc này hấn mới cảm giác áy náy, hấn dự định đi một lúc, không ngờ lại kéo dài hơn một canh giờ.

Hấn vội vàng vụng dụng Vân Trung Bộ phóng nhanh trở về muốn cho bọn họ bất ngờ.

Lúc này vân vụ xung quanh khiến đường về vô cùng khó khăn. Đến khi hấn trở lại đúng chỗ cũ, hấn nhìn Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi đang ngồi gần một tượng đá đầu người. Bên cạnh còn có một người đang nằm bất động, thân khoác mũ trùm. Hấn nhận ra đây là một trong bốn vị giám sát sư. Hấn sững sờ chưa kịp phản ứng thế nào thì Hoa Thiên Nhai hét lên “Phương đệ, cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn tập kích

Phương Triết giật mình, hấn không có thời gian cân nhắc, liền lướt sang một bên né tránh. Cước bộ nhẹ nhàng, nhưng đã cách vị trí vừa rồi hai trượng.

Điều này khiến Hoa Thiên Nhai mờ to mắt ra nhìn, tốc độ này không phải cao thủ liên có thể thi triển được. Ngay cả tên tập kích cũng bất ngờ vì chiêu ám sát vừa rồi đối phương né tránh được. Đây chính là tuyệt kỹ của Liên Sát Tử Đạo nhân, cửu phẩm tông sư còn bỏ mạng. Nói chỉ là một thí sinh Thiên Tài Chiến bình thường.

Phương Triết né tránh được, nhưng hấn sờ lên cổ mình, có một vết cắt nhỏ, máu ứa ra nhưng không đáng kể. Đây chính là vì sương mù làm hấn phân tâm, không cảnh giác. Đây chính là sơ suất chết người. Hấn nếu không có Vân Trung Bộ, hấn đã chết.

Điều này nói lên, tên kia muốn một chiêu tất sát. Hấn bản thân không thù không oán với người này, tại sao lại dồn hấn vào đường chết. Vị giám sát sư bên cạnh khi tức không còn, có lẽ cũng đã bỏ mạng dưới tay người này rồi. Hấn tức giận.

Hấn chậm rãi tiến về phía Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi, hầu như không để ý nhiều đến đối phương. Càng tiến lại gần, hấn càng nhận ra đối phương ám sát hấn là một nữ tử, có thân hình mỏng manh. Nữ tử thì sao chứ, dám có sát ý, ta cũng giết!

Hấn lướt qua nàng ta như thể nàng ta không hề tồn tại. Hấn chậm rãi chạm hai tay lên vai Hoa Thiên Nhai và Ngô Tiên Nhi, tức thì có một dòng linh khí nhàn nhạt chảy vào hai người, giải trừ phong bế huyết vị. Lúc này hấn mới đứng dậy, hướng nữ sát thủ nói “Trước khi chết, ta muốn biết vì sao muốn ám sát bọn ta!”

Nữ tử trước mặt có thể đã hiểu nhầm. Nàng ta nghĩ là trước khi hấn chết, hấn muốn biết một chút tin tức để chết nhắm mắt.

Nàng ta mỉm cười, chậm rãi nói “Việc này không liên quan đến bọn người, nhưng liên quan đến lão cậu Cốc Nam Hải!”

Phương Triết sát mặt âm lãnh, hấn kim chế cảm xúc nói “Nói vậy bằng hữu khác của ta cũng đang bị người các người ám sát?”

Nàng ta cười hắc hắc vỗ tay tán thưởng “Đáng khen người còn bình tĩnh lo lắng cho bằng hữu người, rất tiếc là các người xuống âm tào địa phủ mà tâm sự đi!”

Nàng ta vừa dứt lời, thân ảnh đã biến mất. Lúc xuất hiện là bên cạnh Phương Triết cất ngang cổ hấn, nhưng đó chỉ là tàn ảnh lưu lại trong hai hô hấp. Nàng ta giật mình cảm giác không ổn, lúc này Ngân Hoàng Kiếm đã đặt trên cổ nàng kèm theo là một vết cắt, máu chảy xuống. Chỉ cần nàng ta động dậy, vết cắt sẽ sâu hơn, lúc đó chắc chắn chết.

Phương Triết nhìn nàng ta đôi tay run rẩy chờ chết. Hấn nhất thời xuống tay không nổi, từ trong túi càn khôn lấy ra một sợi dây. Sau đó, ai cũng biết chuyện gì xảy ra, nàng ta lại bị trói không thể động dậy như một đòn bánh. Sát thủ thì sát thủ, có lợi hại cỡ nào cũng bỏ tay trước tuyệt kỹ của Khúc Tiểu Bạch.

Hấn nhìn sang Hoa Thiên Nhai nói “Hoa huynh đem nàng ta về gặp Cốc Nam Hải đại nhân, ta đi cứu viện Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại, hy vọng vẫn còn kịp!”

Hấn nói rồi, thân ảnh lập tức biến mất. Tốc độ di chuyển vô ảnh vô tung của hấn vô cùng lợi hại. Lúc này Hoa Thiên Nhai có cảm giác trước đó ở Tuyền Thiên Tài chiến, tên này vẫn chưa dùng toàn lực.

Phương Triết rời khỏi Hoa Thiên Nhai, hấn nhanh chóng phóng lên một cây đại thụ cao nhất Vân Vụ Lĩnh quan sát động tĩnh xung quanh.

Sau một lúc, hấn mới phát hiện một pháo sáng cách vị trí hấn đang đứng rất xa. Hấn ước đoán khoảng cách mười dặm hơn. Thế là hấn tìm được vị trí, nhanh chóng phi thân qua từng ngọn cây, thẳng hướng đến chỗ Bạch Văn Sơn cứu viện.

Bên phía Bạch Văn Sơn lúc này vô cùng khó khăn. Khi bọn họ đang nhóm lửa nghỉ ngơi thì hai thân ảnh lạ mặt xuất hiện. Bọn chúng một người mập tay cầm sợi xích dài có gắn trọng chùy, còn người kia trên bắp tay có gắn ám khí phóng ra ngân châm. Bọn chúng không nói lời nào liền tiến tới tập kích. Một người dùng trọng chùy bổ xuống, còn người kia phóng ra độc châm, hầu như chiêu nào cũng dồn Bạch Văn Sơn và Kim Vô Lại vào chỗ chết.

Khi hai người Bạch Văn Sơn và Kim vô Lại bị dồn vào chỗ hiểm, vị giám sát sử không nhẫn nhịn được lao ra ngăn cản. Hắn biết không phải là đối thủ của hai người này, pháo hiệu cũng đã phát ra, hẳn hy vọng có thể cầm cự được một khoảng thời gian trước khi Cốc đại nhân đến.

Sau một lúc dây dưa không dứt khoát, hai tên ám sát bắt đầu thay đổi chiến lược, tấn công dồn dập hơn. Bọn chúng muốn dứt điểm sớm để tránh cứu viện đến. Những đòn trọng chùy bổ xuống, những cây ngân châm không ngừng phóng ra. Cho đến khi vị giám sát sử bất lực, dính phải độc châm ngã xuống, không biết sống chết.

Bạch Văn Sơn trước đó đã sử dụng tuyệt kỹ chi pháp của Niêm Hoa Môn vẫn không có tác dụng, bởi vì bọn chúng quá nhanh. Nhanh hơn hẳn rất nhiều, bởi vì thực lực giữa hắn và hai tên ám sát chênh lệch quá lớn.

Khi Bạch Văn Sơn và Kim Vô Lại bất lực chờ chết, chuẩn bị nhận một trọng chùy bổ xuống. Phương Triết lúc này mới tới kịp, hắn phóng xuất phi kiếm đẩy trọng chùy lệch sang hướng khác, tay còn lại xuất một phi kiếm ngăn cản tên ồ phóng độc châm. Nhân cơ hội đó, hắn đón hai người né tránh sang một bên, cách hai tên ám sát chừng hai mươi trượng.

Ánh mắt hắn nhìn về phía thân ảnh một vị giám sát sử đang nằm bất động, khí tức vẫn còn nên hắn âm thầm thở ra. Hắn đến kịp.

Bạch Văn Sơn và Kim Vô Lại lúc này đã triệt để tin tưởng, Phương Triết rất mạnh. Ba người bọn họ vát và đối kháng, khi hắn xuất hiện chỉ vài động tác đã lấy lại thế cân bằng. Đây không phải mạnh thì là gì.

Phương Triết đứng thẳng người lại, hai ngón tay giờ lên trước ngực, một thanh phi kiếm trực phóng ra bên cạnh. Mũi tiểu kiếm hướng về phía tên mập trong tay đang cầm dây xích không ngừng quơ quanh để đầu trọng chùy xoay tròn, nhìn vô cùng hung mãnh. Hắn phát tay một cái dứt khoát, thanh phi kiếm như hóa thành lưu quang bắn về trước. Tên mập nhất thời kinh hoàng, vội cầm trọng chùy cản trở lưu quang đó.

Chỉ nghe một tiếng “choang” vang lên, hắn bị bắn lui về sau hai mươi trượng, rồi đâm vào thân cây đại thụ phía sau. Hắn phun ra một ngụm máu tươi vì bị trọng chùy đập vào ngực.

Bạch Văn Sơn với Kim Vô Lại sững sốt, chuyện này quá khoa trương. Phương Triết có thể phóng ám khí có kinh lực mạnh đến như vậy.

Tên sát thủ còn lại hoảng sợ, hắn biết tên mới xuất hiện vô cùng lợi hại. Hắn nhanh chóng phóng độc châm về phía Phương Triết. Phương Triết cước bộ nhanh chóng lao về phía tên sát thủ, mặc cho ngân châm không ngừng lướt qua. Hắn xuất Ngân Hoàng Kiếm, một tiêu “Đoạt Thiên Kiếm” xuất ra, đầu người rơi xuống. Đây là sát chiêu, hắn rất ít khi sử dụng. Vì kiếm ra người chết. Một điều mà hắn không hề mong muốn.

Tên mập lúc này hai chân đã nhùng lại, không còn sức đứng dậy. Hắn nhanh chóng quỳ xuống đất xin tha mạng. Phương Triết thấy vậy thu kiếm lại cho vào túi càn khôn.

Tên mập mập nhún cơ hội đó ném trọng chùy về phía Phương Triết, còn bản thân rút lui về sau để tìm đường thoát thân. Hắn phi thân lên cao, chỉ vừa phi thân chừng hai ba mươi trượng, một phi kiếm bay xuyên qua hắn, hắn như hóa thành một cục thịt rơi xuống đất.

Nếu tính ra từ khi Phương Triết xuất hiện đến thời điểm hiện tại chưa đầy nửa khắc. Hai tên sát thủ đã chết, chết không có cách nào phản kháng. Chuyện này Bạch Văn Sơn cùng Kim Vô Lại phục rồi. Hắn chính là thần tượng của bọn họ sau này.

Lúc này tổng giám sát sử Cốc Nam Hải cũng vừa đến nơi, hắn nhìn toàn cảnh đang diễn ra. Hắn nhìn thấy một tên thuộc hạ đang nằm bất động, liền chạy lại gần bắt mạch, rồi nhét vào miệng hắn một viên đan dược. Hắn lại bắt mạch, mới nhẹ nhàng thở ra.

Hắn hướng lại gần bọn người Phương Triết hỏi “Chuyện gì đã xảy ra? Là ai đã giải cứu ba người các người?”

Bạch Văn Sơn tiến về trước nói “Là Phương Triết đã giải cứu hai người vãn bối với vị đại nhân kia!”

Cốc Nam Hải nghe Bạch Văn Sơn thuật lại, hắn đánh giá hiện trường một hồi mới tin lời Bạch Văn Sơn nói. Lúc này trong lòng hắn vô cùng khó hiểu, một thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến lại có năng lực này. Chẳng phải là hắn... chắc chắn giành quán quân sao.

Phương Triết nhìn Cốc Nam Hải đang thờ dài, hắn lấy can đảm lại gần nói “Bọn người này đến là vì Cốc đại nhân?”

Cốc Nam Hải “à” lên một tiếng. Hắn lại thờ dài nói “Chuyện này bốn tọa biết, nhưng không nghĩ tới bọn chúng không tìm đến bốn tọa, mà lại tìm các người. Chuyện này là lỗi của bốn tọa!”

Phương Triết hiểu được, bởi vì bọn sát thủ nghĩ rằng bọn hắn là thí sinh thực lực tầm thường nên dễ dàng ra tay. Nét mặt Cốc Nam Hải lúc này vô cùng sốt ruột, đây là chân chính lo lắng cho bọn hắn, chỉ là hắn không tiện biểu lộ rõ ràng.

Phương Triết lấy túi dược liệu ra đưa cho Cốc Nam Hải. Hắn cảm lấy, mở túi dược liệu ra thì nhìn thấy một cây nấm màu đen. Hắn nhất thời á khẩu, miệng lắp bắp “Đây... đây là Ô Linh Chi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Cứu Vĩ Xà

Cốc Nam Hải khi nhìn thấy Ô Linh Chi, hắn thực sự mộng. Hắn ban bổ nhiệm vụ giống như chỉ là nuôi một hy vọng vô cùng mong manh, không ngờ trong tay hắn lúc này thực sự là Ô Linh Chi.

Hắn hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ lên khuôn mặt mình một hồi. Hắn là một đại thống lĩnh, hình tượng lãnh khốc luôn giữ gìn tốt, nhưng hắn đang thất thố vì xúc động.

Hắn lấy ra một cây nấm Ô Linh Chi, bỏ vào túi thảo dược của mình. Sau đó trả lại cho Phương Triết. Hắn vịnh chặt lấy vai Phương Triết nói “Chỉ cần một cây là đủ, bốn tọa biết đề đạt được nó không dễ dàng gì. Một cây Ô Linh Chi cũng xem như là giúp Thiên Minh Quốc một ân huệ lớn. Công lao này không thể tưởng tượng được, người biết không?”

Phương Triết thấy đối phương có ấn tượng tốt với mình, hắn cảm giác khá đường đột. Nhưng vẫn không nhịn được nói “Những tên này là người như thế nào, tại sao lại ám sát bọn ta?”

Cốc Nam Hải mục đích trên hết là tìm thảo dược, mục đích đã đạt được. Hắn không muốn giấu, liền nói “Bọn chúng là thành viên của Dạ Sát Cửu Quý Đoàn, một tổ chức ám sát cực kỳ khủng bố ở Thiên Minh Quốc. Người vừa giết chết hai trong chín tên cứu quý...”

Hắn nhớ tới nữ nhân kia, liền hỏi “Thế còn nữ nhân kia? Nàng ta cũng thuộc cứu quý?”

Cốc Nam Hải thắc mắc, hắn không hiểu Phương Triết đang nói đến nữ nhân nào. Lúc này hắn cũng hiểu được, có thể khi nhận được pháo hiệu hắn liền lên đường, nên tin tức về nữ nhân kia, hắn chưa nắm được.

Phương Triết liền nói “Phía văn bối, cũng có một nữ nhân đến ám toán, một vị giám sát đại nhân không chống cự nổi, đã không còn...”

Sắc mặt Cốc Nam Hải đột nhiên nghiêm trọng, hắn không nghĩ tới bọn người đó lại ngoan độc như vậy, cũng chỉ vì muốn ngăn cản hắn sao. Lúc này trong lòng hắn vô cùng khó chịu. Hắn lầm bầm “Bọn chúng thật sự quá phận!”

Cốc Nam Hải nghiêng rằng, hắn phát tay áo, quay trở về vị trí cắm trại. Phương Triết cũng gấp rút theo sau.

Không đến một khắc sau, bọn họ trở về trại.

Lúc này Cốc Nam Hải nhìn thấy thi thể của một tên chấp sự đang nằm bất động, không còn khí tức, hắn nhất thời không nhẫn nhịn được. Ánh mắt hắn liếc sang nữ nhân đang bị trói gần đó, một kiếm đâm chết. Hắn mới thở ra một hơi thật sau, lầm bầm “Lão thất, lên đường bình an!”

Lão thất chính là vị chấp sự vì bảo vệ Hoa Thiên Nhai cùng Ngô Tiên Nhi mà chèo chống, nhưng vẫn không phải đối thủ của á sát thủ kia. Hắn vì nhiệm vụ bảo vệ hai thí sinh mà quên đi thân mình, đây chính là một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa.

Tâm trạng Cốc Nam Hải đã ổn định trở lại. Hắn mới hướng Phương Triết nói “Ngươi có buông tha cho nữ nhân đó cũng vô dụng, ả ta thuộc tổ chức sát thủ, nhiệm vụ thất bại cũng chết. Hơn nữa nàng ta không có con đường cài tà quy chánh đâu, giết tốt!”

Hắn lại nói “Việc này ngươi lập đại công lao. Ba trong chín tên cứu quý, vương triều Thiên Minh Quốc treo thưởng mỗi một tên là một triệu lượng bạch kim, việc này ta ghi nhớ. Về đến Thiên Minh Quốc ta sẽ hướng Quốc Vương hậu thưởng”

Phương Triết nhìn Cốc Nam Hải một hồi, hắn không nhịn được liền hỏi “Cốc đại nhân muốn điều chế giải được sao?”

Cốc Nam Hải nhướn hàng lông mày kiếm sắc bén lên, biểu hiện sát ý. Nhưng đối phương lại là ân công của Thiên Minh Quốc, hắn nhất thời buông lỏng.

Hắn nói “Câu hỏi của ngươi, nếu là một người bình thường đã chết. Do ngươi có ân huệ nên bổn tọa tạm thời buông tha”

Hắn dừng lại một lúc, nói tiếp “Đúng là bổn tọa điều chế giải được, cứu một người vô cùng quan trọng. Ngươi chỉ cần biết như vậy là được!”

Phương Triết gật đầu, chấp tay hướng hắn tạ lỗi. Có nhiều việc, bí mật quốc gia vô cùng nhạy cảm, không phải một lời nói là giải thích hết được. Mặc dù hắn suy đoán người bị trúng độc là người nào, nhưng đối phương đã không muốn nói, vậy thì cứ xem như không biết là được

Cốc Nam Hải hướng năm tên tùy tùng nói “Các ngươi nhanh chóng thu xếp hành trang lập tức lên đường về Trung Châu, không phân biệt ngày đêm. Về đến Trung Châu, ta sẽ trọng thưởng từng người một...”

Năm tên tùy tùng đồng thanh đáp “Tuân lệnh đại nhân!”

Nói rồi, năm tên vội vàng thu xếp lều trại, vật dụng tùy thân lên đường. Cốc Nam Hải cầm trong tay túi thảo dược, trong lòng dâng lên một niềm vui sướng chưa từng có. Hắn thật sự có thể cứu được người đó, như vậy tại hạ có thể sẽ được loại trừ.

Phía sau lưng Phương Triết, bọn người Hoa Thiên Nhai, Bạch Văn Sơn nhìn bóng dáng hắn, lúc này cao lớn vô cùng. Một thiếu niên nhỏ hơn bọn họ vài tuổi, nhưng bản lĩnh thật sự nghịch thiên. Nếu không có chuyện xảy ra đêm nay. Bọn họ sẽ không bao giờ nhận ra. Đối với hắn, chỉ cần một cái búng tay của hắn bọn họ liền bị đè bẹp. Đây chính là chân chính bản lĩnh, nghiêng ép tất cả.

Vậy là mấy hôm trước, ở Tuyền Thiên Tài chiến, hắn đang đùa giỡn bọn họ.

...

Ở một nơi khác, bên ngoài Dã Lang Thôn cách Thăng Long Thành hai trăm dặm.

Hắc Độc y Nhân Ngôn Từ rút cuộc cũng đã trở về.

Hắn đưa ánh mắt nhìn xung quanh, khung cảnh trước kia đã hoang tàn càng hoang tàn hơn. Khắp nơi đều đỏ nát lộn xộn, đây chắc hẳn là do “con trai” hắn đùa nghịch mà ra.

Hắn bước chân chậm rãi đi dạo xung quanh một vòng, như thể đang chơi trò chơi trốn tìm.

Xung quanh Dã Lang Thôn lúc này có nhiều xác thú rừng không còn nguyên vẹn nằm vương vãi, bốc lên mùi hôi thối kinh tởm. Hắn vốn quen thuộc cũng không chịu nổi xú khí xốc vào mũi hắn.

Hắn không nhẫn nại nữa, một tay sờ lên Thú Linh Liên xoa đều, rồi gõ vào một viên châu một cái. Hắn buông lỏng người ra chờ diễn biến tiếp theo.

Lúc này từ trong rừng, một chấn động như rung chuyển mặt đất càng lúc càng tiếp cận. Lão nhón nhó khoanh tay chờ đợi.

Từ sau cánh rừng, một hình thể khổng lồ của một con đại mãnh xà cao hai trượng, sau lưng có nhiều xúc tu xuất hiện.

Trên miệng nó vẫn còn đang gặm một con hổ vằn béo ú. Nó bỏ lại gần Ngôn Từ, rồi ném xác con mãnh hổ sang một bên. Nó chậm chậm dùng hai đầu lưỡi liếm khuôn mặt Ngôn Từ, như chào đón “cha” nó từ xa trở về.

Ngôn Từ lộ ra ánh mặt hòa hoãn, lấy tay sờ lên đầu nó. Nó lớn quá nhanh.

Trước khi đi, “con trai” hắn cao không quá một trượng. Hắn chỉ đi mới có mấy tháng, đã trưởng thành nhanh như vậy. Điều này chứng tỏ, nó đã ăn sạch thú rừng xung quanh rồi.

Hắn lại để ý kỹ phía sau lưng xúc tu của con đại mãnh, lúc này không phải là xúc tu nữa. Nó đã có hình dạng vô cùng rõ ràng. Đó chính là chín cái đuôi rắn, vô cùng trơn tru bóng loáng. Hắn lấy tay sờ lấy, không phát hiện ra có bất kỳ ưu điểm nào. Nó chỉ đơn giản là chín cái đuôi.

Hắn nhắm mắt một lúc, rồi xoa đầu con đại mãnh thì thầm “Ngươi có chín cái đuôi, vậy sau này gọi ngươi là Cửu Vĩ Xà!”

Hắn nói rồi, từ trong hành trang lấy ra cây Xích Linh Huyết Quả. Đây chính là kỳ quả vô cùng trân quý. Giúp nó chân chính uốn dục trưởng thành, chân chính trở thành một Cửu Vi Xà thật sự.

Nó nhanh chóng tấp lấy, không đợi Ngôn Từ đưa cho nó. Nó nuốt cả cây, không bỏ sót bất kỳ thứ gì.

Sau mười hô hấp vẫn không hề có phản ứng nào đặc biệt.

Sau một khắc, lớp vảy bên ngoài nó bắt đầu xuất hiện những đường vân màu đỏ rực. Đường vân như đang sắp xếp lại lớp vảy của nó, giúp lớp vảy của nó tiến hóa, trở nên kiên cố hơn. Ánh mắt nó lúc này bắt đầu ngưng trọng. Nó lấy hết tốc độ, đào một cái hố thật to, rồi chui vào trong đó. Thân thể nó bắt đầu xuất hiện một lớp da bị bong tróc, nó chuẩn bị lột da. Sau một lúc nữa, nó hoàn toàn biến mất trong cái hố.

Ngôn Từ nhìn biến hóa của con Cửu Vi Xà, hẳn trong lòng mừng rỡ. Hẳn tin tưởng, khi con Cửu Vi Xà đã hoàn thiện bản thể. Trong thiên hạ này, không thứ gì có thể ngăn cản được nó.

Khi đó, đừng nói là tên tiểu tử Phương Triết, Yến Văn gia trang cái gì đó đều thành bình địa. Mà cả kinh thành Thăng Long cũng sẽ trở thành phế tích. Hắn sẽ tạo ra một danh tiếng thiên thu trường tồn, mà mỗi lần nhắc đến tên Ngôn Từ ai cũng hoảng sợ.

Hắn nhìn cánh tay mình, giờ như một xác khô, cả thân thể hầu như đã cạn kiệt sinh lực. Hắn chèo chống bản thân quá vất vả.

Hắn sắp chết, sống không còn được bao lâu nữa. Hắn độc đạo tinh thông, trải qua tìm tòi học hỏi tinh thông diệu được. Hắn cảm cực đến lúc này đã là kỳ tích. Hắn muốn trước khi chết, phải trả một mối thù, đó là tâm nguyện trước kia. Giờ lại có thêm “con trai” hắn, điều mong mỏi nâng lên một tầm cao hơn. Hắn không muốn trả thù rồi chết đi đơn giản như vậy. Hắn muốn hoành tảo thiên hạ, phong ba phải do hắn tạo ra, sóng gió cũng nổi lên vì hắn. Nhân sinh như vậy, mới thật sự là đáng mong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Long Ngạo Thiên

Trong bản đồ rộng lớn Văn Lang Châu có tổng cộng năm khu vực.

Khu vực Nam Hạ gồm ba nước Thanh Nguyên Quốc, Thanh Lương Quốc và Xiêm Lợi. Khu vực này hàng trăm năm nay, văn thịnh võ suy hầu như chỉ toàn là văn nhân chèo chống. Nền người luyện võ ít khi được trọng dụng.

Khu vực Bắc Thượng gồm ba nước Tuyết Sơn, Mộc Nham và Thủy Lăng. Khu vực Tây Thực cũng gồm ba nước là Á Lan, Tây vực và Sa Lợi. Hai khu vực này điều kiện vô cùng khắc nghiệt, nhưng đối lập nhau. Bắc Thượng quanh năm đều phủ đầy tuyết, còn Tây Thực quanh năm không một cơn mưa đổ xuống.

Chính vì điều kiện khắc nghiệt đó, nên hai khu vực này chú trọng tinh thần người luyện võ, cường thân, luyện thể. Nên những trai tráng, thiếu niên chừng mười lăm mười sáu tuổi đã đạt cấp tông sư. Họ phải mạnh mẽ mới có thể sống sót ở một nơi khắc nghiệt như vậy.

Còn khu vực Đông Hải gồm một trăm lẻ hai đảo nhỏ. Trước kia nằm rời rạc không thống nhất. Sau đó, một vị thống lĩnh dùng bá khí ngang dọc Đông Hải, thống nhất các đảo nhỏ lại, hợp thành Liên Đảo. Từ đó danh chấn Đông Hải, người luyện võ ra đời, kỳ tài luyện võ đông đảo. Hơn nữa có nhiều kỳ nhân dị sĩ nơi đây, năng lực có khi là nghịch thiên. Điển hình là Hạc Tiên Sinh.

Cuối cùng là nơi cường thịnh, mạnh mẽ nhất tất cả khu vực, là Trung Châu. Trung Châu là một nơi trù phú, địa linh sinh nhân kiệt. Nhiều thiên tài, cường giả, thương nhân đều tụ họp lại, tạo thành một vương quốc vô cùng hùng mạnh. Vương quốc đó tên là Thiên Minh Quốc.

Không giống như triều đình Thanh Nguyên Quốc, phân chia khu vực tỉnh thành. Mỗi một tỉnh thành có tri phủ quản lý, dưới tri phủ là huyện lệnh.

Đối với Thiên Minh Quốc, cả khu vực Trung Châu rộng lớn chia ra ba mươi hai tòa thành. Mỗi một tòa thành có một phủ thành chủ quản lý khu vực đó. Bọn họ có binh lính hầu như tự cung cấp quân trang, lương thực độc lập. Nên khi có mâu thuẫn giữa các thành trì, bọn họ sẵn sàng ra chiến trường đánh một trận sáng khoải. Đây chính là lý do sóng sau đè sóng trước, binh lực càng mạnh thì vị thế ở Thiên Minh Quốc càng mạnh. . .

Phương Triết gấp lại quyển “Trung Châu Bách Yếu Lục” lại, hẳn thở một hơi dài. Những tin tức từ quyển sách khiến hắn mờ rộng tầm mắt. Những điều này, khi còn ở Thanh Nguyên Quốc, hầu như không được ghi chép. Có thể đây là một điều cấm kỵ, không được lưu truyền rộng rãi.

Hắn ngược nhìn lên, bất gặp bốn ánh mắt đang nhìn hắn chăm chú. Bốn ánh mắt này đã âm thầm quan sát hắn từ khi rời khỏi Vân Vụ Linh đến giờ.

Hắn bất đắc dĩ nói “Bộ ta soái lắm hay sao? Bạch huynh vì sao chăm chú nhìn ta từ khi rời khỏi Vân Vụ Linh cho đến đây?”

Bạch Văn Sơn thấy hắn phàn nàn, liền nói “Bọn ta muốn nhìn xem, Phương đệ là người hay quý? Vì sao lại hại như vậy?”

Hoa Thiên Nhai đã không còn là một người lãnh đạm nữa. Hắn tìm được cơ hội liền xen vào “Ba tên ám sát, theo Cốc đại nhân nói. Bọn họ đã trên ngũ phẩm, hoặc lục phẩm tông sư cảnh giới. Phương huynh đệ dễ dàng đối kháng. Điều này nói lên Phương huynh đệ thâm tàng bất lộ, cảnh giới không dưới thất phẩm. . .”

Phương Triết nhìn hai bằng hữu này, hẳn đã trả lời rất nhiều lần. Trong bảy ngày qua, từ lúc rời Vân Vụ Linh, hai tên này luôn luôn dò hỏi vì sao hắn lại hại như vậy. Vì sao có thể nghiền ép bọn ám sát dễ dàng như vậy. Hắn đã cho một câu trả lời là may mắn, nhưng bọn họ vẫn chưa chịu từ bỏ. Câu trả lời đó có thể lừa được con nít ba tuổi. Bọn hắn lớn rồi.

Phương Triết suy nghĩ một lúc, có nên biểu diễn một ít kỹ xảo cho bọn họ xem không. Bọn họ ồn ào quá, không thể nào yên tĩnh được.

Hắn vén rèm xe ngựa ra, nhìn về một cây đại thụ bên đường. Hắn nói “Các ngươi nhìn!”

Hắn điểm nhẹ ngón tay, một thanh phi kiếm bay ra. Hắn cố tình không chế cho thanh phi kiếm bay quanh Bạch Văn Sơn và Hoa Thiên Nhai một vòng, sau đó hắn điểm về cây đại thụ. Phi kiếm lao với tốc độ như một lưu quang, nhẹ nhàng cắt đứt cây đại thụ ra làm hai. Rồi thanh phi kiếm bay trở về tay hắn.

Hắn cầm cây tiểu kiếm trúc quơ qua quơ lại nói “Đây chính là Phi Tiên Kiếm, được làm từ trúc xanh ngàn năm. Có thể bay lượn, dùng làm sát chiêu của ta. Giờ hai người bọn ngươi hiểu

chưa?”

Câu giải thích này, khiến Kim Vô Lại nhường chân mày lên. Hắn cũng có một vật tương tự. Nhờ hai cái Linh Lung hộ oản, một lần kỳ ngộ nhật được. Từ đó nhân sinh hắn thay đổi, trở thành một quyền vương vô địch ở Xiêm Lợi.

Hắn xen vào xác nhận “Lời giải thích của Phương tiểu huynh đệ, ta tin tưởng!”

Phương Triết mỉm cười, giơ ngón tay cái về phía Kim Vô Lại đánh giá cao hắn. Huynh đệ tốt.

Lúc này xe ngựa dừng lại, Cốc Nam Hải bước ra bên ngoài. Bọn người Phương Triết thấy vậy cũng xuống xe xem xét tình hình.

Cốc Nam Hải đứng khoanh tay đối diện năm người. Hắn nói “Từ đây đến cổng Vương thành không còn xa. Bốn tọa trước cáo lui, xử lý chuyện hệ trọng, các người theo vị giám sát sứ Tạ Khâm đến nhà khách tạm thời ở đó. Chuyện tiếp theo, bốn tọa sẽ cho người thông báo các người sau!”

Cốc Nam Hải truyền đạt xong, liền lên Kim xa, rẽ sang một đường khác. Vị giám sát sứ Tạ Khâm từ xa đi lại. Hắn lúc này giờ mũi trùn ra, diện mạo là một vị trung niên nhân tầm năm mươi. Phong thái cũng bất phàm, hắn nói “Việc tiếp theo, ta sẽ dẫn đoàn. Khoảng năm canh giờ nữa là đến vương thành. Các người chuẩn bị tâm lý cho tốt!”

Năm người chấp tay, cùng nói “Vâng, đại nhân!”

Tạ Khâm mỉm cười gật đầu, hắn đánh giá cao lễ nghĩa của đám thí tinh này. Nhớ trước kia, toàn là những tên cặn bã thích uy danh, lúc nào cũng cao ngạo.

Hắn trở về hồng xa, xe ngựa dành riêng cho giám sát sứ, tiếp tục dẫn đoàn.

Bọn người Phương Triết cũng lên xe ngựa của mình, tiếp tục lên đường. Đoàn đường phía trước không còn xa, năm canh giờ tương đương chừng hơn hai trăm dặm lộ trình. Tâm trạng lúc này người nào cũng nôn nao, không biết Thiên Minh Quốc, bộ dáng như thế nào.

...

Ở một nơi khác.

Trên đỉnh Cửu Quý Sơn phía nam Thiên Minh Quốc, cách vương thành một ngàn dặm

Trên đỉnh núi lúc này chỉ còn lại một vị tướng quân và sáu tên Dạ Sát Cửu Quý Đoàn. Tâm trạng bọn chúng không được thoải mái cho lắm.

Nhất Quý là nam tử cầm quạt, có chân mày kiếm đáng dấp uyển chuyển như một nữ nhân. Hắn hướng tướng quân chấp tay, khom người nói “Việc này là lỗi khinh địch của tiểu nhân. Xin đại tướng quân cho cơ hội thể hiện lần sau!”

Tướng quân xoay người lại nhìn hắn, sau đó liếc sang năm tên Cửu Quý còn lại. Hắn lãnh đạm nói “Bốn tướng quân nuôi dưỡng các người mười lăm năm. Đây là nhiệm vụ thất bại đầu tiên, xem như là một trải nghiệm tốt. Các người không cần phải tự trách, ngày mai theo bốn tướng quân đến Vương thành, hoàn thành bá nghiệp. Lần này các người không có cơ hội thất bại!”

Lúc này bên ngoài, một tên mật thám chạy vào quý báo “Bẩm đại tướng quân, các đại nhân đã đến!”

Hắn phát tay, cho tên mật thám lui về. Lúc này, từ bên trong hang núi đi ra mười hai thân ảnh. Bọn họ người nào người nấy mặc cẩm y, khoác trường bào vô cùng khí thế. Trên khuôn mặt bọn họ, tỏa lên khí chất cao cao tại thượng. Đây là những nhân vật không tầm thường.

Mười hai người gặp tướng quân, liền chấp tay khom người chào hỏi “Gặp qua Long huynh!”

Nét mặt Long tướng quân đã hòa hoãn lại, không còn nét băng lãnh nữa. Mười hai người này, đều là thành chủ của mười hai tòa thành trì vây quanh Vương thành. Đây là những vị thành chủ đã bị hắn dùng thực lực chinh phục làm tay sai dưới trướng. Nói đúng hơn là mười hai tên thành chủ này đã bị trúng độc, không có thuốc giải sẽ vô cùng khó chịu. Vì thế mười hai tên thành chủ này, bắt buộc phải nghe theo mệnh lệnh của hắn.

Hắn niềm nở đón tiếp, hắn nói “Các vị đường xá xa xôi đến nơi hẻo lánh này, xem như đã nỗ lực vất vả rồi!”

Hắn dứt lời, một tên sai dịch đi vào, tay cầm một lọ đan dược đưa cho hắn. Hắn mở nắp ra, kiểm tra đan dược bên trong. Sau khi đã xác nhận đúng là thuốc giải, mới đưa cho mười hai tên thành chủ. Bọn họ người nào người nấy rồi rít đoạt lấy, như thể vô cùng đói khát.

Sau khi bọn chúng đã bình tĩnh trở lại, hắn hướng mười hai tên thành chủ nói “Sắp tới, ở Vương thành diễn ra Thiên Tài Chiến. Đó là thời điểm thích hợp để tiến hành kế hoạch. Cũng là lúc đề đại vương từ chính thức đoạt chính, các vị đại nhân phải phối hợp cho tốt”

Một trong mười hai tên thành chủ khom người nói “Còn tên Cốc Nguyên Lương ở thành Bắc Lương, hắn không quy phục. Long tướng quân đối phó như thế nào?”

Long tướng quân cười hắc hắc nói “Đó là một tên thành chủ nhỏ ở phương bắc thì không làm được gì cả. Các người bốn hướng bao vây Vương thành xem như là thắng lợi rồi. Hơn nữa, bốn tướng quân còn có át chủ bài nghịch thiên chi vật. Thiên quân vạn mã, đối với bốn tướng quân chỉ là những con kiến!”

Hắn nói rồi, một tay kéo lớp áo khoác bên ngoài ra. Hắn lúc này xuất hiện như một chiến thần, trên vai đeo một thanh xích đao, có chuôi đao hình mặt quỷ vô cùng quý dị. Khí thế từ thanh xích đao tỏa ra, khiến hai chân của mười hai tên thành chủ mềm nhũn, không chủ động được quỳ xuống.

Hắn biểu lộ ra một ánh mắt sát khí, hướng mười hai tên thành chủ nói “Ta chính là thần, một vị thần mới của Thiên Minh Quốc, phàm nhân có thể đối kháng với thần sao?”

Mười hai tên bị hù dọa suýt tè ra quần. Khí thế áp bách như vậy, bọn hắn chịu đựng không nổi. Ngay cả sáu tên Cửu Quý cũng bị khí thế bức bách. Đây mới là chân chính sát thần, một vị đại tướng quân dũng mãnh vô địch, Long Ngạo Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 97: Tranh giành suối nước nóng

Đoàn xe ngựa dừng lại trước cổng Vương thành. Tất cả mọi người muốn vào bên trong Vương thành đều phải xuống ngựa dắt bộ. Đây là quy định bắt buộc khi vào Vương thành.

Phương Triết cùng các đồng bạn mình xuống xe ngựa, ánh mắt nhìn quan cảnh phía trước mắt mà ngỡ ngàng.

Cổng thành cao ngời ngời ước chừng năm mươi trượng, trải dài không nhìn thấy điểm cuối. Xung quanh dòng người tấp nập ra vào, đủ loại người từ thương nhân đến nhân sĩ giang hồ với trang phục vô cùng đa dạng.

Giám sát sứ đưa lệnh bài thông hành cho lính canh gác làm thủ tục nhập thành, rồi cùng đoàn xe ngựa dắt bộ vào bên trong.

Bên trong cổng thành, chính là một khung cảnh náo nhiệt mà trước đây bọn người Phương Triết chưa từng nhìn thấy. Số người qua lại đông đúc. Hai bên đường bày bán kinh doanh đủ các loại. Nhà cửa, từ lâu đều khang trang lộng lẫy.

Từ một khoảng cách xa xôi trước mặt, bọn họ có thể nhìn thấy một ngọn núi, trên đó có một tòa cung điện vô cùng lớn, phản chiếu lên ánh sáng màu vàng vô cùng chói mắt.

Giám sát sứ Tạ Khâm thấy bọn thí sinh đang ngỡ ngàng, hần ta tiến lại gần giới thiệu “Đỉnh núi đó là Phượng Nghi Sơn, có tòa cung điện nguy nga tráng lệ là nơi ở của Quốc Vương điện hạ. Mười ngày sau Thiên Tài Chiến cũng sẽ được diễn ra ở quảng trường trên Phượng Nghi Sơn. Lúc đó các ngươi sẽ thấy được cảnh đẹp hơn...”

Hần nhìn năm tên thí sinh trước mặt vẫn chưa hết bàng hoàng. Hắn tiếp tục nói “Trong khoảng thời gian này, các ngươi hạn chế đi lại tránh gây ra rắc rối đáng tiếc”

Hần căn dặn xong, liền tiếp tục dẫn đoàn thẳng đến chân núi Phượng Nghi Sơn. Đoạn đường từ cổng Vương thành đến chân núi chừng năm mươi dặm, nên đoàn xe ngựa đi chừng một canh giờ liền tới.

Điểm đến là một nhà khách rộng lớn, khuôn viên chừng hai trăm mẫu. Khắp nơi được trồng nhiều loại hoa đẹp mắt. Phía sau hậu viên nhà khách có một con suối nước nóng bên cạnh một con thác trải dài từ đỉnh Phượng Nghi Sơn xuống. Đây chính là điểm nghỉ ngơi, ngâm mình trong suối nước nóng mà nhà khách lớn nào cũng có ở Thiên Minh Quốc.

Khi Phương Triết và đồng bạn mình vừa đặt chân đến nhà khách, có rất nhiều ánh mắt nhòm ngó bọn họ. Đó là những thí sinh đến từ các khu vực khác, trang phục của mỗi một khu vực có phần không giống nhau. Nên nhìn sơ qua liền biết, có người đến từ Tây Thục, có người đến từ Đông Hải. Trong đó những thí sinh Bắc Thục có bề ngoài thanh nhã, y phục một màu trắng. Nữ thì như một vị tiên nữ, còn nam như một gã thư sinh vô cùng mỏng manh. Trên vai người nào cũng mang một thanh trường kiếm.

Trước giờ các thí sinh khu vực khác đều xem thường thí sinh khu vực Nam Hạ. Bọn họ đưa ánh mắt như vậy nhìn, vốn đã trở thành một điều bình thường.

Lúc này giám sát sứ Tạ Khâm từ xa đi lại, hần đưa cho năm người mỗi người một thẻ bài, trong đó có đánh số thứ tự.

Hần nói “Các ngươi theo số thứ tự, tìm gian phòng của mình, sắp xếp hành trang rồi nghỉ ngơi. Có gì ta sẽ thông báo sau, nhớ là không được gây sự với thí sinh khu vực khác, nếu không sẽ bị trục xuất. Ghi nhớ kỹ!”

Lời Tạ Khâm vừa nói ra không lớn nhưng cũng lọt vào tai một vài thí sinh khu vực Trung Châu. Bọn họ ráng cố gắng ngoáy lỗ tai để xem có nghe chấp sự Tạ Khâm nói nhầm không. Cái gì mà không được gây sự với các thí sinh khác, mà không phải là nếu có bị khi dễ thì ráng nhẫn nhịn sao. Có phải chấp sự Tạ Khâm đang bao che bọn người Nam Hạ không.

Bọn họ trong lòng bức bối, đưa ánh mắt về phía Phương Triết, rồi lẳng lặng rời đi. Chấp sự Tạ Khâm bàn giao xong công việc, cũng rời đi sau đó. Dẫn dắt đến đây, xem như đã hoàn tất nhiệm vụ của hắn.

Phương Triết cùng bốn người đồng bạn mình mang theo hành lý, tiến vào bên trong nhà khách.

Khi đặt chân đến hậu viên nhà khách, những luồng hơi nóng của con suối tỏa lên nghi ngút thu hút bọn họ. Đây là một con suối nước nóng rộng lớn, bên cạnh là con thác trải dài rất đẹp mắt. Dưới hồ nước là những mỏ đá nhỏ được bố trí xen kẽ nhau, như phân ra từng khu vực cho mọi người ngâm mình. Trên bờ là một vài hòn non bộ nằm rải rác. Chỉ cần nhìn thôi bọn họ cũng muốn lao vào ngay.

Bạch Văn Sơn đề nghị “Đường xá xa xôi, lại mệt mỏi. Chúng ta qua đó ngâm mình cho khỏe đi!”

Hần nhìn sang Ngô Tiên Nhi, nói “Tiểu muội cũng đi luôn đi, có gì bọn ta để ý cho tiểu muội!”

Ngô Tiên Nhi ngẫm nghĩ một lúc mới gật đầu.

Thế là năm người tranh thủ tìm gian phòng của mình, để lại hành trang trong phòng, rồi tụ họp lại gần bờ suối.

Phương Triết nhìn khói bay nghi ngút, nước trong xanh trong lòng nổi lên một sự mong chờ. Đây là lần đầu tiên hắn tận mắt nhìn thấy suối nước nóng, không phải qua lời kể của người khác.

Bọn người Bạch Văn Sơn vốn ở Bạch gia, nên cũng thường xuyên tắm suối nước nóng, phản ứng của hắn bình thường, không khoa trương. Còn Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai mới thật sự khoa trương. Bọn họ muốn nhanh chóng lao vào ngay lập tức. Còn Ngô Tiên Nhi, nàng là nữ nhi, nên ánh mắt đang sầm soi tìm tòi một vị trí thích hợp để nàng ngâm mình trong suối. Nàng cũng thật sự thích tắm suối nước nóng.

Lúc này một vài thí sinh khu vực Trung Châu từ xa đi lại, nhìn điệu bộ bọn hắn cũng muốn tắm suối nước nóng. Phương Triết thấy vậy liền nép sang một bên nhường cho bọn hắn đi trước. Sau đó hắn cùng bốn đồng bạn theo sau.

Phương Triết đi theo chừng vài chục trượng, bọn thí sinh Trung Châu quay đầu lại, sắc mặt có phần khó chịu. Một tên đứng ra quát lớn “Các ngươi theo bọn ta làm gì, cút!”

Bạch Văn Sơn tiến lên một bước nói “Bọn ta không có đi theo vị tiểu ca, bọn ta chỉ đi ngâm suối nước nóng thôi!”

Hần tròn mắt lên nói “Tiểu ca? Ngươi dám gọi ta là tiểu ca?”

Bạch Văn Sơn thấy vậy, hần chớp mắt mấy cái. Sau đó khom người nói “Vậy tiểu ca tên gọi là gì? Sau này để xưng hô!”

Hần nhếch miệng cười, đồng dạng giới thiệu “Nhớ cho kỹ, tiểu ca là Đoàn Phi... người lại dám gọi ta là tiểu ca?”

Bạch Văn Sơn cười ha ha, hần khoát tay nói “Không dám, không dám! Đoàn Phi huynh thứ lỗi, vừa rồi ta thất lễ”

Hắn nhìn Bạch Văn Sơn như muốn ăn tươi nuốt sống, nhưng khu vực này cấm gây sự. Hắn nhìn sang một vị đồng bạn hắn, người này khí thế bất phàm, có phong thái của một người đứng đầu.

Tên nam tử có khí thế bất phàm đó nhướng chân mày lên, hắn tiến lại gần Đoàn Phi, sau đó chậm rãi nói “Bọn ta không thích tắm chung với bọn hạ đẳng. Ngươi xem, xung quanh không có người khác, điều này nói lên tất cả người khác đều rất sợ bọn ta. Bọn người muốn tắm, hai canh giờ sau quay lại đi!”

Bạch Văn Sơn chân mày nhíu lại, bọn này thực sự đang khi dễ hắn. Hắn nhìn sang Phương Triết. Phương Triết thấy vậy, hắn trong lòng cũng buồn bực. Nhưng giám sát sứ Tạ Khâm nói không được gây sự. Hắn nuốt cục tức này, tiến lại gần chấp tay nói “Nếu vậy, bọn ta hai canh giờ sau quay lại. Các vị tắm sáng khoái!”

Hắn nói xong, liền nhảy mất ra hiệu cho Bạch Văn Sơn rút lui. Hắn không thích gây sự, không có nghĩa là để người khác khi dễ hắn và bằng hữu hắn.

Hắn không có rời đi mà đứng gần bờ suối, nhìn bọn thí sinh Trung Châu ngăm mình trong suối nước nóng. Điều này khiến bọn chúng vô cùng chướng mắt.

Phương Triết bất ngờ hô to “Rắn, ta thấy con rắn phóng xuống suối!”

Bọn thí sinh Trung Châu mĩa mai. Tên này điên rồi, khu này làm gì có rắn, nếu có thì chỉ có mấy con rệp đang đứng trên bờ nhìn bọn hắn tắm mà thôi. Bọn chúng ha ha cười lớn trêu ghẹo.

Bất ngờ, phía dưới suối nước nóng, lúc này có vật di động. Một vật gì đó đang di chuyển cực kỳ nhanh về phía bọn chúng. Bọn chúng nhất thời hoảng loạn, hồ nháo cả lên. Bọn họ cố gắng đập mạnh vào mặt nước để dọa con rắn rời đi, nhưng con rắn vẫn không chịu rời đi, mà càng lúc càng tiến gần bọn chúng. Con rắn tiếp tục luồn qua chân từng người, rồi vô tình đụng mấy phát, khiến bọn chúng không chịu được nữa, người nào người nấy hoảng loạn phóng lên bờ rồi ôm đồ bỏ chạy.

Sau một lúc, bầu không khí mới yên lặng trở lại.

Phương Triết thu phi kiếm vào túi càn khôn, hắn vỗ tay ra hiệu “Đi, chúng ta xuống tắm!”

Bạch Văn Sơn vẫn chưa khép miệng lại được. Chuyện vừa rồi hắn không nghĩ đến, tiểu bằng hữu hắn lại giải quyết đơn giản như vậy. Chỉ hù dọa một lúc, mà năm tên kiêu ngạo biến mất chưa đến nửa khắc.

Phương Triết, hắn không để ý đến cử động của bọn người Bạch Văn Sơn. Hắn đặt chân chạm vào dòng nước nóng, cảm giác nóng rất lúc đầu làm hắn vô cùng thích thú. Từ từ mới ngấm hết thân người. Cảm giác thật sự vô cùng tốt.

Hắn nhìn về phía Bạch Văn Sơn vẫy tay nói “Bạch huynh ngơ ngẩn làm gì, xuống đây!”

Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai lúc này mới giật mình, liền phi thân xuống hồ nước, nước văng tung tóe, bản thân bọn hắn thì la hét om sòm vì quá nóng, chưa quen. Sau một lúc mới ổn định lại. Ngô Tiên Nhi cũng lặng lẽ tìm một chỗ ngăm mình xuống. Lúc này cả một con suối nước nóng rộng lớn, chỉ có duy nhất năm người bọn họ. Đây là chuyện hiếm có xảy ra ở những kỳ Thiên Tài Chiến trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Quốc vương cho mời

Những ngày sau đó, không khí xung quanh chân núi Phương Nghi Sơn bắt đầu nhộn nhịp hẳn lên. Hàng vạn người khắp năm khu vực kéo về Thiên Minh Quốc, đến Phương Nghi Sơn tham quan Thiên Tài Chiến. Mọi người đều có thể dễ dàng nhìn thấy cờ huy hiệu vương triều Thiên Minh quốc được treo hai bên đường từ cổng Vương Thành trải dài đến Phương Nghi Sơn.

Nhiều thương nhân ăn theo từ trước khi Thiên Tài Chiến diễn ra, họ bày bán đủ các loại lưu niệm phẩm, các vật dụng hữu ích trong Thiên Tài Chiến. Khiến những con đường dọc quanh chân núi lúc nào cũng nhộn nhịp, đông đúc chen lấn nhau mà đi. Không khí thật sự đúng chất Thiên Tài Chiến năm năm có một lần.

Riêng bọn người Phương Triết, lúc này đang ở nhà khách. Bọn họ vô cùng nhàm chán. Bên ngoài náo nhiệt ồn ào bao nhiêu, bọn họ lại nhàm chán bấy nhiêu. Nguyên nhân là bọn họ là thí sinh, bị mấy vị giám sát sứ cảm tức, không cho đi lại, giao du bên ngoài. Điều này chẳng qua là bảo vệ, tránh gặp phiền phức, nhưng nhàm chán chính là nhàm chán.

Đến ngày thứ bảy, chấp sự Tạ Khâm mới xuất hiện. Hắn không mang theo gì cả, chỉ mang theo khẩu dụ của quốc vương cho mời Phương Triết vào cung điện thánh. Điều này khiến bọn người Bạch Văn Sơn, Hoa Thiên Nhai bất ngờ, không tin tưởng vào lỗi tai mình. Đây chính là vinh dự cực kỳ lớn, không phải một thí sinh bình thường có được ân huệ như vậy.

Phương Triết mang theo tò mò, theo xe ngựa vương cung cùng giám sát sứ Tạ Khâm lên đường.

Trải qua một canh giờ đi đường, mới đến được cổng cung điện. Đây là một cánh cổng lớn, cao chừng năm trượng hơn, được phủ một màu xích hồng rực rỡ. Xung quanh có binh lính mặc giáp sắt vô cùng uy nghiêm, nét mặt người nào người nấy mang đầy sát khí.

Giám sát sứ Tạ Khâm đưa một lệnh bài, sau đó mới được đi vào bên trong.

Khung cảnh đập vào mắt Phương Triết chính là sân điện rộng lớn, phía xa là một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, màu vàng óng. Chỉ cần nhìn thôi cũng đủ biết nó xa hoa đến cỡ nào.

Phương Triết tiếp tục đi theo một con đường hẹp hai bên là tường cao. Đây là con đường nội khu, cửa thứ hai để ngăn ngừa thích khách xâm nhập. Phương Triết có thể thấy từ hai vách tường, được lấp đầy ám tiễn, cơ quan. Nếu thích khách qua được cổng chính, cũng chưa hẳn thoát khỏi con đường này.

Lúc này từ phía đối diện đi tới một đoàn người, dẫn đầu là một nam tử mặc cẩm y đáng vẻ vô cùng ngạo nghễ. Khí thế bộc phát ra ngoài như thể cao cao tại thượng, muốn áp đảo tất cả những người xung quanh.

Tạ Khâm gặp qua hắn liền khom người thi lễ “Tham kiến đại vương tử!”

Phương Triết nhận ra đây là một đại nhân vật. Hắn vội càng chấp tay, khom người không nhìn thẳng mặt đối phương. Đại vương tử thấy vậy, hắn nhướng chân mày lên khẽ hỏi “Tên theo sau ngươi là người nào? Bốn vương nhìn vô cùng lạ mặt?”

Tạ Khâm vội vàng giới thiệu “Thiếu niên này là thí sinh Nam Hạ, Phương Triết. Được vương thượng triệu kiến, hẳn có gì thất lễ, mong đại vương từ bỏ qua”

Đại vương từ nghe vậy, mới gật đầu. Hắn mĩa mai nói “Chỉ là bọn võ phu tạp nham Nam Hạ, xứng đáng vào mắt của bốn vương sao?”

Hắn cười hắc hắc, rồi phất tay rời đi. Phương Triết không nói gì, hắn chỉ ra một hành động nhỏ là bóp mũi mình lại, rồi theo sau Tạ Khâm rời đi.

Đại vương từ liếc mắt nhìn thấy hành động khi dễ của Phương Triết. Hắn bước chân dừng lại quát “Đứng lại!”

Tạ Khâm lập tức xoay người, khom người chấp tay nói “Đại vương từ còn việc gì dặn dò?”

Đại vương từ lúc này sắc mặt khó chịu nói “Hành động của ngươi là ý gì, ngươi đang khinh dễ bốn vương sao?”

Tạ Khâm lập tức thay Phương Triết giải thích “Chắc chắn là hiểu nhầm, đại vương từ không nên để ý đến hắn”

Lúc này, từ bên trong nội điện đi ra một người. Hắn một mình chậm rãi tiến lại gần Phương Triết, che lấy Phương Triết nói “Vị thiếu niên này là quý nhân của phụ vương, đại vương từ không nên làm khó dễ hắn!”

Tạ Khâm nhận ra, lập tức khom người sâu nói “Tham kiến nhị vương từ!”

Nhị vương từ phất tay không để Tạ Khâm nói thêm lời nào. Hắn hướng đại vương từ nói “Việc này đại vương từ xem như nể mặt phụ vương bỏ qua cho hắn!”

Đại vương từ trong lòng hận lự, hắn chưa từng thấy qua người nào dám trước mặt hắn hành sự như vậy. Đây chính là sỉ nhục không tha thứ được. Hắn nghĩ lại, phụ vương hắn cung chiều nhị vương từ nhiều hơn. Quyền vị khả năng đã nằm trong tay nhị đệ hắn. Hắn cuối cùng không nói thêm lời nào, âm thầm rút lui.

Hắn đi được một đoạn, mới dừng lại nhìn theo bóng lưng của nhị vương từ. Khóe miệng hắn nhếch lên, miệng lẩm bẩm “Sau Thiên Tài Chiến, ngươi còn hống hách được nữa không?”

...

Lúc này, trong ngự thư phòng

Phương Triết đứng đối diện một vị trung niên nhân, thân mặc cẩm y. Mặc dù sắc mặt có phần tiêu tụy, nhưng khí chất vẫn tỏa ra là một vị quân vương vô cùng bá khí. Bên cạnh quốc vương là tổng quản nội vệ Cốc Nam Hải, đây mới là chức vụ chính thức của hắn. Lúc này khí thế hắn cũng không khác gì lần trước gặp mặt.

Tạ Khâm quỳ xuống hành lễ, riêng Phương Triết là một thí sinh Thiên Tài Chiến địa vị như một võ phu nên không cần quỳ. Hơn nữa hắn cũng không phải thân dân của Thiên Minh Quốc. Xưng hô vô cùng rắc rối.

Hắn chấp tay, khom người nói “Tiểu nhân Phương Triết, gặp qua quốc chủ!”

Quốc vương nhìn hắn một hồi lâu, đánh giá từ trên xuống dưới. Đây là một thiếu niên bình thường, cốt cách bình thường. Chỉ có một vẻ ngoài thư sinh, tuấn mỹ. Không phải là một mãnh nhân như trong lòng hắn tưởng tượng.

Hắn nở một nụ cười thân thiện nói “Ngươi giành quán quân Tuyển Thiên Tài Chiến, xem như đã là một phần của Đệ Nhất Học Viện, không cần phải đối với bốn vương xưng tiểu nhân”

Phương Triết nghe ngữ điệu ấm áp, giọng nói hòa ái. Cảm giác vô cùng tốt. Hắn khom người nói “Học trò ghi nhớ, đa tạ hậu ái của quốc chủ”

Quốc vương nhìn sang Cốc Nam Hải bên cạnh, ra hiệu hắn tiếp lời. Cốc Nam Hải liền bước ra cầm một chiếc chỉ. Sau đó chậm rãi nói “Phương Triết, học sinh Đệ Nhất Học Viện có công cứu quốc và diệt trừ tai họa Thiên Minh Quốc. Phong thưởng gia quyền nghìn mẫu đất ở Vương thành, gia nô trăm người, năm triệu lượng bạc kim”

Phương Triết nghe bản thân không hề có công lao gì, lại được trọng thưởng vô cùng hậu hĩnh. Hắn không hiểu, tỏ ra e dè.

Hắn cuối cùng chấp tay hướng quốc vương nói “Học trò vô công bất thụ lộc!”

Quốc vương nhìn hắn thành thật, mỉm cười nói “Ngươi không có công lao, thì chẳng còn ai xứng đáng hết. Để Cốc đại nhân giải thích cho ngươi hiểu rõ”

Cốc Nam Hải lập tức nói “Quốc chủ trịnh trọng, nếu không nhờ Ô Linh chi thì đã không sống quá hai mươi ngày tới. Ngươi nghĩ xem, công lao này có lớn không?”

Hắn nghe Cốc Nam Hải giải thích, hắn mới hiểu vì sao lại có nhiệm vụ tìm Từ Lam Thảo, Ô Linh Chi và Xuyên Bối Mấu. Trong đó Xuyên Bối Mấu dễ dàng tìm thấy khắp nơi. Chỉ có Ô Linh Chi cùng Từ Lam Thảo là thần dược chỉ có trong nhân gian truyền miệng. Chỉ là lời đồn, nhưng hắn lại vô tình tìm được Ô Linh Chi. Kỳ ngộ đó, hắn cũng được lợi không nhỏ. Chỉ nói qua Thủ Linh Liên đã là một báu vật vô giá. Còn chiếc nhẫn, hắn chưa biết nó có tác dụng gì, nhưng ở bên người một đại nhân vật Vạn Thú Tông, thì chắc chắn không phải vật tầm thường.

Hắn lúc này mới khom người nhận lấy chiếc chỉ từ tay Cốc Nam Hải. Cốc Nam Hải không nói gì, nhưng trong lòng đánh giá hắn cực kỳ cao. Người có tính cách băng lãnh, ít khi thể hiện sự sùng bái qua lời nói. Họ chỉ cần một ánh mắt, đủ nói lên tất cả.

Quốc vương lúc này thờ dài lẩm bẩm “Bốn vương trước bảo toàn được tính mạng, nhưng sóng gió sắp tới quá lớn. Bốn vương e rằng không chống lại được”

Phương Triết không nghe hiểu lời quốc vương nói gì. Hắn ráng chăm chú lắng nghe ý nghĩa của những lời nói vừa rồi. Quốc vương nhìn hắn thật lâu, sau đó chậm rãi nói “Nếu cho ngươi chọn lựa, ngươi sẽ đứng về phía bốn vương hay là địch nhân của bốn vương?”

Phương Triết không do dự, lập tức trả lời “Học trò chỉ đứng về lẽ phải, đây có thể là câu trả lời mạo phạm quốc chủ. Nhưng bản chất học trò như vậy!”

Quốc vương nghe hắn trả lời thành thật như vậy, vỗ đùi bạch bạch không hề chú ý đến hình tượng quốc chủ mình. Hắn cười ha ha nói “Trả lời hay lắm, hy vọng ngươi không khiến bốn vương thất vọng!”

Nói rồi, hắn cho Phương Triết cùng Tạ Khâm lui ra.

Trong Ngự Thư Phòng lúc này chỉ còn lại hắn và Cốc Nam Hải. Hắn nét mặt đã không còn nở nụ cười thân thiện được nữa, thay vào đó là một nét mặt mệt mỏi, khí lực không nhiều.

Cốc Nam Hải vội vàng trấn an “Quốc chủ phải chú ý đến long thể!”

Quốc vương khoát tay nói “Vài ngày trước bốn vương còn dậy không nổi, giờ đã hồi phục đến mức độ này. Đã là một kỳ tích!”

Sắc mặt hần trầm xuống “Long Ngao Thiên, hần đã hành động rồi sao?”

Cốc Nam Hải do dự một hồi, mới trả lời “Vàng thừa quốc chủ. Mười hai thành chủ ở đông, tây và nam đều đã bị hần khống chế. Chỉ có phía bắc là hậu bối Cốc gia, nên hần chạm không được. Bất quá, chỉ e là bọn sớm sẽ sớm tiến vào Vương thành gây ra một trận sóng gió”

Quốc vương đứng dậy, tiến lại gần một con sư tử đá được đặt ở một góc Ngự Thư Phòng. Bàn tay khẽ vỗ vào đầu tượng đá, tượng đá lập tức vỡ nát ra, lộ ra một thanh trường kiếm. Đây chính là một thanh cực phẩm bảo kiếm, luôn kề vai sát cánh với quốc vương, tên nó là Nhân Hoàng Kiếm. Hần vuốt ve thanh kiếm, miệng lầm nhảm “Long Ngao Thiên ơi là Long Ngao Thiên, người không ngờ Bồn Vương còn sống, đứng sờ sờ trước mặt người phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Mây đen kéo về

Ngày Thiên Tài Chiến khởi đầu là một trận mưa lớn kéo dài.

Trận mưa kéo dài cho đến bốn canh giờ, đến tận hừng đông. Lúc này đường xá mới khô ráo hơn, dòng người mới vội vàng ra đường hướng đến quảng trường rộng lớn trên Phụng Nghi Sơn.

Hai bên đường, số thương nhân đã không còn bày bán hàng nữa, bọn họ cũng gấp rút đến Phụng Nghi Sơn quan chiến. Đây là một sự kiện lớn của cả Vương thành. Không ai muốn bỏ qua cơ hội này.

Trên quảng trường Phụng Nghi Sơn, số người đến quan chiến càng lúc càng đông.

Khuôn viên quảng trường vô cùng rộng lớn, nhìn từ trên cao như một cánh quạt xòe ra, cùng nhìn về phía lối đài hình tròn. Phía sau lối đài chính là một đài cao, nơi đây là khu vực dành cho quốc vương và các thành phần thuộc vương tộc. Hàng ghế trên đó vẫn còn trống, chưa có nhân vật nào xuất hiện.

Khu vực dành riêng cho các thí sinh được bố trí năm khu vực khác nhau tương ứng Trung Châu, Bắc Thượng, Nam Hạ, Tây Thục và Đông Hải xung quanh lối đài. Mỗi một khu vực gồm năm thí sinh, chỉ có khu vực Trung Châu là mười thí sinh vì theo truyền thống bọn họ được ưu tiên. Trên nét mặt người nào người nấy đầy vẻ kiêu ngạo, đặc ý. Một phần theo truyền thống từ trước đến giờ, khí thế vốn là như vậy. Bọn họ có quyền thừa hưởng sự kiêu ngạo đó.

Trên khán đài lúc này, số người đến quan chiến đã hơn năm vạn người, nét mặt vô cùng háo hức chờ đợi. Những người bản địa trước giờ đã quá quen thuộc kết quả Thiên Tài Chiến, bọn họ chưa lần nào thất vọng với thiếu niên anh tài của Thiên Minh Quốc. Mỗi một kỳ Thiên Tài Chiến là mỗi một lần vinh quang lại đến. Bọn họ chưa một lần mất đi thể diện của mình.

Hơn một canh giờ sau, một vị lão già ngoài bảy mươi bước lên lối đài. Lão ta nhìn xung quanh đánh giá một phen rồi gật đầu, kỳ này Thiên Tài Chiến lại đông hơn những kỳ trước.

Những người đã có cơ hội quan chiến những kỳ trước, không ai lạ với lão già này. Lão là Lô quốc công, tự Lô Bất Khai, mọi người hay gọi là Lô lão, một lão quốc công đam mê chủ trì Thiên Tài Chiến.

Mặc dù tuổi đã cao, tuổi già sức yếu, đứng trên lối đài trước vạn người. Lão vẫn giữ được phong thái tiên phong đạo cốt, vô cùng khí thế.

Lão hướng lên đài cao quan sát vị trí của quốc chủ, lúc này hần cũng đã xuất hiện quan chiến. Nhưng được hai đội nội vệ bảo vệ xung quanh. Người bình thường nhìn vào vị trí Vương tộc, không ai nhìn thấy được chân dung của hần.

Lão gật đầu, giờ bàn tay ra đón lấy hạt mưa, nhưng không có hạt mưa nào, vì trời đã tạnh. Chỉ có mây đen vẫn chưa tan ra, bầu trời vẫn còn âm u. Mưa có thể đổ xuống bất cứ lúc nào.

Lão vuốt chòm râu nói “Trời mưa, tỷ thí mới tốt nhìn!”

Tiếng nói lão mặc dù rất nhỏ, nhưng âm thanh vọng ra vô cùng lớn, ai cũng có thể nghe thấy. Người đến quan chiến mặc dù không có võ công, hoặc có võ công nhưng không cao, có thể nhận ra được Lô Lão là một cường giả, có nội lực vô cùng thâm hậu mới có thể phát ra tiếng nói lớn như vậy.

Bên dưới khán đài có nhiều người nghe lão nói vậy, thích thú cười theo. Lão đã lớn tuổi, nhưng vẫn thích đùa cợt như vậy.

Đột nhiên có nhiều tiếng cười lớn vang dội lên như vậy, Lô lão nhất thời không vui, sắc mặt có phần trầm xuống.

Lão nhìn lên sắc trời, mây đen âm u kéo đến. Không khí lúc này đã có một phần lạnh lẽo. Đáng lý ra, tiết trời không tốt Thiên Tài Chiến phải dời sang ngày hôm sau, nhưng lão không muốn như vậy.

Lão chậm rãi nói “Thiên Tài Chiến kỳ này, có thể là lần cuối cùng lão sẽ chủ trì...”

Lời Lô lão vừa nói ra, khiến toàn trường nhất thời ồn ào. Nhiều người không ngừng bàn tán “Nếu Lô lão không chủ trì, sẽ vô cùng thiếu sót. Vốn đã quen lão chủ trì nhiều năm, giờ lão nói muốn rút lui, những kỳ Thiên Tài Chiến sau này, ai sẽ thay thế lão chủ trì?”

Lão chậm rãi nói tiếp “Ý lão phu là về sau... Thiên Tài Chiến sẽ không bao giờ diễn ra nữa!”

Lúc này, bên dưới khán đài hàng vạn người đã im lặng, không nói được lời nào. Nhất thời không khí trở nên yên tĩnh đến đáng sợ, lúc này mới có vài người bắt đầu chắc chắn “Chuyện là thế nào? Tại sao lại không có Thiên Tài Chiến...?”

Trên đài cao, khu vực của Vương tộc đã có động tĩnh. Phía sau bức bình phong, ngón tay của quốc vương giật lên mấy lần. Điều này hần đã đoán được từ trước, nhưng không ngờ... Lô quốc công lại là người đầu tiên khởi động. Điều này khiến hần làm một quốc vương cảm thấy vô cùng thất vọng. Hần thất vọng là chính tự bản thân hần, chứ không phải vì hành động của Lô quốc công. Lão ta đã theo hần bao nhiêu năm, chẳng lẽ hần không phải là một quân chủ tốt mà phải diễn ra một cuộc đoạt chính như thế này.

Lô lão bỏ ngoài tai những câu hỏi, những thắc mắc của người quan chiến. Lão chậm rãi nói “Đề lão giới thiệu những vị khách đặc biệt của ngày hôm nay!”

Lão nói xong, nhìn về phía bên ngoài quảng trường. Lão nói “Xuất hiện đi!”

Lúc này, từ trên tường thành, bên ngoài quảng trường cách vị trí lõi đài chừng hai trăm trượng. Có bảy thân ảnh phi thân đến trung tâm lõi đài với tốc độ cực kỳ nhanh. Cầm đầu là trung niên nhân thân hình vạm vỡ, tay cầm trường đao, trên vai vắt một thanh đại đao, có chuôi đao hình mặt quỷ. Hắn chính là Long tướng quân, người điều khiển Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn.

Lần này hắn xuất hiện giữa lõi đài, bên cạnh là sáu tên cửu quỷ còn lại. Bọn họ lúc này khí thế tỏa ra vô cùng khốc liệt.

Lô lão khom người hướng Long tướng quân chào hỏi “Cuối cùng Long tướng quân đã đến!”

Dưới khán đài, một số người biết được uy danh của Long tướng quân, bọn họ run rẩy nói “Không phải là Long Ngạo Thiên, Long tướng quân đó chứ?”

Một người khác phụ họa “Đích xác là Long tướng quân, vai mang đại đao. Trong tay cầm trường đao vô cùng hung mãnh. Nhưng tại sao lại xuất hiện ở đây?”

Tâm trạng của nhiều người quan chiến lúc này vô cùng phức tạp. Bọn họ không hiểu điều gì đang xảy ra, có người sợ hãi, âm thầm rút lui khỏi khán đài. Nhưng khi vừa rời khỏi quảng trường một đoạn thì một tiếng hét thảm vang lên. Bọn họ đều bị sát hại, đây chính là ý, không ai được phép rời khỏi hiện trường. Nếu cố tình, sẽ lập tức xử tử. Điều này khiến tất cả người quan chiến sợ hãi, mãnh liệt sợ hãi.

Phượng Triết cùng đồng bạn mình âm thầm quan sát động tĩnh. Việc này không liên quan đến hắn, cũng không đến lượt hắn nhúng tay vào. Hắn nhìn xung quanh, sắc mặt người nào người nấy đều ngưng trọng. Sắc mặt của những thí sinh khu vực khác đều lo lắng, bọn họ là vô phụ. Không tiện thể hiện ra bên ngoài, nhưng sự sợ hãi đã xuất hiện thông qua ngón tay bọn họ có đôi khi chớp giật.

Long Ngạo Thiên cầm trường đao quơ một vòng, rồi cầm lưỡi đao xuống lõi đài. Lưỡi đao sắc bén đến độ, hắn cầm xuống như thể đang đâm vào một quả dưa, động tác vô cùng nhẹ nhàng.

Hắn nói “Bốn tướng quân, Long Ngạo Thiên. Hôm nay sẽ chủ trì Thiên Tài Chiến lần này...”

Hắn vừa nói vừa quan sát động tĩnh mọi người bên dưới khán đài. Tất cả đều run sợ trước khí thế của hắn. Hắn nhếch miệng cười, nói tiếp “Nhưng quy tắc lần này là do bốn tướng quân đặt ra!”

Lúc này hắn nhìn lên đài cao, nơi quốc vương đang ngồi sau bức bình phong. Hắn nói “Được chứ? Quốc vương bệ hạ!”

Lời Long Ngạo Thiên vừa ra, toàn trường vỡ òa. Quốc vương Thiên Minh Quốc đang có mặt, và đang quan chiến. Đây chính là điều vô cùng bất ngờ với người dân Vương thành. Bọn họ đã nhiều tháng không có gặp qua quốc vương, nhiều lời đồn quốc vương đã băng hà, có người lại nói quốc vương trúng độc... vô số lời đồn được tạo ra nhằm làm danh tiếng quốc vương đi xuống. Không nghĩ đến, lần Thiên Tài Chiến lần này, quốc vương trực tiếp xuất hiện.

Sau bức bình phong lúc này có động tĩnh, một vị trung niên nhân mặc cẩm y, thân khoác trường bào vô cùng khí thế. Khí thế lúc này như ánh mặt trời tỏa ra toàn trường. Đây chính là chân chính quốc vương Đoàn Thiên Khải, hoàn toàn khỏe mạnh, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm. Đây chính là hình tượng quân chủ bất di bất dịch trong lòng người dân Thiên Minh Quốc.

Long Ngạo Thiên bất ngờ, có phần sửng sốt. Ánh mắt hắn nhìn về bóng dáng gã tổng quản nội vụ Cốc Nam Hải đang đứng phía sau âm thầm mĩa mai hắn. Người nghĩ quốc vương đã bị trúng độc, đang nằm liệt giường chờ chết. Người sai rồi.

Hai ánh mắt hắn cùng Cốc Nam Hải nhất thời âm thầm giao lưu với nhau, mĩa mai nhau.

Long Ngạo Thiên cười lớn nói “Dù người có vượt qua từ môn quan, cũng chưa hẳn đã thoát khỏi thiên la địa võng do ta bày ra...”

Hắn phất tay một cái, từ trên tường thành một tên binh sĩ thấy dấu hiệu khởi động, liền phóng lên trời một pháo sáng. Một lúc sau, xung quanh bốn hướng Vương thành bắn lên một loạt pháo hiệu. Đây chính là chân chính thông báo, việc đoạt chính bắt đầu. Vương thành đã triệt để bị bao vây.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 100: Người... lên!

Bốn hướng Vương thành phóng lên một loạt pháo sáng, đây chính là dấu hiệu đại cục đã định. Bốn hướng Vương thành đã bị năm mươi vạn quân Long Ngạo Thiên bao vây. Động tĩnh quá lớn khiến toàn bộ người có mặt hết hoảng. Bọn người đến quan chiến hơn năm vạn người, chỉ là người ngoài cuộc nhưng vẫn không giấu nổi vẻ hoảng sợ.

Về phía thí sinh các khu vực Trung Châu, Bắc Thượng, Tây Thục và Đông Hải đều hoang mang. Họ không biết bản thân đến tham gia Thiên Tài Chiến hay xem hai phe phái đang đấu đá nhau.

Bạch Văn Sơn quan sát động tĩnh một hồi, hắn đã có quyết định, hắn hướng bọn người Phượng Triết nói “Nếu tình huống sinh biến, chúng ta chia nhau ra rút lui, gặp nhau bên ngoài công Vương thành. Việc đoạt chính này không liên quan đến chúng ta!”

Phượng Triết, Hoa Thiên Nhai gật đầu. Hắn nhìn sang Ngô Tiên Nhi, nàng ta lúc này vẫn một nét vô ưu, không quan tâm đến việc xung quanh. Điều này khiến hắn nhẹ nhàng thờ ra.

Lúc này Long Ngạo Thiên đồng loạt tuyên bố “Quy tắc lần này do bốn tướng quân ta đặt ra. Bên cạnh ta là sáu thành viên cửu quỷ. Tất cả thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến lần này có thể khiến chiến bọn họ. Thí sinh nào chiến thắng, bốn tướng quân sẽ tặng một tòa thành, phong chức vị thành chủ. Người nào có thể đánh bại được bốn tướng quân, xem như xong. Bốn tướng quân sẽ buông bỏ việc đoạt chính, lập tức lui quân!”

Quốc vương trên đài cao vẫn luôn quan sát động tĩnh bên dưới lõi đài. Hắn nghe Long Ngạo Thiên nói vậy, liền nhếch miệng cười “Việc này người chắc chứ?”

Long Ngạo Thiên nhìn lên đài cao, hắn nhỏ trường đao lên, chỉ về phía quốc vương xác nhận “Một lời đã định!”

Lúc này người quan chiến trên khán đài đã nắm được tình hình. Từ việc Thiên Tài Chiến truyền thống là cuộc so tài giữa các thí sinh năm khu vực, trở thành cuộc so tài giữa sáu thành viên cửu quỷ và các thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến.

Bạch Văn Sơn và Hoa Thiên Nhai là những người từng gặp qua thành viên cứu quý. Bọn họ hiểu rõ thực lực của những tên này. Mặc dù lần đụng độ ở Mê Tùng Lâm, chỉ là âm thầm ám toán, bọn họ không có cơ hội phản kháng, nhưng nếu chân chính đối đầu nhau, bọn họ chắc chắn cũng sẽ bị thành viên cứu quý nghiền ép dễ dàng.

Bạch Văn Sơn cảm thán “Chỉ tiếc cho người vô tri không hiểu rõ lấy trướng chọi đá là như thế nào...”

Lúc này một trong năm trên thí sinh từ Đông Hải tâm động, hẳn thực lực ngoài tam phẩm tông sư. Có thể nói so với bọn người Bạch Văn Sơn, Hoa Thiên Nhai căn bản là mạnh hơn. Hắn phóng lên lời dài trong tay cầm một sợi dây xích dài, ánh mắt đảo qua một vòng lục quý. Hắn hướng về một nữ hắc y nhân trong cứu quý, hai tay chấp lại nói “Ta là Hải Đông đến từ Đông Hải, xin chỉ giáo!”

Long Ngạo Thiên gật đầu, nữ hắc y nhân uyển chuyển bước ra khỏi vị trí sáu người đang đứng. Cước bộ nàng ta đi vô cùng nhẹ nhàng, bờ eo đông đưa vô cùng quyến rũ. Hải Đông nhìn thấy đối thủ là vị mỹ nữ, trong lòng vô cùng phấn khích. Nàng ta cũng chấp tay lại nói “Tiểu nữ là Miêu Linh, tự Quý Lục, xin chỉ giáo!”

Hải Đông nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt, trong lòng dâng lên một tia hâm mộ. Hắn cầm sợi dây xích trong tay, tách ra làm hai rồi quấn hai sợi dây xích vào hai cánh tay mình. Hắn thiên về quyền cước, khi kết hợp với xích sắt, uy lực sẽ được nâng lên đáng kể.

Hắn không suy nghĩ nữa, phi thân về trước dùng những nắm đấm uy lực mấy trăm cân, liên tục nện về phía Miêu Linh. Nàng ta thân thủ vô cùng nhanh, hầu như né tránh được hết những đòn dũng mãnh của Hải Đông, nàng ta chỉ né, hai tay liên tục làm những cử động khó hiểu.

Những nơi hắn lướt quá, đều nện nát lời dài, nắm đấm của hắn nếu so với Kim Vô Lại thì Kim Vô Lại chỉ chiếm được ba thành so với hắn.

Khí thế của Hải Đông liên tục tăng lên bằng những đòn tấn công vũ bão, hắn nhìn mỹ nữ chỉ né tránh, không có chống trả, hắn trêu chọc “Tiểu mỹ nữ chỉ biết chạy thôi sao?”

Cước bộ Miêu Linh dừng lại, nàng ta không tiếp tục chạy mà đứng đối diện Hải Đông, cách Hải Đông chừng hai trượng. Hai tay nàng ta giờ ra hai bên như đang cầm một vật gì đó.

Sắc mặt Miêu Linh nhất thời âm lãnh, nhìn vô cùng đáng sợ, nàng ta lơ đãng nói “Người thừa nhấc một tay lên xem!”

Hải Đông giật mình, hắn không nghĩ đến đối phương lại hỏi một câu kỳ cục như vậy... nhưng hắn không nhấc tay lên được. Toàn thân hắn đã bị khống chế, hắn lúc này hoảng sợ tột độ. Ánh mắt cầu sinh, nhìn về phía Miêu Linh. Nàng ta không trả lời, hai tay khẽ giật một cái, thân thể Hải Đông bị cắt ra làm năm, nhìn vô cùng thể thảm. Thậm chí xích sắt vô cùng kiên cố cũng bị cắt đứt dễ dàng.

Phượng Triết bên dưới quan sát, hắn tỉnh mắt nhận ra nàng ta sử dụng một loại tơ vô cùng mỏng manh. Hắn không hiểu sợi tơ này được làm từ chất liệu gì, lại có thể cắt đứt xích sắt dễ dàng như vậy.

Lúc này, trên khán đài nhiều người quan chiến. Mặc dù bọn họ được nhìn thấy hai người giao tranh, nhưng tràng cảnh như vậy. Bọn họ không muốn xem tí nào, nhưng lại không thể rời đi. Trong một lúc, họ chỉ có thể nhắm mắt, như không có chuyện gì xảy ra.

Long Ngạo Thiên lúc này mỉm cười, hắn nhìn đến các thí sinh khu vực Tây Thục, Trung Châu và Bắc Thượng nói “Người nào tiếp tục lên!”

Phía Tây Thục, một thí sinh khẽ động. Người này là Côn Vương Oát Nhĩ Đa thực lực lục phẩm tông sư cảnh giới. Đây là nhân vật mạnh nhất Tây Thục, cũng là niềm kiêu ngạo kỳ Thiên Tài Chiến lần này của khu vực Tây Thục.

Hắn bước lên lời dài, trong tay cầm một thanh trường côn hướng về một tên hắc y trong đám cứu quý nói “Ta là Oát Nhĩ Đa, từ Tây Thục, xin chỉ giáo!”

Thành viên cứu quý được khiêu chiến là nam nhân, chỉ có vài che mặt. Bên thắt lưng có mang một sợi xích màu đen.

Hắn được Long Ngạo Thiên cho phép, bước ra ngoài. Hắn chấp tay nói “Ta là Dạ Vô Thường, tự Quý Ngũ, xin chỉ giáo!”

Hắn vừa chào hỏi xong, thì trường côn đã áp sát hắn. Oát Nhĩ Đa ra tay nhanh gọn, dứt khoát không nhân nhượng. Hắn không muốn dây dưa lâu với đối thủ.

Trường côn trong tay Oát Nhĩ Đa dao động, với khí lực cực kỳ khủng bố như những cây đại thụ khổng lồ đập xuống lời dài, khiến những nơi trường côn quét qua đều bị đổ nát, đất đá bay tung tóe. Phân Quý Ngũ Dạ Vô Thường, hẳn thuộc trường phái ám sát, nên thân thủ vô cùng nhanh. Mặc dù cả hai đều là cấp bậc tông sư ngang nhau, nhưng thân pháp lại khác nhau.

Khi Oát Nhĩ Đa sử dụng trường côn đâm về trước, cũng là lúc xích màu trong tay Quý Ngũ quấn chặt lấy trường côn. Cánh tay Quý Ngũ giật mạnh, xích màu siết lại cắt trường côn thành nhiều đoạn. Oát Nhĩ Đa hốt hoảng lui về sau năm bước chân, nhưng lúc này xích màu như hóa thành một cây trường thương đâm về trước, mũi xích màu xuyên qua ngực Oát Nhĩ Đa, rồi bắn hắn văng ra ngoài lời dài.

Toàn trường lúc này sững sờ, những đòn đánh của Cứu Quý hầu như là sát chiêu, khi kết thúc đối phương chỉ có con đường chết. Lúc này dưới lời dài, Oát Nhĩ Đa đã không còn ý thức, không biết sống chết.

Long Ngạo Thiên nhìn thấy tràng cảnh vậy, hắn cười hắc hắc nói “Còn ai nữa không?”

Phía thí sinh Trung Châu, Đoàn Phi bước lên lời dài, trong tay cầm trường thương màu xích sắc, vô cùng bá đạo.

Hắn đã nhìn bọn cứu quý đã lâu. Hắn cũng là con dân Thiên Minh Quốc, bị sỉ nhục như vậy, hắn không chịu nổi. Hắn nhìn về phía một tên cứu quý, có dáng người thấp bé chỉ đứng đến vai hắn. Hắn chấp tay nói “Ta là Đoàn Phi, Thiên Minh Quốc, xin chỉ giáo!”

Tên nhỏ con cười hắc hắc bước lên. Nét mặt hắn lúc nào cũng đưa ra một khuôn mặt cười, hai mắt hầu như khép hờ không nhìn thấy xung quanh. Hắn chấp tay giới thiệu “Ta là Quý Cười, chỉ cần biết như vậy là được. Xin chỉ giáo!”

Hắn vừa giới thiệu xong, thì mũi thương đã áp sát ngực hắn. Chỉ cần cách không đến một gang tay, hắn đã bị đâm xuyên qua người. Khuôn mặt hắn vẫn giữ một vẻ tươi cười không thay đổi. Hắn xoe bàn tay ra, mười phi tiêu xuất hiện, thân ảnh hắn lập tức biến mất, vị trí xuất hiện là bên hông Đoàn Phi, hắn phóng liên tục mười phi tiêu khiến Đoàn Phi không kịp trở tay, vội vàng dùng cán thương đỡ rồi phóng sang một vị trí khác.

Khi cước bộ Đoàn Phi chạm đến điểm mới, hắn phát giác không ổn, đối phương đã biết trước vị trí hắn thoát thân. Lúc này nhìn lại, hắn cảm giác cổ mát lạnh, liền không có sau đó. Hắn ngã nghiêng ra.

Toàn trường nhất thời nhắm mắt lại. Bọn cứu quý không hổ danh là Dạ Sát Cứu Quý Đoàn, ra tay vô cùng ngoan độc. Bọn họ lại tiếc cho một thí sinh đã không qua khỏi.

Tâm tình Long Ngạo Thiên lúc này vô cùng sáng khoái. Hắn cảm giác nhân sinh hắn, hôm nay hoàn toàn thay đổi. Được vạn ánh mắt chú mục. Đây chính là chân chính trở mình từ đây.

Hắn tiếp tục đóng vai trò chủ trì trận đấu, hắn nói “Đến phiên ai?”

Toàn trường im lặng, các thí sinh nằm khu vực im lặng không ai dám nói một lời, dù chỉ là một hơi thở mạnh. Điều này quá sức chịu đựng của bọn họ. Những thí sinh lên lời đài hoàn toàn bị nghiền ép, không có cơ hội đầu hàng, lên lời đài đồng nghĩa với chết không sai biệt lắm.

Qua một lúc, vẫn không thấy ai chủ động lên lời đài. Ánh mắt Long Ngao Thiên nhìn về phía quốc vương trên đài cao. Hắn thở một hơi dài nói “Nếu đã không có ai lên lời đài, vậy thì ta để bọn hắn chủ động mời các thí sinh lên lời đài vậy!”

Hắn ra hiệu cho Quý Nhất lên lời đài, tên này là lão đại của cửu quý, sở trường sử dụng quạt. Diện mạo hắn mỏng manh, dáng người như một gã thư sinh yếu ớt.

Hắn phe phẩy quạt, đứng trên lời đài, ánh mắt đảo qua một vòng. Mỗi lần ánh mắt hắn đảo qua một thí sinh, thí sinh đó hai chân đều bủn rủn như nhện không nổi.

Lúc hắn đảo qua khu vực Nam Hạ, hắn phát hiện có ba tên sắc mặt khó coi, còn vị tiểu cô nương biểu hiện ngu ngốc, tên còn lại đáng về ung dung đáng ghét, trên mặt lại hiện ra một nét tiếu dung. Hắn chân mày nhíu lại, dùng quạt chỉ về Phương Triết nói “Ngươi... lên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 101: Nhân Hoàng Kiếm bá đạo

Phương Triết nhìn đối phương hướng cây quạt về phía mình, như thể hắn là người sắp chết. Hắn rất muốn phản kháng, hắn quả thật không muốn tham gia vào việc đoạt chính của Thiên Minh Quốc. Hắc vốn là người ngoài cuộc.

Hắn đứng dừng nói “Ta không có hứng thú một tòa thành trì của Thiên Minh Quốc, nên thứ lỗi ta không muốn tham gia vào!”

Quý Nhất sắc mặt băng lãnh nói “Ngươi từ chối không được!”

Hắn suy đoán Phương Triết là một người nghĩa khí, hắn liếc sang Bạch Văn Sơn mĩa mai nói “Nếu ngươi không lên cũng được, vậy để bằng hữu ngươi thay thế!”

Phương Triết siết chặt tay, tên này thật sự quá phận. Hắn đúng là rơi vào hoàn cảnh không thể từ chối.

Trên đài cao, tổng quân nội vụ Cốc Nam Hải, đứng phía sau quốc vương. Hắn quan sát thấy rõ tình huống đang phát sinh bên dưới lời đài. Hắn và quốc vương còn nợ Phương Triết một đại ân tình, không thể để hắn dễ dàng chết như vậy.

Hắn chưa kịp nói gì, quốc vương đã lên tiếng “Ngươi trợ giúp hắn đi!”

Quốc vương chưa nói hết câu, Cốc Nam Hải đã phi thân xuống lời đài, khí thế bộc phát ra xung quanh. Tạo ra một loại áp lực của một bậc cường giả.

Hắn khoanh tay đứng đối diện tên Quý Nhất nói “Để bọn họ thay hắn đấu với ngươi!”

Cốc Nam Hải đề nghị như vậy là làm khó hắn, thực lực hắn chỉ dừng lại ở bát phẩm tông sư, còn Cốc Nam Hải hắn thực lực như thế nào hắn không biết được, nhưng chắc chắn không dưới cửu phẩm.

Quý nhất nhìn về phía Long Ngao Thiên xin chỉ thị. Long Ngao Thiên không phản đối, hắn bắt đầu dĩ căn răng chấp nhận. Điều này không phải nói, bảo hắn đi chết sao.

Cốc Nam Hải không nói gì, điểm hai ngón tay về phía Quý Nhất, một loại khí kinh bộc phát, hắn niệm “Song Long Chí!”

Lời vừa niệm xong, thân ảnh của Quý Nhất đã bị đánh bay về phía sau năm mươi trượng, hắn lăn lộn vài vòng mới đứng dậy được. Hắn phun ra một ngụm máu, hắn không ngờ, Cốc Nam Hải thực lực cường hãn đến như vậy.

Bên dưới, Bạch Văn Sơn chăm chú nhìn cử động của Cốc Nam Hải, Song Long chỉ là đệ nhị chỉ pháp của Niêm Hoa Môn. Thủ pháp của Cốc Nam Hải nhanh, gọn dứt khoát khiến hắn không ngờ tới. Lời vừa niệm, đối phương đã bị trúng chiêu, đây là điều hắn chưa thể đạt được.

Long Ngao Thiên bên cạnh quan chiến, hắn vỗ tay khen ngợi “Uy lực chỉ pháp Niêm Hoa Môn lợi hại, cấp bậc cửu phẩm tông sư thì triển có khác”

Hắn nói xong, liền ra ám hiệu cho sáu tên cửu quý đồng loạt xuất hiện. Lúc này một mình Cốc Nam Hải đối đầu trực tiếp với sáu thành viên của cửu quý.

Khán đài bên dưới, người quan chiến không ngừng chờ mong. Bọn họ biết uy danh vang dội của tổng quân nội vụ Cốc Nam Hải. Người duy nhất kề cận quốc vương, cũng là cao thủ số một, số hai của Thiên Minh Quốc. Lần này được tận mắt quan chiến, đây là điểm phúc nhiều đời tích tụ lại.

Cốc Nam Hải vẫn đứng dừng, không bộc lộ một tia rung động. Hắn hướng thủ chương về phía vị trí quốc vương. Thịnh linh một thanh trường đao phía sau bình phong bắn ra, bị hắn thu vào trong tay.

Phương Triết mờ to mắt ra nhìn, đây là thủ pháp vô cùng lợi hại. Hắn chú ý quan sát, xung quanh Cốc Nam Hải không hề có linh khí ba động, điều này nói lên hắn không có học Luyện Khí Quyết. Đây chắc chắn là một môn võ công độc môn, có thể hấp thu đồ vật từ một khoảng cách xa. Đây là điều không phải người luyện võ nào cũng có thể có được.

Lúc này, Cốc Nam Hải trong tay cầm trường đao, chuôi đao hình đầu rồng màu đỏ rực, trông vô cùng bá khí. Khí kinh hắn bộc phát ra xung quanh, khiến người người run rẩy.

Long Ngao Thiên âm thầm ra ám hiệu cho sáu tên cùng tấn công một lượt. Cả sáu tên, mỗi người một sở trường bao vây lấy Cốc Nam Hải. Sáu tên, tên nào cũng đẳng đẳng sát khí, bọn chúng là thành viên của Dạ Sát Cửu Quý Đoàn chuyên ám sát địch nhân. Bọn chúng không sợ chết.

Tên Quý Nhất xộc quạt ra, nắm cây ám khí xuất hiện liền bắn về phía Cốc Nam Hải, Cốc Nam Hải nhẹ nhàng dùng đao đánh ám khí đi nơi khác. Quý Cười xuất hiện phía sau, sở trường phi đao, hắn phóng liên tục mười phi đao vây quanh lấy Cốc Nam Hải, Cốc Nam Hải phóng sang một bên, tiện tay chém một đao đẩy lùi hắn lui về sau.

Quý Ngũ thấy vậy, phóng sợi xích mâu về phía Cốc Nam Hải chủ yếu là muốn trói buộc Cốc Nam Hải lại, nhưng động tác của hắn quá chậm. Xích mâu chỉ quấn lấy trường đao, Cốc Nam Hải vung đao, kéo hắn về phía mình, một đao chém rụng tay hắn. Hắn nhất thời ngã xuống, ôm cánh tay la hét.

Lúc này chỉ còn lại Quý Lục Miêu Linh, Quý Bát Hồ Sát, Quý Cửu Hoàng Phong thực lực vẫn còn ở đỉnh phong. Ba người này nhìn nhau, sau đó Cửu Quý làm ra một động tác, lấy một bình sứ ra, bên trong có một con ong màu đen sọc vàng, nó vừa ra khỏi bình liền theo chỉ thị của Quý Cửu tấn công Cốc Nam Hải.

Cốc Nam Hải không biết con ong này có tác dụng gì, ít ra hắn đoán là ong độc, nên không khinh địch, cước bộ nhanh chóng thoái lui. Sẵn chém hai nhát về phía con ong để đẩy lùi nó. Con ong tốc độ nhanh hơn hắn, nó trực tiếp xuyên qua lớp phòng thủ của hắn, xuất hiện trước mặt làm ra một động tác như muốn đốt hắn.

Cốc Nam Hải nhất thời lúng túng, thủ chương tung ra nhanh chóng bóp chết nó. Thủ chương mặc dù tầm thường, nhưng vẫn là nội lực của một cường giả cửu phẩm, con ong hầu như bị đốt cháy, chỉ còn là bột mịn.

Long Ngạo Thiên ở xa quan sát, khỏe miệng hắn nhếch lên một nụ cười âm hiểm. Hắn biết, đối phương đã trúng ám chiêu.

Cốc Nam Hải thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt hắn ngạc nhiên nhìn về trước, phát hiện con ong đang bay trở về cái bình sứ. Tên Quý Cửu thu bình sứ vào trong, hai tên Quý Lục cùng Quý bát đã biến mất. Hắn bắt giác cảm thấy không ổn, lúc này bên dưới hạ thân, hai tên Quý Lục và Quý Bát đã khóa chặt chân hắn, không để hắn thoát được.

Hắn có một tuyệt kỹ, gọi là Bách Bộ Phong, thân như gió, có thể thoát khỏi khốn cảnh trong vòng hai hô hấp. Nhưng giờ hắn đã bị khóa chặt, không thể thi triển được. Hắn liền giơ thanh trường đao lên định chém xuống hai tên này, nhưng hắn không thể, hắn hoàn toàn bị tê liệt.

Lúc này hắn mới biết đã trúng độc của con ong, vừa rồi động tác bóp nát con ong chẳng qua là một loại ảo giác. Hắn chỉ là quơ loạng choạng trong hư không.

Đối phương có thể tính toán từng động tác như vậy, xem ra rất hiểu hắn. Tròng diện này chủ yếu là nhằm vào hắn. Hắn đã bị trúng kế.

Lúc này từ phía sau, một thanh chủy thủ đã đâm xuyên qua hắn, không hề cho hắn bất kỳ cơ hội nào phản kháng.

Bên dưới khán đài toàn bộ người quan chiến đều chấn kinh. Một đại tổng quản nội vụ, đã bị ám toán. Hầu như toàn trường im lặng, không một âm thanh phát ra.

Cốc Nam Hải ngoáy đầu lại nhìn, người ám toán hắn chính là Lô Quốc Công. Một lão già ngoài bảy mươi, nhưng thân thủ vô cùng cơ động, vô ảnh vô tung. Lão ra tay ám toán từ lúc nào, Cốc Nam Hải không hề hay biết.

Hắn phun ra một ngụm máu, rồi khụy xuống đất. Trong thanh chủy thủ lại có độc, một loại độc cực mạnh. Ánh mắt hắn quét qua một vòng toàn trường, nhất thời tuyệt vọng. Quốc vương, ta không xong rồi.

Lô Quốc Công đứng phía sau cầm chủy thủy vẫn chưa chịu buông ra, lão muốn chắc chắn rằng Cốc Nam Hải phải triệt để không còn sức hoàn thủ mới buông tha, vì người này là một cường giả, nội công vô cùng thâm hậu. Chỉ cần một sơ sẩy nhỏ là đối phương lập tức thoát được. Đây chính là tâm địa của một gã sát thủ lâu năm, chứ không đơn thuần là một lão quốc công.

Lão nhìn Cốc Nam Hải hoàn toàn mất đi sức phản kháng, sắp mất đi lý trí. Lão mới buông chủy thủ ra, nhưng... lão không làm được.

Lão phát giác ra rằng, cánh tay đã bị ai đó cắt đứt rồi. Lão lùi về sau hai bước trong sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người xung quanh. Trên bề mặt lối đài lúc này xuất hiện một vết cắt vô cùng sắc bén. Vết cắt này xuất phát từ vị trí quốc vương Đoàn Thiên Khải.

Hắn đứng trên đài cao nhìn xuống, ánh mắt đầy sát khí, trong tay cầm Nhân Hoàng Kiếm, khí thế nhất thời bạo phát ra xung quanh.

Đây chính là chân dung của quốc vương Đoàn Thiên Khải, tay cầm Nhân Hoàng Kiếm. Đây là hình ảnh, đã rất lâu rồi người dân Thiên Minh Quốc mới được chiêm ngưỡng lại một lần. Mỗi lần Nhân Hoàng Kiếm xuất thế là máu chảy thành sông. Bởi vì Nhân Hoàng Kiếm vô cùng bá đạo.

Hắn chậm rãi phi thân xuống lối đài, tiến lại gần Cốc Nam Hải, nhét vào miệng Cốc Nam Hải một viên đan dược, rồi phong bế huyết vị. Tay hắn nhẹ nhàng chạm vào lưng, thanh chủy thủ lập tức bị bắn ra.

Hắn đặt Cốc Nam Hải nằm xuống, rồi đứng thẳng dậy, khí thế bùng phát. Ánh mắt hắn gần như liếc năm tên cửu quý đang rụt rè phía xa. Nhân Hoàng Kiếm trong tay quơ ra năm nhát chém, nhát chém không hề gây ra bất kỳ ba động nào. Triệt để vô ảnh vô tung. Tiếp đó là năm tiếng hét thảm kêu lên. Năm cánh tay của năm tên cửu quý đều bị hắn cắt xuống không kịp phản kháng, không kịp bỏ chạy.

Hắn chậm rãi nói “Bốn vương không giết các ngươi, đã là một đại ân huệ!”

Hắn như chợt nhớ ra điều gì, nhìn sang Lô quốc công lúc này đang vô cùng chật vật. Hắn nói “Ngươi là.... Liệp Ảnh Từ Đạo Nhân?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Quỷ Diện Dao

Toàn trường lúc này đứng ngồi không yên, khi danh tự Liệp Ảnh Từ Đạo Nhân được thốt ra từ chính miệng quốc vương Đoàn Thiên Khải.

Đây chính là người sáng tạo ra bộ tuyệt kỹ “Liệp Ảnh Sát” vô cùng nổi tiếng. Giờ này nhiều người tỉnh mắt đã nhận ra sự tương đồng thân pháp của bọn người cửu quý. Nói như vậy, Dạ Sát Cửu Quý Đoàn cùng Liệp Ảnh Từ Đạo Nhân là cùng một thuyền.

Lúc này Lô quốc công sắc mặt vô cùng khốn khổ, lão ẩn giấu kỹ như vậy là đợi có một ngày hôm nay quang minh chính đại cho thiên hạ biết chân dung thật. Không ngờ tới, khi biểu lộ ra chân thân lại là hoàn cảnh như thế này.

Lão cời lớp nguy trang bên ngoài ra, lúc này không còn là khuôn mặt hòa ái của Lô quốc công nữa, mà biến thành một người hoàn toàn khác. Một trung niên nhân ngoài bốn mươi, với khuôn mặt lãnh khốc.

Đây chính là chân dung thật của Liệp Ảnh Từ Đạo Nhân. “Đạo” không phải người tu đạo, mà “Đạo” là hướng đi ám sát, con đường liệp sát của hắn. Vì thế hắn mới sáng tạo ra tuyệt kỹ “Liệp Sát Ảnh” danh chấn thiên hạ.

Long Ngao Thiên không nhìn được nữa. Hắn biết đối phương vô cùng mạnh. Đối phương có thể dễ dàng nghiền ép hắn, miếu sát hắn chỉ trong đầy mười hô hấp nếu là chân chính đối kháng. Đây là lý do hắn mới sử dụng thủ đoạn âm độc. Trước dùng độc hạ đối phương, sau dùng thủ đoạn ám sát Cốc Nam Hải. Cuối cùng kế hoạch chỉ thực hiện được phần sau, phần trước lại hoàn toàn thất bại.

Long Ngao Thiên vỗ tay “bốp bốp” tiến lại gần quốc vương Đoàn Thiên Khải. Hắn nói “Sư đệ quả nhiên danh bất hư truyền, Nhân Hoàng Kiếm quá lợi hại. Mỗi lần nghĩ đến Nhân Hoàng Kiếm, sư huynh trong lòng luôn bồn chồn lo lắng, không ăn uống nghỉ ngơi gì được...”

Đoàn Thiên Khải sắc mặt băng lãnh nói “Có gì người cứ nói thẳng, đừng có vòng vo!”

Long Ngao Thiên thấy vậy, tâm bình tĩnh lại. Hắn giờ phút này trong lòng nồn nao, giây phút thay đổi vương triều sắp đạt được. Hắn thoải mái vô cùng. Hắn chấp tay sau lưng, quay sang hướng khác nói “Chỉ cần sư đệ buông tay chịu chết. Sư huynh sẽ không truy cứu gia tộc của sư đệ, năm mươi vạn đại quân sẽ không công thành gây ra sinh linh đồ thần. Sư đệ phải cân nhắc cho kỹ!”

Đoàn Thiên Khải lúc này sắc mặt giãn ra, hắn cười ha ha nói “Người đánh giá cao mình quá rồi. Vì lý do gì không làm một đại tướng quân trên vạn người, lại nhúng tay vào việc đoạt chính lẫn này. Ta thật sự khâm phục người!”

Hắn bổ sung thêm “Ta cũng không phải sư đệ người, trước giờ vẫn luôn vậy. Trước kia ở Thiên Sơn Kiếm Phái, ta vì tình nghĩa huynh đệ gánh tội thay người, đã rời khỏi sư môn. Ta cùng Thiên Sơn Kiếm Phái vốn không còn quan hệ. Người nên tự trọng!”

Long Ngao Thiên tỏ ra tiếc nuối “Chính vì tình nghĩa người đối với sư huynh đây quá lớn, sư huynh mới không quên một sư đệ như người. Ta từ bỏ kế thừa chức vị trưởng môn Thiên Sơn Kiếm Phái, thay người chính nam phật bắc hai mươi lăm năm trời. Oai trấn tứ phương, người biết vì sao không?”

Đoàn Thiên Khải sắc mặt nhất thời thay đổi. Chẳng lẽ hắn không biết sao, người đã làm gì sư muội. Người từ bỏ trách nhiệm, ta gánh tội thay người rời khỏi sư môn. Mang theo sư muội về vương triều kế thừa vương vị. Nếu không phải vì sư muội, người nghĩ rằng tên tiểu nghiệt súc kia ra đời được hay sao. Người nghĩ ta không biết, người nghĩ ta là một tên ngu ngốc sao.

Chính bởi vì người thừa kế vương vị là nhị vương tử, không phải thân sinh người, nên người bày mưu tính kế tạo ra tràng cảnh như hiện tại. Đây quả thật là vô cùng ích kỷ. Bản tính háo thắng trước giờ vẫn không hề thay đổi.

Đoàn Thiên Khải lãnh đạm nói “Chuyện của người, ta không quan tâm!”

Hắn chìa mũi kiếm về hướng Long Ngao Thiên nói tiếp “Đến, đánh một trận sáng khoái!”

Long Ngao Thiên nhướng mày, hắn biết Nhân Hoàng Kiếm uy lực như thế nào. Kiếm khí sắc bén, vô ảnh vô tung. Kiếm chiêu xuất ra thiên biến vạn hóa, hầu như không có đường chống đỡ. Đây chính là tuyệt thế bảo kiếm lão chương môn Thiên Sơn Kiếm Phái đưa cho sự đệ hắn. Đây chính là của hồi môn mà lão già đó đã cho sư muội hắn, mà đáng lẽ ra phải là của hắn.

Hắn cắn chặt răng, trường đao xuất ra, quét một đường đao khí cực kỳ khủng bố về phía Đoàn Thiên Khải.

Đoàn Thiên Khải không chút do dự, tay kiếm quét dọc từ dưới lên trên, tạo thành một kiếm khí thẳng đứng, không những chặn lại được đòn tấn công của Long Ngao Thiên mà còn đẩy lùi hắn về sau mười trượng.

Bên dưới quan sát, Phương Triết không ngừng đánh giá. Kiếm khí của quốc vương vô cùng mạnh mẽ nhưng uy lực lại khủng bố. Chắc chắn một điều là kiếm pháp mà quốc vương tu luyện không thua kém gì Văn Du Tiên Kiếm Quyết của hắn. Về phần Long Ngao Thiên, hắn yếu thế hoàn toàn, nhưng sắc mặt không hề kinh hoàng, đây chính xác là còn giấu át chủ bài. Nếu không tâm trạng sẽ không thành thoi như vậy.

Trên hàng khán đài, số người quan chiến trong lòng nườm nượp lo sợ, họ muốn về nhưng không về được. Lối ra hầu như đã bị bọn người Long Ngao Thiên phong tỏa. Bọn họ nhìn kiếm khí và đao khí ác liệt, không biết lúc nào sẽ lạc hướng, cắt rời bọn họ.

Đoàn Thiên Khải lúc này cảm thấy thời gian đã đủ, hắn đứng thẳng người lại. Nhân Hoàng Kiếm xoay một vòng, ánh mắt sắc bén hướng về Long Ngao Thiên, niệm “Nhân Kiếm Thức: Tam Ảnh Phong Sát Trận!”

Thân ảnh hắn bắt đầu xuất hiện ba nơi khác nhau trên lối đài, tạo thành một thế kiếm chi thiên lên trời. Cả ba thân ảnh đồng thời bổ xuống một nhát kiếm hủy thiên diệt địa. Kiếm khí tỏa ra một loại uy áp vô cùng lớn, mặt đất như muốn bị cắt ra làm hai.

Từ trên không trung, một hư ảnh đại kiếm bổ xuống ngay người Long Ngao Thiên, Long Ngao Thiên sắc mặt ngưng trọng, hắn bộc phát toàn bộ sức lực, khí kinh cũng lan tỏa ra xung quanh, tạo thành hai thế đối đầu nhau. Hắn lấy trường đao ra chống đỡ với thanh đại kiếm, kinh lực khủng bố khiến hai chân hắn khụy xuống, thanh trường đao bị cong lại, đập vào người hắn, khiến hắn phun ra một ngụm máu.

Hắn đứng dậy quét vết máu đi, hắn cười hắc hắc nhìn về phía Đoàn Thiên Hải nói “Đúng là Nhân Hoàng Kiếm Pháp, vì huynh vô cùng sợ hãi!”

Đoàn Thiên Hải nhìn đối phương đã trọng thương, hắn nhếch miệng lên cười. Hắn chỉ mũi kiếm về phía Long Ngao Thiên nói “Chiều cuối cùng, xem như kết thúc ân huệ giữa ta và người!”

Long Ngao Thiên cười hắc hắc, hắn gạt đầu vỗ tay một hồi. Ánh mắt hắn nhất thời thay đổi, sắc bén trở lại. Lúc này, hắn đã bộc lộ ra sát khí.

Phương Triết nhận ra từng cử động nhỏ của Long Ngao Thiên, hắn bắt giác phát hiện tình huống phát sinh không ổn. Sát khí của Long Ngao Thiên đã bộc phát, sát khí đó rất khủng bố, chắc chắn một điều là Long Ngao Thiên chuẩn bị sử dụng át chủ bài. Hắn kể vai Bạch Văn Sơn thì thầm “Bạch huynh cùng những người khác nhanh chóng đến bên lối đài, bảo hộ dân lành, bọn họ tay không tác sát, e rằng không ổn?”

Bạch Văn Sơn thắc mắc, nhưng trước giờ Phương Triết phán đoán tình huống và đưa ra cảnh báo vô cùng chuẩn xác. Hơn nữa thái độ hắn vô cùng nghiêm túc. Chắc chắn hắn đã phát hiện ra chuyện gì rồi. Bạch Văn Sơn nhanh chóng lôi kéo Hoa Thiên Nhai, Kim Vô Lại thẳng hướng lối đài âm thầm chờ đợi. Chỉ có Ngô Tiên Nhi là lảng lạng bên cạnh Phương Triết không rời nửa bước.

Đoàn Thiên Khải lúc này, sau mười hô hấp vạn công, cơ thể hắn đã bắt đầu phát ra quang mang màu xích hồng. Hắn định dùng chiêu thức cuối cùng để tiễn Long Ngao Thiên lên đường, xem như kết thúc một phần ân oán của Long Ngao Thiên đối với hắn.

Hắn một đời không phân tranh, không muốn hơn thua vị sư huynh nữa rồi, luôn sống vì đồ kỵ này, nhưng vị sư huynh này ba lần bảy lượt tìm cách hãm hại hắn. Hắn vẫn không chấm dứt vì nể mặt sư muội hắn, nhưng lần này là quốc gia đại sự, hắn không thể cho đối phương cơ hội được nữa.

Hắn chỉ mũi kiếm về hướng Long Ngao Thiên, miệng khẽ niệm “Nhân Kiếm Thức: Nhân Kiếm Vô Địch!”

Một cơn gió bấc phát lên, một vệt lưu quang khổng lồ xuất hiện bắn về phía Long Ngao Thiên. Lưu quang tốc độ không nhanh cũng không chậm, nhưng tạo ra một loại uy áp khiến đối phương bất động, không thể di chuyển. Sau đó, thân ảnh của Đoàn Thiên Khải như những mũi tên bốn phương tám hướng chỉ tấn công một mục tiêu, đó là Long Ngao Thiên. Từng đường kiếm bổ xuống, chém ngang, quét tới chí vào một mục tiêu duy nhất là Long Ngao Thiên. Đất đá lúc này bay tán loạn, toàn trường hầu như náo động.

Tất cả mọi người bên khán đài quan sát, Long Ngao Thiên trúng chiêu này chắc chắn là thân thể bị băm thành từng mảnh nhỏ.

Trên lôi đài lúc này chỉ còn lại một mình thân ảnh Đoàn Thiên Khải thu kiếm, đối diện là một tràng cảnh hỗn loạn, bụi bay tứ phía.

Lớp bụi mù từ từ tiêu thất, lộ ra khung cảnh trước mắt khiến vạn người ngỡ ngàng.

Trước mặt Long Ngao Thiên, có một thanh đại đao màu xích hồng, có chuôi đao hình mặt quỷ, vô cùng đáng sợ. Quang mang nó tỏa ra một loại cảm giác vô cùng khó chịu. Loại uy áp này, là một thứ tà ác, đối với cảm xúc người bình thường sẽ nắn cảm đối nghịch.

Long Ngao Thiên chậm rãi nói “Tên nó là Quỷ Diện Đao!”

Phượng Triết bên dưới nhìn thanh Quỷ Diện Đao, hần không chớp mắt được. Loại uy áp này tỏa ra một loại tà khí, hần có thể cảm nhận được. Thậm chí trong túi càn khôn, Bạch Nhật Phi Kiếm không ngừng rung động, không ngừng nhúc nhích, điều này nói lên. Quỷ Diện Đao có linh tính, nó không phải binh khí bình thường mà là linh khí.

Nếu hần suy đoán đúng, vậy thì tình thế hoàn toàn bị đảo ngược.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Thê thảm

Cách đây năm năm, Long Ngao Thiên tình cờ nhặt được Quỷ Diện Đao ở một di tích cổ trên chiến trường Đông Hải.

Khi đó hần dẫn hai mươi vạn thủy quân đến một quần đảo vô danh ở Đông Hải để bình định phản loạn. Trong lúc gần co, tàu chiến của hần bị đắm. Hần chìm xuống biển và rơi vào một vùng di tích cổ. Nơi đó có một thanh đại đao, có chuôi đao hình mặt quỷ. Đao này bị thời gian làm cũ kỹ thành một thanh sắt vụn, nhưng vẫn còn sắc bén, chém sắt như chém bùn.

Thế là hần giữ lại bên mình, hần tốn rất nhiều công sức vẫn không thể nào trùng tu thanh đao như mới được. Không thọ rèn nào đủ trình độ hun đúc nó. Nó vẫn luôn ở trạng thái bị hoen ố, rỉ sét. Cải tạo lại không thể, hần đành giữ nguyên ngoại hình cũ kỹ, lúc nào cũng đeo trên vai. Xem như một người bạn trên chiến trường.

Năm tháng trước.

Vào một ngày hần dẫn năm ngàn kỵ binh đến một vùng duyên hải. Bởi vì trước đó hần nhận được tin tức, có hai mươi thuyền hải tặc đánh cướp một ngôi làng chài.

Khi đội kỵ binh hần đến nơi, toàn bộ dân làng chài hơn hai nghìn người, từ già trẻ lớn bé đều bị sát hại dã man. Hần nổi cơn thịnh nộ, cầm đại đao mặt quỷ một mình xông pha vào mười nghìn tên hải tặc cuồng sát.

Khi đó, máu chảy thành sông, mặt biển nhuộm đầy máu bọn hải tặc. Hần khi đó hóa thành một sát thần, thẳng tay sát phạt không chừa một tên. Khi đó, hần nhận ra thanh đại đao không phải phẩm vật, mỗi một nhát đao phóng ra những đoàn hỏa diễm, hỏa diễm đến đâu, nơi đó đều bị thiêu rụi. Thậm chí hỏa diễm có thể chém đứt mặt nước biển ra làm hai phần. Thanh đại đao nhận hần làm chủ, trong đầu hần bất ngờ xuất hiện danh tự “Quỷ Diện Đao”. Những dòng tin tức về Quỷ Diện Đao không ngừng tuôn trào vào đầu hần, khiến hần mê mẩn, hần sung sướng, hần thật sự có khả năng nghịch thiên. Với Quỷ Diện Đao, nghịch thiên chỉ vật hần có thể trở thành hùng bá toàn bộ Trung Châu.

Trở lại tràng diện trên lôi đài.

Đoàn Thiên Khải sau khi tung ra chiêu thức mạnh nhất, hần thở hồng hộc. Khí lực hầu như bị rút cạn kiệt. Trong khi đó, đối phương Long Ngao Thiên đã lấy lại được trạng thái đỉnh phong, trước mặt hần là một thanh xích đao đang treo lơ lửng. Thanh đao đó vô cùng quái dị, nó tỏa ra một loại khí tức khiến tâm trí hần hoảng loạn, sợ hãi. Đây chính là lần đầu tiên, hần đối diện với Long Ngao Thiên sinh ra cảm giác sợ hãi.

Long Ngao Thiên cười hắc hắc, vói tay chụp lấy chuôi Quỷ Diện Đao. Hần cười mỉa mai “Tên nó là Quỷ Diện Đao, trước khi chết cho ngươi mở mang tầm mắt một lúc”

Hần nói rồi, một tay quơ đao qua bên phải khán đài. Một đoàn hỏa diễm hùng vĩ bốc lên, quét một đường thẳng cắt khán đài ra làm hai. Động tác quá bất ngờ, không ai có thể phản kháng, những người bị hỏa diễm bao phủ toàn bộ tiêu thất, không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Phượng Triết một bên vô cùng sửng sốt, tên này là một tên điên. Hần ra tay quá nhanh, hầu như không ai biết trước ý hần sẽ đánh úp những người bình thường tay không tác sát.

Đoàn Thiên Khải thấy tình huống như vậy, hần nghiêng răng kéo kẹt. Đây chính là chân chính đại ma đầu. Người bình thường không hiểu chuyện cũng dính ma chướng hần. Đây là muốn đại khai sát giới hay sao.

Long Ngao Thiên ngấm hần một lúc, như thể trước khi tiến vị sư đệ lâu năm lên đường, hần muốn nhớ kỹ người này. Đây là quốc vương Thiên Minh Quốc, cũng là huynh đệ đồng môn với hần. Đáng tiếc thế gian này không thể có hai vua được.

Hần cảm Quỷ Diện Đao phóng tới, Đoàn Thiên Khải sắc mặt ngưng trọng. Trong sát na, hần biết dù đã chuẩn bị kỹ như thế nào vẫn không tránh được thiên ý. Hần có thể đoán trước mưu đồ đối phương, có thể âm thầm xử lý năm mươi vạn đại quân bao vây xung quanh Vương thành, nhưng là không thể tính toán được đối phương. Đây chính là thiên ý, hần chấp nhận buông bỏ.

Nhân Hoàng Kiếm vào thủ thế, hần một tay cầm chuôi kiếm, một tay chống đỡ lưỡi kiếm. Đoàn hỏa diễm cực kỳ khủng bố lao tới, kèm theo là một hư ảnh Hỏa Diễm Đao áp sát. Hần chống cự không nổi.

Một âm thanh kinh khủng phát ra, toàn trường hầu như bị choáng váng. Hỏa diễm bạo phát bên trên lôi đài, khiến tầm nhìn bị che khuất.

Sau mười hô hấp, Đoàn Thiên Khải bị đánh văng về sau năm mươi trượng. Nhân Hoàng Kiếm gãy làm đôi, trên ngực hần một vết cắt, máu rỉ xuống. Nếu không có Thiết Bó Y, hần đã bị cắt làm đôi. Hần phun ra một ngụm máu, ý thức dần dần tiêu thất.

Những người quan chiến lúc này đã không thể nào biết được vận mệnh của mình sẽ đi về đâu. Mới vừa rồi, hơn nghìn người đã bị hòa diễm thiêu rụi sạch sẽ không để lại bất kỳ dấu vết gì. Giờ quốc vương Thiên Minh Quốc thất bại thảm hại như vậy. Bọn hắn nhất thời, không biết đứng về phe nào.

Long Ngạo Thiên khoái chí cười ha ha, tiếng cười hân vang dội khắp mọi ngõ ngách trong quảng trường. Hắn đã thật sự thắng, đại công cáo thành.

Ánh mắt Long Ngạo Thiên chớp động, hắn phát hiện Đoàn Thiên Khải chưa chết. Đoàn Thiên Khải tay vẫn còn cử động ánh mắt mở ra nhìn về hướng hắn.

Ngay cả Đoàn Thiên Khải, vốn chấp nhận buông bỏ, không ngờ bản năng bất khuất của hắn tự động trỗi dậy chèo chống. Nhưng cho dù là còn ý thức thì làm được gì, khi mà đối phương quá mạnh. Ngay cả tuyệt phẩm bảo kiếm Nhân Hoàng Kiếm còn bị gãy, hắn thì làm được gì.

Long Ngạo Thiên thấy đối phương đang nhìn mình chăm chú, như là hồi dương phản chiếu.

Lúc này, một vài giọt mưa nhỏ giọt xuống, rơi trên mặt hắn. Hắn sờ lấy rồi nhìn lên bầu trời. Sau đó hắn cười lớn lên, nhìn Đoàn Thiên Khải mỉa mai “Ngay cả ông trời cũng đang tiếc thương cho người sao?”

Ánh mắt hắn đảo một vòng tất cả thí sinh tham gia Thiên Tài Chiến. Hắn đồng đặc nói “Để ta cho người biết tất cả những người quy thuận người chỉ là giả tạo. Khi con người đứng bên bờ sống và chết, bọn họ chắc chắn sẽ phản bội người. Đây xem như là ân huệ sư huynh ban cho người ra đi thoải mái!”

Hắn xoay người, hướng về phía thí sinh Thiên Tài Chiến khu vực Trung Châu nói “Nếu các người muốn tiếp tục sống, thì đến và vào mặt tên quốc vương các người một cái. Không cần dùng quá sức, quá sức hắn sẽ chết!”

Chín tên thí sinh khu vực Trung Châu trong lòng sợ hãi. Bọn hắn biết không phải đối thủ của đại tướng quân Long Ngạo Thiên, còn si nhục quốc vương lại là một trọng tội. Dù hắn có sống sót tiếp, gia tộc hắn cũng bị người đời khi dễ.

Một trong chín tên thì thầm “Đại tướng quân Long Ngạo Thiên sau sự việc này, chắc chắn nắm vương vị. Sau này chúng ta gọi hắn là vương. Xem như nghe lời hắn trước thời hạn vậy...”

Hắn nói xong, liền tiến về trước mặt quốc vương Đoàn Thiên Khải làm ra một vẻ tôn kính nói “Quốc vương, xin thứ lỗi!”

Hắn và lên mặt quốc vương một cái, âm thanh không lớn nhưng trong lòng người quan chiến căm phẫn, nhưng bất lực. Họ không có lá gan đó, cũng không có năng lực đó.

Long Ngạo Thiên thấy tình huống như vậy, nét mặt hắn vô cùng thích thú. Hắn cười ha ha không ngừng. Hắn lại nhìn những tên còn lại nói “Còn các người, vậy là chọn con đường chết!”

Tám tên còn lại của thí sinh khu vực Trung Châu nhất thời phân vân, rồi cũng làm ra một quyết định. Tiến về quốc vương Đoàn Thiên Khải. Toàn trường lúc này căm nín, không phát ra bất kỳ âm thanh nào. Chẳng lẽ, chính khí凛凛 trước giờ của bọn họ toàn là giả dối sao.

Long Ngạo Thiên đã mãn nguyện rồi, đã quá thỏa mãn rồi. Hắn thật sự sung sướng đến độ muốn lập tức nhảy lên vương vị. Bọn người Thiên Minh Quốc đã thuận phục hắn. Hắn lại nhìn sang những thí sinh khu vực Bắc Thượng, Tây Thục và Đông Hải. Hắn lãnh đạm nói “Các người cũng đều lên đi!”

Tất cả các thí sinh khu vực Bắc Thượng, Tây Thục và Đông Hải nhìn nhau, âm thầm cảm giác không ổn. Bọn họ chỉ là khách, đến Trung Châu tham gia Thiên Tài Chiến không liên quan. Giờ tên sát thần đó bảo hắn khi dễ một vị quân vương sắp chết. Bọn họ khó mà làm được, nhưng tình thế bức bách. Bọn họ cần tính mạng mình hơn.

Sau một hồi cân nhắc, mười ba tên thí sinh còn lại Thiên Tài Chiến đều tiến về vị trí quốc vương đang vô cùng thống khổ. Hắn đang bị những hậu bối si nhục.

Lần lượt từng người tiến lại gần quốc vương và một cái, khiến lòng người nhói đau. Một vài người quan chiến bên khán đài không nhìn được, nước mắt chảy ra, nhưng họ không dám lên tiếng. Bọn họ mà lên tiếng, bọn họ chắc chắn phải chết.

Con mưa lúc này đã bắt đầu trút xuống, giọt mưa không lớn về kích thước, nhưng nó làm trĩu nặng lòng người. Hắn, một vị quốc vương hùng mạnh, giờ vô cùng thê thảm. Hắn tuyệt vọng rồi.

Trong lòng Phương Triết cũng vô cùng khó chịu, hắn cho rằng chuyện này không hề liên quan đến hắn. Hắn không muốn quản chuyện nội bộ Thiên Minh Quốc, hắn nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trong túi càn khôn lúc này... Bạch Nhật Phi Kiếm nhúc nhích. Từ khi thanh tiêu kiếm biến hóa, đã có một sợi dây gắn kết hình thành, chỉ là cần phải có một điều kiện. Điều kiện này hắn chưa chấp nhận.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Long Ngạo Thiên, cũng là lúc Long Ngạo Thiên nhìn về phía thí sinh khu vực Nam Hạ. Bốn mắt nhìn nhau, Long Ngạo Thiên khẽ nhướng mày.

Về đặc ý của Long Ngạo Thiên như bị gián đoạn lại. Hắn chú ý đến Phương Triết, ánh mắt của Phương Triết vô cùng sắc bén. Trong đó có một sự cương quyết, không hề sợ hãi.

Hắn nhìn về phía Phương Triết, lạnh đạm nói “Người muốn chết?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Liên Hoa Kiếm

Ánh mắt Long Ngạo Thiên nhìn chăm chăm vào Phương Triết đưa ra một lời hăm dọa “Người muốn chết?”

Lời Long Ngạo Thiên vừa nói ra khiến Bạch Văn Sơn nhất thời kinh sợ. Bọn họ không có khả năng đối kháng người này. Đây là sát thần, thực lực hoàn toàn áp đảo bọn họ. Hơn nữa Quỷ Điện Đào nghịch thiên như vậy, bọn họ càng giống như một con kiến. Đối phương tùy thời có thể dè chết.

Sắc mặt Phương Triết lúc này đã có một sự dao động, Hắn không muốn trả lời. Chuyện này không phải chuyện của hắn, hắn cũng không muốn hành nghiệp trượng nghĩa. Nhưng mà đối phương quá phận, đối phương đã thực sự chọc giận hắn.

Thân ảnh hắn biến mất, vô ảnh vô tung. Lúc mọi người nhận ra, hắn đã đứng bên cạnh quốc vương. Hắn ngồi xuống soát người quốc vương tìm kiếm thứ gì đó. Sau một hồi, hắn lấy ra

một lọ đan dược, đây chính là cực phẩm liệu thương đan trước đó đã cho Cốc Nam Hải sử dụng. Trong lọ chỉ còn một viên duy nhất màu hồng nhạt. Hắn mở miệng Đoàn Thiên Khai ra rồi nhét vào.

Long Ngao Thiên thấy vậy, hắn nhất thời nóng giận. Một đao chém về phía Phương Triết, một đoàn hỏa diễm xuất hiện quét qua hắn. Khi đoàn hỏa đi qua, thân ảnh hắn cùng quốc vương cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Khi nhìn lên vị trí quan chiến trên đài cao của vương tộc. Mọi người phát hiện Phương Triết cùng quốc vương đã ở đó từ bao giờ. Bàn tay Phương Triết nhẹ nhàng chạm lên vai quốc vương, rồi truyền vào một luồng linh khí tinh thuần. Luồng linh khí chảy dọc kinh mạch, giúp quốc vương khai thông tất cả huyết mạch tắc nghẽn. Lúc này sắc mặt quốc vương đã có khí sắc trở lại. Hắn mở mắt ra nhìn Phương Triết.

Phương Triết an ủi “Chuyện còn lại quốc vương cứ giao cho ta!”

Hắn đối quốc vương Đoàn Thiên Khai ấn tượng vô cùng tốt, người này cũng đã cấp hắn thân phận học sinh của Đệ Nhất Học Viện. Xem như là coi trọng hắn, lại ban cho hắn đất phong ở Vương thành. Đây cũng xem như đối với phương gia ban một ân tình. Quốc vương nhìn hắn gật đầu, cũng là lúc thân ảnh hắn lại một lần nữa biến mất.

Sau một hô hấp, trên giữa lối đài hắn lại xuất hiện một lần nữa. Hắn đứng đối diện Long Ngao Thiên năm mươi trượng.

Long Ngao Thiên lúc này vô cùng sững sốt, thân thủ của tên nhóc đối diện vô cùng linh hoạt, cước bộ vô ảnh vô tung. Cảnh giới này, hắn bản thân ngoài cửu phẩm cũng chưa chắc đạt được. Nhưng hắn không quan tâm, hắn có Quý Điện Dao, thiên hạ vô địch.

Hắn nhìn Phương Triết xác nhận lại một lần nữa “Ngươi thực sự muốn đối nghịch với bốn tướng quân?”

Phương Triết không trả lời, hắn tay cầm Ngân Hoàng Kiếm chỉ về Long Ngao Thiên, điềm tĩnh nói “Đến, đánh một trận sáng khoái!”

Hắn dứt lời, cước bộ lập tức hướng về trước, một hô hấp tiếp theo Ngân Hoàng Kiếm đã trực tiếp tiếp cận, một kiếm đâm thẳng. Với động tác của Long Ngao Thiên, hắn không thể đỡ được “Đoạt Thiên Kiếm” của Phương Triết. Nhưng Quý Điện Dao dễ dàng gạt lưỡi kiếm sang một bên, sẵn bồi một nhát hỏa diễm chém ngược lại. Phương Triết nhất thời thoái lui.

Hắn bắt ngờ “Đao có linh trí?”

Hắn không nghĩ tới Quý Điện Dao thực sự có linh tính. Bạch Vi Nhất trưởng lão từng đề cập, có một số bảo khí không tồn tại trong thế gian này có linh tính, người ta gọi đó là linh khí. Linh khí thường có uy lực kinh thiên động địa, có thể tự nó nhận chủ sẽ phát ra chân chính uy lực. Đây chính là lý do, hắn thường xuyên tích huyết nhận chủ. Nhưng Bạch Nhật Phi Kiếm không hề có phản ứng.

Hắn tin tưởng, Quý Điện Dao không phải phạm vật, cũng như Thú Linh Liên hắn đang đeo cũng không phải phạm vật. Hắn lại nhìn sang hộ oản của Kim Vô Lại, hộ oản đó cũng không phải phạm vật.

Hắn muốn xác nhận thêm một lần nữa.

Ngân Hoàng Kiếm hướng về trước, khí thế không ngừng bộc phát ra xung quanh. Đây chính là thức cuối cùng Vân Du Tiên Kiếm Quyết, Vân Du Tiên Thiên Kiếm. Chiêu mạnh nhất mà hắn chưa từng dùng đến trước đó. Bởi vì trước giờ chưa từng có ai xứng để hắn vận dụng.

Hôm nay hắn muốn dùng nó, đối phó với Long Ngao Thiên.

Lúc này một hư ảnh đạo nhân khổng lồ xuất hiện, tay cầm trường kiếm uy thế vô cùng bá đạo. Mặc dù là hư ảnh, nhưng giọt mưa rơi xuống, không hề xuyên qua được. Hư ảnh vô cùng chân thật.

Mũi kiếm hắn đâm về trước, tức thì hư ảnh đạo nhân cũng đâm về trước một nhát, tốc độ vô cùng nhanh, nhanh như muốn xé rách cả không khí. Long Ngao Thiên nhú mày, hắn biết chiêu thức này vô cùng khủng bố, hắn ngoài cửu phẩm tông sư cảnh giới nhưng không thể dự đoán được uy lực của chiêu thức này. Hắn không dám khinh thường.

Hắn cầm chặt chuôi đao, khí thế hắn cũng bộc phát. Hắn hét lên “Phản Thiên Hóa, phá!”

Nhát chém vừa ra, một ngọn hỏa diễm bùng phát bắn về phía chiêu kiếm của Phương Triết. Hỏa diễm như như con ốc khổng lồ thổi bay chiêu kiếm của Phương Triết, đánh bật hắn lui về phía sau mười bước. Hắn phun một ngụm máu. Hắn chưa kịp định thần lại, Long Ngao Thiên đã phóng tới, chém một đao ngay ngực hắn, hắn dùng Ngân Hoàng Kiếm chống đỡ kèm theo một lớp linh khí hộ thân. Nhưng không thể phản kháng, Ngân Hoàng Kiếm bị cắt đứt làm hai dễ dàng như một thanh kiếm gỗ. Lưỡi đao chém hắn bay về sau năm mươi trượng, ghim hắn dính vào bức tường phía sau, bức tường đổ sụp xuống, kể đến cả tòa nhà cũng đều bị sụp đổ.

Tất cả mọi người không người nào khép lại được miệng mình. Quý Điện Dao thực sự vô cùng bá đạo, uy lực quá mạnh.

Phương Triết lúc này từ trong đồng đồ nát phóng ra bên ngoài. Hắn lúc này quần áo đều toi tả. Hắn lại phun thêm một ngụm máu, đòn vừa rồi quá mạnh. Nếu hắn không đề phòng tạo một lớp phòng ngự, hắn đã bị trọng thương.

Hắn đánh giá thực lực của Long Ngao Thiên bất quá là ngoài cửu phẩm, nhưng thêm thanh Quý Điện Dao quý dị, hắn không có đường thắng nếu đối đầu trực tiếp.

Chiêu thức Vân Du Tiên Kiếm Quyết vừa rồi, người bình thường chỉ thấy một hư ảnh của một thanh đại kiếm khổng lồ. Nhưng thực chất, hắn bổ sung thêm một trăm kiếm khí tấn công Long Ngao Thiên, nhưng đều bị Quý Điện Dao chống đỡ dễ dàng, tốc độ của Quý Điện Dao nhanh hơn cả hắn. Đó chính là nguyên nhân, hắn không thể nào dụng vào người Long Ngao Thiên được. Quý Điện Dao thực sự có linh tính. Nó luôn bảo vệ chủ nhân nó vô cùng cẩn thận.

Hắn nhìn Ngân Hoàng Kiếm trong tay bị gãy làm hai, hắn không thất vọng. Vì Nhân Hoàng Kiếm còn gãy, nói chi chi là một thanh bảo kiếm mua trong tiệm bảo khí.

Long Ngao Thiên nhìn Phương Triết, hắn bên ngoài tỏ ra ngao ngễ, nhưng bên trong hắn đánh giá cao tiểu tử trước mặt. Chiêu vừa rồi, nếu không có Quý Điện Dao, hắn chống đỡ không nổi. Tay hắn lúc này vẫn còn đang ê ẩm.

Hắn đối với Phương Triết đã có sát ý. Hắn âm thầm nói “Ngươi đã chọc giận được bốn tướng quân. Sau hôm nay không một ai người Nam Hạ được rời khỏi đây”

Hắn cười hắc hắc nói tiếp “Bốn tướng quân đã cho ngươi và các bằng hữu ngươi cơ hội, chỉ là do ngươi không chịu nắm bắt lấy!”

Hắn dứt lời, một đao bổ về phía ba người Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại và Hoa Thiên Nhai. Ba người bọn họ, túc trực bên hàng khán đài để bảo hộ người dân bình thường, tay không tác sát. Hỏa diễm quá khủng bố, khiến bọn người Bạch Văn Sơn như bị thu nhỏ lại, bọn họ quá nhỏ bé trước sức mạnh của Long Ngao Thiên.

Phương Triết nhanh chóng xuất hiện trước mặt bọn họ, xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm, ngón tay khẽ điểm. Phi kiếm lơ lửng trước ngực hắn, mũi kiếm chỉ về hướng đoàn hỏa diễm đang lao tới.

Hắn quát lớn “Xuyên Tâm Kiếm, phá!”

Trong sát na, khi đoàn hòa diễm tiếp cận Phương Triết chỉ còn không đến một trượng, phi kiếm bắn về trước như xé rách không khí, một lưu quang lóe lên va chạm với Quỷ Điện Dao tạo ra một âm thanh cực kỳ lớn. Đoàn hòa diễm bị Bạch Nhật Phi Kiếm áp chế, đẩy lùi Long Ngạo Thiên về sau mười bước chân. Áp lực quá lớn, khiến Long Ngạo Thiên không chịu được phun ra một ngụm máu.

Hắn vẫn là người bình thường, có nội công thâm hậu nhưng đối với dư chấn của linh lực, hắn không có khả năng chống đỡ được.

Trên lời dài, một vết hằn cực kỳ lớn vẫn còn lưu lại.

Xuyên Tâm Nhất Kiếm vừa rồi bá đạo, nhưng vẫn không làm suy yếu được Quỷ Điện Dao.

Long Ngạo Thiên thở hồng hộc, hắn nhìn về phía thiếu niên đối diện. Thủ đoạn tên này không phải là một kiếm sĩ bình thường có thể bạo phát ra uy lực như vậy. Tên thiếu niên này vô cùng đáng sợ. Hắn vẫn còn sợ hãi chiêu vừa rồi, nếu không phải Quỷ Điện Dao hấp thu hết uy lực, hắn chắc chắn đã tan xương nát thịt.

Phương Triết tiếp tục giơ bàn tay ra một bên. Chín mươi chín thanh phi kiếm trúc cùng Bạch Nhật Phi Kiếm xuất hiện, xếp thành một hình hoa liên, xoay đều trên bầu trời. Đây chính là Liên Hoa Kiếm thức thứ hai của Ngự Kiếm Quyết do Thiên Sơn Tán Nhân sáng tạo.

Toàn bộ khán đài lúc này như đang xem Phương Triết diễn tạp kỹ. Hình ảnh rung động này chỉ có ở bên ngoài Vương thành, do những kỹ nhân đệ sĩ biểu diễn thần hồ kỳ kỳ bán thuốc gia truyền mà thôi.

Ba người Bạch Văn Sơn ở phía sau lưng cũng động dung rồi. Trước đó là “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” uy lực đã không thể nào dùng lời nói miêu tả được. Giờ đây, một đài sen, được xếp từ những thanh tiểu kiếm lơ lửng trên bầu trời. Đây như một giấc mơ, hoặc chỉ là có trong trí tưởng tượng của bọn hắn.

Bên phía Long Ngạo Thiên cũng đứng ngồi không yên, hắn nhìn khí thế như vậy. Trong lòng không hề yên tâm, mặc dù có Quỷ Điện Dao bảo hộ. Hắn bắt đầu sợ hãi, dùng một tay hấp thu lấy thanh trường đao cổ thủ. Hắn vẫn chưa dám đặt niềm tin triệt để vào Quỷ Điện Dao được. Mạng sống là của hắn.

Phương Triết điểm hai ngón tay về trước, Liên Hoa Kiếm xoay tròn, rồi hóa thành lưu quang bắn về phía Long Ngạo Thiên. Từng lưu quang như những cơn mưa sao băng bắn xuống, uy lực khiến toàn bộ lời đài chấn động, đất đá bị bong tróc, bụi bay tán loạn.

Mặc dù những lưu quang vô cùng khủng bố, rất mạnh nhưng bản chất vẫn là những tiểu phi kiếm bằng trúc. Uy lực có lớn, vẫn bị những đoàn hòa diễm đốt cháy khi chạm vào nó. Cảnh tượng này giống như chín mươi chín con thiêu thân lao vào lửa. Hầu như không hề có một tác dụng nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 105: Đồng lòng

Long Ngạo Thiên lúc này đã lấy lại được vẻ đắc ý. Hắn cười hắc hắc nói “Thần vật nghịch thiên bảo vệ bốn tướng quân, người có khả năng tổn hại được bốn tướng quân sao?”

Hắn đắc ý bởi vì những thanh phi kiếm như con thiêu thân lao vào, chỉ còn lại hơn mười thanh. Mỗi một thanh phi kiếm tiêu thất, trong lòng hắn thêm một cảm giác an toàn. Tiểu tử này hết chiêu, cũng là lúc kết thúc.

Lúc này chỉ còn lại hai thanh phi kiếm phóng xuống, tốc độ không như những thanh trước đó. Hai thanh phi kiếm xoay vòng, thoát ần thoát hiện đan xen vào nhau không phân biệt được vị trí chính xác của từng cây. Long Ngạo Thiên bất giác phát hiện có điểm mờ ám, hắn nghiêm túc lại, hai tay cầm trường đao thủ thế.

Hai thanh kiếm vừa chạm vào hòa diễm, một cây nhanh chóng bị bốc cháy, còn một cây xuyên qua lớp hòa diễm. Quỷ Điện Dao nhanh chóng gạt thanh tiểu phi kiếm sang một bên, nhưng chỉ làm lệch hướng một phần nhỏ thôi.

Long Ngạo Thiên hai mắt mở to ra, quơ đao chống đỡ, nhưng vô dụng, thanh trường đao của hắn như đầu hủ bị Bạch Nhật Phi Kiếm cắt nát, rồi xuyên qua cánh tay hắn. Hắn hét lên kêu thảm thiết. Một cánh tay trái hắn bị cắt xuống.

Lúc này đoàn hòa diễm đã tiêu thất, toàn trường vô cùng yên tĩnh. Tất cả người quan chiến muốn hét lên mừng rỡ, nhưng không dám. Bọn họ chỉ cảm lạnh nhìn tên sát thần đang bị cắt rớt một cánh tay. Thiếu niên bên dưới lời dài rõ ràng lợi hại như vậy. Bọn họ bắt đầu có một hy vọng, thiếu niên đó sẽ thay bọn họ trừ con giặc dữ, vì xúc phạm quốc vương bọn họ.

Phương Triết thu Bạch Nhật Phi Kiếm vào túi càn khôn. Hắn mới thở một hơi trọc khí, không tự chủ ngã về sau rồi ngồi trên lời dài. Dáng vẻ vô cùng mệt mỏi, vừa rồi tiêu hao quá lớn linh lực. Hắn nhất thời phải cần thời gian dưỡng sức. Nếu không hắn chèo chống không nổi. Hắn cần một ít thời gian để chuẩn bị một sát chiêu, sát chiêu mạnh nhất của hắn.

Lúc này Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại, Hoa Thiên Nhai và Ngô Tiên Nhi đều phóng lên lời dài đứng trước mặt hắn. Phương Triết thấy vậy xuất ra Sa Thạch đặt trước mặt, rồi ngồi xếp bằng bắt đầu thọ nạp linh khí.

Bọn họ nhận ra Phương Triết đang cố gắng dùng thủ đoạn đặc biệt phục hồi sinh lực. Hắn nhận ra bằng hữu này không tầm thường, cách hồi phục sinh lực cũng không bình thường. Bọn họ biết trách nhiệm của bọn họ lúc này là kéo dài thời gian.

Năng lực bọn họ có hạn. Bọn họ biết, bọn họ không có khả năng đối đầu trực tiếp với Long Ngạo Thiên, nhưng không thể để Phương Triết một mình chịu chết được.

Long Ngạo Thiên chặt vật đứng dậy, tay cầm Quỷ Điện Dao. Hắn không nghĩ tới đối phương lại quá lợi hại. Một tên tiểu tử bình thường với bộ dạng không đe dọa được ai, lại có bản lĩnh như vậy. Hắn đã phục, nhưng hắn không chấp nhận thua cuộc.

Hắn cầm Quỷ Điện Dao chỉ về trước, giận dữ nói “Các ngươi muốn chết, bốn tướng quân thành toàn!”

Nói rồi, hắn phóng về trước định tung một đoàn hòa diễm nghiền ép tất cả, nhưng hắn bất ngờ. Một hư ảnh khổng lồ, tung một chỉ về phía hắn, khiến hắn phải lùi về sau mười trượng. Đó là “Tứ luân Chỉ” của Bạch Văn Sơn. Chiêu thức vô cùng bá đạo, với khả năng của Long Ngạo Thiên muốn chống đỡ vô cùng khó khăn, nhưng Quỷ Điện Dao lại dễ dàng áp chế được, chỉ có điều Quỷ Điện Dao không có người khống chế, bản thân nó không thể bộc phát hết sức mạnh nên bị đẩy lùi về sau.

Tiếp đó, Ngô Tiên Nhi ngồi xổm xuống, gầy một khúc đàn, tay nàng linh hoạt lướt về trước tạo ra bí kỹ “Vạn Kiếm Đăng Phong”, hàng vạn mũi kiếm phóng thẳng về phía Long Ngao Thiên. Nhìn hàng vạn phi kiếm hư ảnh, nhưng vô cùng thực chất. Hắn không dám trì hoãn, tay cầm Quỷ Diện Đao xoay vòng tạo thành một tấm khiên chống đỡ. Tấm khiên như hóa thành một hồ lửa, hấp thu sạch sẽ Vạn Kiếm Đăng Phong của Ngô Tiên Nhi.

Đến Đao Xoắn Phong Bạo, chính là màn kết hợp giữa Hoa Thiên Nhai cùng Kim Vô Lại. Cả hai thuộc trường phái cận chiến, nên không thể lơ là trước uy lực của Quỷ Diện Đao.

Kim Vô Lại bản thân là quyền vương, khi tiếp cận Long Ngao Thiên hắn từ trên không đâm xuống một đâm cân nặng nghìn cân. Quỷ Diện Đao chống đỡ nhưng vẫn bị đẩy lùi về sau năm bước. Kế đó Hoa Thiên Nhai vận dụng Đao Xoắn, hắn tiếp cận chém một nhát cực kỳ mạnh vào cổ tay Long Ngao Thiên, khiến hắn đánh rơi Quỷ Diện Đao ra ngoài. Kim Vô Lại nhân cơ hội đó, tung một nắm đấm cực kỳ mạnh vào ngực hắn, bắn lui hắn về sau năm mươi trượng. Hắn ghim mình vào phía sau vách tường. Bức tường phía sau sụp đổ, hắn nhất thời rơi vào thất thế.

Màn phối hợp cực kỳ ăn ý giữa Kim Vô Lại cùng Hoa Thiên Nhai khiến tất cả thí sinh khu vực khác ngưng trọng. Bọn họ quả thực đánh giá thấp bọn người Nam Hạ. Bọn họ với sức mạnh như vậy, nếu so đầu, chắc chắn bọn họ không phải là đối thủ của thí sinh Nam Hạ. Họ sai rồi, nhưng bản thân họ, không dám tiếp nhận, bọn họ chỉ cúi đầu nhìn xuống.

Cuối cùng, một trong những tên đã từng sỉ nhục quốc vương đã có một tia động lực. Hắn quát lên “Lên!”

Tiếng kêu gọi muộn màng đó như một động lực thực sự, tất cả bọn thí sinh bốn khu vực còn lại đều phóng lên lời dài, khí thế nhất thời bạo phát như muốn đốt cháy lời dài.

Đoàn Thiên Khai phía trên đài cao đang dường sức, hắn trong lòng ngưng trọng “Đến cuối cùng chịu đoàn kết lại, đây mới là tinh thần của Thiên Tài Chiến...”

Lúc này Long Ngao Thiên chật vật đi ra từ đống đổ nát. Hắn cảm giác vừa rồi quá đặc ý, để con kiến hôi có thể làm khó dễ hắn. Tay hắn cầm chặt Quỷ Diện Đao. Hắn cảm giác, nếu không sử dụng hết khả năng, hắn chắc chắn sẽ đại bại trong tay những thí sinh này.

Hắn làm ra một quyết định táo bạo, đó là bộc phát ra uy lực mạnh nhất của Quỷ Diện Đao. Điều này tin tức trong Quỷ Diện Đao truyền đạt. Chủ nhân không đủ năng lực sử dụng, chắc chắn phản phệ mà chết. Chiêu thức nghịch thiên sẽ đánh đổi một cái giá thật đắt.

Hắn gầm thét lên “Quỷ Diện, Hồi!”

Quỷ Diện Đao bộc phát ra hào quang, phản chiếu toàn bộ lời dài. Lúc này một ngọn lửa phản thiên hòa bao trùm lấy Long Ngao Thiên, biến hắn thành một hỏa nhân rực cháy.

Trong lòng Long Ngao Thiên lúc này tràn ngập một loại sức mạnh, hắn cảm giác được tất cả mọi thứ xung quanh hắn diễn ra vô cùng chậm chạp. Hắn cảm giác được hắn nhìn thấy con gió đang bay lượn xung quanh, giọt mưa rơi xuống chậm rãi. Hắn chỉ cần chạm nhẹ giọt mưa, giọt mưa lập tức bốc khói tiêu thất. Đây chính là chân chính sức mạnh của Quỷ Diện Đao.

Hắn quơ một đao, một đốm lửa nhỏ màu tử sắc phóng thẳng về phía một thí sinh Tây Thục, hắn muốn chạy, nhưng đôi chân như bị khóa chặt, không trốn chạy được, kế tiếp đóm lửa tử sắc thiêu rụi hắn chỉ trong vòng hai hô hấp. Tất cả mọi người kinh hoàng, nhanh chóng tản ra, chuẩn bị vây công.

Bọn họ tổng cộng bốn khu vực, hai mươi một người đồng loạt sử dụng tuyệt chiêu tấn công Long Ngao Thiên. Từng tia tử điện, từng luồng sáng vây công, từng trận động đất bong tróc hướng Long Thạo Thiên mà đến, nhưng khi chạm vào lớp hỏa diễm xung quanh, đều tiêu thất, không để lại dấu vết gì.

Long Ngao Thiên cười hắc hắc, quơ nhẹ một đao. Tức thì, một loại dư chấn đánh bay bọn họ về phía sau, toàn bộ đều thổ huyết.

Dư chấn do Quỷ Diện Đao tạo ra vô cùng nhẹ, không hề phán đoán được cân lượng, lại dễ dàng đánh bay bọn họ. Đây chính là một đẳng cấp khác của sức mạnh.

Bạch Văn Sơn nhìn trần cảnh như vậy, hắn cắn răng tung ra “Tứ Luân Chỉ” một lần nữa. Lần này chỉ pháp đối với Long Ngao Thiên đã vô dụng. Chỉ pháp vừa chạm vào đã tiêu thất, khi Bạch Văn Sơn tung ra tứ chỉ lần thứ hai, hắn không cảm cự được liền ngã về sau bất tỉnh. Kim Vô Lại nhanh chóng đỡ lấy hắn. Bạch Văn Sơn muốn xác định cho đồng bạn hắn biết, Long Ngao Thiên đã quá mạnh, cận chiến không có tác dụng nữa rồi.

Phương Triết lúc này mở mắt ra, hắn thu hồi Sa Thạch vào túi càn khôn. Hắn đứng dậy, tinh khí thần đã phục hồi được tám chín phần. Hắn mặc dù bế quan thổ nạp linh khí, nhưng tràng cảnh xung quanh hắn vẫn nhận ra được.

Hắn nhìn về phía bọn thí sinh khu vực Tây Thục, Bắc Thượng, Đông Hải và Trung Châu. Hắn chậm rãi nói “Cho ta mượn binh khí của các người!”

Hắn dứt lời, bàn tay khẽ động. Từng thanh trường kiếm, đoản kiếm lơ lửng rồi nhanh chóng tụ hợp trên không trung kết thành hoa liên. Đây chính là “Liên Hoa Kiếm” lúc này không phải là tiêu kiếm trúc, mà là bảo khí, hai mươi một thanh bảo khí.

Phương Triết điểm ngón tay xuống, hai mươi một thanh bảo khí lập tức tấn công như vũ bão, một loạt tia sáng diên cuồng tấn công với tốc độ lưu quang. Long Ngao Thiên dùng Quỷ Diện Đao ra chống đỡ, nhưng đều bị uy lực cực khủng bố đẩy lùi về sau, bước chân bị kéo lê trên lời dài làm bề mặt lời dài bong tróc lên. Trong lòng Long Ngao Thiên sùng sốt, vì uy lực khác xa lúc trước.

Đến khi loạt phi kiếm kết thúc, hắn nhìn Phương Triết mở lời trên mặt chây xuống, hắn cười hắc hắc nói “Còn thủ đoạn nào dùng hết đi, bốn tướng quân ban cho người ăn huệ một cái chết thống khoái!”

Hắn nói đến đây, hắn cảm giác không ổn. Bước chân hắn đột nhiên trì trệ, hắn phát hiện. Bản thân đã vượt sức chịu đựng, hắn không thể tiếp tục chèo chống Quỷ Diện Đao được nữa. Hắn phát giác, đối phương bắt đầu xuất hiện ra nhiều phản thân, hắn lại dụi mắt, hắn mới nhìn rõ ràng chân dung đối phương đang nhếch miệng lên cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 106: Kết thúc! Sắc phong Phương Thành Chủ

Long Ngao Thiên lúc này nhận ra bản thân đã quá sức chịu đựng, hắn sắp chết vì bị Quỷ Diện Đao phản phệ. Nhưng hắn chưa phát hiện đối phương vì sao lại nhìn hắn cười, hay là đối phương biết trước được hắn sẽ bị phản phệ.

Hắn dụi mắt một lần nữa, nhìn kỹ xung quanh. Những giọt mưa không ngừng rơi xuống bề mặt lời dài, nhưng vì lý do gì, không có giọt mưa nào rơi xuống người hắn. Điều này đã xảy ra hơn mười hô hấp trước.

Hắn ngược nhìn lên đầu mình, lúc này hai mắt hắn mờ to ra. Trên đầu hắn, cách chừng năm trượng. Có một hư ảnh đại kiếm khổng lồ, mũi kiếm chỉ xuống ngay vị trí hắn. Đây là lý do, giọt mưa không hề rơi trúng hắn. Đối phương đã tính toán lên người hắn từ lâu rồi, giờ hắn mới phát hiện đã quá trễ.

Trên hàng khán đài, người đến quan chiến lúc này mới nhìn rõ ràng chuyện gì đang xảy ra. Trên không trung, một hư ảnh đại kiếm khổng lồ đang chỉ xuống ngay vị trí Long Ngao Thiên. Đại kiếm như được ngưng tụ từ những giọt mưa, nhìn vô cùng chân thật. Đại kiếm đã lơ lửng được một lúc, không hề phát ra động tĩnh nào.

Đây chính là “Vô Hình Kiếm” tuyệt kỹ thứ ba của Ngự Kiếm Quyết do Thiên Sơn Tán Nhân sáng tạo ra. Chiêu thức này vô cùng bá đạo, vô ảnh vô tung, không hề gây ra bất kỳ động tĩnh nào. Nó đã xuất hiện từ khi Phương Triết hồi phục, chỉ là không ai để ý. Liên Hoa Kiếm đây là đối phương chỉ là dồn đối phương vào đúng vị trí hắn đã bố trí.

Lúc này Phương Triết điểm ngón tay hướng xuống, đại kiếm rơi xuống ngay người Long Ngao Thiên, mặc dù Quỷ Điện Dao đã chống đỡ, nhưng đại kiếm vẫn phi xuống, tốc độ càng lúc càng nhanh, sau đó một tiếng “ầm” cực kỳ lớn vang lên. Lôi đài rung chuyển, đất đá bay tán loạn, dư chấn bắn ra xung quanh khiến mọi người muốn bị thổi bay đi, hỏa diễm trong tay Long Ngao Thiên cũng bị dập tắt.

Khi bụi bay đã hoàn toàn tiêu thất. Trên lôi đài, thân ảnh Long Ngao Thiên vô cùng chật vật. Hắn bị đại kiếm cắt thêm một cánh tay, giờ hắn hoàn toàn bị phế đi. Bên cạnh là một cái hố sâu nhìn không thấy đáy. Thanh Quỷ Điện Dao cũng bị gãy một đoạn đầu, nó cũng thật sự thảm. Bởi vì lúc kết hợp sử dụng “Quỷ Điện” với Long Ngao Thiên, nó đã sang sẽ sức mạnh, nên không thể chống cự nổi chiêu kiếm vừa rồi. Nó thật sự thảm. Nó gặp tình huống thế thảm này vì chủ nhân nó là một tên vô dụng, không có bản lĩnh sử dụng nó.

Sau một lúc, Quỷ Điện Dao hóa thành lưu quang biến mất. Bởi vì mối liên kết giữa nó và Long Ngao Thiên đã đứt gãy.

Trên khán đài, Long Ngao thiên như bắt đầu vỡ vụn ra. Hắn bị sức mạnh Quỷ Điện Dao phản phệ, cơ thể không còn chèo chống nổi, hắn như biến thành một tờ giấy bị đốt cháy, tiêu thất từ từ. Ảnh mắt hắn nhìn về Phương Triết vô cùng hâm mộ. Hắn nhân sinh gặp phải thiên tài như vậy, dù thua, hắn vẫn chấp nhận. Bản thân hắn đã thật sự không thể chèo chống nổi cơ thể này nữa. Hắn đã hóa thành hư vô, giọt mưa cũng không thể dập tắt được ngọn lửa đang đốt cháy hắn.

Toàn trường lúc này vỡ òa vì nhận ra Long Ngao Thiên đã chết. Bọn họ sung sướng, tên sát thần đã chết. Đây chính là ông trời còn thương Thiên Minh Quốc bọn họ.

Phương Triết lúc này như đèn cạn dầu, hắn tính toán chu đáo cuối cùng thành công.

Ban đầu khi hắn hồi phục, hắn đã thi triển “Vô Hình Kiếm” nhưng vì đối phương dịch chuyển sang một vị trí khác, hắn đành phải tiếp tục vận dụng “Liên Hoa Kiếm” dồn đối phương vào vị trí ban đầu. Không ngờ thành công. Khi đó hắn phát hiện có điều không đúng, đó là Long Ngao Thiên sắp chết, dù hắn không sử dụng “Vô Hình Kiếm” Long Ngao Thiên vẫn không chèo chống nổi. Đó là lý do vì sao, thanh đại kiếm chỉ lướt qua một bên, mà không chém xuống trực diện. Hắn cho Long Ngao Thiên một cơ hội nhìn thấy ánh sáng một lần. Đó là một ân huệ dành cho một đối thủ tầm cỡ.

Hoa Thiên Nhai bước về trước đỡ lấy Phương Triết. Hắn rất mệt mỏi, sử dụng hai chiêu thức liên tiếp khiến hắn lĩnh lực cạn kiệt.

Lúc này, toàn bộ Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn đều bị các thí sinh các khu vực khác cảm xuống. Bọn họ muốn dùng công lao, để chuộc lỗi si nhục quốc vương Thiên Minh Quốc. Bọn họ trước đó đã làm mất đi tinh thần người luyện võ, cũng may năm thí sinh Nam Hạ dùng hành động thức tỉnh bọn họ. Bọn họ dù không được tha thứ, nhưng ít ra cũng sẽ vì đó giảm nhẹ tội lỗi đối với đạo tâm luyện võ của bọn họ.

Một canh giờ sau, quốc vương Đoàn Thiên Khai chật vật bước lên lôi đài. Hắn lúc này đã hồi phục được hai ba thành. Hắn nhìn toàn cảnh đổ nát, hắn lại nhìn sang bọn người Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn. Hắn chậm rãi nói “Giết!”

Tức thì, toàn bộ Dạ Sát Cửu Quỷ Đoàn bị những thí sinh cảm xuống. Toàn trường nhất thời vang lên một tiếng kinh hô. Giết tốt lắm.

Quốc vương Đoàn Thiên Khai nhìn sang Liệp Sát Từ Đạo Nhân. Đây là một nhân vật lớn ở Thiên Minh Quốc, thuộc hạ nhiều, không thể nhất thời lỗ mãng xử lý được. Hắn chậm rãi nói “Người trước mắt tạm thời lưu lại Thiên Lao, chờ ngày xử lý!”

Một vài cảm vệ quân xuất hiện, dẫn Liệp Sát Từ Đạo Nhân rời đi.

Quốc vương nhìn lên động tĩnh bên ngoài Vương thành. Hắn chậm rãi chờ đợi.

Một khắc sau, một đoàn nhân mã ước chừng hai trăm người xuất hiện. Bọn họ cảm theo là mười hai tên thành chủ đã tham gia đoạt chính cùng Long Ngao Thiên.

Mười hai tên thành chủ vừa gặp quốc vương Đoàn Thiên Khai muốn quỳ xuống nhận tội, nhưng không thể vì bị dây xích trói buộc, không cử động được. Bọn họ hối hận, không nghĩ tới mọi hành động vậy quanh đều không qua tầm mắt của quốc vương. Hầu như mười hai tên đều bị cảm xuống dễ dàng.

Một lúc sau, thêm một đoàn người ngựa kéo vào. Nhóm người này thân mặc chiến bào, có người tay cầm trường thương, có người tay cầm đại đao vô cùng khí thế. Bọn họ chính là hai mươi vị thành chủ khác của Trung Châu.

Lần đoạt chính này toàn bộ đều nằm trong tầm kiểm soát của quốc vương Đoàn Thiên Khai. Người có công dẫn binh đàm phán chính là thành chủ Bắc Thành, Cốc Nguyên Lương. Hắn lúc này cũng đang có mặt bên cạnh mười hai tên phản chính thành chủ.

Quốc vương Đoàn Thiên Khai nhìn thấy hai mươi thành chủ khí thế chói mắt, trong lòng nhất thời vui vẻ. Bọn họ trước giờ giao thiệp không tồi, từng chinh chiến nhiều năm. Cũng xem như bằng hữu, khi có đoạt chính bọn họ sẵn sàng ra tay xem như là một đại ân tình.

Hắn nhìn về phía mười hai tên thành chủ đang quỳ trên mặt đất, lãnh đạm nói “Dù các ngươi bị khống chế, nhưng có tâm tư làm phản, nên giết!”

Hắn nói xong, mười hai tên thành chủ lập tức bị chiến sĩ dưới trướng Cốc Nguyên Lương chém rơi đầu. Hầu như ai cũng không ngờ quốc vương xử phạt quyết đoán đến như vậy.

Sau khi giải quyết xong mười hai tên thành chủ. Quốc vương hướng hai mươi thành chủ khác chấp tay, bái một cái. Hắn cung kính nói “Việc này quá gấp rút, các vị không quãng đường xa đến cứu viện, đây là một đại ân tình đối với Đoàn mồ. Đoàn mồ ghi nhớ trong lòng!”

Một vị thành chủ đại diện nói “Việc này là việc chung của Trung Châu, quốc chủ không cần khách khí!”

Quốc vương Đoàn Thiên Khai nói tiếp “Bốn vương sẽ trích một phần ba quốc khố của mười hai tên thành chủ này, trang trải quân lương cho các vị. Xem như đây là phần báo ân đối với các vị!”

Bọn họ nghe quốc vương nói vậy, trong lòng khá vui vẻ. Chuyện này vốn đã thỏa thuận rồi, giờ nói ra công khai, xem như phần thưởng. Đây đúng là từ giao dịch, chuyển thành báo ân. Xem như cũng không tồi.

Hai mươi tên thành chủ cũng thi lễ, bái tạ đại ân của quốc vương Đoàn Thiên Khai. Đây đích xác là một vụ làm ăn không tồi.

Sau khi đã giải quyết xong vụ việc các vị thành chủ. Quốc vương nét mặt hòa hoãn lại. Hấn nhìn sang vị trí Phương Triết ngồi đường sức. Hấn nói “Phương học trò đến đây!”

Phương Triết nghe vậy, vội vàng tiến đến. Hấn chấp tay nói “Quốc vương có việc giao phó!”

Quốc vương cười ha ha nói “Giao phó thì không còn việc gì nữa. Người làm rất tốt”

Hấn nghiêm túc lại, chậm rãi nói “Phương học trò nghe phong! Phương học trò có công dẹp trừ phản loạn, công lớn như núi. Sắc phong thành chủ Liêm Hoa Thành, được phép đổi tên là Phương Thành”

Lời quốc vương Đoàn Thiên Khải vừa nói ra, tất cả những người có mặt đều rung động triệt để. Toàn bộ khán đài sôi sục hẳn lên. Các vị thành chủ cũng không ngờ đến sự việc này. Được phong làm thành chủ Liêm Hoa Thành, lại được đổi tên thành. Đây chính là ân điển nghịch thiên. Đây chính là ân điển không có thông lệ từ trước.

Phương Triết ngỡ ngàng, hấn không nghĩ đến sự việc lại chuyển biến như thế này. Hấn chỉ là “tiện tay” giúp quốc vương. Không nghĩ lại được phong một tòa thành. Điều này có khả năng sao.

Hấn ngập ngừng không dám nhận, quốc vương liền nói “Nếu không có Phương học trò hôm nay, dù cánh quân vây thành có dẹp loạn, cũng không thể đối phó được Long Ngao Thiên”

Phương Triết ngẫm nghĩ một lúc rồi quỳ xuống, chấp tay nói “Nếu vậy, đa tạ ân điển của quốc chủ. Hạ thần vâng lệnh!”

Hấn đã nhận sắc phong, tương đương là thần dân của Thiên Minh Quốc. Hấn bắt buộc phải quỳ bái theo lễ nghĩa quân chủ.

Bọn người Bạch Văn Sơn nghe thấy Phương Triết được sắc phong thành chủ. Cả bốn người đều tiến lại gần cùng hấn mừng rỡ. Đây là một sự kiện trăm năm có một. Một phần tử, thí sinh Thiên Tài Chiến ở khu vực Nam Hạ được quốc vương sắc phong thành chủ. Vinh dự này to lớn đến mức nào.

Bọn họ tâm tình đang vui, quốc vương lại hướng bọn họ nói “Bốn người các ngươi cũng sẽ được ban thưởng xứng đáng. Gia tộc các ngươi sẽ nhận được nghìn mẫu đất Vương thành, được quyền tự do giao thương qua lại đến Trung Châu. Đây là một đặc ân không nhỏ nha!”

Quốc vương vừa nói vừa cười ha ha. Tâm tình hấn vô cùng sáng khoái, sau cơn mưa trời lại sáng chính là cảm giác này. Hấn vừa rồi có thể nói là khổ tận cam lai. Cứ nghĩ sẽ không cứu vãn được tình thế. Không ngờ lớp trẻ tuổi này dám đương đầu với sát thần, có thể thay đổi cục diện.

Ánh mắt hấn lại nhìn sang đám người từng sĩ nhục hấn. Hấn thở một hơi dài, xem như thôi, dù sao đối phương cuối cùng đã hối hận. Buông được thì cứ buông, làm một vị quốc chủ, không thể để tâm tư ích kỷ được.

Hấn quay sang hai mươi vị thành chủ, nét mặt niềm nở nói “Đi, chúng ta vào cung điện làm vài chén. Tận hưởng ca khúc khai hoàn!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: Trên đường trở về (1)

Hai ngày sau, toàn bộ Thiên Minh Quốc triệt để rung động.

Quốc vương Đoàn Thiên Khải bị đại tướng quân nam chinh bắc phạt Long Ngao Thiên hạ độc.

Thí sinh Phương Triết khu vực Nam Hạ tìm được thánh được giải được độc cho quốc vương được phong thưởng một tòa trang viên ở Vương thành.

Long Ngao Thiên âm thầm đoạt chính, khống chế mười hai thành chủ vây quanh Vương thành, nhưng đã bị hai mươi vị thành chủ khác đồng loạt khống chế. Ban thưởng một phần ba quốc khố của mười hai tòa thành trì tham gia đoạt chính.

Thí sinh Phương Triết trợ giúp quốc vương Đoàn Thiên Khải dẹp cuộc nổi loạn của Long Ngao Thiên, sắc phong thành chủ Liêm Hoa Thành. Được ban thêm đặc ân đổi tên Phương Thành.

Thiên Tài Chiến năm năm sau sẽ không tiếp tục tổ chức.

Những tin tức từ bên trong Vương thành ban bố ra khiến toàn bộ người dân khu vực Trung Châu triệt để bị sốc. Một vị quốc vương hùng mạnh bị trúng độc, Long tướng quân lại mưu phản. Đây là một chuyện hầu như không ai nghĩ rằng có thể xảy ra, lại diễn ra chỉ hai ngày trước. Triệt để mộng, không ai tin tưởng đó là sự thật...

Lại năm ngày nữa trôi qua, tin tức kỳ thi Thiên Tài Chiến ở Trung Châu đã truyền khắp năm khu vực. Tất cả gia tộc đều nhận được tin tức về hậu bối của họ. Có người vô cùng thất vọng vì cách hành xử của hậu bối bọn họ, có trường bối không nhận được phải phun huyết vì tức giận. Hậu bối bọn họ quá nhu nhược, hèn nhát để rồi mang về sĩ nhục to lớn cho gia tộc.

Bên cạnh đó, gia tộc Kim Vô Lại, Hoa Thiên Nhai và Khúc Linh Các của Ngõ Tiên Nhi đều thắng hoa. Người nào cũng đều hãnh diện về bọn họ. Trong lúc khó khăn nhất, dám đứng ra bảo vệ quốc vương Thiên Minh Quốc, đây nói lên lòng dũng cảm của hậu bối bọn họ. Đây chính là một niềm kiêu hãnh vô cùng lớn.

Đối với Phương gia thì không còn gì để nói. Một vài trường bối nghe được tin ngắn xui vì vui mừng. Cha mẹ Phương Triết thì đứng ngồi không yên mong muốn sớm gặp lại con trai mình. Con trai bọn họ quá chói sáng, đi đâu cũng mang đến cho họ niềm kiêu hãnh.

Giờ thì, Phương gia sắp có một phương thế lực ở Trung Châu. Đây chính là một bước lên trời không sai biệt lắm.

Trải qua bảy ngày tiệc rượu từ khắp nơi đổ về Vương thành ăn mừng. Đến ngày thứ tám, bọn người Phương Triết mới được cho trở về gia tộc.

Cuối cùng thì Thiên Tài Chiến không phải là cuộc so tài giữa các thí sinh năm khu vực, mà trở thành một cuộc đoạt chính của Long Ngao Thiên.

Trong phút chốc, danh tiếng của Phương Triết vang dội khắp mọi nơi. Ở đâu cũng nghe danh hấn một mình đối đầu với sát thần Long Ngao Thiên. Một mình hấn vận dụng thần hộ kỳ kỹ, biến áo phi kiếm thành hoa liên chiến đấu với sát thần. Đến cuối cùng một chiêu Vô Hình Kiếm đem lại thắng lợi. Lời đồn truyền xa, có hư có thật. Nhưng chung quy lại, vị thiếu niên đó bắt phạm

Sáu ngày sau, trên con đường chính trở về khu vực Nam Hạ.

Bạch Văn Sơn, Kim Vô Lại, Hoa Thiên Nhai liên tục ghi nhớ lại từng chi tiết chiêu Liên Hoa Kiếm và Vô Hình Kiếm. Đây là hai tuyệt kỹ của Phương Triết đánh thắng Long Ngao Thiên. Chiêu thức không thể nào đẹp mắt hơn được nữa.

Bạch Văn Sơn vỗ vai Phương Triết, trong lòng hân hoan vui vẻ nói “Không ngờ Phương đệ lại có tuyệt kỹ mạnh đến như vậy. Vì huynh nhìn mà không thể nào chớp mắt được. Cả đời huynh chưa từng gặp chiêu thức nào có thể đạt đến cấp độ như vậy!”

Phương Triết mỉm cười, hân không hề giấu giếm nói “Đó là một loại tiên kỹ, sau này nếu có cơ duyên. Bạch huynh cũng sẽ học được”

Hắn nói xong, nhìn sang Ngô Tiên Nhi. Nàng ta từ lúc trở về đến thời điểm hiện tại đã thay đổi. Nàng ta không còn dầy dụa hay đeo lấy hắn, mà lạnh lẽ không nói chuyện. Nàng ta có tâm sự.

Phương Triết chậm rãi nói “Tiểu muội có tâm sự sao?”

Ba người Bạch Văn Sơn cũng đưa mắt về phía Ngô Tiên Nhi. Trong nhất thời nàng ta lúng túng, không biết trả lời như thế nào. Cuối cùng nàng ta ấp úng nói “Muội... sắp đi xa! Sau này... sợ rằng không có dịp gặp... Phương ca nữa!”

Phương Triết nghe vậy, hân nhóm người về trước, xoa đầu Ngô Tiên Nhi an ủi “Nếu có duyên, ở bất cứ nơi đâu cũng gặp lại. Tiểu muội không cần lo lắng quá nhiều!”

Hắn chưa nói hết câu, bất ngờ một âm thanh cực lớn vang lên. Xe ngựa bị hất tung sang bên đường. Cả năm người nhanh chóng phóng ra bên ngoài.

Xa phu hoảng sợ bỏ chạy, con ngựa cũng hốt hoảng, cố gắng vùng vẫy thoát khỏi dây cương rồi cũng chạy thật nhanh.

Lúc này, trước mặt năm người là một thân ảnh nam nhân. Thân cao vạm vỡ, khí thế bất phàm, hân mặc xiêm y nhưng có một tấm khăn đen che kín mặt.

Bạch Văn Sơn phản ứng, nhưng hân nhận ra nam nhân đối diện, nên im lặng quan sát. Không hề phản kháng.

Phương Triết bình tĩnh nói “Tiền bối là ai?”

Gã bịt mặt lạnh nhạt trả lời “Người đến sinh sự!”

Nói rồi, hân hướng một thủ chương về phía Phương Triết, vận dụng nội lực hút hân tiến lại gần, sau đó bồi vào mặt Phương Triết một nắm đấm khiến hân văng ra xa trăm trượng.

Phương Triết sớm vận dụng linh lực phòng hộ, nên những nơi hân va vào, cây cối đều bị đốn ngã. Chứng tỏ uy lực của nắm đấm đối phương rất mạnh.

Phương Triết nhận ra thân thủ nam nhân đối diện, sắc mặt hân không còn sát khí. Thay vào đó là nở một nụ cười, hân xuất ra Bạch Nhật Phi Kiếm. Bạch Nhật Phi Kiếm vừa ra, nam nhân đối diện sửng sốt. Hân không nghĩ đến phi kiếm đã biến hóa thành bộ dạng mới, sắc bén và có chứa sát khí.

Phương Triết điểm ngón tay, phi kiếm hướng nam nhân đối diện “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” uy lực thu lại chỉ còn ba thành, uy lực không lớn lắm. Nhưng đối phương muốn né tránh vô cùng khó khăn. Khi nhìn lại, một mảnh rừng đã bị sang bằng thành một khoảng trống.

Phương Triết thu phi kiếm trở về, hân xuất ra thanh hắc kiếm cầm trong tay. Xuất ra “Du Thiên Kiếm” áp sát đối phương, rồi sẵn tay cắt một đường trên mặt nam nhân đó. Chiêu kiếm thoát ần thoát hiện quá nhanh, nam nhân đó không tránh kịp. Lớp vải đen che mặt bị rơi xuống.

Lúc này nam nhân đó lúng túng, khi bị đối phương dễ dàng nghiền ép. Lúc này có một tiếng cười đắc ý vang lên “Ta nói... gia chủ không phải đối thủ của Phương tiểu tử, vậy mà có người không tin!”

Phương Triết nghe giọng nói quen thuộc, hướng về vị trí một vị nhân gia vừa xuất hiện. Phương Triết mừng rỡ chấp tay nói “Gặp qua Bạch Vi Nhất trưởng lão!”

Đây chính là một nửa sư phụ của hân, Bạch Vi Nhất trưởng lão Bạch gia. Lão cười ha ha khi Phương Triết nhận ra mình bởi vì cả bọn đều mang khăn đen che mặt.

Lúc này Bạch Nhất Đàm, Bạch Hàn cũng xuất hiện. Dường như cả bọn đã hẹn nhau từ trước, đón đầu xe ngựa Phương Triết, cố tình thử năng lực hân.

Bạch Văn Sơn lúc này mới khom người xuống, hướng vị nam nhân lạ mặt nói “Tham kiến nghĩa phụ!”

Phương Triết lúc này mới biết được, nam nhân đối diện mình là ai. Đây chính là nhân vật lợi hại nhất, một người mà hân luôn muốn gặp mặt một lần. Bạch Kinh Thiên, Bạch đại gia chủ Bạch gia.

Phương Triết ngỡ ngàng một hồi lâu, cuối cùng lấy lại tinh thần, chấp tay nói “Vãn bối tham kiến Bạch gia chủ!”

Bạch Kinh Thiên không nhận được, cười ha ha lại gần Phương Triết đỡ lấy hân. Hân ôn tồn nói “Bọn ta nghe tin người khuấy động một trận long trời lở đất ở Vương thành, không nhận được liền đến đây gặp mặt. Không nghĩ tới, dự định đánh úp người, không ngờ bản lĩnh người lợi hại hơn ta tưởng tượng nhiều!”

Phương Triết nghe vậy, hân không tự mãn, tiếp tục chấp tay nói “Cũng nhờ Bạch gia chủ chiếu cố, nếu không vãn bối sẽ không có cơ hội như vậy!”

Bạch Kinh Thiên gật đầu tán thưởng hân. Lúc này Bạch Vi Nhất cũng tiến lại gần hân, nét mặt không thể nào vui hơn được nữa. Lão nói “Không ngờ Vãn Trung Bộ người tu luyện đến mức này, lão vì người mà tự hào!”

Phương Triết cung kính đáp “Cũng nhờ Bạch trưởng lão ân chỉ dạy, nếu không đệ tử không có cơ hội học được tuyệt kỹ này!”

Hân nhìn sang hai vị trưởng bối bên cạnh, tiếp tục chấp tay nói “Vãn bối gặp qua Bạch Hàn, Bạch Nhất Đàm trưởng lão!”

Phương tiểu tử vẫn chưa quên bọn họ. Trong nhất thời, hai người bọn họ tâm tình vui sướng. Bạch Nhất Đàm vịnh lấy vai hân nói “Tiểu tử người làm tốt lắm!”

Bạch Kinh Thiên ở xa, ho nhẹ một tiếng ra hiệu đi vào vấn đề chính.

Hân tiến lại gần Phương Triết, nét mặt vô cùng nghiêm túc nói “Tiểu tử người đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Phương Triết lúc này tâm tình như đông lại. Hân hít thở chậm lại, chăm chú lắng nghe lời Bạch Kinh Thiên chuẩn bị truyền đạt. Đến rồi.

Bạch Kinh Thiên nói “Một tháng sau, Bạch gia tiến hành đại lễ... Ta sẽ đích thân chủ trì, nhận người làm nghĩa tử!”

Phương Triết giật mình, chuyện này hắn không nghĩ đến. Bạch gia có ân lớn đối với Phương gia. Giờ Bạch gia chủ đề nghị như vậy, hắn nhất thời không hiểu. Hắn lắp bắp nói “Chuyện này... là thật sao?”

Bạch Kinh Thiên vui vẻ nói “Thật... bọn ta không vô duyên vô cớ nhận người làm nghĩa tử. Bởi vì hai năm sau, Bạch gia muốn người đi làm một đại sự!”

Phương Triết thắc mắc “Đại sự?”

Bạch Kinh Thiên nói “Đến Bắc Cảnh, gia nhập Đạo Viện!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Trên đường trở về (2)

Phương Triết lúc này vô cùng bất ngờ. Hắn như thăm “Không phải khi trở về, tin tức về Đạo Viện viện trưởng lão nhân gia sẽ cho hắn biết sao. Giờ Bạch gia chủ muốn hắn đến Bắc Cảnh gia nhập Đạo Viện. Mà Bắc Cảnh là địa phương nào?”

Bạch Kinh Thiên nhìn Phương Triết hốt hoảng một hồi, hắn biết tin tức này quá lớn. Hắn đoán Phương Triết nhất thời không tiếp nhận nổi.

Phương Triết dần do suy nghĩ một hồi, cuối cùng nói “Tại sao lại chọn văn bối?”

Bạch Kinh Thiên sững sờ, đây chính là chấp nhận rồi. Hắn liền giải thích “Đơn giản là vì... ngoài người ra, không có ai có bản lĩnh tiếp nhận khảo hạch gia nhập Đạo Viện!”

Phương Triết hỏi tiếp “Tại sao phải đến Đạo Viện? Bắc Cảnh là địa phương nào, làm sao đến được nơi đó?”

Bạch Kinh Thiên ngỡ ngàng, hắn nôn nao đến như vậy sao. Chẳng lẽ Đạo Viện đối với hắn thật sự có hứng thú.

Bạch Kinh Thiên mỉm cười, chậm rãi nói “Chuyện tại sao phải đến Đạo Viện, đợi khi người chính thức thành người Bạch gia ta, ta sẽ cho người biết. Còn Bắc Cảnh, đó là một nơi cao hơn so với thế giới này. Không phải ai cũng có cơ hội đến được đó. Còn như muốn đến Bắc Cảnh phải chờ hai năm sau mới được. Lúc đó cánh cổng mới mở ra...”

Phương Triết nhất thời thất vọng, những lời Bạch gia chủ nói hầu như chẳng tiết lộ được điều gì. Hai năm sau “cánh cổng” mở ra, câu này ý là phải hai năm nữa hắn mới khởi hành.

Theo hắn tính toán, thời gian ước hẹn với Khúc Tiểu Bạch đã hơn ba năm rồi. Chỉ sợ rằng ta đúng hẹn tìm đến, hắn không còn ở Lăng Ba Thành nữa, như vậy nàng ta đi một chuyến không công rồi. Hắn nhất thời rơi vào trầm mặc.

Bạch Kinh Thiên thấy vậy liền nói “Người có tâm sự?”

Phương Triết vội vàng trả lời “Không! Mọi việc đều nhờ Bạch gia chủ an bày, văn bối không có ý kiến!”

Phương Triết đã có một suy đoán từ lâu, Luyện Khí Quyết cùng Ngự Kiếm Quyết hắn tu luyện. Nhiều người cho rằng xuất phát từ Đạo Viện. Như vậy, Khúc Tiểu Bạch đưa cho hắn, cũng có thể nguồn gốc từ Đạo Viện. Điều này chẳng phải nói là Khúc Tiểu Bạch đang ở Đạo Viện sao.

Bạch Kinh Thiên xem xét thời gian đã không còn sớm, liền hướng hắn dặn dò “Trước người trở về gia tộc, báo tin vui cho phụ mẫu. Một tháng sau, sẽ có người đến Phương gia đón người đến Bạch gia. Đây chính là đại cơ duyên, không phải ai cũng có được, người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt!”

Bạch Kinh Thiên dứt lời thì có một gã gia nhân dẫn một con Xích Thổ Mã tiến lại gần Phương Triết. Con Xích Thổ Mã này có lớp lông màu đen huyền, sáng bóng. Bề ngoài vô cùng hung dữ.

Hắn tiến lại gần sờ lên lớp lông bên ngoài, sắc mặt có phần tự hào nói “Đây là một trong những con ngựa chiến Bạch gia, tốc độ gấp hai lần ngựa thường. Người dùng nó về gia tộc cho nhanh, còn những bằng hữu người, ta cũng sẽ cho người hộ tống bọn họ trở về”

Hắn vừa nói, ánh mắt nhìn sang Ngô Tiên Nhi, nàng ta lúc này cũng lại gần Phương Triết. Muốn từ biệt hắn.

Bạch Kinh Thiên nhận ra tiểu cô nương này, liền nói “Chuyện phụ thân người, Khúc Linh Các ta đã cho người giải quyết. Trở về môn phái, sẽ có điều bất ngờ!”

Ngô Tiên Nhi nghe Bạch gia chủ nói vậy, nàng ta mờ mịt ra. Đôi mắt vô cùng long lanh, chợt rơi một giọt nước mắt. Nàng ta nhanh chóng lao đi, sau đó quay người hướng Bạch Kinh Thiên khom người sâu bái tạ, nàng nói “n này, tiểu nữ sẽ không quên!”

Bạch Kinh Thiên tâm tình vô cùng vui vẻ. Nàng ta đáng người nhỏ nhắn, như nữ nhi hắn. Trong lòng hắn nhất thời xúc động. Hắn an ủi “Nhanh, lên đường trở về môn phái để cả gia đình đoàn tụ!”

Ngô Tiên Nhi vâng lời, liền lên một chiếc xe ngựa. Chiếc xe ngựa bên trong có Hoa Thiên Nhai chờ sẵn. Hai người bọn họ cùng đường nên được xếp chung. Còn Kim vô Lại về hướng Xiêm Lợi, hắn độc thân độc vãng, nên được cấp một con Xích Thổ Mã trở về.

Phương Triết nhìn đồng bạn mình đã lên đường, hắn cũng không dây dưa. Hắn chấp tay từ biệt các vị trưởng lão Bạch gia cùng Bạch gia chủ, rồi phóng ngựa lên đường trở về.

Bạch Kinh Thiên nhìn theo bóng lưng Phương Triết, hắn cảm thán “Hắn phát triển quá nhanh!”

Bạch Vi Nhất phụ họa “Trận chiến ở Thiên Minh Quốc ta không có tận mắt nhìn thấy. Nghe đâu vô cùng khốc liệt!”

Lão nhìn về phía Bạch Văn Sơn căn dặn “Về gia tộc, người hãy kể rõ chi tiết cho các trưởng bối cùng nghe. Ta cũng rất nóng lòng hiểu rõ tường tận!”

Bạch Văn Sơn cúi đầu nhận lệnh. Hắn nghĩ lại, hai chân còn run rẩy. Hắn tưởng trận chiến đó hắn không qua khỏi, không ngờ thành công đánh bại Long Ngao Thiên.

Bạch Kinh Thiên cùng mấy vị trưởng lão rời đi được một lúc, phía sau có một gã mặt thám Bạch gia gấp rút đuổi theo. Vừa bắt kịp đoàn người Bạch Kinh Thiên. Hắn phóng xuống ngựa, quỳ xuống báo “Phi cấp truyền thư đến, báo rằng Thăng Long Thành không xong!”

Bạch Kinh Thiên nhanh chóng chớp lấy mặt báo, hắn nhìn dòng chữ bên trong báo lại. Sắc mặt nhất thời kinh hoàng, hắn vội vã hô lên “Nhanh, đuổi theo Phương tiểu tử!”

...

Ba ngày sau, Phương Triết một mình một ngựa trở về Thăng Long Thành.

Trên đoạn đường về, hắn bắt gặp có nhiều đoàn thương nhân và nhiều đoàn xe ngựa từ hướng Thăng Long Thành rời đi. Đoàn xe ngựa trải dài hơn một dặm đường. Giống như cả một đại gia tộc di dời sang một phương khác sinh sống.

Hắn mang tò mò đi thêm mấy dặm đường lại phát hiện nhiều đoàn người ngựa nhỏ lẻ, trên mặt hiện rõ một nét hoang mang. Bọn họ cũng như những đoàn xe ngựa trước, rời đi từ hướng Thăng Long Thành. Hướng đi của bọn họ một là đến Trung Châu, hai là rẽ sang Thanh Lương Quốc hoặc là Đông Hải.

Cuối cùng hắn bắt gặp một gã ăn mày ngoài hai mươi, quần áo rách rưới đang dắt một con lừa. Hắn ta nhìn vô cùng khốn khổ.

Phương Triết phóng xuống ngựa, chấp tay lại chào hỏi “Vị đại ca, cho hỏi xảy ra chuyện gì! Tiểu đệ nhìn thấy có nhiều người ngựa dường như rời đi Thăng Long Thành?”

Gã ăn mày ngắm hắn một lúc, sắc mặt nhất thời sáng lên. Hắn nhận ra Phương Triết, nhanh chóng tiến lại gần niềm nở nói “Thì ra là Phương thiếu gia! Thiếu gia đã chiến thắng trở về rồi?”

Phương Triết bất ngờ, không biết vì sao gã ăn mày lại nhận ra mình. Hắn từ tốn hỏi “Vị đại ca này, quen biết tiểu đệ sao?”

Hắn ta nhanh chóng trả lời “Tiểu nhân là Ngô Thanh, một người vô cùng hâm mộ Phương thiếu gia. Tiểu nhân đã từng tá túc qua Thiện Nhân Gia Trang ở Lăng Ba Thành. Nói chung là trong hội ăn mày kinh thành Thăng Long”

Ngô Thanh nói đến từ ăn mày, hắn cười ha ha thích thú. Phương Triết cũng nhận ra, những gã ăn mày hắn từng quen biết, đa số là những người khốn khổ vô gia cư nhưng tính tình đều lạc quan như vậy.

Phương Triết không giấu được, niềm nở nói “Không ngờ gặp Ngô huynh ở kinh thành, xem như hữu duyên. Nếu có chuyện nhờ vả, Ngô huynh cứ đến Yên Vân gia trang báo tên tiểu đệ. Bọn họ chắc chắn sẽ chiều cô Ngô huynh!”

Nhắc đến kinh thành, Yên Vân gia trang, Ngô Thanh lập tức thay đổi sắc mặt. Hắn ừ rù nói “Kinh thành giờ rất hỗn loạn. Phương thiếu gia cũng nên rời đi...”

Phương Triết nghe nói vậy, trong lòng hắn chợt nổi lên cảm giác bất an. Hắn thắc mắc nhìn Ngô Thanh, chờ hắn kể lại. Ngô Thanh mới thở một hơi dài, hắn thuật lại.

Cách đây hai ngày, vào một buổi chiều như bình thường. Phía cổng thành tây Thăng Long thành bất ngờ bị tập kích. Mọi người kinh ngạc ra bên ngoài nghe ngóng, thì phía bên ngoài thành xuất hiện một con đại mãng khổng lồ, cao hơn cả tường thành. Nó có tám cánh đen rực nhìn toàn cảnh bên trong, phía sau lưng nó có tám cái đuôi ngoe nguẩy nhìn vô cùng kinh khủng. Hơi thở của con đại mãng đó tạo ra âm thanh nghe rợn cả người.

Lúc đó phía trên tường thành, một gã thân hình nhỏ nhắn, ốm yếu xuất hiện rồi tuyên bố gì đó. Vì khoảng cách xa, tiểu nhân không nghe rõ. Sau đó, hắn ta phóng lên lưng con đại mãng đó. Bắt đầu công kích toà thành.

Trên những cái đuôi của con đại mãng khổng lồ đó, nó phun ra những quả cầu, quả cầu chạm tới đâu, nơi đó đều bị sang bằng. Những binh lính canh gác cổng thành đều bị thổi bay tan tã. Chỉ cần một cái đuôi nó vỗ xuống, cả tường thành đều đổ sập.

Con đại mãng khổng lồ đó bò vào thành, tàn phá cả khu vực tây thành khoảng hai canh giờ thì nó tự động biết mất. Nó không để lại bất kỳ dấu vết nào.

Sau đó hơn một vạn cấm quân đến hiện trường điều tra, nhưng không phát hiện được tung tích con đại mãng. Cho đến sáng ngày hôm sau, con đại mãng lại tiếp tục xuất hiện. Lúc này nhiều người đã nhìn rõ ràng, và nghe rõ âm thanh của gã điều khiển con đại mãng đó. Hắn là Hắc Độc Y Nhân, Ngôn Tử.

Phương Triết một bên chăm chú lắng nghe, hắn lúc này rất lo lắng. Yên Vân gia trang ở thành nam, nhưng không biết chừng con hung thú đó sẽ tấn công khu nam, như vậy gia đình hắn sẽ gặp nguy hiểm.

Ngô Thanh nói tiếp.

Hơn một vạn đại quân, được trang bị thiết giáp, liên hoàn tiến đều vô dụng với con đại mãng đó. Lốp da của nó vô cùng kiên cố. Tám cái đuôi của con đại mãng giơ lên cao, đồng loạt phóng ra những quả cầu, những quả bóng khí, kèm theo là một mùi hôi thối vào vạn đại quân. Vạn đại quân chỉ cầm cự không đến nửa canh giờ thì bị đẩy lùi, bọn họ rút lui vào cấm thành cố thủ.

Theo lời Ngô Thanh nói, những đoàn xe ngựa trước đó hắn bắt gặp, chính là bỏ thành, rời đi một nơi khác sinh sống. Thăng Long thành lúc này đã không còn an toàn nữa.

Ngô Thanh quan sát Phương Triết một hồi, hắn nói tiếp “Phương thiếu gia cũng dẫn người thân rời đi. Toàn kinh thành giờ rất hỗn loạn. Có nhiều cao thủ võ lâm, nhiều thế lực khắp Thanh Nguyên Quốc tụ về cũng đều vô dụng...”

Trong lòng Phương Triết lúc này chỉ muốn sớm về Yên Vân gia trang đoàn tụ với cha mẹ. Hắn lấy ra một tờ ngân phiếu hai ngàn lượng, nhét vào tay Ngô Thanh nói “Đến nơi ở mới, Ngô huynh gặp nhiều bằng hữu thay thế tiểu đệ chiều cô bọn họ!”

Phương Triết ý là gặp những người ăn mày khốn khổ, thay hắn chiều cô. Điều này giống như giao cho Ngô Thanh một trách nhiệm, hắn không có lý nào từ chối được.

Phương Triết trao tờ ngân phiếu cho Ngô Thanh xong, liền lên ngựa rời đi. Ngô Thanh ở phía sau nhìn theo bóng lưng Phương Triết rời đi trong vội vã. Hắn lầm nhảm “Phương thiếu gia là người tốt, hy vọng ông trời sẽ phù hộ bình an!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 109: Khắp nơi đều hỗn loạn

Sau khi biết được Thăng Long Thành đang rơi vào tình huống hỗn loạn. Kinh thành đang bị một con hung thú tập kích, điều này trước nay chưa từng xảy ra. Phương Triết tăng tốc độ trở về kinh thành, hẳn hy vọng gia đình hẳn không có chuyện gì.

Đến sáng ngày hôm sau, Xích Thổ Mã kiệt sức, không còn sức chạy nhanh hơn nữa. Tốc độ nó giờ thua một con ngựa bình thường. Lúc này cũng là lúc, hẳn về đến cổng Bắc Thăng Long Long.

Cổng Bắc không hề bị hư hại, không có dấu hiệu bị tập kích, nhưng hai bên đường, số người chuẩn bị di tản khỏi kinh thành rất nhiều. Bọn họ đều chất đầy hành lý rồi đi. Ngay cả chiếu chỉ dán đầy hai bên đường, khuyên mọi người tạm thời lánh nạn. Lần này Thăng Long thành không có đủ năng lực bảo vệ người dân được nữa.

Phương Triết tiếp tục thúc ngựa, đi về hướng tây thành. Hẳn đi chừng ba mươi dặm đường, lúc này khung cảnh bị tàn phá mới hiện rõ trước mặt hẳn.

Nhà cửa, từ lâu, khách điểm đều bị sang bằng, khói vẫn còn tỏa ra nghi ngút. Số người thương vong không thấy, có thể đã được di dời trước đó, nhưng vết tích đồ nát, mùi hôi thối vẫn còn. Chứng tỏ số người chết không hề nhỏ.

Hắn tự nhủ “Vì lý do gì, tại sao lại xuất hiện hung thú thời điểm này. Chẳng lẽ không ai có đủ năng lực ngăn cản nó sao?”

Hắn chợt nhớ đến Bạch gia, thế là nhanh chóng phi thân đến phân bộ Bạch gia ở kinh thành. Hẳn đi giữa đường thì bắt gặp tên Kim Mộc Thông phi ngựa chạy đến. Hướng của hẳn cũng đến phân bộ Bạch gia.

Kim Mộc Thông vừa nhìn thấy Phương Triết, liền nhảy xuống ngựa vừa khóc lóc vừa nói “Phương đại ca, cứu phụ thân đệ!”

Phương Triết chưa hiểu đầu đuôi gì, hẳn khóc lóc nói tiếp “Bọn người Mộc gia, đánh vào Kim gia!”

Phương Triết sửng sốt “Ban ngày mà ngang nhiên làm vậy, không còn vương pháp sao?”

Kim Mộc Thông lắc đầu nói “Đệ không biết,... khi đệ trở về thì bọn người Mộc gia đã bao vây Kim gia rồi. Tiểu đệ đang đến cầu cứu Bạch gia thì gặp Phương đại ca!”

Phương Triết nhìn hẳn khóc lóc, liền trấn an nói “Ngươi đến phân bộ Bạch gia cầu trợ giúp, ta trước đến Kim Phủ xem xét tình hình. Ngươi trước không cần lo lắng!”

Hắn nói rồi, liền cười Xích Thổ Mã thẳng hướng đến Kim Phủ. Kim Mộc Thông ở sau, hẳn không còn khóc nữa, bản lĩnh của Phương Triết thế nào, hẳn là người hiểu rõ nhất. Hẳn lau nước mắt, rồi tiếp tục lên đường đến phân bộ Bạch gia.

Không đến nửa canh giờ sau, Phương Triết đã đến được Kim Phủ. Lúc này xung quanh Kim Phủ vây quanh hơn hai trăm cao thủ hắc ý nhân. Phương Triết nhận ra y phục này, đây chính là cùng loại với m Sắt. Một tổ chức sát thủ trước đó hẳn đã từng giao đấu qua.

Tiếng ngựa hí một hồi thật dài, khiến bọn người hắc y nhân sửng sốt, quay người lại.

Trước mắt là một thiếu niên cười hắc hắc, đáng vẻ không có gì nguy hiểm. Nhưng bọn chúng biết người này. Đây chính là chân chính sát thần có vẻ ngoài thư sinh.

Hai trăm tên hắc y nhân nhận ra Phương Triết liền không dám động đậy. Bọn họ biết, đối kháng với người này, khả năng sống sót không cao. Thế là bọn họ lặng lẽ nép sang một bên.

Phương Triết thấy vậy, phi ngựa đáp bay cánh cửa chính. Toàn bộ ánh mắt bên trong đều nhìn về phía cánh cửa.

Kim gia chủ và mấy vị trưởng bối đều đang bị bắt trời, quỳ trên sân. Nét mặt của lão trở nên mừng rỡ hẳn lên khi thấy thân ảnh Phương Triết xuất hiện, mặc dù gia chủ Mộc gia, Mộc Trường Sinh đang kẻ đao sát cỏ.

Phương Triết âm thầm đánh giá xung quanh, toàn bộ Kim Phủ hơn năm mươi người bị bắt trời, xung quanh ước chừng ba mươi hộ vệ Kim gia đã nằm xuống. Khung cảnh giao chiến trước đó, còn lưu lại một mớ hỗn loạn.

Phương Triết lãnh đạm nói “Gặp qua Mộc gia chủ!”

Mộc Trường Sinh sắc mặt không thay đổi, nhưng trong lòng đã nhảy dựng. Lão cứ nghĩ tiểu tử này đang ở Trung Châu, lần này dựa vào khí thế công thành của Hắc Độc y Nhân, lão tấn công Kim gia, xem như là thời điểm vô cùng thích hợp. Lúc này Triều đình và các thế lực lo tìm cách đối phó con hung thú, ai thèm quan tâm đấu đá gia tộc.

Bây giờ, tên hung thần Phương Triết trở về sớm hơn dự định. Lão phát giác, lão già thêm mười tuổi. Kế hoạch toàn bộ “toang” rồi.

Lão vẫn chưa bỏ đao ra khỏi cổ Kim gia chủ. Cho dù lão có giết Kim gia chủ, hôm sau Mộc gia toàn bộ xong. Lão đã già nhưng con cháu dòng tộc quá nhiều. Lão không muốn liên lụy chỉ vì lòng tham lam nhất thời.

Từ khi tiểu tử Phương Triết xuất hiện, trong đầu lão xuất hiện đủ mọi biện minh, đủ mọi lý do để giảm một phần nào sát khí của đối phương.

Lão cân nhắc một hồi mới chậm rãi nói “Việc này không đến lượt ngươi nhúng tay vào!”

Phương Triết không trả lời, mà chất vấn “Ai cho lão lá gan, giữa thanh thiên bạch nhật, đem quân đánh Kim gia, lão không sợ triều đình truy cứu sao?”

Lão nhất thời phá lên cười “Tiểu tử ngươi ngây thơ như vậy sao? Tráng cảnh này, không phải phát sinh từ ngươi mà ra sao?”

Kim gia chủ nghe lão nói vậy, nhất thời lúng túng. Lão hồ ly này tấn công Kim gia, tra tấn lão cùng những trưởng bối trong Kim gia, không phải vì mò vàng ở Liên Sơn sao. Giờ lại chuyển hướng sang Phương Triết, lão chuyển hướng cũng quá nhanh đi.

Phương Triết bất mãn nói “Chuyện này do lòng tham của ngươi, chuyện Mộc gia vì mò vàng ở Liên Sơn mà không ngừng làm ra nhiều thủ đoạn. Chuyện này ai cũng biết, giờ lại chuyển hướng sang ta, lão đây là có mục đích gì?”

Phương Triết vừa nói, một tay hướng thanh kiếm trong tay Mộc Trường Sinh thu lấy. Động tác vô cùng nhanh và nhẹ nhàng, hầu như lão không hề có khả năng phản kháng.

Lão lúc này thực sự mộng “Thủ đoạn này đúng là nghịch thiên nếu vừa rồi lão đây sớm ra tay, có phải đã trở thành một cái xác rồi hay không?”

Lão thờ ra một hồi, chấp tay sau lưng, khí chất không hề suy yếu. Tư thái của lão như trút đi một gánh nặng, lão nói “Ngươi biết Ngôn Tử hay còn gọi là Hắc Độc Y Nhân?”

Phương Triết nghĩ ngoặc “Ngôn Từ?”

Mộc Trường Sinh nói tiếp “Trước kia, người đòi gọi hần là Ngôn Thần Y!”

Phương Triết giật mình, lão hồ ly này biết Ngôn Thần Y. Hần lúc này linh hoạt xâu chuỗi lại những sự kiện trước kia.

Hần mới sững sờ, hần chắc hẳn “Lần trước xúi giục hãm hại sùng thú của ta, hần ta đứng sau lưng giật dây?”

Mộc Trường Sinh mở to mắt ra, chuyện này hần suy đoán ra cũng quá nhanh. Lão chưa kịp tiết lộ, xem ra lão đã có một con đường sống. Lão gật đầu nói “Nếu không có hần giật dây, lão đây làm sao biết người có một con sùng thú như con quái... như con hắc báo thế kia!”

Lão ho nhẹ một tiếng, vừa rồi gấp gấp lão thất thố. Lão nhìn sát khí trên người Phương Triết đã hoàn toàn tiêu thất. Trong lòng nhất thời thờ ra. Lão ngoài sáu mươi, nhưng vẫn còn rất yêu đời. Tiền tài có thể từ từ kiếm, nhưng mạng già mất đi, nhân sinh xem như xong.

Lúc này, bên ngoài các hộ vệ Bạch gia đã đến. Bên phía phân nhánh Bạch gia ở thành Thăng Long không nhiều, chỉ hơn năm mươi người nhưng đều là tinh anh. Bọn họ mang kiếm, khí thế đi vào. Toàn bộ hai trăm tên hắc y nhân trước đó hầu như không hề phản kháng, sớm đã đầu hàng.

Chấp sự Bạch Lượng đi vào, cùng với năm hộ vệ. Khí thế vô cùng lớn. Hần vừa nhìn thấy Phương Triết liền mỉm cười chào đón “Gặp qua Phương công tử!”

Phương Triết cũng chấp tay chào hỏi “Gặp qua Bạch Lượng đại nhân!”

Lúc này Bạch Lượng mới tiến lại gần Mộc Trường Sinh, cười hắc hắc nói “Mộc gia chủ quả thật là biết chọn thời cơ. Bọn ta đang tìm đối sách đối phó với con hung thú, lão sau lưng đánh đến đây. Lão thật sự không sợ cả gia tộc bị tru di sao?”

Mộc Trường Sinh biến sắc trong sát na, sau đó hần vẫn giữ khí chất cao quý, không hề tỏ ra sợ hãi. Lão chậm rãi nói “Việc này Mộc Trường Sinh ta thua, lão sẵn sàng nhận mọi trách nhiệm. Từ nay về sau, kinh thành Thăng Long sẽ không còn Mộc gia nữa”

Lão hít một hơi thật dài, nét mặt như già thêm vài tuổi, lão nói “Việc này lão nhất thời hồ đồ, hy vọng chấp sự rộng lượng bỏ qua cho gia tộc ta. Hôm sau, lão sẽ theo dòng người tị nạn, rời khỏi kinh thành, từ nay sẽ không xuất hiện ở đây nữa bước. Hơn nữa lão sẽ bồi thường năm triệu lượng cho tổn thất lần này của Kim gia!”

Chấp sự Bạch Lượng bất ngờ, lão đúng thật là lão hồ ly. Tìm thời cơ chối bỏ trách nhiệm cũng quá khôn khéo đi. Hần nhìn sang Phương Triết không phản ứng, hần cũng không muốn làm khó.

Hần lãnh đạm nói “Chỉ hy vọng Mộc gia chủ nhớ lời!”

Hần nói xong, liền tránh sang một bên cho lão rút lui. Lúc này những trưởng bối, gia nhân Kim gia vô cùng mừng rỡ. Bọn họ đã vượt qua được tai kiếp lần này. Có gia nhân nhìn về Phương Triết với ánh mắt sùng bái, bởi vì trong lúc tuyệt vọng. Họ có ... câu khấn Phương Triết đến giải thoát bọn họ.

Phương Triết nhìn mọi thứ đã ổn thỏa, hần liền từ biệt Kim gia chủ. Hần hướng Bạch Lượng chấp tay nói “Vãn bối trước về gia trang xem tình hình, mọi việc còn lại nhờ cậy Bạch đại nhân!”

Hần nói xong liền vội vã phóng lên ngựa rồi đi. Phía sau lưng hần, bọn người hộ vệ Bạch gia cũng bắt đầu hỗ trợ Kim gia dọn dẹp hiện trường...

Lúc này tại Yên Vân gia trang

Phong cảnh non xanh nước biếc, khắp nơi hữu tình đã không còn nữa. Thay vào đó là cảnh đổ nát, khắp nơi đều ngổn ngang. Toàn bộ Yên Vân gia trang đã bị sang thành bình địa.

Bên ngoài hoa viên, lúc này một con đại mãng thân dài mười trượng. Quấn quanh một ngọn núi. Tám cái đuôi trên lưng nó phe phẩy như đang thổ nạp không khí xung quanh.

Ngôn Từ lúc này đang ngồi nhàn nhã trong tiểu viện nhấp từng ngụm nước trà thưởng thức. Phong thái ung dung, hầu như không để ý xung quanh. Đây chính là điểm cuối nhân sinh của hần. Đến đây, hần xem như đã đạt thành ý nguyện.

Hần thoáng nghe được tiếng ngựa phi đến, hần để chun trà xuống. Sắc mặt trở nên âm lãnh. Hần nhìn vị thiếu niên đang phi ngựa đến, bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt vị thiếu niên có phần sùng sốt.

Miệng hần nhếch lên, cười âm hiểm, nói “Người quen cũ... đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Nhân sinh đỉnh phong chính là như vậy

Trước đây ta là một thần y danh chấn tứ phương. Người người đều mong mỏi gặp ta, cầu mong ta chữa trị căn bệnh của họ. Ta khi đó muốn mưa được mưa, muốn gió được gió.

Hơn mười một năm trước, một vị tiểu mỹ nhân bế một đứa trẻ đến Phù Đà Sơn cầu ta trị bệnh. Đứa trẻ bị một loài thanh xà cắn ngay cổ, bị trúng độc cực nặng. Nếu không cứu trị kịp thời sẽ không qua khỏi một ngày.

Ta đã cứu được đứa trẻ đó, nhưng nhất thời sinh lòng cảm mến với vị tiểu mỹ nhân đó. Nên vì lấy lòng nàng ta, ta nguyện ý trị dứt bệnh cho đứa bé đó, chính là thân sinh của nàng.

Chẳng may, ta rơi vào một sơn cốc, nơi đó ta bị hàng trăm con độc xà vây vò. Ta đau đớn, hầu như không còn một tí cơ hội nào để tiếp tục sống. Nhưng vì lời hứa với tiểu mỹ nhân, ta đã bỏ dậy, thoát khỏi khốn cảnh. Từ đó cơ thể ta càng lúc càng nhỏ đi, ta bị trúng độc vô phương cứu chữa. Khi đó ta mới biết nàng ta là phu nhân gia chủ Phương gia.

Tám năm sau đó, ta có cơ hội gặp lại nhi tử của nàng ta là Phương Triết. Một tiểu tử bên ngoài nhút nhát, nhưng vô cùng lanh trí. Hần biết được ta có ý đồ với một tiểu ăn mày. Nhưng làm sao biết được thủ đoạn của ta.

Ta phát hiện ra rằng, trong máu của tiểu ăn mày vẫn còn lưu lại được tính của Tây Lục Quả. Đây chính là thánh dược, có thể giúp ta cải thiện được bệnh tình, có khả năng trị khỏi căn bệnh quái ác của ta.

Đến khi ta quay lại mặt thất, mọi thứ đều biến mất, vô ảnh vô tung. Ta tìm khắp nơi Phù Đà Sơn vẫn không tìm thấy bóng dáng của tiểu ăn mày. Lúc này thì toàn bộ Phù Đà Sơn chìm ngập trong hung thú, côn trùng. Ta rơi vào tuyệt vọng, phong bế sơn môn. Chu du thiên hạ.

Ta hầu như mang tâm trạng của một người chết chu du thiên hạ, làm theo những lời đồn vô căn cứ, cứ thế, ta tiến nhập vào vực sâu vạn trượng. Nơi đó cơ duyên của ta thật sự đến. Ta phát hiện ra rằng, thế gian này có nhiều điều chưa khám phá ra hết, điển hình là một nơi gọi là Quỷ Vực. Nơi đó có vô vàng dược thảo trân quý, có quá nhiều hung thú. Chỉ cần sơ sẩy một tí là mất mạng. Nhưng mạng ta vô cùng tốt, đây vô một thời gian trong đó, khi trở ra một thân độc đạo. Định phong nhân sinh của ta mới bắt đầu mở ra...

Hắn nhìn về phía Phương Triết, chậm rãi nói “Người xem, nhân sinh của ta có đáng thương hay không?”

Phương Triết ở một khoảng cách vừa phải, chăm chú nhìn Ngôn Thần Y mà hắn từng biết. Người được mệnh danh thần y, không phải thầy thuốc nào cũng được ban tặng danh hiệu đó. Phải cứu giúp vô số người, tài năng phải thật sự hơn người. Lúc trước hắn không phải con người như vậy.

Hắn không biết Ngôn Thần Y đã trải qua những sự việc như thế nào. Nhưng trước mắt, hắn đang gây họa nhân gian.

Phương Triết liếc nhìn về con đại mãng khổng lồ, có chín cái đuôi, đang lượn lờ xung quanh ngọn núi. Nó quá lớn, chiều dài không dưới mười trượng. Tám cái đuôi trên lưng nó ngoe nguẩy, uốn lượn kỳ dị. Đây là sinh vật gì, tại sao Ngôn Thần Y có thể nuôi được sinh vật như vậy.

Hắn thoáng nhìn thấy chiếc vòng đeo tay giống như Thú Linh Liên trong tay Ngôn Thần Y, lúc này hắn mới hiểu ra. Sinh vật này không phải trong thế giới này, chắc chắn là được mang ra từ Quỷ Vực. Hắn chắc chắn đã gặp gỡ cơ duyên nào đó, đưa hắn đến Quỷ Vực. Nếu không sinh vật này không thể tồn ở một nơi như thế này.

Phương Triết lúc này mới lên tiếng “Giờ nên gọi là gì? Ngôn Thần Y hay là Lão quái vật?”

Ngôn Từ cười ha ha nói “Ta đã không còn là Ngôn Thần Y người đời kinh ngưỡng nữa rồi. Ta giờ một thân độc đạo, hắc đạo gọi ta là Hắc Độc Y Nhân Ngôn Từ. Người không biết sự hiện diện của ta, nhưng ta luôn theo dõi quan sát người. Bất cóc bọn người Mộ Dung, giả họa cho Tiểu Hắc nhà người, đều là một tay ta làm. Người xem, có phải lúc nào cũng ở bên cạnh người không?”

Giờ Phương Triết nghe chính miệng hắn thừa nhận, xem như những chuyện trước đó không hiểu thấu, giờ đã triệt để minh bạch.

Phương Triết nhìn dáo dác xung quanh, cho đến thời điểm hiện tại vẫn không hề thấy tung tích cha mẹ hắn. Ngay cả Tiểu Hắc, Tiểu Bạch và Ngô Như Ngọc đều không thấy.

Ngôn Từ nhếch miệng lên cười, hắn đứng phất dậy. Chắp tay sau lưng, đi về phía bờ hồ. Hắn nói “Không cần tìm cha mẹ người nữa, bọn họ đang ở trong bụng con trai ta!”

Hắn dứt lời, con Cừu Vĩ Xà hiểu ý, trườn xuống bên cạnh hắn. Lúc này Cừu Vĩ Xà mới thật sự phô trương được hình thể khổng lồ của nó, Ngôn Từ đứng bên cạnh, so với nó vô cùng nhỏ nhoi.

Trên lưng con Cừu Vĩ Xà, những cái đuôi nó ngoe nguẩy, lượn lờ. Từ chóp đuôi con Cừu Vĩ Xà, một cái miệng mở ra, nôn ra một nửa thân thể phụ thân hắn, cái đuôi khác nôn tiếp ra một nửa thân mẫu thân hắn, tiếp đó là Ngô Tiên Nhi, Tiểu Hắc, Phương Long, Phương Hồ và cả Lý Cừu. Hắn cũng không buông tha.

Phương Triết siết chặt tay, hắn nghiêng răng kéo kẹt. Tên này thật sự điên rồi sao.

Hắn không chần chờ, liền phóng về phía cái đuôi của Cừu Vĩ Xà, muốn cắt rời nó. Nhưng chưa tiếp cận được, thì đã bị những quả cầu đánh hắn văng trở lại. Hắn tiếp tục phóng phi kiếm về phía bụng con đại mãng, nhưng chỉ phát ra những tia từ điện, không hề làm nó nhúc nhích. Đến khi hắn tiếp cận định dùng phi kiếm cắt đứt cái đuôi. Con đại mãng đưa cả thân thể phụ thân hắn ra tiếp đỡ, hắn hoảng loạn thoái lui về sau.

Ngôn Từ lặng lẽ quan sát, hắn đã có thể khiến tiểu từ từ bỏ bất lực, không có khả năng chống cự. Hắn đắc ý nói “Bọn họ hiện chưa chết, nhưng qua hôm nay ta không biết sẽ thế nào. Có thể sẽ trở thành chất dinh dưỡng của con trai ta cũng không chừng!”

Phương Triết bị đánh bay về sau. Hắn ngồi dậy, nghiêng chặt răng âm lãnh nói “Người muốn làm gì?”

Ngôn Từ nhón nhor nói “Ta cũng không biết hiện tại ta muốn làm gì nữa. Có thể là muốn người ném trái cảm giác đau khổ của ta!”

Hắn ra một dấu hiệu, con Cừu Vĩ Xà khẽ động ở cái đuôi, nơi phụ thân hắn bị nhốt trong đó. Phụ thân hắn như bị đánh thức, mở mắt ra. Hắn nhìn về phía Phương Triết đang căm phẫn. Hắn mỉm cười nói “Phụ thân rất thoải mái, không sao!”

Con Cừu Vĩ Xà lại ra một động tác, khiến nét mặt Phương Trung Kiên nhăn nhó, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, tươi cười dù có một vài giọt mồ hôi trên trán. Đây chính là đau đớn, nhưng cam chịu.

Ngôn Từ lại một lần nữa ra ám hiệu, lần này mẫu thân hắn mở mắt ra. Nét mặt hiền lành, xinh đẹp ấy đã nhợt nhạt rồi. Phương Triết trong lòng không chịu được nữa rồi. Hắn gầm thét “Mẫu thân!”

Tiêu Kim Lan nhìn sang phu quân mình, nét mặt vẫn không thể hiện một sự thống khổ nào. Nàng ôn tồn nói “Mẫu thân không sao, con trai bỏ mặc bọn ta, mau chạy đi!”

Phương Triết nhìn tràng cảnh như vậy, hắn vỗ vào mặt mình nhiều lần, xem có phải là cơn ác mộng không. Tại sao lại đối xử cha mẹ hắn như vậy.

Hắn không nhẫn nhịn được nữa, liền phóng xuất Bạch Nhật Phi Kiếm ra một lần nữa. Hắn tập trung linh lực tung ra “Nhất Kiếm Xuyên Tâm” thẳng hướng con đại mãng phóng đi. Luồng quang mang cực lớn, khí thế ác liệt khiến con đại mãng chợt dạ. Nó dùng một cái đuôi đang nuốt lấy phụ thân hắn chống đỡ. Hắn nhất thời hoảng hốt, diêm ngón tay lệch sang hướng khác. Luồng quang mang quét một đường dài trên ngọn núi bên cạnh. Hắn không thể tấn công con đại mãng được, khi mà phía sau lưng toàn bộ là người thân hắn. Nếu sơ sẩy, người thân hắn chắc chắn phải chết.

Ngôn Từ cười ha ha nói “Muốn giết phụ thân người, cứ nói ta một tiếng. Không cần phải gấp rút như vậy!”

Hắn nói xong, một tay siết chặt. Con Cừu Vĩ Xà liền siết chặt Phương Trung Kiên hơn, bên trong như có hàng nghìn gai nhọn, đâm hắn, khiến hắn nhất thời không nhịn được hét lên kêu thảm. Tiêu Kim Lan bên cạnh nhìn phu quân mình đau đớn, nước mắt không ngừng chảy. Ánh mắt nàng nhìn về Phương Triết làm ra quyết định “Con trai, mau chạy khỏi đây. Đừng trúng quỷ kế của đối phương!”

Con Cừu Vĩ Xà lại siết chặt Tiêu Kim Lan, lần này nàng có chuẩn bị, chân mày khẽ nhíu lại. Vô cùng đau đớn, nhưng nàng không muốn tỏ ra quá đau đớn, như vậy sẽ khiến con trai đau lòng.

Phương Triết nắm đầm nện xuống đất, cắn chặt răng miệng đầy máu. Hắn cảm giận nhìn Ngôn Tử “Ngươi rút cuộc muốn làm gì?”

Ngôn Tử băng lãnh đáp “Muốn ngươi chết... ngươi tự sát đi!”

Lời Ngôn Tử vừa thốt ra, sắc mặt phụ thân, mẫu thân hắn kinh biến. Vội vàng hét lên “Nhi tử ngoan, không được trúng kế!”

Phương Triết nước mắt nước mũi chảy ra, hắn nhìn phụ mẫu đau đớn hắn không chịu nổi. Dù hắn chết, chưa chắc gì cha mẹ hắn sống sót. Nhưng hắn không có can đảm nhìn cha mẹ đau đớn như vậy được. Hắn muốn dừng lại, hắn đã làm ra quyết định.

Hắn quỳ xuống trước mặt cha mẹ, bái lạy “Cha mẹ, hải nhi bất hiếu!”

Hắn nhìn về một phương “Bạch gia chủ, vãn bối cô phụ sự kỳ vọng của người!”

Trong thâm tâm hắn thì thầm “Khúc Tiểu Bạch, ta có khả năng sẽ không gặp lại ngươi rồi!”

Hắn phóng xuất Bạch Nhật Phi Kiếm ra, tự đâm vào tim mình. Máu tươi bắn ra, hắn tự nhủ “Là duyên hay số kiếp, tùy thuộc vào quyết định này!”

Hắn nói xong, liền ngã xuống đất.

Phương Trung Kiên, Tiểu Kim Lan nhìn nhi tử mình ngã xuống. Hai người gào thét thảm thiết, nhi tử bọn họ thực sự tự sát. Nhi tử thật sự chết rồi. m thanh thảm thiết của hai người vang dội khắp nơi.

Ngô Tử lúc này đã triệt để nhẹ nhõm, kẻ đối nghịch hắn, kẻ hắn căm ghét nhất đã tự sát. Đây chính là nhân sinh của hắn, kẻ đáng chết, nhất định phải chết

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Thức tỉnh, bá tuyệt!

Toàn cảnh nhất thời chỉ nghe được tiếng cười của Ngôn Tử lẫn át đi tiếng khóc lóc thảm thiết của Tiểu Kim Lan. Thời gian như bắt đầu lắng đọng lại trong màu không khí bi thương.

Trên bầu trời đầy quang mang, bắt đầu tối sầm lại. Mây đen không biết từ đâu lũ lượt kéo về. Trong nháy mắt bầu trời trở nên u ám, sấm chớp bắt đầu nổ ra, mang theo một cơn thịnh nộ.

Ngôn Tử nhìn bầu trời đột nhiên chuyển sang u ám, hắn nhìn về phía vị trí Phương Triết. Sắc mặt nhất thời kinh biến.

Phương Triết, hắn đứng dậy, đôi mắt đậm màu tang thương. Xung quanh hắn lúc này vờn quanh một thanh phi kiếm sáng bóng, có vân vụ huyết sắc thoát ẩn thoát hiện. Bạch Nhật Phi Kiếm chính thức nhận chủ.

Tên chính thức của ta là “Bá Tuyệt!”

Ánh mắt hắn nhất thời mở ra, vô cùng sắc bén, nhìn về phía con Cừu Vĩ Xà. Chậm rãi niệm “Thôn Thiên!”

m thanh phát ra từ miệng Phương Triết vô cùng nhỏ, nhưng lại vang dội khắp nơi. m thanh có chứa tuyệt sát chi khí, ai nghe được âm thanh đó không thể nào động đậy được.

Ngón tay hắn điểm về hướng Cừu Vĩ Xà, hô “Diệt!”

Tức thì phi kiếm tỏa ra một loại khí tức hủy thiên diệt địa. Nó tự thân hóa thành hắc long, xung quanh tỏa ra lôi điện hắc bạch xen kẽ. Nó phóng về phía con Cừu Vĩ Xà, há to miệng đón lấy, hơn phân nửa phần thân trên con Cừu Vĩ Xà nhanh chóng bị đốt cháy.

Thời gian lúc này như bị ngưng đọng lại, không có vật gì trong tầm mắt con hắc long có thể động đậy được. Ánh mắt nó nhìn về phía Phương Triết tỏa ra một tia lôi điện rồi chậm rãi tiêu thất.

Nửa phần thân dưới con Cừu Vĩ Xà lơ lửng, không nhúc nhích cho đến khi khí tức của con hắc long tiêu thất hoàn toàn. Nó mới ngã nghiêng ra. Chín cái đuôi đỏ ẫm xuống làm rung chuyển mặt đất.

Phương Triết nhanh chóng phóng lại gần chín cái đuôi, tay cầm “Bá Tuyệt” nhanh chóng tách rời bảy cái đuôi con Cừu Vĩ Xà ra làm hai. Giải thoát cho cha mẹ và người thân hắn.

Phương Triết nhìn ngắm mẹ mình trên miệng máu chảy ra. Đây chính là tự cắn lưỡi của mình tự sát mà không thành. Hắn ôm chặt lấy mẹ mình khóc thật lớn.

Tiểu Kim Lan nở một nụ cười mệt mỏi “Con trai ngoan, mẫu thân không sao!”

Phương Trung Kiên bên cạnh thoát khỏi, cũng an ủi hắn “Con trai, sau này không được làm chuyện điên rồ như vậy nữa. Ngươi chết, phụ thân và mẫu thân con sống cũng không còn ý nghĩa!”

Tiểu Hắc cũng bên cạnh lại gần liếm liếm khuôn mặt hắn. Đã lâu rồi, Phương Triết không gặp lại Tiểu Hắc, nó dường như lại lớn hơn một chút. Hắn nhìn sang một con tiểu bạch lang, nó cũng đứng tới ngang chân hắn rồi.

Hắn giang tay ra niềm nở nói “Ng ngoan, lại đây!”

Tiểu Bạch cùng Tiểu Hắc lao vào hắn âu yếm.

Ánh mắt hắn nhất thời mờ lung, trải qua chuyện vừa rồi, hắn tưởng rằng thật sự đã chết rồi.

Khi còn ở dưới đáy hồ, khi Bạch Nhật Phi Kiếm hấp thu giọt tinh huyết của Linh Xà Vương phát sinh dị biến, thay đổi diện mạo. Cũng là lúc hắn cảm nhận được có một cảm giác gần gũi, một sợi dây gắn chặt với tâm trí hắn. Phi kiếm luôn âm thầm thúc giục, nó muốn nhấn nhủ một thông điệp “Người không có đủ năng lực, phải chấp nhận đánh cược, phải trả một cái

giá thật đắt”.

Hắn đánh cược bằng mạng sống mình, vì hắn không còn lựa chọn nào khác.

Hắn tưởng rằng mình chết rồi, nhưng trong đầu hắn bắt đầu xuất hiện từng dòng tin tức từ phi kiếm tràn vào. Nhờ đó, hắn mới biết được, tên nó không phải là Bạch Nhật Phi Kiếm do người nhặt được nó đặt tên, mà tên nó là “Bá Tuyệt”. Tuyệt của tuyệt sát chí ý.

Lúc này “Bá Tuyệt” truyền đến cho hắn một tin tức cực kỳ quan trọng. Đó là bản thân “Bá Tuyệt” có hai tuyệt kỹ. Với năng lực của hắn, chỉ sử dụng được một tuyệt kỹ đầu tiên. Nếu sử dụng quá sức của bản thân, hắn sẽ hồi yên phi diệt, chắc chắn bị phản phệ mà chết. Điều này hắn liên tưởng đến Long Ngao Thiên bị phản phệ hóa thành hư vô.

Ngôn Tử lúc này triệt để mộng. Kế hoạch không thể nào có sai sót. Cứu Vi Xà bá đạo, không người ngăn cản, đã chết không thể chết lại.

Hắn cắn chặt răng “Người chưa chết?”

Phương Triết lúc này mới tỉnh táo lại. Hắn vừa rời hành sự theo một loại bản năng, chuyển phát sinh vừa rời quá nhanh. Hắn nhất thời thất thần, sờ lên ngực mình. Vết đâm vào vị trí tim đã khép lại, vị trí đó chỉ lưu lại một vết hằn. Lúc này hắn mới biết, bản thân thật sự đã tự sát.

Hắn đứng dậy, phi kiếm vòn quanh lấy hắn. Nhất thời, hắn tỏa ra một loại sát khí, khiến Ngôn Tử vốn không sợ chết, cũng không dám nhìn vào mắt hắn.

Phương Triết ngón tay điểm nhẹ phi kiếm. Phi kiếm hóa thành lưu quang bắn về phía Ngôn Tử. Hắn chậm rãi nói “Tội của người, ta không tha thứ được!”

Ngôn Tử biết hắn chắc chắn chết, hắn nhắm mắt lại. Trong lòng nhất thời hồi tưởng lại toàn bộ nhân sinh của hắn.

Hắn phát giác ra rằng, thời điểm đỉnh phong cao ngạo của hắn là giai đoạn hắn chữa bệnh cứu người. Chỉ vì mưu cầu con đường sống, hắn biến thành một người không từ một thủ đoạn. Hắn tự vấn lương tâm hắn có tội sao, ta muốn sống, là tội của ta sao.

Khi phi kiếm vừa chạm vào người Ngôn Tử, một tiếng “ầm” kinh khủng phát ra, mang theo dư chấn bắn ngược trở về Phương Triết khiến hắn lùi về sau mười bước. Thậm chí cha mẹ hắn ở gần cũng bị ảnh hưởng, bị thổi bay về sau.

Trước người Ngôn Tử xuất hiện một lá chắn hình tròn. Lá chắn như một tấm màng sáng chói màu vàng, xung quanh có nhiều hoa văn sinh động.

Phương Triết nhất thời không biết phát sinh chuyện gì. Chẳng lẽ Ngôn Tử là một vị tiên nhân.

Lá chắn xoay tròn rồi từ từ tiêu thất, không để lại bất kỳ dấu vết gì. Ngôn Tử mở mắt ra, hắn phát hiện bản thân còn sống, hắn không thể nào tin vào mắt mình. Chẳng lẽ có người đến cứu hắn.

Lúc này, trên bầu trời xuất hiện một lưu quang, lưu quang như một ngôi sao băng từ xa lao đến, càng lúc càng lớn. Cho đến khi lưu quang tiếp cận một khoảng cách nhất định. Toàn bộ lưu quang tiêu thất, lúc này trên bầu trời, treo lơ lửng một thân ảnh nam tử, trên vai mang một thanh đại kiếm. Khí chất bất phàm.

Người nào nhìn vào thân ảnh đó, trong tâm trí tự động hóa thành một vĩ nhân cao lớn, to lớn như một thế giới. Ánh mắt hắn chăm chú nhìn về phía Phương Triết, âm thầm đánh giá.

Ngôn Tử như hiểu ra vấn đề, liền quỳ xuống dập đầu nói “Đa tạ đại tiên đã cứu mạng!”

Người này vừa cứu hắn một mạng, lại đang treo lơ lửng trên không trung. Đây chính là một vị tiên nhân, vị tiên nhân này đang cứu lấy hắn.

Nam tử nhìn thấy Ngôn Tử sùng bái mình, hắn chậm rãi đáp xuống bên cạnh. Mở miệng Ngôn Tử ra, nhét vào một viên đan dược. Cơ thể Ngôn Tử tỏa ra một loại quang mang mờ nhạt, da dẻ hắn tức thì trở nên hồng hào. Bắp thịt bắt đầu sinh sôi nảy nở, cuối cùng vóc dáng hắn hồi phục, trở lại là một người bình thường. Trở lại chân chính là một trung niên nhân ngoài bốn mươi tuổi.

Ngôn Tử sờ lên da mặt, lúc này đã không còn nhăn nheo, không còn bị dày vò những cơn đau nhức, lớp da không còn khô héo nữa. Hắn nước mắt nước mũi chảy ra. Hắn quỳ rạp xuống mặt đất bái lại nam tử đó liên tục.

Hắn không nghĩ đến, hắn sẽ tiếp tục được sống mà sống càng khỏe mạnh. Vị tiên nhân trước mặt đã cứu mạng hắn nhiều lần.

Lúc này hắn mới nhận ra được, từ sau khi xâm nhập vào Quý Vực, nếu không có vị tiên nhân này âm thầm bên cạnh giúp đỡ hắn, hắn không thể nào tồn tại ở một thế giới mà đâu đâu cũng là hung thú. Hắn cũng không tài nào có duyên đạt được Độc Kinh, rồi luyện thành một thân độc đạo.

Lúc này nam tử ánh mắt mới nhìn về phía Phương Triết. Hắn âm thầm đánh giá, rồi chậm rãi mở miệng “Một phạm nhân... chăm chỉ tu luyện đạt đến mức độ này, phải nỗ lực cơ duyên của người!”

Hắn thờ dài, ra vẻ tiếc nuối “Đáng tiếc là người mang ngọc có tội...”

Hắn dừng lại, một tay điểm chỉ về Phương Triết, tức thì một lưu quang huyết sắc phóng tới. Ánh mắt Phương Triết ngưng trọng, hắn không nhúc nhích được. Thân thể hắn không thể kiểm soát trước ánh mắt của đôi phương. Người này quá mạnh, mạnh vượt sức tưởng tượng của hắn.

Lúc này, trước mặt Phương Triết xuất hiện một tấm kính, che chắn tia huyết sắc đó, phản chấn gây ra một âm thanh ba động, không lớn nhưng khiến áp lực xung quanh bùng phát. Những người liên quan đều bị đẩy lùi ra.

Phương Triết nhận ra tấm kính này, hắn từng gặp một lần. Đây chính là tấm kính có thể nghịch chuyển thời gian. Nhờ đó, hắn có thể thấy được thời gian diễn ra trước đó, nhìn thấy Song Đầu Yêu Lang sát hại tổ đội của Thái Học Viện.

Hắn nhìn lên bầu trời, một lão già quen thuộc đang đứng trên một thanh cự kiếm. Nét mặt hắn nhất thời mừng rỡ...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Tán nhân

Hình ảnh lão ăn mày đứng trên đại kiếm lơ lửng trên không trung đập vào mắt Phương Triết. Lão lúc này hóa thành một vị tiên nhân, tiên phong đạo cốt, mang đến cho hắn một hy vọng sống sót.

Lão nhìn Phương Triết một hồi, chậm rãi đáp xuống mặt đất. Nét mặt không hề tỏ ra một tia cảm xúc, nhưng khí chất tiên phong đạo cốt của lão lúc này mới triệt để bộc lộ. Lúc này thân ảnh của lão đối với Phương Triết đã cao cao tại thượng, hẳn với không trời.

Lão nhìn Phương Triết, nở một nụ cười nói “Lão là Cổ Thanh Sơn, đạo hiệu Kiếm Hư Chân Quân, là thái thượng trưởng lão của Đạo Viện. Lần trước từ biệt lão hứa lần sau gặp lại sẽ báo danh tính. Giờ lão đã thực hiện được!”

Phương Triết nhất thời ngỡ ngàng. Hắn sắp tới sẽ đến Đạo Viện làm nhiệm vụ cho Bạch gia. Không ngờ chưa gì đã gặp một đại nhân vật của Đạo Viện. Điều quan trọng, hắn không ngờ lai lịch của lão ăn mày lại lớn đến như vậy.

Ánh mắt lão lúc này mới đưa về phía nam từ đối diện. Lão chậm rãi mở miệng “Lão đạo đây chờ đợi ngươi đã tám mươi năm, cuối cùng ngươi cũng xuất đầu lộ diện!”

Nam từ nghe lời nói của lão ăn mày, nhất thời nhường chân mày lên. Trong ấn tượng của hắn, đây là một lão đạo có khuôn mặt lạ lẫm, hắn chưa từng gặp qua người này. Lý do gì lại nói là chờ đợi hắn.

Hắn nhìn lão ăn mày một hồi, mới mở miệng nói “Chuyện này không liên quan đến Đạo Viện!”

Lão ăn mày nghiêm túc nói “Ngươi vi phạm giới luật, lén lút xâm nhập vào hạ giới. Ngươi nghĩ, lão đạo có được xen vào hay không?”

Lão vuốt một sợi râu mép, dáng vẻ ung dung nói “Từ khi Càn Khôn Kinh phát hiện một tên chân quân lẩn trốn vào Văn Lang Châu, lão đã đuổi theo đến giờ. Lão thắc mắc vì sao hạ giới lại thu hút một gã ngu phẩm như ngươi. Thì ra ngươi vì một thanh thần khí mà đến đây!”

Lúc này Phương Triết đã hiểu vì sao đối phương đến tìm mình. Bản thân hắn trước giờ đều mang “Bá Tuyệt” bên người. Trước kia “Bá Tuyệt” chỉ là một thanh Bạch Nhật Phi Kiếm bình thường. Giờ biến hóa cực lớn thành một thanh thần khí. Chỉ là phong cách “Bá Tuyệt” nhận chủ quá khoa trương. Dĩ tượng phát sinh, thiên địa đại biến khiến gã tìm đến. Đây chính là người mang ngọc có tội quả nhiên không sai.

Nam từ nghe lão ăn mày nói vậy, sắc mặt lạnh nhạt nói “Lão nghĩ, có thể ngăn cản được ta sao?”

Hắn vừa nói, ánh mắt hắn trùng về phía lão ăn mày. Thành linh xung quanh lão ăn mày xuất hiện một kiếm vòng bao quanh lấy. Kiếm vòng lập tức thu hẹp lại, bám sát thân ảnh của lão.

Sau mười hô hấp, lão ăn mày xuất hiện ở một vị trí khác, cách vị trí ban đầu năm trượng. Lão chậm rãi nói “Thù đoạn này, lão nhớ không lầm là của Thiên Sát...”

Sắc mặt nam từ nhất thời thay đổi, đối phương có thể nói ra tên “Thiên Sát” chứng tỏ đối phương đã biết đến tổ chức của hắn. Hắn nhất thời mỉm cười “Có thể biết được Thiên Sát, quả nhiên là một nhân vật không tầm thường. Bất quá, ta đã rời khỏi Thiên Sát từ lâu rồi. Hiện chỉ là một tán nhân rày đây mai đó tìm kiếm cơ duyên...”

Lão ăn mày nhìn sang Phương Triết, trong lòng âm thầm ngưỡng mộ. Một thiếu niên hạ giới, lại sở hữu một linh khí có thể gây ra dị tượng thiên địa. Đây không còn gọi là vận mệnh thiên nữa, mà đó là vận mệnh của hắn sắp sửa phải đối đầu thiên kiếp. Con đường sau này của hắn vô cùng khó đi, bất quá lão đạo có thể che chở bao nhiêu, tùy thuộc vào số phận của tiểu tử ngươi.

Lão hướng gã tán nhân nói “Bất quá, cơ duyên lần này là của tiểu tử kia, không phải của ngươi. Con đường tu tiên là nghịch thiên hành sự. Nhưng nếu cố chấp, sẽ gánh họa diệt thân. Đạo lý này, chẳng lẽ ngươi không hiểu?”

Gã tán nhân cười ha ha nói “Tám mươi năm trước, một bằng hữu trong Thiên Sư Viện cho ta một vẽ toán dẫn dắt ta đến hạ giới tìm cơ duyên cải vận. Ta chờ đến tám mươi năm, lão nghĩ ta lại dễ dàng bỏ qua vậy sao?”

Hắn nói đến đây, liền tháo thanh đại kiếm sau lưng xuống. Hắn cầm trong tay thanh kiếm hướng ra một bên. Thanh đại kiếm xung quanh tỏa ra lòe lẹt, bộ dạng hắn lúc này vô cùng ác liệt. Sắc mặt hắn đã hóa thành một tên sát thần. Luồng sát khí này, giống như Long Ngạo Thiên bạo phát ra, nhưng cường bạo hơn vạn lần. Không khí xung quanh như bị cô đọng lại.

Lão ăn mày quay sang Phương Triết căn dặn “Ngươi cùng người thân tránh sang một bên. Việc này để lão giải quyết!”

Lão vừa nói, tay đẩy nhẹ một cái. Toàn bộ người xung quanh Phương Triết bao gồm cha mẹ hắn, hai hộ vệ cùng Ngô Tiên Nhi bị đánh bay về sau. Tự hợp lại một nơi cách xa chừng năm mươi trượng.

Tiếp đó Càn Khôn Kinh bay ra khỏi người lão, bay thẳng về hướng Phương Triết, lơ lửng trên đỉnh đầu bảy người, kích thước phình to ra. Mặt kính phóng ra một lớp phòng ngự màu hoàng kim. Che chở cho tất cả mọi người.

Lão đánh giá thế trận đã ổn định, ngón tay khẽ điểm. Tức thì, thanh đại kiếm đang lơ lửng bên cạnh lão, chậm rãi thu nhỏ lại rồi lao vào bàn tay lão. Khí thế lão cũng bạo phát đi ra, thanh trường kiếm của lão cũng phóng xuất lòe lẹt như sấm chớp trên bầu trời.

Hai đại năng đối đầu khiến thiên địa phát sinh dị biến, mây đen vốn đã tan đi, giờ lại kéo về. Bầu trời nhất thời trở nên u ám, sấm chớp không ngừng nổ ra.

Trong ánh mắt Phương Triết và cha mẹ hắn lúc này, thân ảnh lão ăn mày cùng gã tán nhân giao chiến vô cùng nhanh, trông hai người như hai lưu quang va vào nhanh, xẹt qua xẹt lại. Những đường kiếm như những tia sáng cắt xé xung quanh, tạo ra những vết cắt trên mặt đất, trên ngọn núi, có lúc một phần của ngọn núi đều bị cắt rời. Đây chính là chân chính cường giả đối đầu nhau.

Phương Triết trước cho rằng thù đoạn của hắn đã là nghịch thiên. Bây giờ đứng trước hai vị đại năng này, hắn hóa thành một hạt cát vô cùng bé nhỏ trong sa mạc mênh mông.

Lúc này, gã tán nhân giơ kiếm lên trời, lưỡi kiếm phát ra những tia lòe lẹt khí thế một lần nữa bộc phát. Xung quanh hắn lúc này như vực sâu thăm thẳm. Hắn hét lên “Ma Uyên Kiếm”, rồi bỏ xuống một nhát thiên băng địa liệt, một vết cắt cực kỳ lớn chém xuống người lão ăn mày.

Lão điềm tĩnh, một kiếm chỉ về trước, lão chậm rãi niệm “Không Minh Tiên Kiếm, phá!”. Một hư ảnh đại kiếm không lồ xuất hiện, đâm thẳng về trước đối đầu với nhát chém gây ra một dư chấn, khiến hai người thoái lui về sau.

Đây chính là thực lực ngang nhau.

Lão ăn mày không dừng lại, lão giơ kiếm chỉ thiên. Miệng niệm khẩu quyết, xung quanh vang lên một loại âm hưởng như niệm kinh, vang dội tứ phương. Không khí xung quanh như bị

tan chảy ra, ánh mắt lão đột nhiên sắc bén, lão niệm “Vạn Liên Hoa Mạn Kiếm”. Tức thì, xung quanh xuất hiện vô số đóa hoa liên, những đóa hoa liên nhấp nhô, vây quanh gã tán nhân, bao lấy hắn rồi thu nhỏ lại cho đến khi tiêu thất.

Thân ảnh của gã tán nhân hoàn toàn tiêu thất, hoàn toàn bị hoa liên triệt để nuốt trọn.

Mười hô hấp sau, từ bên dưới mặt đất, đất nứt ra làm hai. Thân ảnh của gã tán nhân một lần nữa xuất hiện. Chiêu vừa rồi của lão ăn mày hầu như đã khóa chặt hắn, gây cho hắn một loại uy hiếp chí mạng. Hắn hoảng sợ, sử dụng “Ve Sâu Thoát Xác”, hy sinh một hình nhân mới thoát được khốn cảnh.

Hắn vừa rồi đánh giá thấp lão ăn mày, nên mới sơ ý dính chiêu. Hắn lúc này sắc mặt âm trầm.

Hắn nhìn thanh đại kiếm trong tay, nắm tay siết chặt, kèm theo một cử động là dùng linh khí thiêu đốt đại kiếm. Sau một lúc, lớp ngoài đại kiếm bị tan chảy, lộ ra một thanh đao mỏng manh có màu đen.

Lão ăn mày nhướng hàng lông mày lên “Thượng phẩm thánh khí!”

Kiểm trong tay lão chỉ là một thanh thượng phẩm linh khí, nói về cấp bậc, thanh kiếm của lão thua thanh đao của gã tán nhân một cấp bậc. Lão lúc này đã yếu thế hơn đối phương một khoảng.

Gã tán nhân nhìn thanh đao trong tay, mỉm cười. Hắn cầm thanh đao quơ vài đường, cảm giác này rất không tệ. Hắn đã rất lâu chưa có sử dụng thanh đao này.

Lúc này hắn nhìn về phía lão ăn mày, mũi đao hướng về trước, miệng hắn niệm “Vô Sắc Niệm!”

Lão ăn mày biến sắc, vội vàng né sang một nơi khác. Tại vị trí trước đó có một thanh hắc đao từ trên trời bắn xuống, tiếp đó thêm một thanh hắc đao bắn xuống vị trí tiếp theo. Lão vội vàng thi triển “Hư Không Bộ” liên tục né tránh bảy lần bảy bốn mươi chín thanh đao phóng xuống.

Cho đến khi không còn thanh đao nào tấn công, lão mới thở ra một hơi. Chiêu thức vô cùng quái dị. Chiêu thức này lão chưa từng gặp qua, nên muốn đối phó vô cùng khó khăn.

Gã tán nhân không để lão nghỉ ngơi. Hắn tiếp tục dùng “Quy Ảnh Bộ” tiếp cận lão trong vòng hai mươi trượng. Hắn hướng mũi đao về trước rồi gạt ngang một đường đao, đao pháp vô cùng đơn giản, nhưng tạo thành một nhát chém rất bạo liệt.

Lão vội vàng né sang một bên, lưỡi đao không dừng lại mà cắt phăng ngọn núi phía sau lão ra làm hai, gây ra một loạt chấn động. Hàn Văn Linh hơn phân nửa đã bị sang bằng.

Phượng Triết và những người khác bên dưới sự che chở của Càn Khôn Kinh không khỏi chịu một sự chấn động. Mặc dù được bảo vệ, nhưng cả một dãy Hàn Văn Linh, hơn phân nửa bị sang bằng. Bọn họ cảm giác, bọn họ giờ như một con kiến không sai biệt lắm.

Lão ăn mày nhìn đường đao sắc bén, trong lòng vô cùng kinh ngạc. Đẳng cấp của Thượng Phẩm Thánh Khí là như vậy sao. Lão cũng đã từng gặp qua một Thượng Phẩm Thánh Khí nhưng uy lực không có nghịch thiên như vậy.

Gã tán nhân cười “Lão đoán sai rồi, đây là bán thần khí!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Tuyệt cảnh! Như sinh, như diệt

Lời nói của gã tán nhân vừa thốt ra, lão ăn mày nhất thời bị dao động. Thượng Phẩm Thánh Khí uy lực vô cùng lớn, còn bán thần khí thì nghịch thiên như thế nào. Lão vừa rồi đã chứng kiến, chỉ một nhát đao, sang bằng một dãy núi.

Gã tán nhân cười hắc hắc đắc ý. Hắn nhìn về phía Phượng Triết, không giấu được một sự thèm khát, hắn nói “Đao trong tay ta vẫn chưa là gì so với thanh thần khí trong người tên tiểu tử đó!”

Lão ăn mày sững sốt nhìn về Phượng Triết. Lão lúc này đã hiểu, gã tán nhân này không tiếc hao tổn tinh lực, gây ra một trận oanh động lớn thế này, chỉ vì muốn đoạt lấy một thanh thần khí. Trong hạ giới lại có một thanh thần khí, đây chính là điều phi lý, nhưng đây lại là sự thật. Lão cũng hiểu, chỉ có thần khí mới có linh trí, mới có thể chủ động nhận chủ, mới có thể tạo ra dị tượng vừa rồi.

Lão lúc này thờ dài, đúng là người mang ngọc có tội. Nhưng tiểu tử đó cũng chưa hẳn biết lai lịch thanh kiếm hắn đang sử dụng. Hắn vô tri a.

Lão ăn mày lấy lại điềm tĩnh, chậm rãi nói “Ngươi gây ra oanh động lớn thế này, không sợ Thiên Sư đường xử lý ngươi sao?”

Gã tán nhân cười ha ha nói “Ta có một bằng hữu trong đó, chính hắn chỉ điểm ta đến đây tìm kiếm cơ duyên. Lão nghĩ, ta sợ Thiên Sư Đường sao?”

Hắn vừa dứt lời, lông mày hắn nhú lại. Lông tóc nhất thời dựng đứng lên. Đầu óc hắn như không kiểm soát được, tay chân bị khóa chặt không thể động đậy.

Phía sau hắn, thỉnh thoảng xuất hiện một trận bản, trận bản như một bức tường kiên cố tỏa ra quang mang. Giữ chặt lấy hắn.

Lão ăn mày giờ tay về trước niệm “La Phù Trận, thu!”

Gã tán nhân lập tức bị khóa chặt thân thể, tâm trí. Phù trận này bá đạo tuyệt đối khiến đối phương không có tâm trí kiểm soát được hành vi. Muốn trốn khỏi phù trận này, là điều không có khả năng.

Lão ăn mày giờ kiểm chỉ thiên, lão hét lên “Kiếm Trận, khởi!”

Xung quanh gã tán nhân thỉnh thoảng xuất hiện trên một vạn phi kiếm, tạo thành kiếm trận, bắn về phía hắn. Hắn lúc này, dính chiêu Kiếm Trận này chỉ có con đường chết.

Trên ngực gã tán nhân lúc này, một ẩn ký kỷ lạ phát sáng lên. Bàn tay cầm hắc đao của hắn tự chủ xoay một vòng, tạo ra một vòng xoáy. Sau đó tự đâm vào ngực một đao, hắn phun ra một ngụm máu.

Thân ảnh hắc lập tức biến mất khỏi La Phù Trận. Hắc xuất hiện là ở một khoảng cách xa gần hai trăm trượng. Nét mặt hắc lúc này vô cùng khó coi, hắc vừa rồi suýt mất mạng.

Lão ăn mày sùng sốt, người dính La Phù Trận vẫn có thể có tâm trí thoát khỏi được hay sao. Người thoát khỏi La Phù Trận chỉ có một khả năng duy nhất là đẳng cấp phải cao hơn hắc, phải hàng Lục Phẩm mới dám đương nổi. Nhưng Bắc Cảnh khu vực Hạ Thiên, đẳng cấp cao nhất cũng chỉ dừng lại ở hàng Ngũ Phẩm.

Sắc mặt lão lúc này đột biến “Trừ khi hắc sử dụng Tế Ti Biến của Thiên Sát!”

Lão lúc này trong lòng cảm giác lo lắng, lão nói “Người còn nói, người không phải là người Thiên Sát?”

Gã tán nhân mới vừa thoát khỏi khổ cảnh, vẫn chưa tỉnh táo hẳn. Hắc minh tường lại chuyện phát sinh vừa rồi. La Phù Trận quả nhiên là lợi hại. Bản thân hắc không thể cử động, tâm trí cũng bị luân hãm. Hắc hầu như chỉ có con đường chết, cũng may là Thiên Sát Ân cứu hắc một mạng.

Hắc nhìn lão ăn mày, sắc mặt lạnh nhạt nói “Ta đã thoát ly khỏi Thiên Sát, bất quá đúng là Tế Ti Biến đã cứu ta một mạng!”

Lúc này hắc đã có sát ý, sát ý rất mạnh bộc phát.

Thân ảnh hắc hóa thành một con hắc phong, thoát ần thoát hiện. Lão dùng thần thức truy dấu, nhưng không thể được. Đối phương vô ảnh vô tung, đây chính là dấu hiệu vô cùng nguy hiểm.

Khi con hắc phong tiêu thất, cũng là lúc thân ảnh gã tán nhân xuất hiện cách vị trí lão ăn mày hai mươi trượng. Một khoảng cách cực kỳ nguy hiểm.

Sắc mặt hắc băng lãnh, hắc chém ra một nhát đao, một nhát đao vô cùng bình thường.

Lão ăn mày không kịp trở tay, bị đánh bay về sau hai trăm trượng. Thanh kiếm trong tay lão vì chống đỡ chiêu vừa rồi đã có dấu hiệu rạn nứt. Lão nhìn thanh kiếm, thở dài tiếc nuối. Đây chính là bảo kiếm theo lão trăm năm, vậy mà đã không chịu nổi chiêu vừa rồi.

Lão chưa kịp định thần lại, thân ảnh gã tán nhân đã tiếp cận lão, liên tiếp bổ thêm hai nhát chém. Lão đưa kiếm chống cự, đến nhát chém thứ ba, thanh kiếm gắn bó với lão gây làm hai.

Sắc mặt lão đại biến, lão định di chuyển sang nơi khác, nhưng không được. Thân thể lão bị khóa lại, lão lúc này mới nhận ra. Xung quanh lão đã bày một kiếm trận, kiếm trận màu đen, đan xen nhau tạo thành ba lớp.

Lão sắc mặt âm trầm “Đây là Tế Ti Vong...”

Trong mắt lão những hình ảnh quá khứ bắt đầu tràn về. Những trải nghiệm nhân sinh của lão ở Bắc Cảnh, vân du Tiên Sơn, hoành tảo Quý Vực liên tục tràn về. Đây chính là dấu hiệu nguy hiểm đến sinh mạng, đây chính là chân chính rơi vào tuyệt cảnh.

Càn Khôn Kính đang che chở cho gia đình Phương Triết, nó phản ứng được chủ nhân nguy hiểm đến tính mạng, trực tiếp rút về. Không đến một hô hấp đã đến bên cạnh lão ăn mày, tạo ra một lớp phòng ngự che chở lão. Lão hầu như đã rơi vào tử lộ, không thể cầu sinh. Lão triệt để bị phong ấn như một tượng đá, tùy thời có thể mất đi sinh cơ. Càn Khôn Kính nhất thời, chỉ có thể duy trì một khoảng thời gian ngắn.

Gã tán nhân nhìn tình huống như vậy, hắc nhếch miệng cười. Đối phương đã rơi vào Tế Ti Vong, cho dù thần hồn có ly khai khỏi cơ thể vẫn không thoát khỏi được.

Hắc xoay người, phi thân trở về vị trí Phương Triết cùng gia đình đang đứng. Hắc lơ lửng trên không trung, đưa ánh mắt lạnh nhạt về phía Phương Triết.

Bọn người Ngô Như Ngọc, Lý Sư, hai vị hộ vệ đều bị áp lực khủng bố phải khụy xuống không chống cự được. Chỉ có phụ mẫu Phương Triết ôm nhau chèo chống cùng Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Hắc chậm rãi mở miệng “Nếu thần khí chưa nhận chủ, người còn có khả năng sống. Rất tiếc giữa người và nó đã có một sợi dây liên kết, muốn cắt đứt nó, người phải chết!”

Lời này nói ra, khiến cha mẹ Phương Triết bên cạnh nhất thời dao động. Đây là một vị thần, hắc phán nhĩ tử chết, nhĩ tử chắc chắn chết. Trong lòng họ dâng lên một sự đau khổ. Gia đình chỉ mới đoàn tụ không bao lâu lại gặp họa sát thân. Đây là thiên ý, hay do bản thân sống chưa đủ tốt.

Phương Triết lúc này nhìn thẳng vào đối phương, hắc cố gắng kìm chế bản ngã của mình. Hắc nhìn đối phương không rời mắt, đối phương hóa thân như một thế giới rộng lớn, hắc chỉ là một hạt cát bé nhỏ trong thế giới mênh mông. Hắc không có con đường nghịch thiên được nữa. Nhưng hắc lại không muốn bỏ cuộc, hắc muốn thử.

Thế là “Bá Tuyệt” rời khỏi túi càn khôn lơ lửng bên ngoài, hoàn toàn tự chủ, không hề được chủ nhân điều khiển.

Lúc này Phương Triết đang cùng “Bá Tuyệt” âm thầm liên kết, hắc cố thôi động sát chiêu thứ nhất của “Bá Tuyệt” là “Thôn Thiên”. Hắc không biết chiêu thức này có thể đối kháng được gã tán nhân này hay không. Nhưng hắc muốn thử, bởi vì hắc không còn cách nào khác.

Thời gian trôi qua như những giọt mồ hôi chảy xuống. Hắc vô cùng nhẫn nại. Đến khi đã đạt đến giới hạn, phi kiếm tỏa ra một luồng dạ quang hắc sắc.

Phương Triết điểm ngón tay về hướng gã tán nhân, hét lên “Thôn Thiên, đi!”

Gã tán nhân nhìn động tác của con kiến phía trước, nhất thời nhũn mày. Một người bình thường, có thể tạo ra một loại áp lực này, quả là đáng khâm phục. Ý chí cầu sinh của tiểu tử này đáng trân trọng. Hắc không vội né tránh, cho đến khi phi kiếm gần tiếp cận hắc. Uy lực mới thực sự bạo phát.

Một con hắc long to lớn, há to miệng ra mạng theo một tia diệt sát chỉ ý tấn công hắc. Hắc mới hoảng sợ, dùng thanh đao chặn con hắc long lại. Nhưng lúc này khí thể hắc long đã quá mạnh, khiến thanh đao trở nên vô dụng. Hắc đang ở trên không trung, không thể nhanh chóng vận dụng “Quý Anh Bộ” thoát được.

Hắc né sang một bên, hắc có thân thể của một cường giả ngũ phẩm hóa thân. Hắc không sợ một tên phạm phu gài ngựa hắc. Hắc cứ như vậy, né sang một bên, con hắc long lao đi, nuốt trọn cánh tay hắc.

Hắc trong nhất thời bàng hoàng, hắc một cường giả bị một con kiến tháo đứt một cánh tay. Chuyện này mà giới tu chân biết được, người khác sẽ cười vào mặt hắc.

Nhưng hắc lại càng mãnh liệt khao khát hơn, điều này nói lên thanh thần khí kia vô cùng bá đạo, vô cùng nghịch thiên. Nếu không, một tên người phạm sao lại khiến hắc bị thương. Mất đi cánh tay, cần một thời gian, hắc dự định đục lại mấy hồi. Hắc không sợ.

Nét mặt hắc lúc này biểu hiện, là âm hiểm, là dục vọng muốn có được thần khí hay là đắc ý. Hắc đã đạt đến mức độ cảm xúc mà bản thân hắc cũng không biết được.

Miệng hắn không mở, nhưng âm thanh len lỏi bên tai tất cả những người có mặt ở hiện trường “Người muốn chết, vậy tất cả đều hóa hư không đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ta... không muốn sống nữa!

Gã tán nhân lúc này đã mất một cánh tay, nhưng không hề tỏ ra khó khăn. Với đẳng cấp của hắn, đoạn chi phá nhục là việc thông thường, không đáng quan tâm. Điều làm hắn động dung chính là trong hạ thế, có một nhân vật bình thường, lại có thể đã thương được hắn. Đây chính là con đường nghịch thiên chỉ đạo sao.

Hắn không cho phép điều này xảy ra. Thần khí là của hắn, hắn lần trốn ở vực sâu vạn trượng, chờ đến ngày thần binh xuất thế, hắn đợi được, cho nên hắn không được mềm lòng.

Hắn giờ bàn tay còn lại lên, một ngọn hỏa diễm màu xanh thỉnh thoảng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Hắn chậm rãi nói “Nhân sinh đến đây, xem như đã hoàn mỹ đối với người!”

Nói rồi, hắn phóng ngọn hỏa diễm về phía Phương Triết, ngọn lửa lao đến không nhanh, nhưng Phương Triết không nhúc nhích được tay chân. Hắn đã bị đối phương phong tỏa chỉ bằng một ánh mắt. Đối phương là thần, hắn chỉ là một phạm nhân. Hắn không có cách nào đối kháng được. Ngay cả lão ăn mày còn bắt lặc, hắn lấy gì phản kháng.

Ngọn hỏa diễm càng tiến gần hắn, hắn càng nhận ra nhân sinh hắn đã kết thúc.

Lúc này, hai thân ảnh lao ra trước mặt hắn. Trong ánh mắt vị thiếu phụ chảy ra một dòng nước mắt kèm theo là một nụ cười. Bên cạnh nàng, một vị nam nhân tay quảng lấy vai nàng, trên mặt vẫn nở một nụ cười. Nụ cười của một sự kiêu hãnh, con trai bọn họ luôn vững vàng, đi đâu cũng mang đến cho họ sự kiêu ngạo.

Từ khi con trai bọn họ là một đứa trẻ khuyết tật, tình yêu của họ đối với con trai vô cùng lớn lao. Bọn họ không từ bỏ, mà bao che, luôn bên cạnh yêu thương.

Đến khi gặp cơ duyên, con trai họ mang đến vinh quang cho gia tộc. Bọn họ đi đến đâu, cũng được người người niềm nở đón tiếp. Người người nhắc đến con trai họ như một vị anh hùng. Một thiên tài không ai sánh bằng.

Phương Triết muốn với tay về trước, nhưng hắn không chạm được, hắn không thể khống chế được hành động bản thân mình. Chỉ có nước mắt hắn chảy ra, hắn muốn gào thét, nhưng không gào thét được.

Hắn chết lặng, nhìn hai thân ảnh hắn yêu thương hóa thành hư không. Hắn phẫn nộ, muốn cắn lưỡi cho tỉnh giấc, nhưng không thể. Hắn như mất đi tất cả mọi giác quan bên mình.

“Bá Tuyệt” xuất hiện trước ngực hắn, tạo ra một loại quang mang hắc sắc. “Bá Tuyệt” lúc này trở thành một lớp màn mỏng bảo vệ hắn. Hắn bị đoàn hỏa diễm thiêu đốt, bị áp lực đẩy về sau cho đến hai trăm trượng. Hắn hầu như bị chèn ép vào ngọn núi, bị chôn vùi trong đó.

Bọn người Ngô Như Ngọc, Lý Sư cùng Phương Long, Phương Hồ bị áp lực đẩy bay ra một khoảng cách xa. Toàn bộ đều rơi vào hôn mê, không biết sống chết.

Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch một bên gầm gừ. Đôi mắt của Tiểu Hắc lúc này đã hóa thành một màu huyết sắc. Lớp lông màu đen huyền của nó gợn lên một hồi con sóng, rồi dựng thẳng đứng lên. Móng vuốt xòe ra sắc bén. Nó cuồng hóa. Lần đầu tiên nó cuồng hóa vì chứng kiến hai vị đại nhân như cha mẹ nó tiêu thất trước nó.

Nó phóng về phía gã tán nhân liên tục giờ móng vuốt cào cào về phía gã, sức mạnh, áp lực vô cùng lớn. Tốc độ cũng không thua kém hắn, khiến hắn phải liên tục thoái lui. Những móng vuốt nhìn như bình thường này, nếu như chạm vào hắn, hắn chắc chắn phải trọng thương.

Đây không phải là con Huyền Dạ Linh Miêu sao, tại sao lại mạnh đến như vậy. Hắn nhanh chóng thoái lui về sau hai mươi trượng. Hắn điềm tĩnh lại.

Hắn giờ thanh đao về phía Tiểu Hắc, sử dụng “Vô Sắc Nhiễm” tấn công. Từ bên trên liên tục xuất hiện những thanh đao phóng xuống. Mỗi một thanh đao có uy lực tương đương với cường giả hàng ngũ phẩm. Tiểu Hắc thoái lui chỉ vài vị trí, thì nó bị trúng chiêu. Thân thể nó toàn bộ bị bầm nát, chỉ thừa lại vài tia khí tức.

Nó gầm gừ, đưa ánh mắt về phía ngọn núi bị sụp đổ, nơi chủ nhân nó bị đè bẹp trong đó. Nó chậm rãi nhắm mắt lại. Nó sinh cơ từ từ cạn kiệt, cho đến khi Tiểu Bạch tiến lại gần nó liếm khắp người nó. Nó mờ duy trì vài hơi yếu ớt.

Gã tán nhân nhìn hai con thú sừng đang che chở nhau. Hắn nhất thời sinh ra hứng thú, sau vụ việc kết thúc. Hắn sẽ thu hai con yêu thú này làm thú sùng. Yêu thú có tâm tính tương thân như vậy, không phải một loại đẳng cấp bình thường có được.

Hắn tiến lại gần ngọn núi, nơi Phương Triết bị vùi dập trong đó. Hắn phóng thích một tia thần thức rà soát một phen. Bên trong hầu như không phát hiện ra chân thân của Phương Triết, mà chỉ phát hiện một đóm hắc vụ. Đóm hắc vụ này đang lan tỏa ra xung quanh, trong chốc lát, khí thế nhất thời bạo phát.

Khung cảnh xung quanh hắn màu sắc rực rỡ, trong phút chốc chỉ còn một màu đen trắng. Hắn sửng sốt giờ một tay lên xem, cánh tay trong mắt hắn cũng một màu đen trắng không hơn không kém.

Hắn cảnh giới ngũ phẩm hóa thần, thực trạng này hắn chưa bao giờ gặp qua. Đây là tình huống gì. Trong nội tâm hắn phát ra một nỗi bất an, hắn bắt đầu chột dạ.

Từ trong đống đổ nát, đã có một sự dao động, rồi rung lắc dữ dội. Một thân ảnh bước ra chậm rãi, mỗi một bước chân hắn đi, lưu lại trên mặt đất một vết tích có hình dạng hắc sắc liên hoa. Mỗi bước đi là một bước nặng nề, bao hàm hủy diệt chí ý.

Đôi chân của gã tán nhân đã run rẩy. Hắn hoảng sợ tột độ. Khí thế này, sự áp bách này chính là hủy thiên, chính là diệt địa. Hắn hai chân không kiểm soát được, khụy xuống, thu nhỏ người lại.

Thân ảnh trước mắt lúc này hóa thành một sát thần. Ánh mắt một màu đen duy nhất, tỏa ra một đường vân lôi điện.

Ngón tay hắn chỉ lên bầu trời, bầu trời lung lay, ngón tay hắn điểm xuống, hư không lắc lư.

Hắn khẽ niệm “Vô Hình Kiếm!”

Trong tầm mắt của gã tán nhân lúc này, vẫn còn là một màu hắc bạch. Lưng sống hắn lúc này có một cảm giác ớn lạnh. Hắn ngờ vực nhìn lên bầu trời, một thanh đại kiếm khổng lồ, như một ngọn núi màu đen. Phóng thẳng xuống người hắn. Hắn không thể phản kháng, chỉ lấy hai tay ra chống đỡ tuyệt vọng.

Kể đến, một âm thanh khủng khiếp, làm rung chuyển toàn bộ Thăng Long Thành. Thanh đại kiếm khiến gã tán nhân lúc này trông như một hạt cát không hơn không kém, nuốt trọn lấy hắn. Cuối cùng trong tầm mắt hắn chỉ còn một màu đen thâm thẳm.

Tại vị trí thanh đại kiếm bỏ xuống, thanh đại kiếm khoét một hố sâu vạn trượng, không nhìn thấy đáy.

Thân ảnh Phương Triết lúc này vô hồn, khụy xuống mặt đất. Hắn ngã nghiêng ra, ngửa mặt nhìn lên trời, ý thức mơ hồ.

“Bá Tuyệt” lơ lửng trước mặt hắn, rồi cũng vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, tiêu thất. Không còn lưu lại bất cứ vết tích gì của nó trên thế gian này. Bản thân nó là thần khí, nhưng cũng không thể cheo chống “Tuyệt Linh: Sát Thần”. Bản thân chủ nhân nó không đủ năng lực, nó cheo chống cũng không nổi, nó chính bản thân cũng bị phản phệ, hóa thành hư không.

Lúc này, từ trong hố sâu thâm thẳm, phóng xuất lên hai vệt sáng. Một vệt sáng màu đen, bắn thẳng vào ngực Phương Triết, lưu lại một dấu ấn ký, Thiên Sát ấn ký của gã tán nhân. Lưu quang còn lại màu xích sắc kia bay lượn một vòng, hướng đến bên cạnh Ngôn Tử.

Lưu quang này, chính là một sợi thần hồn của gã tán nhân còn lưu lại. Sợi thần hồn nhanh chóng bao khóa lấy Ngôn Tử, trước mặt bọn hắn xuất hiện một vòng xoáy. Vòng xoáy vừa xuất hiện, lập tức hút lấy bọn chúng rồi tiêu thất vô ảnh vô tung.

Đây chính là thủ đoạn bỏ trốn duy nhất của gã tán nhân. Hắn cả đời, đây là lần cầu sinh duy nhất mà hắn thật sự sợ hãi.

Bên phía lão ăn mày, lúc này Tế Ti Vòng không còn người điều khiển, cũng tự động biến mất. Lão lấy lại được ý thức, thu Càn Khôn Kính lại rồi thở một hơi trọc khí. Lão nhân sinh, đây là lần đầu lão gặp khốn cảnh, suýt mất mạng.

Lão quan sát xung quanh, quan cảnh lúc này toàn bộ đều đổ nát, hoang tàn. Trước mặt lão lúc này xuất hiện một hố sâu vạn trượng, không nhìn thấy đáy, bên cạnh là thi thể một thiếu niên đang hấp hối. Khí tức lúc ẩn lúc hiện, hắn có thể chết bất cứ lúc nào.

Lão cảm Càn Khôn Kính khẽ niệm pháp quyết, bên trong hiển thị những hình ảnh mà lúc lão bị giam cầm, ngủ say, thần thức toàn bộ bị phong bế. Lão nhìn toàn bộ sự việc diễn ra, lão thở một hơi dài.

Lão lầm nhảm “Đây chính là thiên kiếp của ngươi sao? Đúng là không thể nào tránh khỏi?”

Lão chậm rãi tiến lại gần Phương Triết, hắn lúc này đang gánh chịu phản phệ. “Bá Tuyệt” đã hóa hư vô. Hắn lúc này, bắt đầu từ ngón tay đã dần dần bốc cháy, hắn giờ giống như một tờ giấy bị bắt lửa. Kể đến là từ dưới bàn chân, cũng tiêu thất từ từ, dần dần hướng lên toàn thân.

Lão ăn mày nhìn hắn, một tiểu tử người phạm lại có thể đánh chạy một tên ngũ phẩm hóa thân. Đây là hắn có vận mệnh nghịch thiên hay do cơ duyên của hắn quá lớn.

Lão cảm trong tay một lọ đan dược, mang đầy tiếc nuối. Bên trong chính là Long Thi Đan, một viên Tiên Dược mà toàn bộ Bắc Cảnh chỉ có một viên duy nhất.

Lão vừa mở lọ đan dược ra, bên trong như có một tiếng long ngâm vang lên. Viên đan dược tự động bay ra bên ngoài, lơ lửng như muốn bỏ chạy. Lão hai ngón tay thu lấy, rồi nhét vào miệng Phương Triết. Phương Triết nuốt lấy, nhưng cơ thể hắn vẫn không tiếp nhận trị liệu của viên tiên đan.

Cơ thể hắn vẫn không ngừng tiêu thất, chậm rãi tan biến.

Lão thờ dài lắc đầu “Đây chính là muốn phản kháng sao, không muốn sống nữa sao?”

Lão lại thờ dài, hôm nay lão thờ dài rất nhiều lần “Ngươi không muốn sống cũng không được!”

Lão liền điểm ngón tay vào mi tâm hắn, lão muốn phong ấn ký ức hắn lại. Ký ức đau khổ này hắn gánh chịu không nổi, vậy thì tạm thời phong ấn lại. Chỉ có cách này, mới người đi con thống khổ của hắn. Chỉ như vậy, hắn mới từ bỏ kháng cự.

Quả nhiên, sau khi ký ức của Phương Triết bị phong ấn. Cơ thể hắn ngừng kháng cự, quá trình tiêu thất cũng bị đình chỉ lại. Long Thi Đan lúc này mới có tác dụng, cơ thể hắn lúc này phát sinh biến hóa. Cả cơ thể hắn tỏa ra một màu bạch quang. Quá trình tái tạo cơ thể hắn bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Bạch Vô Thiên

Khi lão ăn mày nhìn thấy Phương Triết nằm bất động, cơ thể đang gánh chịu sự phản phệ của Tuyệt Linh Chi Vực. Lão mới hiểu rằng số phận lão và tiểu tử Phương Triết thực sự có một sợi dây ràng buộc khó đứt gãy. Bởi vì lúc này đây, ngoài lão ra trong ngũ phương thập địa không ai cứu nổi hắn. Bởi vì trong tay lão có Long Thi Đan.

Long Thi Đan là gì?

Long Thi Đan là một viên đan dược, không phải do một vị luyện đan tông sư luyện chế thành. Mà là một giọt tinh huyết của chân long ngưng tụ ra. Trải qua năm ngàn năm tích tụ ở Băng Sơn Chi Địa hấp thụ thiên địa linh khí. Cuối cùng được thiên địa kết tinh lại, tạo nên một viên Long Thi Đan.

Điều này nói lên nó có giá trị như thế nào.

Đây chính là một món quà khó hiểu mà sư phụ lão lúc bấy giờ là Túy Mộng Tiên Thần Quân đưa cho lão kèm một lời nhắn “Khi cơ duyên đến, đan dược tự khắc có tác dụng”.

Lão nghĩ đến đây mà trong lòng âm thầm cảm khái. Sư phụ lão đã vắn du không biết nơi nào, nhưng ngầm nghĩ lại. Lời sư phụ lão tất có chân lý, nhất thời lão vẫn chưa thông suốt.

Lúc này quá trình tái tạo lại cơ thể Phương Triết đã hoàn tất. Cánh tay, và một bên chân hắn đã bị tiêu thất trước đó, giờ đã lành lặn lại. Trên làn da, thoát ẩn thoát hiện một loại đường vân màu ánh kim. Trên ngực hắn vẫn còn in rõ ràng một loại ấn ký. Đây chính là ấn ký Thiên Sát của gã tán nhân. Không hiểu vì lý do gì lại hắn lên ngực hắn. Điều này, làm lão vô cùng khó hiểu.

Lão không làm gì, chỉ đứng bất động chừng hai canh giờ.

Lúc này, người Bạch gia đến. Bạch Kinh Thiên, Bạch gia chủ đến cùng với ba vị trưởng lão Bạch Vi Nhất, Bạch Hàn và Bạch Nhất Đàm.

Bọn họ đã đuổi theo Phương Triết, cho đến giờ mới đến được nơi này. Trần cảnh khắp nơi đều nát. Cả dãy Hàn Văn Lĩnh bị sang bằng, bên cạnh là một hố sâu rộng lớn nhìn không thấy đáy. Đây chính là trận chiến như thế nào mới tạo ra được như vậy. Trong lòng bọn họ nhất thời rung động.

Bạch Kinh Thiên và Bạch Vi Nhất trưởng lão nhận ra vị đại năng trước mặt liền vội vàng quỳ xuống. Cả hai đều đồng thanh nói “Đồ tôn gấp thái thượng trưởng lão!”

Lão ăn mày đánh giá hai tên đồ tôn trước mặt. Trước đây, hai tên này tư chất tốt, bị Chấp Sự Đường trục xuất khỏi Đạo Viện. Kế tiếp là giao một nhiệm vụ quản lý Văn Lang Châu.

Lão trải qua tám mươi năm vân du, ở ẩn trong chốn nhân gian. Lão vẫn thường nghe đến danh tiếng Bạch gia không tệ. Mặc dù đứng đầu trong thiên hạ, nhưng lại không hề cường thế.

Lão khẽ gật đầu, tiện tay phát về phía hai tên đồ tôn hai viên đan dược, xem như là quà gấp mặt. Bọn họ vừa nhìn thấy viên đan dược, sắc mặt cả hai sáng lên. Đây chính là Dư Sinh Đan, đối với người bình thường tăng phúc năm mươi năm tuổi thọ. Đây chính là chân chính bảo vật trong nhân gian, không phải ai có tiền là có thể mua được.

Cả hai đều dập đầu khấu tạ. Đại lễ lần thứ hai chân chính gấp mặt, thật sự quá quý trọng. Đây ắt hẳn là phúc phần của Phương Triết cho bọn họ.

Lão nhìn Phương Triết đang nằm bất động, khí tức khá yếu ớt nói “Tiểu tử đó nhân họa đắc phúc. Lão vì cứu hắn đã tạm thời phong ấn ký ức của hắn lại rồi. Trước mắt, hắn sẽ không nhớ được những chuyện trước kia. Hơn nữa sự việc đau thương vừa rồi sẽ ảnh hưởng đến con đường tu luyện sau này của hắn. Phong ấn lại vẫn là một việc tốt. Còn về gia tộc hắn các ngươi thay lão dàn xếp ổn thỏa”

Lão nói xong, liền phi thân lên thanh đại kiếm rồi đi. Nhiệm vụ của lão ở Văn Lang Châu xem như đã kết thúc, cũng đến lúc lão phải trở về nơi vốn có của lão.

Mọi người nhìn theo thân ảnh lão ăn mày biến mất. Một lúc sau, có một vật gì đó kóe sáng từ xa bắn trở về.

Bạch Kinh Thiên chớp lấy, hai mắt hắn lại mở to ra một lần nữa. Đây chính là Từ Sắc Kim Bài của Đạo Viện, đây chính là dành cho Phương Triết. Nếu so với Dư Sinh Đan, Từ Sắc Kim Bài có giá trị gấp vạn lần.

Bạch Kinh Thiên nhìn xung quanh một lần nữa. Hắn nhìn toàn bộ Yến Văn gia trang đã trở thành bình địa. Hắn nhất thời cảm thán, trước kia nơi đây chính là một danh lam thắng cảnh a.

Hắn thở dài một hơi, rồi hướng Bạch Vi Nhất trưởng lão nói “Trước mắt, chúng ta phong tỏa mọi tin tức liên quan đến tiểu tử Phương Triết. Xem như, sau này hắn không còn tồn tại. Việc này Bạch thúc thấy thế nào?”

Bạch Vi Nhất cân nhắc liền đưa ra ý kiến “Việc này, thái thượng trưởng lão cũng đã đề nghị, chúng ta cứ làm theo thôi. Việc này đối với hắn đã trở thành một tâm ma, nếu hắn đạo tâm không vững, con đường tu luyện sau này sẽ vô cùng khó khăn”

Ánh mắt lão nhìn về Phương Triết, lúc này có thêm hai thân ảnh đang ngồi kế bên. Đó là Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch. Tiểu Hắc vốn đã hấp hối, nhưng không nghĩ đến, nước dãi của Tiểu Bạch lại có tác dụng trị liệu khiến vết thương của nó mau chóng lành lặn. Giờ nó đã có thể đi lại, tiến lại gần chủ nhân, một bên liếm liếm khuôn mặt.

Bạch Kinh Thiên nhìn hai sủng thú không rời chủ nhân nửa bước. Hắn sắc mặt hòa hoãn lại, mỉm cười nói “Đi, chúng ta trở về!”

Nói rồi, hắn cùng mấy vị trưởng lão lên xe ngựa, mang theo Phương Triết cùng hai sủng thú trở về Bạch gia ở Thanh Lương Quốc.

Bọn họ rời đi không được bao lâu thì người của Bạch gia ở Thăng Long Thành đến hiện trường. Trong mắt tất cả những người nhìn thấy hiện trường đầu tiên đều bàng hoàng. Bởi vì khung cảnh quá ác liệt, khắp nơi đều đổ nát, toàn bộ Yến Văn gia trang thành bình địa. Bên cạnh là phần còn lại của xác con đại mãng khổng lồ, một bên là hố sâu nhìn không thấy đáy.

Chấp sự Bạch Lương cùng những hộ vệ huy động rất nhiều người dân trong Thăng Long Thành đến hiện trường dọn dẹp tàn cuộc. Sẵn nhờ tai mắt bọn họ truyền đi thông tin con đại mãng đã bị thiên nhiên tiêu diệt. Cái xác khổng lồ của nó, chỉ còn lại phần dưới và chín cái đuôi cũng được treo bên ngoài cổng kinh thành để người người an tâm quay trở về tiếp tục cuộc sống bình thường.

Kể đến chính là việc Yến Văn gia trang gặp phải tai kiếp không qua khỏi. Nhiều người đã chứng kiến khung cảnh tan hoang do thiên nhiên nhiều ngày trước đánh sập xuống. Thiên khiến đó hầu như làm rung chuyển cả một bầu trời Thăng Long Thành hầu đánh chết con hung thú, để lại dấu tích là một hố sâu nhìn không thấy đáy.

Nhiều người tiếc thương cho gia chủ Phương gia, phu nhân cùng thiên tài nổi như cồn Phương Triết không qua khỏi được thiên kiếp. Bọn họ hầu như tiêu thất không để lại bất kỳ vết tích nào.

Bởi vì chiến tích oanh liệt ở Tuyền Thiên Tài Chiến, cùng Thiên Tài Chiến. Danh tiếng của Phương Triết vô cùng lớn. Hắn cũng được sắc phong thành chủ ở Trung Châu. Nên cuối cùng, hoàng đế Thanh Nguyên Quốc cũng tự mình sắc phong hắn làm quốc công. Cả ba người được dựng một bức tượng bên ngoài cổng bắc Thăng Long Thành xem như một sự tri ân đối với công lao Phương gia đem lại.

Riêng phần Thái Học Viện, lão viện trưởng không phải là người ngoài cuộc, nên chân tướng sự việc lão một phần nắm rõ. Chính vì thế lão phối hợp với Bạch gia, dựng một tượng Phương Triết ở chính điện Thái Học Viện để làm tâm gương cho lứa học sinh tiếp theo. Hơn nữa Phương Triết còn để lại một chiếc ghế đến Đệ Nhất Học Viện ở Trung Châu học tập, đây là vinh dự to lớn của Thanh Nguyên Quốc sau này.

Những tin tức liên quan đến Phương Triết từ từ cũng lắng xuống.

Thời gian một năm nhanh chóng trôi qua.

Tin tức về Phương Triết một thời đã ít người nhắc đến, nhưng thế lực Phương gia thì bắt đầu nổi lên như cồn.

Liêm Hoa Thành trước khi chưa qua tay Phương gia, là một vùng không quá nổi bật, tổng số dân ước chừng hai trăm vạn. Nhưng từ khi Phương gia đặt chân đến, đổi tên thành Phương Thành. Dân số bắt đầu tăng lên nhanh chóng, chỉ trong vòng một năm gần gũi, số dân tăng lên năm trăm vạn. Đây một phần danh tiếng Phương gia vốn đã được nhiều người biết đến, lại có Bạch gia âm thầm trợ giúp. Nên quá trình phát triển diễn ra vô cùng suôn sẻ. Trong nháy mắt, đã trở thành một phương thế lực.

Lại thêm một năm nữa trôi qua, đây là năm Thái Học Viện tiếp nhận khóa mới.

Thăng Long Thành tiếp đón gần năm mươi thí sinh từ khắp nơi đổ về, nên kinh thành nhất thời bạo phát, vô cùng đông đúc, nhộn nhịp.

Trước kia Thái Học Viện chỉ thu nhận giới hạn năm ngàn người, giờ khuôn viên Thái Học Viện đã tăng lên thêm hai trăm mẫu dưới chân núi

Hàn Văn Linh, nên số thí sinh thu nhận tăng lên hai vạn. Đây là niềm vui của rất nhiều gia tộc, còn công lao to lớn nhất vẫn là lão viện trưởng. Lão chào chống Thái Học Viện lâu nay.

Xa xa, nhiều thí sinh đến khảo thí đề ý ở chính điện của Thái Học Viện, có một bức tượng chân dung, đó là một vị thiếu niên anh tuấn chừng mười bốn tuổi. Bên dưới có đề “Kính Sư Đệ Nhất Nhân - Phương Triết”.

...

Ở một nơi khác.

Trên một ngọn núi cao bên cạnh Bạch Gia Trang, Thiên Phong Thành, Thanh Lương Quốc.

Có ba thân ảnh ngồi trên một mỏm đá nhô ra bên ngoài ngọn núi. Đó là một thiếu niên bạch y chừng mười sáu tuổi, trên cổ tay có đeo Thủ Linh Liên, bên thắt lưng đeo hai túi càn khôn. Một bên là một con hắc bảo to lớn cao năm thước, một bên là một tiểu bạch lang ngồi ngang vai hấn.

Khung cảnh vô cùng yên tĩnh, bọn họ ngồi đó đã ba ngày rồi, bởi vì hôm sau bọn họ phải lên đường đến một nơi rất xa để làm nhiệm vụ gia tộc. Nên trước khi đi, phải nhìn ngắm toàn cảnh một lần cho thật sáng khoái, như vậy lên đường mới không có nhớ nhưng.

Lúc này, bên dưới sườn núi. Một tiểu cô nương mặc một bộ y phục màu xanh nhạt, vô cùng đẹp mắt phi thân lên đỉnh núi. Vừa nhìn thấy thân ảnh của ba người chủ sủng. Nàng ta mừng rỡ hô lên “Vô Thiên ca, phụ thân kêu trở về!”

Hắn quay đầu mỉm cười, liền phóng lên lưng hắc bảo phóng nhanh xuống. Hắn tiện tay ôm bờ eo nàng để trước mặt hấn, hấn cười nói “Đi, về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Đỉnh Thái Sơn có Truyền Tống Trận (Kết Quyển 1)

Tương truyền, cứ cách một trăm năm trên đỉnh Thái Sơn sẽ tỏa ra một luồng bạch quang soi sáng thiên hạ. Nhiều người cho rằng, đó là ánh sáng may mắn, đó là bằng chứng của thần linh nhòm ngó bọn họ, ban cho họ cuộc sống ấm no, khắp nơi yên bình. Sự thật là trong vòng một trăm năm, không hề có quá nhiều biến cố xảy ra. Dân chúng xem đó như là một biểu tượng không thể thiếu mỗi vòng xoay một trăm năm.

Ngọn núi Thái Sơn, có độ cao hai ngàn năm trăm trượng, cách Thanh Lương Quốc không xa. Đây chính là ranh giới cuối cùng của Thanh Lương Quốc. Phía bên kia ngọn núi thì không ai biết được nó như thế nào, bởi vì bên kia núi chính là vực sâu vạn trượng, chỉ có bóng tối bao trùm. Chính vì vậy, Thái Sơn được xem là ranh giới cuối cùng, cũng là ngọn núi cao nhất trong năm khu vực Nam Hạ, Bắc Thượng, Tây Thực, Đông Hải và Trung Châu.

Vì lý do gì, Bạch gia là một thế lực lớn, quản hạt mọi việc trong Văn Lang Châu. Tại sao lại không chọn một nơi phồn thịnh, lớn mạnh như ở Trung Châu mà lại chọn Thanh Lương Quốc làm nơi tọa lạc Bạch Gia Trang. Nguyên nhân chính là ngoài quản lý năm khu vực trong bóng tối, Bạch gia còn có nhiệm vụ canh giữ ngọn núi Thái Sơn. Ngọn núi Thái Sơn có một bí mật, không phải truyền nhân, không phải được Giới Đường ở Bắc Cảnh cho phép thì không ai được biết đến. Nơi đây có một truyền tống trận thẳng đến Bắc Cảnh.

Còn về phần Bạch gia, họ cũng có một bí mật. Bí mật này liên quan đến tồn vong của cả gia tộc. Đó là đối thủ cạnh tranh truyền kiếp, sự cạnh tranh truyền từ đời này đến đời nọ là giành lấy quyền kiểm soát Văn Lang Châu. Đối thủ của Bạch gia chính là Trình gia ở Nam Sơn Nhiều Khê. Nam Sơn Nhiều Khê là một địa danh, không có trong bản địa đồ Văn Lang Châu, nó giống như một không gian kín. Nơi đó giống như một thành thị, nhưng bị cô lập với thế giới bên ngoài.

Nếu lần cạnh tranh sắp tới, Bạch gia đại bại, bọn họ toàn bộ chắc chắn sẽ dời vào Nam Sơn Nhiều Khê thay thế. Còn bọn người Trình gia sẽ danh chính ngôn thuận rời khỏi nơi khi họ có gây đổ. Bước ra ngoài ánh dương, chân chính quản hạt Văn Lang Châu trong vòng một trăm năm.

Tại sao bọn người Trình gia lại có tiếng nói như vậy. Tại sao bọn họ có quyền được thay thế Bạch gia quản hạt Văn Lang Châu.

Nguyên nhân sâu xa lại xuất phát từ Đạo Viện. Đạo Viện chống lưng Bạch gia, còn sau lưng Trình gia chính là Huyền Môn.

Huyền Môn chính là đối thủ, cũng là khắc tinh của Đạo Viện. Môn Hộ này không ai biết đến vị trí chính xác ở đâu. Ở Bắc Cảnh đây là một thế lực lớn mạnh có hành tung bí ẩn, tai mắt có ở khắp mọi nơi.

Huyền Môn và Đạo Viện có mâu thuẫn, nên cách giải quyết đó là cách một trăm năm. Hai thế lực hạ giới đấu đá nhau, tỷ thí trên đỉnh Thái Sơn, người nào giành chiến thắng sẽ giành quyền quản hạt Văn Lang Châu. Mỗi bên được phép đào tạo nhân tài của hai thế lực đó để chờ đến ngày tranh tài.

Thời gian hai gia tộc tranh đấu chỉ còn lại một năm, nếu không phải truyền tống trận trì hoãn bốn năm trước, thì Bạch gia có năm năm để chuẩn bị. Không hiểu vì lý do gì truyền tống trận bị trì hoãn, để rồi tình huống của Bạch gia hiện giờ vô cùng bất lợi. Nên nhân vật mà Bạch gia đề cử đi lần này phải thật sự nổi bật, phải là thiên tài trăm năm có một mới đảm đương nổi nhiệm vụ này. Đây chính là lý do Bạch gia luôn xem Phương Triết như một vị cứu tinh không hơn không kém. Nếu không có hắn giúp một tay, một năm sau, khả năng Bạch gia xem như xong.

Lúc này, toàn bộ những nhân vật chủ chốt của Bạch gia đều có mặt trên đỉnh Thái Sơn.

Đứng bên cạnh Bạch Kinh Thiên là một thiếu niên Bạch y, cùng một tiểu cô nương có phần xinh đẹp. Nàng ta chỉ đứng tới vai hấn, lúc nào cũng ôm cánh tay hấn, khuôn mặt buồn rầu.

Phía sau lưng Bạch Kinh Thiên là mười vị trưởng lão Bạch gia cùng hơn hai trăm hộ vệ đứng ngay ngắn. Đây chính là một ngày trọng đại, bọn người Bạch gia đợi chờ đã bốn năm rồi, cuối cùng truyền tống trận mới chịu mở ra.

Bạch Kinh Thiên tiến về một vách đá, bên trên vách đá có một dấu ấn. Hắn hít một hơi dài, trong người lấy ra một cái ngọc ấn, rồi ấn lên vách đá, nét mặt hấn vô cùng khàn trương.

Khoảng mười hô hấp sau, mới có dư chấn lan tỏa ra xung quanh, mặt đất chấn động. Bề mặt ngọn núi bị lún xuống chừng ba xích, lộ ra một vòng tròn trận pháp, có lớp hoa văn thoát ần thoát hiện.

Vòng tròn từ từ phát sáng lên, hoa văn xoay trong tỏa ra những luồng dạ quang phát sáng ra xung quanh. Bạch Kinh Thiên hài lòng gật đầu, nó đã hoạt động được rồi.

Hắn tiến lại gần vị thiếu niên thân mặc bạch y, thiếu niên này giờ đã cao ngang bằng hấn rồi. Dáng vẻ đã tuấn mỹ hơn trước rất nhiều.

Hắn giờ là Bạch Vô Thiên, không còn là tiểu thiếu gia của Phương gia nữa. Hắn từ sau trận chiến khốc liệt hai năm trước, đã hoàn toàn mất đi trí nhớ. Hắn không biết bản thân là ai, hắn chỉ nghe phụ thân hắn, Bạch Kinh Thiên gọi hắn là Bạch Vô Thiên. Vì chấp hành nhiệm vụ Bạch gia mà gánh chịu thiên phạt.

Hắn cảm giác mặc dù vẫn còn lạ lẫm, nhưng hai con sủng thú Tiểu Hắc và Tiểu Bạch bên cạnh, khiến hắn có một cảm giác gia đình. Từ đó hắn trở thành đại thiếu gia của Bạch gia, hắn có một tiểu muội từ là Bạch Thi Lan, luôn yêu thương hắn.

Hầu như không người nào nói quá nhiều về quá khứ trước kia của hắn, nhưng có một điều những người xung quanh hắn, đặc biệt là mười vị trưởng lão luôn quan tâm chăm sóc, dạy dỗ hắn. Điều này khiến hắn được một phần an ủi.

Phụ thân hắn nói, chỉ khi nào đến Đạo Viện, học thành một thân bản lĩnh, thì tự khắc có thể nhớ ra những ký ức trước kia. Hơn nữa, lần này đến Đạo Viện, lại mang trong người sứ mệnh trọng đại của gia tộc. Hắn nhất định phải thành công, không thể thất bại.

Lúc này, Bạch Kinh Thiên cầm hai lệnh bài, một cái kim sắc và một cái tử sắc. Hắn ôn tồn nói “Kim Sắc Kim Bài là lệnh bài thông hành đến Bắc Cảnh, còn Tử Sắc Kim Bài là của một vị tiên bối đưa cho người. Đến Đạo Viện, khi gặp khó khăn có thể đem ra, nó sẽ giúp người rất nhiều!”

Bạch Vô Thiên khom người nhận lấy, hắn nhìn chăm chú hai lệnh bài trong tay. Nét mặt lộ ra một vẻ vô cùng chờ mong.

Bạch Thi Lan phía sau chạy vội lại gần hắn, sợ hắn nhanh chóng đi mất, cứ ôm lấy cánh tay nói “Vô Thiên ca ca đến Bắc Cảnh, phải thường xuyên nhớ đến ta!”

Hắn mỉm cười, lấy tay sờ lấy đầu vị tiểu muội gần gũi với hắn hai năm qua. Đây chính là vị tiểu muội hắn yêu quý nhất, nếu không có nàng ta, hắn sẽ buồn chán chết mất.

Hắn an ủi “Một năm sau, ta sẽ trở về. Tiểu muội cũng chiều cô bản thân, không được ăn nhiều quá, sẽ mập!”

Hắn vừa nói vừa cười, còn tiểu muội hắn phún má lên tức giận. Các vị trưởng bối nhìn hậu bối trêu chọc, cũng cười theo.

Bạch Vi Nhất tiến lại gần hắn, nắm lấy một lúc. Lão là người luôn luôn chiều cố hắn. Mặc dù là trưởng bối, không phải đóng vai trò là phụ thân như là tiểu tử Bạch Kinh Thiên. Nhưng lão rất yêu thương hắn. Lão nói “Chuyến đi này, sẽ rất khó khăn. Người phải nhớ kỹ là luôn nhẫn nhịn, chỉ khi nào không thể nhẫn nhịn được thì cứ đánh, đánh cho sáng khoái”

Hắn nhìn Bạch trưởng lão căn dặn, như một thân phụ. Hắn ôm lấy Bạch Vi Nhất, sau đó nói “Vô Thiên sẽ vô cùng nhớ bá thúc!”

Hắn quay sang các vị trưởng lão khác của Bạch gia, khom người cúi chào một cái. Cuối cùng mới quay sang Bạch Kinh Thiên, nét mặt hắn trở lại nghiêm túc nói “Phụ thân ở lại bình an, Vô Thiên đi!”

Bạch Kinh Thiên gật đầu, hắn trước mặt tiểu tử này sắc mặt luôn lãnh khốc vô tình. Hắn không muốn dạy hư, cũng không muốn cho hắn quá nhiều chỗ dựa. Mặc dù xung quanh, mười vị trưởng lão người nào cũng ân cần, cũng biểu lộ ra đáng yêu quý. Hắn thì khác, làm một vị gia chủ, hắn phải khác. Nhờ vậy, cho đến thời điểm bây giờ, tiểu tử đó đã phát triển rất tốt. Không làm bọn họ thất vọng.

Bạch Thi Lan lại tiến về phía hắn, cố gắng nhắc nhở một lần nữa “Không được quên tiểu muội, biết chưa?”

Hắn giờ ngón cái lên xác nhận, mỉm cười một lần, mới bước vào vòng tròn đang phát quang.

Lệnh bài trong tay hắn lóe sáng lên một cái, xung quanh bắt đầu chấn động. Vòng xoáy hoa văn bắt đầu xoay vòng, càng lúc càng mạnh. Vòng sáng càng lúc càng khuếch trương ra, cho đến khi bao trùm lấy hắn, rồi hóa thành một lưu quang bắn thẳng lên bầu trời.

Luồng bạch quang bắn thẳng lên bầu trời, khiến tất cả những người bên ngoài đường, toàn bộ khu vực Thiên Phong Thành đều cảm nhận được. Người nào người nấy cũng đều chờ mong, truyền thuyết một trăm năm một lần lại tái hiện. Dân sinh một lần nữa lại được bình an.

Cho đến khi luồng lưu quang tắt hẳn. Mặt đất mới trở lại bình thường, vòng tròn truyền tống trận cũng tự động biến mất.

Trong lòng Bạch Kinh Thiên lúc này mới nhẹ nhõm, hắn thở một hơi dài ra.

Bạch Vi Nhất đứng kế bên cười ha ha nói “Tiểu tử ngươi gắng gượng đến bước này, đúng là vất vả!”

Bạch Kinh Thiên như trút đi một gánh nặng, hắn nói “Hy vọng hắn không khiến chúng ta thất vọng, hy vọng hắn đi đến đâu cũng sẽ chiếu sáng đến đó”

Cả bọn nhìn theo vệt sáng vừa biến mất, trên khoảng không lúc này không còn lại dấu vết gì. Hắn đã được truyền tống đến một nơi xa xôi, nơi đó gọi là Bắc Cảnh.

Nhưng có thể, hắn đã quên đi những việc trước kia, ký ức hắn bị phong ấn lại. Lời hứa xem như là vô tình bị đánh mất. Nếu đã không có duyên phận, lời hứa có son sắt đến đâu, cũng chỉ là một lời hứa. Nhưng đã là duyên phận, trước sau gì cũng gặp lại, trước sau gì bốn mắt cũng nhìn nhau mỉm cười.

Đôi lời tâm sự:

Đến giai đoạn này thì có vài bạn thắc mắc vì sao, đến giờ vẫn chưa gặp lại Khúc Tiểu Bạch.

Đơn giản là vì cuộc sống, dù thực tế hay trong một thế giới tiên hiệp. Bản thân mình muốn chưa chắc đã có được, nhưng trước mắt là có một con đường đến Đạo Viện. Nơi đó chắc chắn sẽ gặp nàng ta.

Nhưng vì biến cố gia đình, ký ức hắn đã tạm thời bị phong ấn lại. Cũng giống như bản chất của Bỉ Ngạn Hoa “Lúc hoa nở nhìn không thấy lá, khi có lá lại không thấy hoa. Giữa hoa và lá, cuối cùng cũng không thể gặp nhau”. Đây là một cái ngược, nhưng không thương tâm. Vì một lời hứa làm sao mà thương tâm được. Tương lai mới quyết định được số phận.

Hơn nữa, vì sự mong chờ đó, bản thân ta cảm giác nên để hai người gặp lại trong một khung cảnh thú vị.)) thú vị nha!

Còn một điều nữa là Hoa Bỉ Ngạn ở mỗi địa phương lưu truyền đều có một ý nghĩa khác nhau, trong thế giới “Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn” vẫn còn một ý nghĩa khác...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 117: Sơ nhập Bắc Cảnh (1)

Bắc Cảnh là một thế giới rộng lớn, linh khí dồi dào, là một nơi thích hợp cho tu sĩ tu luyện, đến một cảnh giới chí cao có thể phi thăng thành tiên nhân.

Trong Bắc Cảnh, những nơi tập trung nhiều linh khí nhất, thường là những ngọn núi cao hoặc những vùng sơn thanh thủy tú có linh khí dày đặc, thường là nơi tọa lạc của các đại tông môn, chi viện, môn hộ. Những nơi linh khí mỏng manh là những tòa thành trì, có dân thường sinh sống.

Người đứng đầu một tòa thành được phong làm thành chủ có thể lực tông môn chống lưng. Trường hợp khác là một vị đại năng nào đó, đứng ra tự lập môn hộ, rồi quản lý một tòa thành trì. Nhưng vì không có thể lực tông môn chống đỡ nên những tòa thành trì như vậy thường không an toàn. Dễ dàng bị sụp đổ.

Căn cứ vào thực lực mà Bắc Cảnh chia làm hai khu vực, một là Hạ Thiên nơi tập trung chi viện, môn hộ. Còn Thượng Thiên, là nơi tọa lạc của những đại tông môn. Tông môn mới chân chính là thực lực mạnh nhất ở Bắc Cảnh.

Ở Bắc Cảnh thế lực quản lý chi viện, môn hộ và Giới Đường là Thiên Sư Đường ở Thượng Thiên. Trong đó Giới Đường có vai trò quan trọng trong việc quản lý các châu dưới hạ dưới như Văn Lang Châu, U Châu, Phong Châu...

Lúc này, tại khu vực truyền tông trận của Minh Nhân Thôn.

Minh Nhân Thôn là một thôn nhỏ, đặt truyền tông trận đến các châu dưới hạ giới, ngoài ra còn có thể truyền tông thăng đến ngọn Chủ Phong của Đạo Viện. Vị trí bên dưới chân núi Ngoại Sơn, nơi khởi đầu của những người đến Bắc Cảnh, gia nhập Đạo Viện.

Bạch Vô Thiên chậm rãi mở mắt ra nhìn xung quanh. Cảm giác đầu tiên chính là không khí ẩm áp, linh khí đậm đặc vây xung quanh hắn. Nếu hắn không kiềm chế xúc động, lập tức ngồi xếp bằng thổ nạp. Cảm giác này vô cùng tốt. Hơn nữa, điều làm hắn ngạc nhiên khiến hắn dụi mắt nhiều lần để xem mình có bị hoa mắt hay không.

Hắn từ lúc khởi hành theo truyền tông trận xuất phát đến Bắc Cảnh, hắn tính toán cũng đã gần một tháng thời gian. Nên hắn cho rằng, bản thân hoa mắt là bình thường.

Trước mắt hắn, màu sắc như tươi mới hơn, như được tô đậm hơn vô cùng đẹp. Lá cây, hoa cỏ nhìn chân thật hơn, đây giống như nhìn vào một bức tranh cực kỳ sinh động.

Hắn nhủ thầm “Đây chính là Bắc Cảnh sao?”

Một lúc sau, số người từ truyền tông trận bước ra số lượng đã hơn một ngàn người. Hắn suy đoán bọn họ cũng từ những nơi khác nhau của hạ giới được truyền tông đến đây. Trong đó đủ các loại người từ nam đến nữ, có người độ tuổi ngang bằng Bạch Kinh Thiên, phụ thân hắn.

Hắn còn để ý, có vài nhóm nam hài, nữ hài ước chừng mười tuổi truyền tông đi. Trong đó có vài nam hài trong trang phục quý nhân, có nữ hài trong trong phục ăn mày, nhìn nét mặt bọn chúng giống như không muốn rời đi. Có thể, do phụ thân mẫu thân bọn chúng ép buộc đi.

Khi số người truyền tông đến Minh Nhân Thôn, cùng thiên tài của các đại gia tộc Bắc Cảnh tụ họp đông đủ, xấp xỉ đạt con số năm nghìn người, lúc này từ trên bầu trời. Một vị nam tử ngoài hai mươi cười một thanh phi hành kiểm phi thân xuống. Hắn nhìn số người đã đến đủ, liền nói “Theo ta đến Ngoại Sơn, hôm sau sẽ tiến hành khảo thí nhập phong. Người nào không có đủ năng lực sẽ bị chuyển đến Văn Hoa Thành làm thường dân sinh sống ở đó trăm năm”.

Nhiều thiếu niên sau khi nghe xong, cả bọn nhất thời nhốn nháo cả lên. Điều này trước khi đến đây không ai báo trước bọn họ. Đây chẳng phải là khảo thí thất bại sẽ bị giam cầm ở Bắc Cảnh một trăm năm, đây chính là chân chính bị mắc kẹt ở Bắc Cảnh sao.

“A, nếu vậy ý trung nhân của ta không phải không thể chờ đợi được ta sao!”

“Như vậy lời ước đầu mười năm sau, xem như là không thể thực hiện rồi”.

Toàn trường nhất thời rung động. Vị nam tử mỉm cười “Các người nghĩ đến được đây là miễn phí sao? Tốt nhất là ráng thể hiện cho tốt, nếu không sẽ vô cùng thảm nha!”

Hắn nói xong liền cười ha ha rồi đi, dẫn theo đoàn người lên Ngoại Sơn.

Ngoại Sơn đóng vai trò như một sơn môn của Đạo Viện. Muốn lên được đến đỉnh núi, phải đi lên năm nghìn bậc thềm. Người không có nghị lực và thể lực tốt, muốn vượt qua ải này, là một chuyện vô cùng khó khăn. Đây cũng là một phần khảo thí thể lực của những tân nhân đến Đạo Viện.

Khoảng một khắc sau, vị nam tử dẫn đoàn tân nhân đến Đạo Viện thông thả từng bước đi. Theo hắn tính toán, những tân nhân này chắc cũng đang khóc lóc bò lê lét bên dưới chân hắn. Vì những bậc thềm này nhìn là bình thường nhưng thực chất trước khi bọn họ bước lên bậc thềm đầu tiên đã đi vào pháp trận. Trọng lực đã tăng lên gấp mười lần, tương đương quãng đường gần bốn mươi dặm đường. Để có thể lên được đến đỉnh núi, tạm trú một đêm không phải là chuyện dễ dàng.

Hắn đưa ánh mắt nhìn về sau, bất chợt sùng sốt phát hiện một thiếu niên bạch y vẫn đang ung dung theo hắn. Trong lòng hắn nhất thời đánh giá cao vị thiếu niên bạch y đó.

Hắn nhếch một bên mép lên mỉm cười, tốc độ tăng thêm mười lần. Trong lòng hắn suy đoán, tiểu tử kia chắc đã ở phía sau, cách hắn không dưới hai trăm bậc thềm. Nhưng khi hắn đưa ánh mắt về sau một lần nữa, vẫn là thiếu niên đó không hề rời xa hắn.

Hắn lúc này mới nói “Vị tiểu đệ này thân thủ tốt nha, người tên gì?”

Thiếu niên phía sau hắn, ngẩng đầu lên đáp “Bạch Vô Thiên!”

Hắn nhất thời sáng con mắt lên “Bạch gia ở Văn Lang Châu?”

Bạch Vô Thiên nhất thời ngạc nhiên, vị sư huynh này có thể nhận biết Văn Lang Châu, chứng tỏ vị sư huynh này cũng xuất thân từ quê quán hắn. Hắn liền hỏi “Sư huynh cũng ở Văn Lang Châu sao?”

Vị sư huynh này gạt tay nói “Không, hai năm trước thái thượng trưởng lão vân du trở về bốn viện sau một khoảng thời gian tám mươi năm. Nên khi đó nhiều đệ tử Đạo Viện đều biết đến một nơi rất xa tên là Văn Lang Châu”.

Bạch Vô Thiên suy nghĩ một lúc rồi tiếp “Cho hỏi sư huynh xưng hô như thế nào?”

Vị sư huynh này không giấu diếm nói “Ta là La Sung, đệ tử nội viện. Lần này dẫn dắt tân nhân đến, là nhiệm vụ của ta”

Hắn ngấm ngấm Bạch Vô Thiên một hồi, mới đề nghị “Sư đệ quả có thân thủ tốt, chúng ta so tài thế nào? Xem ai lên đỉnh núi trước?”

Nét mặt Bạch Vô Thiên nhất thời sáng lên. Hắn từ lúc xuất phát, chỉ chậm rãi đi sau lưng vị sư huynh cũng nhàm chán. Hắn gật đầu đồng ý. Hắn nói “Điểm dừng là ở nơi nào?”

La Sung sư huynh nói “Cứ hết bậc thềm, sẽ có một cánh cổng, bước qua cánh cổng là thắng. Nếu sư đệ thắng, sư huynh ta có thưởng!”

Trong lòng Bạch Vô Thiên nhất thời kích động, người Đạo Viện thân thiện đến như vậy sao. Ai cũng như La Sung sư huynh thì thiên hạ thái bình rồi.

Hắn chưa kịp chuẩn bị gì, đã thấy La Sung thân ảnh đã cách hắn chừng một trăm bậc thềm. La Sung để lại một tiếng cười mỉa mai hắn “Bình bát yếm trà, tiểu sư đệ! Vì huynh đi trước!”

Hắn vừa nói vừa cười ha ha, thân ảnh biến mất sau đó. Bạch Vô Thiên lắc đầu, hắn cảm giác lời đánh giá vừa rồi có sai sót.

Thân ảnh hắn cũng nhanh chóng biến mất.

“Vân Trung Bộ” của hắn giờ đã gần đại viên mãn. Trận pháp khổng lồ chế trọng lực và những bậc thềm này đối với hắn hầu như không có tác dụng. Hắn lướt đi như một cơn gió.

Vị sư huynh La Sung cảm giác trong một sát na, có một cơn gió thổi xuyên qua hắn. Hắn cảm giác ón lạnh sống lưng. Hắn lơ đãng với vị sư đệ mới đến, đó là một thiếu niên rất đáng gờm, chỉ cần lơ là một chút sẽ thua đối phương. Làm một vị sư huynh nội viện, thua một tân nhân thì mặt mũi vô cùng.

Một lúc sau, La Sung phóng lên tới bậc thềm cao nhất. Hắn nhìn xuống bên dưới không hề thấy tiểu tử bạch y kia. Hắn thở một hơi mãn nguyện. Hắn thắng rồi, làm sư huynh phải thắng sư đệ mới đến mới là vương đạo.

Hắn an tâm đưa ánh mắt nhìn về dưới chờ đợi một khoảng thời gian, nhưng không hề thấy thân ảnh nào theo sau. Trong lòng hắn nhất thời thất vọng, chẳng lẽ hắn đã đánh giá cao sư đệ đó rồi.

Lúc này, từ sau lưng hắn có tiếng gọi “La Sung sư huynh đang tìm tiểu đệ sao?”

Khóe miệng La Sung giật giật mắt cái, tiểu tử kia xuất hiện phía sau lưng hắn. Điều này nói lên, hắn đã sớm đến từ trước.

Hắn xoay người, nhìn về phía thiếu niên bạch y. Sắc mặt nhất thời ngưng ngững. Hắn vỗ đầu mình nói “Sư đệ thân thủ đáng kinh ngạc, sư huynh thua!”

Trong lòng hắn thầm oán trách. Chẳng lẽ hắn ở Đạo Viện tu luyện mười năm, lại thua một tiểu tử mới vừa đến. Trong lòng hắn dâng lên một nỗi thất vọng.

Ánh mắt hắn đưa về phía sau Bạch Vô Thiên, trên lưng có mang một thanh trường kiếm. Trường kiếm có chuôi kiếm rất đẹp, có ánh lên một tia sáng của một viên ngọc.

Hắn thấy vậy, liền lấy từ trong túi càn khôn ra một thanh trường kiếm, có vỏ kiếm màu xanh nhạt. Hắn ném về phía tiểu sư đệ đối diện nói “Đây là một thanh thượng phẩm bảo khí, sử dụng tốt hơn thanh của sư đệ đang đeo trên lưng. Lấy nó dùng đi, xem như quà tặng gặp mặt của sư huynh cho ngươi!”

Bạch Vô Thiên cầm lấy thanh kiếm của vị sư huynh thân thiện trong tay. Trong lòng nhất thời cảm kích vị sư huynh này. Hắn là tân nhân, lại gặp một vị sư huynh tốt bụng như vậy. Đây chính là cơ duyên to lớn.

Thanh kiếm hắn đang đeo trên lưng là do phụ thân hắn đưa cho dùng để tu luyện kiếm pháp và Ngự Kiếm Quyết. Hắn hầu như đã quên bản thân luôn mang một thanh kiếm. Hắn tháo thanh kiếm xuống, cho cả hai vào túi càn khôn.

Lúc này, La Sung mộng, triệt để mộng. Tiểu tử người lạ lịch không nhỏ nha. Không chừng người là con riêng của một vị trưởng lão nào đó ở Đạo Viện cũng không chừng.

Tân nhân, có đến hai túi càn khôn. Hắn bản thân lăn lộn nhiều năm, cũng chỉ có một cái túi xem như là một tích góp lớn. Hắn lắc đầu trong lòng âm thầm oán trách “Thanh kiếm đó, vì huynh muốn lấy lại, vì huynh muốn bán!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Sơ nhập Bắc Cảnh (2)

Cho đến hoàng hôn, toàn bộ năm nghìn tân nhân mới đặt chân được lên đến đỉnh núi. Tất cả đều mồ hôi ứa oai khắp người, sắc mặt người nào người nấy vô cùng thắm. Bọn họ đứng vững, bản thân đã là quá sức gắng gượng.

La Sung đứng trước năm nghìn người nói “Bước qua cánh cổng sau lưng ta, chính là bước vào Đạo Viện. Tất cả mọi người chuẩn bị cho việc khảo thí ngày hôm sau”

Lúc này trên bầu trời, có hơn mười thân ảnh cười phi hành kiếm từ phương xa bay về. Bọn họ càng tiến lại gần, chân dung càng lộ rõ hơn, đó là mười hai vị sư tỷ cười trên thanh phi hành kiếm, tà áo bạch y phát phơ trong gió xinh đẹp như những vị tiên nữ. Trên nét mặt của từng vị sư tỷ đều vô cùng băng lãnh, không hề có một tia cảm xúc.

Sắc mặt La Sung nhất thời mơ mộng. Đó là mười hai vị sư tỷ nội viện, vẫn du bên ngoài mới về. Bọn họ người nào người nấy vô cùng đẹp, đẹp khiến hắn muốn kết thành đạo lữ. Nhưng rất tiếc, hắn với không bao giờ tới, hắn chạy đua còn thua vị sư đệ Bạch Vô Thiên kia mà.

Bên dưới, toàn bộ tân nhân nét mặt người nào cũng mang một ao ước, có thể cười phi hành kiếm, vẫn du khắp nơi. Giống như tay trái ôm đàn, tay phải cầm trường kiếm cười tiên hạc. Cảm giác thật sự vô cùng tốt.

La Sung cảm giác thất thố, kéo theo cả đám thất thố. Hắn ho nhẹ một tiếng nói “Bớt sân si lại, tập trung tham gia khảo thí. Nếu chịu khó tu luyện, không đến mười năm, các ngươi sẽ có thể có một thân bản lĩnh như họ”

Nghe sư huynh nói đến thời gian mười năm, sắc mặt người nào người ấy đều sụp xuống. Bọn họ không nghĩ đến, chỉ là cười một thanh phi kiếm lại phải mất mười năm.

La Sung thấy vậy, bổ sung tiếp “Nhưng nếu trong các ngươi, có tư chất cực tốt, không đến vài ba tháng, vẫn có thể đạt được cấp độ đó!”

Hắn nói đến đây, ánh mắt đảo một vòng tìm kiếm tên tiểu tử vừa lừa hắn một thanh bảo kiếm. Người là một tên phú nhị đại, lại dễ dàng nhận một thanh bảo kiếm của ta, người thật quá đáng.

Lúc này, một tiếng chuông cực kỳ lớn vang vọng lên. Tiếng chuông mang theo một âm hưởng rung động, khiến tim người nghe thấy đều đập thình thịch.

La Sung lập tức xoay người, hướng về vị trí ngọn Chủ Phong khom người bái. Mọi người bất ngờ vì nghi thức này, nhưng cũng lập tức làm theo. Toàn cảnh nhất thời trở nên nghiêm trang trở lại.

Sau mười hô hấp, La Sung mới ngẩng người nói “Cứ đến giờ này, khi tiếng chuông vang lên, toàn bộ người ở Đạo Viện hướng về ngọn Chủ Phong khom người thi lễ. Đây là nghi thức có từ xưa của Đạo Viện, tất cả tân nhân ghi nhớ!”

Hắn hướng về cánh cổng, có một lớp màng mỏng như một tấm kính trong suốt nói “Khi bước qua cánh cổng đó, các ngươi đã trở thành một nửa đệ tử Đạo Viện. Khảo thí thành công sẽ trở thành đệ tử chính thức của Đạo Viện. Nếu tư chất tốt, có thể sẽ được một vị trưởng lão đặc cách nhận làm đệ tử chân truyền. Đây là cơ duyên từ xưa đến nay ít khi xuất hiện!”

Lời của La Sung sư huynh nói ra, khiến nhiều người nhất thời rơi vào một tia hy vọng. Hy vọng cơ duyên người nào lại không ham muốn, hơn nữa làm một đệ tử chân truyền của một vị trưởng lão. Đây chính là ý nói, con đường tương lai chắc chắn là tiền đồ vô lượng.

La Sung sau khi đã truyền đạt xong những điều cơ bản về Đạo Viện. Hắn mới bước qua cánh cổng, dẫn theo năm nghìn tân nhân đi vào Đạo Viện.

Phía sau cánh cổng chính là một thế giới quan khác, khung cảnh khác. Bầu trời vẫn là một màu hoàng hôn, nhưng cảm giác linh khí có phần dày đặc hơn. Trên bầu trời áng mây trôi qua, những đàn tiên hạc bay nhấp nhô bên phía chân trời, cảnh tượng nhất thời đẹp như một giấc mộng.

Phía bên phải là một ngọn núi hình bậc thang, từng bậc thang là một dãy nhà được xếp chồng lên nhau. Nhìn như Ô Thang Thôn với nhiều căn nhà gỗ được chồng chất lên nhau cho đến tận đỉnh núi. Nếu tính ra, có hơn hai nghìn căn nhà được bố trí chồng chất lên nhau như vậy.

Một vài con cháu phú nhị đại nhất thời vỡ mộng, trong lòng thất vọng “Cảm giác tu chân như ăn lông ở lỗ quá. Còn đâu cảm giác ảm áp của chốn ảm nệm êm nữa!”

La Sung phì cười “Các ngươi nghĩ đi du ngoạn sao? Đạo Viện cũng không phải là một nơi dành cho nhân nhân sinh sống. Trước các ngươi năm người một tổ, tá túc một đêm. Sáng hôm sau, ta sẽ dẫn các ngươi đi khảo thí”

Hắn nói xong, liền phóng lên thanh phi hành kiếm rồi đi. Mọi người ở lại nhón nháo tìm kiếm gian phòng của mình. Trong nhất thời khung cảnh giành giật chỗ ở bắt đầu huyền ảo lên. Nếu không có vài vị sư huynh nội viện kịp thời đến bố trí, mâu thuẫn đánh nhau là chuyện sớm muộn cũng xảy ra.

Bạch Vô Thiên không nóng vội tìm chỗ ở, hắn cứ thẳng hướng cao nhất mà đi lên. Càng đi lên cao, khung cảnh bên dưới chân hắn càng thu nhỏ lại, khắp nơi mang một màu đỏ rực xen lẫn là những tán cây xanh. Bên trên là đường chân trời, với một vài đàn tiên hạc bay lượn lờ.

Khung cảnh này, ở Thanh Lương Quốc không thể nào có được.

Hắn dừng lại ở gian phòng cao nhất, có sân rộng với hoa cỏ xung quanh. Đây như một trang viên nhỏ. Bên trong gian nhà nhỏ có hai thân ảnh, một tên có thân hình mập mạp mây rậm không đến nỗi xấu xí. Còn một tên dáng người thanh nhả, như một thiếu gia trong một gia đình quý tộc.

Bạch Vô Thiên vừa đến thì tên mập mạp đã chạy ra tươi cười nói “Vị huynh đệ này, chỗ này ta đã bao hết rồi!”

Bạch Vô Thiên ngẩng người, chỗ này của Đạo Viện vẫn có người bỏ tiền bao trọn một gian nhà, như vậy cũng quá xa xỉ nha.

Hắn đứng im không nói gì, tên mập thấy vậy mới tiến tới nhét cho hắn một xâu kim tệ. Hắn nói “Ai cũng nhận của ta năm mươi kim tệ rồi rồi đi. Vị huynh đệ cũng không ngoại lệ!”

Bạch Vô Thiên như không để ý đến hắn, nhìn đáo dác xung quanh. Nơi đây quả thật là một nơi ở tốt, rộng rãi lại có thể ngắm phong cảnh đẹp. Năm mươi kim tệ quả ít đi.

Hắn nói “Thứ lỗi cho ta, ta thích chỗ này hơn!”

Tên mập mạp bắt đầu lúng túng. Tiền đúng là hắn có nhiều, dễ dàng mua chuộc những tiểu tử khác. Tên này lại chê năm mươi đồng kim tệ. Đây chính là một con số không nhỏ khi giao dịch ở Bắc Cảnh.

Hắn thờ dài, không thỏa thuận được thì đành chia sớt chỗ ở cho vị huynh đệ trước mặt.

Hắn đứng ra giới thiệu “Ta là Hoàng Mập, đến từ Hoàng Thành ở Thượng Thiên. Vị huynh đệ bên cạnh ta là u Dương Sinh, người Huyền Vĩnh Thành cũng ở Thượng Thiên”

Bạch Vô Thiên nhìn đôi phương đã từ bỏ ý định chiếm hữu chỗ ở, liền chấp tay lại nói “Còn ta Bạch Vô Thiên, ở Văn Lang Châu!”

Hoàng Mập ngẫm nghĩ một lúc, vẫn không nghĩ ra một nơi gọi là Văn Lang Châu. Như vậy, nơi đó chắc chắn là rất xa so với Bắc Cảnh.

Đang lúc nói chuyện, thì có hai thân ảnh đi vào gian nhà. Diện mạo bên ngoài đều là thiếu niên, một người có dáng vẻ nhỏ con, chỉ đứng tới vai người còn lại. Còn thiếu niên cao lớn sắc mặt băng lãnh, hân hân như không để ý những người khác.

Vị thiếu niên nhỏ người áy náy nói “Thứ lỗi vì quấy rầy, tiểu đệ cùng vị huynh đệ này đến trễ!”

Thiếu niên nhỏ người giới thiệu “Tiểu đệ là Lý Nhượng Phàm, đến từ Bách Hoa Cốc!”

Còn vị thiếu niên băng lãnh, như không muốn nói chuyện. Hắn nhìn thấy mọi người đợi bản thân giới thiệu. Hắn mới thả lỏng một chút nói “Mặc Thần Dương!”

Bạch Vô Thiên nhìn Lý Nhượng Phàm, thiếu niên này dáng người nhỏ nhắn nhìn như một nữ nhân, lại có một hương thơm tỏa ra xung quanh. Cảm giác vô cùng dễ chịu. Đây chắc hẳn là một nữ nhân không hơn không kém, nhưng có điều nàng ta lại cải trang thành nam nhân, chắc chắn là có một ý đồ gì đó. Còn vị thiếu niên tên Mặc Thần Dương, khí thế bất phàm, trên người có sát khí. Đây ắt hẳn không phải là một nhân vật tầm thường.

Hoàng Mập thấy vậy, liền đứng ra giới thiệu lại từ đầu. Lúc đầu ai cũng tỏ ra nguy hiểm, nhưng giờ đã thu liễm người lại.

Bên ngoài, bầu trời đã bắt đầu tối sầm lại. Khắp nơi đều le lói ánh đèn huyền ảo. Trên đỉnh ngọn Chủ Phong có một ánh sáng lấp lánh tỏa ra xung quanh, mặc dù không thể chiếu hết, nhưng vẫn tỏa ra một loại uy nghiêm bao phủ cả một vùng trời Đạo Viện. Nơi đó còn có một ngọn tháp, gọi là Tháp Linh Lung, trên Tháp Linh Lung có một ngọn đèn, nhưng đã tắt hàng trăm năm nay.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Viết chữ lên thạch bích

Hừng đông của ngày hôm sau.

Đúng hẹn, La Sung cười phi hành kiểm xuất hiện trước năm nghìn tân nhân. Sau đó dẫn đoàn tiến vào Nội Sơn. Nội Sơn chính là nơi khảo thí những tân nhân đến Đạo Viện. Bọn họ trước khi đi vào Nội Sơn đã trải qua tổng cộng hai pháp trận bảo vệ, một là năm nghìn bậc thềm, hai là tám Thủy Lăng Kính trong suốt khi tiến vào Nội Sơn.

Đây là một cách bảo vệ truyền thống của Đạo Viện, phòng tránh những thế lực khác đến làm nội ứng. Trong đó thế lực đối địch với Đạo Viện là Huyền Môn lúc nào cũng dòm ngó động tĩnh của Đạo Viện. Chỉ cần có một sơ hở, bọn chúng nhất định sẽ ra tay phá hoại.

Nguồn gốc mâu thuẫn đã có từ lâu, nhưng vì điều gì thì không ai biết, thậm chí viện trưởng nhiều đời trước cũng chưa hẳn đã biết.

Thế lực đối nghịch chung của Bắc Cảnh là Quý Vực Ma Môn. Đây là kẻ thù chung của toàn bộ giới tu sĩ Bắc Cảnh. Bọn họ luôn dòm ngó tài nguyên tu luyện, cũng như thế giới quan Bắc Cảnh. Nên chỉ cần nơi nào có Quý Vực Ma Môn hoặc U Linh từ Quý Vực xuất hiện, nơi đó tất cả tu sĩ Bắc Cảnh chung tay tiêu diệt.

Thế lực thứ ba khiến nhiều đại năng ở Bắc Cảnh lo lắng, đó là Thiên Sát và Thần Vực.

Hai thế lực này luôn ẩn thân trong tối, bọn họ không đại diện cho thiện hay ác. Bọn họ độc lập với hành tung bí ẩn. Thực lực thì cao siêu không thể lường nổi, đại năng ở Bắc Cảnh cũng chưa hẳn là đối thủ của bọn họ.

Nhưng vì lý do gì, một chi viện không có hộ tổng đại trận, sức lực yếu kém thua xa đại tông môn, mà không thế lực nào dám đến quấy phá, đến diệt Đạo Viện. Có phải Đạo Viện nhờ thế lực Thiên Sư Đường chống lưng. Tất nhiên là không phải, nhiều thì người Thiên Sư Đường còn cái cảm nội ứng vào Đạo Viện để thăm dò thực hư nữa là.

Đó chính là nguyên nhân, khiến Đạo Viện truyền thừa hàng ngàn năm, tên tuổi luôn giữ vững ở một mức độ nào đó. Và các thiên tài của nhiều đại gia tộc, khắp nơi ở Bắc Cảnh đều lũ lượt kéo đến mỗi khi Đạo Viện chiêu mộ đệ tử.

Số lượng năm nghìn người là một con số nhỏ, nhưng bọn họ đều là tinh anh trong những tinh anh.

Lúc này La Sung sư huynh đã dẫn đoàn tân nhân đến diễn võ trường rộng lớn trên Nội Sơn. Đây là nơi tu luyện chung của đệ tử nội viện và ngoại viện, nên khuôn viên vô cùng rộng lớn. Bên cạnh có một thạch bích dựng đứng cao chừng hai trăm trượng. Bên trên có ghi chẳng biết danh tự, tên gọi của nhiều người.

Khu vực quan sát chia làm ba khu, vị trí cao nhất là một tiểu viện dành cho cao tăng Đạo Viện như trưởng lão, viện trưởng quan sát. Khu vực thấp hơn là một dãy hành lang dài hình vòng cung. Đây là nơi dành riêng cho đệ tử nội viện thuộc tinh anh quan sát. Còn khu vực chiếm phần lớn khuôn viên như một khán đài bình thường, dành cho những đệ tử ngoại viện, nội viện.

Lúc này trên vị trí cao tăng đã có hai vị trưởng lão đến giám sát việc khảo hạch tân nhân. Một người chức vị cao nhất hàng trưởng lão là đại trưởng lão Đạo Tâm Chân Nhân, vị thứ hai là nhị trưởng lão Vô Nham Đạo Nhân chương quản Chấp Sự Đường.

Phía dành cho đệ tử tinh anh có hơn năm mươi người đứng quan sát. Trong đó nữ đệ tử có diện mạo diễm lệ chiếm phần lớn, còn lại chỉ có vài nam đệ tử quan sát. Điều này nói lên, một vài nữ đệ tử tinh anh đến xem, một phần là tò mò, một phần muốn tìm kiếm những tân nhân có ngoại hình tuấn mỹ kết đạo lứa. Đạo viện không ngăn cấm kết đạo lứa, mà thậm chí còn khuyến khích.

Phía vị trí khán đài rộng lớn, đệ tử ngoại viện, nội viện chiếm hơn một nghìn người. Đây chính là thành phần nhiều nhất Đạo Viện.

Sau khi tất cả đã yên ổn vị trí, số tân nhân đã đến đông đủ. Trưởng lão Vô Nham Đạo Nhân đồng dạng nói “Đến được nơi này cũng xem như các ngươi đã là một nửa đệ tử Đạo Viện, nửa còn lại là phụ thuộc vào năng lực của các ngươi”

Tiếng nói mặc dù nhỏ, nhưng từng câu từng chữ đều rõ ràng. Đây là lời nói của một đại năng trong Đạo Viện, rất có cân lượng.

Lão phát tay một cái, cách vị trí vách đá thẳng đứng chừng hai trăm trượng, có một tấm kính trong suốt xuất hiện. Tấm kính này khá rộng như một chính môn, có một lớp màng mỏng như mặt nước phũ lên.

Lão nói tiếp “Toàn bộ tân nhân, từng người bước qua tấm Thủy Lăng Kính, rồi đến thạch bích lưu lại tên mình trên đó. Vị trí ghi tên trên thạch bích phải cách mặt đất hai mươi trượng. Người nào không ghi tên mình được, sẽ bị loại và bị chuyển đến Vân Hoa Thành một trăm năm tu luyện”

Toàn bộ tân nhân nghe chính miệng nhị trưởng lão nói, đã không còn nghi ngờ lời nói trước đó của sư huynh La Sung nữa. Đây chính là chân chính lo sợ. Bọn họ sợ không qua khỏi khảo hạch, chẳng khác nào lại bị cầm tù ở một nơi xa lạ. Một số khác thì nhất thời hào hứng, khảo hạch có tính khiêu chiến mới kích thích.

Người đầu tiên bước lên là một thanh niên có dáng người dũng mãnh. Trên vai vác một thanh cực phủ cực nặng. Hắn chậm rãi bước qua Thủy Lăng Kính, hắn cảm giác đầu tiên là sững sờ, sau đó có một luồng điện quang chạy khắp người hắn thăm dò, cuối cùng hắn mới an tâm thở ra. Tiến về phía thạch bích tiến hành ghi tên mình lên.

Phía trước thạch bích nhìn như bình thường, nhưng bản chất còn có một pháp trận gia cố và gia tăng trọng lực gấp hai mươi lần bình thường. Nên thanh cự phủ nhất thời bị hút xuống, rồi khỏi vai hắn. Hắn hoảng hốt, nhưng sau đó hắn bình tĩnh bước từng bước phóng lên vách đá ghi tên mình vào. Điều bộ vô cùng khôn khéo. Bởi vì tay hắn nhắc lên muốn không nổi. Đây mới là chân chính thử thách.

Sau khi hắn hoàn tất ghi tên mình là “Thạch Thanh” trên vách đá, hắn bị hút trở xuống và nằm trên mặt đất. Nhiều tân nhân nhìn thấy dáng vẻ khôn khéo của một mãnh nhân, trong lòng bắt đầu lo lắng. Bọn họ cứ nghĩ thông qua khảo hạch sẽ dễ dàng, không ngờ lại khó khăn đến như vậy.

Tiếp đó, thêm mười người, hai mươi người lần lượt bước qua Thủy Lăng Kính đều bị dòng điện chạy khắp người tra xét, rồi tiến hành viết chữ. Cứ thế trong ba mươi người thì bị loại hết sáu người. Sáu người này chính là yếu kém nhất, nên phải bị loại.

Hai canh giờ sau, đến người thứ ba trăm thì phát sinh biến cố. Dòng điện sau khi rà soát khắp người, Thủy Lăng Kính khép lại, không cho hắn bước qua. Đây chính là Thủy Lăng Kính phát hiện có vấn đề.

Lúc này, có năm tên đệ tử nội viện tiến đến bắt lấy hắn. Vô Nham Đạo Nhân băng lãnh nói “Ngươi là nội ứng Huyền Môn?”

Tên tân nhân giấy giả không nói xem như đã xác nhận. Vô Nham Đạo Nhân tiếp tục nói “Giải hấn đến Chấp Sự Đường, đợi xử lý sau!”

Nói xong, lão phát tay một cái Thủy Lăng Kính tiếp tục mở ra, tiếp tục khảo hạch.

Lúc này mọi người đã hiểu tác dụng của Thủy Lăng Kính. Đó chính là một loại pháp bảo có khả năng phát hiện tâm pháp, võ kỹ của người bước qua nó. Điều này nói lên, dù có ẩn thân thế nào cũng bị phát hiện. Đây chính là bước cuối cùng ngăn ngừa ngoại nhân đến Đạo Viện thăm dò, có ý đồ bất chính.

Bạch Vô Thiên cũng theo thói quen sờ lấy túi càn khôn. Hấn cũng có một cái Thủy Lăng Kính, nhưng kích cỡ nhỏ như một chiếc kính soi bình thường. Công dụng thì cũng gần như vậy, có thể phát hiện nhiều thứ mà mắt thường không thể nào phát hiện ra được. Lần này tận mắt nhìn thấy công dụng soi rọi tâm pháp, võ kỹ. Trong lòng hấn dâng lên một sự tò mò.

Trải qua một buổi khảo hạch, số người vượt qua vòng kiểm tra hơn bốn nghìn người, số tân nhân bị loại trên năm trăm người, hơn hai trăm đệ tử các chi viện, môn hộ khác giả danh làm tân nhân xâm nhập Đạo Viện. Cuối cùng còn lại hơn một trăm người chưa bước qua Thủy Lăng Kính kiểm tra.

Bên cạnh Bạch Vô Thiên lúc này chính là bốn người cùng gian phòng với hấn. Đến phiên Lý Nhượng Phàm bước lên, thân thể hấn nhất thời rung nhẹ một cái, nhưng vẫn không qua ánh mắt Bạch Vô Thiên. Hấn lấy ra một viên đan dược, cho vào miệng mình, sau đó thở một hơi lấy lại bình tĩnh.

Hấn chậm rãi bước qua Thủy Lăng Kính trước ánh mắt của hàng nghìn người. Lý do là hấn là một nam nhân, nhưng thân hình khá nhỏ nhắn như một nữ tử. Hơn nữa hấn lưu lại một mùi hương thật dễ chịu, điều này càng thu hút được nhiều người.

Sau khi Lý Nhượng Phàm hoàn tất phần viết danh tự mình trên thạch bích. Hấn thở một hơi dài ra vì đã qua được khảo hạch. Mọi hành động của hấn đều không qua khỏi ánh mắt của đại trưởng lão. Lão chỉ nhếch miệng lên cười sau đó không phản ứng gì.

Hoàng Mập, Mặc Thần Dương và u Dương Sinh lần lượt bước lên khảo hạch, đều dễ dàng qua được. Bọn họ hầu như có lai lịch rõ ràng, thực lực cũng không phải dạng tầm thường. Trong ba người, người khiến đại trưởng lão chú ý chính là Hoàng Mập, lão nhận ra cốt cách cũng như võ kỹ thuộc hàng thượng phẩm. Lão liếc sơ cũng có thể đoán được hấn xuất thân là người hoàng tộc ở Thượng Thiên, đến Đạo Viện lần này chắc chắn là lên lút đến.

Lão thở dài “Đúng là lần khảo hạch lần này có đủ loại người!”

Bạch Vô Thiên nhìn xung quanh, đến lượt hấn bước lên. Hấn hít sâu một hơi, tiến về phía Thủy Lăng Kính. Khi hấn vừa đặt chân bước qua Thủy Lăng Kính, Thủy Lăng Kính lập tức phản ứng.

Nhất thời toàn bộ diễn võ tràng đưa ánh mắt nhìn về hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Hấn chính là đệ tử ta

Qua nhiều lần Thủy Lăng Kính kiểm tra, qua nhiều đợt tân nhân khảo hạch không phát sinh biến hóa. Đến phiên Bạch Vô Thiên, Thủy Lăng Kính biến hóa khiến toàn bộ ánh mắt đổ dồn về hấn. Xem hấn như một tội nhân trước mắt.

Bạch Vô Thiên cũng mở to mắt nhìn, hấn không hiểu chuyện gì xảy ra. Ta lai lịch hoàn toàn trong sạch a. Ta không phải là trưởng tử của Bạch gia sao, hoàn toàn không phải nội ứng nha.

Nhị trưởng lão và đại trưởng lão lúc này mới phi thân xuống trước mặt hấn, đứng cách hấn chừng mười bước chân.

Nhị trưởng lão nghiêm khắc nói “Ngươi... là phân đồ của Đạo Viện?”

Hấn vừa nghe danh tự “phân đồ” nhất thời rung lên một cái. Danh tự này vô cùng nhạy cảm, thật sự không tốt. Hấn trong lòng cảm giác không ổn, nhưng sắc mặt vẫn không phản ứng.

Hấn khom người, chấp tay nói “Vân bối là Bạch Vô Thiên, đến từ Bạch gia ở Văn Lang Châu. Xin hỏi hai vị trưởng lão có nhầm lẫn gì hay không?”

Nhị trưởng lão định nói, nhưng đại trưởng lão ngăn lại. Lão vuốt chòm râu mình, sắc mặt hầu như không biểu hiện cảm xúc gì, lão nói “Lai lịch ngươi trong sạch, nhưng ngươi phạm vào trọng tội của Đạo Viện”

Lời đại trưởng lão vừa ra, nhất thời toàn trường không hiểu chuyện gì phát sinh. Hấn là một tân nhân, lại phạm vào trọng tội của Đạo Viện. Đây chính là chuyện gì.

Bạch Vô Thiên hấn không hiểu vì sao đại trưởng lão nói những lời này. Hấn trong lòng rung động, nhưng tinh thần hấn không dễ gì bị xao động bởi chuyện này. Hấn chậm rãi nói “Vân bối là người mới đến, vì sao phạm vào trọng tội của Đạo Viện?”

Đại trưởng lão thình lình vỗ ra một chuông về phía hấn. Một chuông rất chậm, nhưng hư không lắc lư, người xung quanh nhìn chuông pháp này vô ảnh vô tung, đơn giản nhưng vô cùng lợi hại. Chuông pháp xuyên qua người hấn, sau đó thân ảnh hấn chậm rãi tiêu thất.

Đại trưởng lão mỉm cười “Ngươi còn nói... ngươi không phải phân đồ?”

Hấn vừa sử dụng Văn Trung Bộ né chuông pháp vừa rồi. Đối phương rõ ràng chỉ sử dụng có hai thành, nhưng áp lực quá lớn khiến hấn bắt buộc sử dụng Văn Trung Bộ. Lúc này hấn đã hiểu ra sơ bộ vấn đề.

Đại trưởng lão nói “Chưa phải là đệ tử Đạo Viện, lại tinh thông Văn Trung Bộ, Luyện Khí Quyết lại còn Ngự Kiếm Quyết... ngươi không phải là phân đồ thì là gì?”

Lúc này nhiều người đã hiểu, thiếu niên trước mặt đã lên học võ kỹ của Đạo Viện, mà không phải là đệ tử. Đây chính là một điều cấm kỵ của Đạo Viện. Tội này được quy vào tội phản đồ. Chỉ cần nghe tội danh, cũng hiểu được đây là một tội không nhẹ.

Bạch Vô Thiên lúc này vô cùng lúng túng. Hấn hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hấn tu luyện Luyện Khí Quyết, Ngự Kiếm Quyết thậm chí là Văn Trung Bộ là theo bản năng, dường như trước khi hấn mất đi trí nhớ. Hấn đã tinh thông rồi, nên sau khi hấn hồi phục trở lại. Trong hai năm, ba môn võ kỹ đó hấn tu luyện đến đại viên mãn. Hầu như là tùy tâm

sở dục, vô cùng nhuần nhuyễn. Như vừa rồi, hắn né tránh thủ chương, né mà như không né, chỉ lưu lại một tàn ảnh.

Hắn khom người, chấp tay lại giải thích “Bẩm nhị vị trưởng lão, văn bối thực sự không nhớ đã từng học qua ai. Vì trước đó, văn bối gặp đại nạn không chết, không nhớ được chuyện trước kia. Đây là điều ở Thiên Phong Thành, người người làm chứng!”

Đại trưởng lão sắc mặt không thay đổi nói “Nhưng sự thật là ngươi đang sử dụng võ kỹ của Đạo Viện, còn ngươi ta trước giờ chưa gặp qua. Nên chắc chắn một điều, ngươi là một tên phản đồ!”

Bạch Vô Thiên lúng túng, hắn không hiểu chuyện gì đã xảy ra với mình trước kia. Người thân hắn trong Bạch gia hầu như không có nhắc quá nhiều về sự kiện trước khi hắn mất đi ký ức. Nhất thời, hắn rơi vào trầm mặc.

Hắn chợt nhớ đến một vật, mà trước khi vào Bắc Cảnh phụ thân hắn có đưa để phòng thân.

Hắn lấy Từ Sắc Kim Bài trong túi càn khôn ra. Ánh mắt đại trưởng lão đầu tiên là chú ý đến túi càn khôn, hắn có hai cái, chuyện này người phạm làm sao có được.

Hai mắt lão chợt sáng lên, lão nhìn vật trong tay tiểu tử trước mặt. Đó là Từ Sắc Kim Bài. Đây chính là lệnh bài thân phận cao quý nhất của Đạo Viện. Lệnh bài này chỉ dành cho đệ tử chân truyền.

Đại trưởng lão cầm lấy Từ Sắc Kim Bài, lão nhìn sơ qua đánh giá một lần. Lão nhíu mày lên cười hiểm, rồi bóp nát kim bài trước mặt nhiều người. Lão cười “Từ Sắc Kim Bài là lệnh bài của đệ tử chân truyền, nhưng lệnh bài trong tay ngươi là đồ giả!”

Lời xác nhận của đại trưởng lão khiến những người xung quanh đều sững sờ. Tiểu tử đó cũng quá chán sống rồi, dám dùng Từ Sắc Kim Bài giả đưa ra. Đây đúng là chân chính thách thức sự nhân nại của hai vị trưởng lão.

Bạch Vô Thiên lại rơi vào trầm mặc, hắn thực không biết nên nói thế nào. Lệnh bài phụ thân hắn đưa, chắc chắn không phải hàng giả. Phụ thân hắn là người thế nào, hắn đều hiểu rõ hơn ai hết.

Đại trưởng lão nét mặt nghiêm túc lại, nói “Thế nào, ngươi còn gì để nói!”

Lão nói xong, liền phát tay cho hai tên đệ tử nội viện tiến lên bắt giữ hắn. Hắn hầu như không hề có bất kỳ phản kháng, sự việc này chắc chắn có hiểu lầm.

Khi hai tên đệ tử nội viện tiếp cận, xung quanh hắn thành hình xuất hiện một vòng tròn, vòng tròn như một con ốc nhỏ ngăn chặn hai tên đệ tử tiến đến gần. Ánh mắt toàn trường nhìn lên bầu trời, lúc này xuất hiện một thân ảnh lão già mặc trường bào, đang đứng trên một thanh đại kiếm, sắc mặt vô cùng uy nghiêm.

Lão không hề tỏ ra bất kỳ khí thế nào, nhưng không ai dám nhìn vào ánh mắt lão.

Lão chính là Kiếm Hư Chân Quân, thái thượng trưởng lão của Đạo Viện. Danh tự này hầu như là cao nhất ở Đạo Viện lúc này.

Đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão vừa nhìn thấy thân ảnh, liền khom người chấp tay đồng thanh nói “Tham kiến Kiếm Hư sư thúc!”

Nhóm đệ tử tinh anh cũng chấp tay lại đồng thanh nói “Tham kiến thái thượng trưởng lão!”

Ánh mắt lão nhìn về phía đại trưởng lão, người vừa bóp nát lệnh bài của lão. Lão chậm rãi chắc chắn “Ngươi không phân biệt được lệnh bài thật giả? Làm trưởng lão có ích gì?”

Đại trưởng lão nhất thời lúng túng, sau đó khom người sâu nói “Văn bối vô tri, hy vọng sư thúc bỏ qua!”

Kiếm Hư Chân Quân không nhìn đại trưởng lão nữa. Lão biết tên tiểu tử đó cố tình bóp nát Từ Sắc Kim Bài là muốn lão chân chính xuất hiện, không có ác ý. Ngón tay lão khẽ động, Bạch Vô Thiên tức thì bị hút về phía lão, cùng lão đứng trên thanh đại kiếm. Sau đó rời đi.

Lúc này toàn trường mộng, đặc biệt là bọn người cùng gian phòng với Bạch Vô Thiên. Bọn họ đã ngủ chung cùng một gian phòng với đồ đệ của thái thượng trưởng lão. Đây cũng là quá vinh dự đi.

Hoàng mập không giấu nổi xúc động “Hôm qua ta vừa bỏ sót một cơ duyên a!”

Trong ánh mắt của u Dương Sinh và Mặc Thần Dương nhất thời lộ ra một vẻ hâm mộ. Điều này bọn hắn vô cùng mong muốn, bọn hắn có mục đích, nhưng nếu là đệ tử chân truyền thì quá trình có thể được rút ngắn hơn rất nhiều.

Nhóm nữ đệ tử tinh anh, lúc này cũng bàng hoàng. Bọn họ đến đây là tìm kiếm một đạo lữ có tướng người tuấn mỹ, xuất thân bất phàm mới xứng với địa vị của họ. Không ngờ, trước mặt là một tiểu tử nhìn tuấn mỹ, không có bản lĩnh gì, là đệ tử của thái thượng trưởng lão. Bọn họ thật sự bỏ sót qua một cơ hội.

Trong đó, một nữ đệ tử hai tay chấp trước ngực, thể hiện ra một vẻ mặt hâm mộ. Nàng là đệ tử tinh anh, cũng có một thân thể bất phàm. Điều này khiến nàng dễ dàng tiếp cận đối phương hơn.

Sau khi thái thượng trưởng lão rời đi, đại trưởng lão sắc mặt mới bình thường lại. Lão làm vậy là có một lý do, lão muốn xác nhận xem có phải Từ Sắc Kim Bài có phải là của thái thượng trưởng lão hay không. Vì muốn thử, nên lão mới bóp nát lệnh bài, nếu không lão thái thượng trưởng lão sẽ không chịu xuất đầu lộ diện. Quả nhiên, lão đang âm thầm quan sát, nếu không sẽ không xuất hiện kịp thời như vậy.

Nhị trưởng lão một bên nói “Không ngờ, thái thượng trưởng lão lại nhận một tiểu tử ở hạ giới làm đệ tử chân truyền. Đây chẳng phải là một điều ngu ngốc thì là gì, lão đúng là già hồ đồ!”

Đại trưởng lão mỉm cười “Là một người phạm, có thể tu luyện Luyện Khí Quyết, Ngự Kiếm Quyết, Văn Trung Bộ đại viên mãn sao? Văn Trung Bộ sư đệ đã đại viên mãn chưa?”

Nhị trưởng lão nhất thời lúng túng. Lão thân là một đạo nhân với tu vi Tam Phẩm. Nhưng quả thật, lão luyện Văn Trung Bộ chưa đạt đến cảnh giới đó. Lão nhất thời im lặng rồi thở dài “Có thể là nhân trung chi long a!”

Lúc này trên một tiểu viện cheo leo trên đỉnh Chủ Phong. Một vị lão già thân mặc bạch bào chấp tay sau lưng quan sát tứ phương. Lão là viện trưởng của Đạo Viện Chúc Sơn, đạo hiệu Chúc Sơn Chân Quân. Lão vừa rồi cũng đã nhìn thấy động tĩnh ở diễn võ trường. Hai mắt lão khép hờ, lầm nhảm “Người sư thúc chọn, chắc chắn không phải là một nhân vật bình thường!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 121: Hoa Lạc Đồng

Đạo Viện là một chi viện nằm ở phía tây của Bắc Cảnh. Nơi đây có nhiều ngọn sơn phong như những ngón tay khổng lồ chỉ lên bầu trời, trông vô cùng hùng vĩ. Quanh quần ngọn núi đều có vân vụ lượn lờ, tiên hạc bay thành đoàn. Thêm vào đó là những cánh hoa đủ màu sắc xen kẽ giữa màu xanh bát ngát của cây rừng, khiến nơi nơi như một bức tranh tuyệt mỹ.

Lúc này, cười trên thanh đại kiếm, Bạch Vô Thiên đã thâm đếm. Hắn cùng thái thượng trưởng lão đã bay qua tổng cộng mười bốn ngọn núi, mỗi một ngọn núi có một màu sắc riêng biệt, nhìn từ xa vô cùng đẹp mắt.

Trong lúc nhất thời, hắn có một loại cảm giác quen thuộc, như đã từng cười đại kiếm vân du thiên hạ. Cảm giác này vô cùng thích thú.

Kiểm Hư Chân Quân phía trước khẽ cười nói “Cảm giác thân thuộc sao?”

Hắn giật mình, đúng là cao nhân. Trong lòng hắn suy nghĩ gì đều có thể đoán ra được. Hắn từ tốn nói “Thái thượng trưởng lão có gì căn dặn vân bối sao?”

Kiểm Hư Chân Quân suy nghĩ một lúc mới nói “Người cũng biết, người nào có Tử Sắc Kim Bài chính là đệ tử chân truyền. Ta trước giờ không thu qua đồ đệ, người là một ngoại lệ!”

Hắn thắc mắc hỏi “Thái thượng trưởng lão từng qua Văn Lang Châu sao? Lão từng gặp phụ thân vân bối sao?”

Kiểm Hư Chân Quân gật đầu nói “Trước kia từng gặp qua, ở đó có một tiểu tử thú vị. Vận khí nghịch thiên, tiểu tử đó không kém gì người đâu?”

Hắn vô đầu ngai ngừng nói “Vân bối làm sao so sánh được thiếu niên thiên tài trong mắt thái thượng trưởng lão được!”

Kiểm Hư Chân Quân nghe đến từ “thiên tài” trong lòng khẽ giật một cái. Người không phải đang tự nói chính người chứ. Mà thôi, người vô tri không tính toán.

Lúc này, bên dưới chân hai người bọn họ là một cánh rừng trúc xanh ngát. Cánh rừng vô cùng rộng lớn, có thể nhìn nó trải dài đến cuối chân trời. Phía cuối cánh rừng có một ngọn sơn phong cao vút, ngọn núi có thể chạm đến tầng mây trên bầu trời.

Kiểm Hư Chân Quân nhìn hắn kinh ngạc, trong lòng nhất thời thích thú. Lão liền tăng tốc độ phi hành kiếm, trong phút chốc hắn suýt bị rút về phía sau. Hắn hoảng hốt nắm lấy vạt trường bào của lão.

Cảm giác này, hắn như đã từng trải qua một lần, nếu không phản ứng nhanh hắn đã rớt xuống phía sau rồi.

Sau mười hô hấp, hai người đã đến được chân núi, bên dưới là một ngôi nhà gỗ với một màu xanh của Thủy Trúc Lâm, bên cạnh là một hồ nước rộng lớn.

Lão căn dặn “Hôm sau, lão sẽ đến truyền thụ người một số kiến thức. Trước người cứ thoải mái ở nơi này!”

Lão dứt lời, một tay đẩy hắn ra ngoài phi hành kiếm. Hắn nhất thời mộng. Ở độ cao này, hắn rớt xuống dưới không thật nát xương tan chính là tàn phế a. Hắn sắc mặt không còn bình tĩnh nữa, vội hét lên cứu mạng. Cảm giác này rất quen thuộc a...

Mặc cho tiếng kêu cứu, lão tâm tình thoải mái cười ha ha, sau đó cười phi hành kiếm rồi đi.

Hắn rớt xuống hồ nước, nước trong xanh có thể nhìn thấy đáy. Trên mặt nước trôi nổi những cây thủy tùng với màu lá đỏ rực vô cùng đẹp. Trong nhất thời, hắn ngây ngô nhìn mà quên mất vừa rồi rơi từ độ cao trăm trượng. Cảnh sắc nơi đây giống như một giấc mộng.

Hắn phóng lên bờ, bắt đầu đánh giá xung quanh. Ngôi nhà gỗ trước mặt dường như đã bỏ hoang từ lâu, mạng nhện giăng khắp nơi, mặt đất ngổn ngang đầy bụi bặm.

Hắn nhắm mắt một lúc, lấy tay sờ lên Thú Linh liên, rồi gõ hai cái vào hai viên châu. Tức thì, hai thân ảnh một đen một trắng từ bên trong viên châu phóng ra bên ngoài.

Bọn chúng vừa được thả ra bên ngoài, nhất thời kích động nhảy nhót tung búng. Cả hai đề chủ nhân xuống đây vô một phen. Bọn chúng ở bên trong Thú Linh Liên đã lâu, không có hít thở không khí trong lành. Giờ nhận ra ở một nơi hoàn toàn mới mẻ, linh khí dồi dào. Hai thú sủng vô cùng kích động.

Hắn nổi cáo, đẩy Tiểu Hắc và Tiểu Bạch ra xa rồi quát lên “Có tin ta cho hai người vào chuồng nữa, tin không?”

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch sợ hãi, thu người lại, liền bên lên rút lại về sau. Lúc này hắn nhìn y phục mình đã bị hai con sủng thú làm te tua. Hắn thở dài “Lần nào cũng vậy, các người đúng là nghịch ngợm quá mức! Trước phụ ta dọn dẹp sạch sẽ, ta cho các người đi vòng quanh chơi!”

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch bốn mắt sáng lên. Cả hai nhanh chóng lao vào, Tiểu Hắc thì dùng hơi thổi bụi bắn bay đi, còn Tiểu Bạch dùng đuôi quét, đáng vẻ cả hai vô cùng siêng năng.

Hắn thở dài lắc đầu “Chỉ có đi chơi mới làm các người hứng thú. Nuôi các người thật sự tốn kém!”

Kiểm Hư Chân Quân ở trên đỉnh núi, nhìn ba thân ảnh đang đùa giỡn. Lão mỉm cười lắc đầu. Lão nhủ thầm “Chủ sủng ba người tương thân tương ái thật sự quá tốt. Ai lại nghĩ, một tên chưa Khai Mạch lại đánh chạy một đại năng Ngũ Phẩm Hóa Thân. Chuyện này mà lộ ra ngoài, khắp Bắc Cảnh chắc ai cũng muốn thu hắn làm đồ đệ!”

Lão cười, tâm trạng nhất thời vui vẻ, sau đó cười phi hành kiếm thẳng hướng đến ngọn Chủ Phong.

....

Tinh huống thái thượng trưởng lão thu nhận một tân nhân làm đệ tử chân truyền, nhất thời lan tỏa ra khắp Đạo Viện. Khắp nơi đều bàn tán chuyện này. Bởi vì đây là một chuyện chưa từng có tiền lệ.

Thái thượng trưởng lão bản tính thường vân du tứ phương, chấp hành các nhiệm vụ trong hạ giới. Lần này trở về, lão thu nhận một tân nhân tư chất chưa biết thế nào nhưng đã làm kinh động hết mười ba vị trưởng lão, thậm chí là lão viện trưởng.

Đây là ý gì, đây chính là bọn họ sẽ xưng hô sư huynh sư đệ với một hậu bối. Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm giác không ổn.

Ở một nơi khác, bên bờ suối xanh mát của ngon Ngọc Am Phong. Đây là ngon sơn phong do Lục trưởng lão chương quản. Lục trưởng lão là một vị tốt tính nên không cấm những nữ đệ tử đến con suối tắm mình tu luyện. Chính vì vậy, nơi đây trở thành một thánh địa tu luyện của nữ đệ tử ở Đạo Viện mà nam đệ tử hầu như không có cửa tiếp cận.

Trong tuổi lúc này chỉ có một nữ đệ tử đang ngâm mình, lưng tựa vào vách đá, tay cầm một bình rượu, mặt ngửa lên trời tận hưởng. Đôi mắt nàng khép hờ, khuôn mặt mang đầy tâm trạng.

Có thể những nữ đệ tử khác đã đến diễn võ trường xem tân nhân khảo hạch, nên rất lâu con suối mới được yên tĩnh như vậy.

Nàng một mình nhâm nhi từng hớp rượu, tâm tình vô cùng phức tạp.

Khung cảnh yên tĩnh sau một lúc đã không còn yên tĩnh nữa, hơn mười nữ đệ tử khác đến. Bọn họ vừa nhìn thấy thân ảnh trong con suối, nhất thời hai mắt sáng lên.

Một trong mười vị nữ tử vội lên tiếng nói “Đã lâu không thấy Túy Tiên Tiên Tử nha!”

Túy Tiên Tiên Tử là đạo hiệu của Hoa Lạc Đồng, nữ nhi của thập tứ trưởng lão Hoa Kiếm Nhân. Năm năm trước vô cơ mất tích khi nàng vừa hoàn thành nghi lễ trưởng thành của Đạo Viện trở về. Nàng vì đau khổ, từ đó nàng trầm mê trong rượu, ngăn ly không say, trở thành Túy Tiên Tiên Tử.

Mặc dù nàng ta trầm mê trong rượu nhưng nét đẹp nàng khiến sư huynh, sư đệ Đạo Viện ngày đêm nhung nhớ. Khuôn mặt nàng nhỏ, đôi mắt to tròn, da dẻ trắng hồng, tóc nàng dài, lúc thì buông xuống, lúc thì bỏ ra hai bên. Tạo nên một vị tiên tử tiếng tăm lừng lẫy, dù nàng không cần phải làm gì.

Nàng có một vị sư muội, có thể nói là thân thiết với nhau từ lúc sinh ra. Đó là nữ đệ tử vừa hỏi thăm nàng, tên nàng là Khúc Linh Lung, tôn nữ của Khúc Lam Ngã đại trưởng lão. Vì vậy nàng ta cũng thuộc hàng đứng đầu trong nhóm đệ tử tinh anh của Đạo Viện.

Hoa Lạc Đồng dừng dừng trả lời “Từ khi nào sư muội cũng gọi ta là Túy Tiên Tiên Tử rồi?”

Khúc Linh Lung tươi cười, tiến lại gần nàng ta, vờ vuốt lấy khuôn mặt nàng, cười nói “Khuôn mặt này, ngay cả sư muội còn si mê, huống hồ gì những sư huynh sư đệ khác!”

Đôi mắt Hoa Lạc Đồng không mở ra, khoe miệng nhếch lên một tia cười mỉm. Tay nàng nhanh chóng quàng lấy bờ eo Khúc Linh Lung, sau đó kéo sát lại, từ từ hôn nhẹ lên má nàng ta một cái. Nàng cười nói “Nếu sư muội đã yêu mến sư tỷ, vậy thì chúng ta luyện ái đi!”

Khúc Linh Lung cười ha ha, đẩy vị sư tỷ mình ra. Sau đó sắc mặt có phần nghiêm túc lại nói “Hôm nay có một vị sư đệ tài hoa ngút trời, được thái thượng trưởng lão thu nhận làm đệ tử chân truyền. Sư tỷ không thấy hiếu kỳ sao?”

Sắc mặt Hoa Lạc Đồng không hề thay đổi. Khúc Linh Lung nói tiếp “Nghe nói vị sư đệ mới đến xuất thân từ Văn Lang Châu...”

Đôi mắt Hoa Lạc Đồng nhất thời mở ra, danh tự này đối với nàng vô cùng quen thuộc.

Đối với người khác thì Văn Lang Châu xuất phát từ chiến tích của thái thượng trưởng lão. Lão dị dung thành một lão ăn mày. Nhiệm vụ thu thập tán nhân có gốc gác Thiên Sát ở Văn Lang Châu. Sau đó thì thái thượng trưởng lão phong bế sơn phong, ít khi xuất hiện bên ngoài.

Còn nàng trước kia cũng đã từng làm nhiệm vụ trưởng thành ở nơi đó trở về.

Lần này lão thu nhận đồ tôn, là người đến từ Văn Lang Châu, nhất thời gây cho nàng một sự chú ý.

Hoa Lạc Đồng chậm rãi hỏi “Hắn tên gì?”

Khúc Linh Lung tươi cười nói “Hắn tên Phương Triết!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Trên trời rớt xuống một tiểu mỹ nhân

Mặc dù trong lòng Hoa Lạc Đồng có một dao động bên trong lòng, nhưng nét mặt nàng không hề thể hiện ra bên ngoài. Nàng hồi tưởng lại một khoảng thời gian nào đó, khi đó đã từng gặp một thiếu niên vô cùng khả ái. Tiểu tử đó vô tư hồn nhiên khiến nàng cảm thấy, bản thân như già đi trước tuổi.

Thiếu niên đó mặc dù có tật, nhưng sống vô cùng lạc quan. Tính tình có nhút nhát, nhưng lại không hề sợ hãi khi gặp khốn cảnh. Thiếu niên đó chỉ là một người không hề có bản lĩnh, nhưng đã cứu nàng một mạng. Thiếu niên đó hình như tên là “Phương Triết”.

Khúc Linh Lung nhìn vị sư tỷ mình phản ứng, trong lòng nàng suy đoán, chắc chắn nàng ta đã rung động rồi.

Trước kia, khi cả hai còn là tiểu hài tử. Tình cảm tỷ muội vô cùng khăng khít. Mọi quan hệ hầu như không thể nào sức mẽ được, thân hơn cả tỷ muội ruột thịt.

Khi mười tuổi, cả hai cùng dị dung thực hiện nghi lễ trưởng thành của Đạo Viện. Tên họ phải đổi, không sử dụng chân thân. Đó là quy định bắt buộc của Đạo Viện. Cả hai đổi tên họ cho nhau, một người là Khúc Linh Lung, một người là Hoa Lạc Đồng.

Hoa Lạc Đồng vì một lý do nào đó không sử dụng tên Khúc Linh Lung, mà chỉ lấy họ, gọi là Khúc Tiểu Bạch. Tiểu Bạch chính là con Tiểu Bạch Thỏ mà phụ thân nàng đem về, làm quả tangelo sinh nhật.

Trải qua bảy ngày, tưởng chừng thời gian dài đằng đẳng. Nàng cứ nghĩ chỉ dị dung làm một tiểu ăn mày cho hết bảy ngày thời gian rồi về Đạo Viện. Nhưng lại vô tình gặp một thiếu niên. Từ đó cơ duyên đến, hai người trải qua một trận sinh tử với hung thủ. Câu chuyện kỳ kỳ này nàng kể lại cho Khúc Linh Lung nghe. Khiến nàng ta không tin vào tai mình. Trong hạ giới lại có một con hung thủ mạnh như vậy, vậy mà sư tỷ lại vượt qua được, còn mang về một viên yêu đan. Xem như là hoàn thành xuất sắc lễ trưởng thành.

Sau đó phụ thân nàng là Hoa Kiếm Nhân, thập tứ trưởng lão của Đạo Viện vô cơ mất tích, chỉ lưu lại một vài di vật. Từ đó nàng sống lẻ loi ở Hoa Kiếm Phong, hầu như không còn lưu luyện con đường tu luyện. Nàng trầm mê trong Đào Hoa Nưởng, trở thành Túy Tiên Tiên Tử của Đạo Viện.

Một thời gian sau đó, nàng biết được Khúc Linh Lung không hề sử dụng tên họ nàng trong lễ trưởng thành. Tình cảm tỷ muội mới không còn được thân thiết như trước. Thậm chí vị sư muội thân thiết nhất còn trêu chọc nàng là Túy Tiên Tiên Tử.

Tên nghe có vẻ hoa mỹ “Túy Tiên Tiên Tử”. Thực ra đó là đạo hiệu dành cho một vị nữ đệ tử buông bỏ, không còn tiếp tục con đường tu luyện. Xem như một phế vật. Bản chất là như vậy, người khác có thể trêu chọc nàng, nhưng ngay cả một vị sư muội cũng trêu chọc, có quá đáng hay không.

Khúc Linh Lung nhìn đáng vẻ trầm ngâm của Hoa Lạc Đồng, sắc mặt nhất thời buông lỏng, nàng nói “Sư huynh Lữ Kiếm Bình, hôm sau sẽ chiêu đãi vị thiếu niên Phương Triết ở Hoàng Long Phong để tạo quan hệ với đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão. Nếu sư tỷ có hứng thú, thì đến chung vui. Sư muội đi đây!”

Lữ Kiếm Bình là nhi tử của thập nhị trưởng lão Lữ Long Phi, đạo hiệu Hoàng Long Đạo Nhân. Hắn trong hàng ngũ đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Trong mười vị trí đứng đầu thì hắn cũng chiếm một chỗ. Tính tình âm trầm, không ai suy đoán được hắn nghĩ chuyện gì. Có người đồn, hắn ta có cảm tình với Túy Tiên Tiên Tử, nhưng đó chỉ là lời đồn. Vì một đệ tử kiệt xuất, ít khi nào chú ý đến một nữ đệ tử đã buông bỏ con đường tu luyện.

Khúc Linh lung suy nghĩ một lúc, bổ sung thêm “Nghe nói sư huynh có thiết đãi một loại rượu tên là Bách Hoa Tiên Nương, sư tỷ chắc sẽ không bỏ qua cơ hội đó chứ!”

Hoa Lạc Đồng nghe đến danh tự đó, hai mắt sáng lên. Đây chính là loại rượu trứ danh của Bách Hoa Cốc, nàng vốn nghe danh đã lâu nhưng chưa có dịp thưởng thức, dù thế nào cũng phải thử. Nàng cam đoan nói “Chỉ cần có rượu ngon, nơi nào sư tỷ cũng có mặt!”

Khúc Linh Lung mỉm cười, rồi xoay người rời đi. Hôm nay tâm tình nàng tốt, tạm thời để cho sư tỷ một mình yên tĩnh.

Hoa Lạc Đồng nhìn theo bóng dáng vị sư muội của mình. Cảm giác thân thiết đã không còn như trước nữa, một phần có thể nàng đã xa lánh tất cả, từ khi phụ thân nàng biến mất.

Việc phụ thân nàng mất tích, chắc chắn có một ẩn tình nào đó.

...

Hôm sau, Kiếm Hư Chân Quân cười thanh đại kiếm trở lại căn nhà gỗ.

Bạch Vô Thiên cùng Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đã đợi lão trước đó một khoảng thời gian. Vừa thấy lão phi thân xuống, hắn lập tức khom người thi lễ “Đệ tử gặp qua sư phụ lão nhân gia!”

Kiếm Hư Chân Quân nhướng chân mày lên phản đối “Nói chuyện dài dòng, ngươi trước vẫn chưa phải là đệ tử chính thức của lão phu. Không cần phải nịnh nọt như vậy!”

Bạch Vô Thiên gãi đầu cười ngượng ngùng, hắn đứng chính lại “Đệ tử tham kiến sư phụ!”

Lão gật đầu, câu này còn dễ nghe một chút.

Lão ném cho hắn một mớ y phục và một cái Túi Sắc Kim Bài. Lão nói “Trước mặt người khác, cũng không làm mất mặt lão phu. Dù trước mặt người chỉ là dự bị, trên danh nghĩa vẫn là đệ tử chân truyền. Cẩm Túi Sắc Kim Bài, ngươi có thể đi khắp nơi Đạo Viện mà không cần phải xin phép ai. Còn y phục, lão vì ngươi xin cấp một bộ, xem như chân truyền đệ tử”

Hắn thắc mắc nói “Đệ tử không có nghi lễ bái sư gì sao sư phụ?”

Lão mỉm cười “Ngươi nghĩ, muốn làm đệ tử chân truyền dễ dàng? Trước ngươi phải tu luyện đến tu vi Tam Phẩm, cảnh giới Kết Đan mới mới tiến hành nghi lễ bái sư. Đệ tử chân truyền chính là một trong số viện trưởng dự bị, ngươi không biết?”

Lão nhìn hắn hai mắt mở to ra sững sờ, trong lòng lúc này đã thỏa mãn. Ngươi nghĩ, đệ tử chân truyền chỉ là hư danh. Hiện ở Đạo Viện, nói về đệ tử chân truyền, ngươi là người thứ hai. Vị thế không nhỏ trong Đạo Viện.

Lão nhìn hắn một lúc, nói tiếp “Trước ngươi tu luyện các loại võ kỹ, chẳng qua giống như những cỗ xe ngựa không biết đi con đường nào. Ngươi thiếu con đường, nói đúng hơn là ngươi chưa có một bộ công pháp thích hợp. Một lúc nữa đến Kiếm Các, tìm một bộ công pháp ngươi ưng ý rồi tu luyện. Con đường tu luyện, lão không nhúng tay vào, tùy ngươi linh ngộ”

Những lời của Kiếm Hư Chân Quân nói ra, như điểm trúng sự thiếu sót của hắn. Hắn tu luyện những bộ võ kỹ đã đạt đến tùy tâm sở dục. Hầu như không cách nào tiến thêm một bước. Hắn hiện như một tờ giấy trắng, trong một thế giới hoàn toàn mới.

Lão dặn dò vài câu, sau đó cười phi hành kiếm rời đi. Hắn nhìn y phục trong tay, ngắm nghĩ một lúc rồi mặc vào.

Y phục Đạo Viện, một tông màu trắng như đúng sở thích hắn, chỉ có thắt lưng là màu xanh. Hắn không quên cất Túi Sắc Kim Bài vào túi càn khôn, sau đó hướng Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đặc ý nói “Thế nào, chủ nhân các ngươi có tuân mỹ không?”

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch nhìn nhau, sau đó tiến về phía hắn liếm khuôn mặt hắn. Đây là hành động tán thưởng, cũng có thể là lấy nước miếng che đậy liếm si của chủ nhân. Chủ nhân trình độ tu luyện có chút tiến bộ.

Hắn đẩy Tiểu Hắc và Tiểu Bạch ra một bên, hai tên này không biết từ lúc nào bắt đầu biết phun nước bọt lên mặt hắn.

Hắn đứng ngay người lại, nhìn Tiểu Hắc rồi lại nhìn sang Tiểu Bạch. Hắn làm ra vẻ phân vân “Không biết để một trong hai ngươi, tên nào sẽ vào chuồng đây?”

Nghe đến từ “chuồng” bọn chúng liền biết sẽ bị cho vào Thú Linh Liên. Từ khi chủ nhân biết cách sử dụng Thú Linh Liên, đây là lời lẽ uy hiếp cực kỳ khủng khiếp khiến bọn chúng sợ hãi nhất. Trong đó nhằm chán vô cùng, không thể nào thoát mái được.

Tiểu Bạch thân hình nhỏ hơn, lập tức phóng sau lưng Tiểu Hắc trốn tránh. Tiểu Hắc bắt đắc dĩ, bèn lên, chậm rãi tiến lại gần liếm mặt chủ nhân nũng nịu. Điều bộ vô cùng đáng thương. Hắn không nhìn được phi cười, bọn chúng cũng biết sợ.

Hắn phóng lên lưng Tiểu Hắc, sau đó hướng Tiểu Bạch căn dặn “Ngươi ở đây, không được đi xa chờ bọn ta trở về!”

Tiểu Bạch nhất thời thất lạc. Nó bị cho ra rìa, cảm giác vô cùng thương tâm. Nó lẳng lặng đi vào trong nhà gỗ không hề phản kháng. Ở nhà còn đã hơn là bị nhốt trong Thú Linh Liên.

Kiếm Các được đặt trên ngọn Chủ Phong Đạo Viện. Nơi đó chia ra làm hai khu vực, một là chứa bảo khí, linh khí, khu vực khác chứa thư tịch võ kỹ. Đây là nơi vô cùng trọng yếu của Đạo Viện, giống như là một mạch máu của Đạo Viện. Chính vì thế nơi đây có hai vị trưởng lão chuồng quản. Đệ tử nội viện thuộc Chấp Sự Đường lúc nào cũng bảo vệ nghiêm ngặt.

Đoạn đường từ Thủy Trúc Lâm đến ngọn Chủ Phong khá xa. Giống như đoạn đầu và đoạn cuối Đạo Viện. Muốn đến được Chủ Phong phải đi qua Hoa Kiếm Phong.

Lúc này, Bạch Vô Thiên đang cười Tiểu Hắc men theo con đường mòn thẳng hướng đến Kiếm các. Trên bầu trời xuất hiện một ba động. Một dao động nhỏ khiến hấn ngược nhìn lên. Từ trên bầu trời, rơi xuống một thân ảnh bạch y.

Hấn dụi mắt mình một lần, rồi nhìn đáo đác một lần nữa, nhưng thân ảnh thực sự đang rơi xuống. Hấn nhất thời mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Trong lúc chán chường, ta gặp lại!

Bạch Vô Thiên nhìn tình huống âm thầm đánh giá.

Phía trên bầu trời, ngoài thân ảnh rơi xuống, ở một khoảng cách xa hơn, có một đoàn người đang truy đuổi phía sau. Hấn nhận thấy đây là việc của người trong Đạo Viện, không phải việc hấn quản. Hấn định rời đi, nhưng Tiểu Hắc không nhúc nhích. Tiểu Hắc ra vẻ trượng nghĩa, ngược nhìn lên bầu trời.

Hấn thờ dài, ngón tay điểm nhẹ. Từ trong túi càn khôn, hai nghìn thanh tiểu kiếm bay ra ngoài. Hai nghìn thanh phi kiếm lơ lửng rồi xếp thành một bậc thang thẳng hướng đến thân ảnh đang rơi xuống.

Hấn nhanh chóng phóng lên từng phi kiếm, đập lên từng thanh phi kiếm, tiếp cận thân ảnh bạch y.

Khi khoảng cách chỉ còn một vài sải tay, chân dung hiện ra là một tiểu mỹ nhân vô cùng xinh đẹp. Ánh mắt nàng ta một mối với đôi má ửng hồng. Nàng ta phát giác có thân ảnh đang lao đến tiếp cận nàng, nàng muốn phản kháng, nhưng bàn tay hấn vô cùng linh hoạt. Vừa tiếp cận, đã ôm sát bờ eo nàng không cho nàng buông ra.

Ánh mắt nàng ta lúc này mới mờ to ra nhìn kỹ chân dung trước mặt. Đây là một thiếu niên ước chừng mười sáu tuổi như nàng, Dáng vẻ tuấn mỹ, có phần thiện lương. Đây chính là thân ảnh đối với nàng vô cùng quen thuộc.

“Hấn vẫn còn sống!”

Nàng ngừng phản kháng, cánh tay vịn lấy vai hấn. Trong lúc nhất thời, nàng nhớ về một đoạn thời gian hấn đã từng công nàng một đoạn đường cực kỳ xa xôi để cầu cứu một vị thần y. Nhất thời, sắc mặt nàng không còn vẻ mệt mỏi, chán chường. Hấn như một viên đạn được khiến nàng tâm tình âm ập.

Cả hai đáp xuống mặt đất, bốn mắt nhìn nhau không rời. Đường như hấn cũng nhận ra vị nữ sư tỷ trước mặt đang say rượu. Nàng thật đẹp.

Hấn cảm giác, thời gian ngưng đọng lại. Đây là cảm giác gì, cảm giác này vô cùng tốt, giống như cảm giác chờ mong lâu ngày cuối cùng đã được toại nguyện.

Hấn chớp mắt một cái, cảm giác vừa rồi thất thố. Sau đó để nàng xuống, thu phi kiếm vào túi càn khôn.

Ánh mắt nàng ta nhìn về phía túi càn khôn “Hấn đến giờ vẫn còn giữ?”

Nhưng nàng có một cảm giác có gì đó không đúng. Không phải sáu tháng trước nàng nhận được tin tức Phương gia gặp thiên phạt, toàn bộ bị diệt sao. Tại sao hấn còn sống, lại đến Đạo Viện. Khuôn mặt này, so với trước kia dài hơn, tướng mạo cao ráo hơn, tuấn mỹ hơn. Nếu không phải là hấn, thì là ai.

Nàng nhất thời phân vân.

Từ trên bầu trời, lúc này phi thân xuống hơn mười thân ảnh. Dẫn đầu là một nam tử ngoài hai mươi, người này chính là Lữ Kiếm Bình và vị sư muội của nàng, Khúc Linh Lung.

Trước đó, bọn họ lập một cái bẫy dẫn dụ Hoa Lạc Đồng đến Hoàng Long Phong.

Lữ Kiếm Bình có tình ý với Hoa Lạc Đồng từ lâu, chỉ là ngoài mặt giả vờ thanh cao. Không hề có bất kỳ ý đồ gì xấu. Chỉ là dạo gần đây, phụ thân hấn là thập nhị trưởng lão Lữ Kiếm Phi, đạo hiệu Hoàng Long Đạo Nhân gọi ý cho hấn về Hoa Lạc Đồng.

Hấn như được phụ thân khai sáng, mạnh mẽ cùng Khúc Linh Lung phối hợp diễn một vở tuồng, rồi dẫn dụ Hoa Lạc Đồng đến. Bọn họ dùng Bách Hoa Tiên Nhưỡng trộn với Mị Hoa Tán khiến Hoa Lạc Đồng mất đi khí lực.

Mị Hoa Tán dưới nhị phẩm chắc chắn không thể phản kháng, sức lực hầu như tiêu tán. Đây là cơ hội tốt để chiếm đoạt nàng dù biết rằng vụ việc bại lộ chắc chắn sẽ chịu phạt. Nhưng vì trưởng bối bọn họ gọi ý, hấn được chống lưng nên hấn bắt chấp, không sợ gánh chịu hậu quả.

Còn đối với Khúc Linh Lung, vì lý do gì nàng ta lại ám hại một vị sư tỷ từng vô cùng thân thiết. Đó là vì Bạch Vô Thiên.

Từ khi nhìn thấy hấn xuất hiện ở diễn võ trường. Nhìn hấn kháo hạc, dưới thắt lưng có đeo một cái túi càn khôn, nàng suy đoán hấn chính là Phương Triết. Dù chỉ là suy đoán, nhưng bản tính hơn thua, muốn chiếm đoạt của người khác khiến nàng sinh lòng đố kỵ rồi cùng Lữ Kiếm Bình phối hợp.

Nàng ta từ khi nghe chuyện về Phương Triết, nghe chuyện vị sư tỷ cùng một tên tiểu tử ở Văn Lang Châu. Trong lòng đã có một sự hâm mộ, sự hâm mộ đó khiến nàng sinh ra lòng đố kỵ một thời gian dài. Đỉnh điểm chính là hấn, hấn thật sự xuất hiện, lại được thái thượng trưởng lão bao che. Đây chính là chân chính thiên tài mới lọt vào ánh mắt của thái thượng trưởng lão. Nàng nhất quyết đoạt lấy cho bằng được.

Lúc này, ánh mắt Hoa Lạc Đồng vẫn còn mê mẩn, chưa rời khỏi khuôn mặt Bạch Vô Thiên.

Thấy đối phương nhìn mình không rời mắt, hấn nhất thời bối rối nói “Vị sư tỷ này, chúng ta từng gặp qua sao?”

Hoa Lạc Đồng ngạc nhiên, hấn không nhận ra nàng. Nàng lúc này mới nhớ lại. Trước kia nàng dị dung, khuôn mặt trẻ con trước kia và bây giờ khác nhau rất nhiều. Làm sao mà nhận ra được, nàng liền nói “Ta là...”

Nàng dừng lại, cảm giác không đúng, sau đó mới hỏi hấn “Sư đệ danh tính là gì?”

Hấn không do dự trả lời “Bạch Vô Thiên!”

Nàng thần thờ một lúc, nàng thờ một hơi dài. Người giống người có rất nhiều, nhưng có một điều chắc chắn vị sư đệ trước mắt chính là hấn, chính là Phương Triết. Có thể vì lý do gì đó mà hấn thay tên đổi họ.

Lữ Kiếm Bình lúc này vô cùng chường mắt, nữ nhân hấn ngày thương trộm nhớ đang cùng một tên tiểu tử lạ mặt ve vãn. Điều này khiến hấn phát hỏa, hấn nghiêng răng nói “Tiểu tử kia, ngươi đừng quên chuyện bao đồng!”

Bạch Vô Thiên nhìn đám người trước mắt, toàn là sư huynh, sư tỷ hấn. Bản thân hấn mới đến, không thể gây rối được. Hấn nhìn sắc mặt vị sư tỷ bên cạnh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, trong nhất thời rơi vào trầm mặc.

Hoa Lạc Đồng thấy vậy, đẩy hấn ra một bên chậm rãi nói “Việc này do bọn họ cố tình gài bẫy ta, sư đệ trước tránh mặt đi!”

Lúc này Tiểu Hắc từ trong rừng trúc phóng ra, thân ảnh khổng lồ của nó khiến toàn bộ bất ngờ, nhất thời lúng túng. Đạo Viện lại có hung thú.

Bọn họ chưa kịp định thần lại, Tiểu Hắc đã hất hai người lên lưng, nhanh chóng rút lui trở về căn nhà gỗ.

Lữ Kiếm Bình và Khúc Linh Lung đuổi theo được một đoạn thì dừng lại. Bọn họ biết Thủy Trúc Lâm và ngọn núi chính là khu vực của thái thượng trưởng lão. Bọn họ không được phép tiến vào.

Lữ Kiếm Bình nghiêng răng nghiêng lợi tức giận, nhưng không thể làm được gì. Còn về phần Khúc Linh Lung, nàng ta nhìn sừng thú to lớn, chớ hai thân ảnh biến mất. Trong lòng nàng ta dâng lên một khao khát muốn được như thế, muốn được cười một con sừng thú to lớn ngao du khắp nơi. Đây chính là khát vọng mới của nàng.

Tiểu Hắc nhanh chóng chở Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng nhanh chóng trở về căn nhà gỗ. Lúc này Tiểu Bạch cũng chạy ra ngoài mừng rỡ.

Hấn đỡ Hoa Lạc Đồng ngồi xuống một tảng đá gần bờ hồ. Dáng vẻ nàng ta có phần mệt mỏi, đây chính là dấu hiệu trúng độc.

Hoa Lạc Đồng nhìn kỹ hấn một lần nữa. Sau đó nhìn dáng dấp xung quanh. Bên cạnh là hai sừng thú một con màu đen, một con màu trắng. Bọn chúng cũng đưa ánh mắt nhìn lấy nàng với một sự tò mò.

Hoa Lạc Đồng chỉ về phía Tiểu Hắc nói “Ta biết ngươi!”

Nàng ngẫm nghĩ một lúc nói tiếp “Lúc đó ngươi chỉ tâm này...”

Vừa nói, nàng vừa mô phỏng độ cao của Tiểu Hắc khiến nó ngỡ ngàng. Nó không biết vị tiên tử trước mắt đang nói đến nó, nó không nhận ra.

Nói đến đây, nàng đưa ánh mắt ra bên ngoài hồ, nước trong xanh, xung quanh bờ hồ là những cây thủy tùng trời nổi một màu đỏ rực. Khung cảnh nhất thời đẹp ngỡ ngàng.

Hấn đáp ứng hỏi “... chúng ta từng gặp qua sao?”

Hoa Lạc Đồng không lập tức trả lời, mà ánh mắt nhìn về phía túi càn khôn hấn đang đeo bên mình. Nàng chậm rãi nói “Túi càn khôn đó... là của sư đệ sao?”

Hấn gật đầu, không giấu giếm nói “Từ khi ta tỉnh lại, đã có nó. Phụ thân nói, đến Đạo Viện tu luyện đến một cấp độ nào đó, sẽ nhớ lại được chuyện trước kia!”

Nghe hấn nói như vậy, Hoa Lạc Đồng có đã có một suy đoán. Nàng đưa tay đặt lên trán hấn, cử động này khiến hấn nhất thời rụt rè, nhưng cuối cùng vẫn đứng im không nhút nhát.

Qua một hồi kiểm tra, nàng đã có một đáp án. Việc thái thượng trưởng lão thu hấn làm đồ đệ cũng không phải là ngẫu nhiên. Chuyện hấn không nhớ được chuyện trước kia chắc chắn là có liên quan đến lão. Thủ đoạn phong ấn này chỉ có cao tăng Đạo Viện mới làm được.

Nàng thờ ra một hơi dài, tâm tình đã thoải mái hơn nhiều. Nàng nhìn hấn nói “Trong lúc ta nhầm chán nhất, sư đệ đến tiếp cứu. Sau này ta sẽ bảo kê ngươi!”

Hấn khoác tay nói “Sư tỷ không cần lo cho ta, sư tỷ lo cho bản thân thì hơn!”

Nàng phi cười “Chẳng qua là trùng Mị Hoa Tán trong Bách Hoa Tiên Nhưỡng. Nếu sư tỷ khỏe hấn, thách bọn chúng múa nhảy trước mặt sư tỷ. Việc hôm nay sư tỷ không bỏ qua cho bọn chúng dễ dàng như vậy!”

Ánh mắt hấn vẫn còn nghi hoặc, vẫn chưa tin tưởng lắm. Nàng gờ ngón cái lên nói “Sư đệ không tin? Hôm sau, sư tỷ đến Cháp Sự Đường náo loạn một phen, xem ai dám ngăn cản!”

Khí thế này khác hấn trước đó. Hấn cảm giác vị sư tỷ này không hề nhu mì, yếu đuối như hấn tưởng tượng.

Trong lòng đánh giá vị sư tỷ này vô cùng thú vị, tính cách như vậy mới đủ khả năng che chở hấn. Hấn là một tân nhân chưa quen thuộc một nơi mới mẻ như Đạo Viện, cần một chỗ dựa để yên ổn trên con đường tu luyện.

Nhưng không hiểu vì sao, làm một nam nhân lại để một nữ nhân che chở, cảm giác lại có phần phản kích. Cảm giác này thật sự vô cùng quái lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Đến kiểm các

Đúng như lời Khúc Lạc Đồng nói, hôm sau nàng đến Cháp Sự Đường quây tung bùng khiến vị chương quản Cháp Sự Đường một phen kinh hoàng. Nàng vốn là nhi nữ của Hoa Kiếm Nhân, khi còn ở Đạo Viện danh tiếng không kém. Nên vụ việc Lữ Kiếm Bình cùng Khúc Linh Lung ám hại đồng môn được triệt để điều tra. Sự việc có nhiều người chứng kiến, vật chứng cũng có, nên hai người bọn họ không thể chối bỏ tội lỗi do mình gây ra.

Vấn đề là hình thức xử phạt vô cùng qua loa, hầu như không hề có tính răn đe. Như Lữ Kiếm Bình chỉ bị phạt diện bích ba tháng, còn Khúc Linh Lung cấm túc trong sơn phong không cho ra ngoài nửa bước.

Một phần cả hai đều có thể lực không nhỏ ở Đạo Viện. Một người được đại trưởng lão chống lưng, còn người kia được thập nhị trưởng lão bao che. Vụ việc nhanh chóng bị êm nhẹ, không lộ ra bên ngoài. Những người bên ngoài chỉ biết được tin tức đơn giản đó là cả hai phạm giới luật Đạo Viện và bị trừng phạt. Chi tiết hơn thì không ai biết.

Hoa Lạc Đồng cũng không phải là người thích dây dưa hơn thua, nàng ta có một niềm vui mới, nên nhất thời không còn chú ý đến những chuyện khác.

Về phần Bạch Vô Thiên, hẳn phải mất hai ngày mới có thời gian đến Kiểm Các. Trước đó liên quan đến vụ việc của Hoa Lạc Đồng, hẳn hẳn như cũng bị cảm tác nên sau khi giải quyết xong, hẳn mới được thoải mái ra ngoài.

Hắn cười Tiểu Hắc một mạch đến Chủ Phong. Mỗi nơi hắn đi qua đều khiến ánh mắt đệ tử phải ngoái đầu nhìn. Hẳn như một phú nhị đại của một tông môn không hơn không kém. Từ trước đến nay chưa từng có ai sở hữu được một con thú cưỡi. Bọn họ, thậm chí các bậc trưởng lão, chỉ có thể cưỡi phi kiếm là cùng. Chỉ hơn nhau ở phẩm chất linh khí sử dụng.

Nên lần đầu nhìn thấy một tân nhân cưỡi sủng thú đi lại, ai ai cũng tò mò nhìn ngắm. Thậm chí là ao ước sở hữu được một con sủng thú.

Đến chân ngọn Chủ Phong hẳn mới dừng lại. Hai bên có vài đệ tử canh gác trên nét mặt người nào cũng đầy sát khí. Bọn là người của Chấp Sự Đường. Nhiệm vụ bọn họ là canh gác và giữ gìn an ninh ở ngọn Chủ Phong.

Hắn thu Tiểu Hắc vào Thú Linh Liên, sau đó một mạch đi vào Kiểm Các.

Trên đường đi, số đệ tử nội viện và ngoại viện ra vào khá đông đúc. Lần này có đến hơn bốn nghìn tân ngoại viện đệ tử nên không khí nhất thời có phần đông đúc hơn.

Hoàng Mập từ xa nhận ra hắn, nhanh chóng tiến lại chào hỏi. Hắn cười tươi nói “Bạch huynh... à Bạch sư thúc đã quen với nơi này chưa?”

Bạch Vô Thiên nhất thời không biết nói sao. Từ hàng huynh đệ, nhảy lên làm sư thúc. Cảm giác quá xa vời. Hắn chậm rãi nói “Trước mặt huynh đệ, đừng gọi sư thúc. Ta cảm giác bị tổn thọ!”

Hoàng Mập thấy vậy, liền thay đổi giọng nói “Vậy thì gọi là Bạch huynh vậy, không ngờ Bạch huynh giấu kỹ như vậy. Về sau, nhớ chiếu cố đến tiểu bàn tử đệ!”

Khả năng nịnh nọt của Hoàng Mập đúng là cao thâm, hắn nói mà không hề có một chút giả dối.

Bạch Vô Thiên nhìn về phía Mặc Thần Dương, u Dương Sinh và Lý Nhược Phạm đều tập trung một chỗ. Xem ra bọn họ đã dự định là đồng đội sau này.

Hắn nhanh chóng theo Hoàng Mập tiến về phía bọn họ. Tâm tính cao ngạo, băng lãnh của từng người vốn như vậy. Điều này khiến cách giao tiếp của bọn họ khá khô cứng.

Hắn chấp tay nói “Gặp qua ba vị huynh đệ!”

Mặc Thần Dương bỏ qua phong thái lạnh lùng, hắn cũng chấp tay chào hỏi “Đệ tử chân truyền, vẫn khách sáo với bọn ta. Điều này Mặc Thần Dương ta kính phục!”

u Dương Sinh hướng hắn chấp tay nhưng không nói gì. Còn Lý Nhược Phạm mỉm cười, hắn ta tỏa ra một mùi hương vô cùng dễ chịu. Hắn cũng chấp tay nói “Tiểu đệ cũng gặp qua Bạch huynh, sau này nhớ chiếu cố tiểu đệ!”

Bạch Vô Thiên nhìn bốn người này khách sao, trong lòng có một cảm giác chưa quen. Đúng là màu y phục khác nhau, đẳng cấp cũng khác nhau.

Trong Đạo Viện đệ tử ngoại viện mặc thanh y, đệ tử nội viện mặc bạch y. Chỉ có một mình hắn cũng là bạch y, có thất lưng màu xanh riêng biệt. Chỉ cần nhìn thấy trang phục, ai cũng có thể nhìn ra hắn là đệ tử chân truyền. Vinh dự này, hẳn như ai cũng mong muốn có được.

Hắn dẫn bốn người đi vào Kiểm Các. Mặc dù đệ tử ngoại viện tập trung đông đúc, cũng có vài đệ tử nội viện nhưng hắn đi đến đâu, số người cản đường tự động nép sang một bên. Đây chính là chân chính nhường đường, mặc dù hắn không hề muốn khoa trương như vậy. Nếu có thể, hẳn sẽ thay một bộ y phục khác, cho bình thường hơn một chút.

Bên trong Kiểm Các phân ra làm hai khu vực rõ ràng. Một bên có một thanh đại kiếm được làm từ đá cẩm xuống mặt đất, độ cao không dưới năm mươi trượng. Đây chính là nơi lưu trữ bảo khí, linh khí. Một bên cũng có chiều cao tương tự, nhưng là một bức tượng lão già có mái tóc dài và chòm râu dài vô cùng khí thế. Đây là nơi chứa thư tịch, võ kỹ của Đạo Viện.

Mỗi một khu vực, do một vị trưởng lão chương quản. Bảo khí do Ngọc Đạo Nhân, lục trưởng lão chương quản. Thư tịch do Hoàng Đạo Nhân, ngũ trưởng lão chương quản.

Năm người dừng chân trước một gian phòng rộng, có treo một tấm bảng “Điện Tịch Các”, gian phòng vô cùng rộng lớn. Bên trong có một vị trung niên nhân ngoài bốn mươi ngồi canh giữ. Vị trung niên nhân đó chính là Hoàng Đạo Nhân, chương quản Điện Tịch Các.

Cả năm người giờ lệnh bài thân phận cho Hoàng Đạo Nhân xem xét. Hắn cầm kim bài trong tay, ánh mắt nhất thời mở to ra quan sát Tử Sắc Kim Bài. Đây chính là tên chân truyền đệ tử đồn thổi dạo gần đây. Vóc dáng bình thường, tướng mạo có phần dễ nhìn, ngoài ra không hề nhận ra hắn có tư chất hơn người.

Hắn lắc đầu nhưng cũng không quên nhiệm vụ mình.

Hắn nói “Tân ngoại viện đệ tử trước khi tu luyện phải xem qua Tu Chân Bách Yếu Lục. Sau khi đã xem xong, mới được lựa chọn công pháp, võ kỹ phù hợp. Mỗi đệ tử được quyền chọn một bộ công pháp và ba loại võ kỹ. Có thể đem về tu luyện, năm ngày sau phải đem trả thư tịch lại Điện Tịch Các. Đệ tử không được quyền truyền thụ, sao chép công pháp, võ kỹ đem ra bên ngoài. Nếu không sẽ vi phạm Đạo Viện giới luật. Nhẹ thì phê tử vi, nặng thì giam giữ một trăm năm...”

Có thể vì hắn lần đầu nhìn thấy Tử Sắc Kim Bài nhất thời lúng túng, nên chính miệng truyền đạt nội quy Điện Tịch Các cho năm người cùng nghe. Thật ra những điều này đều được treo xung quanh Điện Tịch các.

Hắn cảm giác mình vừa thất thố, nên ho nhẹ, đuổi năm người nhanh chóng rời đi.

Bạch Vô Thiên tiến lại gần khu vực tân nhân, hắn cầm quyển Tu Chân Bách Yếu lục nghiêm túc xem xét.

Đẳng cấp tu luyện ở Bắc Cảnh chia làm hai khu vực, Hạ Thiên và Thượng Thiên.

Hạ Thiên bao gồm chi viện, môn hộ và hoa cốc. Đẳng cấp từ Nhất Phẩm đến Ngũ Phẩm tương đương Nhất Phẩm Khai Mạch, Nhị Phẩm Trúc Cơ, Tam Phẩm Kết Đan, Tứ Phẩm Nguyên Anh và Ngũ Phẩm Hóa Thân.

Khi tu sĩ tu luyện đến Tam Phẩm sẽ được phong đạo hiệu là Đạo Nhân, Tứ Phẩm là Chân Nhân và Ngũ Phẩm là Chân Quân.

Đối với Thượng Thiên, nơi đây tập trung các đại tông môn, chính là thế lực chân chính của Bắc Cảnh. Thực lực của các đại năng Thượng Thiên vô cùng mạnh, họ có thể dời sông lấp

biển, có thể nghịch chuyển không gian. Những vị đại năng này hầu như ẩn thân trong các đại tông môn, ít khi xuất đầu lộ diện. Nên thực lực chân chính như thế nào, cũng không ai biết được rõ ràng. Chỉ biết rằng, khi đã là một đại tông môn thì tông môn đó nhất định phải có một vị đại năng thuộc hàng Bát Phẩm trấn giữ.

Hắn khép quyển “Tu Chân Bách Yếu Lục” lại, vậy là ngoài Lục Phẩm thì không có thông tin gì thêm. Lúc này hắn đã biết được cảnh giới của sư phụ hắn là Ngũ Phẩm. Ngũ Phẩm đã mạnh như vậy, nếu ngoài Ngũ Phẩm không biết vị đại năng đó sẽ như thế nào.

Hắn tiến về khu vực chứa công pháp, khu vực này chỉ lưu lại năm bộ công pháp.

Bộ thứ nhất tên là “Kim Cương Kinh” đúng như cái tên, khi tu luyện quyển công pháp này. Khi đại thành, cơ thể sẽ được phủ một lớp kim sa có thần công bất hoại. Loại công pháp này thích hợp cho mãnh nhân tu luyện.

Bộ Thứ hai là “Ngũ Hành Bất Biến” khi tu luyện đến một cảnh giới nhất định, thể nội sản sinh ra một thuộc tính nằm trong ngũ hành. Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ. Một số đệ tử có tư chất đặc biệt, có thể sản sinh ra băng hệ, lôi hệ. Người tu luyện công pháp này, chỉ có thể tu luyện các võ kỹ có thuộc tính tương ứng. Hạn chế chính là như vậy.

Bộ Thứ ba là “Thiên Tâm Công”, người tu luyện bộ công pháp này. Nội công sẽ vô cùng mạnh, có thể khiến võ kỹ tăng lên sức sát thương cực kỳ lớn.

Bộ Thứ tư là “Phong Hoa Thập Anh”, người tu luyện đến một cảnh giới nhất định có thể truy phong, truy nhật, truy thiên địa. Thân pháp vô ảnh vô tung cực kỳ lợi hại.

Đến quyển thứ năm tên là “Minh Lý Thiên”, vận dụng để minh tướng võ kỹ.

Hắn cân nhắc một lúc, nhất thời hai mắt sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Một ngày Khai Mạch

Theo như phần giới thiệu của “Minh Lý Thiên” bộ công pháp này sẽ minh tướng các loại võ kỹ. Hỗ trợ tu luyện không cần thiết phải chân thực tu luyện.

Những chiêu thức của hắn, mỗi lần tung ra đều phá hủy sơn phong. Có thể sang bằng một ngọn núi. Với tình hình đó, càng về sau mỗi lần hắn tu luyện sẽ phá hủy càng nhiều cảnh quan xung quanh. Đây chính là điều hắn không mong muốn.

Hắn quyết định chọn “Minh Lý Thiên” bộ công pháp này chính xác là dành riêng cho hắn sử dụng.

Hoàng Mập bên cạnh nhìn thấy hắn lựa chọn “Minh Lý Thiên” nhất thời không hiểu. Bộ công pháp này hầu như đối với võ kỹ, thể nội người tu luyện không có cộng minh. Như vậy tu luyện bộ công pháp này chẳng phải là vô dụng sao.

Bản thân hắn chọn “Kim Cương Kinh”, u Dương Sinh chọn “Phong Hoa Thập Anh”, Mặc Thần Dương chọn “Thiên Tâm Công” và Lý Nhượng Phàm chọn “Ngũ Hành Bất Biến”. Những công pháp bọn họ chọn đều dựa vào thể chất cũng như ý định sử dụng võ kỹ sau này. Người nào cũng đều muốn bản thân võ kỹ phải cực kỳ mạnh, con đường tu luyện mới thật sự dễ dàng.

Hoàng Mập đề nghị “Chúng ta sang tìm một số võ kỹ đi!”

Bạch Vô Thiên ngẫm nghĩ một lúc, liền lắc đầu. Hắn nói “Trước ta tu luyện cùng cố tâm pháp, võ kỹ để tu luyện sau. Các huynh đệ cứ tự nhiên tìm kiếm, ta trước trở về!”

Hắn nói xong, liền hướng bốn người Hoàng Mập chấp tay sau đó rời đi. Hắn trở về giao công pháp cho ngũ trưởng lão. Hắn nhìn tên đệ tử chân truyền trước mắt chọn công pháp. Nhất thời đánh giá thấp hắn. Một bộ công pháp vô dụng, lại có một tên đệ tử lựa chọn, lại là đệ tử chân truyền. Việc này lão thái thượng trưởng lão xem ra đã quá xem trọng tên tiểu tử này rồi.

Hắn chậm rãi đánh ấn ký lên quyển công pháp rồi trả lại cho Bạch Vô Thiên cùng với Tử Sắc Kim Bài. Hắn lắc đầu sau đó nhìn sang chỗ khác.

Bạch Vô Thiên cũng chẳng để ý thái độ của vị trưởng lão này. Hắn khom người, chấp tay sau đó rời đi. Ánh mắt ngũ trưởng lão liếc nhìn, chỉ âm thầm đánh giá “Được cái lễ phép, cũng chẳng được ích gì!”

Hắn rời khỏi ngọn Chủ Phong, sau đó phóng xuất Tiểu Hắc ra. Tiểu Hắc vừa ra tức thì có một đám nữ đệ tử vây lấy, hầu như là cản đường không cho hắn rời đi.

Một vị nữ đệ tử tướng mạo cũng không tệ nhìn hắn trêu đùa “Sư đệ có thể cho sư tỷ sờ sùng thú sư đệ được không?”

Hắn không trả lời nhưng Tiểu Hắc thì le lưỡi gắt đầu liên tục. Hắn đứng hình, người từ lúc nào lại có thêm bản tính ham muốn này rồi.

Mấy vị sư tỷ thấy sùng thú mừng rỡ. Bọn họ nhanh chóng tụ tập lại vuốt lấy lớp lông mềm mượt của Tiểu Hắc. Nó đắc ý vô cùng. Được nhiều mỹ nhân tỷ tỷ âu yếm, cảm giác vô cùng không tệ.

Một vị sư tỷ không kiềm lòng được nhìn hắn, e ấp nói “Sư đệ có đạo lữ chưa? Sư tỷ vẫn chưa có!”

Hơn hai mươi ánh mắt nhìn hắn chờ đợi câu trả lời của hắn, khiến hắn nhất thời lúng túng. Hắn nhanh chóng thúc vào hông Tiểu Hắc cho nó nhanh chóng rời đi. Chỉ sau hai hô hấp hai chủ sùng đã biến mất, chỉ lưu lại hơn mười vị sư tỷ tiếc nuối.

Một vị sư tỷ không kiềm được, tiếc nuối than vãn “Tiểu sư đệ đó thật là đẹp trai a!”

Một vị khác cắt lời “Sư đệ gì, hắn là sư thúc của chúng ta nha!”

Thêm một vị sư tỷ khác phản đối “Sư thúc thì sao chứ, sư thúc vẫn là một thiếu niên anh tuấn. Mối tình với sư thúc chắc chắn là đẹp lắm đây!”

Trong lúc nhất thời, cả đám bắt đầu tranh cãi từ nhẹ nhàng cho đến gay gắt. Thậm chí cách mặt nhau.

Nhân sinh, anh tuấn đúng là một cái tội.

...

Bạch Vô Thiên trở về căn nhà gỗ. Tình huống vừa rồi khiến hắn không nghĩ đến, mấy vị sư tỷ thật sự là quá nhiệt tình. Hắn không sớm rút lui, không biết tình huống tiếp theo sẽ như thế nào. Đối với nữ nhân hắn không biết xử lý như thế nào là tốt nhất.

Hắn xem xét thời gian cũng là lúc bắt đầu tu luyện công pháp Minh Lý Thiên.

Hắn đến gần bờ hồ, ngồi xuống một mô đá. Hắn nhìn Tiểu Hắc và Tiểu Bạch căn dặn “Các người hộ pháp giúp ta, không để người lạ tiếp cận trong phạm vi năm dặm!”

Không khí lúc này bắt đầu cô đọng lại. Hắn định thần tâm vô tạp niệm. Khung cảnh bao trùm lấy hắn là một mảng tối đen.

Từng tia linh khí tinh thuần khắp nơi tụ lại, xâm nhập vào từng kẽ chân lông hắn khiến cơ thể hắn phản ứng. Hắn nhất thời rên rỉ, cảm giác này vô cùng sáng khoái. Linh khí ở Bắc Cảnh vô cùng đậm đặc, tinh thuần, nếu so với ở Thiên Phong Thành. Độ tinh thuần có thể hơn vạn lần chứ không kém.

Những tia linh khí tinh thuần giao nhau, tạo thành một luồng linh khí theo đường kinh mạch chạy khắp toàn thân. Trong nhất thời, cả thể hắn phát ra một ánh quang mang, tỏa ra xung quanh.

Luồng linh khí tinh thuần cuối cùng ngưng tụ lại thành một khoảng không gian phía trên Khí Hải. Bước này là bước “Khí Hải Tọa Đan Điền”. Khoảng không gian trống rỗng do linh khí tinh thuần sản sinh ra gọi là Đan Điền.

Trong công pháp đề cập, linh khí cô đọng lại hình thành một khoảng không gian bên trên Khí Hải gọi là Đan Điền. Điều này nói lên, hắn Khai Mạch thành công.

Hắn mở mắt ra, thở một hơi trọc khí.

Lúc này sư phụ hắn, Kiếm Hư Chân Quân không biết đã đứng bên cạnh hắn từ lúc nào.

Lão nhìn hắn đánh giá một hồi. Ánh mắt nhất thời sáng lên “Người Khai Mạch thành công rồi!”

Lão bắt đầu tính toán lại, nghĩ đến trước kia hắn đã từng tu luyện Luyện Khí Quyết đại viên mãn. Nên đã nắm được vấn đề, liền hướng hắn giải thích “Việc Khai Mạch không phải một sớm một chiều có thể thành công. Tu sĩ bình thường muốn Khai Mạch cần thời gian từ một đến hai năm. Người lại chỉ trong vòng hai canh giờ, nếu gọi là nhanh thì thực ra là so với tu sĩ bình thường người chậm hơn ba đến bốn năm...”

Hắn nghe sư phụ giảng giải, hắn vẫn chưa hiểu lắm. Lão thấy vậy nói tiếp “Người dành thời gian luyện Luyện Khí Quyết hơn năm năm, đạt đến đại viên mãn. Có thể gọi là vô cực đại viên mãn. Nhưng người không có công pháp dẫn đường, nên chỉ dừng lại ở chỗ nạp linh khí bình thường. Người sử dụng võ kỹ vận dụng linh khí, đạt giới hạn tự nhiên phải cần một thời gian mới bổ sung thêm được. Chuyện này đúng chứ?”

Hắn gật đầu, giờ hắn cô đọng tạo ra một không gian Đan Điền. Điều này quả thật đối với hắn dễ dàng, điều tiết vô cùng trơn tru như đã được lập sẵn con đường cho hắn đi tới.

Nhờ có một khoảng không gian Đan Điền, sau này khả năng hấp thụ linh khí, cô đọng lại, và duy trì được lâu hơn, và nhiều hơn. Như vậy, hắn có thể Ngự Kiếm Phi Hành được rồi.

Lão nhìn hắn mỉm cười, âm thầm đánh giá cao. Lão nhìn quyền công pháp “Minh Lý Thiên” hắn tu luyện. Ánh mắt nhất thời sáng lên. Lão động viên nói “Công pháp người tu luyện, ở Đạo Viện nói thật là không có ai theo đuổi. Đa số bọn đệ tử chuyên tu nội công, thể tu, hay ngũ hành lợi hại hơn nhất thời. Đối với Minh Lý Thiên hầu như là không có tác dụng gì nhiều. Nhưng con đường tu tiên vốn nghịch thiên hành sự. Người có lựa chọn đó, vì sư vô cùng cao hứng!”

Lão dừng lại một lúc nói tiếp “Khi nào người hoàn tất Tam Phẩm, Kết Đan thành công. Khi đó, vì sư sẽ chính thức thu nhận người làm đồ nhi. Hiện tại, người tu vi thấp kém thu người làm đồ nhi, bọn trưởng lão và tên viện trưởng sẽ phản nản. Người cố gắng tu luyện cho tốt!”

Lão lúc này tâm tình vô cùng tốt. Nói gì thì nói, hai canh giờ Khai Mạch thành công, cũng xem như chưa từng có tiền lệ trước đó. Có thể nói là khoáng cổ tuyệt kim thiên tài. Con đường hắn tu luyện trước kia, hầu hết đều do hắn bản thân tự cố gắng. Điều này nói lên ngộ tính không phải hạng tầm thường.

Lão vuốt một cọng ria mép, tính toán một hồi nói tiếp “Tiếp đến, trong vòng ba tháng, người có thể Trúc Cơ thành công. Vì sư có món quà tặng người!”

Điều này nói lên, trong vòng ba tháng khoảng không gian Đan Điền vốn không có gì. Hắn phải cô đọng linh khí tinh thuần lại thành dạng lỏng, sau đó ngưng tụ ra linh hồ bên trong đan điền. Như vậy đòi hỏi thể chất của hắn phải tăng lên đáng kể mới không khiến cơ thể bạo thể.

Hắn nuốt một ngụm nước bọt, sau đó khom người nói “Đệ tử sẽ cố gắng!”

Lão nhìn sang Tiểu Bạch, đang nằm bên cạnh Tiểu Hắc. Nó cùng lão trước đó hữu duyên. Nó giờ đã cũng đã cao lớn đứng ngang thắt lưng lão. Trên đỉnh trán có một ấn ký hình lời điện màu đỏ. Đây chính là chân chính Song Đầu Yêu Lang biến dị không sai biệt lắm.

Lão ngoác nó lại, sau đó nói “Tiểu Bạch cùng vì sư hữu duyên, để nó theo vì sư một thời gian!”

Tiểu Bạch lưỡng lự một lúc, nó nhìn sang chủ nhân một hồi chờ sự đồng ý. Nó bản thân cảm giác vô cùng phé. Hầu như không hề giúp ích được gì cho chủ nhân, nên nó muốn thay đổi, muốn lợi hại hơn để bảo vệ chủ nhân nó.

Bạch Vô Thiên gật đầu, nó mới tiến lại gần Kiếm Hư Chân Quân. Lão phóng lên đại kiếm, nó cũng nhảy lên phía sau, ánh mắt nhìn về phía chủ nhân lưu luyến.

Trong chốc lát, cả hai thân ảnh biến mất.

Hắn nhìn theo, nhủ thầm “Không biết lần sau gặp lại, Tiểu Bạch có thay đổi gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 126: Vô Danh Động Thiên

Hừng đông ngày hôm sau, Bạch Vô Thiên vừa bước ra khỏi căn nhà gỗ đã bắt gặp một thân ảnh thướt tha trước mắt.

Hôm nay Hoa Lạc Đồng diện một trang phục có sắc hồng, mái tóc bỏ ra hai bên trong khuôn mặt nhỏ nhắn, tạo ra một sức hút vô cùng đặc biệt.

Ánh mắt hắn bị gắn chặt vào thân ảnh trước mắt, không sao thoát ly được.

Hoa Lạc Đồng không nói gì, hai ngón tay điểm nhẹ, phi kiếm lập tức xuất hiện lướt qua chân mang nàng hướng về phía hắn.

Nàng ta nhanh chóng bắt lấy một tay hắn, kéo lên thanh phi hành kiếm rồi để hắn ở phía sau. Trong chớp mắt đã phi thẳng lên bầu trời.

Hắn thắc mắc nói “Sư tỷ đưa ta đi đâu!”

Hoa Lạc Đồng hướng hắn nháy mắt một cái rồi nói “Một nơi rất đẹp, đến đó sư đệ sẽ biết!”

Lúc này, hắn nhìn xuống bên dưới chân mình, hồ nước thu nhỏ lại chỉ bằng một nắm tay. Có một vài sắc đỏ trong đó. Đó là những cây Thủy Tùng, nhìn từ trên cao nhìn xuống, chúng như những con kiến nhỏ nhoi. Mặt nước có thể nhìn thấy những mòm đá bên dưới đáy hồ.

Đi thêm một đoạn, hắn nhìn thấy trước mắt là một ngọn sơn phong. Đó chính là thập tứ sơn phong được gọi là Hoa Kiếm Phong. Trước kia, phụ thân Hoa Lạc Đồng chương quân, giờ Hoa Kiếm Nhân mất tích, nên sơn phong hầu như không còn người sinh sống. Chỉ có mình nàng, lâu lâu ghé một lần, chăm sóc những vườn hoa Long Trảo.

Nàng chậm rãi đáp xuống vườn hoa chỉ có hai màu trắng và đỏ. Nơi này toàn bộ chỉ trồng một loại Long Trảo Hoa duy nhất. Ở chính giữa vườn hoa rộng lớn có một cái tiểu đình tro troi. Hai người nhất thời bị thu nhỏ lại, giữa một rừng hoa mênh mông.

Hoa Lạc Đồng nhìn hắn nói “Sư đệ thấy hoa này thế nào, đẹp không?”

Hắn gật đầu, nhưng tay thì bị mũi lại. Mùi này khá nồng, ai không quen sẽ có cảm giác khó chịu. Hoa Lạc Đồng thấy vậy phi cười, nàng nói “Hoa đẹp, nhưng lại không có mùi hương, sư đệ không quen cũng phải!”

Nàng tiếp tục phóng lên phi kiếm, mang hắn theo sau. Vừa đi một đoạn nàng quay về sau, nhìn hắn chăm chú nói “Đi, đến ngôi nhà thứ hai của sư tỷ xem!”

Phi kiếm đảo một vòng trên không trung, sau đó chậm rãi thẳng hướng bên dưới chân Hoa Kiếm Phong thẳng tiến. Xung quanh, khắp nơi đều là rừng cây cổ thụ, có nhiều gốc cổ thụ mục nát, nhiều thân cây to lớn ngã ngang bên đường.

Xa xa vẫn nhìn thấy rừng rêu phủ đầy mặt đất.

Hai người tiếp tục men theo con suối đi đến con thác đang chảy xiết. Hoa Lạc Đồng không dừng lại mà đi xuyên qua dòng thác. Bên trong là một con đường khá rộng rãi. Ánh sáng hầu như chỉ là những tia phản chiếu từ con thác bên ngoài.

Cả hai cười phi kiếm đi thêm một quãng đường chừng hai trăm trượng. Lúc này mới xuất hiện một tia sáng, bên kia tia sáng chính là một khoảng không gian bao la.

Đây là một hang động rộng lớn như thế giới bên ngoài. Ánh sáng bao trùm xung quanh chính là từ những khe trong vách đá phát ra. Thêm một phần nữa là những viên đá màu xanh lục, có thể tự nó phát ra ánh sáng xung quanh. Điều này làm hang động vốn tối tăm trở nên sinh động hơn.

Chính giữa hang động có một hồ nước trong xanh, ở giữa hồ có một mảnh đất trống, xung quanh có nhiều mòm đá với nhiều màu sắc vô cùng đẹp mắt.

Đặc biệt là linh khí trong hang động vô cùng dày đặc, nếu so với bên ngoài, có thể dày đặc hơn gấp ba lần.

Ngoài ra, trên mảnh đất trống giữa hồ có ba tượng được làm từ bạch ngọc. Một tượng có hình dáng một nam tử trung niên vô cùng anh tuấn, một tượng có hình dáng một lão giả với râu tóc dài, còn một tượng có hình dáng một nữ nhân giống như một thần tiên tỷ tỷ. Hai bức tượng kia không có ghi danh tự nhưng riêng tượng nữ nhân, bên dưới có đề Thủy Nguyệt Tiên Tử.

Hắn lúc này không giấu được rung động, hắn hướng Hoa Lạc Đồng nói “Nơi này là nhà của sư tỷ sao?”

Hoa Lạc Đồng gật đầu, nàng nói “Nơi này là nhà thứ hai của ta. Từ khi phụ thân ta mất tích, ta đều trốn ở nơi này!”

Hắn chợt nhớ đến một việc, liền hỏi “Sư tỷ thích uống rượu là vì muốn quên đi chuyện phụ thân sao?”

Nàng nhìn hắn một hồi mới gật đầu xác nhận. Nàng tựa vào một khối đá, chậm rãi nói “Sau khi ta trở về Đạo Viện thì hay tin phụ thân đột nhiên mất tích. Mười ba vị trưởng lão đều giấu kín chuyện này”

Hoa Lạc Đồng không muốn nhắc lại chuyện cũ, nàng đứng dậy tiến lại gần hắn. Cầm tay hắn lên, điểm vào lòng bàn tay một ấn ký. Ấn ký lóe lên rồi biến mất không để lại dấu vết gì.

Hoa Lạc Đồng nói “Đó là ấn ký có thể ra vào nơi này. Sau này sư đệ cứ ở đây tu luyện. Đặc biệt là ngồi bên dưới hai bức tượng lão nhân và nam nhân đó, sớm muộn cũng sẽ đạt được cơ duyên”

Hắn tò mò hỏi “Sư tỷ biết lai lịch hai bức tượng đó không?”

Hoa Lạc Đồng lắc đầu, nàng nói “Ta chỉ biết được tượng vị tiên tử là Thủy Nguyệt Tiên Tử, nàng ta là chủ nhân của Thủy Nguyệt Động Thiên. Nơi này tạm thời gọi là Vô Danh Động Thiên đi!”

Hắn cảm giác tên này khá thú vị, liền xuất ra một thanh phi kiếm. Sau đó điểm về phía một vách đá thẳng đứng, khắc lên bốn chữ “Vô Danh Động Thiên”. Danh tự này nghe có vẻ rất huyền bí.

Nàng nhìn Bạch Vô Thiên điều khiển phi kiếm điều luyện, trình độ đã đạt đến tùy tâm sở dục. Đây chính là chân chính võ kỹ thích hợp với hắn. Nếu không, một người không hề tu luyện qua công pháp. Chỉ dựa vào Luyện Khí Quyết mà tinh thông, đây là điều không thể nào tưởng tượng được.

Nàng nhìn hắn đang chăm chú nhìn hai bức tượng, hình ảnh cao lớn hiện tại của hắn nhất thời thu nhỏ lại. Giống như một tiểu tử mười tuổi vô cùng ngây thơ khi xưa. Nàng mỉm cười, chậm rãi tiến lại gần hắn, định chạm lên vai hắn. Hắn thỉnh thoảng xoay người lại, tư thế nàng lúc này như thể đang muốn sờ lên khuôn mặt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, không gian nhất thời ngưng đọng lại, có thể nghe được giọt nước từ thạch nhũ rơi xuống.

Hắn giờ tay lên đỉnh sờ lên đôi má Hoa Lạc Đồng, hắn chợt tỉnh táo lại. Bàn tay thu về, hắn ấp úng nói “Sư tỷ, chúng ta đã từng gặp qua đúng không? Ta cảm giác vô cùng quen thuộc!”

Hoa Lạc Đồng xoay người về sau, nâng đi vài bước chân dáng vẻ như thể đang ngượng ngùng. Nàng nói “Sư đệ không nên suy nghĩ nhiều. Trước mắt, ta sẽ ở đây giúp sư đệ tu luyện một thời gian. Sau đó...”

Nàng dừng lại, thở một hơi dài ra rồi nói tiếp “Sau đó... ta phải khảo hạch chức vị trưởng lão, rồi rời Đạo Viện tìm kiếm phụ thân”

Nói đến đây, sắc mặt nàng nhất thời buồn bã. Trước kia, khi chưa gặp lại hắn. Nàng cảm giác, cơ duyên chỉ là một lời nói tự an ủi của kẻ yếu kém. Duyên phận vốn không hề tồn tại. Bằng chứng là khi nàng đúng hẹn trở về, hay tin “hắn” đã không còn. Cả gia đình đều bị thiên khiển không lưu lại bất kỳ di cốt.

Nàng thất vọng, cứ nghĩ đó là sự mong chờ vô cùng mơ hồ, vốn chỉ là một sự chờ đợi không đáng có. Nó chỉ là tự bản thân ham muốn mà thôi.

Nhưng từ khi thực sự gặp lại hắn, hơn nữa còn là trong Đạo Viện. Dù hắn không nhớ ra những chuyện trước kia, nhưng bản thân nàng có một xác định. Trên đời này thật sự có duyên phận tồn tại. Nếu như vậy, phụ thân nàng chắc chắn cũng sẽ không vô duyên vô cơ mất tích. Chắc chắn bên trong có ẩn tình, nếu không vì có gì mười ba vị trưởng lão, ém nhem tung tích phụ thân nàng.

Bạch Vô Thiên nhìn bóng lưng nàng, dáng vẻ mang đầy tâm sự. Hắn nhất thời không biết làm gì, liền nói “Sư tỷ có tâm sự sao?”

Hoa Lạc Đồng dùng tay gạt đi một dòng nước mắt không biết chảy ra từ khi nào. Không hiểu vì sao gặp lại hắn, nàng đột nhiên dễ dàng xúc động hơn.

Nàng nói “Sư đệ có thể cho ta xem qua túi càn khôn sư đệ được chứ?”

Hắn cảm hai túi càn khôn lên đưa trước nàng, để nàng chọn lựa. Nàng đương nhiên sẽ chọn túi càn khôn vốn của mình “Túi càn khôn của Khúc Tiểu Bạch”.

Nàng mở ra xem, bên trong ngoài vật dụng trước kia dĩ dụng là một tiểu ấn mây. Bên trong còn có bốn thanh hắc kiếm. Bốn thanh hắc kiếm này nàng nhìn khá quen, mặc dù không phát ra bất kỳ ba động nào của linh khí. Nhưng cảm giác vô cùng đặc biệt.

Nàng ngắm nghía một lúc, bàn tay hướng về hồ nước. Mặt nước dao động, rồi sần sinh ra một vòng xoáy. Từ dưới mặt nước, phóng lên một thanh hắc kiếm.

Thanh hắc kiếm trong tay nàng như có linh tính, rung động nhẹ một cái. Thấy vậy, nàng ta xuất ra bốn thanh hắc kiếm trong túi càn khôn ra bên ngoài. Thanh hắc kiếm có linh tự động tỏa ra một vầng sáng xanh nhạt, bao phủ bốn thanh hắc kiếm kia. Năm thanh nhất thời gắn chặt vào nhau tạo thành một thể. Thanh kiếm có linh tính chiếm vị trí chính giữa những thanh còn lại.

Từ chuôi kiếm của thanh hắc kiếm có linh tính, bắn ra một luồng sáng vào khoảng không. Soi chiếu ra ba dòng kim tự “Thất Tinh Kiếm, Vạn Phật Chi Địa, Bách Hoa tương ngộ”

Ba dòng kim tự đầy ẩn ý tồn tại được mười hô hấp, sau đó chậm rãi tiêu thất.

Bạch Vô Thiên lúc này sững sờ, hắn sờ hữu bốn thanh hắc kiếm từ lâu. Nhưng bản thân hắn không biết tác dụng, cũng như nguồn gốc từ đâu mà có. Nhưng đã là thứ trong túi càn khôn đều là thứ vô cùng quý giá. Đó là lý do vì sao hắn luôn giữ bên mình, thậm chí là không dám đụng đến.

Hoa Lạc Đồng đưa hắc kiếm trả lại cho hắn, còn túi càn khôn nhất thời giữ lại. Nàng nói “Nam nhân lại giữ đồ của nữ nhi, sư đệ đúng là có thú vui quái dị. Túi càn khôn này cho ta, thế nào?”

Hắn hầu như không hề có một chút nào tức giận, liền nói “Nếu sư tỷ thích, sư tỷ cứ lấy dùng!”

Nghe hắn nói vậy, nàng cảm giác như vừa chiếm tiện nghi của hắn. Nàng tháo vòng đeo tay của mình ra. Đây chính là vòng đeo tay “hắn” đã từng tặng cho nàng. Nàng cầm tay hắn, rồi chậm rãi đeo vào.

Sau khi đeo lên tay hắn, nàng đặc ý vỗ tay một cái “Xem như vật hồi chủ cũ”

Nàng ngược nhìn lên, khoe mắt hắn nhất thời chảy ra một dòng nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 127: Lý Nhược Bằng

Đạo Viện ngoài mười bốn ngọn sơn phong của các vị trưởng lão và ngọn Chủ Phong, bốn hướng của Đạo Viện chính là nơi lịch luyện, tu luyện của đệ tử nội viện, ngoại viện.

Phía đông Đạo Viện là Đôn Hoàng, khu này dân cư thưa thớt chủ yếu là cồn cát với vài hồ nước nằm lưa thưa. Nơi đây có nhiều Dã Lang và Dã Trư có hung tính. Dã Lang thì tốc độ nhanh nhẹn, Dã Trư thì có sức khỏe. Nơi khu vực này là khu vực cho các đệ tử Ngoại Viện săn Dã Lang và Dã Trư. Mục đích là rèn luyện tốc độ, sức khỏe cũng như tính thực chiến.

Phía tây Đạo Viện là Khô Lâu Sơn, nơi đây có nhiều hung thú cấp cao hơn sinh sống. Khu vực này chủ yếu dành cho đệ tử nội viện tu luyện.

Khô Lâu Sơn chia làm bảy cấp bậc, vòng ngoài là Ngoại Chủng. Đây là bên ngoài của Khô Lâu Sơn, tu sĩ dưới Nhị Phẩm không thể đến khu này trong phạm vi năm mươi dặm. Nếu đẳng cấp không đến mà dám bén mảng đến, chắc chắn sẽ bỏ mạng lại, chứ không đơn thuần là tu luyện bình thường nữa.

Vì lẽ đó, nơi này chỉ dành cho đệ tử nội viện tu luyện.

Càng đi sâu vào Khô Lâu sơn, cấp bậc tăng dần từ Nhị Chủng đến Thất Chủng. Nơi nào càng nguy hiểm, nơi đó càng có cơ hội gặp gỡ cơ duyên.

Phía nam Đạo Viện chính là Thủy Trúc Lâm, đây là nơi tọa lạc của thái thượng trưởng lão. Nên khu vực này, cấm tất cả các đệ tử tiến vào.

Phía Bắc là Cẩm Vực, không một ai được bén mảng đến. Nơi đây là ranh giới với một mảng không gian khác. Vách ngăn là vực sâu vạn trượng. Trong phạm vi một ngàn dặm, không ai được tiến đến dù chỉ một bước. Có thể nói, đây chính là cấm địa của Đạo Viện.

Khu vực Đôn Hoàng lúc này tập trung đông đảo đệ tử ngoại viện tu luyện. Có tất cả hơn bốn nghìn tân nhân, tìm kiếm và săn đuổi những con Dã Lang và Dã Trư tu luyện. Tràn cảnh nhất thời vô cùng náo nhiệt, có phần giành giật lẫn nhau.

Ở một nơi khác, bên ngoài Khô Lâu Sơn.

Bốn người Hoàng Mập, Mặc Thần Dương, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Phàm chậm rãi đặt chân đến Ngoại Chung của Khô Lâu Sơn.

Nơi này không khí có phần khó thở hơn so với Đôn Hoàng. Khắp nơi đều là rừng rậm, với nhiều hang hốc rải rác khắp nơi. Khu vực này, khí tức nguy hiểm trùng trùng. Chỉ cần lơ là một chút có thể bị hung thú tấn công bất ngờ.

Khu vực Ngoại Chung lúc này không còn thấy bóng dáng của đệ tử nội viện, có thể bọn họ đã xâm nhập vào sâu hơn bên trong Khô Lâu Sơn để tu luyện.

Hoàng Mập thờ hồn hèn nói “Việc này Mặc huynh đề xuất, nếu ta chết, huynh phải đến Hoàng thành thông báo phụ vương ta một tiếng!”

Hắn mập và nhất gan nhưng do cả bốn người quyết tâm tu luyện. Nên phải cố gắng hơn những tân nhân khác. Mỗi người đều có một lý do riêng, vì thế bọn họ phải cố gắng phấn đấu.

Trong bốn người, Mặc Thần Dương và Âu Dương Sinh đều đã thành công Khai Mạch. Bọn họ tư chất hơn người, nên chỉ cần hơn mười ngày tu luyện đã thành công bước vào Nhất Phẩm tu sĩ.

Về phía Hoàng Mập và Lý Nhược Phàm không có tốc độ tu luyện nhanh như vậy. Mặc dù hai người bọn họ có cố gắng, nhưng vẫn chưa Khai Mạch thành công.

Lúc này trong bụi cây có trên trăm cặp mắt đỏ ngầu nhìn ra bốn người. Cả bốn người nhất thời lo lắng, xuất vũ khí ra. Lý Nhược Phàm và Hoàng Mập đều sử dụng trường kiếm, Âu Dương Sinh dùng thương còn Mặc Thần Dương hầu như không hề phản ứng gì.

Từ trong bụi cây bất ngờ phóng ra một đàn Phi Dực Xà, kích thước chỉ hơn hai gang tay, trên lưng có đôi cánh nhỏ.

Bọn chúng không có độc nhưng vô cùng hung dữ. Khi có bất kỳ sinh vật nào tiếp cận hang ổ, bọn chúng sẵn sàng lao ra thành từng đàn rồi tấn công.

Tốc độ của bọn chúng rất nhanh, trường kiếm trong tay Hoàng Mập và Lý Nhược Phàm quơ liên tục. Nhưng hầu như không hạ được con nào. Chỉ có trường thương của Âu Dương Sinh đã xuyên qua được hơn mười con.

Mặc Thần Dương đứng phía sau ba người, không hề xuất ra bất kỳ động tác nào. Chỉ khi có hai con Phi Dực Xà xuyên qua lớp phòng ngự của Lý Nhược Phàm, hắn mới giơ tay về trước chụp lấy một con, dễ dàng bóp nát.

Hắn hầu như vô cùng lãnh đạm, không quan tâm gì mấy đối với những con sinh vật nhỏ nhoi này.

Tiếp đó, một tay phải hắn nắm lấy tay Lý Nhược Phàm kéo về phía sau lưng hắn. Tay trái hắn duỗi thẳng ra, thỉnh thoảng bàn tay như có một lớp vảy màu đen huyền bao phủ. Một Quý Thủ xuất hiện nhanh chóng quơ về phía trước vài động tác, hơn mười con Phi Dực Xà bị cắt nát dễ dàng. Động tác này vô cùng nhanh và thuần phục khiến ba người còn lại mở to mắt ra nhìn.

Đây là lần đầu tiên hắn xuất chiêu, chiêu thức vô cùng quý dị.

Sau mười hô hấp tiếp theo, toàn bộ Phi Dực Xà đều bị hắn cùng Âu Dương Sinh dọn dẹp sạch sẽ. Trên mặt đất nằm vương vãi xác bọn chúng.

Thỉnh thoảng từ xa có một ngân châm phóng về phía Lý Nhược Phàm, đối phương tấn công bất ngờ khiến Lý Nhược Phàm không thể phản kháng.

Mặc Thần Dương nhanh chóng ôm lấy bờ eo Lý Nhược Phàm, kéo sang một bên. Ngân châm lệch hướng nhưng vẫn không bỏ cuộc, xuyên qua búi tóc hắn khiến sợi vải buộc tóc rơi ra.

Mái tóc dài buông xõa xuống, lúc này Lý Nhược Phàm hóa thành hình ảnh một nữ nhân. Trước đó ánh mắt hắn bình thường không có gì thu hút. Giờ đây, ánh mắt long lanh như một ngôi sao sáng, khiến những người xung quanh bất ngờ. Mặc Thần Dương phát hiện hắn là một nữ nhân, nhanh chóng đẩy nàng ra một bên.

Từ đằng xa xuất hiện một nhóm mười ba đệ tử y phục màu trắng. Đây chính là đệ tử nội viện.

Tên cầm đầu là một đệ tử có đôi mắt hẹp dài, chân mày đậm thẳng, nhìn là biết không phải dạng hiền lành gì.

Hắn cười hắc hắc nói “Đệ tử ngoại viện lại dám đến Ngoại Chung lịch luyện, không sợ bỏ mạng ở đây sao?”

Ngoại Chung ở Khô Lâu Sơn hung thú rất nhiều, đệ tử bỏ mạng nơi đây cũng xem là bình thường. Điều này nói lên, lẽ có đệ tử vô duyên vô cớ mất tích ở khu vực này, cũng được xem như là bình thường. Không có gì bất ngờ, chỉ trách là bọn chúng xấu số, gặp phải đại nạn mà thôi.

Hoàng Mập nhanh mồm, đứng ra chấp tay nói “Bọn đệ ở bên Đôn Hoàng nhầm chán, mới đến đây tu luyện. Có gì phiền đến mấy vị sư huynh, sư huynh bỏ qua cho!”

Những tên đệ tử nội viện này từ nhỏ đã ở Đạo Viện nên tu vi đều trên Nhị Phẩm Trúc Cơ. Bọn họ muốn làm khó dễ bọn người Hoàng Mập chỉ giống như lật một cái bàn tay.

Ánh mắt hắn nhìn về vị mỹ nhân trong y phục xanh của Đạo Viện. Nàng ta sau khi xõa tóc xuống, đúng là khác biệt rất nhiều. Hắn không phải vô duyên vô cớ kiếm chuyện, chỉ là khi hắn gặp nàng ta ở Kiểm Các trong bộ dạng một nam đệ tử. Hắn vô tình ngửi được mùi hương từ Bách Hoa Cốc, nên suy đoán nàng ta nữ cải nam trang. Bởi vì Bách Hoa Cốc toàn bộ đều là nữ nhân có sắc nước nghiêng trời. Hắn thèm khát.

Lý Nhược Phàm lúc này vô cùng lo lắng, ánh mắt đối phương chính là muốn chiếm đoạt nàng. Nàng tu vi thấp kém, ba người đồng bạn cũng vừa Khai Mạch. Những người này nếu muốn gây bất lợi, xem như cả bốn người khó thoát khỏi rắc rối.

Hoàng Mập lấp bấp nói “Các vị sư huynh chẳng lẽ phải làm khó dễ đám sư đệ yếu kém này sao?”

Tên đệ tử cầm đầu nhếch miệng cười “Ta không muốn làm khó dễ, nữ nhân đó theo ta làm đạo侶, ba người các ngươi có thể rời đi”

Một trong đám đệ tử đi theo hắn, khiêu vai hắn nói “Sư nương có căn dặn, Lưu huynh không được gây rối khi sư nương không có ở Đạo Viện. Lưu Hạng sư huynh không nên gây sự...”

Hắn chưa kịp dứt lời đã bị Lưu Hạng tát một cái, hắn bị đánh văng về sau năm trượng, rớt ra một cây rặng. Hắn ra tay khá mạnh, nhưng tên sư đệ đó không hề phản kháng mà thu người lại, đứng sang một bên.

Hắn, Lưu Hạng, dựa dẫm mẫu thân là thất trưởng lão của Lưu Huỳnh Phong nên không coi ai ra gì. Hơn nữa tính khí của Lưu Cơ Đạo Nhân lại vô cùng khó chịu, tính khí nóng như hỏa lại hay bao che. Điều này khiến Lưu Hạng càng thêm đắc ý, tự cao tự đại.

Hắn cười đắc ý nói “Tiểu sư muội cái nam trang chắc có điều bất tất, chỉ cần theo sư huynh. Con đường tu luyện ở Đạo Viện sau này như nước chảy mây trôi, vô vàng thuận lợi. Sư muội thấy thế nào?”

Lý Nhược Phàm nhìn về phía ba người đồng bạn, sau đó cắn răng nói “Nếu ta không đồng ý thì sao?”

Lưu Hạng sắc mặt thay đổi, lạnh nhạt nói “Vậy thì tất cả lưu lại nơi đây vĩnh viễn!”

Hắn ngừng một lúc rồi cười hắc hắc nói tiếp “Nơi đây có nhiều hung thú, ai lại dễ ý đến bốn tên đệ tử ngoại viện như các ngươi!”

Câu nói này, khiến nắm tay của ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Mặc Thần Dương nhất thời siết chặt. Bọn chúng thật sự có sát ý. Đạo Viện không phải là một nơi chính khí lẫm liệt, danh chấn Bắc Cảnh sao. Tình huống này, khiến bốn người nhất thời thất vọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Quỷ Ảnh Thủ

Lý Nhược Phàm nhìn về phía đám đệ tử nội viện, trong lòng âm thầm than không ổn.

Nàng đến Đạo Viện là trốn Bách Hoa Cốc đến đây tu luyện. Nàng không muốn nhân duyên bản thân lệ thuộc vào sự sắp đặt của các vị trưởng bối Bách Hoa Cốc. Nàng muốn con đường phía trước, dù có chông gai trước mắt, vẫn do nàng tự quyết định. Chứ không lệ thuộc vào người khác.

Có trách là thế lực Bách Hoa Cốc yếu hơn Bách Vực Kiểm Môn, để rồi bọn trưởng bối dùng mối hôn sự để thắt chặt quan hệ. Để Bách Vực Kiểm Môn không có lý do đánh vào Bách Hoa Cốc.

Nếu ngày đó đến, Bách Hoa Cốc chắc chắn sẽ không còn tồn tại ở Bắc Cảnh. Phụ thân, mẫu thân nàng nhiều lần tìm đến Thiên Sư Đường cầu cứu nhưng đều không thể đến được nơi đó. Trên đường đi toàn bộ đều bị diệt sát, không lưu lại dấu vết nào.

Bách Hoa Cốc hầu như rơi vào tuyệt vọng, nên chỉ còn một cách là cầu thân để mong muốn sự tồn tại lâu dài hơn. Phụ mẫu nàng cũng không có cách nào khác, đành đáp ứng việc cầu thân để giữ gìn cơ nghiệp tổ tiên truyền lại.

Nhưng nàng không đồng ý, lén bỏ nhà tìm đến Đạo Viện. Nàng nghe danh tiếng Đạo Viện từ xưa đến nay là chính nghĩa, đại diện chống lại cái ác trong thiên hạ. Mặc dù chỉ là một chi viện nhỏ nhưng các thế lực lớn không hề dám bèn mảng tới. Tỷ như Bách Vực Kiểm Môn, thách bọn chúng tìm đến, cũng không dám xâm nhập Đạo Viện.

Điều này nói lên Đạo Viện có ẩn tình bên trong.

Nàng tìm đến Đạo Viện với hy vọng tu luyện có một thân bản lĩnh sẽ trở về gánh vác chuyện Bách Hoa Cốc. Không ngờ, chỉ mới bắt đầu đã gặp trắc trở.

Đạo Viện vẫn tồn tại áp bức, vẫn là mạnh được yếu thua. Chẳng lẽ chính khí thực sự chỉ là một loại hy vọng mà thôi sao.

Nàng tay cầm chặt trường kiếm, mũi kiếm chỉ về hướng Lưu Hạng với nét mặt kiên quyết nói “Cho dù đánh không lại, ta vẫn phải đánh. Ta không muốn dựa lưng ai, cũng không muốn làm đạo lý của một tên ức hiếp yếu nhân như ngươi!”

Lời nàng nói ra, sắc mặt Lưu Hạng trở nên băng lãnh. Hắn nở một nụ cười chứa đựng sự thêm khát nói “Ngươi tưởng, ngươi chết ta sẽ buông tha ngươi. Không, ta sẽ dày vò ngươi, thậm chí cho các sư đệ dày vò ngươi!”

Lời Lưu Hạng vừa nói xong, nhất thời Hoàng Mập nổi giận, hắn bản thân yếu đuối nhưng không nhẫn nhịn được lời lẽ thô tục đó. Âu Dương Sinh cũng siết chặt cán thương. Hai người đã sẵn sàng đứng về phe Lý Nhược Phàm chống lại.

Lý Nhược Phàm nhìn hai vị bằng hữu không sợ cường nhân, trong lòng có một sự an ủi. Ít ra bằng hữu vẫn là đáng trân trọng.

Nàng nhìn ba vị bằng hữu đang ở vào tư thế chiến đấu. Nàng mỉm cười nói “Sau việc này, tiểu muội không còn là Lý Nhược Phàm mà chân chính tên tiểu muội là Lý Nhược Băng. n tình này, tiểu muội sẽ không bao giờ quên!”

Nói xong, nàng cầm trường kiếm lao về phía Lưu Hạng giống như là lấy trứng chọi đá, như con thiêu thân lao vào đồng lửa.

Mặc Thần Dương nắm tay nàng lại, sắc mặt hắn không biểu hiện cảm xúc nào. Hắn nói “Việc này, Lý Nhược Băng sư muội ở phía sau, chuyện còn lại để bọn nam nhân ta gánh vác!”

Lời Mặc Thần Dương nói xong khiến Hoàng Mập cùng Âu Dương Sinh như được tiếp thêm lửa, hai người nhanh chóng tiến về trước. Cả ba đứng ngang hàng.

Hoàng Mập cười ha ha nói “Ta cũng khai thật, ta là Hoàng Thế Đạo, đại hoàng tử hoàng thành ở Thượng Thiên. Cũng trốn nhà đến đây tu luyện. Sau chuyện này, bốn người chúng ta là hảo bằng hữu!”

Lưu Hạng nhìn động thái của ba tên đệ tử ngoại viện trước mặt. Hắn cười như muốn rớt nước mắt. Bọn chúng chỉ mới vào Đạo Viện, hai tên Khai Mạch, một tên chỉ mới luyện khí mà lại đối đầu với hắn. Hắn chỉ cần nghĩ cũng không thể nào nhịn được cười.

Hắn phát tay một cái, mười hai tên đồng bạn tay cầm trường kiếm vây lấy bốn người. Lúc này ngoài đối kháng ra không có con đường rút lui.

Mười hai tên đều sử dụng Cơ Sở Kiểm Pháp vây lấy bốn người, mười hai mũi kiếm áp sát vào, không cho một kẻ hèn nào.

Hoàng Mập cùng Âu Dương Sinh một kiếm một thương đánh ra ngoài, phá thế trận nhưng hai người đều bị đánh ngược trở về.

Hoàng Mập căn cơ vững chắc, nhưng vẫn là một tên mới Luyện Khí nên bản thân vẫn không có quá nhiều tác dụng.

Trường thương của Âu Dương Phong quơ một vòng, tạo ra một tàn ảnh hình vòng cung đánh dạt mười hai tên có ý định tiếp cận.

Mũi thương vô cùng linh hoạt, “Xuyên Tâm Tắt Sát Kích” của Đạo Viện được hần vận dụng vô cùng uyển chuyển không sơ hở. Mặc dù chỉ là Khai Mạch nhưng bọn chúng không dám tiếp cận.

Lưu Hạng nhìn tên ngoại viện đệ tử chỉ mới vài ngày ngắn ngủi, có thể linh hoạt thương pháp Đạo Viện linh hoạt như vậy, trong lòng sinh ra một tia ngạc nhiên.

Hần xuất trường kiếm ra, thoáng chốc đã tiếp cận Âu Dương Sinh. Một kiếm đâm tới, mũi kiếm tạo ra một loại kinh phong, khiến hai tay Âu Dương Sinh run rẩy, không thể cầm cự được, trường thương rơi ra, mũi kiếm không buông tha, tiếp tục đâm một nhát vào vai hần. Khiến hần văng về sau hai mươi trượng, đâm vào một thân cây phía sau.

Lưu Hạng thu kiếm lại, mỉm cười tán thưởng “Đệ tử ngoại viện như ngươi, chỉ vài ngày đạt được thành tựu như vậy, xem ra là một nhân tài. Đáng tiếc là quân chuyện bao đồng thì gánh hậu quả!”

Ánh mắt hần nhìn về phía Lý Nhượng Băng, hần phát tay nói “Bất kỳ nhân đó lại cho ta!”

Năm tên trong số mười hai sư đệ hần, trực tiếp lao về phía Lý Nhượng Băng muốn bắt nàng ngay lập tức.

Lý Nhượng Băng giờ mũi kiếm quét ngang một đường. Đường kiếm yếu ớt không gây ra tác dụng gì. Nàng mất thân bằng ngã về sau.

Mặc Thần Dương ở phía sau, tiến tới đỡ lấy nàng. Hần tiện tay chộp lấy thanh kiếm trong tay nàng, quơ một đường, đường kiếm bình thường nhưng tạo ra một lưu quang có màu xích sắc. Một kiếm đẩy lùi năm tên nội môn đệ tử.

Bản lĩnh này khiến Hoàng Mập cùng Âu Dương Sinh bất ngờ. Hần không phải Khai Mạch sao, vì sao lại mạnh như vậy.

Lưu Hạng nhíu mày, hần không nghĩ một con kiến lại có khả năng làm năm tên Nhị Phẩm lùi về sau. Tên này ẩn giấu sâu như vậy, đây chắc chắn là có mờ ám.

Mũi kiếm hần chỉ về phía Mặc Thần Dương nói “Ngươi chết chắc!”

Mặc Thần Dương mỉm cười “Các ngươi không một ai thoát khỏi đây!”

Sắc mặt hần ngưng trọng, cánh tay trái hần duỗi thẳng ra, từ từ biến đổi thành một cánh tay quý. Đây chính là bí mật của hần, “Quý Ảnh Thủ” chân chính như một lợi khí. Thân ảnh hần tức thời biến mất, khi xuất hiện là đã trước mặt Lưu Hạng.

Sắc mặt lưu Hạng kinh hoàng, hần dùng kiếm đâm về trước. Mặc Thần Dương nhanh chóng dùng Quý Ảnh Thủ chộp thanh trường kiếm, rồi dễ dàng bóp nát như một miếng đậu hủ.

Lưu Hạng đã cảm nhận được mùi nguy hiểm, hần bắt đầu run rẩy, giọng nói lắp bắp đe dọa “Ngươi đụng đến ta, mẫu thân ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

Hần chưa kịp buông thêm lời đe dọa nào đã bị một ngón Quý Ảnh Thủ quét qua. Hần ứ ớ không thể phát ra được âm thanh nào, chỉ thấy trời đất điên đảo. Hần ngã nghiêng sang một bên.

Mười hai tên đệ tử một bên nhìn Lưu Hạng đầu người rời nhau. Trong nhất thời sắc mặt tím tái, không còn một tí can đảm đối đầu.

Bọn chúng nhanh chóng thoái lui, rút lui về sau cầu sinh. Bọn chúng không chạy nhanh chắc chắn sẽ chết.

Mặc Thần Dương mỉm cười, thân ảnh hần một lần nữa biến mất. Lúc này mười hai tiếng kêu cầu cứu phát ra ầm ỏi, nhưng vô vọng. Trong mười hô hấp tất cả mười hai tên Nhị Phẩm, chết.

Chuyện phát sinh trước mắt quá nhanh khiến ba người Hoàng Mập, Lý Nhượng Băng và Âu Dương Sinh đứng nhìn, không thể nào nhúc nhích. Hần mạnh như vậy, nhưng vì lý do gì lại già vờ là một tân nhân, lại còn gia nhập Đạo Viện. Tên này quá biến thái.

Lý Nhượng Băng bình tĩnh lại tiến về phía trước. Nàng cảm lấy tay Mặc Thần Dương, giọng nói có một chút run rẩy “Đa tạ Mặc huynh đã giúp tiểu muội lần này. Nếu Đạo Viện truy cứu, tiểu muội sẽ đứng ra nhận lấy trách nhiệm!”

Hần nhìn nàng, giọng nói có phần vụn về lại thêm một chút sợ hãi hần. Hần nói “Nơi này có nhiều hung thú, bọn chúng có thể do hung thú sát hại...”

Hoàng Mập vẫn chưa hết bàng hoàng. Tên Mặc Thần Dương này đúng là lợi hại. Chỉ chưa đầy nửa khắc đã giải quyết sạch sẽ mười ba tên Nhị Phẩm. Việc này mà lộ ra ngoài, xem ra bốn người bọn họ chắc chắn không thoát được tội.

Âu Dương Sinh bình tĩnh, đánh giá xung quanh. Hần mới đề nghị “Việc này không phải chúng ta gây ra tai họa, mà bọn chúng tự gây nghiệt, người gây nghiệt không thể sống. Con đường tu luyện vốn nghịch thiên hành sự, xem như chúng ta phản kháng chính đáng đi”

Hần bình thường ít nói, nhưng vụ việc của Mặc Thần Dương khiến hần rung động. Bản thân hần cũng bị thương, nếu quả thật hần không ra tay, không biết chừng hậu quả sẽ như thế nào.

Bọn họ nhanh chóng dọn dẹp hiện trường, xóa bỏ mọi dấu vết giao tranh. Xem như vụ việc này do hung thú gây ra.

Một canh giờ sau, một nhóm đệ tử nội viện từ bên trong Nhị Chúng đi ra, khi nhìn thấy hiện trường là mười ba thi thể của đệ tử nội viện. Cả bọn kinh hoàng, nhanh chóng báo lên pháp hiệu. Thông báo cho Chấp Sự Đường đến giải quyết vụ việc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Chúng ta song tu đi!

Hôm sau, toàn bộ Đạo Viện truyền đi một tin tức rung động. Đó là mười ba đệ tử nội viện đã bị hung thủ sát hại. Trong đó có một đệ tử nội viện là nhi tử của thất trưởng lão Lưu Cơ. Điều này nói lên, sự việc nghiêm trọng đến mức nào.

Lý do thất trưởng lão Lưu Cơ là một nữ nhân không dễ dàng gì đối phó. Lưu Cơ trưởng lão vốn có tính bao che nhi tử mình, lần này nhi tử gặp họa sát thân. Việc này chắc chắn sẽ không yên ổn được trong một khoảng thời gian ngắn.

Lúc này trên đỉnh Huỳnh Lưu Phong, trong toà đình viện của Lưu Cơ trưởng lão.

Nàng ta ngồi giữa chính viện, xung quanh không có một bóng người nào khác ngoài một cô quan tài. Trên mặt đất vẫn còn vương vãi những đồng đồ nát bình sứ, bàn ghế thì nằm ngổn ngang khắp nơi.

Con giận này, nàng ta không thể nào chấp nhận được. Nhi tử nàng cung chiêu, luôn bao che lại chết không rõ nguyên nhân.

Nàng vỗ bàn một cái, miệng lầm bầm “Cái gì mà là hung thủ, hung thủ bên ngoài Khô Lâu Sơn có thể sát hại được con trai ta sao. Hơn mười người chết không minh bạch, lại cho là hung thủ. Đúng là hoang đường!”

Lúc này một đệ tử nội viện bên ngoài chạy vào, điều bộ có phần dè chừng. Hắn ta cũng sợ bị sư phụ mình trút con giận lên đầu. Hắn khom người, lắp bắp nói “Bẩm sư phụ, thất trưởng trưởng lão ra ngoài, không có ở Thủy Trúc Lâm. Sư thúc cũng không biết thất trưởng trưởng lão đi nơi nào!”

Nàng nghe tên đệ tử báo lại, trong lòng nổi lên một cơn cuồng nộ. Bàn tay nện xuống cái bàn, cái bàn lập tức nát vụn. Nàng ta nghiêng răng nói “Người đi thăm dò, khi có tin tức thất trưởng trưởng lão trở về, thông báo ngay cho ta. Cút đi!”

Tên đệ tử hoảng loạn, nhanh chóng rời đi. Tính khí sư phụ hắn thường ngày đã khó chịu, giờ con trai nàng ta bị sát hại, không cẩn thận sẽ bị liên lụy. Nên chẳng đệ tử nào dám đứng gần, hầu như ai cũng tạm thời tránh mặt.

Nàng nhìn ra bên ngoài, trong lòng âm thầm tính toán “Không có Càn Khôn Kính của lão già đó thì không thể nào biết được nguyên nhân nhi tử chết. Các người rảnh trốn thật kỹ cho ra, khi lão già đó về, cũng là ngày tận số của các người!”

Khô Lâu Sơn hung thủ có nhiều, đôi khi lại có vài con cùng hung cực ác thủ vãn du bên ngoài. Đệ tử nào gặp phải gặp họa sát thân, điều này cũng không phải hiếm gặp. Nên nhiều người suy đoán, chỉ có hung thủ mới gây ra được những vết thương trên người các đệ tử xấu số. Nhưng Lưu Cơ trưởng lão không tin, nàng không tin mệnh số nhi tử nàng chết yểu như vậy.

...

Ở một nơi khác, trên đỉnh Hoa Kiếm Phong.

Bên trong tiểu đình, giữa rừng Long Trảo hoa.

Hoa Lạc Đồng cầm trong tay túi càn khôn vừa lấy lại từ Bạch Vô Thiên. Nàng vẫn không quên được dòng nước mắt vô hồn từ trên khóe mắt hắn chảy xuống. Nàng không nghĩ đến vòng đeo tay, lại có một kỷ niệm khiến hắn đau thương như vậy.

Chiếc vòng đeo tay đó, nàng đặc biệt cải tạo lại vô cùng đặc biệt. Một lúc nào đó hắn sẽ biết được một vài tin tức bên trong mà nàng cố tình cài cắm vào.

Hoa Lạc Đồng không phải vô duyên vô cớ xin lại túi càn khôn. Mà túi càn khôn này vốn là của phụ thân nàng, trước khi nàng tiến hành nghi thức trưởng thành, phụ thân đã đưa cho nàng đem theo bên mình.

Nàng tự hỏi, bản thân đã có một cái túi càn khôn rồi, vì lý do gì lại bảo nàng đem theo thêm một cái bên mình. Đây chính là điều nàng mới vừa nghĩ ra, khi gặp lại “hắn”.

Nàng xuất toàn bộ vật bên trong ra, y phụ nữ hải vẫn còn nguyên trạng với vài bộ y phục tiểu ăn mày do chính nàng tự tay làm ra.

Nàng nhẹ nhàng phát tay một cái, những y phục ăn mày lập tức tiêu tán, hoàn lại thành những sợi tóc sau đó theo gió bay đi.

Nàng thì thầm “Hoàn toàn không có gì đặc biệt. Phụ thân cũng không phải thuộc loại nam nhân chu đáo, bên trong chắc hẳn có huyền cơ...”

Vừa nghĩ đến chữ “huyền cơ” Hoa Lạc Đồng hai mắt sáng lên. Nàng phóng lên phi kiếm, hướng thẳng lên ngọn núi. Nơi đó chính là một gia viên nhỏ có hòn non bộ, có cái ao nhỏ và một cái thạch bích thẳng đứng. Bên trên thạch bích thẳng đứng cao chừng hai trượng được vẽ một bàn cờ vây.

Nàng cầm túi càn khôn, tiến lại gần vị bàn cờ. Lúc này túi càn khôn có phản ứng. Trong tay nàng có một cảm giác rung động. Đây chính là dấu hiệu “khởi trận”.

Sắc mặt Hoa Lạc Đồng lúc này vô cùng rạng rỡ, suy đoán của nàng đúng.

Bàn cờ là một pháp trận trong đó đang thiếu một cái tâm trận. Nên pháp trận không khởi động được, khi túi càn khôn xuất hiện gần trận pháp, trận pháp gây ra một loại phản ứng. Điều này nói lên túi càn khôn chính là tâm trận.

Nàng âm thầm tính toán, sau đó đặt túi càn khôn vào một ô trên bàn cờ. Lúc này dư quang tỏa ra, bàn cờ xuất hiện một trận bàn. Sau đó lan tỏa ra xung quanh, trên mặt bàn cờ lúc này xuất hiện một dòng tin tức “Đến Thiên Sư Đường, tìm Cao trưởng lão”.

Dòng chữ này tồn tại được mười hô hấp, lập tức biến mất. Bàn cờ cũng tự động vỡ vụn ra.

Nàng thần thờ, sau đó vui mừng đến nỗi ôm mặt mình khóc. Trong lòng nàng lúc này xuất hiện nhiều suy đoán. Thêm vào đó là một cảm giác hoang mang, tại sao phụ thân để lại một tin tức vô cùng kín đáo như vậy. Tin tức này chỉ có nàng mới có thể nhìn được, bởi vì nói về trận pháp, ở Đạo Viện ít người biết đến.

Nàng thắc mắc là vì sao phụ thân lại không để lại tin tức cho mười ba vị trưởng lão. Không lẽ trưởng lão Đạo Viện không đáng tin cậy tưởng sao.

Trong lòng nàng lúc này tràn ngập nỗi hoang mang.

Trong vòng năm năm, nàng luôn tìm kiếm tin tức của phụ thân. Bên ngoài là một Túy Tiên Tiên Tư phế vật của Đạo Viện. Không ai để ý tới, chẳng qua chỉ là nguy trang bộ mặt thật của nàng.

Giờ đây, tin tức phụ thân để lại khiến nàng vừa mừng lại vừa lo lắng. Lo lắng về tung tích của phụ thân, không biết phụ thân còn sống hay đã chết. Tất cả dồn lại khiến tâm trí nàng nhất thời rối rắm.

Trong phút chốc, trong tâm trí nàng, “hắn” lại xuất hiện một lần nữa. Nàng lấy lại bình tĩnh, mỉm cười rồi phóng lên phi kiếm thẳng hướng đến Thủy Trúc Lâm.

Cùng lúc đó, trên mô đất bên cạnh bờ hồ ở Thủy Trúc Lâm.

Bạch Vô Thiên ngồi xếp bằng, bên cạnh là Tiểu Hắc ngồi bảo hộ.

Hắn để tâm vô tạp niệm tu luyện Minh Lý Thiên. Xung quanh hắn, là một mảng tối đen như mực, không hề có bất kỳ dấu hiệu gì liên quan đến mình tướng. Hắn cố gắng đặt bản thân vào khoảng không gian tối tăm đó với hy vọng có thể mình tưởng được một phần thân. Nhưng hầu như là không có khả năng.

Hắn thờ ra một hơi thở khí, trên nét mặt không giấu được một vẻ thất vọng.

Hắn xuất thanh bảo kiếm mà vị sư huynh La Sung cho hắn trong trận so tài. Thanh linh khí này thuộc hàng hạ phẩm linh khí, tính ra đây là một thanh bảo kiếm có giá trị liên thành, chứ không phải là thượng phẩm bảo khí mà La Sung sư huynh đã nói. Chính vì thế mà sắc mặt La Sung sư huynh khi đó vô cùng khó coi.

Sư huynh tùy tiện lấy ra đánh cược, xem ra bản thân sư huynh không phải là một vị sư huynh nghèo. Trong người sư huynh chắc chắn không dưới một cây thượng phẩm linh khí.

Hắn hướng về hồ nước xuất ra một kiếm nằm trong một thức của Vân Du Tiên Kiếm Quyết, tên là Vân Du Tiên Thiên Kiếm. Đường kiếm cắt mặt hồ ra làm hai, ngưng đọng trong vòng mười hô hấp rồi mới sát nhập lại.

Hắn tùy ý xuất chiêu đơn giản, sức công phá chỉ giới hạn có hai thành đã như vậy. Nếu hắn dùng mười thành, xem như Thủy Trúc Lâm xong.

Hắn lại tùy hứng, xuất ra hai nghìn thanh phi kiếm.

Đây chính là hai nghìn thanh tiểu kiếm cho phụ thân hắn cho người chế tác ra. Chất liệu được làm từ mỏ thiết ở đèo Vọng Nhai kết hợp với tinh phẩm bạch kim. Nền độ sắc bén cũng như là một thanh bảo kiếm giá trị liên thành.

Hai nghìn thanh phi kiếm lượn lơ trên bầu trời, sau đó hướng một tòa núi lao xuống. Khoảng cách ước chừng năm trăm trượng.

Một tiếng “ầm” to lớn nổ ra làm rung chuyển mặt đất. Uy lực vừa rồi hắn chỉ tung ra có ba thành. Sức phá hoại đã như vậy, nếu hắn tung ra mười thành kết quả sẽ như thế nào. Không phải là sang bằng một ngọn núi dễ dàng hay sao.

Đó là lý do hắn chọn Minh Lý Thiên. Hắn muốn mình tưởng được toàn bộ sức phá hoại, sức sát thương của mười thành khi vận dụng một bộ võ kỹ. Như vậy hắn mới ước đoán được, võ kỹ đó mạnh đến mức độ nào.

Hắn trầm tư suy nghĩ một lúc, bất giác lại thất thần. Khung cảnh xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh trở lại.

Trên bầu trời, từ xa lao đến một thân ảnh nữ đệ tử đang cười một thanh phi hành kiếm.

Hôm nay, nàng lại mặc một bộ trang phục mới. Những đường vân, dây buộc tóc, tà áo bay phất phơ trước mặt hắn.

Hắn mở mắt ra nhìn thân ảnh đối diện, nàng ta hôm nay là lại khoe một vẻ đẹp mới trước mặt hắn.

Khóe miệng nàng nở ra một nụ cười, gò má ửng hồng. Nàng chậm rãi nói “Chúng ta song tu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Sắp phải rời xa

Từ khi Kiếm Hư Chân Quân mang theo Tiểu Bạch rời đi đã qua nhiều ngày, nhưng vẫn không hề có tin tức gì.

Điều này khiến Bạch Vô Thiên ngày ngày đều tu luyện bên ngoài bờ hồ, không có đến Vô Danh Động Thiên tu luyện.

Lúc này, Hoa Lạc Đồng xuất hiện, đề xuất hắn “song tu”. Đây là danh tự đối với hắn còn lạ lẫm. Mặc dù không hiểu “song tu” là gì, nhưng nhìn cử chỉ ngại ngùng của nàng ta. Hắn cũng biến ngại ngùng, giọng nói lắp bắp “Chúng ta... chúng ta có quá nóng vội không?”

Hoa Lạc Đồng sững sốt, hắn đang suy nghĩ chuyện gì thế. Nàng sau đó hiểu được chuyện hắn đang suy nghĩ, nhất thời cười ha ha.

Nàng nói “Sư đệ suy nghĩ thật đúng ý ta, đi! chúng ta song tu!”

Dứt lời, nàng đáp xuống cạnh hắn, nắm lấy tay sau đó kéo hắn lên phi kiếm. Trong chốc lát đã đến được chân núi Hoa Kiếm Phong.

Hoa Lạc Đồng theo con đường cũ đến dòng thác, sau đó băng xuyên qua đến Vô Danh Động Thiên.

Nàng đáp xuống khoảng đất trống giữa hồ nước.

Trong lòng Bạch Vô Thiên lúc này vô cùng hồi hộp, hắn trước giờ chưa từng nghĩ đến chuyện nam nữ. Chuyện song tu nhất thời hắn chưa kịp chuẩn bị, trong lòng thẳm thẳm không ổn.

Hoa Lạc Đồng sắc mặt ma mãnh, chậm chậm áp sát hắn, ép hắn vào bức tượng trung niên nhân. Khuôn mặt hắn hầu như ửng đỏ như đang say rượu. Hoa Lạc Đồng thấy vậy, không nhận được ôm bụng cười.

Nàng vừa cười vừa nói “Sư đệ đầu óc rất tầm tối nha!”

Hắn lúc này mới biết bị Hoa Lạc Đồng trêu chọc, nhưng nghĩ lại những cử chỉ thất thố đó. Hắn cảm giác như muốn đào lỗ chui xuống. Tình huống này thật mất mặt.

Hoa Lạc Đồng không trêu chọc nữa, nàng chấp tay sau lưng. Sau đó ngẫm nghĩ một lúc nói “Sắp tới ta sẽ rời Đạo Viện, tìm phụ thân!”

Hắn nhất thời ngạc nhiên “Sur tỷ đã tìm được tung tích của... phụ thân rồi?”

Phụ thân nàng phải gọi sư phụ hắn là sư thúc, tình huống này giống như hắn là sư đệ của phụ thân nàng. Nhất thời hắn không biết phải làm sao gọi, chỉ đành dùng “phụ thân” nàng thay thế.

Hoa Lạc Đồng nói tiếp “Ta vừa nhận được tin tức liên quan đến phụ thân. Nên cần phải rời Đạo Viện. Thời gian không biết được bao lâu, nên ta phải khảo hạch làm trưởng lão thay thế phụ thân. Như vậy mới có thể danh chính ngôn thuận rời Đạo Viện”

Nàng dừng lại một lúc, rồi nói tiếp “Cho nên, ta cần phải nâng cao tu vi trong thời gian ngắn. Cách nhanh nhất chính là... song tu!”

Hắn đáp ứng nói “Nhưng ta tu vi thấp, không chừng sẽ liên lụy sư tỷ...”

Nàng cười nói “Yên tâm, công pháp song tu là một loại phụ trợ. Giúp tu vi hai người thăng tiến. Trong chuyện này, sư đệ cũng có lợi ích không nhỏ!”

Nói rồi, nàng tìm một vị trí trống trải sau đó ngồi xuống. Hắn ngáp ngừng một lúc, cũng tiến lại ngồi xuống đối diện.

Hai tay nàng mở thủ chương hướng về phía đối diện, hắn cũng bắt chước làm theo. Hai tay đối xứng nhau, ánh mắt hắn nhìn chăm chú. Trong lòng nhất thời dao động “Tay nữ nhân nhỏ nhắn và mềm mại như vậy sao?”

Mặc dù chỉ chạm nhẹ, hắn vẫn cảm giác được, trong lòng dâng lên một ít tạp niệm.

Hoa Lạc Đồng trừng mắt nhìn hắn, hắn mới bối rối tập trung lại. Trong lòng than thở “Việc này ta chưa có quen thuộc, sư tỷ thông cảm!”

Hoa Lạc Đồng khẽ cười, chậm rãi nói “Ta truyền cho sư đệ tâm pháp, sau đó cứ vận dụng theo là được!”

Nói rồi, từ ngón tay nàng phóng xuất ra một tia linh khí xanh nhạt, nó vờn quanh hai tay hắn, sau đó đập vào mí mắt, khiến hắn giật mình.

Sau mười hô hấp, hắn hai mắt nhắm lại. Bắt đầu phối hợp với Hoa Lạc Đồng tu luyện.

Công pháp song tu là một loại công pháp phụ trợ, không phân biệt cảnh giới. Chỉ cần tâm linh hai người hợp nhất làm một, tốc độ tu luyện sẽ cao gấp mười lần theo cách tu luyện thông thường.

Đây chính là tru điểm của song tu, còn khuyết điểm chính là khi một trong hai người này sinh tạp niệm, công pháp phản phệ sẽ bị tổn thương thần hồn. Nhệ thì nằm đường thương một thời gian dài, hai là trở thành một người mất đi tri giác trở thành một người ngu ngốc.

Do đó, công pháp song tu mặc dù lợi hại, nhưng không phải ai cũng có thể phối hợp tu luyện thành công được.

Muốn song tu, hai người phải thực sự tin tưởng lẫn nhau mới dám cùng nhau tu luyện.

Lúc này xung quanh hắn là một mảnh tối đen, từ từ xuất hiện hai thân ảnh đang ngồi đối xứng nhau. Hai thân ảnh hình dáng không rõ ràng, nói đúng hơn giống như hai chiếc bóng có màu xanh nhạt. Khung cảnh này vô cùng kỳ diệu.

Bên tai hắn có giọng nói vang lên “Khoảng không gian này gọi là thức hải, hai thân ảnh đang ngồi đối xứng nhau chính là hình ảnh phản chiếu thần hồn của ta và sư đệ!”

Hoa Lạc Đồng tiếp tục nói “Việc tiếp theo cực kỳ quan trọng, sư đệ phải hợp nhất với thần hồn, khi nào thần hồn mờ mắt ra, chính là lúc thành công!”

Hắn trầm luân trong một khoảng thời gian, nhưng vẫn không thể kiểm soát được hành vi của mình. Giống như cơ thể hắn có tay chân, nhưng muốn đôi tay giờ lên, đều vô dụng, hắn điều khiển không được.

Thời gian lại trôi qua, hắn vẫn không kiểm soát được.

Đến một lúc, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng, tia sáng này giống như một sợi dây, sợi dây này to lớn, xung quanh có những sợi tơ quấn quanh.

Bên tai hắn lúc này lại xuất hiện giọng nói “Những sợi tơ đó, chính là thần thức của sư đệ. Đến giai đoạn này xem như đã thành công một nửa, kế tiếp điều khiển sợi tơ đó tiếp xúc với thần hồn”

Điều khiển sợi tơ, giống như luyện khí thành tơ. Việc này đối với hắn vô cùng đơn giản. Chẳng mấy chốc, sợi tơ đã tiếp cận và tiếp xúc với thân ảnh thần hồn.

Lúc này hắn cảm giác như bước vào một cánh cửa, khi đã hoàn toàn bước qua cánh cửa. Hai mắt hắn mờ ra, đối diện cũng là một thân ảnh mờ ra. Mặc dù thân ảnh, nét mặt không rõ ràng nhưng mái tóc dài không sai lẫn được, gần giống với Hoa Lạc Đồng.

Bàn tay hai người trong suốt, có thể nhìn thấy những đường chỉ, không ngừng trôi chảy như những sợi linh khí di động toàn thân. Hai mắt hắn khép lại một lần nữa, lần này hình ảnh trôi theo những đường kinh mạch chạy khắp toàn thân.

Hắn có thể thông qua việc này, nhìn thấu hết được con người của Hoa Lạc Đồng.

Khi dòng chảy xuống gần Đan Điền, hắn lúc này vô cùng kinh ngạc. Đan Điền của nàng ta là một khoảng không gian rộng lớn, chính giữa có một cái hồ nhưng không phải nước, mà đó là một loại nào đó cô đọng lại.

Phía trên hồ, lơ lửng một viên Kim Đan. Viên Kim Đan này to tròn, hắn không thể hình dung kích thước viên Kim Đan, bởi vì bản thân hắn lúc này còn không đo lường được trạng thái của mình.

Nếu nói như vậy, thực lực của Hoa Lạc Đồng đã Tam Phẩm, đã Kết Đan thành công. Như vậy, người nào nói nàng là Túy Tiên Tiên Tử phế vật. Người đó đúng là một tên ngu ngốc.

Hắn tiếp tục theo dòng chảy, lợi ngược lên phía trên. Dòng chảy đến phần đỉnh đầu, lúc này thì xuất hiện một đốm sáng như một cánh cửa.

Hắn không do dự, liền xuyên qua cánh cửa đó. Trước mặt hắn là một dòng thời gian, hắn lần mò theo dòng thời gian từ hiện tại giảm dần cho đến quá khứ.

Quá trình tu luyện của nàng vô cùng khắc khổ, một thân tu luyện. Công pháp nàng tu luyện cũng là Minh Lý Thiên. Nàng luôn ngồi nhìn tường vô kỷ nên không nhận ra nàng học được những gì.

Đến một thời điểm xuất hiện tình huống, tượng Thủy Nguyệt Tiên Tử truyền thừa cho nàng, sau đó thì nàng ngất xỉu nhiều ngày.

Thời gian giảm dần cho đến khi nàng bước qua truyền tống trận. Đến một thế giới, đó là Văn Lang Châu.

Hình ảnh tiếp theo chính là nàng gặp một vị thiếu niên, hai người trải qua một chuyến hành trình, có vui cũng có khổ liệt. Hai tiểu hài tử giao tranh với đại mãng rồi đến Phù Đà Sơn. Hình ảnh hiện rõ ràng trong mắt hắn, chỉ là khuôn mặt không được nhìn thấy chỉ tiết.

Về phần Hoa Lạc Đồng, nàng cũng trải qua tiếp xúc, cũng nhìn xuyên thấu được con người bên trong hắn. Nhưng trong dòng chảy thời gian của hắn đã bị phong ấn lại, không thể xuyên qua được. Nguyên do là thực lực nàng không đủ để xuyên qua, chỉ có thể nhìn thấy thời điểm hắn tỉnh dậy, sau đó nhận gia chủ Bạch gia làm phụ thân.

Trải qua hai năm tu luyện và làm nhiệm vụ Bạch gia, hắn phát triển vô cùng mạnh. Chỉ là tu vi còn quá yếu không phát huy ra được chân chính thực lực.

Khi hắn mở mắt ra một lần nữa, khung cảnh đã có màu sắc trở lại. Lúc này mồ hôi hầu như đã ước hết cả y phục. Trên mái tóc Hoa Lạc Đồng vẫn còn thấm những giọt mồ hôi.

Nàng nhìn hắn mỉm cười nói “Giai đoạn tìm hiểu vô cùng thuận lợi. Có gì hôm sau chúng ta tu luyện tiếp”

Bụng hắn lúc này kêu lên một tiếng, hắn cảm giác vô cùng đói, hầu như là đói rã rồi.

Hắn thắc mắc nói “Không phải ta mới dùng cơm sao?”

Hoa Lạc Đồng cười ha ha nói “Sư đệ nghĩ, chúng ta tu luyện bao lâu?”

Hắn nhất thời bối rối, hắn không có đếm cũng không có biện pháp đếm được thời gian.

Nàng giờ nắm ngón tay lên nói “Đã qua năm ngày rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 131: Mặc Thần Dương bí mật

Tin tức Hoa Lạc Đồng khảo hạch kế thừa vị trí thập tứ trưởng lão của Hoa Kiếm Phong nhất thời lan truyền khắp Đạo Viện, đi đâu cũng bắt gặp từng nhóm đệ tử nội viện bàn tán.

Không ai tin tưởng được, một Tủy Tiên Tử phế vật lại dám khảo hạch vị trí trưởng lão. Điều này tạo nên một trò cười trong Đạo Viện.

Hơn nữa nếu thất bại, một là đệ tử chân truyền hoặc là truyền nhân của trưởng lão đương vị chỉ có một lần cơ hội, hai là nếu không may trong quá trình khảo hạch có thể mất mạng hoặc bị tàn phế là chuyện bình thường. Trong khiêu chiến, không có việc nương tay. Một mình Hoa Lạc Đồng phải vượt qua ba chương ngại.

Điều này có nghĩa là Hoa Lạc Đồng phải đánh bại ba trong mười ba vị trưởng lão đương tại mới đủ tư cách kế thừa chức vụ trưởng lão.

Trong phút chốc, trò cười lan truyền. Mỗi khi đề cập đến vụ việc Hoa Lạc Đồng khiêu chiến ba vị trưởng lão. Người nào cũng không nhịn được cười, ai cũng mỉa mai. Tủy Tiên Tiên Tử đang cố tình tự tìm đường chết.

Trên ngọn Long Đầu Phong

Khúc Linh lung từ bên ngoài chạy vào đại điện, trong đại điện lúc này chủ vị là đại trưởng lão Đạo Tâm Chân Nhân, phía vị trí khách nhân là ba vị trưởng lão.

Lần lượt là Lam Môn Đạo Nhân diện mạo gầy gò có hai ria mép, đôi mắt khép hờ, lão chừng quân thập tam sơn phong Liên Cẩm Phong.

Vị thứ hai là Hoàng Long Đạo Nhân bên ngoài tiên phong đạo cốt, sắc mặt âm trầm, lão chừng quân thập nhị sơn phong Hoàng Long Phong.

Vị cuối cùng dáng người mập mạp, trên mặt luôn nở một nụ cười là Chu Thao Đạo Nhân chừng quân thập sơn phong Thao Lang Phong.

Đại trưởng lão tập hợp ba vị trưởng lão này đến Long Đầu Phong chủ yếu bàn về việc Hoa Lạc Đồng sẽ khiêu chiến tấn chức trưởng lão của thập tứ phong.

Khúc Linh Lung vội chạy lại bên cạnh đại trưởng lão nũng nịu “Gia gia đã biết việc Hoa Lạc Đồng khiêu chiến chức vị trưởng lão chưa?”

Đại trưởng lão nhìn đứa cháu gái nũng nịu, lão nhất thời sắc mặt giãn ra. Lão nói “Việc này gia gia và các vị sư thúc đang bàn. Lung nhi trước ra ngoài đi!”

Khúc Linh lung giật giật tay áo lão, dứt khoát nói “Lần này, tôn nhi muốn thay thế trưởng lão, khiêu chiến Hoa Lạc Đồng. Việc này, gia gia phải làm chủ!”

Đại trưởng lão sắc mặt nhất thời nghiêm túc lại “Không được, việc này Lung nhi không được hồ nháo. Việc này không thể đùa giỡn được!”

Chu Thao Đạo Nhân thấy vậy, cười ha ha nói “Việc này sư huynh không nên dựa theo quy củ. Hơn nữa Lung nhi muốn vui chơi, cứ cho Lung nhi vui chơi, sư huynh không nên để ý quy tắc quá. Cả trăm năm mới có một lần!”

Lam Môn Đạo Nhân vuốt ria mép, cười hắc hắc nói “Xem như tiểu sư đệ được một phen thông thả, sư huynh chiều Lung nhi một lần. Hơn nữa, cũng giảm bớt một áp lực cho Hoa Lạc Đồng. Thập tứ phong đã lâu rồi chưa có người chừng quân...”

Đại trưởng lão sắc mặt nhất thời khó coi. Việc này nếu làm trái quy tắc đúng là ảnh hưởng đến giới luật của Đạo Viện. Lão ngẫm nghĩ một lúc mới nói “Việc này ta không có thể tự quyết được. Nếu Lung nhi muốn, xem như gia gia sẽ gặp viện trưởng một chuyến dò ý xem sao. Nếu không được, cũng không được hờn trách gia gia, nghe chưa?”

Khúc Linh Lung gật đầu, sắc mặt hớn hờ. Việc này nàng cũng hiểu, quy tắc đúng là quy tắc. Gia gia nàng làm đại trưởng lão cũng không thể phá vỡ quy tắc. Nàng vịn lấy cánh tay đại trưởng lão nói “Vậy nhờ gia gia sắp xếp. Tôn nhi trước rồi đi!”

Nàng nói xong, liền nhanh chóng rút lui ra bên ngoài. Sắc mặt nhất thời sung sướng. Trong lòng nàng lúc này vô cùng chờ mong. Nàng chờ mong có một ngày đây vô vị sư tỷ thân thiết từ nhỏ. Nhưng không hiểu từ khi nào, chỉ cần nghe đến danh tự Hoa Lạc Đồng, nội tâm nàng vô cùng căm ghét.

Nhìn bóng dáng Khúc Linh Lung rời đi. Trong đại điện, đại trưởng lão lắc đầu thở dài “Cháu gái ngoan của ta chỉ biết ham chơi, không chịu lo tu luyện. Không biết là do ta nuông chiều dạy hư nó hay bản tính nó vốn là như vậy đây...”

Chu Thao Đạo Nhân cười nói “Sư huynh đệ tại trẻ nó chơi đùa, mới đúng độ tuổi của nó. Việc này xem như sư đệ cùng Lữ sư đệ đứng ra nhận khiêu chiến được rồi. Bất quá kẻ tình Hoa Kiếm Nhân sư đệ, chúng ta nên nương tay nhi tử của Hoa sư đệ, xem như tình đồng môn đi”

Đại trưởng lão sắc mặt âm trầm. Ai cũng biết Hoa Kiếm Nhân mất tích đã hơn năm năm. Hầu như không có bất kỳ tung tích nào.

Chính vì điều này khiến Hoa Lạc Đồng mất phương hướng, đạo tâm thất lạc không còn chuyên tâm tu luyện. Nếu không, cảnh giới của nàng ta giờ cũng đã vượt qua đám thiên tài bấy giờ. Đây có thể xem là một tổn thất của Đạo Viện.

Lão thờ dài nói “Bất quá, ta truyền các sư đệ đến đây nghị sự là vì sư huynh đưa ra thông báo là không được nương tay...”

Tin tức đạo trưởng lão vừa nói ra, ba vị sư đệ lão nhất thời kinh ngạc. Lão viện trưởng cũng quá vô tình đi.

Lam Môn Đạo Nhân nói “Viện trưởng cũng vì không muốn truyền thừa chức vị trưởng lão là một trò cười, nên mới nghiêm khắc như vậy. Việc này chúng ta cũng không nên làm cho qua loa”

Đạo trưởng lão tâm tình nhất thời thất lạc “Không biết từ khi nào, Đạo Viện lại trở nên yếu kém đến như vậy. Một đệ tử mang tiếng phế vật, lại muốn khiêu chiến tấn thăng chức vị trưởng lão...”

...

Ở một nơi khác, tại Đôn Hoàng phía đông Đạo Viện.

Bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhượng Băng và Mặc Thần Dương cùng một chỗ tu luyện.

Trải qua lần đụng độ với đệ tử nội viện, gây ra xung đột. Vì phản kháng mà Mặc Thần Dương bộc lộ thực lực đánh chết mười ba tên đệ tử nội viện, trong đó có nhi tử của thất trưởng lão Lưu Cơ Đạo Nhân.

Việc này khiến bốn người nhất thời không dám mạnh động, không dám quay trở lại Khô Lâu Sơn lịch luyện.

Xung quanh đệ tử ngoại viện truyền tai nhau nghe việc Lưu Cơ Đạo Nhân đang chờ đợi thời cơ. Nàng ta đang chờ thái thượng trưởng lão trở về dùng Càn Khôn Kính soi gọi lại hiện trường.

Một tên ngoại viện đệ tử nhiều chuyện nói “Lần này nếu quả thật có hung thủ sát hại tên Lưu Hạng kia, hung thủ lần này không thể nào yên thân được!”

Một tên khác thêm vào “Ta nghe nói pháp bảo đó lợi hại lắm. Điều này may mắn cho hung thủ. Nghe nói Lưu Cơ Đạo Nhân bản tính hung ác lắm”

Hắn nói xong, phải nhìn dáo dác xung quanh. Sở tại mặt mặt rừng. Bọn họ thảo luận thì được, mà bêu xấu trưởng lão cũng phạm vào đại tội.

Hoàng Mập nghe được những đệ tử ngoại môn khác nói chuyện. Trong lòng run lên. Bọn họ không cố ý, nhưng quả thật là tên Lưu Hạng đó đáng chết, nếu không phản kháng người chết chính là bọn họ.

Mặc Thần Dương sắc mặt băng lãnh nói “Chuyện này là do ta, nếu truy cứu, ta đứng ra chịu trách nhiệm!”

Lý Nhượng Băng trong lòng bối rối, không phải bọn chúng vì nàng thì làm sao mà phát sinh chuyện như vậy. Nguồn cơn chính là do nàng, trong lòng nàng cảm thấy khó chịu khi bằng hữu nói đứng ra chịu trách nhiệm.

Nàng dứt khoát nói “Việc này nếu quả thật lộ ra, tiểu muội sẽ không chối bỏ trách nhiệm!”

Mặc Thần Dương nhìn thấy nàng gánh trách nhiệm, hắn nhất thời sắc mặt hòa hoãn, sau đó phát lên cười “Nhưng người giết là ta!”

Ánh mắt hắn nhìn về một hướng, biểu hiện nhất thời nặng nề. Bản thân hắn ngoài mặt là nói vậy, nhưng trong lòng cũng không nghĩ đến hắn lại hành sự nông nổi như vậy. Hắn trước kia không phải là loại người thích quản chuyện bao đồng. Có lẽ từ sau khi gặp được Lý Nhượng Băng.

Gần đây, kể từ sau vụ việc ở Ngoại Chung Khô Lâu Sơn.

Mặc Thần Dương đánh giá Lý Nhượng Băng là một nữ nhi kiên cường, vì không chấp nhận vận mệnh mà đến Đạo Viện tìm con đường có thể trợ giúp Bách Hoa Cốc thoát khỏi tai kiếp.

Bản thân hắn và nàng ta có một điểm đồng cảm. Hắn vốn là thiếu chủ bị bỏ rơi của Quý Vực Ma Môn, không ai công nhận hắn.

Hắn hầu như bị cách ly với những thiếu niên đồng trang lứa. Lý do là mẫu thân hắn là một thiếu nữ bình thường ở Bắc Cảnh, còn phụ thân là môn chủ của Quý Vực Ma Môn.

Trong một lần bị ám hại, phụ thân hắn bị truyền tống đến một thôn trang. Tại đây phụ thân hắn được một nữ nhân cứu mạng, nàng ta không màng đến lai lịch đối phương thế nào vẫn bao che. Từ đó hai người nảy sinh tình cảm rồi sinh ra hắn.

Đáng tiếc, người Thiên Sư Đường tìm đến thôn trang, điều tra ra thân phận của phụ thân hắn là một môn chủ, là ma đầu ở Quý Vực. Thế là bọn họ thiết lập trận pháp bắt phụ thân hắn.

Nàng ta vì cứu phụ quân mình, đã dùng thân thể phá hủy trận pháp, thân thể hầu như là hồi yên phi diệt. Không có cách nào trùng sinh. Phụ thân mang hắn trở về Quý Vực, không lâu sau đó thì cũng qua đời vì nhớ nhung thể tử mình.

Hắn một mình trưởng thành trong sự ghẻ lạnh của các trưởng lão và bạn bè đồng lứa. Hắn không muốn là phế vật, mới gia nhập Đạo Viện.

Hắn cùng Lý Nhượng Bằng có sự đồng cảm, đó là vì sao hắn để lộ thân phận chi vi cứu lấy nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Thực Lực Chân Chính của Hoa Lạc Đồng

Những ngày này trong Vô Danh Động Thiên.

Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng không ngừng tu luyện.

Công pháp song tu là một loại công pháp phụ trợ, có thể đẩy nhanh quá trình tu luyện, cũng như củng cố căn cơ vững chắc. Nó giống như một bàn tay, nâng đỡ tránh công pháp tu luyện vỡ vụn.

Như Bạch Vô Thiên, hắn Khai Mạch thành công, bước tiếp theo là Trúc Cơ. Con đường Trúc Cơ không phải là một con đường ngắn, cũng không phải là con đường dài. Vấn đề nằm ở căn cơ. Muốn thành công Trúc Cơ, trước căn cơ vững chắc để có thể thúc đẩy linh khí tinh thuần hóa lỏng, cô đọng lại thành Linh Hồ, như vậy quá trình Trúc Cơ mới thành công được.

Quá trình cô đọng lại linh khí tinh thuần thành Linh Hồ, là một quá trình vô cùng khó khăn. Người không có tư chất tốt, phải mất năm năm, mười năm mới hoàn thành là việc vô cùng bình thường.

Thường tu sĩ tu luyện quá trình này muốn căn cơ vững chắc, phải luyện nhục thân, rèn gân cốt. Kết hợp thêm Khai Mạch Đan mới có thể nghĩ đến tấn thăng Nhị Phẩm. Nếu không, nhẹ thì dừng lại vĩnh viễn ở Trúc Cơ, con đường Kết Đan sau này đừng mong nghĩ đến. Nặng thì tâu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết.

Tương truyền Đạo Sĩ Kết Đan, Đạo Nhân Kết Anh, Chân Nhân Hóa Thần đều có sát chiêu mạnh nhất. Đó là bạo thể hay còn gọi là “đồng quy vu tận”. Đây là điều không ai mong muốn nhất, nhưng khi không còn đường nào khác. Những người này sẵn sàng bạo thể, sinh ra uy lực sát địch vượt cấp. Cuối cùng là hội yếu phi diệt, khó có con đường trùng sinh.

Do đó, giai đoạn tấn cấp Trúc Cơ tu sĩ nào cũng phải tu luyện các loại võ kỹ, công pháp luyện nhục, rèn gân cốt. Đây là một bước chuẩn bị, tu sĩ nào cũng phải tuân theo.

Lúc này, Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng ngồi xếp bằng đối xứng. Hai tay đối xứng nhau để tinh thần vô tạp niệm.

Bước tiếp xúc, kết nối trước đó diễn ra vô cùng thuận lợi. Cả hai hầu như tương thông, thấu triệt lẫn nhau. Từng ý niệm, cảm xúc hầu như là đồng bộ.

Vàng quang mang bao trùm hai người như một lớp màng mỏng bao khóa xung quanh.

Trước đó thức hải của hai người, là một mảng tối đen, giờ đã có màu sắc, màu xanh của một đồng cỏ. Xung quanh tĩnh lặng, không có bất kỳ một tiếng động.

Cho đến khi bên tai Bạch Vô Thiên nghe một âm thanh, âm thanh như một giọt nước rơi xuống và vào mặt hồ. Lúc này hai mắt hắn mới mở to ra, nhìn thẳng vào Hoa Lạc Đồng.

Hắn trải qua hơn mười ngày song tu, đã thành công cô đọng lại được một giọt linh thủy. Mặc dù vẫn còn một khoảng thời gian phía trước hắn cần cố gắng. Nhưng tốc độ này quả là phi thường.

Hoa Lạc Đồng phản ứng, cũng mở mắt ra. Sắc mặt nàng vô cùng hồng hào, miệng không hề mở ra nhưng hắn vẫn nghe được tiếng nói nàng rõ ràng “Quá trình này giống như sự đi theo một thói quen trước đó của ta nên sự đi mới nhanh chóng linh ngộ được. Nếu là người khác, không phải một hai năm là có thể...”

Việc này giống như Hoa Lạc Đồng đã vẽ sẵn con đường, hắn chỉ cần kiên trì đi đến, sớm muộn cũng Trúc Cơ.

Riêng bản thân nàng, đang chuẩn bị Kết Anh, chuẩn bị tấn cấp Tứ Phẩm. Công pháp song tu giúp nàng gia trị vòng tuần hoàn của linh khí. Thần thức nàng lúc này tách ra từng sợi tơ nhỏ bao vây xung quanh Kim Đan rồi xoay vòng liên tục không ngừng. Giống những sợi thần thức đang cố gắng bảo mồn Kim Đan.

Cho đến khi một sợi thần thức có thể xâm nhập vào Kim Đan, cũng là lúc giai đoạn Kết Anh bắt đầu. Xem như đã thành công được một phần hai chặng đường.

Toàn bộ quá trình diễn ra đều xuất hiện trong mắt Bạch Vô Thiên. Hắn cùng nàng đang ở vào trạng thái tâm ý tương thông. Bất kỳ ý nghĩ hay hình ảnh trong mắt, cả hai đều có thể cùng nhau thấu triệt.

Đến ngày thứ hai mươi, một sợi thần thức tiến nhập vào viên Kim Đan, những sợi thần thức khác tản ra. Kim Đan tỏa ra một vàng hào quang màu vàng óng, bao khóa lấy viên Kim Đan. Giai đoạn biến hóa bắt đầu.

Mười ngày tiếp theo đó. Kim Đan đã dài ra, phân ra phần đầu và tứ chi. Hình dạng giống như một hình nhân.

Thêm hai mươi ngày nữa trôi qua, ngũ quan mới phân ra rõ ràng. Chân chính biến hóa thành Nguyên Anh tỏa ra một hào quang rực rỡ, hào quang bộc phát ra bên ngoài, gây ra một dư chấn khiến hồ nước phải gợn lên từng cơn sóng liên tục.

Tiếp theo đó, khắp người Hoa Lạc Đồng phủ lên một ánh vàng kim, từ từ tiêu tán.

Nàng chân chính tấn cấp thành công Tứ Phẩm Nguyên Anh.

Nàng mở mắt ra, sắc mặt không giấu được một vẻ xúc động. Nàng nhắm mắt một lần nữa để cảm nhận không khí xung quanh, lúc này mọi thứ đã khác xa lúc trước. Khả năng cảm ngộ đã tăng lên một bậc, thể chất, linh hồn, tu vi đều tăng lên. Bản thân nàng cảm thấy đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Nàng mở miệng nói “Sự đi cũng thành công rồi à?”

Hắn gật đầu “Hơn hai mươi ngày trước, đã cô đọng thành linh hồ!”

Nàng tính toán thời gian, thở một hơi dài “Ta cứ nghĩ, một tháng đã thành công. Không ngờ phải mất gần hai tháng thời gian...”

Nàng quay sang nhìn hấn một lúc, nhất thời phát giác hấn có một sức hút mãnh liệt. Giống như ánh mắt sâu, có thể hút lấy mọi thứ xung quanh.

Đây chính là hiệu quả của tấn cấp sao.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói “Có thời gian, sư đệ đến Kiếm Các làm nhiệm vụ Đạo Viện nhận Phi Hành Kiếm. Giờ thì chúng ta đến Diễn Võ Trường...”

Hấn gật đầu, hấn cũng biết tu vi Trúc Cơ đã đủ điều kiện Ngự Kiếm Phi Hành.

Trước kia hấn có nghĩ qua, Ngự Kiếm Phi Hành là Ngự Kiếm Quyết điều khiển phi kiếm, nhưng sau đó hấn sai hoàn toàn. Không phải bất kỳ bảo kiếm nào cũng có thể làm phi hành kiếm được, mà phải thông qua tế luyện. Linh khí phẩm chất phải từ trung phẩm trở lên mới có thể tế luyện làm Phi Hành Kiếm.

Mà Trung Phẩm Linh Khí không phải muốn có là có được, mà phải làm nhiệm vụ Đạo Viện, thu nhặt nguyên liệu chế tạo ra nó. Như vậy, mới sở hữu được một thanh trung phẩm linh khí. Nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì phải bỏ ra một số kim tệ cực lớn mới sở hữu được.

Từ sau khi tin tức Hoa Lạc Đồng khiêu chiến trưởng lão để tấn cấp chức vị trưởng lão. Trong đó có mĩ mai, có sự mong đợi xem so tài. Bọn họ muốn nhìn xem, một Túy Tiên Tiên Từ phế vật, có thể làm được chuyện gì.

Một số khác, hậu bối của một vài trưởng lão tiêu biểu như tam trưởng lão, thất trưởng lão, thập nhất trưởng lão, thập nhị trưởng lão đều mong chờ khiêu chiến nhanh chóng kết thúc.

Kết quả bọn họ mong muốn nhất chính là Hoa Lạc Đồng, hậu bối của Hoa Kiếm Nhân sớm nhận thất bại thảm hại, càng thảm càng tốt. Vì nàng ta sẽ không có cơ hội thứ hai để tiếp nhận truyền thống tiếp nhận vị trí trưởng lão.

Nàng ta chỉ có một cơ hội duy nhất, nếu cơ hội này mất đi, không phải là hậu bối bọn họ có cơ hội tiếp nhận sao.

Khi đó, chỉ cần hậu bối bọn họ đủ mạnh, là đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Đứng đầu lứa thiên tài, chắc chắn sẽ có một cơ hội khiêu chiến.

Như vậy, thế lực ở Đạo Viện của bọn họ lại tăng lên đáng kể.

Số trưởng lão còn lại, thể hiện bên ngoài không mấy quan tâm đến tranh chấp trong Đạo Viện. Đạo Viện sớm đã yếu kém, danh tiếng sớm đã trụ không nổi ở Bắc Cảnh. Không biết một ngày nào đó Đạo Viện sụp đổ, giành lấy chức vị trưởng lão thì có ích lợi gì.

Lúc này trên đỉnh Chủ Phong.

Trong một tiểu viện nằm trên một mỏm đá nhô ra bên ngoài lưng chừng núi. Tiểu viện nằm cheo leo trông có vẻ dễ dàng sụp đổ bất cứ lúc nào. Xung quanh là một vài cây Sơn Tùng, vài hòn non bộ với vãn vự lượn lờ như một tiên cảnh.

Đây là nơi viện trưởng tọa lạc, cũng như bề quan tu luyện trưởng kỳ. Lão nhìn về phía xa, chân mày nhíu lên.

Miệng lầm nhảm “Đến rồi!”

Lão phát tay một cái liền xuất hiện một dư chấn. Dư chấn bộc phát lao thẳng ra chính điện của ngọn Chủ Phong. Một đệ tử canh giữ chuông ở Tháp Linh Lung nhận ra ba động của lão viện trưởng liền dùng sức đánh một hồi chuông. Hồi chuông dài, vang vọng khắp Đạo Viện.

Toàn bộ đệ tử nội viện và ngoại viện đều nghe thấy.

Trưởng lão của mười ba ngọn sơn phong đều nghe thấy.

Nhất thời, không khí Đạo Viện sôi nổi hẳn lên.

Đây chính là dấu hiệu, khiêu chiến vị trí trưởng lão sắp bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Nếu ta không có năng lực, sẽ không đứng đây!

Tiếng chuông kéo dài từ ngọn Chủ Phong vang dội khắp nơi. Đây chính là thông báo đại sự sắp diễn ra.

Tất cả đệ tử nội viện, ngoại viện đều tập trung về Diễn Võ Trường. Bởi vì trước đó, đã có tin tức loan truyền việc hậu bối của thập tứ trưởng lão khảo hạch chức vị trưởng lão. Mặc dù biết trước kết quả, nhưng không ai muốn bỏ qua đại sự lần này, ít ra bọn họ muốn nhìn Túy Tiên Tiên Từ thảm bại cỡ nào.

Trên không trung, lúc này xuất hiện một thân ảnh lão giả mặc đạo bào trắng xóa, râu tóc bạc phơ cưỡi trên một cây phát trần. Ánh mắt lão nhìn quanh một vòng, sau đó mới đi vào tiểu viện trên vị trí cao nhất của Diễn Võ Trường. Mười ba vị trưởng lão sau đó cũng lần lượt cưỡi phi kiếm tập hợp lại.

Đệ tử nội viện tập hơn hơn năm trăm người, ngoại viện gần ba nghìn nghìn người, nhất thời Diễn Võ Trường trở nên đông đúc. Lâu lắm rồi mới có một dịp đông đủ như vậy, đặc biệt là có sự xuất hiện của lão viện trưởng.

Có nhiều đệ tử nội viện, thậm chí còn chưa bao giờ gặp qua chân dung thật của viện trưởng Đạo Viện.

Lúc này, thân ảnh của Hoa Lạc Đồng cùng Bạch Vô Thiên cưỡi phi kiếm tiến đến Diễn Võ Trường.

Bên dưới, chúng nữ đệ tử đều vô cùng hâm mộ Hoa Lạc Đồng. Vì người đi cùng là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão. Vai vế không phải dạng vừa ở Đạo Viện. Mặc dù Hoa Lạc Đồng vốn xuất thân là người Đạo Viện.

Đây chính là một sự kính trọng lộ rõ ra bên ngoài.

Bạch Vô Thiên phóng xuống dãy hành lang hình vòng cung dành cho đệ tử nội viện. Hắn xuất hiện khiến nhiều ánh mắt nữ đệ tử nội viện nhìn đắm đuối. Hắn ngoài thân phận là đệ tử chân truyền, diện mạo bên ngoài cũng rất cuốn hút. Nữ đệ tử nào có thể thoát khỏi sự mê hoặc đó.

Trong đó Khúc Linh Lung nhìn hắn, khóe miệng nhếch lên khinh thường. Lúc đầu, nàng còn ý định tiếp cận hắn, thậm chí là tìm cách thân cận hắn. Giờ nhìn cử chỉ hắn cùng Hoa Lạc Đồng, chắc chắn đã là một đôi đạo侶. Mục tiêu của nàng giờ là hướng đến hạ nhục Hoa Lạc Đồng trước mặt nhiều người, từ đó sẽ chân chính theo đuổi con đường kế thừa vị trí trưởng lão.

Hoa Lạc Đồng đáp xuống lối đài, xung quanh đã có vô số ánh mắt nhìn về phía nàng.

Đại trưởng lão từ trong tiểu viện bước ra bên ngoài. Lão chậm rãi nói “Đệ tử nội viện cũng là hậu nhân của thập tứ trưởng lão. Hôm nay tiếp nhận khảo hạch tiếp nhận chức vụ trưởng lão”

Đại trưởng lão nhìn về phía thập tứ trưởng lão cùng thập nhị trưởng lão. Hai vị trưởng lão thấy vậy, cũng bước ra bên ngoài.

Phía dưới, Khúc Linh Lung cũng phi thân lên đứng bên cạnh đại trưởng lão. Tình huống phát sinh khó hiểu khiến chúng đệ tử nhất thời bàn tán sôi nổi.

Đại trưởng lão nói “Lần này sẽ do đệ tử tinh anh nội viện Khúc Linh Lung, cùng hai vị trưởng lão đứng ra khảo hạch”

Chúng đệ tử bên dưới lúc này mới vỡ lẽ. Điều này cũng không quan trọng, thực lực của Túy Tiên Tiên Tử ai cũng biết. Trong năm năm, không hề tu luyện, cảnh giới nếu so với đệ tử ngoại viện chỉ hơn một chút. Chỉ cần một cái lật tay của Khúc Linh Lung, Túy Tiên Tiên Tử dễ dàng bị nghiền ép.

Số người ủng hộ Khúc Linh Lung toàn bộ đều là đệ tử nội viện, chỉ có đệ tử ngoại viện không hiểu chuyện thì im lặng chú tâm quan sát.

Trong nhóm đệ tử ngoại viện lúc này có Hoàng Mập, u Dương Sinh, Mặc Thần Dương cùng Lý Nhược Băng. Bọn họ cũng tò mò đến xem khảo hạch. Bọn họ cũng vô cùng bất ngờ khi khí tức của Bạch Vô Thiên đã khác trước, như biến thành một người khác.

Bạch Vô Thiên cũng chú ý nhóm bằng hữu tiếp xúc trước đó, hắn cũng gật đầu chào hỏi. Điều này khiến Hoàng Mập nhất thời vui vẻ.

Trên lối đài, Hoa Lạc Đồng sắc mặt băng lãnh không biểu lộ ra cảm xúc nào. Tư thế nàng lúc này như thể đang đối đầu với toàn bộ Đạo Viện. Hàng nghìn ánh mắt nhìn nàng, không một chút nào thiện cảm. Ai cũng muốn nàng nhanh chóng thua cuộc.

Đại trưởng lão xem xét thời gian, lão nói “Chỉ cần thông qua ba chặng khiêu chiến, xem như chân chính vượt qua khảo hạch. Hoa Lạc Đồng chính là trưởng lão thứ mười bốn của Đạo Viện. Nếu thất bại một trong ba vòng, xem như là không vượt qua khảo hạch. Từ đây về sau, mất đi tư cách khảo hạch vị trí trưởng lão”

Hoa Lạc Đồng khom người, chấp tay nói “Đệ tử đã hiểu!”

Đại trưởng lão gật đầu, phất tay một cái. Xung quanh lối đài, khuôn viên chừng một trăm trượng xuất hiện một bức tường ánh sáng. Đây chính là pháp trận phòng ngự. Pháp trận này được khởi động khi có những đại năng so đấu. Đây chính là ngăn ngừa tổn thất do trận chiến gây ra.

Lão nói “Trận đầu tiên sẽ do Khúc Linh Lung đảm nhận khảo hạch!”

Khúc Linh Lung nghe đến tên mình, khóe miệng nàng nhếch lên. Nàng rất muốn chân chính ngược vị sư tỷ thân thiết trước nhiều người từ lâu. Một phần vì chuyện tốt nào sư tỷ nàng cũng chiếm hết. Từ việc tu luyện được phụ thân thương yêu, từ việc cơ duyên trong lần tham gia lễ trưởng thành. Tất cả chuyện tốt đều bị sư tỷ giành hết. Đó là lý do nàng trở mặt, xem Hoa Lạc Đồng như một chương ngại, một thứ gì đó đáng ghét nhất.

Hoa Lạc Đồng dừng dừng, nhìn thân ảnh sư muội thân thiết phi thân xuống. Nét mặt không hề có một tia ba động, nàng hầu như không hề để ý đến Khúc Linh Lung.

Khúc Linh Lung sắc mặt đặc ý nói “Cuối cùng sư muội cũng chân chính gặp sư tỷ ở nơi như thế này. Cơ hội này sư muội chờ rất lâu!”

Hoa Lạc Đồng bất ngờ, đối phương xem trọng nàng đến như vậy. Tình nghĩa tỷ muội không còn nhưng ít ra ai cũng có cuộc sống riêng. Không phải trong năm năm qua, sư tỷ ta luôn sống trong sự dày vò sao.

Nàng lãnh đạm nói “Sư muội có thành kiến với ta từ khi nào!”

Nàng cân nhắc một lúc, rồi nói tiếp “Không phải từ khi trở về từ U Châu trong lễ trưởng thành thất bại của sư muội chứ!”

Nàng phân nản nói tiếp “Không phải danh tiếng của sư tỷ bị sư muội hủy hoại sao?”

Lần đó, trước khi hai người đi vào truyền tống trận tham gia lễ trưởng thành. Cả hai hứa với nhau sử dụng danh tính của nhau hành sự. Cũng như là thay tên đổi họ, che giấu diện mạo.

Lần đó chỉ vì một tiểu tử con nhà thế gia trêu chọc nàng, nàng diệt toàn bộ gia hơn năm mươi người. Cuối cùng bị các thế lực U Châu truy nã. Nếu không có sự xuất hiện giải vây kịp thời của gia gia nàng là đại trưởng lão. Nàng đã thân từ đạo tiêu ở nơi đó rồi.

Khi trở về, nàng nhìn nét mặt hờn hờ, vô cùng hạnh phúc của Hoa Lạc Đồng kể lại sự việc ở Văn Lang Châu. Nhất thời lòng ghen ghét sinh ra, lòng đố kỵ bảo mòn tình nghĩa tỷ muội. Khiến mối quan hệ hai người vỡ vụn.

Giờ đây chân chính đối chiến với vị sư tỷ phế vật trên lối đài, trong lòng nàng vô cùng hả hê.

Khi nghe Hoa Lạc Đồng nhắc đến chuyện ở U Châu, nắm tay nàng siết chặt, trường kiếm xuất ra.

Thân ảnh nàng biến mất, tiếp đến chính là nhấm đến vị trí yết hầu Hoa Lạc Đồng đâm thẳng. Nàng muốn một kiếm miểu sát Hoa Lạc Đồng.

Hoa Lạc Đồng thân ảnh cũng tiêu tán, tinh linh xuất hiện sau lưng Khúc Linh Lung, một chương nhẹ nhàng lên lưng nàng. Nàng ta bị đánh văng về trước mười trượng. Sắc mặt nhất thời ngắc nhiên.

Khúc Linh Lung xoay người nhìn về phía Hoa Lạc Đồng. Sắc mặt Hoa Lạc Đồng lúc này uy nghiêm như một vị sư tỷ nghiêm khắc nhìn chăm chú nàng, khiến nàng hai chân nhất thời run nhẹ.

Khúc Linh Lung nghiêng răng, xuất ra trường kiếm, vận dụng “Xuyên Tâm Kiếm” mũi kiếm phát ra kiếm khí đâm thẳng. Hoa Lạc Đồng không trốn tránh, nàng dùng hai ngón tay kẹp lấy luồng kiếm khí, sau đó dễ dàng bóp nát.

Sắc mặt Khúc Linh Lung khó coi, trong lòng nàng lúc này đã dao động. Không phải đây là sự tỷ phé vật sao. Tại sao tu vi lại mạnh như vậy. Tay không bắt lấy kiếm khí hóa hình, không phải ý tứ là cảnh giới cao hơn nàng một bậc sao.

Chúng đệ tử nội viện cũng bắt ngờ, những vị trưởng lão quan chiến cũng bắt ngờ. Đây chính là Tủy Tiên Tiên Từ phé vật sao, tại sao khí chất bỗng chốc thay đổi lớn đến như vậy.

Đại trưởng lão nhìn về phía lão viện trưởng, sắc mặt lão viện trưởng cũng bộc lộ ra một tia hiếu kỳ. Sự việc này nằm ngoài dự liệu.

Hoa Lạc Đồng dừng dừng nói “Nếu ta không có năng lực, sẽ không đứng đây! Sư muội rút lui đi, sự tỷ ta không có nhiều thời gian!”

Câu nói này khiến Khúc Linh Lung nổi giận, bạo phát khí thế ra xung quanh. Nàng ta không bỏ cuộc, tay cầm trường kiếm lao đến muốn ăn thua đủ.

Hoa Lạc Đồng thờ dãi, tay xuất trường kiếm, kiếm này cũng là một thanh trung phẩm linh khí bình thường. Nàng chém một nhát, Khúc Linh Lung như con diều đứt dây, tùy thời bị đẩy lùi về sau hai mươi trượng. Cả người bị bắn vào lớp màng bảo vệ gây ra chấn động.

Nàng ta đứng dậy phun một ngụm máu, sau đó ngã về sau bất tỉnh.

Toàn trường nhất thời im lặng. Bọn họ không phải đến xem Hoa Lạc Đồng bị ngược sao. Tình huống phát sinh trước mắt là như thế nào.

Sau một hồi im lặng vì bất ngờ, chúng đệ tử mới bắt đầu bàn tán sôi nổi về thực lực thật sự của Hoa Lạc Đồng. Trước giờ nàng ta ẩn giấu quá sâu đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 134: Băng thiên liệt địa quyết

Đại trưởng lão nhú mày, lão không nghĩ đến tình huống phát sinh ngoài dự đoán. Tôn nữ của lão dễ dàng bị ngược, chân chính bị Hoa Lạc Đồng nghiền ép.

Lão đưa ánh mắt về phía thập trưởng lão Chu Thao Đạo Nhân.

Chu Thao Đạo Nhân thấy vậy, cười híp mắt phi thân xuống giữa lối đài. Khi thân ảnh lão vừa xuất hiện, dư chấn lan tỏa ra xung quanh. Tạo ra một loại áp lực không nhỏ.

Sắc mặt tươi cười của lão khiến sát khí đều bị che lấp. Lão chậm rãi nói “Không cần phải giả vờ ngây thơ với ta. Bộc lộ ra thực lực chân chính đi”

Hoa Lạc Đồng ngây người. Đúng là không thể che giấu thực lực trước mặt các vị trưởng lão.

Nàng nhẹ nhàng giải cảm, phá phong bế. Khí tức Tam Phẩm Kết Đan bạo phát đi ra, linh khí tinh thuần thoát ẩn thoát hiện lan tỏa ra xung quanh. Đây chính là khí tức của một vị Đạo Nhân. Cấp bậc tu vi này, chân chính ngang bằng với một vị trưởng lão.

Khúc Linh Lung lúc này đã tỉnh lại. Nàng ta biết được tu vi thật sự của Hoa Lạc Đồng, trong phút chốc miệng nàng không khép lại được. Nàng ta không phải phé vật, mà luôn âm thầm tu luyện. Với cấp bậc tu vi này, không phải một phé vật có thể đạt tới được. Trong lòng nàng bất giác không còn một tí ý nghĩ sẽ rửa mối nhục này nữa. Vì bản thân nàng, còn xa mới có thể tấn cấp Tam Phẩm.

Chu Thao Đạo Nhân gật đầu, sau đó từ tốn nói “Làm một trưởng bối, ta sẽ nhường ngươi ba chiêu!”

Hoa Lạc Đồng xua tay nói “Sư thúc không cần khách khí, trực tiếp dốc toàn lực là được. Văn bối có thể ứng phó được”

Chu Thao Đạo Nhân gật đầu tán thưởng, sau đó bàn tay xòe ra. Ba quả hóa cầu to lớn xuất hiện, lơ lửng trên không. Đây là chiêu thức thứ ba của Không Hóa Thuật “Tam Hóa Phong Sát”.

Chu Thao Đạo Nhân tu luyện công pháp “Ngũ Hành Bất Biến”, đến cảnh giới Tam Phẩm thì sinh ra Hóa Chúng. Hóa Chúng do tu luyện công pháp mạnh hơn gấp nhiều lần so với người bình thường có thiên sinh Hóa Chúng.

Trong lúc nhất thời chúng đệ tử nội viện, ngoại viện mở rộng tầm mắt. Bọn họ rất lâu rồi mới được chứng kiến năng lực của Thập trưởng lão.

Đối với chúng đệ tử tu luyện “Ngũ Hành Bất Biến” đây chính là cơ hội ngàn năm có một. Một cơ hội chứng kiến sư thúc biểu diễn hóa công.

Chu Thao Đạo Nhân điểm ngón tay về trước, tức thì ba quả hóa cầu phóng về phía Hoa Lạc Đồng với tốc độ cực kỳ nhanh. Sức ép vô cùng khủng bố, mặc dù có lớp phòng hộ nhưng chúng đệ tử hai bên vẫn cảm nhận được hơi nóng đánh vào mặt.

Hoa Lạc Đồng không trực tiếp chống đỡ, mà vận dụng “Hư Không Bộ” tránh né những quả hóa cầu. Ba quả hóa cầu trượt mục tiêu, đánh vào lớp phòng ngự tạo ra dư chấn, gây ra ba tiếng nổ cực lớn.

Chu Thao Đạo Nhân tiếp tục phóng xuất “Truy Phong Hóa” liên tục tấn công, khiến cước bộ của Hoa Lạc Đồng không ngừng di chuyển. Cho đến khi nàng áp sát Chu Thao Đạo Nhân, một nhát chém thình lình bộc phát khiến lão như rồng mây né sang một bên.

Lão né tránh nhưng thực ra vẫn còn lưu lại một tàn ảnh, cảnh tượng như thế nhát chém đó cắt đứt thân ảnh lão ra làm hai khiến toàn trường kinh hô.

Lão xuất hiện cách vị trí trước đó chừng năm mươi trượng, nét mặt vẫn nở một nụ cười, không hề tỏ ra giận dữ.

Lão không cười nữa, ngón tay điểm hướng lên trời. Mặt đất bắt đầu nứt nẻ rồi phóng xuất lên một loạt hóa cầu kích thước chừng ba xích. Đây chính là “Địa Hóa Trận” thức thứ ba của Không Hóa Thuật. Những quả hóa cầu bắn lên từ dưới mặt đất khiến Hoa Lạc Đồng khó phòng bị. Nàng bị một quả hóa cầu hất lên không trung.

Chu Thao Đạo Nhân không bỏ qua cơ hội, hai tay đối xứng. Miệng niệm pháp quyết, sau đó điểm về phía Hoa Lạc Đồng. Đây chính là chân chính sát chiêu “Hỏa Phượng Truy Hùng”. Hình ảnh một con Hỏa Phượng Hoàng xuất hiện, toàn thân phủ đầy hỏa diễm lao đến Hoa Lạc Đồng với tốc độ cực kỳ nhanh, như muốn nuốt trọn lấy nàng.

Khung cảnh này khiến bên dưới chúng đệ tử mờ to tròn đôi mắt. Tuyệt chiêu này vô cùng đẹp mắt. Hình ảnh Hoa Lạc Đồng lúc này trở nên nhỏ bé, dễ dàng bị ngọn hỏa diễm nuốt trọn.

Hoa Lạc Đồng không chút do dự, miệng niệm pháp quyết. Toàn thân nàng phút chốc tỏa ra một luồng hàn khí. Luồng hàn khí không ngừng khuếch trương ra xung quanh. Ngón tay nàng điểm về con Họa Phượng Hoàng. Từ trong ngón tay phóng xuất ra một tia hàn khí hình dạng như một mũi kiếm, mũi kiếm trong suốt xuyên thấu qua Họa Phượng Hoàng. Tức thì, thân ảnh Họa Phượng Hoàng tiêu thất, ngọn hỏa diễm cũng bị dập tắt.

Chu Thao Đạo Nhân ôm ngực, phun ra một ngụm máu. Sau đó lùi về sau hai bước chân.

Sắc mặt lão vô cùng khó coi. Lão bị trọng thương chỉ bởi một chiêu đơn giản của Hoa Lạc Đồng.

Loại hàn băng võ kỹ quá lợi hại. Từ trước đến giờ chưa có đệ tử nào tu luyện sinh ra Băng Chủng. Chiêu thức vừa rồi lão không đoán ra được tên gọi, nhưng rất lợi hại.

Bạch Vô Thiên ở phía trên nhìn thấy chiêu thức băng hàn, trong lòng sớm đoán được. Đây chính là “Băng Kiếm Khí”, tuyệt học của Thủy Nguyệt Tiên Tử. Công pháp nàng ngoài “Minh Lý Thiên” còn tu luyện thêm công pháp của Thủy Nguyệt Tiên Tử là “Băng Thiên Liệt Địa Quyết”. Công pháp chính đạo nên phóng xuất ra dễ dàng nhắm lẫn với đệ tử tu luyện “Ngũ Hành Bất Biến” sinh ra Băng Chủng.

Trên vị trí tiên trưởng, lão cũng nhường hàng chân mày vì không nghĩ đến nữ nhi của Hoa Kiếm Nhân lại lợi hại như vậy. Nàng ta đúng là ẩn giấu năng lực trong những năm qua. Đây chính là sở suất của lão.

Đại trưởng lão cùng với vài vị trưởng lão khác thì không ngừng rung động. Đây chính là Băng Chủng, không phải có thiên phú tu luyện là có thể có được. Linh căn của nàng không phải dạng tầm thường. Trong thâm tâm lão lúc này có một sự tiếc nuối, trong mấy năm qua, lão đã bỏ sót qua một thiên tài của Đạo Viện.

Chu Thao Đạo Nhân nhìn nàng một hồi, rồi phóng lên phi kiếm trở về vị trí của trưởng lão. Lão trong lòng đánh giá cực kỳ cao Hoa Lạc Đồng. Đây chính là thiên tài không sai biệt lắm.

Không đợi đại trưởng lão giới thiệu, thập nhị trưởng lão phi thân xuống lời chào. Lão tu luyện “Thiên Tâm Công”, nội lực vô cùng thâm hậu. Khí thể lão bộc phát ra xung quanh với áp lực vô cùng lớn khiến trận pháp phòng ngự rung chuyển, pháp trận lắc lư có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Lão viện trưởng ở phía trên quan sát, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Về phần đại trưởng lão, lão hai mắt sáng lên. Trong lòng nhất thời dâng lên một niềm vui “Sự đệ đột quá rồi sao?”

Khí tức thập nhị trưởng lão bộc phát ra, cảnh giới chân chính là Tứ Phẩm. Đây chính là nói lên, trong hàng ngũ trưởng lão có thêm một vị Kết Anh thành công.

Hoa Lạc Đồng lúc này đã bị khí thể của thập nhị trưởng lão áp chế hoàn toàn. Lão sắc mặt âm lãnh nói “Chuyện lần trước ngươi đối phó nữ tử ta, ta không quên. Hôm nay là cơ hội tốt để giáo huấn ngươi một lần!”

Hoa Lạc Đồng trong lòng nhất thời thờ dài. Nàng không nghĩ đến lão thù dai như vậy.

Chuyện của Lữ Kiếm Bình, người nháo sự là hẳn ta. Hẳn ta chỉ vì muốn chiếm đoạt nàng mà không từ thủ đoạn. Không giết hẳn đã là một sự nhân nhượng, da mặt lão thật sự dày như vậy.

Nàng nhón nhor nói “Việc phụ thân không quản nhi tử làm xằng làm bậy, còn oán trách vân vớ. Việc này là con đường chính đạo sư thúc đeo đuổi sao?”

Lão nhướng chân mày lên, cười hắc hắc nói “Một hậu bối, dám giáo huấn ta?”

Lão trừng mắt một cái, chân khí bộc phát tạo ra một dư chấn. Đây lùi Hoa Lạc Đồng về sau mười bước chân.

Phía đệ tử nội viện, Khúc Linh Lung nhìn tình huống, trong lòng nàng vô cùng đắc ý. Đây chính là điều nàng mong muốn, phải có người áp chế Hoa Lạc Đồng, như vậy nàng mới có thể ngồi được con ghế. Ánh mắt nàng nhìn về phía Bạch Vô Thiên. Hẳn vẫn chăm chú quan sát, sắc mặt hẳn không hề tỏ ra một chút nào lo lắng.

Nàng nhủ thầm “Một lúc nữa xem ngươi còn ung dung được nữa hay không!”

Bạch Vô Thiên không cần nhìn, vẫn có thể nhận ra ánh mắt bất thiện của Khúc Linh Lung. Nàng ta sớm đã có địch ý với hẳn cùng Hoa Lạc Đồng. Trạng cảnh này khiến nàng ta đắc ý là chuyện bình thường, nhưng chưa biết miếu nào cần miu nào đầu.

Thập nhị trưởng lão không muốn sớm kết thúc trận đấu, lão muốn dây vò Hoa Lạc Đồng một phen, nên không sử dụng sát chiêu.

Lão xuất thượng phẩm linh khí của lão ra, sau đó tùy ý chém một nhát kiếm về phía Hoa Lạc Đồng. Nàng ta vận dụng “Hư Không Bộ” nhanh chóng né tránh. Lão không buông tha, tiếp tục quơ thêm mười nhát về phía nàng, lúc này mười nhát như được bố trí thiên la địa võng bao quanh lấy nàng.

Hoa Lạc Đồng không thể tiến cũng không thoái lui được. Nàng linh hoạt vận dụng hàn khí, bao quanh lấy trưởng kiếm, chém về phía bên cạnh. Hàn khí lập tức xuất hiện, đóng băng khu vực đó. Nàng bỏ thêm một nhát, phá vỡ thế trận rồi theo đường đó thoái lui.

Khi vừa thoát thân, tóc gáy nàng dựng đứng lên. Cảm giác nguy hiểm cận kề. Nàng ngược nhìn lên, trên không trung có vô số kiếm khí hướng xuống vị trí nàng. Đây chính là sát chiêu “Vạn Kiếm Tề Phát”. Vạn kiếm tiến lên, thiên binh khóc than, không người sống sót.

Lão nhếch miệng lên nói “Xem ai có thể cứu được ngươi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 135: Thông qua

Tình huống ngàn cân treo sợi tóc, khiến không ít người cảm ghét Hoa Lạc Đồng trong lòng thống khoái.

Bạch Vô Thiên biết năng lực của Hoa Lạc Đồng không tầm thường, nhưng trong lòng vẫn tràn ngập lo lắng. Vạn Kiếm Tề Phát, nếu một loạt công kích không biết uy lực sẽ như thế nào.

Hoa Lạc Đồng không còn cách nào khác, giải cầm một lần nữa. Lúc này nàng không cần phải che giấu thực lực nữa, mà chân chính bộc lộ tu vi Tứ Phẩm ra. Khí thế nhất thời bạo phát đi ra.

Hàn khí lúc này không còn thoát ẩn thoát hiện nữa mà tỏa ra xung quanh như những luồng linh khí thông thường. Hàn khí lan tỏa đến đâu, đóng băng đến đó. Thậm chí Vạn Kiếm đang treo lơ lửng trên không cũng bị đóng băng khiến thập nhị trường lão không thể nào khu động được.

Trong lúc nhất thời, toàn cảnh trở nên lạnh lẽo.

Bạch Vô Thiên cũng không ngờ, quá trình song tu, tâm ý tương thông. Hắn có thể cảm nhận được Kim Đan nàng tỏa ra những luồng hàn khí, hàn cứ tưởng chỉ là một loại biến dị, hoặc đó là đặc tính của Kim Đan mỗi người khác nhau. Giờ đây, hắn đã hiểu công pháp nâng tu luyện vô cùng bá đạo.

Hắn trong lúc vô ý, lại nghĩ đến hai bức tượng của vị lão giả và nam trung niên. Nếu hắn có thể tiếp nhận truyền thừa của một trong hai bức tượng đó. Không biết chừng, hắn cũng có một năng lực nghịch thiên không kém Hoa Lạc Đồng.

Thập nhị trường lão biết không thể thi triển được Vạn Kiếm Tề Phát, lão phát tay một cái. Toàn bộ chiêu thức tiêu thất, khí thế của lão nhất thời thu nhỏ lại.

Hàn khí từ Hoa Lạc Đồng vẫn không ngừng tỏa ra, khiến mọi thứ xung quanh trở nên lạnh lẽo. Thậm chí hơi thở của nàng cũng trở nên lạnh lẽo.

Lão nghi ngờ nói “Công pháp ngươi tu luyện, không phải của Đạo Viện!”

Nàng dùng dung nói “Điều này không quan trọng, quan trọng vẫn bởi là người của Đạo Viện không phải sao?”

Điều này lão không thể nào bắt bẻ được. Cơ duyên của mỗi người đều khác nhau.

Nếu nói như vậy, những nhân vật đại lão trong Đạo Viện như lão viện trưởng, không có gặp gỡ cơ duyên làm sao mà trùng kích lên được Ngũ Phẩm. Thái thượng trưởng lão không có Càn Khôn Kinh chưa chắc gì đã thành công Hóa Thân. Ngay cả lão, bản thân cũng gặp cơ duyên mới thăng tiến tu vi lên hàng Tứ Phẩm.

Lão trầm mặc một hồi, cuối cùng mới nói “Ngươi ẩn giấu thật sâu, ai cũng cho rằng ngươi là một phế vật của Hoa sư đệ. Không ngờ lại đột phá đến mức độ này khiến sư thúc đây có một cái nhìn khác!”

Lão thở dài, dừng lại một lúc rồi nói tiếp “n oán chỉ từ một hiềm khích nhỏ không đáng nhắc tới. Tiếp theo, có thể đỡ được kiếm chiêu của lão, xem như ngươi có thể thông qua!”

Lão nói xong, tay cầm trường kiếm xoay một vòng như một hình bát quái. Sau đó mũi kiếm chỉ ra một bên, xung quanh thanh trường kiếm xuất hiện một hư ảnh đại kiếm bao phủ, độ dài chừng một trượng. Bề mặt hư ảnh đại kiếm, một bên đen một bên trắng, như hình âm với dương.

Lão tỏ ra đặc ý nói “Kiếm này là Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm!”

Lão vung kiếm, chém xuống một nhát. Đường kiếm không nhanh, nhưng tách không khí ra làm hai, thẳng hướng Hoa Lạc Đồng bạo phát.

Hoa Lạc Đồng nhanh chóng né tránh sang một bên. Đường kiếm chạm vào mặt đất, gây ra một dư chấn khủng bố, đẩy nàng lùi sang một bên. Lốp phòng ngự lời dài bị cắt ra làm hai. Uy lực khiến toàn trường rung động, mãnh liệt rung động.

Lão viện trưởng thấy vậy, tay cầm phát trần, phát một cái. Lốp phòng ngự được gia cố, vết cắt tự động hàn gắn lại.

Hoa Lạc Đồng căng thẳng. Sau đó nhắm mắt lại mình tưởng chiêu thức nàng chưa học qua của Thủy Nguyệt Tiên Từ. Đó là một chiêu thức mô phỏng một thanh thần khí tên là “Thủy Nguyệt Tiên Thiên Kiếm” uy lực thế nào nàng chưa dùng qua, nhưng khi bước vào Tứ Phẩm. Nàng có thể sử dụng được. Bởi vì chiêu thức này có hạn chế tu vi. Dưới Tứ Phẩm không thể thi triển được.

Hoa Lạc Đồng một tay cầm trường kiếm đề ngang trước mắt, tay còn lại vận dụng hàn khí, vuốt lấy thanh trường kiếm. Trong phút chốc, xung quanh trường kiếm phủ lên một lớp hàn khí, có luồng dạ quang màu thiên thanh lấp lánh.

Nàng cũng không che giấu, nói “Kiếm này là Thủy Nguyệt Tiên Thiên Kiếm!”

Lời này vừa nói ra, lão viện trưởng nhồm đậy. Sắc mặt vô cùng kinh ngạc. Danh từ “Thủy Nguyệt” khiến lão tâm thần rung động. Nếu lão không có đoán sai, đó chính là “Thủy Nguyệt Tiên Từ” chủ nhân của Thủy Nguyệt Động Thiên.

Truyền thuyết kể lại, nàng và tổ sư của Đạo Viện bấy giờ là Thiên Đạo Thần Tông có giao tình rất tốt. Nhưng không hiểu vì sao, tổ sư cùng nàng mất tích. Từ đó Thiên Đạo Thần Tông yếu kém rồi bị giáng cấp. Trở thành một Chi Viện ở Bắc Cảnh Hạ Thiên.

Đây chính là một bí mật, không phải ai cũng có thể biết được. Nếu không phải lão là viện trưởng. Bí mật này sẽ không ai biết được. Trong mật thất của ngọn Chu Phong có nhiều thư tịch liên quan. Thậm chí là một Tầng Thư Các bị phong ấn, không có cách nào giải phong. Nếu không, lão tin rằng công pháp và võ kỹ bên trong có thể chấn hưng lại được Đạo Viện. Đạo Viện có thể đường đường chính chính trở về vị trí vốn có của nó.

Bên dưới lời dài, thập nhị trường lão nhìn thanh kiếm tỏa ra hàn khí trong tay Hoa Lạc Đồng. Lão không xem thường mà bỏ thêm một nhát kiếm về hướng Hoa Lạc Đồng. Hoa Lạc Đồng không né tránh, tay cầm trường kiếm gạt ngang một bên. Kiếm khí của lão dễ dàng bị nàng thanh trừ.

Lúc này lão mới buông lỏng, lão thở dài nói “Đến bước này, đầu cũng không còn tác dụng. Ngươi... thông qua!”

Lời thập nhị trường lão vừa thốt ra, chúng đệ tử rung động. Không ai nghĩ đến Hoa Lạc Đồng thông qua khảo hạch trưởng lão, chính thức trở thành thập tứ trường lão của Đạo Viện. Lữ trưởng lão lại không thể đánh bại Hoa Lạc Đồng. Tin tức này nhất thời không ai dám tiếp nhận.

Đại trưởng lão đứng dậy, bước ra bên ngoài tuyên bố “Hoa Lạc Đồng thành công thông qua khảo hạch. Trở thành trưởng lão thứ mười bốn của Hoa Kiếm Phong”

Lão nói xong, xuất ra một lệnh bài, sau đó lão phóng về phía Hoa Lạc Đồng.

Hoa Lạc Đồng chớp lấy, cầm trong tay lệnh bài rồi mỉm cười. Nàng chấp tay, khom người sâu bái tạ, nàng nói “Đa tạ các vị trưởng lão nương tay!”

Nói xong, nàng phóng lên phi kiếm. Sau đó lơ lửng trên không một lúc. Nàng ngẫm nghĩ, sau đó lượn lại gần Bạch Vô Thiên. Hắn không do dự phóng lên phi kiếm. Thân ảnh hai người nhanh chóng biến mất khỏi Diễn Võ Trường.

Chúng đệ tử lúc này không ngừng cảm khái. Lúc đầu còn xem thường Túy Tiên Tiên Tử, không ngờ nàng ta lại lợi hại như vậy. Ấn tượng xấu trước kia của nàng, hôm nay hoàn toàn bị xóa bỏ. Nàng ân ái quá sâu đi.

Hoàng Mập lúc này nhìn theo hướng Bạch Vô Thiên, hẳn trong lòng cảm khái “Bạch huynh đúng là tốt số, lại có một vị đạo lữ lợi hại như vậy!”

Phía trên vị trí trưởng lão. Đại trưởng lão cũng bất ngờ với kết quả này. Mặc dù lão đã công bố xong, đã cấp lệnh bài trưởng lão cho Hoa Lạc Đồng. Nhưng lão vẫn chưa tính tảo hẳn. Chuyện này giống như một giấc mơ. Nàng ta chỉ mười sáu tuổi thôi, tu vi đã đạt Tứ Phẩm. Tương lai Đạo Viện thật sự đáng chờ mong a.

Lão liếc nhìn về phía lão viện trưởng. Sắc mặt lão viện trưởng lúc này âm trầm. Không phân biệt được tâm tình lão vui hay khó chịu. Cảm xúc bên ngoài, dường như đã bị lão triệt tiêu sạch sẽ.

...

Sau khi rời khỏi Diễn Võ Trường, Hoa Lạc Đồng cùng Bạch Vô Thiên một mạch đến vườn hoa ở Hoa Kiếm Phong.

Nơi đây có thể là nơi yên bình nhất của Hoa Lạc Đồng, nên khi thông qua khảo hạch, nàng không do dự thẳng hướng đến nơi này.

Vừa đáp xuống vườn hoa, tinh thần vốn bình thường của Hoa Lạc Đồng bỗng nhiên suy sụp. Nàng ngã về trước tựa vào vai Bạch Vô Thiên.

Sắc mặt nàng lúc này tái nhợt, sinh lực hầu như bị rút cạn kiệt. Nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, sau đó gắng gượng nói “Sự đệ nhớ, tuyệt đối không để cho người khác thấy được nhược điểm của mình!”

Nàng nói xong, gục ngã lên vai hắn.

Hắn khí trước đó lạnh lẽo đã triệt tiêu không còn, giờ chỉ còn hơi nóng thoát ra từ cơ thể nàng. Hơi nóng át đi mùi hương khó chịu của Long Trảo hoa. Hắn ngồi xuống, để nàng tựa vào lòng mình. Trong lòng hắn dâng trào lên một cảm xúc. Cảm xúc này khiến hắn không thể nào bình tĩnh được.

Bàn tay hắn rút về vén sợi tóc nàng ra một bên, sau đó chăm chú nhìn đôi mắt nàng đang khép hờ. Có lúc sắc mặt nàng nhăn nhó vì sinh lực cạn kiệt, nàng gắng gượng đến bước này đã là kỳ tích.

Hắn không hiểu lắm, hắn cùng Hoa Lạc Đồng chỉ vừa gặp nhau, nhưng nàng ta dường như tin tưởng hắn tuyệt đối. Nàng cùng hắn song tu, thậm chí lúc không còn tỉnh táo, vẫn phó thác hoàn toàn vào hắn.

Có điều, cảm giác này sao lại quen thuộc đến như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Lần sau gặp lại, chúng ta kết đạo lữ đi!

Hôm sau, trên đỉnh Chủ Phong, bên ngoài tiểu viện của lão viện trưởng.

Khung cảnh xung quanh mây trắng chập trùng, trời nổi giữa khoảng không gian rộng lớn mang lại cảm giác vô cùng hùng vĩ.

Lão viện trưởng hai mắt nhắm lại, râu tóc bạc phơ tung bay trong gió, tà áo đạo bào dập dờn. Phong thái ung dung tự tại.

Lúc này, bên dưới tầng mây xuất hiện một luồng hắc vụ, thoát ần thoát hiện hướng về phía lão. Cho đến khi đám vân vụ này cách lão chừng hai trượng mới ngưng tụ ra một thân ảnh nữ nhân ước chừng hai mươi, diện mạo thanh tú, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Toàn thân khoác lên một y phục toàn thân màu đen, tà áo theo làn gió phất phơ. Phong thái mang đầy vẻ ma mị.

Nàng ta nở một nụ cười quyến rũ “Sự thúc gọi ta, có việc gì không?”

Lão viện trưởng lãnh đạm nói “Lão đây không phải sự thúc người, người không có tư cách gọi!”

Nữ nhân hắc y cười ha ha, sao đó tiến lại gần lão viện trưởng. Bàn tay uốn lượn nhanh chóng khoác lấy vai lão viện trưởng. Lão viện trưởng trừng mắt, hất nhẹ một cái khiến nàng thoái lui về sau.

Lão viện trưởng nói “Chỉ là một tiểu yêu nữ cũng dùng mị thuật với lão!”

Nàng ta không còn trêu chọc lão nữa, nàng nghiêm túc lại nói “Muốn ta theo dõi người nào?”

Lão đứng dưng nói “Bạch Vô Thiên!”

Nàng biểu lộ ra một sự ngạc nhiên, đây chẳng phải là một tên tân nhân sao. Hắn có gì đặc biệt khiến lão phải chú ý tới.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, sau đó búng tay một cái. Cả người hóa thành hắc vụ rồi đi.

Nữ nhân bí ẩn rồi đi không được bao lâu. Đại trưởng lão từ hướng chính điện của Chủ Phong cười phiếm kiếm đến.

Lão vừa gặp lão viện trưởng, chấp tay nói “Gặp qua sư huynh!”

Lão viện trưởng không do dự nói “Sự đệ tìm ta có gì không?”

Đại trưởng lão bấm bấm “Cuối cùng sự đệ đã hiểu, vì sao nữ Hoa Kiếm Nhân sự đệ khảo hạch chức vị trưởng lão. Nàng ta dự định lên đường tìm kiếm tung tích của phụ thân nàng...”

Lão viện trưởng không quay lại, biểu lộ cũng không có gì bất ngờ. Lão nói “Việc này, ta sớm đã biết. Nàng ta không vô duyên vô cớ khảo hạch chức vị trưởng lão. Chỉ có trưởng lão, mới có thể rời khỏi Đạo Viện mà không có sự ràng buộc thời gian. Chuyện này ta đã sớm đoán ra được!”

Đại trưởng lão gật đầu, sau đó lão suy nghĩ một lúc, dè dặt nói “Vừa rồi, sư đệ nhìn thấy một thân ảnh rời đi. Khí tức khá lạ lẫm!”

Lão viện trưởng nhượng hàng chân mày lên, lơ đãng nói “Việc đó không có gì quan trọng, chỉ là một tên mật thám mà thôi...”

Đại trưởng lão thấy không còn việc gì, dừng lại một lúc rồi rời đi.

Lão viện trưởng lúc này mới quay sang nhìn theo thân ảnh đại trưởng lão. Nét mặt có phần âm trầm. Lão lẩm nhẩm “Ta thật sự muốn biết, trong hồ lô của sư đệ chứa gì”

...

Cùng lúc đó, trong vườn Long Thảo Hoa trên đỉnh Hoa Kiếm Phong.

Hoa Lạc Đồng từ từ mở mắt ra, nàng phát hiện bản thân đang ở trong tiểu đình. Bên cạnh nàng, Bạch Vô Thiên đang ngồi dựa vào cột tiểu đình.

Nàng nhủ thầm “Hắn ở đây bảo hộ ta từ hôm qua đến giờ,... đúng là một tên ngốc!”

Hôm qua nàng vận dụng quá sức, sinh lực cạn kiệt. Nàng gắng gượng rời khỏi Diễn Võ Trường rồi mới buông xuôi không biết trời trăng gì. Nếu không có hắn, nàng cũng không biết phải dựa dẫm vào ai vào thời điểm đó.

Bạch Vô Thiên mở mắt ra, phát hiện Hoa Lạc Đồng tỉnh lại. Trong lúc nhất thời bốn mắt nhìn nhau.

Hắn dụi dụi mắt, sau đó tiến lại gần cầm lấy tay nàng nói “Sư tỷ đã thấy khỏe chưa?”

Hoa Lạc Đồng đứng dậy, nàng đã lâu không nhận được sự quan tâm từ một người khác. Trong lòng dâng lên một nỗi xúc động. Nàng nhìn hắn một hồi, sau đó lặng lẽ rời khỏi tiểu đình, chậm rãi ra ngoài vườn hoa.

Xung quanh phủ lên một màu huyết sắc, xen kẽ là một vài nhành hoa có màu trắng tinh khiết.

Nàng thở dài nói “Hôm sau, ta sẽ rời khỏi Đạo Viện tìm phụ thân. Có gì sư đệ tự chăm sóc bản thân, cố gắng tu luyện...”

Hắn ngạc nhiên, tiến lại gần nói “Sư tỷ phải đi sao?”

Hoa Lạc Đồng gật đầu “Ta khảo hạch chức vị trưởng lão cùng vì lý do này. Vì thời gian rời khỏi Đạo Viện không xác định được ngày về, nên... chỉ có trưởng lão mới có quyền đó. Ta cũng không phải là người ham chức vị”

Hắn đã hiểu vì sao Hoa Lạc Đồng gấp rút tu luyện, chỉ là nàng ta muốn nhanh chóng nâng cao tu vi. Chủ yếu là để khảo hạch chức vị trưởng lão. Nếu nàng ta không tính toán kỹ lưỡng. Với tu vi Tam Phẩm, rõ ràng có thể khảo hạch được, nhưng chưa chắc gì có thể vượt qua được Lữ trưởng lão.

Nàng ta suy nghĩ vô cùng chu đáo, tính toán chu toàn đến như vậy.

Trong lòng hắn nhất thời dâng lên một sự nể phục.

Hoa Lạc Đồng nhìn vẫn vô xung quanh, hai tay chấp sau lưng. Nàng chậm rãi tiến lại gần hắn. Hai ngón tay có phần rụt rè, nàng đang do dự, đang ngượng ngùng.

Hắn cảm thấy, khung cảnh lúc này có phần ngượng ngùng, bản thân cảm giác tim đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Hoa Lạc Đồng đứng đối diện hắn, khoảng cách chỉ cần một bước nhỏ cũng có thể chạm vào nhau.

Nàng áp ứng nói “Lần sau gặp lại, chúng ta... kết đạo lữ đi!”

Bạch Vô Thiên lập tức đỏ mặt, hắn không hiểu sao lại phản ứng như vậy. Cảm giác này, hắn chưa từng trải qua. Cảm giác này lạ lẫm vô cùng. Nàng giơ ngón tay, ra hiệu hắn tiến lại gần, nàng muốn nói nhỏ. Hắn cũng ngu ngơ, đưa khuôn mặt tiến sát gần.

Hoa Lạc Đồng thỉnh linh nhón gót chân, hôn lên má hắn một cái, khiến hắn lúng túng lùi lại về sau một bước.

Hoa Lạc Đồng không bỏ qua, tiến thêm một bước, sau đó chậm rãi nói “Sư đệ phải chăm chỉ tu luyện, phải Kết Anh trước hai mươi tuổi. Ta không muốn ta diện mạo mười sáu, có một đạo lữ là một nam nhân ngoài ba mươi, bốn mươi. Sư đệ không được làm ta thất vọng!”

Lời của Hoa Lạc Đồng có hai ý nghĩa, một là xác nhận lại chuyện vừa rồi nàng nói là sự thật, không phải trêu chọc hắn. Hai là Kết Anh thời điểm nào thì sẽ giữ nguyên diện mạo đó, không bao giờ già đi. Nếu hắn bốn mươi, năm mươi mới Kết Anh tức là hắn như một ông lão có đạo lữ là một tiểu cô nương diện mạo giống như hậu bối.

Hoa Lạc Đồng xoay người dự định rời đi, hắn nhanh chóng nắm lấy tay nàng ta kéo lại. Tay còn lại ghi chặt lấy bờ eo nàng, động tác này không hiểu vì sao hắn vô cùng thành thực. Hắn áp sát lấy nàng, nở một nụ cười ma mãnh “Sư tỷ vừa rồi ngược ta, ta không thể tha thứ được!”

Nói rồi, hắn hôn lên đôi môi Hoa Lạc Đồng, môi hắn áp sát nhưng trong lòng đang nhảy dựng. Hắn ở đâu lại lấy ra được can đảm như thế này. Tim hắn lúc này đập liên hồi. Hắn cũng cảm nhận, hơi thở nàng cũng đang gấp rút, có thể nàng ta cũng như hắn lúc này ngượng ngùng vô cùng.

Hắn nhìn đôi mắt Hoa Lạc Đồng khép lại, bản năng nói cho hắn biết. Hắn không thể dừng lại. Hắn một lần nữa hôn lên đôi môi nàng, cảm giác đã không còn bờ ngõ, lạc lõng nữa. Mà dự vị lan tỏa ngọt ngào. Giây phút này, đối với hắn mà nói, mãi mãi không bao giờ quên được.

Cùng lúc đó, cách vị trí hai người bọn họ một khoảng khá xa.

Trên đỉnh núi của thái thượng trưởng lão, xuất hiện một thân ảnh nữ nhân thân mặc tử sắc y, tóc cài hoa vô cùng xinh đẹp. Nàng ta đã ngoài ba mươi, nhưng mang một sắc đẹp ma mị, khiến những cảnh Tử La Lan xung quanh phải e thẹn.

Ánh mắt nàng chăm chú nhìn hai thân ảnh trong vườn Ngũ Thảo Hoa đang tình cảm. Khóe miệng nở một nụ cười “Một đôi đạo lữ trẻ thú vị!”

Thình lình, có một đoàn hắc vân từ xa xuất hiện lộ ra chân thân một nữ tử toàn thân mặc hắc y. Nàng ta quỳ xuống bái bái “Bẩm sư nương, lão viện trưởng bảo đồ đồ nhi âm thầm theo dõi một tên đệ tử là Bạch Vô Thiên...”

Đôi mắt nữ nhân từ sắc y nhất thời sáng lên, nàng chỉ về phương hướng Hoa Kiếm Phong nói “Có phải vị thiếu niên lang đó không?”

Nữ tử hắc y đưa ánh mắt về phía khu vườn Ngũ Trảo Hóa, trong đó có hai thân ảnh một nam và một nữ hôn nhau. Nàng đỏ mặt, sau đó che mắt lại ấp úng nói “Hình như là hắc, lão viện trưởng bảo đồ nhi theo sát hắc!”

Nhìn đồ nhi ngưng ngừng, nữ nhân từ sắc y lấy tay che miệng mình, nàng mỉm cười. Đồ nhi nàng đúng là vô cùng ngây thơ.

Nàng cân nhắc một hồi, sau đó chậm rãi cắn dận “Đồ nhi cứ theo sát, tốt nhất là âm thầm bảo vệ hắc!”

Hai mắt nữ tử hắc y mở to ra ngạc nhiên. Không phải sư nương cùng nhóm người đó là địch nhân hay sao. Lý do gì lại phải bảo vệ. Việc này nhất thời khiến nàng lâm vào trạng thái lúng túng.

Sư nương nàng nói tiếp “Đồ nhi cứ làm theo, không cần phải nghĩ ngợi nhiều...”

Nói rồi, nàng phát tay cho nữ đồ nhi rời đi.

Ánh mắt nàng nhìn về phía vách đá gần khóm hoa Tử La Lan. Trên đó có khắc một dòng chữ “Nghê Thanh Sơn”. Phía dưới có hình ảnh thô sơ của hai người, một nam một nữ.

Không hiểu vì lý do gì, khi nhìn thấy dòng danh tự đó, trong lòng nàng dâng lên một cảm giác lưu luyến. Cảm giác này khiến trái tim nàng nhất thời thất lại, nhưng sau đó thì trở lại bình thường.

Sắc mặt nàng trở nên băng lãnh, không biểu lộ ra cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 137: Nhiệm vụ nhận phi hành kiếm

Sau khi Hoa Lạc Đồng thành công tấn chức trưởng lão. Tin tức về nàng ta được lan truyền khắp Đạo Viện. Hành tung trước kia của nàng đều được nam đệ tử vô cùng quan tâm, thậm chí nhất thời bạo phát lên hâm mộ.

Nàng ta không phải là một phế vật, mà là một thiên tài. Trong khoảng thời gian nàng bị nhiều người khi dễ, nàng ta luôn âm thầm tu luyện, nếu không cảnh giới sẽ không tăng nhanh như vậy.

Những thiếu niên cùng thời với nàng vẫn còn kẹt lại ở cảnh giới Trúc Cơ. Cao nhất cũng là viên mãn sắp ngưng tụ ra Kim Đan. Nhưng khoảng cách ngưng tụ, không phải nói ngưng tụ là được. Cần phải có căn cơ, cần phải có đan dược phụ trợ.

Còn nàng, bạo phát một lúc tăng hai cấp bậc tu vi, thiên tài như vậy. Đạo Viện trăm năm chưa có một người.

Sau đó, tin tức nàng khảo hạch chức vị trưởng lão chủ yếu lấy quyền hạn của trưởng lão để rời khỏi Đạo Viện truyền ra. Mục tiêu nàng ta là vân du khắp nơi, nhân văn dã lạc.

Điều này khiến một vài đệ tử nội viện hiểu chuyện phản đối. Nói vậy, đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão, đạo lữ của nàng không được. Chẳng lẽ nàng ta bỏ hắc vi hắc là một tên bất lực.

Hôm sau đó thì Hoa Lạc Đồng thực sự rời khỏi Đạo Viện. Có rất nhiều đệ tử nội viện, ngoại viện nhìn thấy thân ảnh nàng cười phi hành kiếm rời khỏi Đạo Viện, chân chính rời đi.

Còn về phần Bạch Vô Thiên, hắc theo kế hoạch đến Kiếm Các tiếp nhận nhiệm vụ nhận Phi Hành Kiếm. Bởi vì Đạo Viện tài nguyên tu luyện không nhiều nên Phi Hành Kiếm không thể cấp miễn phí cho chúng đệ tử được mà phải thông qua nhiệm vụ, thu thập các nguyên liệu chế tạo để đổi lấy.

Cũng giống như thường ngày, nơi đây lúc nào cũng có nhiều đệ tử ra vào. Đây được xem như hạch tâm của Đạo Viện. Không có Kiếm Các, chúng đệ tử không thể nào tu luyện được.

Khi hắc vừa đến sân Bảo Khí Các liền thấy hai bên sân có hàng trăm đệ tử đang dùng những thanh Tinh Thiết Kiếm, Thanh Đồng Kiếm chém vào những hình nhân, mộc nhân. Bọn họ đang thí luyện linh khí cơ cấp mà bọn họ vừa nhận được từ Bảo Khí Các.

Mỗi một đệ tử đều có thể nhận một thanh Linh Khí Sơ Cấp. Nên sau khi nhận xong, người nào cũng đến sân thí luyện luyện tập vài võ kỹ. Đây như là một truyền thống của Đạo Viện.

Khi vừa nhìn thấy thân ảnh Bạch Vô Thiên, hàng trăm cặp mắt nhìn về phía hắc. Trong Đạo Viện, giờ ai cũng biết hắc là đệ tử của thái thượng trưởng lão, lại là ý trung nhân của Hoa Lạc Đồng, vị trưởng lão của thập tứ phong vừa khảo hạch thành công.

Trong lúc nhất thời, danh tiếng hắc không cần phô trương, nhiều người cũng biết đến hắc. Thậm chí có nhiều đệ tử xem hắc như đối tượng để hâm mộ, mặc dù bản lĩnh không biết như thế nào.

Sau khi tiến vào bên trong Bảo Khí Các, trao lệnh bài thân phận cho chương quản Bảo Khí Các là Ngọc Đạo Nhân. Hắc mới nhìn xung quanh bên trong Bảo Khí Các một hồi, rồi âm thầm đánh giá.

Bên trong chia ra làm năm khu vực, khu vực một là linh khí cơ cấp, loại bình khí chưa đạt tới Hạ Phẩm. Khu vực hai là hạ phẩm linh khí tiếp theo là trung phẩm rồi đến thượng phẩm linh khí. Cuối cùng là đến khu vực phi hành kiếm.

Mục Tiêu hắc đến là tiếp nhận nhiệm vụ nhận phi hành kiếm nên ánh mắt đều tập trung vào khu vực thứ năm.

Khu vực này treo lơ lửng ba thanh kiếm với hình dáng, màu sắc, kích thước đều khác nhau. Trong đó hạ phẩm phi hành kiếm là Tinh Cương Kiếm, trung phẩm phi hành kiếm là Thanh Phong Kiếm, thượng phẩm phi hành kiếm là Lưu Quang Kiếm.

Bởi vì phẩm chất khác nhau, nên nguyên liệu chế tạo cũng khác nhau. Không phải ai cũng có thể thu thập đủ nguyên liệu chế tạo phù hợp. Do đó, lời khuyên nghị của các bậc tiền bối đi trước, tu vi dưới Tam Phẩm chỉ nên chọn trung phẩm phi hành kiếm.

Hắn đánh giá thượng phẩm phi hành kiếm, đây chính là thanh phi hành kiếm mà sư tôn hắn thường xuyên sử dụng. Hắn mặc dù nhận ra nhiệm vụ thu thập nguyên liệu chế tạo thanh Lưu Quang Kiếm vô cùng khó tìm, nhưng con đường tu luyện vốn nghịch thiên hành sự, hắn cũng không quá chú ý đến độ khó của việc thu thập nguyên liệu.

Sau khi chọn loại phi hành kiếm mong muốn, hắn đến gặp Ngọc Đạo Nhân nhận nhiệm vụ.

Ngọc Đạo Nhân thấy hắn báo nhiệm vụ, trong ánh mắt nàng ta lộ ra một sự bất ngờ, có phần kinh ngạc.

Nàng ta phản nản nói “Tuổi trẻ đúng là không biết tự lượng sức mình!”

Nàng lắc đầu, sau đó đưa cho hắn một quyển thư tịch có đề “Lưu Quang Kiếm Tập Lục”. Bên trong ghi chép lại toàn bộ tin tức liên quan đến Lưu Quang Kiếm. Hắn nhìn bìa thư tịch, hai tay nhận lấy rồi khom người rời đi.

Hắn không biết, phía sau lưng luôn có một ánh mắt âm thầm quan sát hắn. Người này là một tên đệ tử nội viện.

Sau khi thân ảnh Bạch Vô Thiên hoàn toàn khuất hẳn sau ngọn Chủ Phong. Tên này mới rời khỏi Kiếm Các, một mạch đi thẳng hướng đến Chấp Sự Đường.

Phía sau Chấp Sự Đường có một khuôn viên rộng lớn. Nơi này có hoa cỏ xanh rì, có hòn non bộ, có những tảng đá lớn mọc lên lưa thưa.

Ngoài ra còn có một thạch bích cao trùng năm mươi trượng, xung quanh có bày trí những dòng nước chảy rì rào, tạo cảm giác tự nhiên như sơn thanh thủy tú.

Đây là nơi Lữ Kiếm Bình bị Chấp Sự Đường phạt diện bích trong ba tháng vì tội hãm hại đồng môn. Đáng lý ra tội này phải bị trục xuất khỏi Đạo Viện, do có nhiều người chống lưng, hắn mới bị phạt nhẹ như vậy.

Lúc này, tên đệ tử tay sai của Lữ Kiếm Bình từ Kiếm Các trở về. Hắn đem tin tức Bạch Vô Thiên sắp rời khỏi Đạo Viện cho Lữ Kiếm Bình. Tin tức này khiến sắc mặt Lữ Kiếm Bình trở nên hung ác.

Hắn siết chặt tay, cười hắc hắc nói “Cuối cùng cũng rời Đạo Viện, lần này để xem ngươi có thể chạy được đi đâu?”

Tên đệ tử nội viện thấy vậy, trong lòng dâng lên một tia không ổn. Bản thân hắn chỉ báo cáo tình hình, nếu tên Bạch Vô Thiên kia có mệnh hệ gì, hắn không tránh khỏi liên quan.

Hắn nhanh chóng xoay người rời đi thì bất gặp Lữ trưởng lão từ xa đi lại, sắc mặt vô cùng băng lãnh.

Hắn sợ hãi khom người sâu bái chào. Lữ trưởng lão nhìn hắn đánh giá. Đây chính là thân cận của nhi tử lão, giống như một tên tay sai không hơn không kém.

Lão đoán được sự việc liền hỏi “Bình nhi, sai ngươi làm gì?”

Hắn nhìn sắc mặt băng lãnh của Lữ trưởng lão, trong lòng hoảng hốt, không dám giấu nửa câu liền nói “Lữ Kiếm Bình sư huynh sai đệ tử thám thính tình hình của một tân nhân tên là Bạch Vô Thiên...”

Lão nhướng mày, bỏ qua hắn, sau đó đi thẳng vào bên trong.

Lữ Kiếm Bình lúc này vô cùng dửng dưng, bị phạt diện bích mà tư thái như đang nghỉ ngơi, không hề có một chút gì thống khổ.

Lữ Kiếm Bình vừa thấy bóng dáng của phụ thân hắn đi lại gần, trong lòng vui vẻ, toàn thân thả lỏng ra như thấy cứu tinh đến.

Hắn nũng nịu nói “Phụ thân mau chóng đem ta ra ngoài, chỗ này ta chịu hết nổi rồi...”

Lữ trưởng lão nhìn nhi tử chịu khổ, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu. Chỉ vì nghe lời xúi giục mà phạm phải trọng tội. Nếu không có người chống lưng, nhi tử lão không phải nhón nhơ được như vậy.

Nói đến đây, lão âm thầm thở dài ra, cảm thấy may mắn. Nếu Hoa Lạc Động bạo phát, nổi điên lên. Nhi tử lão không chết cũng chắc chắn bị đánh cho tàn phế. Thực lực nàng ta không phải giống như trước kia nữa.

Lão nói “Lần này ngươi may mắn nhưng không có lần sau đâu. Ngươi tốt nhất thu cái tính háo thắng lại, nếu không sẽ gặp họa sát thân!”

Lữ Kiếm Bình nghe phụ thân nói vậy, hắn bất mãn nói “Nhưng ta không nuốt nổi cục tức này. Chỉ một chút nữa là đại sự thành, do tên kia phá hỏng, ta không cam tâm!”

Lão thở dài, đây chính là hậu quả nuông chiều hắn từ nhỏ nên tính tình ngang bướng, hành sự ngang ngược không coi ai ra gì. Làm một phụ thân, bao che cũng đã bao che rồi.

Lão phóng xuất ra một thanh đại kiếm, tên nó là Tăng Phong Kiếm. Đây chính là một thanh thượng phẩm linh khí, lão dự định làm quà tặng cho hắn, khi hắn kết Kim Đan thành công. Lão biết tính khí của nhi tử lão không dễ dàng gì bỏ qua, hơn nữa lão cũng chỉ có một nhi tử mà lão thương yêu. Nếu hắn xảy ra bất trắc, lão sẽ vô cùng ân hận.

Lão ngẫm nghĩ một lúc, lại lấy ra thêm một túi thơm.

Lão trầm ngâm nói “Một thanh thượng phẩm linh khí và một tấm phù lục. Xem như đã là hai lá bài tẩy. Ngươi cố gắng giữ lấy mạng, phụ thân ta không thể sinh ra thêm một người như ngươi!”

Lữ Kiếm Bình hai mắt sáng lên, nhanh chóng đứng dậy nhận lấy. Đây chính là chân chính át chủ bài. Mặc dù nắm chắc phần thắng, nhưng phòng ngừa vẫn là vương đạo.

Lữ trưởng lão sắc mặt nhất thời thất lạc. Lão thở một hơi dài, trong lòng nhủ thầm “Không biết, ta đang giúp hắn, hay là hại hắn đây!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thiên Vô Tông đệ tử

Sau khi Bạch Vô Thiên rời khỏi Kiếm Các, hắn trở về căn nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm thu xếp hành trang rồi cùng Tiểu Hắc lên đường.

Hai chủ sủng đi từ Minh Nhân Thôn theo hướng đông nam thẳng tiến. Điềm đến chính là Mộ Minh Sơn Khê, một nơi rất xa so với Đạo Viện. Muốn đến được nơi đó, dựa theo địa đồ phải mất hơn mười ngày thời gian. Nếu không phải lấy tốc độ tiểu hắc mà là Truy Phong Mã của Đạo Viện, một trong những thú cưỡi của Đạo Viện thì phải mất thêm một khoảng thời gian nữa.

Căn cứ theo “Lư Quang Kiếm Tập Lục”, nguyên liệu đầu tiên là Tinh Cương Mộc tồn tại ở hai địa phương, một là Mộ Minh Sơn Khê, hai là Thạch Đầu Tùng Lâm. Cả hai nơi này cách nhau không quá xa, trường hợp không tìm thấy Tinh Cương Mộc ở Mộ Minh Sơn Khê, hắn có thể đến Thạch Đầu Tùng Lâm tìm kiếm.

Con đường hắn cùng Tiểu Hắc băng qua đều là rừng núi hoang vu, có nhiều loài hung thú sinh sống nhưng không có con nào dám tiến lại gần gây khó dễ hắn vì chỉ cần khí tức Tiểu Hắc phóng xuất ra. Tất cả những hung thú cấp thấp đều tránh xa.

Tiền đường qua Kiều Vân Thôn, nơi có nhiều Nguyên Mộc là một trong ba nguyên liệu chế tạo hạ phẩm phi hành kiếm tên là Tinh Cương Kiếm. Hắn cùng Tiểu Hắc hành hiệp trượng nghĩa, đánh chạy mấy nghìn con Dã Lang tấn công thôn trang.

Chưa dừng lại ở đó, hắn tiếp tục truy tung, tìm hiểu nguyên nhân đoàn Dã Lang rời khỏi hang ổ tấn công Kiều Vân Thôn.

Cuối cùng, lần theo dấu vết đi thẳng vào rừng sâu. Hắn phát hiện một con Giác Lâm Xà hoành hành hang ổ của bầy Dã Lang. Bởi vì không còn nơi sinh sống, bọn chúng mới tấn công vào thôn làng tìm thức ăn.

Cuối cùng con Giác Lâm Xà không chịu nổi một móng vuốt của Tiểu Hắc đã bị tiêu diệt dễ dàng. Nguy cơ Dã Lang tấn công Kiều Vân Thôn triệt để loại trừ.

Trưởng thôn biết hắn là đệ tử Đạo Viện, nên đã dâng tặng một bộ nguyên liệu chế tạo hạ phẩm phi hành kiếm cho hắn xem như báo ân. Hắn hầu như không thể khước từ.

Trải qua mười ngày, hắn cuối cùng cũng đặt chân đến được Mộ Minh Sơn Khê.

Nơi đây khắp nơi đều mọc đầy cây trúc hai bên bờ sông lớn, trải dài không thấy đầu nguồn. Bên cạnh là hai ngọn núi cao vút với màu xanh rừng rậm bao phủ.

Số đệ tử các nơi tụ tập nơi đây khá đông, cho nên nơi đây mặc dù là một vùng hoang vu, nhưng hắn không hề cảm thấy cô độc.

Những người đến đây đều là đệ tử các môn hộ, chi viện khác ở Bắc Cảnh. Có khi là một vài đệ tử tông môn ở Thượng Thiên. Bởi vì Mộ Minh Sơn Khê, ngoài là nơi có Tinh Cương Mộc, tương truyền là mộ địa của một vị Minh Chủ nổi tiếng ở Bắc Cảnh.

Khoảng một nghìn năm trước, Minh Chủ là tông chủ của Thiên Vô Tông ở Thượng Thiên. Đây chính là một vị đại năng tu vi đạt đến Bát Phẩm. Vị đại năng này có thể hô phong hoán vũ, sơ nhập quy tắc thiên địa, chỉ cần một hô hấp có thể thuần di xuyên qua không gian.

Thời bấy giờ, vị đại năng này chính là chân chính Minh Chủ của Bắc Cảnh. Nhiều người phong vị đại năng này làm Vương nhưng vị đại năng này không dám nhận làm Vương, chỉ có thể khiêm tốn chấp nhận Minh Chủ của Bắc Cảnh.

Đây chính là những lời bàn tán sôi nổi của một vài đệ tử Thiên Vô Tông, đang tìm kiếm cơ duyên ở khu vực này. Có khi bọn họ lại bắt gặp Mộ Minh Chủ, xem như con đường nghịch thiên tu hành tiến thêm một bước.

Bạch Vô Thiên bỏ qua đám đệ tử các nơi khác bàn tán. Hắn tiếp tục tìm kiếm Tinh Cương Mộc khắp ngõ ngách ở Mộ Minh Sơn Khê nhưng thứ hắn phát hiện đều là dấu chân của những đệ tử các nơi khác lưu lại. Hầu như không phát hiện bất kỳ nguyên liệu nào.

Trải qua bốn canh giờ tìm kiếm, hắn đã đi cuối con sông dọc quanh Mộ Minh Sơn Khê, đến hạ nguồn con sông. Nơi đây hoàn toàn vắng lặng, xung quanh chỉ lát đất vài thân ảnh của vài người khác qua lại.

Hắn nằm dài lên lưng Tiểu Hắc tự an ủi mình “Đúng là nguyên liệu quý, không dễ dàng gì tìm được...”

Bên tai hắn lúc này truyền đến vài tiếng cười vui vẻ của vài đệ tử Thiên Vô Tông. Bọn họ vừa tìm thấy hai khối Tinh Cương Mộc màu đen như than giống như miêu tả trong quyền tập lục.

Một tên cười hớn hờ khoe “Ta mới đến hai ngày đã tìm được hai khối Tinh Cương Mộc, xem ra vận khí không hề tệ!”

Một tên khác cũng cười hắc hắc nói “Sao bằng ta, hôm trước một nhóm đệ tử Đạo Viện tìm được ba khối Tinh Cương Mộc ở Thạch Đầu Tùng Lâm. Bị ta cùng mấy vị huynh đệ cướp sạch, bọn chúng uất ức cũng không làm được gì. Chỉ là một lũ Đạo Viện kém cỏi, ta chỉ mới hù dọa vài câu đã sợ tím tái khuôn mặt...”

Tên đệ tử Thiên Vô Tông nhắc đến Tinh Cương Mộc chính là nguyên liệu đầu chế tạo trung phẩm phi hành kiếm. Bạch Vô Thiên nghe tên này si nhục Đạo Viện, trong lòng nhất thời tức giận. Nhưng hắn cũng không vì một lời nói của đối phương mà xuất hiện đối chất làm cho ra lẽ. Hắn cũng không chắc có thể đánh lại đối phương.

Hắn nhủ thầm “Đã Mộ Minh Sơn Khê không tìm thấy, chỉ còn cách đến Thạch Đầu Tùng Lâm tiếp tục tìm kiếm”

Hắn cùng Tiểu Hắc quay đầu chuẩn bị rời đi, thì từ trong khu rừng phóng xuất ra năm thân ảnh. Bọn chúng mặc một y phục hai màu đỏ đen với lớp da bó sát người. Trên lưng năm người đều đeo một thanh đoản đao có hình dạng bán nguyệt.

Một trong năm tên có đôi mắt hẹp dài, chân mày kiếm lớn tiếng nói “Người có thể đi, con thú kia ở lại!”

Bạch Vô Thiên sững sờ, không nghĩ đến bọn này muốn đoạt sủng thú của hắn. Hắn mỉm cười, tùy tiện nói “Nếu vị huynh đài này có thể lấy được thì cứ việc!”

Nói xong, hắn phóng ra khỏi lưng Tiểu Hắc, tùy tiện ra lệnh “Đánh sáng khoai đi!”

Tiểu Hắc nhận được lệnh, lập tức bung xỏa ra bản lĩnh. Trực tiếp lao vào năm tên đệ tử Thiên Vô Tông. Tiểu Hắc dễ dàng nghiền ép năm tên này. Khí tức bọn chúng chỉ dừng lại ở Nhị Phẩm, mà tu vi Nhị Phẩm Tiểu Hắc hất xì một cái cũng đủ khiến bọn chúng không kịp trở tay.

Sau một lúc, Bạch Vô Thiên phóng lên lưng Tiểu Hắc rời đi, để lại phía sau là năm tên đệ tử Thiên Vô Tông nằm sái lại trên mặt đất.

...

Ở một nơi khác, sâu trong Thạch Đầu Tùng Lâm.

Bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhượng Băng và Mặc Thần Dương cùng một chỗ tìm kiếm Tinh Mộc để làm nhiệm vụ thu thập nguyên liệu chế tạo trung phẩm phi hành kiếm.

Trong bốn người, Âu Dương Sinh và Mặc Thần Dương đã tấn cấp Nhị Phẩm, hai người còn lại thì vẫn chưa thể tấn cấp thành công.

Mặc dù Hoàng Mập và Lý Nhượng Băng chưa đủ điều kiện làm nhiệm vụ phi hành kiếm, nhưng hai người bọn họ đi theo để chuẩn bị sẵn nguyên liệu. Đến khi tấn cấp thành công thì không nhất thiết phải đi tìm nguyên liệu nữa. Bọn họ giờ như trở thành sinh tử tri giao kể từ khi vụ việc ở Khô Lâu Sơn xảy ra.

Lúc này xung quanh bọn họ linh khí vô cùng dày đặc, có cả xú khí từ xác hung thú đã chết lan tỏa khắp nơi.

Bọn họ cũng không muốn đi sâu vào khu vực Thạch Đầu Tùng Lâm, chỉ vì trước đó bọn họ bị nhóm đệ tử Thiên Vô Tông uy hiếp rồi đoạt lấy hết Tinh Mộc.

Bởi vì không muốn gây thêm phiền phức, nên Mặc Thần Dương thu liễm người lại, nhẫn nhịn cho qua chuyện. Nếu hấn lại bạo phát Quý Ảnh Thủ, bọn người Thiên Vô Tông trước đó đã gặp họa sát thân rồi.

Trước mặt bốn người lúc này là một cây Sa Mu Dầu khổng lồ, độ tuổi có thể trên nghìn năm. Bốn người ôm thân cây cũng chưa hẳn đã giáp vòng. Loài cây này tỏa ra một mùi hương cũ kỹ của năm tháng. Đây chính là dấu hiệu có sự hiện diện của Tinh Cương Mộc, loại nguyên liệu thượng phẩm. Nếu họ tìm thấy một khối Tinh Cương Mộc, xem như có thể đổi được bốn phần Tinh Mộc cho cả thầy bốn người.

Bọn họ biết, khi bắt gặp nguyên liệu quý đồng nghĩa với việc gặp phải tai họa. Không riêng gì bốn người bọn họ, nhiều đệ tử các đại tông môn cũng tranh nhau tìm kiếm. Xui xẻo gặp bọn họ xem như giao tranh là chắc chắn xảy ra.

Đột tai Mặc Thần Dương khẽ động, hần nhanh chóng ra hiệu cho ba người còn lại ẩn nấp vào một bụi cây cách cây đại thụ hai mươi trượng, rồi phong bế khí tức.

Sau mười hô hấp, có hai nhóm người xuất hiện. Mỗi nhóm chỉ có ba người, một nhóm có y phục màu đỏ đen là đệ tử Thiên Vô Tông, còn một nhóm thanh y là người của Linh Thú Tông trên vai mỗi người có một con Thiết Ưng.

Một trong ba tên đệ tử Thiên Vô Tông cười hắc hắc nói “Chỉ là Thiết Ưng đệ tử cũng dám tranh giành Tinh Cương Mộc với bọn ta?”

Bọn họ không nói nhiều, trực tiếp lao vào giao chiến. Lý do ngoài mặt là đánh giá thấp đệ tử Linh Thú Tông, nhưng người hiểu rõ về Linh Thú Tông, không sử dụng phương án dứt điểm sớm. Bọn họ thua chạy là chắc chắn.

Ba con Thiết Ưng với móng vuốt cực kỳ sắc bén như thanh lợi kiếm tấn công dồn dập khiến ba đệ tử Thiên Vô Tông thoái lui. Cuối cùng bọn họ phải rút thanh đao trên lưng ra đối kháng lại, chống trả quyết.

Sau một khắc, hai bên thấm mệt liền rút lui khỏi khu vực có Tinh Cương Mộc. Bọn họ rút lui để lời kéo người trong tông môn đến. Tinh Cương Mộc cực kỳ hiếm, không dễ dàng phát hiện được. Nên chắc chắn bọn họ phải quay lại.

Bốn người Hoàng Mập nhanh chóng xuất hiện tản ra bốn hướng rà soát xung quanh. Không bao lâu sau thì tìm được ba khối Tinh Cương Mộc gần cây đại thụ. Với ba khối này, bọn họ xem như đã hoàn tất tìm được nguyên liệu đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 139: Linh Sâm Quả

Sau khi thu thập được Tinh Cương Mộc, bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhượng Băng và Mặc Thần Dương nhanh chóng rút lui. Bọn họ không theo con đường rời khỏi Thạch Đầu Tùng Lâm, mà men theo con đường khác rời đi. Mục đích là tránh mặt bọn người Thiên Vô Tông và Linh Thú Tông.

Mục tiêu tiếp theo chính là tìm nguyên liệu thứ hai.

Nguyên liệu thứ hai có ở ba khu vực Lang Nha Trấn, Ma Nhai Đàm và Tuyệt Linh Cốc. Trong đó khu vực gần nhất chính là Lang Nha Trấn. Sau khi rời khỏi Thạch Đầu Tùng Lâm, bọn họ chỉ cần hai ngày thời gian là đến được nơi đó.

Khi bốn người rời khỏi khu vực tìm được Tinh Cương Mộc khoảng chừng hai mươi dặm. Bọn họ phát hiện ra một sơn cốc, nơi đây có nhiều loại kỳ hoa dị thảo với đủ màu sắc rực rỡ.

Những cây có màu sắc cực kỳ nổi bật thường là độc thảo, độc hoa. Còn màu sắc dịu nhạt hơn thường là dược thảo quý hiếm, có thể điều chế đan dược.

Sơn cốc không lớn, chính giữa có một cái ao nhỏ khuôn viên chừng vài trượng. Chính giữa ao có một cây xanh cao chừng năm xích, có năm trái màu cam, đã có dấu hiệu chuyển sang màu đỏ.

Ánh mắt của Mặc Thần Dương sáng lên, có thể trong bốn người thì ba đồng bạn hần không nhận ra, nhưng hần biết được. Đây chính là Linh Sâm Quả, một trong những loại kỳ quả trần quý.

Linh Sâm Quả còn có một cái tên khác ở Đạo Viện là Trúc Cơ Quả, có thể giúp tu sĩ Khai Mạch thuận lợi tấn cấp Trúc Cơ dễ dàng. Còn đối với người đã Trúc Cơ rồi, Linh Sâm Quả cũng có tu vi, giúp con đường Kết Đan tiến thêm một bước.

Hần cố gắng đè nén cảm xúc lại, chậm rãi nói “Đó là Linh Sâm Quả, có thể giúp Lý Nhượng Băng sư muội, Hoàng sư đệ tấn cấp Nhị Phẩm thuận lợi hơn nhiều. Đây chính là chân chính cơ duyên to lớn, loại Linh Quả này không phải dùng tiền là có thể mua được”

Hai mắt Hoàng Mập sáng lên. Hần tự cho mình tư chất hơn người, có thể hơn các vị huynh đệ hần. Nhưng khi đến Đạo Viện, mặc dù có cố gắng, nhưng tu vi vẫn chưa có tiến triển. Trong lòng hần lúc này vô cùng chờ mong.

Về phần Lý Nhục Băng, sắc mặt nàng cũng rạng rỡ hơn. Trong lòng đầy vẻ phấn khích, nhưng nàng là nữ nhi nên không thể hiện quá nhiều ra bên ngoài.

Không ai biết lai lịch loại Linh Quả này, Mặc Thần Dương lại dễ dàng nhận ra. Điều này không phải nói, hẳn bản lĩnh cực kỳ lợi hại. Hiểu biết của hắn, chắc chắn không phải xuất thân từ một gia tộc bình thường.

Nàng từ trong Bách Hoa Cốc ra, mà Bách Hoa Cốc chính là nơi tập trung thiên hạ kỳ hoa, được thảo có ở khắp nơi. Điều này khiến nàng chú ý đến Mặc Thần Dương nhiều hơn.

Hoàng Mập nhìn xung quanh đánh giá một phen. Xung quanh ao nước không hề có dấu hiệu nguy hiểm, các loại độc thảo cũng cách xa ao nước. Hắn nhất thời xúc động, dùng một nhánh cây thử ao nước xem có độc hay không.

Mặc Thần Dương nhanh chóng ngăn lại, hắn đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im lặng.

Với kiến thức của hắn, bất kỳ nơi nào có kỳ trân dị quả đều có hung thú canh giữ. Hung thú khác con người, tu luyện khó khăn nên kỳ trân dị quả là thứ khiến chúng nâng cao cảnh giới. Mà đây là Linh Sâm Quả, chắc chắn sẽ không thiếu một con hung thú nào đó canh giữ.

Mặc Thần Dương ra hiệu ba người lui về sau. Hắn nhất một thời đá lên, sau đó ném xuống ao nước. Bọt bắn lên, nhưng dưới ao không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Hoàng Mập hiểu kỳ, tiến lại gần ao lấy đầu xem.

Thình lình, từ dưới ao phóng lên một cái đầu chim trông vô cùng hung dữ. Đầu chim giống như đầu một con hùng ưng hung dữ.

Hoàng Mập hoảng hốt, lùi về sau năm bước. Nếu không có u Dương Sinh, hắn đã ngã bật về sau rồi.

Trên mặt ao ước lúc này mới hiện ra thân ảnh một con cự quy bơi lội xung quanh Linh Sâm Quả. Nó muốn ám hiệu, Linh Quả là của nó, không ai có quyền đoạt lấy.

Lý Nhục Băng một bên đưa ánh mắt về phía Mặc Thần Dương chờ hắn nói về lai lịch con cự quy dưới ao.

Mặc Thần Dương ngẫm nghĩ một lúc, đưa ra phán đoán “Nếu ta không sai, đó là Toàn Quy. Một loài cự quy có đầu chim đuôi rắn khá hung bạo...”

Lúc này Hoàng Mập, Âu Dương Sinh tiến lại gần quan sát. Quả nhiên là đầu chim đuôi rắn, có thân hình cự quy. Đây cũng được xem như là hung thú, không dễ dàng gì đối phó.

Mặc Thần Dương nói tiếp “Điểm yếu của nó là cái đuôi, chỉ cần chặt đứt đuôi nó. Nó tự động rời đi, nhưng tiếp cận nó mới là vấn đề. Chỉ cần khiến khiến nó rời khỏi ao nước sẽ dễ dàng đối phó hơn”

Lý Nhục Băng suy nghĩ một lúc. Bách Hoa Cốc của nàng chủ tu được thảo, độc thảo. Vấn đề này đối với nàng như đã là một năng lực bẩm sinh.

Nàng nhìn đảo đác xung quanh sơn cốc. Sau đó tiến lại gần những khóm hoa ngũ sắc đẹp mắt. Khóm hoa này có nhiều nhánh hoa với năm màu sắc khác nhau riêng biệt, tập trung lại thành một khóm. Được gọi là Ngũ Sắc Hoa. Loài độc hoa này có thể được tìm thấy khắp nơi trong những khu rừng sâu, có không khí ẩm thấp.

Một khi hòa trộn với nước giếng, có thể độc chết một ngôi làng.

Lý Nhục Băng lấy từ hành trang ra một lọ đan dược bên trong chứa Lục Khí Tán có màu xanh lục với một bao tay được làm từ bao tử một loài cá ở Bách Hoa Cốc.

Nàng đeo vào, sao đó hái năm nhánh hoa với năm màu sắc khác nhau.

Ánh mắt nàng đưa về phía Mặc Thần Dương, chậm rãi nói “Chúng ta dùng cách này đi!”

Mặc Thần Dương hiểu ý, liền tiến lại bên cạnh nàng bảo hộ.

Hai người nhanh chóng tiến lại gần ao nước, ném năm nhánh hoa xuống. Tiếp theo nàng rải lọ Lục Khí Tán xuống ao, ao ước lập tức sôi lên bọt khí. Một lúc sau cả mặt ao nước đều sôi lên ừng ực.

Toàn Quy không sợ loại độc tính Ngũ Sắc Hoa, nhưng Lục Khí Tán khiến nó vô cùng khó chịu. Không thể chịu đựng được, liền bò lên bờ.

Chân thân nó lúc này mới rõ ràng hơn. Lớp mai rùa màu đen có kích cỡ gấp hai người bình thường. Đầu chim nó há to ra hù dọa bốn người.

Mặc Thần Dương, Âu Dương Sinh cùng Hoàng Mập nhanh chóng tản ra ba hướng bao vây quanh Toàn Quy. Nó khi rời khỏi ao nước, sức chiến đấu hầu như đã giảm hơn phân nửa.

u Dương Sinh phóng xuất ra trường thường tấn công liên tục phần hông, còn Mặc Thần Dương cũng xuất ra thanh đại đao chặn đầu không cho nó rút trở về ao nước.

Bản chất nó là cự quy, thân hình chậm chạp, nhưng phần đầu chim cùng cái đuôi lại vô cùng linh hoạt. Muốn tấn công điểm yếu rất khó khăn, còn mai rùa thì đao thương bất nhập.

Lý Nhục Băng thấy vậy, nàng điểm hai ngón tay về hướng ao ước. Từ ao nước phóng lên hai dòng nước, lơ lửng trên không.

Công pháp nàng tu luyện là “Ngũ Hành Bất Biến”. Từ sau lần nhìn thấy sư tỷ Hoa Lạc Đồng sử dụng băng hệ trong trận khảo hạch trước đó. Nàng có cảm ngộ rồi tu luyện ra được Băng Chủng hình thức ban đầu, từ đó mới tu luyện được võ kỹ hệ băng.

Hai dòng nước lơ lửng một hồi, rồi cô đọng lại thành băng phiến. Lý Nhục Băng điều khiển băng phiến tấn công hai chân của con Toàn Quy. Khi hai băng phiến chạm vào hai chân con Toàn Quy tức thì đóng băng lại, rồi ghì chặt xuống mặt đất.

Con Toàn Quy giật dữ gào thét lên, cái đuôi nó thò ra ngoài, muốn thoát khỏi băng phiến đó.

Hoàng Mập nhân cơ hội đó, xuất ra đại kiếm chém rụng đuôi con Toàn Quy. Con Toàn Quy sợ hãi, rít lên một tiếng. Cả thân hình nó bất ngờ thu nhỏ lại chỉ còn phân nửa. Nó sợ hãi, bò nép vào một bên vách đá không dám động đậy.

Hoàng Mập cười ha ha giơ ngón tay lên báo hiệu đại công cáo thành.

Sắc mặt ba người còn lại nhất thời giãn ra vì sung sướng. Con cự quy nhìn vô hại, nhưng bản chất thực lực không tầm thường. Không phải nói muốn đối phó là đối phó được.

Tính cách Âu Dương Sinh ít nói, cũng phải nhờ một nụ cười công nhận màn phối hợp của bốn người vô cùng ăn ý. Đặc biệt là Lý Nhục Băng, nàng ta nhìn yếu nhất, nhưng kiến thức về độc dược có phần lợi hại, thêm công pháp tu luyện ra Băng Chủng. Điều này càng công nhận, nàng tư chất cũng thuộc dạng thượng thừa.

Hoàng Mập lúc này tâm tình vô cùng vui vẻ. Hấn hướng Mặc Thần Dương xin ý kiến “Tiểu đệ có thể hái Linh Sâm Quả được rồi chứ?”

Mặc Thần Dương gật đầu, Hoàng Mập mới dám tiến lại gần bờ ao chuẩn bị hành động.

Lúc này từ trong vách đá, phóng ra một con Thiết Ưng chặn đầu Hoàng Mập lại. Móng vuốt sắc bén xòe ra khiến Hoàng Mập rơi vào sọi hãi.

Tiếp theo bề mặt vách đá dao động, nhô ra bên ngoài vách đá. Có năm thân ảnh xuất hiện, trên tay mỗi người cầm một tấm vải lụa trắng. Nhìn biểu hiệu của bọn người này, bọn chúng đã đến đây từ lâu, và cố tình dù thủ đoạn trắng trợn lại để âm thầm quan sát.

Một tên có chòm râu rậm rạp cười nói “Đa tạ mấy vị tiểu huynh đệ giải quyết con cự quy đó cho bọn ta!”

Một tên khác đáng người nhỏ con hơn, vuốt con Thiết Ưng trên vai. Người này chỉ cần nhìn sơ là biết tính cách cực kỳ âm hiểm.

Hấn cười hắc hắc nói “Trà công các người, bọn ta tha cho ba tên nam nhân rồi đi. Còn vị mỹ nhân kia ở lại theo bọn ta về Linh Thú Tông!”

Vừa rồi Lý Nhục Băng biểu lộ ra bằng hệ. Với độ tuổi của nàng, chủ tu ra Băng Chủng xem như tư chất không tệ. Bọn họ đem nàng về tông môn, chắc chắn sẽ được các vị trưởng lão khen thưởng hậu hĩnh.

Lý Nhục Băng nghe bọn chúng nói vậy, nhất thời đôi tay run rẩy, vô tình ôm lấy cánh tay Mặc Thần Dương bên cạnh.

Mặc Thần Dương nhìn sang nàng, sắc mặt hần nhất thời hòa hoãn, lộ lên một nét dịu dàng “Yên tâm, có ta ở đây không ai có thể ức hiếp sư muội!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Tuyệt kỹ hợp nhất của Linh Thú Tông

Lúc này, Bạch Vô Thiên đến Thạch Đầu Tùng Lâm tìm kiếm Tinh Cương Mộc được một khoảng thời gian.

Nơi này cũng giống như khu vực Mộ Minh Sơn Khê, những nơi hần đi qua đều có dấu chân của người khác đến trước. Cuối cùng hần dành hơn bốn canh giờ vẫn không thu hoạch được gì.

Hấn dừng lại trước một con suối, nơi tập trung hơn một trăm người từ các nơi tụ hợp lại. Hầu hết đều khoe số lượng Tinh Mộc cũng như Tinh Cương Mộc thu thập được. Có vài đệ tử còn sẵn sàng hoán đổi Tinh Cương Mộc với Tinh Mộc, đương nhiên là tỷ lệ đổi phải là một đổi bốn hoặc đôi năm rồi. Tinh Cương Mộc khó tìm lại trân quý hơn nhiều.

Hấn thở dài than thở “Vận khí hôm nay đúng là tệ!”

Tiểu Hắc một bên an ủi hần, liếm liếm khuôn mặt hần.

Những người xung quanh thích thú tiếp cận, nhưng khoảng cách không quá gần.

Trong nhóm các đệ tử tông môn, một đệ tử có thú sủng là một con hắc báo khổng lồ, không phải ai cũng có thể sở hữu được. Hơn nữa, nhìn dáng vẻ Tiểu Hắc, không giống như một con sủng thú bình thường.

Lúc này, từ bên trên ngọn núi đi xuống một nhóm người. Bọn họ là đệ tử Thiên Võ Tông, trên vai mỗi người đều mang một thanh đao hình bán nguyệt.

Một tên tỏ ra tiếc nuối “Nếu không phải có tên Lương Văn, chúng ta có thể đoạt lấy linh quả rồi. Đáng tiếc lần này thu thập nguyên liệu, mấy đại sư huynh không có đi theo hộ tống...”

Một vài đệ tử Thiên Võ Tông đang ở bên bờ suối thấy vậy liền chạy lại hỏi thăm tin tức. Hấn tò mò hỏi “Chuyện gì vậy Lý huynh?”

Tên được gọi Lý sư huynh thở một hơi dài ra, kể tiếp “Phía bên kia Tùng Lâm, ta cùng Lâm sư đệ phát hiện một cây Linh Sâm Quả nhưng bị bọn người Linh Thú Tông đuổi đi... Sau đó mấy tên đệ tử Đạo Viện đánh lui một con cự quy. Cuối cùng bọn Lương Văn của Linh Thú Tông ngư ông đắc lợi. Không tốn công sức có thể hần phục con cự quy, rồi đoạt lấy Linh Sâm Quả”

Tên khác chen vào “Lý sư huynh không đánh lại tên Lương Văn đó sao?”

Lý sư huynh trừng mắt hần, rồi nói “Lương Văn tu vi đã Tam Phẩm, lại là người Linh Thú Tông. Võ kỹ quái dị, gom hết đệ tử Thiên Võ Tông ở Thạch Đầu Tùng Lâm lại cũng không đánh nổi hần. Việc này xem như mấy tên đệ tử Đạo Viện xui xẻo đi!”

Bạch Vô Thiên nghe những tên đệ tử này nói chuyện. Trong lòng hần cũng hiểu, ngoài hần ra đương nhiên các vị sư huynh, sư đệ khác của Đạo Viện cũng đến nơi này làm nhiệm vụ. Điều đáng tiếc là, Đạo Viện ra bên ngoài gặp các thế lực đệ tử tông môn khác, hầu như là bị khinh dễ.

Hấn nhìn Tiểu Hắc “Chúng ta đứng ngoài cuộc, hay đến xem tình hình?”

Tiểu Hắc không hiểu ý hần nói, nhưng vẫn lại gần hần nũng nịu. Nó liếm liếm khuôn mặt chủ nhân giống như than thở. Nó gia một mùi, muốn nghỉ ngơi...

...

Lúc này tại sơn cốc, không khí xung quanh rất nặng nề.

Mồ hôi trên trán Hoàng Mập đang rơi xuống. Trong nhóm bốn người, hần là người yếu bóng vía nhất, nhát gan nhất. Ánh mắt hần nhìn về phía năm quả Linh Sâm tràn đầy tiếc nuối. Thực lực không bằng người ta mà Muốn chiếm lấy là điều không hề dễ dàng.

Mặc Thần Dương lúc này lên tiếng “Việc Linh Sâm Quả, bọn ta có thể không cần chỉ vì thực lực không bằng người. Nhưng xúc phạm sư muội ta, ta tuyệt đối không bỏ qua!”

Tên đầu lĩnh, là một tên có chòm râu rậm. Hắn chính là Lương Văn được những người khác nhắc đến.

Trong năm người thì phong thái, khí chất hắn đều vượt trội. Hắn không biểu lộ ra uy nghiêm, nhưng trong nụ cười hắn, toát lên một tia âm lãnh có chút sát khí.

Hắn lãnh đạm nói “Việc đó không còn do ngươi quyết định!”

Hắn nói xong, phất tay một cái cho bốn tên sư đệ hắn ra tay.

Bốn người điều khiển bốn con Thiết Ưng tấn công về phía Hoàng Mập cùng Âu Dương Sinh. Bốn chúng phối hợp vô cùng nhịp nhàng. Bốn con Thiết Ưng như những con rối tấn công vô cùng bài bản.

Hoàng Mập dùng đại kiếm quét ngang dọc, Âu Dương Sinh dùng trường thương đâm thẳng, cả hai nhanh chóng xuyên qua hai con Thiết Ưng. Khiến ánh mắt tên Lương Văn nhất thời rung động.

Thiết Ưng mặc dù không phải là sát chiêu gì, cũng là Linh Thú trong tông môn, thực lực cũng xấp xỉ Tam Phẩm. Hai tên này, một tên bàn tử một tên thư sinh lại nhanh chóng kết thúc hai con Thiết Ưng.

Hai con Thiết Ưng còn lại chưa kịp bay trở về đã trúng hai bằng phiến của Lý Nhục Băng rơi xuống đất. Âu Dương Sinh nhanh chóng dùng trường thương xử lý gọn gàng. Chỉ trong phút chốc, bốn con Thiết Ưng đã bị giết chết dễ dàng.

Chuyện này ngoài dự liệu của bọn chúng.

Lương Văn nhìn bốn người Mặc Thần Dương, sắc mặt không hề thất vọng mà còn hớn hờ. Hắn cảm giác đã lâu rồi, đi ra ngoài lịch luyện không có gặp qua những đệ tử ưu tú của các thế lực khác.

Hắn chậm rãi nói “Là ta đánh giá thấp các ngươi!”

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, nhưng ánh mắt hắn nhìn qua con Toàn Quy cũng đã hiểu rõ vấn đề. Bọn chúng không phải ăn may mà thực sự có bản lĩnh. Điều này càng khiến hắn có một sự kích thích không nhỏ.

Hắn nhìn sang bốn sư đệ mình, lúc này tâm tình cũng không hề thất vọng. Đây chính là tinh thần mong chờ chiến đấu rạo rực trong lòng bọn chúng.

Lương Văn nói tiếp “Hôm nay ta cho bốn người các ngươi khai nhãn thế nào mới là bản lĩnh Linh Thú Tông bọn ta...”

Hắn phất tay một cái, bốn tên sư đệ hắn sờ viên châu trên vòng đeo tay bọn chúng. Viên châu lóe sáng, từ trong viên châu phóng xuất ra bốn thân ảnh Bạch Lang có thân cao chừng năm xích. Toàn bộ bốn con Bạch Lang được phủ một lớp lông trắng muốt với gương mặt giận dữ.

Bốn tên sư đệ Lương Văn phóng lên lưng Bạch Lang, rồi xuất ra một thanh trường thương dài chừng bảy xích với mũi thương sáng bóng. Đây chính là trạng thái “Nhân Lang Hợp Nhất” một tuyệt kỹ của Linh Thú Tông.

Khí thế bọn chúng lúc này đã bạo phát, khiến con mắt của Hoàng Mập nhất thời giật nảy cái.

Lương Văn phất tay một cái, bốn tên sư đệ hắn cười Bạch Lang phóng về trước, dùng mũi thương tấn công. Tốc độ của Bạch Lang rất nhanh, thêm vào đó trường thương như được gia cố tốc độ. Mũi thương như những lưu quang bắn tới khiến Hoàng Mập, Âu Dương Sinh không kịp trở tay. Họ phải dùng thân kiếm cũng như cán thương cản phá đòn tấn công của bọn chúng, kết hợp Phong Vân Bộ của Đạo Viện mới thoát khỏi vây khốn.

Ánh mắt Hoàng Mập nhìn sang Âu Dương Sinh, cả hai vừa rồi đã vận dụng mười thành tốc độ của bộ pháp mới có thể thoát chiêu vừa rồi. Chuyện này chỉ có thể tránh né một lần, lần thứ hai xem như không còn hiệu quả.

Lương Văn tiếp tục điều khiển trận thế, ra hiệu cho bốn tên sư đệ phóng ra bốn hướng vây chặt lại bốn tên Đạo Viện không chừa con đường rút lui.

Âu Dương Sinh ra ám hiệu rút lui. Thế là Hoàng Mập, Lý Nhục Băng và Mặc Thần Dương tập trung lại đánh về một hướng để mở đường thoát thân. Nhưng tất cả đều vô dụng, bốn tên Linh Thú Tông cười Bạch Lang như hợp nhất làm một, tâm ý tương thông. Bọn chúng phối hợp vô cùng tốt, bốn mũi thương cùng lúc đánh về phía Hoàng Mập cùng Âu Dương Sinh. Cả hai người hoảng hốt thoái lui, lần này tránh né không được. Cả hai bị đánh bay về sau hai mươi trượng, va vào vách đá thổ huyết.

Hai trong bốn tên Linh Thú Tông không bỏ qua cho Lý Nhục Băng. Bọn chúng vây lấy nàng ta, định dùng hai trường thương kẹp lấy nàng.

Mặc Thần Dương dùng tay trái, chop lấy đầu thương của một trong hai tên ném về phía ao nước. Tốc độ quá nhanh khiến tên này mất đà, bị ném xuống hồ nước. Hồ nước đang chứa độc Ngũ Sắc Hoa, khiến hắn la hét thảm thiết. Chất độc nhanh chóng bào mòn lớp da bên ngoài của hắn.

Hai tên khác thấy vậy nhanh chóng dùng cán thương vót hắn lên. Hắn lúc này đã bị hủy dung hoàn toàn. Cơ thể khắp nơi lở loét vô cùng thảm.

Lương Văn nhún hàng chân mày. Tên này mới chân chính là cao thủ.

Hắn tiếp tục ra hiệu cho ba tên còn lại, đánh về phía Mặc Thần Dương. Mặc Thần Dương lúc này bàn tay xòe ra rồi nắm chặt lại như vận dụng lĩnh lực. Cánh tay trái nhanh chóng biến hóa thành Quý Ảnh Thủ. Sát khí từ đó tỏa ra khiến Lương Văn sùng sốt ra hiệu ba tên sư đệ rút lui. Nhưng không kịp, từ lúc thân ảnh Mặc Thần Dương biến mất đến khi hắn xuất hiện lại chưa được mười hô hấp. Trên cánh tay Quý Ảnh Thủ đã cảm thêm ba cánh tay của ba tên Linh Thú Tông.

Ba tên đang cười Bạch Lang hoảng hốt nhận ra, bọn hắn đã bị đối phương tháo mất một cánh tay từ lúc nào cũng không hay biết. Bọn chúng hét thảm rồi ngã nghiêng ra vì tiêu hao lĩnh lực, không còn kiểm soát được Bạch Lang.

Lương Văn lúc này mới kịp nhận ra, hắn đứng là đánh giá thấp bốn người tôm tép của Đạo Viện. Bằng chứng là bốn tên sư đệ hắn tình trạng vô cùng thảm.

Hắn cười hắc hắc, vỗ tay một hồi mới nói “Thủ đoạn của ngươi lợi hại hơn ta tưởng... nhưng vẫn chưa đủ!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 141: Dễ dàng trấn áp

Lương Vân nói xong, từ trong vòng tay hắn phóng xuất ra một thân ảnh. Thân ảnh này vừa xuất hiện đã bạo phát khí thế ra xung quanh. Đó là một con Ưng Vương, kích thước to gấp mười lần con Thiết Ưng bình thường với lõi điện thoát ần thoát hiện vây quanh.

Hắn chậm rãi giới thiệu “Đây là Thiêm Điện Ưng Vương, Ưng Vương xuất ra thì không chết không thôi!”

Hắn giới thiệu xong liền dùng ngón tay điểm nhẹ lên mi tâm hắn. Ánh mắt tức thì chuyển sang một màu hoàng kim.

Thiêm Điện Ưng Vương nhanh chóng kết hợp với chủ nhân, thân ảnh nó từ từ tiêu thất. Lúc này từ phía sau lưng Lương Vân mọc ra hai cánh, còn hai bàn tay biến hóa thành móng vuốt cực kỳ sắc bén.

Trong phút chốc thân ảnh hắn biến mất, lúc xuất hiện là đã trước mặt Mặc Thần Dương. Hắn liên tục quơ móng vuốt tấn công Mặc Thần Dương, khiến Mặc Thần Dương liên tục thoái lui. Đòn đánh cuối cùng là một cái cánh đánh Mặc Thần Dương văng về sau hai mươi trượng, va vào vách đá khiến đất đá tung tóe.

Đây chính là chân chính nghiền ép. Thực lực đối phương chính là Tam Phẩm, hắn hầu như không có khả năng phản kháng.

Mặc Thần Dương tâm tình phức tạp. Với tình huống này, hắn không bạo phát ra chân chính sức mạnh, chắc chắn sẽ không qua khỏi đại nạn này.

Hắn trầm mặc, nếu bạo phát thực lực chân chính đồng nghĩa với việc hắn sẽ không còn là một Mặc Thần Dương như trước nữa. Ánh mắt hắn di chuyển về phía Lý Nhược Băng rồi nhắm mắt lại.

Nàng ta lúc này cũng vô cùng lo lắng cho Mặc Thần Dương. Đòn tấn công vừa rồi bạo liệt, hắn chắc chắn đã trọng thương.

Mặc Thần Dương không bỏ cuộc. Hắn muốn thử một lần nữa, thử cho đến khi không còn con đường nào khác. Hắn gồng mình lên, vận dụng tất cả linh lực trong cơ thể hắn, khiến xung quanh bạo phát ra những luồng kinh lực.

Hắn phóng tới, dùng Quý Ảnh Trảo tấn công.

Lương Vân lạnh nhạt dùng móng vuốt sắc bén chống đỡ. Những đòn đánh móc, cào cào, tạt ngang của Mặc Thần Dương đối với Mặc Thần Dương đã là cực hạn, nhưng đối với một đối thủ có tu vi cao hơn. Hắn không có cách nào khiến đối phương thất thế.

Lương Vân mỉm cười, một chân đá bay Mặc Thần Dương về sau. Tiếp đến hắn dùng móng vuốt đâm về trước muốn kết thúc trận chiến.

Thình lình, Lý Nhược Băng lao ra, muốn thay Mặc Thần Dương đỡ sát chiêu đó. Mặc Thần Dương hai mắt mở to ra, trong lòng hắn nhất thời dâng lên một nỗi lo lắng vô bờ bến. Hắn nhanh chóng nắm lấy tay nàng ta rồi xoay một vòng. Cuối cùng, hắn phải lấy tấm thân mình ra chống đỡ sát chiêu của Lương Vân.

Móng vuốt xuyên qua lớp y phục bên ngoài Mặc Thần Dương, đánh văng Mặc Thần Dương về sau hai mươi trượng. Cả hai đều va vào vách đá, Lý Nhược Băng nằm trọn trong lòng Mặc Thần Dương nên nàng ta không có thương tích đáng kể.

Mặc Thần Dương đưa ánh mắt trách mắng về phía nàng, hắn phun ra một ngụm máu rồi bất tỉnh.

Hắn không hề mong muốn chuyện này xảy ra. Nếu Lý Nhược Băng không lao ra cản trở, hắn bạo phát thực lực. Tình huống đôi khi còn có thể cứu vãn được, lúc này xem như xong.

Lương Vân thấy đối thủ mạnh nhất không còn ý thức. Hắn cười hắc hắc, xem như trận chiến đã kết thúc. Phần thắng nghiêng về hắn.

Hắn đưa móng vuốt về phía Lý Nhược Băng, nét mặt vô cùng đắc ý.

Hắn nói “Tiểu mỹ nhân theo ta về Linh Thú Tông được rồi chứ?”

Móng vuốt hắn sắc nhọn, nâng cầm Lý Nhược Băng lên để nhìn rõ chân dung nàng. Đây là một tiểu cô nương với sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành. Hắn cảm giác, nếu trở về Linh Thú Tông. Nàng ta chắc chắn sẽ trở thành một đạo lữ của một vị trưởng lão trẻ tuổi nào đó cũng không chừng.

Lý Nhược Băng nhìn đồng bạn, người nào cũng trọng thương. Trong lòng nhất thời tuyệt vọng. Nàng vốn trốn tránh Bách Vực Kiếm Môn lại gặp phải Linh Thú Tông. Nếu số mệnh đã định, nàng không còn cách nào phản kháng.

Trong lúc nàng đang tuyệt vọng, từ trên không trung phóng xuống một thân ảnh của một con hắc báo khổng lồ.

Thân ảnh Bạch Y đáp xuống mặt đất, ánh mắt hắn nhìn toàn cảnh đánh giá một phen.

Những người hắn quen chính là Hoàng Mập, Âu Dương Sinh cùng Mặc Thần Dương đều đã trọng thương không còn năng lực chiến đấu. Đối diện hắn chính là một tiểu sư muội. Hắn nhận ra đây chính là vị nữ nhân trước đó giả nam trang tên Lý Nhược Phạm. Mặc dù lần đầu nhìn thấy diện mạo nữ nhân của Lý Nhược Băng nhưng khí tức đúng là không thay đổi được.

Lương Vân nhìn thân ảnh con sùng thú to lớn. Hắn không biết đối phương là người phương nào, khí tức chỉ là một tên Nhị Phẩm, y phục cũng là đệ tử Đạo Viện. Có điều đây là một tên nội viện đệ tử, chứ không giống bốn tên kia.

Hắn thả lỏng người, quay sang Bạch Vô Thiên đe dọa “Ta cùng người không thù oán, người có thể rời đi. Nếu không đừng trách ta không cho người cơ hội!”

Bạch Vô Thiên thờ ơ, không hề để ý đến Lương Vân. Hắn tiến về phía Hoàng Mập và Âu Dương Sinh đỡ hai người ngồi dậy. Nhét mỗi người một viên Ích Huyết Đan giúp hồi phục sinh lực.

Tiếp đến, hắn tiến lại gần Lý Nhược Băng đang bên cạnh chăm sóc Mặc Thần Dương. Hắn lấy ra hai viên Ích Huyết Đan đưa cho nàng ta rồi nói “Tiểu sư muội giúp ta!”

Nàng ta nhanh chóng nhận lấy đan dược rồi gặm đầu. Đây chính là vị sư huynh trước đó đã gặp, là đệ tử của thái thượng trưởng lão. Hắn vẫn như vậy, vô cùng thân thiện.

Lúc này, Bạch Vô Thiên mới quay sang nhìn Lương Vân. Lương Vân lúc này vô cùng bối rối, đối phương hoàn toàn không hề sợ hắn.

Bạch Vô Thiên chậm rãi nói “Không cần quá gắng gượng, nếu đã quá sức chịu đựng thì cứ thả lỏng. Chuyện này xem như xong, người cứ đi!”

Bạch Vô Thiên sớm biết được đối phương đã quá sức chịu đựng. Có thể tuyệt kỹ hắn đang sử dụng không thể kéo dài. Bên ngoài biểu hiện trầm ổn, nhưng khí tức thoát ần thoát hiện, có dấu hiệu nghịch chuyển. Nếu hắn cố chấp tiếp tục duy trì, chắc chắn sẽ tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Đây chính là nguyên nhân, hắn không cần để ý đến đối phương.

Lương Văn sững sờ khi đối phương phát hiện bản thân đã quá giới hạn chịu đựng. Hắn lui về sau hai bước, sau đó lại lui về sau năm bước.

Cuối cùng mới giải khai hợp nhất với Thiểm Điện Ứng Vương. Hắn sắc mặt tái nhợt, không còn miếng máu nào. Thiểm Điện Ứng Vương cũng tiêu thất sau đó.

Lương Văn nhìn thiếu niên trước mặt điềm tĩnh lạ thường. Trong lòng dâng lên một cảm giác không an toàn. Hắn ra hiệu cho bốn tên sư đệ tụ họp lại rồi rời đi. Trước khi đi, hắn còn chấp tay hướng Bạch Vô Thiên bái một cái. Đây chính là một cách thi lễ với đối thủ nhường đường lui cho hắn.

Ánh mắt Lý Nhục Băng bị phong thái điềm tĩnh của hắn thu hút. Mặc dù không có xuất chiêu hạ gục đối phương, nhưng cử chỉ trầm ổn. Khiến người khác có một cảm giác an toàn.

Hoàng Mập và Âu Dương Sinh lấy lại được sinh lực. Cả hai nhanh chóng đến gần Mặc Thần Dương. Trong nhóm bốn người, Mặc Thần Dương là người bị trọng thương nặng nhất.

Cả hai xem xét thương tích Mặc Thần Dương không quá nghiêm trọng, mới thở ra nhẹ nhõm. Hai người nhìn nhau, rồi cùng hướng Bạch Vô Thiên chấp tay nói “Đa tạ Bạch sư huynh tương cứu!”

Bạch Vô Thiên cười nói “Việc này ta không có giúp được gì, không cần đa tạ!”

Hắn nói tiếp “Vì sao bọn chúng tập kích các ngươi?”

Hoàng Mập đưa ánh mắt về phía Linh Sâm Quả, rồi nói “Chỉ vì Linh Sâm Quả mà thôi. Bọn đệ đánh lui được con Toàn Quy, không nghĩ tới bọn đệ từ Linh Thú Tông đục nước béo cò muốn đoạt lấy Linh Sâm Quả. Bọn đệ đã từ bỏ, nhưng bọn chúng muốn bắt Lý sư muội đến Linh Thú Tông. Chính vì thế mà mới có đánh nhau...”

Hoàng Mập kể lại tường tận sự việc, Bạch Vô Thiên mới hiểu đầu đuôi sự việc. Những tướng Bắc Cảnh là một nơi yên bình, mọi người chuyên tâm tu luyện. Không nghĩ tới, đây chính là một nơi luôn có sự tranh đoạt, không giống như trước kia ở Thiên Phong Thành bình bình sống qua ngày.

Thình lình, từ bên trong khu rừng phóng xuất ra mười thân ảnh. Trong đó có năm tên đệ tử Thiên Võ Tông và năm tên Linh Thú Tông. Bọn chúng âm thầm quan sát từ lâu nhưng không dám xuất hiện vì còn có bọn người Lương Văn. Giờ bọn cao thủ rời đi, chỉ còn lại nhóm đệ tử Đạo Viện đã cạn kiệt sinh lực. Đây chính là thời cơ để lao ra cướp đoạt.

Bạch Vô Thiên thở dài, hắn biết bọn chúng ần nấp từ lâu. Không nghĩ tới, bọn chúng vẫn không chịu bỏ cuộc. Đúng là bạch ngọc câu dẫn.

Hắn xuất ra thượng phẩm bảo khí mà ngày đầu tiên đến Đạo Viện thắng cuộc được từ sư huynh La Sung.

Hắn từ tốn nói “Nếu lòng tham che mờ mắt các ngươi, vậy các ngươi cùng lên đi!”

Mười tên Thiên Võ Tông cùng Linh Thú Tông nhất thời kinh ngạc. Một tên tiêu tử bề ngoài yếu đuối lại dám đối kháng mười người. Hắn không những không sợ hãi mà còn có thể trấn định như vậy. Tên này không phải bị điên chứ.

Cả mười tên chia nhau ra bao vây lấy Bạch Vô Thiên. Năm thanh đao bán nguyệt rút ra, năm con Thiết Ưng giờ móng vuốt sắc bén ra đe dọa. Bọn chúng muốn một lần dùng sức lực mười người đè chết tên tiêu tử phách lối.

Bạch Vô Thiên chưa kịp ra tay, Tiểu Hắc đã tiên phong phóng về trước, dùng răng nanh sắc bén cắn mấy con Thiết Ưng, kết hợp móng vuốt như vỏ lấy con mồi. Khi ba tên Linh Thú Tông tiếp cận, nó chỉ dùng một chân quơ một cái, cả ba đều bị đánh văng về sau. Năm con Thiết Ưng không thể đào tẩu được, toàn bộ bị Tiểu Hắc diệt dễ dàng.

Năm tên Thiên Võ Tông lúng túng, bọn chúng điều khiển đao bán nguyệt hóa thành phong nhận vờn xung quanh Tiểu Hắc. Bọn chúng muốn băm Tiểu Hắc thành mảnh nhỏ.

Bạch Vô Thiên thấy vậy, nhanh chóng vận dụng Văn Trung Bộ về trước, mũi kiếm quét ngang đẩy lùi năm thanh đao. Tiếp theo hắn truy tới cùng xuất ra năm kiếm đâm xuyên qua phần eo của năm tên Thiên Võ Tông. Năm đường kiếm mát lạnh, khiến bọn chúng hoảng hồn thoái lui về sau mười trượng.

Bọn chúng nhìn xuống, phát hiện phần y phục bên hông đã bị cắt đứt một đường. Chỉ cần đối phương có sát ý, bọn chúng xem như là không dậy nổi.

Đối phương hoàn toàn không hề có sát ý. Trong lòng bọn chúng nhất thời dao động, lại thêm cảm giác xấu hổ. Bọn chúng bình tĩnh lại, rồi chấp tay hướng Bạch Vô Thiên cáo biệt. Đã đối phương không tính toán, lại có phần trượng nghĩa, bọn họ cũng không thể ngoan cố chấp nhất được.

Một lúc sau, phụ cận sơn cốc không còn bóng dáng người nào.

Bọn họ rời đi vì tình huống xuất hiện một thiếu niên bạch vy cùng một con sùng thú. Phong thái người này nho nhã, lại có bản lĩnh hơn người. Một cây Linh Sâm Quả cũng không đáng để đắc tội.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Chúng ta kết nghĩa huynh đệ đi!

Bên ngoài một hang động gần sơn cốc.

Trời lúc này đã tối, không khí ở Thạch Đầu Tùng Lâm trở nên lạnh lẽo, sương mù nổi lên. Con đường đi đã bị bôi mờ đi khó phân biệt được phương hướng.

Năm người Bạch Vô Thiên, Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhục Băng và Mặc Thần Dương tụ họp lại bên một đồng lửa.

Bạch Vô Thiên nhìn sắc mặt bốn đồng môn sư đệ đã đỡ hơn, hắn đề nghị “Hôm sau, ta sẽ đồng hành cùng mọi người đến Ma Nhai Đàm và Bắc Lương Lĩnh thu nhập nguyên liệu. Ta nghĩ thêm một người, rắc rối sẽ ít hơn...”

Hoàng Mập nghe Bạch Vô Thiên nói vậy, trong lòng vô cùng cảm kích. Hắn nói “Không lẽ sư huynh cũng làm nhiệm vụ Trung Phẩm sao?”

Bạch Vô Thiên không giấu, hắn nói “Ta chọn Lưu Quang Kiếm, nên ở Thạch Đầu Tùng Lâm thu thập Tinh Cương Mộc. Tiếp đến là Mị Nguyệt Trấn rồi cuối cùng đến Bắc Hải Trấn. Xem như con đường đi cũng không quá xa. Nên hỗ trợ đồng môn huynh đệ một tay không vấn đề!”

Hoàng Mập nghe Bạch Vô Thiên nói vậy, hắn lấy trong hành trang ra một khối Tinh Cương Mộc. Đây xem như một phần trả ân huệ Bạch Vô Thiên giải vây cho bọn hắn.

Bạch Vô Thiên nhìn cử chỉ Hoàng Mập, hắn mỉm cười. Hắn cười vì phát hiện Hoàng Mập xuất ra khối Tinh Cương Mộc từ chiếc không gian giới chỉ đang đeo. Đó là một giới chỉ có giá trị liên thành. Hoàng Mập không tùy tiện cho người khác biết nên mới cẩn thận như vậy.

Bạch Vô Thiên nhận lấy, sau đó chợt nhớ bản thân có một bộ nguyên liệu hạ phẩm. Hắn xuất ra đưa cho Hoàng Mập, rồi nói “Bộ nguyên liệu Tinh Cương Kiếm này được một trưởng thôn tặng. Hoàng sư đệ lấy bên mình, khi có dịp thì dùng đến...”

Sau đó, hắn nhìn về phía Lý Nhượng Băng một hồi lâu khiến nàng lúng túng. Còn Mặc Thần Dương thì nhủ hàng chân mày.

Hắn cảm giác thất thố, liền vội vàng xuất ra bộ năm thanh hắc kiếm cho mọi người cùng xem.

Hắn nói “Bộ kiếm này gồm bảy thanh, ta nhận được tin tức ở Bách Hoa Cốc có lưu một thanh như thế này mà Lý sư muội lại là người Bách Hoa Cốc, nên nhất thời ta suy nghĩ đến việc này. Không hề có ý gì khác!”

Lý Nhượng Băng nhìn kỹ năm thanh kiếm màu đen, nhưng không phát hiện được gì. Nàng lắc đầu nói “Có vài nơi ở Bách Hoa Cốc, tiểu muội không được phép đi vào. Với lại đây là lần đầu tiểu muội nhìn thấy chúng!”

Bạch Vô Thiên ngẫm nghĩ, việc thu thập những thanh kiếm này chẳng qua là tùy hứng. Trước kia đều vô tình nhặt được, nên hắn cũng không quá chú trọng đến việc này.

Hoàng Mập nhìn lên bầu trời, ánh trăng sáng lúc này lộ ra từ một đám mây khiến xung quanh dần dần sáng lên.

Hắn nảy ra một ý tưởng liền nói “Hay là huynh đệ chúng ta kết nghĩa đi. Từ khi đến Đạo Viện cho tới giờ, chúng ta đều hữu duyên. Ý Bạch sư huynh thế nào?”

Bạch Vô Thiên không ý kiến, việc này cũng thú vị. Hoàng Mập nhìn sang Âu Dương Sinh, Mặc Thần Dương rồi đến Lý Nhượng Băng. Cả ba người bọn họ không ý kiến.

Hoàng Mập nói tiếp “Trong nhóm năm người, Bạch sư huynh tuổi tác không hơn Mặc Thần Dương hay Âu Dương Sinh nhưng vai vế trong Đạo Viện to lớn. Để Bạch huynh làm đại ca, Mặc huynh làm nhị ca, Âu Dương huynh làm tam ca, ta rồi đến ngũ muội. Các vị thấy thế nào?”

Đối với vai vế huynh đệ, Mặc Thần Dương không ý kiến. Hơn nữa bọn họ đang gặp đại họa, không biết khi nào bạo phát. Còn về bản lĩnh, tiểu tử Bạch Vô Thiên không tệ, hắn ấn tượng rất sâu không đoán được. Hắn làm đại ca cũng là lẽ đương nhiên.

Về phần Âu Dương Sinh, hắn âm thầm đánh giá cao Bạch Vô Thiên. Làm người không tệ, năng lực thâm sâu nhưng không hề biểu lộ ra bên ngoài. Đây là một vị huynh đệ đáng kết giao.

Hoàng Mập thấy vậy, lấy ra một lư hương, năm cây nhang thêm một khai trái cây. Rồi đưa cho mỗi người một cây nhang. Hắn ngưng ngưng nói “Việc này Hoàng Mập ta luôn chuẩn bị đem theo bên mình, các sư huynh không cần ngạc nhiên!”

Bạch Vô Thiên phì cười, thậm chí băng lãnh như u Dương Sinh cũng phải ho nhẹ vài cái.

Trong đám, bản lĩnh hoạt náo của Hoàng Mập đúng là không tệ.

Năm người quỳ xuống, mỗi người cầm một cây nhang bắt đầu thốt ra lời thề.

Ánh mắt Hoàng Mập cùng Lý Nhượng Băng nhìn về phía Bạch Vô Thiên chờ đợi. Xem ra chuyện này đúng là không thể đùa giỡn.

Hắn nói “Ta, Bạch Vô Thiên nguyện cùng Hoàng Mập, Mặc Thần Dương, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng kết thành huynh đệ. Có phước cùng hưởng, có họa cùng chia. Nếu trái lời thề hồi yên phi diệt!”

Mặc Thần Dương nhủ thầm, tên Bạch Vô Thiên này thề thốt cũng quá độc đi. Hắn theo sau, nói tiếp “Ta, Mặc Thần Dương nguyện kết huynh đệ với đồng môn huynh đệ ở đây. Có phước cùng hưởng có họa cùng chia, nếu trái lời thề...hồi yên phi diệt!”

Âu Dương Sinh bỏ qua băng lãnh, hắn nghiêm túc nói “Ta, Âu Dương Sinh cũng nguyện kết làm huynh đệ với các vị ở đây, có phước cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu trái lời thề hồi yên phi diệt!”

Hoàng Mập thích thú trong lòng, hắn đồng ý nói “Ta, Hoàng Thế Đạo nguyện kết huynh đệ với Bạch sư huynh, Mặc sư huynh, Âu Dương sư huynh cùng Lý sư muội, có phước cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu trái lời thề, hồi yên phi diệt!”

Lý Nhượng Băng vịn lấy lồng ngực mình, hít một hơi rồi nói “Tiểu muội, Lý Nhượng Băng nguyện kết nghĩa huynh đệ với mấy vị đại ca. Về sau có phước cùng hưởng có họa cùng chia. Nếu trái lời thề hồi yên phi diệt!”

Năm người nói xong, liền bái một cái. Xem như từ đây về sau đã là huynh đệ, có phước cùng hưởng có họa cùng chia.

Bạch Vô Thiên lúc này mỉm cười, hắn hướng Hoàng Mập nói “Từ đệ, giờ có thể nói ra khúc mắc trong lòng được rồi chứ!”

Hoàng Mập sùng sốt, sau đó bắt đầu lúng túng. Hắn đúng là có ý đồ, ý đồ rất là ngưng ngưng.

Hắn nhất thời khom người, chắp tay hướng Bạch Vô Thiên nói “Sổ bọn đệ phạm phải một đại họa. Chỉ có đại ca mới có thể giúp được!”

Lời Hoàng Mập nói ra khiến Mặc Thần Dương, Âu Dương Sinh cùng Lý Nhượng Băng sửng sốt. Bọn họ cũng không nghĩ đến, Hoàng Mập có thể tính toán đến bước này. Hắn quả nhiên là người tâm cơ giao hoạt.

Hoàng Mập bắt đầu thuật lại sự việc ở Khô Lâu Sơn. Bọn họ vì phản kháng mà sát hại đồng môn huynh đệ. Tội này vô cùng lớn, nếu lộ ra ngoài xem như không có mạng để đền bù.

Bạch Vô Thiên sau khi nghe được câu chuyện. Về mặt hắn biểu lộ vô cùng đặc sắc, hắn không nghĩ đến lại trùng kếp của Hoàng Mập. Tên tiểu bản tử này đúng là lợi hại.

Hắn thở một hơi dài nói “Đã kết nghĩa làm huynh đệ, xem như huynh đệ ruột thịt. Ta sẽ tìm cách!”

Hoàng Mập vẫn còn ngưng ngừng. Hắn bắt giác phát hiện bản thân vừa đánh chủ ý với Bạch Vô Thiên. Hắn cúi đầu tạ lỗi, hắn nói “Việc này bất đắc dĩ, tiểu đệ trước còn việc chưa hoàn thành. Nếu rời khỏi Đạo Viện, tương lai sẽ không thể thực hiện được. Hy vọng đại ca đừng để bụng...”

Bạch Vô Thiên nâng hắn lên. Hắn chỉ là trêu chọc với vị tiểu đệ này.

Mặc dù quen biết chưa lâu, mỗi người đều có mục đích riêng nhưng chung quy, bọn họ vẫn là người tốt. Chỉ bất quá, sai phạm của bọn họ vô cùng nghiêm trọng. Việc này chỉ có sư phụ hắn mới có thể giải quyết được mà thôi.

Hoàng Mập vẫn chưa thấy hết áy náy, hắn chợt nhớ đến Linh Sâm Quả liền vội vàng lấy ra. Sau đó chia đều cho từng người. Linh Sâm Quả lúc này đã chín mọng nước, tỏa ra một mùi hương Hồng Sâm bất ngát. Chỉ cần nhìn thôi đã muốn cho vào miệng.

Linh Quả này có tác dụng rất lớn đối với tu sĩ Nhất Phẩm. Riêng đối với tu sĩ Nhị Phẩm như Bạch Vô Thiên, loại Linh Quả này chủ yếu củng cố tu vi, lợi ích không lớn lắm.

Bạch Vô Thiên đề nghị “Tứ đệ cùng ngũ muội ngồi xuống dùng Linh Sâm Quả, ta cùng nhị đệ, tam đệ một bên hộ pháp cho!”

Hoàng Mập và Lý Nhược Băng gật đầu, sau đó cùng ngồi xuống xếp bằng rồi cho Linh Sâm Quả vào miệng. Bắt đầu để tâm vô tạp niệm, thả nạp linh khí xung quanh.

Linh Sâm Quả vừa vào miệng đã tan chảy ra, hương vị nồng đậm tỏa ra xung quanh. Linh Sâm Quả bắt đầu hòa trộn với những luồng linh khí toàn thân, Linh Sâm Quả đóng vai trò như một loại trợ lực, khiến tốc độ thả nạp linh khí tăng lên, kinh mạch được gia cố hơn. Đan Điền trước đó là một mớ hỗn loạn, không gian xung quanh như là một loại hư ảnh không rõ ràng. Giờ đây, Đan Điền đã được gia cố, ổn định hơn. Bên tai hai người đã có một loại âm thanh như giọt nước rơi xuống mặt hồ. Dấu hiệu linh khí có động lại thành Linh Hồ bắt đầu.

Bạch Vô Thiên một bên quan sát, đoán được quá trình Trúc Cơ của Hoàng Mập và Lý Nhược Băng thành công. Hắn mỉm cười, rồi ngồi xuống xếp bằng bên cạnh.

Cả Mặc Thần Dương cùng Âu Dương Sinh cũng nhận ra Hoàng Mập và Lý Nhược Băng đang trong quá trình cô đọng. Hai người bọn họ cũng ngồi xuống, bắt đầu để tâm vô tạp niệm tu luyện.

Tiểu Hắc lúc này đóng vai trò hộ pháp cho cả năm người. Nó gấp ngắc ngắc dài nhưng vẫn chú ý động tĩnh xung quanh.

Quá trình tu luyện của Hoàng Mập cùng Lý Nhược Băng kéo dài cho đến tận sáng hôm sau.

Hoàng Mập và Lý Nhược Băng bắt đầu mở mắt ra, cảm nhận về thế giới quan xung quanh tiến thêm một bước nhỏ. Bọn họ giờ có thể khu động linh khí thuận tiện hơn. Cả hai phát hiện linh lực phút chốc đã mạnh hơn trước rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Nhiệm vụ giải cứu Lang Nha Thôn

Trên con đường đến Ma Nhai Đàm, Bạch Vô Thiên âm thầm cân nhắc lại vụ việc đối đầu với đệ tử của hai đại tông môn.

Chỉ vì thế lực của Đạo Viện còn yếu, ra ngoài hành sự phải dè chừng đủ đường. Nếu không thì hắn đã có một trận đánh sáng khoái với bọn người Lương Vân rồi.

Nhắc tới chuyện này, hắn mới nhớ: Tiểu Hắc phong cách đạo này khá đặc biệt, hiểu chiến hơn. Không cần ra lệnh, nó đã sẵn sàng lao vào đánh nhau. Sự thay đổi này bắt đầu từ khi Tiểu Hắc đến Bắc Cảnh, cũng có thể nói Bắc Cảnh có nguồn linh khí dồi dào, nó đã có thể tu luyện. Chính vì vậy mà cần có tính thực chiến.

Nói đến đây, hắn phát hiện Tiểu Hắc ngóay đầu nhìn với ánh mắt tò mò. Tên này đã quá nhiều chuyện rồi.

Khi khoảng cách đến Ma Nhai Đàm chỉ còn ba trăm dặm. Lúc này lệnh bài đạo viện bên thắt lưng Hoàng Mập sáng lên.

Một luồng sáng màu hoàng kim phát ra khoảng không, chiếu ra một dòng tin tức “Toàn bộ đệ tử Đạo Viện gần Lang Nha Thôn, Lạc Kiều Thôn, Ma Nhai Đàm, Bắc Lương Lĩnh lập tức đến những nơi đó cứu viện. Hoàn thành cứu viện, phong thưởng xứng đáng”.

Tin tức vừa ra, Hoàng Mập lấy ra tờ địa đồ xem xét. Trùng hợp là Lang Nha Thôn là nơi gần bọn họ nhất. Nơi đây cũng tồn tại nguyên liệu trung phẩm thứ hai là Ma Thạch. Xem như bọn họ rẽ sang hướng khác không xa nhưng là một công đôi việc.

Thế là bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhược Băng và Mặc Thần Dương thúc Truy Phong Mã rẽ lên hướng bắc thẳng tiến đến Lang Nha Thôn. Tiểu Hắc nhìn theo bốn con Truy Phong Mã tốc độ chậm chạp khiến nó vô cùng nhàm chán. Nếu so với tốc độ của Xích Thổ Mã thì chỉ nhanh hơn được hai ba lần.

Trải qua hai canh giờ, ước chừng hai trăm dặm đường. Năm người đã đến được bên ngoài Lang Nha Thôn.

Lúc này tình cảnh vô cùng căng thẳng. Xung quanh trấn, có hơn hai trăm con Dạ Lang cao chừng bốn xích, toàn thân tỏa ra hắc khí. Răng nanh nhe ra vô cùng đáng sợ.

Bên trong trấn, có hơn năm mươi chiến sĩ mặc giáp trụ kiên cường chống đỡ. Bọn họ người nào cũng gia cố rào chắn, không cho đàn Dạ Lang tấn công vào.

Âu Dương Sinh và Mặc Thần Dương là hai người phản ứng nhanh nhất. Chỉ chưa đầy hai hô hấp đã tiếp cận được bầy Dạ Lang. Một người dùng thương, một người dùng đao thoải mái sát phạt.

Đàn Dạ Lang vốn nhút nhát, thường thì khi đánh không lại, bọn chúng nhất định rút lui. Trường hợp này khác, bọn chúng không hề sợ hãi, liên tục bao vây, tấn công hai người.

Chẳng qua thực lực Dạ Lang không mạnh, chừng một khắc sau. Toàn bộ hơn hai trăm con Dạ Lang nằm la liệt trên mặt đất. Bọn chúng không mai mai chạm được vạc áo của u Dương Sinh và Mặc Thần Dương.

Lúc này, một lão nhân ngoài năm mươi từ trong thôn chạy ra niềm nở đón tiếp. Lão mừng rỡ cả nước mắt nói “Đa tạ các vị thiếu hiệp tương trợ. Nếu các vị đến trễ, thôn dân nơi đây sợ rằng cầm cự không nổi...”

Mặc Thần Dương nói “Những con Dạ Lang này không bình thường!”

Lão trưởng thôn trả lời “Đàn Dạ Lang đó bị nhiễm U Linh nên mới cuồng bạo như vậy. Bình thường bọn chúng không hề lai vãng nơi này...”

Mặc Thần Dương thắc mắc “U Linh?”

Danh tự này đương nhiên hắn biết, hắn còn biết vô cùng rõ ràng. Chỉ là không hiểu vì sao ở Bắc Cảnh lại xuất hiện U Linh. U Linh không phải là một trong ba chủng tộc ở Quý Vực sao.

Lão trưởng thôn nói tiếp “Khoảng hai ngày trước, bắt đầu xuất hiện dị tượng bên phía cánh rừng dưới chân Bắc Lương Lĩnh. Hết Dã Trư đến Dạ Lang bắt đầu lai vãng xung quanh thôn, bọn chúng phá hoại. Nhiều người dân trong thôn cũng bị lây nhiễm...”

Bạch Vô Thiên lúc này mới tiến lại gần, hắn thắc mắc nói “U Linh là gì? Đây là lần đầu tiên ta mới nghe nói đến”

Mặc Thần Dương nhìn hắn, hắn đã là đại ca, xem như giúp hắn một ít kiến thức.

Mặc Thần Dương chậm rãi nói “U Linh là một chủng tộc ở Quý Vực. Hình thể hư ảo, nếu sử dụng các đòn đánh thông thường không thể nào tổn thương được nó. Chỉ có thể sử dụng thuộc tính, hoặc cao hơn là linh hồn công kích...”

Hoàng Mập lúc này cầm một tấm địa đồ với một quyển “Thanh Phong Kiểm Tập Lục”. Trong đó có ghi rõ, nguyên liệu thứ ba là Mạnh Thiết có ở Bắc Lương Lĩnh và Tứ Nguyệt Cốc. Điều này có nghĩa là bọn họ giúp Lang Nha Thôn giải quyết rắc rối, đồng nghĩa với việc tìm kiếm nguyên liệu. Đây cũng là một công đôi việc, thuận tiện đôi đường.

Lão trưởng thôn thấy vậy, hai mắt lão sáng lên. Lão hớn hờ nói “Nếu năm vị thiếu hiệp có thể giúp Lang Nha Thôn vượt qua đại nạn này. Lão sẽ tặng mỗi người một phần Ma Thạch”

Lão trưởng thôn là người từng trải. Thoáng nhìn nhóm đệ tử cười Truy Phong Mã mà không phải là phi hành kiếm, liền đoán được thứ tất yếu mà năm thiếu niên này đang cần.

Ánh mắt lão nhìn về phía năm vị thiếu niên chờ đợi câu trả lời.

Bạch Vô Thiên ngẫm nghĩ một lúc, hắn nói “Trước trưởng thôn cho ta xem qua những người bị nhiễm. Nếu suy đoán của vân bối đúng thì việc giải quyết U Linh sẽ dễ dàng hơn. Nếu không thì khó lòng mà hoàn thành được”

Lão trưởng thôn nghe hắn nói vậy liền mừng rỡ, nhanh chóng dẫn năm người đi thẳng vào thôn.

Trong thôn lúc này, người dân đi lại không nhiều. Hầu hết đều tụ tập trong nhà, không dám đi lang thang bên ngoài.

Lão trưởng thôn dừng lại ở một nơi đất trống. Xung quanh có hơn ba mươi người nằm la liệt, sắc mặt người nào người nấy đều vô hồn. Tất cả đều bị trói lại không được tự do.

Trên quảng mắt thâm đen, dấu hiệu “trúng tà” thể hiện rõ ràng.

Theo như lão trưởng thôn nói, đây chính là những người đã nhiễm U Linh. Bọn họ giờ không còn kiểm soát được hành vi.

Còn theo cách nói của Mặc Thần Dương, thần hồn bọn họ bị tổn thương. Hầu như mất đi khả năng khống chế bản thân.

Người khác có cách trị thế nào, hắn không biết nhưng trong tay hắn có một quyển Thanh Tâm Chú. Đây chính là phần lễ vật của đại thiện sư Phổ Quang đưa cho hắn. Càng về sau, hắn càng phát hiện quyển Thanh Tâm Chú không tầm thường. Nó có khả năng giúp tâm hồn trong sạch, xóa tan tạp niệm, giải trừ ô uế.

Hắn tiến lại gần một nam nhân đang giãy dụa, toàn thân tỏa ra hắc khí. Nam nhân này không còn khả năng khống chế được bản thân, với tình trạng U Linh xâm lấn như vậy, không bao lâu sau hắn sẽ bị xâm thực mà chết.

Bạch Vô Thiên ngồi xuống, tâm vô tạp niệm. Miệng bắt đầu niệm Thanh Tâm Chú, bình thường hắn niệm trong lòng. Giờ thì âm thanh phát ra tiếng “Ôm Tarê Tutarê Turê Soha”. Tiếng kinh chú vang dội ra xung quanh, âm hưởng nhẹ nhàng khiến tinh thần như được bổ sung thêm sinh lực.

Những người xung quanh đứng gần quan sát kết quả. Những người bị nhiễm U Linh sắc mặt bắt đầu khôi phục lại. Những luồng hắc khí từ từ lui động rồi chậm rãi tiêu thất từ từ.

Qua một canh giờ sau, toàn bộ ba mươi người bị nhiễm U Linh hoàn toàn đã có ý thức trở lại. Tinh thần bọn họ không còn bị khống chế. Thanh Tâm Chú quả nhiên là có tác dụng.

Bạch Vô Thiên mở mắt ra trước sự ngỡ ngàng của đám huynh đệ. Không nghĩ đến hắn còn bản lĩnh này.

Hoàng Mập tiến lại gần hồ hởi nói “Đại ca dạy bọn ta được không?”

Hắn mỉm cười “Thanh Tâm Chú này cũng trợ giúp cho quá trình tu luyện. Ta định có dịp sẽ truyền thụ lại, giờ chuẩn bị đối kháng U Linh. Tốt nhất ai cũng phải tu luyện qua Thanh Tâm Chú để có phòng bị”

Nói rồi, hắn lấy quyển Thanh Tâm Chú ra đưa cho Hoàng Mập. Hoàng Mập hớn hờ nhận lấy, sau đó lật ra xem. Bên trong còn có tâm pháp tu luyện chứ không đơn thuần là niệm khẩu quyết như Bạch Vô Thiên vừa niệm.

Lão trưởng thôn hiểu ý, liền dẫn bốn người đến một nơi yên tĩnh tu luyện. Trong lòng lão đã yên tâm hơn rất nhiều, những thiếu niên đệ tử Đạo Viện vừa đến đã có một sự thay đổi. Những thôn dân cứ tưởng không thể cứu vãn được, lại có thể hồi phục nhanh chóng. Đây là bằng chứng nói lên, nhóm đệ này này không phải thuộc hạng tầm thường, nên đối đãi phải thật sự thận trọng.

Bạch Vô Thiên nhìn lão trưởng thôn cùng bốn đệ muội kết nghĩa rời đi. Trong lòng hắn nhất thời dâng lên một cảm giác hạnh phúc. Ở một nơi rộng lớn như Bắc Cảnh, quen biết bọn họ khiến cảm giác cô độc dường như biến mất.

Ánh mắt hắn nhìn về một nơi xa xăm, trong lòng nhủ thầm “Không biết Hoa sư tỷ, nàng ta lúc này thế nào rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 144: Thiên Sư Đường

Ở trung tâm Bắc Cảnh có một đại tông môn tên là Vô Thượng Tông. Xung quanh Vô Thượng Tông được bao quanh bởi một hải vực thâm sâu với chiều rộng hải vực hơn mười dặm.

Lối vào Vô Thượng Tông duy nhất là một con đường rộng chừng mười trượng. Hai bên chính là hải vực sâu không thấy đáy, bao trùm là một màu đen tối.

Đây chính là tông môn lớn mạnh nhất của Bắc Cảnh, cũng là nơi tọa lạc của Thiên Sư Đường.

Thiên Sư Đường là một bộ phận quản lý toàn bộ Bắc Cảnh mà trong đó đa phần là người Vô Thượng Tông. Số ít còn lại là một vài đại năng của các thế lực tông môn khác.

Hoa Lạc Đồng trải qua hơn mười ngày cưỡi phi hành kiếm không ngừng nghỉ. Cuối cùng đến được lối vào của Vô Thượng Tông.

Trước mặt nàng là một cánh cổng cao lớn, xung quanh tỏa ra những luồng linh khí dày đặc. Đây chính là một trận pháp bảo vệ, nói đúng hơn là lối vào duy nhất đi xuyên qua hộ tông đại trận.

Hộ tông đại trận về danh nghĩa chính là một lớp phòng ngự, người không phận sự tiến lại gần. Một là bị ngũ lôi oanh tạc, hai là liệt hỏa thiêu thân. Tu vi thấp kém chỉ cần đứng gần hộ tông đại trận trong phạm vi trăm trượng, hầu như không có cơ hội sống sót.

Đây chính là một phần thực lực của một đại tông môn.

Hoa Lạc Đồng tiến lại gần cánh cổng thì có bốn thân ảnh mặc giáp y ngăn lại. Khí tức bốn người này hoàn toàn áp đảo được nàng.

Một trong bốn tên quan môn băng lãnh nói “Vị nữ đạo hữu đến đây có việc gì?”

Hoa Lạc Đồng chấp tay trả lời “Tiểu nữ đến Thiên Sư Đường tìm Cao trưởng lão!”

Nàng vừa nói vừa giao ra lệnh bài thân phận Đạo Viện cho vị quan môn đệ tử đó. Hắn cầm lên xem xét một hồi, nhận ra nàng ta là nữ nhi của Hoa Kiếm Nhân, một vị trưởng lão của Đạo Viện. Người này trước kia đã từng qua lại với Cao trưởng lão của Vô Thượng Tông. Lão già đã là một trong ba mươi vị chấp sự của Thiên Sư Đường.

Sắc mặt hắn giãn ra, trả lệnh bài lại cho Hoa Lạc Đồng rồi nói “Hoa đạo hữu trước qua môn khẩu, đi khoảng hai năm trượng rồi đợi ở trong một tiểu đình. Ta sẽ thông báo cho Cao trưởng lão đến đó gặp Hoa đạo hữu!”

Hoa Lạc Đồng gật đầu rồi đi thẳng qua cánh cổng. Lúc này cánh cổng được giải phong, nên đã không còn khí tức nguy hiểm phát ra.

Nàng bước vào trong, khung cảnh đập vào mắt nàng đầu tiên chính là bảy tòa tháp cao vút thẳng lên bầu trời. Mặc dù bảy tòa tháp ở cách xa chừng năm dặm đường, nhưng đường nét rất rõ ràng. Bảy tòa tháp được phủ lên một màu hoàng kim chói sáng, trên mỗi tòa tháp có một viên Xích Linh Thạch nhấp nháy. Chỉ cần nhìn viên Xích Linh Thạch không lồ đó, đủ biết giá trị của nó như thế nào.

Nàng một mạch thẳng đến tiểu đình dành cho khách nhân. Nơi đây ngoài nàng ra, vẫn còn vài vị tu sĩ trung niên. Bọn họ cũng đang làm khách của Vô Thượng Tông.

Khi nàng vừa bước vào tiểu đình thì có một ánh mắt lão già nhìn nàng chăm chú. Lão già này đáng người tiên phong đạo cốt, râu tóc bạc phơ.

Lão không nhẫn nhịn được liền chống gậy tiến lại gần Hoa Lạc Đồng. Lão vát và cất tiếng nói “Tiểu hài tử có phải là người của Đạo Viện?”

Hoa Lạc Đồng cũng không lấy việc này quá ngạc nhiên. Nàng mặc y phục Đạo Viện, người từng đến Đạo Viện hoặc ở khu vực Hạ Thiên sẽ có thể nhận ra đệ tử Đạo Viện dễ dàng.

Vấn đề là lão già với nét mặt thân thiện này chủ động tiếp cận nàng. Đương nhiên là có ý đồ, nàng gật đầu nói “Vãn bối là đệ tử Đạo Viện, cho hỏi tiền bối là...”

Lão vuốt chòm râu dày, sắc mặt nhất thời rạng rỡ như gặp được người quen. Lão từ tốn nói “Trước kia lão từng du sơn ngoạn thủy, lão từng ghé qua Đạo Viện một lần. Nơi đó có sơn thanh thủy tú, xem như một tiên cảnh. Chỉ bất quá thời thế thay đổi, Đạo Viện đã không như trước kia...”

Lão ngừng nghỉ một lúc nói tiếp “Số là lão nhìn ấn đường tiểu hài tử tối tăm, dấu hiệu sắp gặp phải đại nạn nên lão không màn mặt mũi tiếp cận tiểu hài tử...”

Hoa Lạc Đồng cảm giác bối rối, nàng đứng là có suy nghĩ “người đến bất thiện”, nhưng không nghĩ đến lão già trước mặt nói ra những lời này. Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác đã thất lễ. Nàng đứng dậy, hướng lão già chấp tay nói “Vừa rồi vãn bối đã đắc tội, hy vọng lão nhân gia bỏ qua!”

Lão thấy tiểu cô nương trước mặt hành xử lễ độ. Trong lòng lão âm thầm đánh giá cao. Lão ngừng nghỉ một lúc, lấy từ ống tay áo ra một tấm phủ lụa màu đen. Lão chậm rãi nói “Ấn đường không sáng, nhưng vận khí không tệ. Hy vọng tấm phủ lụa này có thể giúp tiểu hài tử giải trừ được một mối nguy cơ...”

Hoa Lạc Đồng cũng hiểu sơ về phủ lụa. Màu đen với vân tơ màu trắng thuộc loại phủ lụa không gian, giống như một loại Hồi Thành Phù. Nhưng loại phủ lụa này, nàng lần đầu tiên nhìn thấy.

Nàng hai tay nhận lấy, khom người sâu tạ lễ. Lão nhìn nàng mỉm cười rồi chậm rãi rời đi.

Hoa Lạc Đồng thấy vậy liền lớn tiếng nói “Xin hỏi tiền bối quý danh?”

Lão cười ha ha, âm thanh như hòa nhập vào trong gió. Trong cơn gió truyền lại một tiếng nói “Cứ gọi là Vô Danh Lão Yêu đi!”

Những người gần đó nghe đến danh tự này, liền cười ha ha trêu chọc “Đúng là một lão già điên. Vô Danh Lão Yêu để một lão ốm yếu sắp không qua khỏi dùng đến sao?”

Hoa Lạc Đồng cảm nhận được, lão già đó không hề tầm thường. Khí tức lão hầu như không hề bộc lộ ra, nhưng vẫn cho người khác một cảm giác ớn lạnh sống lưng. Nét mặt lão cười, nhưng lại mang một loại uy nghiêm không thể nào tả được.

Nàng liếc nhìn xung quanh đánh giá những người khác một hồi, rồi ngồi xếp bằng tĩnh tâm chờ đợi.

Khoảng một canh giờ sau, Hoa Lạc Đồng mở mắt ra, nàng phát hiện một dao động từ xa truyền lại.

Lúc này từ trên bầu trời xuất hiện một thân ảnh cười Lưu Quang Kiếm phát ra một màu lam sắc chói sáng. Phi hành kiếm này đã được khám Lam Linh Thạch, nên hình dáng cũng như uy lực đã được nâng lên hàng cực phẩm.

Thân ảnh xuất hiện là một trung niên nhân, có chân mày rậm, râu cằm dày đặc. Bốn vị khách nhân bên cạnh nhận ra vị trung niên nhân này là Cao Trường Lão của Vô Thượng Tông nên liên tục bàn tán.

Hoa Lạc Đồng thấy vậy liền đứng dậy. Khi Cao trường lão vừa đáp xuống thì nàng tiến lại gần, chấp tay lại chào hỏi “Vãn bối Hoa Lạc Đầu được phụ thân phó thác đến gặp Cao trường lão!”

Cao trường lão sắc mặt ngưng trọng, đánh giá Hoa Lạc Đồng một phen. Nàng ta có đôi nét giống với Hoa Kiếm Nhân, điều này nói lên đây là nhi tử của bằng hữu hần không sai biệt lắm.

Hần chậm rãi nói “Trước kia, Hoa huynh đệ đứng là có phó thác cho ta một việc. Nếu đã đến, ta sẽ bàn giao lại!”

Hần nói xong liền xuất ra một cái túi thơm. Túi thơm này tỏa ra một mùi hương quen thuộc của hoa Linh Lan. Đây chính là mùi hương mà phụ thân nàng rất thích. Trước kia thường xuyên đeo bên mình.

Hoa Lạc Đồng nhận lấy túi thơm. Túi com này đã được phụ thân nàng đặt lên cấm chế huyết thống. Người ngoài không thể mở được xem bên trong. Nếu cố gắng giải khai cấm chế, cấm chế huyết mạch sẽ tự động bạo phát. Túi thơm lập tức bạo nổ.

Nàng nhận ra thủ pháp của phụ thân, trong lúc nhất thời trong lòng nàng dâng lên một nỗi nhớ mong. Đã rất lâu rồi, không còn nhìn thấy di vật của phụ thân, nàng cảm thấy thế giới này quá cô độc. Giờ đã khác rồi, phụ thân nàng lưu lại di vật, nhất định là đã có một sự chuẩn bị đúng như bản tính cầu toàn của phụ thân mà nàng biết.

Nàng nhắm mắt một lúc, liền hướng Cao trường lão nói “Vãn bối mạo muội hỏi một câu, Cao trường lão có nghe nói đến tung tích phụ thân của vãn bối không?”

Cao trường lão lắc đầu, trả lời ngay “Hơn năm năm trước Hoa huynh đệ giao cho ta vật này, sau đó rồi đi không lưu lại bất kỳ vật gì khác. Từ đó không còn bất kỳ tung tích nào của hần nữa”

Hoa Lạc Đồng sớm đoán được kết quả, nên nàng cũng không tỏ ra thất vọng. Nàng nhìn túi thơm, tay siết chặt lại. Sau một lúc, nàng hướng Cao trường lão tạ ơn, rồi rời đi.

Cao trường lão nhìn theo bóng dáng Hoa Lạc Đồng biến mất sau cánh cổng tông môn. Sắc mặt hần mới bắt đầu căng lại, biểu hiện ra một tính cách khác.

Bốn vị khách nhân xung quanh thấy vậy, nhanh chóng tụ họp lại đứng bên cạnh hần giống như chờ đợi mệnh lệnh.

Hần chậm rãi nói “Theo sát nàng ta!”

Hần chợt nghĩ đến một việc, nói tiếp “Với cả lão nhân kia!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Bắc Lương Lĩnh

Bắc Lương Lĩnh là vùng núi nằm phía đông nam Lang Nha Thôn. Khu vực này quanh năm vân dụ lượn lờ, ánh sáng yếu ớt khiến khu vực này lúc nào cũng âm u, có phần đáng sợ.

Nơi đây tập trung rất nhiều Mạnh Thiết, nguyên liệu thứ ba của trung phẩm phi hành kiếm Thanh Phong Kiếm. Nhưng số đệ tử các tông môn, chi viện đến đây làm nhiệm vụ thừa thốt, nói chung là thiếu vắng bóng dáng con người nơi đây. Bởi vì nơi đây cực kỳ nguy hiểm. Thay vào đó để tìm Mạnh Thiết, bọn họ đến Tứ Nguyệt Cốc, một nơi an toàn hơn. Dù có tranh chấp, giành giật nhau nhưng ít ra tính mạng được đảm bảo.

Lúc này, Bạch Vô Thiên cùng bốn đệ muội kết nghĩa đã đến được Bắc Lương Lĩnh. Bọn họ đứng trên một mỏm đá cheo leo ra bên ngoài ngọn núi. Khung cảnh bên dưới nhìn rất hùng vĩ, sương mù bao phủ khắp nơi.

Khi bọn họ vừa đến đây, dọc theo hai bên đường có nhiều xác thú rừng, hung thú nằm la liệt. Mùi hôi thối lan tỏa khắp mọi nơi, kết quả của việc tự tàn sát lẫn nhau. Đây chính là dấu hiệu đã nhiễm U Linh, nên thú tính không kiểm soát được, hung tính bạo phát mới có tràng cảnh như vậy.

Sắc mặt Mặc Thần Dương âm trầm, hần đánh giá xung quanh sau đó nở một nụ cười.

Hần từ khi kết nghĩa huynh đệ với Hoàng Mập, Lý Nhục Băng, Âu Dương Sinh. Tâm tình đã thay đổi khá nhiều. Bản tính băng lãnh đã không còn như lúc ban đầu, thay vào đó là một sự quan tâm hơn.

Hần nói “Nơi xú khí lan tỏa khắp nơi, đúng thật là bản địa của U Linh. Nhưng lại là cơ duyên của chúng ta...”

Âu Dương Sinh nhượng chân mày “Tên này từ bao giờ nói nhiều, lại biết quan tâm người khác như vậy?”

Hoàng Mập tò mò, chạy lại gần Mặc Thần Dương nài nỉ với mong muốn Mặc Thần Dương tiết lộ.

Mặc Thần Dương cười hắc hắc nói tiếp “Nơi đây có thứ vô cùng quý giá!”

Hần càng nói, càng khiến mọi người hoang mang. Hần cảm giác, hần cùng những đồng đội này không có điểm chung. Nhưng hần vẫn giải thích “Nơi nào có U Linh, nơi đó có ... Âm Linh Thạch!”

Nghe đến Âm Linh Thạch, Hoàng Mập hai mắt sáng ra. Hần nhanh chóng lật ra “Thanh Phong Kiếm Tập Lục” tra xét. Sau đó hần biểu hiện vô cùng kích động, hần nói “Đây... loại ngọc thạch này thuộc dạng cực kỳ quý. Nếu khám vào Thanh Phong Kiếm, Thanh Phong Phiếm sẽ rất mạnh a!”

Bạch Vô Thiên cũng sùng sốt, bản thân hần không cần phải tra xét thư tịch. Thông tin này hần sớm biết, nhưng tung tích của những ngọc thạch trân quý này, không có đề cập. Lần này Mặc Thần Dương nhắc đến Âm Linh Thạch, nhất thời gây ra một sự phấn khích không hề nhỏ.

Lúc này ánh mắt hần nhìn về phía Mặc Thần Dương bằng một sự hiếu kỳ. Tên này biết quá nhiều.

Hoàng Mập một bên nói tiếp “Nhị ca biết U Linh tọa lạc chỗ nào không?”

Hắn quay sang trừng mắt Hoàng Mập, trong lòng oán trách “Ta không phải là thư tịch cái gì cũng biết, tứ đệ quá đề cao ta rồi!”

Hắn kiềm nén cảm xúc nói “Chúng ta chia ra năm hướng, phát hiện dấu hiệu lạ thì bắn pháo hiệu. Như vậy sẽ sớm tìm thấy thôi!”

Mọi người đều tán thành chủ ý của Mặc Thần Dương.

Bạch Vô Thiên nhìn bốn đệ muội kết nghĩa nói “Ta cùng Tiểu Hắc tốc độ khá nhanh, nên trước tìm kiếm. Khi phát hiện dấu hiệu lạ, sẽ thông báo mọi người tụ hợp. Cứ quyết định như vậy đi!”

Nói rồi, hắn phóng lên lưng Tiểu Hắc phi thẳng vào trong khu rừng. Hắn chỉ đi chừng hai trăm trượng, bóng dáng đã bị sương mù che mắt, không còn thấy gì nữa.

Hoàng Mập cùng những người khác cũng chia nhau ra bốn hướng khác nhau, bắt đầu tìm kiếm tung tích của U Linh.

Lý do Mặc Thần Dương đề nghị tán ra, một phần khu vực này hung thú không gây khó dễ được bọn họ, hai là phạm vi tìm kiếm rộng hơn. Khả năng tìm thấy U Linh thuận lợi hơn.

Mặc Thần Dương nhìn ba thân ảnh tán ra, hắn mỉm cười.

Từ trong hành trang, hắn lấy ra một cái la bàn, la bàn này kích cỡ như một tấm gương bát quái có đầy đủ tám phương vị. Hắn đặt la bàn trong lòng bàn tay rồi chậm rãi đi vào bên trong khu rừng.

Khung cảnh quanh quần Bắc Lương Lĩnh lúc này âm u, không khí lạnh lẽo, ánh sáng ban ngày như thể đang vào chiều tối. Khắp nơi đều mịt mờ trong làn sương mù. Đôi khi lại vang lên một tiếng kêu quái ác, có khi là một tiếng hét thảm không rõ ràng.

Mặc Thần Dương cầm la bàn, theo chiều mũi tên chỉ về hướng tây bắc. Con đường càng đi càng mịt mờ, ẩm ướt. Xung quanh toạ nhận giăng khắp nơi, những toạ nhận này không bình thường, vì trong từng sợi tơ có thoang thoang khí tức của U Linh tỏa ra.

Mặc Thần Dương thử chạm tay vào sợi tơ, sợi tơ lập tức quấn chặt lấy hắn không rời. Loại toạ nhận này khiến hắn liên tưởng đến hung thú ở Quỷ Vực. Hắn không dám khẳng định mười phần, nhưng bảy tám phần xem như đã xác định.

Hắn lần theo dấu vết lưu lại, đi một vòng sườn núi, đoạn đường có hơn năm dặm. Đây chính là đoạn đường khá dài, mà một loài nhện thông thường ít có khả năng như vậy. Đây chính là khả năng di chuyển linh hoạt, khả năng săn lùng con mồi của một loài nhện mà hắn biết.

Đến lúc này, hắn chín phần đã xác định suy đoán của mình đúng.

Mặc Thần Dương lần theo dấu vết, cho đến khi đặt chân đến hang động. Hang động này từ bên ngoài cho đến cửa động đều tràn ngập toạ nhận. Hắn đánh giá một phen, trong lòng thầm nghĩ phóng pháo hiệu cho những người khác biết đề cảnh giác. Nhưng sau đó, hắn muốn tự mình giải quyết.

Bên ngoài cửa động có lưu lại một sợi dây buộc tóc, màu sắc này trùng hợp với màu sắc của Lý Nhục Băng. Hắn chợt hoảng hốt, không còn do dự nữa mà lao nhanh vào bên trong hang động.

Không khí ẩm ướt, mùi xú khí tràn ngập khắp hang động. Hắn cẩn thận tiến sâu vào bên trong.

Khi đã vào tận hang ổ của con nhện, hắn phát hiện một cái mạng nhện khổng lồ được mắc đan xen từ những thạch nhũ phía trên hang động.

Trên mạng nhện có hai thân ảnh đang bị quấn chặt, đó là Hoàng Mập cùng Lý Nhục Băng. Bọn họ đã mất đi ý thức, da dẻ khắp người xanh xao. Dấu hiệu đã trúng độc cực nặng.

Hắn nhanh chóng hướng ngoài cửa động bắn ra pháo hiệu để cho huynh đệ tới. Hắn vốn cẩn thận, hơn nữa nhìn dấu hiệu này, bên trong hang động không dưới một con nhện.

Thình lình từ trên đỉnh đầu hắn rơi rớt xuống một chất dịch nhầy màu xanh lục. Đây chính là một loại chất độc người nào không có tính kháng độc, chắc chắn sẽ bị tê liệt, không cử động được. Cũng may hắn xuất thân từ Quỷ Vực, loại độc này đối với hắn vô dụng.

Hắn ngược nhìn lên, quả nhiên như hắn suy đoán. Đây chính là Nhân Diện Cốt Chu đến từ Quỷ Vực. Không phải một con mà có đến ba con đang treo lơ lửng bên trên, chúng sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào. Chỉ là con mồi không hề phản ứng với chất độc, khiến ba con cốt chu không dám hành động lỗ mãng.

Mặc thần Dương thò dài “Nếu mà bọn chúng kéo cả gia đình qua, kiểu này nguy to!”

Hắn vừa dứt lời, sâu bên trong hang động lộ ra hai cặp mắt màu tử sắc. Hai con từ bên trong bò ra có kích thước chừng mười xích, to gấp ba lần ba con đen trên vòm hang động.

Phần đầu có hình dạng như sọ người màu trắng. Người bình thường thấy cảnh này, chắc chắn sẽ bị dọa vỡ mật mà chết.

Hắn không do dự, phóng nhanh về phía mạng nhện. Xuất ra Quỷ Ảnh Thủ rồi cắt đứt từng toạ nhận, giải vây cho Hoàng Mập cùng Lý Nhục Băng. Bởi vì nếu kéo dài thời gian, tình trạng của Hoàng Mập cùng Lý Nhục Băng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Khi ba con cốt chu từ trên vòm hang động phóng xuống, cũng là lúc Bạch Vô Thiên cùng Âu Dương Sinh kịp thời chạy đến.

Âu Dương Sinh xuất ra trường thương, điểm mũi thương về phía ba con cốt chu. Phần Bạch Vô Thiên cũng xuất ra hai trăm thanh tiểu kiếm lơ lửng. Hai trăm thanh tiểu kiếm hướng mũi kiếm về phía chúng, đe dọa chúng. Trong lúc nhất thời ba con cốt chu không dám tiến lên.

Mặc Thần Dương nhận ra Bạch Vô Thiên cùng Âu Dương Sinh bảo hộ. Hắn lấy ra một lọ đan dược, sau đó nhét vào miệng Hoàng Mập cùng Lý Nhục Băng mỗi người một viên. Đối với độc của Nhân Diện Cốt Chu, hắn có sẵn giải dược.

Sau khi nuốt vào giải dược, sắc mặt Hoàng Mập cùng Lý Nhục Băng đã ổn định lại, có sắc hồng hào.

Lý Nhục Băng mở mắt ra, nàng ta nhìn thấy khuôn mặt Mặc Thần Dương. Trong lòng vô cùng cảm kích. Chuyện trước đó nàng không nhớ được gì, chỉ thấy bỗng nhiên đầu óc tối sầm lại, sau đó ngủ thiếp đi. Cảm giác khi đó không hiểu sao lại vô cùng dễ chịu.

Mặc Thần Dương dìu Lý Nhục Băng về phía sau, rồi hắn đứng ngang hàng với Bạch Vô Thiên, Hoàng Mập và Âu Dương Sinh đối đầu với ba con Nhân Diện Cốt Chu. Hai con cốt chu to lớn phía sau thì không hề cử động.

Tiểu Hắc đứng bên cạnh chủ nhân, ánh mắt nó nhìn về phía hai thân ảnh con Nhân Diện Cốt Chu phía sau. Nó liếm liếm mép khi phát hiện ra hai con vật phía sau đó có thể ăn được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: U Linh xuất hiện

Ba con Nhân Diện Cốt Chu bất động một khoảng thời gian, chỉ có bốn cặp mắt nó đảo qua đảo lại chờ đợi mệnh lệnh từ hai con có cấp bậc cao hơn ở phía sau.

Sau một hồi bất động, cả ba con bắt đầu tản ra ba hướng khác nhau, rồi bò lên vách đá hang động. Bọn chúng bắt đầu phun tơ về phía nhóm năm người. Tất cả năm người lúc này như thể là năm con mồi trong mắt bọn chúng.

Bạch Vô Thiên nhanh chóng xuất ra năm thanh phi kiếm bắn về phía một con Nhân Diện Cốt Chu gần nhất. Tốc độ cực nhanh đâm thẳng vào bụng của con cốt chu, rồi vang lên âm thanh như kim loại va vào nhau.

Còn về phần Âu Dương Sinh và Hoàng Mập, một người dùng thương, một người dùng kiếm cản trở những sợi tơ tấn công. Sợi tơ chạm vào lưỡi kiếm lập tức dính chặt, không thể tách rời khỏi tơ được.

Một con cốt chu dùng sức lôi kéo Hoàng Mập về phía nó với ý định tiêm chất độc vào con mồi.

Hoàng Mập gắng gượng, vận dụng thể tu của hắn, giằng co được vài hô hấp. Sau đó hắn hét lên thật lớn, kéo một con cốt chu về phía mình. Âu Dương Sinh nhanh chóng phối hợp đâm mũi thương xuyên qua đầu nó, trúng ngay tử huyết khiến nó ngã khụy xuống.

Tiểu Hắc nóng lòng, sợ không còn đối thủ để luyện tập. Nó phóng về trước với thân hình to gấp hai lần con cốt chu, rồi dùng hai chân giẫm xuống, đè ép con cốt chu áp sát mặt đất. Tiếp theo đó, nó dùng một chân trước cào liên tục nhiều phát vào đầu khiến con cốt chu không ngừng gãi gãi. Sau một lúc thì bất động.

Nó không dừng lại, truy đuổi theo con cốt chu còn lại đang cố gắng đào thoát. Nó tiếp tục dùng hai chân giẫm lên con cốt chu ngăn không cho di chuyển, rồi thoải mái ngược con cốt chu một cách thống khoái.

Ánh mắt Hoàng Mập và Âu Dương Sinh như lò ra bên ngoài. Bọn họ không nghĩ đến thú cười của đại ca lợi hại như vậy. Cả hai hợp sức mới giết được một con. Trong khi Tiểu Hắc lại dễ dàng nghiền ép liên tiếp hai con cốt chu.

Trong lúc nhất thời, cả hai như hiểu ý đồng thời nhìn về phía đại ca, trong lòng nổi lên một sự hâm mộ.

Mặc Thân Dương bên cạnh, nhếch miệng lên cười. Có thể Hoàng Mập và Âu Dương Sinh không biết lai lịch Tiểu Hắc, nhưng hắn thì biết. Chỉ là có bản lĩnh và linh trí như Tiểu Hắc thì lần đầu hắn nhìn thấy. Do đó Tiểu Hắc chắc cũng không phải là một loại linh thú tầm thường.

Hắn nhìn về hai con Nhân Diện Cốt Chu to lớn còn lại. Hai con cốt chu này trước đó vẫn còn ẩn nấp trong bóng tối. Khi thấy ba con cốt chu đồng loại đã bị con người diệt sát khiến một trong hai con bắt đầu có động tĩnh.

Một con có kích thước lớn hơn bò ra bên ngoài, tám chân chúng di chuyển linh hoạt ra ngoài ánh sáng. Hai ngàm nó ngoe nguẩy thăm dò những con mồi đối diện.

Phần đầu của Nhân Diện Cốt Chu lúc này rõ ràng hơn, có phần đáng sợ hơn.

Hai chân trước nó làm một động tác nhỏ, rồi thỉnh thoảng phóng về phía Tiểu Hắc. Nó phóng tơ liên tục, giữ chặt Tiểu Hắc không cho Tiểu Hắc di chuyển. Loại tơ này rất kiên cố, lại dính chặt bộ lông Tiểu Hắc khiến Tiểu Hắc không dễ dàng gì thoát được.

Nó bỏ qua Tiểu Hắc, tiếp theo phóng về phía Hoàng Mập và Âu Dương Sinh. Nó tiếp tục phóng tơ, tám chân di chuyển liên tục né đòn công kích của hai người.

Mặc Thân Dương thấy vậy, nhanh chóng sử dụng Quỷ Ảnh Thủ tiếp viện. Quỷ Ảnh Thủ trước đó là một loại bí kỹ có sức sát thương cực kỳ lớn. Nhưng đối với con cốt chu có đẳng cấp cao hơn, Quỷ Ảnh Thủ không thể xuyên qua lớp phòng ngự bên ngoài của nó.

Bạch Vô Thiên âm thầm quan sát một hồi lâu, hắn phát hiện ra nhược điểm của con cốt chu này.

Cứ mỗi lần tấn công và khi miệng nó phun tơ. Phần bụng nó phóng xuất ra một lớp chất nhầy màu xanh. Đó chính là một loại dịch cực kỳ độc, có thể hòa tan mọi thứ. Bằng chứng là xác của ba con cốt chu trước đó dính phải chất dịch này, đã bị hòa tan một phần.

Điều này nói lên, cứ mỗi lần nó tấn công một đoạn thời gian. Phần bụng của nó bắt buộc mở ra để phóng xuất ra chất dịch xanh đó. Đây chính là mấu chốt giải quyết con Nhân Diện Cốt Chu này.

Bạch Vô Thiên khẽ tai nói nhỏ Âu Dương Sinh và Mặc Thân Dương. Tin tức này khiến bọn họ ngạc nhiên, sau đó sáng mắt ra. Lý do là họ cũng để ý nhưng vẫn chưa hiểu nguyên nhân.

Kế hoạch bàn xong, Bạch Vô Thiên tức thì phóng xuất ra một nghìn thanh tiểu kiếm lượn lơ trên không trung của hang động. Hai ngón tay hắn điểm xuống từng đợt, những thanh phi kiếm cũng liên tục phóng xuống tấn công toàn thân con cốt chu.

Trong khi đó Mặc Thân Dương sử dụng bộ pháp, tiếp cận rồi liên tục tấn công vào hạ bộ cũng như phần chân của con cốt chu. Hai hướng tấn công dồn dập, khiến con cốt chu phải liên tục phòng thủ.

Đến khi đạt đến giới hạn chịu đựng, phần bụng nó thực sự là mở ra phóng xuất chất dịch nhầy.

Âu Dương Sinh chỉ chờ cơ hội đó, hắn vận dụng Kinh Hư Bộ lướt về trước, xuất ra Xuyên Tâm Kích xuyên qua phần bụng con cốt chu khiến nó giật bắn lên. Cả thân thể nó sụp đổ rồi ngã ngửa ra bất lực. Bốn chân co quắp cho đến khi khí tức biến mất.

Con cốt chu còn lại sững sốt, nhanh chóng lao ra. Cả thân nó run rẩy như có linh tính. Con này chính là con đực, còn con cái đã chết. Điều này khiến nó giận dữ, phần bạch diện cốt trên phần đầu nó dần dần chuyển sang màu đỏ. Khí tức nguy hiểm bắt đầu bạo phát ra xung quanh.

Lúc này, tình hình phát sinh đột biến.

Từ sâu trong hang động trời nổi đi ra một thân ảnh. Thân ảnh bay lơ lửng trên mặt đất, không gây ra bất kỳ động tĩnh nào, khí tức cũng không hề phát ra.

Thân ảnh này toàn thân như vân vụ, chỉ có phần đầu là có hình dạng con người với mái tóc dài bạc trắng bóng bệnh. Thân ảnh này vừa xuống hiện liền há to miệng, nuốt trọn con cốt chu. Nói là nuốt trọn, nhưng thực tế là toàn bộ hắc vụ bao khóa lấy cốt chu khiến cốt chu không thể động đậy được.

Hai mắt cốt chu lúc này chuyển sang màu xanh lục, hai cái ngàm thu nhỏ lại thành một bộ răng nanh sáng buốt, tám chân cũng biến hóa ra thêm tám cái móng vuốt.

Đến khi hoàn tất quá trình chiếm hữu con cốt chu, kích thước phần thân nó đã to hơn gấp hai lần trước kia.

Nó gào lên một âm thanh cực kỳ lớn, tám chân căng cứng rồi phóng vút lên trời. Sức bật cực kỳ khủng bố khiến hang động bị khoét một lỗ thủng to lớn, xuyên thẳng ra bên ngoài.

Mặc Thần Dương thấy huynh đệ thần thờ, không hiểu chuyện gì xảy ra. Hắn mới giải thích “Đó là con U Linh đã chiếm hữu được con Nhân Diện Cốt Chu. Nó chỉ chiếm hữu khi vật chủ vừa mới chết hoặc là thần trí bạo phát mất kiểm soát. Do vừa rồi con cốt chu nổi điên mất kiểm soát nên bị con U Linh chiếm dụng. U Linh vốn không phải là thực thể”

Bạch Vô Thiên nghe hắn giải thích mới hiểu được đầu đuôi. Hắn nhanh chóng giải vây cho Tiểu Hắc, chuẩn bị đuổi theo con U Linh.

Mặc Thần Dương thấy vậy liền nói “Nó đang tìm nơi đông nhân loại để hút máu. Điểm yếu của U Linh chính là tâm, chỉ khi nào nó rời khỏi vật chủ thì tâm mới có thể nhìn thấy được...”

Bạch Vô Thiên gật đầu, sau đó phóng lên lưng Tiểu Hắc rồi đi. Trước khi đi, Tiểu Hắc lấy từ con cốt chu vừa chết một viên yêu đan, rồi cho vào miệng nhai ngấu nghiến.

Đây chính là vật bả mà trước đó nó thèm khát. Bởi vì lâu rồi, nó mới nếm lại mùi vị này.

Nó nhanh chóng lao ra bên ngoài hang động, lấy tốc độ nhanh nhất đuổi theo con U Linh.

Mặc Thần Dương nhìn thân ảnh Bạch Vô Thiên rồi đi. Hắn đánh giá xung quanh một phen, ngấm ngấm một lúc rồi đi sâu vào bên trong hang động.

Nơi nào có U Linh, nơi đó chắc chắn có thứ vô cùng quý giá tồn tại. Nếu không nó sẽ không chọn một hang động như thế này làm hang ổ.

Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng nóng lòng đuổi theo con U Linh, nhưng bọn họ nhìn thấy hành động kỳ lạ của Mặc Thần Dương. Bọn cũng cũng lần lượt theo sau.

Bốn người đi chừng một trăm trượng thì đến ngõ cụt. Nơi đây mùi xú khí nồng đậm. Chính là nơi con U Linh trước đó đã ẩn thân.

Mặc Thần Dương lấy la bàn ra, rà soát xung quanh. Cây kim chỉ về phía một tảng đá lớn, nơi tảng đó có vết nứt, bên trong có vài tia dạ quang yếu ớt phát ra.

Hắn một thủ chưởng vỗ nát tảng đá, bên trong tảng đó rơi ra sáu viên đá, kích cỡ chỉ bằng nắm tay. Sáu khối đá này có màu xám tro, bề mặt sáng bóng, bên trong như có làn khói lưu chuyển liên tục.

Hắn mỉm cười nói “Tìm thấy rồi!”

Cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng ở phía sau không biết đây là thứ gì khiến sắc mặt Mặc Thần Dương đặc ý như vậy. Hắn cầm một khối đá đưa cho ba đệ muội xem.

Hắn mỉm cười nói “Đây là Âm Linh Thạch!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Truy đuổi

Sau khi Bạch Phát U Linh thôn phệ con Nhân Diện Cốt Chu. Nó phá hủy hang động, nhanh chóng rời đi. Những tường nó sẽ đi về hướng Lang Nha Thôn, nhưng khí tức của Nhân Diện Cốt Chu vẫn còn, không có tiêu thất nên không thể qua mặt được Tiểu Hắc.

Hướng đi của nó chính là Ma Nhai Đàm.

Trong nhiệm vụ cứu viện trước đó Đạo Viện truyền đi gồm bốn khu vực Lang Nha Thôn, Lạc Kiều Thôn, Ma Nhai Đàm và Bắc Lương Lĩnh. Con Bạch Phát U Linh không tấn công vào thôn làng gần nơi nó trú ẩn, mà lại thẳng hướng đến Ma Nhai Đàm. Điều này nói lên, nó còn có một mục đích khác.

Trên đường đi, Bạch Vô Thiên lưu lại ký hiệu Đạo Viện để nhóm đệ muội hắn theo sau. Ít ra cũng không để bọn họ tốn thời gian trở về Lang Nha Thôn.

Mặc dù tốc độ Tiểu Hắc nhanh, nhưng để theo kịp được U Linh là một chuyện không dễ dàng. Hai bên đường nó đi qua, một vài tờ nhện được U Linh lưu lại. Mục đích cũng giống như Bạch Vô Thiên, đánh dấu đường trở về.

Trải qua ba canh giờ truy đuổi, hắn đến được Ma Nhai Đàm. Khu vực này giờ đây đã trở thành bình địa, khắp nơi đều đồ nát.

Trên mặt đất vẫn còn lưu lại dấu vết giao tranh ác liệt. Có một vài thanh Tinh Cương Kiếm nằm vương vãi trên mặt đất. Cây cối bị quật ngã, những ngôi nhà gỗ đều bị đổ sập.

Hắn suy đoán, trước đó huynh đệ đồng môn đã đến đây chiến đấu nhưng dường như đã thất thủ.

Tiểu Hắc một bên nhìn xung quanh đánh giá, sau đó nó nhìn về phương hướng có một làn khói trắng nghi ngút bay lên. Nó liền phóng về phương hướng đó.

Phía sau hai chù sùng, có hơn mười thân ảnh bạch y vừa đến Ma Nhai Đàm. Bọn họ nhìn thấy Bạch Vô Thiên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Một khắc sau, Tiểu Hắc đến được nơi phát ra khói hiệu.

Khung cảnh lúc này là một nhóm hai mươi đệ tử Đạo Viện đang che chở cho khoảng hai trăm dân thường phía sau. Đối diện bọn họ là một con Bạch Phát U Linh chưa có thôn phệ được con hung thú nào. Nên hình dạng vẫn còn là những vụn vỡ có mái tóc bạc dài phát phơ. Khuôn mặt dài thêm bộ răng nhọn khiến con U Linh vô cùng hung dữ.

Nhóm đệ tử Đạo Viện nhận ra Tiểu Hắc cùng Bạch Vô Thiên đến, bọn họ cũng không có mang theo hy vọng gì. Một phần đây là một tân nhân mới đến Đạo Viện, danh nghĩa đệ tử thái thượng trưởng lão chỉ là danh tiếng. Năng lực không biết như thế nào, nên sự xuất hiện của hắn hầu như không được chào đón.

Từ phía sau Bạch Vô Thiên, nhóm đệ tử Đạo Viện khác cũng vừa đến nơi. Mười hai thân ảnh này vừa xuất hiện khiến tất cả những đệ tử Đạo Viện đang đối kháng con U Linh mừng rỡ.

Một người không kiềm nén xúc động hô lên “Trần sư huynh đến rồi, chúng ta có hy vọng rồi!”

Những người khác cũng nhận ra đệ tử cầm đầu nhóm mười hai người là Trần Đại Nghĩa, đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Trong mười người thì hắn đứng vị trí thứ năm. Sở trường sử dụng Xích Dao, uy lực rất lợi hại.

Năng lực của Trần Đại Nghĩa đương nhiên đã được chứng nhận, nên hắn xuất hiện khiến tình huống khởi sắc lên.

Trần Đại Nghĩa vừa đến, hắn đánh giá tình huống liền phi thân lại gần nhóm đệ tử đang đối kháng với con U Linh.

Hình thể U Linh phi thực thể, mái tóc bạc trắng bóng bệ lơ lửng trên không trung.

Một tên đệ tử nói “Thứ này đánh thường không được. Bọn đệ đã thử nhiều cách tấn công nhưng không hiệu quả?”

Trần Đại Nghĩa gật đầu, hắn tháo thanh Xích Dao xuống, rồi chém ra năm nhát đao về phía con U Linh. Năm nhát đao biến ảo như năm thanh đại đao cắt U Linh ra làm nhiều phần, nhưng chưa đầy năm hô hấp. Nó lại trở về bình thường như không có chuyện gì xảy ra.

Móng vuốt nó quơ về phía Trần Đại Nghĩa, hắn nhanh chóng lấy thân đao ra đỡ. Chỉ nghe “keng” một tiếng, Trần Đại Nghĩa bị đánh lùi về sau năm bước chân.

Lúc này hắn mới xác nhận, thứ đồ vật đối diện vô cùng khó đối phó.

Hắn không do dự, gươm Xích Dao hướng lên trời. Cả người hắn bạo phát đi ra khí tức mãnh liệt như thể cuồng phong nổi lên. Một nhát đao chém từ trên bổ xuống, bổ không khí ra làm hai. Đường đao không dừng lại, tách con U Linh ra làm hai, rồi tiếp tục gây ra một vết nứt dài trên mặt đất.

Từ bên trong U Linh thấp thoáng một đốm sáng, hắn tinh ý nhận ra một cái gì đó vô cùng quan trọng đối với U Linh. Bước chân khẽ động, vận dụng Kinh Hư Bộ tiếp cận, một đao bổ dóm sáng ra làm hai.

Con U Linh gào lên khủng khiếp, rồi toàn bộ tiêu thất, chỉ lưu lại một vài tro bụi trên mặt đất. Trong lúc vô tình, Trần Đại Nghĩa đã đánh trúng “tâm” của con U Linh khiến nó chết đi.

Nhóm đệ tử Đạo Viện thấy vậy, đồng loạt tung hô. Đây chính là bản lĩnh của đệ tử đứng thứ năm Đạo Viện.

Nét mặt Trần Đại Nghĩa cũng biểu hiện một phần đắc ý. Những sư đệ hắn theo sau cũng tiến lại gần hắn chúc mừng, nịnh nọt.

Ánh mắt hắn liếc về phía Bạch Vô Thiên, nhếch lên một tia khinh dễ “Đệ tử chân truyền chẳng qua cũng chỉ là một cái danh hiệu mà thôi?”

Hắn cười hắc hắc, rồi tiếp tục tiếp nhận sự tung hô của nhóm đệ tử nội viện.

Lúc này, bên trên sườn núi cây cối bắt đầu rụng chuyển.

Động tĩnh khá lớn khiến mọi ánh mắt đều nhìn về phương hướng sườn núi. m thanh va chạm, cây rừng bị đổ ngã càng lúc càng lớn, cho đến khi từ trên một cây đại thụ phóng xuống một thân ảnh to lớn.

Đó chính là Bạch Bát U Linh đã thôn phệ con Nhân Diện Cốt Chu trước đó.

Bạch Vô Thiên nhận ra, hình thể nó đã to lớn hơn trước gấp hai lần. Trên trên thân trên nó vác một con Bạch Hồ đã bị tơi nhện quấn chặt, khí tức vẫn còn.

Bốn mắt nó đảo qua đảo lại, phát hiện đồng loại nó đã không còn. Tám chân nó chậm rãi đi lại gần phần tro bụi còn sót lại của con U Linh vừa chết.

Trên phần đầu nó, từng sợi bạch phát bỗng nhiên tung bay, bắt đầu bóng bệ. Khí tức hung ác tỏa ra xung quanh, khiến dân thường không kiểm soát được hai chân khụy xuống.

Nhóm đệ tử Đạo Viện cũng bắt đầu e ngại, lùi về sau mười bước.

Lúc này, nhóm Mặc Thần Dương cũng vừa đến được nơi này. Cả bọn bất ngờ với hình thể thay đổi to lớn của con Bạch Phát U Linh.

Bốn người Mặc Thần Dương tiến lại gần Bạch Vô Thiên.

Sắc mặt hắn ngưng trọng nói “Hình thể U Linh trước đó yếu ớt, đẳng cấp so với tu sĩ chỉ tầm Nhị Phẩm. Nhưng khi đã thôn phệ được một vật chủ thích hợp, nó biến dị, có thể tăng lên hai bậc. Giờ nó rất hung bạo, người... đại ca cẩn thận!”

Cái tôi của Mặc Thần Dương lớn, xét về tuổi tác thì lớn hơn hai tuổi. Hắn gọi Bạch Vô Thiên là đại ca có một phần gượng ép. Nhưng tình huống này, hắn cảm giác bản thân không gánh vác nổi. Hắn bạo phát đi ra, chưa hắn đã có thể đối phó được con Bạch Phát U Linh lúc này.

Trần Đại Nghĩa là người đứng gần con Bạch Phát U Linh nhất. Hắn lúc này không biết đã đổ mồ hôi từ khi nào. Hắn để ý nhóm sư đệ phía sau đang vô cùng mong đợi biểu hiện sắp tới của hắn.

Hắn cắn răng, khí tức một lần nữa bạo phát. Hai tay hắn giữ chặt Xích Dao, vận dụng Kinh Hư Bộ tiếp cận con Bạch Phát U Linh chừng hai trượng. Sau đó hắn gầm thét, quét một đao từ dưới lên. Xích Dao như bạo hỏa, quét một đường về phía con U Linh. Con U Linh không hề né tránh, nó dùng bốn chân trước chặn phần đầu. Đao trượt đi qua, không hề làm nó mai mảy tổn thương.

Đao mang đi qua, nó thoáng chốc tiếp cận Trần Đại Nghĩa. Một chân từ trên cao nện xuống, uy lực rất mạnh khiến hắn phải né tránh sang một bên.

Từ trong miệng Bạch Phát U Linh phóng ra một sợi tơ quấn chặt lấy hắn khiến hắn không thể động đậy. Con Bạch Phát U Linh không buông tha, tiếp tục dùng một chân quét một

đường ngang hông hấn. Lần này hấn bị đánh bay về sau hơn năm mươi trượng, tốc độ quá nhanh khiến những cây cỏ thụ chống đỡ hấn phải bị gãy ngang.

Hai ngàn con U Linh va vào nhau sột soạt như thể đang mài dao, giống như nó vô cùng đặc ý vì kẻ địch đã bị nó hạ gục.

Bạch Vô Thiên đưa ánh mắt nhìn về phía bốn đệ muội kết nghĩa. Bọn họ lúc này đang chờ đợi Bạch Vô Thiên thể hiện bản lĩnh. Trước giờ vẫn chưa hề thấy bản lĩnh thật sự của hấn.

Hấn gãi đầu cười, trong lòng oán trách “Có cần phải khi dễ ta như vậy không?”

Hấn đưa ánh mắt về phía Bạch Phát U Linh. Lúc này khí thể hấn bắt đầu bùng phát ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Nhiệm vụ hoàn thành

Bạch Vô Thiên phi thân về trước, đồng thời phóng xuất ra một nghìn thanh phi kiếm tạo thành từng bậc thang thẳng lên trên không.

Hấn đạp lên từng thanh phi kiếm, rồi đứng lơ lửng trên không cách mặt đất chừng năm mươi trượng. Hấn ở trên cao có thể nhìn rõ được tràng cảnh bên dưới. Hấn tiếp tục xuất ra hai trăm thanh phi kiếm, hai trăm thanh phi kiếm tụ hợp lại thành hình dạng hoa liên.

Đây chính là Liên Hoa Kiếm.

Ngón tay hấn khẽ điểm về hướng con Bạch Phát U Linh, từng thanh phi kiếm lấy tốc độ nhanh nhất tấn công lên phần thân của con U Linh với hình dạng Nhân Diện Cốt Chu.

Một loạt phi kiếm đầu tiên liên tục bắn về phía thân trên con U Linh. Lúc đầu nó còn cho rằng chỉ là gãi ngứa, sau đó nó không còn đứng yên nữa mà di chuyển liên tục né tránh từng thanh phi kiếm lao đến.

Loạt phi kiếm đầu tiên kết thúc, hấn liền vận dụng Văn Trung Bộ phóng xuống mặt đất cách con Bạch Phát U Linh chừng năm trượng.

Hấn một tay giơ ra, một thanh phi kiếm lơ lửng trước ngực xoay tròn. Phi kiếm xoay đều cho đến khi cánh tay hấn múa một đường vòng cung, hai ngón tay bất ngờ điểm về trước. Phi kiếm lập tức bắn ra, phi kiếm như hóa thành một lưu quang, hướng phần đầu con U Linh bắn tới. Đây chính là Xuyên Tâm Nhất Kiếm.

Con Bạch Phát U Linh nhận ra khí tức nguy hiểm, nó tám chân chụm lại để bảo vệ phần đầu.

Khi luồng lưu quang va chạm vào con Bạch Phát U Linh, tức thì một âm thanh khủng khiếp vang lên, dư chấn lan ra, tro bụi bắn lên khắp nơi.

Những người xung quanh đang quan chiến bị dư chấn đẩy lùi hai bước, tá áo bọn họ bay phát phor, nét mặt sững sờ, miệng mở to ra không khép lại được.

Một vài tên đệ tử nội viện lấp bắp “Ta... ta muốn học Ngự Kiếm Quyết!”

Một số đệ tử khác thì bất ngờ với uy lực của Ngự Kiếm Quyết. Loại võ kỹ này là cơ sở, ít người tu luyện. Bởi vì bọn họ nghĩ uy lực không lớn, lại khó tu luyện. Nên hầu hết chúng đệ tử đều bỏ qua môn võ kỹ này.

Hoàng Mập thì biểu lộ nhiệt tình nhất, miệng hấn liên tục khen ngợi “Như vậy mới là đại ca chứ!”

Riêng Mặc Thần Dương và Âu Dương Sinh, bọn họ cảm nhận đã bỏ sót một loại võ kỹ vô cùng lợi hại của Đạo Viện.

Khi làn gió bụi qua đi, mọi người phát hiện con Bạch Phát U Linh đã bị đẩy lùi về sau hơn một trăm trượng. Những cây rừng chắn đường đều bị đốn ngã sang hai bên.

Sau khi liên tiếp tấn công con Bạch Phát U Linh, Bạch Vô Thiên phát hiện. Khi hấn đã bước vào cảnh giới Nhị Phẩm, tức tu vi Trúc Cơ. Hấn mạnh lên rất nhiều, không còn giống như trước phải vất vả bổ sung linh lực.

Sau màn thăm dò vừa rồi, hấn cảm giác được con U Linh trước mặt không quá mạnh.

Trúng Xuyên Tâm Nhất Kiếm vừa rồi, con U Linh đã suy yếu, hấn tiện tay có thể bóp chết nhưng hấn không thích khoa trương. Hấn thu liễm lại khí tức rút lui về phía sau, nhường hào quang cho đệ muội hấn. Hơn nữa, hấn biết Mặc Thần Dương rất có hiểu biết về U Linh, đề nghị đệ muội giải quyết sẽ tốt hơn.

Mặc Thần Dương gật đầu, hấn xuất ra đại đao rồi cùng Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng lao về phía con U Linh. Đây chính là một cơ hội lịch luyện hiếm khi có được.

Lúc này, hơn bốn mươi đệ tử nội viện trở mắt nhìn nhóm tân nhân thi triển ra bản lĩnh.

Mặc Thần Dương cùng Hoàng Mập tấn công vào các phần chân, còn Âu Dương Sinh tấn công phần đầu, Lý Nhục Băng vận dụng băng phiến hạn chế di chuyển của con U Linh.

Trong nhóm bốn người, tiểu sư muội mới gia nhập Đạo Viện không bao lâu lại tu luyện được Băng Chung. Đây chính là điều không phải ai cũng làm được, phải có tư chất cực cao cũng như cơ duyên mới có được.

Đến khi phần bụng dưới mờ ra, cũng là lúc Âu Dương Sinh kết thúc con Nhân Diện Cốt Chu. Trường xuyên xuyên qua phần bụng, khiến thân thể cốt chu sụp đổ.

Lúc này hư ảnh U Linh thoát ra bên ngoài với bạch phát bông bông.

Mặc Thần Dương không chút do dự, vận dụng Kinh Hư Bộ tiếp cận, Quỷ Ảnh Thủ xuyên qua lớn vân vụ, chớp lấy tâm của U Linh rồi bóp nát. Con Bạch Phát U Linh gào lên một tiếng rồi từ từ tiêu thất. Sau một lúc thì hoàn toàn biến mất, chỉ lưu lại một lớp tàn tro trên mặt đất.

Nhóm đệ tử Đạo Viện nhìn màn phối hợp nhịp nhàng vô cùng ấn ý của bốn tân nhân đệ muội mà trong lòng cảm giác có phần hổ thẹn. Bọn họ trước giờ lịch luyện tổ đội, hành sự theo nhóm nhưng ít khi nào phối hợp với nhau. Người nào cũng mong muốn thể hiện, bởi vì bản ngã quá lớn.

Sau sự việc này, bọn họ chắc chắn sẽ có thay đổi.

Điều quan trọng hơn chính là nhanh chóng tìm hiểu Ngự Kiếm Quyết. Tên thiếu niên bạch y đó, hẳn khiến Ngự Kiếm Quyết được coi trọng trở lại.

Tiểu Hắc lúc này tiến lại gần, moi móc ra một viên yêu đan bên trong Nhân Diện Cốt Chu rồi cho vào miệng. Đáng vẻ của nó vô cùng thỏa mãn.

Bạch Vô Thiên tiến lại gần Tiểu Hắc, rồi cả nhóm năm người tụ họp lại một chỗ.

Âu Dương Sinh là người mở miệng đầu tiên, hắn nói “Không ngờ Ngự Kiếm Quyết trong tay đại ca lợi hại như vậy!”

Hắn nhìn về mặt tam đệ có phần mong mỏi, Âu Dương Sinh đã bị màn trình diễn của hắn thuyết phục. Âu Dương Sinh cũng muốn tu luyện Ngự Kiếm Quyết. Hắn cần phải có một thân bản lĩnh mới có thể trở về gia tộc được gán vác. Nếu không, toàn bộ Huyền Vĩnh Thành sẽ không một ngày yên ổn.

Bạch Vô Thiên nhìn tam đệ, hắn suy nghĩ một lúc rồi nói “Thực ra ta còn một bản Ngự Kiếm Quyết của Thiên Sơn Tán Nhân mới có thể tu luyện được như vậy. Đợi sau khi về Đạo Viện, sự việc của Mặc Thần Dương giải quyết xong, ta sẽ truyền lại cho”

Âu Dương Sinh nghe nhắc đến Thiên Sơn Tán Nhân, trong lòng dâng lên một sự phấn khích. Hắn không biết lão tán nhân là ai nhưng tên gọi đúng là có phần lợi hại.

Hoàng Mập một bên không nói gì, hắn lấy từ trong hành trang ra một viên ngọc thạch. Hắn nói “Đây là Âm Linh Thạch, phần của đại ca!”

Bạch Vô Thiên sững sờ nói “Từ đệ từ đâu có?”

Ánh mắt Hoàng Mập nhìn về phía Mặc Thần Dương nói “Do nhị ca tìm thấy trong hang động ở Bắc Lương Lĩnh”

Bạch Vô Thiên nhận lấy, hắn nhìn Âm Linh Thạch đầy vẻ tò mò. Bề mặt nhẵn bóng, bên trong như trống rỗng có vân vụ luân chuyển. Đây đúng là một viên ngọc không tầm thường.

Căn cứ theo “Lưu Quang Kiếm Tập Lục”, phi hành kiếm được khám thêm Âm Linh Thạch, phẩm chất phi hành kiếm sẽ được tăng lên một bậc từ thượng phẩm tăng lên cực phẩm. Điều này nói lên giá trị Âm Linh Thạch quý giá như thế nào.

Hắn không giấu được cảm kích nói “Đa tạ nhị đệ viên Âm Linh Thạch này!”

Mặc Thần Dương xua tay, hắn cảm giác giữa huynh đệ với nhau không nên tính toán. Hắn phát giác, không biết từ khi nào bản tính băng lãnh thích độc lai độc vãng đã không còn. Mà lúc này, hắn đã biết quan tâm đến huynh đệ mình hơn.

Hắn liếc nhìn xung quanh, thôn dân ở Ma Nhai Đàm đã bắt đầu thu dọn tàn cuộc, số đệ tử Đạo Viện cũng bắt tay vào hỗ trợ. Số bị thương cũng được chữa trị.

Về Phần Trần Đại Nghĩa, hắn cũng đã được các vị sư đệ cứu chữa, đã ổn định lại. Ánh mắt hắn nhìn về phía Bạch Vô Thiên với một sự mong mỏi so tài với đối phương. Sau sự việc này, đối phương đã đủ tư cách đấu với hắn một trận.

Bạch Vô Thiên sau đó cùng với bốn đệ muội mình dạo một vòng Ma Nhai Đàm tìm kiếm Ma Thạch, nguyên liệu thứ hai chế tạo trung phẩm phi hành kiếm.

Cho đến buổi chiều bốn người Hoàng Mập, Mặc Thần Dương, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng mới thu thập đầy đủ Ma Thạch.

Cuối cùng mới quay trở về Lang Nha Thôn báo cáo nhiệm vụ lại với lão trưởng thôn. Tai họa do U Linh gây ra đã triệt để loại trừ. Toàn bộ thôn dân đều ăn mừng, thiết đãi thịt rượu ngoài trời như một lễ hội.

Lão trưởng thôn tin ân, tặng cho mỗi người nguyên liệu còn lại của trung phẩm phi hành kiếm. Xem như bốn người bọn họ đã thu thập đủ nhiệm vụ nhận phi hành kiếm của mình.

Hôm sau, bên ngoài Lang Nha Thôn.

Lão trưởng thôn cùng dân làng ra bên ngoài đưa tiễn năm vị ân nhân trở về Đạo Viện.

Hoàng Mập chấp tay, hướng Bạch Vô Thiên nói “Tiểu đệ cùng nhị ca, tam ca, ngũ muội trước trở về Đạo Viện. Đại ca lên đường nhớ cẩn thận!”

Bạch Vô Thiên gật đầu, hắn trợ giúp nhóm đệ muội làm nhiệm vụ, bản thân hắn chỉ mới thu thập được một nguyên liệu mà thôi.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, từ trong túi cần khôn lấy ra lệnh bài từ sắc. Hoàng Mập nhìn thấy lệnh bài, nhất thời sững sờ.

Bạch Vô Thiên nói “Từ đệ cùng nhị đệ, tam đệ, ngũ muội trước đến căn nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm chờ đợi. Khi gặp sư phụ ta, đưa lệnh bài cho lão. Trong lúc ta không về kịp, lỡ phát sinh chuyện ngoài mong muốn, con đường tu luyện sẽ gặp trở ngại...”

Hắn nói tiếp “Hơn nữa chúng ta đã kết bái huynh đệ. Về sau chúng ta cứ xem như huynh đệ ruột thịt, không cần phải khách sáo!”

Lời Bạch Vô Thiên nói, khiến Hoàng Mập rung động. Trong lòng hắn có một xúc động muốn khóc. Đại ca chẳng qua là lọt hố do hắn bày ra, không nghĩ đến đại ca thật sự trân trọng mối quan hệ này như vậy.

Hắn rung rung nước mắt nhận lấy lệnh bài, cử chỉ vô cùng trân trọng.

Ba người còn lại đến lúc này cũng đã triệt để tin tưởng, Bạch Vô Thiên thật sự xứng đáng là một đại ca. Về bản lĩnh và cách đối nhân xử thế như vậy, đời này xem như xác định.

Lão trưởng thôn đứng từ xa quan sát, âm thầm đánh giá cao năm người trẻ tuổi trước mặt. Mặc dù là năm thiếu niên có tính cách khác nhau, nhưng tình nghĩa như vậy, đúng là hiếm thấy. Đặc biệt là thiếu niên tên Bạch Vô Thiên.

Lão đợi bốn đệ muội Bạch Vô Thiên rời đi, lão mới chậm chậm tiến lại gần. Trên mặt nở một nụ cười, rồi lấy ra một sợi dây chuyền.

Lão chậm rãi nói “Đây là Tinh Linh Hoa Liên. Bởi vì thiếu hiệp chuẩn bị đến Mị Nguyệt Trấn, nếu nơi đó có cơ duyên phát hiện Cổ Miếu. Vật này chắc chắn sẽ mang lại lợi ích to lớn. Thiếu hiệp nhớ bảo quản kỹ...”

Bạch Vô Thiên nhìn Tinh Linh Hoa Liên trong tay. Hoa Liên này đơn giản chỉ là một sợi dây có xỏ xiên qua một hạt ngọc nhỏ nhỏ như giọt nước có màu ngọc bích. Hắn thích thú đeo lên cổ mình, cảm giác mát lạnh sáng khoái.

Hắn nhanh chóng chấp tay tạ ơn lão trưởng thôn, rồi phóng lên lưng Tiểu Hắc rồi đi. Tâm tình vô cùng tốt.

Phía sau lão trưởng thôn, chính là lão bà của lão, tiến lại gần. Sắc mặt có phần giận dữ “Cứ gặp người lạ mặt là tặng một sợi dây chuyền rác rưởi mà lại xem là bảo vật. Lão đúng là chúng nào tật ấy!”

Lão trưởng thôn bị trách mắng, cười ha ha rồi quay vào trong thôn. Tâm tình lão cũng vô cùng sáng khoái.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Lữ Kiếm Bình tới!

Mị Nguyệt Trần là một trấn nhỏ nằm hướng đông cách Lang Nha Thôn hai ngày đường. Đây là nơi chứa nguyên liệu thứ hai của Lưu Quang Kiếm, Hóa Thạch.

Ngoài Mị Nguyệt Trần, Hóa Thạch Liêu Trần cũng tồn tại Hóa Thạch, nhưng nơi đó xa xôi hơn. Nếu cố gắng đến nơi đó, Bạch Vô Thiên phải tốn thêm bảy tám ngày đường. Trong khi đó Mị Nguyệt Trần cũng nơi chứa nguyên liệu thứ ba không xa. Nên trước sau vẫn thuận tiện hơn rất nhiều.

Bạch vô Thiên ngồi trên lưng Tiểu Hắc đứng trên một mỏm đá nhô ra một vực thẳm.

Cả hai chủ sủng nhìn sang ngọn núi đối diện. Đó là ngọn núi cao ngang tầng mây, xung quanh sườn núi mọc đầy rừng rậm với hai loại màu sắc chủ đạo là bạch sắc của cửa mơ rừng, xích hồng của cây Xích Đồng Nam. Nhìn từ xa vô cùng hùng vĩ.

Thình lình, một âm thanh xào xạc cực kỳ nhỏ ở một khoảng cách xa chừng hai trăm trượng vang lên. Đôi tai Tiểu Hắc dựng lên, nó ngoáy đầu nhìn về phía âm thanh phát ra.

Lúc này, một loạt kiếm khí phóng tới vùng vực. Những kiếm khí bạo liệt, xuyên qua không khí với tốc độ càng lúc càng nhanh.

Bạch Vô Thiên cùng Tiểu Hắc nhanh chóng rời khỏi mỏm đá, di chuyển vào khu rừng.

Xung quanh lúc này bắt đầu yên tĩnh lại.

Hắn lạnh lùng nói “Ra đi!”

Từ trong thân cây, xuất hiện một thân ảnh quen thuộc. Hắn chính là Lữ Kiếm Bình trước đó đã từng ám hại Hoa Lạc Đồng. Trong tay hắn đang cầm là một tấm phủ ẩn thân màu vàng.

Hắn trong lòng nhủ thầm “Tên này ra tay quyết đoán, sử dụng toàn sát chiêu dồn hắn vào đường chết. Người đến quả nhiên bất thiện...”

Lữ Kiếm Bình nhìn hắn dè chừng, sắc mặt hắn hiện lên một sự đắc ý “Nơi đây thâm sâu không bóng người. Sư đệ... à mà ta đợi sư thúc đã lâu lắm rồi!”

Bạch Vô Thiên nhìn sắc mặt hắn bất thiện, nguyên nhân chắc chắn là vì trước đó phá hỏng chuyện tốt của hắn khiến hắn mang thù. Nhưng hắn vẫn giả vờ hỏi “Người tìm ta chẳng phải để chào hỏi ta thôi chứ?”

Lữ Kiếm Bình nghe hắn nói vậy, cười ha ha lên. Sắc mặt hắn biểu hiện là một sự buồn cười. Biểu hiện ngây thơ của đối phương khiến hắn không ngừng cười thích thú.

Hắn cười, nhưng bàn tay hắn vẫn ra một ám hiệu. Phía sau Bạch Vô Thiên gió lốc thổi lên. Từ dưới mặt đất, lá khô bay lên tung tóe, một nhóm đệ tử nội viện khác xuất hiện, ước chừng ba mươi tên.

Trong lòng Bạch Vô Thiên oán trách “Vì đối phó ta, người tốn công sức như vậy sao?”

Ánh mắt hắn liếc qua từng người, nhóm ba mươi đệ tử nội viện này trước đó tụ tập ở Ma Nhai Đàm. Lữ Kiếm Bình có thể thu phục được những người này, đúng là danh tiếng không tệ.

Sắc mặt hắn lãnh đạm, hướng ba mươi tên đệ tử nội viện nói “Trước đó không phải các người thiếu ta một ân huệ sao?”

Sắc mặt bọn chúng có chút biến động khoảng chừng một hô hấp sau đó trở lại bình thường, giống như lời của Bạch Vô Thiên chẳng hề có tác dụng gì với bọn chúng.

Ở khoảng cách này, khí tức bọn chúng phát ra có tu vi gần đạt tới Tam Phẩm. Sắc mặt bọn chúng mười phần âm hiểm như Lữ Kiếm Bình hiện tại. Điều này càng khiến Bạch Vô Thiên cảm giác, giá trị nhân sinh của hắn so với danh tiếng Lữ Kiếm Bình kém xa như vậy.

Lữ Kiếm Bình tiến về trước một bước, cười hắc hắc nói “Ta biết người không tầm thường nên lần này đối phó người. Ta bỏ ra công sức không nhỏ...”

Hắn nói xong liền phát tay một cái. Ba mươi tên đệ tử nội viện tản ra, bao vây lấy Bạch Vô Thiên. Hắn lúc này đã hiểu ra. Ba mươi tên đến đây tập kích không phải không có lý do. Bọn chúng dự định sử dụng kiếm trận đối phó hắn.

Nhất thời, hắn không hiểu đối phương vì lý do gì lại quá xem trọng hắn đến như vậy. Hay bản thân Lữ Kiếm Bình luôn cầu mong sự an toàn tuyệt đối.

Lữ Kiếm Bình nhìn ba mươi tên sư đệ đã bày sẵn kiếm trận. Hắn cười nham hiểm nói “Để xem sư thúc có thể đối kháng được kiếm trận này hay không?”

Bạch Vô Thiên nhíu mày, từ khi đến Đạo Viện đến thời điểm hiện tại. Hắn chưa nghiên cứu qua kiếm trận cũng như trận pháp. Đối phương sử dụng kiếm trận, xem như là làm khó dễ hắn.

Trong khi đó, ba mươi tên nội viện đệ tử này cũng là đồng môn sư đệ cùng với hắn cũng không có thù oán thâm sâu. Vấn đề giải quyết chính là sử dụng kế đánh gã dọa khi mới có thể yên ổn rồi đi.

Hắn xuất ra trường kiếm, kiếm chỉ thiên tức thì khí tức mạnh mẽ bạo liệt ra hai bên. Kế tiếp một kiếm bỏ xuống để mở một đường thoát. Kiếm khí mạnh mẽ cắt một đường trên mặt đất, nhân cơ hội đó hắn vận dụng Văn Trung Bộ thoát lui về sau hai trăm trượng.

Lữ Kiếm Bình cũng ba mươi tên sư đệ hắn lúng túng. Việc này xảy ra nhanh đến nỗi không kịp phản ứng, kiếm trận chưa mở đã vỡ vụn. Hắn phát tay một cái, ba mươi tên sư đệ hắn

lập tức tiến về phía Bạch Vô Thiên. Bọn chúng muốn lấy số lượng nghiền ép.

Bạch Vô Thiên không do dự, hai ngón tay điểm nhẹ. Một thanh phi kiếm phóng ra bên ngoài, rồi lơ lửng trước ngực hắn. Kiếm chiêu này vừa ra, ba mươi tên sự đệ Lữ Kiếm Bình chậm lại, trong lòng nao núng.

Kiếm chiêu này bọn họ chứng kiến một lần, với năng lực hiện tại. Bọn họ chỉ có một con đường chết.

Bạch Vô Thiên mỉm cười, tình thế quả nhiên là đúng ý hắn. Hắn tiếp tục vận dụng Xuyên Tâm Nhất Kiếm chỉ dùng bốn thành uy lực. Lưu quang phóng đi khiến bọn chúng gọn tóc gãy, kể đó bọn chúng né sang một bên không dám đối kháng. Một số khác nhanh chóng thoái lui lảng lảng rời khỏi khu vực này.

Lữ Kiếm Bình xuất ra thượng phẩm linh khí, chắn trước ngực dễ dàng đỡ được Xuyên Tâm Nhất Kiếm. Hắn nhìn xung quanh, ba mươi tên sự đệ hắn đã bỏ chạy tan tác. Bọn chúng sợ chết.

Lữ Kiếm Bình nghiêng rằng “Ba mươi tên vô dụng!”

Hắn không nói nữa, trực tiếp phóng về trước vận dụng cơ sở kiếm pháp tấn công Bạch Vô Thiên. Bạch Vô Thiên cũng sử dụng cơ sở kiếm pháp đỡ lấy, nhưng kiếm của hắn phẩm chất cực thấp. Hai kiếm vừa chạm nhau, kiếm của Lữ Kiếm Bình đã cắt đôi thanh kiếm của Bạch Vô Thiên. Hắn còn bồi thêm một nhát, cắt thân ảnh Bạch Vô Thiên ra làm hai.

Hắn thoái lui về sau một trăm trượng, Lữ Kiếm Bình căn bản không có khả năng đụng chạm được hắn. Vấn đề là tên này bám dai, không chịu buông ra.

Bạch Vô Thiên sắc mặt âm trầm, phụ thân người không giáo huấn người, vậy thì để ta giáo huấn vậy.

Hắn lần này xuất ra hai thanh phi kiếm, lơ lửng trước ngực. Lần này là hai thanh kiếm xoay tròn với tốc độ nhanh hơn. Hắn vận dụng lần này là tám thành uy lực.

Lữ Kiếm Bình trước đó cảm nhận uy lực không quá lớn, hắn vẫn dừng dừng không sợ hãi mà ở vào trạng thái phòng thủ. Sẵn sàng đón lấy chiêu kiếm của Bạch Vô Thiên.

Bạch Vô Thiên lắc đầu “Tên này quả thật là quá ngu ngốc, hay hắn quá tự tin?”

Nói xong, hai ngón tay hắn điểm về trước. Hai thanh phi kiếm phóng đi, hóa thành lưu quang bắn về phía Lữ Kiếm Bình.

Lữ Kiếm Bình tự tin vào thượng phẩm linh khí của phụ thân. Hắn chắn trước ngực đón lấy kiếm chiêu. Thanh phi kiếm đầu tiên vừa va chạm vào thanh thượng phẩm linh khí, uy lực cực kỳ mạnh khiến hắn choáng váng, bị đẩy lùi về sau hai mươi trượng. Thanh phi kiếm thứ hai vẫn đúng vị trí trước đó đánh tới, uy lực cũng không kém mà còn được cộng hưởng thêm uy lực trước đó.

Lần này thanh phi kiếm bắn hắn văng về sau như một lưu quang. Hắn bị đánh văng về phía sau hai trăm trượng cho đến khi va vào một cây cỏ thụ mới dừng lại.

Hắn hoảng hốt phun ra một ngụm máu, hắn càng hoảng hốt hơn là thanh thượng phẩm linh khí đã có dấu hiệu rạn nứt. Sau hai hô hấp thì thanh kiếm thật sự bị gãy ra làm hai.

Hắn tức giận, lại phun thêm một ngụm máu. Ánh mắt căm giận nhìn về phía Bạch Vô Thiên như muốn nuốt chửng hắn. Hắn như phát cuồng, miệng lầm bầm liên tục “Thanh thượng phẩm linh khí của phụ thân ta...?”

Tròng mắt hắn lúc này giận dữ, tơ máu nổi lên trông rất đáng sợ. Hắn không nghĩ đến, được phụ thân trợ giúp vẫn không thể đánh lại tên tân nhân vừa mới đến. Nỗi nhục nhã này, về sau hắn còn mặt mũi nào gặp mặt chúng sự đệ nữa.

Hắn đứng dậy, cười hắc hắc. Hắn lấy ra túi thơm, bên trong là một tấm phù lục, một tấm phù lục màu xanh.

Đối với phù lục màu xanh, trong thâm tâm Bạch Vô Thiên lộ ra một sự dè chừng. Hắn cảm nhận được khí tức từ vong từ lá phù lục đó.

Hắn âm thầm ra hiệu cho Tiểu Hắc sẵn sàng, đôi chân hắn khẽ động. Chuẩn bị phối hợp cùng Tiểu Hắc rút lui.

Lữ Kiếm Bình nhếch miệng cười nham hiểm, hắn đồng đặc nói “Người có khả năng chạy sao?”

Hắn đưa lá phù về trước Bạch Vô Thiên. Bạch Vô Thiên nhìn thấy phù lục, phù lục lập tức hóa thành lưu quang bắn thẳng vào linh hồn hắn. Hắn lúc này như bị trúng một loại cấm chế định thân khiến đôi chân không thể nhúc nhích được. Hắn cảm giác không ổn.

Sau khi hắn bị trúng cấm chế, phù lục lập tức lao về phía hắn. Phù lục như hóa thành một sát thần đang tiếp cận hắn, cướp lấy mạng sống hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Máu thấm hoa bạch nữ

Bạch Vô Thiên lần đầu tiên cảm giác từ vong kể từ khi bước chân vào Bắc Cảnh. Trước kia hắn nghĩ đến Bắc Cảnh gia nhập Đạo Viện là để tu luyện, để có thể khôi phục ký ức, cũng như thay gia tộc làm nhiệm vụ mà theo phụ thân hay nhắc nhở, đó là nhiệm vụ sống còn của gia tộc. Cho đến thời khắc này, hắn phát giác ra rằng Bắc Cảnh là một thế giới đất đai màu mỡ, linh khí dày đặc thích hợp tu luyện... Nhưng đây cũng là thế giới chần chừ chính mạnh được yếu thua. Nếu hắn không đủ bản lĩnh, hắn sẽ chết.

Hắn nhắm mắt lại, trong đầu liên tưởng đến một chiêu thức, chiêu thức này hắn đã vận dụng một lần trong lúc tùy hứng. Nên uy lực thế nào thì hắn vẫn chưa kiểm chứng được.

Chỉ trong vòng hai hô hấp, khí tức hắn đã bạo phát mãnh liệt ra xung quanh, vì hắn không có nhiều thời gian.

Hai bàn tay cùng lúc điều khiển Ngự Kiếm Quyết, một bên là Xuyên Tâm Kiếm với một trăm thanh phi kiếm, một bên là Liên Hoa Kiếm với một nghìn thanh phi kiếm.

Ngón tay vận chuyển Liên Hoa Kiếm khẽ động, một nghìn thanh phi kiếm đồng loạt lao về phía phù lục, âm thanh vang dội như thể phi kiếm đâm đầu vào bức tường thành. Từng thanh phi kiếm rơi xuống ngón gang, chỉ có thể cảm cụ được tốc độ của tấm phù lục.

Hai ngón tay còn lại điểm về hướng phù lục. Một trăm thanh phi kiếm xoay vòng như một cơn lốc, đâm thẳng về phía phù lục. Uy lực mười thành phát đi, khiến không khí xung quanh

bốc cháy dữ dội. Chiêu thức Xuyên Tâm Kiếm này đã là cực hạn, đã là mạnh nhất của hắn.

Chiêu thức khủng bố va chạm với phù lục, cách Bạch Vô Thiên chừa hai mươi trượng thì phát nổ. Áp lực tạo ra thành một quả cầu bạch quang tiêu hủy mọi thứ xung quanh kèm theo là một dư chấn cực kỳ khủng bố. Tiểu Hắc một bên, không suy nghĩ lập tức lao ra che chắn cho chủ nhân.

Uy lực của dư chấn cực kỳ mạnh, đánh bật chủ súng văng về sau, kèm theo là hỏa diễm đốt cháy y phục hắn, thậm chí lớp lông đen huyền của Tiểu Hắc cũng bị đốt cháy.

Hắn vì sử dụng hai chiêu thức tổn quá nhiều linh lực, nên linh lực cạn kiệt, sinh lực tiêu tán, dần mất đi ý thức. Tiểu Hắc cũng không kém, che chở cho chủ nhân. Nó hấp thụ hơn bảy thành sát thương. Nó cũng ngủ thiếp đi.

Sau khi vụ nổ kết thúc, trước mặt Lữ Kiếm Bình là một hố đen to lớn kéo dài cho đến bờ vực thẳm.

Hắn nhìn trảng cảnh tan hoang phía trước. Vụ nổ quá khủng khiếp khiến hắn tin chắc rằng Bạch Vô Thiên cùng con yêu súng không thể sống nổi. Hắn không nghĩ tới, phù lục phụ thân đưa cho hắn, lại kinh khủng đến như vậy. Nhìn như lời phù nhưng uy lực gấp trăm lần lời phù.

Hắn đắc ý, cười khoái chí rồi nhanh chóng rời đi. Hắn cũng lo sợ một đại nhân vật nào đó gần đây phát hiện động tĩnh quá lớn tìm đến thì hắn sẽ gặp rắc rối.

Toàn cảnh sau lưng hắn là một khoảng trống đã bị khoét một hố sâu to lớn. Khắp nơi đầy ngổn ngang, rừng cây bị sang bằng.

Phía bên ngoài vực thẳm là một mảng tối đen, không nhìn thấy bên dưới đáy. Nói đúng hơn là bị một lớp sương mù che khuất.

Xuyên qua lớp sương mù, chính là đáy vực sâu. Bên dưới ngoài cánh rừng bạt ngàn ra, còn có một kỳ đàm. Nơi này mọc đầy kỳ trân dị thảo với đầy đủ sắc màu.

Chính giữa kỳ đàm có một hồ nước nhỏ với khói bay nghi ngút, chính giữa hồ nước có một mảnh đất trống với chu vi khá nhỏ. Nơi đó có một cây hoa với hai chiếc lá, và một đóa hoa màu trắng hình dạng một thiếu nữ. Bông hoa tỏa ra quang mang bạch sắc xung quanh kèm theo một làn sương lạnh lẽo.

Lúc này từ dưới hồ nước trôi lên một thân ảnh, đó chính là Bạch Vô Thiên, trạng thái hắn lúc này đã mất đi ý thức. Phán xạ tự nhiên trôi lên mặt hồ, rồi bò lên bờ hồ. Đôi tay như một thói quen chộp tới một đồ vật, đồ vật hắn chộp được lúc này chính là đóa hoa màu trắng đó.

Bàn tay hắn dính đầy máu, nhuộm đỏ cả đóa hoa.

Đóa hoa lúc này phát sinh dị biến, nó hấp thụ toàn bộ máu trên bàn tay hắn. Chưa dừng lại ở đó, toàn bộ trên thân thể hắn nơi nào có máu đều bị quang mang bạch sắc hấp thụ sạch sẽ.

Một lúc sau, đóa hoa mang hình dáng thiếu nữ màu trắng rụng xuống, rồi héo đi. Từ giữa khe của hai chiếc lá bắt đầu trôi lên một búp hoa to hơn nắm tay một chút, búp hoa nhanh chóng phát triển rồi xòe ra nở cánh hoa. Chính giữa đài hoa xuất hiện một hình dáng nhỏ nhắn, đáng đáp của một tiểu mỹ nhân có hai cánh như hai cánh bướm. Nàng ta ngáp dài một hơi, hai mắt mở ra ngạc nhiên nhìn xung quanh.

Trước mắt nàng là một thiếu niên với thân hình khổng lồ mình trần với thương tích đầy mình.

Nàng hốt hoảng hét lên một hồi nhưng vẫn không thấy bất kỳ phản ứng nào. Sau một lúc, nàng mới biết không phải thiếu niên khổng lồ mà thân thể nàng chẳng qua là quá nhỏ bé mà thôi.

Nàng vỗ cánh, bay chập chòn về phía thiếu niên, đậu lên những vết thương sau đó dùng miệng liếm sạch những vết máu còn sót lại. Điều kỳ diệu phát sinh là những nơi nàng hấp thụ, vết thương đều khép lại.

Sau một lúc, nàng vỗ bụng mình, thể hiện một cảm giác no bụng. Nàng ta khép mắt lại, rồi ngủ thiếp đi.

Khung cảnh xung quanh mới bắt đầu yên tĩnh lại, không còn bất cứ âm thanh nào.

...

Không biết qua bao lâu, Bạch Vô Thiên mở mắt ra.

Trước mặt hắn là một khuôn mặt nhỏ nhắn của một tiểu mỹ nhân. Nàng ta có hai cánh như cánh bướm trong suốt.

Hắn ngạc nhiên, nàng ta cũng ngạc nhiên nhìn. Qua một hồi lâu, hắn mới phát hiện bản thân thương tích hoàn toàn bình phục, không hề có dấu hiệu bị trọng thương.

Hắn nhìn xung quanh, phát hiện Tiểu Hắc đang nằm ngủ trên một mô đá, bộ dáng nó nhìn rất thảm.

Trong lòng hắn âm thầm oán trách “Bản thân ta mặc dù đã cẩn thận, vẫn trúng ám chiêu của đối phương. Đây chính là một bài học xương máu. Nếu không có Tiểu Hắc, không biết ta còn có thể hô rút kinh nghiệm lần sau không đây!”

Hắn nhanh chóng phi thân về phía Tiểu Hắc, khí tức Tiểu Hắc bình thường. Nó vì hấp thụ sát thương nên bản thân đã tiêu hao quá nhiều sinh lực.

Nhìn bộ dáng Tiểu Hắc như vậy, hắn siết chặt nắm tay. Trong đầu hắn xuất hiện một thân ảnh, đó là Lữ Kiếm Bình. Trảng cảnh này do hắn gây ra, mối thù này hắn nhất quyết không bỏ qua.

Tiểu mỹ nhân nhìn sắc mặt hắn thay đổi, ngưng ngẩn một hồi nhưng vẫn cứ bay xung quanh hắn âm thầm đánh giá.

Hắn thoáng nhìn sinh vật nhỏ nhắn trước mặt. Đây là một tiểu sinh linh hình dạng con người và có thể bay được. Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy sinh vật nhỏ nhắn, xinh đẹp như vậy.

Hắn bất giác nói “Ngươi... là thứ gì?”

Tiểu mỹ nhân trước mặt ngưng ngẩn, cố gắng lắng nghe tiếng nói của hắn. Sau một lúc, nàng ta phát ra một tiếng vô cùng trong trẻo “Ta... là thứ gì?”

Nàng ta không biết nói thế nào, tiện lại gần dùng một ngón tay nhỏ nhắn chạm mũi hắn. Hắn cảm nhận được một sự thân thiết, giống như quan hệ huyết thống với nhau. Tiểu mỹ nhân bay lượn qua lượn lại trước mặt hắn, như mong mỏi điều gì đó.

Hắn ngưng nghĩ, lại nói tiếp “Ngươi... đến từ đâu?”

Tiểu mỹ nhân làm ra một bộ dáng suy tư, cuối cùng nó mới chậm rãi phát ra tiếng nói “Ta... tinh linh...”

Tinh linh là một sinh vật được khai linh từ tinh hoa đất trời. Tiểu tinh linh này đáng vẻ cũng như cử chỉ đối với hần không hề tỏ ra lo lắng.

Hần nói tiếp “Người... tên gì?”

Tiểu tinh linh ngơ ngẩn, nó như nhớ ra điều gì liền lượn một vòng quanh đóa hoa giữa hồ. Sau đó mới bay lại gần hần chờ đợi hần nói tiếp.

Hần lúc này có thể mơ hồ đoán ra được, rằng ta là tinh linh mới vừa khai linh trí. Có thể trong nhất thời, rằng ta chưa có tên.

Hần ngẫm nghĩ, nhìn bộ dáng tiểu tinh linh trên thân có phủ một lớp màu xanh, phía sau có đôi cánh như cánh bướm trong suốt.

Hần mới nói “Thanh Điệp... người thấy thế nào?”

Tiểu tinh linh thích thú, bay lượn nhiều vòng quanh thân hần, liên tục lặp lại “Thanh Điệp” với tiếng cười trong treo vang lên bên tai hần.

Sau một lúc, rằng ta bị thu hút bởi một tia sáng, tia sáng được phản xạ từ viên ngọc nhỏ của Tinh Linh Hoa Liên.

Nàng ta tiến lại gần tò mò nhìn ngắm, rằng chậm rãi chạm tay lên bề mặt viên ngọc thì lập tức bị hút vào. Thân ảnh nàng lập tức biến mất, khí tức cũng không còn.

Hần bất ngờ, không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hần thờ một hơi dài, sau đó ngồi tựa vào Tiểu Hắc. Đôi mắt một mí dần khép lại, cho đến khi ngủ thiếp đi.

Mọi thứ xung quanh bắt đầu yên tĩnh trở lại. Tinh Linh Hoa Liên trước ngực hần cách một đoạn thời gian lại nhấp nháy.

Cách hần chừng năm mươi trượng, phía sau một bụi dây leo có một tảng đá. Trên tảng đó có khắc hai chữ to lớn “Cỏ Miếu”.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 151: Nội tình Đạo Viện

Tin tức U Linh xuất hiện ở khu vực Lang Nha Thôn, Bắc Lương Linh và Ma Nhai Đàm truyền đến tai cao tăng Đạo Viện.

Hầu như toàn bộ các vị trưởng lão đều bất ngờ, vì đã từ lâu rồi. U Linh vốn không còn xuất hiện ở Bắc cảnh. Nếu có thì hành tung bí ẩn, hoặc luôn ẩn nấp không có manh động như hiện giờ.

Điều này khiến không khí sôi nổi tu luyện ở Đạo Viện một phen hoang mang.

Bởi vì trong những ngày này, chúng đệ tử ngoại viện thăng tiến vô cùng nhanh. Phần lớn đệ tử ngoại viện trước khi đến Đạo Viện đều là thiên tài, căn cơ vốn đã ổn định. Khi tiến nhập Đạo Viện, có công pháp, võ kỹ kết hợp khiến bọn họ như cá gặp nước. Quá trình tấn cấp, so với đệ tử nội viện nhanh hơn nhiều lần.

Trong số hơn bốn nghìn đệ tử ngoại viện, số đệ tử bước vào Nhị Phẩm đã hơn phân nửa, xấp xỉ hai nghìn năm trăm đệ tử. Bọn họ hầu như là đại diện chân chính thiên tài, thực lực chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Về phần đệ tử nội viện. Sau khi chứng kiến kỳ tích của Hoa Lạc Đồng. Bọn họ không còn trì trệ, tự cao tự đại, tự cho mình là thiên tài nữa mà thay vào đó là chuyên tâm tu luyện.

Bọn họ tiến hành lịch luyện Khô Lâu Sơn. Trước kia chỉ dừng lại ở Nhị Chung, nhưng sau đó, bọn họ kết tổ đội xâm nhập sâu hơn, dần dần tiến nhập Tam Chung, rồi đến Tứ chung.

Do càng đi sâu vào Khô Lâu Sơn, số lượng hung thú bạo liệt và hung hãn tăng lên. Điều này kích thích sự phản kháng cũng như đối đầu với hung hiểm. Tiềm năng bộc phát chính là căn cơ khiến tư chất và thể chất thay đổi. Tu vi chậm chậm tăng lên.

Trước kia, chỉ một vài đệ tử nội viện thành công Kết Đan nhưng bọn họ phong bế tu vi, che giấu thực lực thì giờ đây số đệ tử nội viện tấn cấp Tam Phẩm đồng loạt, không còn là điều hiếm hoi nữa.

Trong lúc nhất thời, hai nghìn đệ tử nội viện, tấn thăng Tam Phẩm vượt hơn phân nửa.

Trong một khoảng thời gian ngắn, ước chừng ba tháng, Đạo Viện trở nên sôi nổi hơn bao giờ hết.

Điều này kinh động đến các vị trưởng lão, khiến một vài vị trưởng lão cấp bậc Tam Phẩm, nhất thời lúng túng.

Trên ngọn Chủ Phong.

Trong tiểu viện cheo leo bên ngoài của lão viện trưởng có mặt bốn vị trưởng lão. Đó là thất trưởng lão Lưu Cơ Đạo Nhân, thập trưởng lão Chu Thao Đạo Nhân, thập nhị trưởng lão Hoàng Long Chân Nhân, cuối cùng là thập tam trưởng lão Lam Môn Đạo Nhân.

Bốn người bọn họ đứng sau lưng lão viện trưởng. Lão lúc này chấp tay đứng nhìn ra bên ngoài mây trời, vân vụ lượn lờ.

Lão chậm rãi nói “Chúng đệ tử tu vi không ngừng thăng tiến. So với trước kia, đúng là một trời một vực”

Thập tam trưởng lão thờ dài “Có đệ tử tu vi đã bằng sư đệ đây rồi!”

Thập nhị trưởng lão cười hắc hắc nói “Sư đệ ẩn giấu cũng sâu quá đi, trước mặt sư huynh cũng không thành thật!”

Thập tam trưởng lão ngượng ngùng nói “Việc này, tiểu đệ chỉ mới tấn cấp thành công. Chưa kịp báo cho các sư huynh!”

Lão viện trưởng âm thầm lắng nghe những sự đệ bản tấu, lão cảm phát trần, phát lên không trung một cái. Tức thì xuất hiện hình ảnh tu luyện miệt mài của đệ tử nội viện ở Tứ Chúng Khô Lâu Sơn.

Lão phát thêm ba lần, xuất hiện thêm ba hình ảnh ba khu vực khác ở Khô Lâu Sơn và Đôn Hoàng.

Năm vị trưởng lão nhìn chúng đệ tử nội viện, ngoại viện chăm chỉ tu luyện. Trong lòng đánh giá cao, bọn họ thực sự có cố gắng.

Lão viện trưởng biểu hiện không cảm xúc nói “Bọn người ở Vô Thượng Tông gửi mật thư báo lại. La Bàn Vô Cực đã có tin tức mới, thông báo chúng ta chuẩn bị tư thế sẵn sàng...”

Lão ngừng lại một lúc rồi nói tiếp “Trong khoảng thời gian này tu vi của chúng đệ tử nội ngoại viện đều đồng loạt tăng. Xem như kế hoạch thí điểm đã tiến thêm một thành...”

Lão cảm phát trần phát lên một cái, hình ảnh xuất hiện lần này là khu vực Cẩm Sơn cách vực sâu vạn trượng hai trăm trượng.

Nơi đây có chín cột trụ bằng đá bao xung quanh một trận bàn khuôn viên chỉ tầm năm mươi trượng. Trên chín cột trụ bám đầy tơ nhện và bụi bẩn, nơi này đã bị bỏ hoang rất nhiều năm.

Bốn vị trưởng lão nhìn pháp trận, hai mắt nhất thời ngưng trọng. Bọn họ biết pháp trận này, nhưng không nghĩ đến nó lại được bố trí bên bờ Cẩm Vực.

Lão viện trưởng chậm rãi nói “Khi La Bàn Vô Cực tìm được, kế hoạch thí điểm “Tiểu Thiên Truyền Tống Trận” triển khai. Khi đó địa vị Đạo Viện ở Bắc Cảnh sẽ được nâng lên đáng kể. Xem như sứ mệnh vực dậy Đạo Viện của lão hoàn tất!”

Thập trưởng lão dè dặt nói “Nếu việc này thành công, động tĩnh gây ra lớn như vậy. Sự đệ sợ Giới Đường sẽ tìm đến!”

Lão viện trưởng quay về nhìn sự đệ mập mạp của mình. Ánh mắt thâm sâu khiến sắc mặt hay cười của thập trưởng lão phải thu lại.

Lão viện trưởng không nói, xoay người nhìn vào khoảng không “Việc này những người kia sớm đã an bày, nhiệm vụ của chúng ta chỉ đến đây là được!”

Lão nói xong, dùng phát trần quơ ngang một cái. Toàn bộ hình ảnh đều tiêu thất.

Bốn vị trưởng lão nhìn nhau, nội tâm vô cùng phức tạp. Trong lòng bọn họ biết, đã theo lau thì phải theo đến cùng, hơn nữa bọn họ cũng vì sự phát triển trường tồn của Đạo Viện. Nếu Đạo Viện không thay đổi, sớm muộn cũng có ngày diệt vong.

Sau một lúc do dự, cuối cùng bốn vị trưởng lão cũng âm thầm rời đi.

Trong suốt thời gian lão viện trưởng cùng bốn vị trưởng lão đàm đạo. Có một sinh vật nhỏ nhắn âm thầm quan sát, sinh vật này toàn thân trong suốt, không tỏa ra bất kỳ khí tức nào. Nó sau khi đã chứng kiến toàn bộ sự việc. Nó chậm rãi rời đi, một mạch bay xuyên vào đám vân vụ.

Nó một mạch bay đến Long Đầu Phong, đây chính là ngọn sơn phong của đại trưởng lão.

Sau khi đã tiến nhập Long Đầu Phong, sinh vật này mới lộ ra chân thân là Linh Quyên Điều, một loài linh điều có năng lực thám thính cực kỳ lợi hại, nó mang một màu xanh rực rỡ với một vài điểm màu đỏ đẹp mắt.

Toàn thân nó không bộc lộ ra khí tức, di chuyển không để lại dấu vết. Khả năng ẩn thân của nó hầu như là đại năng như lão viện trưởng cũng không phát hiện ra nó.

Nó một mạch bay vào trang viên của đại trưởng lão, sau đó tiến vào phòng nghị sự.

Lúc này trong phòng nghị sự, đại trưởng lão ngồi ở hàng ghế chủ vị. Một bên là ba vị trưởng lão lần lượt là bát trưởng lão Thiết Tu Chân Nhân, cửu trưởng lão Thiên Sinh Chân Nhân và thập nhất trưởng lão Hồng Quý Chân Nhân. Ba vị trưởng lão này là đạo hữu tâm giao của đại trưởng lão. Xem như luôn đứng về phe của đại trưởng lão.

Linh Quyên Điều lượn một vòng, rồi đậu trên cánh tay đại trưởng lão. Tin tức thu thập được trước đó chậm rãi truyền lại cho lão bằng một loại năng lực của nó.

Sau khi hoàn tất giao tiếp với Linh Quyên Điều, đại trưởng lão nhíu hàng chân mày. Tin tức này vô cùng khủng khiếp.

Trước kia lão đã nghi ngờ cử động của lão viện trưởng. Không ngờ sự thật là lão viện trưởng đang âm thầm dựng lên một kế hoạch to lớn. Mặc dù mang tiếng là vì Đạo Viện nhưng lại liên quan đến Quý Vực Ma Môn và có bóng dáng của Huyền Môn. Hai đại hắc thế lực này, không phải tốt lành gì. Chung quy là kẻ địch chung của toàn bộ Bắc Cảnh.

Nếu vậy, không phải lão viện trưởng đang muốn Đạo Viện triệt để diệt vong sao.

Cửu trưởng lão nhìn sắc mặt của đại trưởng lão. Trong lòng hần dấy lên một vẻ lo lắng, hần không nhịn được liền nói “Tin tức có nghiêm trọng không sư huynh?”

Đại trưởng lão sắc mặt ngưng trọng, sau một hồi mới giãn ra.

Lão chậm rãi nói “Sắp tới Đạo Viện sẽ vô cùng hỗn loạn, xem như lão viện trưởng cho chúng ta một cơ hội...”

Bát trưởng lão một bên nhíu mày, cơ hội mà đại trưởng lão nói đến chính là chân chính thay đổi chức vị viện trưởng. Đây chính là chí hướng chung của ba sư huynh đệ bọn họ. Một phần lão viện trưởng tại vị không thể đem đến sự thay đổi cho Đạo Viện thì phải có người khác lên thay thế. Ba sư huynh đệ bọn họ chọn đại trưởng lão, chính vì lý do này mà bọn họ có mặt ở đây.

Bát trưởng lão do dự một lúc nói “Ý tứ của sư huynh là mượn gió bẻ măng?”

Sắc mặt thập nhất trưởng lão cùng cửu trưởng lão đồng thời rung động. Sau đó ba người đồng thời đưa ánh mắt về phía đại trưởng lão chờ đợi ý tứ của lão.

Lão chậm rãi nói “Tốt nhất là tùy cơ ứng biến, trước mắt liên hệ những sư huynh đệ khác âm thầm thăm dò ý tứ bọn họ. Chúng ta không thể để Đạo Viện lâm vào đại họa được...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: La bàn vô cực

Về phần Hoa Lạc Đồng, từ sau khi rời khỏi Vô Thượng Tông, Nàng ta một mạch cười phi hành kiếm đến Bắc Hải Trấn.

Trước đó phụ thân nàng để lại di vật là túi thơm. Bên trong có một Bạch Ngọc Ấn kèm theo một tin tức bảo nàng đến Huyền Minh Cốc ở Bắc Hải Trấn.

Dựa theo tính cách cẩn trọng của phụ thân nàng, những chỉ thị phụ thân nàng lưu lại đều thiết lập cấm chế. Tỷ như túi thơm trước đó, đều được bố trí cấm chế, người ngoài huyết thống không thể giải khai được cấm chế. Trường hợp ngoan cố giải khai cấm chế, túi thơm chắc chắn sẽ bạo nổ. Đây là một phần thủ đoạn quen thuộc của phụ thân nàng.

Lúc này Hoa Lạc Đồng đứng trên phi hành kiếm, nàng chăm chú nhìn xuống hai ngọn núi liền kề.

Nơi đây chính là Bắc Hải Trấn mà phụ thân nàng đề cập.

Bắc Hải Trấn là một thôn trấn với nhiều ngôi nhà mọc lên sang sát dọc quanh sườn hai ngọn núi. Hai ngọn núi này nằm liền kề và được nối với nhau bằng một con đường rộng lớn, lơ lửng trên không trung như một cây cầu bằng đá.

Thôn dân nơi đây khá đông và nhộn nhịp. Từ trên cao, bóng dáng bọn họ thu nhỏ lại như những con kiến.

Dọc quanh sườn núi có vân vụ lượn lờ, quanh bờ vực có sương khói bay lên nghi ngút. Cảnh tượng yên bình này khiến nàng có một cảm giác rất dễ chịu.

Nàng đáp xuống bên ngoài cổng có treo bảng “Bắc Hải Trấn”. Những thôn dân nơi đây nhận ra y phục Đạo Viện, nên không ai đến gây khó dễ. Thậm chí bọn họ còn mỉm cười niềm nở chào đón. Điều này nói lên danh tiếng Đạo Viện nơi đây rất được hoan nghênh.

Nàng bắt gặp một ông lão ngoài tám mươi, chống gậy tiến lại gần nàng. Nàng nhanh chóng khom người thi lễ, nàng nói “Gặp qua lão bá!”

Lão già đưa ánh mắt già nua nhìn nàng, sau đó mới nói “Tiểu cô nương đến từ Đạo Viện, đến nơi đây có việc gì không?”

Nơi đây có Huyền Thiết, một nguyên liệu thứ ba chế tạo Lưu Quang Kiếm. Lão già sợ rằng người khác đến quấy rầy, phá hư sự yên bình nên mới dò hỏi. Nếu quả thật đến đây tìm kiếm Huyền Thiết, chắc chắn sẽ không được chào đón.

Hoa Lạc Đồng liền trả lời “Tiểu nữ muốn đến Huyền Minh Cốc!”

“Huyền Minh Cốc” danh tự này có thể đã từ lâu không sử dụng. Lão già vuốt râu nghĩ ngợi, sau đó mới nói “Trước kia đúng là có Huyền Minh Cốc mà đã hơn mười năm trước rồi. Giờ nơi đó đã là Hoa Kiếm Sơn rồi!”

Hoa Lạc Đồng sững sờ “Hoa Kiếm” chính là phần họ cùng tên đệm của phụ thân nàng. Tên gọi này quá quen thuộc với nàng, nàng thắc mắc nói “Gia phụ là Hoa Kiếm Nhân, không biết có liên quan gì đến ngọn núi đó không?”

Nàng chợt quên một việc, liền hỏi “Cho hỏi lão bá xưng hô thế nào?”

Lão già lúc này mở to mắt ra nhìn lấy nàng, âm thầm thăm dò. Nàng quả thật có thần thái giống với người đó. Đây chính là hậu nhân của ân nhân Bắc Hải Trấn.

Lão nói “Lão là người trông coi nơi này, cứ gọi lão là Lão Cửu được rồi!”

Lão nói tiếp “Mười năm trước, nơi đây bị yêu thú tập kích, các tông môn và môn hộ khác không đến cứu viện. Chỉ có một vị thiếu niên một mình một kiếm nghiên ép yêu thú, cứu nguy Bắc Hải Trấn. Vị ân nhân đó có để lại một tế đàn ở Hoa Kiếm Sơn, nơi đó giờ là cấm địa của Bắc Hải Trấn”

Lão nhìn Hoa Lạc Đồng một lúc, nét mặt có một tia mừng rỡ “Nếu đã là hậu nhân của đại ân nhân thì để Lão Cửu ta dẫn hậu nhân của ân nhân đến tế đàn xem di vật...”

Hoa Lạc Đồng nghe Lão Cửu nói về sự tích phụ thân nàng ở Bắc Hải Trấn. Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác hân diện.

Nàng nhủ thầm “Không nghĩ tới phụ thân trước kia oai phong như vậy!”

Lão Cửu mỉm cười “Ngài ấy còn giúp Bắc Hải Trấn nhiều việc, nên ở tế đàn có một bức tượng chân dung của ân công”

Lão nói xong liền dẫn Hoa Lạc Đồng thẳng hướng lên đỉnh Hoa Kiếm Sơn. Lão đi bộ chậm rãi, nàng ta thấy vậy liền nói “Hay là Lão Cửu lên phi hành kiếm đi nhanh hơn!”

Lão xua tay liên tục nói “Lão sợ độ cao, không chịu đựng nổi!”

Lão vừa nói vừa chậm rãi hướng lên đỉnh núi. Hoa Lạc Đồng nhìn lão, sau đó nhìn lên đỉnh núi còn hơn một nghìn trượng. Để đến được đó không biết phải mất bao lâu.

Hoa Lạc Đồng chưa kịp hướng Lão Cửu nói tiếp thì đã thấy lão đã cách nàng hơn hai trăm trượng.

Nàng sững sờ “Tốc độ này, không phải của một lão già ngoài tám mươi a!”

Nói rồi, nàng nhanh chóng phóng lên phi hành kiếm đuổi theo.

Khi nàng vừa đến gần lão, lại thấy bản thân cách lão thêm năm trăm trượng. Trong lòng nàng lúc này vô cùng sững sờ, điều này nói lên Lão Cửu là một cao nhân ẩn thân, chứ không phải là một lão già bình thường. Đây chính là ý nói, trước đó lão đã trêu chọc nàng.

Con đường dốc cheo leo, khi đến được tế đàn trên đỉnh núi Lão Cửu không đổ một giọt mồ hôi. Lão vẫn ung dung như không có việc gì xảy ra.

Hoa Lạc Đồng lúc này nhận ra bên cạnh tế đàn, quả thật có một bức tượng bằng đá cao gần trăm trượng tay cầm trường kiếm cắm xuống mặt đất. Chân dung bức tượng rất giống phụ thân nàng, nhưng có đều tuổi tác trẻ hơn nhiều, nếu tính ra chỉ lớn hơn nàng mười tuổi.

Lão Cửu vuốt râu nói “Tiểu cô nương nhìn thấy quen chứ?”

Hoa Lạc Đồng gật đầu, đây quả thật là chân dung phụ thân nàng, dáng vẻ anh tuấn, phong thái ung dung có phần kiêu ngạo. Đây chính là phụ thân nàng không sai.

Lão nói tiếp “Trước kia lão phát đi tin tức cầu cứu đến Vô Thượng Tông, Thiên Võ Tông nhưng không thấy phản hồi. Chỉ có mình ân công cười phi kiếm đến đúng lúc. Hợp sức đẩy lùi

được yêu thú... nếu không Bắc Hải Trán đã xong từ lâu. Chính vì vậy mà thôn dân mới đúc một bức tượng để tri ân ân công”

Hoa Lạc Đồng thắc mắc nói “Không phải lão cũng rất lợi hại sao?”

Lão cười hắc hắc nói “Lão chỉ có một bộ pháp, cũng do ân công chỉ dạy. Tuổi già sức yếu đi lại không tiện, vì thế ân công mới truyền thụ cho lão...”

Hoa Lạc Đồng há to miệng, không khép lại được. Nàng không nghĩ đến, phụ thân có thể truyền thụ bộ pháp cho một ông lão bảy mươi, lại tu luyện đến trình độ này. Cách làm này, đúng là phong cách của phụ thân nàng. Hành sự không theo lẽ thường phán đoán.

Nghĩ đến đây nàng nhớ đến một vài hành động hài hước của phụ thân rồi tự mình cười khúc khích.

Lão Cửu ngâm nghĩ một lúc rồi nói “Tiểu cô nương cứ ở đây, có việc gì cần cứ cho lão hay. Lão sẽ đáp ứng, giờ lão phải trở về nuôi con lão bà...”

Hoa Lạc Đồng khom người thi lễ với lão một lần nữa. Khi ngược nhìn lên thì đã không thấy bóng dáng lão đâu nữa. Lão rời đi cực kỳ nhanh.

Nàng lúc này quan sát xung quanh. Sắc mặt nàng dâng lên một sự rung động.

Xung quanh tế đàn nàng đếm được có tổng cộng ba loại pháp trận. Một cái Tụ Linh Trận, một cái Lôi Đình Trận và một cái Truyền Tống Trận được bố trí cẩn thận phía sau tế đàn. Đây chính là thủ pháp dùng để đối phó tình hình nguy khốn. Như vậy khi còn là một thiếu niên, phụ thân đã vốn thận trọng như vậy.

Lúc này, Hoa Lạc Đồng mới chú ý, nàng đang đứng trên một bàn đá tròn có khuôn viên chừng hai mươi trượng. Phía dưới chân nàng có một dấu vết như thể khiếm khuyết một vật gì đó.

Nàng nhớ tới Bạch Ngọc Ấn của phụ thân trong túi thơm, sau đó nàng lấy ra rồi thử áp vào chỗ khuyết đó.

Quả nhiên là vừa khít. Dưới chân nàng xuất hiện chấn động. Trước mặt nàng, từ bên dưới bàn tròn nhỏ lên một khối đá hình vuông cách mặt đất bốn xích.

Bên trong khối đá có một khoảng trống, được đặt một tấm kính, kính này như một cái la bàn bát quái nhưng không phân biệt ra âm dương. La bàn lóe lên một vầng sáng sau đó tiêu thất.

La bàn không phân ra âm dương chính là La Bàn Vô Cực. Một loại la bàn chuyên dùng để làm tâm của trận pháp. Loại thủ pháp này phụ thân nàng trước kia từng nói qua là không phổ biến. Rất ít người sử dụng. Nó được phụ thân nàng cất kỹ như vậy, chứng tỏ la bàn này không bình thường.

Nàng định với tay lấy thì từ trên không rơi xuống một áp lực cực kỳ khủng bố. Đó là bốn quả cầu lửa, đánh xuống với tốc độ cực kỳ nhanh. Nàng nhanh chóng phóng sang một bên.

Trên bầu trời, lúc này xuất hiện bốn thân ảnh đội nón lá với bộ dáng hung dữ. Nàng nhận ra bốn người này chính là bốn khách nhân có mặt trong tiểu đình ở Vô Thượng Tông.

Nàng cảm giác không ổn, nhanh chóng phóng nhanh về khối đá dự định lấy la bàn thì trước mặt nàng đã xuất hiện một thân ảnh chặn lại. Thân pháp của người này rất nhanh, nhanh hơn nàng gấp nhiều lần. Hắn vỗ ra một chương với áp lực khủng bố đẩy lùi nàng về sau hai mươi trượng.

Sắc mặt Hoa Lạc Đồng ngưng trọng. Bốn tên đội nón lá mới xuất hiện đều có tu vi Tứ Phẩm. Với tình hình nàng mới vừa tấn cấp Tứ Phẩm, nếu lấy cứng chọi cứng chắc chắn nàng không thể chiếm thế thượng phong.

Nàng cố gắng lấy lại điềm tĩnh nói “Các người là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Huyền Minh Cốc

Bốn tên đội nón lá thoáng biểu lộ ra một sự ngạc nhiên.

Nếu là một người bình thường nhìn thấy bốn người bọn họ đã sợ khiếp vía. Vị cô nương này lại có thể trấn định được như vậy, rất đáng khen a.

Một tên bên trên mặt có sẹo băng lãnh nói “Đề tạ ơn tiểu cô nương tìm được vật này. Trước khi chết cho tiểu cô nương mở rộng tầm mắt...”

Cả bốn tên lập tức bạo phát ra thực lực chân chính. Khí tức âm u quái dị tỏa ra xung quanh, kèm theo khí tức tử vong và hắc khí tỏa lên nghi ngút.

Hoa Lạc Đồng kinh ngạc “Các người là người của Quỷ Vực Ma Môn?”

Trong lòng nàng lúc này mới hoảng sợ thật sự. Hoảng sợ không phải vì khí tức đối phương mà là lai lịch của đối phương.

Vô Thượng Tông là một đại tông môn đứng đầu Bắc Cảnh. Có thể nói là khống chế toàn bộ Bắc Cảnh thông qua Thiên Sư Đường. Không nghĩ đến bọn họ có liên quan đến Quỷ Vực Ma Môn.

Điều này không đúng, nếu quả thật Vô Thượng Thông âm thầm cấu kết với Quỷ Vực Ma Môn thì thiên hạ đại loạn. Với lại Vô Thượng Tông đã là đứng đầu Bắc Cảnh, không đại gì cấu kết với Quỷ Vực. Chứng tỏ Vô Thượng Tông có nội ứng của Quỷ Vực Ma Môn. Có thể ngoài Quỷ Vực Ma Môn ra còn có Huyền Môn.

Nàng đổ một giọt mồ hôi, tin tức này quá lớn. Bọn họ có thể cho rằng nàng chết chắc mới bạo lộ thân phận với nàng.

Bốn tên Quỷ Vực Ma Môn nghe đối phương nói đúng đích danh lai lịch. Trong lòng bọn chúng thăm thăm không ổn. Nếu như vậy vị tiểu cô nương này không thể buông tha được.

Hai trong bốn tên thân ảnh tiêu thất, khi hiện ra đã là trước mặt Hoa Lạc Đồng. Tiếp theo cả hai tên vỗ ra hai chương về phía nàng. Lần này nàng có phòng thủ nên có thể né tránh được.

Hai tên này tiếp tục xuất ra trào thủ, cả hai trào thủ bỗng hóa thành hư ảnh quỷ trào không lồ như muốn bóp chết nàng.

Hoa Lạc Đồng thoái lui về sau, hàn khí bộc phát ra xung quanh. Nàng hướng chưởng pháp về trước, tức thì xuất hiện tám băng phiến, băng phiến nhanh chóng bắn về trước đóng băng quỹ trào.

Hai tên này kinh ngạc, hư ảnh mà có thể bị đóng băng được. Vị tiểu cô nương này không phải là một nữ tu bình thường. Đây chắc chắn là một nhân vật lớn.

Bọn chúng kiên quyết phải diệt trừ hậu hoạn.

Bốn tên tề ra bốn hướng bao vây nàng, rồi xuất ra thủ chưởng. Từ trong thủ chưởng phóng xuất ra lời điện hình dạng như những sợi dây đan xen vào nhau. Những sợi dây lời điện bao vây lấy nàng rồi khóa chặt lại khiến nàng không thể nhúc nhích được.

Lúc này bọn chúng mới thỏa mãn, cười hắc hắc. Bởi vì tuyệt chiêu “Lôi Vồng” của Quý Vực Ma Môn một khi đã khóa lại rồi thì vô phương thoát khỏi.

Hoa Lạc Đồng không biểu lộ ra hoảng sợ, ngón tay nàng khẽ điểm. Sau hai hô hấp ngưng tụ, trên đầu ngón tay xuất hiện một thoi băng phiến kích thước bằng hai ngón tay. Nàng nhanh chóng phóng về phía một tên Quý Vực Ma Môn.

Thoi băng phiến khá nhỏ, không tạo ra áp lực khiến tên này không phòng bị. Khi vừa tiếp cận cách đối phương ba xích. Băng phiến bạo phát ra một cơn phong bạo kèm theo hàn khí lạnh lẽo. Hồn hốt hoảng kháng cự nhưng phong bạo lướt qua hắn, nhanh chóng đóng băng hắn.

“Lôi Vồng” mất đi một phần khổng lồ liền suy yếu. Nhân cơ hội đó Hoa Lạc Đồng bạo phát khí lực thoát khỏi “Lôi vồng”. Nàng xuất ra trường kiếm phóng về phía tên đang bị đóng băng. Trường kiếm đâm xuyên qua khối băng, khối băng tức thì bị đánh vỡ vụn thành từng mảnh.

Một trong bốn tên Quý Vực Ma Môn bị miểu sát vô cùng đơn giản.

Không dừng lại ở đó, nàng tiếp tục sử dụng “Băng Phong Bạo” xuất ra ba thoi băng phiến phóng về ba tên còn lại.

Lần này bọn chúng có đề phòng, nhanh chóng né tránh sang một bên. Lúc này Hoa Lạc Đồng đã đứng giữa năm thạch trụ. Đây chính là Lôi Đình Trận mà phụ thân nàng đã bố trí sẵn.

Nàng lấy ra Bạch Ngọc Ấn, áp vào vị trí tâm trận pháp. Một loạt cuồng phong nổi lên, tụ linh trận tự động khởi trận, tiếp theo là Lôi Đình Trận bạo phát đi ra.

Ba tên còn lại nhìn thủ đoạn trận pháp liên hoàn, ánh mắt lại nhìn về phía một tên huynh đệ vừa bị diệt sát dễ dàng. Bọn chúng tức giận, gân xanh trên mặt nổi lên. Cả ba tên vận dụng toàn bộ sức mạnh, từ trong lòng bàn tay chậm rãi xuất hiện ba quả hắc khí cầu với lời điện bủa vây.

Đây chính là tuyệt sát chiêu của bọn chúng, bọn chúng muốn sang bằng ngọn Hoa Kiếm Sơn này.

Lúc này Lôi Đình Trận khởi động thành công, cũng là lúc Truyền Tống Trận phía sau tế đàn xuất hiện.

Lôi trận bạo phát, bắn từng tia lời điện về phía ba tên Quý Vực Ma Môn. Bọn chúng không bỏ cuộc, phóng ba quả hắc khí cầu về phía lời trận. Ba quả hắc khí cầu cùng lời trận dây dưa, đối kháng nhau. Sau mười hô hấp thì lời trận yếu dần, cũng là lúc ba quả hắc khí cầu đã áp sát tới lời trận. Oanh nát năm thạch trụ, trận pháp vỡ vụn hoàn toàn. Toàn bộ Hoa Kiếm Sơn, những nơi bị ba quả hắc khí cầu đi qua đều bị sang bằng thành bình địa.

Bọn chúng đắc ý, nhưng sau đó nhìn về phía sau tế đàn. Thân ảnh Hoa Lạc Đồng mỉm cười, rồi biến mất sau vòng xoáy Truyền Tống Trận.

Bọn chúng hét lớn lên giận dữ, vận dụng toàn bộ linh lực, mong muốn nhanh nhất có thể bắt kịp đối phương. Nhưng khi cánh tay một tên Quý Vực Ma Môn vừa xuyên qua Truyền Tống Trận, Truyền Tống Trận lập tức đóng lại mang theo cánh tay của hắn.

Hồn hốt hoảng hét lên thảm thiết, hắn chỉ muốn bắt lại đối phương, vậy mà lại rơi mất một cánh tay oan ức.

Hắn thét lên “Tiểu yêu nữ, ta sẽ giết ngươi!”

...

Ở một nơi khác, Cổ Miếu.

Tiểu Hắc sau khi ngủ một ngày dài thương tích đã hoàn toàn bình phục. Một phần thể chất nó tốt, một phần được tiểu tinh linh Thanh Diệp trợ giúp.

Thanh Diệp nhỏ nhắn, yếu ớt nhưng lại có khả năng trị thương còn tốt hơn cả liệu thương đan và Ích Huyết Đan cộng lại. Nhưng mỗi lần nó trị thương xong, liền chui vào Tinh Linh Hoa Liên ngủ một thời gian.

Đây chính là bản năng của nó không cần nhờ nó giúp, mà nó chủ động trị thương khi thấy đối phương trọng thương. Điều này là sở thích của nó, giống như Tiểu Hắc ngâm mình trong suối hoặc là cắn cỏ người khác tha đi vậy.

Bạch Vô Thiên sau khi kiểm tra khu vực xung quanh. Hắn phát hiện nơi này là đáy vực. Bên cạnh đó còn lưu lại di tích cổ xưa của Cổ Miếu.

Toàn bộ Cổ Miếu đã bị thời gian hủy hoại, mục nát. Chỉ còn lại một bức tượng của một tiên tử thanh tao thoát tục. Từ thần thái trên nét mặt của vị tiên tử có thể nhận ra đây là một vị tiên tử vô cùng xinh đẹp.

Hắn không nhẫn nhịn khẽ chạm vào bức tượng, bức tượng tức thì vỡ vụn hóa thành tro bụi. Điều này nói lên, bức tượng này tồn tại cũng đã mấy nghìn năm.

Hắn tiếc nuối, nhưng không thể làm gì được.

Sau khi bức tượng tiên tử vỡ vụn thành tro bụi, bức tượng phía sau liền sụp đổ, lộ ra một thông đạo.

Sau khi thông đạo được khai thông, từ bên trong có vài trận cuồng phong thổi ra. Đây chính là chướng khí đã tích tụ hàng nghìn năm có được.

Thông đạo này chiều rộng chỉ khoảng chừng một trượng, hai bên là vách đá thẳng đứng không thể đo được độ cao bao nhiêu vì đã bị sương mù che khuất.

Sau một hồi cân nhắc, hắn phóng lên lưng Tiểu Hắc tiến vào thông đạo.

Bên trong thông đạo ánh sáng yếu ớt, nếu không có Tiểu Hắc dẫn đường, chắc chắn sẽ không dễ dàng gì đi trên con đường hẹp này.

Hai bên có nhiều rắn rết bò dọc theo vách núi, đôi khi xuất hiện một vài con độc chu cao chừng vài xích. Chỉ cần một chân của Tiểu Hắc cũng dễ dàng đạp nát nó.

Trải qua một đoạn thời gian, không biết qua bao lâu, cuối cùng hai chủ sùng mới đến được ngõ cụt. Đây không hẳn là một ngõ cụt, hai bên có hai trụ đá cao chừng hai trượng, một bên có một tảng đá có đề “Huyền Minh Cốc”.

Nếu như Bạch Vô Thiên hẳn nhớ không lầm, Huyền Minh Cốc có nguyên liệu hẳn đang tìm kiếm.

Vấn đề ở chỗ ngõ cụt trước mắt giống như một tấm màng mỏng có gợn sóng lăn tăn khi chạm nhẹ vào đó. Theo kinh nghiệm của hắn, đây giống như một loại thủ đoạn Truyền Tống Trận mà trước đây hắn từng gặp qua mấy lần.

Nếu tảng đá không có đề “Huyền Minh Cốc”, có thể hắn còn do dự không dám vào. Nhưng một nơi mà có ghi trong địa đồ chắc chắn không đáng lo ngại.

Hắn đưa tay xuyên qua lớp màng mỏng. Khi cả cánh tay đều đã hoàn toàn xuyên qua thì xuất hiện một lực hút, hút hắn vào bên trong. Đầu óc hắn nhất thời trống rỗng, kèm theo là cảm giác chóng mặt.

Hắn phát giác, bản thân đang rơi xuống mới có cảm giác say xắm mặt mày này. Hắn định phóng phi kiếm ra chống đỡ thì phát hiện bản thân đã rơi xuống hồ nước. Nước bắn tung tóe, hắn nhanh chóng đứng dậy nhìn toàn cảnh xung quanh.

Hắn phát hiện bản thân đang ở một nơi lạ lẫm, xung quanh bờ hồ có nhiều cây với tán lá rộng. Trên mặt đất có nhiều loại thảo dược và nhiều loại hoa với màu sắc rực rỡ.

Hắn chuẩn bị phóng lên bờ thì dưới mặt nước trồi lên một thân ảnh, thân ảnh vô cùng quen thuộc. Nàng ta nhìn thấy thiếu niên đối diện liền bối rối, hai má ửng hồng.

Hắn kinh ngạc, lắp bắp thốt lên “Sur ty!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 154: Tên đồ đệ ngỗ nghịch

Bên ngoài căn nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm.

Bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhục Băng và Mặc Thần Dương cùng một chỗ chờ đợi.

Ban đầu bọn họ đến nơi này mục đích là chờ đợi thái thượng trưởng lão trở về. Trải qua vài ngày, cách nghĩ bọn họ hoàn toàn thay đổi.

Nếu so với những nơi khác của Đạo Viện, khu vực Thủy Trúc Lâm vô cùng yên tĩnh, thích hợp tu luyện. Bên cạnh đó lại có phong cảnh hữu tình. Đặc biệt là bên ngoài hồ nước, nước trong xanh thấy cả đáy hồ. Sát bên bờ có nhiều cây thủy tùng mọc sang sát với màu đỏ tuyệt đẹp.

Hoàng Mập cảm thán “Chỗ ở của đại ca đúng là khác biệt!”

Lý Nhục Băng không để ý, nàng bước xuống hồ nước đùa giỡn. Cừu chỉ nàng luôn rơi vào ánh mắt Mặc Thần Dương. Nàng ta cũng vô ý nhìn thấy nhị ca âm thầm nhìn mình, nhất thời đỏ mặt. Hai người này tình ý đã rõ, chỉ là chưa có cơ hội thổ lộ với nhau.

Âu Dương Sinh một bên mỉm cười, hắn cũng đã thay đổi khá nhiều so với lúc trước. Con đường hắn đi trước kia là cô độc tịch mịch, giờ đã khác rồi. Hắn có bốn huynh đệ và một tiểu muội kết nghĩa xinh xắn. Có thể nói đây chính là một sự an ủi đối với nhân sinh của hắn ở Đạo Viện.

Trong khi bốn người mãi mê ngắm cảnh thì trên bầu trời từ xa xuất hiện một thân ảnh nữ nhân với đạo bào bay phấp phới.

Nàng ta đưa một ánh mắt giận dữ nhìn bốn đệ tử ngoại viện bên dưới. Bên trong có ẩn giấu sát khí.

Nàng ta lãnh đạm nói “Ai cho phép các ngươi đến cấm địa của thái thượng trưởng lão...”

Sắc mặt bốn người ngưng trọng, người đang đứng trên phi hành kiếm chính là thất trưởng lão Huỳnh Cơ Đạo Nhân. Nàng ta chính là mẫu thân của Lưu Hạng đã bị bọn họ sát hại.

Hoàng Mập hốt hoảng đứng ra, khom người thi lễ. Hắn nói “Bẩm trưởng lão, đại ca của vãn bối là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão bảo đến đây. Đại ca hiện bên ngoài làm nhiệm vụ chưa có về Đạo Viện...”

Lưu Cơ Đạo Nhân nhủ hàng chân mây. Đây là bốn tên đệ tử ngoại viện, khí tức đã trên Nhị Phẩm. Thực lực không kém đệ tử nội viện.

Nàng ta nghi ngờ nói “Vì sao các ngươi lại đến đây? Nơi đây chính là cấm địa của nội viện cũng như ngoại viện đệ tử!”

Lúc này, từ trên ngọn sơn phong xuất hiện một thân ảnh đạo bào khác. Đây chính là thái thượng trưởng lão Kiếm Hư Chân Quân.

Lão đã trở về một hai ngày trước, chẳng qua là âm thầm quan sát động tĩnh của bốn tên đệ tử ngoại viện này. Bốn tên này không phải thuộc dạng hung ác, tính cách không phải ngạo mạn. Xem cách bọn chúng đối đãi nhau, có thể nhìn ra là những người có tình nghĩa.

Lão nói “Chính lão cho phép bọn chúng ở đây, ngươi có ý kiến gì không?”

Huỳnh Lưu Chân Nhân nhận ra thái thượng trưởng lão, hy vọng trong lòng đột nhiên bạo phát. Nàng nhanh chóng đáp xuống mặt đất, quỳ xuống nói “Bẩm sư thúc, hy vọng sư thúc đòi lại công đạo cho nhi tử của đệ tử!”

Lão thắc mắc nói “Chuyện gì?”

Huỳnh Lưu Chân Nhân nhanh chóng thuật lại vụ việc ở Khô Lâu Sơn. Nàng nhờ lão dùng Càn Khôn Kính xoay chuyển càn khôn, xem lại hiện trường trước đó nhi tử nàng bị sát hại.

Lão thờ dãi, không giấu giếm nói “Ta chưa phải là tiên nhân có năng lực đó. Hơn nữa Càn Khôn Kính chỉ có thể xem lại quá khứ trong vòng mười ngày là quá sức ta rồi. Việc này ta không giúp được!”

Lưu Cơ Đạo Nhân biểu hiện thất lạc, nàng chờ đợi thái thượng trưởng lão trở về. Không ngờ lão không thể giúp được, việc này đã khiến nàng lâm vào tuyệt vọng.

Nàng đứng dậy, sau đó rời đi không nói tiếng nào.

Lão lắc đầu, âm thầm đánh giá “Tình cách người thế nào, ta không biết hay sao?”

Lão đưa ánh mắt nhìn sang bốn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh, Lý Nhượng Băng và Mặc Thần Dương. Trong ánh mắt truyền đến một loại áp lực khiến bốn người không biết vì lý do gì tự động quỳ xuống.

Trong lòng mắt bốn người, lão như hóa thành một vĩ nhân to lớn như một thế giới. Bốn người không hiểu sao, không thể che giấu được điều gì.

Lão đáp xuống khỏi phi hành kiếm tiến lại gần bốn người. Một tay đưa ra, biểu thị đòi lại một vật.

Hoàng Mập nhanh trí, lấy ra Tử Sắc Kim Bài đưa cho lão. Lão nhận lấy, sắc mặt ngưng trọng.

Trong lòng âm thầm oán trách “Tên đồ đệ ngỗ nghịch, mang đại họa cho ta giải quyết!”

Lão chấp tay sau lưng, tiến lại gần bờ hồ. Ánh mắt chuyển sang tâm trạng ưu tư.

Lão chậm rãi nói “Đạo Viện hiện tại nhìn yên tĩnh, nhưng giông tố có thể bạo phát lúc nào không hay. Đệ tử cũng không còn một thân chính nghĩa nữa...”

Ý lão nói chính là nhóm đệ tử Lưu Hạng chen ép. Nhóm đệ tử này chết chưa hết tội, bọn chúng chết đi có khi giải trừ cho Đạo Viện một mầm tai họa.

Lão nhìn vào ánh mắt bốn tên đệ tử này, có thể thấu triệt được tâm tư của bọn chúng. Lão cũng biết bọn chúng không phải là cùng hung cực ác, chỉ là hoàn cảnh bị ép buộc. Bọn chúng không phản kháng, thì bọn chúng sẽ chết. Con đường tu tiên vốn là như vậy, không trách được bọn họ.

Lão xoay người lại, hướng bốn người nói “Việc này do tên tiểu tử kia bàn giao. Hắn cùng ta duyên phận thâm sâu, nếu hắn đã nhờ vậy thì lão đây sẽ giúp hắn”

Lão ngừng một lúc, nói tiếp “Trước ta sẽ thu nhận bốn người các người là ký danh đệ tử. Sau này cứ ở Thủy Trúc Lâm tu luyện, còn về tiểu tử Mặc Thần Dương...”

Lão vừa nói, vừa lấy ra một thẻ bài kích thước chỉ ngang với miếng ngọc bội.

Lão nói “Người cầm thẻ bài này đến Thâm Uyên gặp Đạo Quân, hắn ta mới có khả năng chỉ dạy người. Lão đây không thể giúp người mạnh lên được!”

Mặc Thần Dương sắc mặt ngưng trọng, câu nói này không phải là muốn trục xuất hắn khỏi Đạo Viện sao. Hắn trong lòng nhất thời thất lạc.

Lão nói tiếp “Người thiên sinh có Quý Ảnh Thủ, để có thể phát huy được sáu thành Quý Ảnh Thủ, tên Đạo Quân kia có thể giúp người hoàn thành tâm nguyện. Người ở nơi này chỉ lãng phí năng lực thiên sinh của người mà thôi”

Mặc Thần Dương lúc này đã hiểu tâm ý của lão. Lão muốn hắn đi đúng con đường của mình, hơn nữa hắn là người gây họa, ở lại Đạo Viện một ngày là một ngày lo lắng. Như vậy đạo tâm sẽ bị ảnh hưởng, con đường tu luyện chắc chắn sẽ rơi vào bình cảnh.

Lão gật đầu tán thưởng, tên này có tâm tính không tệ.

Lão nói tiếp “Sắp tới Đạo Viện nói riêng, Bắc Cảnh nói chung sẽ có biến động rất lớn, nên các người phải cố gắng tu luyện”

Lão đưa ánh mắt về Mặc Thần Dương một lần nữa, lần này nhìn hắn khá lâu. Lão nói “Khi có một thân bản lĩnh, đừng để lão đây thất vọng!”

Ý tứ của lão, lần này lão bao che như vậy, hy vọng hắn sau này có một thân bản lĩnh không được gây họa nhân gian.

Mặc Thần Dương nghiêm túc, khom người sâu một cái, sau đó nói “Đệ tử sẽ không làm sư phụ thất vọng!”

Lão mỉm cười, lão trước đó nhìn thấu được tâm tư của bốn tên đệ tử này. Cả bốn tên này đều có mục đích riêng của mình nên khát tu luyện hơn những người khác. Con đường tu tiên vốn là như vậy. Nếu không có tư chất hơn người thì phải có một khát vọng hơn người. Bốn tên đệ tử này tư chất không kém, lại có khát vọng. Đây chính là mầm mống tốt nếu đi theo đúng con đường chính đạo.

Lão xuất ra bốn cái lệnh bài, đây đều là lệnh bài đệ tử nội viện. Sau đó nói “Các người trước đến Chấp Sự Đường nhận y phục nội viện. Còn riêng Mặc Thần Dương nhận nhiệm vụ đến Thâm Uyên, thời hạn một năm. Trước đó ta đã sắp xếp ổn thỏa rồi. Các người đi đi!”

Lão nói xong, liền phóng lên phi kiếm thẳng hướng đỉnh ngọn núi rồi đi.

Lão thoáng nhìn về phía sau, nhìn bốn tên ký danh đệ tử. Tâm tình lão thoải mái, mặc dù nói rắc rối do tiểu tử kia đưa cho lão. Nhưng đã rất lâu rồi, lão không có thấy bản thân bận rộn như vậy. Cảm giác này đúng thật là không tệ.

Lão đáp xuống sân tiểu viện trên đỉnh núi. Lúc này Tiểu Bạch từ bên trong phóng ra, thân nó giờ cao to chỉ kém Tiểu Hắc một chút. Trên đỉnh trán hoa văn Hóa Chủng đã rõ ràng hơn.

Khoảng thời gian trước, lão dẫn dắt nó đến U Linh Sâm Lâm ở Quý Vực. Nơi đó mới chính là quê hương của nó. Tại đây, lão dẫn dắt Tiểu Bạch tu luyện cũng như chiến đấu với các loài yêu thú khác như Biển Chủng Xà Vương, Thanh Man Ngưu, Xuyên Sơn Giáp, Điều Vương, Linh Miêu thậm chí là đồng loại nó Song Đầu Yêu Lang.

Dưới hỗ trợ của lão, nó có thể đánh bại những yêu thú có đẳng cấp cao hơn rồi chén luôn chiến lợi phẩm là yêu đan. Nên chỉ sau một thời gian ngắn, hình thể cũng như năng lực của nó được sản sinh ra.

Nó lúc này ngoe nguẩy đuôi đi ra, nét mặt có phần lém lỉnh.

Đột nhiên nó ngừng đầu lên, đôi tai vểnh lên nghe ngóng.

Từ phía sau thân cây Tử Đằng xuất hiện hai thân ảnh nữ nhân với lớp khăn voan che một phần khuôn mặt. Trong đó một người ngoài ba mươi với y phục một màu tử sắc, nét mặt đầy ma mị quyến rũ, người còn lại là một thiếu nữ với thân hình nhỏ nhắn. Khí tức hai người có một sự tương đồng.

Nữ nhân mặc tử y yên lặng tiến lại gần lão. Nàng ta chậm rãi tháo chiếc khăn voan ra, chân dung từ từ lộ ra.

Lão không hề phản ứng, nhưng trong ánh mắt thoáng giật lên một cái, chỉ là thoáng rung động. Lão nhanh chóng lấy lại điềm tĩnh.

Lão chất vấn “Ngươi... đến đây làm gì?”

Nàng ta đưa một ánh mắt mong mỏi nhìn về phía lão “Thiếp... rất nhớ sư huynh!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Cổ thanh sơn và thâm giai nghệ

Trong thâm tâm Kiếm Hư Chân Quân thoáng hiện lên những hình ảnh xưa cũ kèm theo là những lời oán trách trên trăm vạn lần, kéo dài dằng dằng trong mấy mươi năm.

“Chuyện này cũng đã quá lâu rồi, ta thực sự không còn nhớ nữa. Có thể nỗi đau khổ dần vật khiến ta không còn con đường nào để đi. Ta đã từng buông bỏ mọi thứ, sống chung với chung rượu qua ngày. Nỗi đau khổ cắn xé thâm tâm khiến ta hoàn toàn sụp đổ”

“Vì lý do gì nàng lại quên ta, buông bỏ ta?”

Hơn một trăm năm trước, trên ngọn núi Túy Tiên Sơn ở Thâm Uyên.

Thâm Uyên là một hòn đảo nằm trôi nổi trên không trung, bên dưới là vực sâu vạn trượng không nhìn thấy đáy. Bao trùm là một màu đen thâm thẳm.

Đây chính là ranh giới giữa Bắc Cảnh và Quý Vực.

Túy Tiên Sơn thời bấy giờ được xem như là thánh địa tu luyện của toàn bộ Bắc Cảnh. Mặc dù nơi đây không phải là một tông môn, một chi viện hay một môn hộ, nhưng người đến đây cầu đạo đếm không kể xiết. Bởi vì nơi đây có một vị lão sư, vị lão sư này được gọi là Túy Mộng Tiên Thần Quân.

Lão không biết đã bao nhiêu tuổi nhưng đạo mà lão theo đuổi thâm sâu khó dò. Chân lý sống của lão khiến chúng đệ tử nể phục, lời giảng của lão khiến vạn người mê mẩn.

Điểm nổi tiếng nhất của Túy Mộng Tiên Thần Quân đó là chỉ cần lão chỉ điểm một ngày. Một thiên tài chưa từng tu luyện có thể Khai Mạch, theo lão tu đạo ba mươi ngày thăng tiến Trúc Cơ, không quá một năm Kết Đan thành công.

Điều này khiến khắp nơi đều tụ tập về Túy Tiên Sơn cầu đạo. Người đến đông như kiến, trong đó có thiếu niên Cổ Thanh Sơn mới mười hai tuổi.

Khi đó cũng là lần đầu tiên Cổ Thanh Sơn gặp một tiểu sư đệ có tên là Thâm Giai có khuôn mặt trái xoan xinh đẹp như một thiếu nữ. Dáng người nhỏ nhắn, có phần yếu đuối. Chính vì thế mà hắn ta thường xuyên bị các sư huynh đệ ở Túy Tiên Sơn ức hiếp, không ai bảo vệ.

Chỉ có một người duy nhất đứng ra bảo vệ, che chở Thâm Giai chính là Cổ Thanh Sơn. Bởi vì khi đó Cổ Thanh Sơn nhìn thân ảnh bị ức hiếp của Thâm Giai, hắn thấy được chính bản thân khi còn là một nhược nhân. Hắn bản thân tự phấn đấu mới có thể đứng vững như ngày hôm nay.

Trong khoảng thời gian hai năm sau đó, cả hai trở thành huynh đệ thân thiết, cùng tu luyện, lịch luyện khắp long đàm hồ huyết. Tu vi thoáng chốc đã đứng đầu Túy Tiên Sơn trong cùng trang lứa.

Trong một lần bị yêu thú truy đuổi, cả hai rơi xuống một kỳ đàm, thân phận Thâm Giai mới thật sự lộ ra, lớp nguy trang bên ngoài tan chảy ra bạo lộ ra chân dung.

Khi đó Cổ Thanh Sơn mới biết Thâm Giai là một nữ nhi, có một sắc đẹp yêu kiều có thể xem là nghiêng nước nghiêng thành. Tên thật nàng ta là Thâm Giai Nghệ.

Thân phận nữ nhi của Thâm Giai Nghệ bại lộ khiến toàn bộ nam đệ tử Túy Tiên Sơn bất ngờ. Ai cũng muốn lấy lòng người đẹp, muốn cùng nàng ta kết đạo lữ. Nhưng rất tiếc là nàng ta không mãi mai để ý đến chuyện tình nam nữ.

Trải qua nhiều lần sinh tử lịch luyện, hai người dần dần nảy sinh tình cảm rồi kết thành đạo lữ trước sự ghen tỵ của vô số sư huynh đệ Túy Tiên Sơn.

Sư phụ Cổ Thanh Sơn là Túy Mộng Tiên Thần Quân không ngăn cản. Lão chỉ để lại một lời căn dặn “Duyên và nghiệp chỉ cách nhau một ý niệm”

Ngày đại hôn của Cổ Thanh Sơn và Thâm Giai Nghệ diễn ra rất nhộn nhịp. Khắp nơi Túy Tiên Sơn đều treo đèn lồng, sư huynh đệ người nào cũng tụ tập chúc phúc. Khi đó Cổ Thanh Sơn đã là một vị đại sư có danh khí nhất Túy Tiên Sơn. Vì thế ngày đại hỷ của đại sư huynh chính là toàn bộ Túy Tiên Sơn cùng vui.

Ngày đó, phía bên kia vách ngăn giữa Bắc Cảnh và Quý Vực thỉnh thoảng xuất hiện một thông đạo, thông đạo này là một loại Truyền Tống Trận. Từ bên trong thông đạo xuất hiện ba đội quân, mỗi đội quân ước chừng một nghìn tên.

Cầm đầu đội quân U Linh là Âm Tướng không có chân thân, nhìn như một tàn ảnh trong một bộ chiến giáp.

Cầm đầu đội quân yêu tộc là Biên Bức Nữ Tướng, ả ta thân hình yếu đuối như một yêu nữ có hai cánh dơi.

Cầm đầu đội quân man tộc là Minh Lang Tướng, thân như mãnh tướng, đầu có hình dạng yêu lang nhìn rất hung bạo.

Hai vạn đệ tử Túy Tiên Sơn giằng co với ba đội quân này nhiều ngày, cho đến khi toàn bộ Túy Tiên Sơn sụp đổ. Mặt đất khi đó nứt nẻ ra làm hai, núi lửa phun trào. Toàn bộ hòn đảo vỡ vụn, cả một vùng Thâm Uyên rộng lớn dần dần chìm sâu dưới vực sâu vạn trượng.

Ngày đại hôn vốn là một ngày vui nhất của Cổ Thanh Sơn lại hóa thành một ngày đau khổ tuyệt vọng. Hơn phân nửa sư huynh đệ bị chìm xuống vực sâu, sư phụ lại không biết ở nơi nào.

Còn Thâm Giai Nghệ lại vô cơ biến mất, sư huynh đệ còn sống đồn đoán nàng ta đã bị chìm sâu dưới hải vực.

Cổ Thanh Sơn tự dần vật một đoạn thời gian, cuối cùng không nhịn được liền lên vào Quý Vực tìm hiểu thực hư.

Khi gặp lại Thảm Giai Nghê với thân phận là một Yêu Cơ, thiếu phu nhân tương lai của một đại nhân vật ở Ma Môn. Lúc này Cổ Thanh Sơn đã hiểu ra tất cả.

Nàng ta, Thảm Giai Nghê vốn là người của Quý Vực Ma Môn. Nàng trà trộn vào Túy Tiên Sơn chủ yếu làm một nội ứng.

Thâm Uyên có thể lơ lửng, tồn tại hàng nghìn năm đều bắt nguồn từ một khối Tinh Vãn Thạch. Nó chính là nguồn năng lượng thần bí duy trì cân bằng Thâm Uyên. Nhiệm vụ nàng ta chính là cướp lấy khối Tinh Vãn Thạch đó. Khi khối Tinh Vãn Thạch mất đi, cũng là lúc toàn bộ hòn đảo sụp đổ.

Nguyên nhân là vì bọn người Quý Vực Ma Môn không muốn Túy Mộng Tiên Thần Quân truyền thụ đạo pháp. Bọn họ không muốn thế hệ sau của Bắc Cảnh hùng mạnh, đe dọa kế hoạch thôn tính Bắc Cảnh của Quý Vực.

Cổ Thanh Sơn khi đó hoàn toàn chết tâm, không còn muốn sống nữa. Xung quanh lại bị vây khốn bởi thiếu chủ Quý Vực Ma Môn tên là Ám Thiên. Bầy rập nghìn trùng, dù hắn có cánh cũng khó mà thoát thân được.

Điều hắn mong mỏi nhất khi đó là Thảm Giai Nghê cho hắn một lời giải thích, dù biết là không còn ý nghĩa, nhưng ít ra cũng xoa dịu được phần nào. Nhưng Thảm Giai Nghê lãnh khốc vô tình đâm hắn một nhát chí mạng.

Hắn tuyệt vọng và đã thật sự bước vào tử môn quan. Cũng may khi đó có một đệ tử chân truyền của Đạo Viện đương thời là Khúc Minh Sơn giải cứu. Hai người sau đó kết nghĩa huynh đệ, Cổ Thanh Sơn vì trả ơn cứu mạng gia nhập vào Đạo Viện.

Vì muốn quên đi đau khổ dằn vặt, bị đạo lữ ruồng bỏ. Cổ Thanh Sơn điên cuồng tu luyện cuối cùng có một thân bản lĩnh rồi vì Đạo Viện vân du thiên hạ, vì Đạo Viện làm những nhiệm vụ mà không ai dám đảm đương nổi. Tiêu biểu là thăm dò tung tích của một gã tán nhân xâm nhập vào Vãn Lang Châu...

...

Lúc này Kiếm Hư Chân Quân tâm tình phức tạp. Đối diện lão chính là người quen cũ mà lão không muốn nhớ tới.

Nàng ta chính là Thảm Giai Nghê khi xưa. Hình dáng yêu kiều khi xưa đã thay bằng một vẻ đẹp ma mị, thành thực hơn. Nàng ta tiến lại gần lão, chỉ cách vài bước chân. Trong ánh mắt nàng phảng phất lên một mùi vị bi thương không sao nói ra lời.

Nàng chậm rãi nói “Đạo gần đây... thiếp nhớ ra vài chuyện!”

Câu nói này khiến lão nhú hàng chân mày, thâm tâm nhói lên một cái. Lão hướng về một nơi khác, không nhìn thẳng vào đối phương.

Lão lạnh lùng nói “Người đến bất thiện! Lần này không biết ngươi lại mang đến tai họa gì đây?”

Thảm Giai Nghê không nói, có nói sự căm hận của hắn ta đối với nàng trong nhất thời không thể nào xoa dịu được.

Nàng ra hiệu cho nữ tử hắc y tiến lại bên cạnh, tháo chiếc khăn voan ra. Lộ ra chân dung một thiếu nữ, cùng nàng quả thật có nét tương đồng.

Nàng nhìn lão, có lẽ đã quá quen thuộc với mị thuật, trong nụ cười của nàng vẫn len lỏi một nét ma mị. Nàng chậm rãi giới thiệu “Nàng ta là Thảm Nghê Thương...”

Nói đến đây, thân ảnh hai người hóa thành hắc vụ, chậm rãi tiêu thất.

Trong làn gió, truyền lại một tiếng nói của nàng ta “Sur huynh nhớ cẩn thận!”

Lão vô ý nhìn theo phương hướng hai người vừa tiêu thất. Trong lòng lão đột ngột xuất hiện một cảm giác mất mát đau thương. Nỗi đau thương này ẩn giấu đã gần trăm năm. Hôm nay bỗng nhiên trời dậy.

Lão cắn chặt răng rồi nhủ thầm “Nếu chuyện cũ lặp lại, lão đây sẽ tự tay diệt trừ hậu họa...”

Bên phía Thảm Giai Nghê.

Nàng ta rời đi không xa thì dừng chân bên một con suối. Nàng ngồi xuống trên một tảng đá, sắc mặt vô cùng khó coi.

Thảm Nghê Thương phía sau tiến lại gần sư nương mình, âm thầm quan sát. Trên khóe mắt nàng ta chảy ra một dòng nước mắt, sắc mặt vô cùng đau khổ.

Vị sư nương băng lãnh, người người sợ hãi ở Quý Vực Ma Môn, ngay cả môn chủ cũng nhường nàng mấy phần lại trở nên mềm yếu sau khi gặp lão già kia. Bên trong chắc chắn có ẩn tình.

Nàng do dự một hồi, mới lên tiếng an ủi “Sư nương bớt đau buồn!”

Thảm Giai Nghê nghe tiếng nói của đồ đệ, nàng hít một hơi thật sâu rồi thở ra để triệt tiêu cảm xúc nhất thời.

Nàng đứng dậy, vẻ mặt không còn băng lãnh mà mang một nét dịu dàng. Nàng hướng đồ đệ mình nói “Đi! Cùng sư nương đến Thâm Uyên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 156: Huyền Minh Động

Huyền Minh Cốc là một sơn cốc rộng lớn với nhiều thảo dược mọc khắp nơi. Xung quanh có nhiều khối đá dựng đứng như những hòn non bộ, bên cạnh đó còn có một con suối với nước được chảy ra từ những khe núi.

Khu vực này giống như một không gian kính, bị phong bế bốn hướng nên không hề có lối ra.

Lúc này Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc đồng ngồi bên bờ suối, chân ngâm dưới hồ nước.

Không gian xung quanh yên tĩnh, lâu lâu vang lên những tiếng thở dốc của Tiểu Hắc. Nó mãi mê rượt đuổi theo tiểu tinh linh không còn màng đến chủ nhân nó nữa.

Trong lòng Hoa Lạc Đồng lúc này mang một cảm xúc rất khó tả, cứ nghĩ rằng sau khi rời khỏi Đạo Viện tìm tung tích phụ thân thì rất khó gặp lại hắn, không nghĩ đến lập gặp nhau ở hoàn cảnh này.

Nàng vén mái tóc lên, nhìn về phía hắn ngượng ngùng nói “Chuyện đó, sư đệ phải chịu trách nhiệm với ta!”

Âm thanh trách móc, có phần đáng yêu đó khiến tim hắn đập liên hồi. Hắn không hiểu vì sao lại được truyền tống đến đây. Trùng hợp là gặp Hoa Lạc Đồng ở Huyền Minh Cốc.

Hắn ra vẻ tò mò hỏi, hồng đánh lạc hướng “Sư tỷ vì sao đến được nơi này?”

Hoa Lạc Đồng phùng mang lên nói “Không được, sư đệ không được lãng đi, trước trả lời ta!”

Hắn gầy đầu, sau một lúc nghiêm túc lại nói “Sư tỷ, ta thật sự không được...”

Hoa Lạc Đồng tròn mắt lên “Sư đệ thích nam nhân, thế sao lần trước to gan dám phi lễ ta?”

Hắn cười hắc hắc. Chuyện đó quả thật không hiểu sao bản thân hắn lại to gan đến như vậy. Chỉ cần nghĩ lại thôi hắn cũng muốn đào một lỗ chui xuống.

Hắn nhích lại gần Hoa Lạc Đồng, nhìn nàng một lúc. Biểu lộ vô cùng nghiêm túc “Ta sẽ chịu trách nhiệm với sư tỷ, chỉ là không hiểu sao ở trong lòng ta có một khúc mắc. Giống như có một lời hứa gì đó mà không thực hiện được, nên sợ sẽ khiến sư tỷ không vui...”

Hoa Lạc Đồng mỉm cười. Đương nhiên nàng hiểu được điều hắn đang nói về điều gì, chẳng qua là nàng muốn trêu chọc hắn một lúc mà thôi.

Hoa Lạc Đồng tăng hắng một cái, mới nói “Thôi được rồi, nếu sư đệ đã nói vậy, làm sư tỷ ta sẽ không chấp nhất. Đợi khi nào sư đệ gỡ bỏ được khúc mắc, rồi chịu trách nhiệm với ta cũng không muộn...”

Nói đến đây, nàng quay sang nơi khác để giấu đi tiếng cười. Trêu chọc hắn, cảm giác rất thú vị. Không hiểu sao hắn lại ngu ngốc đến như vậy.

Hoa Lạc Đồng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp “Thế còn sư đệ, vì sao sư đệ lại đến được nơi này?”

Hoa Lạc Đồng hỏi câu này khiến hắn nắm tay siết chặt. Mỗi thù này chắc chắn hắn sẽ không bỏ qua và tự tay đòi lại. Nếu mạng hắn không lớn, có lẽ đã không còn gặp được nàng ta ở đây rồi.

Hắn thở ra một hơi dài, rồi chậm rãi nói “Ta làm nhiệm vụ Đạo Viện, giải trừ tai họa ngầm cho Lang Nha Thôn, được trưởng thôn tặng một sợi dây chuyền này...”

Hắn vừa nói, vừa tháo sợi dây chuyền xuống, hắn nói tiếp “Sau đó ta tiếp tục tìm nguyên liệu chế tạo Lưu Quang Kiếm, vô tình lạc vào Cổ Miếu. Ở Cổ Miếu có thông đạo dẫn đến lối vào Huyền Minh Cốc, sau đó ta đến đây...”

Hắn hiểu tính cách Hoa Lạc Đồng, nàng tính tình nóng nảy, chỉ cần đụng chạm đến nàng thì nhất quyết phải làm cho ra lẽ. Hắn không muốn Hoa Lạc Đồng vì hắn lại gặp phải rắc rối. Chuyện này hắn phải tự mình giải quyết.

Hoa Lạc Đồng nhìn về phía tiểu tinh linh, rồi mới gạt đầu hiểu ra mọi chuyện. Tiếp theo nàng kể lại sự việc của bản thân nàng. Đương nhiên là giấu đi sự việc bị bốn tên Quý Vực Ma Môn tập kích rồi. Nàng cũng như hắn, chỉ là “vô tình” lạc vào Truyền Tống Trận đến được nơi này.

Hắn nghe Hoa Lạc Đồng kể lại sự việc mình, cảm giác có gì đó sai sai. Bản thân nàng cũng cảm giác tên sư đệ này cũng giấu đi một số chuyện. Đây là nói dối không chớp mắt chính là như vậy, nhưng chắc chắn không giấu được khi cả hai cùng song tu.

Hoa Lạc Đồng đứng dậy, phui phui vạt áo, sau đó nói “Đi, cho sư đệ xem cái này!”

Nói rồi, nàng phóng lên một cái đã cách bờ suối hơn trăm trượng. Nơi nàng dẫn đến chính là một hang động, phía trên cửa động có khắc ba chữ “Huyền Minh Động”. Hai bên có hai tượng thạch điêu hình dạng như loan phượng.

Cả hai người đứng trước lối vào hang động. Hang động này được ngăn cách bởi một lớp màn trong suốt, có dấu hiệu linh khí ba động.

Hoa Lạc Đồng nói “Nơi đây chính là nơi phụ thân ta nhận truyền thừa trận pháp. Người nào có thể vượt qua màn sáng này, điều đó có nghĩa người đó có thiên phú pháp trận. Có thể tiếp nhận truyền thừa. Một khi bước vào được, chỉ có thể trở ra khi đã vượt qua được bốn cửa ải bên trong”

Bạch Vô Thiên tò mò nói “Sư tỷ trước kia đã từng đến nơi đây rồi sao?”

Hoa Lạc Đồng không nói, nàng tiến lại gần vách đá, đặt tay vào một vết tích có sẵn. Tức thì từ trong ánh mắt hai con thạch điêu phóng ra một hình chiếu. Trong hình chiếu là một nam nhân ngoài ba mươi, với dáng vẻ cương trực có phần tuấn tú. Từ trong hình chiếu vang lên một giọng nói.

“Có thể giải khai được hình chiếu này tức là hậu nhân của ta. Ta là Hoa Kiếm Nhân thập tứ trưởng lão của Đạo Viện. Bên trong Huyền Minh Động là truyền thừa trận pháp của Cổ Nhân Trận Sư tên là Trần Anh. Ngươi hãy gom tụ tinh hoa trận pháp tạo nên truyền thừa nơi này. Ta chỉ học qua da lông cũng đã có một thân bản lĩnh. Một khi tiến vào Huyền Minh Động thì không thể ra được cho đến khi vượt qua ba ải đầu tiên. Nếu người hữu duyên gặp qua nữ chi ta Hoa Lạc Đồng đệ tử Đạo Viện, thì nhắn nhủ nó phụ thân rất nhớ nó. Chỉ là ta đang làm một chuyện đại sự không thể bên cạnh chăm sóc nó được. Thử lỗi cho phụ thân không làm tròn trách nhiệm...”

Nói đến đây thì hình chiếu tiêu thất.

Bạch Vô Thiên thoáng nhìn về phía Hoa Lạc Đồng, ánh mắt nàng có một chút ẩm ướt. Không biết nàng đã xem qua bao nhiêu lần rồi, nhưng vẫn không kìm được xúc động.

Hắn tiến lại gần, vén mái tóc nàng lên. Chậm rãi nói “Có ta bên cạnh, dù bản lĩnh không hơn được ai, nhưng ta sẽ chăm sóc cho sư tỷ...”

Hoa Lạc Đồng ngược nhìn hắn, đứng là dù ký ức bị phong ấn nhưng tính cách đúng là không thay đổi. Hắn vẫn nói những câu an ủi ngây ngô như vậy.

Nàng nhìn về phía sau, rồi dùng tay chỉ về phía năm thạch trụ như thể đang đánh dấu cho Bạch Vô Thiên để ý. Tiếp theo nàng chỉ về phía một cái gương bát quái đang được ghim chặt trong vách đá cạnh bờ suối.

Nàng chậm rãi giải thích “Năm thạch trụ chính là trận bàn, gương bát quái chính là tâm trận. Trận pháp này mô phỏng một cái Truyền Tống Trận sơ cấp. Điều này phụ thân ta dàn xếp cho người đến Huyền Minh Cốc chỉ được rồi đi khi đã lĩnh hội được truyền thừa trận pháp. Nếu không sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở nơi này. sư đệ hiểu chứ?”

Hắn gật đầu, Hoa Lạc Đồng mới nói tiếp “Cho nên, ta cùng sư đệ phải có người tiếp nhận truyền thừa thành công mới được rời đi. Sư đệ đã chuẩn bị kỹ chưa?”

Hắn gật đầu một lần nữa. Hoa Lạc Đồng thấy vậy, mới nắm lấy tay hắn đi xuyên qua lớp màn ánh sáng, tiến vào bên trong Huyền Minh Động.

Cả hai thuận lời đi vào bên trong, không hề có một sự đảo thái nào, chỉ là khi vừa tiến vào bên trong thì cả hai bị tách ra làm hai. Mỗi người ở một không gian khác nhau.

Bạch Vô Thiên trạng thái lúc này ngơ ngẩn vì không gian trước mặt hắn chật chội chưa ổn định. Qua một lúc sau, hắn mở mắt ra thì phát hiện bản thân đang ở trong một hang động khá rộng rãi.

Chính giữa hang động có một lão già râu tóc bạc phơ, thân mặc một bộ sam y đơn giản. Tay lão chống gậy ngồi trên một băng ghế đá. Lão đang ngồi chơi cờ, điều bộ vô cùng tự tại.

Ánh mắt hắn lại nhìn xung quanh, ngoài khoảng không rộng lớn của hang động còn có nhiều kỳ trân dị thảo được trồng khắp nơi với đủ loại màu sắc rực rỡ.

Lão già cầm quân cờ trong tay, sau đó đặt xuống bàn cờ. Bàn cờ chính là bề mặt của cái bàn đá. Quân cờ vừa đặt xuống, thì tại một vị trí gần đó xuất hiện một thân đại thụ mọc lên.

Hắn ngạc nhiên tiến lại gần lão già, sau đó chấp tay lại thi lễ “Văn bói gặp qua tiền bói!”

Lão già không phản ứng, động tác như thể đang chờ đợi.

Hắn đánh giá tình huống, bàn cờ này có hình dạng như cờ vây có mười hai đường kẻ ngang dọc. Quân cờ chính là năm loại thuộc tính ngũ hành đã được bố trí tương sinh tương khắc sẵn. Chỉ còn lại ba khoảng trống trên bàn cờ. Ý tứ là cho hắn chọn một trong ba vị trí trống đó, lựa chọn thuộc tính đặt vào.

Hắn ngồi xuống ngắm nghía một thời gian, trong lòng tính toán.

Bàn cờ này không phải phân thắng thua, mà là tìm chỗ khiếm khuyết bổ sung vào cho hoàn chỉnh.

Bên ngoài bàn cờ lúc này chỉ có ba quân cờ với ba từ “Càn”, “Chấn” và “Ly”. Hắn nhìn ba quân cờ này một hồi vẫn hiểu phải sử dụng thế nào.

Hắn trầm mặc một thời gian, sau đó ánh mắt hắn liếc nhìn về phía một thạch bích được khảm một tấm kính bát quái. Hắn như bừng sáng, tiến lại gần quan sát kính bát quái một lần.

Dựa theo phương vị trên kính bát quái thì “Càn” thuộc hệ Kim, “Chấn” thuộc hệ Mộc và “Ly” thuộc hệ Hỏa. Hiểu được vấn đề này, hắn tiến lại gần bàn cờ một lần nữa.

Ba vị trí áp dụng ngũ hành tương sinh tương khắc, vị trí đầu tiên chính là Mộc khống chế, nên hắn đặt quân cờ “Càn” vào. Vị trí thứ hai cần bổ trợ, khiếm khuyết quân cờ Hỏa, hắn liền đặt “Ly” vào. Cuối cùng còn một quân cờ duy nhất, hắn không vội đặt vào ngay mà phải quan sát một lúc.

Bên trái tương sinh là Thủy, bên phải tương khắc là Mộc. Hắn lúc này mới thờ ra, xem như “Chấn” chính là đáp án cuối cùng. Hắn không do dự đặt quân cuối cùng vào bàn cờ. Bàn cờ lập tức biến hóa phát ra hào quang sáng chói.

Sắc mặt lão già vờ hồn lúc này trở nên sống động, lão nở một nụ cười nói “Chúc mừng người vượt qua khảo nghiệm thành công!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 157: Cổ Nhân Trận Sư Trần Anh

Bạch Vô Thiên hai mắt sáng lên, khi thân ảnh lão già trước mặt bắt đầu sinh động có sức sống.

Diện mạo lão lúc này giống như một đạo nhân, ngũ quan sáng bừng tiên phong đạo cốt. Cừ chỉ nhẹ nhàng nhưng lại thâm bất khả trắc.

Hắn lùi về sau một bước, đứng dậy chấp tay lại thi lễ “Văn bói gặp qua tiền bói!”

Thân ảnh lão già trước mặt vẫn không hề có một chút nào phản ứng. Lão nở một nụ cười, nụ cười mang theo một loại ma lực khiến hắn bị hấp dẫn.

Lão nói tiếp “Lão đạo là một trong năm Cổ Nhân Trận Sư năm nghìn năm trước, danh tự Trần Anh. Người có thể vượt qua được động khẩu vào được nơi đây xem như cùng lão hữu duyên. Người có thể bỏ khuyết trận bàn chứng tỏ là một người thông minh nhanh nhẹn. Xứng đáng là truyền nhân của lão”

Lão nói xong, bàn tay gạt sang một bên. Khung cảnh hang động bỗng nhiên từ từ thay đổi thành một khu đất trống. Khu đất trống này rộng chừng năm mươi trượng chính là đỉnh của một ngọn núi cao chót vót. Bên dưới có thể nhìn thấy một màu xanh của cánh rừng bạt ngàn. Cảnh quan như thể vào một buổi chiều hoàng hôn, nhưng không nhìn thấy ánh mặt trời.

Lão vuốt cằm râu chậm rãi nói “Khung cảnh thú vị sẽ giúp tiêu trừ nguoi tiếp thu nhanh hơn!”

Lão tự luyến cười ha ha, rồi lão phát tay một cái. Khoảng không bên cạnh xuất hiện một loạt kim tự được xếp ngay ngắn, mô tả lại sơ bộ về Huyền Minh Động.

Truyền thừa về trận pháp của Trận Sư Trần Anh gồm bốn ải theo trình tự từ Căn Cơ, Sơ Cấp, Trung Cấp và Thương Đẳng.

Người có duyên bước vào Huyền Minh Động phải trải qua được ba ải đầu tiên mới có thể rời khỏi động phủ, nếu không sẽ bị mắc kẹt lại nơi đây vĩnh viễn. Trường hợp người nào có đủ can đảm tiếp nhận ải Thương Đẳng, sẽ được Trận Sư Trần Anh tặng một vật phi phàm.

Bạch Vô Thiên xem qua phần giới thiệu về Huyền Minh Động, trong lòng dâng lên một cảm giác lo lắng. Hắn chỉ sợ tự chất không đủ, hoặc giả không thể vượt qua được ba ải, xem như là hắn mắc kẹt lại nơi này vĩnh viễn. Việc này không thể đùa giỡn được.

Hắn trầm mặc một thời gian, sau đó mới tiếp tục quan sát những dòng kim tự tiếp theo.

“Trận pháp sử dụng yếu tố thuộc tính ngũ hành làm chủ đạo. Một trận pháp hoàn chỉnh là sự kết hợp của Cầm Chế, la bàn bát quái, Trận Bàn và Tâm Trận. Trong đó la bàn bát quái đóng vai trò là vật phụ trợ không thể thiếu của một Trận Sư. Thiếu một trong bốn yếu tố sẽ không thể tạo thành một trận pháp hoàn chỉnh”

Hình chiếu Trận Sư Trần Anh tiếp phát tay một cái, mặt đất trồi lên một cái bàn đá. Trên bàn đá có ba tấm thẻ bài và một cái la bàn bát quái.

Bạch Vô Thiên cảm giác thủ đoạn này có phần quen thuộc. Hắn tiến lại gần ba tấm thẻ bài cầm một cái thẻ bài có khắc danh tự “Cầm Chế” lên, rồi như một thói quen vận dụng linh khí rót vào tấm thẻ bài. Một tia lưu quang xuất hiện, bắn thẳng vào mi tâm hắn.

Thình lình một dòng tin tức liên quan đến “Cầm Chế” truyền vào não hắn khiến hắn run rẩy một hồi. Nguyên nhân có thể do thần thức đã tăng lên khá mạnh, nên hắn vẫn còn tỉnh táo.

Hắn cố gắng trấn định, tiếp thu những dòng tin tức này.

“Cầm chế là một loại thủ đoạn không theo quy tắc thông thường. Giống như để xem bên trong một hộp gỗ có gì, quy tắc thông thường là dùng tay mở cái hộp. Khi cái hộp đã bị cầm chế thì không thể dùng tay để mở hộp được nữa. Cầm chế chính là phá vỡ quy tắc đó, cầm chế chính là định nghĩa lại việc mở một cái hộp”

“Cầm chế có ba thủ pháp. Một là Định Thân tức là tại vị trí tồn tại đối tượng bị cô lập, cố định đối tượng lại. Hai là Khai Sướng là tin tức bị tác động từ bên ngoài, trận pháp khởi động. Ba là Phong Ấn, thiết lập phong bế, phong ấn đối tượng”

Những dòng tin tức lạ lẫm, tin tức trước giờ Bạch Vô Thiên chưa từng nghe nhắc đến khiến hắn lâm vào trầm tư. Hắn ngồi xuống xếp bằng, cố gắng để tâm vô tạp niệm để thấu triệt những dòng tin tức đó...

Bên phía Hoa Lạc Đồng.

Nàng ta cũng trải qua quá trình tương tự như Bạch Vô Thiên, nhưng trước kia phụ thân nàng đã truyền thụ trận pháp cho nàng, nên ái thứ nhất Căn Cơ dễ dàng vượt qua.

Đến ái thứ hai là trận bàn sơ cấp bao gồm 62 cầm chế, nàng cũng thuận lợi vượt qua.

Đến ái thứ ba là trận bàn trung cấp gồm 112 cầm chế. Nàng trải qua hai canh giờ cũng thuận lợi vượt qua.

Sau khi vượt qua ba ái đầu tiên thì hang động xuất hiện hai thông đạo. Một là lối ra Huyền Minh Động, hai là tiếp tục truy cầu trận pháp thượng đẳng. Nàng không do dự, bước vào thông đạo thứ hai. Thân ảnh nàng sau đó tiêu thất...

...

Bên ngoài Huyền Minh Cốc, phụ cận Bắc Hải Trấn.

Ba tên Quỷ Vực Ma Môn vẫn chưa chịu rút lui, bọn chúng lũng sục Hoa Lạc Đồng cả ngày trời. Những nơi bọn chúng đi qua đều trở thành bình địa, bọn chúng chỉ có thể phá hoại bên ngoài Bắc Hải Trấn mà không dám tiến vào bên trong tàn sát dân thường. Một phần là bọn chúng không dám gây ra động tĩnh lớn, một phần là bọn chúng chưa đến lúc để bộc lộ thân phận. Nếu không thì kế hoạch có thể sẽ bị ảnh hưởng. Môn chủ Quỷ Vực Ma Môn sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.

Lúc này một trong ba tên oán trách “Không tìm được tiểu yêu nữ kia, Khôi Thủ ta không cam tâm!”

Bốn người này là huynh đệ kết nghĩa từ khi còn ở Ma Môn. Người bị Hoa Lạc Đồng miểu sát chính là Khôi Lam, còn lại ba tên lần lượt là Khôi Chiêu, Khôi Kiến và tên vừa phàn nàn là Khôi Thủ.

Bọn họ bốn người làm nội ứng ở Vô Thượng Tông đã hơn năm năm, kể từ khi La Bàn Vô Cực bị Hoa Kiếm Nhân đánh cắp.

Hoa Kiếm Nhân là người phát hiện ra kế hoạch thí điểm Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận ở Đạo Viện đầu tiên. Nếu kế hoạch thành công, đây là bước đệm cực kỳ trọng yếu để có thể mở ra một Đại Thiên Truyền Tổng Trận có thể liên thông hai giới Bắc Cảnh và Quỷ Vực.

Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận cốt lõi chính là cần một nguồn năng lượng cực kỳ lớn, quan trọng nhất vẫn là Tâm Trận. Tâm Trận chính là la bàn vô cực. Biết được điểm này, Hoa Kiếm Nhân âm thầm đánh cắp la bàn vô cực, sau đó ngày đêm đến Thiên Sư Đường báo cáo sự việc.

Hoa Kiếm Nhân không nghĩ đến, Thiên Sư Đường có người của Quỷ Vực Ma Môn và Huyền Môn. Hắn bị truy sát đến Bách Vực rồi bị cao thủ Huyền Môn đánh rơi xuống vực sâu. Thi thể không tìm thấy, la bàn vô cực cũng tuyệt vô âm tín. Nên kế hoạch hầu như bị đóng băng lại, không thể tiến hành.

Khi Hoa Lạc Đồng xuất hiện, cầm di vật của Hoa Kiếm Nhân rồi đi, cũng là lúc tin tức về la bàn vô cực bắt đầu có manh mối.

Đúng như suy đoán của Cao trưởng lão, nội ứng của Huyền Môn. Bốn tên tay sai thật sự đã tìm được la bàn trên Hoa Kiếm Sơn ở Bắc Hải Trấn. Đáng lẽ khi tìm được la bàn, bọn họ phải nhanh chóng trở về bàn giao lại cho Cao trưởng lão.

Vấn đề ở chỗ, sư đệ bọn họ Khôi Lam đã chết. Một vị huynh đệ vào sinh ra tử với bọn họ đã chết, chết vô cùng đơn giản. Điều này khiến ba người còn lại không nuốt được tức giận. Nên vẫn chưa rời đi, vẫn còn quanh quẩn khu vực Bắc Hải Trấn tìm kiếm tung tích tiểu yêu nữ kia báo thù.

Lúc này, Khôi Kiến không nhịn được quát lên “Ta muốn sang bằng cái trấn chết tiệt đó!”

Khôi Thủ một bên đồng tình nói “Nhị ca nói không sai, ta cũng muốn sang bằng cả ngọn núi mới hà con giận. Lão tử chết quá đơn giản!”

Khôi Chiêu một bên âm trầm, hắn cũng là một người nóng tính nhưng có lý trí. Hắn căn nhắc nặng nề sau khi san bằng ngọn núi sẽ phát sinh chuyện gì. Đương nhiên là Giới Đường nhanh chóng tới, Thiên Sư Đường cũng sẽ phái người điều tra. Như vậy công sức làm nội ứng ở Thiên Sư Đường một thời gian dài xem như xong.

Hắn khẽ ho một tiếng rồi nói “Ta cũng không buông tha, nhưng đại sự làm trọng. Chúng ta cứ ở xung quanh đây mười ngày, nếu vẫn không tìm được thì trở về Thiên Sư Đường bàn giao lại nhiệm vụ”

Hắn đem la bàn vô cực ra nhìn ngắm một lần, nét mặt thoáng trở nên vui sướng. Đây chính là vật mà môn chủ bọn họ giao nhiệm vụ tìm kiếm trong năm năm nay.

Hắn không giấu được xúc động nói “Lần này chúng ta lập được đại công. Sau khi xong việc trở về, có thể huynh đệ chúng ta sẽ có tư cách vào Huyết Trì. Xem như chuyển đi này không tệ...”

Hai tên sư đệ hắn nghe nói đến Huyết Trì, sắc mặt cả hai đều hớn hờ. Huyết Trì chính là một thánh địa tu luyện của Ma Môn. Người nào vào đó tu luyện, tu vi chắc chắn sẽ thăng tiến vô cùng nhanh. Ít nhất cũng nâng cao một cảnh giới.

Chỉ cần nghĩ đến thời điểm trăm mình trong Huyết Trì, cả ba huynh đệ trở nên đặc ý. Tiếng cười sáng khoái vang dội ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 158: Tái nhập khô lâu sơn

Hai ngày sau, tại khu vực Ngoại Chung Khô Lâu Sơn.

Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng xuất hiện với ý phục đệ tử nội viện khiến những đệ tử nội viện khác chú ý.

Hôm trước bọn họ còn mặc thanh y của đệ tử ngoại viện, hôm sau nhóm người này đã trở thành đệ tử nội viện. Việc này trước giờ chưa từng có tiền lệ. Những tai mắt còn phát hiện ba người bọn họ đang ở Thủy Trúc Lâm mà nơi đó chính là cấm địa của thái thượng trưởng lão.

Điều này nói lên quan hệ của ba người bọn họ và thái thượng trưởng lão không tầm thường.

Lúc này cả ba người tâm trạng thoải mái, cảm giác vạn mục chú ý đúng là không tệ.

Hoàng Mập nhớ lại, trước đó vài ngày trong lòng lúc nào cũng thấp thòm lo sợ. Sợ thất trưởng lão tìm ra nguyên nhân cái chết của nhị tử nàng, lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ không thể nào sống yên thân ở Đạo Viện được. Nếu không nhờ Bạch Vô Thiên, ba người bọn họ và Mặc Thần Dương sẽ không có cơ duyên to lớn như vậy. Nói một cách khác thái thượng trưởng lão yêu quý Bạch Vô Thiên đến chừng nào.

Về phần Lý Nhược Băng, trong lòng nàng vẫn chưa hết lưu luyến.

Trước khi đến Thâm Uyên tu luyện, Mặc Thần Dương trao cho nàng một thanh đoản kiếm được làm từ gỗ có màu sắc đỏ như tơ máu. Đoản kiếm có tên là Lư Ly, ý nghĩa là không nở buông bỏ.

Đoản kiếm này trước kia là phụ thân Mặc Thần Dương tự tay khắc tặng cho nương tử mình. Đây chính là di vật duy nhất mẫu thân Mặc Thần Dương để lại cũng là vật tùy thân vô cùng quan trọng đối với hắn.

Hắn trao cho Lý Nhược Băng cũng nói lên tình ý đối với nàng. Nàng ta nhận lấy cũng chứng tỏ rằng, nàng ta chấp nhận tình cảm Mặc Thần Dương dành cho nàng, chỉ là cả hai chưa có dịp thổ lộ.

Lần xa cách này không phải một hai tháng mới có thể gặp lại, cả hai đều tu luyện ở hai nơi khác nhau. Một người ở Đạo Viện, một người ở Thâm Uyên, một nơi cực kỳ xa xôi.

Điều khiến cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng bất ngờ. Đó là trước khi đi, Mặc Thần Dương hướng về phía ngọn núi nơi thái thượng trưởng lão tọa lạc. Hắn quý xuống vái ba lạy, thể hiện ân tình sâu sắc mà thái thượng trưởng lão dành cho hắn. Hắn vốn ít nói, bên ngoài băng lãnh lại thể hiện là một con người trọng tình nghĩa khiến mọi người có cái nhìn khác về hắn.

Lúc này cả ba người không ngần ngại tiến sâu vào Khô Lâu Sơn, mục tiêu của bọn họ là xuyên qua Nhị Chung, đến Tam Chung thực hiện nhiệm vụ sư phụ giao phó. Đó là trong vòng mười ngày phải thu thập được Lang Đàm Thảo và tinh huyết của con Xích Mục Lang Vương ở sâu trong Tam Chung.

Khi nhiệm vụ thành công, lão sư phụ sẽ cho ba người một cơ duyên mà không phải ai cũng có được. Điều này tạo thành động lực không nhỏ khiến cả ba không ngần ngại tính mạng, liều mình đi vào.

Bởi vì nếu không nhận nhiệm vụ hoặc là nhiệm vụ thất bại. Cả ba sẽ mất cơ duyên, con đường tu luyện sẽ còn rất dài. Mà bọn họ lại không có quá nhiều thời gian như vậy.

Trước đó cả ba người từng đi vào Ngoại Chung một lần, nên lần thứ hai đi vào, bọn họ dễ dàng vượt qua bằng cách chuyển từ nhánh cây này sang nhánh cây khác. Vì thế không gây ra quá nhiều động tĩnh.

Khi bước vào Nhị Chung, hung thú sẽ có đẳng cấp cao hơn, tính nguy hiểm cao hơn. Thường tập trung ba loại là Thực Nhân Hoa, Song Nha Thử và Hắc Bạch Độc Ván.

Ba loại hung thú này ẩn nấp và chỉ tấn công khi có người xâm nhập vào địa bàn của bọn chúng. Trong đó, độc vẫn là khó đối phó nhất vì bọn chúng hoạt động thành bầy, khả năng hút máu cực kỳ lợi hại. Chỉ cần bọn chúng bám được con mồi, chỉ sau vài hô hấp, con mồi chỉ còn lại một bộ xương khô.

Chính vì nguy hiểm trùng trùng, nên ba người đặt mình vào tư thế thật cẩn trọng.

Rừng núi bạt ngàn, ba người không cách nào phân biệt được bản thân đang ở khu vực nào của Khô Lâu Sơn. Bởi vì trước đó, Ngoại Chung và Nhị Chung đều có đề bảng chỉ dẫn khu vực rõ ràng, nhưng khi đã đặt chân vào Nhị Chung, bọn họ đã đi được một đoạn thời gian vẫn không nhận ra dấu hiệu phân biệt nào.

Cho đến khi ba người lạc phương hướng, bước vào một khu vực đất trống có nhiều mô đất nhấp nhô. Khắp nơi mọc đầy cỏ lùn và cỏ nhưng như một tấm thảm xanh trải dài xanh ngắt.

Hoàng Mập tò mò tiến lại gần mô đất thì phát hiện, đây là một cái hang nhỏ. Ánh mắt hắn nhìn những mô đất xung quanh. Theo tình hình, mỗi một mô đất là một cái động phủ nhỏ.

Bên trong có nhiều cặp mắt đỏ ngầu nhìn ra bên ngoài, khiến Hoàng Mập giật mình. Hắn nhanh chóng lùi về sau mười bước, rồi quát lên “Rút lui!”

Hắn vừa nói xong, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng đề phòng, nhanh chóng thoái lui về sau.

Từ bên trong những cái hang phóng ra lần lượt những con Song Nha Thử. Con nào cũng biểu lộ một thái độ giận dữ, bất kỳ lúc nào cũng có thể tấn công.

Cả ba người nhanh chóng xuất ra trường kiếm, riêng Âu Dương Sinh xuất ra trường thương sẵn sàng nghênh tiếp bọn chúng.

Từ phía sau, những thân ảnh Song Nha Thử bắt đầu tấn công dồn dập, những nhát kiếm chém ngang mình những con Song Nha Thử chỉ có thể đẩy lùi bọn chúng về sau, không hề gây ra thương tích cho bọn chúng. Lớp da bọn chúng khá dày, kiếm chiêu bình thường không có tác dụng lớn.

Bất đắc dĩ, Hoàng Mập và Lý Nhực Băng sử dụng “Vĩnh Sinh Kiếm”, “Khoái Hoa Kiếm” mới đánh chết được vài con. Nhưng số lượng Song Nha Thử tụ tập lại càng lúc càng đông, số lượng đã hơn hai trăm con.

Âu Dương Sinh cũng không kém là bao, hần vận dụng “Truy Phong Kích”, “Phá Thiên Kích” vẫn chỉ đâm xuyên hơn mười con.

Với tình trạng này kéo dài, sinh lực cả ba người sẽ cạn kiệt. Đến khi cạn kiệt, chắc chắn là không thể thoát khỏi khốn cảnh.

Âu Dương Sinh quát lên “Mở đường rút, đi sâu vào bên trong!”

Hoàng Mập cùng Lý Nhực Băng gật đầu. Cả hai tụ tập lại, một người dùng kiếm, một người dùng băng phiến hạn chế tốc độ Song Nha Thử rồi nhanh chóng mở đường lui.

Cả ba người rời khỏi khu vực đất trống, liền băng xuyên qua một cánh rừng. Nơi đây có một con suối trải dài như thể ngăn cách hai khu vực.

Bên kia con suối, sau bụi cây có một bông hoa màu đỏ to lớn như một mái đình. Từ bên trong đóa hoa tỏa ra một mùi hương cực kỳ dễ chịu.

Người xưa có câu, mật ngọt chết ruồi ý tứ là thứ gì càng hấp dẫn, càng nguy hiểm.

Hoàng Mập không nóng vội, hần lấy một tảng đá ném về phía đóa hoa màu đỏ nhưng không thấy phản ứng gì. Hần tiếp tục ném thêm vài tảng đá để chờ xem phản ứng.

Lúc này đóa hoa màu đỏ bị kích động, xoay lại, bông hoa mở to miệng ra, chân chính lộ ra chân thân là một con Thực Nhân Hoa.

Theo như ghi chép, Thực Nhân Hoa kích thước không lớn như vậy. Đây chắc chắn là một con biến dị, tên là Hồn Thực Nhân Hoa.

Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhực Băng nhanh chóng phòng bị, vũ khí xuất ra sẵn sàng đối kháng. Đối với một con hung thú như Hồn Thực Nhân Hoa, đây xem như một trải nghiệm thực chiến đầy hữu ích.

Hồn Thực Nhân Hoa tỏa ra mùi hương một là dụ hoặc, hai là thăm dò thực lực đối phương. Ba nhân loại này thực lực không cao, nếu va với nó thì vẫn thấp hơn một cấp bậc. Điều này khiến nó an tâm, bắt đầu tiếp cận.

Những sợi rễ Hồn Thực Nhân Hoa thay thế đôi chân di chuyển về phía dòng suối. Nó muốn băng qua con suối để chén ba con mồi.

Khi sợi rễ vừa chạm vào dòng nước thì nó nhanh chóng rút trở về. Nó sợ nước, phản ứng của nó giận dữ vì không thể băng qua được dòng suối đang chảy xiết.

Lý Nhực Băng tính toán một lúc, nàng lại gần Hoàng Mập và Âu Dương Sinh bàn đối sách. Đối với Hồn Thực Nhân Hoa sợ nước, thì chỉ có cách dùng nước đối phó với nó.

Sau một lúc tính toán Hoàng Mập bước ra, tay cầm trường kiếm đánh giá con Hồn Thực Nhân Hoa đối diện. Nó phát hiện nhân loại đang quan sát, hai chiếc lá như thể hai cánh tay nó đang đưa khiêu khích.

Hoàng Mập cũng cười hắc hắc đáp trả. Hần quơ một kiếm về phía dòng suối, đường kiếm tạo ra một loại chấn động khiến nước dưới dòng suối bắn lên khỏi mặt nước tung tóe. Hần tiếp tục quơ thêm nhiều nhất kiếm để nước suối phóng lên khỏi mặt nước bao trùm lên Hồn Thực Nhân Hoa.

Lý Nhực Băng lựa chọn thời cơ, nàng điểm hai ngón tay về phía dòng nước. Một luồng hàn khí phóng xuất, nhanh chóng bắn về phía con Hồn Thực Nhân Hoa khiến nước bị đóng băng, rồi khóa chặt nó lại.

Âu Dương Sinh nhanh chóng phóng qua bên kia bờ, trường thương đâm về phía cuống hoa nhưng không thể đâm xuyên qua được. Hần đối phương hướng, quét hai đường bên cạnh, cắt hai chiếc lá hai bên.

Lúc này phần miệng Hồn Thực Nhân Hoa nhúc nhích, lớp băng như muốn nứt ra. Hần không do dự, phi thân lên cao sử dụng “Phi Thiên Kích” hướng phần miệng nó xuyên qua. Trường thương tấn công cùng thời gian với lớp băng tan ra, khiến Hồn Thực Nhân Hoa không thể phản kháng.

Nó réo lên một tiếng rồi đổ gục sang một bên, toàn thân yếu xù rơi vào tình trạng hấp hối.

Âu Dương Sinh không bỏ qua, tiến lại gần một kích kết thúc nó. Hoàng Mập và Lý Nhực Băng một bên vô cùng phấn khích với màn phối hợp ăn ý vừa rồi.

Lúc này, từ sau bụi cây rực rộ, rồi bắt đầu phát ra một loạt tiếng riu rít của Thực Nhân Hoa. Âm thanh càng lúc càng lớn. Chỉ sau mười hô hấp, một bầy Thực Nhân Hoa xuất hiện, số lượng hơn một trăm con.

Cả ba người hốt hoảng, nhanh chóng giữ khoảng cách rồi rút lui khỏi khu vực này.

Bọn họ hướng đầu nguồn con suối một mạch đi thẳng. Bọn Thực Nhân Hoa không ngừng đuổi theo. Cuống hoa của bọn chúng như có độ co giãn nên có thể tấn công từ khoảng cách xa, miệng bọn chúng không ngừng công kích như muốn trả thù cho lão đại của bọn chúng.

Khoảng cách đầu nguồn con suối càng gần thì ba người phát hiện bọn Thực Nhân Hoa từ từ thoái lui cho đến khi không còn một con nào đuổi theo. Áp lực không khí xung quanh lúc này đã thay đổi.

Cả ba nhanh chóng phi thân lên đầu nguồn con thác đang chảy xuống. Áp lực thay đổi bất thường, khiến lông tóc ba người dựng lên. Bất giác, khí tức nguy hiểm xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 159: Sự việc bại lộ

Trên ngọn Lưu Huỳnh Phong, sơn phong của thất trưởng lão Lưu Cơ Đạo Nhân.

Cho đến thời điểm này, nàng ta vẫn chưa thể rũ bỏ được khúc mắc trong lòng. Nhi tử nàng Lưu Hạng chết vẫn còn nhiều chuyện chưa rõ ràng. Điều này đã trở thành một tâm ma khiến con đường tu luyện của nàng dừng lại, không thể nào chuyên tâm được.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên khiến nàng hai mắt sáng lên.

Thái thượng trưởng lão bản tính thích vân du tứ phương, trước giờ không thu đồ đệ. Lão phá lệ thu một tên tiểu tử Bạch Vô Thiên làm đệ tử chân truyền. Điều này có thể giải thích vì hai người có duyên ở Văn Lang Châu, nơi lão từng làm nhiệm vụ điều tra một gã tân nhân.

Cho đến mấy hôm trước, lão lại thu nhận thêm bốn tên đệ tử. Bốn chúng không có gì đặc biệt, đây chính là một sự bao che khuyết điểm giống như nàng trước hay bao che nhi tử mình.

Nàng không do dự, trực tiếp phóng lên phi hành iếm đi đến căn nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm

Nàng ta đứng lơ lửng trên thanh phi hành kiếm đánh giá một phen, xung quanh không hề có khí tức của bốn tên đệ tử đó. Nàng ta không dám thăm dò khu vực bên trên đỉnh núi. Nơi đó là chỗ ở của thái thượng trưởng lão, nếu đắc tội thì sẽ khó lòng điều tra tiếp được.

Nàng nhắm mắt một lúc, rồi quay đầu hướng ngọn Chủ Phong mà đi. Nàng muốn đến Cháp Sự Đường chứng thực, nếu suy nghĩ của nàng đúng chắc chắn hung thủ sẽ không còn ở Đạo Viện.

Khi nàng đến Cháp Sự Đường, nàng lấy danh nghĩa trưởng lão xem xét nhiệm vụ của đệ tử xuất ngoại lịch luyện. Nàng phát hiện đúng là một trong bốn tên đệ tử của thái thượng trưởng lão vừa rời khỏi Đạo Viện đến Thẩm Uyên làm nhiệm vụ phòng tuyến.

Nổi nghi ngờ của nàng tăng lên, vì một đệ tử vừa mới đến Đạo Viện không bao lâu. Được thái thượng trưởng lão thu làm đệ tử ký danh, lại xuất ngoại làm nhiệm vụ phòng tuyến. Với một tân nhân, làm sao có đủ năng lực phòng tuyến. Đây chẳng phải là cố tình tránh mặt sao.

Nàng ta không suy nghĩ nữa, một mạch hướng đỉnh Chủ Phong, đến tiểu viện của lão viện trưởng. Lão viện trưởng trước đó cũng đã có một thủ đoạn nàng tận mắt chứng kiến. Có thể lão biết được nội tình nhưng không muốn tiết lộ ra bên ngoài.

Khi đến nơi, những đệ tử canh gác như biết trước được Lưu Cơ trưởng lão đến nên bọn họ dọn đường sẵn.

Lão viện trưởng lúc này đứng bên ngoài mòm đá nhô ra bên ngoài nhìn vào khoảng không.

Lão chấp tay sau lưng, chậm rãi nói “Phát hiện rồi à?”

Lưu Cơ trưởng lão biểu lộ ra một sự ngạc nhiên. Câu nói này chẳng phải xác nhận, lão biết một số việc.

Lão viện trưởng không nói gì, xuất ra một thẻ bài trong đó ghi chép lại một số tin tức. Tin tức này trước đó lão đã thu thập nhưng không muốn đưa ra bên ngoài.

Lão nói “Sớm không muốn cho sư muội biết được chân tướng sự việc, vì sợ rằng sư muội sẽ gây ra sóng gió!”

Nàng cầm trong tay thẻ bài, nàng do dự không dám xem tin tức bên trong. Đã không chứng kiến thì thôi, mà chứng kiến rồi nàng càng khó từ bỏ chấp niệm báo thù. Có khi đó là hình ảnh nàng không muốn nhìn thấy nhất.

Nàng cầm thẻ bài trong tay, do dự một hồi mới truyền linh khí vào. Tức thì, tin tức từ trong thẻ bài truyền vào mi tâm nàng. Từng dòng tin tức, hình ảnh trước đó rõ ràng khiến nàng rung động.

Nguyên do là nhi tử nàng trêu chọc, lại còn muốn giết người nên mới gánh hậu quả không ngờ tới. Hai tay nàng siết chặt, tên đệ tử tên Mặc Thần Dương là người đã hạ sát. Hắn cũng đã rời khỏi Đạo Viện làm nhiệm vụ. Muốn tìm đối phương sẽ khó khăn vô cùng.

Lão viện trưởng mới nói “Trước đó ta dự định âm thầm xử lý nhưng vì lai lịch tên Mặc Thần Dương không tầm thường. Chính vì vậy, ta đã xác nhận lại thân phận hắn rồi mới đưa ra quyết định”

Lão ngừng một lúc rồi mới nói tiếp “Người kia truyền lại tin tức, giết được càng tốt”

Lưu Cơ trưởng lão nghe vậy, sắc mặt nhất thời kích động. Nàng ta cân nhắc một lúc, rồi hướng lão viện trưởng chấp tay cáo lui.

Lão viện trưởng nhìn bóng dáng nàng ta rời đi, khẽ miệng nhếch lên. Lão tiếp tục thờ ơ nhìn vào khoảng không bao la trước mắt.

...

Lúc này, ở Khô Lâu Sơn.

Áp lực lớn dần khiến ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng nhận ra bản thân họ đã tiến nhập vào Tam Chủng.

Cuối cùng cả ba người biết được, dấu hiệu phân biệt từ khu vực Tam Chủng trở lên là áp lực. Áp lực này do khí tức có hung thú xung quanh bạo phát kèm theo là cảm giác nguy hiểm luôn kề cận.

Đó là lý do, những đệ tử cánh giới Nhị Phẩm tiến nhập khu vực này luôn nguy hiểm. Không cẩn thận là bị hung thú tập kích, dễ dàng mất mạng. Chính vì áp lực nguy hiểm lớn, kích thích năng lực cũng như sức chịu đựng, khiến chúng đệ tử càng đi vào sâu bên trong Khô Lâu Sơn, quá trình lịch luyện càng đạt hiệu quả cao hơn.

Khu vực bao quanh Tam Chủng, cây rừng mọc rậm rạp hơn với nhiều loại dây leo trải dài xung quanh những cây cổ thụ. Mặt đất ẩm ướt, nếu không cẩn thận có thể rơi vào đầm lầy.

Bọn họ vừa đi vừa chú ý xung quanh.

Theo ghi chép, khu vực Tâm Chủng là nơi sinh sống của Song Nhi Yêu Hầu. Chúng thường sống thành đàn, mỗi đàn thường mười đến hai mươi con. Chúng ít khi giận dữ tấn công con người, chỉ khi nào tiếp cận phạm vi an toàn của bọn chúng, bọn chúng mới chủ động tấn công. Đường nhiên cấp độ của bọn chúng phải từ Tam Phẩm trở lên hoặc có thể là Tứ Phẩm. Muốn đối kháng với bọn chúng, chính là hành động liều lĩnh.

Cả ba người tiếp tục đi sâu vào bên trong, lúc này Hoàng Mập phát hiện một vài cây đào chiều cao không quá năm xích nhưng trái thì sum sê. Hắn nhìn quả đào mọng nước không kiềm chế được, phi thân lại hái một trái cho vào miệng.

Quả đào mọng nước khiến hắn phần khích hái thêm vài trái rồi ném cho Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng. Mùi vị này đúng là không tệ.

Khi Hoàng Mập hái thêm một trái, hắn phát hiện có nhiều cặp mắt nhìn hắn giận dữ.

Trên nhánh cây có một bầy Song Nhĩ Yêu Hầu nhìn hấn với cặp mắt đỏ ngầu. Những nhân loại này đã ăn quả đào trong khu vực của bọn chúng, nên bọn chúng giận dữ. Trong tay bọn chúng đều cầm những cục đá chờ đợi.

Con đầu đàn gào lên một tiếng ra hiệu tấn công, những con còn lại đồng loạt ném đá về phía Hoàng Mập. Hấn hoảng hốt lui về sau, cùng Âu Dương Sinh và Lý Nhựt Băng xuất ra vũ khí. Cả bầy không ngừng ném đá đồng thời kêu hét ầm ĩ khiến xung quanh oanh động.

Từng bầy Song Nhĩ Yêu Hầu xuất hiện với những cục đá trong tay, sẵn sàng ném về phía ngoại nhân xâm phạm khu vực bọn chúng.

Đến khi bọn chúng thấy ném đá không hiệu quả, bởi vì thân pháp của ba tên nhân loại lợi hại. Bọn chúng mới tràn xuống khỏi cây rừng, tấn công dồn dập.

Mặc dù hơn một trăm con Song Nhĩ Yêu Hầu tấn công mạnh mẽ, nhưng sát thương không cao. Hoàng Mập và Lý Nhựt Băng sử dụng trường kiếm đối kháng, đẩy lùi bọn yêu hầu liên tục. Âu Dương Sinh cũng sử dụng trường thương chống đỡ. Hai bên giằng co được một lúc thì mặt đất rung động.

Từ phía sau cánh rừng phóng ra một con Song Nhĩ Yêu Hầu to lớn, kích thước so với những con ở đây cao lớn gấp năm lần.

Nhìn tình huống, cả ba người có thể đoán ra được. Đây chính là vương của bọn Song Nhĩ Yêu Hầu.

Khi con Song Nhĩ Yêu Hầu to lớn xuất hiện cũng là lúc bọn yêu hầu khác dừng công kích. Bọn chúng dạt ra một bên, âm thanh rú rít cũng tắt hẳn.

Con Song Nhĩ Yêu Hầu “vương” gầm thét, vỗ ngực liên tục rồi nhặt lên một tảng đá to lớn. Nó ném tảng đá to lớn về phía ba người với khí lực cũng không tầm thường. Trúng tảng đá này, không bị trọng thương cũng tàn phế.

Cả ba người nhanh chóng tản ra ba hướng vây công. Con yêu hầu nhanh chóng áp sát tung một nắm đấm vào Hoàng Mập, Hoàng Mập nhanh chóng dùng thanh kiếm chống đỡ. Dưới uy lực cực kỳ mạnh mẽ, hấn bị đánh văng về sau ba mươi trượng. Tình cảnh này khiến bọn yêu hầu quan sát đồng loạt reo lên vui sướng.

Con yêu hầu to lớn tiếp tục đánh về phía Lý Nhựt Băng. Nàng ta sử dụng “Băng Phong Kiếm” đóng băng hạ thân nó, khiến chân nó bị đóng băng. Nhưng vì khí lực con yêu hầu quá mạnh, nó dễ dàng thoát khỏi băng phong rồi gầm lên giận dữ, tiếp tục hướng nòng tấn công.

Âu Dương Sinh lao tới, vận dụng trường thương quét một đường ngang, tạo thành một nhát cắt, đánh vào bụng con yêu hầu. Nó bị chiêu thức này chặn lại, trên bụng nó lưu lại một vết cắt nhỏ, máu rỉ ra khiến nó càng giận dữ hơn.

Nó phóng tới nện xuống mặt đất một đấm khiến đất đá văng lên tung tóe, tiếp theo giáng một đòn vào Âu Dương Sinh khiến hấn và Lý Nhựt Băng bị đánh văng về sau.

Âu Dương Sinh thấy vậy, ra ám hiệu cho Hoàng Mập rút lui. Nếu tiếp tục dây dưa với con yêu hầu to lớn này. Đến khi sinh lực cạn kiệt, bọn họ sẽ khó lòng mà đi tiếp được.

Hoàng Mập nhanh chóng tụ hợp lại. Cả ba bắt đầu vận dụng hư chiêu đánh lạc hướng con yêu hầu, rồi giữ một khoảng cách an toàn, âm thầm rút lui.

Con yêu hầu phát hiện bản thân bị lừa, nó gầm thét rồi nhanh chóng đuổi theo.

Ba thân ảnh nhân loại phía trước di chuyển quá nhanh so với hình thể to lớn của nó. Nó giận dữ đập đổ những cây rừng cản đường nó, nhưng vẫn không thể đuổi kịp. Cuối cùng, nó hậm hực nhìn theo ba thân ảnh phía trước, biến mất sau con suối.

Nó muốn đuổi theo nhưng không thể vì bên kia chính là Nhị Chúng. Theo bản năng, đó là cấm địa, một nơi nó không thể bước qua được.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Trận pháp sơ cấp

Trong không gian truyền thừa Huyền Minh Động.

Bạch Vô Thiên hai mắt nhắm chặt, tinh thần vô tạp niệm minh tường toàn bộ quá trình tu luyện cấm chế.

Để có thể diễn giải cũng như khởi tạo cấm chế. Trận sư Trần Anh có lưu lại một bộ pháp quyết tên là Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết.

Tác dụng của bộ pháp quyết này là biến ý niệm thành những tiêu điểm giống như những tinh tú trên bầu trời. Những tinh tú này kết hợp với nhau tạo thành một hình dạng của cấm chế. Nó giống như một bộ khung của cấm chế.

Công pháp này tổng cộng có thất chuyển, mỗi một chuyển tăng lên sẽ tăng tốc độ khởi tạo trận pháp cũng như phạm vi ảnh hưởng của cấm chế. Muốn tăng lên nhất chuyển, phải dựa vào tinh thần lực.

Với một người mới bắt đầu tu luyện như Bạch Vô Thiên, tinh thần lực còn yếu. Nên trước mắt công pháp Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết chỉ dừng lại ở nhất chuyển.

Sau khi đã có thể biến ý niệm thành tiêu điểm, mô phỏng được hình dạng cấm chế. Cũng là lúc, hấn bắt đầu bước vào lĩnh ngộ thiết kế cấm chế.

Cấm chế chia ra ba loại thủ pháp. Lần lượt là Định Thân, Khai Sướng và Phong Ấn. Mỗi một loại thủ pháp có tổng cộng chín loại hình thức. Hình thức chính là số tiêu điểm lưu tinh được thiết kế trong một cấm chế.

Cụ thể hình thức thứ nhất có 59 điểm, hình thức thứ hai 129 điểm, hình thức thứ ba 379 điểm, hình thức thứ tư có 719 điểm. . .

Đối với người tu luyện trận pháp có tu vi từ Tứ Phẩm trở xuống, chỉ có thể khởi tạo ra được cấm chế tối đa ba hình thức ban đầu. Bởi vì để tạo ra một cấm chế không hề dễ dàng, rất tiêu tốn tinh thần lực.

Bạch Vô Thiên mở mắt ra, mồ hôi ướt trán. Hấn đầu tiên tu luyện trận pháp và chỉ mới tìm hiểu sơ về cấm chế đã vất vả như vậy. Đó chính là quy tắc chồng lên quy tắc, nếu hấn không trấn định được tinh thần, có thể hấn đã bỏ cuộc rồi.

Lúc này hư ảnh của Trần Sư Trần Anh bất động ngồi trên ghế đá. Trước mặt lão xuất hiện ba bộ mô hình, mỗi mô hình gồm 129 tiêu điểm được nối liền với nhau.

Hắn tiến lại gần, nhìn rõ ba mô hình hơn thì phát hiện. Tại vị trí 129 tiêu điểm trống rỗng, chính là khiếm khuyết, cần bổ sung vào.

Đây chính là khảo thí hán tu luyện pháp quyết Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết cũng như là khởi tạo trận pháp. Đây chính là khảo hạch hình thức thứ hai của cấm chế gồm 129 tiêu điểm.

Hắn không do dự, bắt đầu tập trung ý niệm, vận dụng pháp quyết điểm vào 129 điểm khiếm khuyết đó.

Tốc độ không nhanh, một phần là hắn mới vừa sơ nhập, tinh thần lực còn yếu. Điều quan trọng là công pháp vận chuyển chưa được linh hoạt.

Trải qua một canh giờ, hắn hoàn thành được một bộ mô hình.

Lại thêm hai canh giờ nữa, hắn mới hoàn tất bộ thứ hai, cho đến ba canh giờ sau. Hắn mới hoàn thành bổ sung khiếm khuyết cho ba mô hình. Hắn lao mồ hôi trán, mỉm cười sáng khoái rồi ngã nghiêng ra bất tỉnh.

Hư ảnh Trần Sư Trần Anh mỉm cười, lão phát tay một cái. Toàn bộ cảnh quan trên ngọn núi tiêu thất. Khung cảnh mới chính là một đạo quán rộng lớn. Đạo quán này được đặt trên một ngọn núi, xung quanh chính là vực thẳm sâu không nhìn thấy đáy.

Vị trí Bạch Vô Thiên đang nằm trên mặt đất là sân của đạo quán, lão Trần Sư Trần Anh tiếp tục đứng đứng ngồi trên băng ghế đá. Không gây ra bất kỳ động tĩnh nào.

Khi Bạch Vô Thiên mở mắt ra, hắn phát hiện cảnh vật xung quanh đã thay đổi. Không còn cảnh quan hùng vĩ trên đỉnh núi, thay vào đó là khung cảnh âm u của đạo quán, xung quanh khí tức nguy hiểm bủa vây.

Trần Sư Trần Anh cười nói “Đây chính là ái tử hai, Ái Sơ Cấp. Ái này chuyên tu trận pháp sơ cấp. Thời hạn ái này trước kia là hai năm. Do thời vượt ái căn cơ của ngươi so với bổ trí của lão nhanh gấp mười lần bình thường, nên truyền thừa căn cứ thành tích trước đó rút ngắn lại còn hai tháng. Sau hai tháng, yêu thú sơ cấp bên ngoài đạo quán sẽ tấn công vào ... nếu không ngăn nổi. Truyền thừa lập tức dừng lại...”

Bạch Vô Thiên nghe lão nói vậy, trong lòng khẽ run lên một cái. Hắn ở trong trạng thái này, cảm giác nửa hư nửa thực nên thời vô định. Cho đến thời điểm hiện tại, hắn vẫn không có biện pháp tính toán được hắn ở đây bao lâu rồi.

Trên bàn đá lúc này có một thẻ bài, hắn không do dự tiến lại gần, cầm thẻ bài lên rồi truyền linh lực vào. Từng dòng tin tức về trận pháp tự động truyền vào mi tâm hắn. Cảm giác lần này giống như từng dòng lời điện chạy khắp người, không đau nhức nhưng cảm giác vẫn chưa quen thuộc được.

Hắn ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu nhắm mắt lại tu luyện.

...

Ở một nơi khác, Khô Lâu Sơn.

Sau khi Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng rút lui trở về Nhị Chủng điều dưỡng, lấy lại sinh lực. Cả ba người quyết định quay trở lại khu vực Tam Chủng tiếp tục làm nhiệm vụ.

Nhiệm vụ mà thái trưởng trưởng lão giao cho họ là trong vòng mười ngày phải tìm Lang Đàm Thảo và huyết tinh của Xích Mộc Lang Vương. Nhiệm vụ này nếu nói cho những đệ tử nội viện khác, bọn họ chắc chắn sẽ cười đau bụng. Bởi vì với thực lực của họ, đối kháng với Xích Mộc Lang Vương là điều vô cùng khó khăn. Hơn nữa con lang vương còn canh giữ Lang Đàm Thảo, muốn hái được thảo dược là chuyện bất khả thi.

Lần này cả ba người tránh né khu vực Song Nhĩ Yêu Hầu. Bọn họ men theo con suối, đi sâu vào bên trong rừng rậm.

Khắp nơi đều toát lên khí tức nguy hiểm, từ độc thảo, độc trùng cho đến những con thanh xà nhỏ nhắn chỉ bằng ngón tay lên lối dưới những tảng đá.

Bọn họ đi thêm một đoạn thì phát hiện dấu chân đã lang độ rộng chừng hai xích. Dấu vết vẫn còn mới, chứng tỏ gần đầu có đã lang có kích thước lớn sinh sống

Cả ba nhanh chóng lần theo dấu vết lưu lại, theo đuôi một vòng thì đến một vách đá thẳng đứng. Bên cạnh có một hang động, xung quanh được phủ một lớp dây leo. Nếu không có dấu vết lưu lại, sẽ không phát hiện được hang động này.

Cả ba người nấp vào một bụi rậm, sau đó chậm rãi quan sát. Khí tức lúc này đã thu liễm lại.

Âu Dương Sinh nhặt một cục đá nhỏ, ném về phía vách đá, gây ra một tiếng động. Âm thanh đủ lớn để tạo ra sự chú ý.

Khoảng mười hô hấp sau, đám dây leo dao động, từ bên trong hang một thân ảnh yêu lang xuất hiện, cao chừng một trượng với đôi mắt đỏ ngầu.

Nó khịt mũi đánh hơi một phen. Nó không phát hiện khác lạ rồi chậm rãi rút lui vào hang động.

Hoàng Mập quan sát được bên cạnh cửa hang động, trên vách đá có nhiều cây thảo dược có lá màu tử sắc, với một vài đóa hoa nhỏ nhắn màu trắng. Đó chính là Lang Đàm Thảo mà lão sư phụ giao nhiệm vụ thu thập.

Hắn suy nghĩ một lúc, liền đề nghị “Tình hình con Xích Mộc Lang Vương đó không tầm thường. Ba người chúng ta đối kháng rất khó giành lợi thế. Tiểu đệ có biện pháp, nhờ tam ca đi một chuyến...”

Hoàng Mập bắt đầu đưa ra chi tiết kế hoạch. Âu Dương Sinh nghe xong, sắc mặt có phần khâm phục tính toán của Hoàng Mập.

Âu Dương Sinh nhanh chóng rời khỏi khu vực Xích Mộc Lang Vương, hướng hắn đến chính là khu vực của Song Nhĩ Yêu Hầu. Đây chính là áp dụng “Bạng duyệt tương tri, ngư ông đắc lợi”, một diệu kế thông dụng, chỉ là Hoàng Mập đầu óc vận chuyển nhanh nhạy. Nhanh chóng tìm được biện pháp như thế này.

Hoàng Mập và Lý Nhượng Băng âm thầm chờ đợi. Trong lòng Hoàng Mập âm thầm tính toán. Sau một lúc, phía bên kia cánh rừng cây cối có dấu hiệu đỏ ngầu, âm thanh càng lúc càng lớn.

Hoàng Mập ra hiệu “Đi!”

Nói xong, hắn cùng Lý Nhượng Băng lao ra ngoài, hướng vách đá có Lang Đàm Thảo hái chừng năm nhánh rồi phóng nhanh về phía âm thanh phát ra.

Trên đường đi, Hoàng Mập bố trí Lang Đàm Thảo cách một đoạn một nhánh để làm mồi nhử. Phần Xích Mộc Lang Vương nhận ra động tĩnh bên ngoài hang động, nó lao ra ngoài thì phát hiện Lang Đàm Thảo bị ai đó hái trộm. Nó gầm gừ, rồi đuổi theo hướng Hoàng Mập và Lý Nhục Băng vừa chạy đi.

Khi Hoàng Mập và Lý Nhục Băng chạm mặt Âu Dương Sinh, cả ba gật đầu nhanh chóng phi thân lên nhánh cây rừng bên cạnh để làm mất dấu rồi âm thầm chờ đợi.

Xích Mộc Lang Vương tìm đến nhánh Lang Đàm Thảo cuối cùng, cũng là lúc con Song Nhĩ Yêu Hầu đuổi theo Âu Dương Sinh tới. Hai con hung thú chạm mặt. Cả hai con âm thầm thăm dò, bỏ mặc những kẻ trước đó làm phiền.

Song Nhĩ Yêu Hầu rống lên, vỗ ngực liên tục thể hiện ra uy hiếp, còn Xích Mộc Lang Vương cũng nhe răng hăm dọa.

Xích Mộc Lang Vương không kiên nhẫn, phóng nhanh về trước nhe răng, tát lấy cánh tay của Song Nhĩ Yêu Hầu. Hàm răng sắc bén, cắt đứt lớp da lông bên ngoài, khiến máu tươi bắn ra.

Con Song Nhĩ Yêu Hầu không hoảng hốt, tay còn lại bóp chặt cổ con lang vương sau đó để xuống mặt đất, nó dùng một chân đạp lên phần bụng khiến con yêu lang trọng thương. Con yêu lang hốt hoảng, dùng móng vuốt quét một đường, móng vuốt sắc bén cắt đứt phần bụng con yêu hầu khiến con yêu hầu lui về sau.

Con Song Nhĩ Yêu Hầu giận dữ, nó phóng lên cao sau đó dùng hai cánh tay khổng lồ nắm chặt rồi bỏ xuống. Một đòn cực kỳ mạnh khiến đất đá tung tóe. Năm đám hung bạo đập lên phần đầu con yêu lang khiến nó bị đánh văng về sau.

Con Song Nhĩ Yêu Hầu tiếp tục phóng lên cao, dùng năm đám bỏ xuống một lần nữa. Lần này con Xích Mộc Lang Vương nhanh hơn, nó dùng toàn lực hút thẳng vào phần bụng con yêu hầu. Tốc độ và uy lực khá lớn, bắn yêu hầu về sau một đoạn chừng hai trăm trượng. Con yêu hầu hoảng sợ, liền rút lui.

Lúc này con yêu lang đã thấm mệt, lại bị trọng thương.

Nhân cơ hội đó Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng phóng xuống ba hướng vây công. Con Xích Mộc Lang Vương lúc này không còn quá nhiều cơ hội tấn công, chỉ sau một lúc nó bị hạ gục, chỉ còn một vài khí tức yếu ớt.

Hoàng Mập nhanh chóng lấy ra hai lọ bạch ngọc để trích huyết tinh con yêu lang. Sau khi đã cắt đầy hai lọ, cả ba nhanh chóng trở về hang động hái thảo dược.

Đến đây xem như nhiệm vụ của lão sư phụ đã hoàn thành.

Hoàng Mập thích thú cảm hai lọ huyết tinh lên, hẳn định khoe chiến tích với Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng. Sắc mặt hần nhất thời ngưng trọng.

Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng nhìn Hoàng Mập thất thần, cả hai quay lại ngược nhìn lên bầu trời.

Trên không trung, lơ lửng một thân ảnh nữ nhân. Nhìn vào trường bào, cả ba đoán được đây là một vị trưởng lão bọn họ đã gặp một lần lúc Hoa Lạc Đồng khảo hạch chức vị trưởng lão.

Xung quanh vị trưởng lão này xuất hiện một hư ảnh đại kiếm màu xích hồng, xung quanh có thêm năm thanh kiếm nhỏ hơn hướng về cả ba người.

Cảm giác tử vong bất ngờ ập đến.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 161: Con đường tu luyện

Khi hoàn thành nhiệm vụ của lão sư phụ cũng là lúc ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng đối mặt với cảm giác tử vong.

Vị trưởng lão đang lơ lửng trên bầu trời, chính là Lưu Cơ Đạo Nhân. Nàng ta là mẫu thân của Lưu Hạng đã chết trong tay Mặc Thần Dương.

Lúc này nàng ta xuất hiện ở đây, chính là muốn thay nhĩ tử báo thù.

Hoàng Mập biết chuyện, nhanh chóng chấp tay lại. Hắn chưa kịp nói câu nào, Lưu Cơ Đạo Nhân đã điểm hai ngón tay xuống.

Thanh đại kiếm màu xích hồng cùng năm thanh tiểu kiếm vây quanh bất ngờ hướng ba người bọn họ đánh tới. Cảm giác tử vong ập đến, hai chân không thể di chuyển được.

Đây không phải là khí thế của một vị đạo nhân phát ra, mà là của một chân nhân. Nàng ta cũng đã đạt đến cấp bậc Tứ Phẩm, cảnh giới Kết Đan.

Khi cả ba nhắm mắt lại tuyệt vọng thì trước mắt có một lá chắn xuất hiện. Cản khôn kính xuất hiện che chở cho ba người bọn họ. Lưu Cơ Đạo Nhân không kịp phản kháng đã bị hút về sau chừng hai mươi trượng. Nàng ta bị La Phù Trần khóa chặt không thể động đậy.

Kiểm Hư Chân Quân xuất hiện, phong thái điềm tĩnh nói “Bọn chúng là đệ tử ký danh của lão phu. Người cũng dám ra tay?”

Lưu Cơ Đạo Nhân muốn phản kháng, nhưng không thể. Nàng ta không thể động đậy, cũng như có bất kỳ ý nghĩ thoát thân.

Kiểm Hư Chân Quân thu hồi pháp trận, nàng ta mới được tự do. Sắc mặt nàng ta lúc này vô cùng khó coi.

Nàng ta không nhẫn nhịn được quát lên “Sư thúc có biết bọn họ phạm đại tội không? Chính bọn chúng đã sát hại nhĩ tử của ta, ta không thể không báo thù!”

Kiểm Hư Chân Quân nhìn nàng ta, có một phần ngạc nhiên. Nàng ta đã biết được mọi chuyện. Điều này có thể sao.

Lão ngừng nghĩ một lúc, mới nhớ ra. Ngoài lão còn một người có thể quan sát được toàn bộ khu vực Đạo Viện. Tên đó đúng là tâm cơ khó dò, lúc nào cũng đầy vẻ bí ẩn.

Lão thu Càn Khôn Kính lại, chậm rãi nói “Việc này do nhĩ tử ngươi gây sự trước. Nếu bọn chúng không có bản lĩnh, đã bị nhĩ tử ngươi chà đạp, có khi đã trở thành bốn thi thể rồi.

Nguyên do cũng bắt nguồn từ tiểu từ kia mà ra”

Nàng ta không cam tâm, khi thái thượng trưởng lão bao che. Nàng gắng giọng nói “Vậy là sư phúc muốn bao che?”

Kiểm Hư Chân Quân thờ ơ nói “Ba tên này là đồ đệ lão, ngươi thử đựng đến xem? Hơn nữa ba người bọn họ không phải là hung thủ. Hung thủ đã rời Đạo Viện đi làm nhiệm vụ rồi. Sau khi trở về, công bu qua tội, tên viện trưởng kia cũng không làm gì được?”

Nghe thái thượng trưởng lão nói vậy, nàng trong người như muốn bạo phát hỏa diễm. Muốn bạo phát nhưng nàng ta không có đủ năng lực để phản kháng lại.

Nàng ta biểu lộ nét mặt âm trầm. Trong lòng nàng ta không cam tâm. Nàng ta bất ngờ phát lên cười ha ha một lúc, rồi nói “Tên kia đã rời khỏi Đạo Viện, để xem sư thúc bao che được bao lâu?”

Nói rồi, nàng cười phi hành kiểm rồi đi.

Chân mây lão nhủ lại “Nữ nhân khi trả thù đúng là vô cùng đáng sợ. Chỉ e là tên kia không thuận lợi lên đường...”

Lão nhìn về phía con Xích Mộc Lang Vương đang nằm bất động, khí tức vẫn còn. Với tình trạng đó, nó cần một hai hôm sẽ có thể khôi phục lại.

Điều làm lão ngạc nhiên chính là nhiệm vụ này thật sự lão chỉ thử xem bọn chúng có thể thấy khó mà rút lui hay không. Không nghĩ tới bọn chúng lại có thể hoàn thành mà không có tổn thương gì. Thậm chí lấy huyết tinh của lang vương, mà nó vẫn còn sống. Điều này chứng minh tâm tính của ba tên này không tệ, xứng đáng để lão bồi dưỡng.

Lão nói “Trước về Thủy Trúc Lâm, ta có việc bàn giao...”

Nói xong, lão cười phi hành kiểm rồi đi.

Cả ba nhìn theo lão sư phụ, muốn phóng lên phi hành kiểm, nhưng do giới luật của Đạo Viện. Những nơi thuộc khu vực lịch luyện, đệ tử không được phép cười phi hành kiểm. Đây chính là nguyên nhân, bọn họ chỉ có thể vận dụng bộ pháp làm nhiệm vụ.

Trước đó, cả ba người đã hoàn thành nhiệm vụ nhận phi hành kiểm, và nhận được Thanh Phong Kiểm phẩm chất thượng phẩm. Vì Thanh Phong Kiểm được khám Ám Linh Thạch, nên phẩm chất tăng lên một bậc.

Điều này được xem là bình thường nhưng đã tạo ra một sự hâm mộ cuồng nhiệt. Những đệ tử môn khác không thể nào tin tưởng nhóm tân nhân có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ phi hành kiểm, còn tìm được Ám Linh Thạch.

Phi hành kiểm được khám Ám Linh Thạch, phát ra dạ quang vô cùng đẹp mắt. Kiểm này không phải dùng kim tệ là có thể mua được. Ám Linh Thạch phải nói cơ duyên mới có thể tìm kiếm được. Toàn Đạo Viện, tính ra chỉ có bốn người có được Ám Linh Thạch.

Một canh giờ sau, cả ba người về đến căn nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm.

Lúc này, Kiểm Hư Chân Quân đã đứng một mình nhìn ra bờ hồ. Dáng vẻ lão vô cùng thư thái.

Cả ba nhanh chóng chấp tay lại, đồng thanh nói “Bẩm sư phụ, chúng đệ tử có mặt!”

Lão gật đầu rồi xoay người lại, nét mặt có một phần trầm tư.

Lão chậm rãi nói “Nhân sinh lão trước giờ không thu nhận đồ đệ, nhưng không nghĩ đến, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, lão lại thu nhận đến năm tên đệ tử. Đây chính là chuyện ngoài dự liệu...”

Hoàng Mập thấy vậy, hần chấp tay khom người sâu nói “Việc này do đồ tôn cố tình sắp đặt, chỉ vì muốn thoát khỏi đại nạn. Hy vọng sư tôn lượng thứ!”

Nghe Hoàng Mập nói vậy, lão mỉm cười nhủ thầm “Ngươi nghĩ, việc này lão không biết? Lão đây đương nhiên có thủ đoạn biết được việc các ngươi cùng tên kia kết nghĩa huynh đệ như thế nào...”

Lão nói “Đề có thể chính thức thu nhận các ngươi làm đồ đệ, các ngươi phải trước thời hạn khảo hạch nội viện đệ tử, cấp bậc tu vi phải đạt Tam Phẩm!”

Lời lão vừa nói ra, tức thì Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng mở to mắt ra kinh ngạc. Chuyện này có thể sao, Tam Phẩm không phải là đã ngang hàng với một vị trưởng lão. Hơn nữa trong một năm, có thể đạt Tam Phẩm, chuyện này có phải quả khoa trương không.

Hoàng Mập lắp bắp nói “Chuyện này... là thật sao sư phụ?”

Lão nhìn hần rồi thờ ơ đáp “Chỉ cần các ngươi cố gắng, đương nhiên chuyện này không phải là mơ. Con đường tu luyện vốn nghịch thiên, chỉ khi nào đi đúng hướng, các ngươi sẽ thấy nhân sinh không phải nói không thể là không làm được. Không thể chính là một rào cản, chỉ khi các ngươi bước qua rào cản đó, chuyện gì cũng có thể làm được...”

Sắc mặt Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng trở nên rạng rỡ, phảng phất như thể lời lão sư phụ nói là một chân lý. Đây là một sự khích lệ không hề nhỏ.

Lão nhìn về phía Lý Nhục Băng, đây là một nữ đồ đệ. Nói về tư chất không kém thiên tài là bao nhiêu. Một nữ đệ tử vừa gia nhập Đạo Viện không bao lâu, có thể tu luyện ra Băng Chủng. Đây chính là nghịch thiên chi đạo.

Lão hướng nàng ta nói “Trước kia, ngươi từng tu luyện qua công pháp băng hệ sao?”

Lý Nhục Băng giật mình, nàng ta ấp úng nói “Bẩm sư phụ, đồ nhi chưa từng tu luyện qua!”

Nàng ta ngập ngừng một lúc, mới nói tiếp “Lần trước chứng kiến Hoa sư tỷ thi triển công pháp băng hệ. Không hiểu sao, đồ nhi cảm ngộ ra được hình thức băng đầu...”

Lão nghe Lý Nhục Băng trả lời, lão giật mình nhưng không thể hiện quá nhiều. Đây là chuyện thật như đùa. Nhìn người khác thi triển băng hệ công pháp, chợt ngộ ra Băng Chủng hình thức băng đầu. Điều này có thể sao. Ngộ tính này, so với lão thời còn thiếu niên, nàng ta cao hơn lão gấp trăm lần.

Con đường tu luyện trước kia của lão chỉ là một sự cần cù, ngày này qua ngày khác. Còn nói về tư chất, không phải trước kia lão ba mươi mới Kết Đan hay sao.

Lão thờ một hơi dài “Đúng là trẻ già măng mọc!”

Lão xuất ra ba quyển thư tịch, lần lượt là “Thập Tam Biến”, “Thiên Đạo Thần Chương” và “Ngự Kiếm Quyết” sau đó đưa cho Hoàng Mập.

Lão nói “Ba loại võ kỹ này có thể xem là tuyệt kỹ của Đạo Viện, ít người biết đến. Trong đó Thập Tam Biến không đệ tử nào tu luyện nhưng lại chứa đựng được huyền cơ, tu luyện đại thành sẽ vô cùng lợi hại. Thiên Đạo Thần Chương chỉ là tàn quyển, nhưng võ kỹ này rất mạnh. Có thể chấn đại hải, hất tung mọi thứ. Còn Ngự Kiếm Quyết, bản này khác với bản của Đạo Viện. Đây là do sư phụ ta một thời mài mò ra một con đường khác. Uy lực cũng không kém so với tên tiêu từ kia đâu!”

Cả ba người nghe lão sư phụ giới thiệu. Trong lòng dâng lên một cảm xúc mãnh liệt. Đây chính là chân chính truyền thụ, chứ không phải là một ký danh đệ tử có được. Đây chính là coi trọng bọn họ, mới được ân huệ lớn lao này.

Lão mỉm cười, phát hiện ba tên đồ đệ hóa đá. Điều này cũng dễ hiểu, bọn họ mới đến, có thể tiếp thu chuyện này đã là một cơ duyên không thể tượng tượng nổi.

Lão nhìn sang Âu Dương Sinh, đây chính là một đệ tử chủ tu thương pháp. Tâm tính trầm ổn, tư chất thì cho dù hần có giấu giếm cỡ nào cũng không qua được con mắt của lão.

Lão hướng Âu Dương Sinh nói “Con đường tu luyện cần nhất chính là tâm tính cẩn trọng, kiên trì tu luyện. Nhưng vẫn cần cơ duyên, giờ ngươi đã có cơ duyên, ráng cố gắng tu luyện”

Âu Dương Sinh nghe lão sư phụ truyền dạy, hần khẽ động trong lòng. Hần nhanh chóng khom người sâu thi lễ. Lão chính là hần cơ duyên.

Lão liếc nhìn Hoàng Mập, nhưng bỏ qua hần. Ánh mắt dừng lại ở Lý Nhục Băng, lão chậm rãi nói “Tu luyện Băng Chủng chính là thiên tài, đại tông môn biết được chắc chắn sẽ vì ngươi mà bỏ ra không ít công sức. Do đó về sau không nên bộc lộ ra băng hệ cho người khác, nếu không đại họa lâm đầu. Nhớ kỹ!”

Lý Nhục Băng nghe vậy, nàng cũng khom người sâu thi lễ. Nàng biết, trước đó vì điều này mà cả nhóm gặp họa. Nếu không phải Bạch Vô Thiên đến, không biết tình huống sẽ như thế nào.

Lão gật đầu mỉm cười, rồi phóng lên phi hành kiếm rồi đi. Hoàng Mập lúng túng nói “Còn đệ tử, sư phụ chưa dạy bảo?”

Lão cười ha ha, không quan tâm hần mà tiếp tục rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Sơ ngộ Đại Thiên Truyền Tống Trận

Lúc này trong ái thứ hai của Trận Pháp cơ sở.

Khung cảnh xung quanh là đạo quán, bầu trời âm u không có một chút ánh sáng mặt trời.

Đôi khi vẫn có vài giọt mưa rơi xuống, cảm giác vô cùng chân thật. Bên ngoài đạo quán có khoảng hai nghìn con yêu thú bao vây. Cảnh tượng như thể Bạch Vô Thiên đang ở ngoài chiến trường. Chỉ là bọn yêu thú không động dậy, chờ thời cơ tới mới tấn công vào.

Trong thức hải Bạch Vô Thiên lúc này, hần cố gắng thấu triệt căn cơ của pháp trận.

Mỗi một pháp trận được bố trí, nhìn thì đơn giản nhưng bên trong đó. Quá trình khởi tạo vô cùng phức tạp. Ngoài Cẩm Chế trên ý nghĩa như huyết mạch của trận pháp, còn có Trận Bàn.

Trận Bàn cũng giống như tên gọi, đây chính là sơ đồ trận pháp được bố trí theo một hình dạng nhất định. Mỗi hình dạng sẽ có một công dụng riêng, giống như Tụ Linh Trận sẽ được bố trí trái ngược với Tỏa Linh Trận, Lôi Trận sẽ khác rất nhiều so với Hòa Trận...

Có ba loại cấp bậc Trận Pháp, đó là sơ cấp, trung cấp và thượng đẳng. Trong đó Trận Bàn sơ cấp có tổng cộng 62 Cẩm Chế, trung cấp có 112 Cẩm Chế và thượng đẳng có tổng cộng 332 Cẩm Chế.

Cuối cùng là Tâm Trận, là trái tim của Trận Pháp, chi phối toàn bộ trận pháp từ khởi động cho đến vô hiệu hóa trận pháp. Cho nên đây cũng là điểm yếu, khi địch nhân tìm được Tâm Trận, xem Trận Pháp không còn tác dụng. Nên Tâm Trận thường được bố trí ở một nơi cực kỳ kín đáo, có thể là nguy trang hoặc được đặt sâu dưới đất.

Trận Sư thường sử dụng những vật có linh tính hoặc linh khí dồi dào để làm Tâm Trận như la bàn, linh thụ, linh thạch, linh thủy... hoặc là một khối cực kỳ nhỏ Tinh Vãn Thạch vẫn có thể khởi động được trận pháp.

Tất cả tin tức về Trận Pháp không ngừng luân chuyển, Bạch Vô Thiên không ngừng cảm ngộ.

Thời gian cứ trôi qua, không biết đã qua bao nhiêu ngày hần mới mở mắt ra nhìn toàn cảnh.

Bên phía bàn đá thân ảnh Trận Sư Trần Anh vẫn ngồi ung dung, không biểu hiện ra bất kỳ cảm xúc nào. Khi phát hiện hần hai mắt ra, khí tức có một chút thay đổi.

Trận Sư Trần Anh mở miệng nói “Đây là ba loại cơ sở, từ đó khởi tạo ra những trận bàn phức tạp hơn...”

Lão vừa nói, vừa giơ một bàn tay ra. Có bốn mô hình khung với nhiều điểm sáng như ánh sao được liên kết với nhau bằng những đường thẳng.

Lão lần lượt giới thiệu “Đây là chòm sao Thiên Cang, chòm sao Địa Sát, chòm sao Ma Hoàn cuối cùng là Định Kiếp. Trong đó Thiên Cang bao gồm thuộc tính phong, hỏa và lôi trận. Địa Sát bao gồm thuộc tính thổ, mộc, kim và thủy của trận pháp. Ma Hoàn tượng trưng cho sự dồi dào, sung túc nên bao hàm thuộc tính bổ trợ như Tụ Linh Trận, Tỏa Linh Trận. Cuối cùng là Định Kiếp thuộc tính không chế, phong ấn toàn bộ ngũ hành trong căn khôn...”

Bạch Vô Thiên cảm giác cả người rạo rực, những điều Trận Sư Trần Anh truyền thụ lạ lùng, thâm sâu hần không thể nhất thời thấu triệt được. Chỉ Có thể ghi nhớ lại bốn hình dạng chòm sao để làm căn cơ sau này.

Lão nói đến đây liền tỏ ra đắc ý rồi tự mình mỉm cười, tự bản thân tán thưởng.

Lão giơ bàn tay ra, có 39 trận kỳ màu vàng lơ lửng trước mặt. Sau đó lão điểm về trước, 39 trận kỳ lao về trước bố trí thành hình dạng chòm sao Thiên Cang.

Lão chậm rãi hô “Khởi!”

Trận pháp tự khởi động, lôi điện bạo phát ra toàn bộ xung quanh.

Lão đắc ý cười ha ha, sau đó tiếp tục phóng xuất ra 78 trận kỳ, tiếp tục mô phỏng chòm sao Thiên Cang khởi tạo thêm hai trận pháp.

Lão tiếp tục hô “Khởi trận!”

Một trận cuồng phong, một luồng hỏa diễm bạo phát đi ra từ trong trận pháp. Cả ba trận pháp trước mặt đều đang ở trạng thái khởi động.

Đến đây, lão dừng lại tiếp tục rơi vào trạng thái phong bế cảm xúc. Biểu cảm chờ đợi.

Bạch Vô Thiên hiểu ý, liền tập trung minh tưởng lại toàn bộ quá trình. Trong lòng hắn không ngừng cảm kích Trận Sư Trần Anh. Nếu lão còn sống, chắc chắn là một lão sư cực kỳ tốt mới có thể mô tả sinh động như vậy. Bản thân hắn mới tìm hiểu về trận pháp mà trong nội tâm kiến thức về ngũ hành đã từ từ thâm thấu, từ từ minh ngộ.

Ba trận pháp đang được khởi động lần lượt dựa theo thuộc tính ngũ hành có tên gọi như Hỏa Văn Trận, Phong Ma Trận và Lôi Đình Trận. Ba trận pháp được mô phỏng theo chòm sao Thiên Cang, bề ngoài giống nhau nhưng bên trong thuộc tính ngũ hành khác nhau.

Mỗi một trận pháp thiên về một loại thuộc tính thì sẽ sản sinh ra tính chất khác nhau. Đó chính là sự khác biệt giữa ba trận pháp đó. Vấn đề là ... hắn chưa tìm ra được đâu là Tâm Trận. Hắn bắt đầu rơi vào trầm tư...

Cùng lúc đó, Hoa Lạc Đồng cũng đang vất vả vượt ải thứ tư của truyền thừa.

Không gian truyền thừa ải thứ tư không còn đơn thuần là một ngôi miếu, hay đạo quán nữa mà chính là chiến trường cổ xưa.

Khắp nơi không còn bóng dáng con người, khắp nơi tỏa lên mùi vị tang thương của năm tháng. Thi thể tu sĩ nằm la liệt, số người còn sống sót kiên trì chống đỡ không còn nhiều.

Một bên là Đại Thiên Truyền Tổng Trận khổng lồ đang vận chuyển, đây chính là con đường liên thông với Quý Vực. Một bên là năm vị trận sư cố gắng hợp sức lại hoàn thiện Hộ Tông Đại Trận để đẩy lùi binh đoàn yêu thú, U Linh và Man tộc.

Trong đó vẫn có thể thấy bóng dáng vị Trận Sư Trần Anh thời còn thiếu niên nhiệt huyết.

Âm thanh Trận Sư Trần Anh đồng dạng bên tai Hoa Lạc Đồng “Nếu trong vòng một canh giờ mà không phá hủy Đại Thiên Truyền Tổng Trận, xem như Bắc Cảnh không thoát khỏi đại kiếp!”

Lúc này từ trên không chậm rãi đáp xuống một thân ảnh, toàn thân phát ra lôi được từ bộ chiến giáp. Vị nam nhân này có vẻ mặt thanh tú, khí chất bất phàm.

Hắn hướng một trong năm vị Trận Sư nói “Vị nào đứng ra phá hủy Đại Thiên Truyền Tổng Trận. Bồn tọa sẽ bảo hộ người đó làm nhiệm vụ!”

Thiếu niên Trận Sư Trần Anh nhìn về hướng Hoa Lạc Đồng nói “Tiểu cô nương thay bọn ta làm nhiệm vụ này. Mọi việc nhờ tiểu cô nương...”

Hoa Lạc Đồng gật đầu, nhanh chóng theo sau vị nam nhân phát ra lôi điện. Từ từ tiếp cận Đại Thiên Truyền Tổng Trận.

Truyền tổng trận này có kích thước to lớn, cao chừng năm trượng. Xung quanh được bố trí tổng cộng chín trụ đá khổng lồ, trên đỉnh mỗi trụ đá được bố trí một viên Xích Linh Thạch.

Phá hủy Truyền Tổng Trận không phải là sang bằng chín trụ đá là được, nếu sơ suất trận pháp sẽ phát nổ, có thể sang bằng một khu vực rộng lớn. Do đó, Hoa Lạc Đồng có trách nhiệm tìm kiếm Tâm Trận trong hoàn cảnh hỗn loạn.

Trên bầu trời, hơn nghìn con Phi Dực Hồ không ngừng vây khốn, dưới mặt đất những con Ngân Lang không ngừng tấn công. Trường Kiếm trong tay vị nam nhân quơ đến đâu, hàng trăm con Ngân Lang bị đẩy lùi đến đó, Phi Dực Hồ tiếp cận đều bị đánh rớt xuống không ngừng.

Vị nam nhân thân mặc chiến giáp quay đầu mỉm cười “Tiểu cô nương cố lên, không được bỏ cuộc!”

Hoa Lạc Đồng mở to cặp mắt ra nhìn, vị nam nhân này vừa nhạy mắt với nàng. Đây không phải ảo giác sao, vì lý do gì chân thực đến như vậy.

Nàng lấy la bàn ra, dựa theo chòm sao Thiên Cang, Địa Sát, Ma Hoàn và Định Kiếp dò xét. Nàng tin rằng với Đại Thiên Truyền Tổng Trận khổng lồ này, không thể chỉ căn cứ trên một Trận Bàn đơn giản được.

Dựa vào la bàn bát quái, nàng tìm ra được tổng cộng 49 Tâm Trận, tương đương với 49 Trận Bàn. Con số này, không phải một Trận Sư bình thường có thể khống chế nổi. Điều này nói lên, để khởi động Đại Thiên Truyền Tổng Trận cần phải có một nguồn năng lượng cực kỳ khủng bố.

Trong thức hải nhanh chóng trôi đi ra vô số thủ đoạn hồng tìm ra nơi có thể phát ra nguồn năng lượng khổng lồ đó.

Chỉ sau chừng mười hô hấp, nàng ngược nhìn lên bầu trời. Trong tầng mây có một đại trận với khuôn viên cực kỳ lớn. Đó chính là Tụ Linh Trận khổng lồ.

Nàng quát lên “Nơi đó!”

Nàng chỉ về hướng Tụ Linh Trận đang ẩn trong tầng mây, vị nam nhân mặc chiến giáp vận dụng toàn lực. Trường Kiếm trong tay phát ra một khí tức hủy thiên diệt địa, sau đó vị nam nhân này nhắm chỉ thiên một nhất.

Lưu quang biến hóa thành một cột trụ ánh sáng bắn thẳng lên bầu trời u ám. Từ trên bầu trời, Tụ Linh Trận bị phá hủy, phát nổ gây ra một dư chấn khiến mọi thứ xung quanh nhanh chóng khô héo, nhanh chóng bị thanh trừ. Trong tầm mắt của Hoa Lạc Đồng chỉ còn một loại ánh sáng chói lóa.

Sau đó thì nàng không còn nhận thức được chuyện gì xảy ra nữa. Trong tầm mắt nàng chỉ còn một bóng tối tăm. Thân ảnh nàng cũng triệt để hồi yên phi diệt...

Khi Hoa Lạc Đồng mở mắt ra một lần nữa, nàng phát hiện bản thân đã rời khỏi Huyền Minh Động. Nàng đang nằm bên cạnh con suối, Tiểu Hắc cùng tiểu Thanh Địch một bên nhìn nàng ngơ ngẩn.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 163: Hướng đến Quỷ Vực

Trên ngọn Hoàng Long Phong, nơi thập nhị trường lão chường quân.

Lúc này trong phòng nghị sự, Lữ trường lão ngồi phía trên chủ vị, sắc mặt vô cùng giận dữ nhìn xuống Lữ Kiếm Bình.

Hắn ta bên ngoài tỏ ra run sợ, nhưng trong vô cùng thống khoái. Một tên đáng ghét đã bị hắn hạ sát, không tìm thấy được thi thể. Với vụ nổ lớn như vậy, tên Bạch Vô Thiên kia không chết mới là chuyện lạ.

Lữ trường lão không thể kiềm chế, một tay đập xuống mặt bàn khiến cái bàn vỡ nát.

Lão hậm hực nói “Người đứng là nghịch tử, thứ đưa người chỉ là để phòng thân. Không ngờ người thật sự đi đối phó với tên đồ đệ của lão Kiếm Hư. Người có biết người đã phạm vào tội gì không?”

Lữ Kiếm Bình đang đứng dưng, nghe phụ thân nói đến từ tội. Hắn không phục, tỏ ra phản kháng nói “Chỉ là một tên phế vật, có gì mà từ tội. Phụ thân quá khinh thường nhi tử rồi...”

Lữ trường lão nhìn tên nghịch tử không biết trời cao đất rộng. Lão cắn răng nói “Phế vật? Người nghĩ hắn đã chết? Nếu hắn thật sự bị người sát hại, người còn có thể ở đây đòi co với ta sao?”

Lữ Kiếm Bình tỏ ra ngạc nhiên “Hắn chưa chết?”

Sau đó hắn nghĩ lại tình huống ở phụ cận Mị Nguyệt Trấn. Hắn rõ ràng đã thấy tên kia bị oanh sát rồi, sao có thể sống sót được.

Lữ trường lão nhìn tên nghịch tử vẫn không hiểu chuyện. Lão cắn răng nhưng cũng không biết làm sao. Tên này quá hư hỏng không thể dạy dỗ được nữa rồi.

Lão nói “Trước mắt, ta hướng lão viện trưởng cầu cứu cái mạng của người... nếu không ngày tên kia trở về, người chắc chắn chết!”

Lữ Kiếm Bình bĩu môi “Chỉ là một tên phế vật, phụ thân quá coi trọng hắn rồi!”

Lữ trường lão thở dài, tên này đúng là hết thuốc chữa. Lão chậm rãi nói “Hắn là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão. Về bối phận, hắn đủ mạnh có thể nằm trong danh sách kế vị chức vụ viện trưởng Đạo Viện. Hơn nữa, người chính là phạm vào đại tội sát hại đồng môn huynh đệ, người nghĩ người sẽ bị xử lý thế nào?”

Nghe phụ thân nói cụ thể tình hình, Lữ Kiếm Bình lúc này mới đồ mò hỏi. Hắn lắp bắp “Làm sao có người biết được, là nhi tử ra tay chứ...”

Lữ trường lão nhìn nhi tử từ góc nghiêng. Lão cười ha ha rồi phóng lên phi kiếm rời khỏi Hoàng Long Phong. Điểm đến chính là tiểu viện của lão viện trưởng.

Lúc này, lão viện trưởng ngồi thư thả trên băng ghế đá bên ngoài tiểu viện.

Lão cầm một quân cờ màu đen, ngắm nghĩ một vị trí trên bàn cờ. Lão do dự đặt xuống, sắc mặt có phần đặc ý.

Lữ trường lão từ xa phóng xuống, gặp viện trưởng liền khom người chào hỏi.

Lữ trường lão nói “Su huynh có gì giao phó?”

Lão viện trưởng thờ ơ nói “Phía bên Thiên Sư Đường vừa báo lại, Tâm Trận đã tìm được. Kế hoạch thí điểm có thể triển khai, bắt quá...”

Lão trầm ngâm một lúc, lão tiếp tục cầm một quân cờ lên, quan sát toàn cục bàn cờ rồi đặt xuống một vị trí xung quanh toàn quân cờ trắng, chỉ chừa lại một khoảng trống.

Lão mới nói “Bắt quá ta sợ phát sinh biến cố, nên mới gọi sư đệ đến đây giao phó một nhiệm vụ”

Lữ trường lão nghe vậy, chấp tay nói “Chỉ cần có thể vực dậy Đạo Viện, có thể nâng cấp Đạo Viện lên hàng tông môn. Sư đệ sẽ dốc hết sức mình, người nào ngăn cản chính là kẻ địch của đệ!”

Lão viện trưởng nhếch miệng cười, biến hóa rất nhanh khó mà phát hiện ra được.

Lão viện trưởng ra vẻ suy tính một hồi, mới nói “Sư đệ cùng thập tam đệ nhanh chóng đến Thần Vực tìm kiếm một khối Tinh Vãn Thạch. Thời hạn trước khi khảo hạch đệ tử nội viện diễn ra. Nếu có Tinh Vãn Thạch, kế hoạch thí điểm chắc chắn sẽ không phát sinh sơ suất!”

Lữ trường lão tỏ ra thắc mắc nói “Không phải ở Bắc Cảnh vẫn có Tinh Vãn Thạch sao? Tại sao phải phái sư đệ đến nơi xa xôi đó?”

Lão viện trưởng mỉm cười, lão nói “Nếu Bắc Cảnh có Tinh Vãn Thạch, ta phải nhờ đến sư đệ sao? Trong nhiều năm qua, ta đã sai nhiều tài mẫn tìm kiếm nhưng vẫn không có bất kỳ tung tích nào...”

Lữ trường lão ngắm nghĩ một lúc, rồi gật đầu chấp nhận nhiệm vụ gian nan đó. Thần Vực chính là một nơi xa xôi hiểm trở, muốn đến được nơi đó, phải tốn một khoảng thời gian khá dài, chừng hai ba tháng. Như vậy nhi tử lão chắc chắn sẽ khó thoát khỏi đại nạn.

Lão viện trưởng như hiểu thấu được tâm tư tên sư đệ mình.

Lão nói “Việc của Bình nhi, sư huynh ta sớm đã biết. Tốt nhất cho hắn đến Quỷ Vực lịch luyện, xem như là uốn nắn lại hắn. Hắn còn ở Đạo Viện, không biết lại gây ra họa gì...”

Lữ trường lão nghe nói đến Quỷ Vực, trong lòng chợt nhảy dựng. Nơi đó không phải là nguy cơ trùng trùng sao. Tại sao phải lịch luyện ở nơi đó. Đây chẳng phải là trực tiếp đẩy nhi tử lão vào chỗ chết sao.

Lão viện trưởng mỉm cười “Sư huynh ta tự có thu xếp, sư đệ cứ yên tâm đi làm nhiệm vụ”

Lão trưởng lão nghe sư huynh báo đảm, mới thở ra một hơi nhẹ nhõm. Lão chỉ có mỗi một nhi tử là Lữ Kiếm Bình, mọi sự quan tâm đều dồn vào hắn. Nếu hắn có mệnh hệ nào, quả thật lão không biết ăn nói sao với người quá cố. Lão âm thầm liếc sư huynh lão một cái rồi rời đi.

Lão viện trưởng tiếp tục cầm lên một quân cờ, sau đó đặt xuống xuống một vị trí bao vây toàn cục. Thế trận đều nằm trong lòng bàn tay lão.

Lão thì thầm “Đây chẳng qua là vì Đạo Viện, dù có sai cũng là vì Đạo Viện mà thôi...”

...

Bên ngoài ngôi nhà gỗ ở Thủy Trúc Lâm.

Từ sau khi tiếp nhận truyền dạy của Kiếm Hư Chân Quân. Cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng không ngừng tu luyện, ghi nhớ cẩn thận khẩu quyết của ba loại võ kỹ. Lần lượt là “Thập Tam Biến”, “Thiên Đạo Thần Chương” bản tàn quyền và “Ngự Kiếm Quyết”.

Trong đó, Thập Tam Biến bản chất là một loại bộ pháp nhưng bên trong ảo diệu vô cùng. Cả ba người, trong đó tư chất cao nhất là Âu Dương Sinh vẫn không thể lĩnh hội được. Còn Thiên Đạo Thần Chương tàn quyền thì không cần nói, đã là tàn quyền rồi thì chỉ là bản thiếu hụt, khẩu quyết đã không thể hiểu nổi thì nói gì tu luyện. Cuối cùng là Ngự Kiếm Quyết, bộ võ kỹ này chính là cơ sở vận dụng linh khí tinh thuần, chỉ cần có thể Luyện Khí như tơ xem như là sơ nhập. Điều này, chỉ cần siêng năng là có thể vượt qua dễ dàng.

Lúc này, Kiếm Hư Chân Quân cười phi hành kiếm từ xa bay lại cùng với Tiểu Bạch.

Lão đáp xuống, phong thái vô cùng ung dung tự tại. Tâm tình lão lúc này vô cùng tốt. Trên tay lão cầm theo ba lọ đan dược, mặc dù đã được phong bế, nhưng mùi vị nồng đậm khó ngửi tỏa ra xung quanh.

Lão ném ba lọ đan dược cho ba tên đồ đệ, lão nói “Đây chính là Cửu Chuyển Đan, mỗi lọ chứa hai mươi viên đan dược. Công dụng nâng cao tốc độ vận chuyển linh khí, cũng như tốc độ tu luyện!”

Hoàng Mập nghe lão sư phụ giới thiệu, hắn vội vàng mở nắp lọ ra đem lên mũi ngửi, mùi vị buồn nôn khiến hắn phải nôn mửa liên tục.

Công hiệu đan dược cực kỳ tốt, nhưng để cho vào miệng là điều cực kỳ kinh khủng. Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng một bên cũng nhăn mặt, nhưng bọn họ không có khoa trương như Hoàng Mập.

Lão cười ha ha nói “Người tưởng đan dược này cho vào miệng à?”

Hoàng Mập cảm giác không đúng, hắn đưa nét mặt ngờ ngẩn về phía lão sư phụ. Lão chậm rãi giải thích “Đan dược này dùng để ngâm mình, pha loãng với nước rồi ngâm liên tục trong vòng sáu canh giờ, mới thấu triệt được được tính!”

Hoàng Mập nghe lão sư phụ giải thích hắn mới hiểu, nhưng việc này càng khó tưởng tượng hơn. Nếu cho vào miệng nuốt một lần, đau khổ chỉ một lần, còn ngâm liên tục sáu canh giờ, không phải là phải chịu đựng trong vòng sáu canh giờ sao.

Hắn lắc đầu, nhưng đây là sư phụ vì bọn hắn chế tạo đan dược. Chỉ có một lão sư cực kỳ tốt mới vì đệ tử khổ tâm như vậy.

Hắn cùng Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng khom người sâu tạ lễ. Hơn nữa, có một vị thái thượng trưởng lão thu nhận làm một ký danh đệ tử, đây như là một giấc mơ không muốn tỉnh dậy.

Lão gật đầu tán thưởng, trong cuộc đời lão. Việc thu nhận đồ đệ là ngoài ý muốn, nhưng cũng là một đoạn thời gian thú vị nhất.

Lão quan sát ba tên đồ đệ một lần, sắc mặt bắt đầu chuyển sang nghiêm trọng. Lão chậm rãi nói “Trương lai Đạo Viện phải dựa vào các ngươi, nên các ngươi phải cố gắng tu luyện cho tốt...”

Lão thở một hơi dài, ánh mắt nhất thời đưa về một nơi xa xăm. Tiểu Bạch một bên nhích lại gần, nó dùng đầu cọ sát lão, nũng nịu. Nó theo lão cũng một đoạn thời gian, nên có thể hiểu được tâm trạng thay đổi của lão.

Lão sờ lên đầu nó, sau đó chậm rãi nói “Hôm sau, ta dẫn các ngươi đến Quỷ Vực lịch luyện...”

Lão vừa nhắc đến Quỷ Vực, trong lòng ba người bỗng giật lên mấy lần. Đó không phải là một nơi tuyệt đối không thể đến sao. Hơn nữa con đường giữa Quỷ Vực và Bắc Cảnh đã bị phong bế, làm sao mà đến được nơi đó.

Lão nhìn ba tên đồ đệ giật mình, trong lòng lão cũng thỏa mãn. Nơi không đến được là đối với người khác, riêng lão thì chỉ là thuận tiện lật một cái tay là xong.

Lão giải thích “Chỉ có nơi đó mới có thể để các ngươi trong thời gian ngắn Kết Đan, nếu không thì để các ngươi thu thập thảo dược làm gì...”

Trong lòng lão sớm đã tính toán dẫn dắt nhóm ba tên đồ đệ đến Quỷ Vực, nhưng để tăng cao hiệu quả cần có thêm Cửu Chuyển Đan. Đây chính là nguyên nhân, lão bắt ba tên đồ đệ này làm nhiệm vụ ở khu vực Tam Chung ở Khô Lâu Sơn.

Lúc này ánh mắt cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng rung động.

Trước đó, bọn họ còn có một cách nghĩ khác, lão sư phụ có tình làm khó để bọn họ tự tìm đường lui, hoặc là thử thách sức chịu đựng của bọn họ. Nhưng không nghĩ đến, việc này hoàn toàn vì lợi ích của bọn họ.

Cả ba người, nhất thời trầm mặc. Cảm giác này chính là xúc động muốn khóc. Thân ảnh của lão sư phụ lúc này như hóa thành to lớn, cực kỳ to lớn trong mắt bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 164: Tâm Trận cũng là một loại ý niệm

Bạch Vô Thiên trầm tư suy nghĩ một thời gian dài.

Căn cứ theo phương pháp phá giải trận pháp là dùng la bàn tìm ra phương vị của Tâm Trận dựa trên Trận Bàn và thuộc tính trận pháp. Nhưng hắn đã ngỡ ngàng không phải một hai canh giờ, hắn cảm giác bản thân đã trải qua nhiều ngày nhưng vẫn không tìm ra được Tâm Trận.

Hắn tiến lại gần bàn đá, ngồi đối diện hư ảnh của Trận Sư Trần Anh. Ánh mắt của lão vô hồn, không biểu hiện một cảm xúc như thể lão tạm thời phong bế bản thân lại.

Hắn âm thầm oán trách “Trận pháp bắt buộc phải có Tâm Trận là đúng hay sai? Ngoài những thứ như la bàn, linh vật ra thứ gì có thể làm Tâm Trận được nữa? Có phải lão đang trên chọc bản thân mình không?”

Hắn vô tình chạm tay vào túi càn khôn bên thắt lưng. Túi càn khôn này đã gắn bó với hắn một thời gian dài. Bản thân nó cũng được thiết lập cấm chế, người khác không dễ dàng gì giải khai ra được.

Trong đầu hắn lóe lên một tia sáng. Hắn ngẫm nghĩ “Nói như vậy, Cấm Chế vô hình có khi được khắc bằng một loại thủ đoạn nào đó cực kỳ nhỏ bé, mắt thường không nhìn thấy. Không phải ý nói, Tâm Trận vẫn có một loại thủ đoạn khác...”

Hắn không suy nghĩ nữa mà bắt đầu chìm vào trạng thái minh tưởng. Hắn lục lại lại một số thủ pháp Cấm Chế, trong đó có một loại Cấm Chế là “Trần Hồn Toa”. Thủ pháp Cấm Chế này có tác dụng phong bế hoàn toàn một đối tượng và ngăn không cho đối phương dùng thần thức thăm dò xung quanh.

Ngón tay hắn điểm vào khoảng không trước mặt trong thức hải. Hình thức thứ nhất Cấm Chế bao gồm 59 điểm nhanh chóng được hắn hoàn thiện.

Cấm Chế “Trần Hồn Toa” hoàn tất, hắn dùng hai ngón tay điểm về phía hư ảnh Trận Sư Trần Anh. Công pháp Lưu Tinh Trần Hồn Quyết vận chuyển biến hóa ý niệm thành thực chất được hắn phóng thích ra bên ngoài. Chỉ thấy tại vị trí của Trận Sư Trần Anh khởi phát ra một loại dư chấn, toàn thân Trận Sư Trần Anh bị bao khóa một loại Cấm Chế trong suốt.

Thần ảnh duy trì được vài hô hấp thì hoàn toàn tiêu thất. Do hư ảnh Trận Sư Trần Anh vốn không tồn tại, nên khi trúng Cấm Chế liên quan đến thần hồn, lập tức bị triệt tiêu. Đây chính là nguyên nhân khiến lão biến mất.

Ba loại Trận Pháp đang được khởi trận cũng từ từ mất đi hiệu lực, không còn phát ra lôi điện, hỏa diễm hay cuồng phong nữa. Chỉ còn lưu lại ba loại mô hình Trận Bàn, sau đó cũng chậm rãi mờ nhạt rồi biến mất.

Điều này nói lên, Bạch Vô Thiên hắn thành công phá giải được ba loại trận pháp mà Trận Sư Trần Anh bố trí.

Lúc này, thần ảnh lão xuất hiện một lần nữa, trên mặt là một nét cười tươi không giấu giếm được.

Lão nói “Có thể tự ngộ ra thủ pháp của ta, tiểu tử ngươi quả nhiên thiên phú hơn người...”

Bạch Vô Thiên muốn nói, muốn hỏi nhưng trước mắt chỉ là hư ảnh được bố trí từ trước không thể giao tiếp được.

Lão tiếp tục chỉ điểm “Trận pháp là một hệ thống, có thể được xem là cố định. Trong đó Cấm Chế là một phần của hệ thống, tâm xuất kỳ biến sản sinh ra vô số thủ pháp. Trong đó ý niệm chính là cội nguồn của Cấm Chế, kết hợp với công pháp một đời ta nghiên cứu sẽ tạo ra một thế giới Cấm Chế vô cùng phong phú. Chỉ cần ngươi tinh thông thủ đoạn này, xem như với tu vi Nhị Phẩm gấp phải một tên tứ phẩm vẫn có thể đánh chạy bình thường...”

Trong lòng Bạch Vô Thiên chộp động mấy lần. Quả thực, thủ đoạn này lợi hại nhưng không dễ dàng gì thi triển ra. Hơn nữa tốc độ thi triển Cấm Chế chậm đến mức chỉ có thể đánh trúng một người đang đứng yên thì làm sao đẩy lùi được địch nhân.

Hắn nhất thời thốt ra “Nếu vậy kiểm chiêu thì sao, nếu có thể gửi gắm vào kiểm khí phát ra, không phải sẽ được đẩy nhanh hơn sao?”

Hắn bắt đầu ngồi xuống, xung quanh giống như có một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua. Mỗi khi ngộ ra được một điều mới, trong lòng hắn tràn ngập kích thích, hắn một lần nữa rơi vào trạng thái minh tưởng.

Cho đến thời điểm hiện tại, bộ kiểm pháp mà hắn tinh thông hết thảy chính là Vân Du Tiên Kiếm Quyết của Vân Du Nam Tiên Cư.

Bộ kiểm pháp này với hắn đã là tùy tâm sở dục, hôm nay có cảm ngộ khiến hắn cần phải cải tiến bộ kiểm pháp này lại. Ý định này hắn đã nung nấu từ lâu khi tiến nhập vào Bắc Cảnh, nhưng vì chưa có cảm ngộ, chưa đúng thời điểm nên hắn vẫn không cách nào tìm ra điểm xuất phát.

Lúc này trong khoảng không gian bao la trước mặt hắn xuất hiện năm thân ảnh. Đây chính là Minh Lý Thiên diễn hóa ra năm hư ảnh trong thức hải. Mỗi hư ảnh vận dụng một chiêu thức của Vân Du Tiên Kiếm Quyết, lần lượt là Vô Ảnh Kiếm, Vân Hoa Kiếm, Du Thiên Kiếm, Đoạt Thiên Kiếm và thức mạnh nhất Vân Du Tiên Thiên Kiếm.

Năm hư ảnh không ngừng trôi diễn năm thức một lần, hai lần cho đến khi một trăm lần. Cũng là lúc sức chịu đựng của hắn đến cực hạn. Hắn vẫn không bỏ cuộc cho đến khi gân máu nổi lên, sắc mặt không kiểm soát được phải mở hai mắt ra, thở một hơi dài.

Hắn ôm ngực mình, thở hổn hển cho đến khi ngã về sau bất tỉnh.

Trận Sư Trần Anh vẫn ngồi bất động không hề có dấu hiệu cảm xúc, đôi khi chân mày nh皺 lên một cái. Biểu hiện một sự ngoài ý muốn...

...

Bên ngoài Huyền Minh Động.

Hoa Lạc Đồng đã ngồi tu luyện đã nhiều ngày, vẫn không thấy dấu hiệu Bạch Vô Thiên rời khỏi truyền thừa.

Điều này nàng có thể suy đoán, hắn nhất thời không thể rời khỏi Huyền Minh Động. Theo như bản thân nàng, trước kia được phụ thân truyền dạy trận pháp không phải là từ lúc năm tuổi đã bắt đầu tìm hiểu sao.

Giờ này hắn rời khỏi Huyền Minh Động, chứng tỏ hắn tu luyện hoặc tiếp nhận truyền thừa thất bại mới bị đào thải.

Một bên Tiểu Hắc không việc gì làm, cứ liếm khuôn mặt nàng cho đỡ nhớ chủ nhân. Nó cùng tiểu Thanh Diệp đùa giỡn một thời gian đã quen thuộc, nhưng cảm giác đùa nghịch với chủ nhân cảm giác thú vị hơn.

Về phần tiểu tinh linh Thanh Diệp, nàng giờ đã quen thuộc với cảnh vật xung quanh, đã không còn ngỡ ngàng như lúc mới được khai sinh ra. Chỉ bất quá, trong nội tâm nàng luôn có một sự dao động, rung động nào đó. Điều này mách bảo, đây không phải là lần đầu nàng chứng kiến thế giới quan này. Có thể trước kia, nàng đã từng trải qua một quãng thời gian khá dài ở

một nơi nào đó, cũng hít thở không khí trong lành, cũng có tu luyện. Nên nhiều thứ quen thuộc sau vài ngày đã tự động quay trở lại.

Nàng có thể tiếp thu được vạn vật xung quanh, đã có thể giao tiếp được với Tiểu Hắc, cũng như là nói chuyện với Hoa Lạc Đồng. Những sự giao tiếp này, không phải bản năng mà là một thói quen đã từng như vậy.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng có thể phóng ra những tia lôi điện nhỏ bằng sợi lông của Tiểu Hắc và không hề có sát thương nào. Những tia lôi điện chỉ đem đến một cảm giác phi thường dễ chịu khiến Tiểu Hắc có một thú vui mới đó là lấy thân cho nàng ta luyện tập.

Hoa Lạc Đồng một bên quan sát, nàng có thể nhận ra tiểu tinh linh không giống như tinh linh bình thường. Nàng có thể vận dụng lôi điện cực kỳ dễ dàng, như thể trong người nàng toàn thân là lôi điện.

Trong lòng nàng mỉm cười “Bên người hẳn đúng là có nhiều thứ kỳ lạ, hết Tiểu Hắc, Tiểu Bạch giờ lại thêm một tiểu tinh linh”

Ánh mắt nàng nhìn về phía trận pháp Truyền Tống Trận. Mọi thứ đều đã sẵn sàng, chỉ cần bố trí lại đúng vị trí là có thể khởi trận rời khỏi nơi này. Nhưng Bạch Vô Thiên vẫn chưa rời khỏi truyền thừa khiến nàng phân vân chưa quyết định được.

Với một người chưa từng tu luyện qua trận pháp, trong một khoảng thời gian ngắn không thể vượt qua được ba ải trong Huyền Minh Động được. Bản thân nàng trải nghiệm và với tư chất của Bạch Vô Thiên cân nhắc, hẳn cần một khoảng thời gian một hai năm mới có thể thông qua được.

Trong khi đó phụ thân nàng tung tích vẫn chưa tìm kiếm được. Trước đó bốn tên Quý Vực Ma Môn từng nói, phụ thân nàng bị đánh rớt xuống Bách Vực Chi Địa. Có thể nơi đó vẫn tồn tại di vật của phụ thân nàng.

Nàng nhìn về phía cửa động, trong lòng nhất thời trĩu nặng.

Nàng thì thầm “Nếu quả thật có duyên phận, ta sẽ chờ sự đệ một tháng, nếu sự đệ vẫn chưa hoàn tất, ta đành rời đi trước...”

Nói xong, ánh mắt nàng đắm chiêu nhìn vào khoảng không trước mặt. Lưng tựa vào bộ lông dày của Tiểu Hắc rồi từ từ ngủ thiếp đi.

Bên cạnh, tiểu Thanh Diệp đặt đôi tay nhỏ nhắn xuống. Vừa rồi nàng sử dụng một thủ đoạn xoa dịu thần hồn của Hoa Lạc Đồng. Người nào có nhiều khúc mắc sản sinh ra tâm ma, thủ đoạn này có khả năng triệt tiêu hoàn toàn. Tác dụng phụ chính là đưa người ta chìm sâu vào giấc ngủ. Nỗi khúc mắc, đau khổ càng lớn thì giấc ngủ kéo dài càng lâu.

Sử dụng xong thủ đoạn, tiểu Thanh Diệp cũng nằm lên lưng Tiểu Hắc. Trước kia nàng còn trốn vào Tinh Linh Hoa Liên phục hồi tinh lực, giờ không còn, chỉ có giấc ngủ mới chậm chậm hồi phục mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 165: Thăm dò Cẩm Vực

Phụ cận Cẩm Vực, phía bắc Đạo Viện.

Đây là cẩm địa của Đạo Viện, khu vực này quanh năm ánh sáng thừa thớt, lúc nào cũng có cuồng phong nổi lên từ bên dưới hải vực.

Hải vực này sâu không thấy đáy, chỉ bao trùm một màn đêm thâm thẳm. Đây được xem là khu vực nguy hiểm bậc nhất Đạo Viện bởi vì cuồng phong nổi lên liên tục, thêm vào đó có một lực hút, chỉ cần tiếp cận trong phạm vi mười dặm sẽ bị hút vào đó. Đối với đệ tử Nhị Phẩm, chắc chắn sẽ không có cách nào phản kháng.

Lúc này xuất hiện một nhóm đệ tử nội viện, cầm đầu là đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Hẳn chính là La Sung, một đệ tử có tâm tính thật thà trong hàng ngũ sư huynh của Đạo Viện.

Trong thập đại đệ tử của Đạo Viện, La Sung giữ vị trí thứ bảy. Một đại sư huynh rất được nhiều sự đệ tôn trọng vì tính cách thân thiện của mình.

Việc dẫn dắt hai mươi tên sự đệ đến Cẩm Vực thăm dò là nhiệm vụ do đại trưởng lão bàn giao. Lúc đầu La Sung vô cùng phản đối, nhưng lão dùng một lời đề nghị vô cùng kích thích sự ham muốn của hắn. Chính là lấy Khúc Linh Lung làm phần thưởng, chỉ cần hắn hoàn thành nhiệm vụ thăm dò. Lão sẽ đứng ra giới thiệu, tạo quan hệ cho hai người. Lão biết, chúng đệ tử người nào lại không yêu thích tôn nữ của lão.

La Sung lúc này vừa đi vừa nhìn xung quanh đánh giá. Cuộc bộ có phần chán chừ vì Cẩm Vực vốn hung hiểm, người nào lại không biết. Nhiệm vụ này chẳng qua là vì hắn muốn vì Đạo Viện làm một cái gì đó.

Hắn nghĩ đến lúc hoàn thành nhiệm vụ, bỗng nhiên cười hắc hắc. Điều này đánh động đến một tên sự đệ.

Tên này nhanh chóng dò hỏi “La Sung sư huynh, phần thưởng nhiệm vụ là gì. Sư huynh có thể tiết lộ cho bọn sự đệ biết được không?”

La Sung sắc mặt thay đổi, có thể vừa rồi hắn thể hiện thái quá nên sự đệ này nghi ngờ. Hắn thu liễm sự đắc ý lại rồi xuất ra hai mươi thanh Hạ Phẩm Linh Khí.

Hắn ra về đại sư huynh nói “Sau khi hoàn thành, đại trưởng lão tặng cho mỗi người một thanh Thái Thiết Kiếm. Kiếm này có thể chặt đứt một con hung thú Tam Phẩm như chặt một khúc gỗ. Đây chính là hào kiếm nha”

Một tên sự đệ khác phản nản “Nhưng sự đệ không dùng kiếm, sự đệ dùng thương!”

La Sung ngẫm nghĩ, lại xuất ra một thanh trường thương. Hắn đắc ý nói “Đây là Hắc Thiết Thương, có thể xuyên que một con đại mãng Tam Phẩm như xuyên một chiếc lá...”

Một tên sự đệ khác bất mãn nói “Nhưng sự đệ lại dùng trọng phủ!”

La Sung cảm giác, bọn sự đệ này thật phiền phức nhưng hắn vẫn xuất ra một cây cự phủ, bề ngoài sáng bóng rất đẹp mắt. Hắn tấm tắc khen ngợi “Cự phủ này là Phách Không Phủ, có thể dễ dàng cắt đứt một ngọn núi...”

Hắn nói đến đây liền đưa tay ra ngăn lại, không cho bọn sự đệ đòi hỏi nữa. Hắn đã hết sạch tài sản. Bấy nhiêu đã là cực hạn của hắn.

Với bản lĩnh cũng như tâm tính của La Sung mà bọn sư đệ biết. Đây là một vị sư huynh rất uy tín. Lời sư huynh nói chắc chắn không lừa dối bọn họ. Điều này khiến tâm tình bọn họ không còn miễn cưỡng khi làm nhiệm vụ nữa.

La Sung cười thầm “Nếu tiểu yêu nữ kia có thể tách ra làm hai mươi phần, sư huynh ta sẽ không tốn quá nhiều tiền tài a...”

Lúc này những cơn gió mạnh đã bắt đầu thổi lên, thổi bay tà áo của La Sung và hai mươi sư đệ. Áp lực xung quanh đã bắt đầu bạo phát. Dấu hiệu này nói lên bọn họ đã tiếp cận được Cẩm Vực. Khoảng cách này, cách Cẩm Vực ước chừng hai mươi dặm.

Bởi vì điều kiện khắc nghiệt nên cây cối xung quanh đã xơ xác lá, thân cây trơ trọi hoàn toàn. Có nhiều cổ thụ đã bị áp lực lớn làm thân cây chuyển sang một màu đen sẫm. Đất đá cũng có dấu hiệu nứt nẻ.

Hai mươi tên sư đệ La Sung lần đầu đến khu vực này thăm dò, nhìn trăng cảnh tiêu điều, cả bọn trong lòng phát lạnh, cả người như thu nhỏ lại.

Một lúc sau, La Sung và nhóm sư đệ tiếp cận được hải vực, khoảng cách chỉ còn một dặm đường. Lúc này áp lực đã cực kỳ khủng bố. Cuồng phong thổi lên, gió lốc bạo phát như thể hút lấy cả nhóm người chìm xuống vực sâu vạn trượng.

Tâm trạng hai mươi tên sư đệ đã bắt đầu hoảng loạn, nỗi sợ hãi bắt đầu lộ ra bên ngoài.

Phía trước mặt là một màn đêm, hầu như không nhìn rõ được khung cảnh trước đó hai trăm trượng.

La Sung nhắm mắt một lúc, từ trong túi càn khôn lấy ra một quả cầu. Quả cầu này là một loại thủ đoạn độc môn của La Sung, tên là Tạc Sơn Lôi. Hắn ném quả cầu về trước, sau đó xoay lưng lại. Quả cầu vừa rời khỏi tay, va chạm vào khoảng không phía trước thì nổ tung, gây ra một chấn động cực kỳ lớn.

Lớp màn đen như thể vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ. Phía sau tấm màn đen là một khung cảnh khác. Đó chính là một vùng đất trống trải, ở vị trí trung tâm có chín thạch trụ cao chừng trăm trượng.

La Sung và hai mươi sư đệ nhìn há to miệng không khép lại được.

Mặc dù bọn họ không biết chín thạch trụ này có công dụng gì, nhưng nhìn vào cách bố trí, bọn họ có thể đoán được đây là một loại trận pháp. Với quy mô hoành tráng trước mắt, trận pháp này không phải tầm thường.

La Sung đổ xuống một giọt mồ hôi, sắc mặt hắn có phần nghiêm trọng. Hắn lấy tay xoa đôi hai mươi tên sư đệ, rồi quát lên “Nhanh, các ngươi nhanh rút lui!”

Hai mươi tên sư đệ chần chờ không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng nhanh chóng rút lui. Bọn họ quay đầu đi được một đoạn thì một lưu quang cực kỳ khủng bố quét qua. Lưu quang cắt mặt đất ra làm hai chặn đường bọn họ lại.

Từ trên không trung, một thân ảnh đạo bào trắng xóa cười trên một cây phát trần. Phong thái ung dung tự tại, có phần thờ ơ nhìn xuống.

La Sung ở phía sau lưng hai mươi tên sư đệ, trong lòng thăm thán không ổn. Bên trong chắc chắn có vấn đề.

Hai mươi tên sư đệ La Sung định thì lễ với lão viện trưởng, nhưng tình huống trước mắt khiến mồ hôi bọn họ chảy xuống. Cuối cùng bọn họ vẫn cố gắng chấp tay lại, đồng thanh nói “Tham kiến viện trưởng!”

Trong lòng bọn họ bên ngoài tham kiến lão viện trưởng, nhưng trong lòng người nào cũng run rẩy. Việc đến Cẩm Vực chỉ là làm nhiệm vụ, nhưng nhìn tình huống trước mắt, lão viện trưởng vô cùng tức giận.

Một tên đứng ra chấp tay nói “Bẩm viện trưởng, chúng đệ tử chỉ đến đây làm nhiệm vụ thăm dò, không hề có ý vi phạm giới luật!”

Một tên khác tiếp tục đứng ra giải thích “Chúng đệ tử chỉ nghe theo đại trưởng lão hành sự!”

Lão viện trưởng nhướng hàng chân mày, sát khí bộc phát.

Lão nói “Đại trưởng lão bảo các ngươi đi chết, các ngươi cũng đi?”

Nói xong lão đưa tay ra một bên, thỉnh linh xuất hiện một cây Xích Hóa Kiếm chỉ dài tầm hai gang tay. Lão tùy ý điểm ngón tay về trước, Xích Hóa Kiếm như biến hóa thành một luồng hỏa diễm thẳng hướng nhóm hai mươi tên đệ tử.

Luồng hỏa diễm này di chuyển không nhanh, nhưng hai mươi tên đệ tử này không thể nào nhích chân di chuyển được, chỉ đứng yên tiếp nhận luồng hỏa diễm xuyên qua. Khi luồng hỏa diễm xuyên qua một tên đệ tử, tức thì thiêu trụi tên đó, chỉ lưu lại một đồng tro cốt.

Sau mười hô hấp, toàn bộ thân ảnh của hai mươi tên đệ tử biến mất, chỉ lưu lại hai mươi đồng tro cốt trên mặt đất.

Lúc này lão mới nhìn về phía La Sung với một ánh mắt ngạc nhiên.

Lão chậm rãi nói “Một đệ tử trung thành trong thập đại đệ tử, chỉ vì chọn nhầm người mà nhân sinh kết thúc, thật đáng tiếc!”

Mồ hôi trán La Sung thấm ướt cả khuôn mặt. Hắn không nghĩ đến, chỉ làm một nhiệm vụ thăm dò Cẩm Vực lại kinh động đến lão viện trưởng. Ánh mắt hắn thoáng nhìn về phía chín thạch trụ được bố trí theo một loại trận pháp.

Hắn lúc này hiểu ra được vấn đề, nguyên nhân chính là chín thạch trụ này. Bên trong ẩn giấu nội tình.

Hắn gạt mồ hôi trán, rồi chấp tay hướng lão viện trưởng nói “Xem như đệ tử chưa từng đến đây có được hay không?”

Lão viện trưởng mỉm cười, ngón tay lão khẽ động. Lão chậm rãi nói “Nếu ngươi có thể thoát khỏi Xích Hóa Kiếm của ta, ngươi có thể đi!”

Nói xong lão điểm ngón tay về phía La Sung, phi kiếm tức thì hóa thành hỏa diễm tấn công. Động tác rất nhanh như thể không cho đối phương cơ hội trốn thoát.

Luồng hỏa diễm xuyên qua La Sung, rồi đốt cháy thân thể hắn. Lão viện trưởng thấy vậy, nhếch miệng cười. Kết quả này không nằm ngoài dự đoán.

Khoảng chừng mười hô hấp sau, cách vị trí cũ chừng năm mươi trượng, La Sung xuất hiện một lần nữa. Hắn vội vã chấp tay lại nói “Đa tạ lão viện trưởng tha mạng!”

Nói rồi, hần nhanh chóng chuẩn đi.

Lão viện trưởng nhủ hàng chân mày, lão không nghĩ đến tên đệ tử nhỏ nhoi trước mặt có thể thoát khỏi Xích Hóa Kiếm của lão.

Lão không dừng lại, tiếp tục điều khiển Xích Hóa Kiếm đuổi theo La Sung.

Lần này lão dùng toàn lực. Phi kiếm hóa thành luồng hỏa diễm lao đi với tốc độ nhanh hơn trước trăm lần. Luồng hỏa diễm không ngừng truy đuổi theo thân ảnh của La Sung khiến khung cảnh bên dưới mang một màu đỏ rực.

Bởi vì tốc độ hỏa diễm cực kỳ nhanh, thân pháp của La Sung cũng nhanh không kém khiến luồng hỏa diễm kéo dài, tạo thành những đường hỏa diễm ngang dọc không có kết thúc.

Lão viện trưởng thu Xích Hóa Kiếm lại, hài lòng gật đầu. Đây chính là mười thành uy lực của Ngự Kiếm Quyết, tên đó không chết mới là chuyện lạ.

Khi luồng hỏa diễm bên dưới tắt hẳn, lớp khói bụi cũng mờ nhạt dần. Thân ảnh La Sung trong lớp khói bụi chậm chậm hiện ra, bộ dáng vô cùng chật vật. Hần ngược nhìn lão với sắc mặt có phần ngưng trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 166: Đệ tử thích số bảy!

Tình huống phát sinh không thể nào tưởng tượng nổi khiến lão viện trưởng nhất thời kinh ngạc.

Lão bắt đầu suy diễn lại toàn bộ quá trình.

Những luồng hỏa diễm bạo phát đi ra, tốc độ và uy lực có thể nói diệt sát hoàn toàn một tên đệ tử có tu vi Tam Phẩm. Thậm chí áp lực của lão gây ra có thể khiến đối phương hoàn toàn bị nghiền ép không thể hoàn thủ. Chuyện này là như thế nào.

Lão đáp xuống mặt đất, không còn bộ dáng cao cao tại thượng đứng trên phát trần nữa.

Lão bắt đầu đánh giá lại La Sung. Đây là một đệ tử có tư chất bình thường, tính tình thân thiện luôn giúp đỡ đồng môn huynh đệ. Có thể nói là một đệ tử vô cùng trung thành với Đạo Viện.

Chỉ bất quá, hần biết quá nhiều việc. Chuyện này liên quan trọng đại đến đại sự sau này. Vì vậy lão không thể vì tình cảm mà buông tha hần được.

Sắc mặt lão băng lãnh, từ từ tiến lại gần La Sung. La Sung thấy vậy, cũng theo đó mà lùi về sau, bước lùi càng lúc càng tiếp cận hải vực. Ánh mắt hần nhìn về sau chính là vực sâu không nhìn thấy đáy kèm theo là những luồng cuồng phong như muốn nuốt trọn hần, lôi kéo xuống dưới vực.

Lão viện trưởng nhíu miêng lên mỉm cười. Lão đưa tay về trước, nắm tay bóp chặt. Tại vị trí La Sung đang đứng xuất hiện một vòng tròn, vòng tròn này nhanh chóng thu hẹp lại bao lấy La Sung.

La Sung không do dự, thoáng chốc đã rời khỏi vòng tròn.

Lão viện trưởng sừng sốt, tuyệt kỹ “Vô Không Phong Sát Vỡ” của lão vậy mà vẫn không tóm được La Sung. Chuyện này đúng là ngoài dự liệu.

Phần La Sung, hần lúc này tinh thần cực kỳ đề phòng. Lão viện trưởng thủ đoạn quá nhiều, đều là phong sát chiêu muốn tóm gọn hần. Hần lúc này không trốn nữa, mà xuất ra trường kiếm. Khi thế bộc phát, tiếp theo hần chém một nhát về phía lão viện trưởng. Không gian xung quanh lão thỉnh thoảng xuất hiện vô số hư ảnh hoa liên. Đây là “Vạn Liên Hoa Mạn Kiếm”, tuyệt kỹ khó tu luyện của Đạo Viện.

Lão viện trưởng sừng sốt “Không nghĩ tới, hần lại có thể phóng xuất ra chiêu này”

Lão nhanh tay hơn, điểm ngón tay về phía La Sung khiến tuyệt chiêu chưa xuất ra đã bị phá giải dễ dàng.

Bất ngờ phát sinh, khi “Vạn Liên Hoa Mạn Kiếm” bị phá giải thì trên không trung xuất hiện một hư ảnh khổng lồ, một mũi kiếm chỉ xuống. Tuyệt chiêu này là “Vĩnh Sinh Kiếm” phóng xuất ra kiếm chiêu cực kỳ mạnh. Có thể cắt ngang ngọn núi, chặt đứt mặt nước. Tuyệt chiêu này còn khó tu luyện hơn “Vạn Liên Hoa Mạn Kiếm” trước đó.

Lão viện trưởng lúc này vô cùng bất ngờ. Một đệ tử cảnh giới chỉ Trúc Cơ với một chút khí tức Kết Đan. Không nghĩ đến có thể đồng thời xuất ra hai tuyệt kỹ. Một tuyệt kỹ làm hư chiêu đánh lạc hướng, bên trong ẩn giấu tuyệt sát chiêu khác là “Vĩnh Sinh Kiếm”. Chuyện này có thể sao. Một tên đứng vị trí thứ bảy có thể làm được điều này sao. Thậm chí đệ tử chân truyền của lão cũng chưa hần đạt được trình độ này. Tên này ẩn giấu sâu như vậy sao.

Lão giơ một ngón tay ra, điểm một phát, toàn bộ hư ảnh đại kiếm hoàn toàn tiêu thất. Cảnh giới của La Sung vẫn còn quá thấp so với lão. Đứng trước lão, cho dù La Sung có thủ đoạn cỡ nào cũng chỉ là một con kiến không hơn kém.

Lão mỉm cười “Có thể biểu diễn được như vậy, trong thập đại đệ tử của Đạo Viện. Vị trí số một chưa hần đã là đối thủ của tiểu tử ngươi!”

Lão hướng ra khoảng không sau lưng La Sung, một ngón tay điểm lên không. Từ dưới hải vực sâu thẳm, bạo phát ra một loại khí tức hung ác. Khí tức này vô cùng mạnh, có thể khiến da lông La Sung dựng đứng cao lên.

Từ bên dưới vực sâu không đáy, phóng xuất lên một thanh đại kiếm khổng lồ, kích thước không dưới hai mươi trượng. Thanh kiếm này màu đen, toàn thân tỏa ra ám khí hung ác, có thể khiến tâm trí con người ta trì trệ, thậm chí là khó điều khiển được.

Lão mỉm cười nói “Để cho tiểu tử trước khi chết ngơ ngác mở rộng tầm mắt!”

Thanh hắc kiếm khổng lồ phóng lên không trung, mũi kiếm chỉ về phía La Sung.

Lúc này lão mới giới thiệu “Nó là Nguru Ma Kiếm, bản mệnh pháp kiếm của ta!”

Nói rồi, lão phát tay một cái. Thanh hắc kiếm không lồ chỉ thiên rồi chém xuống một nhát, nhát kiếm này như hóa thành một ác ma phong bế một hành động của La Sung. Chỉ cần trúng chiêu này La Sung chắc chắn phải chết. Hấn lúc này hoàn toàn chịu trận.

Hấn lại đổ một giọt mồ hôi, chuyện này đúng là ngoài tầm kiểm soát. Hấn vốn bản lĩnh không cao, tu vi yếu ớt. Đứng trước một vị đại năng như lão viện trưởng, hấn đáng lẽ phải chết từ lâu.

Hấn dùng ý niệm xuất ra một miếng thanh ngọc, trên bề mặt có khắc hình một con thanh long.

Khi nhát kiếm bổ xuống, cũng là lúc miếng thanh ngọc phát ra một hào quang hình dạng một quả cầu bao khóa lấy La Sung. Đây chính là một tấm hộ thân phù, có thể cứu một mạng người sử dụng nó.

Nhát kiếm qua đi, lưu lại trên mặt đất một vết nứt kéo dài ra tận bên ngoài hải vực.

Hộ thân phù vỡ vụn, La Sung phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt. Hấn cười hắc hắc, rồi phun tiếp một ngụm máu tươi.

Hấn nhẹ nhàng ra cười, hướng lão viện trưởng nói “Thực ra đệ từ thích số bảy!”

Nói rồi hấn phi thân xuống hải vực, lão viện trưởng không buông tha, liền đuổi theo đến bờ hải vực. Lão nhìn thân ảnh La Sung hoàn toàn biến mất, khí tức cũng không còn. Lão mới yên tâm thả lỏng người.

Từ bên dưới hải vực sâu vạn trượng không nhìn thấy đáy phóng lên một quả cầu. Quả cầu này không hề có khí tức nguy hiểm. Khi vừa cách lão chừng một trượng thì bạo phát ra một vụ nổ, vụ nổ cực kỳ lớn khiến đất đá xung quanh văng tung tóe. Lão mở to mắt ra, không thể nào hình dung ra được tình huống này.

Đoàn khói bụi qua đi, cả người lão dính đầy bụi bẩn. Đạo bào bị vụ nổ làm cho rách nát, nét mặt lão lúc này vô cùng khó coi.

Lão nghiêng rằng “Tên hỗn đân đáng hận!”

Lão gào thét, nhưng vô dụng. Không ai nghe thấy, khí tức La Sung cũng triệt để biến mất.

Lão tức giận phóng thanh Ma Kiếm về phía vực sâu, rồi phi thân lên cây Phát Trần rồi đi.

Toàn bộ hình ảnh ở Cẩm Vực được Linh Uyên Điều của đại trưởng lão âm thầm thu thập. Nó cũng rời đi, một mạch bay trở về Long Đầu Phong báo cáo toàn bộ sự việc cho đại trưởng lão.

Đại trưởng lão cũng vô cùng bất ngờ. Lão cứ nghĩ không ai có thể thoát khỏi bàn tay của sư huynh lão là viện trưởng.

Qua việc này, lão đã nắm được toàn bộ thủ đoạn của sư huynh lão. Lão muốn tìm ra điểm yếu để tiện cho việc hành động sau này. Chuyện khiến đại trưởng lão bất ngờ, là bản lĩnh của La Sung.

Trước đó ai cũng biết La Sung đứng hàng thứ bảy trong thập đại đệ tử của Đạo Viện. Tính tình ngay thẳng, nhiệt tình giúp đỡ đồng môn huynh đệ. Đây chính là yếu điểm để lão lợi dụng cho việc thâm dò lần này. Vụ việc bại lộ, toàn bộ khó thoát khỏi là điều nằm trong kế hoạch của lão. Lão sớm an bày Linh Uyên Điều thu thập tin tức, nên thực tế nhóm La Sung cùng hai mươi tên đệ tử nội viện chẳng qua là một mối nhữ mà thôi. Không nghĩ đến tiêu tử La Sung có nhiều thủ đoạn như vậy.

Trong phút chốc, lão rơi vào trầm tư.

Về phần La Sung, sau khi hấn phóng xuống hải vực thì sử dụng “Phi Độn Phù” thuận di về một nơi cực kỳ xa, cách Cẩm Vực hơn một vạn dặm.

Nơi đây chính là một khu rừng rậm bao la. Khắp nơi đều là hoa cỏ với nhiều loại có màu sắc khác nhau.

Bên cạnh hấn là một con suối trong vắt, với nước suối chảy liên tục không ngừng. Xung quanh có nhiều bạch thố ngẩng đầu nhìn hấn.

Hấn ôm ngực, phun ra một ngụm máu. Hấn thì thầm “Lần đầu tiên vận dụng toàn bộ thủ đoạn mới có thể trốn thoát được, chậm trễ vài hô hấp, chắc là bản thân ta lưu lại ở Cẩm Vực rồi!”

Hấn thở một hơi dài, rồi tiếp tục suy tính “Không nghĩ đến Đạo Viện lại ẩn giấu nội tình lớn như vậy. Chuyện này sớm muộn cũng sẽ nguy hại toàn bộ Bắc Cảnh...”

Hấn gắng gượng lấy ra một con chim nhỏ bằng gỗ. Sau đó truyền vào bên trong một tia linh khí, hai mắt chim gỗ mờ ra. Sau một lúc tiếp nhận tin tức từ La Sung thì nó phóng thẳng lên bầu trời.

La Sung an tâm, tựa vào một vách đá rồi từ từ nhắm mắt lại. Lần này hấn bị trọng thương không nhẹ, một lúc sau thì hấn triệt để hôn mê đi.

Xung quanh, những con bạch thố ngẩng đầu nhìn hấn rồi tò mò tiến lại gần. Những con bạch thố này hoàn toàn không sợ con người. Bọn chúng tụ tập lại càng lúc càng đông.

Gần đó, bắt đầu xuất hiện những tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 167: Thiên sinh của mặc thần dương

Ở một nơi khác, cách xa Đạo Viện nghìn dặm

Mặc Thần Dương cười Thanh Phong Kiếm bay vào địa phận Trấn Viễn Thành. Một tòa thành trì rộng lớn được xem là trung tâm giao thương của các khu vực lân cận.

Tòa Trấn Viễn Thành này có thành chủ là người của Thiên Võ Tông, mà Thiên Võ Tông là một tông môn hàng đầu của Bắc Cảnh. Tòa thành có thể lực lớn mạnh bảo kê, nên đây được xem là một nơi an toàn nhất khu vực, mặc dù vị trí tòa thành trì này gần với ranh giới giữa Bắc Cảnh và Quý Vực.

Khoảng cách từ Trấn Viễn Thành đến ranh giới giữa Bắc Cảnh và Quý Vực hay còn gọi là Thâm Uyên chỉ cách một dải Trường Sơn có chiều dài vạn dặm như một bức tường kiên cố.

Lúc này, Mặc Thần Dương đáp xuống bên ngoài cổng Trấn Viễn Thành. Bởi vì Thanh Phong Kiếm được khám Ám Linh Thạch nên dạ quang tỏa ra vô cùng bắt mắt. Trong nhất thời, hấn gây chú ý tới không ít người.

Ở Trấn Viễn Thành, không cấm tu sĩ cười phi hành kiếm nhưng vì bản thân sở hữu một thanh Thượng Phẩm phi hành kiếm, nên bắt buộc hấn phải hạn chế lộ ra bên ngoài. Chỉ là trước khi hấn đáp xuống đã có nhiều ánh mắt thêm khát, âm thầm quan sát.

Hắn một mạch hướng phía nam Trấn Viễn Thành để tìm đến Thâm Gia Trang. Trang viên này chính là nơi hấn sinh sống từ lúc nhỏ cho đến mười bốn tuổi. Khi hấn biết được thân phận của bản thân, liền rời khỏi Trấn Viễn Thành du nhập vào Quý Vực, rồi sinh sống ở nơi đó trong khoảng thời gian bốn năm.

Chính vì vậy, hấn lúc nào cũng nhớ nơi đây, vì đây chính là ngôi nhà của hấn. Hơn nữa, nơi đây còn có Thâm Nương, dưỡng mẫu mà hấn vô cùng yêu quý.

Trải qua hai canh giờ, Mặc Thần Dương mới đến được Thâm Gia Trang. Phía bên ngoài cổng trang viên, vẫn còn đó một cây Bạch Quả. Nó giờ đã lớn hơn trước rất nhiều, trái say trĩu nặng. Đây cũng là nơi gắn liền với thời thơ ấu của hấn.

Hắn từ từ tiến lại gần cây Bạch Quả, sờ lên thân cây sần sùi như cổ gấu ôn lại ký ức một thời ở nơi này.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, liền phi thân lên bờ tường âm thầm quan sát hoàn cảnh bên trong trang viên.

Lúc này, Thâm Nương đang cầm tay hướng dẫn một tiểu cô nương dạy vẽ bên trong thư phòng. Tiểu cô nương này, Mặc Thần Dương nhận ra, đó là Tiểu Tiểu có thể xem như là nghĩa muội của hấn.

Hắn chăm chú nhìn nét mặt của Thâm Nương một hồi lâu. Nét mặt vẫn dịu dàng không thay đổi, bốn năm vẫn không làm mất đi vẻ đẹp kiều diễm của Thâm Nương.

Hắn định phóng xuống, muốn gây bất ngờ cho Thâm Nương thì ở một khoảng cách gần năm trăm trượng có động tĩnh.

Hắn nhanh chóng phóng lên Thanh Phong Kiếm rồi đi, hấn lấy tốc độ nhanh nhất rời khỏi Thâm Gia Trang. Hắn không muốn rắc rối sẽ kéo đến nơi này.

Khoảng chừng một khắc sau, với tốc độ cực kỳ nhanh của Thanh Phong Kiếm, hơn nữa phẩm cấp đã là Thượng Phẩm, hấn rời khỏi Trấn Viễn Thành được năm dặm đường thì trước mắt có mười thân ảnh đón đầu.

Trang phục nhóm người này giống như những tên tán tu sống lai vãng xung quanh Trấn Viễn Thành chờ đợi thời cơ. Khi có con mồi béo bở xuất hiện, bọn chúng sẽ xuất hiện cướp bóc. Tán tu chính là như vậy, không có tài nguyên tu luyện, công pháp, võ kỹ thì chỉ có con đường cướp bóc là nhanh nhất.

Mặc Thần Dương thu hồi Thanh Phong Kiếm đáp xuống mặt đất. Mười tên tán tu xuất hiện, tên nào tên ấy đều bặm trợn, nhìn như đói khát từ lâu.

Những tên này sử dụng binh khí không giống nhau, có tên dùng đại đao, có tên dùng trường đao, có tên dùng kiếm và lợi nhận.

Một trong mười tên, ra dáng lão đại của nhóm. Hắn cười hắc hắc nói “Cho người mười hô hấp, giao ra Ám Linh Thạch rồi đoạn một cánh tay sau đó rời đi. Nếu không thì bỏ mạng lại ở đây!”

Những tên này, trong mười tên thì tám tên Trúc Cơ, hai tên còn lại chỉ mới Khai Mạch. Tu vi cỡ này cũng dám ra ngoài cướp bóc.

Nếu bọn chúng là người của Thiên Võ Tông, hấn còn có thể dè chừng, có thể nhẫn nhịn. Bất quá, nếu là tán tu thì mười tên này chết chắc.

Hắn xuất ra xích đao, đại đao trong tay mang một màu đỏ rực. Khí thế hấn chỉ là một tu sĩ Nhị Phẩm bình thường nhưng trong tròng mắt mang một loại sát khí rất mạnh.

Một trong mười tên phát hiện không ổn, nhanh chóng rút lui nhưng đã quá trễ.

Mặc Thần Dương vận dụng “Kinh Hư Bộ” chặn đầu, rồi tùy ý quét một đao. Trong nháy mắt hai tên bỏ mình. Hắn tiếp tục truy quét tám tên còn lại. Không đến mười hô hấp, toàn bộ bị diệt. Thủ đoạn ra tay sát phạt quyết đoán khiến mười tên này hoàn toàn không cách nào phản kháng được.

Hắn nhìn mười thi thể trên mặt đất, sắc mặt băng lãnh không một chút cảm xúc nào. Đây cũng xem như là diệt trừ hậu họa, giúp những tu sĩ có tu vi yếu kém một mối nguy hại sau này.

Nhìn tình huống có thể suy đoán, trước đó đã có không ít người chết oan trong tay những tên này.

Hắn thoáng thấy trong mười tên chỉ có ba túi càn khôn, hấn nhanh chóng thu lấy rồi rút lui khỏi hiện trường nhanh nhất có thể.

Động tĩnh không lớn, nhưng xử lý mười tên này cũng có thể đụng chạm đến một vài nhân vật nào đó.

Quả nhiên, khi Mặc Thần Dương vừa rời đi được một lúc thì phía sau xuất hiện ba thân ảnh mặc y phục da bó sát có màu đỏ đen. Đây chính là ba tên Thiên Võ Tông đệ tử.

Một trong ba tên nhìn hiện trường đánh giá, hấn nói “Hung thủ ra tay quá nhanh, vừa nhận được tin tức chúng ta liền đến hiện trường. Đã thấy mười bộ thi thể. Hung thủ đúng là quá hung ác!”

Một tên khác đánh giá hiện trường, khí tức vẫn còn mới. Hắn chậm rãi nói “Hắn đi không xa, chúng ta đuổi theo bắt hấn trở về. Dám ở khu vực Thiên Võ Tông giết người, đúng là không xem chúng ta ra gì...”

Hai tên còn lại gật đầu, lập tức bạo phát ra tu vi Tam Phẩm.

Cả ba tên bạo phát ra khí kinh, rồi lấy đà phóng vút lên không trung, hóa thành lưu quang đuổi theo Mặc Thần Dương.

Đệ tử Thiên Võ Tông vẫn sử dụng phi hành kiếm, nhưng với những đệ tử Tam Phẩm. Thiên Võ Tông có một bộ “Lưu Quang Điện Ảnh”, có thể phi thân lên không trung di chuyển với tốc độ cực kỳ nhanh, có thể sánh ngang với tốc độ của Thượng Phẩm phi hành kiếm.

P phía Mặc Thần Dương, hấn cũng dùng tốc độ nhanh nhất rút lui. Hắn cố gắng cười Thanh Phong Kiếm vượt qua dãy Trường Sơn để đến Thâm Uyên càng nhanh càng tốt.

Bất quá, hần cảm nhận được phía sau có ba luồng khí tức đang tiếp cận càng lúc càng gần. Hần thấy vậy, liền bạo phát ra toàn lực. Hần không muốn gặp thêm phiền phức, tránh mặt được người nào hay người đó.

Sau đó mười hô hấp, ba thân ảnh phía sau đuổi kịp, chặn đầu hần.

Lúc này hần nhận ra, ba tên đuổi theo chính là Thiên Vô Tông đệ tử, khí tức ba người bọn chúng phát ra là Kết Đan tu sĩ. Với đẳng cấp hần hiện tại, muốn đối kháng ba tên này là một chuyện vô cùng vất vả, có khi trả giá bằng mạng sống.

Mặc Thần Dương lãnh đạm nói “Các người theo ta với mục đích gì?”

Một tên Thiên Vô Tông đệ tử thờ ơ nói “Bất ngại đem về Thiên Vô Tông xử lý vì sát hại người khác trong phạm vi bọn ta quản hạt...”

Mặc Thần Dương nhàu mày, những tên này cố tình gây sự. Nói như vậy mười tên trước đó là do bọn chúng sai khiến. Cướp bóc người khác, người thu lợi chính là bọn chúng.

Mặc Thần Dương nói tiếp “Mười tên kia muốn cướp đồ của ta, ta chỉ phòng vệ chính đáng. Chẳng lẽ Thiên Vô Tông đệ tử các người luôn hành sự như vậy!”

Một tên ra vẻ cầm đầu ba tên Thiên Vô tông nói “Người nói vô dụng, theo bọn ta về Thiên Vô Tông chịu phạt!”

Mặc Thần Dương sắc mặt âm lãnh nói “Nếu không thì sao?”

Tên cầm đầu thấy vậy liền rút thanh Bán Nguyệt Dao trên lưng xuống. Hai tên kia cũng không do dự, xuất ra binh khí chuẩn bị tấn công.

Chỉ sau hai hô hấp, cả ba tên Thiên Vô Tông đã chia ra ba hướng bao vây Mặc Thần Dương. Bộ pháp bọn chúng nhanh hơn cả thiểm điện, điều này khiến Mặc Thần Dương nhàu mày. Bọn chúng thật sự muốn ăn thua đủ mới chịu.

Với tu vi Tam Phẩm Kết Đan của đối phương, hần không thể tùy tiện đùa giỡn được. Hần phải sử dụng toàn lực, dây dưa càng lâu, hần càng bất lợi.

Nói là làm, tay trái hần đuổi ra một bên tức thì cánh tay biến hóa thành Quỷ Ảnh Thủ, mang một màu xích hồng. Đây chính là một phần tuyệt kỹ của hần, chỉ khi nào tình thế áp bách, hần mới sử dụng.

Ba tên Thiên Vô Tông ngạc nhiên, đối phương có bản năng Thiên Sinh. Đối phương chỉ để lộ ra khí tức tu vi Nhị Phẩm, nhưng nếu có thể kiểm soát được năng lực, xem ra vẫn rất khó đối phó.

Bọn chúng liền phóng Bán Nguyệt Dao về phía Mặc Thần Dương, Bán Nguyệt Dao rời khỏi tay bọn chúng tức thì xoay vòng ba hướng cùng lúc tấn công. Mặc Thần Dương dùng Quỷ Ảnh Thủ chống đỡ, âm thanh va chạm như tiếng binh khí va vào nhau. Vị trí ba tên Thiên Vô Tông cũng thay đổi liên tục, bọn chúng kết hợp muốn tóm gọn Mặc Thần Dương nhanh nhất có thể.

Khi ba thân ảnh bọn chúng tụ tập lại cùng một vị trí, cả ba đồng thời cầm Bán Nguyệt Dao quét lên cùng một điểm. Mặc Thần Dương chống đỡ nhưng không nổi, hần bị đánh văng về sau mười trượng. Bọn chúng không cho Mặc Thần Dương Cơ hội, tiếp tục tấn công khiến Mặc Thần Dương trở tay không kịp, bị đánh văng về một thân đại thụ phía sau.

Đại thụ bị đốn ngã, khói bụi bắn lên mù mịt.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Âm Diện Nhân

Trong làn khói bụi bay tứ tán, thân ảnh Mặc Thần Dương mờ ảo xuất hiện. Trên khuôn mặt lộ ra một nét giận dữ, ánh mắt lúc này chứa đầy sát khí.

Ba tên Thiên Vô Tông tay cầm Bán Nguyệt Dao, vẻ mặt vô cùng đắc ý. “Tam Xuất Bất Kỳ Biến” cũng xem như một tuyệt kỹ của Thiên Vô Tông. Ba người hợp lại như một, có thể đánh lui trăm tên địch nhân. Một tên tu sĩ Nhị Phẩm có thể chống chọi nổi sao.

Mặc Thần Dương trầm mặc, hần nhắm mắt lại tập trung. Toàn thân hần lúc này tỏa ra một loại khí tức áp bức. Quỷ Ảnh Thủ chậm rãi tiêu thất về lại hình dạng một cánh tay bình thường.

Khi hần mở đôi mắt ra, Quỷ Mục xuất hiện, trong đôi mắt sâu không lường được gây ra một loại áp bức sát phát khiến ba tên Thiên Vô Tông lùi về sau hai bước, rồi ba bước cho đến khi giữ một khoảng cách chừng hai trăm trượng.

Bọn chúng có thể nhận ra sự thay đổi của một người có năng lực Thiên Sinh. Khí tức thay đổi chứng tỏ đối phương đã bắt đầu mờ ra hình thức thứ hai của Thiên Sinh, xem như vượt cấp chiến đấu cũng có thể xảy ra. Điều này làm bọn chúng ba người nhất thời dè chừng, không dám mạnh động.

Mặc Thần Dương xuất ra xích đao, xích đao trong tay hần lúc này cũng đã phát ra sát khí nồng đậm. Hần bước về trước một bước, một tay cầm đao quét một đường trải dài từ vị trí hần đang đứng cắt mặt đất ra làm hai. Đồng thời tách ba tên Thiên Vô Tông ra hai bên.

Hần phi thân về trước, khí thế bùng phát khiến ba tên Thiên Vô Tông rơi vào thế phòng thủ. Cả ba tên quơ Bán Nguyệt Dao ra chống đỡ, nhưng áp lực tạo ra quá mạnh khiến bọn chúng ba người liên tục bị đẩy lùi.

Mặc Thần Dương nhếch miệng cười, một đao đâm ra, nhanh chóng xuyên qua một tên. Hần tiếp một đao bổ xuống cắt một tên khác ra làm hai. Tên còn lại hoảng sợ quỳ xuống xin tha mạng. Nhưng chưa kịp đợi đối phương phản hồi, hần ngã nghiêng ra không có bất kỳ phản kháng nào.

Ánh mắt Mặc Thần Dương nhìn về một thân cây đại thụ. Hần quát lên “Ra đi!”

Tiếng quát khá lớn, khiến chim bay tán loạn, nhưng vẫn không thấy bất kỳ động tĩnh nào.

Hần chém một đao về trước, cắt phẳng cây đại thụ ra làm hai. Từ phía sau thân đại thụ xuất hiện một thân ảnh. Đó chính là thất trưởng lão Lư Cơ Đạo Nhân.

Nàng ta đã âm thầm theo dõi Mặc Thần Dương một thời gian dài, đợi chờ cơ hội ra tay. Không nghĩ tới đối phương quá lợi hại, chỉ một người có thể diệt sát ba tên Thiên Vô Tông có tu vi kém hơn nàng một chút. Đây chính là ý tứ, nàng chưa hẳn đã có thể đối phó được hẳn.

Sắc mặt Lưu Cơ Đạo Nhân lúc này vô cùng khó coi, nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Sắc mặt trở nên băng lãnh, chậm rãi chất vấn “Giết nhi tử ta, nợ máu phải trả bằng máu!”

Mặc Thần Dương thờ ơ đáp “Nếu hẳn sống lại, ta vẫn sẽ giết thêm một lần nữa!”

Ánh mắt Mặc Thần Dương sắc bén xuất hiện. Đôi mắt đỏ ngầu lại hiện lên một lần nữa nhưng lần này âm đậm hơn. Trong đó có một sự gượng gạo nên khí tức phát ra không ổn định.

Mặc Thần Dương không có quá nhiều thời gian, nên hẳn phóng về trước một đao bỏ ra muốn kết thúc nhanh chóng.

Lưu Cơ Đạo Nhân có phần hốt hoảng, nhưng nàng vẫn điểm hai ngón tay ra. Một hư ảnh xích kiếm lơ lửng trên không trung, kèm theo là bốn thanh tiểu kiếm hướng Mặc Thần Dương tấn công.

Ánh lực hai bên không cân sức, Mặc Thần Dương chỉ dùng một đao có thể đánh tan hư ảnh đại kiếm đó. Hẳn tiếp cận, cách Lưu Cơ Đạo Nhân khoảng chừng hai trượng, một đao đâm ra.

Lưu Cơ Đạo Nhân cảm nhận bản thân vô hình dung lại bị một tên đệ tử áp bức, nàng không cảm tâm.

Lúc này, trước mặt nàng xuất hiện một tấm lá chắn màu hắc ám. Tấm lá chắn giống như một đám mây, có vân vụ liên tục luân chuyển.

Xích kiếm của Mặc Thần Dương vừa chạm vào tấm lá chắn thì lập tức tan chảy ra. Tấm lá chắn này vô cùng lợi hại, tính ăn mòn nhanh như chớp. Nếu Mặc Thần Dương không nhanh chóng buông tay ra, bản thân hẳn cũng sẽ bị tấm lá chắn ăn mòn.

Hắn lui về sau hai mươi trượng, ánh mắt nhất thời ngưng trọng. Đối phương là một người hẳn quen biết.

Từ trên không trung, lơ lửng một thân ảnh trường bào màu sắc âm đậm, toàn thân có một áo khoác bên ngoài che kín, không nhận diện được khuôn mặt. Chỉ có khí tức hắc ám tỏa ra xung quanh. Người này chính là phó môn chủ Quý Vực Ma Môn tên gọi Âm Diện Nhân.

Cả khuôn mặt Âm Diện Nhân chỉ thấy rõ ràng một cặp mắt màu đỏ như máu, nhìn không ra bất kỳ cảm xúc nào.

Ánh mắt gã nhìn về phía Mặc Thần Dương chăm chú, gã chậm rãi nói “Ngươi sống dai thật!”

Mặc Thần Dương buông lỏng, đứng thẳng người tỏ ra một phần kiêu ngạo. Hẳn cười hắc hắc nói “Mạng thiếu chủ ta lớn, cũng nhờ các ngươi mà ta càng trưởng thành hơn. Cảm giác của ta giống như được các ngươi mài giũa, cảm giác này không tệ!”

Âm Diện Nhân không nói, tên này từ đầu lại có một ý nghĩ lạ lùng như vậy.

Gã chậm rãi đáp xuống mặt đất, cách Lưu Cơ Đạo Nhân chừng năm bước chân. Lưu Cơ đạo Nhân nhìn thân ảnh đáp xuống, trước đó người lạ mặt này đã cứu nàng một mạng, cũng xem là một ân nhân. Nàng khom người, chấp tay nói “Đa tạ đạo hữu cứu ta một mạng, ân tình này ngày sau sẽ trả...”

Nói rồi, nàng xoay người định rời đi, nhưng nàng ta không thể. Không biết từ lúc nào đã có một bàn tay chộp lấy cổ nàng, nhấc bổng nàng treo lơ lửng.

Sắc mặt Lưu Cơ Đạo Nhân hốt hoảng, nàng cố gắng vùng vẫy thoát thân nhưng không thể. Toàn bộ như bị định thân, không cách nào nhúc nhích. Từ trong ống tay áo gã Âm Diện Nhân xuất hiện một luồng khói, hình dạng như thể được kết hợp lại từ hàng nghìn con rắn cực kỳ nhỏ. Bọn chúng tiếp cận Lưu Cơ Đạo Nhân rồi nhanh chóng ăn mòn toàn bộ thân thể nàng ta. Nàng ta không kịp hét thảm thì đã không còn tồn tại, chỉ còn đạo bào rơi xuống đất.

Giải quyết xong Lưu Cơ Đạo Nhân, Âm Diện Nhân mới quay sang Mặc Thần Dương từ từ tiến lại. Bàn tay xòe ra, xuất hiện một thanh kiếm như được hun đúc từ vân vụ tỏa ra những luồng khói bay nghi ngút.

Gã chém một nhát về phía Mặc Thần Dương, đường kiếm phóng xuất ra một đám vân vụ tấn công Mặc Thần Dương. Chiêu kiếm này đơn giản, nhưng có tính ăn mòn cực kỳ khủng bố. Khi Mặc Thần Dương xuất ra Quý Ánh Thủ đỡ, bề mặt Quý Ánh Thủ như bị bào mòn. Cũng may Quý Ánh Thủ có tính hồi phục cực kỳ cao nên có thể đối kháng, nếu không thì hẳn khó lòng chống trả.

Mặc Thần Dương rút lui về sau, giữ khoảng cách chừng hai trăm trượng. Hẳn thả lỏng người, nhìn về phía Âm Diện Nhân trên chóc “Chẳng lẽ phó môn chủ chỉ có bao nhiêu bản lĩnh, nếu vậy thì thiếu chủ ta trước rút lui đây!”

Trong lòng hẳn biết, tên này không dễ đối phó. Đối phương chỉ một ngón tay cũng có thể giết hẳn. Tình cảnh này, chẳng qua là đối phương đang đùa giỡn hẳn, giống như đang đùa giỡn một con kiến. Nên không rút lui, một chút nữa hẳn chết chắc.

Mặc Thần Dương nhanh chóng di chuyển về phương hướng Thâm Uyên.

Trên bầu trời lúc này thỉnh thoảng xuất hiện một thân ảnh bạch cốt khổng lồ như một ngọn núi. Đây chính là một thủ đoạn cực kỳ lợi hại của Âm Diện Nhân. Bạch Cốt không cần đuổi theo, chỉ dùng một bàn tay đập xuống, đất đá đều bị sang bằng. Thân ảnh của Mặc Thần Dương so với bạch cốt chỉ bằng một phần nghìn, hẳn vô cùng nhỏ nhoi.

Âm Diện Nhân phía sau khẽ động, khi xuất hiện là đứng trước mặt Mặc Thần Dương. Gã tung ra một chiêu ngay ngực, đánh bay Mặc Thần Dương về sau, thân thể hẳn bị bắn lui về sau như một lưu quang, cây cối chắn đường đều bị đốn ngã.

Hắn phun một ngụm máu, ôm ngực đứng dậy thì nhận ra bản thân bị đối phương đánh trở về vị trí cũ.

Hắn nhủ thầm “Tình hình này đúng là ngoài dự liệu. Tên kia sai Âm Diện Nhân đến lấy mạng ta, chỉ là mạng ta quá nhỏ bé. Phương thức dày vò người sắp chết quả nhiên là phong cách quen thuộc”

Hắn nhìn lên bầu trời, thân ảnh bạch cốt đang tiếp cận, một bàn tay khổng lồ vỗ xuống. Trúng chiêu này hẳn chắc chắn nát xương tan.

Hắn thờ dãi tự nhủ “Xem như đánh một trận sáng khoái đi!”

Nói xong hẳn hai chân dang rộng, khí thế bạo phát ra xung quanh. Quý Ánh Thủ xuất hiện một lần nữa, lần này hẳn dùng một ngón tay điểm ngay mi tâm, hai mắt hẳn nhắm nghiền tập trung toàn bộ linh lực.

Cả người hẳn bạo phát ra một luồng hỏa diễm, rồi biến thành một Hỏa Diễm Nhân bạo phát khí tức mạnh mẽ ra xung quanh. Cánh tay Quý Ánh Thủ cũng trở về bình thường. Ánh mắt

bốc cháy, cả thân thể bốc cháy bạo lộ ra sát khí hủy thiên diệt địa.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Đào Quân

Khi bàn tay bạch cốt khổng lồ vỗ xuống mặt đất thì thân ảnh Mặc Thần Dương đã không còn ở vị trí cũ. Hắn xuất hiện chính là bên cạnh Âm Điện Nhân.

Âm Điện Nhân giờ ra một thủ chương, trước mặt gã ước chừng hai trượng xuất hiện một tấm lá chắn. Lá chắn này trước đó đã từng bảo vệ Lưu Cơ Đạo Nhân, độ kiên cố cũng như tình ân môn vô cùng lợi lại.

Lúc này, bàn tay Mặc Thần Dương như một lợi kiếm đâm về trước, dễ dàng xé nát tấm lá chắn. Hắn đồng thời bồi thêm một nhát chém ngang, cắt đứt một mảnh áo choàng của Âm Điện Nhân.

Thân ảnh Âm Điện Nhân thoáng chốc biến mất tại chỗ, rồi thỉnh thoảng xuất hiện sau lưng Mặc Thần Dương tung ra một chương. Mặc Thần Dương mặc dù được bao phủ bởi hỏa điểm, nhưng vẫn trúng chiêu bổ nhào về trước.

Âm Điện Nhân lại xuất hiện trước mặt Mặc Thần Dương, tiếp tục tung một cái tát ngang đánh văng Mặc Thần Dương qua một bên.

Khi Mặc Thần Dương đứng dậy, lúc này Âm Điện Nhân giờ một thủ chương trước ngực Mặc Thần Dương và để bất động chừng năm hô hấp. Gã không hề xuất ra bất kỳ động tác nào, cho đến khi một tiếng “Âm” nổ ra. Một kinh lực cực kỳ lớn đánh văng Mặc Thần Dương như một lưu quang bắn về sau.

Từ trên không, thân ảnh bạch cốt khổng lồ lao đến rất nhanh, vỗ xuống một bàn tay ngay vị trí Mặc Thần Dương vừa dừng lại. Hắn không kịp trở tay liền bị đánh lún xuống mặt đất. m thanh gây ra cực kỳ lớn, đất đá bay lên tung tóe, toàn cảnh mịt mù.

Khi làn khói bụi tan ra, thân ảnh hắn xuất hiện nằm chính giữa một cái hố to. Toàn thân hỏa điểm bị dập tắt, đáng về vô cùng chật vật, khí tức bắt đầu trở nên suy yếu.

Đây là kết quả của việc vận dụng hình thức thứ ba của Thiên Sinh. Hắn biết bản thân sẽ gánh chịu phản phệ rất lớn. Một là bị tàn phế, may mắn hơn có thể lưu lại một mạng. Hai là thân từ đạo tiêu, triệt để không dậy nổi.

Ánh mắt Mặc Thần Dương lúc này mờ ảo, không còn nhận ra được quan cảnh xung quanh rõ ràng. Trong lòng hắn chỉ nhìn thấy một thân ảnh cực kỳ khổng lồ, chuẩn bị tung một nắm đấm. Trúng chiêu này, với tình trạng khí tức còn yếu ớt như vậy, hắn chắc chắn bị bạch cốt nghiền ép.

Khi nắm đấm còn cách hắn không quá một gang tay, trên không trung xuất hiện một hư ảnh đại đao khổng lồ. Hư ảnh đại đao này kích thước to lớn như một ngọn núi, có thể là to hơn cả một ngọn núi.

Chỉ là hư ảnh, có thể hắn không còn nhận thức được rõ ràng, nhưng hư ảnh đại đao vô cùng chân thực. Hắn cảm nhận có cái bóng của thanh đại đao che khuất tầm mắt hắn. Bóng tối xung quanh bao trùm cho đến khi hắn không còn nhận thức được gì nữa. Hắn triệt để hôn mê.

Không biết qua bao lâu, hắn mới bắt đầu mở mắt ra. Cả thân thể không hề cử động được. Toàn bộ kinh mạch bị tổn thương, khí tức hỗn loạn, không còn cách nào thở nạp được linh khí.

Trước mặt hắn là một bóng lưng cao ráo đang nhìn về trước. Thân ảnh này là của một nam nhân có mái tóc búi cao, vai rộng. Trên lưng có đeo một thanh trường đao có chuôi đao hình đầu rồng.

Hắn cố gắng vịn tay về trước để khều hoặc cố tình gây ra động tĩnh nhưng hắn không thể. Hắn thậm chí không còn hơi để kêu gọi thân ảnh phía trước.

Hắn ho một cái, thân ảnh phía trước mới quay đầu nhìn lại. Đây là một nam tử có khuôn mặt cương trực ngoài ba mươi. Sắc mặt không hề biểu lộ quá nhiều cảm xúc nhưng khí chất rất khác biệt.

Hắn cố gắng phát ra vài tiếng “Đa tạ... ân cứu mạng... của tiền bối!”

Nam tử trước mặt nhìn hắn một hồi lâu, mới chất vấn “Ngươi từ đâu đến đây, nơi đây không thích hợp với ngươi!”

Mặc Thần Dương cố gắng hít một hơi sâu, gắng gượng nói “Vãn bối theo lệnh sư phụ... đến Thâm Uyên tìm Đào Quân!”

Hắn suy đoán nam tử trước mặt thân mang trường đao, đương nhiên có liên quan hoặc có thể sẽ biết đến Đào Quân. Hắn nói như vậy là tìm một điểm chung với nam tử trước mặt.

Vị nam tử nghe đến tên Đào Quân liền giật mình, hắn mới hỏi “Sư phụ ngươi... là ai?”

Mặc Thần Dương nhanh chóng trả lời “Thái thượng trưởng lão Đạo Viện... có đạo hiệu là Kiếm Hư Chân Quân...”

Nam tử trước mặt biểu hiệu đặc sắc.

Trước kia không phải có một tên luôn cạnh tranh danh hiệu đại sư huynh ở Túy Tiên Sơn sao. Hắn ta lúc nào cũng thắng thế lại còn cướp đi một mỹ nữ sư muội mà bản thân hắn thâm thương trọng nhớ nữa kia mà.

Cuối cùng toàn sơn môn sụp đổ, nghe nói hắn khi đó rất thảm. Cũng đáng, người nổi bật nhất cũng phải có lúc bị chìm xuống đáy vực sâu chứ. Sông có khúc, người có lúc quả nhiên không sai.

Nghĩ đến đây, sắc mặt nam tử có phần đắc ý. Hắn lấy lại nét điềm tĩnh, chậm rãi chất vấn “Ngươi có bằng chứng gì, chứng minh là đồ đệ tên kia?”

Mặc Thần Dương gắng gượng lấy ra thẻ bài, sau đó để trong tay mình. Hắn không còn sức lực để ném về trước.

Nam tử nhìn thẻ bài trong tay Mặc Thần Dương. Hắn dùng tay thu lấy sau đó tiếp nhận thông tin từ thẻ bài truyền qua. Một giọng nói quen thuộc cất lên khiến hắn hồi tưởng lại một thời

nhóm sư huynh đệ trương thân hành hiệp trượng nghĩa, lịch luyện khắp mọi ngõ ngách ở Bắc Cảnh.

“Sư đệ ngốc nghếch, vì huynh bất tài không thể dạy dỗ tên này. Hắn có Thiên Sinh, sư đệ liệu mà xử lý...”

Nam tử cố gắng tìm xem còn lời dặn dò nào khác không, nhưng bên trong thẻ bài hoàn toàn trống rỗng. Tin tức chỉ có hai dòng ngắn ngủi.

Bất giác, hắn cười ha ha lên tự ngẫm “Đúng là sư huynh đầu gỗ, vẫn đối xử với ta hờ hững như vậy!”

Nói rồi, hắn phi thân lại nắm lấy cổ áo Mặc Thần Dương, phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Mặc Thần Dương trong lòng hoang mang, nhưng vẫn cố gắng nói “Cho hỏi, tiền bối là...”

Vị nam tử xoay người, nhìn hắn mỉm cười “Là người mà ngươi muốn tìm, Đạo Quân!”

Mặc Thần Dương sửng sốt, vị nam tử trước mặt thật sự là Đạo Quân mà hắn đang tìm kiếm.

Trước đó trong lúc mơ màng, hắn thoáng nhìn thấy một thanh đại đao không lồ đánh tan bạch cốt không lồ. Sau đó thì hắn không còn biết chuyện gì xảy ra, thậm chí tình huống Âm Điện Nhân như thế nào hắn cũng không hình dung ra được.

Mặc Thần Dương không giấu được tò mò nói “Còn tên kia? Đạo Quân tiền bối đánh hắn chạy sao?”

Đạo Quân trầm ngâm một lúc mới nói “Hắn rất mạnh!”

Lúc này bên dưới chân hai người bắt đầu xuất hiện một dãy núi trải dài không nhìn thấy điểm đầu và điểm kết thúc. Dãy núi này được gọi là Trường Sơn, vách tường ngăn cách ngoại nhân tiến vào Thâm Uyên.

Đây được xem là phòng tuyến đầu tiên trong trường hợp Quý Vực đánh vào Bắc Cảnh theo thông đạo Thâm Uyên. Vì thế mà nơi đây được các đại tông môn, chi viện hay môn hộ sai bảo đệ tử tinh anh hoặc cấp trưởng lão đến làm nhiệm vụ phòng tuyến.

Trường hợp Mặc Thần Dương đến Thâm Uyên là để tu luyện và tạm thời tránh mặt Lưu Cơ Đạo Nhân.

Giờ Lưu Cơ Đạo Nhân đã thân từ đạo tiêu, mối lo ngại này cũng được loại trừ. Trong lúc nhất thời, hắn lại nhớ đến nhóm huynh đệ kết nghĩa ở Đạo Viện. Người hắn quan tâm nhất vẫn là Lý Nhục Băng. Không biết năng lực lúc này như thế nào.

Lúc này, Đạo Quân đáp xuống một sân rộng. Khuôn viên chừng mười mẫu với nhiều mộc nhân được bố trí theo từng khu vực. Xung quanh có nhiều cây xanh mọc lên um tùm, nơi đây vừa giống một diễn võ trường vừa giống một hoa viên.

Hiện trường lúc này có hơn một nghìn đệ tử để ngực trần chăm chỉ tu luyện đao pháp.

Nơi đây được gọi là Đạo Môn, tọa lạc trên dãy Trường Sơn. Khuôn viên rộng lớn có thể chứa hơn vạn đệ tử. Người sáng lập ra Đạo Môn ở Thâm Uyên chính là sư đệ của Kiếm Hư Chân Quân tên là Đạo Quân.

Từ sau khi Tủy Tiên Sơn sụp đổ, Đạo Quân không rời đi mà tập hợp lại truyền nhân cũng như những huynh đệ trước kia còn sống lập ra Đạo Môn. Trên ý nghĩa sâu xa chính là kế thừa lão sư phụ Tủy Mộng Tiên Thần Quân làm phòng tuyến đầu tiên của Bắc Cảnh thông đạo Thâm Uyên.

Danh tiếng Đạo Môn ở Thâm Uyên không lớn. Đệ tử trong môn hộ chỉ là hậu nhân của nhóm sư huynh đệ đồng môn trước kia truyền từ đời này sang đời khác là chủ yếu.

Lúc này, khi thân ảnh Đạo Quân xuất hiện, toàn bộ đệ tử có mặt ở diễn võ trường đồng thanh hô “Tham kiến môn chủ!”

m thanh vô cùng lớn, kèm theo khí thế phảng phất ra toàn bộ khu vực diễn võ trường.

Một tên đệ tử dáng người lực lưỡng tiến lại gần Đạo Quân, chấp tay lại nói “Môn chủ có gì dặn dò?”

Đạo Quân đưa ánh mắt về phía Mặc Thần Dương rồi căn dặn “Đây là sư đệ mới đến của các ngươi, sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho hắn. Có gì ta sẽ phân phó sau...”

Nói rồi, hắn phóng lên phi hành kiếm rồi khởi diễn võ trường tiếp tục tuần tra khu vực xung quanh Thâm Uyên.

Vị đệ tử lực lưỡng nhìn theo bóng dáng môn chủ rồi đi. Hắn mới tiến lại gần Mặc Thần Dương vỗ vai hắn một cái, niềm nở giới thiệu “Ta là Lý Lượng, sư đệ xưng hô như thế nào?”

Mặc Thần Dương méo mặt như muốn sụp đổ, hắn không còn một chút nào khí lực để chèo chống. Hắn có thể đứng vững đã là cực hạn sức chịu đựng. Hắn nhìn nét mặt vị sư huynh này thân thiện, nên không muốn chấp nhất. Hắn định chấp tay lại chào hỏi thì ngã ngang ra bất tỉnh, mất dần ý thức.

Lý Lượng sư huynh nhanh chóng đỡ hắn lên, rồi vác lên vai mang hắn rời khỏi diễn võ trường. Chúng sư huynh đệ xung quanh có phần tò mò, một đệ tử mới vào Đạo Môn, chính môn chủ đem về thì lại lịch không bình thường.

Xung quanh, tiếng hò hét quơ đao tiếp tục vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 170: Kiếm Vong sơ khai

Bên trong không gian truyền thừa, Đạo Quân.

Bạch Vô Thiên vẫn ngồi xếp bằng không cử động. Toàn thân hắn tỏa ra quang mang nhàn nhạt, như thể linh khí đã vận chuyển đến cực hạn. Đây chính là dấu hiệu, hắn có thể ngưng tụ ra Kim Đan, chân chính bước vào cấp bậc Tam Phẩm.

Trong Thức Hải, Bạch Vô Thiên đã diễn giải và thôi động năm thức của Văn Du Tiên Kiếm Quyết trên vạn lần. Trong quá trình cảm ngộ, hắn không những thấu triệt được từng động tác, chi tiết nhỏ nhất của kiếm chiêu, cho đến khi bản thân hắn tự suy diễn ra ba thức rút gọn.

Chiêu đầu tiên là Vô Ảnh Đoạt Thiên Kiếm được rút gọn lại từ hai thức Vô Ảnh Kiếm thức và Đoạt Thiên Kiếm thức. Chiêu thức vô ảnh vô tung, nhất chiêu tất sát. Có thể miêu sát địch nhân trong một khoảng thời gian cực kỳ ngắn.

Chiêu thứ hai là Văn Du Kiếm, kết hợp từ Văn Hoa Kiếm thức và Du Thiên Kiếm thức. Chiêu thức này là tâm xuất kỳ biến, khi kiếm ra khỏi vô địch nhân không biết là công hay thủ, mỗi một chiêu là dồn kẻ địch vào đường cùng.

Thức cuối cùng hắn không thể nào suy diễn ra được nữa, với năng lực của hắn có thể phóng xuất ra một hư ảnh đạo nhân không lồ một chiêu đâm xuống xem như là hủy thiên diệt địa. Cảnh giới hắn càng cao, chiêu thức càng khủng bố hơn. Bằng chứng là trong quá trình vận dụng công pháp Minh Lý Thiên minh tưởng ra uy lực thực tế. Một chiêu này có thể miêu sát một tên tu sĩ Tam Phẩm dễ dàng.

Trước đó Trần Sư Trần Anh có nhắc đến “Tâm Trận cũng là một loại ý niệm” đây chính là gợi ý khiến hắn cảm ngộ ra một con đường khác. Hắn muốn thử, mà để thử thì phải có một chiêu thức khủng bố, mạnh mẽ và phải tinh thông triệt để mới vận dụng được.

Đó chính là chiêu thức rút gọn thứ hai Văn Du Kiếm. Một nhất chém ra vừa là công vừa là thủ nên vô cùng phù hợp với yêu cầu của hắn.

Lúc này Bạch Vô Thiên vận dụng Lưu Tinh Trấn Hồn quyết vẽ ra mộ sơ đồ Trận Pháp gồm 62 Cẩm Chế. Trận Pháp này là Hóa Văn Trận vẫn còn ở trạng thái hình chiếu chưa hóa thành thực chất.

Hắn dùng hai ngón tay điểm về trước, mô hình lập tức xuất hiện đúng vị trí mà hắn mong muốn. Trong Thức Hải ý niệm là mệnh lệnh, những sợi thần thức là thực thi, nên để vận dụng điều khiển một Pháp Trận tương đối dễ dàng. “Tâm Trận cũng là một loại ý niệm” trong Thức Hải như thể lật một cái tay là có thể làm được.

Trận Pháp thật sự hoạt động trước sự kinh ngạc của hắn. Kết quả này chứng tỏ hắn suy diễn theo hướng đúng đắn.

Trạng thái của hắn lúc này không thể biểu lộ ra được Hỷ, Nộ, Ái, Ố nhưng hắn vẫn cảm giác được cơ thể hắn cực kỳ hưng phấn.

Hắn chậm rãi mở mắt ra, hít sâu một hơi rồi thở ra.

Không khí xung quanh thật sự quá tốt. Hắn ở vào trạng thái minh tướng Trận Pháp một thời gian khá dài, dài đến mức mái tóc dài thêm một đoạn.

Hắn đứng dậy, ánh mắt lúc này trở nên sâu sắc hơn. Tinh thần tập trung cao độ dùng ý niệm vẽ ra một sơ đồ trận pháp. Khoảng chừng nửa khắc sau, hắn mới có cảm giác thành công, hai ngón tay điểm về trước. Tại vị trí chỉ định xuất hiện một Trận Bàn với 62 Cẩm Chế lấp lánh như những vì sao.

Tiếp đến chính là “Tâm Trận cũng là một loại ý niệm”, hắn kích hoạt Trận Pháp Hóa Văn Trận, khoảng chừng hai hô hấp sau, trên không trung rơi rớt xuống vô số hóa cầu về phía vị trí trung tâm của Pháp Trận. Kết quả này chính là thành công mỹ mãn.

Sắc mặt hắn nhất thời rạng rỡ, bỏ qua những giọt mồ hôi nhễ nhại trên khuôn mặt. Hắn té ngã về sau ngồi trên mặt đất nhưng vẫn không giấu được sự phấn khích. Mặc dù tốc độ thi triển vẫn còn rất chậm, nhưng chỉ cần có thời gian, hắn nhất định sẽ tăng tốc độ lên trăm lần, nghìn lần. Như vậy Pháp Trận xuất kỳ bất ý, đây chân chính là một chiêu rất lợi hại.

Trong đầu hắn chợt lóe lên một tia sáng “Nếu không phải là Trận Bàn, mà đánh ra là một Cẩm Chế thì như thế nào?”

Nói là làm, hắn đứng dậy tiếp tục tập trung tinh thần. Mô phỏng ra một loại cẩm chế có 129 điểm. Thủ pháp tương tự như Trận Pháp nhưng giản lược hơn rất nhiều. Hai ngón tay hắn điểm ra khoảng không trước mặt. Hư không dường như không có gì xảy ra, giống như thủ pháp không có tác dụng.

Hắn thất vọng xem như lối suy nghĩ này vẫn chưa được ổn thỏa.

Lúc này, phía khoảng không trước mặt, nhất thời bạo phát ra một dao động, hư không có một chấn động cực kỳ nhỏ. Một chữ “Định” xuất hiện rồi biến mất chớp nhoáng, chỉ tồn tại chừng một hô hấp.

Hắn tò mò tiến lại gần vị trí phát ra chữ “Định” trước đó. Lơ lửng trên không trung là một con muỗi, nó bị phong phé không có bất kỳ phản ứng nào.

Sau mười hô hấp, Cẩm Chế tự động tiêu thất, con muỗi tiếp tục bay về trước như không có gì xảy ra.

Hắn lấp bắp “Chuyện này... có thể sao?”

Hắn lại điểm hai ngón tay về phía con muỗi đang bay, sau đó hư không dao động, một chữ “Định” xuất hiện rồi biến mất như trước, con muỗi lại bị phong ấn một lần nữa.

Hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng điều này là ngoài ý muốn. Chữ “Định” kia từ đâu mà xuất hiện, tại sao Cẩm Chế lại có thể sử dụng theo cách này.

Hắn hoang mang, nhưng lại mừng rỡ, đây có thể là một tuyệt kỹ sau này. Nếu trong giao tranh, có thể “Định” một ai đó, không phải là chiếm ưu thế sao.

Hắn lắc đầu, sau đó bỏ qua ý tưởng đó.

Đối với người có tu vi cao, năng lực phi thường chưa chắc có thể “Định” được đối phương.

Lúc này, trên đỉnh Đạo Quán. Cây đèn vốn âm đạm bỗng nhiên bật lên một ngọn lửa khiến khu vực xung quanh sáng lên. Ánh sáng tỏa ra quang mang khắp nơi.

Ánh sáng này khiến mọi thứ xung quanh vốn âm đạm trở nên có sức sống hơn.

Hư ảnh Trần Sư Trần Anh lúc này mới động dậy, nét mặt lão có phần nghiêm túc.

Lão chậm rãi nói “Cư ải này mô phỏng lại quá trình cướp đoạt Đền Linh Lung của bọn yêu thú. Đăng cấp yêu thú được mô phỏng theo cấp bậc tu vi của người truyền thừa. Cấp bậc yêu thú cấp thống lĩnh chỉ hơn người truyền thừa một cấp bậc. Trong thời gian một nén nhang phải tiêu diệt toàn bộ yêu thú, không để Ngọn Đèn Linh Lung bị đập tắt hoặc bị cướp đi, nếu không truyền thừa dừng lại ở đây...”

Những lời Trần Sư Trần Anh như đánh vào đầu óc hắn, từng lời nói vô cùng rõ ràng.

Hắn chợt nhớ đến ở Đạo Viện, trên ngọn Chủ Phong cũng có một tòa tháp, tên gọi là Tháp Linh Lung. Hình như ở Tháp Linh Lung cũng có một ngọn đèn Linh Lung...

Lúc này khi ngọn đèn Linh Lung thấp sáng, yêu thú bên ngoài bắt đầu có động tĩnh. Bọn chúng bắt đầu nhón nháo lên, sinh động hơn.

Cầm đầu binh đoàn yêu thú là một mãnh tướng có thân cao chừng mười thước, vóc dáng như nhân loại, nhưng cơ bắp hơn rất nhiều.

Theo như thư tịch trong Đạo Viện miêu tả, diện mạo thống lĩnh này thuộc Man Tộc ở Quý Vực. Đặc điểm của Man nhân chính là thể trạng cực kỳ mạnh khỏe. Nếu đem so với tu sĩ Bắc Cảnh thì Man Tộc chính là thiên về thể tu với sức chịu đựng cực kỳ khủng bố.

Tên thống lĩnh cầm trọng phủ gầm thét một tiếng thật dài. Nhóm đầu tiên tấn công vào là Man Bình Lô La số lượng chừng trăm tên. Trong tay chúng cầm trọng chùy nhìn vô cùng khí thế.

Trên bầu trời thì có một nhóm chừng hai mươi con Phi Dực Hồ bay lượn. Bọn chúng định áp sát đèn Linh Lung Đầu tiên để cướp đoạt. Nếu bọn chúng thành công, xem như ải thứ hai thất bại.

Bạch Vô Thiên sắc mặt ngưng trọng.

Ở ải thứ hai Trận Pháp sơ cấp gồm 62 Cấm Chế chỉ có thể tạo ra phong hòa lôi trận. Còn về Hộ Tông Đại Trận vẫn chưa có bất kỳ thông tin nào chi tiết. Điều này không thể nào thiết kế một trận pháp bảo vệ đèn Linh Lung được.

Hắn tập trung tinh thần, bắt đầu khởi tạo ra tổng cộng hai mươi Cấm Chế “Trần Hồn Toa” xung quanh đèn Linh Lung. Một tay còn lại điều khiển hai trăm thanh phi kiếm bay ra ngoài.

Khi bọn Man Bình Lô La đập phá bức tường bao quanh Đạo Quán tấn công vào. Hắn tùy ý diểm ngón tay về phía bọn Man Bình, phi kiếm lao đi với tốc độ nhanh nhất, đi theo một đường thẳng. Uy lực không lớn nhưng những tên Man Bình bị xuyên qua, thân ảnh bị thiêu cháy rồi tiêu thất nhanh chóng.

Hắn lúc này nhường hàng chân mây lên, trong lòng nhủ thầm “Rõ ràng uy lực không lớn, hay do bọn chúng quá yếu?”

Trên đỉnh đạo quán, khi hai mươi con Phi Dực Hồ tiếp cận đèn Linh Lung thì khu vực xung quanh liên tục xuất hiện hai mươi chữ “Định”. Đây là dấu hiệu Cấm Chế khởi động, bọn chúng toàn bộ bị Cấm Chế khóa lại. Bọn chúng không còn tự khả năng kiểm soát thân thể nên lần lượt rớt xuống.

Bạch Vô Thiên không để bọn chúng thoát thân, nhanh chóng diểm hai mươi thanh phi kiếm lần lượt miểu sát hai mươi con Phi Dực Hồ. Thân ảnh hai mươi con Phi Dực Hồ cũng tự bốc cháy, hóa thành hư vô.

Ánh mắt hắn lúc này nhìn về phía những tên còn lại đang hùng hổ tấn công vào. Ngón tay hắn thủ sẵn chờ đợi.

Khi đám yêu thú xâm nhập đến sân đạo quán thì toàn bộ đều tiêu thất, không còn bất kỳ dấu vết nào.

Trận Sư Trần Anh xuất hiện, sắc mặt lão có phần nhợt nhạt. Lão xoa tay liên tục nói “Được rồi, người đã qua ải! Người không cần phải đánh toàn lực”

Vừa nói, lão vừa nhìn lên khoảng không trên bầu trời. Có một thanh Vô Hình Kiếm hướng mũi kiếm xuống. Nhìn không có áp lực gì, nhưng nếu thanh kiếm đó đánh xuống, chắc chắn sẽ sang bằng ngọn núi này. Cả đạo quán sẽ xong.

Hắn thấy vậy, gậy đầu rồi cười hắc hắc. Đúng là hắn dự định một chiêu diệt sạch bọn yêu thú và Man binh bên ngoài, không nghĩ tới Trận Sư Trần Anh sớm đã phát hiện ra.

Khung cảnh xung quanh từ từ chuyển màu, từ tâm tối sang một màu xanh mát. Toàn cảnh lúc này là một thảo nguyên rộng lớn, có nhiều cây xanh mọc khắp nơi. Ở chính giữa thảo nguyên xanh, có một hồ nước, giữa hồ nước có một cây linh dược thân cao năm xích có lá mang một màu xanh tươi mát.

Thân ảnh lão lại xuất hiện “Chúc mừng người đến ải thứ ba, ải trung cấp pháp trận hay còn gọi là trận pháp bổ trợ...”

Hắn không để ý lời lão giới thiệu. Ánh mắt hắn đảo một vòng xung quanh, nhưng không hề thấy lỗi ra.

Hắn thắc mắc nói “Nghe nói, đến ải này sẽ có lỗi ra? Văn bối không tìm thấy lỗi ra?”

Hư ảnh Trận Sư Trần Anh cười ha ha nói “Pháp Trận phát sinh biến cố, không có cửa ra... người chịu khó đi tiếp!”

Hắn nghe Trận Sư nói vậy, hắn cũng bắt chước lão cười ha ha cho qua chuyện. Biết làm sao được, lão là chủ nhân nơi đây mà.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 171: Vết tích cũ xưa

Phụ Cận đây Trường Sơn, gần Thẩm Uyên.

Khi Mặc Thần Dương bị Âm Diện Nhân ngược thế thảm, có hai thân ảnh đứng trên một mỏm đá nhô ra bên ngoài sườn núi âm thầm quan sát. Đó là Thẩm Giai Nghiê và ái đồ nàng Thẩm Nghiê Thường.

Cả hai sư đồ quan sát được toàn bộ quá trình diễn ra. Khi Mặc Thần Dương rơi vào tuyệt cảnh, Thẩm Giai Nghiê định ra tay thì Đạo Quân xuất hiện giải vây.

Khi đó chỉ thấy một thanh đao khổng lồ bổ xuống, chém nát bạch cốt ra thành từng mảnh. Âm Diện Nhân sau đó cũng bị đánh chạy.

Khi Mặc Thần Dương đã thật sự an toàn, hai người mới lặng lẽ rời đi.

Nói gì thì nói, Mặc Thần Dương vẫn là đồ đệ của Cổ Thanh Sơn. Hơn nữa về bối phận, hắn vẫn gọi nàng một tiếng cô cô.

Cả hai hóa thành hắc vụ nhanh chóng rời khỏi hiện trường, rồi băng qua dãy trường sơn. Thủ đoạn của hai sư đồ vô cùng quý dị, thân ảnh như những bóng ma di chuyển với tốc độ cực kỳ nhanh nên người bình thường không thể phát hiện được khí tức của hai người.

Đây chính là lý do hai sư đồ tùy tiện đi lại ở Đạo Viện mà không người phát hiện.

Khi hai thân ảnh di chuyển đến bờ vực Thâm Uyên, Thảm Giai Nghê hiện ra chân thân. Khung cảnh bên bờ vực vẫn còn dấu vết xưa cũ của Túy Tiên Sơn.

Những ngọn núi bị sang bằng, một vài bức tường kiên cố vẫn còn lưu lại trong hình dạng đổ nát. Xa xa vẫn còn nhìn thấy một vài trụ đá chống lên trời. Nơi này trước kia, vốn là nơi tu luyện của hơn vạn sư huynh đệ đồng môn.

Trong lúc nhất thời, nàng trở nên lạc lõng. Cảm giác tội lỗi đột nhiên áp đến khiến hai dòng nước mắt nàng chảy ra. Nắm tay nàng lại siết chặt, mỗi uất hận này nàng nhất định phải đòi lại cho bằng được.

Thảm Nghê Thường ở phía sau tiến lại gần, muốn an ủi sư nương nhưng sư nương nàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Tâm trạng nhanh chóng trở lại bình thường.

Nàng chậm rãi nói “Nơi đây trước kia là nơi sư nương theo học đạo. Sư huynh đệ đồng môn tương thân tương ái, cùng nhau lịch luyện khắp Bắc Cảnh. Có khi len lỏi vào một vài địa phận ở Quý Vực tu luyện...”

Nàng vừa nói vừa hồi tưởng lại những việc trước kia, rồi tự cười một mình khi nhớ đến bộ dáng ngốc nghếch của tên Lý Nhất Dao, chính là Đạo Quân bây giờ. Hắn rất ngốc, ngốc đến độ bị sư huynh Cổ Thanh Sơn trêu chọc và hay gài bẫy hại hắn.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt Cổ Thanh Sơn lại hiện ra một lần nữa. Dáng vẻ cương trực đầy mạnh mẽ khiến nàng bị thu hút. Cũng từ đó hai người kết thành đạo侶. Chỉ là hai người ở hai thế giới khác nhau. Dù cố gắng buông bỏ cũng không được.

Thảm Nghê Thường nhìn sư nương thất thần, nàng tiến lại gần nhỏ nhẹ nói “Sư nương bớt đau lòng, còn có đồ nhi ở đây!”

Thảm Giai Nghê lau dòng nước mắt, rồi quay lại hướng đồ nhi mình nói “Đạo gần đây, sư nương nhớ ra rất nhiều chuyện. Những chuyện xưa cũ vốn không thể nhớ được vì sư nương từng uống qua Vong Tinh Thủy ở Vong Ưu Đàm. Kẻ đó vì mục đích, khiến sư nương phạm một sai lầm không thể nào cứu vãn được. Khi đó rất nhiều sư huynh đệ đồng môn đã vì sư nương mà chết ...”

Nói đến đây nàng bỗng nhiên cười ha ha, lộ ra một vẻ đặc ý “Hắn nghĩ thứ kia đã chìm xuống đáy hải vực, nhưng hắn không ngờ là sư nương sớm có tính toán. Vật đó vẫn còn lưu lại ở nơi này...”

Nói rồi, nàng phi thân xuống hải vực bao la vô tận, bên dưới chỉ có một màn đêm thăm thẳm. Khi nàng rơi xuống độ sâu chừng năm trăm trượng thì bàn chân chạm vào một mỏm đá nhỏ ra bên ngoài.

Thảm Nghê Thường không hiểu sư nương đang tìm kiếm vật gì, nhưng nàng cũng đi theo phía sau.

Xung quanh bao trùm là một màu tối đen không thấy được gì, chỉ có thể dùng thần thức quan sát cảnh vật xung quanh.

Thảm Giai Nghê đặt tay lên vách đá, vách đá lập tức vỡ vụn ra lộ ra một thông đạo.

Bên trong phát ra ánh sáng le lói của những tảng ngọc bích to nhỏ nằm rải rác trên đường đi. Hai bên mọc nhiều cây hoa có khả năng tự phát sáng, không rõ ràng nhưng vẫn có thể quan sát được toàn cảnh.

Cả hai sư đồ thâm nhập sâu vào bên trong. Bên trong có một bậc thềm trải dài hướng xuống, không khí xung quanh có phần lạnh lẽo.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, hai sư đồ dừng lại một cửa động, chiều cao chừng mười trượng.

Thảm Giai Nghê lấy ra một ngọc ấn, rồi đặt vào một vị trí khiêm khuyết trên cánh cửa đó. Những đường hoa văn xung quanh cánh cửa vốn âm thầm bỗng nhiên phát sáng, rồi đan xen vào nhau.

Khi đã đạt đến một giới hạn, cánh cửa mở ra. Bên trong là một khoảng không gian rộng lớn, chính giữa có một bàn đá. Trên bàn đá có đặt một tảng đá có chiều rộng chừng năm xích, màu đen huyền với bề ngoài sần sùi.

Thảm Nghê Thường tiến lại gần dự định dùng tay sờ thử thì sư nương nàng ngăn lại.

Thảm Giai Nghê nói “Đây là Tinh Vãn Thạch chưa qua tế luyện không thể chạm vào được. Nếu không linh lực trong cơ thể sẽ bị nó hấp thu sạch sẽ, trở thành một cái xác khô!”

Nói xong, nàng lấy ra một tấm vải phủ lên bề mặt Tinh Vãn Thạch rồi thu vào giới chỉ. Nàng quan sát động phủ một lần rồi mới rời đi.

Thảm Nghê Thường phía sau đưa ánh mắt quan sát một lúc, phát hiện không có gì đặc biệt liền nhanh chóng đuổi theo sư nương.

Nửa canh giờ sau, cả hai từ bên dưới hải vực phóng lên.

Khi chân Thảm Giai Nghê chạm đất thì xuất hiện dị trạng. Xung quanh nàng, phạm vi nàng đang đứng chừng năm mươi trượng bị bao phủ bởi một loại trận pháp có áp lực nguy hiểm. Đây là một loại trận pháp “Biệt Khố Phòng” chủ yếu giam giữ phạm nhân, không cho người bên trong trốn thoát.

Xung quanh Trận Pháp “Biệt Khố Phòng” được thiết kế hơn nghìn Lôi Đình Trận nên người bên trong khó lòng trốn thoát được.

Trên không trung lúc này có hai thân ảnh lơ lửng, xung quanh tỏa ra hắc khí ác liệt. Dù không cử động, vẫn có thể áp bức được đối phương.

Thảm Giai Nghê không xa lạ gì với hai người này. Người ở sau lưng, chính là Âm Diện Nhân trước đó còn tập kích Mặc Thần Dương, người còn lại là... môn chủ Ma Môn Âm Thiên.

Chân thân Âm Thiên lúc này là một nam tử da mặt trắng trẻo, mái tóc dài buông xõa theo làn gió du đưa trong trang phục hắc y của môn chủ.

Sắc mặt hắn vô tình nhìn xuống Thảm Giai Nghê, ánh mắt chứa đầy nỗi thất vọng. Hắn chất vấn “Chẳng lẽ cả trăm năm nay, ta dùng tất cả thủ đoạn vẫn không lay chuyển được con người nàng. Hắn đối với nàng thật sự trọng tình nghĩa ư?”

Thảm Giai Nghê không nói, sắc mặt nàng có phần âm trầm.

Tên này luôn âm thầm giờ trò, bí mật giám sát nhất cử nhất động của nàng. Mặc dù nàng đã triệt tiêu mọi dấu vết vẫn không cách nào thoát khỏi được ma chương của hắn.

Nàng thờ ra một hơi, từ tốn nói “Có thể vì thời gian quá dài, tác dụng của Vong Tình Thủy đối với ta không còn tác dụng. Ta đã nhớ ra một phần quá khứ trước kia. Ta cũng nhớ ra tội lỗi trước kia của ta... đối với sư phụ ta, dù chết ta vẫn cảm thấy chưa hết tội!”

Ám Thiên nghe vậy, thỉnh linh cười ha ha thật lớn. Tiếng cười hân vang dội khắp nơi, có thể khắp dãy Trường Sơn đều có thể nghe thấy.

Hắn cảm hận nói “Nàng quên, nàng là người của Ma Môn sao?”

Thảm Giai Nghê nhếch miệng cười, nàng nói “Thật sao? Huyết mạch chảy trong người ta thế nào, dù có ngu ngốc ta cũng tự biết được... Ta là người Ma Môn sao?”

Tâm tình nàng nhất thời thay đổi, sắc mặt nàng trĩu nặng “Nhân sinh ta, đều ta cảm thấy thất vọng nhất chính là lựa chọn tin tưởng người một lần. Vì tin tưởng người một lần mà ta ngu say gần một trăm năm nay... người đoán xem, ta có nên tin người nữa hay không?”

Nghe giọng điệu cứng rắn của Thảm Giai Nghê, Ám Thiên sắc mặt khó coi. Hắn nhanh chóng trở mặt, biến thành một khuôn mặt vô tình. Hắn nhướn mày một lần lộ ra vẻ thất vọng “Nếu nàng nói vậy, xem như một trăm năm qua là ta nuôi hy vọng hảo huyền. Vậy thì nàng đừng trách ta...”

Hắn chưa nói xong, từ phía sau nàng thẩm thấu một loại khí tức hung ác đâm xuyên qua. Nàng bất ngờ nhìn ngực mình đã xuất hiện một lưới kiếm sắc bén kèm theo tơ máu chảy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Huyết mạch Hỏa Phượng Hoàng

Thảm Giai Nghê quay đầu nhìn lại, đồ nhi nàng trong tay cầm trường kiếm ám toán nàng. Tình huống này quả thực là ông trời quá trêu chọc nàng.

“Đây chẳng phải tiểu cô nương đáng thương lạc lõng ở Hắc Bộc Thôn sao? Không phải tên của người là do ta đặt sao? Người có biết tên đó có ý nghĩa gì với ta hay không?”

Thảm Giai Nghê gồng mình cười lớn lên. Tiếng cười có phần oán trách ông trời đối với nàng thật quá nhẫn tâm.

Thảm Nghê Thường vẫn không buông bỏ thanh kiếm ra, sắc mặt nàng băng lãnh nói “Sư nương đang lạc lối, đồ đệ chỉ nghe lời của Ma Môn mà thôi. Hơn nữa sư nương từng nói, vì Ma Môn phục vụ, không từ thủ đoạn kẻ cả người thân đi chăng nữa...”

Tâm trạng Thảm Giai Nghê lúc này vô cùng thất vọng, trạng thái có phần suy sụp nhưng vẫn không gục ngã.

Nàng quay sang, nhìn kỹ đồ nhi mà nàng thương yêu trong một khoảng thời gian dài gần bó. Chỉ vì lòng trung thành mà thật sự xuống tay với nàng.

Không phải nàng không đề phòng, mà là nàng muốn đánh cược. Nàng hy vọng rằng đồ nhi sẽ nể tình sư đồ mà quay đầu. Như vậy sẽ cho cả hai cơ hội duy trì mối quan hệ tốt đẹp.

Nàng lầm nhảm “Rất tiếc là người làm ta thất vọng!”

Ánh mắt sắc bén thoáng liếc qua toàn thân Thảm Nghê Thường khiến toàn thân nàng lạnh gáy. Trong ánh mắt có một loại áp lực, không phải bản lĩnh như nàng có thể đối kháng được.

Thảm Giai Nghê nhàn nhạt nói “Người biết tại sao bọn chúng muốn người ra tay? Người có biết tại sao bọn chúng phải dùng trận pháp khổng chế ta lại?”

Nàng gồng người lên, sắc mặt lộ ra sát phạt chi khí, bạo phát ra xung quanh. Nàng hét lên “Người không biết!”

Tức thì cơ thể nàng chuyển sang hồng sắc, toàn thân phát hỏa khiến không khí xung quanh như sôi sục. Sau lưng nàng thoát ẩn thoát hiện đôi cánh Hỏa Phượng Hoàng xòe ra một vùng trời. Khí thế không ngừng bạo phát đi ra.

Hai tay nàng đánh ra hai hướng, phóng xuất ra “Liên Vũ Tiến” lấy nàng làm trung tâm bắn ra tám hướng những cánh lông vũ sắc bén.

Thảm Nghê Thường đứng gần, bị trúng toàn bộ chiêu thức văng ra về sau hai trăm trượng chỉ còn một tia khí tức yếu ớt. Nàng ta hầu như không kịp phản kháng.

Ám Thiên sớm đoán được, lấy một tấm áo choàng che trước hai người, khiến lông vũ không thể băng xuyên qua được.

Khi đột lông vũ đi qua, toàn cảnh trở nên trống vắng, những nơi lông vũ đi qua đều bị sang bằng phẳng, mặt đất bị băm nát lún xuống một tấc. Chỉ có vị trí nàng là không bị ảnh hưởng.

Ánh Thiên thu tấm áo choàng lại, hắn vỗ tay với nét mặt tán thưởng. Hắn định thốt ra lời khen ngợi thì áp lực áp sát cực lớn khiến hắn rút lui về sau một khoảng cách. Chỉ có Ám Diện Nhân không đủ bản lĩnh bị nàng chớp ngay cổ, chỉ cần nàng bẻ ngang một cái, Ám Diện Nhân chắc chắn phải chết.

Nàng ném Ám Diện Nhân sang một bên, hắn hầu như không thể hoàn thủ, chỉ việc chịu trận, bị ném văng vào vách núi.

Ám Thiên rút lui về sau được an toàn, hắn nhìn chăm chăm về phía Thảm Giai Nghê với một ánh mắt thán phục. Hắn không nghĩ đến, qua bao năm mà năng lực huyết mạch của nàng vẫn không hề suy giảm, mà còn mạnh mẽ bạo liệt như vậy.

Lớp Trận Pháp như một tờ giấy, sớm bị nàng tiêu hủy dễ dàng.

Thảm Giai Nghê lúc này như hóa thành một Hỏa Phượng Hoàng vô địch, hầu như không hề bị bất cứ thứ gì ảnh hưởng.

Nàng giận dữ nói “Hôm nay người đừng hòng rời khỏi đây?”

Toàn thân nàng lại bạo phát một lần nữa, lần này tay nàng giờ lên cao. Miệng chậm rãi niệm “Hỏa Phượng Liêu Nguyên!”

Tức thì, từ trong tầng mây vén ra một hư ảnh khổng lồ của một con Hỏa Phượng Hoàng. To lớn hơn cả một ngọn núi, toàn thân rực lửa như muốn thiêu rụi tất cả.

Ám Diện Nhân sợ hãi, phải nép về phía sau lưng Ám Thiên không dám động đậy. Áp lực này cực kỳ khủng bố, muốn hủy thiên diệt địa. Đây là đòn sát sát kỹ, một chiêu quyết sống còn với đối phương.

Ám Thiên không có động tác nào, hần chỉ nhếch miệng lên cười. Hầu như là đứng bất động không phản kháng.

Khi hư ảnh Hóa Phượng Hoàng hoàn tất quá trình định hình. Hóa Phượng Hoàng từ trên bầu trời lao xuống, muốn nuốt chửng lấy Ám Thiên và Ám Diện Nhân. Ám Diện Nhân không xuất bất kỳ chiêu thức nào chống đỡ, hần chỉ giờ bàn tay về trước rồi siết chặt nắm tay.

Hành động này không phải là chiêu thức, nhưng khiến Thẩm Giai Nghi khựng lại, nàng ôm lồng ngực mình rồi phun ra một ngụm máu. Hư ảnh Hóa Phượng Hoàng lập tức tiêu thất, không còn để lại dấu vết gì.

Ám Thiên lúc này mới cười ha ha nói “Nàng quá sợ ý rồi!”

Lúc này Thẩm Giai Nghi đã thu liễm lại toàn bộ khí tức, thân ảnh trở nên suy nhược. Ánh mắt nàng thoáng nhìn về phía thanh kiếm mà trước đó Thẩm Nghi Thường ám toán nàng. Kiếm đó có độc, không những có độc mà còn có độc trùng đã xâm nhập vào tim nàng. Đây chính là đòn chí mạng, nàng tiếp tục vận dụng linh lực, chắc chắn sẽ không thể nào cứu vãn được. Đây chính là nguyên nhân, hần khiêu khích bắt nàng sử dụng toàn lực để làm hao tổn lực phủ ngũ tạng. Chiêu này không cần đánh vẫn nắm chắc phần thắng.

Thẩm Giai Nghi nhìn thân ảnh phiêu phù trên bầu trời của Ám Thiên. Tên này luôn âm độc như vậy.

Nàng đứng thẳng người lại, sau đó điềm tĩnh nói “Người luôn tính toán chu đáo, hầu như mọi hành động của ta đều hiểu như lòng bàn tay...”

Nàng dừng lại, đánh giá một hồi, nàng nói tiếp “Bất quá, ta cũng sớm đoán được ý đồ của người!”

Nghe những lời Thẩm Giai Nghi nói vậy, Ám Thiên chỉ mỉm cười khinh thường “Bị trúng độc, trọng thương như vậy. Có thể thoát được sao?”

Hần nhìn nàng một lúc, tỏ ra thương hại nói “Xem như nàng là người ta luôn yêu quý, giao ra Tinh Vãn Thạch... trở về Ma Môn, ta sẽ nuôi nàng suốt đời, cuộc sống sau này an vui hường lạc, như thế nào?”

Thẩm Giai Nghi không trả lời, nàng giờ một tay về trước, hai ngón tay điểm hướng lên trên.

Mặt đất bất ngờ chấn động rồi bắt đầu xuất hiện nhiều dấu vết nứt nẻ. Từ dưới mặt đất phóng xuất ra vô số hỏa cầu, đây chính là Địa Hỏa Trận thức thứ tư của Khổng Hòa Thuật. Trước đó nàng đã an bày, giờ chỉ cần bạo phát thẳng lên bầu trời.

Vô số hỏa cầu bắn thẳng lên bầu trời khiến Ám Thiên và Ám Diện Nhân lúng túng. Trên không trung, bọn họ vận dụng bộ pháp cũng như thân pháp không dễ dàng. Nên phải dùng toàn lực mới có thể tránh né được vô số hỏa cầu bắn lên.

Khi toàn bộ hỏa cầu kết thúc tấn công, khói bụi qua đi cũng là lúc thân ảnh của Thẩm Giai Nghi hoàn toàn biến mất. Mọi dấu vết, khí tức đều không còn lưu lại khiến việc truy tung hầu như không có khả năng.

Ám Thiên nhắm mắt cảm nhận toàn bộ khu vực xung quanh, không hề phát hiện ra khí tức của Thẩm Giai Nghi. Mặc dù trong cơ thể nàng có lưu lại độc trùng, chi cần còn ở Bắc Cảnh chắc chắn sẽ tra ra được. Thân thức Ám Thiên chỉ quét được một thân ảnh cười phi hành kiếm lấy tốc độ cực kỳ nhanh đến khu vực này.

Hần thấy vậy, dừng rà soát lại rồi ra hiệu Ám Diện Nhân thoái lui. Cả hai thân ảnh hóa thành vân vụ, biến mất vô ảnh vô tung.

Sau mười hô hấp, thân ảnh cười đại kiếm xuất hiện. Người này chính là Đào Quân, hần phát hiện động tĩnh quá lớn nên đến tìm hiểu.

Đến nơi thì hần chỉ phát hiện một thi thể thiếu nữ còn vài hơi yếu ớt. Xem như trẻ một chút, nàng ta chắc chắn phải chết.

Hiện trường lưu lại là một trận đại chiến, quan cảnh toàn bộ đều hoang tàn, có nhiều nơi biến thành bình địa. Trận chiến này nếu có hần chứng kiến, cũng chưa chắc có thể làm được gì.

Hần phóng xuống mặt đất, bế thiếu nữ đang bị trọng thương lên rồi phóng lên phi hành kiếm rồi đi. Trong phút chốc, hiện trường trở về trạng thái yên tĩnh đến đáng sợ.

Hai thân ảnh Ám Thiên và Ám Diện Nhân một lần nữa xuất hiện. Ám Thiên tò mò hỏi “Hần là ai?”

Ám Diện Nhân từ tốn trả lời “Đào Quân, một tên không có việc gì làm. Đạo vòng quanh Trường Sơn cho có việc... không đáng ngại!”

Ám Thiên suy nghĩ một lúc, hần mới nói “Đi, trở về Quý Vực. Nàng ta có thể đã trú ẩn ở một nơi nào đó ở Quý Vực. Nếu còn ở phạm vi gần đây, ta sớm tra ra được...”

Hai người lấy “Hồi Thành Phù” ra ném về trước. Khoảng không gian phía trước thình lình xuất hiện hai vòng xoáy, cả hai nhanh chóng phóng vào đó, thân ảnh hoàn toàn biến mất. Vòng xoáy cũng chậm rãi tiêu thất không còn lưu lại dấu vết gì.

Về phía Thẩm Giai Nghi.

Nàng lợi dụng Địa Hỏa Trận đánh lạc hướng, sau đó sử dụng Hồi Thành Phù trốn thoát.

Trước đó nàng sớm biết được ý đồ đối phương, hơn nữa loại độc trùng trong cơ thể nàng không thể nào loại trừ được trong một lúc, nên nàng đành thuận theo đối ý đồ đối phương diễn một màn kịch cạn kiệt linh lực rồi sử dụng hậu chiêu thoát thân.

Điểm trở về Hồi Thành Phù là một nơi vô cùng bí mật ở Quý Vực. Tên là Vân Mộng Bí Cảnh, một nơi dưỡng thương và tu luyện cực kỳ tốt mà chỉ có nàng và Cổ Thanh Sơn mới biết được.

Nàng tựa vào vách đá, ánh mắt nàng nhìn về hình vẽ một nam một nữ. Trong lòng nàng nhất thời lại hồi tưởng lại những hình ảnh trước kia. Từ khi Vong Tinh Thủy mất dần hiệu lực, chi cần nhìn những thứ quen thuộc, ký ức tự động tràn về.

Nàng mỉm cười, không hiểu sao lại mong muốn gặp hần đến như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Rảnh rồi ngồi xuống, trùng kích Tam Phẩm

Lúc này trong cửa ải thứ ba của Trận Pháp.

Bạch Vô Thiên vẫn miệt mài học tập Trận Pháp trung cấp.

Trận Pháp trung cấp thiên về Trận Pháp bổ trợ trong quá trình tu luyện, hoặc khởi tạo ra một nguồn năng lượng dự trữ cung cấp cho một số trận pháp khác.

Trong thế bài trước đó Trận Sư Trần Anh cũng cấp bao gồm một số Trận Pháp trung cấp thường gặp như Tụ Linh Trận, Tỏa Linh Trận, Vũ Văn Trận...

Độ khó ở Trận Pháp Trung Cấp so với Sơ Cấp ở chỗ số Cấm Chế tăng lên. Nếu như sơ cấp chỉ có 62 Cấm Chế, thì trung cấp có 112 Cấm Chế để tạo ra Trận Bàn. Do đó đòi hỏi thời gian khởi tạo lâu hơn, cũng như tiêu hao tinh thần lực nhiều hơn.

Nhiệm vụ vượt ải thứ ba chính là trong thời gian hai mươi ngày, phải khởi tạo ra một Tụ Linh Trận. Tụ Linh Trận này sẽ sản sinh ra linh khí tinh thuần cung cấp cho cây thảo dược giữa hồ nước sinh trưởng nhanh chóng. Điểm đặc biệt của loại thảo dược này là cần nhiều linh khí tinh thuần mới sinh trưởng được. Nếu không cung cấp đủ linh khí, thảo dược không trưởng thành được, xem như khảo nghiệm thất bại.

Lúc này xung quanh Bạch Vô Thiên có tổng cộng năm Trận Bàn nhỏ và một Trận Bàn có kích thước lớn hơn gấp mười lần. Cả sáu Trận Bàn này đều là Trận Bàn của Tụ Linh Trận, được mô phỏng theo chòm sao Ma Hoàn.

Hắn có một ý tưởng, lúc đầu hắn dự định dùng cây thảo dược giữa hồ làm Tâm Trận vì thảo dược tỏa ra linh khí tinh thuần, có thể được xếp vào linh thụ nhưng nếu như vậy thảo dược sẽ vừa cho đi vừa tiếp nhận linh khí. Tạo ra một vòng tuần hoàn, thảo dược khó có thể sinh trưởng đúng theo nhiệm vụ.

Chính vì vậy, hắn bố trí năm Tụ Linh Trận nhỏ làm Tâm Trận, còn Tụ Linh Trận lớn sẽ làm Trận Bàn. Nếu thành công, khả năng sản sinh ra linh khí sẽ vô cùng to lớn.

Sau khi đã bố trí xong năm Trận Bàn nhỏ treo lơ lửng xung quanh dược thảo, còn Trận Bàn lớn được bố trí xung quanh hồ. Hắn hít một hơi dài, bắt đầu dùng ý niệm để khởi phát Tụ Linh Trận nhỏ đầu tiên.

Tụ Linh Trận nhỏ đầu tiên nhanh chóng khởi động sản sinh ra một nguồn năng lượng cho Tụ Linh Trận nhỏ thứ hai. Tụ Linh Trận nhỏ thứ hai khởi động, tiếp tục làm nguồn năng lượng cho Tụ Linh Trận thứ ba, cho đến Tụ Linh Trận thứ năm tạo thành một chuỗi năm Tụ Linh Trận liên hoàn.

Khi cả năm Tụ Linh Trận nhỏ đồng loạt sản sinh ra linh khí tinh thuần đến một giới hạn đủ để cho Tụ Linh Trận lớn khởi động. Xung quanh bắt đầu bạo phát ra những trận cuồng phong cực kỳ mạnh, lực hút mạnh mẽ như thể hút mọi thứ vào đó.

Sau mười hô hấp, Tụ Linh Trận hoạt động ổn định, linh khí tinh thuần tỏa ra có thể nhìn thấy bằng mắt thường, giống như hàn khí tỏa ra xung quanh.

Cảm giác mát lạnh vô cùng dễ chịu. Thảo dược giữa hồ cũng nhanh chóng hấp thụ linh khí, nhưng chỉ là một phần nhỏ không đáng kể. Bên ngoài có thể nhìn thấy tốc độ sinh trưởng của thảo dược cực kỳ nhanh. Với tình trạng như vậy, không quá năm ngày chắc chắn sẽ trưởng thành. Kết quả này hắn có nghĩ đến từ trước, nhưng không ngờ lại hoàn mỹ như vậy.

Hắn cảm nhận linh khí tinh thuần dư thừa quá lãng phí, thế là hắn cời ý phục ra chậm rãi bước xuống hồ nước. Không khí mát lạnh khiến tinh thần sáng khoái vô cùng.

Hắn định thần, để tâm vô tạp niệm nổi trôi nổi trên bề mặt hồ nước.

Linh khí tinh thuần mạnh mẽ xâm nhập kinh mạch chảy dài toàn bộ cơ thể. Từng luồng linh khí phân ra thành sợi tơ thấm thấu qua từng lớp da thịt, khiến cơ thể hắn không ngừng dao động, khiến căn cơ không ngừng lớn mạnh, khí lực lớn mạnh hơn trước xấp xỉ mười lần.

Trong Đan Điền, dưới dòng Linh Hồ không ngừng sôi sục như được đun nóng lên. Toàn bộ không gian bên trong Đan Điền được bổ sung linh khí không ngừng khuếch trương rộng ra. Do ở trạng thái này không thể đo lường được, nhưng hắn cảm nhận Đan Điền được nở rộng ra hơn mười lần trước kia.

Cho đến khi không thể khuếch trương rộng hơn được nữa, dưới dòng Linh Thủy tỏa ra quang mang. Bên dưới bắt đầu sản sinh ra biến hóa.

Linh khí không thể nào khuếch trương được nữa, nó tụ hợp lại tại một điểm dưới Linh Hồ, bắt đầu quá trình cô đọng lại.

Quá trình này diễn ra trong khoảng một thời gian không biết bao lâu, nhưng đến khi tại vị trí đó xuất hiện dư chấn nhân nhật. Lúc này, bề mặt Linh Hồ tách ra làm hai. Từ bên trong lộ ra một quả cầu màu hoàng kim, có xen kẽ những đường tơ như hóa điểm thoát ẩn thoát hiện. Quả cầu này rời khỏi Linh Hồ, treo lơ lửng trên bề mặt Linh Hồ. Đây chính là hình dạng Kim Đan của Bạch Vô Thiên, nói lên quá trình Kết Đan thành công.

Sau khi Kim Đan ổn định, ngừng xoay tròn thì nó tỏa ra một luồng dư chấn bạo phát đi ra. Bên ngoài, Bạch Vô Thiên cũng phát ra một loại dư chấn ra xung quanh. Cả thân thể hắn thoáng hiện lên một lớp ánh sáng màu hoàng kim rồi tắt đi nhanh chóng.

Hắn mở mắt ra, trong ánh mắt sinh ra mị lực, giống như lần tấn cấp Nhị Phẩm trước đó. Lần này, sức hút trên khuôn mặt hắn lại tăng lên đáng kể.

Thân ảnh Trận Sư Trần Anh xuất hiện phiêu phù trên không trung. Lần này sắc mặt và thái độ của lão khác hẳn so với lần trước.

Bạch Vô Thiên biết đây chẳng qua là hình chiếu từ trong Trận Pháp nên có giao tiếp với lão, hắn cũng sẽ không nhận được câu trả lời.

Bên cạnh, cây thảo dược ở giữa hồ đã sinh trưởng hoàn mỹ, thậm chí nở ra một nhóm bông hoa nhỏ nhắn màu trắng sữa. Thảo dược này vốn không thể nở hoa được, nhưng lần này thật sự nở ra rất nhiều đóa hoa, dọc quanh thân cây thảo dược.

Cảnh tượng này khiến sắc mặt lão ngưng trọng.

Đây chính là ý nghĩa thảo dược hấp thụ quá nhiều linh khí tinh thuần. Bản thân nó dư thừa và bắt buộc phải sinh ra bông hoa để giảm quá trình hấp thụ linh khí. Nếu không thảo dược sẽ không chịu nổi, dư thừa đến chết.

Thân ảnh lão chậm chậm đáp xuống, ánh mắt liếc về sáu Tụ Linh Trận quanh bờ hồ.

Lão hít một hơi dài cảm khái “Thiên phú này... ngay cả sư huynh cũng sẽ bất ngờ!”

Lão mỉm cười, tiếp tục biểu lộ ra một giọng nói như được phát ra từ Trận Pháp “Chúc mừng ngươi... hoàn mỹ vượt qua ải thứ ba...!”

Lão phát tay một cái, khung cảnh một lần nữa thay đổi.

Không khí bắt đầu ngọt ngào, khí tức từ vong tỏa ra khắp nơi. Trên bầu trời có nhiều đám vân vụ lượn lờ mang một màu đỏ rực.

Đây là khung cảnh một chiến trường rộng lớn, chia ra làm hai phe. Một bên là nhân loại, một bên là địch nhân gồm yêu tộc, man tộc và U Linh. Trên bầu trời hơn vạn con Phi Dực Hồ bay lượn. Trông cảnh này đập vào mắt hắn, khiến hắn chỉ có thể trơ mắt ra nhìn mà không biết làm như thế nào.

Thân ảnh Trần Sư Trần Anh xuất hiện, lão chậm rãi giải thích “Ái cuối cùng này là Trần Pháp Thượng Đẳng, chủ tu Truyền Tổng Trần. Bởi vì Truyền Tổng Trần liên quan đến thuộc tính không gian, nên Trần Pháp được mô phỏng chủ yếu theo chòm sao Định Kiếp...”

Lúc này, khung cảnh xung quanh nhanh chóng xoay vòng, chiến trường cổ xưa không còn, mà chuyển thành một không gian kín. Xung quanh là một màn đêm thăm thẳm với nhiều ngôi sao lấp lánh.

Trong khoảng không xuất hiện ra bốn loại mô hình Trần Pháp. Bên cạnh treo lơ lửng những dòng kim tự điển giải.

“Truyền Tổng Trần là Trần Pháp thông thiên triệt địa Trần Pháp. Có thể dịch chuyển xuyên không gian”

“Truyền Tổng Trần chia ra làm bốn loại: Truyền Tổng Trần một chiều, Truyền Tổng Trần hai chiều, Truyền Tổng Trần Hạ Thiên và Truyền Tổng Trần Thượng Thiên”

“Trong đó Truyền Tổng Trần một chiều là chỉ có đích đến, khi muốn quay trở về chỉ có thể sử dụng Hồi Thành Phù”

“Truyền Tổng Trần hai chiều là ở hai nơi được bố trí Truyền Tổng Trần qua lại, có sự liên kết với nhau”

“Truyền Tổng Trần Hạ Thiên có thể là một chiều hoặc hai chiều. Truyền Tổng Trần loại này xuyên qua không gian, có thể đến một vị diện có đẳng cấp thấp hơn”

“Truyền Tổng Trần Thượng Thiên là hướng vị diện đẳng cấp cao hơn mà xuyên không, nhưng loại Truyền Tổng Trần này bị cấm sử dụng. Trước giờ chưa từng xuất hiện”

Thân ảnh Trần Sư Trần Anh xuất hiện một lần nữa. Lão nói “Người có bảy ngày thời gian bố trí Truyền Tổng Trần rời khỏi nơi đây. Tâm Trần đã được bố trí điểm đến, nên chỉ cần Trần Pháp hoàn chỉnh sẽ tự động khởi trận”

Lão chỉ tay về phía một viên hắc thạch nhỏ bằng một ngón tay. Lão nói “Đó là một viên Tinh Vãn Thạch chưa qua tế luyện, có thể cung cấp đủ năng lượng khởi trận. Mọi thứ đã sẵn sàng... đừng để lão đây thất vọng!”

Nói rồi, thân ảnh lão hoàn toàn tiêu thất. Không gian bắt đầu tĩnh lặng không còn bất kỳ tiếng động nào.

Trong lúc nhất thời, trong lòng hần trào dâng lên một cảm giác cô độc. Cảm giác cô độc này thường xuyên xuất hiện kể từ khi hần đặt chân vào Bắc Cảnh. Hần cũng sớm thấu hiểu con đường tu đạo vốn là cô độc, tịch mịch.

Bất quá, trong đầu hần thoáng hiện lên chân dung Hoa Lạc Đồng. Một vị sư tỷ từ trên trời rơi xuống, mang đến cho hần một sự ấm áp.

Hần thì thầm “Không biết nàng ta lúc này như thế nào, đã rời khỏi Huyền Minh Động hay chưa? Chỉ trách bản thân ta năng lực quá yếu kém chưa thể giúp ích được gì...”

Nghĩ đến đây, ánh mắt hần nhìn về phía bốn Trần Pháp đầy quyết tâm. Hần nhất định phải sớm rời khỏi nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 174: Vân mộng bí cảnh

Trong địa đồ rộng lớn Bắc Cảnh, phân ra làm hai khu vực Hạ Thiên và Thượng Thiên.

Hạ Thiên là vòng bên ngoài Bắc Cảnh, có thể được ví von như những thôn xóm nhỏ, xung quanh một tòa thành trì. Trong đó tòa thành trì chính là khu vực Thượng Thiên.

Bởi vì linh khí thưa thớt, tài nguyên tu luyện như công pháp, võ kỹ thấp kém nên đẳng cấp tu sĩ tu luyện mạnh nhất cũng chỉ dừng ở Ngũ Phẩm trở lại.

Còn về Thượng thiên, nơi được xem là thế lực chân chính của Bắc Cảnh thì lại khác. Nơi đây có truyền thừa lâu đời, tài nguyên tu luyện dồi dào, đệ tử trong tông môn có tư chất hơn người. Có một vài đệ tử tinh anh của tông môn tu vi còn cao hơn cả cấp bậc trưởng lão của một chi viện hay môn hộ. Đó chính là khác biệt rõ ràng nhất.

Ngoài điều kiện công pháp, võ kỹ cao cấp ra. Mấu chốt quan trọng thúc đẩy tu vi của đệ tử trong tông môn thăng tiến nhanh chóng chính là kỳ ngộ. Kỳ ngộ ở Thượng Thiên có rất nhiều, thường mỗi một năm đệ tử trong đại tông môn sẽ được du nhập vào một số bí cảnh nhất định, trong đó có cơ hội lịch luyện cũng như kỳ ngộ gặp được một vài loài kỳ hoa dị quả có thể thăng tiến tu vi nhanh chóng. Nhiều khi còn bắt gặp truyền thừa của những bậc Cổ Nhân danh chấn năm nghìn năm trước.

Trước đó, Kiếm Hư Chân Quân đã cấp muốn thăng tiến tu vi cho nhóm Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng nhanh chóng, chính là dựa vào loại kỳ ngộ này. Kỳ ngộ mà lão nhắc đến chính là Vân Mộng Bí Cảnh.

Vân Mộng Bí Cảnh vị trí vô cùng đặc biệt, lối vào của nó ở khu vực trung tâm U Linh Sâm Lâm hay còn gọi là Sâm Lâm Vạn Trượng. Lối ra là Vân Mộng Thôn cách Đạo Viện chừng hai trăm dặm.

Đó chính là lý do Kiếm Hư Chân Quân phải dẫn dắt nhóm đồ đệ gia nhập Quỷ Vực mới lịch luyện được. Bởi vì chỉ có đến Quỷ Vực mới đi vào bí cảnh được.

Lúc này lão nằm tựa lưng vào thân cây đại thụ, ánh mắt khép hờ quan sát nhóm ba đồ đệ đang bao vây một con Độc Giác U Lang. Khu vực này là địa bàn của Độc Giác Lang, chính là khu vực gần với trung tâm U Linh Sâm Lâm.

Bọn họ trải qua hơn một tháng thời gian, đi từ Đạo Viện đến Hoàng Long Động phía nam Vô Thượng Tông, cách Vô Thượng Tông hai nghìn dặm đường.

Bên trong Hoàng Long Động có một cái giếng khô, bên dưới giếng khô có một thông đạo, nói đúng hơn là một vết rách không gian trực tiếp truyền tống đến U Linh Sâm Lâm. Đây là lối đi bí mật chỉ có hai người biết.

Sau khi đến U Linh Sâm Lâm, lão dẫn dắt ba đồ đệ từ bên ngoài U Linh Sâm Lâm du nhập sâu vào bên trong. Cấp bậc yêu thú cũng được tăng lên từ Nhất Phẩm đến Tứ Phẩm, càng tiến sâu vào trong yêu thú càng mạnh hơn và hung hãn hơn.

Tiêu biểu là con Độc Giác U Lang, nó là con đầu lĩnh trong bầy. Cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng vất vả lắm mới có thể chế ngự được. Có thể nói là vạn dùng toàn bộ thủ đoạn mới có thể hạ được nó.

Tràng cảnh lúc này đã yên ổn, lão mới từ trên nhánh cây đại thụ phóng xuống.

Lão nhìn xung quanh, hơn hai trăm xác con Độc Giác Lang và con đầu lĩnh Độc Giác U Lang còn khí tức yếu ớt.

Nhiệm vụ lão là đánh cho nó không còn sức phản kháng, chứ không được giết chết. Điều kiện này xem như đã thông qua.

Lão âm thầm đánh giá cao, lão nói “Qua khỏi cánh rừng này là đến khu Sâm Lâm Vạn Trượng. Nơi đó có một nhóm hơn nghìn con Tà Ác Thụ Yêu tuần tra xuyên suốt, con đầu đàn là Khô Mộc Lão rất mạnh, nói về tu vi có thể ngang hàng với ta. Nên mọi động tác thừa đều không được xảy ra sơ suất. Nếu không sẽ gặp rắc rối lớn”

Hoàng Mập nghe vậy liền tò mò hỏi “Bên trong Sâm Lâm Vạn Trượng có gì đặc biệt sao sư phụ?”

Đây chính là thất mắc chung của Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng. Cả ba người có tò mò nhưng vẫn chưa có dịp hỏi lão sư phụ.

Lão cười hắc hắc nói “Đến được nơi đó tự khắc biết! Vấn đề là các ngươi có đủ kiên nhẫn đến được nơi đó không mà thôi!”

Nghe lão sư phụ nói vậy, Hoàng Mập cũng không tiện hỏi thêm. Hầu như mọi việc lão dàn xếp đều ổn thỏa.

Nói về võ kỹ, ba bộ võ kỹ mà lão sư phụ trước đó đưa cho ba người tu luyện. Thời điểm đó xem không hiểu nhiều, nhưng giờ khác rồi. Chỉ cần một khoảng thời gian không bao lâu, cả ba người đã có thể sơ ngộ được, có thể tiếp cận được sơ giai. Diễn hình như Thiên Đạo Thần Chương tàn quyền. Giờ cả ba người gặp một tên tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm như tên Lưu Hạng trước đó. Không cần Mặc Thần Dương ra tay, ba người bọn họ hợp lại có thể dễ dàng nghiền ép.

Chính vì điều này mà niềm tin vào lão sư phụ hầu như là tuyệt đối. Đây không còn là đệ tử ký danh nữa, mà chân chính là đồ đệ, chỉ là chưa có qua nghi thức báis sư mà thôi.

Lão quan sát xung quanh một hồi, rồi phóng lên phi hành kiểm. Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng phóng lên phi hành kiểm theo sau.

Lão giữ vững một độ cao nhất định rồi chậm rãi căn dặn “Phía trên không trung có những con U Linh Chi Quang rất khó chịu. Nên phải giữ vững độ cao này mà phi hành, không được cao hơn cũng không được thấp hơn. Nếu không bọn Tà Ác Thụ Yêu phát hiện thì gặp rắc rối to...”

Nói rồi, lão dẫn đầu hướng thẳng phía trung tâm U Linh Sâm Lâm mà đi.

Khắp nơi bao trùm là một màn đêm thăm thẳm, bầu trời chiếu xuống là những luồng dạ quang quý mị kèm theo là những âm thanh gào thét hung hãn của yêu thú. Dưới chân bọn họ là cánh rừng U Linh bạt ngàn xen lẫn những đốm sáng từ những viên đá và những khóm kỳ hoa.

Khung cảnh này đẹp đến mức trước giờ trong tâm mắt ba người bọn chưa từng gặp qua. Trong bóng đêm quý mị xen lẫn muôn vàng kỳ bí.

Bọn họ có thể nhìn thấy từng nhóm Tà Ác Thụ Yêu đang tuần hành, phía trên bầu trời là U Linh Chi Quang phát ra khí tức hung hãn. Chỉ là ngoài phạm vi tấn công nên bọn chúng chỉ nhìn hăm hực mà không làm được gì.

Bọn họ cười phi hành kiểm đi được chừng hai canh giờ, trải qua đoạn đường chừng nghìn dặm mới đến một bờ vực.

Kiểm Hư Chân Quân đáp xuống. Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng đáp xuống bên cạnh.

Trên bờ vực cao nhìn xuống, bên dưới là một vùng đất rộng lớn như một lòng chảo. Nơi đó chính là Sâm Lâm Vạn Trượng với đầm lầy và nhiều loài Thực Đăng Thụ và yêu thú sống trong đầm lầy như Âu Thực Nhân Ngư, Xi Ngạc, U Linh Độc Chu và nhiều con Sâm Lâm Ngân Xà có mặt khắp nơi.

Lão nhìn xuống bên dưới, mùi vị xưa cũ nhất thời ủa về. Nơi đây đã từng là nơi kinh lịch qua giữa lão và đạo lữ một thời Thảm Giai Nghê, còn có sư huynh đệ đồng môn ở Túy Tiên Sơn. Nơi này trước kia đã từng rất nhộn nhịp. Bất quá biến cố đến bất ngờ, khiến mọi thứ đều thay đổi.

Lão quay sang ba đồ đệ nói “Theo sau ta!”

Nói xong, lão phóng lên phi hành kiểm phóng xuống bờ vực. Lão men theo vách đá thẳng đứng từ từ đáp xuống bên dưới lòng chảo.

Khu vực này trống trải, cây cối thưa thớt. Chủ yếu là đầm lầy với nhiều tảng đá lớn trôi lên tạo thành một lối đi.

Trên bề mặt đầm lầy, lâu lâu vẫn có xuất hiện vài đôi mắt đục ngầu của những con Xi Ngạc to lớn. Bọn chúng thăm dò, chỉ cần con mồi sơ ý một chút, nó sẽ phóng lên đón lấy.

Bốn sư đồ đi chừng hai mươi dặm đường, lúc này đã băng qua được đầm lầy đến được một mỏm đá có khuôn viên khá rộng. Đường cùng là một vách thạch bích cao nghìn trượng, từ bên dưới nhìn lên không thấy được đỉnh thạch bích.

Kể vách thạch bích có một Pháp Trận gồm năm trụ đá được xếp thành hình dạng ngôi sao. Chính giữa tâm, trên bề mặt đá có một sơ đồ hoa văn hình tròn.

Lão ra hiệu cho ba tên đồ đệ bước vào trong vòng tròn. Lão theo sau, lấy từ trong giới chỉ ra một ngọc ấn. Khi ngọc ấn được áp vào chính giữa Tâm Trận thì vòng tròn hoa văn phát sáng. Từ dưới mặt đất xuất hiện một hào quang hình tròn phóng xuất lên bầu trời, bao lấy tất cả bốn sư đồ. Sau hai hô hấp, bốn thân ảnh sư đồ lập tức biến mất, vô ảnh vô tung.

Khi bốn sư đồ mờ mắt ra, khung cảnh hoàn toàn thay đổi. Phía dưới mặt đất vẫn là sơ đồ hoa văn, nhưng khung cảnh xung quanh là một hang động rộng lớn, chính giữa là một hồ nước với sóng gợn lững lờ, phản chiếu lên trần hang động.

Hai mắt lão lúc này mờ to ra, trong lòng nhất thời chấn động.

Xung quanh bốn sư đồ có hơn nghìn cây ngân châm treo lơ lửng, chỉ hướng về phía bốn sư đồ.

Lúc này, từ phía sau vách đá bước ra một thân ảnh nữ nhân mặc tử y, y phục nàng có phần rách rưới, khóe miệng nàng ta vẫn còn lưu lại vài vết máu.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 175: Bí mật khối Tinh Vĩn Thạch

Thân ảnh Thảm Giai Nghệ xuất hiện sau vách đá khiến sư đồ bốn người kinh ngạc.

Nàng nhận ra người xuất hiện là Cổ Thanh Sơn nên nhanh chóng thu hồi sát chiêu lại. Trước đó nàng cảm nhận được bí cảnh có người xâm nhập vào. Nàng tưởng rằng bọn người Âm Thiên đuổi theo nên bố trí sát chiêu chờ đợi. Không nghĩ đến, người xuất hiện lại là Cổ Thanh Sơn.

Phản Kiếm Hư Chân Quân, lão nhận ra thân ảnh Thảm Giai Nghệ, trên nét mặt có phần tiêu tụy vì bị trọng thương. Trên ngực vẫn còn lưu lại một vết thương chí mạng. Nếu năng lực nàng không đủ, có thể đã bỏ mình rồi.

Lão do dự một hồi mới cất tiếng nói “Người... không sao chứ?”

Câu nói này nhẹ nhàng, nhưng đánh động đến tâm can nàng. Miễn là không phải lời nói oán trách, lời nói mỉa mai hay oán hận thì mọi lời nói từ Cổ Thanh Sơn phát ra đều ngọt ngào.

Nàng hít sâu một hơi, giọng nói có phần dịu dàng “Chưa đến nỗi bỏ mình... Còn sư huynh?”

Ánh mắt nàng đảo qua ba thiếu niên sau lưng Kiếm Hư Chân Quân. Lúc này nàng mới hiểu vì sao lão lại đến Vân Mộng Bí Cảnh. Chẳng qua là vì muốn dẫn dắt ba đồ đệ tu luyện.

Ánh mắt nàng đảo qua một vòng hang động. Nơi đây trước kia từng chứa rất nhiều ký ức hạnh phúc của hai người. Hồ nước kia là nơi hai người từng tu luyện, bên cạnh hồ nước có một thông đạo để đi vào Vân Mộng Bí Cảnh. Trên vách đá vẫn còn hình ảnh ngộ nghệ của hai người.

Lão đánh giá thương tích trên người Thảm Giai Nghệ. Vết thương đâm từ sau lưng, khoảng cách chỉ một bước chân. Điều này nói lên nàng ta bị ám toán. Người ám toán vô cùng thân cận mới có thể ra tay được khoảng cách này.

Nàng nhớ đến thiếu nữ mặc hắc y trước kia, tâm tình nhất thời có phần dao động. Lão chất vấn “Tiểu yêu nữ kia ám toán ngươi?”

Nàng phì cười “Có phải sư huynh đang thương hại thiếp không? Không phải sư huynh luôn oán trách thiếp hay sao? Tại sao lại quan tâm thiếp?”

Giọng điệu này, đối với thiếu niên chưa trải đời có phần nổi gai góc. Hoàng Mập nhìn sang Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng xem phản ứng, bọn họ cũng đồng thời nhìn về phía hấn.

Trong lòng bọn họ lúc này suy nghĩ “Sư phụ luôn để bộ mặt băng lạnh, lại có một vị cô cô xinh đẹp như vậy yêu mến. Điều này chứng minh, sư phụ khi còn trẻ rất có mị lực nha!”

Lão như có thể đọc tâm ba tên đồ đệ, ánh mắt khẽ liếc qua trách móc.

Lúc này Thảm Giai Nghệ không còn bộ dáng trẻ trung nữa, thay vào đó là nét mặt có phần nghiêm túc lại.

Nàng xuất ra khối Tinh Vãn Thạch từ trong giới chỉ. Khối Tinh Vãn Thạch vẫn còn được phủ một tấm vải để ngăn người khác chạm vào.

Lão có thể nhận ra khối Tinh Vãn Thạch này. Đây chính là cội nguồn của mọi đau khổ. Đây chính là nguyên nhân khiến cả hòn đảo sụp đổ, cả tòa Tụy Tiên Sơn bị chôn vùi, vô số sư huynh đệ ngã xuống...

Trong lúc nhất thời, sắc mặt lão trĩu nặng. Lão muốn quên nhưng sự thật là không quên được, chỉ là cố gắng biểu lộ một vẻ mặt thờ ơ mà thôi.

Lão chất vấn “Người đem thứ này ra, là có ý gì?”

Thảm Giai Nghệ chậm rãi nói “Trước kia, thiếp trà trộn vào Tụy Tiên Sơn chủ yếu nhận lệnh phụ thân âm thầm cướp khối Tinh Vãn Thạch này. Nhiệm vụ thứ hai là phá hoại Tụy Tiên Sơn, không để Tụy Mộng Tiên Thần Quân truyền thụ đạo cho người khác. Chủ yếu là muốn thế lực Bắc Cảnh yếu đi...”

Nàng ngừng một lúc, rồi nói tiếp “Không nghĩ đến, tình cảm thiếp dành cho Tụy Tiên Sơn lớn hơn nhiệm vụ, nên thiếp đã cãi lời phụ thân không chấp hành nhiệm vụ nữa. Đáng tiếc là phụ thân lo trước sự việc, đã bố trí một người khác thay thế thiếp và âm thầm phá hư...”

Nói đến đây, sắc mặt nàng có phần tiêu tụy, trong lòng dâng lên một nỗi oán hận. Khóe mắt nàng chảy ra một dòng nước mắt, nàng vô ý lau đi.

Nàng lấy lại tinh thần nói tiếp “Thiếp đã ngăn tên kia lại, cướp khối Tinh Vãn Thạch này định giao cho sư phụ, nhưng sư phụ hoàn toàn biến mất, không biết tin tức ở đâu nên thiếp đã giấu khối Tinh Vãn Thạch này dưới Hải Vực. Cuối cùng thiếp bị ám toán...”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên trên, như muốn không cho nước mắt chảy ra. Nàng lấy lại giọng, nói tiếp “Nhi tử của phó môn chủ là Mặc Lang, hấn giờ là môn chủ Âm Thiên của Ma Môn, dùng kế cho thiếp uống Vong Tinh Thủy. Vì thế mà thiếp không còn nhớ đến những việc trước kia...”

Nghe nàng ta nói vậy, Kiếm Hư Chân Quân nhủ hàng chân mày. Mọi việc đã qua, nhưng nếu trước kia lão tìm hiểu kỹ sự việc thì lão không có khổ sở, nàng ta cũng sẽ không gánh chịu đau thương như vậy.

Một người bỗng nhiên mất đi tình cảm, mất đi ký ức về đạo lý thì đau khổ còn gì bằng. Nàng ta gánh chịu một mình như vậy, thật sự đáng thương... nhưng cũng đáng hận. Nàng là người của Ma Môn, chính là thế lực khiến Tụy Tiên Sơn sụp đổ, đồng môn sư huynh đệ không còn.

Trong lòng lão lúc này có một sự dao động. Lão nhắm mắt lại, rồi thở ra một hơi dài.

Lão nhìn sang ba tên đồ đệ đang bên cạnh nghe ngóng. Bọn họ vô cùng tò mò về cổ sự của lão sư phụ và cô cô xinh đẹp đối diện.

Lão tăng hắng một cái rồi một tay chỉ về một thông đạo. Thông đạo này chiều rộng chừng hai bước chân đủ hai người đi qua. Bên trong không hề có luồng gió thổi ra.

Lão nói “Bên trong đó chính là Vân Mộng Bí Cảnh. Ba người các ngươi vào đó tu luyện một tháng rồi trở ra ngâm mình dưới hồ nước trong mười ngày, cứ thế lặp đi lặp lại. Sau đó ta sẽ chỉ điểm tiếp...”

Hoàng Mập nhìn thông đạo bình thường, không hề có gì đặc biệt. Hấn tò mò hỏi “Bên trong có gì đó đặc biệt không sư phụ?”

Lão quên việc này, mới chần chừ giải thích “Vân Mộng Bí Cảnh... thời gian tu luyện trong đó trì hoãn hơn bên ngoài gấp ba lần. Nói đúng hơn bên ngoài mười ngày, bên trong có thể kéo dài ba mươi ngày. Nguyên nhân thì các ngươi chưa đủ hiểu biết để giải thích...”

Tin tức này khiến Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhượng Băng sững sờ. Nói như vậy, bọn họ ở đó tu luyện ba năm, tương đương bên ngoài chỉ có một năm mà thôi. Nói như vậy, lão sư phụ trước đó không hề lừa gạt bọn họ. Với thời gian tu luyện dài cộng thêm đan dược phụ trợ, bọn họ không thắng tiến được. Xem như bọn họ chân chính là phế vật rồi.

Hoàng Mập lại hỏi tiếp “Thế còn hồ nước, ngâm trong đó có tác dụng gì không sư phụ?”

Lão nhướng chân mày lên, tên đồ đệ này đúng thật là lảm chuyện. Hẳn lúc nào cũng thắc mắc.

Ngẫm nghĩ lại, thắc mắc của hắn cũng không tệ. Lão bèn giải thích “Hồ nước này linh khí dồi dào, có thể hồi phục sinh lực. Giúp hấp thu Cửu Chuyển Đan tốt hơn...”

Hoàng Mập gật đầu, tài nguyên tu luyện của lão sư phụ quả thật là quá tốt.

Hoàng Mập nhìn Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng, sau đó ba người đồng thời chấp tay lại, khom người sâu bái tạ một cái.

Hắn thích phô trương, đại lễ là nên có.

Lão ho nhẹ một tiếng, một tay xua đuôi ba tên đồ đệ đi nhanh chóng. Đặc biệt là Hoàng Mập, tiểu tử đó quá là rườm rà.

Lão nhìn ba thân ảnh đồ đệ hoàn toàn biến mất sau thông đạo, lão mới quay sang Thâm Giai Nghê. Lão nghiêm giọng lại nói “Người có chuyện gì muốn nói?”

Những đồ đệ còn quá nhỏ bé, có nhiều việc không nên để bọn họ nghe thấy. Đây chính là nguyên nhân lão đuổi khéo để ba tên đồ đệ tránh mặt.

Nàng ta nở một nụ cười mê hoặc nói “Sư huynh đúng là rất hiểu ý thiếp!”

Lão ho nhẹ một tiếng “Đi vào chuyện chính!”

Nàng ta tỏ ra hờn dỗi, mặc dù trước đó còn mang đầy tâm trạng tội lỗi với lão.

Nàng tiến lại gần khối Tinh Vãn Thạch, thu tầm vãi lại rồi nói “Đây chính là nguồn năng lượng chính để khởi động Đại Thiên Truyền Tổng Trận...”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt lão sùng sốt.

Đây chính là đại sự, tai họa của toàn bộ Bắc Cảnh. Giờ thì lão đã hiểu vì sao đối phương một mực muốn chiếm đoạt khối Tinh Vãn Thạch vốn là nguồn năng lượng duy trì cả hòn đảo Thâm Uyên.

Nàng nói tiếp “Vì tầm quan trọng này nên thiếp đã liều mạng đoạt lấy và giấu đến tận hôm nay...”

Nàng ngừng lại, sắc mặt tỏ ra vô cùng lo lắng “Nhưng Ma Môn đang chuẩn bị thí điểm một Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận ở Đạo Viện. Việc này thành công, coi như là bước đệm để bọn chúng khởi động Đại Thiên Truyền Tổng Trận, nối liền hai giới!”

Lão sắc mặt trầm lại nói “Là hắn?”

Thâm Giai Nghê gật đầu “Đúng, là hắn!”

Sắc mặt lão trở nên khó coi “Nếu không phải vì lão đệ Khúc Minh Sơn, ta cũng chẳng quan tâm gì đến Đạo Viện. Cái nợ của ta chính là nợ hắn một mạng sống. Ta đã từng hứa sẽ bảo vệ Đạo Viện, nếu không mạng ta cũng đã kết thúc từ nhiều năm trước rồi...”

Lời lẽ của lão, Cổ Thanh Sơn như đánh vào nỗi lòng nàng. Trong đó chất chứa bao nhiêu là oán hận đối với nàng. Bởi vì mọi chuyện cũng từ nàng mà ra

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 176: Phá trận

Trong không gian mô phỏng chiến trường cổ xưa, tại vị trí Truyền Tổng Trận.

Một luồng bạch quang lóe lên, rồi tắt đi. Thân ảnh Bạch Vô Thiên bước ra từ Truyền Tổng Trận. Điều này nói lên, hắn đã hoàn thành thử thách mà Trận Sư Trần Anh bố trí trước đó.

Khung cảnh đập vào mắt hắn lúc này là không khí tang thương của chiến trường cổ xưa. Khắp nơi thì thể tu sĩ nằm la liệt trên mặt đất, còn có nhiều yêu thú, Man tộc và U Linh. Đây là một thảm cảnh khốc liệt mà trước giờ hắn chưa từng tưởng tượng qua được.

Trong làng khói bụi mù mịt vẫn còn vài tu sĩ nhân loại nằm thoi thóp, với hy vọng đứng dậy tiếp tục chiến đấu. Hắn nhanh chóng phóng về vị trí nhóm tu sĩ đó muốn giải cứu nhưng đó chỉ là hình chiếu, không phải thật.

Lúc này hắn mới nhận ra bản thân lại dịch chuyển sang một không gian khác, vẫn còn trong không gian truyền thừa Pháp Trận.

Thân ảnh Trận Sư Trần Anh xuất hiện với một khuôn mặt bất ngờ.

Nếu tính ra, không đến năm ngày có thể vượt qua khảo thí Truyền Tổng Trận đến được nơi này, thiên tư này không phải là một người sơ nhập Pháp Trận có được. Đây là tư chất rất nghịch thiên.

Lão thờ dài, nhưng nhanh chóng giấu đi biểu hiện đó.

Hư ảnh lão chậm rãi giới thiệu “Đây là ai cuối cùng, mô phỏng quá trình phá hủy Đại Thiên Truyền Tổng Trận năm nghìn năm trước. Đây là tàn tích có thật năm nghìn năm trước mà bọn ta ngũ đại Trận Sư hợp sức phá hủy con đường liên thông hai giới Tiên Cảnh và Dịch Vực. Bọn ta đã thành công phá hủy, rất tiếc thương vong vô số. Nếu người có thể hoàn mỹ phá giải câu đố này, vận mệnh người chắc chắn sẽ thay đổi...”

Bạch Vô Thiên lúc này sinh ra tâm trạng hồi hộp, cảm giác cổ xưa khiến bản thân hắn vô ý có một sự hoài niệm. Mặc dù chưa từng trải qua, nhưng sự tang thương trong tâm mắt khiến bản thân hắn xúc động.

Hắn thỉnh linh hỏi “Lão lúc này và lão khi lần đầu xuất hiện... là giống hay khác nhau?”

Câu hỏi vô ý này khiến Trần Sư Trần Anh nhất thời khựng lại. Hình chiếu có phần rung động, biểu hiện ra là một sự chập chờn.

Lão không trả lời mà chỉ phất tay một cái, toàn cảnh hiện ra hai bên tiền tuyến. Một là nhân loại, hai là đội quân gồm Yêu thú, Man tộc và U Linh. Cầm đầu nhân tộc là năm thiếu niên Trần Sư trong đó có Trần Sư Trần Anh và một vị hán tử thân mặc chiến giáp toàn thân rực rỡ lời điện.

Ở một vị trí xa hơn, khoảng chừng năm dặm là một cái Truyền Tống Trận khổng lồ. Với thông đạo to lớn chiều cao bằng một ngọn núi.

Lão chậm rãi giới thiệu “Đó là Đại Thiên Truyền Tống Trận, trong vòng một canh giờ phải phá hủy nó. Người chỉ cần chỉ điểm cho vị hán tử mặc chiến giáp, hắn sẽ thay người hành động bởi vì với tu vi của người, chỉ cần tiếp cận những thứ đó, người chắc chắn sẽ bạo thể mà chết...”

Những điều lão nói hoàn toàn có lý. Những đại năng này vốn tu vi thông thiên triệt địa. Không thể ví như phạm nhân hoặc những người mới tu đạo như hắn có thể chạm tới được.

Hắn vô tình nghĩ đến một chuyện liên hồi “Bẩm tiền bối, tiểu cô nương vào một lượt với vẫn bối đã qua được ải này chưa?”

Câu hỏi này ngoài dự liệu cũng như là không phải bản phận hình chiếu trả lời. Hắn chỉ hỏi qua loa, xem như an ủi nỗi lòng mình.

Bất quá, lão tử tồn nói “Đã thông qua! Sớm rời khỏi Huyền Minh Cốc...”

Hắn “A” lên một tiếng.

“Quả nhiên là lão đã có ý thức... Điều này chứng minh đây không phải hình chiếu mà là một loài giống như thần hồn... chính là tàn hồn lão còn lưu lại. Có thể bản thân ta đã kích động được lão, mới khiến lão chân chính xuất hiện!”

Trong lòng hắn tràn đầy thắc mắc, nhưng sau một lúc hắn đưa ánh mắt về phía chiến trường cổ xưa. Lúc này khí thế hai bên cân bằng. Giao tranh chưa xảy ra nhưng sát khí tỏa lên thông thiên.

Hắn xuất ra la bàn bát quái, bắt đầu xem xét Đại Thiên Truyền Tống Trận.

Theo như cách thông thường là dựa vào Tâm Trận để tìm cách phá giải Trận Pháp. Đây là bước cơ bản của một Trần Sư.

Hắn tiếp cận Đại Thiên Truyền Tống Trận, giữ một khoảng cách chừng hai trăm trượng. Khoảng cách này tương đối nguy hiểm, nhưng có thể đánh giá được chi tiết hoạt động Trận Pháp.

Xung quanh Đại Thiên Truyền Tống Trận có hơn một vạn tu sĩ nhân loại chuẩn bị đối kháng. Tất cả đều ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Ở khu vực khác, hai bên tiền tuyến vẫn đang giao tranh khốc liệt. Số người ngã xuống đếm không xuể, khung cảnh đánh giết liên tục thôi thúc hắn phải nhanh chóng phá hủy Trận Pháp. Hắn biết đây chỉ là mồi phồng, nhưng tràng cảnh đầm máu này hắn không hề muốn nhìn thấy.

Sau một lúc tra xét rồi tính toán, hắn có thể chia ra tổng cộng 49 Trận Pháp. Trận Pháp Truyền Tống Trận này đều được bố trí trong một mô hình chòm sao Định Kiếp to lớn như một quả núi. Với số lượng trận pháp như vậy, chắc chắn cần có một nguồn năng lượng khổng lồ mới có thể khởi động.

Hắn hình lên trên tầng mây, trên đó có ba động của linh khí dày đặc. Hắn có thể suy đoán bên trong ẩn giấu một loại siêu cấp Tụ Linh Trận chi phối toàn bộ 49 Trận Pháp bên dưới.

Hắn lẩm nhẩm “Nếu phá hủy Tụ Linh Trận có phải toàn bộ Trận Pháp sẽ dừng lại...”

Ánh mắt hắn từ mặc chiến giáp đang trong trạng thái chờ đợi hắn chỉ điểm. Bởi vì thời gian không còn nhiều.

Hắn trước đó ở ải thứ ba, vì liên kết năm Tụ Linh Trận với nhau, không ít lần bạo nổ. Nguyên do là vì Trận Pháp xung khắc nên bạo nổ, gây ra dư chấn như một sát chiêu cấp bậc Tam Phẩm.

Hắn nhìn Đại Thiên Truyền Tống Trận to lớn. Nếu phá hủy, sợ ý gây ra một vụ bạo nổ thì sao. Với quy mô to lớn của Trận Pháp này, không phải sẽ hủy thiên diệt địa không người sống sót hay sao...

Hắn tiếp tục lẩm nhẩm “Nếu phá hủy từ bên dưới, tình huống cũng không khác gì mấy...”

Hắn ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu mình tưởng lại 49 Trận Pháp. Trong Thức Hải, hắn vận dụng Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết mô phỏng ra 49 Trận Pháp, trong 49 Trận Pháp đều thuộc đẳng cấp thượng đẳng. Mỗi trận pháp gồm 332 Cầm Chế. Với năng lực của hắn chưa thể mô phỏng ra được. Ít nhất hắn có thể hiểu được vị trí từng Trận Pháp được bố trí.

Trong đó 49 Trận Pháp chắc chắn sẽ có một điểm khởi đầu. Chỉ cần tìm ra điểm khởi đầu, chắc chắn phá trận thành công.

Khoảng một lúc sau, hắn mở mắt ra. Sắc mặt có phần tươi tắn hơn. Hắn có một suy đoán, suy đoán này vốn không đụng chạm đến Trận Pháp nên sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Ánh mắt hắn nhìn về phía chiến trường cổ xưa, nơi hai phe nhân loại và yêu thú, Man tộc cùng U Linh đang chiến đấu khốc liệt.

Hắn tập trung quan sát từng cử động, từng chi tiết nhỏ ở chiến trường. Cho đến khi ánh mắt hắn dừng lại trên một người lùn. Người lùn này không phải yêu thú, không phải Man tộc có thân hình to lớn lại càng không phải là U Linh. Vậy hắn là gì. Câu hỏi này sớm đã có câu trả lời. Hắn chính là bộ não của Trận Pháp, chính gã lùn đó điều khiển toàn bộ Đại Thiên Truyền Tống Trận.

Bạch Vô Thiên không nói gì, chỉ ngón tay về phía gã lùn trên chiến trường.

Ánh mắt hắn từ mặc chiến giáp sáng lên. Hắn cũng nhận ra điều bất thường từ gã lùn đó. Hắn cũng là một đại năng, nên có phán đoán chính xác hơn Bạch Vô Thiên.

Hán tử vốn là hình chiếu, nhưng vẫn nhìn sang Bạch Vô Thiên, vịnh lấy vai hắn tán thưởng.

Làm xong hành động tán thưởng, hán tử xuất ra thần khí của bản thân xông pha về chiến trường. Động tĩnh này khá lớn, khiến đội quân yêu thú kích động. Tất cả ba chủng tộc yêu thú, Man tộc và U Linh đồng loạt bạo vệ gã lùn.

Điều này nói lên tầm quan trọng của gã lùn đối với trận chiến này.

Ước chừng mười hô hấp sau, gã lùn đã bị hán tử cắt ra làm hai. Toàn bộ đội quân yêu thú tan tác nhanh chóng.

Đại Thiên Truyền Tổng Trận đang hoạt động cuộn cuộn bỗng nhưng khựng lại, màn sáng lập tức tắt đi.

Một số quân đoàn yêu thú chỉ vừa bước qua phân nửa đã bị màn sáng cắt ra làm hai, vô cùng thê thảm.

Tiếp theo vài hô hấp, Đại Thiên Truyền Tổng Trận tắt hẳn, không còn lưu lại ba động nào.

Chiến trường bỗng chốc vỡ òa lên sung sướng. Nhân loại đã chiến thắng, đã thành công phá hoại thông đạo nối liền hai giới. Đây chính là chân chính chiến thắng.

Tiếng vỡ òa mừng rỡ vang vọng lại, toàn bộ thân ảnh nhân loại, yêu thú, Man tộc và U Linh từ từ tan biến không còn lưu lại vết tích gì. Chỉ còn lại sáu thân ảnh của năm đại Trận Sư và hán tử mặc chiến giáp.

Trên nét mặt bọn họ tràn ngập hy vọng, người nào cũng nở một nụ cười mãn nguyện.

Trận Sư Trần Anh bước ra, đồng đặc nói “Chúc mừng người, hoàn mỹ vượt ải!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Ngũ Hành Thiên

Quan cảnh chiến trường cổ xưa chậm rãi thay đổi, chuyển sang khung cảnh trên một đỉnh núi, bên dưới là rừng rậm bạt ngàn, ánh dương tỏa sáng soi rọi như một buổi chiều tà.

Ngũ đại Trận Sư và hán tử mặc chiến giáp nhìn về phía Bạch Vô Thiên với một sắc mặt đầy tò mò. Bọn họ muốn biết thiếu niên này, được sinh ra từ đâu, có lai lịch thế nào mà cuối cùng có thể đánh thức được bọn họ.

Về phía Bạch Vô Thiên, hắn cũng vô cùng ngạc nhiên khi chứng kiến sáu thân ảnh đang hiện hữu. Bọn họ trước đó chẳng qua là hình chiếu, giờ thì sống động như con người thật. Cũng có thể, đây chẳng qua là một loại ý niệm còn sót lại của Cổ Nhân.

Lúc này Trận Sư Trần Anh bước ra ngoài. Sắc mặt lão có phần tự tại, có thể trong nghìn năm, cuối cùng có thể tìm được người phù hợp.

Lão nói “Bởi vì hoàn mỹ vượt ải mới có thể đánh thức bọn ta tỉnh dậy sau gần năm nghìn năm. Xem ra thời gian chờ đợi không hề làm bọn ta thất vọng...”

Lão xoay người sang một bên, sau đó giới thiệu “Vị hán tử này là Long Kiếm Phi, người đời xưng hô là Kiếm Thánh, tông chủ đời đầu của Thiên Đạo Thần Tông...”

Ánh mắt Bạch Vô Thiên mờ to ra nhìn vị tiền bối có dung mạo trẻ trung với khí chất bất phàm. Sắc mặt nam tử không hề dao động, nhưng tạo ra một loại cảm giác bản thân vô cùng nhỏ bé khi đối diện nam tử này.

Long Kiếm Phi nhìn hán tử một hồi, nở một nụ cười sau đó từ từ tiến lại gần. Một ngón tay điểm lên mi tâm hán tử. Trong đó lưu lại một loại ấn ký. Điều này khiến hán tử bất ngờ, không hiểu đây là ý gì.

Long Kiếm Phi mỉm cười thân thiện nói “Đó là một loại khí tức quen thuộc của ta. Sẽ giúp ích cho truyền nhân Thiên Đạo Thần Tông...”

Ánh mắt hán tử có phần tiếc nuối, hán tử có thể nhận ra khí tức Thiên Đạo Thần Tông trên người thiếu niên đối diện. Nhưng đó chỉ là quá nhỏ nhoi. Điều này nói lên Thiên Đạo Thần Tông không còn như lúc ban đầu.

Trận Sư Trần Anh tiếp tục hướng về phía bốn Trận Sư lần lượt giới thiệu “Đây là ba sư đệ ta Long Dã, Phong Linh, Bắc Hải còn vị đạo bào trắng là sư huynh bọn ta Thiên Tôn...”

Vị đạo bào trắng tên gọi Thiên Tôn bước về trước một bước. Bàn tay xòe ra, một hình chiếu từ từ soi rọi ra khoảng không trước mặt. Bên trong hình chiếu là một khung cảnh cổ xưa, đó là một trận chiến có thể nói là sống còn. Một bên chính là ngũ đại Trận Sư, bên kia là một hung thú khổng lồ to lớn như một bầu trời tràn ngập hủy diệt khí tức.

Bạch Vô Thiên một bên đứng quan sát, một bên cảm nghĩ “Pháp Trận mà ngũ đại Trận Sư bố trí quả nhiên là tinh diệu, không thể nào cảm ngộ ra được bất kỳ thứ gì bên trong đó...”

Sau một lúc giằng co, hung thú khổng lồ bị phong ấn lại ở một nơi vực sâu vạn trượng. Ngũ đại Trận Sư cũng không qua khỏi, toàn bộ năm người hoàn toàn hồi yên phi diệt.

Trận chiến trong hình chiếu vô cùng khùng khiếp, có thể không phải bình thường có thể tưởng tượng ra được. Tất cả đều kết thúc sau đó.

Trận Sư Thiên Tôn nhàn nhạt nói “Phong ấn kéo dài quá lâu cũng đã đến lúc quá hạn. Người có thể giải khai được khúc mắc nghìn năm của bọn ta, xem như vận số đã định”

Lão nói xong, xòe bàn tay ra xuất hiện một quyển trục. Bên trên có đề “Ngũ Hành Thiên Bách Yếu Lục”.

Lão nói tiếp “Đây là Ngũ Hành Thiên Bách Yếu Lục, quyển trục này ghi chép lại toàn bộ Pháp Trận Ngũ Hành Thiên phong ấn Cửu U Huyền Ma. Trong đó mang nhiều huyền cơ, nó sẽ theo người trong suốt cuộc đời còn lại sau này...”

Hán tử nhìn sát mặt vô cùng nghiêm khắc của Trận Sư Thiên Tôn khiến hán tử đổ một giọt mồ hôi. Chuyện này quá sức đối với hán tử, hán tử nhanh chóng thu người lại, chấp tay nói “Văn bối vô năng, việc này vô cùng hệ trọng, văn bối không có khả năng tiếp nhận nổi...”

Trận Sư Thiên Tôn nhún hàng chân mày, sau đó thay đổi sắc mặt rồi cười ha ha nói “Lần đầu có người dám từ chối bọn sư...”

Lão trừng mắt một cái, trong đầu óc hán tử lập tức xuất hiện nhiều ảo giác. Trong đó vô số nhân sinh khóc than, phạm nhân như con kiến dễ dàng bị giẫm chết. Giới tu sĩ không cách nào kiểm soát được, không người sống sót cho đến khi toàn bộ thế giới sụp đổ, chỉ còn lưu lại một màn đêm tăm tối.

Lão trừng mắt nói “Giờ người nghĩ, việc này còn liên quan đến người không?”

Trận Sư Trần Anh một bên xen vào nói “Vốn là bọn ta tuyệt vọng, không nghĩ tới hôm nay lại gặp người...”

Trong đầu hần lúc này vô cùng hỗn loạn. Hần vốn là một người bình thường đến từ Văn Lang Châu. Bởi vì nhiệm vụ gia tộc mới đến Bắc Cảnh, hần muốn sống một cuộc sống bình thường sau khi hoàn thành nhiệm vụ. Nhưng từ khi gặp được Hoa Lạc Đồng, hần lại có một mục tiêu khác lớn hơn đó là muốn bảo vệ nàng ta suốt đời. Bởi vì hần có cảm giác giữa hần và nàng ta có một sợi dây trời buộc nhau. Hơn nữa sức hần nhỏ nhoi thì làm sao có thể đứng ra lãnh nhận một nhiệm vụ quá sức như thế này.

Hần hít một hơi thật sâu, rồi thở ra.

Hần hướng Trần Sur Trần Anh chất vấn “Chuyện này thật sao? Nếu không ngăn chặn, toàn bộ sẽ sụp đổ?”

Trần Sur Trần Anh gật đầu xác nhận. Hần lại hỏi tiếp “Nếu không có văn bối, thì sẽ có người khác đứng ra lãnh trách nhiệm này không?”

Câu hỏi này khiến Trần Sur Trần Anh dừng lại một lúc, sau đó lão mới nói “Thực ra việc này lão đây không thể trả lời được, nhưng trước đó bọn ta năm người đều lưu lại năm truyền thừa ở những địa phương khác nhau. Truyền thừa nơi này do lão đây gánh vác, còn những nơi khác lần lượt do sư huynh đệ bọn ta gánh vác. Bọn ta lo sợ phong ấn bị phá giải thì Cửu U Huyền Ma sẽ gây hại chúng sinh, nên bọn ta mới tạo ra truyền thừa này...”

Lúc này hần đã hiểu, ngoài truyền thừa ở Huyền Minh Động còn có bốn truyền thừa khác của bốn vị sư huynh đệ Trần Sur Trần Anh. Nếu như vậy, áp lực của hần sẽ giảm đi rất nhiều, xem như việc này hần có tiếp nhận cũng sẽ không có quá nhiều trách nhiệm.

Hần khom người tiến về trước tiếp nhận quyền trục. Hần ngẩng đầu lên nói “Văn bối sẽ tiếp nhận nhiệm vụ này, nếu có thể giúp được một tay xem như là trách nhiệm hành hiệp trượng nghĩa”

Trần Sur Trần Anh nghe nói đến “hành hiệp trượng nghĩa” ánh mắt lão nhìn xem phản ứng nhóm sư huynh đệ. Bốn người bọn họ đều nhắm mắt lắc đầu “Tiểu tử này tâm tính hạn hẹp đến như vậy sao?”

Trần Sur Trần Anh thấy không còn việc gì bàn giao liền nói “Xem như tâm nguyện của lão đây đã triệt để hoàn tất, truyền thừa nơi này từ đây về sau sẽ không còn tồn tại. Hy vọng lần sau gặp lại, người tâm cao lên một chút!”

Lão nói xong, ở gần vị trí bọn họ đang đứng xuất hiện Truyền Tống Trận rồi rời khỏi nơi này.

Thân ảnh ngũ đại Trần Sur và nam tử mặc chiến giáp từ từ tiêu thất.

Bạch Vô Thiên ngẫm nghĩ một lúc, liền hướng nam tử mặc chiến giáp cầu khẩn “Tiền bối có thanh kiếm nào xài tốt không?”

Nam tử nhìn hần, nhếch miệng lên cười khi dễ, sau đó hoàn toàn biến mất.

Hần thất vọng thở ra một hơi dài “Hoàn tất truyền thừa mà không có tặng phẩm, mấy vị tiền bối đúng là keo kiệt...”

Hần không nghĩ ngợi nữa, nhanh chóng tiến vào Truyền Tống Trận. Sau khi bước vào, khung cảnh xung quanh lập tức thay đổi. Trước mặt hần chính là Huyền Minh Cốc.

Tiểu Hắc đang nằm ngủ với dáng vẻ uể oải. Nó ngửi được khí tức chủ nhân xuất hiện liền ngẩng đầu nhìn về phía cửa hang động. Thân ảnh Bạch Vô Thiên xuất hiện ngay lối vào hang động trước đó.

Tiểu Hắc phóng tới, ma sát chủ nhân một hồi vì đã bỏ rơi nó một thời gian quá dài. Nó vô cùng chán nản.

Bạch Vô Thiên sờ lên đầu Tiểu Hắc. Sắc mặt hần có phần hòa hoãn hơn nhiều. Trải qua một thời gian dài truyền thừa, cảm giác hít thở không khí trong lành vô cùng dễ chịu.

Lúc này hần mới để ý không thấy Tiểu Thanh Điệp đâu.

Trước đó, Trần Sur Trần Anh có nói qua, Hoa Lạc Đồng đã rời khỏi Huyền Minh Cốc nên không thấy thân ảnh nàng là bình thường. Tiểu Thanh Điệp vốn được sinh ra từ máu huyết hần, nên mối quan hệ có phần đặc biệt.

Tiểu Hắc thấy vậy, nó nhanh chóng dẫn dắt chủ nhân đến thạch bích. Trên vách thạch bích có lưu lại lời nhắn nhủ của Hoa Lạc Đồng dành cho hần.

“Ta trước đến Bách Vực để thử tìm tung tích phụ thân, sư đệ bảo trọng. À, Tiểu Thanh Điệp sẽ theo ta một thời gian, sư đệ không cần lo lắng!”

Nhìn những dòng nhắn nhủ lưu lại, trong nội tâm hần dâng lên một cảm giác thiếu thốn. Có thể do hần bên trong Huyền Minh Động quá lâu, nàng ta không thể chờ được. Dù sao phụ thân vẫn quan trọng hơn nhiều.

Bên cạnh đó, Truyền Tống Trận đã được nàng bố trí xong. Chỉ cần tiến vào phụ cận Truyền Tống Trận, Trần Pháp lập tức khởi động là có thể rời đi.

Hần phóng lên lưng Tiểu Hắc, quay đầu nhìn lại toàn cảnh Huyền Minh Cốc một lần. Tiểu Hắc tiến vào Truyền Tống Trận. Sau vài hô hấp, một luồng sáng bao phủ hai chủ sủng, rồi truyền tống hai chủ sủng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 178: Trở về Đạo Viện

Sau khi rời khỏi Huyền Minh Cốc, Bạch Vô Thiên được truyền tống đến Mị Nguyệt Trấn.

Trước đó một tiểu cô nương cũng xuất hiện trong Truyền Tống Trận vốn đã bị phong bế từ lâu, sau đó lại xuất hiện thêm một thiếu niên bước ra từ Truyền Tống Trận. Điều này gây ra động tĩnh không nhỏ ở khu vực vốn yên tĩnh này.

Dù sao thân phận của Bạch Vô Thiên là đệ tử Đạo Viện, mà Đạo Viện trong khu vực Hạ Thiên rất được coi trọng. Nên hầu như không người nào ở Mị Nguyệt Trấn làm khó dễ, thậm chí còn niềm nở đón tiếp.

...

Nửa tháng sau.

Bạch Vô Thiên cùng Tiểu Hắc về đến Minh Nhân Thôn, rồi một mạch đi đến Kiếm Các trên ngọn Chủ Phong để trả nhiệm vụ Phi Hành Kiếm.

Tính ra, hẳn đã rời khỏi Đạo Viện gần hai tháng. Khung cảnh Đạo Viện vẫn như cũ không có gì thay đổi, ngoài khí tức của nhóm đệ tử ngoại viện.

Hầu như tu vi người nào cũng tăng lên đáng kể. Những huynh đệ đồng môn hẳn bắt gặp trên đường đến ngọn Chủ Phong đều đã tấn thăng đến Nhị Phẩm. Chưa bao giờ quá trình tấn cấp lại dễ dàng đến như vậy.

Đến khu vực cấm thú sùng hấn thu Tiểu Hắc vào Thú Linh Liên rồi phi thân đến Kiếm Các.

Khoảng chừng một khắc sau, hẳn đặt chân vào Bảo Khí Các rồi giao ra toàn bộ nguyên liệu thượng phẩm cho Lục trưởng lão Ngọc Đạo Nhân. Nàng chính là nữ trưởng lão thứ hai của Đạo Viện trưởng quản Ngọc Am Phong.

Khi nhìn thấy đầy đủ nguyên liệu thượng phẩm dùng chế tạo Lưu Quang Kiếm, hai mắt Lục trưởng lão mờ to ra. Bởi vì đã một thời gian dài ít có đệ tử nào thu thập đủ nguyên liệu này.

Bạch Vô Thiên còn đưa thêm một viên Âm Linh Thạch khiến hai mắt nàng ta như muốn rớt ra ngoài.

Nàng lẩm bẩm “Chuyện này cũng quá khoa trương đi, trước đó là bốn tên ngoại viện lạ mặt giao ra Âm Linh Thạch. Giờ đến tiểu tử này, đây chẳng phải là đệ tử chân truyền của Kiếm Hư sư thúc sao?”

Nàng nhận lấy đủ nguyên liệu rồi bàn giao lại Bạch Vô Thiên một thẻ bài, có khắc lên một ấn ký. Chủ yếu là thẻ bài ghi nhớ để hôm sau quay lại nhận Lưu Quang Kiếm mà thôi.

Hắn đáp ứng nói “Cho đệ tử hỏi, nếu khám Âm Linh Thạch vào thượng Phẩm phi hành kiếm, phẩm chất có phải được nâng lên cực phẩm không?”

Lục trưởng lão ngẫm nghĩ một lúc rồi mới gật đầu “Theo lý là như vậy, từ khi ta chủ quản nơi này. Chưa thấy qua thượng phẩm phi hành kiếm khám Âm Linh Thạch. Xem như ngươi cho ta một cơ duyên khai nhãn một lần. Sau này có sự việc gì cần giúp, ta sẽ hỗ trợ một tay!”

Nghe Lục trưởng lão nói vậy, hẳn lập tức khom người thi lễ. Đây là một lời hứa của một vị trưởng lão, không phải dễ dàng gì có được.

Sau khi bái tạ Lục trưởng lão, hẳn liền rời khỏi Bảo Khí Các. Điểm đến tiếp theo chính là Chấp Sự Đường. Khoảng cách từ Kiếm Các đến Chấp Sự Đường không xa, nên chỉ một lúc sau hẳn đã đến nơi.

Chấp Sự Đường do Nhị trưởng lão Huỳnh m Phong với đạo hiệu là Vô Nham Đạo Nhân chủ quản. Nghe nói vị trưởng lão này công chính vô tư không hề thuộc phe phái nào.

Đối với những đệ tử vi phạm giới luật của Đạo Viện, Nhị trưởng lão vô cùng nghiêm khắc, không hề nể mặt ai dù có là Đại trưởng lão hay lão viện trưởng cũng không ngoại lệ.

Khi Bạch Vô Thiên vừa đến được bên ngoài cổng Chấp Sự Đường. Hai bên có tám đệ tử nội viện canh gác.

Một đệ tử nội viện nhìn thấy y phục của hẳn liền chạy lại gần chào hỏi “Cho hỏi sư thúc đến đây có việc gì phân phó?”

Nghe đến từ “sư thúc” cảm giác đúng là khác biệt. Vị sư huynh trước mặt ngoài hai mươi, sắc mặt cương trực gọi hẳn cấp bậc sư thúc. Trong nhất thời hẳn có một cảm giác không quen.

Hắn chấp tay lại nói “Tiểu đệ đến gặp Nhị trưởng lão báo cáo lại một việc...”

Vị đệ tử nghe vậy, liền nói “Sư phụ sớm rời khỏi Đạo Viện, khoảng chừng một tháng sau mới về. Sư thúc có gì căn dặn, tiểu đệ sẽ báo lại”

Một lần nữa, nội tâm hẳn lại giật bắn lên một cái. Vị sư huynh này tự xưng “tiểu đệ”, hẳn cảm giác bản thân đã cao cao tại thượng rồi.

Hắn vội vàng xua tay nói “Sư huynh không nên khách khí, tiểu đệ chỉ vừa đến Đạo Viện không lâu...”

Vị sư huynh mỉm cười, hẳn nhanh chóng giải thích “Tiểu đệ thuộc Chấp Sự Đường, vai vế trong Đạo Viện rất quan trọng, nên sư thúc không cần đề ý!”

Bạch Vô Thiên lúc này mới thờ dãi, xem như việc này không thể đỉnh chính lại được.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc liền nói “Số là tiểu đệ trên đường làm nhiệm vụ nhận phi hành kiếm thì bị Lữ Kiếm Bình ám sát suýt nữa mất mạng. Nên việc này nhờ sư huynh báo lại Nhị trưởng lão...”

Vị sư huynh này nghe nhắc đến Lữ Kiếm Bình liền nhớ ra một việc xảy ra hơn một tháng trước.

Hắn nhanh chóng trình bày “Vụ việc này Lữ trưởng lão đã một tay xử lý. Lữ trưởng lão đã đẩy Lữ Kiếm Bình đến Quý Vực trong ba năm rồi. Hình phạt ám hại đồng môn, đặc biệt là có thân phận cao như sư thúc, phải bị trừng phạt nghiêm khắc. Hơn nữa, đệ tử bị đẩy đến Quý Vực khả năng không thể sống sót trở về...”

Khi nghe được tin Lữ Kiếm Bình bị đẩy đến Quý Vực, trong lòng Bạch Vô Thiên vẫn chưa nguôi được cơn giận. Đó không phải là một mâu thuẫn bình thường, đó chính là sinh mạng. Nếu hẳn không có mạng lớn, đã chôn chôn ở phụ cận Mộ Nguyệt Trần rồi.

Hắn âm thầm tính toán “Nếu Lữ Kiếm Bình bị đẩy đến Quý Vực xem như mâu thuẫn này tạm thời gác lại. Nói gì thì nói, hẳn bị đẩy đến Quý Vực cũng quá đúng lúc đi. Nếu không có thể dựa vào Lệnh Bài Khiêu Chiến là có thể quyết đấu với hẳn một trận, rửa mối hận này rồi...”

Hắn không còn cách nào khách hàng hướng vị chấp sự sư huynh từ biệt.

Rời khỏi ngọn Chủ Phong, hẳn phóng lên lưng Tiểu Hắc bắt đầu trở về Thủy Trúc Lâm. Nơi đó có căn nhà gỗ quá quen thuộc. Hắn chợt nhớ trước đó có đề bọn người Hoàng Mập tạm thời trú ẩn để tránh rắc rối, không biết bọn họ lúc này thế nào rồi.

Khi Tiểu Hắc về đến căn nhà gỗ, nó dừng lại vì phát hiện bên bờ hồ có một thân ảnh nữ nhân. Thân ảnh này quay lưng, ánh mắt nhìn ra giữa hồ. Hai tay chấp sau lưng, điệu dáng vô cùng thư thái. Tóc nàng ta xõa dài trong một bộ bạch y nhìn có phần thanh thoát.

Vị nữ nhân lạ mặt cũng nhận ra có người đến, nàng quay lưng lại thì bắt gặp Bạch Vô Thiên trong trang phục bạch y với thất lưng xanh. Đây chính là đệ tử chân truyền của thái thượng

trường lão.

Lúc này chân dung nàng ta hiện rõ ra là một thiếu nữ ước chừng mười sáu mười tám tuổi. Khuôn mặt trái xoan với ngũ quan sáng láng. Có thể nhận ra thiếu nữ đối diện này có bối phận không tầm thường.

Nàng ta không nói, âm thầm quan sát Bạch Vô Thiên một hồi. Ánh mắt nàng ta quan sát vô cùng tỉ mỉ.

Nàng ta bất chợt mỉm cười nói “Ta vô tình lạc đến nơi đây, nhìn phong cảnh đẹp quá bất giác quên con đường về. Cho hỏi vị huynh đệ, đường đến Long Đầu Phong hướng nào?”

Bạch Vô Thiên phóng xuống tiếp đất, hần có một phần cảnh giác. Tướng mạo thiếu nữ này đầy dụ hoặc, âm thanh nhẹ nhàng dễ nghe. Biểu hiện ra bên ngoài không hề có ác ý.

Hần liền chỉ tay hướng ngược lại nói “Bên kia!”

Hần biết đối phương đang trêu chọc hắn. Hon nữa đây là cấm địa của thái thượng trưởng lão, không phải ai cũng có thể đến được nơi này.

Đối phương lại không biết Long Đầu Phong ở hướng nào càng nói rõ hơn là đang trêu chọc hắn. Đệ tử Đạo Viện nào lại không biết thập tứ sơn phong của Đạo Viện. Không rõ ý đồ đối phương như thế nào, bất quá đối phương không có ác ý nên hắn không có quá nhiều đề phòng.

Vị thiếu nữ trước mặt biểu lộ chán chờ khi thấy đối phương hờ hững, hầu như không chú ý đến mình.

Nàng mỉm cười sau đó lướt qua người hắn, cổ ý phóng thích ra một loại mùi hương của Hoa Linh Lan. Mùi hương này rất đặc biệt như cổ tình gây sự chú ý.

Bạch Vô Thiên che mũi lại, sau đó lẳng lặng đi vào trong nhà.

Thiếu nữ này cảm giác đối phương thật sự quá thờ ơ, không hề thương hoa tiếc ngọc. Nàng không kim chế được liền nói “Vị huynh đệ này, không tò mò vì sao ta lại ở đây sao?”

Bạch Vô Thiên dừng lại, quay đầu nhìn nàng ta cười nói “Không phải ngươi vừa nói là lạc đường. Chẳng lẽ là không phải sao?”

Nàng ta nghe Bạch Vô Thiên hờ hững trả lời liền cười ha ha. Sau đó nghiêm túc lại nói “Ta đến Đạo Viện cùng một lượt với ngươi, bất quá vận khí không được tốt như ngươi, có một vị thái thượng trưởng lão thu nhận. Hon nữa thân phận thấp kém của ta cũng không gây chú ý được ai kia...”

Nàng ta có tình nhấn mạnh “ai kia” khiến trong lòng hắn rung lên một hồi. Nữ nhân này quả nhiên rất chủ động, thậm chí là đang cố tình trêu chọc hắn.

Dáng vẻ nàng ta thể hiện ra là một sự thất vọng, nhưng sự thất vọng này có phần lém lỉnh. Điều này càng chứng minh, những lời nàng ta nói không câu nào là thật.

Nàng ta nhìn dáng vẻ bối rối của đối phương, khoe miệng mỉm cười duyên dáng. Nhận thấy không còn gì để tiếp tục trêu chọc, nàng xoay người lẳng lặng rời đi.

Nàng ta đi được một đoạn, rồi quay đầu lại nhấn nhủ “Ta sẽ thường xuyên đến đây chơi. . . À, tên ta là La Ngọc Yến. Đừng quên ta!”

Nói xong, nàng ta xuất ra một con tiên hạc rồi phóng lên nó. Lần này nàng ta thật sự cười tiên hạc rời đi, cả hai thân ảnh nhanh chóng khuất sau Thủy Trúc Lâm.

Ánh mắt hắn nhìn theo dãy về tò mò “Tần nhân sao, có khoa trương như vậy không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Cực phẩm Lưu Quang Kiếm

Hôm sau đúng hẹn, Bạch Vô Thiên đến Bảo Khí Các tiếp nhận Lưu Quang Kiếm.

Bên ngoài Kiếm Các, rất đông đệ tử đều tụ tập lại phía Bảo Khí Các để chiêm ngưỡng thanh cực phẩm phi hành Kiếm Lưu Quang Kiếm. Đây chính là thanh cực phẩm phi hành kiếm mà trăm năm trở lại đây Đạo Viện mới xuất hiện.

Thượng phẩm phi hành kiếm Lưu Quang Kiếm vốn đã vô cùng khó tìm nguyên liệu. Có thể tìm một trong năm loại bảo thạch gồm Xích Linh Thạch, Lam Linh Thạch, Tử Linh Thạch và Âm Linh Thạch là chuyện vô cùng khó khăn.

Trong năm loại bảo thạch phân ra bốn cấp bậc là Hạ Phẩm, Trung Phẩm, Thượng Phẩm và Cực Phẩm. Bốn cấp bậc này được phân chia dựa vào khối lượng và sức ảnh hưởng bảo thạch phản ứng ra xung quanh.

Ở Vô Thượng Tông, trên đỉnh bảy tòa tháp được đặt bảy viên Thượng Phẩm Xích Linh Thạch. Đây chính là biểu hiện của lực lượng, một tông môn có được. Thêm vào đó, số lượng bảo thạch ở các tông môn có rất nhiều, thường được sử dụng làm phần thưởng trong các cuộc so tài, hoặc tấn thăng tu vi.

Còn ở một chi viện hoặc môn hộ. Để có thể đạt được bảo thạch thường dựa vào kỳ ngộ hoặc tham gia các cuộc so tài giữa các chi viện. Thường một tông môn nào đó vì một thú vui, có thể sẽ đứng ra tổ chức rồi cho mời một số chi viện, môn hộ ở Bắc Cảnh tham gia. Đây là cách thông dụng để đạt được bảo thạch ở Hạ Thiên.

Lúc này, Bạch Vô Thiên cầm trong tay Lưu Quang Kiếm. Kiếm này đã được tế luyện, bước cuối cùng chính là nhỏ máu nhận chủ. Kiếm sinh ra linh tính có thể dựa vào huyết mạch để nhận chủ. Cho dù ở bất kỳ nơi nào ở Bắc Cảnh, chỉ cần một ý niệm phi hành kiếm nhất định có thể xác định vị trí của chủ nhân, điều kiện là phi hành kiếm ở trạng thái tự do không phải bị phong ấn.

Nhóm các sư đệ bên ngoài mắt to mắt dẹt nhìn lưu quang tỏa ra từ Lưu Quang Kiếm. Bọn họ lần đầu tiên được nhìn thấy một thanh bảo kiếm như vậy.

Lưu Quang Kiếm thượng phẩm có lưỡi kiếm sắc bén, bề mặt bóng loáng có thể tự sản sinh ra một luồng lưu quang. Khi di chuyển với tốc độ cao, lưu quang tạo ra như một lưu tinh cực kỳ đẹp mắt. Còn khi đã được khảm Âm Linh Thạch, lưu quang tạo ra là dạ quang, màu sắc có phần tối tối hơn, u ám hơn.

Ngoài việc hình dáng có chút thay đổi, tốc độ của cực phẩm Lưu Quang Kiếm được tăng lên vài lần. Đây chính là ưu điểm quan trọng nhất.

Không riêng gì nhóm đệ tử, một vài vị trưởng lão phe phái lão viện trưởng cũng âm thầm đánh giá cao. Trong lòng người nào cũng mong muốn có được một thanh cực phẩm phi hành kiếm. Rất tiếc một điều, hần là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão, dụng không được.

Bạch Vô Thiên không muốn gây quá nhiều chú ý, mặc dù quá trình nhận phi hành kiếm có nhiều huynh đệ đồng môn chú ý và quan sát. Việc này nhắc đến cũng do Lục trưởng lão truyền tin tức ra ngoài để chúng đệ tử xem đó là tấm gương để cố gắng tu luyện. Đây cũng là một dịp tốt để tuyên truyền niềm tin vào con đường tu luyện.

Sau khi Bạch Vô Thiên nhận phi hành kiếm, ngoài ý muốn cho chúng sư huynh đệ chiêm ngưỡng cực phẩm phi hành kiếm, hần nhanh chóng rời khỏi Kiếm Các trở về Thủy Trúc Lâm.

Khi rời khỏi ngọn Chủ Phong, hần phóng xuất Lư Quang Kiếm lên không trung, rồi nhanh chóng đáp lên.

Lư Quang Kiếm trôi nổi, dạ quang tỏa ra xung quanh tạo ra tràng cảnh rất đẹp mắt. Những nữ đệ tử nhìn thấy tràng cảnh này, người nào cũng sinh lòng hâm mộ. Trên khuôn mặt người nào cũng muốn ăn tươi nuốt sống hần.

Đứng trên Lư Quang Kiếm, hần nhìn quan cảnh bên dưới một lần. Ban đầu còn ngỡ ngàng nhưng sau mười hô hấp, hần điềm tĩnh lại dùng ý niệm điều khiển phi hành kiếm trở về Thủy Trúc Lâm. Tốc độ rất nhanh, hần như muốn bị rút lại ở phía sau.

Khi đến Thủy Trúc Lâm, hần không đi tiếp mà rẽ hướng đến Hoa Kiếm Phong. Mục tiêu hần chính là đến Vô Danh Động Thiên để tu luyện. Bởi vì đây là một nơi bí mật chỉ có Hoa Lạc Động và hần biết, nên hần cần phải cẩn thận, không để lộ tin tức ra bên ngoài.

Trước kia Hoa Lạc Động cưới phi hành kiếm, giờ hần có thể tự mình băng xuyên qua cánh rừng, đi xuyên qua dòng thác để vào Vô Danh Động Thiên.

Bên trong Vô Danh Động Thiên có linh khí tinh thuần dồi dào, dày đặc hơn bên ngoài nên là một nơi tu luyện cực kỳ tốt.

Hần đáp xuống mặt đất, nhanh chóng thả Tiểu Hắc ra bên ngoài.

Tiểu Hắc vừa ra bên ngoài, đầu tiên là ngỡ ngàng, sau đó là phấn khích. Bản thân nó cảm nhận linh khí dồi dào, vô cùng thích hợp để nó tu luyện.

Nó khịt mũi, ánh mắt nhìn xuống hồ nước rồi phóng xuống bên dưới, đáng vẻ vô cùng thích thú. Bởi vì nó phát hiện có nhiều Kim Ngân Ngư bên dưới.

Bạch Vô Thiên đứng trên bờ nhìn Tiểu Hắc vui vẻ, tâm tình vô cùng thoải mái.

Hần đưa ánh mắt quan sát khung cảnh xung quanh một lần, sau đó phóng đến mô đất giữa hồ, rồi ngồi xuống phía trước ba bức tượng đá. Hần muốn tiếp tục tu luyện Pháp Trận. Trong tay hần đã có Lư Quang Kiếm, xem ra cũng là lúc thử chiêu thức mới.

Lúc này, từ bên ngoài hang động có tiếng bước chân. Tiếng bước chân từ xa vọng lại càng lúc càng gần. Động tĩnh này không quá lớn nhưng không gian vốn yên tĩnh, nên dễ dàng gây sự chú ý.

Tình huống này khiến hần vô cùng bất ngờ. Bên ngoài lối vào được thiết lập Cấm Chế, ngoại nhân không thể nào xâm nhập vào được.

Thân ảnh dần dần hiện ra chính là vị thiếu nữ bên bờ hồ hôm trước, La Ngọc Yến.

Nàng ta nhìn dáng vẻ xung quanh, đáng vẻ đầy sự tò mò.

Trong hang động này có linh khí dày đặc, không gian rộng lớn kèm theo cảm giác vô cùng dễ chịu. Nàng ta không ngừng đánh giá xung quanh.

Bạch Vô Thiên vẫn nhìn nàng ta không rời mắt. Nữ nhân này vô cùng kỳ lạ, mọi góc ngách ở Đạo Viện đều là nhà của nàng ta, muốn đến là đến muốn đi là đi sao.

Trong lòng hần âm thầm oán trách “Người tưởng là nữ nhân, ta không dám đánh người sao!”

Tiểu Hắc đang chơi đùa dưới hồ nước cũng phóng lại gần hần. Đối phương lai lịch không rõ ràng, xuất hiện ở nơi này hoàn toàn không biết mục đích của nàng ta là gì. Đây mới là nguy hiểm.

Nàng ta mỉm cười “Tiểu yêu sủng rất biết quan tâm chủ nhân nha!”

Nàng ta tấm tắc khen ngợi “Không nghĩ đến ở một nơi xa xôi Đạo Viện lại có một động thiên phúc địa như thế này, quả nhiên là mở mang tầm mắt. Quyết định rồi, nơi này tạm thời là nhà của bốn cô nương!”

Bạch Vô Thiên không nghĩ đến, vị nữ nhân này mặt dày đến như vậy. Đây là nơi của hần, một người không biết từ đâu xuất hiện lại đi tới đi lui trước mặt hần, lại còn muốn chiếm dụng nơi ở của hần.

Hần tăng hăng một cái nói “La cô nương, cô nam quả nữ ở một nơi như thế này, không tiện lắm!”

Nàng ta nghe đối phương xưng hô “La cô nương”, liền cười ha ha nói “Tiểu huynh đệ rất ngoan, nói nhớ tên ta liền nhớ!”

Tính cách này, hần cảm giác đã từng gặp qua một người. Có thể do ấn tượng quá sâu sắc nên hần chưa quên được.

Hần mở to mắt ra, sau đó chất vấn “La cô nương... là gì của La Sung sư huynh?”

Cô hỏi này khiến nàng ta giật mình, cảm giác như bị nói trúng thân phận của mình. Nàng ta lại sẫm soi hần một lần nữa. Tên này chẳng lẽ thông minh đến như vậy.

Nàng ta thắc mắc nói “Tiểu huynh đệ biết La Sung? Hần đạo này thế nào?”

Bạch Vô Thiên ngẫm nghĩ một lúc rồi nói “Ta chỉ gặp sư huynh La Sung một lần, đó là một vị sư huynh rất thú vị. Đáng tiếc là hôm trước ta có nghe nói sư huynh gặp đại nạn ở Cẩm Vực, không rõ tung tích...”

Không riêng gì La Sung, còn hai mươi sư huynh đệ đồng môn đều mất tích. Việc này đi đâu cũng nghe những sư huynh đệ đồng môn nhắc đến.

La Ngọc Yến nghe vậy, sắc mặt chuyển sang âm trầm. Bạch Vô Thiên thấy vậy liền hỏi “La cô nương... có thể đến được nơi này, thủ đoạn quả thật không nhỏ nha!”

Nàng ta nhếch miệng cười tỏ ra bộ dáng đắc ý.

Ánh mắt nàng dời sang một khu vực trống trải sát vách thạch động. Nơi đó có một mô đất, bên cạnh là một thạch bích với bề mặt nhẵn mịn.

Nàng chậm rãi nói “Ta tạm thời ở đây một thời gian, không có việc gì đừng làm phiền bốn cô nương ta...”

Nói rồi, thân ảnh nàng phiêu phù, chớp mắt đã đến vị trí mô đất rồi ngồi xuống xếp bằng. Bắt đầu nhắm mắt lại thổ nạp linh khí tu luyện. Xung quanh nàng bắt đầu xuất hiện một lớp màng mỏng như thể cách ly toàn bộ không gian bên ngoài.

Bạch Vô Thiên nhìn phong thái tiêu sái của nàng ta, cảm giác nơi này không còn dành riêng cho hắn nữa.

Hắn thở dài, bắt đầu tập trung lại rồi chìm vào không gian minh tường trong thức hải. Hắn muốn củng cố Văn Du Tiên Kiếm Quyết đã rút gọn để chuẩn bị cho kiếm chiêu mới. Đây là kiếm chiêu có sự kết hợp giữa Pháp Trận và kiếm khí xuất ra.

Hắn đã thành công vận dụng công pháp Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết biến ý niệm thành thực chất khi vận dụng Pháp Trận và Cẩm Chế. Nhưng tốc độ thi triển còn hạn chế, nếu có thể kết hợp với kiếm khí, như vậy hạn chế tốc độ sẽ được cải thiện, như vậy kiếm chiêu này sẽ vô cùng lợi hại.

Cách nghĩ này khiến hắn vô cùng chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Kiếm Ý và Kiếm Vỡng

Một tháng sau.

Ba thức rút gọn của Văn Du Tiên Kiết Quyết được Bạch Vô Thiên thi triển trên vạn lần. Đây chính là ý nghĩa, độ thành thạo đối với ba thức mới đã vô cùng nhuần nhuyễn, đã vượt qua tủy tâm sở dục thành nhất niệm thành chiêu.

Để có thể vận dụng được nhất niệm thành chiêu, hắn nhẫn nại đến mức tí mĩ tu luyện lặp đi lặp lại ba thức Vô Ảnh Đoạt Thiên Kiếm, Văn Du Kiếm và Văn Du Tiên Thiên Kiếm. Một người không có ý chí kiên định không thể nào làm được điều này.

Hắn mở mắt ra, nhìn quan cảnh một hồi.

Phía bên thạch bích, thân ảnh La Ngọc Yến bất động không hề gây ra bất kỳ khí tức nào. Nàng ta chìm vào quá trình tu luyện không còn quan tâm đến tình huống xung quanh.

Hắn xuất ra Lưu Quang Kiếm, nhìn thân kiếm bóng loáng có thể phản chiếu chân dung hắn trên thân kiếm.

Đây quả nhiên là một thanh kiếm tốt. Nếu so với những thanh kiếm trước đó, thanh Lưu Quang Kiếm này uy lực mạnh hơn rất nhiều.

Hắn cầm Lưu Quang Kiếm quơ qua quơ lại vài lần rồi tùy ý chém về trước một nhát, kiếm khí phóng về trước tạo thành Phong Ba Trảm. Hắn lại quơ chéo một đường tạo thành Phong Nhận Trảm. Hai thức này bắt nguồn từ Phong Mạn Kiếm được hắn vận dụng vô cùng lưu loát.

Hắn nhắm mắt lại, tập trung tinh thần bắt đầu vận dụng Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết biến hóa ý niệm thành thực chất. Hắn muốn vận dụng Văn Du Kiếm khi chém ra kiếm khí rồi kết hợp với Pháp Trận hoặc Cẩm Chế. Như vậy kiếm chiêu vừa có sát thương lại vừa có Cẩm Chế, đây không phải là một chiêu thức rất bá đạo sao.

Hắn chém ra tổng cộng trên trăm chiêu thức Văn Du Kiếm, nhưng không hề xuất hiện bất kỳ ba động của Pháp Trận, chính xác hơn là hắn không thể dùng ý niệm gắn kết với kiếm khí được. Đây chính là hoàn toàn thất bại.

Bản thân hắn cảm giác vẫn còn thiếu một cái gì đó. Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết vẽ ra mô hình Trận Bàn, nhưng để gắn ghép vào kiếm khí phóng xuất ra. Ở giữa thiếu một sự liên kết nên không thể cùng lúc thi triển được. Hắn chỉ có thể một tay điểm về trước khởi tạo một Trận Pháp, tay còn lại chém một nhát kiếm khí mà không thể hợp lại thành một chiêu thức được.

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, cảm giác đã rơi vào bình cảnh không thể tiến thêm được bước nào nữa. Hắn ngồi xuống, bắt đầu vận dụng Minh Lý Thiên minh tường lại từ đầu...

Một tháng sau đó, hắn tiếp tục kết hợp giữa Pháp Trận và kiếm khí lần thứ hai. Lần này vẫn không thành công. Hắn biết bản thân thiếu một cái gì đó, nhưng không thể mô tả ra thành lời nói. Sự cố chấp khiến hắn không thể tiếp tục tu luyện.

Nếu bản thân hắn không vượt qua được bình cảnh này, con đường tu luyện sau này chắc chắn sẽ gặp rất nhiều trở ngại.

Ở khu vực thạch bích, La Ngọc Yến lác đầu. Nàng ta mở mắt ra, rồi từ từ tiến lại gần hắn. Đoạt lấy Lưu Quang Kiếm, sau đó chém ra một nhát. Nhát kiếm này không gây ra bất kỳ dư chấn nào ba động nào. Nhưng áp lực tạo ra rất khủng bố. Có thể thấu triệt tâm can hắn.

Trong thức hải Bạch Vô Thiên nhanh chóng mô phỏng ra cảnh tượng thân ảnh La Ngọc Yến tay cầm Lưu Quang Kiếm chém một chiêu kiếm. Đây chính là tác dụng của công pháp Minh Lý Thiên.

Nàng ta chậm rãi nói “Ý tưởng của ngươi rất không tệ, nếu có thể hiểu thấu được chiêu thức bốn cô nương vừa xuất ra. Ta tin ý tưởng của ngươi có thể sẽ thành công...”

La Ngọc Yến nói xong, liền trở về vị trí cũ tiếp tục quá trình tu luyện của mình.

Hành động của La Ngọc Yến khiến hắn bất ngờ, đây chẳng phải là thấy hắn chướng mắt, muốn chỉ điểm một chút có phải hay không.

Hắn bình tâm lại, bắt đầu chìm vào chiêu thức La Ngọc Yến vừa xuất ra. Kiếm chiêu này không cụ thể, không có động tác, nó giống như một loại “Ý” có thể mô phỏng ra chiêu thức sau đó.

Chiêu thức này nói lên, nàng ta quả nhiên là không tầm thường.

Một nữ nhân bình thường có thể xuất ra một chiêu như vậy sao.

...

Hai tháng sau.

Trong khoảng thời gian này, Đạo Viện có nhiều thay đổi rõ rệt.

Hơn bốn nghìn đệ tử ngoại viện gia nhập cùng lúc với Bạch Vô Thiên có tu vi thăng tiến rất nhanh. Hơn chín phần đều đã Trúc Cơ thành công. Đây chính là ý nghĩa, số đệ tử này chắc chắn sẽ được lưu lại Đạo Viện. Còn về tiến vào nội viện, gia nhập vào một sơn phong nào đó của các trưởng lão thì phải xem kết quả kiểm tra sau một năm gia nhập Đạo Viện. Đây chính là quy định bắt buộc của Đạo Viện.

Đệ tử nội viện có nhiều đãi ngộ hơn nội viện. Tiêu biểu là có thể rời khỏi Đạo Viện làm nhiệm vụ, hoặc có thể trở về thăm gia tộc một thời gian. Hơn nữa, khi có một vài bí cảnh xuất hiện, đệ tử nội viện sẽ được ưu tiên chọn lựa vào bí cảnh tìm kiếm cơ duyên.

Không giống như một tông môn, đệ tử nội môn được nhiều đãi ngộ hơn. Mỗi khi tấn thăng một bậc tu vi đều được khen thưởng đan dược cũng như là có thể lĩnh ngộ những công pháp cao cấp hơn.

Đối với một Đạo Viện vẫn còn bé nhỏ thì tài nguyên tu luyện vẫn còn quá xa vời.

Lúc này ở Vô Danh Động Thiên.

Trải qua hai tháng tìm hiểu kiếm chiêu của La Ngọc Yến. Bạch Vô Thiên có thể mô phỏng lại chiêu thức giống gần chín phần.

Cảm ngộ này xuất phát từ trong chiêu kiếm có một loại “ý cảnh” tồn tại. Loại ý cảnh này có thể khiến sát thương do kiếm chiêu gây ra không còn là một vết cắt hay bổ làm đôi thông thường nữa. Mà nó giờ giống như một loại sát thương duy trì.

Theo như cảm ngộ của hắn, kiếm chiêu do La Ngọc Yến xuất ra mặc dù đơn giản không sản sinh ra sát khí ngập trời. Nhưng sát thương gây ra giống như một chiếc lá xanh, khi trúng chiêu thì trở nên vàng úa. Đó chính là một loại ý cảnh.

Bản thân hắn sơ ngộ, sát thương gây ra chỉ là một loại sát thương duy trì, vết thương do kiếm chiêu hắn gây ra có thể tồn tại và tồn tại một khoảng thời gian. Chính vì thế, người có khả năng hồi phục cực nhanh khi trúng loại “ý cảnh” này chưa hẳn là phục hồi được. Cần một khoảng thời gian, mà thời gian này đủ để đối phương tiếp nhận thông khổ cũng như sinh lực cạn kiệt. Như vậy kết quả sau cùng đã được định đoạt.

Hắn gọi “ý cảnh” này là Kiếm Ý.

Trong khoảng thời gian hai tháng, dựa vào một kiếm chiêu đơn giản. Hắn có thể ngộ ra được chân lý. Điều này nói lên tư chất của hắn phi thường đến cỡ nào.

La Ngọc Yến bên ngoài là phong bế ngũ quan nhưng thực tế vẫn âm thầm quan sát biểu hiện của hắn. Mọi động tác, khí tức của hắn không thể thoát khỏi sự giám sát của nàng.

Trong lòng nàng chỉ có một từ hình dung về hắn, đó là “cuồng tu”. Từ khi ở Vô Danh Động Thiên, thẩm thoát bốn tháng thời gian. Hắn chỉ có tu luyện và tu luyện, ngoài ra không làm việc gì khác. Hơn nữa tư chất nghịch thiên của hắn mới là điều đáng nói.

Kiểm ý về bản chất gần như là đỉnh phong của kiếm đạo. Có thể sơ ngộ đến mức này, không phải là yêu nghiệt thì là gì mới có thể hình dung được hắn.

Nếu đặt hắn ở một đại tông môn, không biết chừng hắn chính là một thiên kiêu chi tử. Một nhân vật kiệt xuất nhất.

Lúc này, hắn mờ mắt ra. Loại Kiếm Ý này hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của kiếm chiêu mới. Nó có thể dung nhập được ý niệm, thành hay bại chỉ là thực nghiệm mà thôi.

Hắn đứng thẳng người, một tay thu kiếm, tay còn lại đưa trước mặt. Ánh mắt hắn chú ý đến một con Kim Ngân Ngư dưới hồ nước. Hai ngón tay điểm về vị trí con cá, hắn quát lên “Định!”

Tức thì, một kết giới vuông vức bao lấy một khoảng hồ nước bao gồm cả con Kim Ngân Ngư. Nó lúc này không còn động đậy được hay có thể phát ra bất kỳ khí tức nào. Chữ “Định” thoáng chớp lên một cái rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Tay còn lại chỉ mũi kiếm về phía con Kim Ngân Ngư, miệng hắn niệm “Giải!”

Cấm chế tức thì bị phá giải, con Kim Ngân Ngư hốt hoảng nhanh chóng lặn xuống hồ nước.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tiểu Hắc. Nó lúc này vô cùng thông thả, nằm ngáp ngáp dài. Nó phát hiện ánh mắt bất thiện của chủ nhân mình, nhanh chóng đứng phắt dậy. Nó chưa kịp phóng xuống hồ nước trú ẩn thì đã bị một chữ “Định” bao khóa. Toàn thân nó bất động, không thể cựa quậy được.

Mười hô hấp trôi qua, nó vẫn không thể nhúc nhích được.

Thêm mười hô hấp trôi qua, nó cố gắng vẫn không thể thoát khỏi Cấm Chế. Lúc này Bạch Vô Thiên có thể phán đoán. Nếu cùng cấp bậc, tu vi ngang ngửa đối phương sẽ không thể tự thoát khỏi Cấm Chế được. Đây chính là phát hiện ngoài ý muốn. Còn tu vi cao hơn hắn, hắn mình tưởng qua có thể “Định” đối phương được mười hô hấp, nhưng đó chỉ là mình tưởng, chưa thể chắc chắn được.

Tâm tình hắn triệt để vui vẻ. Hắn cuối cùng có thể thành công tạo ra một Kiếm Vòng, có thể “Định” được đối phương bằng Kiếm Ý. Đây chính là một thành quả mà hắn khác khổ tu luyện một thời gian dài.

Thình lình, tim hắn đập lên một cái. Tâm mắt hắn trở nên mơ hồ, rồi ngã ngửa ra. Trong khung cảnh mờ mờ ảo ảo, xuất hiện một vài hình ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 181: Bách vực kiếm môn

Bách Vực là một vùng hải vực rộng lớn, lớn gấp năm lần so với Thâm Uyên. Vị trí nằm phía đông Bắc Cảnh.

Hải vực này được gọi là Bách Vực vì phía dưới hải vực mọc lên nhiều trụ đá khổng lồ trôi nổi. Những trụ đá khổng lồ này nằm thưa thớt phân chia hải vực ra làm nhiều phần, nên gọi là Bách Vực.

Chính giữa Bách Vực có một ngọn núi lơ lửng giữa hải vực, khuôn viên chừng nghìn mẫu. Đây là nơi tọa lạc của Bách Vực Kiếm Môn.

Bách Vực Kiếm Môn vô cùng nổi tiếng, một phần là thế lực tiếp cận với tông môn, thứ hai là môn hộ này quản lý một khu vực rộng lớn ở phía đông Bắc Cảnh.

Những đại tông môn lớn như Thiên Vô Tông, Linh Thủ Tông không dám đụng đến vì nội tình bên trong Bách Vực Kiếm Môn vô cùng bí ẩn. Hơn nữa, Bách Vực không phải muốn đến là đến, muốn rời khỏi là được. Bởi vì lối vào Bách Vực Kiếm Môn chính là những trụ đá trôi nổi giữa hải vực. Muốn vào bên trong cần phải có lệnh bài thông hành.

Môn chủ của Bách Vực Kiếm Môn là Kiếm Vô Trần, được mọi người xưng tụng là Kiếm Thần ở phía đông Bắc Cảnh. Nói về sử dụng kiếm, môn chủ Bách Vực Kiếm Môn có thể xưng hô nhất nhĩ ở Bắc Cảnh. Bản thân môn chủ Kiếm Vô Trần đã tiếp cận được Kiếm Ý, cảnh giới được nhiều người tín ngưỡng.

Hàng xóm láng giềng với Bách Vực Kiếm Môn là Bách Hoa Cốc, Kim Thủ Môn, Cự Kiếm Môn và Khổng Linh Các. Những thế lực láng giềng này vị thế không lớn, cũng như không có nội tình hùng mạnh. Chính vì thế bọn họ phải chịu sự khống chế của Bách Vực Kiếm Môn.

Riêng đối với Bách Hoa Cốc, nơi đây chủ yếu là nơi luyện chế đan dược, tập chung chủ yếu là nữ nhân. Điều này tạo nên khao khát không nhỏ đối với những nam đệ tử Bách Vực Kiếm Môn.

Điện hình là nhĩ tử Kiếm Nô của môn chủ Kiếm Vô trần.

Hắn thân hình mảnh khảnh như nữ nhân, mày kiếm sắc mặt băng lãnh. Bản tính hắn hung ác và đam mê nữ sắc. Vì điều này mà hắn đã từng ép Bách Hoa Cốc cốc chủ gã nữ nhĩ cho hắn.

Chính vì điều này mà Bách Hoa Cốc sống trong sự dè chừng đối với Bách Vực Kiếm Môn, và xem đối phương như là kẻ địch. Rất tiếc Bách Hoa Cốc không có quá nhiều sức phản kháng.

...

Phụ cận Bách Vực.

Hoa Lạc Đồng dẫn theo Tiểu Thanh Điệp đến Bách Vực đã gần bốn tháng thời gian. Nơi đây rất xa so với Đạo Viện, khu vực này số lượng tu sĩ ở những nơi khác tụ tập lại khá đông đảo. Bọn họ thường tập trung ở Bách Kiếm Thành cách bờ Bách Vực một trăm dặm.

Tòa thành trì này do Bách Vực Kiếm Môn lập ra, nên luật lệ đều do Bách Vực Kiếm Môn thiết lập. Những người không tuân thủ theo quy định đều bị âm thầm xử lý.

Còn một việc quan trọng đề vào được Bách Vực Kiếm Môn, ngọn núi ở trung tâm Bách Vực cần phải có lệnh bài, nếu không sẽ bị liệt vào nhóm ngoại nhân. Một là bị đuổi trở về, hai là bị bắt làm tù nhân, phải có tiền chuộc mới được phóng thích. Cho nên những người mới đến không biết quy định này đều bị bắt nhốt với số lượng rất nhiều.

Hoa Lạc Đồng trải qua bốn tháng thăm dò Bách Vực, rất tiếc là nàng ta không có vào Bách Kiếm Thành nên không hề hay biết về quy định xâm nhập vào bên trong Bách Vực Kiếm Môn phải có lệnh bài. Mặc dù nàng âm thầm, không hề gây ra bất kỳ động tĩnh nào nhưng khí tức lạ lẫm của nàng đã bị một nhóm người phát hiện.

Nhóm người này thuộc Chấp Sự Đường của Bách Vực Kiếm Môn, bằng một thủ đoạn trận pháp có thể quan sát mọi góc ngách ở Bách Vực.

Khi phát hiện ra thân ảnh Hoa Lạc Đồng cùng một tiểu sinh linh nhỏ bé. Nhóm người này hai mắt sáng lên. Cảm đầu là một thiếu niên đáng người thanh tú mảnh mai có chân mày kiếm sắc bén. Hắn chính là Kiếm Nô, thiếu chủ của Bách Vực Kiếm Môn.

Hoa Lạc Đồng lúc này đứng trước một tòa miếu được xây dựng trên một trụ đá khổng lồ. Trụ đá này là một trong hàng nghìn trụ đá liên thông với trung tâm Bách Vực. Chính giữa trụ đá có một con đường liên thông với nhau.

Ánh mắt Hoa Lạc Đồng nhìn về vô số trụ đá trôi nổi trên hải vực. Những nơi nàng đi qua đã hơn hai trăm trụ đá. Tung tích hoặc cảm ứng về phụ thân nàng hầu như là không có.

Nàng cũng không đề quá nhiều phòng bị vì những nơi nàng đi qua cũng bắt gặp một số tu sĩ đến từ các tông môn, chi viện khác. Nên tâm lý nàng có suy nghĩ đây là một nơi tự do đi lại. Không có quân chế, bằng chứng là nàng tùy ý lưu lạc nơi này gần bốn tháng, mà không có ai tìm nàng cảnh báo.

Tiểu Thanh Điệp một bên bay lượn, nàng ta đi theo Hoa Lạc Đồng một thời gian. Khả năng nhận thức thế giới quan xung quanh rộng mở khiến nàng luôn phấn khích. Có thể quyết định theo Hoa Lạc Đồng đến Bách Vực là chính xác.

Sau một lúc không tìm được dấu vết gì lưu lại, Hoa Lạc Đồng tiếp tục thẳng hướng đến trung tâm Bách Vực tìm kiếm. Dù biết rằng chỉ là đại hải lao châu, nhưng nàng không hề bỏ cuộc.

Hoa Lạc Đồng tiếp tục đi thêm mười dặm, tương đương bằng qua một trăm trụ đá.

Điểm đặt chân cuối cùng chính là khu trung tâm Bách Vực. Đây không còn là trụ đá nữa, thay vào đó là một tòa sơn phong rộng lớn như đất liền.

Nơi đây có một lớp màn mỏng bao trùm giống như hộ tông đại trận, bất quá khí tức nguy hiểm không hề tỏa ra xung quanh. Nói lên đây chỉ là một lớp bảo hộ, mục đích thăm dò ngoại nhân tiến vào bên trong.

Điều kỳ lạ là ngoài một vài đệ tử ở Bách Vực Kiếm Môn tuần tra ra. Mọi động tĩnh khác không có gì xáo trộn. Mọi thứ như dọn sẵn đường cho nàng khám phá xung quanh.

Sau khi băng qua lớp phòng hộ, trước mặt Hoa Lạc Đồng xuất hiện một sơn môn. Phía trên đỉnh sơn phong có một thanh cự kiếm khổng lồ, không biết được làm từ đá hay một loại khoáng thạch nào đó. Lưỡi kiếm sáng bóng, có thể phản chiếu ra bên ngoài.

Bách Vực Kiếm Môn có khuôn viên rất lớn, nhưng Hoa Lạc Đồng đi nhiều nơi, không thấy có người cản trở. Càng lúc, tâm lý nàng bắt đầu sinh ra nghi ngờ.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc, bước chân dừng lại. Sau đó rời khỏi khu vực trung tâm, nhanh chóng rút lui ra bên ngoài.

Lúc này có nhiều bước chân đuổi theo sau.

Hoa Lạc Đồng nhanh chóng rời khỏi vị trí trung tâm, đến một trụ đá trên bề mặt đầy rẫy mộ địa.

Nơi đây là mộ địa của Bách Vực Kiếm Môn, khắp nơi bốc lên mùi tử khí. Lối đi này so với lúc mới vào đã có sự thay đổi rõ rệt. Điều này nói lên, có người đã thay đổi vị trí những thạch trụ khổng lồ.

Nàng không chạy nữa mà dừng lại. Ánh mắt ngưng trọng chờ đợi những thân ảnh đang đuổi theo phía sau.

Chừng mười hô hấp, một nhóm khoảng chừng ba mươi người đuổi đến. Cảm đầu là một nam tử mày kiếm. Hắn đánh giá nàng cực kỳ lâu, đơn giản là hắn đã xem trọng nữ nhân này.

Hắn âm thầm giờ trở hơn ba tháng nay kể từ khi có sự xuất hiện của Hoa Lạc Đồng, hắn đã bắt đầu bố trí toàn bộ cạm bẫy, mục đích duy nhất là bắt lấy nàng.

Bởi vì hắn lần đầu nhìn thấy thân ảnh Hoa Lạc Đồng đã bắt đầu si mê, trong lòng hắn nổi lên một sự chiếm đoạt. Vì lý do đó, hắn đã ở Chấp Sự Đường một thời gian, chủ yếu là quan sát và tìm cách tiếp cận.

Theo như kế hoạch bố trí, sau khi nàng ta vào trung tâm Bách Vực. Nơi đó hắn đã thiết kế sẵn một tòa đình viện, nơi đó dành riêng cho hai người. Nơi đó hắn có thể bộc lộ ra bản lĩnh thu hút đối phương. Rất tiếc, nàng ta có tính cảnh giác quá cao, chưa đến phút cuối, nàng ta đã sinh ra nghi ngờ và rời đi. Nếu quả thật nàng ta rời đi, xem như ba tháng qua hoàn toàn lãng phí công sức.

Hắn chậm rãi bước ra, hai tay chấp lại chào hỏi “Bồn thiếu chủ là Kiếm Nô, gặp qua tiểu nương tử!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Kiếm Vô Trần

Hình dáng Kiếm Nô, chỉ cần nhìn sơ là biết kẻ này bất thiện, phi quân tử. Trong ánh mắt ti hí có thể trong lòng đang âm thầm bày mưu kế.

Hoa Lạc Đồng nhìn đối phương đang cố tình chặn đường, nàng dừng dung nói “Thứ lỗi tiểu nữ không có nhiều thời gian tiếp đón, cáo từ!”

Nàng vừa nói vừa thoái lui về sau, bản thân nàng không muốn dây dưa ở địa bàn của đối phương.

Kiếm Nô ra ám hiệu, hơn mười huynh đệ hắn nhanh chóng chặn đầu Hoa lạc Đồng lại không cho nàng rời đi. Đối phương thực sự là muốn gây khó dễ với nàng.

Ánh mắt Kiếm Nô lộ ra một vẻ thất vọng “Thiếu chủ ta đã âm thầm ái mộ tiểu nương tử, cho nên phiền tiểu nương tử lưu lại nơi đây bầu bạn với thiếu chủ ta”

Hoa Lạc Đồng thờ ơ đáp “Tiểu nữ không thể lưu lại đây quá lâu, phu quân ta đang vô cùng lo lắng...”

Hoa Lạc Đồng cố gắng dùng từ “phu quân” chủ yếu là muốn đối phương từ bỏ ý đồ.

Kiếm Nô nghe lời nói đối phương, hắn khẽ hít một hơi thật sâu như thể muốn cảm nhận hương vị tương trẻ của đối phương. Đây có thể là một loại bản năng của một tên cuồng dâm.

Hắn cười hắc hắc nói “Nếu nói như vậy phu quân của tiểu nương tử không biết thương hoa tiếc ngọc rồi!”

Hắn ra ám hiệu cho đồng bọn bao vây, rồi nói tiếp “Để bồn thiếu chủ yêu thương tiểu nương tử rồi kết làm đạo lữ, làm phu nhân bồn thiếu chủ của Bách Vực Kiếm Môn. Vinh dự này chỉ có thể xứng đáng với tiểu nương tử mà thôi!”

Dáng vẻ này, sắc đẹp này khiến hắn không thể không ra tay được. Đây chính là chân chính mỹ nhân mà bản thân hắn chưa từng gặp qua.

Hoa Lạc Đồng nhìn đối phương không từ bỏ liền xuất ra Thanh Phong Kiếm, ra vẻ không muốn thỏa hiệp với Kiếm Nô.

Kiếm Nô thấy vậy, hắn cười hắc hắc thích thú “Bồn thiếu chủ rất không muốn làm tiểu nương tử chảy máu. Bồn thiếu chủ rất thương hoa tiếc ngọc, nên sẽ vô cùng nhẹ tay!”

Hắn nói xong, hai mươi bốn sư đệ hắn bao quanh lấy Hoa Lạc Động. Hai mươi bốn thanh kiếm lơ lửng trên bầu trời hợp thành Toàn Phong Kiếm Trận của Bách Vực Kiếm Môn. Kiếm trận này quy mô khá lớn, đòi hỏi người thi triển kiếm trận tu vi phải Tam Phẩm trở lên mới vận dụng được. Điều này nói lên Kiếm Nô đánh giá Hoa Lạc Đồng cực kỳ cao.

Hoa Lạc Đồng thấy vậy, toàn thân thoáng chốc bạo phát ra hàn khí. Hai ngón tay nàng vuốt thanh kiếm tạo ra một lớp hàn khí bao phủ. Đây chính là mô phỏng Thủy Nguyệt Tiên Thiên Kiếm của Thủy Nguyệt Tiên Tử. Thanh Phong Kiếm lúc này tỏa ra hàn khí rất khốc liệt.

Bọn người cảm giác không khí xung quanh lạnh lẽo, cảm nhận hàn khí như cô đọng lại. Bọn chúng nhất thời hoảng hốt muốn rút lui, nhưng không kịp. Hoa Lạc Đồng vận dụng bộ pháp tiếp cận hai mươi bốn huynh đệ Kiếm Nô. Cắt đứt toàn bộ hai mươi bốn thanh kiếm.

Tràng cảnh này chính là chân chính nghiền ép.

Kiếm Nô nhướng hàng chân mày lên, nét mặt trở nên hiếu kỳ rồi nhanh chóng chuyển sang cảm giác hỗn hờ.

“Nữ nhân này như vậy, mới đáng bồn thiếu chủ ta chú ý. Như vậy mới xứng đáng làm thiếu chủ phu nhân chứ!”

Hắn nhìn hai mươi bốn tay sư đệ sớm đã bị đánh bại, bọn họ chưa kịp xuất ra kiếm trận đã bị nghiền ép.

Hắn xuất ra một thanh xích kiếm từ giới chỉ, kiếm này tỏa ra quang mang cực kỳ bất mắt.

Hắn thích thú giới thiệu “Đây chính là Hồng Mang Kiếm, bản thân khí. Chỉ cần tiểu nương tử theo bồn thiếu chủ, không sớm thì muộn cũng sẽ sở hữu một thanh kiếm như vậy. Thế nào?”

Hoa Lạc Đồng thờ ơ đáp “Nếu có thể cắt đứt Thanh Phong Kiếm của ta, ngươi hãy thể hiện!”

Thần thái nàng lúc này đã nghiêm túc lại, không còn trêu chọc hấn nữa.

Thanh Phong Kiếm chém về trước, Kiếm Nô thấy vậy liền lấy Hồng Mang Kiếm ra đỡ. Mặc dù là bán thần khí, nhưng khi va chạm với Thủy Nguyệt Tiên Thiên Kiếm mô phỏng, Hồng Mang Kiếm rung động, Kiếm trong tay Kiếm Nô rung lên mấy hồi.

Hắn lùi về sau mấy bước, sắc mặt vô cùng khó coi. Hắn cũng bị nàng hoàn toàn nghiền ép, không có khả năng hoàn thủ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, hai tay cầm Hồng Mang Kiếm đề giữa ngực, mũi kiếm chỉ thiên. Hắn muốn vận dụng tuyệt kỹ Bách Vực Kiếm Môn “Nhất Kiếm Phá Thiên Khung”, một tuyệt kỹ thành danh của Bách Vực Kiếm Môn.

Hắn nhếch miệng lên cười nói “Nếu tiểu nương tử có thể thoát khỏi kiếm chiêu này, xem như tiểu nương tử thắng. Bỏ thiếu chủ cúi đầu nhận tội, sẽ không dây dưa với tiểu nương tử nữa...”

Hắn nói xong liền múa một đường kiếm, rồi chỉ lên bầu trời đầy quang mang. Từ trong đám mây xuất hiện một cự kiếm khổng lồ đâm xuống hướng Hoa Lạc Đồng. Kiếm khí tỏa ra xung quanh, như thể xé rách không gian.

Hoa Lạc Đồng từ tốn, một kiếm đâm ra. Kiếm chiêu đơn giản không màu mè, nhưng xuất ra một tàn ảnh của một thanh băng kiếm đối đầu cự kiếm.

Thanh băng kiếm nhanh chóng cắt nát cự kiếm khổng lồ chỉ trong vòng một hô hấp, khiến Kiếm Nô không kịp trở tay phun ra một ngụm máu.

Hoa Lạc Đồng không buông tha, một tay điểm về phía Kiếm Nô, một băng phiến lao ra, đóng băng hắn lại.

Nàng lao về trước, nhẹ nhàng cắt rơi một cánh tay hắn khiến hắn sắc mặt tái nhợt. Hắn lại phun ra một ngụm máu, ôm lấy cánh tay mình. Hắn rống giận nhưng không thể làm được gì.

Hoa Lạc Đồng tiếp tục lao về trước định kết thúc, không cho hắn cơ hội thoát thân.

Thình lình, từ trên không trung chém xuống một nhát kiếm vô cùng khủng bố. Kiếm khí cắt phẳng đi mọi thứ và chặn đường tấn công của Hoa Lạc Đồng, tạo thành một vết cắt cực kỳ sâu.

Từ trên không trung, lơ lửng một thân ảnh mặc trường bào. Vai mang cự kiếm với sát khí ngập trời.

Hắn chính là Kiếm Vô Trần, môn chủ của Bách Vực Kiếm Môn. Bộ dáng hắn hung mãnh, to lớn như một sát thần.

Hắn giận dữ vì nhi tử hắn đã bị đối phương tháo một cánh tay. Đây chính là sĩ nhục lớn của Bách Vực Kiếm Môn. Hắn tùy ý điểm ra một ngón tay, khoảng không gian không hề tạo ra dư chấn, nhưng lại đánh bật Hoa Lạc Đồng văng về sau trăm trượng.

Chiêu thức không có hình dạng cụ thể, lại không biết xuất chiêu từ khi nào. Chỉ khi phát hiện ra đã bị đánh văng về sau. Đây chính là thực lực đối phương rất cao, cao hơn nàng không dưới hai cấp bậc.

Hoa Lạc Đồng phun ra một ngụm máu, sắc mặt tái nhợt.

Tiểu Thanh Diệp thấy vậy liền tiếp cận, vòn quanh một hồi. Sinh lực nàng nhanh chóng phục hồi.

Kiếm Vô Trần nhướng hàng chân mày “Một tiểu tinh linh có năng lực phục hồi sinh mệnh. Đây chính là cực phẩm trân quý...!”

Hoa Lạc Đồng đứng dậy, dự định vận dụng toàn lực đánh lạc hướng rồi sử dụng “Phi Điện Phù” rời đi. Đây được xem như phù lục hộ mạng đẳng cấp cao nhất trong người nàng.

Bất quá, khi nàng chuẩn bị ra tay thì xung quanh nàng xuất hiện vô số hắc kiếm bao vây. Hắc kiếm này tạo ra một loại áp lực cực kỳ khủng khiếp, sau đó ... liền không có sau đó. Hoa Lạc Đồng tức thì bị phong ấn lại, ngũ quan đều bị phong bế. Ngay cả thần thức cũng không thể vận dụng được.

Hắn nhếch miệng lên cười nham hiểm “Định thoát thân? Trúng phải Tế Ti Vòng của bốn môn chủ, ngươi có thể thoát sao?”

Nói rồi, hắn cười ha ha đáp xuống gần Hoa Lạc Đồng. Tiểu Thanh Diệp một bên sợ hãi, không thể động dậy được. Nàng không thể chạm vào Tế Ti Vòng, nếu không cũng sẽ bị phản phệ, chắc chắn phải chết.

Hắn xuất ra thanh cự kiếm, đề lên cánh tay Hoa Lạc Đồng muốn cắt đứt một bên.

Kiếm Nô thấy vậy liền chạy lại ngăn cản, hắn nói “Tiểu nương tử này nhi tử nhìn trúng. Mặc dù ra tay hung ác, nhưng cũng là ý trung nhân của nhi tử. Phụ thân giao ta...”

Kiếm Vô Trần vẫn không buông tha, nhìn nhi tử một hồi lâu. Giống như chờ đợi một lời hứa.

Kiếm Nô bất đắc dĩ nói “Nếu vậy nhi tử muốn cưới nàng ta. Phụ thân hãy tổ chức một đại hôn sự đi, nhi tử nghe theo sự sắp xếp...”

Nghe những lời này, chân mày Kiếm Vô Trần mới giãn ra. Hắn biết nhi tử vốn là ham chơi không lo tu luyện, chỉ cắm đầu vào sắc dục. Nếu có thể tìm được một vị nương tử, có thể nhi tử hắn sẽ thay đổi.

Đó là lý do vì sao, Kiếm Vô Trần thường xuyên thúc ép Bách Hoa Cốc cốc chủ gã nữ nhi cho nhi tử hắn. Một là Bách Hoa Cốc có thể luyện đan được cực kỳ có danh tiếng, hai là nữ nhân của Bách Hoa Cốc có tư chất hơn người. Có thể kết đạo lữ sinh ra hậu nhân, như vậy chẳng khác nào là nhất tiễn song điêu.

Đề nghị của Kiếm Nô khiến bậc làm phụ thân như hắn cảm thấy mất dạ.

Tiểu Thanh Diệp một bên lưỡng lự cuối cùng nhắm mắt lại định thần. Nàng tựa vào Hoa Lạc Đồng chìm vào giấc ngủ.

Kiếm Vô Trần dùng một ngón tay điểm vào mi tâm Hoa Lạc Đồng, phong bế toàn bộ kinh mạch cũng như thần thức. Mục đích là ngăn chặn nàng ta sử dụng thủ đoạn truyền tin tức cho thân nhân cũng như tông môn nàng.

Hắn biết với thân thù, bản lĩnh như nàng thì xuất thân không tầm thường. Nhưng đây là Bách Vực Kiếm Môn, cho dù có bản lĩnh nghịch thiên cũng chưa chắc thoát khỏi được nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Huyết mạch cầu cứu

Bạch Vô Thiên hai mắt mở ra, mở hời nhiều nhãi thám hết y phục.

Tâm trạng hắn rơi vào thất thần, không biết bản thân vừa trải qua chuyện gì. Hắn cảm giác những sự việc mơ hồ thấy được hoàn toàn chân thật, không phải là một giấc mơ thông thường được.

La Ngọc Yến một bên nhìn hắn, điệu bộ như vừa trải qua một cơn ác mộng.

Nàng chậm rãi nói “Người gặp chuyện gì sao?”

Hắn lao mồ hôi trán, ngẫm nghĩ một lúc rồi thuật lại toàn bộ sự việc hắn thấy được. Những hình ảnh đó vô cùng chân thật, giống như bản thân có mặt ở hiện trường.

La Ngọc Yến ngẫm nghĩ một lúc, mới chất vấn “Người cùng tiểu cô nương đó quan hệ thế nào?”

Nghe đến “tiểu cô nương” bắt gặp hắn cảm giác ngượng ngùng. Nàng ta có quan hệ gì với hắn chứ. Không phải là ... đạo lữ “kỵ danh” sao.

Hắn đáp ứng nói “Đó là ... ý trung nhân ta!”

Thấy điệu bộ ngượng ngùng của hắn, La Ngọc Yến phì cười. Nàng bỏ Hoa Lạc Đồng, rồi liền tường đến tiểu tinh linh bên cạnh.

Nói như vậy, tiểu tinh linh kia chắc hẳn có một mối quan hệ nào đó. Tiểu tinh linh thường do linh khí thiên địa tạo thành, có trường hợp hấp thu huyết mạch của một người phù hợp cũng có thể trưởng thành, tự biến hóa ra bản thể. Trường hợp này cực kỳ hiếm.

Nàng chậm rãi chất vấn “Tiểu tinh linh kia... chắc là có liên quan đến người!”

Hắn lắc đầu nói “Ta cũng không nhớ rõ, nhưng nàng cứ theo ta...”

La Ngọc Yến nghe hắn nói vậy, cuối cùng đã có đáp án.

Nói như vậy nàng ta được sinh ra, có thể nhờ máu huyết của hắn. Có thể do cơ duyên nào đó, mà hai sinh linh hoàn toàn khác biệt tương hỗ lẫn nhau, thúc đẩy một bên sinh ra thành hình dạng tinh linh như hiện tại.

Nàng nói “Nếu ta đoán không lầm hình ảnh người nhìn thấy, khả năng là sự thật. Đây chính là huyết mạch tương liên, cộng hưởng nhau sinh ra những trải nghiệm đó”

Nàng suy nghĩ một lúc mới nói “Tình huống này gọi là huyết mạch cầu cứu... bằng hữu của người thật sự gặp đại nạn!”

Từ những gì Bạch Vô Thiên thuật lại, nơi Hoa Lạc Đồng gặp nạn chính là Bách Vực. Một người có thể chưa từng biết đến Bách Vực, có thể thấy được những hình ảnh tương tự Bách Vực. Đây không phải liên quan đến huyết mạch tương liên thì là gì.

Nàng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói “Bách Vực có một môn hộ gọi là Bách Vực Kiểm Môn. Lai lịch môn chủ Kiếm Vô Trần không đơn giản, nên để có thể giải cứu nàng ta là một chuyện vô cùng khó khăn”

Nàng nhìn sang Bạch Vô Thiên, nở ra một nụ cười ma mị. Nàng chậm rãi nói “Bất quá, nếu có bốn nương tử ta ra tay, có thể sẽ thành công...”

Bạch Vô Thiên nhìn La Ngọc Yến nở một nụ cười ma mị, ẩn chứa đầy dụ hoặc. Trong lòng hắn thoáng xuất hiện cảm giác ớn lạnh. Cảm giác này rất kỳ lạ, hắn cảm thấy nàng rất đáng tin, nhưng không hẳn sẽ giúp hắn miễn phí.

Hắn mới nói “Nếu có La cô nương giúp một tay thì còn gì bằng...”

Hắn đang chờ đợi đối phương ra điều kiện, chắc chắn sẽ ra điều kiện. Nếu không ra điều kiện, xem như hắn đoán sai về tính cách nữ nhân này.

La Ngọc Yến cười hắc hắc nói “Bất quá, người phải đáp ứng ta một điều kiện...”

Nội tâm Bạch Vô Thiên cười ha ha, cách nhìn người của hắn quả nhiên không sai.

Hắn ra vẻ ngờ ngẩn nói “Nếu không trái quy tắc sống của ta, điều kiện gì ta cũng đồng ý!”

Hai người, người nào cũng ra vẻ nhìn thấu đối phương. La Ngọc Yến cảm thấy đã đem hắn vào tròng. Nàng ta đưa ngón tay cái ra chờ đợi Bạch Vô Thiên cùng ướm ngón tay vào hứa hẹn.

Đây chính là xác nhận lời hứa đã được chứng nhận.

Nàng bổ sung thêm một câu “Người nào không thực hiện được thì làm cầu!”

Bạch Vô Thiên cười ha ha, âm thầm oán trách “Không còn con nào có thể ví von được hay sao?”

La Ngọc Yến nhìn sắc mặt hắn ngờ ngẩn, khẽ mỉm cười.

Nàng nói “Sáng sớm hôm sau lên đường, giờ ta đi chuẩn bị. Hôm sau gặp nhau bên ngoài Minh Nhân Thôn...”

Cẩn dặn xong, nàng liền phóng lên tiên hạc bay thẳng về hướng thạch bích. Tốc độ không hề giảm, như thể muốn đâm sầm vào.

Hắn chưa kịp ngăn cản thì thân ảnh nàng đã băng xuyên qua vách hang động, như thể hang động là một lớp màng mỏng không phải thật. Thủ đoạn khiến hắn mở to mắt ra, rồi dụi mắt lần.

Hắn không nhận được liền tiến lại gần thạch bích sờ lên bề mặt nhẵn mịn. Bên trên hoàn toàn không có dấu vết gì lưu lại, chỉ là một vách đá bình thường không hơn không kém.

Hắn thì thầm “Vớ thủ đoạn này, nàng ta đi lại tùy tiện ở Đạo Viện quả nhiên không sai. Nói lên lai lịch của nàng và La Sung quả nhiên không tầm thường!”

Vừa ngẫm nghĩ, hắn lại nhớ lần đầu tiên gặp La Sung sư huynh. Không phải sư huynh hắn cũng tùy tiện cá cược rồi thua một thanh hạ phẩm linh khí hay sao.

...

Cùng lúc đó, nơi ở của viện trưởng Đạo Viện, Chúc Sơn.

Khung cảnh xung quanh tiểu viện nằm cheo leo bên ngoài sơn phong. Vân vụ lững lờ trôi nổi xung quanh.

Ngoài cảnh quan hùng vĩ của ngọn Chủ Phong ra, không khí nơi đây cực kỳ yên tĩnh.

Chính vì quá yên tĩnh mới thích hợp một người thích chơi cờ như lão.

Trong tay lão cầm một quân cờ đen, rồi đặt xuống trầm tư. Thủ pháp chơi cờ của lão đạt đến cảnh giới “Phân Cực” có thể tự mình đi nước cờ của hai người. Điều này đòi hỏi quá trình rèn luyện sự nhẫn nại đến mức vô không tự tại. Khi đã nhập tâm vào thì không còn để ý những sự việc xảy ra xung quanh nữa.

Lúc này, từ trong đám mây phóng xuống một luồng hắc vụ. Luồng hắc vụ này mang theo khí tức từ Quỷ Vực mà đến. Loại khí tức này hoàn toàn xa lạ đối với lão.

Luồng hắc vụ bay quanh một vòng rồi đáp xuống mặt đất, hiện ra chân thân mặc trường bào màu sắc âm đạm. Khuôn mặt không rõ ràng, chỉ lộ ra cặp mắt đỏ ngầu.

Người này chính là Âm Diện Nhân, phó môn chủ của Quỷ Vực Ma Môn.

Gã Âm Diện Nhân xuất hiện thình lình khiến lão viện trưởng nhướng hàng chân mày. Đây là một nhân vật cấp cao ở Ma Môn, trước giờ lão chưa từng thấy qua. Diện mục bộc phát ra có phần tà ác.

Lão chậm rãi nói “Đạo Viện không tiếp người lai lịch bất minh!”

Âm Diện Nhân cười hắc hắc nói “Quan hệ hợp tác song phương, chẳng lẽ ta không thể đến sao. Hơn nữa, ta cũng không có nhiều thời gian đến đây tán dóc với người!”

Gã vừa nói vừa xuất ra một cái la bàn, hình dạng giống với La Bàn Vô Cực.

Gã chậm rãi nói “Đây là La Bàn Vô Cực dùng để làm Tâm Trận của Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận. Khi năng lượng tích tụ đủ, có thể khởi động Trận Pháp...”

Lão viện trưởng cầm trong tay La Bàn Vô Cực, kích thước so với La Bàn Vô Cực nguyên bản nhỏ hơn một chút nhưng hình dạng không có nhiều thay đổi. Chỉ cần nhìn sơ, lão cũng có thể biết được đây là một bản sao dùng để làm thí điểm.

Lão chất vấn “Giao dịch của chúng ta chỉ là khởi động Pháp Trận. Khế ước giữa ta và Ma Kiếm sẽ chấm dứt. Từ nay về sau giữa ta và Ma Môn không có bất kỳ quan hệ nào...”

Âm Diện Nhân nghe lão viện trưởng nói vậy, gã cười hắc hắc nói “Không những người hoàn thành khế ước với Ma Kiếm, mà bản Ma Môn còn tặng Đạo Viện của người một khối Tinh Vân Thạch. Như vậy niềm mong mỏi tấn cấp lên bậc tông môn của Đạo Viện các người sẽ thành hiện thực!”

Gã xoay người, bản thể hóa thân hắc vụ phóng lên tầng mây. Gã để lại một lời nhắn nhủ “Chỉ cần thí điểm thành công, người sẽ thấy lựa chọn của người là hoàn toàn đúng đắn!”

Lão nhìn thân ảnh Âm Diện Nhân biến mất trong tầng mây. Trong lòng thở ra một hơi thật dài, cảm giác lại già thêm vài tuổi. Bởi vì đây là một quyết định vô cùng khó khăn.

Lão vén ống tay đạo bào lên, lộ ra cánh tay gầy gò. Tại vị trí cổ tay có lưu một dấu ấn ký hình một thanh hắc kiếm. Đây chính là ấn ký khế ước với Ma Kiếm. Đây là thứ khiến lão bị dày vò mấy chục năm nay, cũng là bí mật riêng của lão.

Đôi khi lão không kiểm soát được ấn ký, lão bị ma khí khống chế khiến đầu óc không còn minh mẫn. Đôi khi lại giúp lão tinh thần sáng suốt, tinh thông võ kỹ, hỗ trợ thăng tiến tu vi.

Thanh Ma Kiếm mà trong kỳ ngộ riêng của lão, đã biến lão thành một con người khác, mạnh hơn cũng đầy dằn vặt hơn. Bởi vì lão phải đấu tranh liên tục, nếu không ma khí xâm chiếm toàn bộ con người lão. Lão chân chính trở thành Ma Môn Nhân, như vậy con đường tu đạo của lão hoàn toàn kết thúc.

Đó là lý do lão phải hợp tác với Quỷ Vực Ma Môn để xóa bỏ khế ước. Bởi vì Ma Kiếm chính là một con dao hai lưỡi.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 184: Mỗi người một hoàn cảnh

Trong hang động bên ngoài Vân Mộng Bí Cảnh.

Kiểm Hư Chân Quân và Thẩm Giai Nghê đã không còn như trước giữ một khuôn mặt lạnh. Thay vào đó mối quan hệ cả hai đã chuyển thành bằng hữu lâu năm.

Bởi vì lão vẫn chưa thể giữ bỏ được chấp niệm lâu năm, nên không thể nào hàn gắn lại mối quan hệ khi xưa. Điều này nội tâm Thẩm Giai Nghê hiểu rõ nên nàng ta không hề thất vọng. Không còn chán ghét đã là may mắn lắm rồi.

Lúc này Kiểm Hư Chân Quân âm thầm tính toán thời gian, nhóm ba đồ đệ vào Bí Cảnh đã gần năm tháng. Trong khoảng thời gian này, bọn họ chỉ ra bên ngoài trăm mình dưới hồ nước một lần. Từ đó về sau là không còn trở ra nữa. Bên trong không nguy hiểm đến tính mạng nhưng có thể vì cảm ngộ, bọn họ không muốn dứt quãng mà duy trì bên trong Bí Cảnh.

Lão hướng Thẩm Giai Nghê dặn dò “Người thay ta ở đây chăm sóc bọn chúng. Ta trước trở về Đạo Viện một chuyến!”

Nói xong, lão nhìn sang Tiểu Bạch đang nằm ngủ ở một góc hang động. Nó cảm nhận lão sắp rời đi liền nhanh chóng phóng lại gần. Rất tiếc, lão không thu nó vào trong ống tay áo mà

vuốt nhẹ lên đầu nó vài cái dận dò “Người ở đâu bầu bạn với nàng ta, một mình lão về là được!”

Ánh mắt Tiểu Bạch lưu luyến muốn đi theo, nhưng lão sớm đã vào Truyền Tống Trận rồi đi.

Thẩm Giai Nghi nhìn theo thân ảnh Cổ Thanh Sơn. Trong lòng nàng dâng lên một cảm giác ảm áp. Mặc dù lão không thể hiện bằng lời nói, nhưng sự quan tâm đối với nàng vẫn không thay đổi. Đó mới chính là Cổ Thanh Sơn mà nàng từng biết.

Trải qua gần năm tháng gần gũi, tâm trạng hai người đã cởi mở hơn rất nhiều. Nhiều khúc mắc trước kia đã sớm rõ ràng nên giờ chỉ cần thời gian là có thể khiến mối quan hệ hai người như xưa.

Nghĩ đến lúc đó, sắc mặt nàng trở nên hồng hào.

Nàng nhắm mắt một lúc, rồi ngồi xuống tiếp tục trị liệu thương thế. Độc trùng vô cùng lợi hại, nếu không phải nàng có mạng lớn sớm đã bỏ mình rồi.

Cánh giới của nàng sớm đã bị độc trùng ảnh hưởng. Giờ chỉ còn Ngũ Phẩm Hóa Thần, nếu không thì nàng cũng không cần trốn chạy đến nơi này. Một mình nàng dư sức đối kháng với Âm Thiên cộng thêm Âm Điện Nhân.

Muốn khôi phục tu vi như cũ, tu luyện là một chuyện. Quan trọng hơn là cần phải có một loại thánh dược trị liệu mới có thể đẩy lùi toàn bộ độc trùng ra khỏi cơ thể. Nhưng để tìm thánh dược trị liệu phù hợp, ở toàn bộ Bắc Cảnh chưa chắc đã tìm được.

Đây chính là tâm địa âm hiểm của Âm Thiên, không chiếm đoạt được thì chỉ có cách hủy hoại, không để người khác có được. Con người này nàng sớm đã hiểu quá rõ. Đó là lý do nàng chưa bao giờ cho hắn một cơ hội.

Lúc này trong Vân Môn Bí Cảnh, tại không gian riêng biệt của Hoàng Mập.

Từ khi bước vào Vân Môn Bí Cảnh, nơi đây tùy theo chấp niệm của từng người mà mô phỏng ra một không gian thí luyện. Do đó, mỗi một người đều có một không gian thí luyện riêng biệt, không ai giúp được ai.

Chấp niệm của Hoàng Mập liên quan đến hoàng tộc. Hắn là đại hoàng tử Hoàng Thế Đạo của Hoàng Thành. Đây cũng là một thế lực to lớn của Thượng Thiên, có thể sánh ngang với Thiên Võ Tông hay Linh Thủ Tông. Nhưng vì nội loạn, thù trong giặc ngoài nên thế lực Hoàng Thành càng lúc càng đi xuống. Đến thời của Hoàng Mập thì đã không còn chỗ đứng ở Bắc Cảnh Thượng Thiên. Không sớm thì muộn, chỉ cần một thế lực chằm ngoi, xem như Hoàng Thành hoàn toàn diệt vong.

Trước khi hắn gia nhập Đạo Viện, hắn đã từng ghé tu đạo ở Vô Thương Tông, nhưng vì gây thù chuốc oán với đệ tử nội môn. Hắn bị đánh chết đi sống lại, rồi bị trục xuất khỏi tông môn.

Hắn lưu lạc ra bên ngoài nhân gian, tình cờ nghe danh Đạo Viện rồi bắt đầu gia nhập vào Đạo Viện.

Bản thân hắn giấu giếm chính là như vậy, không muốn nhiều người biết xuất thân của hắn đã từng là đệ tử Vô Thương Tông, nhưng đã bị trục xuất sư môn.

Hắn muốn vực dậy Hoàng tộc, nên không ngừng cố gắng cũng như không hề từ bỏ mục tiêu duy nhất đó. Con đường khó khăn đó, hắn chưa từng chán nản.

May mắn của hắn là khi đến Đạo Viện có thể kết bằng hữu với u Dương Sinh, Mặc Thần Dương và Lý Nhượng Băng cũng như là Bạch Vô Thiên. Xem như là một đại ca vô cùng lợi hại. Một đại ca rất đáng tin cậy.

Nhân sinh của hắn trong Bí Cảnh lần lượt diễn ra, để hắn đóng vai trò là người ngoài cuộc. Chỉ có người ngoài cuộc mới nhìn thấu đáo được nội tình.

Khi đã thấu hiểu được nội tình, con đường tu đạo sau này sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Hắn đã nhìn thấy được bản ngã của mình, đó chính là trở thành một cường nhân. Trở thành một nhân vật đỉnh thiên lập địa, có thể hô phong hoán vũ. Như vậy mới là con đường vương đạo của hắn.

Khi niềm tin đã thật sự được lấp đầy, cũng là lúc hắn nhận ra có khả năng thăng tiến tu vi. Cho dù thất bại, hắn có thể bạo thể mà chết nhưng chấp niệm của hắn sẽ là chỗ dựa khiến hắn mạnh mẽ lên.

Hắn nhắm mắt lại, ngồi xếp bằng vận chuyển công pháp Kim Cương Kinh. Quá trình tu luyện chân chính của hắn bắt đầu.

Ở không gian khác, phía Âu Dương Sinh.

Chấp niệm của hắn cùng Hoàng Mập có bối cảnh tương đồng. Nếu Hoàng Mập bị người thân cận khi dễ, khinh thường thì hắn hoàn toàn trái ngược. Hắn luôn là một mãnh nhân, luôn thể hiện là một con người bằng sắt. Hắn không để ý nhiều đến nhân sinh xung quanh, đối với hắn mà nói, con đường đi phía trước hoàn toàn do bản thân quyết định. Không một ai có thể chỉ điểm hay bảo hắn nghe theo.

Gia tộc Âu Dương Sinh ở Huyền Vĩnh Thành, cũng là một đại gia tộc. Nếu so về thế lực chỉ kém Hoàng Thành một chút, nhưng gia tộc Âu Dương nổi tiếng cương trực. Đối với dân trong thành mà nói, Âu Dương gia là chỗ dựa đáng tin cậy nhất. Chỉ có Âu Dương gia mới có thể bảo vệ con dân ở Huyền Vĩnh Thành.

Bất quá, cuộc sống hạnh phúc bên phụ mẫu không kéo dài được bao lâu. Khi hắn năm tuổi, phụ mẫu vô cớ bị ám hại. Thậm chí một vài vị trưởng bối yêu thương hắn cũng không thoát khỏi số phận.

Người lập ra kế hoạch chiếm đoạt vị trí gia chủ Âu Dương gia là bá thụ hắn, Âu Dương Ngạc. Chỉ vì chiếc ghế gia chủ, huynh đệ không tha, trưởng bối cũng không buông tha. Toàn bộ đều giết sạch.

Hắn may mắn thoát khỏi từ trong đống tro tàn. Hắn lưu lạc khắp nơi, tìm sư học đạo khắp nơi mong muốn báo mối thù cho phụ mẫu.

Cho đến khi mười tuổi, hắn có cơ duyên gặp gỡ một phân nhánh của Dương gia thượng. Từ đó tu luyện đến đỉnh phong của Dương gia thượng. Cho đến khi bá phụ hắn phát hiện ra thân phận hắn là người Âu Dương gia, là hậu nhân của tiểu đệ mình. Hắn cho diệt toàn bộ Dương gia. Âu Dương Sinh tiếp tục phải bốn ba một thời gian cho đến khi gia nhập vào Đạo Viện.

Tại đây, nhân sinh hắn hoàn toàn thay đổi. Xung quanh hắn không còn đơn độc mà còn có nghĩa huynh, nghĩa đệ. Đây được xem như là một phần mặt ngọt của hắn.

Khi đứng bên ngoài nhìn xem những gì hắn trải qua. Hắn phát hiện ra nhiều điều mới mẻ. Nếu như khi còn ở Dương gia, hắn cố gắng tu luyện hơn. Hắn quan tâm đến những sư đệ hơn, không biết chừng thời điểm đó sẽ không phát sinh ra thảm cảnh.

Hắn siết chặt tay “Mối thù này ta nhất định phải báo!”

Sau đó thì nét mặt hắn giãn ra, buông bỏ toàn bộ chấp niệm. Hắn ngồi xuống xếp bằng, bắt đầu tu luyện.

Mỗi một người, có khi buông bỏ chấp niệm là một giải thoát để có thể thăng tiến cảnh giới. Cũng có người, dựa vào chấp niệm và xem chấp niệm là động lực mới có thể vượt qua khó khăn được.

Về phía Lý Nhượng Băng, nàng ta cũng đứng bên ngoài chứng kiến nhân sinh của bản thân.

Nàng ở Bách Hoa Cốc rất được cưng chiều, các trưởng bối đều yêu quý nàng. Nơi đây người nào cũng hòa ái tương thân với nhau.

Về tư chất, nàng có thiên tư hơn người. Được xem là truyền nhân nổi bật nhất ở Bách Hoa Cốc. Phụ mẫu nàng xem nàng là niềm tự hào.

Nhưng không có gì là hoàn mỹ.

Bách Hoa Cốc là nơi chế tạo đan dược có thể được xem là nhất nhì ở Bắc Cảnh. Được liệu phong phú, có thể cung cấp cho nhiều đại tông môn. Bởi vì ưu thế quá lớn, lợi ích quá lớn nên bị nhiều thế lực dòm ngó.

Trong đó có Bách Vực Kiếm Môn đóng vai trò là thế lực bảo hộ Bách Hoa Cốc. Sau lưng lại âm thầm thôn tính.

Để có thể danh chính ngôn thuận cướp đoạt Bách Hoa Cốc, Bách Vực Kiếm Môn muốn kết thông giao với Bách Hoa Cốc. Từ đó về sau sẽ nhận được sự bảo hộ tuyệt đối từ Bách Vực Kiếm Môn. Ngược lại chính là đổi đầu.

Bách Hoa Cốc chủ tu đan đạo, nếu so với các thế lực đấu đá nhau thì không thể so sánh được.

Các trưởng bối cuối cùng thống nhất, khi Lý Nhượng Băng mười tám tuổi sẽ gả đi. Xem như Bách Hoa Cốc đồng ý hôn sự. Điều kiện Lý Nhượng Băng mười tám tuổi gả đi, chẳng qua là kéo dài thời gian. Chủ yếu là muốn tìm một thế lực mạnh hơn để cầu cứu. Hôn sự này được xem là bí mật của các trưởng bối Bách Hoa Cốc.

Lý Nhượng Băng vô tình phát hiện ra sự việc liên trốn khỏi Bách Hoa Cốc. Nàng không muốn vận mệnh của bản thân bị các vị trưởng bối, vốn nàng rất tôn trọng, đem đi đảm bảo sự tồn vong của Bách Hoa Cốc.

Nàng nữ cái nam trang lưu lạc nhân gian, rồi có cơ duyên gia nhập Đạo Viện. Cơ duyên này do một lần gặp phải sơn tặc, Mặc Thần Dương ra tay nghĩa hiệp. Cũng từ Mặc Thần Dương mà nàng biết đến Đạo Viện và cùng nhau gia nhập.

Nàng hít một hơi dài, sau khi nhìn những sự kiện trải qua. Bàn tay nàng vô ý sờ lên thanh Lưu Ly Kiếm. Đây là thanh kiếm gỗ do Mặc Thần Dương tặng. Nghe hắn nói đây là vật vô cùng quý giá đối với hắn.

Lý Nhượng Băng cảm giác bản thân đã ngộ ra được nhiều điều. Nàng chậm rãi ngồi xuống, xếp bằng bắt đầu tu luyện. Công pháp Ngũ Hành Bát Biến vận chuyển, hàn khí từ từ tỏa ra xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 185: Dao Kinh

Đạo Môn, Thâm Uyên.

Mặc Thần Dương trải qua năm tháng cùng các sư huynh đệ Đạo Môn luyện tập. Hắn được Đạo Quân truyền dạy một chiêu thức duy nhất đó là bỏ dao. Đây chính là thức căn bản nhất của đạo pháp Đạo Môn.

Sư huynh đệ đồng môn khác đều luyện tập nhiều đạo pháp khác phức tạp hơn, biến ảo khôn lường. Chỉ riêng hắn là ngoại lệ.

Điều này khiến hắn ban đầu bất mãn, nhưng qua thời gian. Hắn cảm nhận bỏ dao cũng là một cách tu luyện. Hắn có Quý Ảnh Thủ là bàn tay trái, nhưng khi bỏ dao Đạo Quân bắt buộc hắn sử dụng tay phải. Đây chính là khiến cánh tay yếu ớt trở nên mạnh mẽ hơn. Chủ yếu của Đạo Quân là rèn luyện hắn cả hai cánh tay đều cường hãn như nhau.

Cho đến một ngày, hắn bắt đầu thay đổi.

Cảm giác bên trong hắn vô cùng mãnh liệt, bên trong trào dâng lên một loại tâm trạng như sóng vỗ xô bờ. Cảm giác rất mãnh liệt.

Ban đầu hắn còn tưởng bản thân bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng sau một thời gian tìm hiểu. Hắn biết, đây là một loại ý cảnh sắp sửa hình thành ra Đạo Ý.

Một khi thành tựu Đạo Ý, con đường đạo pháp của hắn chân chính rộng mở.

Đứng trên tòa núi cao, Đạo Quân nhìn Mặc Thần Dương bỏ dao liên tục. Trong lòng Đạo Quân âm thầm cảm thán.

Hắn nhủ thầm “Nếu không vì tên sư huynh vô si kia, ta sẽ không phát hiện ra một thiên tài Đạo đạo như thế này. Bàn ngã hắn vô cùng kiên cường, nếu là người khác kêu hắn bỏ dao trong vòng một tháng cũng đã sinh ra bất mãn. . . tên này hoàn toàn khác biệt!”

Trong đạo thể Mặc Thần Dương phóng xuất ra đã có bóng dáng ý cảnh. Đây chính là điều kiện đầu tiên có thể tiến hành tu đạo.

Đạo Quân từ trên đỉnh núi, phi thân xuống đứng gần Mặc Thần Dương. Tư thế của Đạo Quân lúc này vô cùng cường thế, khí tức bạo phát ra rất mạnh liệt.

Mặc Thần Dương cười ha ha nói “Đạo Quân tiền bối không cần phải khoa trương như vậy, đều là người nhà!”

Ở trên một nhánh cổ thụ gần đó, một thân ảnh thiếu nữ mặc hắc y phóng xuống. Nàng ta chính là Thâm Nghê Thường được Đạo Quân cứu trước đó.

Nàng ta lúc này không còn bộ dáng lúc nào cũng đeo một chiếc khăn voan nữa, thay vào đó là để lộ ra chân dung thật. Nàng ta giờ đã khá hòa đồng với sư huynh đệ đồng môn ở đây.

Nàng ta sau khi được Đạo Quân cứu sống, không dự định rời đi mà cứ ở lì nơi này. Lúc nào cũng quan sát chúng đệ tử Đạo Môn tu luyện. Nơi nào có bóng dáng Đạo Quân, nơi đó có nàng ta.

Đạo Quân thấy bóng dáng nàng ta từ từ tiếp cận, khẽ ho một tiếng. Hắn phàn nàn “Người chưa rời đi sao? Thương thế đã hồi phục từ ba tháng trước rồi kia mà!”

Nàng ta dừng dừng đáp “Nơi đây sau này là nhà của ta. Tại sao ta phải rời đi?”

Mặc Thần Dương một bên nhìn nữ nhân được Đạo Quân cứu sống trước đó. Nàng ta lúc nào cũng đưa ánh mắt tinh tú đến Đạo Quân, rất tiếc Đạo Quân tâm lý vẫn còn cứng rắn chưa bị nàng ta chinh phục.

Trên người nàng ta lúc nào cũng tỏa ra mị lực vô cùng mạnh. Nếu không có một tinh thần thép, rất khó lòng từ chối được.

Nàng ta nhìn như thiếu nữ mười tám tuổi, nhưng độ tuổi thật xấp xỉ gần một trăm tuổi. Điều này chứng minh, trước kia nàng ta tu luyện đạt cảnh giới Tử Phẩm khi mới mười sáu mười tám tuổi. Bởi vì khi Kết Anh, Nguyên Anh chính là bản sao của một người. Dù thân thể không còn, chỉ cần Nguyên Anh còn vẫn có thể trùng sinh được. Mà ở độ tuổi trẻ như vậy mà đạt được cấp độ Tử Phẩm, tư chất này không hề tầm thường.

Đạo Quân nhìn nàng ta một hồi rồi lắc đầu, nội tâm vô cùng lúng túng. Hắn tư chất không bằng người khác, nhưng nhờ cần cù và gặp gỡ cơ duyên mới có được một thân bản lĩnh như ngày nay. Nên con đường tình cảm nam nữ hoàn toàn là mới mẻ, ngỡ ngàng. Đối phương rõ ràng là muốn tìm cách tiếp cận, nhưng với một người không có quá nhiều kinh nghiệm, hắn chỉ có một cách là tránh né. Chỉ tránh né mà thôi.

Đạo Quân xuất ra một quyển thư tịch, có ghi một dòng “Đạo Kinh” rồi đưa cho Mặc Thần Dương. Hắn nói “Quyển Đạo Kinh này là một phần tâm huyết của một vị Cổ Nhân. Ta sớm tìm hiểu qua, rất hữu ích trên con đường tu đạo đạo. Nếu có thể ngộ ra chân chính ý nghĩa của Đạo Kinh. Có thể tạo ra một loại lĩnh vực cực kỳ khủng bố tên là Mộ Đạo. Bản thân ta đã bỏ rất nhiều năm vẫn chưa thể tìm ra điểm mấu chốt...”

Mặc Thần Dương cầm “Đạo Kinh” chưa kịp lật ra xem đã bị Đạo Quân nắm cổ áo phóng lên phi hành kiếm. Hành động này quá bất ngờ khiến hắn một phen hốt hoảng.

Hắn lúng túng nói “Tiền bối chậm đã, vãn bối có thể tự mình đi!”

Bên dưới, Thảm Nghê Thường nhìn theo thân ảnh Đạo Quân rồi rời đi, trong lòng nàng âm thầm đắc ý. Nếu không có phản ứng thì xem như không hề quan tâm đến nàng. Khi đối phương có hành động khác thường, điều này chứng minh, nàng đã ảnh hưởng đến đối phương. Trong lòng Đạo Quân đang bị nàng làm dao động.

Đạo Quân cười phi hành kiếm dẫn theo Mặc Thần Dương thẳng hướng đến dãy Trường Sơn. Trước giờ, Mặc Thần Dương chỉ ở khu vực trung tâm dãy núi nhưng chưa tiến lên phương bắc lần nào.

Hơn nữa phương bắc là một nơi rét lạnh, không thích hợp tu luyện. Nên đệ tử Đạo Môn cũng ít có đến nơi này.

Khoảng chừng hai canh giờ sau, Đạo Quân dừng lại trên một ngọn sơn phong. Nơi đây có tuyết bao phủ trắng xóa, linh khí thừa thối. Hân khí thoát ra từ những ngọn sơn phong mang theo không khí lạnh lẽo.

Đạo Quân không nói, dùng chân giẫm mạnh một cái. Dư chấn rất khủng bố phát ra khiến tuyết bao phủ ngọn sơn phong sụp đổ. Toàn bộ bề mặt trắng xóa bị dư chấn phá toái. Khoảng chừng nửa khắc sau, ngọn sơn phong đã lộ rõ ra bên ngoài.

Cả hai đang đứng trước một thạch bích to lớn, có độ cao chừng hai trăm trượng. Thạch bích này bị cắt ra làm hai. Quan sát kỹ hơn thì đây vốn là một vách núi, bị một vật gì đó tách ra làm hai tạo thành một cái khe cực kỳ lớn.

Đạo Quân chậm rãi giới thiệu “Đây là di tích cổ xưa của Đạo Thánh Diệp Minh. Trong một lần du nhập Bắc Cảnh bắt gặp một con hung thú có hình dạng hắc long. Ngài chỉ xuất một chiêu kiếm liền đẩy lùi con hắc long về dị vực. Vết tích lưu lại cho đến ngày nay...”

Đạo Quân ngẫm nghĩ một lúc rồi nói tiếp “Cách đây tám mươi năm, ta sớm phát hiện nơi này. Rồi chuyên tâm tu đạo đạo. Bản thân ta tư chất không tốt chỉ cảm ngộ được da lông cũng có một thân đạo pháp như ngày nay. Người dành thời gian năm tháng chỉ bỏ đạo, cuối cùng sinh ra ý cảnh. Đây chính là điểm khởi đầu của Đạo Ý. Nếu trong đạo có ý cảnh, thì lúc đó Đạo Ý hình thành. Con đường tu đạo của người sẽ vượt qua ta nhiều lần”

Đạo Quân nói đến đây, trong lòng bất chợt dâng lên một nỗi hoài niệm.

Khi xưa vì cố gắng tu luyện, muốn hơn thua với tên sư huynh vô si kia. Hắn đặt trọn tâm tư trên con đường luyện đạo. Đến một cảnh giới nào đó, có khi là vượt qua sư huynh. Hắn phát hiện chuyện thắng thua không còn quan trọng nữa. Đến giai đoạn này, chuyện an nguy của Bắc Cảnh mới còn đường nhân sinh của hắn.

Hắn lập ra Đạo Môn là vì muốn kế thừa nhiệm vụ mà lão sư phụ Túy Mộng Tiên Thần Quân còn bỏ dang dở. Lão rồi đi không để lại bất kỳ tin tức nào, khiến chúng đệ tử cùng thời đến giờ vẫn còn chờ đợi lão trở về. Bởi vì đạo mà lão sư phụ truyền đạt lại, đến giờ vẫn còn dai dẳng bên tai từng người.

Mặc Thần Dương một bên không nói. Cảnh vật xung quanh bao phủ một màu trắng xóa, chỉ có khe núi đối diện là lộ ra rõ ràng.

Đạo Quân nhìn hắn một hồi, rồi nói “Người ở đây tu luyện, đến ngày khảo thí nội môn đệ tử thì trở về Đạo Viện tham gia. Nhiệm vụ ở Thâm Uyên chỉ có thời hạn một năm nên dù thành hay bại đều rời đi. Rắc rối của người cũng đã được loại trừ nên không nhất thiết chôn chân nơi đây...”

Hắn nói xong liền phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Mặc Thần Dương nhìn theo bóng lưng của Đạo Quân. Trong lòng hắn dâng lên một sự cảm kích vô bờ bến.

Đối với nhân sinh, hắn sớm đã không có quá nhiều hy vọng. Nhưng sư phụ hắn, Đạo Quân còn có huynh đệ kết nghĩa đã thay đổi cách nhìn của hắn. Nhờ thế hắn vẫn còn hy vọng trên đời vẫn còn người tốt, mang đến cho hắn một sự an ủi. Con đường hắn đi chỉ có một, chỉ là năng lực hắn chưa đủ để gánh vác được ở thời điểm này.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Bách Kiếm Thành

Trong khoảng thời gian này, Bách Kiếm Thành tình huống vô cùng náo nhiệt.

Khắp các tửu quán, các con đường đều truyền nhau tin tức thiếu chủ của Bách Vực Kiếm Môn là Kiếm Nô sắp tổ chức hôn lễ với một nữ tu có lai lịch bí ẩn.

Người thân cận của một đệ tử Bách Vực Kiếm Môn truyền ra. Vị thiếu phu nhân tương lai là một mỹ nữ có mái tóc dài, với khuôn mặt trắng hồng cực kỳ xinh đẹp. Thiếu chủ Kiếm Nô lần đầu tiên gặp nàng ta đã phải lòng và quyết cưới nàng ta cho bằng được.

Nghe nói, dễ lấy lòng nàng ta. Bách Vực Kiếm Môn trả một cái giá cực kỳ lớn. Nghe nói vì lấy lòng vị tiểu mỹ nhân, thiếu chủ Kiếm Nô lên núi đao xuống chảo dầu tìm những vật trân quý nhất Bắc Cảnh làm sinh lễ. Vì để đoạt lấy bảo vật ở một nơi vô cùng hung hiểm, Kiếm Nô bị mất một cánh tay. Đây chính là chân tình lắm mới có thể hy sinh được nhiều như vậy.

Lúc này Bạch Vô Thiên và La Ngọc Yến cũng ngồi trong một tửu quán nghe ngóng. Những bàn bên cạnh, người nào cũng bàn tán sôi nổi. Đa số bọn họ đều là tu sĩ, cảnh giới từ Nhị Phẩm đến Tam Phẩm.

Một tên lùn ở bàn đối diện nghe đám bằng hữu đoán mò. Hắn nhất thời không nhẫn nhịn được liền nói “Tất cả đều là tin vịt, sự thật đằng sau mới thú vị!”

Bằng hữu hắn có dáng người mập mập trẻ môi phản bác “Tin này từ chính người của Kiếm Môn truyền ra, làm sao mà tin vịt được. Người có gì chứng minh!”

Tên lùn cười hắc hắc không muốn nói, nhưng đám bằng hữu hắn nài nỉ mãi khiến nội tâm hắn nhút nhút.

Cho đến khi máu nhiều chuyện bộc phát. Hắn nhìn dáo dác một hồi mới chậm rãi nói “Thực ra, thiếu chủ bị chính thiếu phu nhân sắp cưới cắt rớt một cánh tay. Việc này chính mắt ta nhìn thấy...”

Đám bằng hữu hắn nghe vậy cũng không phản bác. Một phần lời hắn nói cũng không sai. Nghề nghiệp bọn họ là trộm mộ, đây chính là kẻ địch của nhiều người nên không dám nói quá chi tiết. Hắn cũng không dám khai ra bởi vì trộm mộ nên vô tình nhìn thấy.

Tên lùn lại nhìn dáo dác một hồi, rồi nói tiếp “Nếu không có môn chủ Kiếm Vô Trần xuất hiện. Kiếm Nô có lẽ đã chết!”

Tin tức mà tên lùn kể lại khá chi tiết, lại phù hợp với tính cách của thiếu chủ Kiếm Nô. Nên số người tin tưởng hắn đã bắt đầu tăng lên.

Một trong số đó hỏi “Thế lai lịch cô nương kia, người có nhận ra không?”

Tên lùn trầm ngâm một lúc rồi đưa ra ý kiến mình “Lai lịch thì không rõ ràng, nhưng nàng ta rất đẹp, khuôn mặt chỉ cần nhìn một lần là vương vấn mãi. Thủ đoạn nàng ta rất lợi hại... có thể nàng ta từ nơi khác đến. Thế lực nàng ta chắc không tầm thường...”

Một bằng hữu hắn nghe nói vậy liền tò mò hỏi “Vi sao người đoán nàng ta có thế lực không tầm thường. Ở Bắc Cảnh này, không đụng đến nỗi chỉ có Thiên Vô Tông, Linh Thú Tông và Vô Thượng Tông. Còn lại Bách Vực Kiếm Môn xem như là đại diện mạnh nhất rồi”

Tên lùn nghe vậy liền cười hắc hắc. Hắn lắc đầu nói “Bên cạnh này ta có một sinh vật bé nhỏ, giống như tinh linh. Mà tinh linh không phải người nào cũng có thể sở hữu được. Không phải xuất thân lợi hại thì làm sao mà có được...”

Bạch Vô Thiên một bên nghe nói đến “tinh linh”, hắn nhíu hàng chân mày. Từ lúc bắt đầu hắn đã chăm chú lắng nghe, hắn sớm có suy đoán. Lúc này hắn mới chắc chắn vị thiếu chủ phu nhân Kiếm Môn tương lai chính là Hoa Lạc Đồng.

Hoa Lạc Đồng là một người thông minh, có thể nàng ta sớm đoán được con đường đi hung hiểm, nên mới dẫn theo Tiểu Thanh Điệp để truyền tin tức lại.

Nếu như vậy, những gì hắn nhìn thấy trong lúc ngủ thiếp đi là sự thật. Sự thật là nàng ta đã bị ám toán. Tình trạng lúc này chắc chắn là không tốt, bởi vì bị thiếu chủ Bách Vực Kiếm Môn ép hôn.

La Ngọc Yến một bên nhìn sắc mặt hắn khó coi, liền nói “Chắc chắn là nàng ta?”

Bạch Vô Thiên gật đầu xác nhận.

Nàng ta ra về suy nghĩ, đỉnh chính lại “Không, ý ta là Hoa Lạc Đồng rất đẹp, đẹp đến nỗi gặp một lần là vương vấn mãi...”

Câu nói này khiến hắn lúng túng, trong lòng oán trách “Không phải cô nương quan tâm tình huống nàng ta sao? Nàng ta đẹp xấu có liên quan gì?”

Ngoài mặt hắn từ tốn nói “Nàng ta đối với ta rất quan trọng!”

Chỉ câu này đã đầy đủ ý nghĩa Hoa Lạc Đồng đối với hắn.

Từ khi bước vào Bắc Cảnh, ngoài lão sư phụ ra, Hoa Lạc Đồng chính là người luôn giúp đỡ và quan tâm hắn. Nếu không có nàng ta, con đường tu luyện của hắn sẽ gặp vô vàng khó khăn.

Hắn luôn tự hỏi, vì lý do gì Hoa Lạc Đồng và lão sư phụ Kiếm Hư luôn đối xử với bản thân hắn tốt như vậy.

Đối với lão sư phụ, có thể là nhờ Từ Sắc Kim Bài mới được lão chú ý đến và nhận làm đệ tử chân truyền. Còn đối với Hoa Lạc Đồng, từ lần đầu gặp gỡ, cảm giác chỉ là quen thuộc nhưng đối phương luôn trợ giúp hắn trên con đường tu luyện.

Thậm chí là hứa hẹn sau khi giải quyết xong chuyện phụ thân sẽ kết thành đạo侶. Đây là lời hứa, hắn đã xác nhận mặc dù trong nội tâm vẫn còn vương vấn một thứ tình cảm gì đó vô cùng mơ hồ.

La Ngọc Yến ngồi đối diện, nhìn sắc mặt hắn âm trầm. Trong lòng nhất thời dâng lên một cảm giác kỳ lạ. Dáng vẻ suy tư, âm trầm đó khiến nàng ta cảm giác trong người rung động. Đây là một thiếu niên bình thường, nhưng lại có một mị lực khiến ánh mắt nàng không hề rời mắt.

Nàng ta cố gắng đánh giá Bạch Vô Thiên một lần nữa. Ngoài vẻ ngoài ưa nhìn ra thì không có gì khác đặc biệt.

Hai ánh mắt đồng thời giao nhau khiến cả hai rơi vào trầm mặc một khoảng thời gian.

Lúc này từ bên ngoài từu quán chạy vào một tên hán tử với dáng người luộm thuộm, trên vai đeo một thanh trường kiếm.

Hắn ngồi xuống bàn bên cạnh, bàn này gồm bảy người, toàn bộ đều là bằng hữu của hắn. Hắn ta ra vẻ bí mật nói “Tiểu đệ vừa nhận được tin tức, bên ngoài thành có một vị trưởng lão Bách Vực Kiếm Môn rao bán thiệp mời tham dự lễ cưới của thiếu chủ Kiếm Môn”

Những đồng bạn nghe được tin tức này liền nhón nhào cả lên. Nếu có thể tham dự lễ cưới của thiếu chủ Kiếm Môn, điều này đồng nghĩa mỗi quan hệ với Kiếm Môn sẽ thân thiết hơn nhiều.

Tên nam tử đó nói tiếp “Nghe nói lần này lễ cưới vô cùng náo nhiệt, khách nhân khoảng năm nghìn người. Mười ngày sau sẽ tổ chức tại Nộ Diễm Sơn, ở trung tâm Bách Vực”

Tên bằng hữu bên cạnh tò mò hỏi “Thế làm sao nhận được thiệp mời?”

Hán tử này trả lời “Chỉ cần một viên hạ phẩm Lam Linh Thạch!”

Lúc này toàn bộ từu lâu bắt đầu yên tĩnh lại. Một phần vì hạ phẩm Lam Linh Thạch không phải là thứ dễ tìm. Cái giá này vô cùng đắt. Trong số hơn một trăm khách nhân ở trong từu quán có một phần âm thầm rời đi, bởi vì bọn họ trong người có Lam Linh Thạch. Một viên hạ phẩm Lam Linh Thạch để đổi một mối quan hệ vẫn còn quá hời.

Bạch Vô Thiên một bên nhìn La Ngọc Yến, âm thầm thăm dò động tĩnh của nàng.

La Ngọc Yến mỉm cười rồi đứng dậy đi ra ngoài từu lâu. Hướng nàng ta đi không phải đến bên ngoài thành tìm đổi thiệp mời, mà đi hướng ngược lại.

Cả hai băng qua hai dãy phố, đến một con hẻm vắng vẻ thì La Ngọc Yến dừng lại.

Nàng xoay người, chậm rãi nói “Không cần ẩn nấp, ra đi!”

Phía sau bức tường, xuất hiện một nhóm tầm mười người. Đây chính là nhóm hán tử bàn luận chuyện thiệp mời tham gia lễ cưới của Kiếm Môn.

Bọn họ lúc này biểu lộ ra ngoài là một sắc mặt hung ác, không còn ngờ ngạc như lúc trong từu quán.

Tên hán tử bước về trước một bước, tháo thanh kiếm trên lưng xuống rồi vác lên vai. Hắn cười hắc hắc nói “Tiểu cô nương đúng là có bản lĩnh, rất tiếc đây là địa bàn của Bách Vực Kiếm Môn. Thiếu chủ bọn ta luôn tìm kiếm những mỹ nhân từ xa du ngoạn đến nơi này. Hy vọng tiểu cô nương phối hợp...”

Bạch Vô Thiên thấy vậy liền bước về trước dự định ngăn cản. La Ngọc Yến ngăn hắn lại, rồi từ tốn nói “Việc còn con này không cần phiền đến Bạch công tử...”

Nàng ta không nhiều lời, chỉ lấy ra một thanh hắc kiếm, có thân kiếm uốn lượn như một con hắc xà. Kiếm này không hề tỏa ra khí tức nguy hiểm nhưng có thể làm con người ta choáng ngợp bởi một áp lực kỳ dị.

La Ngọc Yến cầm hắc kiếm chém nhẹ một cái về phía mười tên hán tử. Hắc kiếm phóng xuất ra một dư chấn như một tia sáng lóe lên. Tại trước mặt bọn chúng thành linh xuất hiện một vết rách, kèm theo là một lực hút khủng bố.

Sau mười hô hấp, dù bọn chúng cố gắng giãy giụa, cố gắng níu kéo vẫn không thoát khỏi lực hút từ phía bên trong vết rách. Một hô hấp tiếp theo, thân ảnh bọn chúng hoàn toàn biến mất không để lại dấu vết gì. Vết rách sau đó tự động khép lại.

Bạch Vô Thiên một bên trở mắt ra nhìn, thủ đoạn này quá sức quý dị. Từ trước đến giờ, hắn chưa từng thấy qua chiêu thức quý dị, kỳ lạ đến như vậy.

La Ngọc Yến nhìn hắn mỉm cười, ra vẻ đắc ý “Thế nào, ta lợi hại không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: La Bàn Trắng

Màn trình diễn chớp nhoáng của La Ngọc Yến khiến Bạch Vô Thiên sững sờ.

Nàng ta hỏi “Thế nào, ta lợi hại không?”

Đương nhiên là hắn nhanh chóng gạt đầu tán thưởng. Một chiêu thức từ thanh hắc kiếm có thể chém rách không gian. Năng lực này không phải là một người cấp bậc như hắn có thể nghĩ đến.

Nàng ta rốt cuộc có lai lịch như thế nào?

Bạch Vô Thiên biểu hiện một vẻ mặt tò mò nói “La cô nương là người phương nào?”

La Ngọc Yến nhìn nét mặt tò mò của hắn, nàng ta càng tỏ ra đắc ý hơn. Nàng ta giơ ngón tay che miệng mình lại, làm ra vẻ duyên dáng nói “Chuyện này bí mật nha!”

Nói rồi, nàng ta tung tăng đi về hướng bắc Bách Kiếm Thành. Bộ dáng nàng ta như một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, vô cùng yêu đời.

Bạch Vô Thiên phía sau chỉ lắc đầu như thảm “Nàng ta thay đổi nhanh thật. Lúc thì băng lãnh, lúc cao ngạo, lúc lại ra vẻ đáng yêu. Rốt cuộc đâu là tính cách thật của nàng ta đây”

Cả hai tiếp tục đi thêm hai dặm đường qua một khu phố khác. Nơi đây số người buôn bán tạp phẩm rất nhiều. Hàng ăn hầu như không được bày bán.

La Ngọc Yến đi thẳng đến một quầy tạp hóa. Chương quý là một lão mập mạp có hai sợi ria mép nhìn có phần gian xảo.

Nàng ta không nói gì, chỉ dùng ngón tay ra một ám hiệu rồi tiến lại gần quầy tạp hóa đưa ra một hắc sắc lệnh bài. Chương quý vừa nhìn thấy lệnh bài, sắc mặt lập tức thay đổi, thái độ trở nên hòa hoãn hơn.

La Ngọc Yến nói “Cần hai thiệp cưới của thiếu chủ Bách Vực Kiểm Môn!”

Chương quý nghe nhắc đến thiệp cưới của thiếu chủ Bách Vực Kiểm Môn. Trong lòng hần sinh ra tò mò, nhưng biểu hiện ra bên ngoài không có chút gì cảm xúc. Đây chính là sự độc tâm thuật của đối phương.

Lão ngập ngừng một lúc mới trả lời “Hai ngày sau mời cô nương đến đây nhận thiệp cưới. Tiểu nhân sẽ chuẩn bị!”

Bạch Vô Thiên một bên quan sát thái độ của chương quý rồi nhìn sang vị La cô nương bên cạnh. Nàng ta đến tận nơi xa xôi thế này vẫn có thể sai khiến người khác. Lai lịch này quả là không tầm thường.

Hần thoáng nhìn vào phía bên trong quầy tạp hóa. Bên trong có bán rất nhiều món tạp phẩm, những vật vốn bị người khác bỏ đi. Chương quý sưu tầm rồi bán lại.

Trong đó có nhiều món đồ lạ mắt, hần chú ý đến một vài cái khiên nhỏ, hình dáng như hộ tâm kính. Những cái khiên này mặc dù cũ kỹ nhưng có một thứ gì đó rất thu hút.

Hần không nhận được liền hỏi “Những cái khiên đó, chương quý bán thế nào?”

Chương quý thay đổi thái độ, chuyển sang một nụ cười đón tiếp khách nhân. Hần nói “Đó là La Bàn Trắng, dùng để bố trí trận pháp. Bởi vì loại la bàn này chưa có qua tế luyện, nên gọi là La Bàn Trắng. Thủ đoạn bố trí trận pháp này giờ ít người dùng, nên loại đồ vật này không ai quan tâm...”

Lời giới thiệu của chương quý khiến hần sáng tỏ. Chỉ có lời giải thích này mới khiến hần tiếp nhận. Bởi vì hần tu luyện Pháp Trận, nên có một loại trực giác vô cùng nhạy bén đối với vật phẩm liên quan đến Pháp Trận. Nói như vậy, thứ này hoàn toàn không phải là vô dụng.

Hần mới nói “Ta muốn mua hết La Bàn Trắng!”

La Ngọc Yến và chương quý đồng thời nhìn sang hần.

Chương quý lắp bắp nói “Bồn quầy sưu tập hơn hai nghìn cái, mỗi cái mười kim tệ. Công tử thật sự muốn mua hết!”

Hần gật đầu, nhưng trong lòng thoáng sững sờ. Mỗi một cái chỉ có mười kim tệ, nhưng số lượng đến hai nghìn cái. Tổng cộng hần phải bỏ ra hai chục nghìn kim tệ, con số này đối với hần quả thật không nhỏ. Hơn nữa, từ khi đến Bắc Cảnh hần chuyên tâm tu luyện, số kim tệ ít ỏi do Đạo Viện và Bạch gia đưa hần tiêu xài không có nhiều.

La Ngọc Yến một bên thấy vậy, dự định giúp đỡ hần một tay.

Hần nhanh chóng hướng chương quý nói “Có cách nào kiểm kim tệ nhanh chóng và nhiều không lão bản?”

Chương quý nghe hần đề cập đến vấn đề này, trong lòng âm thầm kinh thường nhưng ánh mắt nhìn sang La Ngọc Yến thì bỏ qua suy nghĩ đó.

Chương quý nói “Công tử muốn La Bàn Trắng nói lên có tìm hiểu Pháp Trận. Đúng lúc, Viên gia ở phía tây thành đang cần một Trận Sư bố trí lại Trận Pháp trong một cấm địa. Phần thưởng hai trăm nghìn kim tệ!”

Đây là số kim tệ không hề nhỏ, đương nhiên trước đó sẽ có nhiều người đến nhận nhiệm vụ. Đến giờ vẫn chưa có người bố trí Trận Pháp hoàn chỉnh, nói lên nhiệm vụ này không hề đơn giản.

Chương quý nhìn thái độ nghiêm túc, gã nói tiếp “Nhiệm vụ này gần năm năm nay, chưa có người hoàn thành. Số tiền thưởng đã nâng lên ba trăm nghìn kim tệ rồi...”

La Ngọc Yến một bên cũng cảm thấy hứng thú với nhiệm vụ này. Nàng ta nhìn sang hần nói “Nhiệm vụ này ngại cứ thử xem, có gì bản cô nương sẽ giúp người một tay. Khi lấy được thiệp mời, ta trước rời khỏi đây làm một đại sự...”

Hần tò mò nói “Nếu vậy, một thiệp mời là được rồi, đâu cần phải hai thiệp mời?”

La Ngọc Yến trừng mắt hần, âm thầm oán trách “Người thật sự quên rằng thiệp mời từ đâu mà có sao?”

Nàng ta hướng chương quý nói “Viên gia ở nơi nào?”

Trương quý thấy vậy, liền đi vào phòng trong. Một lúc sau cầm ra một quyển trục cũ kỹ. Quyển trục này là tin tức liên quan đến nhiệm vụ sửa chữa Trận Pháp, kèm theo là nơi tọa lạc của Viên gia.

La Ngọc Yến chớp lấy quyển trục sau đó nhìn hần tò mò về ra lệnh “Đi!”

Hần nhìn thái độ nóng nảy, như thể không cho nàng ta đi theo. Hần giả vờ cười ha ha rồi xuất ra Lư Quang Kiếm, phóng vút lên bầu trời, mang theo La Ngọc Yến rời đi.

Chương quý bên dưới nhìn theo luồng dạ quang càng lúc càng xa dần, hần lúc này mới thở một hơi nhẹ nhõm “Nơi khi ho gà gáy này vẫn có một đại nhân vật, đúng là nhìn mặt không thể bắt hình dung...”

...

Phía tây Bách Kiếm Thành có một tòa trang viên rộng lớn, nơi đây là nơi tọa lạc của Viên gia. Một trong những đại gia tộc lớn ở Bách Kiếm Thành.

Nơi này có đất đai màu mỡ, xung quanh được trồng nhiều cây Hồng Ngà tạo thành một khu rừng gỗ quý hiếm bậc nhất khu vực. Vì thế Viên gia có danh tiếng cũng như địa vị cao ở Bách Kiếm Thành.

Người ngoài nhìn vào độ trù phú của khu rừng với nghìn mẫu cây Hồng Ngà. Bên cạnh đó Viên gia còn trồng nhiều loại Ngũ cốc cung cấp cho toàn bộ Bách Kiếm Thành cũng như là khu vực phụ cận.

Nhiều người dòm ngó đến sản nghiệp của Viên gia nhưng không ai dám đụng đến, bởi vì Viên gia có quan hệ thông gia với một vị trưởng lão Bách Vực Kiểm Môn. Có thể lực lớn chống lưng, Viên gia trước giờ luôn bình an vô sự, không người nào dám đến gây sự.

Nhưng đó chỉ là bề nổi. Bên trong Viên gia có một mối tai họa ngầm, không sớm thì muộn sẽ bạo phát đi ra. Khi đó Viên gia coi như xong.

Mối quan hệ thông gia với một vị trưởng lão Bách Vực Kiểm Môn chỉ là một loại quan hệ nhỏ nhoi, nội tình bên trong mới là gốc rễ.

Hàng năm, Viên gia phải cung cấp cho Bách Vực Kiểm Môn một nghìn cây Hồng Ngà độ tuổi năm mươi năm. Nếu không cung cấp cho Bách Vực Kiểm Môn, mối quan hệ thông gia chắc chắn sẽ đổ vỡ.

Mối lo ngại chính là cây Hồng Ngà khả năng sẽ không thể trưởng thành bình thường được. Cả rừng Hồng Ngà đang dần khô héo, có nguy cơ chết sạch.

Nguyên do là chính giữa khu rừng có một tổ địa. Hàng trăm năm nay, nơi đây có một pháp trận tu dưỡng thổ nhượng toàn bộ khu rừng hơn nghìn mẫu. Nhưng không hiểu vì lý do gì, Pháp Trận bị hủy hoại, không còn khả năng hoạt động. Nên linh khí thừa thối, thổ nhượng không còn phù hợp nữa. Nên rừng cây Hồng Ngà đang trong tình trạng hấp hối, không thể kéo dài được lâu.

Bởi vì lo sợ tương lai Viên gia sớm sụp đổ, nên gia chủ Viên gia là Viên Ái và một vài trưởng bối Viên gia ban bố nhiệm vụ tu bổ Pháp Trận. Phần thưởng là ba trăm nghìn kim tệ. Đây là một con số không hề nhỏ.

Nhiệm vụ này đã kéo dài năm năm nay, nhưng chưa có ai có thể tu sửa được Pháp Trận.

Vài hôm trước, gia chủ Viên Ái bổ sung thêm phần thưởng. Đó là tăng lên năm trăm nghìn kim tệ thêm hai trăm cây Hồng Ngà. Trong đó hai trăm cây Hồng Ngà có thể luyện chế ra khoảng chừng năm nghìn Hồng Ngà Tinh Hoa. Đây là một nguyên liệu chế tạo pháp khí vô cùng quý giá. Vậy mà đến thời điểm hiện tại vẫn chưa có Trần Sur nào đến nhận nhiệm vụ.

Lúc này trong phòng nghị sự của Viên gia.

Vị trí chủ vị là gia chủ Viên Ái, một nam tử ngoài ba mươi với diện mạo cương trực. Xung quanh là bảy vị trưởng bối ngoài sáu mươi. Người nào cũng râu tóc bạc phơ, trên nét mặt đầy vẻ lo lắng.

Gia chủ Viên Ái ngồi chính giữa phòng nghị sự than thở “Nếu ban đầu không đánh giá thấp việc tu bổ Pháp Trận, có thể sẽ không rơi vào tình huống nan giải như lúc này...”

Bảy vị trưởng bối trầm mặc, người nào cũng lo lắng về tương lai của Viên gia. Nếu không sớm tu bổ Pháp Trận, thổ nhượng khu rừng trồng cây Hồng Ngà triệt để mất đi. Viên gia xem như xong.

Khi bọn họ còn đang phân vân, bên ngoài cổng một gia nhân vội vã chạy vào. Hắn khom người bẩm báo “Bẩm gia chủ! Bên ngoài có hai vị Trần Sur đến, muốn tu sửa Pháp Trận!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Chiếc hũ cũ kỹ

Nghe gia nhân bẩm báo, sắc mặt gia chủ Viên Ái lập tức hớn hờ. Bởi vì đã lâu không thấy ai đến nhận nhiệm vụ này. Những Trần Sur nổi tiếng Bách Kiểm Thành đều đã cho mời, nhưng tất cả bọn họ đều thất bại.

Hắn lập tức cho mời hai vị Trần Sur vào.

Từ bên ngoài đi vào là hai thiếu niên, một nam một nữ độ tuổi chỉ tầm mười sáu mười tám tuổi. Hai người này chính là Bạch Vô Thiên và La Ngọc Yến.

Bảy vị trưởng bối quan sát hai người mới đến, trong lòng âm thầm khinh thường. Bọn họ từng gặp những Trần Sur nổi tiếng, đều trải đời tâm cao khí ngạo. Hai người này xuất hiện, chẳng khác nào đến đây cổ tinh sinh sự.

Gia chủ Viên Ái đánh giá hai thiếu niên một hồi. Hắn mới nói “Cho hỏi vị nào là Trần Sur?”

Bạch Vô Thiên đứng ra chấp tay nói “Vãn bối không dám nhận là Trần Sur, nhưng cũng am hiểu đôi chút!”

Nghe câu nói này, gia chủ Viên Ái sùng sốt rồi lập tức nở một nụ cười thích thú.

Hắn nhanh chóng rời khỏi ghế, tiến lại gần Bạch Vô Thiên. Hắn niềm nở giới thiệu “Ta là gia chủ Viên Ái!”

Hắn quay sang bảy vị lão già xung quanh, tiếp tục giới thiệu “Bảy người bọn họ đều là trưởng bối Viên gia. Cho hỏi danh tính của hai vị là?”

Bảy vị trưởng bối Viên gia nhìn thái độ nhiệt tình của gia chủ. Trong lòng vô cùng ngạc nhiên “Không phải trước giờ gia chủ luôn điềm đạm, hồ hững sao. Lý do gì lại tự mình bước ra giới thiệu. Đây có phải là đến bước đường cùng thà mất mặt chứ không để gia tộc sụp đổ mới hạ mình như vậy?”

Bạch Vô Thiên đứng ra nói “Vãn bối Bạch Vô Thiên đến từ Hạ Thiên, vị cô nương bên cạnh là bằng hữu của vãn bối La Ngọc Yến!”

Gia chủ Viên Ái thấy vậy liền vịn lấy vai hắn, ánh mắt có phần khẩn cầu “Không nghĩ đến Bạch sư tuổi còn trẻ đã am hiểu Pháp Trận, đúng là một thiếu niên anh kiệt!”

Bảy vị trưởng bối lúc này mộng, triệt để mộng. Người nào cũng lắc đầu bởi vì thái độ vô cùng nhiệt tình, khẩn thiết của gia chủ.

Đây là lần đầu tiên gia chủ nhiệt tình đến như vậy. Chuyện này khiến bảy người bọn họ vô cùng ngạc nhiên, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Gia chủ Viên Ái như thấu hiểu tâm tư bảy vị trưởng bối mình, hắn nói “Ta trước giờ nhìn người không hề sai lầm!”

Một trong bảy vị trưởng bối hắn lo lắng nói “Những lần trước thì sao?”

Hắn cười ha ha, vội vàng đính chính lại “Những Trần Sur trước đó xuất hiện khí thế cao cao tại thượng, không coi ai ra gì. Cuối cùng chả làm được chuyện gì, còn bị hù dọa bỏ chạy. Thiếu niên này cho ta cảm giác khác lạ, nên ta tin tưởng hắn!”

Bạch Vô Thiên nhìn gia chủ Viên gia nhiệt tình như vậy, trong lòng hắn độ thiện cảm tăng lên đáng kể. Hắn bước ra nói “Phiền gia chủ dẫn vãn bối đến Trận Pháp để xem có thể giúp ích được gì không?”

Gia chủ Viên Ái nghe vậy, trong lòng gật đầu. Đây mới chính là phong thái của một Trần Sur, luôn điềm tĩnh như vậy.

Trước đó, nhóm Trần Sự đến nơi đây toàn hồ nháo, người nào cũng bộc lộ ra bản lĩnh tuyệt đối. Cuối cùng chẳng thể giúp ích được gì, còn phải hao phí một khoản đãi khách. Thiếu niên này thật sự khác hẳn những người trước đó.

Gia chủ gật đầu, sau đó đi ra bên ngoài phóng xuất ra một thanh phi hành kiếm to lớn có màu hồng nhạt. Đây là phi hành kiếm được luyện chế từ cây Hồng Ngà, quang mang tỏa ra rất đặc sắc.

Bạch Vô Thiên cũng xuất ra Lưu Quang Kiếm nhanh chóng đuổi theo, La Ngọc Yến cũng theo sát hẳn.

Hắn nhìn nàng ta cười mĩa mai “Cười Lưu Quang Kiếm thoải mái hơn tiền hạc đúng không?”

La Ngọc Yến nhếch miệng cười, ra vẻ trêu chọc hắn “Không phải, do có Bạch công tử thôi!”

Hắn cảm giác, trêu chọc nàng ta đúng là quá khó khăn.

Cả ba người cười phi hành kiếm đi chừng nửa canh giờ sau, bên dưới chân đã xuất hiện là một mảng rừng Hồng Ngà đã chuyển sang màu héo úa. Đất đai không còn màu mỡ nữa, thay vào đó là khô cằn thiếu sức sống.

Tình huống này trước giờ hắn chưa từng gặp qua. Cả rừng Hồng Ngà héo úa nhưng chưa hẳn đã chết. Bất quá, nếu tiếp tục kéo dài chừng vài tháng chắc chắn là không thể cứu nổi.

Gia chủ Viên Ái đáp xuống trung tâm khu rừng. Nơi đây có một tổ miếu khuôn viên chừng mười trượng. Xung quanh tổ miếu khoảng cách chừng hai trăm trượng có mọc lên tám thanh Hắc Mộc tron bóng. Tám thanh Hắc Mộc này có thể đã tồn tại theo năm tháng, đem đến cảm giác vô cùng xưa cũ.

Gia chủ hướng tổ miếu quỳ bái một cái, rồi đứng dậy hướng Bạch Vô Thiên nói “Nơi đây chính là tổ địa của Viên gia, tổ miếu này tồn tại rất lâu rồi. Trước đây có Pháp Trận duy trì khiến thổ nhưỡng xung quanh cực kỳ màu mỡ, tươi tốt. Không hiểu trong năm năm trở lại đây, đất đai bắt đầu khô cằn. Cây Hồng Ngà khô héo rồi chết dần. Nếu tình hình cứ tiếp diễn, Viên gia chắc chắn sẽ gặp đại họa...”

Bạch Vô Thiên tò mò nói “Nếu không còn khu rừng thì trồng loại cây khác. Lý do gì phải gặp đại họa?”

Gia chủ thờ dãi, chậm rãi nói “Cả gia tộc sống nhờ vào cây Hồng Ngà, có thể cung cấp một phần cho Bách Vực Kiếm Môn xem như là phí bảo hộ. Hơn nữa khu rừng mang lại nguồn thu dồi dào cho gia tộc. Nếu không còn Hồng Ngà, không còn sự bảo hộ của Bách Vực Kiếm Môn, Viên gia chắc chắn sẽ bị các thế lực khác dòm ngó...”

Nghe gia chủ nói vậy, hắn gật đầu “Đừng là không sợ kẻ hung ác, chỉ sợ mang ngọc trong người...”

Hắn bắt đầu nhìn đảo đạc một hồi. Xung quanh có tám thanh Hắc Mộc cao chừng hai mươi trượng, thân to cỡ hai người ôm mới giáp vòng. Nhìn thì bình thường, nhưng đối với một người am hiểu Trận Pháp như hắn, cách bố trí tám Hắc Mộc theo một Trận Bàn cố định.

Hắn ngắm nghĩ một lúc liền xuất ra Lưu Quang Kiếm, rồi phóng vút lên trên không trung.

Ở độ cao nhất định có thể nhìn thấy toàn cảnh. Tám Hắc Mộc được bố trí cơ bản, nhưng theo chòm sao Địa Sát. Đây là một loại Thổ Linh Trận cấp bậc thượng đẳng. Điều này nói lên tổ tiên Viên gia là một cao nhân tu luyện Trận Pháp.

Hắn lấy la bàn ra dò xét phương vị, tìm kiếm Tâm Trận.

Đúng như hắn suy đoán ngay từ khi vừa vào tổ địa. Thổ Linh Trận này đã bị hủy hoại do không còn Tâm Trận. Tại vị trí Tâm Trận trống rỗng, không có bất kỳ vết tích nào.

Hắn suy đoán, những Trận Sư trước kia đến đây tra xét không có tìm hiểu kỹ. Chỉ lo tu sửa Trận Pháp mà không tìm được nguyên nhân nên không cách nào khởi động lại Trận Pháp.

Hắn đáp xuống đất, lấy Thủy Lăng Kính ra soi rọi xung quanh.

Hắn muốn tìm hiểu, khí tức mà mắt thường không nhìn thấy thông qua Thủy Lăng Kính có thể tìm được mấu chốt.

Hắn sơ ý quơ Thủy Lăng Kính qua La Ngọc Yến, nhìn xuyên qua Thủy Lăng Kính có thể thấy được toàn thân nàng phát ra hoa điểm cuộn cuộn. Ngay vị trí Đan Điền có hình dạng Nguyên Anh phát ra hòa điểm lẳng lẽ.

Hắn sửng sốt, không hiểu điều gì đang diễn ra trước mắt. Hắn trước giờ chưa từng ra soát qua người khác nên không phát hiện ra điểm kỳ lạ này.

Hắn giả vờ sơ ý rà soát qua gia chủ Viên Ái. Toàn thân gia chủ linh khí đậm đặc bao phủ xung quanh, tại vị trí Đan Điền Nguyên Anh phát ra một loại bạch sắc sáng lạng. Điều này nói lên đối phương đã cấp bậc Tứ Phẩm.

Hai mắt hắn sáng lên, nói như vậy La Ngọc Yến này không bình thường chút nào.

Hắn tiến tới, thì thầm to nhỏ bên tai La Ngọc Yến “Người... Lục Phẩm?”

Hai mắt La Ngọc Yến mở to ra, đáng vẻ nàng ta vô cùng bất ngờ. Nàng ta không nghĩ đến hắn chỉ là một tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm, lại nhìn ra cảnh giới của nàng. Chuyện này quả dọa người.

Từ biểu hiện của La Ngọc Yến, hắn như thầm “Xem ra là mình đoán đúng. Kính này có thể nhìn thấu được tu vi đối phương, cho dù có phong bế khí tức đi chăng nữa... đây quả là nghịch thiên!”

Hắn phát giác, bản thân sở hữu một bảo vật mà bản thân từ lâu không hề phát hiện ra.

Hắn lấy lại điềm tĩnh, tiếp tục tra xét khu vực xung quanh. Toàn cảnh khu rừng Hồng Ngà héo úa, thông qua Thủy Lăng Kính có thể nhìn thấy linh khí cực kỳ yếu ớt đang phát tán ra.

Chuyện này kỳ lạ ở chỗ, đã là linh thụ thì nó phải hấp thụ vào, không lý do gì lại phát tán ra xung quanh. Đây chính là điểm kỳ lạ.

Hắn ra soát lại một lần nữa, bắt đầu chú ý đến một điểm then chốt. Toàn bộ cánh rừng Hồng Ngà, linh khí phát tán về một vị trí bên cạnh tổ miếu.

Hắn lần mò về vị trí đang hấp thụ toàn bộ linh khí tán ra từ rừng Hồng Ngà. La Ngọc Yến và gia chủ Viên Ái cũng tò mò theo sau hắn.

Khi đến gần vị trí hấp thụ linh khí. Khu vực này hoàn toàn bình thường, đất đai tươi xốp hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác.

Hắn xuất ra một thanh tiểu kiếm rồi phóng về vị trí hấp thụ linh khí, động tác cực kỳ nhanh không có sự chuẩn bị nào.

Vị trí đó bị phi kiếm xói tung lên, lộ ra một khoảng trống. Tại chính giữa khoảng trống lộ ra một cái hũ cũ kỹ, trên miệng hũ có một tờ phù lục phong ấn bị rách

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 189: Hoàn thành nhiệm vụ

Phía sau Bạch Vô Thiên, La Ngọc Yến và gia chủ Viên Ái hiểu kỳ quan sát động tĩnh phía trước.

Nhìn dấu tích, đây là một cái hũ đã tồn tại rất nhiều năm. Phong ấn trên miệng hũ đã bị hủy hoại do thời gian, cũng có thể là do con người tác động vào.

Gia chủ Viên Ái tiến lại gần, thắc mắc nói “Đó là thứ gì, Bạch Sư có thể giải thích được không?”

Gia chủ Viên Ái đến thời điểm này đã hoàn toàn tin tưởng vào năng lực của thiếu niên trước mặt. Thái độ vốn nhiệt tình, giờ chuyển sang một sự kính trọng đối phương.

Bạch Vô Thiên nói “Nếu vẫn bối đoán không sai, đây chính là một loại thủ đoạn của tổ tiên Viên gia dùng làm Tâm Trận của Thổ Linh Trận. Bên trong chắc chắn có một vật có linh tính, đáng cấp không thấp!”

Tâm Trận bị dời sang vị trí khác, từ trong cái hũ bí ẩn hấp thụ linh khí tản ra từ những cây Hồng Ngà. Đây chính là suy đoán khá chắc chắn, bên trong có vật không tầm thường.

Hắn xuất ra mười thanh tiểu kiếm lơ lửng trên không trung, mũi kiếm chỉ thẳng hướng cái hũ. Ngón tay điểm xuống, mười phi kiếm lao xuống với tốc độ cực kỳ nhanh, gây ra một chấn động cực lớn.

Tại vị trí cái hũ bị khoét một hố thật to, nhưng cái hũ vẫn không hề nứt nẻ. Khi nhìn kỹ lại, xung quanh hũ được bao quanh bởi một lớp màn mỏng trong suốt.

La Ngọc Yến một bên quan sát, có thể nhận ra tình huống rõ ràng hơn. Nàng ta rút ra hắc kiếm, quơ một đường kiếm về phía cái hũ. Cái hũ như thể đậu hũ dễ dàng bị chẻ ra làm đôi.

Từ bên trong hũ, phóng xuất ra một luồng hắc khí, như thể vân vụ. Hình dạng không rõ ràng.

Bạch Vô Thiên có thể nhận ra loại khí tức này, đây chính là khí tức của Âm Linh từ Quỷ Vực. Khí tức này tương đồng với Âm Linh ở Bắc Lương Lĩnh, nhưng Âm Linh này có vẻ mạnh hơn rất nhiều.

Luồng hắc khí từ từ ngưng tụ thành hình dạng một em bé chừng ba tuổi có khuôn mặt khá ái với đầu ba búi tóc. La Ngọc Yến nhìn đáng vẻ khá ái của em bé mà không kiềm lòng được muốn nhào đến ôm lấy nó.

Bạch Vô Thiên một bên ngăn nàng ta lại chờ diễn biến tiếp theo.

Sau khi ngưng tụ thành hình dạng em bé khá ái, Âm Linh với chân thân là một em bé mở đôi mắt đen huyền ra không có tròng trắng. Da mặt hồng hào nổi lên gân xanh, khoe miệng nhếch lên lộ ra đôi răng nanh dữ tợn.

Diện mạo lúc này của Âm Linh đã chuyển biến từ bộ dạng khá ái sang hung ác.

La Ngọc Yến nhú hàng chân mày, tình huống này làm nàng ta vô cùng mất hứng.

Nàng ta không cần nhìn, nhẹ nhàng dùng hắc kiếm quơ một nhát về phía Âm Linh. Phía bên cạnh Âm Linh xuất hiện một vết rách, từ trong vết rách xuất hiện một lực hút, nhanh chóng hút Âm Linh vào bên trong.

Sau mười hô hấp, toàn bộ khí tức của Âm Linh hoàn toàn biến mất, vết rách cũng tự động khép lại.

Bạch Vô Thiên trở mặt ra nhìn. Đây là lần thứ hai nàng ta sử dụng chiêu kiếm này. Không hiểu chuyện gì đã xảy ra, nhưng kiếm này quá quý dị. Có thể chém rách không gian, rồi hút lấy đối phương vào bên trong.

Hắn không giấu được liền nói “La... cô nương là tiên nhân sao?”

Nàng ta mỉm cười, nhếch miệng lên tỏ vẻ đắc ý nói “Huyền Minh Kiếm!”

Thấy hắn ta chưa vừa ý câu trả lời này, nàng bỏ sung “Cấp bậc ... thần khí!”

Gia chủ Viên Ái một bên vô tình nghe thấy mà mồ hôi chảy xuống ướt trán. Đây chính là chân chính tin tức lớn, chỉ sợ đối phương giết người diệt khẩu thì khôn. Thủ đoạn nàng ta quá lợi hại, chỉ tùy ý là có thể miểu sát một con Âm Linh ngay cả bản thân hắn cũng hoảng sợ.

Hắn nhanh chóng tiến lại gần ra về vô can nói “La cô nương nói đây là kiếm gì, vừa rồi ta chẳng nghe thấy gì hết!”

Bạch Vô Thiên một bên giật giật hàng chân mày. Gia chủ này cũng quá vô liêm sỉ đi, sợ chết đến mức vứt bỏ bộ mặt của mình.

Lúc này, hắn mới phát hiện rắc rối Âm Linh sớm đã bị loại bỏ. Chuyện này hoàn toàn do La Ngọc Yến nàng ta xử lý. Nếu hắn tự ra tay, không phải mười hô hấp đơn giản là có thể giải quyết được.

Hắn từ từ tiến lại gần vị trí Âm Linh trước đó xuất hiện. Tại vị trí cái hũ bị cắt ra làm hai, bên dưới vẫn còn lưu lại lớp đất tối xộp.

Hắn phát giác có một loại khí tức rất mạnh tỏa ra từ bên dưới, nhưng không hề có khí tức nguy hiểm. Hắn liền dùng tay đào bới một hồi. Bên dưới cái hũ, cách mặt đất chừng hai xích có một viên châu màu hồng nhạt.

Viên châu này bên trong có vận vụ lượn lờ, nhìn như đang di chuyển bên trong.

Hắn xoa xoa bề mặt để lau đi vết bẩn, tức thì viên châu sáng lên rực rỡ. Nó tỏa ra một nguồn năng lượng cực kỳ lớn, vô cùng tinh thuần.

Tại vị trí hắn đang đứng, đất đai như khẽ động, cây Hồng Ngà xung quanh đang khô héo có dấu hiệu rụng. Điều này nói lên viên châu này vô cùng đặc biệt.

Hắn nói “Nếu vận bối đoán không sai, đây chính là Hồng Ngà Tinh Hoa. Có thể con Âm Linh đó đang trong giai đoạn cô động lại Hồng Ngà thành tinh hoa để thuận tiện cho việc hấp thụ. Nếu không phát hiện sớm, toàn bộ khu vực này coi như xong...”

Gia chủ Viên Ái một bên lo lắng “Thế còn khu rừng này, Bạch sư có thể giúp Viên gia ta khôi phục lại Trận Pháp được không? Nếu có thể giúp được Bạch sư là ân nhân của Viên gia ta”

Bạch Vô Thiên mỉm cười nói “Đến lúc này thì mọi việc đã đơn giản hơn nhiều. Công lao này phần lớn là do bằng hữu vận bối La Ngọc Yến trợ giúp. Nếu không dứt khoát diệt trừ Âm Linh, không biết chừng Hồng Ngà Tinh Hoa này bị hư hại, xem như không thể phục hồi như trước...”

Nói xong, hắn cầm trong tay Hồng Ngà Tinh Hoa đi về hướng Tâm của Thổ Linh Trận, rồi ném về phía vị trí Tâm Trận chờ đợi.

Khi Hồng Ngà Tinh Hoa được gắn vào vị trí Tâm Trận. Pháp Trận bắt đầu vận chuyển, tám thanh hắc mộc bắt đầu kết nối với nhau thông qua một luồng lưu quang như lõi điện có xen lẫn màu hồng nhạt. Tám lưu quang tụ lại một điểm rồi phóng vút lên bầu trời.

Khi lưu quang đi qua, toàn bộ tổ miếu được bao phủ một lớp màng mỏng. Đây chính là ý nghĩa Thổ Linh Trận đã hoàn thành khôi trận.

Không khí xung quanh bắt đầu dày đặc trở lại. Mặt đất tại khu vực tổ miếu nhanh chóng tơi xốp, trở nên màu mỡ. Đây chính là dấu hiệu khởi đầu của việc điều tiết lại thổ nhưỡng khu vực này.

Tình huống này khiến gia chủ Viên Ái vô cùng mừng rỡ. Khí tức này cách đây năm năm vốn là như vậy. Giờ có thể cảm nhận lại, chứng tỏ việc sửa chữa Pháp Trận đã thành công.

Hắn mừng rỡ hướng Bạch Vô Thiên khom người tạ lễ, hắn nói “ n này của Bạch sư đối với Viên gia ta suốt đời không quên!”

Bạch Vô Thiên thấy vậy, trong lòng sinh ra hảo cảm lớn. Hắn ngẫm nghĩ một lúc nói “Việc này không vô duyên vô cớ phát sinh, chắc chắn có bàn tay người khác phá hoại. Cho hỏi gia chủ nơi này trước khi Trận Pháp hư hỏng, có phát sinh chuyện gì không?”

Câu nói này như đánh vào nội tâm của gia chủ. Chuyện này hắn sớm đoán ra, chỉ là không có bằng chứng cụ thể nên không dám làm gì, hơn nữa đối đầu với một thế lực lớn như Bách Vực Kiểm Môn là chuyện Viên gia chưa thể có ý nghĩ đó.

Lúc này từ bên ngoài khu rừng, bảy vị trưởng bối Viên gia cười phi hành kiểm tới nơi.

Bọn họ khi nhìn thấy Pháp Trận được khôi động, trong nét mặt từng người trở nên hớn hờ, phấn chấn. Đây chính là niềm vui không gì sánh bằng lúc này. Viên gia xem như đã vượt qua được đại nạn.

Ánh mắt gia chủ Viên gia chú ý đến một vị trưởng bối với sắc mặt âm trầm, người này là Viên Khôn. Trước đây đã từng dẫn một vị trưởng lão của Bách Vực Kiểm Môn đến nơi này, từ đó Pháp Trận bị hư hại. Chuyện này vì không có bằng chứng, nên không người nào có ý kiến. Giờ Pháp Trận được khôi phục, người không vui là phải rồi.

Gia chủ Viên Ái bước lại gần Bạch Vô Thiên. Từ trong gói chỉ phóng xuất ra hai trăm cây Hồng Ngà đã qua sơ luyện. Toàn thân nhẵn bóng, mang một sắc hồng nhạt.

Hắn nói “Đây là phần thưởng tu sửa Pháp Trận, còn năm trăm nghìn kim tệ một chút nữa về đến gia viên sẽ bàn giao cho Bạch sư!”

Bạch Vô Thiên nhìn hai trăm cây Hồng Ngà chất đống, hắn nhất thời khó xử. Hắn làm sao có thể mang hết hai trăm thanh gỗ này đi theo được, túi càn khôn không đủ không gian chứa một lúc nhiều như vậy.

La Ngọc Yến một bên quan sát, thấy hắn phân vân liền tiến lên nói “Không phải ngươi cũng có một gói chỉ sao?”

Hắn nhìn vào chiến nhẫn đang đeo trên ngón áp tay trái. Vật này theo hắn lâu rồi, nhưng không biết từ đâu mà có được. Chỉ là bề ngoài đẹp mắt nên hắn vẫn luôn mang theo bên mình. La Ngọc Yến nói đây là gói chỉ, trong lòng hắn kinh ngạc. Chuyện này hắn không hề nghĩ đến.

Hắn thắc mắc nói “Làm sao sử dụng?”

La Ngọc Yến trở mặt nhìn hắn “Việc này làm sao ta biết?”

Gói chỉ thường có huyết mạch cấm chế nên người khác không dễ dàng gì sử dụng được. Nếu không đủ năng lực hoặc biện pháp phù hợp sẽ phát nổ. Uy lực thì tùy thuộc chủ nhân trước đó bố trí huyết mạch cấm chế.

Chuyện này nàng không trợ giúp được.

Gia chủ Viên gia đề nghị “Hay là Bạch sư có muốn luyện chế pháp khí hoặc vũ khí không? Nói về chế tạo pháp khí, Viên gia rất có cân lượng, hơn nữa Viên gia rất am hiểu Hồng Ngà nên sẽ phát huy hết khả năng của nó”

Bạch Vô Thiên nghe gia chủ đề nghị như vậy. Hắn hướng sang La Ngọc Yến nói “La cô nương cần chế luyện vật gì không?”

La Ngọc Yến liếc hắn, âm thầm khinh bỉ hắn “Ta mà cần mấy thứ hạ đẳng này ư?”

Bên ngoài, nàng vẫn mỉm cười nhẹ nhàng từ chối.

Hắn đành hướng gia chủ nói “Vậy làm phiền gia chủ luyện chế toàn bộ thành phi kiếm đi!”

Gia chủ lập lại “Toàn bộ?”

Hắn gật đầu xác nhận, gia chủ Viên gia nghe vậy liền gật đầu. Nếu là toàn bộ luyện chế phi kiếm, xem như thời gian không tốn kém quá nhiều.

Hắn nói “Vậy năm ngày sau mời Bạch sư đến Viên gia nhận phi kiếm. Trước mắt, mời Bạch sư cùng La cô nương đến gia viên dùng tiệc mừng đại nạn vượt qua của Viên gia”

Bạch Vô Thiên nhìn sang La Ngọc Yến, thấy nàng ta không nói gì. Hắn khom người nói “Văn bối còn việc riêng chưa giải quyết, dịp khác văn bối đến làm phiền. Năm ngày sau văn bối sẽ quay lại!”

Nói rồi, hắn xuất ra Lưu Quang Kiếm rồi cùng La Ngọc Yến rời đi.

Gia chủ Viên Ái nhìn theo bóng dáng hai thiếu niên mà trong lòng dâng lên một sự hâm mộ.

Hắn thì thầm “Đúng là nhân trung chi long, quyết định ban đầu của ta đã không sai!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Văn Mộng Bí Cảnh sụp đổ

Văn Mộng Bí Cảnh.

Thẩm Giai Nghi đang ngồi xếp bằng điều dưỡng thương thế. Từ phía thông đạo bí cảnh xuất hiện động tĩnh.

Từ bên trong, thân ảnh Âu Dương Sinh bước ra ngoài. Diện mạo hắn có phần già dặn hơn một chút. Mặc dù bề ngoài có phần luộm thuộm, nhưng ánh mắt lạnh lẽ hơn, thần thái hơn.

Trải qua hơn hai năm bên trong bí cảnh. Hắn đã Kết Đan thành công, chỉ cần một bước nữa là có thể ngưng tụ ra Nguyên Anh. Điều này không dễ dàng gì đạt được đối với những tu sĩ bình thường. Mặc dù do cơ duyên mang lại, nhưng nếu không nỗ lực vượt qua bán ngã, vượt qua chấp niệm trong Văn Mộng Bí Cảnh. Chưa chắc gì có thể thành công tấn thăng tu vi.

Trong bí cảnh, huyền tượng do chấp niệm tạo ra như thể nhân sinh hắn từng trải qua vô cùng sống động. Hắn dành hơn một tháng thời gian không làm gì, chỉ ngẩn ngơ nhìn ngắm chân dung phụ thân, mẫu thân. Mặc dù là huyền tượng, nhưng chân dung vô cùng sống động như thế. Chỉ là hắn không thể sờ được mà thôi.

Khi đã cảm nhận sự mất mát nhiều lần, chấp niệm cũng từ đó thấu triệt. Hắn bắt đầu chuyển tâm vào con đường tu luyện.

Trong đó Thập Tam Biến hắn đã tinh thông có thể mười ba bước tiếp cận đối phương. Trong ghi chép, khi có thể tiếp cận áo nghĩa bộ pháp. Có thể tạo ra mười ba phân thân cực kỳ lợi hại. Chỉ là muốn thấu triệt áo nghĩa, phải ngộ ra thuộc tính không gian.

Còn Thiên Đạo Thần Chương tàn quyền, mặc dù là bán khuyết. Nhưng hắn cũng đã tiếp cận được hai thức Thiên Sơn Trấn Đại Hải và Địa Toái Sơn Hà. Hai chiêu này nếu vận dụng đối kháng với địch nhân lớn hơn một cấp bậc. Hắn chưa chắc đã yếu thế.

Ngự Kiếm Quyết thì hắn chưa thể tiếp cận được, đơn giản là vì võ kỹ này không thích hợp với hắn.

Lúc này phía sau lưng hắn, Lý Nhượng Băng và Hoàng Mập cũng rời khỏi bí cảnh.

Toàn thân Lý Nhượng Băng tỏa ra hàn khí vô cùng lạnh lẽo. Nàng ta mặc dù vẫn tu luyện võ kỹ của lão sư phụ, nhưng bên cạnh đó vẫn thiên về băng hệ. Khí tức nàng cũng đã thay đổi rõ rệt, cũng đã đạt tới Tam Phẩm.

Về phần Hoàng Mập, cả người hắn ánh lên một sắc hoàng kim của công pháp Kim Cương Kinh. Điều này nói lên hắn cũng đã Kết Đan thành công. Lốp da bên ngoài giờ có sức chống chịu hơn người bình thường trăm lần.

Trên nét mặt Lý Nhượng Băng và Hoàng Mập đều lộ ra vẻ mệt mỏi, mặc dù thành công trong việc tu luyện trong Văn Mộng Bí Cảnh.

Thẩm Giai Nghi một bên quan sát, âm thầm đánh giá cao ba tên đồ đệ của Cổ Thanh Sơn. Tư chất này nếu so với Cổ Thanh Sơn trước kia thì vượt trội hơn nhiều.

Nàng âm thầm tiếc nuối “Thời trước tu luyện vất vả bao nhiêu mới có thể thăng tiến tu vi, giờ chớp mắt đã có thể Tam Phẩm. Chẳng lẽ khi xưa ta lười biếng hơn lớp thiếu niên hiện tại...”

Dưới thời của Thẩm Giai Nghi và Cổ Thanh Sơn, bọn họ cố gắng tu luyện, cho đến năm hai mươi tuổi mới có thể đạt Tam Phẩm. Rồi tiếp tục dành thêm chín đến mười năm mới Kết Đan thành công, bước vào Tứ Phẩm. Bọn thiếu niên bây giờ tu luyện, thật sự quá là khác biệt. Thời thế đúng là đã thay đổi rõ rệt.

Nàng mỉm cười nhìn ba đồ đệ Cổ Thanh Sơn thành công vượt qua bán ngã và chấp niệm bản thân. Tu vi cũng tăng lên đáng kể.

Nàng bước vào Truyền Tống Trận, hướng ba đồ đệ nói “Đi, cùng sư nương trở về Đạo Viện!”

Âu Dương Sinh, Hoàng Mập và Lý Nhượng Băng gật đầu rồi nhanh chóng đi vào Truyền Tống Trận.

Cả ba chưa kịp bước vào Truyền Tống Trận thì tình huống phát sinh biến cố.

Không gian xung quanh bắt đầu xuất hiện dư chấn, mặt đất lắc lư. Tiếp theo toàn bộ hang động chấn động, thông đạo vào Văn Mộng Bí cảnh đang dần sụp đổ không còn rõ ràng. Mặt đất lắc lư không ổn định.

Phía xung quanh hang động, vách đá bắt đầu tiêu tán, rồi phai nhạt dần cho đến khi lộ ra khung cảnh không gian bên ngoài bí cảnh.

Phía trên bầu trời, lộ ra một đội quân Phi Dực Hồ đang bay lượn. Thẩm Giai Nghi nhận ra kẻ cầm đầu đội quân không ai xa lạ, chính là một kẻ thù xưa. Đó là Biên Bức Nữ Tướng một thời tấn công Túy Tiên Sơn.

Giữa hai người không có tranh chấp đầu tranh trong vòng trăm năm nay, vì tin tức bên ngoài truyền ra nàng chính là Ma Môn phu nhân, phu nhân của Ám Thiên. Hơn nữa ký ức nàng toàn bộ không còn nên cả hai không hề có mối quan hệ thù địch nào.

Khi đã nhớ ra chuyện trước kia, Thẩm Giai Nghi gặp lại á ta, chân mày nàng nhất thời nhíu lại. Bởi vì đây là một trong ba tên cầm đầu hủy hoại Túy Tiên Sơn, nhiều sư huynh đệ đồng môn chôn chôn dưới hải vực.

Thẩm Giai Nghi đưa ánh mắt sắc lạnh về phía nàng ta, sau lưng thì ra ám hiệu ba hậu bối phía sau bước vào Truyền Tống Trận. Nàng cắn răng nói “Đã lâu không gặp, ngươi sống vẫn

tốt chứ?”

Biên Bức Nữ Tướng lúc này mới nhận ra được Thẩm Giai Nghiê. Thời gian quá lâu, hơn nữa đây chỉ là một nhân vật nhỏ khi xưa. Chẳng đáng quan tâm.

À ta lúc này đã hiểu ra vấn đề liền nói “Thì ra Môn Chủ Âm Thiên nhờ Liên Minh Quý Vực tìm kiếm một vị phu nhân mất tích, nguyên lai là ngươi!”

Liên Minh Quý Vực là một liên minh gồm ba chủng tộc ở Quý Vực. Đó là U Linh, Man Nhân và Yêu Tộc. Mỗi quan hệ liên Minh này tồn tại lâu đời, không ai biết được thành lập từ khi nào. Chỉ biết là ba chủng tộc có một sự liên kết, khi xảy ra tranh chấp đều đến Ma Thần Điện ở trung tâm Quý vực nhờ phán xét.

Trong đó Ma Thần Điện không có sự tồn tại thế lực nào, chỉ có một tấm thạch bích dựng đứng màu đen với nhiều dòng chữ màu trắng không ai đọc được ý nghĩa bên trên.

Chính vì tấm thạch bích vẫn còn tồn tại, nên mối quan hệ liên minh vẫn trường tồn theo thời gian.

Nói về Ma Môn.

Ma Môn là một Môn Hộ ở Quý Vực, với danh nghĩa là hậu nhân của Huyền Ma Tông trước kia ở Quý Vực. Ma Tông là một thế lực tối thượng thời kỳ năm nghìn năm trước. Chính vì điều này, Ma Môn ở Quý Vực dù chỉ là một môn hộ nhỏ, nhưng sức ảnh hưởng cũng không tầm thường. Vì thế mà có thể nhờ đến thế lực Liên Minh dễ dàng.

Thế lực Liên Minh có mặt khắp mọi nơi ở Quý Vực, nên môn chủ Âm Thiên mới nhờ cậy tìm kiếm tung tích của Thẩm Giai Nghiê. Bên ngoài truyền ra tin tức rằng ta là phu nhân Ma Môn, nhưng nội tình bên trong chỉ có địa vị cao trong Liên Minh mới biết. Đó là trong người Thẩm Giai Nghiê có một khối Tinh Vãn Thạch.

Nói về cả nhân, thế lực Liên Minh giúp Ma Môn tìm kiếm Thẩm Giai Nghiê là bất đắc dĩ, nói về chính sự khối Tinh Vãn Thạch mới có sức hút to lớn.

Đó chính là khoáng thạch ngoài tinh không, có chứa nguồn năng lượng khổng lồ thậm chí là chế tạo pháp khí hay thần khí nghịch thiên. Điều này nói lên sức hấp dẫn của Tinh Vãn Thạch to lớn cỡ nào.

Lúc này, ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhực Băng đã yên ổn trong Pháp Trận. Truyền Tống Trận cũng đã được khởi động hoàn tất. Bởi vì nguyên nhân Trận Pháp bị hủy hoại từ bên ngoài nên Truyền Tống Trận không thể tự khởi động được, mà phải có tác động. Chính Thẩm Giai Nghiê muốn kéo dài thời gian chủ yếu là để khởi động.

Biên Bức Nữ Tướng ở trên không trung phát hiện vấn đề liền ra lệnh cho đội quân Phi Dực Hồ lao xuống, số hương hơn trăm con. Hình thể bọn chúng to lớn hơn hổ thông thường, có hai cánh trên lưng và đôi răng nanh dài dữ tợn.

Thẩm Giai Nghiê thấy vậy, liền xòe hai cánh tay ra hai bên. Tức thì phía sau lưng nàng xuất hiện một con Hỏa Phượng Hoàng sải cánh rộng lớn. Thân ảnh như một ngọn núi khổng lồ.

Hỏa Phượng Hoàng vỗ cánh, bắn hàng vạn vũ tiễn về phía đoàn quân Phi Dực Hồ. Bọn chúng không kịp trở tay lập tức bị thiêu trụi sạch sẽ không còn thấy bóng dáng con nào. Thậm chí Biên Bức Nữ Tướng hoảng sợ, cũng nhanh chóng thoái lui về sau né tránh, nếu không số phận ả ta cũng không kém đoàn Phi Dực Hồ là bao nhiêu.

Thẩm Giai Nghiê buông lỏng, rồi phóng về phía Truyền Tống Trận. Sau đó cả bốn thân ảnh lập tức biến mất.

Biên Bức Nữ Tướng thấy đối phương trốn thoát khỏi tầm mắt. À rõ ràng, nhanh chóng xuất ra một cây búa và một đoàn côn chừng hai xích. Đây chính là pháp khí Âm Chấn Lôi, có thể phá hủy mọi Trung Phẩm Pháp Trận.

À ta một tay cầm búa một tay cầm đoàn côn hướng một đầu về hướng Truyền Tống Trận. À nện xuống một phát, xuất ra lôi điện bắn về phía Truyền Tống Trận. Truyền Tống Trận trúng phải Âm Chấn Lôi lập tức nổ tung. Đáng tiếc là cả bốn thân ảnh Thẩm Giai Nghiê sớm đã rời đi nên không nguy hiểm đến tính mạng.

Về phía Thẩm Giai Nghiê và nhóm ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhực Băng đang được truyền tống trở về Đạo Viện thì phát sinh biến cố.

Không gian vận vẹo không ngừng, sau đó Truyền Tống Trận không thể tiếp tục duy trì, nhanh chóng vỡ vụn.

Không gian Truyền Tống tiêu thất, trước mắt là một mảng xanh của bầu trời.

Bọn họ bị đẩy khỏi không gian Truyền Tống Trận và đang ở trên không trung, phía bên dưới chính là một mảng rừng hoa có nhiều màu sắc rực rỡ.

Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhực Băng xuất ra Thanh Phong Kiếm đập lên. Còn thân ảnh Thẩm Giai Nghiê phiêu phù quan sát xung quanh.

Từ trên cao nhìn xuống có thể nhận ra nơi đây có rất nhiều loài thảo dược trân quý. Có vài nơi bị che khuất bởi một vài làn sương mờ.

Lý Nhực Băng hai mắt sáng lên, nàng có thể nhận ra nơi này. Đây chính là quê hương nàng, Bách Hoa Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 191: Bách Hoa Cốc

Từ trên không trung nhìn xuống, Bách Hoa Cốc giống như một khu Đào Nguyên với nhiều màu sắc rực rỡ. Xa xa vẫn có thể nhìn thấy những tòa được sơn hùng vĩ trong đám sương mù.

Nơi đây vừa giống như một sơn cốc, lại giống như một vùng rừng núi với nhiều loại thảo dược trân quý. Bốn phía Bách Hoa Cốc được bao quanh bởi những cây linh thụ khổng lồ với thân cây rộng mười người ôm không giáp.

Những cây linh thụ sản sinh ra nguồn linh khí dồi dào và đặc biệt khiến thổ nhưỡng Bách Hoa Cốc không giống những địa phương khác. Chính vì thế mà kỳ hoa dị thảo sinh trưởng cực kỳ tốt nơi này.

Tỷ như cùng một loại Phong Vĩ Thảo được trồng ở một nơi khác và Phong Vĩ Thảo được trồng ở Bách Hoa Cốc. Dược tính dược thảo ở Bách Hoa Cốc cao hơn mười lần. Chính vì nguyên nhân thổ nhưỡng, mà Bách Hoa Cốc được xem như là thánh địa dược liệu ở Bắc Cảnh.

Lúc này Lý Nhượng Băng dẫn Thẩm Giai Nghiê và hai vị huynh đệ kết nghĩa tiến vào Bách Hoa Cốc.

Nàng nhìn những cổ linh thụ với tán lá khổng lồ, trong lòng dâng lên một cảm xúc hoài niệm.

Ánh mắt nàng đưa về phía lối vào Bách Hoa Cốc. Hai bên là hai thạch trụ, xung quanh được quấn quanh bởi những sợi dây leo. Lối vào không nhìn rõ ràng, như thể có một lớp sương mù che lại.

Bình thường xung quanh Bách Hoa Cốc sẽ có nhiều người lai vãng, quen thuộc nhất là những gia nhân hoặc nhóm được sư học đồ thu thập thảo dược. Hôm nay vắng lặng khác thường hoặc là Lý Nhượng Băng đã rời nhà khá lâu, có nhiều việc đã thay đổi.

Thẩm Giai Nghiê dùng thăm dò một hồi, đôi chân mày nàng nhíu lại rồi đáp xuống lối vào Bách Hoa Cốc.

Lý Nhượng Băng cùng Hoàng Mập và Âu Dương Sinh nhanh chóng theo sau.

Khi bước vào bên trong Bách Hoa Cốc, cảnh vật đã thay đổi khác bên ngoài. Cảnh sắc rực rỡ và tươi tắn hơn. Nhiều loại thảo dược trân quý được trồng theo những khu vực riêng biệt, với nhiều cây xanh bao quanh.

Một vài cây bụi thấp bị bị đập đổ, cỏ trên mặt đất bị dấu chân người giẫm đạp lên lộn xộn. Điều này nói lên, Bách Hoa Cốc đã có ngoại nhân xâm nhập.

Lý Nhượng Băng hoảng hốt, nhanh chóng phóng lên phi hành kiểm phi thăng hướng trung tâm Bách Hoa Cốc.

Chưa đầy một khắc, nàng đã đến được khu vực trung tâm. Nơi này chính là địa điểm tập trung của toàn bộ người Bách Hoa Cốc, khi có đại sự xảy ra.

Phía chính giữa sân có hơn năm trăm nhân khẩu đang bị trói và nằm la liệt với biểu hiện sợ hãi.

Ở vị trí hàng đầu tiên, nàng nhận ra cha mẹ và bốn vị trưởng bối đang bị trói lại. Sắc mặt bọn họ đầy vẻ giận dữ.

Phía trên đài cao cách mặt đất chừng ba xích có ba thân ảnh đeo mặt nạ quỷ khốc, bộ dáng chấp tay sau lưng. Y phục ba người này đang mặc là người của Bách Vực Kiếm Môn.

Khi Lý Nhượng Băng xuất hiện, cha mẹ nàng đưa mắt nhìn về phía nàng với một nét lo lắng tột độ. Bọn họ sợ hãi nữ nàng gặp đại họa. Bọn họ liên tục lắc đầu ám hiệu nữ nhi nhanh chóng rời đi.

Hoàng Mập và Âu Dương Sinh ở phía sau nhìn về phía nhóm người Bách Hoa Cốc bị bắt trói. Sắc mặt hai người nhất thời kinh ngạc, trong nhóm người bị bắt trói có thân ảnh La Sung sư huynh cũng đang ở đó. Sư huynh mặc dù bị trói nhưng dáng vẻ vô cùng thư giãn. Khung cảnh đập vào mắt họ chính là hán nam cơ người, gồi đầu lên đùi một nữ nhân xinh đẹp ở Bách Hoa Cốc.

Hoàng Mập khều Âu Dương Sinh “Tiểu đệ có bị hoa mắt không, đó có phải là La Sung sư huynh?”

Âu Dương Sinh gật đầu “Đúng là La Sung sư huynh, sao sư huynh lại ở đây?”

Hoàng Mập tiếp tục hướng về phía ba thân ảnh trên đài cao. Ba người này đáng người cao ráo, y phục đang mặc là của một tông môn nào đó. Tư thế hầu như không mấy quan tâm đến sự xuất hiện của bọn họ.

Thẩm Giai Nghiê lúc này mới nói “Ngụy trang thành Bách Vực Kiếm Môn hành sự, đây là muốn vu oan giá họa hay sao?”

Trong ba người này, hai người bên cạnh cảnh giới Tứ Phẩm, người ở giữa đóng vai trò cầm đầu với Cảnh giới Ngũ Phẩm. Cảnh giới này ở Bách Hoa Cốc xem như là nghiên ép tất cả.

Tên cầm đầu nghe thấy đối phương nhận ra ba người bọn họ ngụy trang thành Bách Vực Kiếm Môn. Trong lòng phát sinh dao động nhưng bề ngoài vẫn không có gì thay đổi.

Thẩm Giai Nghiê nói tiếp “Nếu ta đoán không sai, ba người các ngươi là người Huyền Môn?”

Lúc này chân mày tên cầm đầu mới thật sự nhíu lại.

Nữ nhân trước mặt có thể nhận ra thân phận bản thân, điều này chứng tỏ đối phương có hiểu biết về Huyền Môn.

Tên cầm đầu không nhận được, lên tiếng “Các hạ là người phương nào?”

Thẩm Giai Nghiê khẽ mỉm cười. Một tên thuộc hạ bên cạnh hán kê tai nói nhỏ. lúc này hai mắt hán mới sáng lên, xem như đã biết được lai lịch của đối phương.

Hán nói “Thì ra là môn chủ phụ nhân của Ma Môn, thất kính! Việc này không có trong giao kết giữa Huyền Môn và Ma Môn. Phiền môn chủ phụ nhân rời đi cho!”

Đối với bọn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng. Bọn tiểu bối bọn họ sớm chưa nghe nói đến Huyền Môn. Thậm chí nhóm trưởng bối Bách Hoa Cốc cũng chưa từng nghe nói đến Huyền Môn. Chỉ có Thẩm Giai Nghiê là từng gặp qua vài người, nhưng cũng chỉ là giao dịch. Đệ tử Huyền Môn nằm rải rác khắp nơi, nhưng hành sự cẩn thận ít khi lộ ra bên ngoài.

Trừ một vài thế lực đặc thù, hoặc cao tăng ở Đạo Viện có nghe nói. Hầu như cũng chỉ là giao kết giao tranh của những người đi trước. Tỷ như ở Văn Lang Châu, hai gia tộc đặc thù cứ cách một trăm năm tỷ thí một lần. Người nào thắng sẽ tiếp quản và xử lý mọi việc ở khu vực đó.

Thẩm Giai Nghiê chậm rãi nói “Ta sớm đã không còn là người của Ma Môn, nơi này là quê nhà của đồ nhi phụ quân ta. Ngươi nói xem, có liên quan đến ta hay không?”

Tên thủ lĩnh thấy không thể thỏa hiệp, hán phát tay một cái. Hai tên thuộc hạ bên cạnh xuất ra trường kiếm có thân kiếm màu đen huyền, tỏa ra luồng khói xám bao quanh.

Thân ảnh cả hai thoáng chốc biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã tiếp cận Thẩm Giai Nghiê, đồng thời dùng kiếm tấn công. Chiêu kiếm tấn công quý dị, biến ảo không phân biệt được thực hư. Người lần đầu nhìn thấy chắc chắn khó tránh thoát.

Thẩm Giai Nghiê lui về sau mười bước, đưa ánh mắt nhìn về phía Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng.

Cả ba người hiểu ý, nhanh chóng rút ra binh khí đứng thủ thế.

Âu Dương Sinh cảm tưởng thương đảm về khoảng không phía trên một trong hai tên, hành động đánh lệch hướng khiến bọn chúng âm thầm cười mỉa mai.

Hoàng Mập một bên phối hợp, hấn vận dụng chiêu thức “Thiên Đạo Thần Chương” tàn quyền. Trong vòng một hô hấp thì triển tổng cộng chín mươi chín quyền pháp rồi bắt ngờ chuyển về phía một trong hai tên thuộc hạ đó.

Từ bên dưới mặt đất nứt nẻ, rồi thỉnh linh phóng xuất ra một bàn tay khổng lồ hất tung cả hai tên lên không trung. Chiêu thương kích trước đó bọn chúng cho là đánh trượt lại là chặn đầu bọn chúng, khiến bọn chúng không kịp trở tay. Bọn chúng bị đánh văng về sau trăm trượng.

Bọn chúng chật vật đứng dậy chưa kịp định thần đã phát hiện trên không trung có hơn một trăm băng phiến lơ lửng. Đây chính là kết hợp giữa Ngự Kiếm Quyết và Băng Phiến của Lý Nhục Băng.

Nàng điểm ngón tay xuống, tức thì trăm băng phiến lao xuống tấn công. Nếu trúng chiêu thức này, cả hai chắc chắn sẽ trọng thương. Xui xẻo nhất thì không qua khỏi.

Tên thủ lĩnh thấy vậy, thân ảnh lập tức biến mất với ý định ngăn cản.

Thảm Giai Nghệ thoáng mỉm cười, nàng nhanh chóng chặn đường tên thủ lĩnh không cho hấn những tay vào.

Hai tên thuộc hạ lúc này bị trăm băng phiến đánh xuống, hoàn toàn không kịp trở tay. Băng hàn thấm thấu xuyên qua lớp phòng ngự, rồi nhanh chóng đóng băng cả hai lại.

Âu Dương Sinh vận dụng “Thập Tam Biến” xuất hiện, từ trên không dùng thương đánh xuống.

Chiêu thức thương pháp mạnh nhất của hấn là “Diệt Thần Thương” đâm xuống, khiến cả hai tên vỡ vụn, không cách nào tránh khỏi.

Hai tên này mặc dù có tu vi cao hơn, nhưng màn phối hợp chặt chẽ của ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng khiến cả hai trả giá đắt.

Tên thủ lĩnh sắc mặt âm trầm. Hấn nhìn hai tên thuộc hạ cấp bậc Tứ Phẩm, lại dễ dàng bị ba tên Tam Phẩm miểu sát đơn giản như vậy.

Hấn cắn răng rồi lui về sau, trở về vị trí trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Bối cảnh La Sung

Tên thủ lĩnh trở mặt nhìn hai tên thuộc hạ dễ dàng bị miểu sát, trong lòng vô cùng tức giận nhưng không làm gì được. Đối phương hoàn toàn áp đảo hấn.

Hấn cũng không quá ngạc nhiên bởi vì chiêu thức của ba thiếu niên đó thì triển không hề phát ra ba động. Ngay cả hấn cũng không phát hiện ra phương hướng, thì nói gì đến hai tên thuộc hạ.

Hấn tỏ ra luyến tiếc nói “Đúng là người tính không bằng trời tính. Cứ nghĩ sau khi đoạt lấy vật thiếu chủ cần là hoàn thành nhiệm vụ. Rất tiếc là sự xuất hiện của bốn người các người khiến tình huống thay đổi!”

Lúc này, từ phía bên trong thông đạo Bách Hoa Cốc đi ra một nhóm khoảng mười người. Dựa theo y phục của bọn chúng, có thể nhận ra nhóm người này là đồng bọn của hấn.

Hấn nhìn thanh hắc kiếm và một chiếc hộp được làm từ thủy tinh trong tay nhóm thuộc hạ. Bên trong có một đóa Bạch Liên Hoa tỏa ra hàn khí làm ố mờ bề mặt hộp kính.

Tên thủ lĩnh trong lòng đắc ý “Nhiệm vụ xem như đã hoàn thành, có thể rút lui được rồi”

Thảm Giai Nghệ có thể nhận ra đóa Bạch Liên Hoa đang trong chiếc hộp kính đó. Đây cũng được xem là một loài linh hoa có thể cải tạo, uẩn dục thần hồn. Đây chân chính là kỳ hoa ở Bắc Cảnh dùng để chữa trị người có thần hồn bị hao hụt hoặc tổn thương.

Nàng nhủ thầm “Nói như vậy, mục đích bọn chúng là đoạt lấy đóa hoa này!”

Lúc này, cha mẹ Lý Nhục Băng và một vài trưởng bối Bách Hoa Cốc tỏ ra tiếc nuối.

Đây chính là linh hoa của Bách Hoa Cốc, toàn bộ Bách Hoa Cốc chỉ có hai đóa hoa duy nhất. Đóa bề nổi dễ dàng tìm ra đã bị bọn chúng hái đi, còn đóa chìm sâu dưới kỳ đàm bọn chúng không am hiểu nên có lẽ vẫn còn lưu lại.

Dù thế nào thì đây chính là một tổn thất cực kỳ to lớn của Bách Hoa Cốc.

Tên thủ lĩnh xem như đã mãn ý, hấn cười hắc hắc nói “Vốn dĩ sau khi đoạt được đóa hoa này, ta sẽ âm thầm rời đi. Bọn người trong Bách Hoa Cốc hoàn toàn tiếp tục sống yên ổn. Đáng tiếc là bốn tọa đã nổi giận!”

Nói rồi, hấn phất tay một cái.

Phía trên khoảng không của khu vực trung tâm thỉnh linh xuất hiện một tấm màng mỏng. Tấm màng mỏng này như che giấu tầm mắt của những người bên dưới. Sau khi tên thủ lĩnh thu hồi tấm màng mỏng thì lộ ra hàng nghìn mũi tên chia xuống. Khí tức nguy hiểm bất ngờ ập đến khiến toàn bộ người bên dưới bao gồm cha mẹ Lý Nhục Băng và người trong cốc nhất thời hoảng sợ.

Hầu như người nào cũng sợ hãi. Tất cả người trong cốc đều bị trời lại, không thể động dậy được. Cảm giác tử vong như trong tầm mắt bọn họ.

La Sung đang ngồi trên đùi một tiểu mỹ nhân trong cốc. Hấn phát giác vị tiểu cô nương này đang run rẩy, nét mặt sắp khóc. Mặc dù vậy, nàng ta vẫn không hề đẩy hấn ra khỏi mình.

La Sung mỉm cười, giờ cánh tay lên véo má nàng. Hấn cười nghe răng ra an ủi “Không sao, có vị tỷ tỷ xinh đẹp đang đứng ở bên kia ở đây. Có lẽ không vấn đề gì!”

Hấn vừa nói vừa nhìn về phía Thảm Giai Nghệ, nàng ta cũng nhìn lấy hấn. Đơn giản là vì trực giác của một người có cấp bậc như nàng, chỉ cần một dao động cực kỳ nhỏ vẫn có thể nhận ra được.

Nàng ta nhìn điệu bộ thanh thoi của một tên hậu bối, trong lòng bất giác phát sinh cảm giác kỳ lạ. Cảm giác này rất khác biệt, có khi lại thân thiết, có khi thân quen giống như từ một nơi sinh ra vậy.

Nàng âm thầm truyền âm cho hắn “Việc này không liên quan ta, ngươi lo mà lấy lòng người đẹp đi, đừng đùn đẩy qua ta!”

La Sung cũng nhận ra vị ty tử xinh đẹp ma mị đó khá thân thuộc. Cảm giác của hắn và Thẩm Giai Nghi hoàn toàn giống nhau. Đây chính là bên trong có một sợi dây gắn kết lại. Hắn tin chắc, nàng ta có lai lịch không đơn giản.

Lúc này tên đầu lĩnh xem như đã nắm chắc niềm tin, có con tin đang bị kim hãm trong sát trận. Chỉ cần một cái phát tay xem như hơn năm trăm người hoàn toàn biến mất.

Hắn cười hắc hắc nói “Chỉ cần quý xuống tạ tội. Bồn tọa sẽ tha cho bọn chúng, thế nào?”

Thẩm Giai Nghi vẫn đứng đưng không hề tỏ ra thái độ nào, chỉ có Lý Nhượng Băng trong lòng hốt hoảng. Nàng đưa ánh mắt qua sư nương mong nàng ra tay nhưng đổi lại là một thái độ thờ ơ không quan tâm.

Nàng cắn răng dự định lao về trước thì Hoàng Mập một bên kéo nàng lại. Hắn khẽ nói “Ngũ muội chỉ cần nhìn, không cần ra tay!”

Tên thủ lĩnh nhìn đối phương không đáp ứng, hắn cảnh cáo một lần nữa “Các người đừng có trách bồn tọa hung ác!”

Nói xong, hắn phất tay xuống.

Hơn nghìn mũi tên màu đen như mắt đi sự điều khiển, nhanh chóng rót xuống với tốc độ cực kỳ cao.

Đây chính là chân chính vũ tiễn.

La Sung thấy vậy liền vùng vai một cái. Hắn đứng dậy, động tác nhìn như rất chậm nhưng thực sự là rất nhanh. Phía sau hắn chỉ còn lưu lại một tàn ảnh.

Hắn xuất ra một thanh tiểu kiếm bình thường, không do dự phóng về một điểm rơi trong hàng nghìn mũi tên.

Hắn nhận ra đây chẳng qua là một loại Trận Pháp Vũ Tiễn, cấp bậc vẫn còn là Hạ Phẩm nên hắn tùy ý có thể phá trận dễ dàng.

Thanh tiểu kiếm phóng đi, chính là lao về vị trí Tâm Trạm rồi phá hủy Tâm Trạm Vũ Tiễn.

Trong sát na, khi Tâm Trận bị hủy gây ra một tiếng nổ to lớn. Toàn bộ hàng nghìn mũi tên hóa thành cát bụi rơi xuống phủ đầy đầu tóc những người Bách Hoa Cốc.

Bọn họ đang tuyệt vọng chờ chết, không nghĩ tới lại có thể sống sót được. Người cứu bọn họ lại là một tên không rõ lai lịch từ bên ngoài lưu lạc vào mấy tháng trước.

Lần đó hắn trọng thương, được Lý A Thục cứu sống. A Thục chính là nữ nhân hắn gói đầu trên đùi trước đó. Từ đó về sau hắn không rời đi, sống ở Bách Hoa Cốc như một tên lười biếng vô tích sự. Có điều Bách Hoa Cốc vốn không kỳ thị một người từ bên ngoài nên vẫn cho hắn lưu lại.

Nói gì thì nói, hắn cũng thường xuyên lao động chân tay phụ giúp A Thục rất nhiều.

Giờ đây thân ảnh vị nam tử trước mặt cao lớn, lộ ra một chân chính nam nhân đầy bản lĩnh. Trong lúc nhất thời, ánh mắt những tiểu cô nương vốn khinh thường hắn thay đổi thành một sự hâm mộ.

Lý A Thục thì không thể khép lại miệng nàng được. Vị đại ca vốn quán lấy nàng thường ngày lợi hại như vậy. Chỉ là một cái chi tay đã giải nguy cho toàn bộ người Bách Hoa Cốc. Điều này nói lên nàng không nhìn lầm người.

Phụ phụ Lý Lương Nhân thì mừng rỡ, vị khách nhân không rõ lai lịch mà bọn họ tiếp đãi như quý nhân, thật sự quá lợi hại. Việc này nói lên, bọn họ không cứu nhầm người.

Về phần tên thủ lĩnh. Hắn lúc này thật sự mộng, kèm theo là một sự hoang mang vô cùng cực.

Ánh mắt hắn nhìn sang nhóm thuộc hạ đang bị cầm xuống. Trong nội tâm hắn dâng lên một sự căm tức nhưng không làm gì được. Đối phương mạnh ngoài dự đoán. Thậm chí nữ nhân kia cũng chưa hề ra tay. Nếu ả ta ra tay hắn chắc chắn thua thiệt.

Hắn lấy ra một viên hắc châu rồi bóp nát. Nháy mắt, từ trong viên hắc châu phóng xuống ra một loại vân vụ bao phủ lấy hắn.

Hắn đưa ánh mắt nhìn từng người đã phá vỡ kế hoạch, cũng như những tay vào nhiệm vụ khiến hắn thất bại. Mỗi hận này hắn ghi nhớ.

Hắn đồng dạng nói “Bồn tọa không muốn dây dưa với các người bởi vì nhiệm vụ đã hoàn thành. Nhớ kỹ, bồn tọa là Lôi Ngao, nhân sinh bồn tọa kiều ngao nhất chính là Lôi!”

Nói xong, toàn thân hắn vỡ vụn rồi phân ra làm bốn luồng khói nhanh chóng tản ra bốn hướng.

Trong đó một luồng khói tiếp cận Hoàng Mập đang ôm lấy chiếc hộp chứa Bạch Liên Hoa rồi đoạt lấy. Hoàng Mập không thể phản kháng được, bị luồng khói đánh văng ra xa trăm trượng. Luồng khói bao phủ lấy hộp thủy tinh chứa Bạch Liên Hoa rồi rời đi.

Động tác này rất nhanh khiến Thẩm Giai Nghi không kịp phòng bị, hơn nữa viên hắc châu đó như có tác dụng giúp hắn cấp tốc tăng lên tu vi khiến bản thân nàng cũng không trở tay được.

Mọi người đưa mắt nhìn theo tên thủ lĩnh chạy thoát. Người nào cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, mặc dù tổn thất là một đóa kỳ hoa của Bách Hoa Cốc.

Thẩm Giai Nghi nhìn về phía La Sung, rồi từ từ tiến lại gần.

Nàng đánh giá La Sung một hồi, cảm giác hắn lúc giải cứu người Bách Hoa Cốc và lúc này đã thay đổi. Hắn lúc này như một người bình thường không hơn không kém.

Nàng không nhịn được nói “Ta và ngươi có quen không?”

La Sung nhìn vị ty tử xinh đẹp trước mặt, nét mặt nàng ta có một nét u buồn xen lẫn tà khí ma mị. Đây chính là từ trong thế lực Ma Môn đi ra. Dấu hiệu này vẫn chưa hoàn toàn tiêu thất. Điều này nói lên, nàng ta ở Ma Môn một khoảng thời gian không hề ngắn.

Hắn bất giác phát hiện, trong khoảng thời gian cực ngắn vừa rồi, vị ty tử xinh đẹp đối diện tỏa ra một loại khí tức hắn từng nhận biết. Khí tức này rất mạnh và bá đạo, chỉ là còn ở mức

độ rất thấp.

Hắn chậm rãi nói “Tỷ tỷ có huyết mạch Hòa Phượng Hoàng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 193: Chuẩn bị

Thẩm Giai Nghê sững sờ. Nàng không nghĩ tới, một hậu bối có thể nhận ra huyết mạch của nàng dù chỉ là một ít khí tức nàng vừa phát ra thăm dò.

Điều này nói lên, tên hậu bối này không tầm thường. Hơn nữa, một động tác nhỏ có thể phá hủy một sát trận. Đây không thể nói là thiên tư được, mà phải nói đến năng lực nghịch thiên của hắn.

Nàng chất vấn “Người làm sao biết được huyết mạch Hòa Phượng Hoàng? Chẳng lẽ người đã từng gặp qua một người giống ta?”

Có quá nhiều thắc mắc khiến nàng nhất thời không kiểm soát được tâm trạng, bất giác phát hiện bản thân nàng vừa thất thố.

La Sung cười hắc hắc, hắn vuốt mũi mình ra vẻ suy nghĩ một lúc.

Hắn nói “Huyết mạch Hòa Phượng Hoàng... ở Thần Vực có một đại gia tộc... hình như là họ Phụng.”

Thẩm Giai Nghê nghe nhắc đến Thần Vực và gia tộc họ Phụng. Trong lòng nàng như sinh ra một mối quan hệ, cảm giác như sáng tỏ ra một cái gì đó. Điều này nói lên, tiểu tử đối diện nói hoàn toàn là sự thật. Cảm giác chân thật thoáng ẩn hiện trong thâm tâm nàng.

Nàng nói tiếp “Thần Vực ta sớm đã nghe nói, nhưng nó là địa phương nào?”

La Sung gật đầu, hắn đáp ứng nói “Nếu có dịp, tiểu đệ sẽ cho tỷ tỷ một tấm địa đồ, giờ thì không có mang theo bên mình!”

Thẩm Giai Nghê gật đầu, nàng ngừng nghĩ một lúc mới nhớ tới thủ đoạn hắn sử dụng phá giải Pháp Trận. Thủ đoạn này xem như Trận Sư tài giỏi chưa chắc gì qua được hắn.

La Sung không đợi vị tỷ tỷ đối diện hỏi, nội tâm hắn sớm đã đoán được. Hắn nói “Trong hàng vạn người sinh ra sẽ có một Thiên Sinh... may mắn tiểu đệ có năng lực nhìn thấu Trận Pháp...”

Nói đến đây, bản thân hắn lại nhớ tới một tiểu muội muội yêu nghiệt. Nàng ta mới thật sự là yêu nghiệt. Lúc nào cũng bắt nạt huynh trưởng như hắn.

Thẩm Giai Nghê nghe hắn giải thích như vậy, trong lòng đã hiểu thấu được vấn đề.

Đối phương có Thiên Sinh xem như là một loại năng lực đặc thù khi sinh ra đã có. Như bản thân nàng, huyết mạch cũng như là một loại Thiên Sinh. Bất quá, nàng vẫn chưa thể hoàn toàn kiểm soát được huyết mạch, nên chưa thể bạo phát đi hết năng lực của huyết mạch. Bản thân nàng cảm thấy đã đi vào bình cảnh, không thể tiến thêm được bước nào. Nếu có thể tìm ra nguồn gốc, không chừng bình cảnh này sẽ có thể vượt qua được.

Về phần Lý Nhục Băng, lúc này nàng đang quây quần bên cha mẹ nàng.

Đã lâu rồi nàng không gặp lại cha mẹ, cảm giác nhớ nhung phút chốc được bồi đắp làm cho tâm trạng nàng hạnh phúc vô cùng.

Trường hợp nàng và sư nương không đến kịp, không biết chừng như lời đối phương nói hay là toàn bộ Bách Hoa Cốc diệt vong. Nhìn tình huống đối phương bố trí sát trận như vậy, kết quả này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Chỉ là hắn sớm một bước khỏi trận mà thôi.

Nàng đỡ cha mẹ đứng dậy, sau đó dẫn hai người lại gần sư nương Thẩm Giai Nghê.

Nàng vui vẻ giới thiệu “Đây là phụ thân, mẫu thân của đệ tử!”

Nàng lại hướng sư nương nói “Còn đây là sư nương, Thẩm Giai Nghê của nữ nhi!”

Lý Lương Nhân nhanh chóng tiến lại một bước, khom người thi lễ.

Hắn nói “Vân bối là Lý Lương Nhân, còn đây là thê tử Tô Như Ý gặp qua phu nhân!”

Lý Lương Nhân có thể nhận ra sư nương nữ nhi mình không tầm thường. Hơn nữa diện mạo chỉ vừa ba mươi nhưng khí độ không biết chừng đã ngang hàng tổ tiên của mình. Nên hắn mới không dám thất lễ.

Thẩm Giai Nghê xua tay nói “Không cần câu nệ, lần này tình cờ đến Bách Hoa Cốc. Không nghĩ tới Bách Hoa Cốc lại gặp đại nạn!”

Nàng nhìn sang La Sung, sau đó nói tiếp “Nếu ta không đến, vẫn có người đủ khả năng cầm cự một phen!”

Tình cờ, mọi người đều nhìn về phía La Sung. Bản thân hắn lúc này vô cùng đắc ý vì được nhiều người hâm mộ vậy lấy.

Lý Lương Nhân đứng ra nói “Nếu không phiền, mời Thẩm phu nhân ở lại Bách Hoa Cốc vài ngày để Bách Hoa Cốc nhân thỏa lòng đãi khách!”

Lý Nhục Băng một bên tiến lại gần, đưa ánh mắt nài nỉ về phía sư nương mình.

Thẩm Giai Nghê mỉm cười nói “Nếu đã có duyên vậy thì tạm thời làm khách vài ngày. Nếu có quấy rầy, phiền nhị vị thông cảm!”

Phụ phụ Lý Lương Nhân nghe vậy liền xua tay liên tục, nét mặt vô cùng mừng rỡ.

Trong lòng bọn họ lúc này nở hoa, vì nữ nhi giờ có bản lĩnh vô cùng lợi hại. Nếu trước kia nghe lời nữ nhi, cho nữ nhi ra bên ngoài học đạo thì lúc đó đâu có đến nỗi phải trốn nhà rồi đi.

Thẩm Giai Nghi nhìn xung quanh một hồi, trong lòng dâng lên một ngờ vực “Huỳnh Môn chẳng lẽ thích ném đá giấu tay sao?”

....

Ở một nơi khác, Bách Vực Kiếm Môn.

Thời điểm cách đại hôn của thiếu chủ Bách Vực Kiếm Môn chỉ còn một ngày. Khu vực phụ cận Bách Vực là Bách Kiếm Thành số người tụ họp về đông đảo. Hầu hết đều chuẩn bị tham dự đại lễ, cũng như là tranh thủ tạo mối quan hệ.

Số người tụ họp ở Nộ Diễm Sơn, nơi tổ chức đại hôn đông người qua lại. Đa phần là đệ tử Kiếm Môn và gia nhân bố trí bối cảnh đại lễ. Khắp những con đường, đình miếu đều treo đèn lồng đỏ. Khung cảnh vô cùng náo nhiệt đến ra.

Số khách nhân đến tham gia tính sơ sơ cũng trên năm nghìn người. Đây chính là nói lên môn chủ Kiếm Vô Trần coi trọng đại hôn này như thế nào.

Nghe đồn, môn chủ vì tìm kiếm thiếu chủ phụ nhân cho con trai mình đã hao tâm tổn sức rất nhiều. Bởi vì Kiếm Nô vốn sống hoan lạc, không chú tâm vào con đường tu luyện nên cần yên bề gia thất để hẳn chuyển tâm tu luyện.

Trong đám đông tham gia góp vui ở Nộ Diễm Sơn, có hai thân ảnh. Đó là Bạch Vô Thiên và La Ngọc Yến. Cả hai tiến nhập vào Kiếm Môn đã hơn bốn ngày.

Trong những ngày này, Bạch Vô Thiên tìm hiểu địa thế cũng như thăm dò toàn cảnh xung quanh Nộ Diễm Sơn.

Nơi đây đông người qua lại, số đệ tử Kiếm Môn tuần tra liên tục, an ninh hầu như là tuyệt đối. Nhìn bên ngoài lỏng lẻo, nhưng chỉ cần phát hiện ra khí tức xa lạ, lập tức có đệ tử Kiếm Môn đến dẫn đi.

Những ai có lệnh bài thông hành tiến nhập vào Kiếm Môn thường không có bị làm phiền. Bọn họ có thể đi lại tùy tiện mà không có nhiều người giám sát.

Nếu không có La Ngọc Yến trợ giúp, hẳn một mình du nhập vào Kiếm Môn không biết sẽ dữ nhiều lành ít như thế nào.

Lúc này, cả hai đang ngồi bên trên một mỏ đá nhô ra ngoài hải vực.

Gió mát thổi lên từ dưới vực sâu khiến tóc tai hai người bay phất phới.

La Ngọc Yến nhìn hần nói “Nơi đây có nhiều cao thủ cấp bậc Ngũ Phẩm Hóa Thần tự tập. Môn chủ Kiếm Vô Trần đã Lục Phẩm Luyện Thần. Một tay có thể sang bằng một toà sơn phong. Lúc này người vẫn còn cơ hội rút lui”

Nghe đến cấp bậc Lục Phẩm, cấp bậc này ở Bắc Cảnh Hạ Thiên không người đạt tới vậy mà hần chuẩn bị đối đầu. Đây chính là nguy cơ trùng trùng, không kéo không thể trở về được.

Hần tò mò nói “Lục Phẩm lợi hại lắm hay sao?”

La Ngọc Yến cười mỉa mai “Một ngón tay ta có thể bắn người trở về Đạo Viện, người muốn thử không?”

Nghe nàng ta nói vậy, hần xoa tay liên tục. Trên trán vô tình rớt xuống một giọt mồ hôi. Với tính khí thất thường của nàng ta, chuyện này có khả năng là sự thật. Hơn nữa nàng ta nói là làm, trêu chọc nàng ta có khi là tự tìm đường chết.

La Ngọc Yến nhìn hần hốt hoảng, tâm tình nhất thời vui vẻ. Nàng ta cười ha ha nói “Ta chỉ trêu chọc, người tin là thật? Nếu có bản lĩnh vậy, đâu cần phải cười phi hành kiếm mất gần hai mươi ngày mới đến nơi này...”

Nàng nhìn hần một hồi, rồi vén mái tóc, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Nội tâm nàng lộ ra một chút do dự.

Hần mới hỏi “La cô nương có tâm sự sao?”

Nàng ta thần thò một hồi mới trả lời “Việc giải cứu bằng hữu người ta không thể nhúng tay thêm được. Chỉ có thể âm thầm theo dõi. Bởi vì sợ không may mắn gặp một số người ảnh hưởng đến đại sự của ta, cho nên người phải tự bảo trọng!”

Nghe La Ngọc Yến nói vậy, hần mới thở ra một hơi. Hần biết nàng ta giúp hần đến đây đã cho hần đại ân tình. Chuyện còn lại hần tự mình giải quyết.

La Ngọc Yến xoay người nhìn hần một hồi, như cố gắng nhớ kỹ khuôn mặt của hần.

Hần mặc dù tu vi không quá cao nhưng có rất nhiều thủ đoạn. Nếu cho hần ở quê hương nàng, hần chắc chắn sẽ có thành tựu vô tiền khoáng hậu.

Nội tâm nàng bất giác dâng lên một sự chờ mong. Nàng bắt chợt tự hỏi vì lý do gì lại cứ đi theo sau hần, mặc dù nàng và hần ta không hề có mối quan hệ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 194: Ấn ký Thiên Sát sơ hiện

Hai ngày trước.

Bạch Vô Thiên theo sau La Ngọc Yến đến một vùng hẻo lánh bên ngoài Bách Kiếm Thành.

Hai người cuộc bộ như thể đang đi du sơn ngoạn thủy. Đúng lúc những nơi hai người đi qua cũng đều là sơn thanh thủy tú, mặt đất mọc đầy rong rêu ít người qua lại.

Cả hai đi theo con đường mòn với hai bên là dòng suối chảy liên tục. Nơi đây cảnh vật yên tĩnh, nếu so với Bách Kiếm Thành nhộn nhịp. Khoảng cách hai nơi không quá xa, nhưng bối cảnh hoàn toàn khác biệt.

Cả hai băng qua con suối, men theo sườn núi đến đỉnh một ngọn núi cheo leo thẳng đứng. Trên đỉnh núi có một trang viên nhỏ với vãn vụ lượn lờ, hoa cỏ mọc khắp nơi khiến phong cảnh hữu tình.

La Ngọc Yến đi vào sân trang viên. Thành lĩnh, bước chân nàng dừng lại, sau đó thu hồi trở về.

La Ngọc Yến ngăn Bạch Vô Thiên lại, nàng khẽ nói “Người đứng ở phía sau quan sát là được!”

Nói rồi, nàng bình thân bước vào sân trang viên.

Khung cảnh nhất thời thay đổi. Trên bầu trời mây đen cuộn cuộn tụ tập lại, mặt đất chấn động như thể muốn nứt nẻ.

Từ dưới mặt đất đâm lên những cây lao sắc nhọn tấn công La Ngọc Yến, những cây lao đâm lên liên tục theo một nhịp nhất định. Trên bầu trời lôi điện từ trong đám mây phóng xuống liên tục. Trận thế như vũ bão tới tấp không cho đối phương trở tay.

La Ngọc Yến không mấy may lo sợ, nàng cứ bước tới trước và dễ dàng né tránh toàn bộ mũi lao từ bên dưới liên tục trỗi lên. Lôi điện cũng không ngừng đánh xuống.

Bạch Vô Thiên ở phía sau. Hắn ngẫm nghĩ một lúc rồi lấy La Bàn ra bắt đầu xem xét Trận Pháp.

Trong khuôn viên trang viên lúc này, theo hần tính toán có tổng cộng ba loại Trận Pháp gồm Địa Lao Trận, Lôi Đình Trận và Tụ Linh Trận dẫn dắt. Đó chính là bề nổi hần có thể nhìn thấy và dùng La Bàn có thể dễ dàng tìm ra được Tâm Trận.

Bất quá, hần nghĩ được một loại hương vị thoang thoảng. Chính điều này khiến hần không vội vàng đánh giá, mà âm thầm dõi theo sau bước chân của La Ngọc Yến.

Nàng ta dễ dàng xuyên qua Trận Pháp, nhưng không biết cách phá giải Trận Pháp. Đó chính là mấu chốt khiến nàng ta chỉ tiến về trước mà không thể làm gì khác.

Sau mười hô hấp, căn cứ theo lẽ thường tính toán. Nếu La Ngọc Yến cứ tiến về trước thì đã vào được bên trong trang viên. Nhưng tình huống trước mắt, khoảng cách giữa hần và nàng ta không hề thay đổi. Xem ra suy đoán của hần là đúng.

Hần nhìn đảo sát xung quanh để tìm một khúc gỗ chừa năm xích. Sau đó hần ném khúc gỗ về phía La Ngọc Yến rồi nói “La cô nương bước về hướng tây bốn bước chân, tiến lên hướng bắc năm bước chân sau đó cầm khúc gỗ này xuống thử xem!”

La Ngọc Yến nghe hần nói vậy liền làm theo.

Nàng đi chuyển qua hướng tây bốn bước chân rồi tiến lên hướng bắc năm bước chân. Đến đúng vị trí, nàng cầm khúc gỗ xuống.

Sau khi khúc gỗ được cầm xuống, sau năm hô hấp thì khúc gỗ lập tức biến mất. Toàn cảnh âm u xung quanh cũng lập tức không còn. Từ lôi điện, địa lao cũng không còn thấy xuất hiện. Bầu trời chuyển hần sang quang mang. Điều này nói lên Trận Pháp đã bị La Ngọc Yến phá giải thành công.

La Ngọc Yến gợn ngón tay cái lên tán thưởng hần.

Lúc này từ bên trong trang viên xuất hiện một người. Người này đeo một chiếc mặt nạ màu trắng, tay chống gậy khắp khiêng đi ra.

Từ trên khuôn mặt có thể nhìn thấy mái tóc dài không gọn gàng. Đây là một nam nhân có thể đã ngoài ba mươi.

Hần bước ra từ тонн nói “Vị tiểu huynh đệ này rất giỏi Trận Pháp. Có thể dùng một khúc gỗ làm sai lệch hướng vận chuyển của Đào Hoa Trận, đúng là tầm mắt phi thường. Diệp mỗ khâm phục!”

Trước đó Bạch Vô Thiên nghĩ được một hương thơm của hoa Đào thoang thoảng. Hần nhìn trận thế như một Mê Trận, thế là hần nghĩ đến Đào Hoa Trận. Pháp Trận đi chuyển không ngừng đồng thời phát ra huyền tượng khiến đối phương xâm nhập mất đi phương hướng.

Phương pháp phá giải của Bạch Vô Thiên là chen vào một khúc cây để làm rối loạn con đường đi chuyển của Đào Hoa Trận. Đây là cách phá giải mới, nếu theo cách trước kia. Phá hủy Tâm Trận xem như xong.

Hần quay sang nhìn La Ngọc Yến nói “Cho hỏi vị tiểu cô nương vì sao đến đây. Có thể đi lại tự do trong Đào Hoa Trận không hề tổn thương, thủ đoạn này không phải ai cũng có được?”

La Ngọc Yến phong thái ung dung, nàng đứng vững vàng nói “Cổ sự của Diệp Chân tiên sinh, bốn cô nương có nghe nói. Lần này đến là trao cho Diệp tiên sinh một cơ hội...”

Hần nghe nói đến “Diệp Chân” toàn thân run lên một cái. Điều này nói lên đối phương biết được lai lịch của hần.

Hần không còn khản trương nữa, mà chậm rãi nói “Cô nương biết Diệp mỗ, xem ra lai lịch không nhỏ. Việc này hầu như chỉ có ba người biết. Một là Kiếm Vô Trần tên ác tặc, hai là nương tử Diệp mỗ. Người còn lại đương nhiên là Diệp mỗ!”

Nói xong, hần như hồi tưởng lại một thời. Cả thân người nghiêng ngả như muốn té ngã. Hần cười lớn lên tự giễu bản thân một hồi.

Hần xé rách một bên y phục lộ ra ngực trần, trên ngực lộ ra một vết hằn của một dấu ấn ký. Bất quá đã lu mờ không còn rõ ràng.

Hần nói “Chính vì ấn ký này, mà gia đình Diệp mỗ tan nát. Tiểu cô nương nhận ra Diệp mỗ, xem như đã điều tra kỹ thân phận của Diệp mỗ rồi”

Bạch Vô Thiên vô ý sờ lên ngực mình, bản thân hần cũng có một ấn ký tương tự. Nhưng ấn ký vẫn còn trên ngực chưa bị đoạt mất.

Hần tò mò hỏi “Ấn ký đó... là gì? Diệp tiên sinh có thể nói cho vãn bối nghe thử được không?”

Câu hỏi này khiến Diệp Chân chú ý. Hần nhìn vị thiếu niên vừa phá giải Trận Pháp kỹ hơn. Lúc này hần mới nhận ra thiếu niên này cũng có một ấn ký, đó là ấn ký Thiên Sát.

Hần đi khắp khiêng tiến lại gần Bạch Vô Thiên tiếp tục quan sát.

La Ngọc Yến một bên nhắc nhở “Nếu Diệp tiên sinh có ý xấu với hần thì nên từ bỏ!”

Hần nghe La Ngọc Yến nhắc nhở, liền cười nói “Diệp mỗ giờ đã là phế nhân làm gì còn ham muốn đoạt lấy thứ không phải của mình”

Hần dừng lại, tâm tình bồi hồi nhớ lại chuyện xưa kia.

Chuyện này cách đây hơn tám mươi năm trước. Hần trên đường trốn chạy truy sát của nhóm năm người thuộc tổ chức Thiên Sát. Thường thì Thiên Sát nhân chi độc lai độc vãng một người, khiêu chiến lẫn nhau quang minh chính đại để đoạt lấy ấn ký của đối phương. Nhưng có một số thành phần xấu tụ hợp lại thành nhóm ba người, nhóm năm người vây bắt Thiên Sát nhân khác.

Xui xẻo cho hần, hần đụng phải nhóm năm người rồi bị truy sát. Hần cùng thê tử mình bị truy sát đến Bắc Cảnh, đến Bách Kiếm Thành thì gặp được Kiếm Vô Trần. Đó là một tu sĩ tu kiếm vô cùng lợi hại. Có biệt hiệu là kiếm thân ở Kiếm Môn.

Nhờ Kiếm Vô Trần giúp đỡ, hần thoát khỏi khốn cảnh và cùng thê tử sinh sống ở phụ cận Bách Kiếm Thành một thời gian.

Kiếm Vô Trần vì một lý do nào đó mà thường xuyên đến nhà hần. Cả hai từ từ trở thành huynh đệ tốt.

Khi đó Diệp Chân vẫn chưa thấu hiểu sự đời. Vì tin tưởng vào ân nhân nên kể lại nhiều việc liên quan đến ấn ký Thiên Sát. Khi tập hợp đủ 49 ấn ký sẽ trở thành Sát Quân. Từ đó sẽ có tư cách trở thành người kế vị Thiên Sát Tông ở Thần Vực.

Chính vì tin tức quá lớn, lợi ích khổng lồ. Nếu là tông chủ của một đại tông môn ở Thần Vực, điều này không phải là quá sức tưởng tượng sao. Một môn chủ nhỏ bé ở Bắc Cảnh chỉ là hạt cát so với một tông chủ của một đại tông môn ở Thần Vực.

Kiếm Vô Trần tâm động, nhân một dịp Diệp Chân sơ ý hạ sát chiêu. Nếu không có thê tử can ngăn, hần khi đó đã chết. Chết một cách tức tưởi.

Hần bị đoạt mất ấn ký, kinh mạch toàn thân bị phế. Chân chính trở thành một phế nhân. Thê tử vì cứu hần đồng ý đi theo Kiếm Vô Trần, từ đó hần sống ẩn dật nơi này.

Thấm thoát đã tám mươi năm, sống trong đau khổ dần vật. Hần chỉ có một khao khát duy nhất trước khi chết đi, đó là phải rửa mối nhục nhả này. Phải báo thù Kiếm Vô Trần cướp mất đi tất cả của hần.

Lúc này, hần nhìn Bạch Vô Thiên. Hần nhắc nhở “Ấn ký trên ngực người rất đặc biệt, người phải cẩn thận!”

Hần dặn dò xong, liền quay sang La Ngọc Yến gắng hỏi “Tiểu cô nương nói chờ Diệp mỗ cơ hội, cơ hội đó như thế nào?”

La Ngọc Yến xuất ra một quyền trục, ném cho hần rồi nói “Cơ hội này có thể sẽ mất mạng. Diệp tiên sinh dám không?”

Hần nhận lấy quyền trục rồi lật ra xem bên trong. Hai mắt hần nhất thời sáng lên. Trận Pháp này không tồn tại ở Bắc Cảnh. Có thể lấy Pháp Trận trấn quý giao cho một người xa lạ, tiểu cô nương này đúng là không đơn giản.

La Ngọc Yến tiếp tục lấy ra một viên đan dược màu đỏ như máu rồi đưa cho hần.

Nàng nói “Đây là một viên Chu Yếm Noãn, có thể làm kinh mạch khai thông, linh trí khai khiếu. Giúp Diệp tiên sinh khôi phục tu vi, thậm chí nâng cao lên ba bốn thành. Bất quá, sau khi sử dụng sẽ trở thành một người bình thường. Trong đầu sôi lửa bỏng, mất hết tu vi thì nguy hiểm trung trùng. Diệp tiên sinh dám chứ?”

Hần nhìn viên Chu Yếm Noãn, thứ này còn hơn cả tẩy kinh phạt cốt thông thường, người sử dụng khả năng sống không cao. Tác dụng phụ quá lớn.

Hần tháo mặt nạ xuống, lộ ra khuôn mặt đầy vẻ tang thương. Bên hai khóe miệng còn lưu lại vết cắt dài. Đây là bị người nào đó tàn nhẫn cắt rách miệng hần. Đây chính là hung ác cùng cực mới làm như vậy.

Hần cười ha ha “Tiểu cô nương xem, hần đối với ta như vậy. Diệp mỗ sớm đã chết rồi. Cơ hội này Diệp mỗ nhất quyết không từ bỏ...”

Nói rồi, hần liền vội vã đi vào trang viên.

Bạch Vô Thiên nhìn bóng dáng Diệp tiên sinh vội vã rồi đi. Hần một bên thì thầm bên tai La Ngọc Yến “La cô nương làm vậy có quá nhẫn tâm không?”

La Ngọc Yến nhìn hần, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói “Ta chỉ phụ nhờ cậy một người! Người nên lo cho bản thân thì hơn, Kiếm Môn không phải là một nơi đơn giản...”

Nghe nàng ta nói vậy, hần cương quyết nói “Ta trước giờ chỉ làm những việc chắc chắn. Nhưng vì nàng ta, dù không chắc chắn cũng phải thử...”

La Ngọc Yến thoáng nhìn hần cười, trong lòng thầm trách mắng “Người đúng là không biết chết là gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Nộ Diễm Sơn dậy sóng

Ngày đại hôn thiếu chủ Bách Vực Kiếm Môn đến.

Khắp nơi đều tụ họp về, dù ban đầu chỉ tầm năm nghìn người được mời. Nhưng cuối cùng số khách nhân tụ tập ở Nộ Diễm Sơn trên vạn người.

Các con phố gần Nộ Diễm Sơn tấp nập người qua lại, hầu như người nào cũng khoe với nhau tấm thiệp mời tham dự đại hôn. Bởi vì đây là một sự kiện quan trọng, một đại lễ rất được môn chủ Kiếm Vô Trần coi trọng. Người tham sự, về sau ắt hần sẽ được chiếu cố.

Hai bên đường, đèn lồng đỏ được treo từ bên dưới chân núi cho đến tòa trang viên rộng lớn trên đỉnh Nộ Diễm Sơn. Khách nhân mang lễ vật đến kéo dài thành đàn. Đây chính là danh tiếng to lớn mới được nhiều người quan tâm như vậy.

Lúc này, Bạch Vô Thiên dự dung lại thành một tán tu bình thường. Vai mang Lư Quang Kiếm trên vai, nhìn bên ngoài không ai đoán được hắn đến từ Đạo Viện.

Về phần La Ngọc Yến, nàng ta nói không trợ giúp chính là không trợ giúp. Từ khi hắn đặt chân đến Nộ Diễm Sơn thì không còn thấy bóng dáng nàng ta đâu nữa.

Hắn theo chân những tán tu bình thường du nhập vào như những khách hân bình thường.

Nhóm hắn trà trộn vào gồm ba mươi tu sĩ. Trong đó tu vi cao nhất là Tử Phàm còn lại đều Tam Phẩm. Bọn họ xuất thân phía đông bắc Bắc Cảnh Thượng Thiên. Bởi vì là tán tu, tài nguyên tu luyện không nhiều nên bọn họ phải đánh cướp của người khác mới có thể nâng cao tu vi của mình.

Nhóm hắn trà trộn vào cũng không ngoại lệ.

Hắn giới thiệu bản thân cũng là tán tu, ở khu vực Hạ Thiên. Bởi vì cơ duyên được hai viên Âm Linh Thạch, trong đó một viên khảm vào Lư Quang Kiếm còn một viên đổi thiệp mời. Lời hắn nói hoàn toàn có căn cứ nên những tán tu khác không ai nghi ngờ. Điều này khiến hắn đi vào khu vực trung tâm dễ dàng hơn.

Hắn thăm dò nhiều ngày mong muốn sớm tìm được tung tích Hoa Lạc Đồng, nhưng người Bách Vực Kiếm Môn canh gác vô cùng cẩn thận. Đến thời điểm hiện tại, hắn vẫn không biết nàng ta đang ở nơi nào.

Hắn theo đoàn khách nhân đến tòa trang viên rộng lớn trên đỉnh Nộ Diễm Sơn. Nơi đây được trang hoàng cực kỳ lộng lẫy. Nơi nơi đều phủ đầy màu sắc đỏ rực rỡ.

Hắn phát hiện, Nộ Diễm Sơn đúng như cái tên gọi. Dù chỉ mới giờ tý nhưng cảm giác như đang đứng trên miệng núi lửa. Nếu không phải là người tu luyện, khả năng không thể nào chống chịu được không khí áp bức này.

Khi ánh mặt trời dần đứng bóng. Khách nhân đã tụ họp đông đủ ở khuôn viên tổ chức đại lễ.

Phía trên đài cao là cao tầng Bách Vực Kiếm Môn. Trong đó chủ tọa là môn chủ Kiếm Vô Trần, xung quanh có chín vị trưởng lão. Trẻ nhất ngoài ba mươi, lớn nhất đã ngoài bảy mươi. Tu vi bọn họ cao nhất cũng chỉ ở cấp bậc Ngũ Phẩm.

Vị thiếu niên đứng bên cạnh Kiếm Vô Trần là Kiếm Nô. Hắn đóng vai trò là tân lang của ngày hôm nay. Trong trang phục tân lang, sắc mặt hắn lúc nào cũng nhếch miệng lên cười đắc ý. Bởi vì sắp cưới được một thể nữ xinh đẹp. Mặc dù nàng ta đã khiến hắn mất một cánh tay.

Nhiều ánh mắt nhìn về phía hắn với một ánh mắt căm ghét, không ai thích hắn chỉ vì tiếng xấu hắn truyền xa. Bản tính hung ác cũng như háu sắc khiến không ít người chịu thiệt thòi. Bọn họ đến đây không phải vì tham dự đại hôn của hắn, mà chẳng qua là vì một mối quan hệ.

Lúc này, từ bên ngoài có vài đoàn người khiên lễ vật đi vào.

Một vị chấp sự Kiếm Môn thấy vậy liền bước ra nhận lấy thiệp mừng kèm theo tặng lễ. Hắn đứng giữa đài cao tuyên bố “Vô Thượng tông tặng năm mươi mai lộc nhưng trăm năm tuổi. Cẩm lụa Hoa Nam chín mươi chín cuộn. Thượng phẩm Xích Linh Thạch mười viên kèm lời chúc bách niên giai hợp”

Hắn tiếp tục nhìn vào thiệp mừng của Thiên Vô Tông và Linh Thú Tông, rồi lần lượt liệt kê lễ vật cho khách nhân chiêm ngưỡng.

Tất cả lễ vật mà tông môn tặng đều vô cùng trân quý, không phải ai cũng có thể sở hữu được. Điều này nói lên quan hệ giữa Bách Vực Kiếm Môn với các đại tông môn không tầm thường.

Sau khi vị chấp sự tuyên đọc lễ vật xong, hắn nhìn sắc trời âm thầm tính toán thời gian.

Sau một lúc hắn tuyên bố “Giờ lành đến, cho mời tân nương!”

Lời tuyên bố này hoàn toàn là áp đặt, không hề có một chủ ý tự nguyện. Điều này khách nhân cho là bình thường. Một thế lực lớn, cưỡng ép người khác là một điều không quá xa lạ.

Khi chấp sự nói xong, từ bên không trung xuất hiện một dải lụa đỏ phóng đến tiếp nối đài cao tạo thành một con đường.

Từ phía xa xuất hiện bốn đệ tử Kiếm Môn ăn mặc sắc phục màu đỏ khiến kiều hoa. Kiệu hoa này trống suốt, nên người ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy thân ảnh tân nương. Đó là một tiểu mỹ nhân thanh tao, có một lớp khăn voan che trước mặt.

Nhiều người tình ý nhìn thấy, vẻ mặt nàng hoàn toàn vô hồn. Những tu sĩ từ cấp bậc Tử Phàm trở lên có thể nhận ra, nàng ta đã bị phong bế ngũ quan. Không còn phân biệt được xung quanh.

Một số người lắc đầu “Một mỹ nhân như vậy lại gả cho một tên không ra gì, đây đúng là điều đáng tiếc!”

Bạch Vô Thiên một bên quan sát, nội tâm hắn rung động. Trong lòng hắn dâng lên một nỗi cồn cào không tả được. Cảm giác này khiến hắn bước chân muốn nhích về trước, nhưng hắn kiểm soát được.

Bên cạnh hắn, không biết từ khi nào cũng xuất hiện một lão giả. Lão râu tóc bạc phơ, vẻ mặt cũng tràn ngập lo lắng.

Hắn mới chú ý, ngoài hắn và lão giả này thể hiện một sự lo lắng. Số còn lại đều hân hoan hoặc là mong mỏi chờ đợi đại hôn diễn ra. Tình huống này chính là gặp người hữu duyên.

Hắn không kiềm lòng được, tò mò hỏi “Cho hỏi tiền bối là...”

Lão quay sang nhìn hắn, cả hai vẫn chưa bỏ được cảm xúc lo lắng. Lão không trả lời mà hỏi ngược lại “Người nhắm mắt bắt được mấy phần?”

Nghe câu hỏi này, hắn mở hai mắt to ra ngạc nhiên. Hắn vô ý lắc đầu không nói.

Lão giả nói tiếp “Có một số loại Trận Pháp kết hợp hoàn cảnh thuần âm chi khí, có thể gia tăng uy lực cũng như độ bền. Ở Kiếm Môn có một nơi mộ địa, nơi đó chính là âm khí dày đặc vô cùng thích hợp...”

Lão vừa nói, vừa chỉ tay về hướng Tây Nam. Nét mặt có phần chờ mong kèm theo là ánh mắt bí hiểm.

Lời của lão giả bắt gặp đập vào nội tâm hắn. Khiến hắn nhất thời nhắm mắt lại suy diễn. Hắn lập lại “Trận Pháp kết hợp với hoàn cảnh âm khí, âm hàn...”

Chuyện này hắn chưa từng nghĩ qua cũng như chưa từng bố trí Pháp Trận ở một nơi như thế. Hắn lại ngạc nhiên, lão giả này là ai lại có thể biết được hắn có tu luyện qua Trận Pháp.

Khi hần mở mắt ra thì đã không còn thấy lão già đầu nữa. Hần rất muốn biết, lão là ai, lão là cao nhân phương nào lại lợi hại như vậy.

Bên tai truyền đến một âm thanh “Cứ gọi lão là Vô Danh Lão Yêu đi. Hữu duyên gặp lại!”

“Vô Danh Lão Yêu!”

Hần bình tĩnh lại suy nghĩ, dù không biết thân phận lão là ai nhưng nhìn sắc mặt lo lắng cho Hoa Lạc Đồng. Như thế đủ hiểu, đối phương chắc chắn không phải là người xấu, cũng có khả năng cùng hội cùng thuyền với hắn.

Lúc này bốn người khiêng kiệu hoa đáp xuống mặt đất rồi chậm chậm đặt kiệu hoa xuống. Hoa Lạc Đồng vô ý thức bước xuống, rồi đứng yên một chỗ.

Xung quanh, nhiều tu sĩ gần nàng không khỏi xuýt xoa vì ngỡ ngàng. Tân nương thật sự xinh đẹp, không hiểu thiếu chủ Kiếm Nô tu mấy kiếp mới cưới được một thê tử như vậy.

Trên người nàng băng lãnh, không hề toát ra bất kỳ dao động nào. Lúc này càng chứng minh rằng, nàng thật sự không thể tự mình kiểm soát được. Vị tân nương này bị một loại thủ đoạn, cắt đứt với thế giới quan bên ngoài.

Bạch Vô Thiên siết chặt tay, hần rất muốn ra tay nhưng chưa đúng thời điểm. Bởi vì Diệp Chân tiên sinh chưa xuất đầu lộ diện. Nếu không có cao nhân trợ giúp, hần một mình không thể thoát khỏi được nơi này.

Trước đó, La Ngọc Yên trao cho Diệp Chân tiên sinh một quyển trục có ghi chép lại một loại Trận Pháp. Bản thân hần không biết bên trong nói về điều gì, nhưng qua sắc mặt và thái độ. Trận Pháp đó cực kỳ khủng bố.

Một vài khách nhân vốn đang theo dõi vị tân nương và tân lang trên đài cao. Bất giác bọn họ phát hiện không khí xung quanh bắt đầu bức bối. Cảm giác bức bối này do không khí xung quanh bắt đầu nóng lên.

Lúc đầu, bọn họ không chú ý vì bản thân đang đứng ở Nộ Diễm Sơn. Mà phía dưới Nộ Diễm Sơn là ngọn núi lửa đã ngủ yên hàng trăm năm nay. Điều này người nào cũng biết, vốn chỉ là bình thường.

Đến khi cảm giác không thể chịu đựng được nữa, một vài tu sĩ tu vi Kết Đan bắt đầu khó thở, bị sốc nhiệt. Nhiều người bắt đầu ngã xuống. Tràng cảnh dần phát sinh biến hóa, một vài người bắt đầu hoảng sợ.

Trong luồng gió mang theo hơi nóng của hỏa diễm từ bốn phương bắt đầu nổi lên, từ từ chuyển hóa thành những trận cuồng phong.

Người tham gia đại hôn nhận ra điều bất thường, bọn họ bắt đầu hoảng sợ. Tâm trạng bọn họ lúc này chính là muốn rời khỏi Nộ Diễm Sơn càng nhanh càng tốt. Bởi vì bên trong đã bắt đầu nảy sinh ra khí tức tử vong.

Trên vị trí hàng ghế chủ tọa, môn chủ Kiếm Vô Trần nhìn tràng cảnh hỗn loạn. Hần nhíu hàng chân mày, ánh mắt nhìn về hướng một luồng cuồng phong hung bạo bên trên bầu trời.

Bên trong có khí tức hần đã từng quen thuộc.

Hần sớm phát hiện có người giờ trở bối vì hần có rất nhiều địch nhân. Người chống đối với hần đại đa số đều đã chết.

Không nghĩ tới, người quấy phá đại hôn của nhi tử hần lại là người quen cũ.

Trên bầu trời, con cuồng phong đi qua. Thân ảnh Diệp Chân tiên sinh xuất hiện. Diện mạo hần lúc này là một nam tử ngoài ba mươi với khuôn mặt sắc bén trải đời. Bộ dạng đã không còn là một tên tàn phế nữa, thay vào đó khí tức vô cùng mạnh mẽ.

Diệp Chân tiên sinh từ tốn nói “Đã nhiều năm không gặp, ngươi sống tốt chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 196: Tế Ti Vỡ, tái hiện!

Thân ảnh Diệp Chân tiên sinh hoàn toàn khác biệt so với lần đầu. Lần này toàn thân mặc bạch y với tà áo phiêu phù trong gió. Chỉ có mặt nạ là vẫn còn đeo trên khuôn mặt.

Kiếm Vô Trần lúc này đã nhận ra được bằng hữu cũ lâu năm. Biểu hiện bên ngoài bình thản, nhưng nội tâm có một chút lo lắng. Hần biết, nhân vật này rất giỏi về Trận Pháp.

Xung quanh, số khách nhân rời khỏi Nộ Diễm Sơn đã hơn phân nửa. Số còn lại đều có tu vi khá cao, địa vị quan trọng ở Bắc Cảnh. Bọn họ muốn chứng kiến tình huống phát sinh.

Trên bầu trời, thân ảnh Diệp Chân tiên sinh phiêu phù hoàn toàn không sử dụng bất kỳ pháp khí phi hành nào. Thủ đoạn này vô cùng lợi hại.

Bạch Vô Thiên âm thầm lấy Thủy Lăng Kính ra thăm dò. Khi Thủy Lăng Kính lướt qua Diệp Chân tiên sinh, tình huống gần giống với La Ngọc Yên trước đó. Hỏa diễm lăng lệ tỏa ra từ Nguyên Anh khiến bản thân tiên sinh như một hỏa nhân.

Điểm khác biệt duy nhất chính là tâm của tiên sinh cũng bạo liệt hỏa diễm cuồng cuồng.

Theo như tình huống trước đó, có thể đây chính là tác dụng của Chu Yểm Ngọa tùy thời có thể bạo thể tâm can.

Diệp Chân tiên sinh thỉnh linh phan lớp y phục bên ngoài ra, lộ ra một đầu Thiên Sát ấn mờ nhạt. Ấn ký này mờ nhưng người khác vẫn có thể nhận ra rõ ràng.

Đám người Vô Thượng Tông, Thiên Vô Tông, Linh Thú Tông và chấp sự Thiên Sư Đường tâm động. Bọn họ tùy thời có thể động thủ, bắt lấy thành viên của Thiên Sát.

Theo như giới luật của Thiên Sư Đường, chỉ cần là thành viên Thiên Sát bất kỳ tu sĩ nào cũng có quyền ra tay bắt giữ. Phần thưởng do Thiên Sư Đường cấp cho vô cùng hậu hĩnh.

Chính điều này khiến một số người có mặt biết được nội tình âm thầm bố trí cạm bẫy, chuẩn bị ra tay.

Diệp Chân tiên sinh hờ hững thách thức “Kiếm Vô Trần lão đệ, ngươi dám phanh ngực ra cho mọi người xem Thiên Sát ấn của ngươi không?”

Câu nói này của một nhân vật hoàn toàn lạ lẫm đang phiêu phù trên bầu trời khiến nhóm người của ba đại tông môn liếc nhìn về phía môn chủ Kiếm Vô Trần.

Trong lòng bọn họ lúc này dù không tin tưởng đối phương, nhưng nội tâm vẫn cần một sự xác thực.

Diệp Chân tiên sinh nói tiếp “Khi xưa, ngươi cường đoạt thể từ ta. Đoạt Thiên Sát ấn của ta thì người phải hiểu rõ hậu quả của ngày hôm nay!”

Sắc mặt Kiếm Vô Trần lúc này vô cùng ngưng trọng.

Hắn biết đoạt lấy Thiên Sát ấn chính là con dao hai lưỡi. Cái lợi quá khủng khiếp khiến hắn bỏ qua sự trừng phạt của Thiên Sư Đường. Thiên Sát hội không có tội, tội là do một số thành viên Thiên Sát đã gây ra nhiều tội ác mà không phải ai cũng có thể tha thứ được.

Đứng đầu chấp pháp giới luật ở các giới diện. Thiên Sư Đường càng không thể bỏ qua bất kỳ thành viên nào của Thiên Sát.

Kiếm Vô Trần âm thầm đánh giá tình huống xung quanh. Hắn có thể nhận ra ánh mắt nhóm người đến từ ba đại tông môn đang nhìn hắn ngờ vực. Hắn biết rằng, chuyện này không thể nào giấu được.

Hắn cười hắc hắc nói “Thể từ ngươi sớm đã lao xuống hải vực, sớm đã không còn trên cõi đời này rồi. Ngươi cũng đừng quá đau buồn!”

Hắn vừa nói vừa cười ha ha, mặc cho những mọi người nhìn biểu hiện kỳ lạ của hắn. Điều này không hề giống một môn chủ Kiếm Môn thường ngày. Ngay cả nhi tử hắn Kiếm Nô cũng bắt đầu giữ khoảng cách với hắn.

Hắn lắc đầu tỏ ra tiếc nuối “Chỉ trách trước kia ta quá nhân từ. Không diệt cõ tận gốc đúng là sai lầm!”

Khí thể hắn bắt đầu tăng lên, hắn xé toang y phục lộ ra phần thân với ấn ký trên ngực. Đây là một loại ấn ký, chỉ có thể nhìn được một lần nhưng không thể ghi nhớ lại được.

Bạch Vô Thiên nhìn vào ấn ký Thiên Sát, ánh mắt hắn không rời.

Không biết từ khi nào, hắn cũng có một ấn ký tương tự.

Ánh mắt Kiếm Vô Trần thoáng nhìn về phía hắn rồi khẽ mỉm cười. Giữa những thành viên Thiên Sát, trực giác rất nhạy cảm. Thiếu niên này cũng là một thành viên Thiên Sát.

Khi khí tức môn chủ Kiếm Vô Trần tỏa ra tứ phương cũng là lúc toàn bộ sơn môn bị phong bế lại, ngăn không cho những người có mặt ở hiện trường thoát thân. Lần này môn chủ Kiếm Vô Trần thật sự chơi lớn.

Trong lòng nhóm ba đại tông môn bắt đầu phản ứng. Đầu tiên là xuất ra binh khí, người dùng thương người dùng kiếm. Khí thể cũng tỏa ra ác liệt.

Diệp Chân tiên sinh quan sát, trong lòng hắn không hề nóng mà chờ đợi. Thủ đoạn hắn cần thời gian, đúng lúc có nhiều người đang vô tình giúp hắn một tay.

Vị chấp sự Thiên Sư Đường ở Vô Thượng Tông lên tiếng “Giao thiệp giữa môn chủ và Vô Thượng Tông không tồi. Bất quá, chuyện này thứ lỗi Vương mẫu không giúp được gì!”

Một trưởng lão Thiên Vô Tông cũng tùy ý nói “Lương mẫu cũng không thể giúp được!”

Phía Linh Thú Tông dẫn đầu là Khương trưởng lão. Hắn chỉ lẳng lặng quan sát không có ý kiến. Bọn họ vốn cùng môn chủ Kiếm Vô Trần cũng không quá thân thiết. Việc này có nhúng tay vào cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Kiếm Vô Trần thấy vậy liền cười mỉa mai “Đúng là đại nạn mới biết chân quân tử. Một lúc nữa Kiếm mẫu đắc tội, các vị cũng xin lượng thứ!”

Nói rồi, hắn xòe bàn tay ra. Tức thì xuất hiện ba thanh tiểu kiếm màu hồng nhạt dài chừng một gang tay. Ba thanh tiểu kiếm lơ lửng xung quanh hắn một hồi mới dừng lại rồi hướng mũi kiếm về trước.

Tất cả mọi người có mặt có thể nhận ra ba thanh tiểu kiếm này được tế luyện từ Hồng Ngà Tinh Hoa mới sinh ra linh tính như vậy. Phẩm cấp ba thanh tiểu kiếm này không dưới bán thần khí.

Nhóm người của ba đại tông môn trong lòng nhảy dựng, bất quá không thể hiện ra bên ngoài.

Thân ảnh cả ba bắt đầu dao động, thoáng chốc đã vây quanh môn chủ Kiếm Vô Trần.

Chấp sự Thiên Sư Đường sử dụng trường thương chỉ lên bầu trời. Chưa đầy hai hô hấp, mây đen nhanh chóng kéo về, sấm chớp bắt đầu nổi lên. Xung quanh hắn vây quanh bởi lốc xoáy, khí tức hoàn toàn thay đổi,凛冽 hơn trước rất nhiều.

Vương chấp sự ra tay chính là sát chiêu mạnh nhất.

Hắn hét lên “Diệt!”

Từ trong đám hắc vụ bắn về phía môn chủ lôi điện. Khí tức cao thủ hàng Ngũ Phẩm khiến những người có mặt biến sắc. Bọn họ nhanh chóng thoái lui về sau năm mươi trượng.

Kiếm Vô Trần nhếch miệng cười, hắn vận dụng bộ pháp biến ảo thành nhiều phân thân xuất hiện. Trong nháy mắt có nhiều thân ảnh môn chủ xuất hiện.

Lôi điện đánh xuống liên tục, hoàn toàn đánh nát rất nhiều phân thân của Kiếm Vô Trần. Cho đến khi chỉ còn một thân ảnh chân thật xuất hiện, cách hắn chừng hai mươi trượng. Nét mặt môn chủ Kiếm Vô Trần có phần hung ác.

Ngón tay hắn điểm xuống, từ phía trên đỉnh đầu Vương chấp sự xuất hiện thanh tiểu kiếm chớp mắt phóng xuống. Áp lực gây ra chính là tử vong, khiến hai chân Vương chấp sự bủn rủn không di chuyển được.

Một hô hấp tiếp theo, tại vị trí Vương chấp sự đứng nổ tung, đất đá bắn tung tóe.

Khi khói bụi qua đi, tại vị trí bạo nổ đó xuất hiện một cái hố to. Bên trong có một hình nhân chừng một gang tay nát bấy.

Ánh mắt môn chủ nhìn về một hướng đám đông khách nhân.

Từ bên trong, Vương chấp sự sắc mặt trắng bệch bước ra. Nếu không có hình nhân thể mạng, hẳn đã thật sự đã không chống cự nổi.

Kiểm Vô Trần cười hắc hắc trêu chọc “Mạng của Vương huynh thật lớn!”

Lương trưởng lão và Khương trưởng lão một bên sắc mặt thay đổi. Nếu chịu công kích chí mạng vừa rồi, bọn họ chết không thể nghi ngờ. Bởi vì bọn họ không có loại phù lục bảo mệnh thể thân như vậy.

Lương trưởng lão gắng gượng nói “Môn chủ đã đi quá xa rồi!”

Kiểm Vô Trần cười ha ha chế giễu “Lúc này nói câu đó có phải đã quá muộn không?”

Bạch Vô Thiên trong nhóm ba mươi khách nhân âm thầm quan sát động tĩnh. Hắn thoáng liếc về phía Hoa Lạc Đổng đang đứng thờ thần vô hồn trong y phục tân nương. Trong lòng hắn nhất thời xao huyền, nhưng hắn nhanh chóng triệt tiêu cảm xúc rung động đó. Thời điểm này không thích hợp.

Trực giác hắn mách bảo, môn chủ Kiểm Vô Trần chẳng qua là đang đùa giỡn với ba người của ba đại tông môn. Vì thế mà hắn không dám mạnh động.

Lúc này, môn chủ Kiểm Vô Trần tùy ý điều khiển ba thanh tiểu kiếm bay lượn xung quanh. Hắn dùng khí thế đe dọa đối phương, động thái như thể một con mãnh hổ đang vờn quanh con mồi.

Lương trưởng lão thoáng liếc sang Khương trưởng lão xem tình hình. Bọn họ âm thầm trao đổi. Rút lui cũng không được vậy thì liệu mạng.

Lương trưởng lão tháo hai thanh Bán Nguyệt Dao xuống, ghép lại thành một cây Loan Dao bóng loáng. Tiếp theo hắn trích một giọt máu rồi nhỏ lên lưỡi dao. Động thái này giống như một nghi lễ tế đao phổ biến.

Màu sắc Loan Dao chuyển dần sang màu đỏ, biến hóa ra thành Xích Nguyệt Loan Dao. Đây là một thanh bán thần khí dành cho những nhân vật cấp bậc trưởng lão của Thiên Vô Tông.

Tiếp theo đến Khương trưởng lão một tay sờ lên viên châu ở vòng đeo tay. Từ bên trong viên châu phóng xuất ra một con Bạch Hổ to lớn, cao chừng mười xích. Vừa xuất hiện, Bạch Hổ gầm thét vang dội. Tiếng gầm thét mang theo âm ba khiến những người đứng gần bị đẩy ra xa.

Sau khi Bạch Hổ ổn định, hắn nhanh chóng phóng lên lưng Bạch Hổ. Bàn tay xòe ra, tức thì xuất hiện một thanh Ngân Thương dài tóa ra sát khí đằng đằng.

Môn chủ Kiểm Vô Trần nhìn ba người thi triển sát chủ bài. Hắn nhếch miệng lên cười. Thanh tiểu kiếm tiếp tục vờn quanh một vòng, rồi lập tức tấn công về trước.

Tiểu kiếm thoáng chốc tiếp cận, xuyên qua tàn ảnh của Lương trưởng lão. Về mặt Lương trưởng lão bất chợt hết hoảng vì tốc độ thuần di của tiểu kiếm rất quý dị không thể dùng mắt thường nhìn thấy được.

Khi hắn bình tĩnh lại thì phát hiện Kiểm Vô Trần từ phía sau tung một chưởng. Hắn không kịp phản kháng liền trúng đòn. Hắn bị đánh văng về trước trăm trượng.

Khi hắn chạm vật đứng dậy. Hắn phát hiện xung quanh đã bị một dãy hắc kiếm bao vây.

“Đây là?”

Hắn nói chưa dứt lời thì toàn bộ thân thể, thần hồn đều bị phong bế. Hắn như chìm vào vực sâu vạn trượng, thâm thẳm là một màn đen.

Từ phía sau, thanh tiểu kiếm vô tình đâm xuyên qua tim hắn khiến hắn chết không hiểu vì sao mình chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Địa liệt viêm hỏa trận

Chấp sự Vương của Thiên Sư Đường thoáng chốc biến sắc. Hắn vô ý nhìn về phía Khương trưởng lão của Linh Thú Tông. Cả hai vô ý nhìn nhau, rồi nuốt một ngụm nước bọt.

Đối phương thật sự ra tay sát hại một vị trưởng lão Thiên Vô Tông. Tin tức này truyền ra, xem như Bách Vực Kiếm Môn gặp họa diệt môn.

Bên cạnh đó, chiêu thức quý dị này không phải xuất phát từ Bắc Cảnh. Đây càng chứng minh môn chủ Kiểm Vô Trần thật sự là một thành viên của Thiên Sát.

Kiểm Vô Trần bình thản nói “Thú vị của Thiên Sát ẩn chính là Tế Ti Vong. Tương lai nếu ta đủ mạnh có thể đứng đầu một đại tông môn. Hai người các ngươi nghĩ, cái giá phải trả xứng đáng hay không?”

Vừa nói hắn vừa liếc nhìn lên thân ảnh cổ nhân phiêu phù trên bầu trời. Đây chính là nguồn gốc khiến hắn biết đến bí mật của Thiên Sát ẩn.

Hắn biết đối phương là một Trận Sư rất lợi hại. Vì thế mà hắn không ngạc nhiên khi thấy đối phương xuất hiện tại đại hôn của nhi tử mình, ngay tại hạch tâm của Nộ Diễm Sơn.

Hắn cứ nghĩ rằng đối phương tàn phế, sống dở chết dở thì không gây bất kỳ ảnh hưởng nào đến hắn. Không nghĩ tới đối phương vẫn còn tồn tại ý chí báo thù. Biết trước như vậy, dù bất cứ giá nào cũng phải diệt trừ hậu họa cho bằng được.

Nếu cách đây vài năm, bí mật hắn bị vạch trần. Hắn nhất định sẽ không cam tâm. Nhưng hắn sớm đã có ý định rời khỏi Bách Vực Kiếm Môn. Hắn muốn theo đuổi con đường Thiên Sát, truy cầu con đường mạnh mẽ hơn, bạo liệt hơn để đạt vị trí cao hơn.

Nỗi lo lắng chính là nhi tử Kiếm Nô vẫn chưa tìm được ý trung nhân. Giờ hắn đã sắp đạt được ý nguyện, vứt bỏ Kiếm Môn chỉ là chuyện sớm muộn.

Đối phương có thể mượn nhờ cao tăng ba đại tông môn vạch trần, xem như cho đối phương một ân huệ, được toại nguyện.

Hắn hướng về phía thân ảnh Diệp Chân, nhếch miệng cười nói “Đội ta giải quyết đám rác rưởi này sẽ đón tiếp ngươi!”

Nói xong, hắn nhìn về phía Lương trưởng lão và Khương trưởng lão nói “Cho hai người các ngươi mười hô hấp hưởng thụ khoảng thời gian cuối cùng...”

Lời Kiếm Vô Trần vừa thốt ra khiến hai vị trưởng lão đại biến.

Khương trưởng lão ngồi trên lưng Bạch Hổ, trưởng thương duỗi thẳng ra, khí thế tăng lên. Hắn giận dữ quá lên “Ngươi tưởng bọn ta là quả hồng mềm sao?”

Nói rồi, hắn cười Bạch Hổ phóng về phía Kiếm Vô Trần liên tục dùng trưởng thương tấn công đối phương.

Kiếm Vô Trần thân ảnh chớp động liên tục né tránh, với một phong thái ung dung không mải mai lo lắng.

Trưởng thương từ tay Khương trưởng lão đâm ra kèm theo âm ba của Bạch Hổ gầm thét. Nếu đạo tâm không vững mạnh, dễ dàng bị trấn sát thân hồn cũng như là tổn thương lục phủ ngũ tạng.

Một bên Vương chấp sự cũng trưởng thương chỉ thiên, vận dụng lời đình đánh xuống dồn dập.

Kiếm Vô Trần đều dễ dàng né tránh được cả hai người liên thủ cộng lại.

Sau mười hô hấp, hắn nở một nụ cười mỉa mai “Đã hết thời gian!”

Nói xong, hắn phát tay một cái. Hai thanh tiểu kiếm nhanh chóng lao về trước, đường kiếm bay đến quỹ dị gây ra một áp lực cực kỳ lớn.

Cả hai vận dụng toàn lực né tránh được phi kiếm, phi kiếm lướt qua cắt phẳng một lớp da mặt của hai người.

Máu chảy xuống, bọn họ giận dữ bạo phát toàn lực.

Một người tiếp tục dùng trưởng quét một đường từ dưới lên trên khiến đất bằng dậy sóng, người kia phóng thích Bạch Hổ tự do lao đến còn một tay cầm ngân thương phóng lên bầu trời. Ngân thương phóng xuống với tốc độ cực kỳ nhanh như thể ba hướng vây công.

Kiếm Vô Trường nhìn trận thế đối phương tăng lên, hắn nghiêm túc lại.

Thân ảnh nhanh chóng lui về sau năm bước. Tay hắn nhanh chóng phóng ra hai thanh tiểu kiếm. Một thanh hắn phóng về phía Bạch Hổ, một thanh bắn thẳng trực diện vào mũi ngân thương.

Bạch Hổ có linh trí nhưng vẫn còn thấp không biết đường chết là gì. Nó cứ lao đến. Tiểu kiếm dễ dàng xuyên qua mí mắt nó, nó há họng gầm thét một tiếng rồi ngã lăn ra chết. Còn ngân thương bị tiểu kiếm đối kháng trực tiếp cũng vỡ vụn thành từng mảnh. Điều này khiến Khương trưởng lão phun một ngụm máu, ngân thương như thể là bản mệnh pháp bảo. Nó bị trấn nát thì chủ nhân cũng lập tức bị phản phệ trọng thương.

Trong sát na, thân ảnh Kiếm Vô Trần hoàn toàn biến mất. Khi xuất hiện đã là sau lưng hai người. Hai trường đồng thời tung ra, bắn cả hai lao về trước.

Tể Tì Vòng lại vây quanh hai người, xem như số mệnh bọn họ đã bị định đoạt.

Tràng cảnh lập tức yên lặng đến đáng sợ, toàn trường rung động.

Ba người đại diện ba thế lực đã chết. Cả ba hoàn toàn bị nghiền ép dễ dàng, thậm chí là không thể phản kháng.

Giải quyết xong ba nhân vật của Thiên Sư Đường, Thiên Võ Tông và Linh Thú Tông. Kiếm Vô Trần bất giác phát hiện hắn đã sơ suất. Vị trưởng lão Vô Thượng Tông đã sớm chuẩn bị. Có thể tin tức hắn là thành viên của Thiên Sát đã bị loan truyền ra ngoài. Xem như thân phận hắn đã thật sự bại lộ.

Hắn ngược nhìn lên cao, Diệp Chân vẫn đứng phiêu phù quan sát tình hình. Đây chẳng qua là hình chiếu của Trần Pháp, chân thân thật của hắn ở một nơi khác.

Lúc này sắc mặt trên hình chiếu đã có phần sống động. Khí tức Lục Phẩm nhân nhật tỏa ra xung quanh khiến Kiếm Vô Trần thoáng biến sắc mặt.

“Không phải đã tàn phế hay sao, tu vi không những khôi phục mà trực giác mạch bảo hắn còn mạnh hơn trước?”

Diệp Chân nhân nhật nói “Giờ là lúc giữa ta và người thanh toán ân oán!”

Ánh mắt Diệp Chân nhìn về phía Bạch Vô Thiên, trong đó có một sự cảm kích. Bản thân hắn biết, cơ duyên này là do tiểu tử đó ban tặng.

Hắn mỉm cười nói “Ngươi mạng bằng hữu ngươi đi được rồi, nơi này giao cho ta!”

Bạch Vô Thân gật đầu, thoáng chốc đã tiếp cận Hoa Lạc Đồng rồi nhanh chóng bế nàng lên.

Hành động này quá nhanh khiến Kiếm Vô Trần kinh ngạc. Lúc này hắn dần dần hiểu ra. Mục đích của Diệp Chân đến đây quấy rối một phần là báo thù, một phần chính là giải cứu tiểu nương tử này.

Hắn lúc này phát giác, bản thân đã bị đối phương tính kế.

Hắn giận dữ điểm ngón tay về phía Bạch Vô Thiên. Ba thanh tiểu kiếm đồng thời lao về phía Bạch Vô Thiên. Với cấp bậc tu vi Bạch Vô Thiên hiện tại, chống chọi là điều không có khả năng.

Diệp Chân ở trên không điểm ngón tay về phía trước ba thanh tiểu kiếm. Ba thanh tiểu kiếm như bị đánh mất mục tiêu, quay sang hướng khác bay đi.

Đây là một thủ đoạn phong bế khí tức của Bạch Vô Thiên khiến ba thanh tiểu kiếm không thể tìm được mục tiêu.

Với một bậc đại năng như hắn hiện tại, dễ dàng nhận ra phương thức vận dụng của ba thanh tiểu kiếm này. Ba thanh tiểu kiếm này có sát khí cực lớn, có thể chém đứt thân hồn, phá toái Nguyên Anh nhưng nhược điểm chính là dựa vào khí tức đối phương mà tấn công. Nếu phong bế khí tức lại, ba thanh tiểu kiếm sẽ mất đi mục tiêu.

Kiếm Vô Trần cắn chặt răng, hắn nhìn về phía Diệp Chân đầy giận dữ. Đối phương bản lĩnh vẫn không hề giảm đi.

Hắn nhanh chóng lao về phía Bạch Vô Thiên với ý định tự tay giết chết con chuột nhắt này. Tiểu tử này chỉ là một tu sĩ Kết Đan lại có thể trêu chọc hắn như vậy.

Diệp Chân thấy vậy, hai bàn tay nâng lên.

Mặt đất bên dưới rung động, lắc lư rồi nứt toát ra. Từ bên dưới bắn lên một cột trụ hỏa diễm cuộn cuộn chặn đứng Kiếm Vô Trần lại. Hỏa diễm tỏa ra một hơi nóng cực kỳ khủng bố khiến hắn không dám tiếp cận. Nếu là hỏa nham bình thường, hắn dễ dàng băng xuyên qua. Rất tiếc, đây là một thủ đoạn của Trần Pháp.

Diệp Chân dừng dừng nói “Trần pháp này là Địa Liệt Viêm Hóa Trận! Người nghĩ có thể băng qua sao?”

Bạch Vô Thiên nhìn Diệp Chân tiên sinh một lần, hắn cúi đầu tạ ơn rồi rời đi.

Ở phía sau, Kiếm Vô Trần cảm phần liên tục điều khiển ba thanh tiểu kiếm tấn công nhưng đều không thể. Cả ba thanh tiểu kiếm hoàn toàn không nhận ra được mục tiêu.

Hắn tức giận, vận dụng toàn bộ khí lực tung thủ chương về hướng Bạch Vô Thiên. Đây chính là cố sức phóng thích Tế Ti Vong từ xa.

Tế Ti Vong xuất hiện, những hắc kiếm có khí tức hủy diệt bao vây lấy Bạch Vô Thiên. Bất quá bản thân Bạch Vô Thiên không hề bị phong ấn, ý thức cũng như bộ pháp vẫn có thể kiểm soát bình thường.

Hắn nhanh chóng thoát khỏi Tế Ti Vong, phóng đi càng lúc càng xa.

Kiếm Vô Trần ở phía sau kinh ngạc vô cùng. Sau một hồi hắn mới suy đoán ra, tên kia cũng có ẩn kỹ Thiên Sát. Như vậy Tế Ti Vong không thể tổn thương người của Thiên Sát. Đây là điều Bạch Vô Thiên khiến hắn ngỡ ra.

Kiếm Nô một bên thấy vậy, hắn nhanh chóng đuổi theo.

Kiếm Vô Trần nhìn nhि từ đuôi theo, hắn muốn ngăn cản nhưng nghĩ lại. Tiểu tử kia tu vi chỉ có Kết Đan nên không đáng lo ngại. Việc đoạt lại tiểu nương từ đó không tốn quá nhiều khó khăn.

Hắn nhìn lên Diệp Chân, sắc mặt chuyển sang một nét âm trầm đầy sát khí. Hôm nay hắn nhất định phải diệt cò tận gốc, không mắc sai lầm nữa.

Diệp Chân nhìn hắn căm tức, thoáng mỉm cười “Đến!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 198: Kiếm Pháp Kiếm Môn

Bạch Vô Thiên bế Hoa Lạc Đồng băng xuyên con đường nối liền giữa những trụ đá hướng ra bên ngoài Bách Vực.

Trên đường đi, nhiều người cũng chen chúc nhau tìm cách thoát khỏi Kiếm Môn. Bởi vì cho đến thời điểm này, toàn bộ Kiếm Môn đã bị phong tỏa không cho khách nhân rời đi.

Bạch Vô Thiên đến trụ đá có bề mặt khá rộng như một ngọn sơn phong. Nơi đây chính là mộ địa, chôn cất đệ tử nội môn cũng như tăng cao tăng Bách Vực Kiếm Môn.

Bước chân hắn bỗng nhiên chậm lại, kèm theo là cảm giác đau nhức cũng như sức lực suy yếu. Hắn buông nàng ra, rồi nhìn xuống lồng ngực mình. Không biết từ lúc nào đã bị trúng ám chiêu. Người đánh lên hắn chính là Hoa Lạc Đồng.

Hắn nhanh chóng lui về sau năm bước chân. Hoa Lạc Đồng lúc này hoàn toàn không hề có biểu hiện cảm xúc nào. Giống như một con rối bị người khác điều khiển, nên ám chiêu không nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn vịn lấy vết thương rồi lấy ra một viên đan dược cho vào miệng. Sắc mặt không hề sợ hãi, hắn có thể hiểu được tình huống Hoa Lạc Đồng. Nàng ta không vô duyên vô cớ hại hắn.

Từ phía sau một vách đá bước ra một thân ảnh tay cầm cự kiếm. Tay còn lại chỉ là một ống tay áo phát phơ.

Người này chính là thiếu chủ Bách Vực Kiếm Môn Kiếm Nô.

Hắn quan sát Bạch Vô Thiên một hồi “Người quen biết nàng ta?”

Bạch Vô Thiên dừng dừng đáp “Nàng ta là đạo lữ của ta. Nếu đã biết được thân phận nàng ta, phiền người rời đi cho!”

Kiếm Nô nghe đối phương nói vậy, hắn rống lên cười điên loạn. Một lúc sau, hắn mới nói “Nàng ta biến ta thành một phế nhân, không đền bù thỏa đáng thì làm sao có thể xóa bỏ được con giận này. Muốn rời đi dễ như vậy sao?”

Hắn cầm cự kiếm quơ ngang một nhát, kiếm khí bắn ra cắt phẳng mọi thứ trên đường đi.

Bạch Vô Thiên nhanh chóng ôm lấy Hoa Lạc Đồng né sang một vị trí khác.

Hắn sờ vào Thú Linh Liên cho Tiểu Hắc ra bên ngoài.

Tiểu Hắc vừa ra, nó nhận ra tình huống không đúng liền cảnh giác.

Bạch Vô Thiên sờ đầu nó ra lệnh “Người chăm sóc nàng ta, cách xa nơi này hai trăm trượng!”

Tiểu Hắc thấy vậy liền cọ đầu hắn nũng nịu, sau đó hất Hoa Lạc Đồng lên lưng rồi đi.

Kiếm Nô khề động muốn đuổi theo thì bị Bạch Vô Thiên xuất ra hai trăm thanh tiểu kiếm màu hồng nhạt chặn đầu. Hai trăm thanh tiểu kiếm xếp thành một vòng tròn hướng mũi kiếm về

phía hấn. Mặc dù không hề gây ra quá nhiều uy hiếp, nhưng hấn không dám tiến thêm một bước. Hai trăm thanh tiểu kiếm này có màu sắc tương tự như ba thanh tiểu kiếm của phụ thân hấn. Về phần lợi hại như thế nào, hấn là người rõ ràng nhất.

Hai trăm thanh tiểu kiếm màu hồng nhạt này nằm trong năm nghìn thanh tiểu kiếm mà Viên gia chế luyện riêng cho hấn.

Kiểm này được Viên gia đặt tên là Hồng Viên Kiếm với ý là, kiếm được chế luyện từ Hồng Ngà, do do bậc thầy Luyện Khí Viên gia chế tạo ra.

Về mặt phẩm cấp, có thể xếp vào hàng cực phẩm. Nguyên do là vì Bạch Vô Thiên là đại ân nhân của Viên gia. Nên gia chủ vô cùng quan tâm pháp khí của ân công Viên gia.

Vốn có thể chế luyện một vạn thanh, nhưng như vậy phẩm cấp chỉ thuộc hàng Thượng Phẩm là cùng.

Thế là các bậc thầy Viên gia giảm số lượng xuống còn một phần hai, nhờ đó phẩm cấp tăng lên một bậc. Từ Thượng Phẩm lên Cực Phẩm. Nếu nói về Bán Thần Khí, đối với nguyên liệu là Hồng Ngà vẫn chưa thể đạt đến cấp bậc đó được.

Lúc này, Kiếm Nô thu liễm khí tức lại. Hấn nhàn nhạt nói “Một tên Tam Phẩm cũng dám đối đầu với Tứ Phẩm sắp tiếp cận Ngũ Phẩm. Ngươi thật sự chán sống rồi!”

Bạch Vô Thiên tùy ý nói “Đến, đánh một trận!”

Kiểm Nô mở to mắt ra sững sờ nhìn đối phương không những không sợ mà còn thách thức hấn.

Hấn cảm giác đối phương đang muốn kéo dài thời gian, hoặc đang tìm cách thoát thân nên mới giữ bình tĩnh như vậy.

Hấn thoáng mỉm cười, hai ngón tay quét một đường ngang về trước. Khi hai ngón tay quơ ra, phía dưới hai ngón tay thỉnh thoảng xuất hiện lần lượt ba thanh cự kiếm. Đây là một trong những tuyệt kỹ của Kiếm Môn “Nhất Chỉ Ly Tam Kiếm”.

Ba thanh cự kiếm này dài chừng năm xích với lưỡi kiếm sắc bén.

Hấn tùy ý điểm ngón tay về phía Bạch Vô Thiên, tức thì một thanh cự kiếm lấy tốc độ nhanh nhất tấn công.

Bạch Vô Thiên vận dụng Văn Trung Bộ liên tục né tránh. Kiếm Nô thấy vậy, tiếp tục điều khiển hai thanh cự kiếm còn lại đồng loạt tấn công. Lúc này cả ba thanh thay phiên nhau vòn lấy Bạch Vô Thiên. Cả ba thanh cự kiếm lao theo thân ảnh, nhưng vẫn luôn trễ một bước so với Bạch Vô Thiên.

Bạch Vô Thiên tránh được chừng mười hô hấp, hấn thoái lui về sau xuất ra một thanh Hồng Viên Kiếm. Tiểu kiếm không lớn nhưng độ sắc bén so với ba thanh cự kiếm thì sắc bén hơn nhiều.

Bạch Vô Thiên vừa né tránh, vừa điều khiển tiểu kiếm đánh bật ba thanh cự kiếm trở lại. Tiểu kiếm như những lưu quang thoát ầm thoát hiện trước ba thanh cự kiếm.

Sau một lúc, cả ba thanh cự kiếm đều bị đánh nát. Bề mặt ba thanh cự kiếm đều bị khoét lỗ, bị chấn nát như đậu hũ.

Đây chính là Ngự Kiếm Quyết của Bạch Vô Thiên lợi hại hơn, tốc độ nhanh hơn cộng thêm Hồng Viên Kiếm đẳng cấp cao hơn. Ba thanh cự kiếm như một tờ giấy dễ dàng bị xé nát.

Kiểm Nô bờ ngõ một lúc, hấn mới chịu nhìn Bạch Vô Thiên bằng một ánh mắt khác. Đối phương mặc dù tu vi yếu hơn hấn, nhưng bản lĩnh đúng là không thể xem thường.

Chiêu kiếm vừa rồi của hấn có thể quần công chấn nhiếp mấy trăm tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm. Hấn không nghĩ tới, một con kiến lại có bản lĩnh thế này.

Hấn mở miệng tán thưởng “Không nghĩ tới, một tên vô danh lại có bản lĩnh này. Ngự Kiếm Quyết đã có thể tùy tâm sở dục, tu luyện đến xuất thần nhập hóa như vậy đúng là để cho bọn thiếu chủ ta mở mang tầm mắt. Bất quá, đến đây dừng lại được rồi!”

Nói xong, hấn cầm cự kiếm lao đến tiếp cận Bạch Vô Thiên liên tiếp tấn công.

Bạch Vô Thiên cũng xuất ra Lưu Quang Kiếm đối kháng.

Cả hai người tấn công người chống đỡ, cả hai vận dụng bộ pháp linh hoạt. Hai thân ảnh thoát ầm thoát hiện giao đấu hơn hai trăm chiêu thức.

Cuối cùng Kiếm Nô bạo phát khí lực, quét một đường kiếm đánh văng Bạch Vô Thiên về sau trăm trượng. Bạch Vô Thiên dùng lưỡi kiếm chống đỡ, mặc dù thoái lui nhưng không hề gặp khó khăn.

Kiểm Nô cười hắc hắc xem như đã hiểu thấu được đối phương. Đối phương có bản lĩnh và chiêu kiếm lợi hại nhưng nói về khí lực vẫn thua xa hấn.

Hấn đồng dục nói “Ngươi có thể cầm cự đến lúc này xem như nhân sinh ngươi quá may mắn! Nếu có thể tiếp được chiêu này của ta, xem như ta có thể xem ngươi chân chính là đối thủ”

Nói xong, hấn giơ cự kiếm sang một bên rồi vận dụng linh lực toàn thân bộc phát ra xung quanh.

Toàn thân hấn khí tức trong phút chốc nâng lên tới đỉnh phong. Hấn cầm cự kiếm chỉ thiên rồi hét lớn lên “Kiếm Toái Sơn Hà!”

Một kiếm bổ xuống như xé rách không khí ra làm hai. Từ trên không xuất hiện một thanh cự kiếm to như một ngọn sơn phong màu hoàng kim lao về phía Bạch Vô Thiên.

Bạch Vô Thiên nhìn áp lực to lớn đang lao đến, hấn cũng bổ về trước một nhát kiếm. Nhát kiếm này chính là thức “Vân Du Tiên Thiên Kiếm” rất ít khi sử dụng. Nếu không nắm chắc hấn sẽ không sử dụng chiêu này. Nếu không chiêu thức phản phệ, không tránh khỏi trọng thương.

Hư ảnh đạo nhân khổng lồ xuất hiện, một kiếm chỉ ra cản trở thanh cự kiếm lao đến.

Cả hai giằng co không có kết quả, Bạch Vô Thiên nhanh chóng dùng hai ngón tay còn lại điểm về phía Kiếm Nô.

Trong sát na, Kiếm Nô như rơi vào trạng thái thất thần. Chỉ chậm một nhịp, nhân cơ hội đó hư ảnh đạo nhân dùng kiếm đâm tới.

Kiểm Nô không hiểu chuyện gì đã xảy ra, bản thân hấn lúc này phát hiện chiêu thức của hấn đã bị phá hủy. Ông tay áo bị cắt phăng một đoạn. Nếu đây là cánh tay nguyên vẹn, xem như hấn lại rớt thêm một cánh tay. Xem như hấn triệt để thành phế nhân.

Sắc mặt Kiếm Nô trắng bệch. Hấn bắt đầu hoảng sợ khi nhận ra đối phương thật sự không dễ đối phó. Thủ đoạn đối phương quá quỷ dị, nhất là “Định” hấn.

Bạch Vô Thiên xem như đã thấu hiểu được năng lực của đối phương. Hắn biết đối phương còn át chủ bài, chỉ là còn chưa sử dụng.

Hắn nhón nhó nói “Ngươi có thể rời đi, ta không phải là người thích đánh giết!”

Kiểm Nô gạt mình rời ra và ôm bụng cười. Câu này đáng lý ra hắn phải là người nói mới đúng. Không nghĩ tới, đối phương đánh giá bản thân hắn thấp như vậy.

Cười xong hắn liền đứng thẳng người, nét mặt có phần âm lãnh trở lại “Xem như ngươi đã chộc giận được ta!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Tế Linh Vãng

Kiểm Nô đã bắt đầu nghiêm túc lại, hắn lúc này đã thật sự xem Bạch Vô Thiên là đối thủ của bản thân mình.

Hắn biết đã đến lúc kết thúc giằng co, kéo dài càng lâu hắn sợ rằng bản thân không kiểm soát nổi.

Từ khi bị mất một cánh tay, để khu động sát chiêu mạnh nhất tổn rất nhiều linh lực cũng như tinh khí thần. Lúc này không sử dụng, một lúc nữa sợ rằng không kịp.

Nói liền làm, hắn xuất ra một hắc trụ cao chừng ba trượng. Hắc trụ này nhẵn bóng nhìn như một trụ cột bình thường.

Bàn tay Kiểm Nô xòe ra, tức thì cột trụ như tách rời ra thành vạn phần nhỏ. Hình dạng những phần nhỏ dài chừng một gang tay có mũi sắt nhọn. Số lượng ước tính có thể trên một vạn cây ám khí.

Vạn cây ám khí này bắt đầu xoay vòng thành hình tròn, hình thể như một con giun khổng lồ, bên trong chính là vạn cây ám khí liên tục di chuyển.

Ngón tay Kiểm Nô điểm về phía Bạch Vô Thiên, vạn cây ám khí vẫn giữ hình dạng như một con giun lao về trước tấn công.

Bạch Vô Thiên nhanh chóng né sang một bên, những cây ám khí như một con giun đói khát đâm xuyên qua lớp đất đá. Rồi từ phía dưới lòng đất phóng lên tiếp tục tấn công.

Bạch Vô Thiên nhíu hàng chân mày, hắn âm thầm nghĩ “Tuyệt kỹ này đúng là lợi hại. Không hổ danh là Kiếm Môn, Ngự Kiếm Quyết đã đạt đến trình độ này quả thật đáng hâm mộ!”

Hắn vừa tránh né vừa âm thầm tính toán “Để vận dụng tuyệt kỹ này, nhìn tình huống hao tổn tinh khí thần khá nhiều. Chắc chắn là cầm cự không được bao lâu”

Hắn né tránh được một thời gian, bắt đầu phóng xuất ra một nghìn thanh Hồng Viên Kiếm xếp thành hình dạng Hoa Liên. Chiêu thức này là “Hoa Liên Kiếm” từ Ngự Kiếm Quyết của Thiên Sơn Tán Nhân.

Trước kia, “Liên Hoa Kiếm” chỉ có thể lần lượt tấn công. Giờ thì hắn tùy ý có thể phát công đồng loạt.

Một nghìn thanh Hồng Viên Kiếm đánh ập xuống về hướng Kiểm Nô khiến hắn dè chừng.

Hắn nhanh chóng thu vạn cây ám khí về. Những cây ám khí nhanh chóng tán ra xoay thành một vòng tròn bao quanh lấy hắn. Tạo thành một lớp phòng ngự không thể xâm phạm nổi.

Kiểm Nô cười hắc hắc nói “Đây là Cuồng Phong Kiếm, vạn kiếm quy nhất. Kiếm này vừa có thể tấn công bá đạo, lại có thể phòng thủ. Ngươi có thể làm được gì?”

Bạch Vô Thiên quan sát từng thanh Hồng Viên Kiếm tấn công vào đều bị đánh bật trở ra. Đúng như lời đối phương nói, quả thật là không làm gì được.

Sau một lúc, hắn thu hồi nghìn thanh Hồng Viên Kiếm lại.

Hắn chậm rãi nói “Mười hô hấp tiếp theo, ngươi không rút lui. Đến lúc đó xin tha mạng... ta sợ không làm được!”

Kiểm Nô nghe đối phương nói vậy, hắn lại ôm bụng cười. Tiếng cười hắn không hề dừng lại mà càng lúc càng lớn.

Cuối cùng hắn mới trêu chọc “Không phải hết thủ đoạn, định đấu võ mồm với ta?”

Bạch Vô Thiên sắc mặt vẫn không thay đổi. Hắn nhìn lên phía trên đỉnh đầu Kiểm Nô. Cách chừng hai trăm trượng.

Lúc này “Vô Ảnh Kiếm” đã cô động thành hình dạng. Lớp vỏ bên ngoài đều là những sợi linh khí vô cùng mỏng manh mắt thường không thể nhìn thấy, cũng như không hề gây ra quá nhiều ba động. Trừ khi đối phương cẩn thận lắm mới có thể cảm nhận ra được.

Trường hợp này Kiểm Nô đang đánh giá thấp đối phương, hầu như cảnh giá không quá nhiều. Có thể nhận ra sự tồn tại của Vô Ảnh Kiếm là điều không thể xảy ra.

Ngón tay Bạch Vô Thiên điểm xuống, Vô Ảnh Kiếm từ trên không cảm xuống, xé rách không khí xung quanh gây ra dư chấn.

Lúc này Kiểm Nô mới cảnh giác nhìn lên trên không, áp lực cực lớn ập đến. Hắn có thể nhận ra một thanh đại kiếm khổng lồ đánh xuống, hai chân hắn muốn di chuyển nhưng vô cùng khó khăn. Hắn như thể đã bị uy áp gây ảnh hưởng.

Hắn nhanh chóng điều khiển vạn cây ám khí thành cuồng phong. Đây chính là hình dạng của “Cuồng Phong Kiếm” mà hắn sử dụng từ đầu.

Cuồng Phong Kiếm như lốc xoáy, đôi khi lại như một con giun khổng lồ chặn uy áp của thanh đại kiếm đánh xuống, nhưng đều vô dụng.

Vô Ảnh Kiếm không có hình dạng cụ thể, nó di xuyên qua khoảng trống của lốc xoáy rồi tiếp cận Kiểm Nô.

Thời gian lúc này vô cùng chậm, chậm đến mức Kiểm Nô cố gắng tìm mọi biện pháp thoát thân nhưng không thể.

Hắn giờ cánh tay lên chống đỡ, cánh tay lập tức bị cắt rời. Lúc này hắn hoàn toàn bị phế bỏ. Đáng về vô cùng thảm. Tiếp theo, Vô Ảnh Kiếm chấn nhiếp hắn, đè ép hắn xuống mặt đất gây ra chấn động cực kỳ lớn.

Khi khói bụi qua đi, tại vị trí hắn xuất hiện một cái hố to với khuôn viên chừng năm mươi trượng. Hắn nằm vật vã ở giữa, bộ dáng vô cùng thảm bại.

Bạch Vô Thiên đứng phía trên nhìn xuống, sắc mặt không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào. Hắn như hóa thành một sát thần chân chính.

Kiểm Nô hô hấp trì trệ, khí tức vô cùng yếu ớt.

Ở trên, Bạch Vô Thiên không nói gì. Hắn không ngờ rằng uy lực của Vô Ảnh Kiếm lại lợi hại đến như vậy. Nếu so với trước kia, khi còn ở Văn Lang Châu. Hắn không thể chạm đến cấp bậc này được. Nếu hắn không kịp dừng lại, tên này đã hoàn toàn biến mất.

Nước mắt, nước mũi Kiểm Nô chảy ra không tự kiểm soát. Hắn lúc này hóa thành một nhục nhân không hơn không kém.

Hắn gắng gượng van xin “Đừng giết ta? Giết ta, đạo lữ ngươi cũng sẽ chết?”

Bạch Vô Thiên nhíu hàng chân mày “Ý ngươi là?”

Hắn định cười, nhưng khí tức quá yếu khiến hắn bị sặc. Hắn lấy hơi nói “Cắm chế trong thức hải nàng ta là Tế Linh Vồng kết hợp với Huyết Tế bí truyền của Kiểm Môn. ... Ta chết, nàng ta cũng sẽ tuần táng theo ta...”

Nghe câu nói này, Bạch Vô Thiên càng muốn giết chết hắn hơn. Nhưng nếu lời hắn nói sự thật thì Hoa Lạc Đồng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Hơn nữa, khi hắn đã thu tay lại cũng là đã tha cho hắn một mạng.

Bạch Vô Thiên phóng xuống hố, nắm lấy cổ áo hắn lôi lên trên. Tiện tại dứt cho hắn một viên liệu thương đan.

Kế tiếp lục soát hắn tìm kiếm đồ vật có thể rời khỏi Kiểm Môn. Trước mắt toàn bộ đã bị phong tỏa, muốn rời khỏi Kiểm Môn phải có một thủ đoạn đặc thù nào đó.

Sau một hồi lục soát, hắn chẳng tìm được gì ngoài giới chi và một cái túi Càn Khôn. Bên trong giới chi có một Tử Sắc Kim Bài. Chỉ cần nhìn kim bài này, đủ để biết được nó là một lệnh bài thông hành cực kỳ quý giá.

Điều hắn ngạc nhiên tiếp theo chính là bên trong giới chi và Túi Càn Khôn chứa gì mà là Kiểm Nô hắn quá tự tin khi không hề bố trí huyết mạch Cắm Chế lên Giới Chi. Nếu không, hắn cần một ít thời gian mới có thể mở ra được.

Hắn nắm lấy cổ áo Kiểm Nô nhanh chóng di chuyển đến Tiểu Hắc rồi rời đi. Để người khác không nhận ra, hắn cho Kiểm Nô đeo một chiếc mặt nạ. Xem như có rời đi cũng không tạo ra sự chú ý đối với đệ tử Bách Vực Kiểm Môn.

Nửa canh giờ sau, hắn rời khỏi Kiểm Môn. Bởi vì hắn sử dụng Tử Sắc Kim Bài thông hành cho nên lớp bảo hộ Kiểm Môn gây ra một động tĩnh nhỏ.

Ở khu vực Nộ Diễm Sơn, Kiểm Vô Trần đang giao đấu với Diệp Chân. Nội tâm hắn thoáng dâng lên một sự mất mát. Đó là cảm giác, có người đã rời khỏi Kiểm Môn.

Thời điểm này rời khỏi Kiểm Môn hoàn toàn không thích hợp. Toàn bộ sơn môn đã phong bế, muốn rời đi chỉ có một cách duy nhất là Tử Sắc Kim Bài. Đây chính là vật tùy thân của nhi tử hắn Kiểm Nô.

Hắn liếc nhìn về phía Diệp Chân đầy giận dữ.

Lúc này trăng cảnh hoàn toàn đỏ nát, khắp nơi đều loang lổ. Đất bằng dậy sóng, hoàn toàn tổn thất nặng nề. Nếu cứ tiếp tục giao đấu, Nộ Diễm Sơn chắc chắn sẽ sụp đổ.

Hắn nhìn những cột trụ hòa diễm như những con ốc xoáy từ phía mặt đất không ngừng trôi lên. Tình huống cứ tiếp tục diễn ra, toàn bộ mặt đất sẽ trở thành một biển dung nham.

Kiểm Vô Trần cắn chặt răng “Ngươi thật sự không muốn sống nữa sao?”

Diệp Chân tùy tiện trả lời “Ta sớm đã chết!”

Kiểm Vô Trần giận dữ gầm thét “Vậy ta cho ngươi chết thêm một lần nữa!”

Hắn gồng mình, vận dụng toàn lực rồi dùng một tay hút lấy một tòa sơn phong. Tòa sơn phong lập tức chấn động. Bên trong có hơn trăm tên đồ đệ hắn, từ từ rời khỏi mặt đất.

Hắn nhắc bóng cả tòa sơn phong, rồi ném về phía vị trí Diệp Chân đang đứng. Đây là muốn phá hủy “Địa Liệt Viêm Hỏa Trận” của đối phương.

Khi cả tòa sơn phong va chạm vào Diệp Chân, lúc này mới nhìn rõ được. Toàn bộ khu vực Nộ Diễm Sơn được bao phủ một màn sáng màu xích hồng trong suốt. Đối phương thật sự đã bố trí một Trận Pháp cực kỳ khổng lồ, bản chất giống như một Hộ Tông Đại Trận, nhưng phạm vi lại nhỏ hơn.

Ngọn sơn phong va chạm vào Trận Pháp từ từ vỡ vụn cho đến khi tiêu thất hoàn toàn.

Loại thủ đoạn Pháp Trận này đã đạt cấp bậc thượng đẳng. Toàn bộ Bắc Cảnh ít có người đạt được trình độ như vậy.

Kiểm Vô Trần âm thầm tiếc nuối “Nếu ngay từ đầu không cho đối phương thời gian, liệu tình huống có phát sinh nghiêm trọng như vậy không? Lỗi là do hắn đánh giá Diệp Chân quá thấp”

Kiểm Vô Trần sắc mặt cực kỳ âm trầm. Sau một lúc, hắn mới gồng mình cười lớn, tiếng cười vang dội khắp nơi. Hắn gầm thét “Nếu đã như vậy, thì hủy luôn toàn bộ Nộ Diễm Sơn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 200: Luyện Thần

Kiểm Vô Trần hai tay chấp lại, linh lực toàn thân bạo phát ra xung quanh. Trong đôi mắt ánh lên một vệt sáng màu hoàng kim.

Hắn chính là muốn vận dụng thủ đoạn nghịch thiên của cấp bậc Lục Phẩm, cảnh giới Luyện Thần. Cảnh giới này có thể thần hồn ngoại phóng, khuếch đại thần thức ra khoảng cách năm mươi dặm. Trong phạm vi này, dựa vào thần thức có thể thăm dò động tĩnh xung quanh. Đương nhiên là phải có một công pháp phù mới mới có thể vận dụng được. Quan trọng hơn hết chính là cụ hiện thực hóa thần thức, tạo ra phân thân.

Từ phía sau lưng hắn xuất hiện một phân thân nam nhân khổng lồ tay cầm cự kiếm vô cùng hung hãn. Hai tròng mắt đỏ ngầu như hung thú ở vào trạng thái điên loạn.

Ở cấp độ này, thần thức đã có thể cụ hiện thực hóa ra phân thân khổng lồ. Tư vị của phân thân được gia tăng lên một cấp bậc, đó là Thất Phẩm. Thủ đoạn này được xem như là át chủ bài của tu sĩ cấp bậc Lục Phẩm. Bởi vì khi sử dụng phân thân, tinh khí thần hao tổn rất lớn. Nếu không có công pháp phù hợp, chắc chắn sẽ hóa thành tro bụi.

Chính vì vậy, thủ đoạn nghịch thiên này không phải lúc nào cũng có thể sử dụng. Trừ khi có một loại công pháp bổ trợ thần hồn cũng như thần thức cực kỳ mạnh mẽ mới không chế được.

Tùy theo công pháp tu luyện, mà quá trình tạo ra phân thân có hình dạng khác nhau.

Đối với Kiểm Vô Trần, công pháp hắn tu luyện chỉ cương chủ yếu theo đuổi con đường kiếm đạo. Nên phân thân hắn là một nam nhân cầm một thanh cự kiếm, mặc dù bề ngoài có phần vụn vặt nhưng khí lực đã ngoài Lục Phẩm. Đã tiếp cận Thất Phẩm.

Diệp Chân nhìn đối phương đã vận dụng át chủ bài. Hắn cũng không thể lơ là cảnh giác, bàn tay hắn chậm rãi úp xuống. Dấu hiệu triệt tiêu toàn bộ những cột trụ dung nham đang uốn lượn khắp nơi.

Sau mười hô hấp toàn cảnh trở nên yên tĩnh. Toàn bộ cột dung nham đã không còn, chỉ lưu lại mặt đất loang lổ và nhiều vết nứt còn sót lại.

Bàn tay hắn lật ngược trở lại, lần này mặt đất rung chuyển. Mặt đất lún lư, tạo ra một vết rách dài sâu thẳm. Từ bên trong có thể nhìn thấy một dòng chảy nham tương trong vết nứt.

Từ bên dưới dòng nham tương trời dậy một hóa nhân khổng lồ. Lúc đầu chỉ thấy một bàn tay, dần dần lộ ra cả thân thể cao lớn như một ngọn núi. Nếu so với phân thân của Kiểm Vô Trần vẫn cao hơn vài trượng.

Những người có mặt ở hiện trường triệt để run sợ. Bọn họ không thể tin vào mắt mình, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy một hóa nhân khủng khiếp như vậy.

Khắp nơi bắt đầu chạy tán loạn, tìm cách rời khỏi khu vực Nộ Diễm Sơn nếu không bọn họ sớm sẽ bị chôn thân bên dưới dòng dung nham.

Kiểm Vô Trần nhíu hàng chân mày. Lúc này hắn mới nhận ra, từ bắt đầu “Địa Liệt Viêm Hóa Trận” vốn không phải là những cột trụ dung nham cuộn cuộn mà bản chất chính là hóa nhân này.

Mặc dù hắn không am hiểu nhiều về Trận Pháp nhưng uy lực khủng khiếp như thế này. Góc gác của Trận Pháp này không tầm thường, có thể cũng giống như Thiên Sát ấn ký, Trận Pháp này đến từ Thần Vực.

Hắn tiếp tục điều khiển phân thân tấn công hóa nhân. Cả hai thân ảnh khổng lồ giao tranh khiến đất đá xung quanh vỡ vụn.

Mỗi một bước chân đều để lại một dấu vết sâu, mỗi một chiêu kiếm của phân thân chém ra liền cắt phẳng một ngọn núi. Uy lực rất mạnh, nhưng vẫn không tổn thương được hóa nhân.

Toàn thân hóa nhân được đúc kết từ dung nham nên chiêu kiếm quét qua, sau một hô hấp lại trở về như cũ.

Hóa nhân gầm rú một hơi dài, rồi tung một cú đấm cực kỳ mạnh vào phân thân Kiểm Vô Trần. Cú đấm đâm xuyên qua phân thân khiến Kiểm Vô Trần phun ra một ngụm máu. Sắc mặt hắn trắng bệch.

Tiếp theo, hóa nhân quăng hai tay ra ôm lấy phân thân Kiểm Vô Trần rồi ngã nhào xuống dòng dung nham.

Phân thân lập tức bị đốt cháy, rồi chìm dần cho đến khi mất hút.

Kiểm Vô Trần khụy xuống mặt đất hai tay chống đất, hai mắt mờ to ra. Hắn không thể tin là đã vận dụng sát chiêu mạnh nhất vẫn không phải là đối thủ của Diệp Chân.

Hắn muốn vận dụng tuyệt kỹ của bản thân để so đấu với đối phương. Hắn muốn chứng thực xem, qua thời gian dài như vậy, bản thân hắn có mạnh lên hay không. Rất tiếc một điều, đối phương vẫn luôn mạnh hơn hắn.

Hắn đứng dậy, thở một hơi dài.

Hắn tự nhủ “Đúng là tư chất chính là mạnh nhất! Một người bình thường dù cố gắng thế nào vẫn không thể nào ngang bằng với thiên tài. . .”

Hắn cười hắc hắc “Bất quá, ta lại có cơ duyên nghịch thiên!”

Hắn giờ tay về phía dòng nham tương đang chảy cuộn cuộn. Từ phía dưới dòng nham tương chấn động, rồi thỉnh thoảng phóng xuất lên một thanh cự kiếm màu đỏ rực.

Cự kiếm này dài chừng năm xích, tỏa ra một loại áp lực cực kỳ nóng. Áp lực áp bức xung quanh, như làm không khí tan chảy.

Bàn tay Kiểm Vô Trần chộp vào hư không, tức thì thanh cự kiếm lao vào lòng bàn tay hắn. Khi tiếp xúc được chủ nhân, nó gây ra một loại dư chấn, lan tỏa ra bốn phương.

Hắn nói “Đây là Diễm La Kiếm!”

Diệp Chân nhíu hàng chân mày. Khi nhìn thấy thanh Diễm La Kiếm, hắn liền biết đây là một thanh thần khí. Chân chính thần khí.

Dù hắn đang ở thể thượng phong, nhưng khi có thanh thần khí này gia nhập. Tinh thể chắc chắn sẽ đảo ngược.

Kiểm Vô Trần hai tay cầm kiếm vừa cầm xuống mặt đất vừa nói “Để cho người biết thế nào là tuyệt lĩnh chi vực!”

Diễm La Kiếm vừa cầm xuống mặt đất, không gian lập tức thay đổi. Toàn bộ cảnh tượng trong mắt Diệp Chân lúc này là hóa diễm cuồng bạo, lăng lệ ác liệt.

Toàn bộ bao phủ là một không gian rộng lớn, phía dưới chân chính là một dòng nham tương không ngừng sôi sục. Hơi nóng tỏa lên ngập trời.

Kiểm Vô Trần chậm rãi nói “Nhìn thấy Tuyệt Linh: Diễm La xem như trước khi chết người được mở mang tầm mắt!”

Hắn cầm cự kiếm tùy ý chém ngang một nhát, nhát kiếm như một làn sóng cắt hóa nhân ra làm hai. Vết cắt lúc này hoàn toàn không thể ghép lại được. Hóa nhân gầm rú lên một tiếng rồi nửa thân trên và thân dưới rời nhau chìm xuống dòng nham tương.

Thân ảnh Kiểm Vô Trần biến mất, lúc xuất hiện là phía sau lưng Diệp Chân. Hắn một kiếm đâm xuyên qua người Diệp Chân, hóa diễm hừng hực thiêu đốt toàn bộ thân thể Diệp Chân.

Thân ảnh Diệp Chân rơi từ trên cao xuống như một ngọn đuốc. Hắn có tuyệt vọng, nhưng trong lòng tràn đầy mãn nguyện. Bởi vì trước khi chết có thể oanh động Bách Vực Kiếm Môn khiến hắn thân bại danh liệt.

Hắn không còn người thân thiết, thê tử sớm đi trước hắn. Hắn chết chính là gập lại thê tử từ nơi Cửu Tuyền xem như kết thúc viên mãn.

Hiện trường trong tầm mắt hắn đã trở về bình thường. Hắn không còn nhận ra được thế giới bên ngoài cho đến khi toàn bộ biến mất.

Toàn bộ cơ thể hắn bị thiêu cháy rơi xuống vực sâu vạn trượng. Bóng tối bao trùm.

Từ trong bóng tối xuất ra một sợi thần hồn trôi nổi.

Kiểm Vô Trần thấy vậy định dùng Diễm La Kiếm đánh cho Diệp Chân hồi yên phi diệt thì một bóng đen thoáng xuất hiện.

Bóng đen lấy ra một viên Tự Hồn Thạch để sợi tàn hồn chui vào. Ánh mắt thân ảnh trong trang phục màu đen thoáng liếc về phía hắn, gây ra một loại cảm giác nguy hiểm khiến Kiểm Vô Trần không dám động đậy.

Mười hô hấp sau, toàn bộ trở lại bình thường. Thân ảnh hắc y cũng tiêu thất không lưu lại bất kỳ dấu vết gì. Hắn dùng thần thức dò xét vẫn không thể nào tìm ra tung tích đối phương.

Hắn thì thầm “Xem ra đối phương là một người không nên va vào!”

Hắn thở dài, ánh mắt quan sát toàn cảnh một lần. Khắp nơi Nộ Diễm Sơn đã hoang tàn. Trận chiến giữa phân thân hắn và hóa nhân khiến khắp nơi sụp đổ. Tồn thất lần này quá nghiêm trọng. Xem ra từ nay về sau không còn Bách Vực Kiếm Môn ở Bắc Cảnh nữa.

Điều lo lắng của hắn lúc này chính là tung tích nhị tử hắn đã hoàn toàn biết mất. Hắn có tra xét cũng không tìm được vị trí.

Hắn rất muốn ở lại lâu để tiếp tục thăm dò, nhưng động tĩnh quá lớn khiến khắp nơi đều dậy lên sóng gió.

Hắn sớm biết được một tên trưởng lão của Vô Thượng Tông đã âm thầm rời khỏi Kiếm Môn trước khi giao tranh xảy ra. Chẳng qua hắn không có cơ hội ngăn cản.

Tính toán thời gian, bọn người Vô Thượng Tông có thể đã sắp đến nơi này.

Hắn lại thở dài, Bách Vực Kiếm Môn từ đây về sau triệt để không còn tồn tại.

Mười hô hấp tiếp theo, thân ảnh hắn tiêu thất không còn lưu lại bất kỳ khí tức nào. Hắn phải sớm rời khỏi Bắc Cảnh nếu không thì hắn sẽ không có cơ hội đó.

Một canh giờ sau.

Một nhóm cao tăng Vô Thượng Tông thật sự đến mang theo một nhóm người Thiên Sư Đường. Tất cả bọn họ kinh ngạc trước sự tàn phá của trận chiến. Toàn bộ Nộ Diễm Sơn rơi vào cảnh hoang tàn. Có nhiều dấu hiệu Nộ Diễm Sơn sắp sụp đổ.

Nhóm người Vô Thượng Tông và Thiên Sư Đường nhìn xuống hàng nghìn đệ tử Bách Vực Kiếm Môn mang một vẻ rứt rứt sợ hãi. Khuôn mặt người nào người nấy đều ngơ ngác và lo lắng cho tương lai của mình.

Một vị chấp sự Thiên Sư Đường đồng dạng tuyên bố “Môn chủ Kiểm Vô Trần là thành viên Thiên Sát. Người người căm phẫn, từ nay về sau tróc nã toàn Bắc Cảnh. Người cung cấp tin tức sẽ được trọng thưởng. Đệ tử Bách Vực Kiếm Môn vô can không truy cứu có thể rời đi. Từ đây về sau, Bách Vực Kiếm Môn ở Bắc Cảnh xóa tên...”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 201: Ta đến rồi!

Mười ngày sau.

Tin tức Bách Vực Kiếm Môn triệt để biến mất khỏi Bắc Cảnh khiến không ít người sửng sốt. Đây là một môn hộ sắp tiếp cận với cấp bậc tông môn. Nói xóa tên liền xóa tên, khiến nhiều người vẫn không tin vào tai mình.

Nhiều người tỏ ra tiếc cho một Bách Vực Kiếm Môn có danh tiếng lâu đời. Tính ra đến đời của Kiểm Vô Trần, đã qua ba trăm năm rồi.

Chỉ cần một bước nữa, chỉ cần đủ tài nguyên bố trí một Hộ Tông Đại Trận xem như là chính thức bước vào hàng ngũ tông môn.

Bởi vì hộ tông đại trận chính là thước đo khoảng cách giữa một môn hộ và một tông môn. Có hộ tông đại trận bảo vệ, xem như một tông môn có thể tự cường, tự bảo vệ mình mà không cần sự trợ giúp từ các thế lực khác. Tiêu biểu như Thiên Sư Đường ở Vô Thượng Tông.

Tin tức khác truyền đi chính là môn chủ Kiểm Vô Trần là một thành viên của Thiên Sát. Đây là một thế lực bí hiểm ít khi xuất hiện ở Bắc Cảnh. Có thể nói sự xuất hiện của Thiên Sát nhân chính là một điều cấm kỵ.

Do đó, bất cứ tu sĩ nào phát hiện một Thiên Sát nhân ở Bắc cảnh đều phải báo lại cho Thiên Sư Đường xử lý. Đương nhiên, người báo cáo sẽ được trọng thưởng xứng đáng.

Nói về Thiên Sát nhân, không ai biết được tại sao bọn họ luôn bị tróc nã toàn bộ Bắc Cảnh. Bọn họ có thể không xấu, nhưng một vài thành viên trong số 49 người gây ra tiếng xấu làm cả một tổ chức bị thù địch như diệt môn, thiêu trụi một tòa thành và xâm chiếm một vùng lãnh thổ, gây ra chiến tranh... vì thế mà người nào có ấn ký Thiên Sát đều gây ra sự căm phẫn.

Tuy nhiên vẫn có nhiều thành viên Thiên Sát âm thầm bảo vệ sự yên bình ở một vài địa phương. Cũng có thể trong số những vụ án diệt môn vẫn có thành viên Thiên Sát khác trợ giúp giải vây. Bất quá việc làm tốt có bao giờ được truyền đi.

Sau sự việc đó, môn chủ Kiếm Vô Trần đã biệt vô âm tín. Có người đồn rằng hắn sớm đã rời khỏi Bắc Cảnh đi đến Thần Vực. Nơi đó chính là nguồn gốc của tổ chức Thiên Sát.

Có một người vô tình nhìn thấy một thiếu niên cười một con hắc báo mang vị tân nương rời đi. Không ai biết thiếu niên đó là ai, nhưng có thể suy đoán vị thiếu niên đó có khả năng chính là người gây ra sự hỗn loạn ở Bách Vực Kiếm Môn.

Bách Vực Kiếm Môn giờ không một bóng người, hoàn toàn bị bỏ hoang chỉ sau vài ngày.

...

Lúc này, trên đỉnh sơn phong của Diệp Chân tiên sinh. Đây là nơi tạm thời trú ẩn của Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng.

Trong khoảng thời gian này, hắn không ngừng tìm cách giải khai Tế Linh Vồng trên người Hoa Lạc Đồng. Mọi biện pháp hắn đều đã thử qua nhưng không thể nào thi triển được. Đơn giản là vì hắn không có khả năng xâm nhập vào thức hải của nàng.

Hắn chỉ có thể vận dụng Pháp Trận hoặc bố trí Cấm Chế bên ngoài mà không thể đụng chạm vào thức hải của nàng. Như vậy thì không thể nào phá giải Tế Linh Vồng được.

Hắn ngồi trên một mỏm đá, bên cạnh là Tiểu Hắc ngắm nhìn ánh hoàng hôn. Cả hai chủ sủng đã rất lâu không có thời gian ngồi nhìn phong cảnh như vậy.

Ánh mắt hắn nhìn về phía thạch bích, nơi Hoa Lạc Đồng đang tựa vào say ngủ. Nàng ta giờ vô tri, như một hình nhân không thể nhận ra được xung quanh.

Ở một vị trí khác gần vách đá chính là Kiếm Nô đang ở trong tư thế bị trói.

Hắn lúc này đã đỡ hơn trước rất nhiều. Bất quá đã trở thành một phế nhân hoàn toàn. Hắn đã ngoan hơn trước rất nhiều, không còn nháo sự nữa. Hắn thật sự sợ hãi thiếu niên đang ngồi ngắm hoàng hôn. Bên ngoài không có gì nguy hiểm, mà ra tay quả thật là hung ác không hề nhân nhượng. Hắn không ngoan, sợ rằng đối phương sẽ ngược hắn thô bạo. Đặc biệt là con tiểu súc sinh bên cạnh. Nước giải của nó rất kinh tởm.

Bạch Vô Thiên nhìn sắc trời, hắn thở dài “Nếu không còn cách nào, sớm mai đành phải trở về Đạo Viện nhờ lão sư phụ giúp đỡ. Thủ đoạn của lão rất nghịch thiên, chắc sẽ có biện pháp...”

Tiểu Hắc nằm dài bên cạnh, nó ngóc đầu dậy nhìn về hướng con đường lên ngọn sơn phong.

Từ bên dưới, có tiếng bước chân chậm rãi đi lên.

Càng đến gần, thân ảnh rõ ràng hơn. Đó là một lão già hắn đã gặp qua một lần ở Nộ Diễm Sơn. Hắn nhớ tên gọi là Vô Danh Lão Yêu.

Hắn đứng dậy phi thân xuống, cách vị trí lão đứng tầm mười trượng. Hắn nhìn lão thăm dò một hồi mới chấp tay lại chào hỏi “Vãn bối có thể giúp gì cho tiền bối?”

Vô Danh Lão Yêu nhìn hắn đánh giá, rồi gật đầu liên tục. Biểu hiện này như thể đã chấp nhận một người như hắn.

Lão tiến lại gần, không hề tỏ ra bất kỳ khí tức nguy hiểm nào. Ngón tay lão nhẹ điểm vào trán hắn. Một dòng tin tức xâm nhập vào đầu hắn, khiến hắn hai mắt sáng lên.

Động tác lão quá nhanh, nếu không hắn đã lùi ra sau phản kháng. Nhưng mà tin tức lão truyền đạt lại khiến hắn vô cùng ngạc nhiên.

Lão nhìn bộ dáng hắn như muốn thi lễ một lần nữa. Lão ngăn cản lại, rồi chậm rãi nói “Bỏ qua tiểu tiết, có thể từ Kiếm Môn dễ dàng rời đi đúng là hiếm có!”

Nói xong, lão nhanh chóng phóng lên gần thạch bích. Ánh mắt nhìn Hoa Lạc Đồng đầy thương cảm. Lão thở dài, sắc mặt có phần tiêu tụy trong một lúc.

Lão lấy ra một sợi chỉ màu hồng chừng ba xích. Sau đó ra hiệu cho Bạch Vô Thiên tiến tới.

Bạch Vô Thiên tiến lại gần, lão cầm sợi dây giải thích “Đây là một món pháp khí của bằng hữu ta. Những ngày qua, ta tìm khắp nơi ở Bắc Cảnh mới tìm ra hắn. Mời hắn dừng tạm. Nó có khả năng kết nối tâm linh hai người với nhau...”

Nghe lão giải thích, hắn gật đầu không hiểu.

Lão cười hắc hắc nói “Không phải nguoi... đã cùng song tu với nàng ta sao? Vì sao còn không biết kết nối tâm linh?”

Nghe đến song tu, hắn nhất thời ngại ngùng. Hắn quả thật là cùng nàng song tu nhưng chỉ là giới hạn tu luyện. Chứ chuyện ngưng ngưng gì đó, hắn quả thật chưa có ý nghĩ tới. Lão nhân già ngài sao lại trêu chọc ta.

Lão nhìn hắn sắc mặt hồng hào, thoáng mỉm cười đắc ý. Tên này vẫn chưa đụng tới nàng ta, vẫn là còn được.

Lão bắt hắn ngồi xuống, hai thủ chương hắn và Hoa Lạc Đồng giao nhau như thể đang song tu.

Lão cầm sợi chỉ hồng buộc tay hai người lại, chậm rãi nói “Sợi chỉ này có công dụng kết nối thần hồn hai người lại với nhau. Bản chất nàng ta bị trúng Cấm Chế Tế Linh Vồng. Thủ đoạn này xuất xứ từ Thiên Sát nhân nên người bình thường khó có thể giải khai được. Để phá giải Tế Linh Vồng có hai cách, một là tu luyện một loại công pháp thần hồn công kích, hai là người có Thiên Sát Ấn. Người có Thiên Sát Ấn nhưng lại không thể tiến vào thức hải nàng ta được. Chỉ có biện pháp dùng sợi chỉ Câu Hồn này hỗ trợ là có thể xâm nhập vào. Thời gian chỉ tồn tại khoảng chừng một nén nhang...”

Hắn tò mò hỏi “Tiền bối sao không tự ra tay, như thế sẽ dễ hơn!”

Lão gõ lên trán hắn một cái trách mắng “Nếu được, ta nhờ người sao? Mới có tí việc mà đã phàn nàn, sau này sao mà lo lắng cho nàng ta được?”

Nghe lão nói vậy, hắn cười khúc khích thích thú.

Hắn nói “Sử dụng như thế nào, nhờ tiền bối dạy bảo!”

Lão gật đầu, nói tiếp “Đề tâm vô tạp niệm, truyền linh khí qua năng ta, tiếp theo người tự xử lý. Ta... chưa từng thử qua!”

Hắn nghe xong liền nhắm mắt lại đề tâm vô tạp niệm. Tiếp theo, hắn truyền một dòng linh khí qua lòng bàn tay Hoa Lạc Đồng tức thì phát sinh biến hóa.

Hắn cảm giác như thể bị một dòng lôi điện đánh vào đầu khiến hắn bất chợt nhắm mắt lại. Hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau vài hô hấp, hắn cảm nhận được không gian quen thuộc. Xung quanh hắn chính là khoảng không gian bên trong thức hải. Cảm giác kết hợp tu luyện này, hắn đã trải qua nhiều lần.

Hắn mở mắt ra, khung cảnh đập vào mắt hắn chính là thân hồn Hoa Lạc Đồng đang say ngủ. Xung quanh nàng bị vây khốn bởi nhiều thanh hắc kiếm. Tình huống giống như bị Tế Ti Vồng phong bế. Nàng không thể nào động đậy được, khóe miệng nàng thoáng mỉm cười như thể phát hiện hắn đã tới đây.

Hắn không kịp chờ đợi, nhanh chóng tiến về trước, chạm lên đôi má nàng rồi thì thầm bên tai nàng “Ta tới rồi!”

Cảm giác rung động bất chợt dâng lên, cảm giác này vô cùng đặc biệt. Trong lòng hắn dâng lên một sự xôn xao chưa từng có. Khóe mắt hắn bất chợt ẩm ướt.

Lúc này những thanh hắc kiếm tự động rời khỏi thân hồn Hoa Lạc Đồng. Tế Linh Vồng như thể một tờ giấy lượn lờ trong mắt hắn. Nó vây quanh hắn một hồi rồi chui vào ấn ký Thiên Sát trên ngực hắn.

Hắn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn khí sắc Hoa lạc Đồng đã có sức sống trở lại.

Toàn thân Hoa Lạc Đồng sáng lên, ngũ quan khôi sắc. Nàng mở mắt ra, nhìn về phía hắn kèm theo là một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Hắn thật sự tới rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Dưới bóng hoàng hôn

Hoa Lạc Đồng mở mắt ra, nàng đánh giá xung quanh một hồi.

Lúc này nàng thật sự đã hoàn toàn tỉnh táo, không còn bị luân hãm trong Tế Linh Vồng nữa.

Đối diện nàng chính là Bạch Vô Thiên bằng xương bằng thịt. Nếu nàng không sớm mang theo Tiểu Thanh Điệp, chưa biết chừng hắn sẽ không biết được nàng bị vây khốn nơi này.

Trong lòng nàng bất chợt dâng lên một cảm giác hối hận. Nếu nàng không tự tin vào bản thân, không lơ là cảnh giác chưa chắc đã bị đối phương bắt giữ. Đây xem như một bài học để đời của nàng.

Nàng vô ý nhìn vào đôi mắt hắn, trong ánh mắt toát lên vẻ lo lắng.

Nàng mỉm cười, nhào tới quàng tay qua cổ hắn. Hai khuôn mặt trong phút chốc áp sát nhau.

Nàng cười nói “Người muốn sư tỷ báo đáp thế nào?”

Hắn nhìn nàng một hồi, hơi thở có phần gấp rút. Hắn một tay ôm lấy bờ eo nàng, một tay vén sợi tóc mai đang đung đưa rồi nhẹ hôn lên trán nàng.

Hắn thì thầm “Chỉ cần sư tỷ an...”

Hắn chưa nói hết câu đã bị bờ môi nàng che lại.

Phía trên đỉnh núi, Vô Danh Lão Yêu nhìn đôi trẻ tình tứ. Trên trán nổi lên gân xanh.

Lão thì thầm “Tiểu tử này... nhìn vô hại mà lại lợi hại như vậy!”

Nói rồi, thân ảnh lão tức thì tiêu thất. Khí tức lão phóng thích ra chỉ trong hai hô hấp rồi hoàn toàn biến mất.

Hoa Lạc Đồng sững sờ, nàng mở mắt ra nhìn về phía đỉnh núi. Nơi Vô Danh Lão Yêu vừa rời đi.

Nàng nhìn Bạch Vô Thiên gặng hỏi “Trước đó, nơi này còn có người khác sao?”

Hắn cũng đưa ánh mắt về phía đỉnh núi một hồi rồi mới trả lời “Trước có một lão nhân, nếu không nhờ tiền bối đó ta cũng không biết làm sao đánh thức được sư tỷ”

Hoa Lạc Đồng rơi vào trầm mặc, nàng có thể nhận ra khí tức quen thuộc của phụ thân nàng. Đối phương có tính phóng thích ra để cho nàng biết rằng đối phương bình an vô sự. Không cần phải khổ sở tìm kiếm tung tích đối phương nữa.

Nàng lúc này đã hiểu được ý tứ của phụ thân nàng. Nàng thì thầm “Có thể phụ thân có nỗi khổ riêng. Ta cũng nên dừng việc tìm kiếm lại. Chỉ cần phụ thân bình an, như vậy là được rồi!”

Nàng ngẩng đầu nhìn lên hắn. Ánh hoàng hôn soi rọi khuôn mặt khiến hắn nhìn trái hơn, trưởng thành hơn.

Nàng lúc này mới chú ý đến Kiếm Nô đang nằm lẫn lóc bên cạnh vách đá. Nàng nhìn tư thế hắn bị trói, bất chợt cười khúc khích. Tư thế “trói không thể động đậy” đến giờ hắn vẫn còn sử dụng. Mặc dù hắn không nhớ những việc trước kia, nhưng quen thuộc chính là một loại kinh nghiệm.

Nàng tâm tình bỗng chốc thoải mái, nàng khẽ hỏi “Sư đệ biết tư thế trói đó, ai dạy sư đệ không?”

Hắn không nhớ được ai đã dạy, nhưng nghe nàng hỏi vậy hắn tò mò nói “Chẳng lẽ lại là sư tỷ sao?”

Thấy hắn trêu chọc, nàng phún mang lên nói “Chẳng lẽ sư đệ không tin?”

Hắn bật cười, cố gắng ghi chặt nàng lại làm ra vẻ thề “Ta tin sư tỷ, nhưng mà sư tỷ dạy ta khi nào?”

Nàng muốn nói tiếp nhưng dừng lại. Chuyện trước kia thái thượng trưởng lão đã cố tình phong ấn. Đương nhiên là có lý do của nó, lão không vô duyên vô cớ sử dụng biện pháp này.

Nàng thở ra một hơi dài “Xem như ta thua sư đệ đi, chuyện này ta chỉ trêu chọc sư đệ thôi!”

Nàng lảng tránh sang chuyện khác, đúng lúc Tiểu Hắc đang một bên cợt lấy bờ vai nàng.

Nàng cũng quen biết Tiểu Hắc một thời gian, sớm hiểu được ý tứ của nó. Nàng chợt nhớ đến Tiểu Thanh Diệp liền nói “Trước đó thần hồn ta bị phong ấn, hoàn toàn không biết những việc xung quanh. Tiểu Thanh Diệp cũng không biết đang ở nơi nào...”

Hắn một bên an ủi “Chuyện này không thể trách sư tỷ được. Có thể Tiểu Thanh Diệp vẫn an toàn, nên ta không cảm ứng nguy hiểm từ nàng ta. Có dịp chúng ta sẽ đi tìm nàng ta, được chứ?”

Hoa Lạc Đồng gật đầu rồi khép nép dựa vào lồng ngực hắn. Bộ dáng nàng lúc này dịu dàng, không còn vẻ mạnh mẽ thường ngày nữa.

Hắn thấy vậy chìm vào suy tư.

Trải qua sự việc ở Kiếm Môn, hắn có một cảm giác mất mát. Đó là nếu chẳng may hắn không đến, hoặc giả hắn không thể mang nàng đi được. Vậy thì có phải là vĩnh viễn sẽ mất đi nàng ta hay không.

Trong lòng hắn mất dù vẫn còn một loại vương vấn không sao nói được. Hắn cảm giác trong lòng còn một khúc mắc chưa được giải khai. Trong đó có một lời hứa hẹn nào đó mà hắn không cách nào hình dung ra được.

Hắn hít sâu một hơi khiến nàng ta chú ý.

Nàng tò mò hỏi “Sư đệ có tâm sự sao?”

Hắn không nói gì mà vén mái tóc nàng qua một bên như muốn nhìn rõ hơn khuôn mặt nàng. Hắn nói “Sắp tới ta phải về gia tộc thay Bạch gia đấu một trận với Trình gia. Sau khi xong việc, ta sẽ bẩm báo phụ thân về sự tỷ...”

Ý tứ của hắn vô cùng đơn giản, Hoa Lạc Đồng ngẩn ngơ một hồi. Nàng áp ứng nói “Ta còn nhiều việc phải làm, tình huống khi đó ta không hứa trước được!”

Hắn nói tiếp “Ta chỉ muốn sống một đời đơn giản bên một gia đình nhỏ. Không muốn theo đuổi con đường tu đạo, cũng không ham muốn sống quá lâu. Chỉ cần ngày ngày bên sư tỷ, như vậy đã đủ!”

Nghe hắn nói vậy, Hoa Lạc Đồng cười khúc khích. Không biết hắn học từ đâu lại nói ra những lời sến súa như vậy.

Nàng buông hắn ra, rồi lui về sau vài bước. Hai tay chấp sau lưng như thể tung tăng bước đi.

Nàng đi được vài bước chân rồi quay đầu nói với hắn “Ta trước kia có một ước ao tìm được một ý trung nhân bản lĩnh đứng đầu Bắc Cảnh. Sau khi trở về từ một nơi rất xa xôi, cách nghĩ đó đã không còn tồn tại. Quan trọng là sống với người mình thích đã đủ... Danh khí không thể nào mang đến cho ta niềm vui được...”

Nàng vừa đi vừa nói, thân ảnh phản chiếu trong ánh hoàng hôn khiến nàng ta bỗng chốc toát lên một vẻ đẹp khó tả. Cảnh tượng này khiến hắn khó mà quên được.

Hoa Lạc Đồng đi thẳng lên trên mỏm đá mà trước đó khí tức quen thuộc phát ra.

Nơi đây là đỉnh cao nhất của ngọn sơn phong, có thể nhìn bao quát mọi cảnh quan bên dưới. Cảnh vật bên dưới lúc này thu nhỏ lại, rừng rậm, con suối trải dài vô cùng đẹp mắt.

Nàng ngồi xuống, hai chân đung đưa. Bạch Vô Thiên thấy vậy cũng ngồi xuống bên cạnh.

Im lặng một hồi, nàng ta mới nói “Chưa đầy một tháng nữa là đến ngày khảo hạch đệ tử nội viện. Trước đó ta cũng đã là thập tứ trưởng lão của Đạo Viện. Cho nên hôm sau chúng ta trở về!”

Nàng dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Nhìn khí tức sư đệ, xem ra cũng sắp đột phá Tứ Phẩm. Trở về Vô Danh Động Thiên ta sẽ giúp sư đệ một tay!”

Hắn cảm giác không việc gì có thể giấu được nàng ta, hắn tò mò hỏi “Sao sư tỷ biết ta sắp đột phá?”

Nàng ta nhìn hắn cười khúc khích “Vừa rồi thân với sư đệ, đó cũng là một hình thức song tu. Nên đương nhiên có thể nhìn thấu được”

Hắn cảm giác không phục “Thế vì sao ta không nhận ra bất kỳ điều gì ở sư tỷ?”

Nàng ta che miệng cười “Bởi vì sư đệ ngốc!”

Nhìn bộ dáng trêu chọc, hắn làm ra vẻ phún mang lên trách mắng “Nếu vậy sư đệ ta muốn ngu ngốc một lần nữa!”

Hắn cười ma mãnh rồi quàng tay qua đề Hoa Lạc Đồng xuống. Hai người mặt đối mặt nhìn nhau một hồi mới phát hiện ra cảm giác ngượng ngùng.

Hắn ngồi dậy, khuôn mặt nhất thời trở nên hồng hào.

Ở bên dưới vách đá, Kiếm Nô âm thầm oán trách. Hắn sớm đã tinh lại và âm thầm quan sát hai tên cẩu nam nữ đang vờn nhau. Cảm giác nhìn mà không thể tự tay mình làm đúng là khó chịu. Hắn không chịu nổi nữa liền quát lên “Hai người các ngươi thôi đi! Quá chướng mắt!”

Bạch Vô Thiên liếc nhìn hắn, một ngón tay điểm về phía hắn. Miệng khẽ niệm “Định!”

Hắn lập tức bị trúng Cẩm Chế, không nhúc nhích được.

Hoa Lạc Đồng một bên ngác nhiên. Chiêu thức này vô cùng lạ mắt, có thể phong ấn đối phương từ xa. Hơn nữa trong sát na, nàng có thể nhìn thấy một chữ “Định” lóe lên. Chuyện này là như thế nào.

Nàng tò mò hỏi “Sư đệ sao làm được?”

Hắn ra vẻ đắc ý “Chiêu thức này lúc ở Huyền Minh Động ta nghĩ ra, trở về Vô Danh Động Thiên mới thật sự làm được”

Hắn ngẫm nghĩ một lúc liền đứng dậy, xuất ra Lưu Quang Kiếm.

Hắn nhìn đảo đất xung quanh, từ trên cao có thể nhìn thấy một vài con Xuyên Sơn Điều đang ở bên cạnh một bờ suối. Khoảng cách chừng bốn trăm trượng.

Hắn tùy ý chém một nhát về phía một con Xuyên Sơn Điều. Chỉ sau hai hô hấp, từ phía con Xuyên Sơn Điều xuất hiện một chữ “Định”. Nó lập tức bị phong ấn không nhúc nhích được. Khoảng chừng hai mươi hô hấp sau, nó mới có thể động dậy được.

Hoa Lạc Đồng một bên trở mắt nhìn. Chiêu thức này quả thật thần kỳ, nếu trong chiến đấu có thể làm gián đoạn đối phương không phải là nắm chắc phần thắng sao. Hơn nữa chỉ là một chiêu kiếm bình thường, nhưng bên trong ẩn chứa một loại ý cảnh. Nàng không thể ngộ ra được. Đó mới là điểm mấu chốt.

Nàng đưa sắc mặt nghiêm túc lại “Dạy ta!”

Hắn cười hắc hắc nói “Gọi sư phụ!”

Nàng lắc đầu, suy nghĩ một lúc mới ngại ngần nói “Tướng công!”

Hắn không dám đùa nữa, bề ngoài nàng ta gọi “tướng công” nhưng trong ánh mắt chứa đầy sát khí. Hắn mà trêu chọc nàng ta thêm một câu nữa, không biết chừng hắn sẽ bị nàng ta đá bay xuống núi.

Hắn gạt đầu “Về Vô Danh Động Thiên, có chuyện gì có thể giấu được sư tỷ sao?”

Nghe câu trả lời hợp lý, nàng mới thôi lườm hắn. Hắn mà không đưa ra câu trả lời hợp lý, nàng tung một cước là hắn thật sự bay xuống núi.

Nàng không đùa giỡn nữa mà tựa vào vai hắn. Khung cảnh hoàng hôn chỉ có hai người. Đã lâu rồi mới có khoảnh khắc lãng động thế này.

Hắn chợt nhớ tới một chuyện liền nói “Sư tỷ, ta có chuyện muốn nói. Số là ta có gặp một nữ nhân...”

Hắn chưa kịp nói hết câu đã bị nàng ta đá bay xuống núi. Về mặt hắn vô cùng oan ức “Sớm biết, ta không nói ra là được!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 203: Ta sớm đã tha thứ cho nàng!

Cấm Vực, Đạo Viện.

Kiểm Hư Chân Quân cười phi hành kiếm trời nổi trên bầu trời. Ánh mắt lão quan sát toàn cảnh bên dưới.

Nơi đây là cấm địa của Đạo Viện nên quan cảnh vẫn vắng lặng đến đáng sợ. Từ bên dưới hải vực sản sinh ra một áp lực lớn khiến mọi thứ khu vực phụ cận bị ảnh hưởng. Hung thú không dám đến gần, cây cối thì khô héo không sinh trưởng nổi.

Lão đáp xuống mặt đất, tiến lại gần bờ hải vực.

Áp lực lớn khiến lão phải nhíu mày “Đã lâu không đến nơi này, áp lực càng ngày càng lớn hơn!”

Trước đó nơi này xảy ra một vụ mất tích của một đệ tử tinh anh và hai mươi đệ tử nội viện. Tin tức bên Chưởng Sự Đường truyền đi là không tìm được dấu vết gì để lại. Ai cũng đồn đoán, có thể do áp lực lớn khiến bọn họ bị hút xuống dưới vực sâu vạn trượng. Khả năng sống sót không cao.

Lão không quan tâm nhiều, vì đây là nhiệm vụ của Chưởng Sự Đường. Lão đến xem xét là vì dạo gần đây lão có một linh cảm xấu. Đạo Viện sắp gặp biến cố lớn.

Lão suy nghĩ một lúc, lấy Càn Khôn Kính ra xem xét nhưng không phát hiện được điều gì bất thường. Mọi thứ đều diễn ra bình thường.

Ánh mắt lão thoáng nhìn về một khoảng không, nơi đó không có gì nhưng lão cảm giác có vài ánh mắt đang quan sát động tĩnh lão.

Lúc này, phía Thủy Trúc Lâm truyền đến động tĩnh.

Lão thì thầm “Bọn họ về rồi!”

Thoáng chốc, lão phóng lên phi hành kiếm rời khỏi hải vực trở về ngọn sơn phong của lão.

Khi lão rời đi một lúc, khoảng không vốn không sinh ra ba động di chuyển. Một con vật gì đó rời đi, thẳng hướng đến ngọn Long Đầu Phong.

Kiểm Hư Chân Quân không chú ý phía sau, một mạch trở về Thủy Trúc Lâm, nơi có động tĩnh vừa mới phát ra. Khí tức quen thuộc nên lão đoán chắc là bọn người Thẩm Giai Nghi đã trở về.

Lão đáp xuống bên ngoài căn nhà gỗ đã thấy thân ảnh Thẩm Giai Nghi và ba tên đồ đệ đang đứng bên cạnh. Khí tức bọn họ cổ tình phóng thích ra bên ngoài để lão đánh giá.

Lão ngắt người không tin vào mắt mình. Trước chỉ là suy đoán, hoặc cũng có thể là truyền động lực cho nhóm ba tên đồ đệ này. Không nghĩ tới thật sự đã tấn cấp thành công.

Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Bằng thấy vậy liền quỳ xuống thi lễ. Bọn họ đồng thanh nói “Gặp qua sư phụ!”

Khuôn mặt lão lúc này có phần hồng hào, tươi sáng hơn. Về mặt thâm trầm trước đó đã không còn. Xem ra quyết định đào tạo lũ nhỏ này hoàn toàn đúng đắn.

Trong phút chốc, lão lại nghĩ đến tên đồ đệ kia. Tên kia vận khí nghịch thiên, lão đoán chắc hẳn cũng không làm lão thất vọng.

Tiểu Bạch phía sau rón rén lại gần lão nung nịu.

Ngoài Bạch Vô Thiên ra, lão là người thân thiết nhất. Theo như một ý nghĩa nào đó, lão như chủ nhân thứ hai của nó.

Lão vừa xoa đầu Tiểu Bạch, ánh mắt đưa về phía ba tên đồ đệ.

Lão chậm rãi nói “Con đường tu luyện còn dài, đi đến bước này xem như đã đạt được ta công nhận. Các người trước ở lại căn nhà gỗ này một đoạn thời gian!”

Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Bằng chấp tay lại đồng thanh nói “Đa tạ sư phụ đã cho chúng đệ từ cơ hội”

Trong lòng lão nhất thời rung động, cảm giác vui vẻ như thể nhặt được báu vật. Cảm giác này đúng là không tẻ.

Lão hướng Thẩm Giai Nghiê nói “Theo ta!”

Nói rồi, lão phóng lên phi hành kiểm thẳng hướng lên ngọn sơn phong. Thẩm Giai Nghiê cũng lập tức đuổi theo sau.

Hoàng Mập nhìn theo bóng lưng của lão sư phụ, trong lòng sinh ra tò mò “Có khi nào sư phụ đã làm lành với sư nương không?”

Lý Nhược Bằng một bên ngắm nghĩ rồi nói “Tiểu muội không nghĩ như vậy, chuyện trước kia không liên quan sư nương nhưng cũng bắt nguồn từ sư nương. Hôn nữa... nhiều sư huynh đệ đồng môn của sư phụ đã chết. Tiểu muội cảm giác khó mà như trước được”

Âu Dương Sinh gật đầu tán thành.

Trước giờ hắn chu du nhiều nơi, gặp qua nhiều loại người nhưng nhân cách như lão sư phụ đúng là không phải ai cũng có được. Một người có tu vi cao như sư phụ hiếm khi nào chú ý đến bọn tiểu bối như hắn. Mặc dù lão không thể hiện ra bên ngoài nhiều, nhưng cảm giác đối với lão như một thân sinh thứ hai.

Hoàng Mập nhìn sang Tiểu Bạch, hẳn nhất thời nhớ đến Bạch Vô Thiên. Đại ca chính là người giúp hắn thay đổi một phần vận mệnh, khiến con đường đi vốn khó khăn trở nên dễ dàng hơn. Hắn trong lòng cảm kích, hẳn chờ đợi đại ca trở về. Hắn muốn cho đại ca một món quà bất ngờ.

...

Bên ngoài tiểu viện trên đỉnh núi.

Bên dưới tán cây Tử Đằng, Kiếm Hư Chân Quân và Thẩm Giai Nghiê đứng cạnh nhau nhưng không có ai mở miệng trước.

Nàng nhặt lên một cánh hoa Tử Đằng trên mặt đất rồi thả rơi xuống. Hành động này khiến lão bồi hồi nhớ lại những ngày tháng trước kia, khi cả hai cùng lịch luyện khắp nơi.

Đúng là nàng vẫn không thay đổi, chỉ có lão là vẫn chưa đối diện với sự thật. Bộ dạng của lão vẫn là một lão già năm mươi sáu mươi tuổi, nhưng lớp da mặt bên ngoài đã không còn nhăn nheo như trước nữa.

Dị dung là trước kia, nhưng giờ không còn cần thiết nữa. Đối diện nàng thì dễ, mà đối diện với những ray rứt trước kia thì không thể được.

Lão chậm rãi nói “Thật ra ta sớm đã tha thứ cho nàng!”

Câu nói này khiến Thẩm Giai Nghiê thần thò, vô ý làm rơi cánh hoa xuống. Đôi môi nàng khẽ run lên, chuyện này nàng không thể tin được.

Lão nói tiếp “Nhưng để có thể đối mặt với chuyện trước kia, ta không làm được!”

Lão thờ dãi ra một hơi, sắc mặt có phần mệt mỏi “Lần này kêu nàng đến đây, một là ta muốn nói điều ta giấu trong lòng, hai là muốn xác nhận một việc”

Thẩm Giai Nghiê trong lòng lúc này vô cùng xúc động, cảm giác nút thắt trong lòng cuối cùng cũng được gỡ ra. Nàng đã an tâm rồi.

Nàng tò mò nói “Chàng cứ nói, thiếp thân nghe!”

Bộ dáng Thẩm Giai Nghiê lúc này dịu dàng như một tiểu nương tử mới thành hôn. Cả hai trước kia chỉ thiếu một bước đã thành phu thê chính thức, chỉ là thiếu một bước khiến mọi thứ thay đổi. Phải mất trăm năm sau, mới có dịp gỡ ra nút thắt này.

Lão nhìn nàng một hồi, có thể nội tâm lão đang cố gắng tận hưởng cảm giác đã mất đi trước kia. Lão nói “Giữa Huyền Môn và Ma Môn có mối quan hệ thế nào?”

Thẩm Giai Nghiê sớm đoán được lão sẽ hỏi câu này. Nàng suy nghĩ một hồi để tìm một câu trả lời tốt nhất. Nàng nói “Vi sao chàng hỏi như vậy?”

Lão trả lời “Bởi vì ta phát hiện dấu vết bọn Huyền Môn ở Đạo Viện. Ta nghi ngờ bọn chúng đang âm thầm giờ trò...”

Thẩm Giai Nghiê nghe vậy, nàng hiểu được vấn đề liền nói “Ma Môn và Huyền Môn chỉ có quan hệ giao dịch. Thiếp rồi Ma Môn một đoạn thời gian, nên giờ không biết tình hình nơi đó như thế nào...”

Nàng nhìn sắc thái bất an của lão, trong lòng nàng cũng hiện lên một sự lo lắng.

Nàng không kìm lòng được liền tiến lại gần muốn cầm lấy tay lão an ủi nhưng lão rút về. Lão lùi về sau một bước, do dự một hồi mới nói “Ta chưa quen lắm, nàng cứ nói!”

Thẩm Giai Nghiê có chút thất lạc, nàng từ tốn nói “Thiếp chỉ muốn an ủi chàng vài câu thôi!”

Lão mỉm cười, bước chân có nhúc nhích một lúc nhưng vẫn kiểm soát được. Lão nói “Ta không sao, nếu ta có mệnh hệ gì, chiếu cố tốt nàng cũng như mấy tên đồ đệ vô dụng của ta!”

Câu nói dừng dừng của lão không hề có một chút gì dao động trên khuôn mặt, như thể đó là một chuyện bình thường. Nếu trên đó thể hiện lo lắng, trầm ngâm thì có thể nàng không có gì để nói. Thái độ chấp nhận số phận của lão khiến nàng bỗng chốc bồn chồn.

Nàng lại tiến về phía lão một bước, trên mặt hiện ra một nét buồn rười rượi. Nàng nói “Nếu đã vậy, thiếp muốn ôm chàng một lần!”

Lão ngẩn người, sau đó giang hai tay ra. Tùy ý nói “Đến!”

Nàng liền bước về trước chậm rãi ôm lấy, động tác rất chậm như thể nàng muốn tận hưởng từng động tác này. Cố gắng ghi nhớ lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 204: Đòi quà

Năm ngày sau, Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng cười trên lưng Tiểu Hắc về đến Đạo Viện.

Cả hai một mạch từ Minh Nhân Thôn đến Thủy Trúc Lâm, riêng Hoa Lạc Đồng trở về Hoa Kiếm Phong của mình.

Khi về đến căn nhà gỗ, hần phát hiện nơi đây đã ngăn nắp và sạch sẽ. Hần có thể nhận ra khí tức của bọn người Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhục Băng đã từng ở đây. Khí tức còn mới, chứng tỏ bọn họ vẫn còn ở đây. Chưa hẳn đã rời đi, có thể bọn họ đã đi ra ngoài tu luyện.

Hần sờ lên đầu Tiểu Hắc dặn dò “Người ở đây, ta đi gặp sư phụ!”

Nói xong, hần phóng lên Lưu Quang Kiếm thẳng hướng đỉnh núi.

Thoáng chốc đã đến bên ngoài tiểu viện của lão sư phụ.

Hần phát hiện ngoài lão sư phụ ra còn có một nữ nhân rất xinh đẹp đang ngồi trên băng ghế đá. Cả hai đang thưởng thức một loại tiên nương nào đó, hương thơm thoang thoang ra bên ngoài.

Hần đáp xuống vội vàng chấp tay lại, hướng hai thân ảnh thi lễ “Đồ nhi gặp qua sư phụ... sư nương!”

Lão nghe “sư nương” liền phun một ngụm trà ra ngoài, riêng khuôn mặt Thảm Giai Nghê cười híp cả mắt. Nàng ta nhanh chóng tiến lại gần hần, cầm lấy tay hần khen ngợi “Đúng là hài nhi ngoan, sư nương có quà!”

Nói rồi, nàng liền lấy ra mười viên thượng phẩm Xích Linh Thạch đưa cho hần. Đây là mười viên còn sót lại, nàng cũng không sử dụng. Lần này xem như tặng lễ một đồ nhi hiểu chuyện. Tâm tình thật sự thoải mái.

Lão Kiếm Hư khẽ ho một tiếng, lão nói “Đúng là tên đồ đệ hư hỏng, chẳng giỏi việc gì ngoài nhiều chuyện!”

Bên ngoài lão nói vậy nhưng nhìn khí tức hần thay đổi rõ rệt. Khuôn mặt có phần sáng lạn hơn, nội lực tăng lên đáng kể. Đây chính là nói hần có tiến bộ, thậm chí là tiến bộ không nhỏ.

Tuy nhiên, trên đó vẫn có một chút mùi vị tang thương. Giống như đã từng gặp qua một cổ sự nào đó. Lão tò mò nói “Có thể kể vì sư nghe, người gặp qua cơ duyên nào không?”

Hần gạt đầu, liền thuật lại vụ việc từ lúc bị Lữ Kiếm Bình truy sát rơi vào Huyền Minh Cốc cho đến giải cứu Hoa Lạc Đồng. Chỉ trong vón vẹn không đến một năm mà hần trải qua quá nhiều chuyện.

Đặc biệt là náo loạn ở Bách Vực Kiếm Môn. Chuyện này không phải là chuyện đùa, một phần thể lực Kiếm Môn vượt trên Đạo Viện.

Có thể nói mặc dù Kiếm Môn đã bị Thiên Sư Đường trừng phạt, nhưng thù hận hần gây ra không nhỏ. Một khi môn chủ Kiếm Vô Trần phát hiện thân phận hần, xem như Đạo Viện rơi vào tình huống nguy hiểm.

Lão ngẫm nghĩ một lúc, chợt nhớ đến tình tiết thú vị. Lão mới hỏi “Người nói Kiếm Vồng... người có thể thi triển một lần cho vi sư khai nhãn được không?”

Hần gạt đầu, ánh mắt đảo đảo tìm kiếm một vài thứ đang di chuyển như vậy biểu diễn mới sinh động.

Hần nhìn lên bầu trời, xa xa có một đàn Hồng Hạc đang bay về phía ngọn Chu Phong. Nhóm Hồng Hạc này có nhiệm vụ, một là thăm dò trên bầu trời, hai là bọn chúng khoe sắc cho đệ tử Đạo Viện chiêm ngưỡng.

Hần xuất ra Lưu Quang Kiếm, vận dụng thức Văn Du Kiếm chém một nhát về phía một con Hồng Hạc. Khoảng cách ước chừng nghìn trượng.

Con Hồng Hạc không kịp phản ứng, lập tức bị “Định”. Trong khoảng hơn mười hô hấp nó bị phong ấn rơi tự do xuống. Đến khi nhận ra, nó phát hiện đang rơi xuống liền vỗ cánh bay về đàn. Nó mang đầy nghi vấn nhưng vẫn không hiểu vì sao, trước đó nó bị thất thần.

Kiếm Hư Chân Quân và Thảm Giai Nghê nhìn hần, hai mắt mở to ra.

Lão thắc mắc nói “Người làm sao làm được?”

Hần cảm giác khá đặc ý, liền giải thích “Việc này là đệ tử kết hợp ý cảnh và Trộn Pháp. Tùy ý xuất ra, không nghĩ tới lại phát sinh như vậy. Đến giờ đệ tử vẫn chưa hiểu rõ quy tắc đó!”

Lão có phản ứng sốt, có phần ngạc nhiên.

Trong chiêu kiếm đơn giản đó, đúng là có ẩn chứa một loại ý cảnh. Vấn đề là trong sát na xuất hiện chữ “Định”, chữ này từ đâu mà ra. Quy tắc này ở đâu phát sinh ra.

Lão cảm giác có phần mơ hồ, nhưng quả thật đồ đệ lão đúng là quái dị. Một người sáng tạo ra một chiêu kiếm không phải Lục Phẩm, Thất Phẩm mới có năng lực đó sao. Hần chẳng qua chỉ mới vừa tu đạo một thời gian ngắn lại có thể sáng tạo ra một thức nghịch thiên như vậy. Việc này có phải quá khoa trương hay không.

Hắn nhìn lão sư phụ suy tư, trong lòng càng đắc ý hơn. Lão càng đắc ý thì yêu cầu của hắn càng dễ dàng hơn.

Hắn chấp tay lại nói “Trước sư phụ có hứa đệ tử đạt Tam Phẩm sẽ có thưởng...”

Hắn vừa nói vừa gãi đầu cười ha ha. Việc này mới là nguyên nhân chính hắn xuất hiện ở đây.

Lão nhìn hắn đầy trách mắng “Thì ra ngươi đến không phải vấn an ta, mà là đòi quà. Đúng là một tên đồ đệ ngỗ nghịch!”

Lão ra vẻ trách mắng, nhưng vẫn lấy ra một vật. Vật này đối với lão là một món quà cực kỳ trân quý.

Đó là Càn Khôn Kính.

Lão nói “Đây là pháp bảo lão sư phụ tặng ta, đây vốn là Bản Mệnh Pháp Bảo của ta. Nhưng giờ không cần nữa, đưa ngươi!”

Hắn nhìn Càn Khôn Kính, trong lòng không hề vui vẻ. Hắn lui về sau một bước, khom người nói “Đồ nhi không cần pháp bảo này của sư phụ. Đồ nhi không dám nhận!”

Lão mỉm cười, một tay buông ra.

Càn Khôn Kính nhanh chóng lao về phía hắn, vờn quanh một vòng như thể chờ đợi hắn nhận chủ.

Hắn ngập ngừng một hồi, lại khom người nói “Đồ nhi thật sự không dám nhận!”

Lão làm ra vẻ nghiêm nghị “Đồ của vi sư, ngươi cũng chê. Thật làm ta thất vọng...”

Hắn ngừng đầu, hai tay nhanh chóng chộp lấy Càn Khôn Kính. Hắn khom người sâu một cái, rồi nói “Đa tạ sư phụ, thứ gì sư phụ tặng đều quý giá!”

Lão cảm giác tên đồ đệ này thay đổi quá nhanh.

Thẩm Giai Nghi một bên nhìn lão không chớp mắt. Sắc mặt nàng có phần trĩu nặng “Ngay cả Bản Mệnh Pháp Bảo cũng đem tặng, phu quân thương yêu hắn như vậy sao?”

Lão đứng dậy, từ từ tiến lại gần rồi vịn lên vai hắn. Sắc mặt có phần nghiêm túc, lão nói “Qua đợt khảo hạch đệ tử nội viện, vi sư sẽ cùng nàng ta rời đi. Không biết khi nào sẽ trở về, ngươi cố gắng tu luyện”

Lão nhìn hắn đang ngơ ngẩn vì bất ngờ, lão nói tiếp “Con đường tu luyện không có điểm dừng, chỉ cần ngươi theo bản ngã tiến bước. Không sớm thì muộn sẽ gặt hái nhiều thành quả vô tiền khoáng hậu. Ngươi vốn là một phẩm nhân bình thường, đi được đến bước này đã đáng khen ngợi rồi...”

Nói mới nhớ, hắn xuất thân là người trần mắt thịt ở Văn Lang Châu. Khi đến Bắc Cảnh vô cùng bơ vơ. Nếu không có sự diu dắt của sư phụ, hắn không biết có thể đi đến được bước này hay không.

Hắn làm ra vẻ cương quyết nói “Đồ nhi sẽ nghe theo sư phụ, không ngừng cố gắng!”

Bản chất hắn chính là “không ngừng cố gắng”. Cho dù không nói, đó đã là bản ngã của hắn rồi.

Lúc này ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng cười phi hành kiếm tới. Bọn họ vừa nhìn thấy Bạch Vô Thiên liền mừng rỡ chạy đến.

Hoàng Mập nhanh nhất, hắn ríu rít nói “Đại ca!”

Bạch Vô Thiên nhìn một lượt Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng. Khi tức người nào cũng ngang bằng hắn, đặc biệt là Âu Dương Sinh có dấu hiệu sắp đột phá.

Bọn họ tu luyện kiểu nào mới nhanh được như vậy.

Bản thân hắn không phải là võ cùng cực khổ mới đạt cấp bậc Tam Phẩm hay sao.

Thẩm Giai Nghi là người hiểu rõ tình huống. Nàng liền giải thích “Bọn họ vào bí cảnh, tu luyện trong đó một năm bằng ba năm bên ngoài. Tính ra bọn họ trải qua hơn hai năm mới có thể được như vậy. Nhưng theo lẽ thường mà nói, tư chất ba người họ khá cao...”

Hắn nghe nói “bí cảnh” liền liên tưởng đến bản thân hắn tu luyện Pháp Trận cũng ở trong Huyền Minh Động. Đó không phải bí cảnh, nhưng vẫn là một khoảng không gian trong Pháp Trận.

Xem ra sư phụ đã cho bọn họ một cơ duyên không nhỏ.

Hoàng Mập thấy vậy, liền xuất ra một thanh hắc kiếm. Đây là thanh hắc kiếm hắn lấy được ở Bách Hoa Cốc.

Theo lý mà nói, hắn đoạt lấy nhưng không có thông qua trưởng lão Bách Hoa Cốc. Hơn nữa bọn họ không có tra xét, xem như đây là một thanh kiếm rỉ sét không đáng quan tâm.

Bạch Vô Thiên nhìn thấy hắc kiếm, hai mắt sáng lên. Hắn tò mò hỏi “Kiếm này, từ đệ tìm ở đâu?”

Hắn cười hắc hắc nói “Bách Hoa Cốc!”

Hắn vừa nói vừa nhìn sang Lý Nhục Băng.

Riêng Lý Nhục Băng không quan tâm lắm. Chỉ là một thanh kiếm, xem như tặng lễ đại ca cũng là điều nên làm.

Bạch Vô Thiên xuất ra năm thanh hắc kiếm còn lại. Năm thanh này trước đó đã hòa làm một thể và có hình dạng gần giống một cây quạt. Khi năm thanh hắc kiếm vừa ra bên ngoài, thanh kiếm có linh tính lập tức hấp thu thanh hắc kiếm mà Hoàng Mập đang cầm.

Một luồng linh khí tinh thuần phóng xuất ra xung quanh, một loại quang mang tỏa ra khiến hư không lắc lư, chấn động.

Kiểm Hư Chân Quân một bên quan sát, lão nhìn sáu thanh kiếm lúc này đã hòa lại làm một thể. Theo như lão đánh giá, vẫn còn sót một vị trí để lấp đầy khoảng trống. Như vậy nó có thể là tập hợp bảy thanh hắc kiếm.

Lão tò mò hỏi “Ngươi biết tên nó là gì không?”

Bạch Vô Thiên nhanh chóng trả lời “Thất tinh kiếm!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 205: Trở lại Vô Danh Động Thiên

Kiểm Hư Chân Quân nghe đến danh tự Thất Tinh Kiếm thoáng nhủ mảy. Danh tự này có thể lão đã nghe qua một lần, nhưng vì một lý do nào đó mà quên đi.

Lão cảm sáu thanh kiếm trong tay, từ trên bề mặt sần sùi không có gì đặc biệt. Chỉ duy nhất một thanh kiếm có linh khí dao động. Chứng tỏ kiếm này có linh tính.

Vấn đề lão không hiểu, mặc dù có linh khí ba động nhưng không phát hiện ra có gì đặc biệt.

Thẩm Giai Nghe một bên xem xét, nâng đưa ra đánh giá “Kiếm này được làm từ Tinh Vắn Thạch!”

Nghe đến Tinh Vắn Thạch, lão mới sừng sốt, nhóm Hoàng Mập cũng sừng sốt. Đây là một loại khoáng thạch ngoài tinh không cực kỳ trân quý. Nó vừa là nguồn năng lượng khổng lồ vừa là nguyên liệu chế tạo pháp khí, thậm chí là thần khí vô cùng bá đạo.

Thế mà trước mặt bọn họ có đến sáu thanh kiếm có nguồn gốc từ Tinh Vắn Thạch. Điều này cũng quá khoa trương đi.

Lão bắt đầu chú ý hơn, thử cầm chui kiếm rút ra. Nhưng không thể rút ra được, như thể lớp vỏ bên ngoài và lưỡi kiếm là một thể. Gắn chặt với nhau.

Lão mới hướng Bạch Vô Thiên hỏi “Ngươi từ đâu mà có?”

Hắn lắc đầu, cố gắng lục lại ký ức nhưng không tìm ra được câu trả lời thỏa đáng. Hắn nói “Hon hai năm trước đệ từ tinh lại, đã phát hiện có bốn thanh kiếm rồi. Thanh kiếm thứ năm ở Vô Danh Động Thiên...”

“Vô Danh Động Thiên?”

Xung quanh hắn, ai cũng tò mò về địa danh với tên gọi mỹ lệ này. Chỉ cần một từ “Động Thiên” cũng có thể gây ra một sự tò mò.

Hắn nhanh chóng giải thích “Đó là nơi ở của Hoa sư tỷ, để ta hỏi ý nàng rồi dẫn mọi người vào đó tu luyện. Linh khí trong đó dày đặc hơn bên ngoài gấp nhiều lần”

Đối với Hoa Lạc Đồng, lão cũng không quá xa lạ gì. Nàng ta là nữ nhi của Hoa Kiếm Nhân. Một nhân tài hiếm có của Đạo Viện, chỉ là nghe nói hắn đã mất tích hơn năm năm trước.

Nói về ấn tượng, Hoa Kiếm Nhân là một người rất cẩn thận. Hắn hành sự tỉ mỉ chu đáo, hiếm khi xảy ra sơ suất. Việc hắn mất tích hoặc bị người khác ám hại, lão đến giờ vẫn chưa tin tưởng lắm.

Lão chợt nhớ một chuyện, liền hướng bốn đồ đệ mình căn dặn “Không đến một tháng nữa là đến ngày khảo hạch đệ tử nội viện. Đệ tử chân truyền theo giới luật thì không nhất thiết phải tham gia. Riêng ba người các ngươi bắt buộc bắt buộc phải có mặt...”

Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Khảo hạch nội viện chỉ đơn thuần là thông qua Thủy Lăng Kính kiểm tra tu vi. Bên cạnh đó còn hai truyền thống trước giờ của Đạo Viện. Đó là khiêu chiến mười vị trí đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Bản chất lợi ích không nhiều, nhưng đệ tử tinh anh có quyền khảo hạch chức vị trưởng lão khi có vị trí bỏ trống. Truyền thống thứ hai là khiêu chiến giữa đệ tử tinh anh với nhau để giành một chiếc ghế trưởng lão”

Nội tâm Hoàng Mập nhảy dựng, hắn có thể hiểu được ý tứ của lão sư phụ nhưng vẫn chưa chắc chắn lắm. Hắn áp ứng hỏi “Ba người đồ đệ có mặt.... để làm gì?”

Lão cười hắc hắc nói “Đương nhiên là giành một vị trí trưởng lão cho vi sư nở mày nở mặt rồi!”

Nói đến đây, lão nhìn sang Bạch Vô Thiên. Ánh mắt có phần trêu chọc “Còn về phần đệ tử chân truyền. Nếu có người bất mãn khiêu chiến, mà thất bại sẽ giáng một cấp, còn người khiêu chiến thất bại sẽ mất đi cái giá đã bỏ ra để đối phương đồng ý khiêu chiến. Ngươi hiểu chứ?”

Bạch Vô Thiên nhìn bộ dáng chế giễu của lão, hắn phản ứng “Bất quá, đệ tử không đồng ý khiêu chiến thì được chứ gì!”

Lão cười ha ha “Nếu đối phương có danh khí khá cao, nằm trong mười vị trí đệ tử tinh anh thì ngươi không từ chối được!”

Nội tâm hắn âm thầm oán trách “Nói như vậy thì đâu phải gọi là khiêu chiến. Phải gọi là tỷ thí thì đúng hơn...”

Lão hiểu tính cách tên đồ đệ này, bản tính không thích hơn thua. Chỉ thích người không đụng ta, ta không đụng người mà không hề chủ động sinh sự. Mà con đường tu đạo vốn khắc nghiệt, không dễ dàng gì. Để đối phương ra tay trước chẳng khác nào mất đi thể chủ động.

Lão nhìn khí trời, chậm rãi nói “Các ngươi trước về tu luyện, trường hợp có đánh nhau thì đừng làm sư phụ ta dây mắt mặt...”

Bạch Vô Thiên cùng ba đệ muội mình khom người thi lễ rồi phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Hiện trường chỉ còn lại lão và Thẩm Giai Nghe.

Nàng nhìn nhóm đồ đệ lão rời đi, lúc này mới nói “Tên đệ tử chân truyền của chàng rất thú vị, bản lĩnh không tệ...”

Lão mỉm cười, tâm vô cùng đắc ý nói “Thế nàng có nghe nói một phạm nhân có thể miêu sát một tên Ngũ Phẩm không?”

Nàng trở mắt ra nhìn lão “Hắn?”

Lão không nói mà cười ha ha, xoay người trở về băng ghế đá, tiếp tục thưởng thức tiên nương.

Nàng vẫn chưa hết sững sốt, chuyện lão mới nói nếu là sự thật thì con đường tu luyện trước giờ của nàng chẳng phải là quá phé vật sao.

...

Cùng lúc này, trên đỉnh ngọn Chủ Phong, nơi ở của lão viện trưởng.

Đối diện lão là một hình chiếu quan sát toàn bộ sự việc ở trang viên của thái thượng trưởng lão. Nơi đó đã nhộn nhịp hơn trước rất nhiều.

Lão quan sát tên đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão khí chất bình thường. Hắn không hề có điểm nổi bật ngoài diện mạo bên ngoài, lại sở hữu sáu thanh kiếm được làm từ Tinh Vãn Thạch.

Đáng tiếc là Tinh Vãn Thạch đã qua tinh luyện, không thể tạo ra nguồn năng lượng được. Nếu không đây là thứ lão đang tìm kiếm.

Lão âm thầm tính toán “Lữ sư đệ và Lam sư đệ đã đi tìm Tinh vãn Thạch một thời gian dài vẫn chưa có tin tức gì. Chẳng lẽ bọn họ không thể trở về được nữa....”

Đúng lúc này, bên ngoài có một quan môn đệ tử chạy vào bẩm báo “Bẩm viện trưởng, sư thúc trở về!”

Một lúc sau, Lữ trưởng lão từ xa đáp xuống bên ngoài tiểu viện. Bộ dáng có phần già nua, sắc mặt vô cùng thê thảm.

Chỉ mấy tháng thời gian, Lữ trưởng lão như biến thành một người khác, như già hơn chục tuổi. Điều này nói lên con đường đến Thần Vực đúng là không dễ dàng.

Lữ trưởng lão không nói gì, liền xuất ra một khối Tinh Vãn Thạch màu đen sẫm sùi với kích thước ngang chừng hai gang tay.

Khối Tinh Vãn Thạch này, tính toán ở Bắc Cảnh là một con số không nhỏ. Tương đương với mười viên cực phẩm Xích Linh Thạch.

Lão viện trưởng nhìn khối Tinh Vãn Thạch, bên trên bề mặt có lưu lại vài vết máu. Vết máu này không cần nhìn, lão cũng đoán được tình huống như thế nào.

Lão an ủi “Sư đệ thật vất vả!”

Lão cảm lấy khối Tinh Vãn Thạch trong tay, lão có thể cảm nhận được nguồn năng lượng dồi dào bên trong đó. Đôi tay lão cũng bị ảnh hưởng giật lên mấy hồi.

Lão vừa lòng gật đầu rồi thu hồi vào giới chi.

Lão không nhìn thấy bóng dáng Lam Môn Đạo Nhân trở về, trong lòng đoán được hắn lành ít dữ nhiều.

Lão nói “Trên đường bị mai phục sao?”

Lữ trưởng lão lắc đầu, trong lòng vẫn còn sợ hãi. Nếu không có Lam sư đệ hy sinh, không biết chừng lão có thể trở về được hay không.

Bọn họ đến được Thần Vực không dễ dàng, thích nghi một nơi xa lạ và đầy hung hiểm là một chuyện vô cùng khó khăn.

Nơi bọn họ đến là một vùng hoang mạc cằn cỗi cách xa chốn thành thị hoặc tông môn. Nơi đây có nhiều mỏ khoáng thạch nên số tu sĩ đến tìm kiếm khoáng thạch trân quý nhiều vô số kể. Đương nhiên, nơi càng đông người thì càng có sự cướp đoạt.

Hai người bọn họ tình cờ phát hiện một tình huống tranh đoạt một viên khoáng thạch giữa hai thế lực. Thế là cả hai ần núp để hai bên giao tranh, bản thân bọn họ thì ngư ông đắc lợi.

Sau đó, quả nhiên hai thế lực giao tranh đều thương vong. Hai người bọn họ thừa cơ hội cướp đoạt. Trong đó ngoài một số viên khoáng thạch cực phẩm, bọn họ phát hiện một trong hai người có một khối Tinh Vãn Thạch.

Niềm vui chưa được bao lâu, bọn họ cũng bị phục kích và rơi vào tình huống thập tử nhất sinh.

Lam Môn Đạo Nhân vì nhiệm vụ, bạo thể hy sinh thân mình để cho Lữ trưởng lão cơ hội thoát thân. Nhờ thế mà Lữ trưởng lão mới có cơ hội trở về, nhưng vô cùng chật vật.

Lão viện trưởng nhìn sắc mặt phờ phạc của Lữ trưởng lão, nội tâm dâng lên một sự xúc động nhưng không biểu lộ ra bên ngoài.

Lão tiến tới, vịn lấy vai Lữ trưởng lão nói “Mọi đóng góp của Lam sư đệ đều đáng giá. Sư đệ sắp xếp cho nhi tử Lam sư đệ kế thừa chức vị đi!”

Lữ trưởng lão gật đầu, trong lòng thoáng hiện lên chân dung nhi tử của Lam Môn Đạo Nhân. Người này tư chất không tệ, cũng là một trong những đệ tử tinh anh của Đạo Viện. Hắn kế thừa là một chuyện thường tình. Nói thì nói vậy, nhưng khó khăn lớn nhất vẫn là đại trưởng lão. Hắn vốn công chính liêm minh, rất chú trọng giới luật.

Lữ trưởng lão thắc mắc nói “Việc này sợ rằng đại trưởng lão sẽ không đồng ý!”

Lão viện trưởng ngẫm nghĩ một lúc liền đưa ra một đề nghị “Vây cấp cho hắn Thượng Phẩm Linh Khí giúp hắn một tay đi. Xem như công bằng sát hạch...”

Lữ trưởng lão gật đầu, nội tâm dâng lên một sự cảm kích. Lão viện trưởng bên ngoài thờ ơ thế sự, nhưng xử lý việc lại thấu tình đạt lý như vậy. Đây là lần đầu tiên hắn khám phục lão viện trưởng.

Lão viện trưởng nói tiếp “Việc này Lữ sư đệ công lao to lớn, công lao này ta sẽ ghi nhớ, sư đệ trước về nghỉ ngơi đi!”

Lữ trưởng lão gật đầu rồi phóng lên phi hành kiếm rồi đi. Tâm trạng hắn lúc này đã tốt hơn nhiều.

Lão viện trưởng đưa ánh mắt về phía bên ngoài sơn phong, bên ngoài áng mây đang trôi nổi. Cảnh vật xung quanh mang một vẻ hùng vĩ, bao la rộng lớn.

Lão mỉm cười thì thầm “Lần khảo hạch đệ tử nội viện này, chắc sẽ nhộn nhịp lắm đây. Thật sự là chờ mong!”

Trong tròng mắt thoáng hiện lên một nội tình sâu thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 206: Cơ duyên từ ba bức tượng

Hôm sau, được sự cho phép của Hoa Lạc Đồng, nhóm đệ muội Bạch Vô Thiên cùng lão sư phụ Kiếm Hư và Thẩm Giai Nghi đến Vô Danh Động Thiên.

Lần đầu đặt chân đến hang động này, cảm giác người nào cũng sáng khoái vì độ tinh thuần của linh khí xung quanh. Đúng như Bạch Vô Thiên nói, nơi đây linh khí dày đặc hơn bên ngoài gấp ba bốn lần.

Quan cảnh xung quanh rộng rãi, thoáng đãng. Khu vực trung tâm hang động có một hồ nước. Điều gây tò mò nhất đối với mọi người chính là có ba tượng đá gồm một nam nhân tuấn mĩ, một lão già và một tiên tử trên mô đất trống ở giữa hồ.

Nơi đây trước giờ là nơi bí mật của Hoa Lạc Đồng. Chỉ vì một tên Bạch Vô Thiên có lòng dạ rộng rãi khiến mọi thứ riêng tư của nàng không còn bí mật nữa.

Nàng lúc nào cũng liếc hần âm thầm oán trách.

Hắn cười hắc hắc cho qua chuyện. Đôi khi lại chen vào một câu hồng bìện mình cho hành động của mình “Bọn họ, người là sư phụ sư nương, ba người còn lại tương lai gọi sư tỷ là chị dâu. Tất cả đều là người một nhà!”

Hoa Lạc Đồng hậm hực đáp lại “Nếu không có người khác ở đây, ta sớm dè người xuống đây vò một phen!”

Nói gì thì nói, nơi đây vốn là chỗ riêng tư hơn năm năm qua của nàng. Đương nhiên nhiều người đến, trong lúc nhất thời nàng vẫn chưa quen thuộc.

Bất quá, nàng khịt mũi ngửi xung quanh một hồi. Phát hiện có khí tức nữ nhân đã từng ở đây. Khí tức này không phải của nàng, mà là của một nữ nhân nào đó.

Nàng nhanh chóng tiến lại, véo ngay eo hắn thật mạnh khiến hắn tím tái mặt mày, nhưng không dám la lớn. Hắn cố gắng nhịn đau nói “Sư tỷ nhẹ tay!”

Nàng đưa một bộ mặt sát khí sát khuôn mặt hắn “Nói! Nữ nhân nào đã từng ở đây, người dám chứa chấp nữ nhân khác ngay tại địa bàn của ta... người chán sống rồi?”

Hắn lúc này xua tay lia lịa phân trần “Ta sớm đã nói cho sư tỷ nghe, nhưng chưa kịp đã bị sư tỷ cắt ngang, không phải sao?”

Nàng ra vẻ suy tư, đúng là trước đó ở sơn phong của Diệp Chân tiên sinh. Hắn chưa kịp nói đã bị nàng đá bay xuống núi. Chuyện này đúng là lỗi của nàng.

Hắn thấy nàng ta im lặng, lúc này mới tiếng lại gần làm bộ bóp vai nàng. Hắn chậm rãi giải thích “Nữ nhân đó có quan hệ với La Sung sư huynh. Nàng ta ra vào nơi này như thể không hề có Cẩm Chế gì cả. Tùy tiện đi đi lại lại...”

Hoa Lạc Đồng lập lại “Tùy tiện đi đi lại lại?”

Hắn gờ ngón tay cái lên xác nhận “Đúng, tùy tiện đi đi lại lại. Đó là thủ đoạn của nàng ta. Nhờ La cô nương mà ta mới có thể mang sư tỷ đi. Nếu không bản lĩnh ta sao có khả năng đó được!”

Nói đến đây, hắn chợt nhớ. Từ lúc tiến vào Nộ Diễm Sơn thì nàng ta hoàn toàn biến mất như thể chưa từng xuất hiện.

Nàng ta nói có đại sự cần làm, cũng có thể vẫn còn ở đâu đó phụ cận Bách Vực làm nhiệm vụ.

Hoa Lạc Đồng thấy vậy mới buông tha cho hắn.

Bỗng nhiên nàng chất vấn “Nàng ta ở đây bao lâu?”

Hắn gãi đầu “Chừng ba bốn tháng gì đấy...”

Nói đến đây, hắn thấy cảm giác không ổn, vội vàng đính chính “Ta chỉ tu luyện, không làm gì khác...”

Hoa Lạc Đồng đưa ánh mắt ngạc nhiên nhìn hắn “Làm gì khác là làm cái gì. Tên này đang giả ngu hay cố tình trêu tức bản cô nương đây?”

Cả hai đều biết, quá trình vận dụng công pháp song tu. Tâm ý tương thông, việc hắn làm trước kia sao qua khỏi ánh mắt nàng. Chẳng qua là đùa hắn một hồi, hắn tưởng thật. Tên này đúng là hết thuốc chữa rồi.

Lúc này nhóm Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhược Băng tò mò quan sát ba bức tượng ở giữa hồ. Ba bức tượng này có một thứ gì đó thu hút bọn họ khiến ba người bọn họ vô ý nhích chân về phía đó.

Hoa Lạc Đồng một bên quan sát, việc này không phải trước kia lần đầu tiên nàng đến đây cũng bị thu hút như vậy. Trong lúc nhất thời, nàng dũa dũa không thể thoát khỏi sự mê hoặc. Sau đó một dòng kim tự xuất hiện trong thức hải nàng.

Đây chính là nói, ba người bọn họ hoàn toàn thích hợp ý chí của ba bức tượng đó.

Riêng Bạch Vô Thiên một bên quan sát, hắn cũng bất ngờ hiện tượng này.

Trước đây, hắn dành một khoảng thời gian dài để xem có gì biến hóa, nhưng đổi lại là một sự im lặng không có phản hồi. Ba đệ muội hắn vừa đến đã sinh ra dị tượng. Như vậy chẳng phải nói, đây chính là cơ duyên riêng của từng người.

Cả ba lần lượt ngồi xuống trước ba bức tượng. Hoàng Mập ngồi xếp bằng trước bức tượng lão già, Âu Dương Sinh trước bức tượng nam nhân tuấn mĩ còn Lý Nhược Băng trước tượng Thủy Nguyệt Tiên Tử.

Linh khí xung quanh động thiên nhất thời dao động, rồi vờn quanh cả ba như một lớp màng mỏng như sương mù. Cảnh tượng này hoàn toàn khác biệt so với trước kia Hoa Lạc Đồng từng trải qua.

Nàng và những người khác một bên quan sát động tĩnh.

Ước chừng một khắc sau, cả ba mờ mắt ra.

Kiểm Hư Chân Quân không giấu được tò mò, lão tiến lại gần hỏi “Đã phát sinh chuyện gì?”

Hoàng Mập vẫn chưa hết tỉnh táo, mồ hôi trán hần chảy ra liên tục vì một loại áp lực khủng khiếp nào đó. Vừa rồi hần mơ hồ rơi vào một cảnh hỗn loạn, nơi đó mơ hồ tới mức bản thân hần không biết đang ở đâu. Sâu thẳm trong tâm trí hần xuất hiện những đám sương mù không nhận ra được xung quanh. Từ trong đó xuất hiện ba dòng kim tự. Ba dòng kim tự như một loại ánh sáng chiếu sáng, khiến hần bị lóa mắt. Nhưng hần vẫn kịp nhìn thấy nội dung bên trong.

Chính nội dung đó khiến bản thân hần nhất thời không sao tưởng tượng được.

Hần muốn nói, nhưng không nói được, hần muốn giải thích hoặc miêu tả ra thành lời nói nhưng không làm được. Đây giống như một loại Cấm Chế khiến hần không thể diễn đạt được nội dung đó.

Âu Dương Sinh thì lại khác biệt, hần có thể biết được tượng mỹ nam này là tổ sư đời đầu của Thiên Đạo Thần Tông. Người này được người đời xưng tụng là kiếm thánh, chủ tu kiếm đạo. Bất quả, được một bằng hữu nhờ cậy lưu lại hậu thế một thương pháp là “Hỗn Thiên Độn Địa”.

Hần muốn xem nội dung nhưng không thể, toàn bộ đã bị phong ấn lại không cách nào xem được. Giống như trong đầu hần có một tin tức là “Hỗn Thiên Độn Địa” còn lại hoàn toàn trống rỗng.

Hần mới nói “Vị này là tổ sư gia của Đạo Viện tên là Long Kiếm Phi, đạo hiệu Kiếm Thánh. . . sau đó thì không còn tin tức gì khác. . .”

Tình huống Lý Nhục Băng thì tương tự như Hoa Lạc Đồng.

Nàng nói “Vị này như Hoa sư tỷ nói là Thủy Nguyệt Tiên Từ. Tiên từ lưu lại hai dòng kim tự là Băng Cực Kiếm và Băng Cực Đẳng Thiên. Ngoài ra thì không còn gì khác. . .”

Kiểm Hư Chân Quân ngạc nhiên hỏi “Không có nội dung?”

Nàng gật đầu. u Dương Sinh một bên thêm vào “Đệ tử cũng như vậy, không nhìn được nội dung. . .”

Kiểm Hư Chân Quân ngẫm nghĩ một lúc, theo như kinh nghiệm của lão. Đây vốn là một chuyện bình thường.

Lão nói “Theo như suy đoán của vi sư, đây có thể do tu vi của hai người các ngươi quá yếu không thể tu luyện được. Đây là một loại thủ pháp Cấm Chế, để hạn chế người không đủ tu vi cố tình tu luyện để rồi tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. Xem ra hai vị Cổ Nhân này tâm tính rất tốt. . .”

Hoàng Mập một bên nghe vậy, hần rất muốn nói nhưng không biết phải nói làm sao.

Cuối cùng, hần cũng chen vào “Còn đệ tử. . . thấy mà chẳng biết miêu tả như thế nào?”

Lão nghe hần nói vậy liền cười ha ha trêu chọc “Có thể do vận khí ngươi rất tệ. . .”

Hần nghe lão sư trêu chọc, nội tâm thất lạc. Bản thân hần đúng là thiếu một sự may mắn, hần cảm thấy con đường hần đi hoàn toàn do hần tính toán. Nếu không hần làm sao có thể vượt qua được đại nạn trước đó.

Hoa Lạc Động một bên quan sát Lý Nhục Băng, Tình huống nàng ta rõ ràng đã khác so với nàng.

Trước kia không phải nàng có thể nhìn thấu được công pháp cũng như võ kỹ hay sao. Tình huống này chẳng lẽ đã thay đổi.

Theo như Lý Nhục Băng nói, nàng ngộ ra Băng Hệ là lúc nhìn thấy nàng thi triển võ kỹ lúc sát hạch chức vị trưởng lão. Như vậy, những thứ nàng nhìn thấy mà không thể xem được bên trong có thể cấp bậc quá cao nên chưa thể thấu triệt được.

Dù thế nào thì đây vẫn là một chuyện tốt, chưa biết chừng tương lai khi tu vi bọn họ đạt đến một cấp độ nhất định, có thể ngộ ra cũng không chừng.

Kiểm Hư Chân Quân âm thầm đánh giá “Không ngờ Đạo Viện lại có một động thiên phúc địa như vậy. Nếu ngoại nhân biết được nơi này, không phải là gây ra sóng gió sao? Dù biết rằng mỗi một hàng ngũ tông môn đều có nội tình riêng, nhưng lòng tham con người làm sao nói được điều gì. . .”

Lão nhìn ba đệ đệ một hồi rồi căn dặn “Nơi đây yên tĩnh, linh khí dồi dào thích hợp tu luyện. Ba người các ngươi ở đây tu luyện với sư huynh các ngươi. Bên ngoài vi sư sẽ âm thầm hộ pháp”

Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Ta được biết Lưu trưởng lão và Lam trưởng lão đã không may gặp nạn, sắp tới sẽ có một sự tranh đoạt vị trí trưởng lão. Các ngươi phải cố gắng! Đứng đề vi sư mất mặt”

Nói đến đây, lão chuẩn bị rời đi, bỗng lão chợt nhớ tới một chuyện thú vị. Lão cười ha ha nói “Nếu ba người các ngươi có thể giành được một vị trí. Các ngươi sẽ tự định nghĩa cho người khác hiểu thế nào là nghịch thiên chi đạo. Bởi vì trong vòng một năm đạt đến cấp bậc này, xem như trong một trăm năm trở lại đây chưa có ai làm được. . . Ta chỉ nói là trong phạm vi Bắc Cảnh. . .”

Cuối cùng lão mới thật sự cùng Thẩm Giai Nghi rời đi. Tiếng cười đắc ý của lão vẫn còn vang vọng lại ở bên trong hang động.

Câu nói sau cùng của lão sư phụ khiến ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng tâm tình vui sướng. Lão sư phụ ít khi khen ngợi ai, mà đã khen ngợi thì đi sâu vào lòng người.

Bạch Vô Thiên nội tâm cũng nôn nao, hần hướng Hoa Lạc Đồng đề nghị “Sư tỷ, chúng ta tiếp tục song tu đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 207: Đạo Viện ý chỉ

Đạo Viện trong những ngày gần kề khảo hạch đệ tử nội viện.

Những ngày này, nhóm đệ tử ngoại viện không ngừng tu luyện ở Đôn Hoàng và Khô Lâu Sơn khiến bầu không khí trở nên sôi động.

Hầu hết hơn bốn nghìn tân nhân đệ tử đã đủ điều kiện trở thành nội viện đệ tử, nhưng mục tiêu bọn họ nhiều hơn thế.

Con đường tu đạo vốn truy cầu đỉnh phong, nên người nào cũng mong muốn đạt vị trí cao nhất. Trong đó chính là mười vị trí đầu của hàng đệ tử tinh anh của Đạo viện. Cho nên, ngoài khảo hạch đệ tử nội viện, bọn họ còn muốn đi xa hơn một bước.

Truyền thống là như vậy, nhưng năm nay có một sự trùng hợp không hề nhỏ. Đó là có hai vị trí trưởng lão còn trống. Điều này nói lên ngoài khảo hạch đệ tử nội viện, còn có sự cạnh tranh giữa nhóm đệ tử tinh anh giành vị trí trưởng lão.

Trong lúc nhất thời, truyền thống vốn khảo hạch bình thường trở thành một ngày Đạo Luận chưa từng có trước kia.

Đây là một trong những ý chỉ trước kia của Đạo Viện.

Đạo Viện vốn đã đi xuống, càng lúc càng đi xuống. Vị trí tông môn đã không còn hy vọng đạt tới, nhưng ý chỉ vẫn còn tồn tại cho đến thời điểm hiện tại.

Trong đó ý chỉ về ngày Lễ Trưởng Thành vẫn hàng năm diễn ra. Đó là nhóm hải tử mười tuổi du nhập hạ giới tìm kiếm cơ duyên. Các bậc tiền nhân cho rằng, hạ giới vẫn còn có một bí mật, một cơ duyên to lớn có thể vực dậy Đạo Viện. Nên ý chỉ này chưa từng bị lãng quên.

Tiếp theo chính là thường xuyên khảo hạch để xem xét tu vi đệ tử. Ý chỉ này cũng luôn được ưu tiên, bởi vì nếu không khảo hạch sẽ không biết được thực lực chân chính của những tân nhân gia nhập Đạo Viện như thế nào.

Ngoài ra còn khuyến khích kết đôi đạo侶 song tu, nhưng vấn đề này trước giờ không được quan tâm. Con đường tu đạo vốn gian truân, ở đâu còn tâm trí lưu luyến chuyện tình nam nữ.

Ý chỉ tồn tại rất lâu, từ khi Đạo Viện gặp biến cố hạ xuống một cấp bậc trở thành một chi viện cho đến giờ.

Thực lực không còn như xưa, nhưng một số thế lực thù địch trước kia không dám đụng đến. Một phần có thể liên quan đến một thỏa thuận nào đó. Một phần bên trong Đạo Viện, vốn vô cùng yếu kém, có ân tình.

Trong số nhóm đệ tử mong chờ ngày Đạo Luận nhất chính là nhóm đệ tử tinh anh. Bọn họ thường ngày lịch luyện khắp nơi ở Bắc Cảnh từ Hạ Thiên đến Thượng Thiên. Nhưng khi nhận được tin tức này, người nào cũng nhanh chóng trở về. Bởi vì cơ hội này chỉ có một lần.

...

Ngọc Am Phong, son phong của Lục trưởng lão Ngọc Đạo Nhân.

Lúc này trong một tiểu đình ở bên ngoài hoa viên có ba thân ảnh đang ngồi thưởng trà. Bọn họ ngoại hình thanh tú, vẻ ngoài sáng lạng. Y phục bọn họ tự do không phải y phục ngoại viện cũng như nội viện. Nói lên, đặc cách này chỉ dành cho nhóm mười đệ tử tinh anh.

Trong ba người, vị nữ đệ tử về ngoài thanh tao mỹ lệ là Hàm Ngưng Nhi, nàng là nhi nữ của Ngọc Đạo Nhân. Trong mười vị trí đầu, nàng đứng vị trí thứ ba.

Hai người còn lại là Dương Thanh Phong, là đệ tử kiệt xuất nhất có xuất thân thế gia từ bên ngoài gia nhập vào Đạo Viện. Tính cách cương trực ít nói. Người còn lại là Chung Hồng, đứng vị trí thứ tám trong mười người.

Cả ba đều là bằng hữu tốt, ngoài ra còn có La Sung nhưng hắn vẫn chưa trở về Đạo Viện.

Chung Hồng một đặc ý nói “Lần Đạo Luận này, Dương sư huynh và Hàm sư tỷ chắc chắn lên hàng trưởng lão rồi. Khi đó nhớ chiếu cố sư đệ ta!”

Dương Thanh Phong bình thân nhấp một ngụm trà, hắn chậm rãi nói “Cũng chưa hẳn, bọn người Uông Việt nghe nói lịch luyện gặp được cơ duyên to lớn. Con đường tu đạo thực lực mạnh thế nào cũng chưa chắc qua được khí vận”

Hàm Ngưng Nhi một bên mỉm cười “Dương sư huynh đúng là khiêm tốn!”

Chung Hồng một bên phụ họa “Dương sư huynh đúng là khiêm tốn. Nếu tên kia không có vẻ thì ở Đạo Viện không còn ai là đối thủ của Dương sư huynh nữa”

Dương Thanh Phong không trả lời, hắn ngắt nghỉ một hồi liền tò mò hỏi “Nghe nói dạo gần đây, có một tên đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão. Hắn rất nổi tiếng?”

Chung Hồng cười hắc hắc nói “Tên này chắc gặp vận khí mới được thái thượng trưởng lão thu nhận. Sư đệ nghe nói, hắn chỉ mới Kết Đan!”

Dương Thanh Phong nhếch miệng cười “Hắn vào Đạo Viện được bao lâu, sư đệ biết không?”

Chung Hồng giơ một ngón tay lên, sau đó im lặng không nói nữa.

Một tên dưới hạ giới mới du nhập vào Bắc Cảnh tu luyện, chưa được một năm đã đạt tu vi Kết Đan. Đây chẳng phải là yêu nghiệt thì là gì.

Hàm Ngưng Nhi một bên mỉm cười “Hắn không có gì đặc biệt thì thái sư thúc không có thu nhận một tên vô dụng đâu. Nói đến đây, sư muội cảm thấy hứng thú về hắn...”

Chung Hồng một bên mia mai “Cả Đạo Viện ai cũng biết hắn cùng một tiểu sư muội là Túy Tiên Tiên Tử là một đôi. Trước kia nàng ta là một phế vật, không hiểu sao bạo phát đi ra trở thành một trưởng lão. Bản lĩnh phứt chốc nghịch thiên. Sư đệ với nàng ta có một khoảng cách lớn!”

Hàm Ngưng Nhi thêm vào “Trước kia ta gặp qua nàng ta vài lần, cũng là một mỹ nhân rất tiếc đáng về bất cẩn đời khiến ta không chú ý nhiều”

Chung Hồng một bên tán thành, nàng ta quả thật đã thay đổi. Nếu trước kia bản lĩnh nàng ta lợi hại vậy, hắn cũng đã tìm cách tiếp cận rồi.

Chung Hồng nói tiếp “Lần này, nhóm người Uông Việt có tổ chức cá cược. Việc này được Khúc Linh Lung đảm bảo. Nàng ta lấy danh nghĩa gia gia là đại trưởng lão nên bảo đảm.

Bọn họ dùng hạ phẩm Xích Linh Thạch làm tiền cược...”

Nghe đến Xích Linh Thạch, chân mày Dương Thanh Phong nhíu lại. Vụ cá cược này rõ ràng là cỗ tình cờ vết tài nguyên tu luyện của những đệ tử cấp thấp. Bản thân họ nếu có thắng, cũng khó mà nhận nổi những viên hạ phẩm Xích Linh Thạch từ phía Khúc Linh Lung.

Hâm Ngung Nhi một bên thăm dò “Dương sư huynh có suy nghĩ thế nào?”

Hắn chân mày giãn ra, lại thông thả nhấp một ngụm trà. Hắn nói “Vốn không hứng thú tranh đua, nhưng việc này ta phải nhúng tay vào...”

Hâm Ngung Nhi một bên gật đầu, nài nỉ nói “Dương huynh không sợ đắc tội với đại trưởng lão sao? Lão là người có khả năng kể vị chức vị viện trưởng nhất. Tâm tính lão khó dò, không ai biết lão suy nghĩ gì...”

Dương Thanh Phong mỉm cười “Bình đến tướng ngăn...”

Hắn để chun trà xuống, sắc mặt có một phần suy tư “Theo trực giác lịch luyện khắp nơi, ta suy đoán sắp tới Đạo Viện sẽ không yên ổn...”

Hâm Ngung Nhi và Chung Hồng một bên trầm mặc. Bọn họ đã lâu không trở về đạo viện nên có thể nhận ra khí tức có chút thay đổi. Cảm giác Đạo Viện của ba năm trước và hiện tại có một sự thay đổi rất nhỏ. Người vốn quen thuộc không dễ dàng gì nhận ra.

Cùng lúc đó, ở bên ngọn Long Đầu Phong.

Khúc Linh Lung cũng chiêu đãi nhóm ba bằng hữu của mình. Đó là Ưông Việt có diện mạo băng lãnh với đôi mắt xéch. Người này đứng thứ hai trong hàng đệ tử tinh anh.

Bên cạnh là Trần Đại Nghĩa có khuôn mặt vuông, chân mày rậm nhìn đáng vẻ có phần chungrục. Nhưng theo nhiều đệ tử nội viện khác đánh giá, đây là một con người hai mặt, khó gần gũi. Hắn chiếm vị trí thứ năm.

Kể đến là Ngô Phi, dáng người nhỏ nhắn mảnh mai như một nữ nhân. Từ trong người hắn toát lên một loại âm hàn gây ra cảm giác khó chịu xung quanh. Hắn được xếp vị trí thứ sáu trong nhóm mười người.

Khúc Linh Lung nhìn nhóm bằng hữu mình nói “Còn thiếu hai người, tên Lam Ngã không muốn tham gia. Bởi vì hắn đã nắm chắc một chiếc ghế trưởng lão do phụ thân hắn hy sinh vì nhiệm vụ. Hắn không muốn gặp rắc rối nên không đến. Còn Lữ sư huynh thì đã rời Đạo Viện tránh nạn cũng không tham gia được. Chỉ còn lại bốn người chúng ta...”

Trần Đại Nghĩa nghe xong liền nói “Việc tranh đoạt ta không hứng thú bằng cá cược. Ta còn thiếu nhiều viên hạ phẩm Xích Linh Thạch. Các cược mới là mục tiêu của ta”

Hắn nói tiếp “Việc tranh đoạt đã có Ưông Việt sư huynh rồi, ta có mặt chỉ góp vui mà thôi!”

Ưông Việt nhìn hắn nhếch miệng lên mỉa mai. Con người Trần Đại Nghĩa hắn rõ ràng hơn ai hết. Hắn cẩn trọng, rụt rè và hay tính kế. Việc không nắm chắc hắn không tham gia là chuyện bình thường.

Khúc Linh Lung nói “Trần sư huynh nói đùa, việc cá cược đều do sư huynh phụ trách. Không có sư huynh việc này chắc sẽ không xong”

Nói đến đây, nàng siết nắm tay lại làm ra một thái độ bức tức. Nàng nghiêng rằng nói “Sư muội ta cũng chỉ có một mục tiêu đó là khiến á Hoa Lạc Đồng mất mặt một lần. Như vậy mới uất hận ta mới được loại trừ, nếu không ta khó mà theo đuổi con đường tu luyện được...”

Ưông Việt thấy vậy, hắn trấn an “Việc đó sư huynh ta thay muội giải quyết!”

Khúc Linh Lung lắc đầu “Việc này sư muội tự mình xử lý, Ưông Việt sư huynh không cần ra tay”

Lúc này, đại trưởng lão cười phi hành kiểm từ xa đáp xuống.

Lão tiến lại gần Khúc Linh Lung ném cho nàng ta một lệnh bài, rồi nói “Cầm lệnh bài này đến Vô Thượng Tông, ở đó sẽ có người đưa ngươi trở về nhà. Lần này ngươi không tham gia được!”

Khúc Linh Lung bắt mắt “Cơ hội này Lung nhi đã đợi rất lâu rồi, không từ bỏ được!”

Lão trừng mắt nhìn nàng “Ngươi không nghe lời, gia gia sẽ lập tức đưa ngươi trở về nhà. Không được cãi lại!”

Nàng hậm hực trong lòng nhưng nhìn thái độ gia gia nàng kiên quyết như vậy. Trong lòng nàng xuất hiện một loại cảm giác bất an. Nàng im lặng một hồi mới hướng Trần Đại Nghĩa nói “Việc cá cược này đành giao cho Trần sư huynh xử lý...”

Nàng không cam tâm, hướng đại trưởng lão hỏi “Việc gì mà gia gia bắt Lung nhi gấp rút trở về nhà?”

Lão nhìn nàng không nói gì, sau đó rời đi.

Ưông Việt thấy vậy, đứng dậy vịn lấy vai nàng an ủi “Không sao, Khúc sư muội cứ nghe theo lời đại trưởng lão. Việc ở đây để bọn ta giải quyết!”

Khúc Linh Lung sắc mặt buồn bã nhìn theo bóng lưng của gia gia. Nàng tự nhủ “Không lẽ là thời cơ đã đến?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Đạo Luận, đến!

Ngày khảo hạch đệ tử nội viện, vốn chỉ là đánh giá thành tích tu luyện của nhóm tân nhân đệ tử. Giờ đây chính thức trở thành một ngày Đạo Luận.

Đạo Luận khi được công khai chính là trải qua ba giai đoạn. Giai đoạn đầu là khảo hạch đệ tử nội viện như thường lệ. Giai đoạn hai là khiêu chiến giữa đệ tử nội viện để đoạt danh hiệu

thập đại đệ tử tinh anh của Đạo Viện với điều kiện là thời gian gia nhập Đạo Viện phải trên năm năm. Giai đoạn ba là tranh đoạt hai vị trí trưởng lão còn trống giữa thập đại đệ tử tinh anh.

Hội đủ ba giai đoạn thì mới được xem là Đạo Luận.

Trong đó, giai đoạn hai có một thiếu sót, chính xác hơn là không công bằng đối với những đệ tử gia nhập dưới năm năm lại có tu vi mạnh mẽ. Vì thế Cháp Sự Đường có một quy tắc khác đó là thí luyện sinh tử. Thí luyện sinh tử chính là một nhiệm vụ có thể nguy hiểm đến tính mạng và cực kỳ hung hiểm. Đó là xâm nhập vào Ngũ Chủng ở Khô Lâu Sơn trong bảy ngày, nếu có thể bình an trở ra thì sẽ được chân chính khiêu chiến.

Cho nên không phải ai cũng dám tiếp nhận Thí Luyện Sinh Tử.

...

Lúc này ở Vô Danh Động Thiên.

Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng đồng loạt mở mắt ra. Trải qua gần một tháng tu luyện, khí tức cả ba đã vô cùng ổn định, đã có dấu hiệu sắp đột phá.

Nếu so sánh giữa Vô Danh Động Thiên và Vân Mộng Bí Cảnh. Cả hai đều có ưu và nhược điểm khác nhau, nhưng nói về tu luyện trong khoảng thời gian ngắn thì Vô Danh Động Thiên là một nơi vô cùng lý tưởng.

Linh khí dày đặc khiến độ thành thực của công pháp cả ba tu luyện gần đạt tới viên mãn. Sau khi công pháp viên mãn rồi thì tiến trình ngưng tụ ra Nguyên Anh mới không xảy ra sơ suất. Cảnh cửa bước vào hàng ngũ Tứ Phẩm chỉ kém một bước chân.

Đến khi vượt qua Tứ Phẩm, lúc này chân chính tu luyện lại từ đầu. Một là cần một công pháp cấp độ cao hơn, hai là phải gặp cơ duyên nghịch thiên mới có thể qua được.

Cho nên đến Tứ Phẩm, nhiều tu sĩ ở Bắc Cảnh dành cả một đời mới có thể thành tựu Ngũ Phẩm.

Nhiều người muốn vượt qua giai đoạn này đánh đổi nhiều thứ. Một là địa vị hiện có để tìm kiếm một nơi thích hợp hơn, hai là cần những pháp bảo sinh ra linh tính hỗ trợ. Có thể gọi lựa chọn hai là cơ duyên của tu sĩ. Mà nói về cơ duyên, không phải ai cũng có vận khí tốt được.

Cả ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng đại diện cho nhóm người đạt được cơ duyên cộng thêm tư chất cao mới có thành tựu nhanh chóng như hiện tại.

Ánh mắt ba người nhìn về phía thạch bích, nơi Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng đang trong quá trình song tu. Cả hai trước mắt đã phong bế ngũ quan không còn biết được chuyện bên ngoài.

Bên cạnh là Tiểu Hắc và Tiểu Bạch nằm uể oải hộ pháp.

Hoàng Mập nhìn tình huống một hồi mới nói “Lão sư phụ bảo chúng ta nhanh chóng đến Diễn Võ Trường ở Ngoại Sơn. Chúng ta đi trước, không nên làm phiền đại ca và chị dâu tu luyện...”

Hắn nói xong, định rồi đi thì phát hiện hai người Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng bước chân dừng lại.

Hai người bọn họ phát giác xung quanh Bạch Vô Thiên nhàn nhạt tỏa ra một loại khí tức nhẹ nhàng, kèm theo là hàn khí lan tỏa ra xung quanh.

Trên khuôn mặt Bạch Vô Thiên thoáng chốc sáng lạng, mị lực không ngừng tăng lên.

Dấu hiệu này là của riêng hắn, chỉ riêng hắn mới có dấu hiệu này.

Cứ mỗi lần đột phá, mị lực lại tăng lên một bậc. Đối với người khác đó là mị lực, nhưng đối với bản thân một người tu sĩ bình thường mà nói. Đó là một loại tinh lực khó có thể hình dung ra được. Có thể gọi chung chung là tinh thần lực. Loại lực này càng mạnh thì sức kháng cự đối với mị thuật càng lớn cũng như là có thể kháng cự đối với một loại võ kỹ công kích thần hồn.

Loại tinh thần lực này ngoài ý muốn sản sinh ra được từ khi hắn bắt đầu tu luyện Minh Lý Thiên, tiếp theo là Lưu Tinh Trấn Hồn Quyết. Cả hai công pháp này công minh với nhau, sinh ra loại tinh thần lực này càng lúc càng rõ ràng.

Hoa Lạc Đồng mở mắt ra, ánh mắt nàng nhìn về phía hắn đầy bất ngờ. Cả hai song tu với nhau, những sự thay đổi bên trong nàng đều tường tận.

“Hắn sắp qua mặt ta rồi!”

Trong quá trình song tu nàng phát giác hắn có một lối tư duy vô cùng kỳ lạ. Hắn không ngừng tìm tòi, thắc mắc tự hỏi và tự giải đáp. Cho đến khi tìm ra đáp án, hắn lại suy diễn theo một hướng khác nữa. Quá trình này cứ liên tục như vậy cho đến khi hắn... đột phá. Chỉ đơn giản như vậy.

Trong đó nàng phát hiện, thần hồn hắn sản sinh ra một loại tinh thần lực khá đặc biệt. Loại tinh thần lực này, theo như điển tịch phụ thân nàng lưu lại. Đó là thần hồn Khai Khiếu, khai phóng ra bên ngoài tạo thành thực thể. Thường chỉ có tu sĩ Lục Phẩm mới có thể làm được điều này. Với cấp bậc hắn hiện tại không thể làm được điều đó, nhưng ít ra hắn đã sớm đặt một bước chân ở ngưỡng đó. Như vậy, tiền đồ hắn sẽ vô cùng sáng lạng.

Nàng âm thầm oán trách “Đây là do ta lười biếng một thời gian dài!”

Hắn cũng mở mắt ra nhìn nàng, rồi mỉm cười nói “Sư tỷ, chúng ta bằng nhau rồi!”

Nàng phùng mang lên, chồm người về phía hắn véo lấy má hắn trách mắng “Mới có một tí đã lên mặt, xem ta làm sao dạy dỗ ngươi!”

Nội tâm nàng nhất thời dao động, nàng không hiểu vì sao vô duyên vô cớ muốn nựng má hắn. Hay là mị lực của hắn đã áp đảo nàng rồi.

Ở đằng xa, nhóm ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng lúng túng. Hai người này tưởng là bọn họ không tồn tại hay sao. Giữa chốn đông người lại tùy tiện thân mật như vậy.

Hoa Lạc Đồng lúc này mới nhận ra sự hiện diện của nhóm đệ muội. Nàng đỏ mặt lùi về sau.

Bạch Vô Thiên vỗ má mình liên tục, nàng ta ra tay chẳng bao giờ kiềm chế cân lượng.

Hắn lúc này mới chú ý bản thân vừa thất thố trước mặt nhóm đệ muội mình. Trong lòng nhất thời lúng túng, không biết phải làm sao.

Hoàng Mập thấy vậy, hắn liền chạy lại mừng rỡ nói “Chúc mừng đại ca thắng Tứ Phẩm!”

Hắn gật đầu nói “May mắn đột phá thôi, tứ đệ cũng lợi hại không kém!”

Hắn mặc dù thờ ơ không chú ý Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng, nhưng từ khí tức bọn họ thu liễm lại. Hắn vẫn có thể nhận ra hai người cũng sắp đột phá, chỉ là còn thiếu một bước.

Hoàng Mập một bên nói “Sư phụ bảo chúng ta tu luyện xong nhanh chóng đến Diễn Võ Trường ở Nội Sơn họp mặt...”

Bạch Vô Thiên gật đầu, ánh mắt hắn hướng về phía Tiểu Hắc và Tiểu Bạch còn uể oải nằm ngủ. Hắn nói “Các người ở đây hay đi theo?”

Tiểu Hắc và Tiểu Bạch như đang giả vờ ngủ, nghe chủ nhân dự định bỏ rơi cả hai ở lại nơi này, liền ngồi dậy rồi tự động chui vào Thú Linh Liên.

Xong việc, hắn hướng nhóm đệ muội mình nói “Đi, chúng ta đi xem nào nhiệt!”

...

Phía Diễn Võ Trường, Nội Sơn.

Số lượng tân nhân tụ họp lại thành hàng hơn bốn nghìn người. Trong gần một năm qua, bọn họ không ngừng cố gắng tu luyện sớm đã tấn cấp Nhị Phẩm thành công. Số người chạm đến ngưỡng Tam Phẩm cũng không ít.

Từ xa nhìn khí sắc bọn họ, người nào cũng rạng rỡ với thành quả tu luyện của bản thân mình. Một số rất ít, biết rằng đây là ngày cuối cùng ở Đạo Viện bởi vì tu vi bọn họ không thể thăng tiến được.

Phía khán đài, đây là nơi nhóm nội viện đệ tử tụ họp lại xem khảo hạch. Số lượng cũng trên hai nghìn người. Lần này bọn họ trở về Đạo Viện một là xem khảo hạch, hai là thử vận khí bản thân có thể giành một vị trí nào trong hàng ngũ thập đại đệ tử tinh anh hay không. Vì thế mà số lượng đệ tử ở khán đài nhiều hơn những lần trước đó.

Ở vị trí quan sát của đệ tử tinh anh, chỉ có chín thân ảnh. Lần lượt là Dương Thanh Phong, Ưng Việt, Hàm Ngưng Nhi, Lam Ngã, Trần Đại Nghĩa, Ngô Phi, La Sung và Chung Hồng. Đặc biệt là có thêm một tiểu mỹ nhân xinh đẹp Lý A Thuộc ở Bách Hoa Cốc. La Sung hắn không biết dùng thủ đoạn nào mà lôi kéo được nàng đi theo. Có thể đứng cạnh hắn ở vị trí đệ tử tinh anh, chỉ có thể là đạo lữ hắn mà thôi.

Ở vị trí cao nhất là một tiểu viện có sân rộng. Nơi đây là cao tầng Đạo Viện quan sát tình hình bên dưới. Vì đây là một ngày Đạo Luận rất lâu mới có một lần nên có đủ mặt các bậc trưởng lão.

Vị trí chủ tọa là lão viện trưởng Chúc Sơn, diện mạo tiên phong đạo cốt bí ẩn. Lão rất ít khi xuất hiện bên ngoài cho chúng đệ tử diện kiến.

Bên trái lão viện trưởng là đại trưởng lão Khúc Thế Đạo, sắc mặt hồng hào với một chòm râu dài. Bên phải là Nhị trưởng lão Vô Nham Đạo Nhân, chường quân Chấp Sự Đường.

Bên cạnh nhị trưởng lão lần lượt là ngũ trưởng lão Hoàng Đạo Nhân, lục trưởng lão Ngọc Đạo Nhân, bát trưởng lão Thiết Tu chân nhân.

Bên cạnh đại trưởng lão lần lượt là cửu trưởng lão An Thiên Sinh, thập trưởng lão Chu Thao Đạo Nhân, thập nhất trưởng lão Hồng Quý Đạo Nhân, thập nhị trưởng lão Hoàng Long Đạo Nhân, thập tam trưởng lão Lam Môn Chân Nhân, thập tứ trưởng lão trẻ tuổi nhất là Hoa Lạc Đồng.

Ngoài ra còn có hai vị trưởng lão luôn vắng mặt ở Đạo Viện. Đó là tam trưởng lão Vô Nhai Tử. Tứ trưởng lão Hồng Liên, vị này là một nữ trưởng lão.

Hai vị tam trưởng lão và tứ trưởng lão là đôi tri kỷ nên thường lịch luyện bên ngoài Đạo Viện ít khi trở về. Nghe nói cả hai nhận nhiệm vụ Đạo Viện luôn luôn túc trực bên ngoài.

Lúc này, nhị trưởng lão xem xét thời gian, rồi nhìn thái độ đại trưởng lão mới đưa ra quyết định.

Hắn bước ra hàng ghế, đứng trước chúng đệ tử đồng dạng tuyên bố “Đạo Luận, khai!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 209: Toàn bộ đều thông qua!

Sau tiếng tuyên bố bắt đầu Đạo Luận thì tiếng chuông ngân dài từ ngọn Chủ Phong vang vọng lên truyền đi khắp nơi Đạo Viện khiến không khí ở Diễn Võ Trường trở nên trang nghiêm.

Toàn bộ ánh mắt đưa về phía ngọn Tháp Linh Lung trên đỉnh Chủ Phong trong không khí vô cùng thiêng liêng.

Sau một lúc, tiếng chuông tắt đi.

Nhị trưởng lão bước ra giới thiệu “Vốn dĩ ngày này chỉ tập trung khảo hạch đệ tử nội viện, nhưng tình huống phát sinh khiến ngày khảo hạch trở thành một ngày Đạo Luận trăm năm có một. Đạo Luận chính là thi vấn bản giữa các đệ tử Đạo Viện để cầu một thứ gì đó. Thứ đầu tiên chính là khiêu chiến vào hàng ngũ thập đại đệ tử tinh anh, thứ hai là khiêu chiến chức vị trưởng lão còn trống”

Nhị trưởng lão đưa ánh mắt về phía Lam Ngã, nhi tử của Lam Môn Chân Nhân. Hắn nói “Bởi vì thập tam trưởng lão vì nhiệm vụ quên mình nên nhi tử hắn được đặc cách trở thành thập tam trưởng lão...”

Hắn nói chưa hết câu, Lam Ngã đã cất tiếng nói “Đệ tử muốn khiêu chiến như những đệ tử bình thường, không muốn được đặc cách!”

Nhị trưởng lão nhìn hắn, sau đó lại nhìn sang lão viện trưởng. Hắn mỉm cười “Nếu người đã muốn bình đẳng khiêu chiến vậy thì cứ theo ý nguyện người”

Hắn tiếp tục quay sang hướng toàn thể đệ tử ngoại viện nói “Như các người cũng hiểu rõ tình hình. Đạo Viện tài nguyên tu luyện không nhiều. Trở thành đệ tử nội viện so với ngoại viện không có nhiều lợi ích hơn. Chỉ là khảo hạch vào nội viện để chứng tỏ trong gần một năm qua các người tu luyện như thế nào, có xứng đáng là một đệ tử Đạo Viện hay không?”

Hắn dừng lại rồi nói tiếp “Trở thành đệ tử nội viện chính là từ nay về sau các người sẽ là người Đạo Viện, chết vẫn là đệ tử nội viện. Các người có thể nhận nhiệm vụ và được tự do lịch luyện bên ngoài mang tiếng thơm về cho Đạo Viện. Cơ duyên các người nhận được, tự các người sở hữu để khiến bản thân mình mạnh hơn...”

Nói đến đây, hắn lớn tiếng nhắc lại “Các người hiểu rõ chứ?”

Chúng đệ tử đồng thanh hô “Đã rõ!”

Khí thế toàn trường trong nhất thời bạo phát, chúng đệ tử người nào người nấy đều mang tâm trạng cực kỳ phấn chấn. Những lời nhị trưởng lão bọn họ sớm biết, nhưng lời nói trực tiếp từ trưởng lão khiến ý nghĩa được nâng lên một tầm cao hơn.

Nhị trưởng lão lui về sau, nhường vị trí lại cho lão viện trưởng.

Lão chậm rãi bước ra, đây là lần đầu tiên chúng đệ tử được diện kiến lão viện trưởng ở khoảng cách rất gần.

Lão nhìn xung quanh đánh giá một phen, rồi cảm phát trần quơ một cái vào khoảng không ở phía thạch bích Diễn Võ Trường.

Thủy Lăng Kinh như một đại môn thành linh xuất hiện. Lần này chính giữa Thủy Lăng Kinh có thêm một cái chuông phong linh.

Lão nói “Từng đệ tử bước qua Thủy Lăng Kinh, Thủy Lăng Kinh sẽ hấp thụ linh lực từng người rồi dung nhập vào chuông Phong Linh. Nếu đủ điều kiện, chuông sẽ réo lên một tiếng. Như vậy xem như là thành công...”

Nói mấy câu đến đây, lão liền trở về vị trí chủ tọa.

Nhị trưởng lão liền bước ra tuyên bố “Như vậy, việc khảo hạch chính thức tiến hành!”

Nhóm đệ tử ngoại viện bắt đầu rục rịch, từng người xếp thành hàng tiến về phía Thủy Lăng Kinh khảo hạch.

Với số lượng hơn bốn nghìn đệ tử, thời gian khảo hạch ước chừng kéo dài đến hoàng hôn mới kết thúc được.

Bạch Vô Thiên và nhóm đệ muội ngồi ở phía gần cuối hàng ghế trên khán đài âm thầm theo dõi. Theo như thân phận đệ tử của thái thượng trưởng lão, vị trí bọn họ quan sát ở hành lang dành cho đệ tử tinh anh.

Chẳng qua là vì hắn cùng Âu Dương Sinh và Lý Nhượng Băng không muốn gây quá nhiều chú ý. Nếu không bọn họ không ngồi âm thầm quan sát như vậy. Riêng Hoàng Mập lại thích nổi bật, nhưng có mình hắn thì không ăn thua gì.

Dòng người lần lượt bước qua Thủy Lăng Kinh, cứ cách chừng mười hô hấp thì tiếng chuông phong linh réo lên một lần.

Ánh mắt Bạch Vô Thiên nhìn về phía vị trí trưởng lão, nơi Hoa Lạc Đồng đang ngồi cùng những vị trưởng lão khác. Nàng phát hiện liền nháy mắt hắn mấy cái.

Hoàng Mập một bên hăm mộ “Đệ cũng phải cố gắng tìm một lão bà thử cảm giác như đại ca mới được!”

Lý Nhượng Băng nghe Hoàng Mập nhắc đến đạo lữ, nội tâm nàng phút chốc suy nghĩ đến một người. Hắn giờ đang ở Thâm Uyên vất vả tu luyện. Nếu hắn không vì mọi người, có thể bản thân hắn không có đi xa như vậy lánh nạn.

Lúc này, bên dưới hàng ghế bốn người bọn họ. Một vài đệ tử bắt đầu tán gẫu.

Trong đó, một tên không giấu vẻ phấn khởi. Hắn thích thú nói “Uông Việt sư huynh là người chủ trì cá cược tỷ thí tranh giành vị trí đệ tử tinh anh và tranh giành chức trưởng lão còn trống. Mấy người các người tham gia không? Riêng ta có tích lũy được một ít”

Một đệ tử nội viện khác nghi ngờ nói “Thật sao, vì sao ta không hay biết?”

Tên kia nhanh chóng trả lời “Việc này có đại trưởng lão chống lưng, nhưng vẫn âm thầm diễn ra. Trong nội bộ biết thôi!”

Cá cược mang tính chất ăn thua, nên người nào không ham muốn. Một đệ tử khác tỏ ra hứng thú, hắn tò mò hỏi “Lấy gì cược?”

Tên kia trả lời “Hạ phẩm Xích Linh Thạch!”

“Hạ phẩm Xích Linh Thạch?”

“Còn có thể lấy thứ khác ra các cược không? Ta không có Xích Linh Thạch...”

Tên kia lắc đầu trả lời “Không, chỉ dùng hạ phẩm Xích Linh Thạch!”

Một đệ tử nội viện khác âm thầm tính toán, hắn suy nghĩ một lúc liền hỏi “Tim ai cá cược?”

Đây chính là xác nhận, bản thân hắn có hạ phẩm Xích Linh Thạch nên hắn muốn tìm kiếm cơ hội tích lũy thêm. Bản thân hắn vận khí không tệ, nên hắn không ngần ngại thử.

Tên kia liền trả lời “Thân cận của sư huynh Uông Việt ghi chép, chính là tên gia nô Đại Ngưu đấy!”

Hắn vừa nói, vừa chỉ về phía một tên có thân hình mập mạp, khuôn mặt khá đặc biệt. Tên gia nô đó có cái mũi to cao như một con Thủy Ngưu sống dọc quanh Minh Nhân Thôn.

Hoàng Mập ở trên nắm được tình hình. Hắn cảm thấy cá cược cũng không tệ, hơn nữa nói về tài phú hắn có rất nhiều. Chỉ là hạ phẩm Xích Linh Thạch hắn có vài trăm viên, và một viên trung phẩm. Đem chúng ra cá cược xem như một thú vui tao nhã vậy.

Một tên đệ tử nội viện khác bỗng nghi ngờ hỏi “Việc này liên quan đến sư huynh Uông Việt, thua thì không sao nhưng thắng làm sao mà đòi?”

Tên khởi xướng cá cược cười hắc hắc nói “Việc này có ghi chép hơn nữa sẽ có một sư huynh ở Chấp Sự Đường đứng ra làm trọng tài...”

Bạch Vô Thiên ở trên nghe vậy, hần âm thầm mỉm cười.

Nói là âm thầm diễn ra, cuối cùng lại dính líu đến một đệ tử Chấp Sự Đường và có ghi chép. Việc này chẳng khác nào âm thầm diễn ra đồng nghĩa với quang minh chính đại.

Hần ngừng nghỉ một lúc liền đề nghị “Tứ đệ cứ tham gia, ta giúp một tay!”

Hần có Thủy Lăng Kính kỳ vật trong tay. Tên nào ần giấu tu vi giả heo ăn thịt hổ sẽ không thể nào qua được mắt hắn. Xem như vui đùa, cuộc chơi ăn thật mới thật sự thú vị.

Hoàng Mập một bên nghi ngờ hỏi “Đại ca chắc chứ?”

Bạch Vô Thiên mỉm cười vịnh vai hắn “Việc này... ta có kinh nghiệm!”

Ấu Dương Sinh và Lý Nhục Băng một bên nhìn tên Bạch Vô Thiên này. Hắn đúng là có nhiều thủ đoạn, nhưng cá cược liên quan đến vận khí. Chẳng lẽ hắn có thể điều khiển được vận khí sao. Nếu quả thật như vậy, tên này còn hơn cả thần nhân rồi.

Tên khòii xướng vụ cá cược thoảng nghe bọn người Bạch Vô Thiên nói. Lúc này hắn mới chú ý đến nhóm bốn người này. Hắn bất ngờ nhận ra Bạch Vô Thiên vốn là đệ tử chân truyền của thái thượng trưởng lão.

Hắn há to mồm ra ngạc nhiên. Sau một lúc lấy lại bình tĩnh, hắn mới giới thiệu “Tiểu đệ là Miêu Tử, hâm mộ Bạch sư thúc đã lâu. Lần này có thể ở khoảng cách gần diện kiến. Tiểu đệ thật sự vô cùng vinh hạnh!”

Lời hắn nói có vẻ quá khoa trương, khiến nhóm đệ tử khác chú ý. Lúc này tình huống mới xôn xao cả lên. Những đệ tử nội viện khác bắt đầu chú ý vị trí nhóm người Bạch Vô Thiên đang ngồi.

Bọn họ từ bỏ thân phận, ngồi chung với đệ tử nội viện bình thường khiến những người xung quanh nhất thời hâm mộ cũng như thích thú.

Dần dần, trên một diện rộng ở khán đài trở nên xôn xao, náo nhiệt. Người nào người nấy cũng đều cố gắng tiến lại gần giao lưu với Bạch Vô Thiên.

Nhóm trưởng lão ở trên hàng ghế chủ sự nhìn xuống khán đài, nhận ra động tĩnh nơi đó. Bọn họ mới phát hiện đệ tử của sư thúc là nguyên nhân gây ra náo nhiệt đó. Người nào người nấy cũng chỉ có thể lắc đầu, rồi cho qua chuyện.

Bên phía vị trí Thủy Lăng Kính, nhóm đệ tử ngoại viện vẫn đang tiến hành khảo hạch vào nội viện.

Cho đến thời điểm hiện tại, vẫn chưa có đệ tử nào không đủ điều kiện tiến nhập nội viện. Hầu hết đều thông qua, thậm chí có vài người dù vô ý hay cố tình bộc lộ ra khí tức ngoài Tam Phẩm...

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 210: Ngày thứ hai Đạo Luận

Ngày đầu tiên khảo hạch đệ tử nội viện. Có tổng cộng 4117 đệ tử ngoại viện vượt qua khảo hạch. Trong đó gây chú ý nhất chính là có 117 đệ tử đạt tới cấp bậc Tam Phẩm.

Một vài vị nghị ngờ, nhưng không phủ nhận đó là những đệ tử đến từ các thế gia, gia tộc có lịch sử lâu đời. Tổ tiên bọn họ đều là những nhân vật kiệt xuất. Kế thừa huyết thống thiên tư trác tuyệt nên tốc độ thăng tiến nhanh là một chuyện bình thường.

Ngày thứ hai Đạo Luận chính là khiêu chiến mười vị trí đệ tử tinh anh của Đạo Viện.

Nhị trưởng lão đứng ra giới thiệu “Ngày thứ hai Đạo Luận chính là khiêu chiến mười vị trí đệ tử tinh anh. Đệ tử tinh anh không có mặt hôm nay đều bị gạt tên, xem như đã không còn trong hàng ngũ tinh anh nữa...”

Nhị trưởng lão nhìn về phía khán đài, nơi có hơn hai nghìn đệ tử nội viện. Bọn họ hầu như không mấy hứng thú với việc khiêu chiến lần này.

Hắn nói “Trở thành đệ tử tinh anh, chính là bộ mặt của Đạo Viện, lợi ích không nhiều nhưng cũng xem như trong một thế lực có một tiếng nói nhất định. Đạo Viện tài nguyên tu luyện cung cấp cho đệ tử không nhiều, nhưng nơi đây vốn là cơ duyên của tất cả chúng đệ tử... Đến được nơi đây chính là một cơ duyên to lớn đối với một phạm nhân bình thường...”

Bạch Vô Thiên trong lòng rung động, nội tâm hắn bỗng nhiên có một cảm giác sáng khoái lạ thường. Câu nói của nhị trưởng lão đánh động được tâm can hắn. Hắn vốn là một phạm nhân, từ Văn Lang Châu đến. Quả thật đến được nơi đây, dù Đạo Viện không cho quá nhiều lợi ích, nhưng đến được nơi đây là một cơ duyên to lớn không phải ai cũng có được. Hơn nữa công pháp, võ kỹ, linh khí đều do Đạo Viện cung cấp, đây không phải nói là một phần tài nguyên tu luyện hay sao. Tốt nhất là không nên đòi hỏi quá nhiều, không nên so sánh với hàng ngũ tông môn được.

Một số đệ tử khác cũng như hắn, cảm nhận ra được ẩn ý thâm sâu của nhị trưởng lão. Nhiều người bắt đầu động dung.

Nhị trưởng lão trở về hàng ghế của mình, kế đến lão viện trưởng bước ra. Lão xuất ra mười que được làm từ Thủy Trúc có độ dài chừng hai xích. Mười que trúc này thỉnh linh phóng vút lên cao rồi phân ra mười phương hướng khác nhau.

Lão viện trưởng giải thích “Có hơn hai nghìn đệ tử nội viện trên khán đài không thể khiêu chiến một lúc hết được, nên ta chỉ dành cho mười người có tư cách khiêu chiến nhóm đệ tử tinh anh. Mười que trúc đó chính là tư cách ta đề cập. Trong vòng một canh giờ, người nào mang que trúc trở về sẽ có một tư cách khiêu chiến”

Nói xong, lão liền trở về vị trí cũ của mình.

Trên khán đài, không khí im lặng bỗng chốc lộn xộn.

Sau một lúc, ước chừng ba trăm đệ tử nội viện nhanh chóng phóng lên phi hành kiểm chia ra đuổi theo mười hướng vừa rồi.

Nhóm đệ tử nội viện còn lại âm thầm thám phục. Bọn họ đều là đệ tử nội viện, nhưng nói về bản lĩnh có thể khiêu chiến mười vị trí đứng đầu vẫn còn một khoảng cách xa vời. Thập chí bọn họ ở Đạo Viện trên mười năm, vẫn không bằng nhóm tân nhân mới gia nhập. Chỉ một khoảng thời gian ngắn đã tấn thăng Tam Phẩm.

Chưa đầy một canh giờ, mười thân ảnh cười phi hành kiểm trở về. Trong tay mỗi người là một que trúc đã được khắc ấn bởi lão viện trưởng.

Bọn họ nhanh chóng đáp xuống sân Diễn Võ Trường, trên nét mặt người nào cũng biểu lộ một sự kiêu ngạo.

Lão viện trưởng vẫn ngồi yên ở vị trí chủ tọa, bàn tay đưa ra thu hồi mười que trúc. Lão nhìn mười que trúc một hồi rồi gật đầu, ra hiệu cho nhị trưởng lão tiếp tục phận sự của mình.

Nhị trưởng lão bước ra nói “Hiện tại thập đại đệ tử tinh anh chỉ còn lại tám người. Trong mười người đoạt được que trúc sẽ có một lần khiêu chiến một trong tám đệ tử tinh anh. Người nào thắng sẽ thay thế vị trí người thua cuộc, còn người thua cuộc sẽ giảm xuống một bậc”

Lão quan sát nhóm mười tên đệ tử một lần, rồi nhắc lại “Các ngươi hiểu rõ chứ?”

Một trong mười tên đệ tử là Mạc Thanh Tùng, vẻ ngoài cao lãnh vai đeo trường kiếm. Hắn thắc mắc nói “Bẩm nhị trưởng lão, trong giao tranh, lỡ lâm đối phương bị trọng thương có bị Chấp Sự Đường xử lý theo giới luật không?”

Nhị trưởng lão vốn chương quản Chấp Sự Đường, đây đúng là nằm trong bổn phận của hắn.

Hắn trả lời “Trong giao tranh, nếu vô ý lâm trọng thương thì không sao. Trường hợp phóng thích sát khí thì mới bị xử lý!”

Mạc Thanh Tùng và những người khác xem như đã hiểu quy tắc khiêu chiến.

Nhị trưởng lão đánh giá một hồi, mới tuyên bố “Vậy nếu không còn ai thắc mắc, thì tiến hành khiêu chiến đi!”

Nhị trưởng lão vừa nói xong, nhóm mười đệ tử khiêu chiến bắt đầu rục rịch. Bọn họ đưa ánh nhìn nhau thăm dò.

Một lúc sau, một trong mười đệ tử khiêu chiến phóng lên lời đài. Hắn đưa ánh mắt nhìn lên vị trí đệ tử tinh anh. Trong số những đệ tử tinh anh mà hắn hiểu rõ nhất chính là vị sư huynh thân thiện kia. Sư huynh là một người thờ ơ nhưng vô cùng tốt bụng.

Hắn chấp tay lại giới thiệu “Đệ tử Mã Siêu muốn khiêu chiến La Sung sư huynh!”

La Sung đang tâm tĩnh thoải mái bên ý trung nhân mình, thoáng nghe một tên sư đệ nhắc đến danh tự mình. Hắn đưa ánh mắt về phía lời đài, hắn nhận ra tên này.

Trong lòng hắn âm thầm trách mắng “Không phải tên này luôn theo ta, hay khen ngợi ta lâu nay sao. Có gì lại muốn đánh một trận với ta, còn nhiều tên khác đang đợi ngươi mà, hay ngươi đánh giá ta quá thấp?”

La Sung buông Lý A Thuộc ra một bên, hắn phóng xuống lời đài. Tư thế hiên ngang như một vị đại sư huynh thực thụ.

Khí thế bộc lộ ra hoàn toàn khác so với trước kia.

Mã Siêu bị ánh mắt tức giận của La Sung làm cho hoảng hốt, nhưng bản thân hắn biết. La Sung sư huynh là một vị sư huynh tốt, có nhiều linh khí trong người, nhưng thực lực chân chính thì không cao bao nhiêu.

La Sung tư thế đứng thẳng, hiên ngang nói “Sư đệ không nên đùa giỡn ta, sư đệ rút lui đi!”

Mã Siêu dè chừng một lúc, sau đó hít một hơi thật dài lấy lại can đảm. Hắn cũng không muốn đắc tội với một vị sư huynh hay chiến cổ hắn.

Hắn chấp tay lại nói “Hy vọng La Sung sư huynh nương tay!”

La Sung nhìn hắn, trong lòng đánh giá cao. Đến lúc này vẫn gọi hắn là sư huynh xem như tâm tính không tệ. Cũng có thể hắn thường ngày nhất gan, sợ đụng chạm với sư huynh khác trong hàng ngũ tinh anh. Bọn họ ra tay nặng quá khiến hắn hoảng sợ.

Bản thân La Sung trước giờ thân thiện, nên đối phương nghĩ rằng hắn sẽ nương tay mấy phần.

Thấy vậy, La Sung tùy ý nói “Vậy sư đệ cứ thoải mái, sư huynh nhường sư đệ năm chiêu!”

Mã Siêu nghe vậy liền thở ra, hắn cũng vừa vận có vài chiêu bạo liệt. Nếu không thể xoay chuyển được La Sung sư huynh, hắn bắt quá đầu hàng là được.

Hắn đứng thủ thế, hai chân giang ngang vận dụng linh lực bộc phát ra xung quanh. Khí thế tăng lên đáng kể.

Ánh mắt hắn sắc bén nhìn về La Sung, trong sát na, thân ảnh hắn tiếp cận La Sung tung ra một quyền. Quyền này đơn giản, nhưng uy lực không tầm thường. Quyền này có thể đánh tan một quả núi.

La Sung chớp động, nhanh chóng tránh sang vị trí khác.

Mã Siêu đuổi theo, liên tiếp ra đòn.

Chiêu thức Mã Siêu vận dụng là “Thập Bộ Xuyên Tâm Quyền” một bộ quyền kỹ khá mạnh của Đạo Viện. Hắn luyện đến mức đâm ra tàn ảnh như vậy, xem như hắn không hề lùi bước.

La Sung thấy vậy, tùy ý tung ra một chiêu chặn đầu “Thập Bộ Xuyên Tâm Quyền”. Chiêu pháp La Sung tuy không mạnh, nhưng hoàn toàn đẩy lùi Mã Siêu về sau hai mươi bước chân.

Hắn trở mắt ra nhìn vị sư huynh thường ngày. Hắn không ngờ bộ dáng vô hại của La Sung sư huynh lại che giấu thân thủ lợi hại như vậy. Rõ ràng chỉ là một chiêu pháp đơn giản liên triệt tiêu quyền pháp của hắn.

Mã Siêu chấp tay lại, hắn nói “Sư huynh quá lợi hại, sư đệ...”

Hắn định rút lui, nhưng La Sung đưa tay ra ngăn hắn lại nói “Sư đệ cứ tiếp tục... Hôm nay tâm tính sư huynh tốt, sẽ là một nhân cho sư đệ luyện tập!”

Mã Siêu nghe La Sung nói vậy, hần như muốn vỡ òa ra khóc. Vị sư huynh thiện này, đúng là thiện không sao nói được.

Hần bắt đầu nghiêm túc lại, một nắm tay giờ lên trên không rồi xoay một vòng.

Hần cười nói “Sư huynh đỡ Toái Ảnh Quyền của sư đệ!”

Lời vừa dứt, một quyền từ đằng sau tung ra, hư không như thể lốc lự vì uy lực đột ngột tăng mạnh.

La Sung nhíu hàng chân mày, hần tiếp tục giờ một chưởng ra đỡ, nhưng chưởng này bị xuyên qua. Hần bị đánh bay về sau mười bước chân.

Hần âm thầm tính toán khoảng cách cũng như chiêu thức vừa rồi. Đây không phải là quyền pháp của Đạo Viện, nếu là Đạo Viện hần dễ dàng nhìn ra được yếu điểm.

Mã Siêu mỉm cười. Hần lại giờ một nắm đấm lên trên không, lại xoay một vòng rồi tiếp tục đấm ra một quyền. Quyền pháp tạo ra uy áp lớn nhưng lại không nhìn ra chiêu thức.

La Sung thỉnh linh giờ một thủ chưởng ra một bên đối kháng Toái Ảnh Quyền. Đây là phản ứng hoàn toàn theo trực giác, bản thân hần không hề nhận ra được phương hướng tấn công của Mã Siêu.

Hần lại bị đánh bay sang một bên năm bước chân.

Mã Siêu thấy vậy, tiếp tục truy tới tung thêm Toái Ảnh Quyền muốn đánh La Sung rồi khỏi lời dài. Đáng tiếc thân ảnh La Sung đã biến mất, khi xuất hiện đã giữ một khoảng cách hai mươi trượng với Mã Siêu.

La Sung nhìn tên sư đệ giả vờ vô hại trước mặt. Tên Mã Siêu này đúng là có tính toán hần. Mã Siêu dựa theo tính cách thiện của La Sung mà hành sự hòng khiến đối phương đánh giá thấp bản thân. Cuối cùng bạo phát ra thực lực vượt trội, như vậy hoàn toàn có khả năng đánh bại La Sung.

La Sung nội tâm cười hắc hắc, tên Mã Siêu này chính là đại diện cho nhóm người ngoài mặt tâm tính tốt, luôn kiên nhẫn người khác nhưng âm thầm giờ trò. Bất quá hần cũng không phải là người xấu.

La Sung nhìn Mã Siêu, nhàn nhạt nói “Sư đệ có hai lựa chọn, một là nhảy xuống lời dài xem như thua cuộc, xem như khiêu chiến sư huynh ta hoàn toàn uống phí một lần. Hai là sư huynh sẽ truyền thụ ngươi một chiêu chưởng pháp bá đạo hơn Toái Ảnh Quyền, nhưng hậu quả là ngươi phải nằm điều dưỡng một tháng...”

Mã Siêu không hiểu La Sung sư huynh nói điều gì, có thể chỉ dạy chưởng pháp trong giao đấu. Như vậy có khoa trương không.

Hần âm thầm tính toán, hần chưa kịp ngẩng đầu nhìn La Sung như thể nào ra tay, đã thấy bản thân hoàn toàn mất khống chế. Thân thể bỗng chốc bị đánh văng về sau, bên tai hần tràn ngập tiếng vỡ vụn của xương cốt. Cả thân thể hần như bị bóp méo lại, khó có thể hình dung hần bị dày vò thăm như thế nào.

Hần có thể mơ hồ nhận ra cảm giác của chưởng pháp này là “Đại Hải Vô Nhai Chưởng”. Cả thân thể hần như bị ngàn con sóng biển dày vò cho đến khi ngất đi. Hần ban đầu là muốn nhẹ nhàng thua cuộc hoặc là chiến thắng bất ngờ vì đối phương khinh địch. Không nghĩ tới, hần cuối cùng chạy trời không khỏi nắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 211: La Sung sư huynh cố lên!

Trên khán đài, nhóm đệ tử nội viện quan sát toàn cảnh. Bọn họ chỉ thấy La Sung giờ một chưởng về hướng Mã Siêu, sau một hô hấp thì Mã Siêu bị đánh bay, không đứng dậy nổi. Bọn họ có thể nhận ra chiêu thức này là một chưởng pháp của Đạo Viện tên là “Đại Hải Vô Nhai Chưởng”, bất quá chưa ai tu luyện qua. Vì đại đa số đệ tử tu kiếm, tu đao và quyền pháp. Số người dùng chưởng pháp cực kỳ hiếm gặp.

Qua trận này, nhiều đệ tử bắt đầu lưu ý đến chưởng pháp. Chưởng pháp vô thanh vô tức khiến đối phương bị đánh bay, lợi hại như vậy mà không tu luyện thì quá lãng phí.

Bạch Vô Thiên và nhóm đệ muội hần bên dưới khán đài quan sát. La Sung lợi hại và có ẩn giấu thực lực mọi người đều biết. Nhưng mà có thể vận dụng chưởng pháp điều luyện như vậy, nói lên bình thường sư huynh cũng không phải là người thích lười biếng.

Lý A Thuộc ở trên hành lang quan sát ý trung nhân mình, nàng nội tâm vô cùng hạnh phúc. Nàng không nghĩ tới, một nam nhân trước đó trong ánh mắt những người ở Bách Hoa Cốc là một tên lười biếng lại có bản lĩnh như vậy. Nàng như muốn khóc vì sung sướng.

Ánh mắt La Sung thờ ơ, âm thầm liếc về phía đại trưởng lão. Nếu không phải hần mạng lớn, sớm đã bị lão vô duyên vô cớ hại chết mà không biết vì sao mình chết.

Lão viện trưởng cũng thờ ơ nhìn La Sung biểu diễn mà cũng không nói gì. Cả hai ánh mắt vô tình giao thoa nhau, khóe miệng thoáng mỉm cười nhưng không biết bên trong có ẩn tình gì.

Bên phía khán đài, Hoàng Mập hí hửng thắng được một vụ cá cược. Hần tin tưởng tuyệt đối vào La Sung sư huynh nên đặt phần thắng cho La Sung năm mươi viên hạ phẩm Xích Linh Thạch. Bởi vì bọn người Ưông Việt đánh giá thấp La Sung nên tỷ lệ thắng của La Sung thấp hơn, vì thế mà Hoàng Mập cược một ăn năm, xem như bỏ năm mươi hạ phẩm Xích Linh Thạch, nhận về hai trăm năm mươi viên hạ phẩm Xích Linh Thạch.

Trên lời dài, thêm một đệ tử xuất hiện. Hần hai tay chấp lại hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử Lỗ Hạc hướng La Sung sư huynh khiêu chiến...”

La Sung vừa trở về vị trí mình, hần lại nghe nhắc đến tên mình một lần nữa. Bản thân hần thật sự mệt mỏi, vì tính cách thiện trước mặt những người này.

Hần nhìn về phía nhị trưởng lão như thể không muốn chấp nhận khiêu chiến nữa, hần rất mệt mỏi.

Nhị trưởng lão phớt lờ hần, hần đành phải phóng xuống lời dài một lần nữa.

Hần hai tay chấp sau lưng, tùy ý nói “Ta cùng sư đệ có quen sao?”

Lỗ Hạc hai tay chấp lại nói “Một lần ở Lục Chung, Khô Lâu Sơn. La Sung sư huynh giải vây khỏi Xích Hóa Thiểm Thử. Nếu không với độc tính cực mạnh của nó, sư đệ sợ rằng không qua khỏi. Từ đó đến nay vẫn luôn xem sư huynh như thần tượng!”

Hắn xuất ra trường thương, trên đầu trường thương có khảm một viên Tử Linh Thạch, nhìn kích thước viên Tử Linh Thạch đã qua tế luyện. Màu sắc tỏa ra quang mang, chứng tỏ đây là một viên thượng phẩm Tử Linh Thạch.

Hắn nói “Sư đệ không muốn múa rìu trước mắt sư huynh, chỉ cần sư huynh có thể đỡ được một chiêu, sư đệ lập tức từ bỏ!”

La Sung nhìn tên sư đệ phong thái điềm tĩnh, khí chất chính trực. Trước đó lên lời dài là bất đắc dĩ, giờ có phần hứng thú hơn.

Hắn nói “Vây mời sư đệ dùng trường pháp mạnh nhất đánh ta. Vẫn giống như Mã Siêu sư đệ, ta chỉ đứng đây không hoàn thủ!”

Lỗ Hạc gật đầu, hai mắt nhắm lại tập trung toàn bộ linh lực chuẩn bị xuất chiêu.

Khi toàn thân hắn bao phủ một lớp tử sắc nhàn nhạt, cũng là lúc ngưng tụ thành công chiêu thức mạnh nhất.

Hắn quét một đường từ dưới lên, rồi bổ thêm một đường từ trái sang phải tạo thành một vết cắt hình chữ thập lao đến La Sung.

Tiếp theo, hắn phi thân lên trên không trung, dùng trường thương đâm xuống. Trường thương như hóa thành một con linh xà khổng lồ, tỏa ra quang mang tử sắc đánh xuống.

Hai hướng tấn công trực diện, tốc độ cực kỳ nhanh khiến La Sung nhíu hàng chân mày.

Nội tâm hắn nhảy dựng “Sư đệ này đúng là ra tay thật mạnh, cũng là một nhân tài hiếm thấy. Rất tiếc, tên này chính trực quá không được!”

Nói xong, thân ảnh hắn biến mất. Nhất chém hình chữ thập tấn công vào khoảng không, còn trường thương từ trên đâm xuống gây ra động tĩnh không nhỏ khoét một lỗ thật lớn, đất đá văng lên tứ tung.

La Sung xuất hiện từ phía trên không trung, phía trên Lỗ Hạc chừng hai trượng.

Hắn thủ chương võ xuống trúng ngay lưng Lỗ Hạc. Lỗ Hạc mãi mê nhìn kết quả bên dưới mà không chú ý trên đỉnh đầu mình, cuối cùng không kịp phòng thủ, bị đánh bất ngờ. Hắn bị bắn xuống như một con chim trúng tên, hoàn toàn không thể tự kiểm soát rơi xuống.

Hắn ngóc đầu dậy, đưa ánh mắt oán trách về phía La Sung sư huynh, một người hắn vô cùng kính trọng.

La Sung nhìn hắn bất mãn, liền cười hắc hắc trách cứ “Sư đệ quá ngốc!”

Lỗ Hạc vẫn chưa hết oán trách “Sư huynh rất là tráo trở!”

La Sung nhìn hắn oán trách, thở một hơi dài. Sắc mặt hắn mới nghiêm túc lại dạy bảo “Trong giao tranh không được tin tưởng bất kỳ ai. Đó là bài học sư huynh dạy ngươi!”

Lỗ Hạc sững sờ, hắn thả lỏng người. Lúc này hắn mới ngộ ra, nếu La Sung sư huynh là kẻ thù như vậy hắn còn cơ hội đứng tán gẫu sao. Quả thật, hắn quá chú trọng đến lời nói “ta chỉ đứng đây không hoàn thủ” mà lơ là cảnh giác. Nếu hắn có một sự phòng bị, sư huynh La Sung làm sao tiếp cận được, hơn nữa còn giáng cho hắn một đòn.

Hắn hai tay chấp lại, hướng La Sung bái tạ một cái rồi nói “Sư huynh dạy rất phải. Sư huynh luôn là thần tượng của sư đệ!”

Được một tên sư đệ tán thưởng, bản thân là sư huynh La Sung trong người lân lân sáng khoái.

Hắn không nói nữa, liền trở về vị trí của mình.

Nhóm đệ tử nội viện trên khán đài quan chiến, người nào cũng dâng lên một sự bất ngờ. Sư huynh thân thiện thường ngày lại giáo huấn hay như vậy. Dù bọn họ không tham gia trực tiếp, chỉ quan sát nhưng lời nói sư huynh rất rõ ràng. Đó là trong giao tranh, trong đánh nhau không được lơ là cảnh giác.

Một số người thoáng nhìn nhau, nội tâm dâng lên một cảm giác từng trải “Chính vì chúng ta là bằng hữu, đúng là lúc tỷ thí ta đối với người hoàn toàn không tập trung. Thậm chí còn lơ là xem thường người để người đánh úp ta...”

Một số khác chỉ vì một câu nói đơn thuần của La Sung khiến bọn họ không nói chuyện, mà cố gắng suy nghĩ lại bản thân đã từng như vậy.

La Sung sư huynh trong mắt nhóm đệ tử nội viện, độ thiện cảm lại tăng lên đáng kể.

Hoàng Mập bên dưới khán đài, lúc này hắn vô cùng sáng khoái, triệt để sáng khoái. Hắn đã thắng liền hai trận.

Cái tên Miêu Tử hường lợi không nhỏ khi đứng ra đặt cược thay cho Hoàng Mập. Mỗi một vụ cá cược, hắn thu tiền hoa hồng của Hoàng Mập cũng không ít.

Tiếp theo, một tên đệ tử khác phóng lên lời dài.

Hắn nhìn dáo dác một hồi, rồi hướng về phía nhị trưởng lão chấp tay lại nói “Đệ tử Trương Thành, hướng La Sung sư huynh khiêu chiến!”

La Sung ở trên nhìn xuống, biểu hiện hắn vô cùng đặc sắc. Nội tâm hắn cảm giác không thích hợp “Nếu màn thể hiện của bản thân quá thân thiện, khiến mấy sư đệ hiểu nhầm ta không phải là người hung ác. Như vậy, không phải mười lần khiêu chiến, đều hướng về ta hết hay sao?”

La Sung thay đổi sắc mặt, hắn phóng xuống lời dài nhìn tên sư đệ đối diện. Hắn băng lãnh nói “Sư đệ có biết, sư huynh ta vốn là một người rất hung ác. Không phải thân thiện như sư đệ tưởng tượng...”

Trương Thành nhìn sắc mặt sư huynh thay đổi, hắn rụt rè, lui về sau một bước.

Hắn ngẫm nghĩ một lúc, rồi chấp tay lại nói “Sư huynh đã quên, trong lần nhiệm vụ ở Bắc Lương Lĩnh. Sư huynh đã cứu sư đệ một mạng...”

La Sung dự định dấy vô đối phương một phen, nghe nói là người quen cũ. Trong lòng muốn gây khó dễ cũng không được.

Hắn nhón nhờ nói “Mời sư đệ ra tay, sư huynh sẽ không nhân nhượng!”

Trương Thành mỉm cười, hắn xuất ra trường kiếm. Kiếm này cũng được khảm một viên Lam Linh Thạch, có quang mang xanh nhạt tỏa quanh lưỡi kiếm. Trong đó ẩn hiện lên một lớp hàn khí, bất quá vô cùng yếu ớt.

Hắn xuất kiếm lao đến, đường kiếm chậm rãi lưu lại một tàn ảnh phía sau. Mỗi chiêu kiếm nhìn vô cùng chậm, nhưng thực chất là nhanh như một con gió lướt qua.

La Sung một bên tránh né, một bên quan sát kiếm chiêu của Trương Thành. Chiêu kiếm này là “Mạn Hoa Kiếm”, tu luyện đến trình độ này chứng tỏ đối phương có ngộ tính khá cao.

Hắn tùy ý tung một cước về phía Trương Thành, khiến Trương Thành dùng lưỡi kiếm chống đỡ, rồi bị đẩy lùi về sau hai mươi trượng.

Trương Thành nhìn sắc mặt La Sung vẫn không hề mai mai lo lắng. Chỉ là tùy ý tung một cước, lại có uy lực như vậy. Một sư đệ như hắn đúng là được mở mang tầm mắt.

Hắn thu kiếm lại, chậm rãi nói “Tiếp theo chính là chiêu kiếm cực kỳ hung hiểm, sư huynh phải cẩn thận!”

Nói rồi, hắn cầm trường kiếm xoay một vòng hình bát quái theo hình âm dương bát quái đồ. Lưỡi kiếm tức thì được bao phủ với lớp hư ảnh đại kiếm dài năm trượng.

Hắn chậm rãi giới thiệu “Kiếm này là Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm!”

Nhóm đệ tử nội viện đang quan sát dưới khán đài. Bọn họ nhận ra kiếm chiêu này Lữ trưởng lão từng sử dụng qua một lần. Uy lực cực kỳ lợi hại. Trong lúc nhất thời, số người yêu thích La Sung không kìm lòng được hét lên “La Sung sư huynh, cố lên!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Cao thủ chỉ pháp

Đứng trên lôi đài, La Sung có thể nhìn rõ ràng có nhiều sư đệ ủng hộ khiến tâm tình hắn trong phút chốc trở nên thoải mái.

“Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm” là một môn võ kỹ mô phỏng một thanh thần khí Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm vô cùng bá đạo. Cho nên kiếm chiêu này rất mạnh.

Trước đó, Lữ trưởng lão đã sử dụng đấu với Hoa Lạc Đồng một trận. Nếu Hoa Lạc Đồng không có một thanh mô phỏng thần khí trấn lại. Nàng ta chắc chắn đã thua trước Lữ trưởng lão.

Giờ đây Trương Thành lại vận dụng võ kỹ này, nhìn bá khí tỏa ra xung quanh cũng đủ hiểu. Tên sư đệ này tu luyện đã đến một độ thành thực nhất định, vận dụng không tệ.

La Sung nghiêm túc lại, hắn xuất ra một thanh kiếm có màu xanh ngọc bích. Chính giữa lưỡi kiếm có một đường gân màu huyết vụ như huyết mạch thanh kiếm.

Trải qua ba trận, đây là lần đầu tiên La Sung vận dụng linh khí. Nhiều đệ tử nội viện trên khán đài suy đoán, thanh kiếm La Sung sư huynh sử dụng mặc dù đẹp mắt nhưng chẳng qua là một thanh hạ phẩm linh khí bình thường, không đáng nhắc tới. Như vậy đối với Trương Thành mà nói, khả năng ngăn chặn là điều không thể.

La Sung nhàn nhạt nói “Đề đối kháng với sư đệ, bốn sư huynh mượn nhờ uy lực kiếm này trợ giúp. Nếu sư huynh vận dụng võ kỹ sẽ khiến sư đệ điều dưỡng một thời gian dài, cho nên cách này là vẹn toàn nhất!”

Trương Thành mỉm cười, trong lòng âm thầm cười nhạo La Sung. Mặc dù La Sung đối với mọi người thân thiện, ai cũng yêu mến. Nhưng dùng một thanh kiếm phẩm cấp thấp như vậy chống đỡ, đúng là không thể. Hơn nữa thanh mô phỏng Lưỡng Cực Hóa Sinh Kiếm này có thể dễ dàng cắt đứt một thanh thượng phẩm linh khí. Chỉ là hạ phẩm linh khí thì có nghĩa lý gì.

Trương Thành lên tiếng nhắc nhở “Sư huynh cẩn thận!”

Nói xong, hắn cầm trường kiếm tùy ý chém về phía La Sung liên tục mười nhất kiếm. Kiếm khí tung hoành, cắt phẳng mọi thứ trên đường đi. Thậm chí không khí như bị tách ra làm hai không kịp hòa quyện lại.

Trong chớp mắt, La Sung buông trường kiếm ra, để trường kiếm trôi nổi trước mặt. Bàn tay hắn xoay một vòng, khiến thanh kiếm cũng xoay đều liên tục tạo thành một lớp lốc xoáy bao quanh thân kiếm.

Hắn nhanh chóng chớp lấy chuỗi kiếm, rồi dùng dùng thanh kiếm che chắn trước mặt.

Từng đợt công kích bằng những kiếm khí phát ra từ Trương Thành toàn bộ đều bị lớp lốc xoáy bao quanh lưỡi kiếm hấp thu sạch sẽ. Như thể toàn bộ kiếm khí hóa thành thức ăn cho thanh kiếm của La Sung.

Dưới khán đài, toàn bộ đệ tử nội viện mồm. Người nào cũng há hốc mồm ra không khép lại được. Sự tình phát sinh không thể nào tin vào mắt mình nữa.

Phía vị trí cao tầng Đạo Viện. Đại trưởng lão, lão viện trưởng cũng vô cùng ngạc nhiên. Chỉ là một thanh kiếm bình thường lại có một năng lực nghịch thiên như vậy. Đây chắc chắn không phải là một thanh hạ phẩm linh khí bình thường.

Sau khi toàn bộ kiếm khí bị kiếm La Sung hấp thu sạch sẽ.

La Sung tùy ý chém về phía Trương Thành một nhất kiếm. Kiếm này chỉ đơn thuần là một nhất kiếm bình thường, nhưng lớp xoáy bao phủ xung quanh trường kiếm lại nhả ra toàn bộ kiếm khí trước đó nó hấp thu. Trong phút chốc, toàn bộ kiếm khí phản ngược trở về khiến Trương Thành hốt hoảng dùng thân kiếm chống đỡ.

Những kiếm khí bị bắn ngược trở về, cán vuốt sạch sẽ lớp bên ngoài của Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm. Sau đó, kiếm trong tay Trương Thành trở thành một phế kiếm. Nó bị nứt nẻ, ăn mòn thậm chí là rỉ sét.

Trương Thành không nghĩ tới, bản thân lại thua ngược trước sư huynh La Sung. Điều này nói lên, sư huynh rất coi trọng hắn mới không làm tổn hại hắn.

Hắn nhìn La Sung tò mò hỏi “Sư huynh có thể cho tiểu đệ biết danh tính thanh kiếm đó không?”

La Sung đã xoay người rời đi, nghe thấy đối phương thắc mắc về lai lịch thanh kiếm. Hắn quay đầu lại, đưa ra một cử chỉ bí mật nói “Là một thanh kiếm rỉ sét, không đáng nhắc tới!”

Trương Thành thấy vậy, không hề tỏ ra bất mãn. Ngược lại có phần mừng rỡ vì đã được đường đường chính chính đấu một trận công bằng với ân nhân. Hắn chấp tay lại nói “Đa tạ sư huynh La Sung giúp sư đệ đại khai nhãn giới!”

La Sung tùy ý khoát tay, rồi trở về vị trí của mình.

Trước khi trở về, hắn hướng về phía những đệ tử khiêu chiến còn lại nhún nhu “Các người nghe đây, sư huynh ta rất lợi hại, rất hung ác. Các người đừng có mà hướng ta khiêu chiến nữa. Ta rất mệt mỏi!”

Nhóm đệ tử khiêu chiến còn lại chỉ bảy người. Bọn họ nuốt một ngụm nước bọt. Trong lòng oán trách “Thua trước tay sư huynh còn đỡ hơn những người khác. Không mất mặt lại còn toàn mạng trở về. Nếu không, ta khiêu chiến sư huynh làm quái gì...”

Mặc dù nói là nói vậy, đến trận thứ tư Mạc Thanh Tùng sở trường dùng kiếm lại khiêu chiến La Sung. Trận thứ năm Vi Sơn cũng sử dụng kiếm khiêu chiến. Kết quả cả hai lại đại bại trước La Sung.

Hắn mặc dù nhún nhu, nhưng đối với những sư đệ khiêu chiến không hề nhân nhượng, thậm chí là vận dụng toàn lực để cho nhóm sư đệ một bài học. Thất bại cũng là một bài học vô giá mà hắn muốn hướng nhóm sư đệ khiêu chiến hắn giác ngộ.

Trận thứ sáu, một trong năm tên còn lại phóng lên lời đài hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử Khuê Minh muốn khiêu chiến sư tỷ Hàm Ngưng Nhi!”

Lời Khuê Minh vừa nói ra khiến La Sung trút được gánh nặng. Hắn tâm thật sự mệt mỏi vì ứng phó nhóm sư đệ hám mộ mình.

Hàm Ngưng Nhi mỉm cười, tay cầm trường kiếm phóng xuống lời đài. Bộ dáng nàng ta toát lên khí chất một vị sư tỷ với vóc dáng thanh thoát. Khí chất băng lãnh nhưng không có nét hung ác. Chỉ là một vẻ cao ngạo vốn có của một vị sư tỷ Đạo Viện.

Nàng nhìn đối phương sử dụng quyền pháp liên thủ kiếm vào túi Cần Khôn. Nàng chậm rãi nói “Sư tỷ nhường sư đệ ba chiêu!”

Khuê Minh thấy vậy liền khoát tay nói “Sư tỷ thông thả, sư đệ dùng chỉ pháp!”

Lời nói của Khuê Minh khiến Hàm Ngưng Nhi nhường hàng chân mây. Lời nói từ tốn, tính cách trầm ổn. Đây là phong thái của một đệ tử nội viện mà trước giờ không hề nổi bật hay sao.

Nàng gạt đầu, liền xuất ra Lưu Quang Kiếm ở vào thế phòng thủ.

Khuê Minh không nói gì liền trực tiếp lao đến, liền tiếp điểm ra hơn mười chỉ pháp. Mỗi một chỉ pháp tương đương với cấp bậc Tam Phẩm khiến Hàm Ngưng Nhi liên tục thoái lui. Nàng phải dùng lưỡi kiếm chống đỡ và hầu như không có ý định phản công như trước đó nàng đề nghị nhường đối phương ba chiêu.

Hàm Ngưng Nhi sau khi đã thoái lui mười bước chân, sắc mặt nàng có phần ngưng trọng. Đối phương chỉ đơn thuần vận dụng “Cách Không Chỉ” tấn công mà nàng đã vất vả như vậy. Điều này khiến nàng nhìn sư đệ đối diện bằng một con mắt khác.

Nàng hướng mũi kiếm ra một bên, cười nhẹ nhàng nói “Sư đệ làm ta ngạc nhiên. Đến lúc sư đệ cẩn thận rồi!”

Nói xong, nàng vận dụng bộ pháp “Bán Bộ Phiên Vân” áp sát Khuê Minh. Bộ pháp này kết hợp với công pháp “Phong Hoa Thập Ảnh Thiên” nàng tu luyện được cộng hưởng tốc độ lên gấp mười lần. Nhờ thế mà tốc độ di chuyển cực kỳ nhanh. Nàng vận dụng chiêu thức “Khoái Hoa Kiếm” liên tục tấn công. Mỗi một động tác của nàng ta xuất ra bay lượn uyển chuyển vô cùng đẹp mắt.

Nếu Khuê Minh không kiềm chế cảm xúc lại, hẳn có thể bị tư thế nàng mê hoặc, không thể đối kháng được.

Hắn cũng vận dụng chỉ pháp liên tục chống đỡ, mỗi một chỉ pháp đối kháng một đường kiếm. Chỉ pháp từ hai ngón tay hắn phóng xuất ra như lợi kiếm dễ dàng đánh bật chiêu thức nàng ra một bên.

Hàm Ngưng Nhi không chịu bỏ qua, tiếp tục vận dụng “Điện Phong Truy Tinh Kiếm” đối tư thế tấn công. Tốc độ nàng được nâng lên một bậc, đường kiếm uốn lượn như những cánh hồ điệp đẹp đến mức dụ hoặc.

Chiêu thức này nếu đối phương không có đạo tâm vững vàng, dễ dàng bị dẫn dắt lạc lối. Để rồi kết thúc chính là một kiếm xuyên từ huyệt, không cách phá giải.

Khuê Minh không hề nao núng, hắn hai tay chấp lại thừa ra hai ngón hướng về phía Hàm Ngưng Nhi.

Hắn khẽ niệm “Phá Sơn Chỉ!”

Chỉ pháp như một lưu quang, bắn thẳng về phía Hàm Ngưng Nhi và phá giải toàn bộ chiêu thức nàng. Tiếp đó, chỉ pháp không dừng lại còn đẩy lùi nàng về sau mười bước chân,

“Phá Sơn Chỉ” là chỉ pháp có thể xuyên qua một ngọn sơn phong, uy lực cực kỳ mạnh. Đặc biệt là không hề đánh tan quả núi, chỉ là xuyên qua lưu lại một lỗ thủng.

Chỉ pháp này uy lực mạnh nhất, có thể xuyên phá mọi vật trên đường nó đi qua.

Hàm Ngưng Nhi dùng lưỡi kiếm chống đỡ, rất tiếc chỉ pháp xuyên thẳng qua thân kiếm lưu lại một lỗ thủng trên thân kiếm. Nếu nàng không có bộ pháp lợi hại, có thể đã trọng thương.

Trên khán đài, nhóm đệ tử nội viện hầu như là hoa mắt khi thấy màn trình diễn cực kỳ lợi hại của Khuê Minh.

Đến lúc này, mọi người mới phát hiện hắn ẩn nhẫn thật thâm sâu. Người quen biết hắn, không nghĩ tới hắn lại lợi hại như vậy.

Phía vị trí các trưởng lão cũng đánh giá hắn cực kỳ cao.

Hàm Ngưng Nhi trở mặt nhìn thanh kiếm gắn bó với mình đã hư hỏng. Trong nội tâm dâng lên một cảm xúc mất mát. Nàng cắn chặt răng lại, hướng Khuê Minh oán trách “Muốn thắng sư tỷ ta, nói một tiếng là được, vì sao lại phá hỏng bảo bối của ta...”

Khuê Minh nội tâm dâng lên cảm giác không ổn. Nữ nhân khi tức giận, sẽ vô cùng đáng sợ.

Hắn liền nói “Nếu vậy, sư tỷ đầu hàng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 213: Khuê Minh và Hàm Ngung Nhi

Lời nói vô cùng nhẹ nhàng, không hề có một ý tứ khiêu khích của Khuê Minh khiến hai mắt Hàm Ngung Nhi mở to ra ngạc nhiên.

“Tên này phá hỏng bảo kiếm ta, lại còn muốn ta đầu hàng. Tên này thật sự đáng giận mà!”

Nàng thu kiếm, đứng thẳng người lại. Khí thế chậm rãi hồi phục.

Lúc này, ánh mắt nàng nhìn Khuê Minh bằng một sự tò mò, có tán thưởng cũng như nề phục. Một đệ tử nội viện không xuất chúng khi xuất hiện trên lôi đài, lại tỏa sáng như vậy. Chúng tở hấn thâm tàng bất lộ, có sở thích giả heo ăn thịt hổ.

Nàng từ tốn nói “Lần này sư tỷ ra tay khá mạnh, sư đệ cẩn thận!”

Nói rồi, nàng cầm trường kiếm chỉ mũi kiếm ra một bên xoay một vòng hình bát quái. Đường kiếm này rất quen thuộc, ai cũng có thể nhận ra đây là “Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm”. Trong hàng ngũ đệ tử tinh anh thì đây là chiêu át chủ bài mạnh nhất của Hàm Ngung Nhi. Bởi vì khác với những đệ tử khác vận dụng, trong kiếm chiêu của Hàm Ngung Nhi có ẩn hàm ý cảnh “Khoái”.

Khuê Minh lúc này sắc mặt đã cực kỳ nghiêm túc lại. Hấn khiêu chiến nàng, bởi vì hấn sớm đã điều tra kỹ về nàng. Cuối cùng nàng cũng chịu vận dụng át chủ bài, xem như đã thật sự nghiêm túc đối kháng với hấn.

Hàm Ngung Nhi tùy ý chém về trước một nhát. Trong sát na, hư không thoáng hiện ra một bát quái đồ, tiếp theo là cắt phẳng một đường không khí xung quanh, rồi cắt thân ảnh Khuê Minh ra làm hai.

Khuê Minh âm thầm toát mồ hôi, nếu hấn không vận dụng bộ pháp kịp lúc. Hấn đã thâm, cực kỳ thâm.

Hàm Ngung Nhi tiếp tục quơ thêm hai nhát kiếm, tạo thành hai phong nhận tấn công từ hai hướng khác nhau, như thể bao vây lấy Khuê Minh.

Khuê Minh lần này không né tránh, mà tập trung vận dụng “Phá Sơn Chỉ” trực tiếp đối kháng. Hai ngón tay hấn bắn ra liên tục hai vết lưu quang ngăn chặn chiêu thức Hàm Ngung Nhi lại, nhưng đều vô dụng. Hai nhát kiếm trực tiếp hất tung hấn lên không trung, rồi đánh bay hấn về sau hai mươi trượng.

Từ khán đài có thể nhìn thấy Khuê Minh bị đánh bay như một lưu quang, tốc độ cực kỳ nhanh.

Khuê Minh lồm cồm ngồi dậy, hấn phun ra một ngụm máu. Sắc mặt có phần dè chừng. Hấn dùng thân thể chống đỡ, chủ yếu muốn nếm thử uy lực của chiêu thức mạnh như thế nào. Quả thật là ngoài sức tưởng tượng của hấn. Chiêu thức này... hấn có thể chống đỡ được.

Hấn nhanh chóng chấp tay lại hướng Hàm Ngung Nhi nói “Đa tạ sư tỷ đã nương tay... nhưng mà sư tỷ đầu hàng đi!”

Hàm Ngung Nhi nghe tên sư đệ đang trong bộ dáng thảm bại vẫn còn ý tứ bảo nàng đầu hàng. Nàng vốn nghiêm túc, nhưng vẫn không nhịn được cười.

Nàng vừa cười vừa nói “Sư đệ có khiếu hài hước quá, sư tỷ phục người!”

Khuê Minh cũng cười ha ha, bên ngoài là cười tươi, nhưng bên trong hấn đang vận dụng khí lực toàn thân. Vận dụng chiêu thức thắng thua. Nếu không thành công, hấn chắc chắn đại bại.

Hai ngón tay hấn đối xứng nhau, sát mặt nghiêm túc lại. Khí tức hấn tỏa ra xung quanh lúc này rất mạnh, linh khí xung quanh tạo thành cuồng phong nổi lên thổi bay tà áo hấn.

Hấn giờ hai tay về trước, hai ngón tay tùy ý điểm vào khoảng không.

Tại vị trí Hàm Ngung Nhi lập tức xuất hiện ba động, linh khí xung quanh tạo thành một loại áp lực cực kỳ lớn. Từ ba phương hướng đồng thời xuất hiện ba vết lưu quang tấn công. Đây là “Lưu Quang Tam Sát Chỉ” chỉ pháp mạnh nhất mà hấn theo đuổi.

Hàm Ngung Nhi sững sốt, nhanh chóng dùng hư ảnh to lớn của “Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm” chống đỡ. Ba vết lưu quang nhanh chóng phá vỡ lớp tạo thành Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm.

Khuê Minh không buông tha, tiếp tục dùng hai tay điểm liên tục hai chỉ pháp về phía Hàm Ngung Nhi. Lần này liên tục công kích, uy lực giảm hơn trước rất nhiều nhưng vẫn khiến nàng ta vất vả chống cự.

Nàng giận dữ, vận dụng toàn lực Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm đẩy lùi toàn bộ lưu quang đánh tới, cho đến khi xung quanh không còn vết lưu quang nào. Nàng mới dừng lại, thở dốc một hồi. Sắc mặt nàng nhìn Khuê Minh vô cùng khốn khổ. Đối phương thật sự quá phạm, không thương hoa tiếc ngọc gì hết.

Khuê Minh thu chiêu, hấn đứng thẳng tập nhìn Hàm Ngung Nhi mỉm cười “Sư tỷ đầu hàng đi!”

Đến lúc này, đối phương vẫn bắt nàng phải thốt ra rằng “Ta đầu hàng”. Đối phương thật sự muốn nàng mất mặt đến như vậy sao.

Khuê Minh lúc này mới mỉm cười, hấn từ tốn nói “Sư tỷ thật ra đã quên một việc...”

Hấn dừng lại một hồi, tâm tình có một chút bồi hồi nhớ lại. Hấn nói tiếp “Có thể sư đệ là một đệ tử vô danh, nhỏ bé nên sư tỷ đã quên. Cách đây ba năm, sư tỷ đã từng giáo huấn qua sư đệ một lần. Nhờ đó mà sư đệ không ngừng cố gắng!”

Hàm Ngung Nhi sắc mặt lúc này đã hòa hoãn hơn. Nàng sinh ra tò mò, vì có gì đối phương lại nhớ lời giáo huấn nàng như vậy.

Khuê Minh nói tiếp “Sư tỷ từng nói, chỉ cần đặt niềm tin vào một cái gì đó và không ngừng cố gắng. Chắc chắn sẽ thành công thôi!”

Hấn lại mỉm cười “Sư đệ chiếu theo đó mà làm, chỉ tu luyện chỉ pháp...”

Dưới khán đài, nhóm đệ tử đã hiểu rõ sự tình của Khuê Minh. Quả thật hắn không quá nổi bật, nhưng giờ đây hắn đứng trên lôi đài với tư thế hiên ngang như vậy. Thật đáng để bọn họ theo đuổi. Đặc biệt là bài học chỉ cần cố gắng theo đuổi một mục tiêu, chắc chắn sẽ thành công.

Hâm Ngưng Nhi bắt giác sững sờ, tiếp theo hai má nàng ửng hồng như thể bị đối phương nhìn thấu tâm can “Tên này đang câu dẫn ta sao?”

Nàng lắc đầu, rồi hướng Khuê Minh nói “Sur đệ đã thắng, ta thua!”

Nói rồi, nàng nhanh chóng trở về vị trí đứng của mình trên khu vực đệ tử tình anh.

Khuê Minh nhìn thân ảnh Hâm Ngưng Nhi rời đi, hắn cũng rời khỏi lôi đài.

Bên dưới khán đài, Hoàng Mập đã hoàn toàn tin tưởng rằng đại ca hắn hoàn toàn có kinh nghiệm.

Sự thật là ban đầu hắn không đánh giá cao Khuê Minh, khí thế Hâm Ngưng Nhi hoàn toàn áp đảo. Không nghĩ tới, tình huống hoàn toàn ngược lại. Không ngờ Khuê Minh là một con hắc mã, ẩn giấu thật sâu.

Phần Bạch Vô Thiên, hắn dựa vào Thủy Lăng Kính có thể nhìn thấu tu vi của Khuê Minh. Thậm chí là khí tức rất mãnh liệt từ Khuê Minh. Quan trọng là phong thái hắn điềm tĩnh lạ thường, chỉ một người không quan trọng thắng thua hoặc già bản lĩnh vượt trội mới đủ tự tin như vậy. Đó là vì sao hắn suy đoán Khuê Minh thắng, sự thật là Khuê Minh đã thắng.

Lúc này trong hàng ngũ đệ tử khiêu chiến tình anh chỉ còn lại bốn người.

Đệ tử thứ bảy bước lên lôi đài, hắn hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử Cao Đạt, muốn khiêu chiến sư huynh Trần Đại Nghĩa!”

Trần Đại Nghĩa xếp vị trí thứ năm trong hàng ngũ tình anh. Bề ngoài hắn nhìn cương trực và có một phần thần thiện như sư huynh La Sung. Nhưng hắn ít có bằng hữu, nguyên nhân thì chỉ có những người từng tiếp xúc với hắn biết được thôi. Đại đa số đều từ mặt hắn.

Nghe một vị sư đệ khiêu chiến, hắn đưa ánh mắt nhìn về phía lôi đài. Đó là một đệ tử có vẻ ngoài hiền lành chất phát, đáng vẻ có phần rụt rè. Có thể hắn đến được bước này là một đại khí vận.

Hắn phóng xuống lôi đài, tùy ý nói “Ta ít khi ra tay, một khi ra tay đối phương thường phải điều dưỡng không dưới hai tháng. Sư đệ vẫn hướng sư huynh ta khiêu chiến?”

Cao Đạt nghe Trần Đại Nghĩa khẳng khái như vậy, trong lòng âm thầm cảm phục. Làm một vị sư huynh phải có khí độ như vậy, mới ra dáng một vị sư huynh.

Hắn chấp tay lại nói “Sư đệ muốn thử xem, thực lực bản thân tới đâu rồi!”

Trần Đại Nghĩa lúc này hai mắt híp lại, như thể đang mỉm cười nhưng không hề gây ra tiếng động. Hắn chậm rãi nói “Nếu vậy, sư huynh hỏi sư đệ một câu. Nếu trả lời đúng ý. Sư huynh ta sẽ nhường sư đệ mười chiêu, thế nào?”

Cao Đạt áp ứng, nhưng trong lòng vẫn mừng rỡ. Nếu có thể nhường hắn mười chiêu, có thể tận dụng để thăm dò thực lực đối phương. Khả năng chiến thắng sẽ cao hơn.

Hắn mừng rỡ, hai tay chấp lại nói “Sư huynh cứ hỏi!”

Trần Đại Nghĩa ra vẻ suy tư, rồi từ từ đưa ra câu hỏi “Theo sư đệ, bằng hữu tốt là như thế nào? Nếu ta nhường sư đệ mười chiêu, ta có phải là bằng hữu tốt không?”

Cao Đạt nhanh chóng trả lời “Bằng hữu tốt là hoạn nạn có nhau. Nếu thật sự sư huynh nhường sư đệ mười chiêu, sư huynh thật sự là một vị bằng hữu tốt...”

Trần Đại Nghĩa nghe tên sư đệ trả lời. Hai mắt vốn híp lại như đang cười trở lại bình thường, nét mặt trở nên âm trầm nghiêm túc lại.

Hắn hai chân giang ra, vận dụng kinh lực lan tỏa ra xung quanh. Đến một giới hạn nhất định, hắn giậm chân một cái thật mạnh khiến mặt đất lôi đài rung chuyển. Tiếp theo hắn phóng lên trên không trung, dùng một chân nện xuống với áp lực cực kỳ khủng bố.

Cao Đạt không hiểu chuyện gì đang xảy ra, chỉ thấy bản thân như một quả cầu bị bắn ngược trở về sau. cả thân thể bị chèn ép vào lớp màn phòng hộ lôi đài.

Dáng vẻ hắn cực kỳ thảm, hầu như là mất đi ý thức chỉ sau một chiêu của Trần Đại Nghĩa.

Hắn nhìn tên sư đệ không còn khả năng chiến đấu liền phóng trở về vị trí của mình.

Dưới khán đài, nhiều đệ tử nội viện quan sát đều cảm phần thay cho vị sư đệ khiêu chiến. Đối phương hoàn toàn nghiền ép và không cho bất cứ cơ hội nào phản kháng. Như vậy quả là quá hung ác.

Bạch Vô Thiên quan sát tình huống, hắn chỉ mỉm cười cho qua chuyện. Chỉ là trong lòng hắn tò mò, không hiểu vị sư huynh Trần Đại Nghĩa đó có thật sự hung ác như lời đồn hay không. Riêng hắn cảm giác, vị sư huynh đó rất thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Trận thứ chín

Trong lòng Bạch Vô Thiên âm thầm suy nghĩ về một câu nói “Người cười ta vì ta không giống bọn họ, ta cười họ vì họ quá giống nhau”. Ý tứ chính là cho dù người khác có nghĩ bản thân ta thế nào, thì ta vẫn là ta không thay đổi.

Trần Đại Nghĩa chính là loại người như vậy. Bởi vì hắn cư xử quá cứng ngắt, tập trung vào bản ngã quá lớn khiến người khác không thể thấu hiểu được.

Đối với câu hỏi của Trần Đại Nghĩa “Bằng hữu” chính là một sự tương thân, trong mối quan hệ có sự đồng cảm giữa hai con người.

Còn về mối quan hệ bằng hữu có nên tạo một cơ hội cực kỳ tốt cho đối phương hay không. Theo như Trần Đại Nghĩa suy nghĩ, bằng hữu mà giúp nhau kiểu nhường nhịn như vậy chẳng khác nào hại họ. Nên câu trả lời đúng ý hẳn nhất chính là không phải bằng hữu tốt thì đúng hơn. Còn giải thích ra sao, mỗi người có một cảm nghĩ riêng biệt.

Lúc này vị đệ tử thứ tám bước lên lời đài, hẳn hướng nhị trưởng lão chấp tay lại nói “Đệ tử Lý Nghiêu, muốn khiêu chiến Chung Hồng sư huynh!”

Chung Hồng nghe thấy tên mình, hẳn trực tiếp phóng xuống. Trên lưng hẳn có đeo hai thanh song kiếm.

Lý Nghiêu hướng Chung Hồng giới thiệu “Sư đệ kính Chung sư huynh đã lâu. Tiểu đệ sở trường trường đoản pháp, hy vọng sư huynh nương tay!”

Chung Hồng nghe hẳn từ tốn giới thiệu, trong nội tâm hẳn sinh ra thiện cảm. Nên hẳn tính toán sẽ nương tay với vị sư đệ này.

Hẳn rút hai thanh song kiếm ra, khí thế nhanh chóng thay đổi. Hẳn giới thiệu “Sở trường của ta là song kiếm, có thể cắt mọi thứ ngang ngai vạt. Thậm chí là kiếm khí, ma âm...”

Tiếp theo hẳn quan sát Lý Nghiêu một hồi, phát giác đối phương tu vi đã Kết Đan, thậm chí căn cơ vô cùng mạnh. Rất tiếc là tên sư đệ này lại gặp phải hẳn.

Hẳn nói tiếp “Sư đệ là một chiêu mạnh nhất, nếu sư huynh ta có thể cắt làm đôi sát chiêu của sư đệ. Điều này nói lên, thực lực của sư đệ vẫn chưa đủ...”

Lý Nghiêu nhìn sư huynh Chung Hồng khẳng khái như vậy, trực tiếp loại bỏ ý tưởng cùng hẳn dây dưa quá lâu.

Hẳn cũng không nói nhiều, hai chân giang rộng ra bắt đầu vận dụng linh lực toàn thân. Hẳn muốn sử dụng trường đoản pháp mạnh nhất mà hẳn thành thạo để phản thắng bại.

Ở Đạo Viện, ngoài “Đại Hải Vô Nhai Trường” ra còn có một trường đoản pháp rất mạnh. Đó là “Hạo Thiên Trường”, trường đoản pháp tạo ra một loại áp lực như bầu trời bao la rộng lớn.

Khi đã ngưng tụ đến một giới hạn, hai tay hẳn trường về phía Chung Hồng. Động tác vô cùng uy mãnh kèm theo áp lực thật lớn khiến nhiều đệ tử quan chiến trên khán đài ảnh hưởng theo.

Chung Hồng có thể cảm nhận được một loại uy áp cực lớn đang lao về phía mình như một bàn tay khổng lồ trên bầu trời nện xuống.

Hẳn cũng lấy trớn, dùng song kiếm quét hai đường, nhanh chơp cắt đứt trường đoản pháp như một tờ giấy.

Lý Nghiêu bị bắn ngược trở về sau, miệng phun ra một ngụm máu. Đây chính là thực lực hoàn toàn nghiền ép. Không khả năng phản kháng, nếu sư huynh không nương tay, hẳn chắc chắn là phải nằm điều dưỡng một thời gian dài.

Lý Nghiêu nhanh chóng đứng phắt dậy, hai tay chấp lại nói “Đa tạ sư huynh nương tay!”

Chung Hồng mỉm cười, rồi xoay người rời đi. Phong thái đại sư huynh biểu hiện trước mắt hàng nghìn người, khiến ai cũng nhìn hẳn bằng một sự kính phục.

Lúc này, mọi ánh mắt đệ tử nội viện trên khán đài và số đệ tử tinh anh đổ dồn về hai đệ tử khiêu chiến còn lại. Bọn họ cũng cảm nhận vạn chúng chú mục, khiến hai người có một loại áp lực cực kỳ lớn.

Từ đầu trận đến giờ, chỉ có một đệ tử khiêu chiến giành chiến thắng. Còn lại đều thất bại. Việc này cũng không phải trách bọn họ vô dụng mà là bọn họ không ngừng tu luyện nâng cao tu vi thì những đệ tử tinh anh cũng không phải là lười biếng. Cho nên bọn họ có tăng lên tu vi bao nhiêu, thì nhóm đệ tử tinh anh cũng tăng lên bấy nhiêu. Bản chất chính là như vậy, trừ khi có cơ duyên.

Trường hợp Khuê Minh chính là một minh chứng, nhiều người đồn đoán hẳn gặp phải cơ duyên mới có một thân chi pháp như vậy. Chứ không đơn thuần là không ngừng cố gắng theo đuổi một mục tiêu như hẳn nói trước đó.

Lúc này, đệ tử thứ chín bước lên lời đài. Hẳn hướng nhị trưởng lão chấp tay lại nói “Đệ tử là Đôn Hạo, muốn khiêu chiến Chung Hồng sư huynh!”

Chung Hồng vừa trở về vị trí không được bao lâu, đã có một sư đệ khác hướng bản thân hẳn khiêu chiến. Sự việc này khiến hẳn cảm giác thích thú chứ không hẳn là phiền phức. Sư đệ hướng hẳn khiêu chiến, nói lên tên sư đệ này coi trọng hẳn.

Hẳn phóng xuống lời đài, ngạc nhiên hỏi đối phương “Chúng ta trước đó có gặp qua sao?”

Đôn Hạo lắc đầu, bộ dáng hẳn không hề bị khí thế Chung Hồng áp bức. Hẳn xuất ra một thanh đơn đao bóng loáng, cắm xuống mặt đất rồi nói “Sư đệ thấy Chung Hồng sư huynh rất lợi hại. Nên muốn khiêu chiến, chỉ đơn giản như vậy!”

Câu trả lời của Đôn Hạo khiến Chung Hồng trở mặt ra vì ngạc nhiên. Đây là một tên sư đệ lần đầu xuất hiện trước nhiều người, lại có thể tự tin như vậy. Không biết bản lĩnh như thế nào, nhưng tính cách này rất thích hợp để hẳn kết giao.

Hẳn xuất ra song kiếm, khí thế chỉ trong vài hô hấp bạo phát ra xung quanh.

Thân ảnh hẳn chớp động, thoáng chốc đã tiếp cận Đôn Hạo rồi quét một đường song kiếm từ dưới lên như phong nhận. Chiêu kiếm này tấn công mục đích chính là phé đi hai cánh tay của đối phương.

Đôn Hạo không lo lắng, hẳn cầm thanh đao quét ngang một đường. Đường đao chặn đứng chiêu thức Chung Hồng lại, đồng thời đẩy lùi Chung Hồng lùi về sau năm bước chân.

Hai tay Chung Hồng run lên một cái.

Ánh mắt hẳn đầy ngạc nhiên nhìn về phía Đôn Hạo. Trong đao pháp ẩn chứa một sức nặng rất khủng bố. Hẳn bắt buộc bị đẩy lùi về sau, chứ không phải là tự nguyện rút lui.

Hẳn nhanh chóng thu liễm lại khí thế, hẳn giơ ngón cái lên khen ngợi “Không nghĩ, Đôn Hạo sư đệ lại có bản lĩnh như vậy!”

Đôn Hạo không trả lời, hẳn không do dự trực tiếp lao về trước. Một đao từ trên bổ xuống.

Thanh đao có trọng lượng ước chừng hai mươi cân, nhưng trong đao lại ẩn chứa một loại cân lượng khác. Tính toán có thể lên đến năm nghìn cân. Đây chính là nói chiêu thức của Đôn Hạo cực kỳ lợi hại.

Chung Hồng không thể trực tiếp chống đỡ, hẳn né tránh sang một bên. Tại vị trí cũ, lưu lại một vết cắt kèm theo đất đá bị xói tung lên.

Hẳn nuốt một ngụm nước bọt “Nếu trúng chiêu vừa rồi không phải là tan xương nát thịt sao? Tên sư đệ này thật biết cách ăn miếng trả miếng...”

Đây chính là nhân sinh gặp người tâm giao. Đã rất lâu hần mới gặp một tên sư đệ có bản lĩnh, khí chất cũng như tính cách cùng hần tương đồng như vậy.

Hần cầm song kiếm giờ ra hai bên, một tay xoay mũi kiếm một vòng liền tạo ra một hơi nóng hùng hực, tay còn lại cũng xoay một vòng sinh ra hàn khí bao quanh thân kiếm.

Hần chậm rãi giới thiệu “Đây là Băng Hỏa Song Kiếm, sư đệ cẩn thận!”

Nói rồi, hần dùng hai thanh kiếm đánh vào nhau tạo thành hình chữ thập. Từ đó sản sinh ra một loại lực hút cực kỳ mạnh bắn thẳng về phía Đôn Hạo.

Đôn Hạo trúng chiêu, trong chớp mắt bị đối phương hút lấy, khoảng cách cả hai chỉ còn vài trượng.

Hần hoảng hốt dùng đao cắm xuống mặt đất để níu lại, nhưng hoàn toàn vô dụng. Hần không còn cách nào khác đành giờ thanh đao về trước rồi xoay vòng tạo thành một con lốc xoáy, tức khắc thoát ly khỏi lực hút. Hần nhanh chóng thoái lui về sau.

Hần âm thầm thốt lên may mắn “Nếu trễ một chút, chắc đã bị sư huynh xô lui rồi... Đúng là đã khinh thường năng lực của một vị sư huynh!”

Trong lòng hần lúc này âm thầm tính toán, thời điểm kết thúc trận giao đấu cũng nên kết thúc. Nếu không, khả năng vận dụng công pháp “Trì Linh Công” sẽ trì trệ. Bởi vì mỗi một khắc trôi qua là linh lực hần suy giảm. Từ khi xuất hiện trên lôi đài, thì công pháp nghịch thiên này đã vận chuyển. Đó là vì sao mỗi một chiêu thức hần phóng xuất ra đều gia tăng lên nghìn cân.

Tính toán một lúc, hần bắt đầu ra tay.

Hần phi thân lên không trung, hai tay cầm đao vận dụng “Cuồng Phong Đao” tạo ra một con lốc xoáy bỏ xuống. Cuồng phong này cũng được gia trì cân lượng, nên uy lực không thể hình dung được.

Chung Hồng nhìn đao thức bỏ xuống, hần cũng bắt đầu hành động.

Hần trước đó định vận dụng “Thập Tam Thức” kết thúc đối phương, nhưng nhìn tình huống có biến hóa. Hần chuyển sang “Song Luân Thập Tam Biến”. Hai chuỗi kiếm nối lại, rồi hướng thân ảnh đang bỏ xuống quơ kiếm liên tục. Mỗi một lần quơ kiếm liền phóng xuất ra vô số phong nhận cản trở.

Những đợt phong nhận liên tục đánh về phía con lốc xoáy áp sát tới. Nhìn bên ngoài thì không thấy ảnh hưởng, nhưng người trong cuộc hiểu rõ, con lốc đã giảm đi uy lực đáng kể, cho đến khi khoảng cách hai người chỉ còn lại một trượng.

Đôn Hạo giận dữ quát lên “Sư đệ ta còn biết dùng quyền!”

Thế là một quyền bỏ xuống, đây chính là ám chiêu của hần muốn kết thúc trận đấu. Nếu đối phương không phòng bị, chắc chắn sẽ bị hần đâm một phát, không điều dưỡng một tháng mới là lạ.

Chung Hồng cười hắc hắc, bản thân hần sớm đoán ra ý đồ. Hần cũng sớm vận dụng toàn bộ linh lực cho cú đâm này.

Khi hai nắm đấm giao nhau, gây ra một tiếng “Ầm” thật lớn. Cả hai bị bắn ngược về sau năm mươi trượng, rồi triệt để hôn mê.

Đối với Đôn Hạo mà nói, đó là nắm đấm được gia cố thêm uy lực nhưng là chiêu cuối cùng của hần. Còn đối với Chung Hồng, hần không nghĩ tới nắm đấm lại có uy lực khủng khiếp như vậy.

Trên hàng ghế khán đài, người nào cũng trở mắt ra nhìn tràng cảnh trước mắt. Một người khiêu chiến, một người là đệ tử tinh anh lại hòa nhau. Thậm chí cả hai đều bất tỉnh, không biết chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Định!

Trận khiêu chiến thứ chín khép lại bằng kết quả không phân thắng thua. Kết quả này không phải ai cũng có tâm tình vui vẻ, trong đó có Hoàng Mập.

Hần dựa theo năng lực suy đoán thần sầu của Bạch Vô Thiên. Nên tin tưởng đặt toàn bộ hạ phẩm Xích Linh Thạch vào Chung Hồng thắng. Tỷ lệ thắng thua chỉ được một so với năm phần. Còn nếu kết quả bất đắc dĩ khác thì phải mất phần nửa số tiền đặt cược. Cho nên hần hầu như đã lỗ chỉ sau một trận khiêu chiến.

Bạch Vô Thiên một bên chỉ cười ha ha cho qua chuyện. Hần đúng là không thể tính toán ra được Đôn Hạo lại có bản lĩnh khác. Một phần do công pháp tu luyện hần không không thể nhìn thấu được. Nói về tu vi thì Chung Hồng cao hơn gần một bậc, dựa vào tu vi so đấu đúng là không có cơ hội chiến thắng.

Cho nên hần rút thêm được một kinh nghiệm, không nên quá tin tưởng vào Thủy Lăng Kính. Hoặc giả một ngày nào đó tới phiên hần lọt hố.

Sau trận thứ chín, số trưởng lão đã có cách nhìn khác về nhóm đệ tử nội viện. Bình thường bọn họ tu luyện và thường xuyên lịch luyện bên ngoài, nên tu vi không biết đã thăng tiến thế nào. Chỉ cần nhìn thực tế, Chung Hồng đã có thể hơn được một vài vị trưởng lão ở Đạo Viện.

Lão viện trưởng quan sát, ánh mắt thoáng nhìn lên bầu trời. Trong một sát na, toát lên một chút dư vị hoài niệm.

“Nếu không thành công thì sao?”

Đó là nghi vấn, tận sâu trong thâm tâm lão chất vấn. Nhóm đệ tử Đạo Viện đang thể hiện ra bản lĩnh, mà trước nay chưa từng bộc lộ ra. Bọn họ luôn âm thầm tu luyện, dù tài nguyên tu luyện không nhiều. Nhưng nếu Đạo Viện được giải phong ấn thì sao, có phải khi đó sự tình hoàn toàn khác.

Lúc này, đệ tử thứ mười bước lên lôi đài đánh thức lão trở về với thực tại.

Đệ tử thứ mười là một người có thân hình nhỏ nhắn, da dẻ trắng hồng như một nữ nhân. Chỉ cần nhìn sơ là nhận ra đối phương nữ cái nam trang.

Hắn hướng nhị trưởng lão chấp tay lại nói “Đệ tử Lương Bình, muốn khiêu chiến Ngô Phi sư huynh!”

Ngô phi đứng trên vị trí đệ tử tinh anh quan sát, hắn nhíu hàng chân mày. Bởi vì tên sư đệ khiêu chiến hắn, có thân hình nhỏ nhắn mảnh mai như hắn.

Đối với hắn mà nói, những người có thân hình nhỏ nhắn thường yếu đuối, gây cho hắn cảm giác khó chịu. Một phần hắn cũng là một người có thân hình không cao lớn, nên hắn ghét kẻ khác có bộ dạng giống hắn. Đây chính là loại người ghét cả thể giới.

Lương Bình nhìn thân ảnh đối diện, ánh mắt trong phút chốc trở nên lạnh lẽ. Trong khóe mắt, nếu người tinh ý có thể nhìn thấy hắn đang khóc.

Lương Bình hít sâu một hơi, tháo dây buộc tóc ra để mái tóc dài xõa xuống. Bộ dáng thay đổi hoàn toàn, đây thật sự là một nữ nhân khá ái.

Nàng ta nói “Ta Lương Bình Nhi, muốn khiêu chiến sư huynh?”

Ngô Phi nhìn đối phương có thái độ ác liệt với mình. Hắn không hiểu đầu đuôi ra sao, hắn lạnh giọng nói “Ta và ngươi có quen sao?”

Lương Bình Nhi thoáng cười chế giễu nói “Hơn năm năm trước ở Mai Anh Thôn, sư huynh quên rồi sao?”

Ngón tay Ngô Phi gạt một cái, chứng tỏ danh tự Mai Anh Thôn đối với hắn có ấn tượng.

Lương Bình Nhi nói tiếp “Khi đó, sư huynh nhìn trộm ta tắm bên bờ suối, rồi theo ta trở về thôn. Vì muốn cưỡng đoạt ta đã sát hại cha mẹ ta. Sư huynh quên rồi sao?”

Ngô Phi gân xanh nổi lên, nhưng hắn vẫn không phản ứng. Bởi vì hắn biết, nếu phản ứng chính là thừa nhận hành động bán thân làm ra. Cho nên hắn im lặng, chờ đối phương nói hết.

Lương Bình Nhi nói tiếp “Cơ duyên đến khi ta gia nhập vào Đạo Viện. Từ đó ngày đêm không ngừng suy nghĩ về sư huynh... sư huynh có biết?”

Người bình thường không hiểu chuyện sẽ nghĩ rằng nàng ta đang tỏ tình với Ngô Phi. Nhưng bản chất là không ngừng nghĩ đến ngày rửa mối thâm thù.

Khi nàng gia nhập Đạo Viện đã lập ra kế hoạch báo mối thâm thù. Nàng âm thầm tính toán, nếu công khai tố cáo chưa biết chừng đối phương giờ trò. Khi đó mạng sống khó bảo toàn. Cho nên cách tốt nhất là nhẫn nhịn, chờ đợi cơ hội.

Hôm nay cơ hội đến, nàng chân chính quan mình chính đại khiêu chiến đối phương. Cho dù có thất bại, nàng vẫn tự hào sống không ưỡn phí một kiếp người.

Bên dưới khán đài, nhiều đệ tử nội viện nghe được câu chuyện. Người nào cũng bàn tán, hơn phân nửa tin là sự thật vì tâm tính Ngô Phi luôn âm trầm, có phần âm hiểm. Nên chuyện xấu gì mà không dám làm.

Hoàng Mập một bên dò hỏi Bạch Vô Thiên “Đại ca xem tình hình khả thi không? Ai nắm chắc phần thắng?”

Bạch Vô Thiên nhìn nữ đệ tử đang khiêu chiến Ngô Phi, hắn thờ dãi nói “Không có cơ hội, tu vi nàng ta yếu hơn Ngô Phi nhiều!”

Hoàng Mập gắng hỏi “Thế tiểu đệ đặt cược vào ai?”

u Dương Sinh và Lý Nhục Băng một bên nhìn hắn, tên này thật sự yêu thích cá cược như vậy sao. Việc liên quan đến nhân tình mà đem ra cá cược, nhân cách tên này thật sự có vấn đề rồi.

Bạch Vô Thiên một bên nhàn nhạt nói “Tứ đệ toàn bộ áp nàng ta thắng cho ta!”

u Dương Sinh và Lý Nhục Băng chịu thua hai tên này. Đúng là không những nhân phẩm thật sự có vấn đề, mà nó còn biết lây lan sang người khác.

Lúc này, trên lối đài.

Ngô Phi đã cực kỳ giận dữ, việc hắn làm sớm đã lãng quên. Hôm nay lại gặp một tiểu sư muội phơi bày trước mặt đồng đạo đệ tử và trưởng lão. Sau chuyện này, dù muốn hay không muốn hắn cũng sẽ bị Chấp Sự Đường điều tra chân tướng. Khi đó hắn thật sự xong.

Hắn cắn răng nói “Ngươi đừng có vu khống ta!”

Lương Bình Nhi nhàn nhạt cười “Ta nghĩ sau hôm nay, Chấp Sự Đường sẽ điều tra sự việc. Đúng hay không nhị trưởng lão sẽ có câu trả lời thỏa đáng!”

Nàng vừa nói vừa đưa ánh mắt về phía nhị trưởng lão.

Về mặt nhị trưởng lão thoáng hiện lên một biểu cảm khó chịu, một phần hắn là người đứng đầu Chấp Sự Đường. Không ngờ lại bị một nữ đệ tử tính kế.

Lương Bình Nhi nhìn sắc mặt bối rối của Ngô Phi. Trong lòng nàng cảm giác như trút được gánh nặng bao nhiêu năm nay. Xem như đệ trưởng lão Đạo Viện giúp nàng đòi lại công đạo, như vậy đủ rồi.

Khí thế nàng trong phút chốc bạo phát ra xung quanh, nàng xuất ra trường kiếm chỉ về hướng Ngô Phi.

Trong ánh mắt nàng chứa muôn phần tức giận. Nàng thu kiếm về rồi đưa lên cổ mình dự định chấm dứt chuỗi ngày đau khổ.

Trong sát na, Bạch Vô Thiên đứng phắt dậy. Hắn điểm hai ngón tay về phía Lương Bình Nhi. Ngay tại vị trí nàng đang đứng lóe lên một chữ “Định”. Tiếp theo hắn vận dụng “Vân Trung Bộ” tiếp cận nàng ta, tịch thu thanh kiếm nàng ta đang cầm trong tay.

Lương Bình Nhi còn đang ở trạng thái mơ hồ. Nàng ta vẫn tưởng bản thân vẫn đang cầm trường kiếm, liền kéo qua một đường trên cổ tự vẫn. Nhưng tay nàng hoàn toàn trống rỗng.

Nàng mất thân bằng, ngã nhào sang bên.

Khi mở mắt ra đã thấy một thân ảnh bạch y đang ôm bờ eo nàng, với tà áo trắng bay phất phới. Cảnh tượng này khiến không ít nữ đệ tử đang quan sát không kiềm lòng được.

“Hắn ta quá soái! Quá phong độ!”

Bạch Vô Thiên nhàn nhạt nói “Cây cỏ còn muốn sống, tiểu sư muội vì sao lại muốn chết?”

Hắn buông nàng ta, ánh mắt thoáng liếc về phương hướng Hoa Lạc Đồng. Nội tâm hắn âm thầm than không ổn. Không hiểu ma xui quỷ khiến điều gì khiến hắn lại bốc đồng như vậy. Hắn không ra tay, có thể một vị trưởng lão nào đó ra tay trợ giúp cũng không chừng.

Lương Bình Nhi lúc này đã tỉnh táo lại, nàng mới quỷ xuồng hướng hắn tạ ơn. Nàng nói “Vừa rồi tiểu diệt không kiểm soát được tâm trạng, suýt mất mạng. Đa tạ sư thúc tương cứu!”

Thấy nàng ta thoát khỏi quỷ môn quan, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm không kém.

Hắn đỡ nàng lên, rồi nói “Đến được bước này đã không tệ, ngươi cố gắng đi thêm bước nữa xem sao!”

Trong tầm mắt Lương Bình Nhi lúc này, thân ảnh Bạch Vô Thiên vô cùng cao lớn. Lời hắn nói như từng giọt nước lắng đọng trong thâm tâm nàng. Nó như một viên đạn được khiến nàng có ý định cầu sinh hơn. Từ bỏ đi chấp niệm.

Bạch Vô Thiên đưa ánh mắt lướt qua Ngô Phi một lần rồi trở về vị trí cũ của mình.

Về phần Ngô Phi, bộ dáng hắn ta lúc này cực kỳ hoảng sợ, vì trong khoảnh khắc vừa rồi. Hắn cũng rơi vào trạng thái thất thần, không biết chuyện gì đã xảy ra trước đó.

Không nghĩ tới, lúc tỉnh táo đã thấy tên Bạch Vô Thiên đứng trước mắt giải vây cho nữ nhân kia. Nếu vừa rồi nàng ta thật sự chết đi, không có người đối chứng thì sự việc có thể về sau sẽ không đến nỗi bị truy cứu. Lần này xem như xong, hắn hoàn toàn hết cơ hội.

Trên vị trí trưởng lão.

Người nào người nấy đều bất ngờ trước màn giải nguy vừa rồi của đệ tử thái thượng trưởng lão. Vô kỷ kỳ lạ, thân pháp biến ảo khó lường. Bởi vì hắn cấp tốc cứu mạng, nên khí tức Tứ Phẩm bạo lộ ra khiến hàng ngũ trưởng lão không sao nói lên lời.

“Chỉ một năm, không tới một năm mà đạt tới Tứ Phẩm. Tư chất này, lão sư thúc chọn hắn đúng là không sai. Đúng là gừng càng già càng cay!”

Nhị trưởng lão đánh giá tình huống một hồi, hắn mới đứng ra tuyên bố “Trận khiêu chiến thứ mười phát sinh sự việc ngoài mong muốn. Cho nên trận khiêu chiến hủy bỏ. Tư cách đệ tử tinh anh Ngô Phi tạm thời bị thu lại chờ ngày điều tra của Chấp Sự Đường. Trong thời gian này, Ngô Phi phải đến Chấp Sự Đường diện bích cho đến khi có kết quả...”

Hoàng Mập bên dưới nghe nhị trưởng lão tuyên bố. Hắn nhẹ nhàng thờ ra, như vậy xem như không mất tiền oan.

Hắn đưa ánh mắt sang Bạch Vô Thiên oán trách “Nếu trận khiêu chiến không hủy bỏ, có phải tiểu đệ mất tiền oan hay không?”

Bạch Vô Thiên cười ma mãnh nói “Nếu trận đấu diễn ra, ta trợ giúp nàng ta một tay!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Có đàn Chuyên Ngư bơi qua

Đêm về, trên đỉnh Nghê Thanh Sơn. Đây là ngọn sơn phong trước giờ của Kiếm Hư Chân Quân. Tên gọi này có quá nhiều hoài niệm nên trước kia không muốn nhắc tới. Bây giờ nút thắt xem như đã tháo gỡ được một phần, dùng tạm nó vẫn được.

Kiếm Hư Chân Quân cùng Thảm Giai Nghê đứng trên mỏm đá nhỏ ra bên ngoài nhìn bầu trời đêm. Đó là khoảng không gian khoáng đạt, với màu xanh trong vắt, đâu đó vẫn có vài ánh sao sáng nhấp nháy.

Bên dưới là khu rừng Thủy Trúc Lâm với nhiều cặp mắt xanh phát ra dạ quang.

Bao trùm chính là một sự tĩnh lặng.

Thảm Giai Nghê một bên tựa vào vai lão thì thầm “Chàng có tâm sự sao?”

Lão vẫn nhìn về khoảng không gian phía trước, trong lòng dâng lên một loại trực giác. Loại trực giác bất an càng lúc càng mạnh.

Thảm Giai Nghê một bên nói “Không phải mọi thứ đều diễn ra vô cùng bình thường sao?”

Lão thờ ra một hơi rồi nói “Chính vì bình thường, ta mới lo lắng!”

Lão muốn nói tiếp, nhưng lại thôi.

Trong lúc nhất thời, cả hai rơi vào trầm mặc.

Ánh mắt lão vô ý nhìn về phía hồ nước bên cạnh ngôi nhà gỗ. Nơi đó bình thường chỉ là một mảng trong xanh hòa quyện vào trong màn đêm, dọc quanh mọc lên nhiều cây Thủy Tùng. Đêm nay, nơi đó nhấp nháy những đốm sáng. Nhìn từ xa như những con đom đóm ngập lặn dưới mặt nước.

Lão cảm giác có điểm kỳ lạ, liền cùng Thảm Giai Nghê phóng lên phi hành kiểm đến vị trí điểm sáng thăm dò.

Chưa đầy mười hô hấp, cả hai đã đến được bên bờ hồ.

Lúc này Bạch Vô Thiên và ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng đã ra bên ngoài quan sát. Thậm chí Tiểu Hắc và Tiểu Bạch cũng không giấu được sự tò mò.

Ở chính giữa hồ, từng con sóng gọn lảng tâng. Nơi đó le lói những lưu quang màu hoàng kim cong cong quẹo quẹo như thể lõi điện di động.

Lão quan sát một hồi, hai mắt mở to ra ngạc nhiên kèm theo là sắc thái hoảng sợ.

Lão lấp bắp thốt lên “Đây là... Chuyên Ngư! Không phải một con mà là một đàn mười ba con Chuyên Ngư...”

Thẩm Giai Nghê cũng có nghe nói đến loài Chuyên Ngư này. Nó thường sống đơn lẻ, không tụ tập thành bầy đàn như thế này. Đường vây toàn thân chúng được phủ một màu hoàng kim, có thể tự phát sáng. Đó chính là đặc điểm dễ dàng nhận biết loài quái ngư này. Hơn nữa loài Chuyên Ngư này cùng với con Ngung Điều là hai loài xui xẻo, chuyên mang đến điềm họa. Mỗi khi chúng xuất hiện chính là đại họa lâm đầu.

Nàng lại nhớ đến một điển tịch “Có một vùng đồi núi khuôn viên hai nghìn mẫu. Khi loài cá này xuất hiện chớp nhoáng, một thời gian sau toàn bộ thú rừng bị diệt vong. Không một con sống sót...”

Nàng lại nhớ đến Túy Tiên Sơn, lần đó cũng không phải là xuất hiện một con Ngung Điều. Loài chim có thân cú, mặt người có bốn mắt sao. Lần đó không phải nó xuất hiện, báo hiệu Túy Tiên Sơn đại nạn lâm đầu. Không một ai tin tưởng, còn cho đó là một trò cười không đáng quan tâm. Để rồi không lâu sau đó, toàn bộ Túy Tiên Sơn sụp đổ sào.

Sáu mươi năm trước chính là bằng chứng gần nhất. Một con Chuyên Ngư xuất hiện, nó thường xuyên bơi quanh một hòn đảo ở Đông Vực, phía đông của Bắc Cảnh. Sau đó vân vụ ảm khắp nơi kếp về, kèm theo mưa giông khốc liệt.

Sau đó thì toàn bộ hòn đảo đó không còn tin tức nào nữa. Hòn đảo bị nhấn chìm dưới vực sâu nghìn trượng, không người sống sót.

Tại sao một hòn đảo vốn ở một vùng hoang vắng như Đông Vực lại được nhiều người biết đến. Chỉ vì đây là nơi tọa lạc của một đại gia tộc ở Bắc Cảnh khu vực Hạ Thiên. Gia tộc này là hậu nhân còn sót lại của một Cổ Nhân Trận Sư xa xưa. Họ đã ở khu vực này trấn giữ từ mấy nghìn năm trước, cho đến tận thời điểm sáu mươi năm trước thì sụp đổ.

Lúc này tin tức về loài Chuyên Ngư với thiên tính đánh hơi được mầm họa. Bạch Vô Thiên cùng nhóm đệ muội không sao giữ được bình tĩnh. Người khác nói không đáng tin, nhưng chính lão sư phụ bọn họ chính miệng nói ra thì không sai được.

Lão Kiếm Hư cười ha ha nói “Bất quá, các ngươi không cần lo lắng. Cứ xem đây là lộc trời cho chúng ta đi. Thịt loài Chuyên Ngư này phải nói là trân quý, chúng được xem như mỹ vị trong thiên hạ. Trước mắt cứ thưởng thức lộc đi!”

Hoàng Mập một bên do dự “Ăn vào có bị điềm gở không sư phụ?”

Lão nhìn hấn, như không quan tâm lắm nói “Như vậy bớt một phần ăn!”

Hoàng Mập nội tâm oán trách “Có phải kiếp trước đồ đệ trộm đồ nhà sư phụ không? Sao kiếp này sư phụ lại cứ chán ghét đồ đệ như vậy!”

Lão không nói gì nữa, chỉ cười ha ha phóng lên phi hành kiếm bay ra giữa hồ. Lão tiện tay gạt một cái vẩy phía bề mặt hồ nước. Lập tức mười ba con Chuyên Như bị hút lấy rồi bắn lên bờ hồ.

Lão mới trở về, hướng Thẩm Giai Nghê bàn giao “Nàng làm món ngon nhất cho tụi nhỏ thưởng thức đi, ta đi một chút rồi về!”

Không kịp Thẩm Giai Nghê dặn dò điều gì, lão phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Thẩm Giai Nghê tâm tình có phần vui vẻ, bởi vì nàng cảm nhận được một Cổ Thanh Sơn sắp trở về. Cảm giác của nàng vô cùng rõ ràng và chân thật.

...

Kiểm Hư Chân Quân rời khỏi Thủy Trúc Lâm. Lão phi thẳng lên trên bầu trời, đến một độ cao mà toàn cảnh mười bốn ngọn sơn phong chỉ thu lại bằng lòng bàn tay.

Ánh mắt lão có phần thâm trầm, cảnh tượng Đạo Viện về đêm có một nét đẹp vô cùng kỳ bí.

Lão thì thầm “Nếu không có tên Khúc Minh Sơn đó, ta đã không có dịp được nhìn cảnh tượng hùng vĩ này. Nơi đây từ lâu đã là ngôi nhà của ta. Bất quá ta phải rời khỏi nơi này một thời gian, ghé thăm quê hương của nương tử ta... Đường đi không biết hung hiểm thế nào, cho nên ngày về ta không xác định được!”

Bên tai lão có động tĩnh nhỏ.

Lão mỉm cười, đã lâu rồi không có dịp giao lưu với tên kia. Chỉ là lần này không thể không đàm đạo, sợ rằng hậu quả khôn lường.

Lão tự lẩm nhẩm “Ngươi đã thấy rồi đó, chính là điềm báo này!”

“.....!”

“Nếu ngươi không dừng tay lại, ta sợ rằng bản thân sẽ gây ra một đại họa khủng khiếp. Chẳng lẽ ngươi thật sự vì tâm ma của bản thân không chịu buông bỏ để rồi toàn bộ rơi vào hoàn cảnh khôn khổ sao.”

Bên tai lão, cuối cùng mới có tiếng nói cất lên “Ta.. đến giờ vẫn không cam tâm!”

“Ta đã chuẩn bị kỹ càng, ta đã chuẩn bị kế hoạch này quá lâu rồi. Mục đích chính là dừng bọn chúng lại. Nếu không, sẽ có nhiều nơi tiếp tục bị hủy diệt... Chẳng lẽ sư thúc quên rằng... chính sơn môn của sư thúc cũng đã sụp đổ...”

Lão trầm mặc không nói. Lão không có can đảm đó cũng như đám đương không nổi trách nhiệm này.

Chỉ có tên đó mới đủ bản lĩnh, dám đối đầu với bọn chúng.

Lão ngừng một hồi, cuối cùng mới nói tiếp “Ngươi dự tính... sẽ làm gì?”

“...!”

“Sư thúc sẽ ngăn cản thì sao?”

Lão cười ha ha tự giễu “Ngươi đánh giá ta quá cao rồi!”

Lão ngẫm nghĩ một lúc, lại nói tiếp “Rảnh không? Đến ăn thịt Chuyên Ngư, rất tốt cho thể chất cũng như tâm ma của ngươi”

“...!”

“Sư thúc lúc nào cũng thích đùa cợt...”

Lão cười ha ha rồi rời đi.

“Tên này cứu không nổi!”

...

Khi lão trở về căn nhà gỗ đã thấy Thẩm Giai Nghi đã chuẩn bị xong một bữa ăn sum tụ đầu tiên. Lần đầu tiên thường thức thịt Chuyên Ngư mỹ vị bậc nhất thiên hạ. Lần đầu tiên nhóm sư đồ ngồi lại quây quần với nhau.

Đêm đó, mọi thứ đều diễn ra vô cùng âm ập. Không khí đoàn viên bao phủ lấy căn nhà gỗ, nơi lão cùng Thẩm Giai Nghi như bậc phụ mẫu còn bốn tên đồ đệ như những hải tử trong một gia đình nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 217: Ngày thứ ba Đạo Luận

Ngày thứ ba Đạo Luận vẫn diễn ra bình thường như hai ngày trước đó. Có điều số lượng đệ tử nội viện đông hơn một phần, nguyên do là một số lịch luyện bên ngoài vừa về kịp vào thứ ba diễn ra.

Hôm nay là ngày quan trọng nhất, bởi vì nhóm đệ tử tinh anh nhất của nội viện sẽ khiêu chiến với nhau giành chiếc ghế trưởng lão.

Đương nhiên là địa vị tăng lên đáng kể.

Lão viện trưởng quan sát tình huống một lần, lão mới bước ra bên ngoài hàng ghế chủ tọa.

Lão cảm phát trần quơ lên một cái, Thủy Lăng Kính khảo hạch xuất hiện.

Lão nói “Chức vị trưởng lão, trên danh nghĩa là một thành viên quan trọng của Đạo Viện. Trở thành một trưởng bối của hàng ngũ đệ tử, có nhiều đặc quyền trong tương lai”

Lão đưa ánh mắt về phía mười đệ tử tinh anh lúc này gồm: Dương Thanh Phong, Uông Việt, Khuê Minh, Hàm Ngưng Nhi, Lam Ngã, Ngô Phi, Trần Đại Nghĩa, La Sung, Chung Hồng và Đôn Hạo. Lão vô tình lướt qua nhóm ba người Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhược Băng bên dưới khán đài.

Lão nói tiếp “Có mười đệ tử nội viện thuộc hàng tinh anh và ba đệ tử của Kiếm Hư sư thúc tham gia khiêu chiến. Để tạo sự cạnh tranh cho các đệ tử. Hai vị trí trưởng lão sẽ được giao cho hai trong số mười ba đệ tử có tu vi thấp nhất. Số còn lại nếu không phục thì trực tiếp lên lôi đài khiêu chiến...”

Nói đến đây, khóe miệng lão nhếch lên mỉm cười, rồi quay về vị trí chủ tọa.

Nhị trưởng lão thay lão viện trưởng bước ra tiếp tục chủ trì. Hắn nói “Mời mười ba vị đệ tử được nhắc tới bước qua Thủy Lăng Kính để đánh giá!”

Nhóm mười đệ tử tinh anh ở dãy hàng lang phóng xuống sân rộng, gần khu vực bố trí Thủy Lăng Kính.

Ba người Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng tham gia. Mặc dù bọn họ không hứng thú với việc tranh đoạt chức vị trưởng lão, nhưng đây là chí thú của lão sư phụ. Bọn họ không dám cãi lời, hơn nữa nếu có thể đem về niềm vui cho lão, đây cũng là một việc tốt.

Lần lượt mười đệ tử tinh anh bước qua, trong đó La Sung là người không cam tâm nhất. Hắn cảm thấy không thích hợp tham gia, nhưng bắt buộc phải khảo hạch tu vi. Bất quá sau đó, hắn không tham gia khiêu chiến là được.

Nhóm Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng cũng bước qua Thủy Lăng Kính đo lường tu vi. Cảm giác lần này bước qua Thủy Lăng Kính như lần đầu tiên vào Đạo Viện, như thể có một dòng điện chạy khắp người. Nhưng cảm giác rất thoải mái, tê rần lưng sống.

Nhị trưởng lão thu thập được kết quả. Kết quả này cũng không nằm ngoài dự đoán ban đầu của hắn.

Hắn tuyên bố “Hai đệ tử đủ điều kiện là Đôn Hạo và Hoàng Thế Đạo”

Bên dưới khán đài, nhóm đệ tử nội viện bỗng chốc cười rần rần. Bởi vì hai người này tu vi thấp nhất trong hàng ngũ đệ tử tinh anh của Đạo Viện lại được chọn là hai vị trưởng lão mới. Đây chính là trò cười, nên bọn họ không nhẫn nhịn được.

Nhị trưởng lão nhíu hàng chân mày, khiến tiếng cười lập tức dừng lại. Hắn nói tiếp “Hoàng Thế Đạo sẽ chương quản Lưu Huỳnh Phong, chức vị lục trưởng lão. Còn Đôn Hạo sẽ là thập tam trưởng lão, Liên Cẩm Phong”

Hoàng Mập trước đó đã bất ngờ, không nghĩ tới nhị trưởng lão lại bổ nhiệm tên ngọn sơn phong. Điều này khiến hắn tức nhìn sang Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng. Hắn gầy đầu cười hắc hắc rồi cúi đầu nhìn xuống. Chuyện này thật xấu hổ.

Về phía hàng ngũ đệ tử tinh anh.

Ánh mắt Lam Ngã thoáng nhìn sang Đôn Hạo. Trong lòng phút chốc nổi lên một con giận dữ. Hắn giận dữ vì không phải ganh tị chức vị, mà là phụ thân hắn đã từng giữ chức vị này và không may qua khỏi. Hắn từ bỏ kế thừa từ phụ thân mà muốn tự tay đoạt trở lại, như vậy nhân sinh mới thật sự có ý nghĩa.

Hắn không nhẫn nhịn được, phóng xuống lôi đài hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử muốn khiêu chiến Đôn Hạo sư đệ!”

Chuyện một vị sư huynh khiêu chiến một sư đệ, bên ngoài nhìn mắt mặt vô cùng. Nếu không hiểu rõ sự việc, người khiêu chiến sẽ mang một danh là đâm nễ chức vị.

Sự thật đúng là đam mê chức vị, nhưng lại hoàn toàn hợp lý. Vì Đạo Luận chính là như vậy. Ý tứ của lão viện trưởng khá rõ ràng. Nếu để hai chức vị cho hai đệ tử đứng đầu, ai còn dám lên khiêu chiến nữa. Như vậy Đạo Luận đâu còn ý nghĩa của nó nữa.

Đon Hạo do dự một hồi, hần phóng xuống lời đài hướng Lam Ngã nói “Sur huynh không cần khách khí. Sur đệ nhận thua!”

Lam Ngã thấy vậy, gắng hỏi hần “Sur đệ oan uổng sao?”

Đon Hạo lắc đầu, hần chấp tay lại nói “Không oan uổng, mục tiêu đã đạt được. Hơn nữa sur đệ không phải đối thủ của sur huynh!”

Nói xong, hần nhanh chóng thoái lui về sau.

Lam Ngã trong lòng giãn ra, xem như đã không phụ lòng phụ thân hần khi còn sống. Hần cũng trở về vị trí của mình chờ đợi nhóm sur huynh đệ khác khiêu chiến.

Bên dưới khán đài, Hoàng Mập trong lòng vô cùng xôn xao. Hần biết trận tiếp theo chắc chắn hần sẽ bị đem lên thớt. Bởi vì hần mới gia nhập Đạo Viện không lâu, dù là đệ tử thái thượng trưởng lão thế nào, những đệ tử tinh anh khác đối với hần bất mãn không ít.

Ở Bắc Cảnh, mặc dù những người họ Hoàng đều thuộc trâm anh thế gia, đứng đầu một phương rộng lớn. Hoàng Mập lại không giống như vậy, hần chỉ là một tiểu bản tử vô dụng trong mắt nhiều người. Vì thế bất cứ nơi đâu hần đến mà che giấu thân phận đều bị người khác khinh thường, cho dù Hoàng tộc thì thế nào. Có vẻ ngoài mập mạp đã là một cái tội.

Đúng như hần suy đoán, chỉ một lúc sau. Ngô Phi phóng xuống lời đài hình hần đầy ngạo nghễ. Sau đó hần hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử muốn khiêu chiến Hoàng Thế Đạo... sur đệ!”

Hoàng Mập nhủ hàng chân mày, đúng là chân chính khiêu khích. Tên này trước mặt nhiều đệ tử cố tình nhắc “sur đệ”, chính là cố tình bêu xấu hần. Về thân phận, hần phải gọi Hoàng Mập một tiếng sư thúc.

Hoàng Mập vận dụng “Kim Cương Kinh” phóng lên lời đài, hai chân hần giẫm mạnh khiến đất đá tróc vờ. Hần nhích chân sang một bên, lưu lại dấu chân hần.

Ngô Phi nhìn đối phương cố tình phóng thích khí tức ra để chứng minh bản thân không vô dụng. Hần cười hắc hắc trêu chọc “Hoàng... mập sur đệ nhớ nương tay cho sur huynh ta!”

Hoàng Mập nhếch một bên miệng lên cười, hần chấp tay lại nói “Khách khí!”

Ngô Phi thấy đối phương không hề e dè, cũng như trong cách trả lời có ẩn ý trêu chọc. Hần tức giận xuất ra trường thương. Trường thương này có mũi thương mang một màu đen huyền, có tòa ra khí tức nguy hiểm.

Hoàng Mập nhìn trường thương bắt đầu nghiêm túc lại, không dám trêu chọc đối phương nữa. Nhìn bộ dạng, xem ra đối phương thật sự tức giận.

Ngô Phi nhích chân sang một bên lấy thế, tiếp theo chính là “Sinh Liên Bộ” tiếp cận Hoàng Mập. Một ngón tay điểm về phía Hoàng Mập khiến Hoàng Mập nhất thời hoa mắt, tay còn lại cầm trường thương vận dụng “Xuyên Sơn Nhất Kích” đâm tới.

Chiêu thức này có thể xuyên phá tất cả mọi trung phẩm giáp y dễ dàng. Thêm vào đó mũi thương được tẩm một thứ gì đó cực kỳ hung hiểm, chỉ cần trúng chiêu khả năng sẽ mất mạng.

Hoàng Mập không do dự, vận dụng “Thập Tam Biến” thoái lui về sau, giữ khoảng cách hai mươi trượng.

Trong khoảnh khắc Hoàng Mập vận dụng “Thập Tam Biến” thoáng hiện ra hai ba tàn ảnh trên lời đài. Bộ pháp này, trước giờ ở Đạo Viện không người tu luyện. Nhưng Hoàng Mập có thể tu luyện đến cấp bậc này, gây ra một sự tò mò không hề nhỏ. Nhiều người bắt đầu công nhận thực lực của hần.

Trên hàng ghế chủ tọa, lão viện trưởng có thể nhận ra khí tức toát ra từ mũi trường thương trong tay Ngô Phi. Đó là một loại kỳ độc từ máu huyết của một con rắn trăm năm tuổi trong Lục Chúng, Khô Lâu Sơn.

Nhóm đệ tử tinh anh đang quan sát cũng bắt ngờ vì hành động của Ngô Phi. Đây chính là phạm vào giới luật của Đạo Viện. Bọn họ đưa ánh mắt về phía nhị trưởng lão xem tình hình. Nhưng mà, nhị trưởng lão không phản ứng, nói lên chuyện này nhị trưởng lão cho qua.

Hoàng Mập không nghĩ đối phương thật sự vận dụng sát chiêu, dồn hần vào chỗ nguy hiểm. Nếu hần không nhanh trí vận dụng “Thập Tam Biến” mà là “Khinh Hư Bộ” có thể một cánh tay hần đã bị xiên qua. Đon giãn là vì “Khinh Hư Bộ” chậm hơn một nhịp.

Ngô Phi nhìn sắc mặt Hoàng Mập đang hoảng sợ, hần trong lòng đắc ý. Hần cười hắc hắc khinh dễ “Đệ tử thái thượng trưởng lão cũng chỉ có thế!”

Hoàng Mập ngạc nhiên, tên này thật sự không biết tốt xấu là gì. Hần thật sự dám ngang nhiên coi thường lão sư phụ.

Hần xuất ra cự kiếm, chỉ là cự kiếm chứ không phải Lưu Quang Kiếm, bởi vì tên này không xứng.

Hần cầm cự kiếm xuống lời đài, hai tay xoa đều như thể đang khởi động.

Lúc này hần mới đồng dạng nói “Người biết thế nào là bị bắn bay đi không?”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 218: Âm khí và phòng ngự

Đối với một người tính cách như Ngô Phi mà nói, hần lúc này hành sự theo kiểu cá chết lưới rách. Cho nên hần không sợ phạm vào giới luật nữa. Hần không dám hành động đại dột, vì trước mặt toàn là bậc trưởng lão chứng kiến.

Tội lỗi mà trước kia hần gây ra cho gia đình Lương Bình Nhi sớm muộn cũng bị Chấp Sự Đường điều tra ra. Nhẹ thì hần bị trục xuất khỏi Đạo Viện, nặng thì phế bỏ tu vi cho làm thường dân ở Vân Hoa Thành.

Cho nên hung ác một lần cuối cùng, xem ra là không uống nhân sinh của hắn.

Trường thương hắn sử dụng, mũi thương được thoa một lớp kỳ độc, chỉ cần lướt qua một lớp da. Đối phương có tu vi từ Tam Phẩm trở xuống lập tức độc phát công tâm mà chết. Đây chính là tâm địa hung ác.

Hoàng Mập đối diện đối phương vận dụng độc chiêu, cho nên hắn không trêu đùa nữa. Hắn cần phải cẩn trọng tuyệt đối, không để đối phương tiếp cận.

Về phương diện này, hắn có ưu thế.

Trước kia hắn vận dụng “Thiên Đạo Thần Chương” tàn quyền phải mất mười hồ hấp mới có thể thi triển chín mươi chín động tác. Giờ hắn chỉ cần hai hồ hấp là hoàn tất chuẩn bị.

Hai tay hắn chuyển về phía Ngô Phi, Ngô Phi đang ở tâm trạng khinh địch, nhưng vẫn có một sự đề phòng. Hắn phát hiện phía dưới có dư chấn liên phóng sang một bên. Từ dưới mặt đất quả thật có một hư ảnh bắn lên trên không, nếu hắn không nhanh chóng nhảy sang một bên, hắn đã bị hất tung lên.

Hắn phát hiện chiêu thức này vô cùng quý dị, nếu không nhanh chóng kết thúc rồi tìm cách rút lui. Hắn sẽ không có cơ hội.

Thế là hắn vận dụng “Sinh Liên Bộ” cầm trường thương thoát ần thoát hiện tiếp cận Hoàng Mập.

Khi chỉ cách Hoàng Mập chừng năm bước chân, hắn phát hiện phía trước mặt hắn có một hư ảnh bàn tay to lớn chụp lấy hắn khiến hắn bị bắn ngược trở về sau.

Bản thân hắn chưa kịp phòng bị, đã bị một bàn tay từ bên dưới mặt đất bắn thẳng lên trên không trung.

Hoàng Mập chỉ chờ có nhiều cơ hội, hai tay cầm cự kiếm phóng tới. Vận dụng toàn bộ sức lực chém ra một nhát.

Ngô Phi hai mắt mở to ra không thể thoát ly khỏi trường pháp thì bị một nhát chém bắn hắn bay về sau năm mươi trượng.

Cả người hắn bị đập vào lớp phòng hộ lõi đài, tạo ra một dư chấn lan ra xung quanh.

Ngô Phi ngồi dậy, đưa ánh mắt không tin tưởng về phía Hoàng Mập. Hắn ráng muốn nhịn nhưng không được, hắn phun ra một ngụm máu rồi khụy xuống bất tỉnh.

Trước khi ngã xuống, có thể do ảo giác hay nguyên nhân nào đó. Hắn thoáng nhìn thấy nụ cười khinh bỉ của Hoàng Mập dành cho hắn.

Về phía Hoàng Mập, hắn trong lòng hốt hoảng tột độ.

Hắn phát hiện, bản thân hắn thiếu kinh nghiệm thực chiến trầm trọng. Nếu không nhờ võ kỹ lợi hại của lão sư phụ. Hắn chắc chắn không biết làm sao nghiền ép đối phương, trong khi đối phương mạnh hơn hắn gần như một bậc.

Hắn đưa ngón tay cái về phía Bạch Vô Thiên đang ngồi bên dưới khán đài quan sát. Đây là lần đầu tiên trong nhân sinh hắn có thể một mình đối kháng một trận chiến như vậy. Có hoảng sợ, cũng có chờ mong.

Hoàng Mập trở về vị trí cũ của mình. Nơi khán đài, một số đệ tử bắt đầu quan tâm đến hắn, đã bắt đầu thảo luận về hắn. Võ kỹ hắn sử dụng quá quý dị, nếu không hắn thua chắc rồi.

Sau hơn nửa canh giờ bàn tán về trận khiêu chiến của Hoàng Mập.

Uông Việt bắt đầu nóng lòng, hắn phóng lên lõi đài. Phong thái hiên ngang, ngạo nghễ.

Hắn chấp tay lại, hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử muốn khiêu chiến Lam Ngã sư đệ!”

Lam Ngã nghe đối phương gọi tên mình, hắn cũng không do dự phóng xuống lõi đài. Cả hai nhìn nhau một hồi, kiểu như thăm dò lẫn nhau.

Uông Việt sở trường sử dụng ám khí. Hắn có một linh khí vận dụng khá nổi tiếng đó là “Ngân Phong Châm”. Còn Lam Ngã tu luyện công pháp Ngũ Hành Bất biến sản sinh ra hệ mộc, cho nên võ kỹ hắn sử dụng thiên về phòng ngự. Nói về phương diện phòng ngự, ở Đạo Viện hắn đứng nhì thì không ai dám đứng nhất.

Trong nhóm thập đại đệ tử tinh anh chia ra hai phe phái. Một là nhóm đại sư huynh Dương Thanh Phong, hai là Khúc Linh Lung. Nhưng giờ nàng ta không còn ở Đạo Viện, người cầm đầu nhóm đối lập là Uông Việt.

Trước kia, cả hai cùng nhóm nhưng sau một thời gian không mấy hợp tính. Lam Ngã hắn chủ động không muốn giao thiệp với bọn người Uông Việt nữa. Hắn sợ một ngày nào đó bản thân sẽ bị nhiều người chán ghét. Đơn giản là nhóm Khúc Linh Lung không tốt lành gì.

Uông Việt mở miệng chê trách “Nếu trước kia chúng ta cùng một thuyền, sư đệ hay ta làm trưởng lão cũng như nhau. Rất tiếc sư đệ thay đổi!”

Lam Ngã mỉm cười nói “Chắc không?”

Hắn tiếp tục nhắc lại “Có chắc là Uông Việt sư huynh sẽ không tham gia!”

Hắn làm ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ một lúc, mới nói tiếp “Không phải khi ở Thạch Đầu Tunnel Lâm tìm kiếm Tinh Mộc. Sư huynh lúc nào cũng ham muốn chiếm trọn. Đến Ma Nhai Đàm vô tình tìm được sáu gốc Thể Hồ Hương dùng luyện chế Sinh Khí Luân Hồi Đan, năm người mà một mình sư huynh chiếm trọn bốn phần”

Hắn dừng lại, nở một nụ cười mỉa mai nói tiếp “Chuyện nhỏ như vậy sư huynh còn tính toán nói gì một đại sự như thế này...”

Uông Việt sắc mặt có phần âm trầm, chậm rãi nói “Xem ra sư đệ đối với ta có nhiều thành kiến như vậy. Vậy thì ta khiêu chiến lần này không uống công rồi”

Từ lúc bắt đầu, hắn đã phóng xuất ra ba Phong Ngân Châm và treo lơ lửng trên đỉnh đầu của Lam Ngã. Chỉ là hắn có tình dẫn dắt câu chuyện để đối phương không chú ý.

Ngón tay Uông Việt điểm xuống, ba ám khí phóng xuống ngay vị trí Lam Ngã đang đứng.

Lam Nga chỉ nhếch miệng cười khinh bỉ rồi né sang một bên. Uông Việt cũng dự định vận dụng “Ám Vân Bộ” lao đến tấn công bất ngờ, nhưng dưới chân hắn, không biết từ lúc nào đã bị hai sợi dây leo khóa chặt, ngăn không cho hắn di chuyển.

Hắn hoảng hốt, nhanh chóng đâm xuống mặt lõi đài khiến mặt đất vỡ vụn phá giải chiêu thức khóa chặt của đối phương. Rồi nhanh chóng né tránh sang một bên.

Khi hán ngừng đầu nhìn về phía Lam Ngã, đã thấy Lam Ngã đứng đối diện chỉ cách năm bước chân. Toàn thân Lam Ngã đã được bao phủ một lớp giáp trụ bằng những phiến gỗ vụn màu xanh. Lam Ngã chồm người về trước tung ra một nắm đấm, đánh hán bay về sau hai mươi trượng.

Lam Ngã chế giễu “Sư đệ ta sớm biết sư huynh không tốt lành gì, nên cũng sớm có bố trí. Sư huynh thông cảm!”

Uông Việt lồm cồm ngồi dậy, lao vệt máu ở khóe miệng. Dáng vẻ hán không có quá nhiều khó khăn. Hán chẳng qua là cố tình đứng im làm một nhân cho đối phương đánh mà thôi.

Hán chậm chậm tiến lại gần Lam Ngã, điềm tĩnh nói “Nếu chỉ có nhiều đó cân lượng, sư đệ chắc chắn sẽ không cảm cự được lâu!”

Hán giơ tay phải sang một bên, tức thì ba miếng Ngân Phong Châm lấy tốc độ nhanh nhất xoay vòng xung quanh cánh tay hán, tạo thành một lớp bao phủ bên ngoài hình dạng như lợi nhận.

Hán lao tới, hướng Lam Ngã tung ra một cú đấm cực kỳ mạnh. Lợi nhận được tạo ra từ ba miếng Ngân Phong Châm đánh đến đâu, Lam Ngã thoái lui đến đó. Mặc dù mang tiếng là phòng ngự vô địch, nhưng lớp giáp trụ bên ngoài có dấu hiệu bị bong tróc.

Lam Ngã rống giận, tung về trước một chưởng. Từ lòng bàn tay hán phóng xuất ra hơn mười sợi dây leo đánh về trước.

Uông Việt cũng tung ra một nắm đấm đối kháng, nhưng hán bị đánh lui về sau mười bước chân. Chứng tỏ uy lực nắm đấm của Lam Ngã mạnh hơn vài thành.

Uông Việt cười hắc hắc, tiếp tục bổ sung thêm ba miếng Ngân Phong Châm. Lúc này hình dạng lợi nhận thay đổi, kích thước dài hơn và tốc độ xoay vòng nhanh hơn một bậc.

Hán lại phóng về trước tung ra một nắm đấm, lần này uy lực nhìn hơn Lam Ngã một chút, tới phiên Lam Ngã bị đẩy lui về sau.

Đến đây, Uông Việt thu hồi sáu miếng Ngân Phong Châm lại. Bộ dáng đứng thẳng tắp, xem như đã có thể hiểu thấu được toàn bộ năng lực của đối phương.

Hán đồng dạng nói “Trêu đùa đến đây đủ rồi, cũng đến lúc kết thúc!”

Hán búng ngón tay một cái, từ trong Túi Cần Khôn phóng xuất ra một loạt Ngân Phong Châm, số lượng có hơn hai nghìn miếng.

Những miếng Ngân Phong Châm này được hán vận dụng nhuần nhuyễn, bay lượn xung quanh hán.

Lam Ngã nhìn số lượng Ngân Phong Châm quá lớn. Hán bắt đầu dè chừng, hai tay chấp lại gia tăng thêm lực lượng phòng ngự.

Xung quanh hán, số lượng mộc phiến được gia cố thêm nhiều lần khiến khả năng phòng ngự tăng thêm mười phần. Với lực lượng phòng ngự tuyệt đối này, xem như có tấn công cỡ nào cũng không xoay chuyển được hán.

Uông Việt nhếch miệng cười, hán điểm ngón tay về trước, tức thì hàng loạt Ngân Phong Châm lao về trước tấn công. Số lượng Ngân Phong Châm lớn, như một đàn ong bao vây lấy Lam Ngã, liên tục bảo vệ.

Những âm thanh tấn công dồn dập phát ra, người bên dưới khán đài có thể nghe thấy rõ ràng.

Sắc mặt Lam Ngã càng lúc càng khó coi.

Uông Việt mỉm cười, hán giơ tay về trước bóp chặt lại. Toàn bộ Ngân Phong Châm từ bốn phương đồng loạt tấn công về phía Lam Ngã với sức ép cực kỳ khủng bố. Đây chính là chân chính dây vô đối phương.

Lam Ngã rống lên một tiếng thảm thiết, sau đó gục ngã xuống mặt đất.

Bộ dạng hán vô cùng thảm, cũng may Uông Việt thu hồi lại, nếu không đáng về sơ xác của hán không phải chỉ là lớp y phục bên ngoài.

Uông Việt nhìn bộ dạng thê thảm của Lam Ngã, hán khom người, chấp tay lại nói “Sư đệ, đắc tội rồi!”

Nói xong, hán cười ha ha trở về vị trí mình.

Phía sau lưng hán, hai đệ tử Chấp Sự Đường phóng lên lôi đài mang Lam Ngã rời đi. Cả hai đều lắc đầu. Với bộ dạng tên này hiện tại, hán điều dưỡng ít nhất cũng hai tháng thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Gặp phải mỹ nhân, tâm tình ta rất lúng túng

Lam Ngã thất bại là một chuyện nhiều đệ tử quan chiến ở khán đài có thể suy đoán được, nhưng thảm trong bộ dạng như thế đứng là chưa tưởng tượng qua.

Lam Ngã được khiêng đi, cả Diễn Võ Trường trong phút chốc trở nên yên tĩnh.

Hàm Ngưng Nhi ngắm nghía một lúc liền phóng xuống lôi đài. Nàng ta hướng nhị trưởng lão nói “Đệ tử muốn khiếu chiến Hoàng Thế Đạo sư đệ!”

Hoàng Mập đang tâm tình thống khoái vì vừa thắng một trận cá cược. Hán bất ngờ khi nghe thấy Hàm Ngưng Nhi khiếu chiến hán.

Hán liếc sang Bạch Vô Thiên, sắc mặt có phần ngượng ngùng. Hán lắp bắp nói “Đối với mỹ nhân, tiểu đệ rất lúng túng!”

Bạch Vô Thiên thấy vậy, vịnh lấy vai hán an ủi “Miễn không phải là ý trung nhân... cứ thoải mái đây vò!”

Hoàng Mập nhìn về mặt quả quyết của đại ca, trong lòng như trút được gánh nặng. Lời đại ca nói quả nhiên thâm sâu khó lường, đúng là người có kinh nghiệm có khác.

Hoàng Mập phóng lên lôi đài. Bạch Vô Thiên ở phía sau dõi theo, nuốt một ngụm nước bọt. Hán liếc sang nhìn bọn người Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng đang mở to mắt sững sờ.

Hắn mới áy náy nói “Ta chỉ nói đùa!”

Trên khán đài, Hàm Ngưng Nhi đang chờ đợi tên tiểu bản tử đệ tử thái thượng trưởng lão. Bộ dáng hắn hoàn toàn vô hại, nhưng trước đó có thể dễ dàng đánh bại Ngô Phi, đương nhiên là thực lực không tầm thường.

Nàng nhẹ nhàng nói “Sư đệ nhớ nương tay cho ta!”

Hoàng Mập nội tâm cực kỳ bối rối, nhưng bên ngoài vẫn cố gắng điềm tĩnh. Hắn đưa ánh mắt liếc nhìn về phía đại ca hắn bên dưới khán đài. Về tình trường đại ca hắn rất có kinh nghiệm.

Hắn áy náy nói “Sư tỷ đừng trêu đùa ta!”

Hàm Ngưng Nhi vô ý che miệng cười, có thể vì tên tiểu bản tử đối diện có chút ngốc nghếch, cũng có thể cảm giác đối với một người không hề có chủ ý gì khác. Tâm tình nàng thoải mái nên có cảm giác khá tự nhiên.

Nàng xuất ra kiếm đeo, kiếm đeo này mềm mại uyển chuyển như một con rắn. Kiếm này phát ra khí tức đã ngoài thượng phẩm.

Nàng chậm rãi giới thiệu “Đây là La Lan Kiếm, rất lợi hại. Sư đệ mập mập nhớ cẩn thận!”

Hoàng Mập đỏ mặt hồi hộp, hắn cảm nhận nàng ta đang cố tình bốn cột hắn. Hắn mập mập đáng yêu chứ không có phải là một tiểu bản tử yếu đuối.

Hắn lúc này mới nhớ ra, bản lĩnh nàng ta rõ ràng đã cao hơn một bậc lúc đấu với Khuê Minh. Nói như vậy, nàng ta đã nhường cho một tên đệ tử khác. Chuyện này khá phi lý, nhưng trước mắt hắn Hàm Ngưng Nhi rõ ràng có khí tức rất nguy hiểm.

Hoàng Mập xuất ra cự kiếm, hai tay cầm kiếm nhìn Hàm Ngưng Nhi đang chờ đợi hắn ra tay.

Hắn không do dự, cầm kiếm lao đến. Theo lý mà nói, cự kiếm đối với một thanh kiếm đeo hoàn toàn áp chế nhưng sự thật là độ cứng rắn của thanh La Lan Kiếm ngoài sức tưởng tượng. Nó có thể chống đỡ cự kiếm của Hoàng Mập, thậm chí lưỡi của thanh cự kiếm đã có dấu hiệu nứt mẻ. Tiếp tục đối kháng vài chiêu nữa, nó chắc chắn sẽ gãy vụn.

Hoàng Mập vận dụng “Hư Không Bộ” thoái lui về sau hai mươi bước chân.

Ánh mắt nhìn nàng có phần thán phục.

Hắn hít sâu một hơi, lớn tiếng chất vấn “Sư tỷ thích ta sao?”

Câu nói của Hoàng Mập rất lớn, dưới khán đài chúng đệ tử đều nghe rõ ràng. Tên này thật sự cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga sao.

Bọn người Bạch Vô Thiên cùng u Dương Sinh và Lý Nhục Băng trở mắt nhìn Hoàng Mập. Hắn thật sự bị điên rồi sao, dám bốn cột một vị sư tỷ.

Phía hàng ghế trưởng lão, một vài vị mỉm cười, cảm giác có phần thú vị. Tiểu bản tử này đúng là rất có can đảm.

Nội tâm Hoàng Mập nhảy dựng, hắn không hề muốn nói câu đó nhưng không hiểu vì sao lại thốt lên được. Hắn có một loại cảm giác nàng ta hay nhìn hắn mỉm cười, thậm chí ra tay không hề có sát khí. Trong chốc lát hắn cân nhắc, cao thủ không bằng tranh thủ. Thế là hắn liều mạng chất vấn. Ít ra khi bị đối phương từ chối, một vị mỹ nhân sư tỷ từ chối, cảm giác không tệ.

Hàm Ngưng Nhi lúc này mới bình tĩnh lại, tên mập mập này thật sự dám to gan bốn cột nàng. Nhưng nghĩ lại, trước giờ chưa từng có ai dám bốn cột nàng như vậy, thậm chí là dám đứng trước nàng thốt ra những lời lẽ như vậy.

Nàng thu kiếm, đứng thẳng người. Nàng không tỏ ra khó chịu, chỉ mỉm cười nói “Nếu đúng thì sao?”

Hoàng Mập bối rối, tình tiết theo hắn tượng tượng không phải như vậy. Nàng ta phải từ chối hoặc là giận dữ đề hắn xuống dây vô mới đúng.

Hắn cũng thu kiếm, bộ dáng đứng thẳng người ra dáng một đấng nam nhi, khí thế tăng lên “Sư đệ là đại hoàng tử ở Hoàng Thành, có thể dám đương nổi!”

Ý tứ hắn chính là chỉ cần thích hắn, tương lai chắc chắn sẽ có một vị trí không tệ ở Bắc Cảnh. Hắn bỗng chốc dùng tiền tài, địa vị ra chinh phục nàng ta. Việc này lại là nằm ngoài tầm kiểm soát của hắn. Hắn không thích khoe khoang, nhưng vì sao hôm nay hắn đã thất thố không chỉ một lần mà nhiều lần như vậy.

Bạch Vô Thiên lắc đầu cảm thán, không nghĩ tới tứ đệ bản lĩnh tán tỉnh cũng không tệ. Trực tiếp vào vấn đề, điều mà không phải ai cũng dám làm như vậy.

Hàm Ngưng Nhi phì cười, nàng không nghĩ tới một tên tiểu bản tử đang khoe khoang thế lực của mình ra đề câu dẫn nàng. Ai cũng biết Hoàng Thành đang gặp phải vấn đề gì sao, xung quanh đều bị hai ba thế lực dòm ngó, không sớm thì muộn cũng sẽ bị đánh vào. Thế lực này xem như là đang bên bờ vực sắp loại tên khỏi Bắc Cảnh, vậy mà hắn cũng dám khoe khoang sao.

Hàm Ngưng Nhi ngẫm nghĩ một lúc, mới nói “Nếu mập mập tiểu sư đệ có thể đánh úp được ta, ta có thể cân nhắc!”

Phía dưới khán đài, chúng đệ tử đã thực sự mộng. Nàng ta đã ra dấu hiệu cho một tên tiểu bản tử cơ hội. Nói như vậy nhân sinh của bọn hắn trước giờ thật sự không đáng một xu sao. Nếu trước đây, bọn họ thử làm theo cách như vậy, hoặc trực tiếp thổ lộ có khi đã được lòng người đẹp rồi. Ai cũng thờ dài khổ nỗi.

Hoàng Mập trong lòng xôn xao, hắn nhủ thầm “Đánh úp nàng là một chuyện ta không dám chắc, nhưng có thể thử!”

Hắn nhìn nàng ta đắc ý nói “Như vậy, ta có lý do đánh với sư tỷ rồi. Sư tỷ cẩn thận!”

Nói rồi, hắn xuất Thanh Phong Kiếm ra lao đến quét một đường từ dưới lên tạo thành một phong nhận áp tới.

Hàm Ngưng Nhi không dám khinh thường, nhanh chóng vận dụng “Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm” ra đối kháng.

Nàng tùy ý đánh ra một kiếm, liền triệt tiêu kiếm thức của Hoàng Mập.

Hoàng Mập không do dự, tiếp tục vận dụng “Khinh Hư Bộ” bao vây nàng từ bốn hướng đánh vào. Bốn hướng là bốn thân ảnh đánh vào cùng một điểm.

Hàm Ngưng Nhi mỉm cười, nàng quơ kiếm ra là triệt tiêu một hư ảnh, bốn lần ra tay là triệt tiêu toàn bộ bốn hư ảnh đánh vào.

Đây chẳng qua là đòn đánh thử năng lực của Hàm Ngưng Nhi.

Thân ảnh Hoàng Mập một lần nữa biến mất, xuất hiện là phía sau lưng nàng ta, cách chừng mười trượng. Lần này hấn vận dụng tối đa giới hạn “Thập Tam Biến” phân thân ra làm bốn thân ảnh. Đây chính là cực hạn của hấn hiện tại.

Bốn thân ảnh phân thân vô cùng chân thật như thể là bốn con người Hoàng Mập riêng biệt.

Hàm Ngưng Nhi trở mắt nhìn vô kỹ kỳ lạ này. Nội tâm nàng rung động “Đây không phải là Thập Tam Biến sao?”

Nàng không nghĩ tới, luyện tới một giới hạn là có thể phân thân ra nhiều thân ảnh khác nhau. Nói như vậy, bộ pháp này trước giờ không ai tu luyện là quá lãng phí.

Bốn thân ảnh nhanh chóng lao tới áp sát Hàm Ngưng Nhi, muốn nhanh chóng kết thúc.

Nàng ta mặc dù có ngạc nhiên nhưng vẫn xuất ra bốn nhát kiếm muốn triệt tiêu phân thân như lần trước đó. Nhưng lần này, chiêu kiếm băng xuyên qua phân thân mà không thể chấn nát. Đây là minh chứng, bộ pháp này mạnh hơn chiêu kiếm của nàng.

Nàng thoái lui về sau, nhanh chóng xuất ra kiếm thức “Điệp Phong Truy Tinh Kiếm”. Kiếm chiêu này phát ra uy lực như loạt hồ điệp lao về phía phân thân Hoàng Mập che chắn. Nàng ở phía sau tùy ý bổ sung thêm bốn nhát “Lưỡng Cực Hoán Sinh Kiếm”, lần này bốn thân ảnh Hoàng Mập bị triệt để đánh tan.

Nàng thở một hơi trọc khí, đưa ánh mắt về phía Hoàng Mập.

Lúc này Hoàng Mập đưa một thủ chương về phía nàng, dáng vẻ có một phần đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 220: Lý Nhược Băng lên!

Từ trong ánh mắt Hoàng Mập, Hàm Ngưng Nhi có thể nhận ra chương pháp này vô cùng lợi hại.

Nội tâm nàng nhủ thầm “Không phải lần trước hấn vận dụng hai thủ chương sao? Sao lần này đơn điệu như vậy?”

Nội tâm nàng nghĩ như vậy, nhưng khi nàng nhận ra tình huống. Bản thân nàng bị một loại áp lực áp chế, không thể động đậy. Từ dưới mặt đất phóng xuất lên một bàn tay to lớn bao phủ lấy nàng, hất tung nàng lên không trung.

Nàng hoàn toàn mất kiểm soát, không thể vận dụng được bộ pháp thoát thân.

Hoàng Mập phóng lên không trung, cao hơn Hàm Ngưng Nhi chừng hai trượng.

Hai tay hấn cầm Thanh Phong Kiếm chém xuống, uy lực có thể nói là mạnh nhất.

Hàm Ngưng Nhi lúc này có thể kiểm soát được chính là một tay cầm chuỗi kiếm, một tay chắn ở thân kiếm chống đỡ.

Chỉ nghe một âm thanh cực lớn vang lên. Nàng bị hấn bắn thẳng xuống lối dài, lưu lại trên lối dài một hố to lớn.

Trên hàng khán đài, số đệ tử âm thầm cảm thán “Tiểu mập mập không biết thương hoa tiếc ngọc gì hết!”

Trên lối dài, khói bụi tiêu thất.

Hàm Ngưng Nhi chật vật đứng dậy, y phục có phần bị rách vài chỗ.

Kiểm khí Hoàng Mập đánh ra là chí cương chí dương như công pháp hấn tu luyện nên nàng ta không thể kháng chế được hết.

Về mặt nàng ta có phần khó khăn khi đứng dậy, sắc mặt lộ ra một phần trách móc.

Hoàng Mập tiến tới muốn đỡ nàng ta, đã bị một chương đánh văng về sau. Hấn ôm ngực, vô liên tục. Hấn cảm giác chương pháp này như “đánh yêu” hấn chứ không phải cố tình làm hấn bị thương.

Hàm Ngưng Nhi liếc nhìn hấn một cái, rồi phóng trở về dãy hành lang.

Hoàng Mập ngơ ngẩn nhìn theo không hiểu chuyện gì xảy ra. Hấn rơi vào thất lạc, cứ tưởng đã có cơ hội nào ngờ đối phương hồ hững rồi đi.

Hấn thất vọng trở về.

Bạch Vô Thiên nhìn hấn thất vọng, vịn lấy vai hấn an ủi “Một người ngoại hình không tuấn mỹ theo đuổi một mỹ nhân sư tử, chính là tứ đệ dưới trướng nàng ta. Cho nên khó có khả năng chủ động được, nhưng màn thể hiện vừa rồi rất đặc biệt, có thể nàng ta đã động tâm. Không sớm thì muộn sau ngày Đạo Luận này, nàng ta sẽ chủ động tìm đến tứ đệ!”

Hoàng Mập hớn hờ hỏi “Thật chứ?”

Bạch Vô Thiên nhún vai nói “Nàng ta gặp tứ đệ chắc chắn sẽ hỏi về... chương pháp đó tứ đệ học từ đâu, có thể biểu diễn cho sư tử xem lại một lần không? Như vậy, xem như tứ đệ thành công rồi...”

Câu khích lệ của Bạch Vô Thiên đã làm Hoàng Mập động tâm, nét mặt hấn đã trở về vốn có trước đó.

Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng một bên nghe đại ca nói vậy, nội tâm kinh ngạc vô cùng. Lời nói dối như vậy, Hoàng Mập cũng tin tưởng. Tư duy hấn đúng là có vấn đề trầm trọng

rời.

Lúc này, những tiếng bàn luận từ những đệ tử nội viện trên khán đài càng lúc càng nhỏ đi. Không khí trên lôi đài trở nên vắng lặng vì không còn đệ tử tinh anh nào đứng ra khiêu chiến.

Trong hàng ngũ đệ tử tinh anh, chúng đệ tử đang chờ mong một trận chiến của một đại đệ tử được xem là mạnh nhất Đạo Viện. Nhưng xem biểu hiện, đối phương vẫn chưa có động tĩnh gì.

Khi mọi người còn đang chờ đợi vị sư huynh đó ra tay, Lý Nhượng Băng ra khỏi vị trí mình. Nàng phóng lên lôi đài hướng nhị trưởng lão, hai tay chấp lại nói “Đệ tử Lý Nhượng Băng muốn khiêu chiến sư huynh Hoàng Thế Đạo!”

Nhị trưởng lão mới vừa bước ra dự định tuyên bố kết thúc, thì nàng ta xuất hiện. Hần gật đầu rồi trở về vị trí của mình.

Hoàng Mập bên dưới hí hửng phóng lên.

Hắn hướng Lý Nhượng Băng cười ha ha nói “Ta biết sư muội năng lực thế nào. Ta bỏ cuộc!”

Nói xong, hắn phóng xuống lôi đài. Khiêu chiến chỉ diễn ra đơn giản như vậy.

Nhóm đệ tử nội viện không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hoàng Mập vừa lên lôi đài đã chủ động nhận thua, bên trong chắc chắn có ẩn tình. Hay là nữ sư tỷ đó là đạo lữ của hắn ta, nên hắn mới nhường.

Hành động của Hoàng Mập gây ra sự tranh cãi lớn, đa số đều đánh giá hắn nhu nhược. Không có bản lĩnh nam nhi.

Trong hàng ngũ đệ tử tinh anh, có một vài người nhíu hàng chân mày. Bọn họ đương nhiên cũng không phục. Vất vả đến bước này lại để một tiểu sư muội, nhìn đáng vẻ yếu đuối chiếm vị trí trưởng lão.

Trước đó, Hoàng Mập có thương lượng qua Lý Nhượng Băng nhờ nàng ta đảm đương giúp hắn vị trí trưởng lão. Đơn giản hắn không quá mặn mà với chức vị này.

Còn Lý Nhượng Băng thế lực cũng không lớn mạnh, có vị trí quan trọng ở Đạo Viện là một điều tốt. Hơn nữa, khi Bách Hoa Cốc xảy ra biến cố, có Đạo Viện chống lưng vẫn là điều cần thiết. Đó là vì sao nàng lên lôi đài khiêu chiến Hoàng Mập.

Lý Nhượng Băng chuẩn bị rời khỏi lôi đài thì Trần Đại Nghĩa phi thân xuống. Hắn đưa một khuôn mặt không cảm xúc nhìn nàng.

Một lúc sau, hắn mới nhàn nhạt nói “Sư muội nên rời khỏi lôi đài sớm, nếu không kết quả cũng sẽ giống Cao Đạt”

Đối phương vừa xuất hiện đã thể hiện ra thái độ uy hiếp nàng. Những đệ tử dưới khán đài cũng đồng cảm với vị tiểu sư muội này. Nàng ta cũng chỉ mới gia nhập Đạo Viện không lâu. Trước một vị đệ tử tinh anh mà nói, khoảng cách vẫn còn quá xa vời.

Hắn ra dáng một đại sư huynh nói “Ta sẽ nhường sư muội ba chiêu. Xem như không làm khó sư muội được chứ?”

Lý Nhượng Băng nghe đối phương nói vậy liền đưa tay ra đếm. Nàng tính nhầm một hồi, rồi mỉm cười nói “Vừa vặn đúng ba chiêu. Đa tạ sư huynh đã nhường!”

Nói xong, khí thế nàng bắt đầu tăng lên. Xung quanh hàn khí tỏa ra, trong không khí bắt đầu có một làn hơi se lạnh.

Ánh mắt Trần Đại Nghĩa mở to ra, hắn muốn rút lại lời nói nhường đối phương ba chiêu. Nhưng rất tiếc, bên tay hắn có một tiếng nói “Nhất Phiến!”

Tức thì một băng phiến như một mũi tên lao về phía hắn. Mũi tên này tỏa ra hàn khí vô cùng bạo liệt, chỉ cần trúng mũi tên này, kết quả thế nào hắn không thể tưởng tượng được. Cho nên hắn chỉ có thể vận dụng bộ pháp né tránh.

Lý Nhượng Băng xòe bàn tay ra, một loạt băng phiến xuất hiện. Hàn khí từ băng phiến tỏa lên nghi ngút, số lượng có trên một trăm băng phiến.

Nàng điểm ngón tay về trước, toàn bộ số băng phiến lập tức lao về phía Trần Đại Nghĩa. Nhóm băng phiến này tấn công lộn xộn từ nhiều phương hướng khiến hắn ta vô cùng vất vả né tránh.

Một băng phiến vô tình lướt qua lớp da mặt hắn, hàn khí nhanh chóng xâm nhập, lập tức đóng băng hắn không kịp trở tay. Sau chừng năm hô hấp, hắn trở thành một tượng băng đứng bất động.

Lý Nhượng Băng phóng về trước, tùy tiện đá bay hắn xuống lôi đài. Bộ dạng hắn lúc này hoàn toàn bị băng phiến đóng băng không cách nào di chuyển.

Nàng xòe bàn tay ra, hấp thu lấy hàn khí. Trần Đại Nghĩa mới có thể trở lại bình thường.

Hắn hoảng hốt nhận ra bản thân đã bị đánh bay ra khỏi lôi đài. Trong lòng nổi lên một tia phiền muộn lẫn ảm ức, vì đã khinh thường Lý Nhượng Băng. Nếu không hắn có thể đã đưa được một lúc, có thể thì triển bản lĩnh thật ra.

Hắn nhìn nàng đầy căm phẫn “Ta không phục!”

Lý Nhượng Băng ngẫm nghĩ một lúc, liền nhìn về phía vị trí nhị trưởng lão nói “Có thể cho Trần sư huynh đánh lại một trận được không, nhị trưởng lão?”

Nhị trưởng lão gật đầu đồng ý. Trần Đại Nghĩa thấy vậy liền phóng lên lôi đài, về mặt trở nên tự tin hơn.

Hắn nhìn nàng trêu chọc “Sư muội đã sai khi cho ta thêm cơ hội!”

Nói xong, hắn liền giơ một chân lên cao bỏ xuống. Tức thì một vệt lưu quang bắn về phía Lý Nhượng Băng. Cuộc pháp này cương mãnh, nên nàng không thể đối kháng trực tiếp mà vận dụng “Thập Tam Biến” tránh khỏi chiêu thức.

Trần Đại Nghĩa không buông tha, phi thân lên cao, một cước bỏ xuống. Cước này uy lực có thể nói cực kỳ bạo liệt, trúng chiêu này chắc chắn điều dưỡng một thời gian khá dài.

Lý Nhượng Băng thấy vậy liền giơ hai thủ chương về phía Trần Đại Nghĩa. Trong hư không tức thì xuất hiện một tầng băng cực dày che chắn nàng, đối kháng với chiêu thức Trần Đại Nghĩa. Hai đòn đánh giao nhau, gây ra dư chấn lan tỏa ra xung quanh.

Lý Nhượng Băng một tay rút về, vận dụng chỉ pháp điểm về hướng Trần Đại Nghĩa. Tức thì xuất hiện một băng phiến cực kỳ nhỏ lao về phía hắn với tốc độ cực kỳ nhanh. Băng phiến

này xuyên qua tầng băng, rồi xước qua một lớp da trên cánh tay Trần Đại Nghĩa.

Hắn hoảng hốt nhìn thấy hàn khí từ vị trí bị trúng băng phiến bắt đầu lan tỏa ra toàn thân. Sau năm hô hấp, hắn bị đóng băng hoàn toàn rồi rơi tự do xuống.

Bộ dáng hắn lúc này còn thảm hơn cả lần trước.

Lý Nhượng Băng lại giờ bàn tay ra hấp thu hàn khí trở về, hắn mới trở lại bình thường.

Trần Đại Nghĩa lúc này đã hoảng sợ tột độ. Hắn thật sự không phải đối thủ năng ta. Sắc mặt hắn lúc này tái nhợt, không còn chút máu nào.

Hắn hướng về phía nàng chấp tay lại, rồi nhanh chóng phóng lên phi hành kiểm trở về sơn phong mình. Hắn không muốn tiếp tục ở lại Diễn Võ Trường nữa, tiếp tục ở lại chắc chắn nhóm sự đệ hắn sẽ cười vào mặt hắn.

Lý Nhượng Băng cũng rời khỏi lôi đài, về vị trí dưới khán đài.

Nhiều đệ tử vốn nghi ngờ năng lực nàng, giờ đã hoàn toàn tin phục. Bàn lĩnh nàng trong hàng ngũ thập đại đệ tử chỉ có hơn chứ không kém. Trong phút chốc, nhiều đệ tử nội viện sinh ra mơ ước được làm đồ đệ thái thượng trưởng lão.

Nàng ta chỉ có một năm ngắn ngủi, đã đạt tới cấp bậc thể này. Tương lai danh vọng sẽ không ngừng tăng lên.

Nhị trưởng lão vẫn chưa hết bàng hoàng về năng lực của Lý Nhượng Băng. Trong lòng hắn tự nhủ “Trước giờ sư thúc không nhận đệ tử không phải vì không đảm đương nổi. Nhìn nhóm đệ tử của sư thúc, nội tâm nhất thời thấy chua xót!”

Hắn đứng ra gắng hỏi “Còn ai khiêu chiến nữa không?”

Toàn Diễn Võ Trường im lặng, không ai trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 221: Dương Thanh Phong xuất thủ

Nhị trưởng lão nhìn sắc trời một hồi, rồi đứng ra tuyên bố “Như vậy ngày thứ ba Đạo Luận, chính thức kết ...”

“Đội đã!”

Nhị trưởng lão chưa dứt lời, thì bên hành lang đệ tử tinh anh có tiếng cất ngang. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về dãy hành lang đệ tử tinh anh. Người lên tiếng chính là vị sư huynh được nhiều người mong chờ nhất. Hắn đã chính thức lên tiếng.

Vị sư huynh này đứng đầu thập đại đệ tử, nghe đồn thực lực chỉ thua mỗi một mình đệ tử chân truyền của lão viện trưởng. Người này chính là Dương Thanh Phong.

Hắn mày kiếm sắc sảo, dáng người cao ráo có phong thái chính trực. Chỉ cần lần đầu tiên nhìn cũng đủ biết đây là một thiếu niên kiệt xuất.

Hắn cũng không muốn xuất hiện khiêu chiến chức vị trưởng lão, nếu không phải là Uông Việt chiếm một vị trí. Đơn giản, Uông Việt tính khí thế nào hắn đều rõ ràng. Nếu hắn có một chức vụ quan trọng ở Đạo Viện, tương lai đệ tử sẽ gặp nhiều khó khăn.

Hắn chẳng qua là muốn làm một cái gì đó cho Đạo Viện.

Theo dự tính ban đầu, hai vị trí đã được hắn chấp nhận. Một là Hàm Ngưng Nhi, hai là Lam Ngã. Trong đó một người là bằng hữu lâu năm, còn người kia đứng ở vị trí trung lập. Con người Lam Ngã cũng không tệ.

Hắn phóng lên lôi đài, hướng nhị trưởng lão chấp tay lại nói “Đệ tử Dương Thanh Phong muốn khiêu chiến Uông Việt sư đệ!”

Chúng đệ tử nội viện bên dưới khán đài bắt đầu dậy sóng, đặc biệt là nữ đệ tử. Đây là vị sư huynh vẻ ngoài chiếm trọn trái tim bọn họ, hơn nữa bản lĩnh được nhiều người chứng kiến và xác nhận. Hắn rất lợi hại.

Uông Việt về mặt đặc ý dừng lại.

Mối lo ngại lớn nhất của hắn cũng đã tới. Hắn sớm biết Dương Thanh Phong sẽ ngăn hắn việc tốt. Hắn cũng đang chờ đợi giây phút này từ khi bắt đầu Đạo Luận diễn ra.

Hắn phóng lên lôi đài, cả hai đưa ánh mắt nhìn nhau khá lâu, chưa ai lên tiếng.

Cuối cùng, Uông Việt bất đắc dĩ nói “Huynh đệ chúng ta rất lâu rồi mới có dịp đánh một trận quang minh chính đại như thế này!”

Hắn ngừng nghĩ một lúc rồi đề nghị “Hay chúng ta tìm một nơi thích hợp hơn, như thế nào?”

Dương Thanh Phong gật đầu, rồi phóng lên Thanh Phong Kiếm rời khỏi Diễn Võ Trường. Uông Việt thấy đối phương tùy hứng như vậy liền phóng lên phi hành kiểm nhanh chóng đuổi theo.

Trên khán đài, nhóm đệ tử nội viện không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Đang yên đang lành chuẩn bị khiêu chiến, cả hai chủ động rời khỏi Lôi Đài tìm một nơi thích hợp hơn tỷ đấu. Đây chính là phong thái của hai đại sư huynh sao.

Nhóm trưởng lão nhìn hai tên đệ tử ngộ nghịch, không yên phận. Bọn họ chỉ lắc đầu cảm thán, vì bọn họ là lứa đệ tử kiệt xuất. Cho bọn chúng thỏa thích đánh một trận cũng là khen thưởng bọn hắn.

Nhị trưởng lão liếc mắt về phía lão viện trưởng chờ đợi lão ra tay.

Lão cảm phát trần quơ một cái, tức thì chính giữa lõi đài xuất hiện một hình chiếu. Hình dạng như Thủy Lăng Kính, kích thước cao chừng hai trượng đủ để mọi người quan sát.

Địa điểm bên trong hình chiếu, nhiều đệ tử có thể nhận ra. Đó là dãy Bình Sơn, phía bắc Đạo Viện. Đây là nơi đệ tử thường xuyên đi tới nhìn về hướng Cẩm Vực. Cũng như là ranh giới bước vào Cẩm Vực.

Dãy bình sơn này bằng phẳng như một bình nguyên, nhưng khuôn viên rộng lớn hơn nhiều. Xung quanh có vài trụ đá nổi lên mặt đất. Đây là một nơi vô cùng thích hợp để so tài đúng như lời Uông Việt nói.

Sau vài hô hấp, hai thân ảnh Dương Thanh Phong và Uông Việt đáp xuống. Chúng đệ tử ngạc nhiên, vì cả hai chưa tới mà lão viện trưởng có thể biết trước địa điểm cả hai chuẩn bị so đấu.

Nhiều đệ tử bắt đầu tin tưởng, bản lĩnh của lão viện trưởng đúng là thần kỳ.

Khỏe miệng lão viện trưởng nhếch lên mỉm cười. Đơn giản bởi vì, trước kia lão vô tình chứng kiến hai tên này so đấu tại nơi này nên chỉ cần nghe bọn họ đề cập. Lão liền đoán ra được.

Lúc này cả hai giữ khoảng cách chừng năm mươi trượng, bọn họ hoàn toàn không biết đang được nhiều người quan sát từ xa.

Dương Thanh Phong nhàn nhạt nói “Sự đệ cẩn thận!”

Nói rồi, hắn xuất ra trường kiếm, kiếm này có một đường vân lõi điện thoát ẩn thoát hiện quanh lấy lưỡi kiếm.

Uông Việt nhận ra thanh trường kiếm mà Dương Thanh Phong đang sử dụng. Đó là Ngọc Thanh Kiếm, một thanh cực phẩm linh khí trước kia hắn từng thấy qua. Nghe Hàm Ngưng Nhi kể lại, đó là cơ duyên hắn gặp một kỳ nhân ở Phi Long Cốc. Đạo nhân nhìn hắn thuận mắt tùy tiện cho một thanh bảo kiếm. Trên bảo kiếm có khảm một viên lõi thạch nên mới xuất hiện một dòng lõi điện quấn quanh như vậy.

Hắn cũng giơ bàn tay ra một bên, từ trong túi Càn Khôn phóng xuất ra hơn hai mươi khối hắc thạch kích cỡ bằng hai ngón tay. Dưới sự khống chế của Uông Việt, hai mươi khối hắc thạch này kết hợp lại thành một thanh hắc kiếm với lớp ngoài sần sùi.

Hắn không biết những khối hắc thạch nhỏ này chính là Tinh Vãn Thạch chưa qua tế luyện nên vẫn còn nguồn lượng phóng thích ra. Chính vì thế mà hắn mới có thể khống chế, dễ dàng kết hợp lại với nhau. Về độ bền, chỉ hơn cực phẩm linh khí chứ không kém.

Từ trong hình chiếu, thân ảnh cả hai lao vào giao tranh như những lưu quang bắn qua bắn lại. Tốc độ bọn họ lúc này hầu như là phát huy triệt để.

Mọi người lúc này mới nhận ra, trước đó Uông Việt giao đấu với Lam Ngã chỉ dùng ba đến bốn thành thực lực. Cho nên lúc này khí tức cũng như chiêu thức hoàn toàn khác biệt.

Dương Thanh Phong cảm trường kiếm quét một đường về phía Uông Việt, tạo thành một vết cắt dài trên mặt đất.

Uông Việt lách sang một bên tiện tay đâm một kiếm về trước tạo ra một lưu quang bắn về phía Dương Thanh Phong. Khí thế cả hai hầu như là ngang bằng bất phân thắng bại.

Dương Thanh Phong không tránh né mà trực tiếp lướt về trước vận dụng “Đoạt Thiên Kiếm” đâm một kiếm, kiếm khí sắc bén triệt tiêu hoàn toàn chiêu kiếm vừa rồi của Uông Việt.

Kế tiếp hắn nhích chân về trước, thân ảnh nhanh chóng chia ra làm năm phương hướng bao vây lấy Uông Việt. Uông Việt sớm đoán chiêu này là “Minh Quang Truy Nhật Kiếm”, phân ra làm năm thân ảnh đồng loạt tấn công. Hắn sớm đoán được nên trước chỉ lưu lại tàn ảnh rồi thoái lui về sau mười bước.

Bàn tay hắn giơ lên cao tùy ý vỗ xuống mặt đất.

Tức thì phía trên không trung xuất hiện hơn một vạn ám khí như vũ tiễn bắn xuống.

Uông Việt cười hắc hắc nói “Sự huynh quên ta là chuyên về ám khí sao?”

Dương Thanh Phong không mải mai đề ý, hắn giơ kiếm lên cao múa kiếm liên tục tạo thành một vòng xoáy chống đỡ, ám khí hầu như không thể tiếp cận hắn.

Tiếp theo, tay còn lại vận dụng khí lực toàn thân, tung lên không trung một chuồng pháp đánh bay toàn bộ ám khí. Ám khí bị uy lực bạo phát đi ra, toàn bộ đều bị đánh tan.

Uông Việt thấy chiêu thức không ảnh hưởng được Dương Thanh Phong. Hai bàn tay hắn chéo lại, năm ngón tay xòe ra tức thì xuất hiện mười Ngân Phong Châm. Mười Ngân Phong Châm uốn lượn xung quanh hắn một vòng như những con linh xà nhỏ nhún nhảy lấy.

Dương Thanh Phong nhìn chiêu thức, đoán được đối phương đã vận dụng át chủ bài. Đây có thể nói là sát chiêu mạnh nhất của Uông Việt.

Uông Việt xòe năm ngón tay ra, hai tay giơ ra hai bên rồi chụp lại. Tức thì mười Ngân Phong Châm tách ra làm hai hướng, đồng loạt tấn công hai bên Dương Thanh Phong.

Dương Thanh Phong vận dụng “Sinh Liên Bộ” rồi dùng kiếm pháp cơ sở chống đỡ.

Đây chính là muốn nói cho Uông Việt biết, sát chiêu mạnh nhất của hắn. Dương Thanh Phong hắn có thể dùng bộ pháp công với kiếm pháp cơ sở là có thể chống đỡ được.

Uông Việt nhận ra đối phương đang trêu chọc mình, hắn búng ngón tay một cái triệt tiêu toàn bộ Ngân Phong Châm.

Từ trên đỉnh đầu hắn thỉnh thoảng xuất hiện một thanh ngân châm, thanh ngân châm này kích thước dài chừng tám xích, hình dạng như một trường thương. Toàn thân trường thương tỏa ra khí tức cực kỳ hung hiểm.

Hắn nhàn nhạt giới thiệu “Đây là Thôn Nhân Châm, phẩm cấp ngoài cực phẩm... sự huynh tuyệt đối cẩn thận. Nếu có thể tránh được chiêu này, sự đệ nguyện chịu thua”

Dương Thanh Phong không biết lai lịch “Thôn Nhân Châm” này, nhưng khí tức tỏa ra có một phần hung hiểm. Nếu hắn không nghiêm túc chống đỡ, chắc chắn hắn bị đối phương đánh bại.

Hắn cũng nhàn nhạt nói “Như vậy, sự huynh ta cũng sẽ nghiêm túc lại!”

Hắn cảm trường kiếm sang một bên, hai mắt nhắm lại. Hai ngón tay thủ thế trước ngực. Hắn cũng tập trung toàn lực chuẩn bị tung ra một chi pháp.

Uông Việt hướng ngón tay về trước, phóng xuất Thôn Nhân Châm đi.

Dương Thanh Phong mờ mắt ra, hai ngón điểm về trước. Miệng hắn niệm “Tụ Linh Chi, tới!”

Hai chiêu thức từ hai phương hướng khác nhau, lấy tốc độ cũng như uy lực mạnh nhất đối đầu nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Thiếu niên nguy hiểm xuất hiện

Đúng lúc cả hai Dương Thanh Phong và Uông Việt giao tranh ác liệt. Thành linh, từ trên không xuất hiện một luồng hắc vụ. Luồng hắc vụ này đáp xuống chính giữa hai người, lộ ra chân thân là một thiếu niên có vẻ ngoài ma mị. Hắn mặt trường bào màu đen, tay bên phải có đeo một hộ oản màu hoàng kim. Trên hộ oản có khảm một viên hồng ngọc.

Hắn hai tay giơ ra hai bên trực tiếp chống đỡ chiêu thức của Dương Thanh Phong và Uông Việt. Cả hai chiêu đều là uy lực tuyệt đối, nên gây ra một vụ nổ cực kỳ lớn, khói bụi văng tứ tung. Lớp cỏ trên mặt đất cũng bị bong tróc một mảng lớn.

Từ bên kia hình chiếu, nhiều đệ tử nội viện sững sờ, các bậc trưởng lão sững sờ. Ai cũng không hiểu tình huống gì đang xảy ra.

Những vị trưởng lão nhòm dậy thì bị lão viện trưởng ngăn lại. Lão chậm rãi nói “Cứ quan sát đã!”

Từ phía trong hình chiếu, thân ảnh thiếu niên mặc trường bào màu đen càng lúc càng rõ ràng. Hắn có khuôn mặt thon dài, mày kiếm. Nói về vẻ đẹp, hắn có một nét đẹp gì đó vô cùng kỳ lạ, không dùng ngôn ngữ diễn tả được.

Nhưng nhiều người có thể phát hiện ra, thiếu niên này có bệnh. Lớp da trắng bệch chính là dấu hiệu, hắn không phải người bình thường.

Hắn nhếch mép lên mỉm cười, thân ảnh tiêu thất. Khi xuất hiện đã là ở sau lưng Uông Việt. Hắn tùy ý điểm ra một chỉ, chỉ pháp đơn thuần như xuyên thấu qua người Uông Việt như một tờ giấy.

Uông Việt bị bắn về trước như điều đứt dây không có sức phản kháng.

Hắn lại biến mất, xuất hiện là ở trước mặt Uông Việt, tùy tiện tung một cước đá bay Uông Việt sang một bên. Đây chính là chân chính dày vò đối phương.

Hắn lại tiến về phía Uông Việt đang nằm trên mặt đất, định dùng một bàn tay bóp chết Uông Việt thì Dương Thanh Phong xuất hiện. Hắn một kiếm quét từ dưới lên tạo ra một vết cắt dài ngăn chặn lại.

Lúc này thiếu niên bị tấn công bất ngờ rút tay trở về, thoái lui về sau năm mươi trượng.

Ánh mắt hắn ngạc nhiên nhìn về phía Dương Thanh Phong, tên này rất lợi hại.

Hắn thu liễm khí tức lại, đưa ánh mắt về phía hình chiếu. Hắn có thể phát hiện xung quanh có nhiều người nhìn hắn.

Hắn nhàn nhạt cất tiếng “Ai là Bạch Vô Thiên?”

Bạch Vô Thiên đang quan sát dưới khán đài, hắn bắt ngờ khi đối phương gọi tên. Hắn và đối phương chưa từng gặp nhau, lý do gì gọi hắn.

Xung quanh, chúng đệ tử cũng ngạc nhiên đưa ánh mắt về phía hắn. Hắn làm ra vẻ vô tội. Quả thật là bản thân hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Thiếu niên mặc trường bào chờ đợi một hồi không thấy Bạch Vô Thiên phản hồi, hắn mới nói tiếp “Thì ra là nhược nhân, ba tháng sau đợi ngươi ở đình Thái Sơn. Không xuất hiện thì Bạch gia gà chó không tha!”

Nói xong, hắn hóa thành hắc vụ rồi đi như một cơn gió. Không lưu lại khí tức gì nữa.

Lão viện trưởng chân mày giãn ra. Nhìn tình huống mà nói, lão xem như đã hiểu được phần nào nội tình bên trong.

Đối phương là người Trình gia ở Nam Sơn Nhiều Khê mà cứ cách một trăm năm lại khiêu chiến với Bạch gia một lần. Trận khiêu chiến sẽ định đoạt Bạch gia hay Trình gia sẽ tiếp quản Văn Lang Châu.

Thế lực đứng sau Bạch gia là Đạo Viện ý chỉ, còn thế lực đứng sau Trình gia là Huyền Môn. Sự việc này đã kéo dài rất lâu rồi, nguyên nhân thì không còn ai rõ ràng nữa.

Bản thân lão là người đứng đầu Đạo Viện, những ý chỉ này lão sớm đã được truyền thừa nên có thể hiểu thấu được.

Trên đỉnh Nghê Thanh Sơn, Kiếm Hư Chân Quân trầm ngâm nhìn về phương hướng dãy Bình Sơn. Nơi đó vừa xuất hiện khí tức lạ lắm. Lão âm thầm thờ dài “Ngay từ đầu hắn đã sớm gánh vác nhiệm vụ Bạch gia, việc này hắn không tránh khỏi được. Nhưng nếu ta nhớ không lầm, truyền nhân Trình gia, Bạch gia trước kia không phải chỉ cấp bậc Nhị Phẩm, hoặc Tam Phẩm là cùng. Lý do gì, lại xuất hiện tình huống đối phương có thể đi lại lại ở Đạo Viện...”

Nói như vậy, đối phương rất lợi hại. Tên đó đề cập ba tháng sau gặp ở đình Thái Sơn, như vậy tên đó để ngỏ nghịch chỉ còn hai tháng thời gian để chuẩn bị. Điều này khiến lão rơi vào trầm ngâm.

Lúc này, trên Diễn Võ Trường vẫn còn không khí ồn ào bàn tán về sự xuất hiện thiếu niên bí ẩn. Chính sự xuất hiện này đã làm gián đoạn tí thỉ giữa Dương Thanh Phong và Uông Việt.

Từ hình chiếu có thể quan sát được Uông Việt đã tỉnh táo hẳn. Bản thân hắn đang cực kỳ hoảng sợ. Hoảng sợ vì nếu không có Dương Thanh Phong ứng cứu, hắn đã chết. Chết vô cùng tức tưởi.

Hắn cố gắng đứng dậy, hướng Dương Thanh Phong chấp tay lại nói “Lần này sư đệ lại thua trước sư huynh. Đa tạ sư huynh cứu một mạng!”

Nói rồi, hắn phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Nhiều người có thể hiểu được tâm trạng Ưông Việt thế nào. Hắn hiện tại đã mang ơn Dương Thanh Phong một mạng. Nói về sinh mạng thì chỉ có một, đã ơn cứu mạng thì cao lớn như thế nào chứ.

Lão viện trưởng thấy trận chiến kết thúc, lão thu hồi hình chiếu lại. Lão bước ra bên ngoài, ánh mắt đưa về hướng Bạch Vô Thiên đang ngồi. Lão chậm rãi nói “Sự việc vừa rồi liên quan đến một trong những giao tranh ở Văn Lang Châu. Nói đúng hơn chính là hạ giới. Tranh chấp này vốn đến từ Đạo Viện và Huyền Môn, hai gia tộc đại diện là Bạch gia và Trình gia cứ mỗi trăm năm một lần tỷ đấu. Việc này cao tăng Đạo Viện sớm tường tận”

Lão dừng lại một lúc, giờ tay về phía Bạch Vô Thiên ra hiệu hắn tiến lên.

Bạch Vô Thiên nghe lão viện trưởng cho mời, nội tâm hắn động dung. Bởi vì đây là lần đầu tiên hắn có thể đứng gần một nhân vật đứng đầu Đạo Viện. Vinh dự này, hắn không sao tưởng tượng được.

Lão đề hắn một bên, rồi quay sang hướng đám đệ tử ngoại viện vừa khảo hạch thành công thành đệ tử nội viện.

Lão tuyên bố “Bảy ngày sau sẽ tiến hành đại lễ nhập nội viện cũng như tiến hành nghi thức tu luyện một trăm ngày. Nghi thức tu luyện một trăm ngày là lễ vật, lão đây tặng riêng cho các ngươi!”

Trước giờ nghi thức nhập nội viện chỉ đơn thuần là cầm ngọn đèn Linh Lung được xếp từ giấy dầu đi một vòng ngọn Chủ Phong xem như xong. Lần này lão viện trưởng đề cập đến nghi thức tu luyện một trăm ngày. Điều này trước giờ chưa từng xảy ra, thậm chí là những trưởng lão khác cũng thắc mắc. Nhưng với bản lĩnh của lão viện trưởng, ai cũng có thể hiểu được, đó là lợi ích không nhỏ của đám tân nhân.

Tuyên bố xong, lão quay sang nhìn Bạch Vô Thiên.

Lão lấy ra hai quyển thư tịch, bên ngoài bìa không ghi bất kỳ thông tin gì. Đây giống như là một bản chép tay không hơn không kém.

Bạch Vô Thiên không hiểu hai quyển thư tịch này nói về vấn đề gì. Trong lòng đầy thắc mắc, lão chỉ khẽ cười truyền âm nói “Chỉ là chép tay của ta về Trận Pháp... nhớ cất kỹ!”

Nghe đến danh tự “Trận Pháp”, hai mắt hắn sáng lên vội vàng khom người tạ lễ. Nói gì thì nói hắn không cần vật gì trân quý, chỉ cần thư tịch liên quan Trận Pháp, với hắn đã là vô giá trị.

Hắn thử lật ra xem bên trong chỉ là những trang giấy vàng úa, hoàn toàn không có bất kỳ bút tích gì lưu lại.

Lão viện trưởng đưa ánh mắt trên chọc nhìn hắn rồi trở về vị trí chủ tọa. Những trưởng lão khác cũng âm thầm quan sát động tĩnh của lão viện trưởng. Bọn họ cũng tò mò bên trong quyển thư tịch ghi chép những gì khiến tiểu tử kia vui vẻ đến như vậy.

Nửa canh giờ sau, không còn đệ tử nào đứng ra khiêu chiến.

Nhị trưởng lão bước ra. Hắn nhìn về phía lão viện trưởng và đại trưởng lão thăm dò. Cả hai không có phản ứng gì, liền quay sang phía toàn bộ đệ tử nói “Đại lễ nhập nội viện sẽ được tổ chức vào bảy ngày sau. Danh sách thứ tự thập đại đệ tử sẽ được treo ở chính điện Chủ Phong”

Hắn dừng lại một lúc, lấy một hơi rồi đồng dạng tuyên bố “Đạo Luận lần này đến đây kết thúc!”

Tiếng chuông từ phía ngọn Chủ Phong một lần nữa vang lên, báo hiệu kết thúc Đạo Luận lần này.

Lần Đạo Luận này kết thúc tốt đẹp khi tất cả đệ tử ngoại viện đều được thông qua. Số đệ tử ưu tú nhất tranh giành mười vị trí đứng đầu bản lĩnh không tệ. Hai đệ tử tiếp nhận vị trí trưởng lão thực lực nhiều người có thể chứng thực.

Điều gây tò mò trong ngày cuối cùng của Đạo Luận chính là sự xuất hiện một thiếu niên mặc trường bào, dáng vẻ ma mị. Không rõ lai lịch đối phương thế nào mà có thể đi đi lại lại ở Đạo Viện một cách dễ dàng như vậy.

Bạch Vô Thiên đứng gần đó. Hắn không ngừng suy nghĩ, tìm cách làm sao có thể xem được nội dung bên trong hai quyển thư tịch.

Khi nhị trưởng lão tuyên bố kết thúc, Hoa Lạc Đồng từ phía sau tiến lại gần khêu vai hắn.

Hắn không nói gì, liền nắm lấy tay nàng phóng lên phi hành kiếm rồi khỏi Diễn Võ Trường.

Lưu Quang Kiếm tòa ra da quang, lưu lại tàn ảnh phía sau. Cảnh tượng đẹp mắt như vậy, khiến nhiều đệ tử ở phía sau dõi theo với ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 223: Chân chính Đạo Viện Ý Chỉ

Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng cười phi hành kiếm rồi khỏi Diễn Võ Trường một mạch thẳng đến Nghê Thanh Sơn.

Hắn mang đây tò mò về hai quyển thư tịch của lão viện trưởng. Đồ vật lão viện trưởng đưa cho, chắc chắn không đến nỗi nào. Bên trong chắc chắn cần thủ đoạn gì đó mới có thể giải khai được nội dung bên trong.

Cả hai đáp xuống sân tiểu viện thì phát hiện bọn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng đã đến từ trước. Xem ra vừa kết thúc, ba người bọn họ liền gấp rút trở về.

Xung quanh không có khí tức Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Có thể lão sư phụ cùng sư nương đã dẫn bọn chúng tản bộ bên ngoài Thủy Trúc Lâm.

Ước chừng nửa canh giờ sau, lão sư phụ cùng sư nương trở về. Theo sau là Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Đúng là bọn họ đã đi tản bộ.

Lão đáp xuống sân, đưa ánh mắt đánh giá từng đệ tử. Lão sớm biết bọn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhục Băng sẽ tìm lão.

Lão nhìn sang Bạch Vô Thiên. Tên đồ đệ mà lão thường gọi là ngộ nghịch, ngộ nghịch không phải là hư hỏng mà là hẳn chuyên mang phiền toái đến cho lão.

Lão chậm rãi nói “Tên kia rất lợi hại, ngươi biết chứ?”

Hắn không giấu giếm nói “Đệ tử có chút hồi hộp...”

Hắn không do dự, đem hai quyển thư tịch ra cho lão xem xét. Hai quyển thư tịch có phần cũ kỹ theo thời gian, bên trong là những trang giấy vàng úa.

Lão nhìn một hồi, có thể nhận ra khí tức lão viện trưởng từ trong quyển thư tịch. Đây là một dạng thủ đoạn truyền thừa thông qua thư tịch. Vấn đề là cách phá giải chỉ có một.

Lão ném hai quyển thư tịch lại cho hắn, hồ hững nói “Cứ cất kỹ là được. Thời điểm này chỉ là đồ bỏ đi thôi mà thôi!”

Hoa Lạc Đồng nhường hàng chân mày lên. Nàng nghe ý tứ lão thái sư phụ có thể hiểu được một chút về lai lịch thủ pháp này. Rất tiếc, đó là một điều cấm kỵ, không thể nói thành lời được. Lão bảo “cất kỹ” thêm vào đó là “đồ bỏ đi” thì ý tứ mười phần như nàng suy nghĩ.

Lão quay sang bọn người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng gắng hỏi “Ba người các ngươi muốn về gia tộc?”

Cả ba đều gật đầu xác nhận. u Dương Sinh chủ động đứng ra nói “Bọn đồ đệ định đến động thiên tu luyện thêm mười ngày củng cố tu vi, rồi sẽ trở về!”

Lão gật đầu, nội tâm lão không ngừng tâm đắc khen ngợi “Ba tên này, nếu không phải ở Bắc Cảnh mà là ở một nơi tốt hơn. Không biết chừng tương lai sẽ nghịch thiên như thế nào. Chỉ hy vọng bọn chúng duy trì bản ngã, theo đuổi con đường chính đạo!”

Lão tùy ý nói “Nếu không có gì, ba người các ngươi trước trở về. Tiểu tử kia ở lại...”

Ba người Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng nhìn nhau rồi hướng về sư phụ, sư nương thi lễ một cái mới phóng lên phi hành kiếm rồi đi.

Bạch Vô Thiên một bên chờ đợi.

Lão ngoác tay bảo hắn đến gần. Hắn tò mò không biết lão sư phụ lại cho hắn thứ tốt gì. Nội tâm có phần thích thú.

Lão tiến một bước tiếp cận hắn, một ngón tay điểm lên mi tâm hắn. Lão muốn kiểm chứng một việc.

Đạo gần đây, trong lòng lão có một cảm giác ngứa ngáy khó chịu. Cảm giác này xuất phát từ một sợi dây liên kết nào đó với lão. Đối với lão mà nói, chỉ có tên đồ đệ này là có một sợi dây liên kết. Đó là Cẩm Chế phong ấn ký ức của hắn.

Để giải Cẩm Chế này chỉ có hai biệt pháp một là tu vi phải cao hơn lão, hai là lão tự giải khai ra thì mới loại bỏ phong ấn được. Cho nên đây chính là một sợi dây liên kết trước giờ của hai người.

Mặc dù lão ở Bắc Cảnh, trong khoảng thời gian hai năm hắn ở Bạch Gia. Lão vẫn thường xuyên biết được một số việc liên quan đến hắn. Hắn có một thói quen, hay đưa ánh mắt nhìn về một phương hướng cùng Tiểu Hắc. Phương hướng đó chính là Phương gia ở Lăng Ba Thành.

Đây là một loại bản năng không phải do đầu óc khống chế. Như một loại giác quan nào đó. Thói quen này khiến tâm can hắn nhẹ nhõm hơn.

Lão phát hiện bên trong Cẩm Chế có thứ gì đó muốn thoát ly, cảm giác ngứa ngáy chính là như vậy. Vì thế lão cần chứng thực, đó là thứ gì.

Bên trong thức hải, thân ảnh lão to lớn như bầu trời. Ánh mắt nhìn chăm chăm vào một khối cầu sáng rực rỡ. Đó chính là Cẩm Chế phong ấn toàn bộ ký ức của Bạch Vô Thiên.

Lão đưa bàn tay về phía quả cầu, lục lọi một hồi. Cuối cùng lão rút ra được một sợi chỉ màu hoàng kim dài chừng ba xích. Sợi chỉ này không hẳn là một sợi chỉ, giống như một con giun nhiều hơn vì nó có thể tự động dầy.

Lão buông tay ra, sợi chỉ tùy ý trôi nổi trên không trung bên trong thức hải. Từ sợi chỉ đó không hề có bất kỳ khí tức nào, cũng không gây hại gì cho chủ nhân thân thể này.

Lão ngẫm nghĩ một lúc, rồi thoát ly ra bên ngoài.

Lão buông tay ra, hắn đưa ánh mắt nhìn lão đầy ngạc nhiên. Vừa rồi, hắn có một cảm giác rất là tê buốt. Cảm giác này như thể có một cây gai đâm sâu vào da thịt, một người nào đó rút cây gai ra. Cảm giác này rất sáng khoái.

Hắn tò mò hỏi “Sư phụ mới cho đồ đệ thứ tốt gì à?”

Lão gõ trán hắn một cái, không mạnh nhưng khiến hắn lui về sau một bước rồi ôm đầu.

Hoa Lạc Đồng một bên quan sát động tĩnh thái sư thúc từ lúc bắt đầu cho đến lúc này. Hoàn toàn không có dấu hiệu đã thi triển một thủ đoạn nào.

Lão trách mắng “Sao ta lại có một tên đồ đệ, suốt ngày cứ dòm ngó đồ vật của sư phụ vậy?”

Lão thở dài làm ra vẻ mệt mỏi.

Một lúc sau, lão mới nghiêm túc lại nói “Để ngươi ở lại là vì sư có việc cần nhờ ngươi giúp một việc?”

Lão nhìn hắn chăm chú lắng nghe, mới tiếp tục nói “Ngươi cũng biết vì sư thiếu Chúc Minh Sơn, tiền nhiệm viện trưởng Đạo Viện một món nợ ân tình. Vì sư hứa sẽ coi sóc Đạo Viện cho đến khi vì sư còn sống. Nhưng vì sư lại sắp rời khỏi Đạo Viện một thời gian dài. Cho nên lời hứa này có thể tạm thời không thực hiện được...”

Hắn cảm giác lão sư vô đang giao cho hắn một trọng trách vô cùng lớn. Bản thân hắn năng lực yếu kém, lấy gì có thể coi sóc Đạo Viện.

Lão hiểu trong lòng hắn đang suy nghĩ, cũng như con người hắn thích thoái thác trách nhiệm.

Lão nói tiếp “Ngươi cũng biết, để bảo vệ yên bình cho gia tộc ngươi thì cần một thế lực. Đạo Viện chính là thế lực đó”

Hắn không nhận được liền nói “Đệ tử yếu kém, sợ rằng phụ lòng ủy thác của sư phụ...”

Lão biết hắn sẽ nói vậy, nhếch miệng lên cười. Đơn giản là vì tiểu tử này đã trúng kế của lão.

Lão nói tiếp “Đạo Viện người có tu vi cao nhất cũng chỉ Luyện Thần tức là Lục Phẩm. Bắc Cảnh rộng lớn vì sao những thế lực thù địch không dám đến Đạo Viện...”

Lão xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay xuất hiện một miếng ngọc giản kích thước bằng hai ngón tay. Ngọc giản này được khắc hình một nam nhân vai mang trường kiếm.

Trong lòng hắn bất chợt dâng lên một cảm giác gần gũi. Cảm giác này vô cùng thân thiết, như thể vật trong tay lão sư phụ đang cầm vốn là của hắn.

Lão phát hiệu biểu hiện kỳ lạ của hắn liền hỏi “Người thấy thế nào?”

Hắn nhanh chóng trả lời “Vừa nhìn miếng ngọc giản này, đệ tử cảm thấy rất quen thuộc!”

Lão chất vấn “Người từng thấy qua rồi?”

Hắn lắc đầu, cảm giác chính là quen thuộc nhưng miếng ngọc giản này đúng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Lão cũng biết tên đồ đệ này ít khi nói bừa, nhưng dù sao đây là lần đầu tiên lão lấy ra. Vật này đối với người như lão chỉ là một ngọc giản bình thường. Nhưng đối với Đạo Viện mà nói, là vật chí bảo. Không có gì quý giá hơn miếng ngọc giản này. Bởi vì đây là Đạo Viện Ý Chi.

Từ khi Đạo Viện bị giáng xuống một cấp bậc trở thành một Đạo Viện nhỏ bé, thực lực yếu kém dễ dàng bị thế lực thù địch bên ngoài xâm chiếm hoặc diệt môn.

Cho nên tông chủ đời đầu đã lưu lại ba ý chỉ trong ba miếng ngọc giản.

Trong mấy nghìn năm qua, Đạo Viện đã bị thế lực bên ngoài tấn công tổng cộng hai lần. Và viện trưởng các đời trước đã tận dụng hết hai ý chỉ để giải nguy cho Đạo Viện. Cho nên giờ chỉ còn lại một ý chỉ duy nhất.

Lão chậm rãi giải thích “Khi Đạo Viện đến bước đường cùng, chỉ cần bóp nát nó là có thể biến nguy thành an. Vật này chính là minh chứng sự tồn tại của những bậc Cổ Nhân khi xưa”

Hắn nghe lão sư phụ giải thích, kể lại cố sự của miếng ngọc giản. Trong nhất thời, hắn cảm nhận ra một trách nhiệm quá lớn vượt ngoài khả năng của hắn.

Hắn muốn từ chối, nhưng bản thân hắn cũng không phải là người thích trốn chạy. Hơn nữa lão sư phụ có ơn thâm sâu với hắn, cô phụ sự kỳ vọng của lão thì làm sao xứng đáng làm đệ tử lão nữa.

Hắn đưa tay nhận lấy miếng ngọc giản.

Khi bàn tay hắn vừa chạm vào miếng ngọc giản, miếng ngọc giản lập tức hóa thành tro bụi. Trong khoảng thời gian cực ngắn, một vệt lưu quang bắn thẳng vào mi tâm hắn khiến hắn giật bắn người.

Hắn hai mắt mở to ra sững sờ. Toàn thân trong phút chốc như bị đóng băng lại không thể cử động được.

Trong tầm mắt hắn bắt đầu xuất hiện những hình ảnh cổ xưa. Từng hình ảnh không ngừng xuất hiện chớp nhoáng khiến hắn hết bất ngờ này sang bất ngờ khác. Những hình ảnh xuất hiện là chân dung của một vị nam tử tuấn mỹ hắn đã gặp ở Huyền Minh Động.

Hắn không thể lẫn vào đâu được. Vị nam tử đó trước khi rời đi còn cười khinh bỉ hắn, vì hắn xin một thanh bảo kiếm.

Khí tức quen thuộc mà vị nam tử đó lưu lại trong thức hải hắn trước kia. Chính là chìa khóa giải khai miếng ngọc giản này. Từ đó mới sản sinh ra biến hóa, Đạo Viện Ý Chi mới thật sự trọn vẹn xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 224: Khoảnh khắc yên bình

Bạch Vô Thiên lúc này không còn mơ hồ như trước đó nữa. Hắn có thể nhận ra bản thân đang bên trong thức hải. Đối diện hắn trôi nổi một quyền trục màu đen được ghi lịch nhích ký tự màu trắng.

Mặc dù chưa từng gặp qua quyền trục này, nhưng hắn giống như đã được khắc ấn từ trước, có thể nhận ra trước mặt chính là Đạo Viện Ý Chi.

Những ký tự ngoằn ngoèo trên quyền trục hoàn toàn không phải là thứ ngôn ngữ hắn có thể hiểu thấu được. Chỉ cần nhìn vào quyền trục hai hô hấp, bản thân hắn như rã rời. Cho đến khi hắn cố gắng kiềm chế cảm xúc, cố gắng duy trì được mười hô hấp thì bị đẩy trở ra bên ngoài.

Hắn mở mắt ra mới phát hiện mồ hôi ướt trán, xung quanh có ba ánh mắt nhìn hắn vô cùng tò mò.

Hoa Lạc Đồng một bên lo lắng, trước đó nàng dùng mọi cách vẫn không thể thức tỉnh được hắn.

Lão sư phụ cũng tỏ ra tò mò hỏi “Người gặp chuyện gì sao? Ngọc giản đâu?”

Hắn lấy lại tinh thần, cố gắng hồi tưởng lại những hình ảnh trước đó hắn gặp qua. Quan trọng hơn, trong thức hải hắn tồn tại một quyền trục.

Hắn bắt đầu cất tiếng nói, kể một mạch những chuyện xảy ra đối với hắn. Hắn kể hầu như không bỏ sót chi tiết nào. Cho đến khi hắn nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của lão sư phụ, Hoa Lạc Đồng và Thẩm Giai Nghệ.

Hắn không hiểu thái độ bọn họ như vậy là có ý gì.

Hoa Lạc Đồng một bên kêu vai hắn nói “Sư đệ nói gì thế?”

Hắn tỏ ra ngạc nhiên, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời “Liên quan đến * * * **!”

Lão sư phụ ngạc nhiên khi phát hiện tình huống không đúng. Lão lặp lại “Ngọc gần đâu?”

Hắn lắc đầu trả lời “Không biết!”

Lão hỏi tiếp “Người thử lặp lại câu trả lời trước đó xem!”

Hắn không hiểu ý tứ lão sư phụ là gì, nhưng vẫn lặp lại “Liên quan đến * * * **!”

Lão gật đầu, xem như đã hiểu thấu được vấn đề.

Hắn chính là trùng phất cấm kỵ, một loại thủ đoạn phong ấn của những bậc Cổ Nhân xưa. Thủ đoạn này chủ yếu ngăn ngừa những sự việc được xem là nội bộ lưu truyền ra bên ngoài.

Xem ra dù có hỏi thế nào, hắn muốn trả lời cũng không thể trả lời được.

Hắn chợt nhớ đến một việc liền nói “Sư phụ, trước giờ sử dụng ngọc gần đều bóp nát?”

Lão nói “Đúng là bóp nát sử dụng. Cho nên theo lý mà nói có ba ngọc gần, giờ chỉ còn lại một miếng duy nhất!”

Nghe lão sư phụ trả lời như vậy, hắn trở mắt ra nhìn.

“Nói như vậy nếu không có khí tức quen thuộc của nam nhân khó ưa kia, không phải là từ đây về sau Đạo Viện Ý Chí không còn tồn tại nữa sao. Nói như vậy, Đạo Viện thật sự mất đi chỗ dựa, tương lai không có nội tình chẳng sớm thì muộn sẽ diệt vong”

Trong phút chốc, bản thân hắn cảm giác. Vị trí hắn trong Đạo Viện được tăng lên đáng kể.

Hoa Lạc Đồng một bên nôn nóng, tâm tính tò mò của nữ nhi bộc phát khiến nàng không thể nhẫn nhịn được. Nàng muốn biết thực hư thế nào.

Nàng tiến lại bên một bên, khều vai hắn thì thầm “Sư đệ, chúng ta song tu thôi!”

Lão sư phụ hiểu được ý đồ của Hoa Lạc Đồng liền xua tay đuổi cả hai rời đi.

Hắn bất đắc dĩ từ biệt, rồi nhanh chóng phóng lên phi hành kiểm phóng vút lên bầu trời.

Hắn quay đầu về sau nói “Sư tỷ, chúng ta đi đâu?”

Nàng ngẫm nghĩ một hồi liền chỉ ngón tay về Hoa Kiếm Phong, bởi vì Vô Danh Động Thiên trước mắt đã có bọn người Hoàng Mập tu luyện.

Lão Kiếm Hư cùng Thẩm Giai Nghi bên dưới dõi theo thân ảnh bọn họ rời đi. Trong lòng lão nhất thời dâng lên một sự cảm khái “Nhìn hắn có thể vui vẻ được như vậy, thật tốt!”

Thẩm Giai Nghi một bên thì thầm “Chàng không dự định giải phong ấn cho hắn sao?”

Lão thờ dãi một hồi rồi nói “Thời gian vẫn còn quá ngắn, chưa được. Cứ để hắn sống hạnh phúc vui vẻ thế này, không được sao?”

Lão thoáng mỉm cười, ánh mắt chớp động thoáng nhớ lại lúc hắn chỉ là một tiểu hài tử hồn nhiên ở Văn Lang Châu. Đó là một hài tử ngoan, tốt bụng.

....

Những ngày sau đó, Đạo Viện trở nên nhộn nhịp hơn hẳn. Đa số đệ tử đều có tinh thần tu luyện hơn trước, nguyên nhân chính là nhìn thấy sư huynh, sư tỷ thi triển bản lĩnh. Bọn họ không chịu yếu thế, nên không còn lười biếng nữa. Quan trọng là bọn họ chuẩn bị bước vào “Ngọa Giới” của lão viện trưởng.

Theo như một số đệ tử Chấp Sự Đường truyền ra bên ngoài. Bọn họ đang chuẩn bị bày trí một loại trận pháp cực kỳ khổng lồ, có khuôn viên bằng một ngọn sơn phong phụ cận Cẩm Vực.

Bởi vì nơi đó khu vực trống trải rất nhiều, thuận tiện bố trí Pháp Trận.

Trận Pháp này sẽ tạo ra một khoảng không gian gọi là “Ngọa Giới”. Thời gian tu luyện trong đó bằng một phần hai bên ngoài. Tương đương ở ngoài tu luyện một năm thì trong Ngọa Giới hai năm.

Hơn nữa nguồn linh khí dồi dào gấp mười lần bên ngoài. Cho nên nơi đó như một thánh địa tu luyện. Món quà mà lão viện trưởng dành riêng cho nhóm tân nhân nội viện đệ tử không tầm thường. Đây chính là nói, lão viện trưởng cũng quan tâm chúng đệ tử hơn về ngoài xa lánh của lão nhiều.

Chính vì tin tức này mà chúng đệ tử nội viện không nằm trong số tân nhân đệ tử xin vào “Ngọa Giới” tu luyện tăng lên năm nghìn năm trăm người.

Cho nên không khí Đạo Viện lúc nào cũng sôi nổi bàn tán, thậm chí số đệ tử không được vào “Ngọa Giới” dùng một số tiền tài không nhỏ để mua một suất vào. Vốn là bình thường tu luyện, lại trở thành một vụ giao dịch nội bộ.

Trái ngược với khung cảnh nhộn nhịp ở nơi khác.

Lúc này ở Hoa Viên Hoa Kiếm Phong chỉ có hai thân ảnh đang ngồi tựa lưng nhau.

Trong năm ngày này, cả hai thường xuyên ở Hoa Viên tu luyện. Quá trình song tu vẫn diễn ra bình thường, nhưng đã đến giai đoạn bình cảnh. Dù cố gắng thế nào cũng khó mà đột phá thêm được. Cho nên khoảng thời gian rảnh rỗi khá nhiều, nhàn hạ hưởng thụ giây phút bên nhau.

Hắn thì thầm “Đến thời hạn trở về gia tộc, sư tỷ theo ta về Bạch gia được không?”

Nội tâm nàng xôn xao, cầu còn không được nhưng nàng vẫn dừng dừng nói “Tại sao?”

Hắn ngẫm nghĩ một lúc để tìm câu trả lời vừa khiến nàng ta vui lòng, vừa không không quá phụ thuộc vào nàng. Hắn nói “Có sư tỷ, ta cảm thấy tự tin hơn!”

Câu trả lời này khiến nàng cười khúc khích. Nàng ngẫm nghĩ một hồi rồi nói tiếp “Phụ thân mẫu thân người khó khăn không?”

Hắn cố gắng tìm trong ký ức nhưng không thấy ưu điểm nào của phụ thân hắn. Phụ thân luôn để khuôn mặt lạnh khi nhìn thấy hắn, lúc nào cũng nghiêm khắc, ít khi cười. Chỉ có khi hoàn thành tốt nhiệm vụ, được phụ thân ban tặng vài đồ vật. Hắn có cảm giác giống như được phụ thân nhặt từ bên ngoài đem về.

Hắn chậm rãi nói “Phụ thân là người đứng đầu Bạch gia, rất soái. Tính cách lão khó gần, chỉ có thúc bá là rất quan tâm ta...”

Nàng nghe hắn kể về Bạch gia, trong lòng mỉm cười. Đơn giản là hắn chỉ kể lại những sự việc trong khoảng gần ba năm trở lại đây. Trước đó hắn làm sao biết được, nàng thật muốn biết chính là phụ mẫu trước kia của hắn. Đó mới là điều nàng quan tâm

Hắn chợt hỏi “Sur tỷ nhớ phụ thân mình không?”

Nàng im lặng một hồi, ánh mắt đưa về phía khoảng không bao la trên bầu trời. Nội tâm nàng nhất thời buồn bã, cảm giác thiếu thốn tình thân bỗng chốc ùa về.

Nàng không nói, nhưng hắn biết rõ ràng cảm xúc của nàng ta lúc này. Hắn cảm thấy bản thân may mắn vì còn có phụ thân, có nhiều thúc bá quan tâm. Còn nàng thì không hiểu vì lý do gì phụ thân xa cách, thậm chí là trốn tránh. Đương nhiên bên trong có ẩn tình, có thể lúc này Hoa bá bá không nói, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ cho nàng ta một câu trả lời thích đáng nhất.

Hắn quàng tay ra sau, nắm lấy tay nàng an ủi “Sur tỷ có ta, kiếp này ta sẽ luôn sát cánh cùng sur tỷ!”

Hắn nói tiếp “Nếu có khó khăn, ta sẽ thay sur tỷ gánh chịu”

Hắn không nói dài dòng, nhưng từng câu từng chữ đều in sâu vào lòng nàng. Hắn vẫn luôn như vậy, hắn nói ít nhưng làm nhiều. Hắn trước giờ chưa từng làm nàng thất vọng.

Nàng xoay người, quàng tay ôm lấy lưng hắn. Khuôn mặt nàng áp sát mặt hắn, đôi môi thì thầm “Người rất ngoan!”

Cách hai người bọn họ chừng năm trăm trượng. Nhóm Hoàng Mập, Âu Dương Sinh và Lý Nhược Băng nép sang một bên quan sát.

Số là ba người bọn họ dự định tụ tập lại đàm đạo, không ngờ vừa tới đã bắt gặp hai người bọn họ đang ân ái ái ái. Cảnh tượng chương mắt đó khiến bọn họ không thể quấy rầy.

Hoàng Mập một bên mỉm cười, hắn khen ngợi “Đại ca nhìn vậy, nhưng tình trường đúng là có bản lĩnh. Hàm Ngung Nhi sư tỷ có đến Thủy Trúc Lâm tìm ra. Rất tiếc là chúng ta đang ở Vô Danh Động Thiên. Nghe lão sư phụ nhắc lại, nàng đúng là tìm ta muốn nghiên cứu về chương pháp...”

Nói đến đây hắn cười hắc hắc thích thú.

Khi được tin đó, hắn nhảy dựng lên và lập tức tìm Hàm Ngung Nhi sư tỷ đàm đạo. Chỉ một lần gặp gỡ, ấn tượng cả hai vô cùng tốt.

Nghĩ đến đây, Hoàng Mập liếc nhìn sang Âu Dương Sinh. Tên này lúc nào cũng băng lãnh ít nói chuyện. Hắn hầu như không có nói quá nhiều về chuyện bản thân, đặc biệt là nữ nhân.

Âu Dương Sinh tròn mắt nhìn hắn, sau đó ánh mắt nhìn sang một nơi khác.

Lý Nhược Băng thì không cần phải nói nhiều. Mọi quan hệ giữa nàng và Mặc Thần Dương mọi người đều biết, xem như đã có ý trung nhân của riêng mình.

Hoàng Mập nhìn bóng dáng đại ca và chị dâu tương lai. Nội tâm hắn dâng lên một hy vọng “Không biết khi trở về Hoàng Thành, có thể dẫn Hàm Ngung Nhi sư tỷ về được hay không? Dù mới gặp nhau một lần, nhưng mập ca ta nhất thủy chung tình. Vừa ý là bá đường thành thân không cần quen chỉ cho phiền toái...”

Sau một hồi không có gì làm, ba người bọn họ cũng lặng lẽ rời đi.

Bạch Vô Thiên đưa ánh mắt về phương hướng ba người Hoàng Mập vừa rời đi rồi mỉm cười.

Hoa Lạc Đồng một bên trách mắng “Người không thấy xấu hổ sao?”

Hắn cười hắc hắc, tiện tay véo má nàng một cái rồi nói “Con gió mang mùi hương sư tỷ đi, mây trời nhìn ngắm chúng ta. Thêm ba người bọn họ thì có sao đâu. Ta chỉ là cố tình thêm một chút động lực cho ba người bọn họ nhanh tìm ý trung nhân mà thôi”

Nàng thấy vậy, hai tay bắt chước véo lấy hai má hắn, rồi trách mắng “Sư đệ đúng là hư hỏng!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 225: Ngọa giới di linh trận

Ngày đại lễ nhập nội viện diễn ra từ rất sớm, khi ánh mặt trời còn chưa nhô lên.

Trong không khí nhộn nhịp xếp thành hàng với ánh đèn Linh Lung trải dài vô tận. Có thể nhìn thấy trên gương mặt đệ tử nào cũng nghiêm trang tham gia nghi lễ.

Lộ trình bọn họ đi qua sẽ từ Nội Sơn bộ hành đến chân ngọn Chủ Phong rồi đi một vòng quanh ngọn Chủ Phong. Điểm cuối cùng là dừng lại ở trung tâm đ*o Viện, nơi có ngọn Tháp Linh Lung.

Tháp Linh Lung chính là biểu tượng của Đạo Viện, bên trong có ngọn đèn Linh Lung đã bị dập tắt từ ngàn xưa cho đến bây giờ. Không ai biết nguyên nhân là gì, thậm chí qua các đời viện trưởng cũng không tài nào biết được huyền cơ bên trong.

Chỉ có một vài điển tịch lưu truyền nguồn gốc, thời điểm ngọn đèn tắt đi là khi tông môn bị hạ xuống một cấp bậc. Trở thành một chi viện nhỏ bé ở Bắc Cảnh.

Một vài bậc tiền nhân suy đoán, để có thể thăng cấp trở về Đạo Viện lúc mạnh nhất có liên quan đến ngọn đèn Linh Lung. Có thể nó chính là chìa khóa, mở cửa ra phong ấn Đạo Viện. Để Đạo Viện trở lại vị thế vốn của nó, trở thành một tông môn mạnh nhất. Thiên Đạo Thần Tông.

Di chi này chỉ truyền thừa lại cho một mình viện trưởng, còn lại không một ai khác biết được. Vì thế mà nội dung di chi thể nào vẫn còn là bí ẩn. Bên cạnh đó, loại di chi này còn là một loại cấm kỵ. Dù có muốn nói, muốn diễn đạt cũng chưa hẳn đã ra thành lời...

Trải qua ba canh giờ liên tục di chuyển, cuối cùng nhóm tân nhân đệ tử nội viện cũng đến được quảng trường rộng lớn. Khu vực trung tâm đ*o Viện ở ngọn Chủ Phong, nơi ngọn Tháp Linh Lung đứng sừng sững.

Trên đỉnh ngọn tháp có một cái chuông khổng lồ, đây là nơi phát ra tiếng chuông vào mỗi buổi chiều tối cũng như vào những ngày lễ quan trọng.

Khi toàn bộ đám tân nhân cầm trong tay đèn Linh Lung được làm từ giấy dầu, bên trong có tháp ngọn nến, tập trung đông đủ cũng là lúc tiếng chuông ngân vang lên.

Tiếng chuông vang vọng ra khắp ngõ ngách Đạo Viện. Người không có mặt vẫn có thể biết đại lễ đã chuẩn bị bắt đầu.

Phía đỉnh Nghê Thanh Sơn, Kiếm Hư Chân Quân cùng Thẩm Giai Nghê đưa ánh mắt nhìn về ngọn Chủ Phong. Bên cạnh là ba tên đồ đệ Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhục Băng, còn có Tiểu Hắc và Tiểu Bạch.

Phía Hoa Kiếm Phong, Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng ở hoa viên cũng đưa mắt về nơi phát ra tiếng chuông. Đại lễ lần này vô cùng trang trọng.

Trên quảng trường rộng lớn lúc này, không khí trang nghiêm không ngừng tăng lên cho đến khi tiếng chuông dần dần lắng đọng lại.

Lão viện trưởng Chúc Sơn đứng trên một đài cao, xung quanh quây quần nhóm đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão.

Lão viện trưởng bước ra, ánh mắt nhìn xung quanh một hồi mới cất tiếng “Hôm nay là ngày đại lễ nhập nội viện của tân nhân đệ tử. Đến bước này, xem như các người đã chân chính là người Đạo Viện. Chết là người Đạo Viện”

Lão dừng lại một lúc rồi nói tiếp “Trở thành đệ tử nội viện, các người sẽ phải làm nhiệm vụ thường xuyên hơn, giúp Đạo Viện phát dương quang đại để tiếng thơm được lưu truyền ra xa. Sau này các người có hậu nhân sẽ đặc cách trở thành người Đạo Viện. Khi mười tuổi sẽ được tổ chức đại lễ trưởng thành tìm kiếm cơ duyên ở nhân gian”

Bên dưới chúng đệ tử, người nào cũng mang một sắc mặt rạng rỡ. Lời lão viện trưởng nói chính là hậu nhân sau này sẽ được đặc cách thành đệ tử Đạo Viện. Đây chính là điều quan trọng, mà bọn họ quan tâm nhất.

Lão nói tiếp “Hàng năm, các người sẽ được về thăm gia tộc hai tháng thời gian. Một là thăm viếng phụ mẫu, hai là tìm kiếm người nào có tư chất tốt mang trở về Đạo Viện để được khảo hạch. Xem như vì Đạo Viện làm một nhiệm vụ phát dương quang đại...”

Lão nói đến đây, La Sung cùng Hàm Ngưng Nhi từ phía sau phóng lên bên cạnh lão chờ đợi.

Lão nói tiếp “Hai đại sư huynh và sư tỷ này sẽ dẫn các người đến Cẩm Vực. Nơi đặt lối vào của Ngọa Giới...”

Khi lão nói đến “Ngọa Giới” bên dưới chúng đệ tử bắt đầu xôn xao. Đây chính là thời khắc mấu chốt, chính là sự chờ mong của bọn họ trong những ngày qua.

Bọn nghe nói “Ngọa Giới” là một thánh địa tu luyện, không biết thực hư như thế nào.

Lão viện trưởng nhẹ nhàng cười nói “Đó là một trận pháp thượng đẳng, câu thông đến Ngọa Giới. Nơi đó linh khí dồi dào, dày đặc gấp mười lần bên ngoài. Có thể nói hoàn cảnh nơi đó như ở thánh địa tu luyện ở Thần Vực không kém là bao. Quan trọng nhất chính là do sự ảnh hưởng thời gian, cho nên thời gian diễn ra nơi đó nhanh hơn bên ngoài gấp hai lần. Nghĩa là bên trong các người tu luyện hai trăm ngày, tương đương với bên ngoài chỉ có một trăm ngày. Cho đến các người phải biết nắm bắt cơ hội. Đây là món quà ta vì Đạo Viện mà dâng lên!”

Lời của lão viện trưởng trong chốc lát hóa thành núi cao, biển rộng. Tiếng nói không lớn nhưng đánh sâu vào nội tâm từng người. Lão viện trưởng hôm nay rất khác, không hề giống với viện trưởng trước đó ở Đạo Luận. Thân ảnh lão trong nhất thời vô cùng cao lớn.

Nói đến đây, lão ra hiệu cho La Sung cùng Hàm Ngưng Nhi tiến hành dẫn đường.

Cả hai gạt đầu rồi cười lên phi hành kiếm thẳng hướng lên phía Bắc Đạo Viện. Đó là nơi bố trí trận pháp, nơi đặt lối vào “Ngọa Giới”.

Hơn năm nghìn đệ tử thấy vậy, liền cười lên phi hành kiếm rồi đi.

Từng dòng người cầm ngọn đèn Linh Lung cười phi hành kiếm. Khung cảnh trong phút chốc trở nên hùng vĩ, đẹp mắt. Trên bầu trời chằng chịt số lượng đệ tử cười phi hành kiếm.

Trên bầu trời lúc này vẫn còn âm ảm của buổi sáng sớm, ánh mặt trời vẫn chưa mọc lên khiến ánh đèn vẫn còn thấp sáng le lói.

Khi toàn bộ đệ tử đều lũ lượt rời đi. Thân ảnh bọn họ khá xa, lưu lại trong đám sương mù, khiến bọn họ trở nên mơ hồ, chỉ thấy được ngọn đèn tỏa ra.

Lão viện trưởng nhìn theo thở một hơi dài ra.

Đại trưởng lão một bên đánh giá tình huống một lần. Lão mới chậm rãi bước lại gần lão viện trưởng, nhàn nhạt nói “Lần này sư huynh... thật sự chơi lớn rồi!”

Lão viện trưởng hai mắt khép hờ, liếc nhìn qua đại trưởng lão. Trong ánh mắt có phần lảng lẽ, có một chút sát khí “Chỉ cần sư đệ sống còn với Đạo Viện là được. Sư huynh ta đi trước cũng không sao!”

Nhị trưởng lão ở phía sau lắng nghe hai sư huynh nói chuyện. Trong lòng hẳn dấy lên một cảm giác bất an, trong lòng bỗng nhiên bứt rứt khó chịu. Cảm giác này chính là áp bức không khí xung quanh.

Cùng lúc đó, nhóm tân nhân đệ tử theo sau La Sung cùng Hàm Ngưng Nhi đến phụ cận Cẩm Vực. Nơi đây đã được san bằng, trở thành một khu vực trống trải. Áp lực từ Cẩm Vực không nhiều, chứng tỏ nơi này vẫn cách khá xa so với bờ Cẩm Vực.

Trước mặt hơn năm nghìn đệ tử là bảy trụ đá cao lớn chừng mười trượng. Dọc quanh thân trụ đá đã được khắc ấn ký với đường gân như lời điện báo phủ trên bề mặt.

Tại chính giữa bảy trụ đá có sản sinh ra một loại hấp lực, khiến tóc tai nhóm đệ tử như bị hút vào từ từ, rồi đọng đưa trong gió.

La Sung cùng Hàm Ngưng Nhi lấy ra mỗi người một lệnh bài, rồi ném vào phía trung tâm bảy cột trụ. Tức thì hai lệnh bài trôi nổi ở vị trí trung tâm, từ đó sản sinh ra một luồng dạ quang sáng chói.

Từ những đường gân trên thân trụ đá lõi điện di chuyển, rồi kết nối với nhau. Từ trên cao nhìn xuống có thể dễ dàng nhận ra, những lõi điện kết nối với nhau tạo thành hình dạng một ngôi sao bảy cánh.

Sau một hồi tích tụ năng lượng, chính giữa thất tinh bắn lên bầu trời một luồng ánh sáng chói mắt.

Từ bốn phương tám hướng có thể nhìn thấy rõ ràng, luồng ánh sáng to lớn, hùng vĩ bắn lên không trung rồi tỏa ra xung quanh như hóa thành một chiếc lồng bằng ánh sáng.

Luồng ánh sáng này chỉ tồn tại chừng vài hô hấp rồi tiêu thất đi.

Tại vị trí chính giữa bảy trụ đá, bắt đầu xuất hiện một vòng xoáy thông đạo. Dao động tỏa ra nhẹ nhàng, không ác liệt như trước đó. Đặc biệt là không hề có bất kỳ khí tức nguy hiểm nào.

La Sung hướng toàn bộ đệ tử nói “Ta cùng Hàm sư muội vào trước. Các người theo sau...”

Nói rồi hần cùng Hàm Ngưng Nhi nhảy vào vòng xoáy, thân ảnh cả hai lập tức biến mất.

Nhóm đệ tử phía sau trong lòng vô cùng nôn nóng, nhưng cũng theo thứ tự nhảy vào, không hề chen lấn.

Khi bọn họ nhảy vào vòng xoáy, tức thì tinh thần bị trì trệ như rơi vào trạng thái thất thần. Cho đến khi cả bọn mở mắt ra, chính là khung cảnh hùng vĩ, bao la như một thế giới bên trong.

Nơi đây vẫn có cây cỏ, hoa lá thậm chí là những mảng rừng rậm rạp mù ở phía xa. Đặc biệt là linh khí vô cùng dày đặc, cảm giác khác lạ so với bên ngoài.

La Sung đứng ra căn dặn “Các người ở đây tu luyện, một trăm ngày sau ta và Hàm sư muội quay lại đón các sư đệ trở về!”

Nói rồi, hần cùng Hàm Ngưng Nhi bóp nát lệnh bài, hai thân ảnh lập tức biến mất không để lại dấu vết nào.

Chúng đệ tử thấy vậy, bắt đầu phân chia ra, tìm một nơi thích hợp tu luyện. Bầu không khí náo nhiệt càng lúc càng lan tỏa ra xung quanh. Toàn bộ đệ tử bắt đầu rơi vào trạng thái tu luyện.

Bên ngoài, lão viện trưởng vẫn đứng ở trên đài cao nhìn về phương hướng Cẩm Vực. Sắc mặt lão có phần nghiêm trọng, trong ánh mắt toát lên một mùi vị tang thương.

Lão lầm bầm “Thực ra đó là Ngọa Giới Di Linh Trận!”

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bỉ Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Tiểu Thiên Truyền Tống Trận

Sáu mươi năm trước ở Đông Vực, có một đại gia tộc có truyền thừa lâu đời về Trận Pháp. Tổ sư đời đầu là Khúc Bắc Hải, đạo hiệu là Bắc Hải một trong năm vị Cổ Nhân Trận Sư nổi tiếng đương thời.

Đông Vực chính là rìa bên ngoài của Đông Hải. Phía bên ngoài vùng biển rộng lớn chính là một hải vực, gọi là Đông Vực. Dòng nước biển không ngừng chảy xuống như dòng thác liên tục không ngừng nghỉ.

Phía trên hải vực, trôi nổi một hòn đảo vô danh nơi Khúc gia tồn tại lâu đời. Gia tộc này đóng vai trò kiềm hãm sự xâm lấn các thế lực từ Quý Vực du nhập vào Bắc Cảnh. Bởi vì Đông Vực chính là một trong những thông đạo nối giữa Bắc Cảnh và Quý Vực. Nếu như được khai thông, khi đó chắc chắn sinh linh sẽ lâm than, chắc chắn chiến tranh sẽ nổ ra.

Bởi vì Quý Vực không ngừng tìm cách xâm chiếm Bắc Cảnh. Gốc gác sự việc này đã có từ lâu đời, xem như là một ý chí của một kẻ xâm lấn và ý chí có một bên bảo vệ cùng song song tồn tại.

Tổ tiên của Chúc gia là Cổ Nhân Trận Sư Bắc Hải, một vị Cổ Nhân chủ tu trận pháp có sở trường về không gian, chế tạo động phủ. Tâm huyết cả đời của Khúc Bắc Hải chính là tạo dựng ra một thế giới rộng lớn, nơi linh khí dồi dào, tài nguyên tu luyện không bao giờ cạn kiệt mà từ trước đến giờ chưa khám phá ra.

Cổ Nhân trước khi bước vào Tịnh Thổ thành công trong việc tìm ra sự kết nối với một vài không gian đặc biệt. Từ những tin tức này lưu lại, hậu nhân không ngừng mài mò, cuối cùng tạo ra được một động phủ. Động phủ đó như một không gian rộng lớn tên là “Ngọa Giới”. Ngọa Giới về danh nghĩa là một mảng không gian chưa được khai phá, cho nên hoàn toàn sơ khai. Chính vì thế mà nguồn linh khí dồi dào vô cùng thích hợp tu luyện. Điều không ngờ đến chính là liên quan đến thuộc tính thời không. Thời gian bên trong “Ngọa Giới” trôi nhanh hơn bên ngoài gấp hai lần, nói như vậy khám phá này đối với toàn bộ tu sĩ Bắc Cảnh có một ý nghĩa vô cùng to lớn.

Nếu Pháp Trận này được phát triển rộng rãi ở các đại tông môn, được lưu truyền khắp Bắc Cảnh. Xem như thế lực tu sĩ ở Bắc Cảnh được nâng lên một tầm cao mới. Khi đó chẳng còn e dè gì với các thế lực hùng mạnh ở Quý Vực.

Cho nên tai họa sinh ra từ đây.

Diễn tích cụ thể chính là Tủy Mộng Tiên Thần Quân, người truyền cảm hứng cho toàn bộ tu sĩ Bắc Cảnh mất tích.

Cho đến khi Vô Danh Đảo vô duyên vô cớ sụp đổ. Toàn bộ người Khúc gia đều bị nhấn chìm xuống đáy hải vực. Khúc gia hoàn toàn biến mất khỏi Bắc Cảnh, thế lực trấn giữ một phương biến mất tạo ra một sự mất mát to lớn.

Trong đó, những tu sĩ phổ thông bình thường lại có một cách nghĩ khác đến từ sai lầm của Khúc Gia. Sai lầm của Khúc gia chính là không tiếp nhận người bên ngoài đến Chúc gia học đạo. Cũng như thẳng tay từ chối sự giúp đỡ từ các thế lực khác. Bởi vì bọn họ không muốn truyền thừa lọt ra bên ngoài, cũng như Khúc gia quá tự tin vào bản lĩnh khởi tạo Trận Pháp của mình.

Bên cạnh đó còn chứng minh một nghịch lý. Đó là “Người làm tốt không ai khen thưởng, nhưng chỉ cần người sai phạm một lần, cả thế giới sẽ ruồng bỏ”.

...

Lão viện trưởng sắc mặt âm trầm nhìn toàn cảnh trong hình chiếu khu vực Cẩm Vực.

Trận Pháp đã khởi động. “Ngọa Giới” đã được cấu thông.

Trận Pháp này chính là “Ngọa Giới” đã được lão cải tiến lại thành “Ngọa Giới Di Linh Trận”. Gọi là “di linh” bởi vì đây là một loại Trận Pháp hai chiều. Người tu luyện bên trong đó vừa được lợi cho bản thân, đồng thời Trận Pháp bòn rút ra một ít năng lượng rồi tích tụ lại thành một nguồn năng lượng cực kỳ lớn. Nguồn năng lượng này có thể tương đương với một khối cực phẩm Tinh Vãn Thạch.

Đây chính là ý đồ lão tạo ra Trận Pháp này, mục đích chính là sử dụng nguồn năng lượng đó để khởi tạo một trận pháp khác có thể cấu thông với Bắc Cảnh và Quỷ Vực. Trận Pháp đó tên là “Tiểu Thiên Truyền Tống Trận”. Đây cũng là thượng đẳng Trận Pháp, đòi hỏi một nguồn năng lượng cực kỳ khổng lồ mới có thể khởi động được.

Trước đó lão để Lưu trưởng lão cùng Lâm trưởng lão đến Thần Vực tìm kiếm khối Tinh Vãn Thạch là giải pháp phòng ngừa sự cố phát sinh. Nhưng khi “Ngọa Giới” hoạt động được trọn tru thì việc đó đã không còn cần thiết nữa.

Nội tâm lão dâng lên một sự luyến tiếc.

Đến lúc này, lão cũng chỉ có thể nhìn rồi mỉm cười đắc ý vì thành quả tạo ra Pháp Trận thành công. “Ngọa Giới” được khởi động, nguồn năng lượng đang được bòn rút đến một vị trí khác gần đó, tích tụ lại để chuẩn bị khởi động một Trận Pháp khủng khiếp hơn. Đó là “Tiểu Thiên Truyền Tống Trận”, một Trận Pháp thí điểm để làm tiền đề cho Trận Pháp cấp cao sau này.

Lão chỉ có thể đưa một vẻ mặt vô cảm xúc, không suy nghĩ chuyện gì khác là hoàn thành kế hoạch như đã giao kết với bọn người Quỷ Vực Ma Môn. Lý do là vì, tâm trí lão hoàn toàn bị kiểm soát, mọi suy nghĩ nào khác đều có thể bị đối phương thăm dò. Nguyên nhân chính là khế ước với Ngưu Ma Kiểm thông qua ấn ký trên cánh tay.

Để có thể kiểm soát được Ngưu Ma Kiểm, lão phải chấp nhận đánh đổi.

Để có thể thăng tiến tu vi lên một bậc, ấn ký chỉ là một bước ngoặt.

Quan trọng hơn, đó là bước đầu tiên để tiến hành kế hoạch của lão. Kế hoạch này được lập ra với một mục đích duy nhất chính là dẫn dụ bọn chúng, một lần nữa bước vào Bắc Cảnh.

Vì kế hoạch này, lão đã đánh đổi rất nhiều thứ. Thậm chí là tàn nhẫn giết chết một vài đệ tử nội viện.

Phía sau bóng dáng thâm trầm của lão viện trưởng. Những vị trưởng lão khác cũng đang dõi theo động tĩnh đang diễn ra ở Cẩm Vực. Người nào cũng mang một tâm trạng rộn ràng kèm theo là một cảm xúc hồi hộp chờ đợi. Bọn họ không biết kết quả sẽ như thế nào, nhưng có thể nhìn toàn cảnh mà đánh giá. Trận Pháp “Ngọa Giới” cực kỳ khổng lồ, có thể thúc đẩy lửa đệ tử lần này tu vi thăng tiến. Xem như có thể giúp ích gì đó cho Đạo Viện sau này.

Về phía đại trưởng lão, lão vẫn ngồi thong dong trên hàng ghế. Đôi mắt khép hờ, như thể không màng đến thế sự xung quanh.

Trên Nghê Thanh Sơn, Kiếm Hư Chân Quân cũng đang theo sát động tĩnh ở Cẩm Vực. Lão có thể nhận ra “Ngọa Giới Di Linh Trận” đã khởi động thành công, bằng chứng là La Sung và Hàm Ngưng Nhi đã bình an xuất hiện bên ngoài vùng phụ cận.

Sắc mặt lão thâm trầm, mặc dù không thể hiện sự lo lắng ra bên ngoài. Nhưng ánh mắt thì không thể giấu được, đặc biệt là đối với Thẩm Giai Nghê.

Nàng một bên dò hỏi “Hắn ta nắm chắc được mấy phần?”

Lão im lặng một hồi, rồi trả lời “Nếu không phát sinh biến cố, có thể được tám chín phần... nhưng nhân sinh chính là một hồi bất ngờ. Cho nên ta vẫn luôn lo lắng”

Lão không nhịn được liền phóng lên phi hành kiếm, trước khi rời đi. Lão hướng Thẩm Giai Nghê dặn dò “Chăm sóc mấy đứa nhỏ thay ta!”

Thẩm Giai Nghê nhìn theo, chưa kịp nói câu nào thân ảnh lão đã biến mất.

Hoàng Mập một bên tò mò nói “Bên phía Cẩm Vực phát sinh chuyện gì sao sư nương?”

Thẩm Giai Nghê lắc đầu, chậm rãi trả lời “Cứ ở đây quan sát là được!”

Nói là nói vậy, nhưng ánh mắt nàng vẫn không ngừng nhìn về phương hướng lão vừa rời đi.

...

Khu vực Cẩm Vực, nơi bố trí Trận Pháp “Ngọa Giới Di Linh Trận” nhìn từ trên cao.

Toàn cảnh bên dưới mặt đất thu nhỏ lại, nhưng có thể nhìn rõ ràng hơn những luồng năng lượng rẽ nhánh như tơ nhện ra xung quanh. Chúng hội tụ lại thành một vòng tròn năng lượng cực kỳ lớn, không ngừng trôi trãi.

Đây chính là nguồn năng lượng được bòn rút ra từ bên trong “Ngọa Giới”. Lúc đầu những ngã rẽ năng lượng chỉ hơi nhàn nhạt, từ từ đậm đặc lên rồi phát ra quang mang rực rỡ hơn.

Đến khi toàn bộ vòng tròn xung quanh đã tới một giới hạn nhất định. Nguồn năng lượng với hình dạng vòng tròn bao trùm xung quanh Trận Pháp “Ngọa Giới Di Linh Trận” rồi phóng vút lên trên không trung.

Phía trên không trung trước đó đã trôi nổi chín trụ đá được bố trí theo Trận Bàn “Tiểu Thiên Truyền Tống Trận”, vị trí trung tâm được đặt sẵn một cái La Bàn Vô Cực.

La Bàn Vô Cực lúc này đóng vai trò Tâm Trận hấp thụ nguồn năng lượng từ bên dưới phóng lên rồi tại chỗ xoay vòng.

Tốc độ xoay liên tục cho đến một giới hạn nhất định, La Bàn Vô Cực biến mất.

Lúc này tại khoảng không gian mà La Bàn Vô Cực vừa biến mất xuất hiện một vòng xoáy khuôn viên chừng hai trượng. Vòng xoáy cuộn cuộn không ngừng, kèm theo là lôi điện không ngừng phóng xuất ra xung quanh.

Kiểm Hư Chân Quân đứng trên Lưu Quang Kiếm, cách đó chừng một dặm quan sát.

Lão viện trưởng cũng vừa đến, bởi vì “Tiểu Thiên Truyền Tống Trận” đã thành công khởi trận.

Lúc này, từ bên trong vòng xoáy bước ra ba thân ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Kỳ Đồng

“Kỳ Đồng, con trai ngoan mau đứng dậy!” (*)

“Kỳ Đồng, vấp ngã phải tự đứng dậy. Sau này không có cha mẹ, con trai phải tự mạnh mẽ!”

Khi ba thân ảnh từ trong vòng xoáy bước ra, hình ảnh trong đầu lão viện trưởng đầu tiên xuất hiện những hình ảnh và âm thanh này. Đây là những ký ức đã rất lâu rồi lão không thể nào tưởng niệm được, một phần là lão tự mình phong bế lại. Tránh ký ức bị kẻ khác lục lọi tìm kiếm.

Trước kia, lão là một hải tử vô cùng ngoan ngoãn ở Cô Phong Đảo, người bên ngoài gọi là Vô Danh Đảo. Đây là nơi Chúc gia tọa lạc hàng ngàn năm cũng như là truyền thừa lâu đời. Nhiệm vụ duy nhất là trấn giữ khu vực này.

Nơi đây giống như là một thế giới riêng biệt, có hoa cỏ xanh rì, rừng hoa tươi tốt. Tất cả đều do Trần Pháp được bố trí khắp nơi, khiến linh khí dày đặc vô cùng.

Xung quanh Vô Phong Đảo còn được bố trí một đại trận phòng hộ, dưới Lục Phẩm không thể nào xâm nhập được. Cho nên, hòn đảo được xem như là an toàn tuyệt đối.

Cho đến một ngày, khi một con Chuyền Ngư bơi qua báo hiệu điềm gở đến. Nhiều bậc trưởng bối không mai mai lo lắng phòng bị.

Khi cuồng phong nổi lên, trong hư không xuất hiện một truyền tống trận. Từ bên trong xuất hiện ba thân ảnh.

Một thân ảnh cao to lực lưỡng tay cầm cự phủ, vóc dáng như con người nhưng có đầu sói vô cùng hung hãn.

Thân ảnh thứ hai là một ả yêu nữ uyển chuyển có đôi cánh dơi. Trong tay cầm một cây búa nhỏ và một đoản côn.

Thân ảnh thứ ba là một con U Linh, thân ảnh mờ ảo chớp chồn. Con U Linh này không có hình dạng cố định, không thể nhìn ra được chân thân thật của nó.

Khi toàn bộ Chúc gia vẫn còn bất ngờ không biết chuyện gì xảy ra thì Trần Pháp phòng hộ rung động. Mọi người nhìn kỹ thì phát hiện ả yêu nữ đang dùng cây búa đánh vào đoản côn. Từ đoản côn sinh ra một lôi điện đánh thẳng vào lớp phòng hộ.

Những người am hiểu Trần Pháp có thể nhận ra đó là m Chấn Lôi, khắc tinh của mọi Trần Pháp.

Khi nhận ra điều này, tất cả đã quá trễ.

Sau ba đợt công kích, toàn bộ Pháp Trận bị phá vỡ.

Cô Phong Đảo trong phút chốc trở nên mềm yếu dễ dàng tổn thương. Số Trần Sư cấp cao bắt đầu gia cố Trần Pháp nhưng không có kết quả.

Nhiều người hợp lại khởi động Trần Pháp công kích như Hóa Vân Trận, Phong Ma Trận, Lôi Đình Trận và Diệt Ma Trận. Tất cả Trần Pháp chỉ có thể giết chết đám Phi Dực Hồ lâu la, nhưng không làm tổn thương được ba tên thù lĩnh.

Khi bọn chúng tiếp cận Cô Phong Đảo, chính là thảm cảnh xảy ra. Khung cảnh người người nằm xuống như những ngọn cây cộng có bị giẫm đạp lên. Trong mắt tiểu hải tử Kỳ Đồng khi đó không sao quên được, nó trở thành một con ác mộng, một loại tâm ma không thể nào buông bỏ được.

“Mẫu thân, người thật đẹp!”

“Phụ thân, người soái nhất!”

Trong tầm mắt hải tử Kỳ Đồng khi đó chỉ có thể nhìn mà không thể làm gì. Hắn cũng không thể thốt ra được lời nào, bởi vì bản thân đang ở vào trạng thái không tồn tại. Hắn chính là tro mắt ra nhìn từng người ngã xuống mà không thể làm gì, mà nếu có thể làm được gì. Hắn sẽ làm gì, cũng là một con chim nhỏ bị bọn chúng tùy ý bóp chết.

Khi bọn chúng rút lui, toàn bộ Cô Phong Đảo không người sống sót.

Hắn quỳ một bên nhìn thi thể phụ thân, mẫu thân khóc thảm thiết. Hắn chỉ biết khóc lóc mà không thể làm được gì, bởi vì hắn biết Cô Phong Đảo không thể cầm cự được lâu. Sớm muộn cũng sẽ chìm xuống hải vực, hắn rơi vào tuyệt vọng.

Đúng lúc đó, một thân ảnh nam nhân, thân mặc trường bào cười phi hành kiểm đến.

Nam nhân nhìn toàn cảnh đánh giá một phen, mới phát hiện là không còn người sống sót. Hắn đã đến trễ.

Hắn chính là Khúc Minh Sơn, viện trưởng của Đạo Viện.

Hắn định rời đi, thì phát hiện một giọt nước mắt rơi xuống mặt đất như những giọt mưa. Mặc dù không phát hiện được động tĩnh, nhưng có thể nghe được tiếng nước mắt rơi xuống.

Hắn nhanh chóng đáp xuống bên cạnh thi thể đôi phu phụ đang nắm tay nhau. Sắc mặt bọn họ không có gì đau đớn, ngoài một nụ cười viên mãn.

Hắn điểm ngón tay vào khoảng không, một luồng linh khí bao phủ khoảng không phát ra âm thanh giọt nước rơi xuống.

Luồng linh khí bao phủ, hiện ra một thân ảnh tiểu hải tử chừng bảy tám tuổi. Nước mắt nước mũi nhìn hắn ngơ ngác.

Trên cổ tiểu hải tử được khoác một chiếc áo choàng.

Lúc này hẳn mới hiểu được, chiếc áo choàng này chính là một loại pháp khí có thể che giấu khí tức, cũng như rơi vào trạng thái không tồn tại. Có thể vì lý do này, mà tiểu hài tử vẫn còn sống sót. Nếu không, chính là một bộ thi thể.

Hắn cởi chiếc áo choàng ra, thân ảnh tiểu hài tử Kỳ Đồng mới có thể nhìn rõ ràng. Đó là một đứa trẻ rất khéo khinh, đôi mắt sáng long lanh. Biểu hiện cơ bản của một thiên tài.

Hắn không nói gì, liền bế tiểu hài tử phóng lên phi hành kiếm rồi đi. Đúng lúc mặt đất bắt đầu nứt nẻ, rung lắc dữ dội cho đến khi toàn bộ sụp đổ.

Đứng trên phi hành kiếm, cả hai đứa ánh mắt nhìn về phía Cô Phong Đảo sụp đổ. Tiểu hài tử khóc méo mào, trong ánh mắt chứa đầy sự căm phẫn...

Đó chính là ký ức còn sót lại cũng là duy nhất lão phong bế lại, cũng xem như là bí mật của riêng mình.

Từ khi bước vào hàng ngũ Tứ Phẩm cũng là lúc lão áp ủ kế hoạch này. Kế hoạch này chỉ có hai người biết, một là sư phụ Khúc Minh Sơn, người thứ hai là Kiếm Hư Chân Quân.

Kế hoạch được lão tính toán tỉ mỉ trước khi làm một vụ giao dịch với Quý Vực Ma Môn.

Lão phải trở thành một “người hợp tác” cực kỳ đáng tin bằng cách đoạt lấy Nguru Ma Kiếm. Nguru Ma Kiếm chính là một thanh ma kiếm có ma tính cực kỳ mạnh. Lão biến bản thân thành một lão viện trưởng si mê thắng tiến tu vì để rồi trúng quỷ kế và tự nguyện ký ước khế ước với ma kiếm. Xem như mọi suy nghĩ, hành động của lão đều bị người Quý Vực Ma Môn khống chế.

Không ngờ tất cả sự việc đều nằm trong sự sắp đặt của lão. Mọi việc đều đi theo đúng kế hoạch đã được vạch sẵn.

Cho nên, khi ba thân ảnh từ Quý Vực bước vào. Chắc chắn chỉ có một con đường chết.

Kiếm Hư Chân Quân một bên tâm tình cũng không kém là bao nhiêu.

Mặc dù Tủy Tiên Sơn không phải là gia tộc, huyết mạch của lão. Nhưng sư huynh đệ đồng môn còn thân thiết hơn thế.

Bởi vì không phải một người, hai người hay mười sư huynh đệ chết. Mà là hơn một vạn sư huynh đệ bị chìm xuống hải vực Thâm Uyên. Thêm vào đó đạo lý phản bội Tủy Tiên Sơn khiến lão sống không bằng chết.

Mặc dù đến thời điểm này, lão đã bỏ đi nhiều khúc mắc nhưng tâm can vẫn chưa thể nào nguôi ngoai được.

Lão siết chặt nắm tay lại nói “Hành động đi!”

Lão viện trưởng không do dự, ngón tay điểm hướng lên. Từ phía bên kia Cẩm Vực, sinh ra dư chấn. Hấp lực như giảm đi một phần.

Từ dưới đáy hải vực thâm thẳm, thỉnh thoảng phóng vút lên bầu trời một thân ảnh hắc kiếm không lồ. Đây chính là Nguru Ma Kiếm, được lão cất giấu lâu nay.

Lão lại điểm ngón tay về hướng “Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận”. Thanh Nguru Ma Kiếm như một ngọn núi không lồ từ trên bầu trời cao đâm xuống với tốc độ xé rách hư không.

Tiếp theo một âm thanh khùng khấp vang lên, hư không như bị xé toạc ra.

Đội quân Phi Dực Hồ đang chuẩn bị băng xuyên qua truyền tổng trận bị oanh tạc toàn bộ, không một con sống sót.

Chúng đệ tử nội viện ở khu vực phụ cận có thể nhìn thấy trong tầng mây bị oanh tạc ra, từng một lỗ không lồ. Chúng tỏ vẻ nỗ lực ra áp lực vô cùng mạnh.

Khi lớp bụi mù tán ra, thân ảnh ba tên thủ lĩnh lộ ra. Đáng vẻ cả bên tên vô cùng chật vật. Bọn chúng không ngờ, vừa xuất quân đã thảm bại thảm hại như vậy.

Trong đó, tên cầm đầu Minh Lang Tướng bị oanh tạc rớt mất một cánh tay. Á yêu nữ Biên Bức Nữ Tướng gãy một phần cánh phía sau, còn Ám Tướng không có thực thể nên không thấy dấu vết sứt mẻ gì.

Cả ba tên thủ lĩnh chưa kịp tháo chạy thì đã thấy bản thân không thể động dậy được.

Phía sau lưng cả ba tên bị dính chặt vào một trận bàn, với nhiều hoa văn xoay chuyển xung quanh. Đây chính là tuyệt kỹ “La Phù Trận” khóa chặt thể xác cũng như thần hồn đối phương của Kiếm Hư Chân Quân.

Lão viện trưởng xuất ra thanh Xích Huyết Kiếm chừng hai gang tay bay lượn một vòng. Lão điểm ngón tay về trước, tức thì Xích Huyết Kiếm phóng tới như một con huyết xà thôn phệ ba tên thủ lĩnh.

Cả ba thân ảnh bỗng chốc hóa thành ba ngọn lửa bốc cháy không ngừng, cho đến khi Kiếm Hư Chân Quân thu hồi “La Phù Trận”. Cả ba thân ảnh như ba cục than đen rơi xuống.

Khi ba thân ảnh chạm mặt đất thì vỡ vụn ra, chỉ lưu lại bộ tro cốt.

Một người một chiều hoàn toàn miếu sát ba tên thủ lĩnh.

Lão viện trưởng đưa ánh mắt cảm kích nhìn về phía Kiếm Hư Chân Quân. Cuối cùng thì mối thù diệt gia đã có thể trả xong. Xem như nhân sinh của lão đến đây đã mãn nguyện.

Kiếm Hư Chân Quân nhàn nhạt nói “Sau này ngươi dự định làm gì?”

Lão viện trưởng thờ ra một hơi, tâm tình vô cùng thoải mái “Trở về Đông Vực, tìm di tích gia tộc...”

Nói đến đây, lão đưa ánh mắt về phía cánh tay, nơi ấn ký vẫn chưa được loại trừ. Xem ra khó có thể quay lại được như xưa.

Thanh Nguru Ma Kiếm lúc này thu nhỏ lại chừng ba xích, tự động thu liễm lại rồi treo trên vai chủ nhân.

Khi cả hai còn đang dây dưa chưa biết làm gì tiếp theo, phía vị trí trung tâm ngọn Chủ Phong chấn động. Tiếp theo là một âm thanh cực kỳ lớn vang lên.

(*): Đứa trẻ kỳ tài

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 228: Nội ứng huyền môn

(Chương 246: Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận nói về Chúc gia chứ không phải họ Khúc. Khúc gia hoàn toàn không tồn tại ở thời điểm này. Do nhanh-âu-đoảng khiến phát sinh lỗi nhập nhầm trọng, ảnh hưởng nội dung. Mong các bạn thông cảm!)

- -----*

Khi âm thanh Trận Pháp “Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận” bị phá hủy vang lên không được bao lâu. Phía ngọn Chủ Phong lại vang lên thêm một âm thanh lớn khác nhưng âm thanh lần này nhỏ hơn, kéo dài hơn.

Chúng đệ tử nội viện không hay biết chuyện gì đang xảy ra. Ở trung tâm đ*o Viện lại phát sinh biến cố khiến nhiều đệ tử hoang mang. Bọn họ nhanh chóng cuờn lên phi hành kiểm đến cứu viện.

Trên ngọn Chủ Phong lúc này, thân ảnh đại trưởng lão đứng sừng sững trước đồng đồ nát. Trong khi nhóm trưởng lão gần đó không biết chuyện gì đang xảy ra.

Bọn họ chỉ nhìn thấy đại trưởng lão chậm rãi tiến lại gần ngọn tháp Linh Lung và đưa ra một chuông. Sau đó, ngọn Tháp Linh Lung liền sụp đổ mà không có dấu hiệu gì báo trước.

Bọn họ trơ mắt nhìn ngọn Tháp Linh Lung sụp đổ mà không thể ngăn cản. Bởi vì bọn họ quá bất ngờ đến nỗi chân tay không thể nào nhúc nhích được. Đại trưởng lão của Đạo Viện lại phá hủy đi ngọn Tháp Linh Lung, vốn là biểu tượng của Đạo Viện.

Nhị trưởng lão là người phản ứng đầu tiên. Hắn nhanh chóng phóng tới định bắt giữ đại trưởng lão lại, nhưng khi khoảng cách đến đại trưởng lão chỉ còn hai mươi trượng. Cả thân thể hắn như bị không khí, bất tri bất giác bị ném trở lại về sau hai trăm trượng. Bức tường phía sau không chống chịu nổi cũng phải đổ nát theo.

Bảy vị trưởng lão còn lại như hoa mắt, bọn họ chỉ thấy nhị trưởng lão bất thình lình đứng im tại chỗ rồi bị bắn ngược về sau. Hoàn toàn không có khả năng phản kháng. Bọn họ bắt đầu có cảm giác lo sợ, nhưng vẫn cố gắng trấn giữ tinh thần.

Bảy người liếc nhìn nhau rồi đồng loạt lao lên.

Đại trưởng lão không nói gì, vẫn giữ nguyên gương mặt lạnh. Một tay tùy ý quơ ngang. Tức thì bảy vị trưởng lão như bị một cơn gió thổi bay về phía sau. Thực lực bọn họ hoàn toàn bị áp đảo, không thể đứng gần đại trưởng lão được.

Đại trưởng lão không truy theo mà phóng về phía vị trí trung tâm đồng đồ nát, nơi ngọn Tháp Linh Lung sụp đổ.

Lão dùng tay gạt về trước, từ đó xuất hiện lực đẩy thổi bay đồng đồ nát sang một bên.

Lão đưa ánh mắt nhìn xung quanh như tìm kiếm thứ gì đó.

Sau một hồi, lão tiến lại gần một thông đạo, lối vào mặt thất của ngọn Tháp Linh Lung.

Phía dưới mặt thất là một khoảng không gian trống rỗng như một căn phòng rộng lớn. Chính giữa có một bệ đá, phía trên bệ đá có một giá đỡ nhưng đã thiếu đi một vật gì đó.

Sắc mặt lão thay đổi, hàng chân mày nhíu lại. Điều này không đúng như những gì lão suy nghĩ, nên biểu hiện có phần thất vọng.

Lão không trở về theo đường thông đạo cũ mà phóng thẳng lên phía trên, đâm thẳng trần mặt thất, phá tung mặt thất khiến mặt thất sụp đổ.

Lão chậm rãi đáp xuống mặt đất thì phát hiện lão viện trưởng cùng Kiếm Hư Chân Quân ngạc nhiên nhìn lão.

Hầu như lão viện trưởng và Kiếm Hư Chân Quân không thể tin vào mắt mình. Người phá hủy ngọn Tháp Linh Lung lại là đại trưởng lão. Chuyện này là như thế nào.

Ngọn Tháp Linh Lung cao trên năm mươi trượng, đứng sừng sững từ xưa đến nay, lúc này đã hóa thành một đồng phế tích. Nguyên nhân là do đại trưởng lão phá hủy. Cả hai đến lúc này vẫn không thể tin tưởng việc này lại xảy ra.

Kiếm Hư Chân Quân phát hiện đối phương mới từ mặt thất phóng lên, phá hủy mặt thất. Lão đã có thể suy đoán được mục đích của đại trưởng lão là đang tìm vật gì.

Lão chậm rãi chất vấn “Người muốn tìm... Linh Lung Đăng?”

Nét mặt đại trưởng lão nhất thời thay đổi, hàng chân mày nhíu lại. Câu hỏi này cũng khiến lão viện trưởng cũng hiểu ra được vấn đề.

Thấy đối phương im lặng, lão nói tiếp “Người ẩn giấu thật sâu, không nghĩ tới một đại trưởng lão của Đạo Viện lại là nội ứng của Huyền Môn!”

Câu nói chắc như đinh đóng cột của Kiếm Hư Chân Quân lại khiến lão viện trưởng bất ngờ. Bản thân là viện trưởng, không nghĩ tới Huyền Môn đã cài nội ứng từ lâu, vậy mà lão không hề hay biết.

Lúc này suy nghĩ kỹ lại, lão đã chín phần xác nhận trực giác trước kia. Thì ra bản thân luôn bị theo dõi không phải do ấn ký từ Ngưu Ma Kiếm, mà là do đại trưởng lão.

Nói như vậy, kế hoạch lần này dẫn dụ kẻ thù bước vào Bắc Cảnh một mẻ hốt gọn, cũng đều đi sau đối phương một bước.

Bản thân lão cùng Kiếm Hư Chân Quân có cùng kẻ thù, có thể đã giải quyết được mối thâm thù. Tâm ma xem như triệt để loại trừ, nhưng rốt cuộc vẫn là bị đối phương tính kế. Mục đích cuối cùng không phải là thí điểm “Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận” mà phá hủy Tháp Linh Lung mới là mục tiêu của bọn chúng.

Bọn chúng muốn cắt đứt truyền thừa Đạo Viện, ngăn không cho Đạo Viện tương lai có thể khôi phục lại danh khí của năm nghìn năm trước. Bọn chúng vẫn luôn e ngại Đạo Viện, và cuối cùng cũng đã ra tay.

Tháp Linh Lung sụp đổ, Linh Lung Đăng không còn. Đây chính là nói kế hoạch của đại trưởng lão chỉ thành công được một nửa. Đoạt được Linh Lung Đăng, phá hủy nó mới thật sự là

thành công mỹ mãn.

Đại trưởng lão nhếch miệng lên, nhàn nhạt nói “Các ngươi cho rằng, bấy nhiêu người có thể ngăn cản được ta sao?”

Lão xoay lưng, đưa mắt nhìn về một phương hướng khác, rồi nói tiếp “Ta ẩn nhẫn ở nơi đây lâu như vậy, chẳng qua là muốn nhìn xem tên Chúc Sơn ngươi làm được trò trống gì. Rất tiếc là làm cho ta thất vọng!”

Lão ngừng lại, đưa bàn tay về phương hướng Minh Nhân Thôn rồi chộp lấy vào khoảng không phía trên.

Từ trên bầu trời, vốn có nhiều áng mây bao phủ Minh Nhân Thôn, xuất hiện chín chấm đen nhỏ như đầu ngón tay. Từ đó sản sinh ra một loại áp lực cực kỳ lớn, đè ép xuống bên dưới mặt đất.

Dần dần, chín điểm đen đó thoát khỏi áng mây lộ ra chín cột trụ khổng lồ. Chín cột trụ bắt đầu lấy tốc độ nhanh nhất rơi xuống, cắm vào chín vị trí ở Minh Nhân Thôn.

Khi chín cột trụ cắm vào mặt đất, gây ra làn sóng dư chấn thổi bay nhiều căn nhà gỗ ở Minh Nhân Thôn. Nhiều người bắt đầu hoảng sợ, đi ra bên ngoài quan sát động tĩnh.

Bao vây Minh Nhân Thôn là chín cột trụ, được bố trí theo Trận Bàn “Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận”.

Lão viện trưởng nhìn cảnh tượng này, nội tâm dâng lên một điều không ổn.

Lão không nghĩ tới, đại trưởng lão lại có thủ đoạn nghịch thiên này. Thì ra “Tiểu Thiên Truyền Tổng Trận” vốn là đại trưởng lão khởi động. Chính đại trưởng lão mới là mấu chốt của toàn bộ kế hoạch.

Nói như vậy, lão đã lọt hố đối phương không chỉ một lần mà đến hai lần. Lúc này, bản thân lão bắt đầu sinh ra một nỗi hối hận, hối hận vì quá khinh địch.

Về mặt lão hốt hoảng, nhưng bên trong âm thầm truyền âm nhập mật vào lệnh bài Đạo Viện. Âm thầm giao phó cho nhóm đệ tử nội viện phụ cận Minh Nhân Thôn sơ tán toàn bộ người dân đến một khu vực an toàn.

Lão cười ha ha tiếc nuối “Thì ra ta đã đánh giá thấp bọn người Huyền Môn các ngươi. Thì ra ngươi chỉ chờ ta thí điểm thành công liền ra tay...”

Đại trưởng lão đưa ánh mắt khinh bỉ về phía lão viện trưởng, thoáng chốc thân ảnh lão biến mất.

Lúc xuất hiện, là ở trên không trung gần chín trụ đá ở Minh Nhân Thôn. Lão liền xuất ra La Bàn Vô Cực rồi ném nó vào trí trí Tâm Trận, tức thì sản sinh ra một lực hút. Lực hút hướng một tảng đá trong Minh Nhân Thôn.

Sau một lúc, tảng đá nứt toạc ra, lộ ra một khối trung phẩm Tinh Vĩn Thạch. Nguồn năng lượng từ bên trong lập tức bạo phát đi ra, bao trùm lấy La Bàn Vô Cực. La Bàn Vô Cực hấp thu nguồn năng lượng, tại chỗ xoay vòng một đoạn thời gian rồi mới biến mất.

Khi La Bàn Vô Cực biến mất, tại vị trí trung tâm chín trụ đá xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ, vòng xoáy này có khuôn viên chừng mười trượng. Lớn hơn nhiều so với ở Cẩm Vực.

Từ bên trong vòng xoáy bước ra một thân ảnh đầu tiên, người này chính là Âm Diện Nhân. Theo sau là mười thân ảnh trong trang phục đường chủ của Ma Môn. Phía sau mười tên đường chủ là một đội quân số lượng ước chừng một vạn tên Ma Môn lâu la.

Cùng lúc đó, nơi tàn tích đánh nhau trước đó ở Cẩm Vực. Trên mặt đất chính là tro cốt của ba tên thủ lĩnh đã bị diệt sát. Trong đó hai tên Biên Bức Nữ Tướng và Minh Lang Tướng đã thật sự hồi yên phi diệt, nhưng Âm Tướng thì không.

Bản chất nó chính là U Linh, không có hình dạng cụ thể. Dùng công kích tầm thường không thể nào giết chết nó được. Nó chỉ là mượn gió bẻ măng, chỉ ăn mình chờ thời cơ.

Lúc này cơ hội đến, hai tên thủ lĩnh kia đã chết. Cơ hội chiếm dụng hai bộ tro cốt đó đã đến. Với thực lực ngang hàng cấp tướng lĩnh. Nếu Âm Tướng có thể hấp thụ và chiếm dụng toàn bộ tro cốt của Biên Bức Nữ Tướng và Minh Lang Tướng, nó sẽ được nâng lên một cấp bậc thành Âm Soái.

Âm Soái trôi lên khỏi lớp tro bụi, thân ảnh như một cơn gió chậm chậm tiếp xúc với hai cỗ tro cốt của Biên Bức Nữ Tướng và Minh Lang Tướng bắt đầu quá trình thôn phệ.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bi Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 229: Cùng chiến

Lúc này, ở trung tâm ngọn Chủ Phong.

Tháp Linh Lung sụp đổ, để lại là một đồng tàn tích ngổn ngang. Những đệ tử có mặt từ trước chứng kiến sự việc đều rơi vào tình trạng hoảng hốt. Khi số đệ tử tinh anh và đệ tử ưu tú nhất Đạo Viện tập hợp lại đông đủ, thì tâm trạng bọn họ mới không còn lo lắng.

Bạch Vô Thiên, Hoa Lạc Đồng cùng nhóm đệ muội hần cũng đến bên cạnh lão sư phụ đưa ánh mắt nhìn về phía Minh Nhân Thôn. Nơi đại trưởng lão cùng Âm Diện Nhân cầm đầu Ma Môn lâu la chuẩn bị đánh vào.

Bầu không khí quang mang sáng lạng, nhưng không hề có ánh mặt trời mang đến một luồng áp lực cực kỳ lớn.

Dư chấn lan tỏa, cán quát từ phía Minh Nhân Thôn đang áp sát về phía trung tâm đ*o Viện. Lần này đại trưởng lão thật sự muốn san bằng tất cả Đạo Viện.

Đội quân của lão khí thế hùng hực, bên cạnh là Âm Diện Nhân với khuôn mặt mờ ảo không nhìn ra được diện mạo như thế nào. Chỉ có một cặp mắt đỏ ngầu đầy sát khí.

Mười tên đường chủ Ma Môn, người nào người nấy đều mang một vẻ mặt khát máu, hung tợn như thể đã rất lâu rồi chưa được thả ra ngoài đánh giết.

Về phía đệ tử nội viện, dọc quanh Đạo Viện, ở các ngọn sơn phong cũng được điều động hơn một nghìn người trở về ngọn Chủ Phong chờ lệnh. Bọn họ là những đệ tử gắn bó với Đạo Viện lâu năm nhất. Bản lĩnh cũng không tệ, nhưng với áp lực từ phía Ma Môn đang áp sát tới. Tâm trạng bọn họ vẫn có một phần sợ hãi. Nguyên nhân là trước giờ, đây là lần đầu tiên

bọn họ đối mặt với một sống hai chết.

Lão viện trưởng đưa ánh mắt nhìn về phương hướng Minh Nhân Thôn một lần nữa. Trong ánh mắt chứa đầy sự kiên quyết.

Lão quay sang nhìn tất cả những trưởng lão, đệ tử tinh anh có mặt xung quanh. Lão chậm rãi nói “Lần này là trận đánh lớn nhất của ta cũng như của tất cả mọi người, cho nên không được chùn bước!”

Lão hướng tám vị trưởng lão gồm nhị trưởng lão, ngũ trưởng lão, lục trưởng lão, bát trưởng lão, cửu trưởng lão, thập trưởng lão, thập nhất trưởng lão, thập nhị trưởng lão ra lệnh “Các sư đệ phối hợp đối phó với Âm Điện Nhân!”

Lão tiếp tục hướng nhóm đệ tử tinh anh gồm Dương Thanh Phong, Ưông Việt, Trần Đại Nghĩa, Ngô Phi, La Sung, Lý A Thục, Chung Hồng, Đôn Hạo, Khuê Minh căn dặn “Các người chia ra làm hai nhóm, một nhóm đối kháng với mười tên đường chủ, nhóm còn lại trợ giúp sư đệ đối kháng bọn lâu la. Không để xảy ra sơ suất!”

Lão dặn dò nhóm trưởng lão và đệ tử tinh anh xong, quay sang Kiếm Hư Chân Quân. Nét mặt có một phần tiều tụy, lão đề nghị “Ta cùng sư thúc đánh cho tên phản nghịch đó thừa sống thừa chết, thế nào?”

Kiếm Hư Chân Quân phì cười, lâu rồi mới có cảm giác nói chuyện thoải mái với tên mặt lạnh này. Trong lòng có chút thoải mái.

Lúc này, thân ảnh Thẩm Giai Nghi như một cơn gió thanh linh xuất hiện, nàng cũng lên tiếng “Ta cũng trợ giúp một tay!”

Kiếm Hư Chân Quân nhìn nàng một hồi rồi lắc đầu. Lão nói “Nàng qua trợ giúp tại chỗ đi, tên phản nghịch kia để ta cùng tiểu tử Chúc Sơn đối phó được rồi!”

Thẩm Giai Nghi cảm giác không yên tâm, bởi vì nàng không nhận ra khí tức phát ra từ đại trưởng lão, cũng như cảm giác tồn tại của đối phương. Điều này chỉ có thể xảy ra khi đối phương mạnh hơn nàng. Hơn nữa đối phương ở Đạo Viện nhiều năm, hiểu thấu được tu vi từng người. Đối phương có thể đứng trước mặt nhiều người nhìn đi lại không hề lo lắng. Chính là nói, tất cả những người ở Đạo Viện không đáng lo ngại. Quan trọng hơn hết Huyền Môn là thế lực bí ẩn, càng không thể khinh thường được.

Lúc này Âm Điện Nhân dẫn đầu đội quân đã tiếp cận được ngọn Chu Phong.

Lão viện trưởng thấy vậy liền đồng thanh tuyên bố “Khai chiến!”

Nhóm đệ tử tinh anh và đệ tử nội viện nhanh chóng lao về phía Ma Môn lâu la giao tranh.

Bạch Vô Thiên, Hoa Lạc Đồng cùng ba đệ muội dẫn đầu nhóm đệ tử tinh anh đối kháng với mười tên đường chủ Ma Môn.

Tám vị trưởng lão cũng không chậm trễ, tiếp cận rồi bao vây lấy Âm Điện Nhân không để cho đối phương ra tay với những đệ tử nội viện có tu vi thấp. Nếu không thương vong sẽ không thể đếm xuể.

Phía lão viện trưởng cùng Kiếm Hư Chân Quân không để ý xung quanh. Trực tiếp cười phi hành kiếm thẳng hướng Cẩm Vực. Mục tiêu chủ yếu là dẫn dụ đại trưởng lão đến chỗ vắng vẻ để không tổn thương đến đệ tử Đạo Viện.

Đại trưởng lão chỉ nhếch miệng cười rồi nhanh chóng theo sau. Lão cũng biết, ở Đạo Viện lúc này tu vi cao nhất cũng chỉ có hai người này. Đám còn lại chẳng qua là những con kiến hôi không hơn không kém.

Ba người bọn họ rời đi, phía sau lưng đệ tử nội viện đã bắt đầu giao tranh với đội quân Ma Môn lâu la.

Phía Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng lúc này phối hợp nhau, đối kháng hai tên đường chủ trong y phục trường bào. Thực lực bọn chúng chỉ ngoài Tứ Phẩm, không quá cao để có thể dây dưa được lâu.

Hắn vận dụng “Vân Du Kiếm” thân ảnh lướt vi vu như cơn gió. Trường kiếm trong tay hắn chỉ tập trung đánh vào điểm yếu đối phương. Cho nên sau vài hô hấp, cả hai tên hoàn toàn bị phế đi.

Hoa Lạc Đồng ở phía sau vận dụng “Băng Phiến” dễ dàng miểu sát bọn chúng.

Cách Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng vào chục trượng. Nhóm Hoàng Mập, u Dương Sinh và Lý Nhục Băng đối kháng với ba tên đường chủ cũng không gặp quá nhiều khó khăn.

Hoàng Mập và u Dương Sinh đóng vai trò nghiền ép ba tên đường chủ, khiến cả ba tên không thể hoàn thủ. Lý Nhục Băng vận dụng hơn một trăm “Băng Phiến” kết hợp với Ngự Kiếm Quyết từ trên không trung đánh xuống, nhanh chóng đóng băng cả ba tên đường chủ lại. u Dương Sinh và Hoàng Mập một người dùng thương, một người dùng kiếm lao đến kết thúc ba tên đường chủ.

Phía Dương Thanh Phong với thực lực mạnh mẽ không kém. Hắn vận dụng “Tụ Linh Chì” cũng dễ dàng miểu sát một tên đường chủ.

Bốn tên đường chủ còn lại do Ưông Việt, La Sung, Chung Hồng và một số đệ tử tinh anh còn lại đối phó.

Bọn họ dây dưa một hồi vẫn chưa bắt phân thắng bại. Mặc dù có La Sung vốn võ kỹ lợi hại, biến ảo khôn lường nhưng vẫn không chiếm được thượng phong.

Bốn tên đường chủ này có bản lĩnh rất khác, trong đó có một tên thân pháp, võ kỹ vô cùng đặc biệt. Hắn có thể suy đoán được động tác của Ưông Việt, La Sung và Chung Hồng. Nên mỗi lần tấn công, đều bị hắn thay ba tên đường chủ còn lại chống đỡ.

Bạch Vô Thiên cùng Hoa Lạc Đồng và nhóm đệ muội hắn nhanh chóng đến hỗ trợ.

Hắn đi được một đoạn thì dừng lại, hướng Hoa Lạc Đồng nói “Sư tỷ cùng mọi người đến hỗ trợ La Sung sư huynh. Ta đi đây một chút!”

Nói rồi, hắn rời khỏi nhóm nhanh chóng phi thân về phía đệ tử nội viện đang giao tranh với Ma Môn lâu la.

Hoa Lạc Đồng dõi theo với sự tò mò, nhưng vẫn không đuổi theo ngay. Nàng hướng Hoàng Mập nói “Sư đệ đến chỗ La Sung sư huynh hỗ trợ, ta đuổi theo đại ca người xem thế nào!”

Căn dặn xong, nàng cũng rời đi.

Phía Bạch Vô Thiên, hắn phát hiện có điều gì đó không đúng.

Trong nhóm đệ tử tinh anh, thiếu đi một Ngô Phi. Tên này bản chất thù dai, theo như suy đoán của hắn thì tên này có thể đang ở phía sau lưng giờ trò với Lương Bình Nhi.

Hắn phóng lên phi hành kiếm, đứng ở độ cao chừng năm mươi trượng quan sát toàn bộ khu vực đệ tử nội viện đang giao tranh.

Lúc này hắn mới phát hiện thêm một điều gì đó kỳ lạ. Đó là nhóm đệ tử nội viện tu vi không thấp hơn Ma Môn lâu la bao nhiêu, nhưng số thương vong đã vượt qua một trăm đệ tử. Trong đó có hơn hai trăm đệ tử trọng thương đang ở tình trạng cổ thủ.

Hắn bắt chợt thoáng thấy thân ảnh Ngô Phi đang nấp sau một tên sư đệ, ánh mắt hắn luôn nhìn về phía Lương Bình Nhi. Mục đích hắn rất rõ ràng, đó là muốn giết chết Lương Bình Nhi để ngăn ngừa hậu họa sau này.

Hắn thừa dịp Lương Bình Nhi đối phó với một tên lâu la. Hắn nhanh chóng tiếp cận rồi từ phía sau một tên Ma Môn lâu la dùng chủy thủ đâm tới. Đây chính là cố tình nguy trang thành Ma Môn lâu la ám sát nàng.

Khi chủy thủ chỉ cách Lương Bình Nhi vài gang tay, toàn thân hắn phút chốc bất động.

Lương Bình Nhi nhận ra ý đồ đối phương, theo phản xạ tự nhiên một kiếm chém ngang. Ngô Phi mở to mắt ra ngạc nhiên không hiểu bản thân tại sao lại thất thủ. Thế giới trong tầm mắt hắn bắt đầu đổ nghiêng sang một bên, chết không biết gì sao mình chết.

Lương Bình Nhi vẫn chưa hết hoảng sợ, nàng nhìn lên cao phát hiện Bạch Vô Thiên lần thứ hai cứu nàng thoát khỏi quỷ môn quan. n tình này trong phút chốc trở nên lớn lao khó tả.

Nàng chấp tay lại, hướng hắn bái tạ một cái thật sâu.

Hắn ở trên cao mỉm cười, khoát tay.

Ánh mắt hắn lúc này chuyển sang một phương hướng khác. Nơi số đệ tử thương vong càng lúc càng nhiều. Với tình huống này, không bao lâu nữa, toàn bộ hơn một nghìn đệ tử nội viện sẽ không còn một người trụ vững.

Hắn xuất ra toàn bộ năm nghìn thanh Hồng Viên Kiếm. Năm nghìn thanh rời khỏi Túi Càn Khôn, phóng vút lên trên không trung tạo thành hình dạng Liên Hoa Kiếm.

Hắn ngón tay điểm xuống, tức thì năm nghìn thanh đồng loạt lao xuống với tốc độ như lưu quang đâm thẳng xuống mặt đất, bao quanh lấy toàn bộ nhóm đệ tử nội viện.

Bọn họ lúc này theo thói quen tụ tập lại thành một nhóm, vì sư huynh đệ xung quanh đang bị một kẻ nào đó lấy tốc độ cực kỳ nhanh ám toán. Bọn họ hầu như không có khả năng phản kháng nói chỉ là sư huynh đệ đồng môn khác.

Khi phát hiện trên bầu trời đồng loạt bắn xuống từng thanh phi kiếm, bọn họ có hoảng sợ nhưng nhanh chóng lùi lại. Bọn họ phát hiện người ra tay chính là sư thúc Bạch Vô Thiên.

Chỉ cần nhìn động tác, bọn họ có thể hiểu được, đối phương đang giúp bọn họ giải vây.

Khi toàn bộ năm nghìn thanh Hồng Viên Kiếm cắm xuống mặt đất, tạo thành một rào chắn lại.

Khí tức nguy hiểm xung quanh bọn họ đã không còn. Trong phút chốc, tất cả đệ tử mang một cảm giác cực kỳ an toàn.

Bạch Vô Thiên và Hoa Lạc Đồng đáp xuống mặt đất. Ánh mắt nhìn về phương hướng nhóm Ma Môn lâu la. Trong nhóm Ma Môn lâu la này có một kẻ cực kỳ lợi hại, hắn ẩn thân trong đó chủ yếu đang cố tình giết lần đệ tử nội viện. Đây chính là một loại thủ đoạn bòn rút lực lượng địch nhân, mà chỉ có loại tiểu nhân mới làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiếp Chờ Hoa Bì Ngạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.